គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា និង ប្រវត្តិសាសនាចក្រ

សៀវភៅគ្រូបង្រៀនថ្នាក់សិក្ខាសាលា

សៀវភៅសិក្សាគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា និង ប្រវត្តិសាសនាចក្រ សម្រាប់គ្រូបង្រៀនថ្នាក់សិក្ខាសាលា

បោះពុម្ពដោយ
សាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ
ទីក្រុង សលត៍ លេក រដ្ឋ យូថាហ៍

សូមថ្លែងអំណរគុណចំពោះយោបល់ និង ការកែលម្អ ។ សូមផ្ញើយោបល់ និង ការកែលម្អទាំងនោះ រួមទាំងកំហុសឆ្គងទាំងឡាយមកកាន់ ៖

Seminaries and Institutes of Religion Curriculum Services
50 East North Temple Street
Salt Lake City, UT 84150–0008
USA
អ៊ីម៉ែល ៖ ces–manuals@ldschurch.org

សូមសរសេរឈ្មោះពេញ អាសយដ្ឋានរួជ និងស្ដេករបស់អ្នក ។

សូមកុំភ្លេចសរសេរចំណងជើងសៀវភៅសិក្សានោះ ។ បន្ទាប់មក សូមផ្ដល់មតិយោបល់របស់អ្នក ។

© 2013 by Intellectual Reserve, Inc ។
All rights reserved.
បោះពុម្ពនៅសហរដ្ឋអាមេរិក
កំណែថ្មីទី ២ ៧/១៧

អនុមតិជាភាសាអង់គ្លេស ៖ ៨/១២
អនុមតិការបកបកប្រែ ៖ ៨/១២
ការបកប្រែនៃ *Doctrine and Covenants and Church History Seminary Teacher Manual*
Cambodian
10590 258

មាតិកា

បុព្វកថានៃសៀវភៅសិក្សាគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា និង ប្រវត្តិសាសនាចក្រសម្រាប់គ្រូបង្រៀនថ្នាក់សិក្ខាសាលា x

ផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ ១

បុព្វកថាព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និងសេចក្តីសញ្ញា ៦

ការក្បត់សាសនាដ៏ធំ ៩

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១ . . . . ១៣

ការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ១៦

ផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ–ការសិក្សាព្រះគម្ពីរ (មេរៀនទី ១) ២០

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:១–២០ . . . . ២៤

តួនាទីរបស់សិស្ស ២៨

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ – ប្រវត្តិ ១:២១–២៦ . . . . ៣២

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:២៧–៥៤; គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២ . . . . ៣៥

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ–ប្រវត្តិ ១:៥៥–៥៦ . . . . ៤០

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:១–៦៥; គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២ (មេរៀនទី ២) ៤៤

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣ . . . . ៤៨

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១០ . . . . ៥២

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤ . . . . ៥៥

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥ . . . . ៥៩

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ១:៦៦–៦៧; គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦–៧ . . . . ៦៣

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣–៧; ១០; យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ–ប្រវត្តិ ១:៦៦–៦៧ (មេរៀនទី ៣) ៦៧

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨ . . . . ៧០

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩ . . . . ៧៤

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១១:–១២ . . . . ៧៨

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ១:៦៨–៧៥,គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១៣ . . . . ៨១

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៤–១៦ . . . . ៨៥

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨–៩; ១១–១៦; យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ–ប្រវត្តិ ១:៦៨–៧៥ (មេរៀនទី ៤) ៨៩

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៧ . . . . ៩៣

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:១–១៦ . . . . ៩៧

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨:១៧–៤៧ . . . . ១០០

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:១–២២ . . . . ១០៤

គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១៩:២៣–៤១ . . . . ១០៨

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៧–១៩ (មេរៀនទី ៥) ១១២

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:១–៣៦ . . . . ១១៦

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៣៨–៦៧ . . . . ១២០

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១២២:៦៨–៨៤ . . . . ១២៤

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ២១ . . . . ១២៨

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ២២– ២៣ . . . . ១៣២

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ២០–២៣ (មេរៀនទី ៦) ១៣៥

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ២៤ និង ១២៦ . . . . ១៣៨

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ២៥ . . . . ១៤២

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ២៧ . . . . ១៤៦

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តី សញ្ញា ២៨ . . . . ១៥២

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ២៩:១–២៩ . . . . ១៥៦

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ២៤–២៩:៣០ (មេរៀនទី ៧) ១៦០

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ២៩:៣០–៥០ . . . . ១៦៤

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៣០ . . . . ១៦៨

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៣១–៣២ . . . . ១៧១

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៣៣–៣៤ . . . . ១៧៥

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៣៥ . . . . ១៧៩

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ២៩:៣១–៥០; ៣០–៣៥ (មេរៀនទី ៨) ១៨៣

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៣៦–៣៧ . . . . ១៨៧

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៣៨:១–១៦ . . . . ១៩១

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៣៨:១៧–៤២ . . . . ១៩៥

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៣៩–៤០ . . . . ១៩៩

នៅរដ្ឋ អូហៃអូ ២០៣

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៣៦–៤០; នៅរដ្ឋអូហៃអូ (មេរៀនទី ៩) ២០៧

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤១ . . . . ២១១

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤២:១–២៩ . . . . ២១៥

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤២:៣០–៤២ . . . . ២១៩

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤២:៤៣–៩៣ . . . . ២២៣

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤៣–៤៤ . . . . ២២៧

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤១–៤៤ (មេរៀនទី ១០) ២៣១

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤៥:១–១៥ . . . . ២៣៥

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤៥:១៦–៥៩ . . . . ២៣៩

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤៥:៦០–៧៥ . . . . ២៤៤

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤៦ . . . . ២៤៨

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤៧–៤៨ . . . . ២៥២

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤៥–៤៨ មេរៀនទី ១១ . . . . ២៥៦

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តី សញ្ញា ៤៩ . . . . ២៦០

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥០ . . . . ២៦៤
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥១–៥២ . . . . ២៦៨
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៣–៥៥ . . . . ២៧២
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដី សញ្ញា ៥៦ . . . . ២៧៦
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៩–៥៦ (មេរៀនទី ១២) ២៨០
កន្លែងកណ្ដាលនៃស៊ីយ៉ូន ២៨៤
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៧ . . . . ២៨៨
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:១–៣៣ . . . . ២៩១
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:៣៤–៦៥ . . . . ២៩៥
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៩ . . . . ២៩៩
កន្លែងកណ្ដាលនៃស៊ីយ៉ូន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៧–៥៩ (មេរៀនទី ១៣) ៣០៣
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦០–៦២ . . . . ៣០៧
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣:១–២១ . . . . ៣១១
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣:២២–៦៦ . . . . ៣១៥
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:១–១៩ . . . . ៣១៩
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:២០–៤៣ . . . . ៣២៣
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦០–៦៤ (មេរៀនទី ១៤) ៣២៧
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៥ . . . . ៣៣១
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៦ . . . . ៣៣៤
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៧ . . . . ៣៣៨
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៨ . . . . ៣៤២
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៩–៧១ . . . . ៣៤៦
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៥–៧១ (មេរៀនទី ១៥) ៣៥០
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧២–៧៤ . . . . ៣៥៤
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៥ . . . . ៣៥៨
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:១–១៩ . . . . ៣៦២
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:២០–៤៩ . . . . ៣៦៦
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៥០–៨០ . . . . ៣៧០
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧២–៧៦:៨០ (មេរៀនទី ១៦) ៣៧៤
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៨១–១១៩ . . . . ៣៧៨
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧ . . . . ៣៨២
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៨–៨០ . . . . ៣៨៥
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨១ . . . . ៣៨៩
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨២–៨៣ . . . . ៣៩៣
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៨១–១១៩; ៧៧–៨៣ (មេរៀនទី ១៧) ៣៩៧

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:១–៤៤ . . . . .៤០១
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៤៣–៦១ . . . . .៤០៥
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៦២–១២០ . . . . .៤០៩
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៥–៨៦. . . . . ៤១៣
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៧. . . . . ៤១៧
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤–៨៧ (មេរៀនទី ១៨) ៤២១
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១–៤០ . . . . ៤២៥
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៤១–៦៩. . . . . ៤២៩
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៧០–១១៧ . . . . .៤៣៣
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១១៨–១៤១ . . . . .៤៣៧
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៩ . . . . .៤៤១
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨–៨៩ (មេរៀនទី ១៩) ៤៤៥
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩០–៩២. . . . . .៤៤៩
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:១–២០. . . . . ៤៥៣
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:២១–៥៣ . . . . ៤៥៧
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៤–៩៦. . . . . .៤៦១
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៧. . . . . .៤៦៥
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩០–៩៧ (មេរៀនទី ២០) ៤៦៩
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:១–២២. . . . . .៤៧៣
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:២៣–៤៨ . . . . .៤៧៧
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៩–១០០ . . . . .៤៨១
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:១–១៦. . . . . .៤៨៥
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:១៧–៤២ . . . . .៤៨៩
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨–១០១:៤២ (មេរៀនទី ២១). ៤៩៣
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៤៣–១០១ . . . . ៤៩៧
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០២. . . . . .៥០១
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៣ . . . . .៥០៥
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៤. . . . . .៥០៩
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៥. . . . . ៥១៣
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៤៣–១០១; ១០២–១០៥ (មេរៀនទី ២២). ៥១៧
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៦:១–១០៧:២០ . . . . ៥២១
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:២១–៣៨. . . . . ៥២៥
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៣៩–១០០. . . . . ៥២៩
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៨. . . . . .៥៣៣
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៧ . . . . ៥៣៦

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៦–១០៨; ១៣៧ (មេរៀនទី ២៣) ៥៤១
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:១–៤៦. . . . . .៥៤៥
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:៤៧–៨០ . . . . .៥៤៩
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១០. . . . . ៥៥២
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១១. . . . . ៥៥៧
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១២. . . . . .៥៦១
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩–១១២ (មេរៀនទី ២៤) ៥៦៥
សាសនាចក្រប្ដូរទៅរដ្ឋមិសសួរីភាគខាងជើង ៥៦៩
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៣–១១៤. . . . . ៥៧៤
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៥–១១៦ . . . . ៥៧៨
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៧–១១៨. . . . . ៥៨២
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៩–១២០ . . . . .៥៨៦
សាសនាចក្រប្ដូរទៅរដ្ឋមិសសួរីភាគខាងជើង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៣–១២០ (មេរៀនទី ២៥) ៥៩០
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:១–១០; ១២២ . . . . .៥៩៤
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:១១–៣៣. . . . . .៥៩៨
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:៣៤–៤៦ . . . . ៦០២
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៣ . . . . .៦០៦
ការកសាងទីក្រុង ណៅវូ ៦១០
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១–១២៣ការស្ថាបនាទីក្រុងណៅវូ (មេរៀនទី ២៦) ៦១៦
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:១–២១ . . . . .៦១៩
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:២២–៨៣ . . . . ៦២៣
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:៨៤–១៤៥; ១២៥–១២៦ . . . . ៦២៧
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៧; ១២៨:១–១១ . . . . ៦៣១
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨:១២–២៥ . . . . ៦៣៥
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤–១២៨ (មេរៀនទី ២៧) ៦៣៩
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៩; ១៣០:១–១១, ២២–២៣ . . . . ៦៤៣
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០:១២–២១ . . . . ៦៤៧
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣១ . . . . .៦៥១
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៣–៣៣. . . . . .៦៥៥
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:១–២, ៣៤–៦៦ . . . . .៦៥៩
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៩–១៣១; ១៣២:១–៣៣ (មេរៀនទី ២៨) ៦៦៣
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:១–៣៥ . . . . ៦៦៧
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:៣៦–៧៤ . . . . ៦៧១
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៤ . . . . ៦៧៥
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥ ភាគ ១ . . . . ៦៧៩

គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥ ភាគ ២ . . . . .៦៨៤
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣–១៣៥ (មេរៀនទី ២៩) ៦៨៧
ការស្វែងតំណែងបន្តនៅក្នុងគណៈប្រធានទីមួយ ៦៩១
ការចាកចេញពីទីក្រុងណៅវូ ៦៩៦
មេរៀនទី ១៤៨ ៖ ការធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់រដ្ឋ អៃអូវ៉ា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:១–១៨ . . . . ៧០១
គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:១៩–៤២. . . . . ៧០៥
ក្រុមអ្នកត្រួសត្រាយរទេះអូស ឆ្នាំ ១៨៥៦–១៨៦០ . . . . ៧០៩
ការស្វែងតំណែងបន្តនៅក្នុងគណៈប្រធាន ការចាកចេញពីទីក្រុងណៅវូ និង ការធ្វើដំណើរទៅទិសខាងលិច (មេរៀនទី ៣០). ៧១៤
សង្គ្រាមនៅយូថាហ៍ និង ការសម្លាប់រង្គាលនៅភ្នំម៉េដូ. ៧១៨
ការលេចចេញមកនៃព្រះគម្ពីរមុក្តាដ៏មានតម្លៃមហិមា ៧២៣
សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ១និងការអភិវឌ្ឍកិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធជាបន្តបន្ទាប់. ៧២៨
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:១–២៤ . . . . .៧៣២
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:៧–៦០ . . . . ៧៣៦
សង្គ្រាមនៅយូថាហ៍ និង ការសម្លាប់រង្គាលនៅភ្នំម៉េដូ ការលេចចេញមកនៃព្រះគម្ពីរមុក្តាដ៏មានតម្លៃមហិមា សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ១, និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨ (មេរៀនទី ៣១) ៧៤០
កម្មវិធី និងអង្គការសាសនាចក្រ. ៧៤៤
សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ២ . . . . ៧៤៨
ការពន្លឿនកិច្ចការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ. ៧៥២
ក្រុមគ្រួសារ ៖ ការប្រកាសដល់ពិភពលោក. ៧៥៧
ព្យាការីនៅរស់ ៧៦១
កម្មវិធី និង អង្គការសាសនាចក្រ សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ២, ការពន្លឿនកិច្ចការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ, ការប្រកាសអំពីក្រុមគ្រួសារ និង ព្យាការីនៅរស់ (មេរៀនទី ៣២) ៧៦៤
ឧបសម្ព័ន្ធ ៧៦៩
តារាងអានព្រះគម្ពីរ ៧៧០
ការណែនាំពីល្បឿនបង្រៀនប្រចាំថ្ងៃសម្រាប់គ្រូបង្រៀន ៧៧១
យោបល់សម្រាប់ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន ៧៧៨
ការណែនាំពីល្បឿនបង្រៀនសម្រាប់គ្រូបង្រៀនមេរៀននៅផ្ទះ ៧៨០
ក្រុមគ្រួសារ ៖ ការប្រកាសដល់ពិភពលោក. ៧៨៥

បុព្វកថានៃសៀវភៅសិក្សាគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា និង ប្រវត្តិសាសនាចក្រ សម្រាប់គ្រូបង្រៀនថ្នាក់សិក្ខាសាលា

គោលបំណងរបស់យើង

គោលបំណងរបស់ថ្នាក់សិក្ខាសាលា និង ថ្នាក់វិទ្យាស្ថានសាសនា ៖

« គោលបំណងរបស់យើងគឺ ដើម្បីជួយយុវវ័យ និង យុវមជ្ឈិមវ័យឲ្យយល់ និង ពឹងផ្អែកលើការបង្រៀន និង ដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ឲ្យមានភាពសក្ដិសមសម្រាប់ពរជ័យទាំងឡាយនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ហើយរៀបចំខ្លួន ក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ និង អ្នកដទៃទៀត សម្រាប់ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ជាមួយនឹងព្រះវរបិតារបស់ពួកគេដែលគង់នៅឋានសួគ៌ » ។

ដើម្បីសម្រេចបាននូវគោលលបំណងរបស់យើង នោះយើងបង្រៀនសិស្សអំពីគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អ ដូចដែលមាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរ និង ពាក្យសម្ដីរបស់ព្យាការីទាំងឡាយ ។ គោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ទាំងនេះគឺត្រូវបានបង្រៀនតាមរបៀបមួយដែលដឹកនាំឲ្យមានការយល់ដឹង និង ការស្អាងឡើង ។ យើងជួយសិស្សទាំងឡាយ ឲ្យបំពេញតួនាទីរបស់ពួកគេនៅក្នុងដំណើរការនៃការរៀនសូត្រ និង រៀបចំពួកគេឲ្យបង្រៀនដំណឹងល្អដល់អ្នកដទៃទៀត ។

ដើម្បីជួយសម្រេចបានគោលបំណងទាំងនេះ នោះអ្នក និង សិស្សដែលអ្នកបង្រៀនត្រូវបានលើកទឹកចិត្តឲ្យសហការ ធ្វើតាមមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃការបង្រៀន និង ការរៀនដំណឹងល្អ នៅពេលអ្នកសិក្សាព្រះគម្ពីររួមគ្នាដូចខាងក្រោម ៖

- បង្រៀន និង រៀនសូត្រដោយព្រះវិញ្ញាណ ។
- បង្កើតបរិយាកាសរៀនសូត្រដែលពោរពេញដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់ ការគោរព និង មានគោលបំណង ។
- សិក្សាព្រះគម្ពីរ និង អានមេរៀននៃវគ្គសិក្សារៀងរាល់ថ្ងៃ ។ (តារាងសម្រាប់តាមដានការអានព្រះគម្ពីរ អាចរកបាននៅក្នុងឧបសម្ព័ន្ធនៅខាងចុងនៃសៀវភៅសិក្សានេះនៅគេហទំព័រ LDS.org, និង store.lds.org [សៀវភៅលេខ ១០៤៩៤]) ។
- យល់ពីបរិបទ និង មាតិកានៃព្រះគម្ពីរ ព្រមទាំងពាក្យសម្ដីរបស់ព្យាការីទាំងឡាយ ។
- ស្វែងរក យល់ ដឹងពីសេចក្ដីពិត និង សារៈសំខាន់នៃដំណឹងល្អ ហើយអនុវត្តគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អ ។
- ពន្យល់ ចែកចាយ និង ថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អ ។
- ចាំស្ទាត់នូវខគម្ពីរសំខាន់ៗ និង គោលលទ្ធិគ្រឹះទាំងឡាយ។

សៀវភៅសម្រាប់គ្រូបង្រៀននេះបានរៀបចំឡើង ដើម្បីជួយដល់អ្នកឲ្យទទួលបានជោគជ័យក្នុងការសម្រេចនូវគោលបំណងទាំងនេះ ។

កម្មវិធីសិក្សារបស់យុវវ័យនៅថ្នាក់សិក្ខាសាលា និង នៅថ្ងៃអាទិត្យ

ការជួយយុវវ័យឲ្យកាន់តែប្រែចិត្តជឿចំពោះដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ

ការរួមបញ្ចូលគ្នា

គណៈប្រធានទីមួយបានអំពាវនាវឪពុកម្ដាយ គ្រូបង្រៀន និង ថ្នាក់ដឹកនាំឲ្យ « យុវវ័យឲ្យដំណឹងល្អតាមរយៈការសិក្សា និង

សេចក្ដីជំនឿផ្ទាល់ខ្លួនពួកគេ រកឃើញភាពពោរពេញនៃសេចក្ដីពិតអំពីដំណឹងល្អសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ ហើយពង្រឹងគ្រួសាររបស់ពួកគេ និង មនុស្សដទៃតាមរយៈការចែកចាយបទពិសោធន ការយល់ដឹង និង ទីបន្ទាល់របស់ខ្លួន » ។ ការធ្វើដូច្នេះនឹងជួយពួកគេឲ្យធ្វើតាមផ្លូវដែល « នឹងនាំពួកគេឲ្យប្រែចិត្តជឿ » (*Teaching the Gospel in the Savior's Way* [ឆ្នាំ ២០១២] ទំព័រ ២) ។

នៅក្រោមការដឹកនាំបព្វជិតភាពអង្គការ យុវជន យុវនារី សាលាថ្ងៃអាទិត្យ និង ថ្នាក់សិក្ខាសាលា ធ្វើការសហការគ្នាដោយបានអភិវឌ្ឍកម្មវិធីសិក្សា ដើម្បីជួយយុវវ័យឲ្យសម្រេចបាននូវគោលបំណងទាំងនេះ ។ ខណៈដែលអង្គការនិមួយៗមានតួនាទីពិសេសក្នុងការពង្រឹងយុវវ័យ នោះគោលបំណងសំខាន់នៃកម្មវិធីសិក្សាទាំងអស់របស់យុវវ័យគឺដើម្បីដឹកនាំយុវវ័យឆ្ពោះទៅកាន់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ហើយនាំឲ្យមានការប្រែចិត្តជឿលើដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ ។ កម្មវិធីសិក្សាសម្រាប់អង្គការយុវវ័យនិមួយៗគឺត្រូវបានរៀបចំឡើងដើម្បីធ្វើការឲ្យស៊ីសង្វាក់គ្នាជាមួយនឹងអង្គការយុវវ័យដទៃទៀត ។ ឧទាហរណ៍ ៖

- « Teaching in the Savior's Way » (គឺជាការបោះពុម្ពដែលបានជ្រើសរើសទាំងមេរៀនសម្រាប់ថ្នាក់សិក្ខាសាលា និង កម្មវិធីសិក្សារបស់យុវវ័យនៅថ្ងៃអាទិត្យ) ត្រូវបានដាក់បញ្ចូលគ្នាដោយអង្គការយុវវ័យ ដើម្បីជួយគ្រូបង្រៀន ឪពុកម្ដាយ និង ថ្នាក់ដឹកនាំរៀនអំពីរបៀបដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានបង្រៀន (សូមមើល *ការបង្រៀន និង ការរៀនសូត្រដំណឹងល្អ ៖ ក្បួនខ្នាតណែនាំសម្រាប់គ្រូបង្រៀន និង ថ្នាក់ដឹកនាំនៅក្នុងថ្នាក់សិក្ខាសាលា និង ថ្នាក់វិទ្យាស្ថានសាសនា* [ឆ្នាំ ២០១២] ទំព័រ v–vii *Teaching the Gospel in the Savior's Way* [ឆ្នាំ ២០១២] ទំព័រ ៤–៥) ។ « Teaching in the Savior's Way » បង្ហាញពីរបៀបដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានជួយមនុស្សដទៃវិភាគឲ្យស៊ីជម្រៅអំពីសេចក្ដីពិតដ៏ពិសិដ្ឋដែលទ្រង់បានបង្រៀនតាមរយៈការលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យអនុវត្តដោយសេចក្ដីជំនឿ ហើយធ្វើការយ៉ាងសកម្មនៅក្នុងដំណើរការរៀនសូត្រ ។ គោលការណ៍នៃការបង្រៀន និង ការរៀនសូត្រដំណឹងល្អទាំងនេះត្រូវបានដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងកម្មវិធីសិក្សាសម្រាប់អង្គការយុវវ័យទាំងអស់ ។

- កម្មវិធីសិក្សាសម្រាប់អង្គការយុវវ័យទាំងអស់ សង្កត់ធ្ងន់លើគោលលទ្ធិគ្រឹះដូចគ្នានេះផងដែរ ។ គោលលទ្ធិគ្រឹះបានសង្កត់ធ្ងន់នៅក្នុងកម្មវិធីសិក្សាថ្នាក់សិក្ខាសាលាដែលត្រូវនឹង គោលការណ៍នៃគោលលទ្ធិគ្រឹះ ដែលបានបង្រៀននៅក្នុងកម្មវិធីសិក្សារបស់យុវវ័យ ។ នៅក្នុងថ្នាក់សាលាថ្ងៃអាទិត្យនានា កម្មវិធីសិក្សារបស់យុវវ័យផ្ដោតលើគោលលទ្ធិទាំងនេះរៀងរាល់ខែ ។ នៅក្នុងថ្នាក់សិក្ខាសាលា គោលលទ្ធិទាំងនេះត្រូវបានសង្កត់ធ្ងន់ នៅពេលយុវវ័យសិក្សាបទដ្ឋានព្រះគម្ពីរនិមួយៗ ។ ការរួមបញ្ចូលគ្នានេះជួយពង្រឹងសេចក្ដីពិតដែលយុវវ័យបានរៀននៅថ្ងៃអាទិត្យ ជាមួយនឹងអ្វីដែលពួកគេកំពុងរៀននៅក្នុងថ្នាក់សិក្ខាសាលា ហើយដូចគ្នាផងដែរនឹងអ្វីដែលយុវវ័យរៀននៅក្នុងថ្នាក់សិក្ខាសាលានឹងជួយពង្រឹងពួកគេនូវអ្វីដែលពួកគេរៀននៅថ្ងៃអាទិត្យផងដែរ ។ ការសង្កត់ធ្ងន់លើគោលលទ្ធិខ្លឹមដូចគ្នានេះនៅក្នុងកម្មវិធីសិក្សាទាំងអស់របស់យុវវ័យ ធ្វើឲ្យមានបទពិសោធន៍កាន់តែល្អឥតខ្ចោះសម្រាប់យុវវ័យ គ្រូបង្រៀន និង ឪពុកម្ដាយ ។

- កម្មវិធីសិក្សាសម្រាប់អង្គការនិមួយៗត្រូវបានរៀបចំឡើង ដើម្បីជួយយុវវ័យឲ្យពង្រីកការយល់ដឹង និង ទីបន្ទាល់របស់ពួកគេកាន់តែជ្រៅជ្រះ អំពីដំណឹងល្អ ព្រមទាំងរៀនពីរបៀបដើម្បីបង្រៀនវាដល់អ្នកដទៃ ។ ដើម្បីសម្រេចបាននូវលទ្ធផលនេះ ទាំងមេរៀនថ្នាក់សិក្ខាសាលា និង កម្មវិធីសិក្សារបស់យុវវ័យគឺមានបំណងជួយយុវវ័យ ឲ្យអនុវត្តនូវតួនាទីរបស់ខ្លួនឲ្យកាន់តែសកម្មឡើងក្នុងនាមជាអ្នកសិក្សាដំណឹងល្អ ស្វែងរកសេចក្ដពិតនៃដំណឹងល្អសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ ហើយពន្យល់ចែកចាយ និង ថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិតទាំងនេះទៅកាន់មនុស្សដទៃទៀត ។

- អស់អ្នកដែលត្រូវបានហៅឲ្យបង្រៀននៅក្នុងថ្នាក់សាលាថ្ងៃអាទិត្យ យុវជន យុវនារី ឬ ថ្នាក់សិក្ខាសាលា នឹងអាចមើលឃើញពីវិធីសាស្ត្រដែលស្រដៀងគ្នានេះដើម្បីបង្រៀន និង រៀនដំណឹងល្អ ។ ទាំងមេរៀនថ្នាក់សិក្ខាសាលា និង កម្មវិធីសិក្សាយុវវ័យផ្ដោតលើការជួយយុវវ័យឲ្យពង្រីកការប្រែចិត្តជឿរបស់ពួកគេឲ្យកាន់តែជ្រាលជ្រៅ ។ ជាលទ្ធផលនៃគោលបំណងដែលបានចែកចាយនេះ មានឯកសារបំពាក់បំប៉ន និង ប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយជាច្រើនបានបង្កើតឡើងសម្រាប់គ្រូបង្រៀន ប្រើប្រាស់កម្មវិធីសិក្សាថ្ងៃអាទិត្យរបស់យុវវ័យដែលបានចែកចាយដោយថ្នាក់សិក្ខាសាលា និង រួមមាននៅលើគេហទំព័រ LDS.org។

លក្ខណៈពិសេសៗ

អង្គការយុវវ័យនិមួយៗមានតួនាទីពិសេស ក្នុងការជួយយុវវ័យឲ្យកាន់តែប្រែចិត្តជឿចំពោះដំណឹងល្អ (សូមមើល *Teaching the Gospel in the Savior's Way*, ទំព័រ ១២–១៣) ។ ឧទាហរណ៍ កម្មវិធីសិក្សាដែលបានប្រើនៅក្នុងថ្នាក់សាលាថ្ងៃអាទិត្យ យុវជន និង យុវនារីផ្ដោតលើគោលការណ៍នៃគោលលទ្ធិគ្រឹះមួយជារៀងរាល់ខែ ។ ផ្ទុយទៅវិញ សិស្សនៅក្នុងថ្នាក់សិក្ខាសាលារៀនគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍នៃដំណឹងល្អ នៅពេលពួកគេសិក្សាបទដ្ឋានព្រះគម្ពីរតាំងពីដើមរហូតដល់ចប់ ។

តាមរយៈការសិក្សាដំណឹងល្អ តាមប្រធានបទនៅក្នុងថ្នាក់ថ្ងៃអាទិត្យ នោះយុវវ័យអាចធ្វើឲ្យការយល់ដឹងរបស់ខ្លួនអំពីគោលលទ្ធិជាក់លាក់នានាកាន់តែជ្រាលជ្រៅ តាមរយៈការរកមើលលក្ខណៈខុសៗគ្នានៃសេចក្ដីពិតទាំងនោះ និង ការបង្រៀនគោលលទ្ធិទាំងនោះដល់គ្នាទៅវិញទៅមក ។ នៅក្នុងថ្នាក់សិក្ខាសាលាយុវវ័យអាចឃើញ និង យល់នូវគោលលទ្ធិដូចគ្នាទាំងនោះ នៅក្នុងបរិបទដែលទាក់ទងនឹងសេចក្ដពិតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ហើយមើលឃើញពីគោលលទ្ធិទាំងនោះបង្ហាញនៅក្នុងជីវិត និង ការបង្រៀនរបស់បុគ្គលម្នាក់ៗនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ។ លើសពីនេះទៀត តាមរយៈការសិក្សាព្រះគម្ពីរតាំងពីដើមរហូតដល់ចប់ នោះយុវវ័យអាច

រីកចម្រើនលើទំនុកចិត្តរបស់ខ្លួនថា « ព្រះវរបិតាសួគ៌កំពុងមានព្រះបន្ទូលយ៉ាងពិតប្រាកដទៅកាន់ពួកគេតាម រយៈព្រះគម្ពីរ និង [ទទួលបាន] ទំនុកចិត្តដែលពួកគេអាចបែរទៅអានព្រះគម្ពីរ ហើយស្វែងរកចម្លើយចំពោះបញ្ហា និង ការអធិស្ឋាននានារបស់គេ » (ហារ៉ើដ ដបុលយូ ហ៊ីនឃើរ « Eternal Investments » [address to Church Educational System religious educators ថ្ងៃទី ១០ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ [១៩៨៩] ទំព័រ ២ គេហទំព័រ LDS.org) ។ យុវវ័យក៏នឹងកាន់តែយល់ដឹងជាមួយព្រះគម្ពីរ ដូច្នេះពួកគេអាចប្រើវាយ៉ាងមានប្រសិទ្ធិភាព ក្នុងពេលខាងមុខក្នុងនាមជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា អ្នកដឹកនាំ និង ឪពុកម្ដាយ ។ របៀបទាំងពីរនៃការសិក្សាគោលលទ្ធិនៃដំណឹងល្អធ្វើការរួមគ្នា ដើម្បីជួយយុវវ័យឲ្យពង្រីកការយល់ដឹងរបស់ពួកគេអំពីដំណឹងល្អ ហើយរៀបចំពួកគេដើម្បីបង្រៀនដំណឹងល្អដល់អ្នកដទៃ ។

ការរៀបចំមេរៀន

ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់អស់អ្នកដែលបង្រៀនដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ឲ្យ « បង្រៀនគោលការណ៍ទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អរបស់យើង ដែលមាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរប៊ីប និង ព្រះគម្ពីរមរមន គឺជាភាពពោរពេញនៃដំណឹងល្អ » (គ. និង ស. ៤២:១២) ។ ទ្រង់បានត្រាស់បង្គាប់បន្ថែមទៀតថា សេចក្ដីពិតទាំងនេះគួរតែត្រូវបានបង្រៀនដូចដែល « ត្រូវបានដឹកនាំពីព្រះវិញ្ញាណ » ដែល « ត្រូវបានប្រទានដល់អ្នក . . . ដោយពាក្យអធិស្ឋាននៃសេចក្ដីជំនឿ » (គ. និង ស. ៤២:១៣–១៤) ។ នៅពេលរៀបចំមេរៀននិមួយៗ សូមអធិស្ឋានស្វែងរកការដឹកនាំពីព្រះវិញ្ញាណ ដើម្បីជួយអ្នកយល់ព្រះគម្ពីរ និង គោលលទ្ធិ ព្រមទាំងគោលការណ៍នានាដែលមាននៅក្នុងគម្ពីរ ។ ដូចគ្នានេះផងដែរ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតនៃព្រះវិញ្ញាណ នៅពេលដាក់ផែនការពីរបៀបដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីបទគម្ពីរ ដែលត្រូវបានបង្រៀនដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និង ទទួលមានឆន្ទៈដើម្បីអនុវត្តអ្វីដែលពួកគេរៀន ។

នៅក្នុងវគ្គសិក្សានេះ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញាគឺជាអត្ថបទចម្បងរបស់អ្នក នៅពេលអ្នករៀបចំ និង បង្រៀន ។ សូមសិក្សាកណ្ឌ ឬ ខគម្ពីរនានាដែលអ្នកនឹងបង្រៀនដោយការអធិស្ឋាន ។ សូមព្យាយាមយល់ពីបរិបទ និង មាតិកានៃបណ្ដុំបទគម្ពីរ រួមទាំងខ្សែរឿង មនុស្ស ទីកន្លែង និង ព្រឹត្តិការណ៍នានា ។ នៅពេលអ្នកកាន់តែស្គាល់បរិបទ និង មាតិកានៃបណ្ដុំបទគម្ពីរនិមួយៗ នោះសូមព្យាយាមស្វែងរកគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ដែលមាននៅក្នុងខគម្ពីរនោះ ហើយសម្រេចចិត្តថាសេចក្ដីពិតណាមួយដែលសំខាន់សម្រាប់សិស្សរបស់អ្នកដើម្បីយល់ ហើយអនុវត្តវានោះ ។ កាលណាអ្នកបានរកឃើញ អ្វីដែលផ្ដោតចិត្តទុកដាក់ហើយនោះ នោះអ្នកអាចសម្រេចពីវិធីសាស្ត្រ យុទ្ធសាស្ត្រ និង សកម្មភាពណាមួយដែលជួយសិស្សរបស់អ្នកបានល្អបំផុតឲ្យរៀន និង អនុវត្តសេចក្ដីពិតដ៏ពិសិដ្ឋដែលមាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ។

សៀវភៅសិក្សានេះ ត្រូវបានរៀបចំឡើងដើម្បីជួយអ្នកក្នុងដំណើរការនេះ ។ សូមរំឭកមេរៀនដោយយកចិត្តទុកដាក់ ឲ្យស្រប ទៅនឹងបណ្ដុំបទគម្ពីរដែលអ្នកនឹងបង្រៀន ។ អ្នកអាចជ្រើសប្រើប្រាស់យោបល់ណែនាំទាំងអស់ ឬមួយចំនួនសម្រាប់បណ្ដុំបទគម្ពីរ ឬ អ្នកអាចសម្របសម្រួលទៅតាមគំនិត ដែលបានណែនាំទៅតាមតម្រូវការ និង ស្ថានភាពសិស្សដែលអ្នកបង្រៀន ។

វាសំខាន់ថា អ្នកជួយសិស្សឲ្យសិក្សាបណ្ដុំបទគម្ពីរទាំងមូលនៅក្នុងមេរៀននីមួយៗ ។ ការធ្វើដូច្នេះនឹងជួយសិស្សឲ្យចាប់យកសារលិខិតពេញលេញ ដែលអ្នកសរសេរព្រះគម្ពីរមានបំណងចង់បង្ហាញ ។ ប៉ុន្តែ នៅពេលអ្នកគ្រោងមេរៀនរបស់ខ្លួន អ្នកអាចរកឃើញថា អ្នកពុំមានពេលគ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងម៉ោងបង្រៀន ដើម្បីប្រើគ្រប់អស់ទាំងយោបល់នៃការបង្រៀននៅក្នុងសៀវភៅសិក្សានេះឡើយ ។ សូមស្វែងរកការណែនាំពីព្រះវិញ្ញាណ ហើយពិចារណាដោយការអធិស្ឋានអំពីតម្រូវការនៃសិស្សរបស់អ្នក នៅពេលអ្នកសម្រេចចិត្តដើម្បីបញ្ជាក់អត្ថន័យលើផ្នែកណាមួយនៃបណ្ដុំបទគម្ពីរ ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យទទួលអារម្មណ៍នៃសេចក្ដីពិត និង សារៈសំខាន់របស់សេចក្ដីពិតនៃដំណឹងល្អ ហើយអនុវត្តវានៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។ ប្រសិនបើពេលវេលាខ្លី អ្នកត្រូវតែសម្របសម្រួលផ្នែកដទៃទៀតនៃមេរៀន ដោយសង្ខេបក្រុមខគម្ពីរនោះឲ្យខ្លី ឬ តាមរយៈការនាំសិស្សឲ្យរកឃើញគោលការណ៍ ឬ គោលលទ្ធិមួយយ៉ាងលឿន ពីមុនបន្តទៅក្រុមខគម្ពីរបន្ទាប់ទៀត ។

នៅពេលអ្នកពិចារណាអំពីរបៀបដើម្បីសម្របសម្រួលមេរៀន សូមប្រាកដថាបានធ្វើតាមការប្រឹក្សានេះ ពីអែលឌើរ ដាល្លិន អេក អូក ក្នុងកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

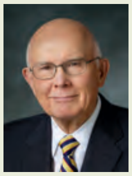

« ខ្ញុំស្ដាប់ឮប្រធាន ផាកកឺ បានបង្រៀនជាញឹកញាប់ថា ដំបូងយើងត្រូវទទួលយក បន្ទាប់មកសម្រប តាមវា ។ ប្រសិនបើយើងចេះច្បាស់នៅក្នុងមេរៀនដែលបានពិពណ៌នា ដែលយើងត្រូវបង្រៀន នោះ យើងអាចធ្វើតាមព្រះវិញ្ញាណដើម្បីកែសម្រួលវា » (A Panel Discussion with Elder Dallin H. Oaks » Seminaries and Institutes of Religion satellite broadcast ថ្ងៃទី ៧ ខែ សីហា ឆ្នាំ [២០១២] គេហទំព័រ sis.lds.org

នៅពេលអ្នករៀបចំបង្រៀន សូមនឹកគិតដល់សិស្សដែលមានតម្រូវការជាពិសេសផង ។ សូមសម្របសម្រួលសកម្មភាពនានា និងការរំពឹងទុកទាំងឡាយដើម្បីជួយសិស្សឲ្យទទួលបានជោគជ័យ ។ ទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងឪពុកម្ដាយ និង អ្នកដឹកនាំដែល

នឹងជួយអ្នកឲ្យដឹងពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ហើយជួយអ្នកឲ្យបានជោគជ័យ ក្នុងការផ្តល់នូវបទពិសោធន៍ដ៏មានន័យសម្រាប់ពួកគេ ។

អំឡុងពេលនៃការរៀបចំមេរៀនរបស់អ្នក អ្នកអាចជ្រើសរើសប្រើប្រាស់ឧបករណ៍កំណត់ចំណាំ និង សៀវភៅកំណត់ហេតុនៅលើគេហទំព័រ LDS.org ឬ នៅក្នុង Gospel Library សម្រាប់ឧបករណ៍ចល័តរបស់អ្នក ។ អ្នកអាចប្រើប្រាស់ឧបករណ៍ទាំងនេះដើម្បីគូសចំណាំព្រះគម្ពីរ សុន្ទរកថាសន្និសីទ អត្ថបទទស្សនាវដ្ដីនៃសាសនាចក្រ និង មេរៀននានា ។ អ្នកអាចបន្ថែម ឬ រក្សាទុកកំណត់ចំណាំនោះសម្រាប់ប្រើវាអំឡុងពេលអ្នកបង្រៀន ។ ដើម្បីរៀនបន្ថែមពីរបៀបប្រើប្រាស់ឧបករណ៍ទាំងនេះ សូមមើល Notes and Journal Help នៅគេហទំព័រ LDS.org។

ការប្រើសៀវភៅសិក្សាសម្រាប់គ្រូបង្រៀនប្រចាំថ្ងៃ

សេចក្តីណែនាំនៃបណ្ដុំបទគម្ពីរ

សេចក្តីណែនាំនៃបណ្ដុំបទគម្ពីរផ្តល់នូវទិដ្ឋភាពទូទៅដ៏ខ្លីមួយនៃបរិបទ និង មាតិកានៃបណ្ដុំបទគម្ពីរសម្រាប់មេរៀននីមួយៗ ។

សេចក្តីសង្ខេបនៃក្រុមខគម្ពីរ និង បរិបទ

ជាញឹកញាប់ បណ្ដុំបទគម្ពីរត្រូវបានបែងចែកចេញទៅជាវគ្គតូចៗ ឬ ក្រុមខគម្ពីរដែលផ្ដោតលើប្រធានបទ ឬ សកម្មភាពជាក់លាក់មួយ ។ សេចក្តីយោងនៃក្រុមខគម្ពីរនីមួយៗ ត្រូវបានបន្តដោយសេចក្តីសង្ខេបខ្លីនៃហេតុការណ៍ ឬការបង្រៀននៅក្នុងក្រុមខគម្ពីរនោះ ។

ជំនួយក្នុងការបង្រៀន

ជំនួយក្នុងការបង្រៀននឹងពន្យល់អំពីគោលការណ៍ និង វិធីបង្រៀនដំណឹងល្អ ។ វាអាចជួយអ្នកនៅក្នុងការខិតខំ ដើម្បីកែលម្អក្នុងនាមជាគ្រូបង្រៀនម្នាក់ ។

តួសេចក្តីនៃមេរៀន

តួសេចក្តីនៃមេរៀនមានសេចក្តីណែនាំសម្រាប់អ្នក នៅពេលអ្នកសិក្សា និង បង្រៀន ។ វាផ្តល់គំនិតបង្រៀន រួមមានសំណួរ សកម្មភាព ការដកស្រង់ ដ្យាក្រាម និង តារាងនានា ។

គោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍

ជាធម្មតានៅពេលគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍នានាបង្ហាញចេញមកពីការសិក្សានៃអត្ថបទព្រះគម្ពីរ វាត្រូវបានគូសចំណាំជាអក្សរក្រាស់ខ្មៅដើម្បីជួយដល់អ្នកឲ្យរកឃើញ និង សង្កត់ធ្ងន់ លើវា នៅក្នុងការពិភាក្សារបស់អ្នកជាមួយសិស្ស ។

រូបភាព

រូបភាពនៃអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ និង ព្រឹត្តិការណ៍នានាអំពីព្រះគម្ពីរ តំណាងឲ្យជំនួយចក្ខុវិស័យ ដែលអ្នកអាចបង្ហាញ ប្រសិនបើវាមាននៅពេលអ្នកបង្រៀន ។

ចន្លោះជួរឈរ

ចន្លោះជួរឈរអាចត្រូវបានប្រើ សម្រាប់ការរៀបចំមេរៀនរួមមានការសរសេរកត់ចំណាំ គោលការណ៍ បទពិសោធន៍ ឬ គំនិតផ្សេងទៀតនៅពេលអ្នកទទួលបានការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ និង ព័ត៌មានសាច់រឿង

ការដកស្រង់ និង ការពន្យល់បន្ថែមត្រូវបានផ្តល់ឲ្យនៅចុងបញ្ចប់មេរៀនមួយចំនួន ដើម្បីផ្តល់ដល់អ្នកនូវការយល់ដឹងបន្ថែមនៃប្រវត្តិបរិបទ សិក្ខាបទជាក់លាក់ ឬ វគ្គបទគម្ពីរ ។ សូមប្រើព័ត៌មាននៅក្នុងផ្នែកនេះ ដើម្បីរៀបចំឆ្លើយនឹងសំណួរ ឬ ផ្តល់ការយល់ដឹងបន្ថែមនៅពេលអ្នកបង្រៀន ។ សេចក្តីអធិប្បាយបន្ថែមផ្សេងទៀត អាចរកបាននៅក្នុងទម្រង់អេឡិចត្រូនិចនៃសៀវភៅសិក្សានេះនៅគេហទំព័រ LDS.org។

គំនិតបន្ថែមសម្រាប់ការបង្រៀន

គំនិតបន្ថែមនានាសម្រាប់ការបង្រៀន មាននៅខាងចុងនៃមេរៀនមួយចំនួន ។ គំនិតនេះផ្តល់យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀនគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ដែលពុំអាចរកឃើញ ឬ សង្កត់ធ្ងន់នៅក្នុងតួមេរៀន ។ ពួកគេក៏ផ្តល់ផងដែរនូវយោបល់ស្ដីពីការប្រើប្រាស់ប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយសោតទស្សន៍ ដូចជាឌី.វី.ឌី.បទបង្ហាញ និង វីដេអូនៅលើគេហទំព័រ LDS.org។ គំនិតបន្ថែមនានាសម្រាប់ការបង្រៀន អាចរកបាននៅក្នុងទម្រង់អេឡិចត្រូនិចនៃសៀវភៅសិក្សានេះនៅគេហទំព័រ LDS.org។

កម្មវិធីសិក្សាថ្នាក់សិក្ខាសាលាប្រចាំថ្ងៃ (ម៉ោងសិក្សាអំពីសាសនា និង ម៉ោងព្រឹកព្រលឹម)

សៀវភៅសិក្សានេះ រួមមានមូលដ្ឋានគ្រឹះដូចខាងក្រោមសម្រាប់គ្រូបង្រៀនថ្នាក់សិក្ខាសាលាប្រចាំថ្ងៃ ៖ មេរៀនប្រចាំថ្ងៃសម្រាប់គ្រូបង្រៀនចំនួន ១៦០មេរៀន ជំនួយក្នុងការបង្រៀន និង ធនធានសម្រាប់ការបង្រៀនចំណេះចំណានខគម្ពីរ និង គោលលទ្ធិគ្រឹះទាំងឡាយ ។

មេរៀនប្រចាំថ្ងៃសម្រាប់គ្រូបង្រៀន

ទម្រង់នៃមេរៀន

មេរៀននីមួយៗនៅក្នុងសៀវភៅសិក្សានេះផ្ដោតលើបណ្ដុំបទគម្ពីរមួយ ជាជាងផ្ដោតទៅលើគំនិត គោលលទ្ធិ ឬ គោលការណ៍ពិសេសណាមួយ ។ ទម្រង់នៃមេរៀននេះជួយអ្នក និង សិស្សរបស់អ្នកឲ្យសិក្សាព្រះគម្ពីរតាមលំដាប់លំដោយ ហើយពិភាក្សាពីគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ដែលវាមាននៅក្នុងអត្ថបទព្រះគម្ពីរ ។ នៅពេលសិស្សរៀនមាតិកានៅក្នុងគោលលទ្ធិ ឬ គោលការណ៍ដែលរកឃើញ នោះការយល់ដឹងរបស់ពួកគេអំពីសេចក្ដីពិតនោះនឹងកាន់តែជ្រាលជ្រៅ ។ លើសពីនេះទៅទៀត សិស្សនឹងមើលឃើញ ហើយយល់កាន់តែប្រសើរឡើងអំពីវិសាលភាពទាំងមូលនៃសារលិខិតដែលបំផុសគំនិតដល់អ្នកសរសេរគម្ពីរ ដែលមានបំណងចង់បង្ហាញ ។ ការបង្រៀនព្រះគម្ពីរតាមរបៀបនេះក៏នឹងជួយសិស្សឲ្យរៀនផងដែរ ពីរបៀបស្វែងរក និង អនុវត្តសេចក្ដីពិតដ៏អស់កល្បនានានៅក្នុងការសិក្សាព្រះគម្ពីរផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។

នៅក្នុងមេរៀននីមួយៗគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់នៃបណ្ដុំបទគម្ពីរពុំត្រូវបានសង្កត់ធ្ងន់ឡើយ ។ ផ្នែកមួយចំនួនត្រូវបានផ្ដោតលើតិចតួចដោយសារវាពុំសូវផ្ដោតសំខាន់លើសារលិខិតទាំងមូល នូវការបំផុសគំនិតរបស់អ្នកសរសេរ ឬ ដោយសារវាពុំសូវពាក់ព័ន្ធចំពោះយុវវ័យទេ ។ អ្នកមានទំនួលខុសត្រូវដើម្បីកែសម្រួលមេរៀនទាំងនេះទៅតាមតម្រូវការ និង ការចាប់អារម្មណ៍របស់សិស្សដែលអ្នកបង្រៀន ។ អ្នកអាចសម្របសម្រួលគំនិតនៃមេរៀននៅក្នុងសៀវភៅសិក្សានេះ ដោយជ្រើសយកការសង្កត់ធ្ងន់កាន់តែខ្លាំងចំពោះគោលលទ្ធិ ឬ គោលការណ៍ពិសេសៗ ជាជាងគំនិតនានាដែលត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យក្នុងមេរៀន ឬ ដោយជ្រើសយកការសង្កត់ធ្ងន់តែបន្តិចបន្តួចលើផ្នែកមួយនៃបណ្ដុំបទគម្ពីរ ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងឲ្យយល់កាន់តែច្បាស់នៅក្នុងសៀវភៅសិក្សានេះ ។ សូមស្វែងរកការណែនាំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីជួយអ្នកឲ្យធ្វើការកែសម្រួលនេះ នៅពេលអ្នករៀបចំ និង បង្រៀន ។

គោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍

នៅក្នុងតួសេចក្ដីនៃមេរៀននិមួយៗ អ្នកនឹងឃើញគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍គន្លឹះមួយចំនួននោះដែលត្រូវបានគូសចំណាំជាអក្សរដិតខ្មៅ ។ គោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ទាំងនេះត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងកម្មវិធីសិក្សាដោយសារ (១) វាឆ្លុះបញ្ចាំងពីសារលិខិតសំខាន់នៃបណ្ដុំបទគម្ពីរ (២) វាអាចត្រូវបានអនុវត្តបានចំពោះសេចក្ដីត្រូវការ និង ស្ថានភាពនានារបស់សិស្ស (៣) វាគឺជាសេចក្ដីពិតគន្លឹះដែលអាចជួយសិស្សឲ្យមានទំនាក់ទំនងកាន់តែខ្លាំងឡើងជាមួយព្រះអម្ចាស់ ។ សូមដឹងថាគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញាបង្រៀនសេចក្ដីពិតមួយចំនួន ហួសពីសេចក្ដីពិតទាំងអស់ដែលមាននៅក្នុងកម្មវិធីសិក្សា ។ ប្រធាន ប៊យដ៍ ឃេ ផាកកឺ បានបង្រៀនថាព្រះគម្ពីរមាននូវ « បណ្ដុំនៃសេចក្ដីពិតដ៏អស់កល្បដែលនឹងបំពេញនូវសេចក្ដីត្រូវការនៃផនគ្រប់រូបនៅក្នុងគ្រប់ស្ថានភាពទាំងអស់ » (« The Great Plan of Happiness » ។ CES Symposium on the Doctrine and Covenants/Church History, ថ្ងៃទី ១០ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៩៩៣ ។ គេហទំព័រ LDS.org; សូមមើលផងដែរ *Teaching Seminary: Preservice Readings* ។ ឆ្នាំ ២០០៤ ។ ទំព័រ ៦៩ គេហទំព័រ LDS.org) ។

នៅពេលអ្នកបង្រៀន សូមផ្ដល់ឱកាសឲ្យសិស្សជានិច្ចដើម្បីស្វែងរកគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍នានានៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ។ នៅពេលសិស្សបង្ហាញសេចក្ដីពិតដែលពួកគេរកឃើញ នោះជាញឹកញាប់ពួកគេអាចប្រើពាក្យ ដែលខុសគ្នាអំពីរបៀបដែលគោលលទ្ធិ ឬ គោលការណ៍នោះបានថ្លែងនៅក្នុងសៀវភៅសិក្សានោះ ។ ពួកគេក៏អាចរកឃើញផងដែរ នូវសេចក្ដីពិតដែលពុំមាននៅក្នុងគម្រោងមេរៀន ។ សូមប្រុងប្រយ័ត្ន កុំផ្ដល់យោបល់ដោយងាយៗថា ចម្លើយរបស់សិស្សគឺខុស ដោយសារតែពាក្យដែលពួកគេប្រើដើម្បីបង្ហាញពីសេចក្ដីពិត ខុសពីអ្វីដែលបានប្រើនៅក្នុងសៀវភៅសិក្សា ឬ ដោយសារពួកគេបានរកឃើញសេចក្ដីពិតមួយ ដែលពុំបានលើកឡើងនៅក្នុងកម្មវិធីសិក្សានោះ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក្ដី ប្រសិនបើប្រយោគរបស់សិស្សម្នាក់ខុសពីគោលលទ្ធិ នោះវាជាទំនួលខុសត្រូវរបស់អ្នកដើម្បីជួយសិស្សដោយឥរិយាបទទន់ភ្លន់ ដើម្បីជួយកែតម្រូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍របស់គាត់ ដោយធ្វើការនេះដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់ និង ការទុកចិត្ត ។ ការធ្វើដូច្នោះអាចផ្ដល់នូវបទពិសោធន៍រៀនសូត្រយ៉ាងសំខាន់ដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់របស់អ្នក ។

ល្បឿនបង្រៀន

សៀវភៅសិក្សានេះមានមេរៀនថ្នាក់សិក្ខាសាលាប្រចាំថ្ងៃចំនួន ១៦០ មេរៀន ។ អ្នកអាចសម្របសម្រួលមេរៀននេះ និង ល្បឿននៃការបង្រៀនទៅតាមតម្រូវការនៃរយៈពេលដែលអ្នកមានដើម្បីបង្រៀនវគ្គសិក្សានេះ ។ សូមមើលឧបសម្ព័ន្ធ

នៅចុងបញ្ចប់នៃសៀវភៅសិក្សានេះ សម្រាប់សេចក្ដីណែនាំគំរូនៃល្បឿនបង្រៀន ។ សេចក្ដីណែនាំនៃល្បឿនបង្រៀនគឺផ្ដោតលើ ៣៦សប្ដាហ៍ ឬ ១៨០ថ្ងៃនៃឆ្នាំសិក្សា និង ២០ថ្ងៃ « ដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន » ដែលអ្នកអាចប្រើដើម្បីសម្រួលមេរៀនប្រចាំថ្ងៃ ជួយសិស្សឲ្យស្ទាត់ជំនាញចំណេះចំណានខគម្ពីរ និង គោលលទ្ធិគ្រឹះ រំឭកមេរៀនពីមុនៗ និង ទុកពេលសម្រាប់កាលវិភាគដែលរំខាននានា ។

កិច្ចការជំនួសអវត្តមាន

សៀវភៅមគ្គុទេសន៍ការសិក្សាគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា និង ប្រវត្តិសាសនាចក្រសម្រាប់សិស្សថ្នាក់សិក្ខាសាលាដែលសិក្សានៅផ្ទះ អាចត្រូវបានប្រើប្រាស់ក្នុងកម្មវិធីសិក្សាថ្នាក់សិក្ខាសាលាប្រចាំថ្ងៃជាធនធាន ដើម្បីផ្ដល់កិច្ចការជំនួសអវត្តមានដល់សិស្ស ។ មេរៀននៅក្នុងសៀវភៅមគ្គុទេសន៍ការសិក្សាសម្រាប់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះវាស្របនឹងមេរៀនដែលមាននៅក្នុងសៀវភៅសិក្សានេះ ។ សិស្សដែលអវត្តមានច្រើនលើសលុបអាចត្រូវបានចាត់ឲ្យបំពេញនូវកិច្ចការនានានៅក្នុងសៀវភៅមគ្គុទេសន៍ការសិក្សាដែលត្រូវគ្នានឹងមាតិកាដែលពួកគេខកខានពុំបានមករៀន ។ កិច្ចការនោះអាចបោះពុម្ពចេញពីគេហទំព័រ LDS.org. ដូច្នេះអ្នកពុំចាំបាច់ត្រូវផ្ដល់សៀវភៅសិក្សាទាំងមូលនេះដល់សិស្ស ដែលត្រូវធ្វើកិច្ចការជំនួសអវត្តមានឡើយ ។ ព័ត៌មានបន្ថែមទាក់ទងនឹង *សៀវភៅមគ្គុទេសន៍ការសិក្សាគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា និង ប្រវត្តិសាសនាចក្រសម្រាប់សិស្សថ្នាក់សិក្ខាសាលាដែលសិក្សានៅផ្ទះ* គឺត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យនៅក្នុងវគ្គចំណងជើង « កម្មវិធីសិក្សាថ្នាក់សិក្ខាសាលាដែលសិក្សានៅផ្ទះ » នៅក្នុងឯកសារណែនាំទាំងនេះ ។

ជំនួយក្នុងការបង្រៀន

ជំនួយក្នុងការបង្រៀនមាននៅគែមទំព័រនៃសៀវភៅសិក្សានេះ ។ ការបង្រៀនទាំងនេះជួយពន្យល់ និង បង្ហាញពីរបៀបដែលអ្នក និង សិស្សដែលអ្នកបង្រៀនអាចអនុវត្តការបង្រៀន និង ការរៀនសូត្រមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃដំណឹងល្អ នៅក្នុងការសិក្សារបស់អ្នក អំពីគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា និង ប្រវត្តិសាសនាចក្រ ។ វាក៏ផ្ដល់ផងដែរនូវយោបល់នានាស្ដីអំពីរបៀបដ៏មានប្រសិទ្ធភាព ដើម្បីប្រើវិធីសាស្ត្រ ជំនាញ និង យុទ្ធសាស្ត្របង្រៀនផ្សេងៗ ។ នៅពេលអ្នកយល់គោលការណ៍ដែលមាននៅក្នុងជំនួយក្នុងការបង្រៀន សូមរកមើលរបៀបនានាដើម្បីអនុវត្ត ហើយប្រើវាឲ្យបានជាប់លាប់នៅក្នុងការបង្រៀនរបស់អ្នក ។

ការប្រើប្រាស់មេរៀនដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនរបស់សិស្ស

សេចក្ដីសង្ខេបនេះនឹងជួយអ្នកឲ្យស្គាល់បរិបទ និង គោលលទ្ធិ ព្រមទាំងគោលការណ៍នានា ដែលសិស្សបានសិក្សាក្នុងមួយសប្ដាហ៍ នៅក្នុងសៀវភៅមគ្គុទេសន៍ការសិក្សារបស់សិស្ស ។

សេចក្ដីផ្ដើមនៃមេរៀន

សេចក្ដីផ្ដើមនៃមេរៀននេះនឹងជួយអ្នកឲ្យស្គាល់ពីផ្នែកខ្លះៗនៃបណ្ដុំបទគម្ពីរណាមួយ ដែលនឹងត្រូវសង្កត់ធ្ងន់នៅក្នុងមេរៀននេះ ។

តួសេចក្ដីនៃមេរៀន

តួសេចក្ដីនៃមេរៀនផ្ដល់នូវសេចក្ដីណែនាំសម្រាប់អ្នក នៅពេលអ្នកសិក្សា និង បង្រៀន ។ វាផ្ដល់គំនិតបង្រៀន រួមមានសំណួរ សកម្មភាព ការដកស្រង់ គូររូបភាព និង តារាងនានា ។

សេចក្ដីសង្ខេបនៃក្រុមខគម្ពីរ និង បរិបទ

ខគម្ពីរត្រូវបានដាក់ជាក្រុម ស្របតាមទីតាំងដែលផ្លាស់ប្ដូរនៅក្នុងបរិបទ ឬ មាតិកាដែលមានពាសពេញទាំងបណ្ដុំបទគម្ពីរ ។ សេចក្ដីយោងនៃក្រុមខគម្ពីរនិមួយៗ ត្រូវបានបន្តដោយសេចក្ដីសង្ខេបខ្លីនៃហេតុការណ៍ ឬ ការបង្រៀននៅក្នុងក្រុមខគម្ពីរនោះ ។

គោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍

នៅពេលគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍នានាមាននៅក្នុងការសិក្សាអត្ថបទព្រះគម្ពីរ នោះវាត្រូវបានគូសចំណាំ ជាអក្សរខ្មៅដិត ដើម្បីជួយអ្នកឲ្យរកឃើញ និង សង្កត់ធ្ងន់លើវានៅក្នុងការពិភាក្សារបស់អ្នកជាមួយសិស្ស ។

សេចក្ដីណែនាំនៃមេរៀនបន្ទាប់

កថាខណ្ឌចុងក្រោយនៃមេរៀននីមួយៗផ្ដល់ការចង្អុលបង្ហាញមួយទៅមេរៀនបន្ទាប់ ។ សូមចែកចាយកថាខណ្ឌនេះជាមួយសិស្សរបស់អ្នក នៅពេលបញ្ចប់មេរៀននីមួយៗ ដើម្បីជួយពួកគេឲ្យខ្នះខ្នែងសិក្សាព្រះគម្ពីរអំឡុងពេលនៃសប្ដាហ៍ក្រោយ ។

កម្មវិធីថ្នាក់សិក្ខាសាលាសិក្សានៅផ្ទះ

ក្រោមការដឹកនាំរបស់ថ្នាក់ដឹកនាំបព្វជិតភាពក្នុងមូលដ្ឋាន និង អ្នកតំណាង ស&វ នោះថ្នាក់សិក្ខាសាលាសិក្សានៅផ្ទះអាចត្រូវបានរៀបចំឡើងនៅកន្លែងណា ដែលសិស្សពុំអាចចូលរួមរៀននៅក្នុងថ្នាក់រៀងរាល់ថ្ងៃបាន ដោយសារតែចម្ងាយធ្វើដំណើរ ឬ កត្តាផ្សេង ៗទៀត (ដូចជាពិការភាពជាដើម) ។ ថ្នាក់សិក្ខាសាលាសិក្សានៅផ្ទះជាទូទៅពុំមានដូចថ្នាក់រៀនដែលបង្រៀនរៀងរាល់ថ្ងៃ (ថ្ងៃនៃសប្ដាហ៍) នៅពេលព្រឹកព្រលឹម ឬ ម៉ោងសិក្សាអំពីសាសនាឡើយ ។

កម្មវិធីសិក្សានៅផ្ទះអនុញ្ញាតឲ្យសិស្សទទួលក្រេឌីតនៅក្នុងថ្នាក់សិក្ខាសាលា តាមរយៈការបំពេញមេរៀននិមួយ ៗនៅផ្ទះជាជាងចូលរួមរៀននៅក្នុងថ្នាក់រាល់ថ្ងៃនៃសប្ដាហ៍ ។ មេរៀនទាំងនេះមាននៅក្នុងសៀវភៅសិក្សាផ្សេងមួយទៀត *សៀវភៅមគ្គុទេសន៍ការសិក្សាគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា និង ប្រវត្តិសាសនាចក្រសម្រាប់សិស្សថ្នាក់សិក្ខាសាលាសិក្សានៅផ្ទះ* ។ មួយសប្ដាហ៍ម្ដង សិស្សនឹងជួបជាមួយគ្រូបង្រៀនថ្នាក់សិក្ខាសាលា ដើម្បីប្រគល់កិច្ចការរបស់ពួកគេ និង ចូលរួមក្នុងមេរៀនប្រចាំសប្ដាហ៍ ។ សៀវភៅមគ្គុទេសន៍ការសិក្សារបស់សិស្ស និង មេរៀនប្រចាំសប្ដាហ៍ ត្រូវបានពន្យល់បន្ថែមទៀតនៅខាងក្រោមនេះ ។

សៀវភៅមគ្គុទេសន៍ការសិក្សាសម្រាប់សិស្សសិក្សានៅផ្ទះ

សៀវភៅមគ្គុទេសន៍ការសិក្សាគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា និង ប្រវត្តិសាសនាចក្រសម្រាប់សិស្សថ្នាក់សិក្ខាសាលាដែលសិក្សានៅផ្ទះ ត្រូវបានរៀបចំឡើងដើម្បីជួយសិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះទទួលនូវបទពិសោធន៍នៅក្នុងការសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា និង ប្រវត្តិសាសនាចក្រស្រដៀងនឹងសិស្សដែលចូលរៀននៅក្នុងថ្នាក់រៀនរៀងរាល់ថ្ងៃនៃសប្ដាហ៍ ។ ហេតុដូច្នោះហើយ ល្បឿនបង្រៀននៃសៀវភៅមគ្គុទេសន៍ការសិក្សារបស់សិស្ស ព្រមទាំងគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ដែលវាសង្កត់ធ្ងន់នោះ វាស្របទៅនឹងមេរៀននៅក្នុងសៀវភៅសិក្សានេះ ។ សៀវភៅមគ្គុទេសន៍ការសិក្សារបស់សិស្ស ក៏រួមមាននូវសេចក្ដីណែនាំអំពីចំណេះចំណានខគម្ពីរផងដែរ ។ វគ្គចំណេះចំណានខគម្ពីរត្រូវបានរៀបរាប់នៅក្នុងបរិបទ ដូចដែលវាមាននៅក្នុងអត្ថបទព្រះគម្ពីរ ហើយជាញឹកញាប់សកម្មភាពសរសេរនានា ត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យនៅក្នុងមេរៀននានាដែលមានវគ្គបទគម្ពីរនោះ ។

រៀងរាល់សប្ដាហ៍ សិស្សថ្នាក់សិក្ខាសាលាដែលសិក្សានៅផ្ទះ ត្រូវបញ្ចប់មេរៀនបួនមកពីសៀវភៅមគ្គុទេសន៍ការសិក្សារបស់សិស្ស ហើយចូលរួមនៅក្នុងមេរៀនប្រចាំសប្ដាហ៍មួយ ដែលបង្រៀនដោយគ្រូថ្នាក់សិក្ខាសាលារបស់ពួកគេ ។ សិស្សបំពេញកិច្ចការមួយចំនួនពីសៀវភៅមគ្គុទេសន៍ការសិក្សា នៅក្នុងកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។ សិស្សគួរតែមានសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរពីរក្បាល ដូច្នេះពួកគេអាចទុកមួយនៅជាមួយគ្រូ ហើយទុកមួយទៀតសម្រាប់សរសេរខ្លួនឯង ។ នៅពេលសិស្សជួបជាមួយគ្រូរបស់ខ្លួនរាល់សប្ដាហ៍ សៀវភៅកំណត់ហេតុមួយដែលសិក្សានៅផ្ទះត្រូវឲ្យទៅគ្រូ ហើយសៀវភៅមួយក្បាលទៀតត្រូវប្រគល់ឲ្យសិស្សវិញដើម្បីប្រើសរសេរមេរៀនបន្ទាប់ ។ (ឧទាហរណ៍ អំឡុងមួយសប្ដាហ៍ សិស្សបញ្ចប់កិច្ចការនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ហេតុទី ១ ។ បន្ទាប់មកសិស្សយកសៀវភៅកំណត់ហេតុនោះទៅថ្នាក់រៀន ហើយប្រគល់វាទៅឲ្យគ្រូបង្រៀន ។ អំឡុងសប្ដាហ៍បន្ទាប់ សិស្សបញ្ចប់កិច្ចការនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ហេតុទី ២ ។ នៅពេលសិស្សប្រគល់សៀវភៅកំណត់ទី ២ឲ្យគ្រូ នោះគ្រូនឹងឲ្យសៀវភៅកំណត់ហេតុទី ១មកវិញ ។ បន្ទាប់មកសិស្សប្រើសៀវភៅកំណត់ហេតុទី ១ ដើម្បីបំពេញកិច្ចការនៅសប្ដាហ៍បន្ទាប់) ។

សិស្សថ្នាក់សិក្ខាសាលាទាំងអស់ ត្រូវបានលើកទឹកចិត្តឲ្យសិក្សាព្រះគម្ពីរប្រចាំថ្ងៃ ហើយអានមេរៀននានា ប៉ុន្តែសិស្សសិក្សានៅផ្ទះគួរយល់ថា ពួកគេត្រូវបានរំពឹងឲ្យចំណាយពេលពី ៣០ ទៅ ៤០នាទីបន្ថែមទៀត សម្រាប់មេរៀននិមួយនៅក្នុងមេរៀនទាំងបួន សម្រាប់ការសិក្សានៅផ្ទះនៅក្នុងមេរៀននិមួយ ៗ ហើយចូលរួមនៅក្នុងថ្នាក់សិក្សានៅផ្ទះប្រចាំសប្ដាហ៍ ។

មេរៀនប្រចាំសប្ដាហ៍សម្រាប់គ្រូបង្រៀនដែលបង្រៀនសិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

មេរៀននិមួយ ៗនៅក្នុង *សៀវភៅមគ្គុទេសន៍ការសិក្សាគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា និង ប្រវត្តិសាសនាចក្រសម្រាប់ សិស្សថ្នាក់សិក្ខាសាលាដែលសិក្សានៅផ្ទះ* ត្រូវគ្នានឹងមេរៀនប្រាំនៅក្នុងសៀវភៅសិក្សាប្រចាំរបស់គ្រូបង្រៀន ។ នៅចុងបញ្ចប់នៃមេរៀនទាំងប្រាំនេះនៅក្នុងសៀវភៅសិក្សានេះ អ្នកនឹងឃើញមានមេរៀនប្រចាំសប្ដាហ៍មួយ សម្រាប់គ្រូបង្រៀនដែលបង្រៀនសិស្សនៅផ្ទះ ។ មេរៀនសិក្សានៅផ្ទះនឹងជួយសិស្សរំឭក ពង្រីកការយល់ដឹងរបស់ពួកគេ និង អនុវត្តគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ដែលពួកគេបានរៀននៅពេលពួកគេបញ្ចប់មេរៀននៅក្នុងសៀវភៅមគ្គុទេសន៍ការសិក្សារបស់សិស្សអំឡុងសប្ដាហ៍នោះ ។ មេរៀនទាំងនេះអាចបង្ហាញនូវសេចក្ដីពិតបន្ថែមដែលពុំមាននៅក្នុងសៀវភៅមគ្គុទេសន៍ការសិក្សារបស់សិស្សឡើយ ។ (សម្រាប់ជំនួយនៅក្នុងការរៀបចំកាលវិភាគមេរៀនរបស់អ្នក សូមមើលសេចក្ដីណែនាំពីល្បឿននៃការបង្រៀនសម្រាប់គ្រូបង្រៀនសិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះនៅក្នុងឧបសម្ព័ន្ធដែលនៅចុងបញ្ចប់នៃសៀវភៅសិក្សានេះ) ។

ក្នុងនាមជាគ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ អ្នកអាចមានការយល់ដឹងទាំងស្រុងពីអ្វីដែលសិស្សរបស់អ្នកកំពុងសិក្សានៅផ្ទះរាល់សប្ដាហ៍ ដូច្នេះអ្នកអាចឆ្លើយសំណួរ និង បង្កើតការពិភាក្សានានាដ៏មានអត្ថន័យនៅពេលអ្នកជួបជាមួយពួកគេ ។ សូមឲ្យសិស្សយកព្រះគម្ពីរ សៀវភៅកំណត់ហេតុសិក្សាព្រះគម្ពីរ និង សៀវភៅមគ្គុទេសន៍ការសិក្សាសិស្ស របស់ពួកគេមកថ្នាក់រៀនរាល់សប្ដាហ៍ ដូច្នេះពួកគេអាចប្រើប្រាស់វាពេលកំពុងរៀន ។ សូមសម្របសម្រួលមេរៀននានាស្របទៅតាមតម្រូវការរបស់សិស្ស នៅពេលអ្នកបង្រៀន និង ស្របទៅតាមការណែនាំនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ អ្នកក៏អាចប្រើប្រាស់មេរៀនប្រចាំថ្ងៃរបស់គ្រូបង្រៀននៅក្នុងសៀវភៅសិក្សានេះ នៅពេលអ្នករៀបចំ និង បង្រៀនផងដែរ ។ ការសិក្សាពីជំនួយក្នុងការបង្រៀន និង វិធីសាស្ត្រនានា ដែលបានប្រើនៅក្នុងមេរៀនប្រចាំថ្ងៃ អាចជួយពង្រីកការបង្រៀនប្រចាំសប្ដាហ៍របស់អ្នក ។ សូមតម្រូវទៅតាមសេចក្ដីត្រូវការពិសេសនានានៃសិស្សដែលអ្នកបង្រៀន ។ ឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើសិស្សម្នាក់មានការលំបាកក្នុងការសរសេរ សូមឲ្យគាត់ប្រើម៉ាស៊ីនថតសំឡេង ឬ និយាយគំនិតនោះទៅសមាជិកគ្រួសារ ឬ មិត្តភក្ដិ ដែលអាចសរសេរចម្លើយរបស់គាត់ទុក ។

នៅចុងបញ្ចប់នៃមេរៀនរាល់សប្ដាហ៍ សូមប្រមូលសៀវភៅកំណត់ហេតុសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់សិស្ស ហើយលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យបន្តសិក្សារបស់ពួកគេ ។ សូមផ្ដល់សៀវភៅកំណត់ហេតុសិក្សាព្រះគម្ពីរសម្រាប់កិច្ចការសប្ដាហ៍បន្ទាប់ ដូចដែលបានពន្យល់មកពីខាងលើនៅក្នុងវគ្គដែលហៅថា « សៀវភៅមគ្គុទេសន៍ការសិក្សាសម្រាប់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ » ។ (ក្រោមការដឹកនាំថ្នាក់ដឹកនាំបព្វជិតភាព និង ឪពុកម្ដាយ ស្ដេក [ដែលបានហៅ] គ្រូបង្រៀនថ្នាក់សិក្ខាសាលាអាចទាក់ទងសិស្សថ្នាក់សិក្ខាសាលាតាមប្រព័ន្ធអេឡិចត្រូនិចជាមួយសិស្សដែលចុះឈ្មោះចូលរៀនថ្នាក់សិក្ខាសាលានៅផ្ទះ) ។

នៅពេលអ្នកអានកិច្ចការរបស់សិស្សសៀវភៅកំណត់ហេតុសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់សិស្សចប់ហើយ សូមឆ្លើយតបចំពោះកិច្ចការរបស់ពួកគេរៀងរាល់ខែ ដោយសរសេរកំណត់ចំណាំ ឬ មូលវាចារណ៍ខ្លីមួយនៅពេលអ្នកជួបពួកគេលើកក្រោយ ។ អ្នកក៏អាចស្វែងរកវិធីនានាដើម្បីផ្ដល់ការគាំទ្រ និង ផ្ដល់មតិកែលម្អដ៏មានអត្ថន័យផងដែរ ។ ការណ៍នេះនឹងជួយសិស្សឲ្យដឹងថា អ្នកខ្វល់អំពីកិច្ចការរបស់ពួកគេ និង ជួយជំរុញទឹកចិត្តពួកគេឲ្យធ្វើកិច្ចការរបស់ពួកគេបានកាន់តែហ្មត់ចត់ ។

កិច្ចខិតខំភាគច្រើនរបស់សិស្ស ដើម្បីសូត្រវគ្គបទគម្ពីរគន្លឹះឲ្យចាំស្ទាត់នឹងអាចធ្វើបាន នៅពេលពួកគេបំពេញមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះរបស់ខ្លួន។ គ្រូបង្រៀនដែលបង្រៀនសិស្សនៅផ្ទះ អាចតាមដានកិច្ចខិតខំរបស់សិស្ស អំឡុងពេលមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះ ដោយអញ្ជើញសិស្សឲ្យសូត្រ ឬ រំឭកវគ្គចំណេះចំណានខគម្ពីរ ដែលមាននៅក្នុងអត្ថបទសម្រាប់មេរៀនសិក្សានៅសប្ដាហ៍នោះ ។

ធនធានផ្សេងទៀត

Joseph Smith Papers Project (គម្រោងឯកសាររបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ)

ព័ត៌មានប្រវត្តិសាស្ត្រភាគច្រើននៅក្នុងសៀវភៅសិក្សានេះបានដកស្រង់ចេញពី *History of the Church* និង Joseph Smith Papers Project (គម្រោងឯកសាររបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ) ។ ជាពិសេសគឺភាគទី ១ និង ២នៃ Documents series of *The Joseph Smith Papers (គម្រោងឯកសាររបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ)* ដែលបានបោះពុម្ពដោយកាសែតប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់សាសនាចក្រ (ការបោះពុម្ពនៃនាយកដ្ឋានប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រនៃ សាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ) ។ ដើម្បីមើលរូបភាពជាអេឡិចត្រូនិច និង អានអត្ថបទនៃឯកសារដើមនៅក្នុង Joseph Smith Papers Project (គម្រោងឯកសាររបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ) សូមមើលគេហទំព័រ josephsmithpapers.org។

Notes and Journal Tools (ឧបករណ៍កំណត់ចំណាំ និង កំណត់ហេតុ)

សៀវភៅសិក្សាថ្នាក់សិក្ខាសាលារបស់គ្រូបង្រៀន និង សៀវភៅមគ្គុទេសន៍ការសិក្សារបស់សិស្សមាននៅគេហទំព័រ LDS.org និង នៅក្នុង Gospel Library សម្រាប់ឧបករណ៍ចល័តនានា ។ គ្រូបង្រៀន និង សិស្សអាចប្រើ Notes and Journal tools (ឧបករណ៍កំណត់ចំណាំ និង កំណត់ហេតុ) តាមអ៊ិនធើរណែត និង ឧបករណ៍ចល័ត ដើម្បីគូសចំណាំ និង បន្ថែមកំណត់ចំណាំលើសៀវភៅសិក្សាទាំងនេះតាមអ៊ិនធើរណែត នៅពេលពួកគេរៀបចំមេរៀន និង សិក្សាព្រះគម្ពីរ ។ សៀវភៅសិក្សារបស់គ្រូបង្រៀន និង សៀវភៅមគ្គុទេសន៍ការសិក្សារបស់សិស្សក៏មាន សម្រាប់ការទាញយក ជាទម្រង់នានា (ដូចជាឯកសារជា PDF, ePub, និង mobi [Kindle]) នៅលើគេហទំព័រ LDS.org។

សម្ភារបន្ថែម

ធនធានខាងក្រោមនេះមាននៅលើអ៊ិនធើរណែត តាមរយៈអ្នកគ្រប់គ្រងរបស់អ្នក តាមរយៈមជ្ឈមណ្ឌលចែកចាយរបស់សាសនាចក្រនៅក្នុងមូលដ្ឋាន និង តាមរយៈហាងទំនិញតាមអ៊ិនធើរណែតរបស់សាសនាចក្រនៅគេហទំព័រ (store.lds.org) ៖

Doctrine and Covenants and Church History Visual Resource DVDs ទំនិញលេខ.០៨០៤២ មានតែភាសាអង់គ្លេស អេស្ប៉ាញ និង ព័រទុយហ្គាយ ប៉ុណ្ណោះ)

Doctrine and Covenants and Church History DVD ទំនិញលេខ.៥៤០១២)

Media Library នៅគេហទំព័រ LDS.org

សៀវភៅសិល្បៈដំណឹងល្អ ទំនិញលេខ. ០៦០៤៨)

ពិតចំពោះសេចក្ដីជំនឿ ៖ ឯកសារយោងដំណឹងល្អ ទំនិញលេខ. ៣៦៨៦៣)

ប្រធានបទនៃដំណឹងល្អនៅលើគេហទំព័រ LDS.org

ដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន កូនសៀវភៅ (ទំនិញលេខ. ០៩៤០៣)

មេរៀនទី ១

ផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ

សេចក្ដីផ្ដើម

ប្រធាន បិយ យេ ផាកកឺ ក្នុងកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ បានណែនាំដល់គ្រូបង្រៀនថ្នាក់សិក្ខាសាលាឲ្យបង្ហាញដោយសង្ខេបពីទិដ្ឋភាពទូទៅអំពីផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះនៅពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ក្នុងឆ្នាំនីមួយៗ ៖

« ទិដ្ឋភាពទូទៅសង្ខេបអំពី ‹ ផែនការនៃសុភមង្គល › . . . បើត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យនៅពេលចាប់ផ្ដើម ហើយត្រឡប់ទៅមើលជាញឹកញាប់ នោះវានឹងមានតម្លៃមហិមាចំពោះសិស្សរបស់អ្នក ។. . .

« មនុស្សវ័យក្មេងងឿងឆ្ងល់ថា ‹ ហេតុអ្វី ? › – ហេតុអ្វីក៏យើងត្រូវបានបញ្ជាឲ្យ *ធ្វើ* រឿងមួយចំនួន ហើយរឿងមួយចំនួនទៀត *មិន* តម្រូវឲ្យធ្វើដូច្នេះ ? ចំណេះដឹងអំពីផែនការនៃសុភមង្គល ទោះជាក្នុងទម្រង់យ៉ាងសង្ខេប ក៏វាអាចធ្វើឲ្យគំនិតមនុស្សវ័យក្មេងឆ្ងល់ថា ‹ ហេតុអ្វី › » ដែរ (« ផែនការនៃសុភមង្គលដ៏មហិមា » [សុន្ទរកថាទៅកាន់គ្រូបង្រៀនសាសនាស៊ី.អ៊ី.អែស ថ្ងៃទី ១០ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៩៩៣] LDS.org) ។

មេរៀននេះផ្ដល់ជាទិដ្ឋភាពទូទៅសង្ខេបមួយអំពី ផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ ។ វាផ្ដោតទៅលើដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែល « ជាកត្តាចម្បង និងជាគ្រឹះដ៏សំខាន់ ហើយជាគោលលទ្ធិមេនៃផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះដ៏មហិមា និងអស់កល្បជានិច្ច » (ជែហ្វ្រី អ័រ ហូឡិន Missionary Work and the Atonement» *Ensign* ខែមិនា ឆ្នាំ ២០០១ ទំព័រ ៨) ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

ផែនការរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌គឺជាផែនការនៃសុភមង្គល

អញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន ម៉ូសេ ១:៣៩ ឮៗ ។ (ឬសិស្សអាចសូត្រវា បើពួកគេទន្ទេញចាំហើយ) ។ សូមឲ្យសិស្សមើលតាម និងរកមើលនូវអ្វីដែលព្រះវរបិតាសួគ៌បានមានបន្ទូល ដែលជាគោលបំណងនៃកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។ សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **គោលបំណងនៃផែនការរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ គឺដើម្បីផ្ដល់មាគ៌ាមួយសម្រាប់យើង ទទួលបានជីវិតអមតៈ និងជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។**

- តើជីវិតអមតៈ និងជីវិតអស់កល្បជានិច្ចខុសគ្នាយ៉ាងដូចម្ដេច ? (ជីវិតអមតៈ គឺជាការរស់នៅជារៀងរហូតក្នុងស្ថានភាពដែលរស់ឡើងវិញមួយ តាមរយៈដង្វាយធួននៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលមនុស្សគ្រប់រូប នឹងទទួលបានអំណោយទាននេះ ។ ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ឬភាពតម្កើងឡើង គឺជាការរស់នៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះជារៀងរហូតជាមួយនឹងក្រុមគ្រួសាររបស់យើង អំណោយទាននេះក៏បានមកតាមរយៈដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែរ ប៉ុន្តែមានតែចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលគោរពតាមច្បាប់ និងពិធីបរិសុទ្ធនានានៃដំណឹងល្អប៉ុណ្ណោះ) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពាក្យ « ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច » សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការដូចខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ប្រ៊ូស អរ ម៉ាក់ខនគី នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

«ជីវិតរបស់ព្រះ គឺជាជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ដែលជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច គឺជាជីវិតរបស់ព្រះការបញ្ជាក់នេះ គឺមានន័យដូចគ្នា » (*Mormon Doctrine* បោះពុម្ពជាលើកទី ២ [ឆ្នាំ ១៩៦៦] ទំព័រ ២៣៧) ។

- តើពរជ័យមួយចំនួនដែលត្រូវបានប្រទានឲ្យអ្នកទាំងឡាយដែលទទួលជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចមានអ្វីខ្លះ ?

សូមគូស ឌីយ៉ាក្រាមខាងក្រោមនេះលើក្ដារខៀន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចម្លងឌីយ៉ាក្រាម ឬកត់ត្រាក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំរបស់ពួកគេ ឬ សៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ នៅពេលពួកគេរៀនអំពីផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះក្នុងមេរៀននេះ ។

បង្រៀនអំពីផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះពេញមួយឆ្នាំ

នៅពេញមួយឆ្នាំ អ្នកអាចនឹងចង់បង្ហាញឌីយ៉ាក្រាមអំពីផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះដែលមាននៅក្នុងមេរៀននេះយូរៗម្ដង ។ សូមជួយសិស្សឲ្យស្គាល់ទីតាំងដែលវិវរណៈទាំងឡាយនៅក្នុងគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា បន្ថែមទៅលើការយល់ដឹងរបស់យើងអំពីផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ ។ បន្ទាប់មកសុំឲ្យសិស្សពន្យល់អំពីរបៀបបង្រៀនចេញមកពីវិវរណៈទាំងនោះដែលត្រូវនឹងឌីយ៉ាក្រាម ។

ផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ

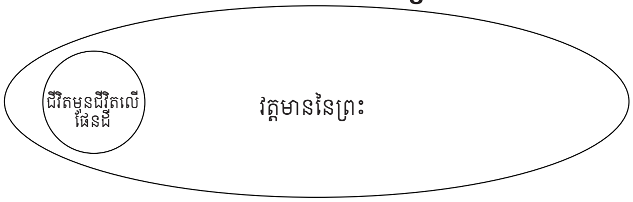

សៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ

សៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ អាចជាសៀវភៅកំណត់ហេតុកងមួយ ឬជាសៀវភៅកំណត់ចំណាំ ឬជាក្រដាសសៀវភៅកងមួយចោះភ្ជាប់គ្នា ។ វាអាចជាឧបករណ៍កំណត់ចំណាំ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុនៅលើ LDS.org ឬកម្មវិធីកត់ចំណាំមួយនៅលើទូរសព្ទទំនើប ឬឧបករណ៍ Tablet ។ នៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ សិស្សអាចកត់ចំណាំ ឬកត់ត្រាចំណាប់អារម្មណ៍ អំឡុងពេលមេរៀនថ្នាក់សិក្ខាសាលា អំឡុងពេលសិក្សាផ្ទាល់ខ្លួន និងអំឡុងពេលការប្រជុំសាសនាចក្រ។ នៅពេលពួកគេកត់ត្រា ហើយរៀបចំគំនិត និងចំណាប់អារម្មណ៍របស់ពួកគេ នោះពួកគេនឹងបង្កើនការចេះដឹងអំពីដំណឹងល្អ ទទួលវិវរណៈផ្ទាល់ខ្លួន ហើយត្រៀមខ្លួនកាន់តែល្អដើម្បីចូលរៀនក្នុងថ្នាក់ ។

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងជីវិតមុនជីវិតលើផែនដីរបស់យើង យើងរស់នៅជាវិញ្ញាណក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌របស់យើង ។ នៅទីនោះយើងរៀនអំពីផែនការរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ សម្រាប់សុភមង្គលរបស់យើង និងរៀនអំពីរបៀបដែលផែនការនឹងជួយយើង សម្រេចគោលបំណងរបស់ទ្រង់សម្រាប់យើង (សូមមើល គ&ស ១៣៨:៥៥–៥៦; អ័ប្រាហាំ ៣:២២–២៨) ។

- តើយើងខុសគ្នាពីព្រះវរបិតាសួគ៌យើងកាលពីជីវិតមុនកើតលើផែនដីដីយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ? (ទ្រង់មានរូបកាយ និងលក្ខណៈសម្បត្តិដ៏ល្អឥតខ្ចោះមួយ ។ យើងពុំមាន) ។

- នៅក្នុងជីវិតមុនកើតលើផែនដី តើព្រះវរបិតាសួគ៌ បានបង្ហាញដល់យើងអ្វីខ្លះ ដើម្បីជួយយើងទទួលបានជីវិតអមតៈ និងជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចនោះ ? (ផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ) ។

សូមពន្យល់ថា យើងប្រើពាក្យ *ជីវិតរមែងស្លាប់* សំដៅទៅលើជីវិតរបស់យើងនៅលើផែនដី ។ ដូចបានបង្ហាញនៅក្នុងឌីយ៉ាក្រាមអប បន្ថែមទៅលើក្ដារខៀន រូបពងក្រពើរតំណាងឲ្យជីវិតលើផែនដី ហើយដាក់ស្លាកវាដោយពាក្យ *ជីវិតរមែងស្លាប់* ។ គូរសញ្ញាព្រួញពី *ជីវិតមុនជីវិតលើផែនដី* ទៅរក *ជីវិតរមែងស្លាប់* ។

ផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ

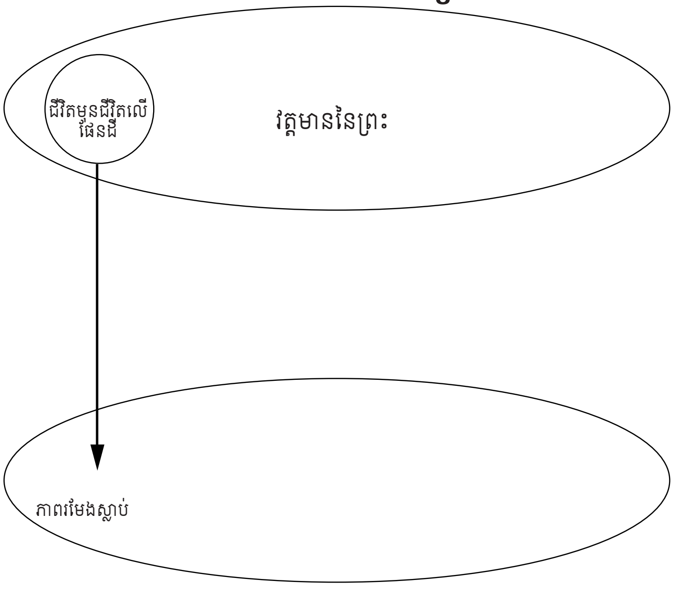

សូមឲ្យសិស្សសញ្ជឹងគិតពីសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើហេតុអ្វីក៏យើងចាំបាច់ត្រូវចាកចេញពីវត្តមានរបស់ព្រះ ដើម្បីប្រែក្លាយឲ្យកាន់តែដូចជាទ្រង់យ៉ាងដូច្នេះ ? (ចម្លើយរបស់សិស្សអាចរួមមានដូចខាងក្រោម ៖ ដើម្បីទទួលរូបកាយ ដើម្បីរៀន និងដើម្បីរីកចម្រើន តាមរយៈការប្រើសិទ្ធិជ្រើសរើសរបស់យើង) ។

បន្ទាប់ពីសិស្សពីរបីនាក់បានឆ្លើយរួចហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវការពន្យល់ដូចខាងក្រោមនេះ ដោយប្រធាន ស្ពែនសើរ ដបុលយូ឴ ឃីមបឹល ថា ៖

« ព្រះបានប្រទានផែនការមួយឲ្យយើង ។ ទ្រង់បានបញ្ជូនយើងទាំងអស់គ្នាមកកាន់ផែនដី ដើម្បីទទួលរូបកាយ និងដើម្បីទទួលបទពិសោធន៍ ហើយរីកចម្រើន » (*The Teachings of Spencer W. Kimball,* ed. Edward L. Kimball [ឆ្នាំ ១៩៨២] ទំព័រ ២៥) ។

- យោងតាមប្រធាន ឃីមបឹល តើមានមូលហេតុអ្វីខ្លះបានជាព្រះបញ្ជូនយើងមកកាន់ផែនដី ? (ពេលសិស្សឆ្លើយ ពួកគេគួរតែប្រាប់ពីសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះបានបញ្ជូនយើងមកកាន់ផែនដី ដើម្បីទទួលរូបរាងកាយ និងដើម្បីទទួលបទពិសោធន៍ ហើយរីកចម្រើនឡើង**)។

- តើឧបសគ្គនៃការល្បួង ជំងឺ ភាពសោកសៅ ការឈឺចាប់ ការបាក់ទឹកចិត្ត អសមត្ថភាព និងការលំបាកក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់ដទៃទៀត ដើរតួក្នុងកិច្ចខិតខំរបស់យើង ដើម្បីទទួលបានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចអ្វីខ្លះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:១៩–២០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់អានតាម និងប្រាប់អំពីឧបសគ្គនានា ដែលអាចរាំងយើងមិនឲ្យទទួលបានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។

- តើឧបសគ្គអ្វីខ្លះ ដែលយើងជួបប្រទះក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់ ដែលអាចរាំងយើងមិនឲ្យទទួលជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ? (ពេលសិស្សឆ្លើយ សូមជួយពួកគេឲ្យប្រាប់ពីសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **អំពើបាប រាំងយើងមិនឲ្យប្រែក្លាយដូចជាព្រះវរបិតាសួគ៌ ហើយមិនឲ្យត្រឡប់ទៅរស់នៅជាមួយទ្រង់។** សូមមើលផងដែរ ម៉ូសេ ៦:៥៧ ដែលបង្រៀនថា តាមរយៈការប្រែចិត្ត នោះយើងអាចត្រឡប់មករស់នៅជាមួយនឹងព្រះ) ។

នៅលើក្ដារខៀន សូមសរសេរពាក្យ *អំពើបាប* នៅលើឌីយ៉ាក្រាម ជិតនឹងពាក្យ *ជីវិតរមែងស្លាប់* ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន នីហ្វៃទី ១០:២១ ឲ្យសិស្សផ្សេងទៀតអាន ម៉ូសេ ៦:៥៧ ហើយសិស្សម្នាក់ទៀតអាន អាលម៉ា ៤១:១០–១១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់តាមដាន រកមើលមូលហេតុដែលអំពើបាបរាំងយើងមិនឲ្យប្រែក្លាយដូចជាព្រះវរបិតាសួគ៌ ហើយទទួលជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។

- ស្របតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើហេតុអ្វីបានជាអំពើបាបរាំងយើងមិនឲ្យប្រែក្លាយដូចជាព្រះវរបិតាសួគ៌ និងមិនឲ្យទទួលជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចដូច្នេះ ? (សិស្សអាចផ្ដល់ចម្លើយផ្សេងៗគ្នា ។ សូមជួយពួកគេឲ្យស្គាល់ពីសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **គ្មានអ្វីដែលមិនស្អាតអាចអាស្រ័យនៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះបានឡើយ**) ។

សូមឲ្យសិស្សពីរនាក់ឡើងមកខាងមុខថ្នាក់ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់កាន់រូបភាពរបស់ព្រះយេស៊ូវ កំពុងនៅក្នុងសួនច្បារគេតសេម៉ានីឡើង (*សៀវភៅរូបភាពដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៩] ទំព័រ ៥៦ សូមមើលផងដែរ LDS.org) ហើយសិស្សម្នាក់ទៀតកាន់រូបភាពនៃការឆ្កាង (ទំព័រ ៥៧) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សទីបីអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៤០–៤២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់អំពីអ្វីដែលព្រះវរបិតាសួគ៌ បានប្រទានដល់យើង ដើម្បីយើងអាចយកឈ្នះលើអំពើបាប ។

- ស្របតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៤០–៤២ តើអ្វីខ្លះ ដែលធ្វើឲ្យយើងអាចយកឈ្នះលើអំពើបាបបាន ? (សិស្សអាចឆ្លើយពាក្យផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែត្រូវប្រាកដថា ពួកគេប្រាប់សេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានរងទុក្ខ ហើយត្រូវបានឆ្កាងដើម្បីអំពើបាបនៃមនុស្សគ្រប់រូប**) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សដែលកាន់រូបភាពឲ្យពន្យល់អំពីព្រឹត្តការអ្វីក្នុងរូបភាពរបស់ពួកគេ ទាក់ទងនឹងលទ្ធភាពរបស់យើងដើម្បីយកឈ្នះលើឥទ្ធិពលនៃអំពើបាប ។ សូមបង្ហាញរូបភាពនៅលើក្ដារខៀន ដូចបង្ហាញនៅក្នុងឌីយ៉ាក្រាមអមនោះ ។

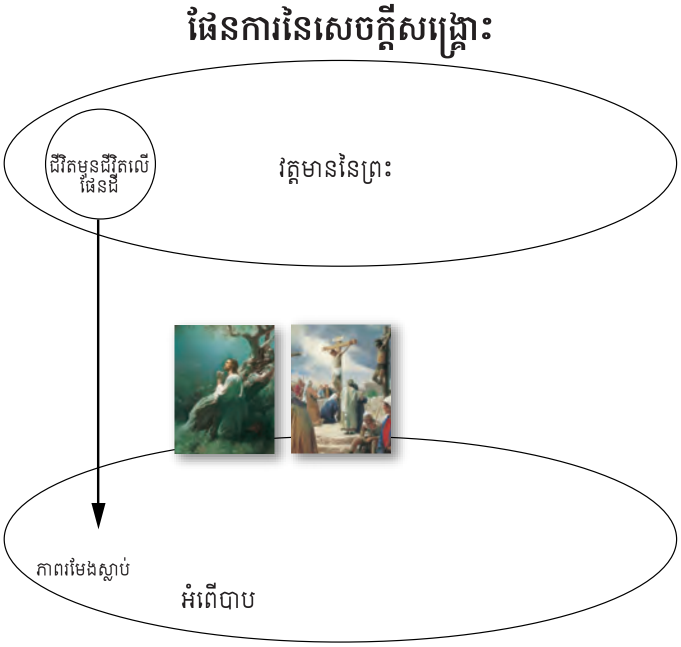

សូមសរសេរសេចក្ដីយោងបទគម្ពីរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *គ. និង ស. ១៨:២២–២៣; គ. និង ស. ២៥:១៣, ១៥* ។ សូមឲ្យសិស្សធ្វើការជាគូៗ ។ សូមឲ្យដៃគូម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:២២–២៣ ហើយសុំឲ្យដៃគូម្នាក់ទៀតអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៥:១៣,១៥ ។ សូមឲ្យពួកគេទាំងពីរនាក់រកមើលអ្វីដែលយើងត្រូវតែធ្វើដើម្បីអាចទទួលបានព្រះចេស្ដាលាងសម្អាតនៃដង្វាយធួន ហើយទទួលបានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យចែកចាយនឹងដៃគូរបស់ខ្លួនអំពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើយើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីមករកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយទទួលពរជ័យនៃពលិកម្មធួនរបស់ទ្រង់ ? (ចម្លើយ អាចរួមមាន ការបង្ហាញសេចក្ដីជំនឿទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ការប្រែចិត្ត ការទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ការទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ការស៊ូទ្រាំនៅក្នុងសេចក្ដីជំនឿ ការរក្សាសេចក្ដីសញ្ញា និងការគោរពបទបញ្ញត្តិ ។ ដូចបានបង្ហាញនៅក្នុងឌីយ៉ាក្រាមបន្ទាប់ សូមគូរព្រួញចេញពីឆ្វេងទៅស្ដាំ កាត់ពីខាងក្រោមរង្វង់ពងក្រពើរ ។ សូមសរសេរចម្លើយរបស់សិស្សឲ្យស្របនឹងព្រួញនោះ) ។

សូមសង្ខេបចម្លើយរបស់សិស្ស តាមរយៈការថ្លែងទីបន្ទាល់ថា **បើយើងគោរពប្រតិបត្តិចំពោះគោលការណ៍ និងពិធីបរិសុទ្ធនានានៃដំណឹងល្អ នោះយើងអាចយកឈ្នះលើអំពើបាប តាមរយៈដង្វាយធួននៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ** ។ សូមពន្យល់ថា នៅពេលយើងធ្វើ និងរក្សាសេចក្ដីសញ្ញានៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក នោះយើងត្រូវបានអភ័យទោសដោយក្ដីមេត្តាពីអំពើបាបរបស់យើង បើយើងប្រែចិត្ត ។ បន្ថែមពីលើនោះ តាមរយៈអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះយើងអាចមានជំនួយជាប្រចាំថ្ងៃក្នុងការដើរនៅលើផ្លូវទៅកាន់ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។

- តើព្រះបានជួយអ្នក តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងកិច្ចខិតខំប្រចាំថ្ងៃរបស់អ្នក ដើម្បីរស់នៅតាមដំណឹងល្អយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ចូរពន្យល់ថា បន្ថែមពីលើអំពើបាប នោះមានឧបសគ្គទីពីរ ដែលយើងត្រូវតែយកឈ្នះ ដើម្បីយើងអាចទទួលបានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។ សូមសួរសិស្ស បើពួកគេអាចប្រាប់អំពីឧបសគ្គទីពីរនោះបាន ។

បន្ទាប់ពីសិស្សបានឆ្លើយហើយ សូមសរសេរ *សេចក្ដីស្លាប់ខាងរូបកាយ* នៅលើឌីយ៉ាក្រាមនៅជិតនឹងពាក្យ *អំពើបាប ។* សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យពន្យល់ពីអ្វីកើតឡើងចំពោះវិញ្ញាណ និងរូបកាយរបស់យើង បន្ទាប់ពីយើងស្លាប់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:៣៣–៣៤ ឲ្យឮៗ ហើយឲ្យសិស្សម្នាក់ទៀតអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០:២២ ឮៗ ។ សូមសួរសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលចម្លើយចំពោះសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើការបំបែកជានិរន្ដន៍នៃវិញ្ញាណ និងរូបកាយរបស់យើង នឹងក្លាយជាឧបសគ្គមួយ ពុំឲ្យយើងប្រែក្លាយដូចជាព្រះយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សិស្សគួរតែប្រាប់ពីគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **យើងពុំអាចក្លាយដូចជាព្រះវរបិតាសួគ៌ដោយគ្មានរូបកាយជាសាច់ និងឆ្អឹងនោះទេ**) ។

សូមបង្ហាញសិស្សក្នុងថ្នាក់នូវរូបភាពរបស់ ម៉ារា និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលមានព្រះជន្មរស់ (*សៀវភៅរូបភាពសិល្បៈដំណឹងល្អ* លេខ ៥៩ សូមមើលផងដែរ LDS.org) ហើយសុំសិស្សម្នាក់ឲ្យពន្យល់នូវអ្វីដែលកំពុងកើតឡើងនៅក្នុងរូបភាព ។ បន្ទាប់មកសុំឲ្យសិស្សម្នាក់អាន អាលម៉ា ១១:៤២–៤៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់នូវអ្វីដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានធ្វើដើម្បីយើងអាចយកឈ្នះលើឧបសគ្គនៃសេចក្ដីស្លាប់ខាងរូបកាយ ។

- ស្របតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីប្រាកដថា យើងអាចយកឈ្នះលើសេចក្ដីស្លាប់ខាងរូបកាយ ? (ជួយសិស្សឲ្យប្រាប់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **ដោយសារតែការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះមនុស្សគ្រប់រូប នឹងបានរស់ឡើងវិញ ហើយនឹងរស់នៅជារៀងរហូត**) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអានឲ្យឮៗ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:១៤–១៧ ។

- តើ « សេចក្ដីសង្ឃឹមនៃការរស់ឡើងវិញដ៏រុងរឿង » អាចនាំសេចក្ដីអំណរមកដល់អ្នក និងគ្រួសារអ្នកយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?

សូមរំឭកសិស្សថា ជីវិតអមតៈ គឺជាអំណោយទានមួយ ដែលមនុស្សគ្រប់រូបនឹងទទួលបាន ។ ទោះជាយ៉ាងណា ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច គឺជាអំណោយទានរបស់ព្រះអម្ចាស់ ចំពោះតែអ្នកទាំងឡាយណាដែលគោរពតាមច្បាប់ និងពិធីបរិសុទ្ធទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ ។ សូមដាក់រូបភាព ម៉ារា និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលបានមានព្រះជន្មរស់ នៅលើក្ដារខៀនជិតនឹងរូបភាពផ្សេងទៀត ។ សូមសរសេរ *ដង្វាយធួននៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ* នៅពីខាងលើរូបភាពទាំងបី ។

សូមគូសរង្វង់មួយទៀត នៅពីខាងលើរង្វង់ពងក្រពើរ ហើយដាក់ស្លាកវាថា *ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច* ។ សូមគូរព្រួញបញ្ឈរមួយចេញពីចុងព្រួញនៅខាងក្រោមឌីយ៉ាក្រាមទៅរកពាក្យ *ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច* ។

ផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ

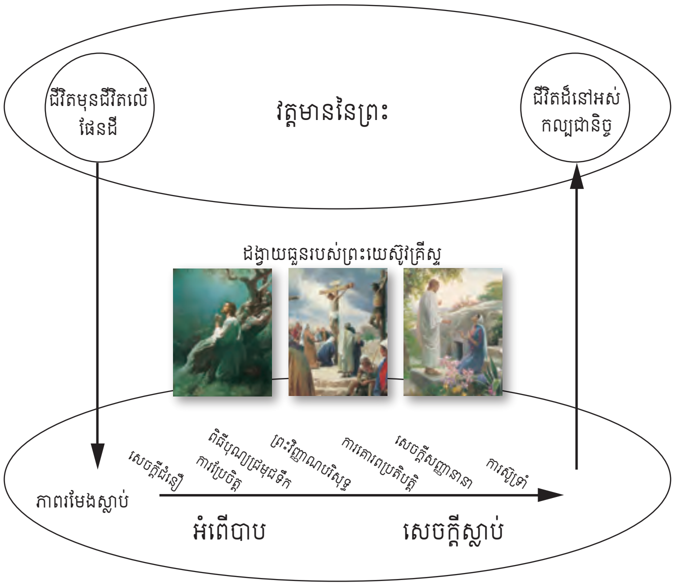

សូមឲ្យសិស្សសង្ខេបនូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀនអំពីផែនការរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ ដើម្បីសុភមង្គលរបស់យើង ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យស្វែងរកឱកាសមួយ ដើម្បីបង្រៀនអំពីផែនការនៃសុភមង្គលទៅកាន់សមាជិកគ្រួសារ ឬមិត្តម្នាក់ ។

ដើម្បីបញ្ចប់មេរៀន សូមពន្យល់សិស្សថា នៅក្នុងការសិក្សារបស់ពួកគេអំពីគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា នោះពួកគេនឹងរៀនសេចក្ដីពិតជាច្រើនទៀត ដែលទាក់ទងទៅនឹងផែនការនៃសុភមង្គល ។ មេរៀននេះ ត្រូវបានបង្ហាញតែទិដ្ឋភាពទូទៅសង្ខេបមួយប៉ុណ្ណោះ ។ សូមចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីសេចក្ដីពិតដែលសិស្សក្នុងថ្នាក់បានពិភាក្សាគ្នានៅក្នុងមេរៀននេះ ។

មេរៀនទី ២

បុព្វកថាព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា

បុព្វកថា

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា មាននូវ « វិវរណៈ និងការប្រកាសដ៏បំផុសគំនិតរបស់ព្រះ ដែលបានប្រទានឲ្យសម្រាប់ការស្ថាបនា និងច្បាប់នៃនគរព្រះនៅលើផែនដី ក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ » (បុព្វកថាព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា)។

តាមរយៈការសិក្សាគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ដោយការអធិស្ឋាន នោះសិស្សអាចពង្រឹងទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយទទួលវិវរណៈផ្ទាល់ខ្លួន ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា មាននូវវិវរណៈដែលបានទទួលដោយព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអ្នកស្នងតំណែងទាំងឡាយរបស់លោក ។

អញ្ជើញព្រះវិញ្ញាណតាមរយៈការប្រជុំធម្មនិដ្ឋានប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ។

ការប្រជុំធម្មនិដ្ឋាននៅពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ អាចជារបៀបអស្ចារ្យបំផុត ដើម្បី ប្រមូលសិស្សទាំងឡាយដោយការបង្វែរគំនិត និង ចិត្ត របស់ពួកគេទៅកាន់កិច្ចការខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ ។ វាអាចជួយគ្រូបង្រៀន និង សិស្សទាំងឡាយទទួលអារម្មណ៍ពីព្រះវិញ្ញាណ ហើយ ត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីរៀនសូត្រ ។ ជាទូទៅការប្រជុំធម្មនិដ្ឋានត្រូវមាននូវទំនុកតម្កើងមួយ ការអធិស្ឋានមួយ និង គំនិតមួយពីព្រះគម្ពីរ ។ វាគឺមានប្រសិទ្ធភាពបំផុត នៅពេលសិស្សទាំងឡាយ ចែកចាយពីអារម្មណ៍ និង គំនិត ដែលគេមាននៅក្នុងការសិក្សាព្រះគម្ពីរផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេ និង នៅពេលពួកគេថ្លែងទីបន្ទាល់ ។

សូមចាប់ផ្ដើមមេរៀនដោយការសួរសិស្សនូវសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្នកគិតថា សៀវភៅមួយណា ដែលពិភពលោកទាំងមូលនឹងទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍មកពីការអានសៀវភៅនោះ ? ហេតុអ្វី ? (សូមពិចារណាធ្វើការដាក់បង្ហាញសៀវភៅពីរបីក្បាល ដែលអ្នកនឹងឲ្យគំនិតដល់គេ។)

បន្ទាប់ពីសិស្សបានឆ្លើយរួច សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងដោយយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដូចខាងក្រោម៖ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់នូវអ្វីដែលព្យាការីបានបង្រៀន ស្ដីអំពីគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ។

«[គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញាគឺជា] គ្រឹះនៃសាសនាចក្រនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយនេះ ហើយជាប្រយោជន៍ចំពោះពិភពលោក ដែលបង្ហាញថាកូនសោអាថ៌កំបាំងនៃនគររបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់យើង ត្រូវបានផ្ដល់ដល់មនុស្សម្ដងទៀត» (*ការបង្រៀនរបស់ប្រធាននៃសាសនាចក្រ៖ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ* ឆ្នាំ ២០០៧]១៩៤

សូមពន្យល់ថា គម្ពីរគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា គឺមានប្រយោជន៍ដ៏សំខាន់ចំពោះលោកិយ ដែលប្រធាន យ៉ូសែប ហ្វីលឌិង ស្ម៊ីធ បានប្រកាសថា « វាមានតម្លៃយ៉ាងច្រើនចំពោះយើង ជាងអ្នកមានទ្រព្យសម្បត្តិនៅលើផែនដី» (*Doctrines of Salvation*, ចងក្រងដោយ ប្រ៊ូស អរ ម៉ាក់ខនគី វ៉ុល ៣ [ឆ្នាំ ១៩៥៤–៥៦], ៣:១៩៨)។ ក្នុងពេលរៀនមេរៀនថ្ងៃនេះ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យស្វែងរកមើលនូវវិធី ដែលការសិក្សាគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា អាចមានប្រយោជន៍ដល់ជីវិតរបស់ពួកគេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបើកទៅទំព័រចំណងជើង នៃគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ។ សូមពន្យល់ថា ដើម្បីធ្វើឲ្យគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញាជាប្រយោជន៍ នោះយើងត្រូវតែយល់ថាគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញាជាអ្វីជាមុនសិន ។ សូមឲ្យសិស្សអានត្រង់ទំព័រចំណងជើង និងប្រយោគដំបូងនៃបុព្វកថាឲ្យបានឮៗ ។

- តើអ្នកឲ្យនិយមន័យពាក្យ *គោលលទ្ធិ* យ៉ាងដូចម្ដេច? តើ *សេចក្ដីសញ្ញា* គឺជាអ្វី ? តើ *វិវរណៈ* គឺជាអ្វី ? (អ្នកចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា *គោលលទ្ធិ* គឺជាគ្រឹះ នៃសេចក្ដីពិតដ៏អស់កល្បនៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ឯ *សេចក្ដីសញ្ញា* គឺជាកិច្ចព្រមព្រៀងដ៏ពិសិដ្ឋមួយ រវាងព្រះ និងកូនចៅរបស់ទ្រង់ និង *វិវរណៈ* គឺជាទំនាក់ទំនងមកពីព្រះទៅកាន់កូនចៅរបស់ទ្រង់ ។ អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរអំពីនិយមន័យទាំងនេះនៅលើក្ដារខៀន ហើយសុំឲ្យ សិស្សចម្លងពីទំព័រចំណងជើងចូលក្នុងគម្ពីររបស់ពួកគេ)។

សូមសិស្សឲ្យបើកទៅកថាកណ្ឌទីប្រាំបីនៃបុព្វកថាព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា (ដោយចាប់ផ្ដើមជាមួយនឹង « នៅក្នុងវិវរណៈ. . .»)។ សូមពន្យល់ថា កថាកណ្ឌនេះ មានរៀបរាប់ឧទាហរណ៍អំពីគោលលទ្ធិមួយចំនួនដែលមាននៅក្នុងគម្ពីរគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានប្រយោគទីមួយដោយស្ងាត់ៗ ហើយប្រាប់អំពីគោលលទ្ធិមួយ ឬច្រើន ដែលពួកគេចាប់អារម្មណ៍ចង់រៀនបានកាន់តែច្រើន ។

- តើគោលលទ្ធិណាមួយណា ដែលអ្នកចាប់អារម្មណ៍ចង់រៀនច្រើនបំផុត ? តើអ្នកគិតថា អ្នកនឹងទទួលប្រយោជន៍ពីចំណេះដឹង និងការយល់ដឹងអំពីសេចក្ដីពិតទាំងនោះកាន់តែច្រើនដោយរបៀបណា ?

សូមពន្យល់ថា ទោះជាចំណេះដឹងអំពីគោលលទ្ធិទាំងនេះ មានសារៈសំខាន់យ៉ាងខ្លាំងក្ដី ក៏តម្លៃធំបំផុតនៃគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា គឺមាននៅក្នុងសេចក្ដីពិតដ៏សំខាន់បំផុត ដែលវាមានផងដែរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានប្រយោគចុងក្រោយនៃកថាកណ្ឌទីប្រាំបីឮៗ ហើយអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលសេចក្ដីពិតដែលធ្វើឲ្យគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញាមានតម្លៃយ៉ាងខ្លាំង ។

- តើអ្វី ដែលធ្វើឲ្យគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា « មានតម្លៃយ៉ាងខ្លាំង» ? ហេតុអ្វីក៏ទីបន្ទាល់អំពីព្រះអង្គសង្គ្រោះមានតម្លៃយ៉ាងខ្លាំងដូច្នេះ ?

- តើការសិក្សាអំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា បង្កើនទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយ៉ាងដូចម្ដេច?

សូមសរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀនថា៖**តាមរយៈការសិក្សាវិវរណៈនៅក្នុងគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា នោះយើងអាចពង្រឹងទីបន្ទាល់របស់យើងអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។**

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីរបៀបរស់នៅរបស់ពួកគេ អាចទាញយកអត្ថប្រយោជន៍ពីទីបន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទកាន់តែរឹងមាំនោះ ។ សូមពិចារណាពីការចែកចាយអំពីរបៀបដែលការសិក្សាព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា បានពង្រឹងទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់អំពីរបៀបដែលការសិក្សាព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា អាចពង្រឹងទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវប្រយោគទីពីរក្នុងកថាកណ្ឌមួយក្នុងសេចក្ដីផ្ដើម ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់ថា តើជាសំឡេងអ្នកណា ដែលពួកគេនឹងស្ដាប់ឮតាមរយៈគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ។ បន្ទាប់ពីសិស្សបានឆ្លើយតបហើយ សូមសរសេរនូវគោលការណ៍ខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន៖**នៅពេលយើងសិក្សាគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា នោះយើងអាចស្ដាប់ឮសំឡេងរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។**

សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១៨:៣៤–៣៦ ឲ្យឮៗ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ស្វែងរករបៀបដែលយើងអាចស្ដាប់ឮសំឡេងរបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅពេលយើងសិក្សាគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ។

- តើយើងអាចថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីអ្វីខ្លះ បើយើងសិក្សាគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ?

យើងអាចចង់ពន្យល់ថា នៅក្នុងគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ពាក្យដូចជា « ព្រះអម្ចាស់» ឬ « ព្រះ» ជាទូទៅសំដៅទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ទ្រង់គឺជាអ្នកថ្លែងនៅពាសពេញគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ទាំងមូល ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានកថាកណ្ឌទីបីនៃបុព្វកថាឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយស្វែងរកពាក្យដែលពិពណ៌នាសំឡេងរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។ (អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ឲ្យ សិស្សគូសចំណាំអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ)។

- តើពាក្យណាខ្លះដែលត្រូវបានប្រើដើម្បីពិពណ៌នាអំពីសំឡេងរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ?

- តើការដែលអ្នកអាចស្ដាប់ ហើយស្គាល់សំឡេងរបស់ព្រះអម្ចាស់នោះ មានផលប្រយោជន៍អ្វីខ្លះ មកក្នុងជីវិតរបស់អ្នក ? (សូមពន្យល់ថា នៅសប្ដាហ៍ក្រោយ សិស្សនឹងរៀនអំពីវិធីផ្សេងទៀត ដើម្បីស្ដាប់សំឡេងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយស្គាល់សំឡេងទ្រង់ ពេលទ្រង់កំពុងមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេ ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់បន្ថែមទៀត អំពីរបៀបដែលការសិក្សាគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា អាចមានប្រយោជន៍ក្នុងជីវិតពួកគេ សូមពិចារណាពីការដាក់តាំងរូបភាពមនុស្សមួយចំនួន ដែលទាក់ទងនឹងវិវរណៈទាំងឡាយនៅក្នុងគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា៖បងប្រុស យ៉ូសែប (*សៀវភៅសិល្បៈដំណឹងល្អ* [២០០៩], ទំព័រ ៨៧ សូមមើលផងដែរ LDS.org) អិមម៉ា ស្ម៊ីធ (ទំព័រ ៨៨) យ៉ូហាន បាទីស្ទ ប្រគល់បព្វជិតភាពអើរ៉ុន (ទំព័រ ៩៣) ការស្ដារបព្វជិតភាពមិលគិស្សាដែកឡើងវិញ (ទំព័រ ៩៤ អេលីយ៉ាលេចមកនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធខឺតឡង់ (ទំព័រ ៩៥) ។ សូមពន្យល់ថា នៅពេលពួកគេសិក្សាអំពីវិវរណៈទាំងឡាយនៅក្នុងគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា នោះពួកគេនឹងរៀនរឿងសំខាន់ៗ ទាក់ទងនឹងមនុស្សទាំងនេះ ។ សូមឲ្យសិស្សអានប្រយោគពីរដំបូងនៃកថាកណ្ឌទីប្រាំមួយនៃសេចក្ដីផ្ដើម (ដែលចាប់ផ្ដើមជាមួយ « វិវរណៈពិសិដ្ឋទាំងនេះ. . .»)។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម និងប្រាប់អំពីស្ថានភាពដែលវិវរណៈទាំងឡាយក្នុងគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ដែលបានទទួល ។

- តើឃ្លាអ្វីខ្លះ ក្នុងកថាកណ្ឌនេះ ពិពណ៌នាអំពីស្ថានភាពដែលវិវរណៈទាំងនេះ ត្រូវបានទទួល? («នៅក្នុងចម្លើយចំពោះការអធិស្ឋាន» « នៅក្នុងគ្រាចាំបាច់» និង « ស្ថានភាពជីវិតពិត»)។

ដាក់បង្ហាញក្រដាសមួយសន្លឹកដែលមានសរសេរពាក្យ *អ្នក* នៅលើនោះ ។ សូមចង្អុលបង្ហាញថា ដូចជាបុគ្គលម្នាក់ៗ ដកស្រង់ចេញពីប្រវត្តិសាសនាចក្រ នោះយើងក៏ឆ្លងកាត់ស្ថានភាពជាច្រើនផងដែរ ដែលយើងត្រូវការការណែនាំពីព្រះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិពណ៌នាអំពី ស្ថានភាពដែលអាចកើតមានអំឡុងពេលឆ្នាំសិក្សា ដែលពួកគេអាចទទួលប្រយោជន៍មកពីការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅលើក្ដារខៀន ។

សូមពន្យល់ថា វិវរណៈនីមួយៗ ដែលសិស្សនឹងសិក្សាក្នុងឆ្នាំនេះ គឺជាសាក្សីបន្ថែមមួយថា ព្រះពិតជាមានព្រះជន្មរស់ ថាទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់កូនចៅរបស់ទ្រង់ ហើយថាទ្រង់ដឹកនាំសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ ។

- តើសាក្សីបន្ថែមទាំងនេះ ជួយអ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ពេលអ្នកស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពលំបាក ?
- ផ្អែកទៅលើអ្វីដែលអ្នកបានអាននៅក្នុងកថាកណ្ឌប្រាំមួយនៃសេចក្ដីផ្ដើម តើយើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីទទួលបានការណែនាំដ៏ទេវភាពនៅក្នុងគ្រាចាំបាច់របស់យើង ?

សូមជួយសិស្សឲ្យស្គាល់ពីគោលការណ៍មួយមកពីកថាកណ្ឌប្រាំមួយ ដោយការសរសេរនូវសេចក្ដីថ្លែងមិនពេញលេញនៅលើក្ដារខៀន៖*បើយើង* ______________________________ *នោះព្រះអម្ចាស់នឹង* ______________________________.

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសង្ខេបនូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀន តាមរយៈការបំពេញបញ្ចប់សេចក្ដីថ្លែងនេះ។ សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងៗ ប៉ុន្តែចម្លើយរបស់ពួកគេ គួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម៖**បើយើងអធិស្ឋានសុំជំនួយក្នុងគ្រាចាំបាច់របស់យើង នោះព្រះអម្ចាស់នឹងផ្ដល់ការណែនាំដល់យើង។**

សូមសិស្សឲ្យបើកទៅកថាកណ្ឌទីបួន និង ទីប្រាំនៃសេចក្ដីផ្ដើម ។ សូមសង្ខេបកថាកណ្ឌទាំងនេះ ដោយការពន្យល់ថា ពួកគេផ្ដល់នូវទិដ្ឋភាពរួមអំពីព្រឹត្តការណ៍សំខាន់ក្នុងការស្ដារឡើងវិញអំពីសាសនាចក្ររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៅលើផែនដី រួមទាំងការនិមិត្តដំបូង និងការបើកបង្ហាញដ៏ទេវភាពដទៃទៀត ការបកប្រែព្រះគម្ពីរមរមន ការស្ដារឡើងវិញនូវសិទ្ធិអំណាច និងកូនសោបព្វជិតភាព និងការបង្កើតសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ ។ សូមប្រាប់សិស្សថា ពួកគេនឹងរៀនច្រើនទៀតអំពីព្រឹត្តការណ៍ពិសិដ្ឋទាំងនេះ អំឡុងពេលវគ្គសិក្សារបស់ពួកគេ ។ សូមពន្យល់ថា បទពិសោធន៍ដ៏ទេវភាពទាំងនេះកើតមាន ពេលព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអ្នកដទៃទៀត ស្វែងរកជំនួយ និងការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

- តើអ្នកជួបនឹងស្ថានភាពមួយ ដែលអ្នកត្រូវការជំនួយ ឬការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយអ្នកបានទទួល នៅពេលណា?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបើកទៅ « ទីបន្ទាល់អំពីពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ចំពោះសេចក្ដីពិតអំពីព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា» ដែលមាននៅក្នុងបុព្វកថា ។ សូមឲ្យសិស្សអានកថាកណ្ឌពីរដំបូងឲ្យឮៗ (ចាប់ផ្ដើមត្រង់ឃ្លា « ដូច្នេះ យើងយល់ព្រមនឹង. . . ») ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់ឃ្លាដែលផ្ដល់ចំណាប់អារម្មណ៍ដល់ពួកគេ ។

- តើឃ្លាណាខ្លះ ចេញមកពីទីបន្ទាល់របស់សាវកដប់ពីរនាក់អំពីគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញាដែលអ្នកចាប់អារម្មណ៍? ហេតុអ្វី ?

បន្ទាប់ពីសិស្សបានឆ្លើយតប សូមរំឭកពួកគេថា នៅដើមមេរៀន នោះពួកគេត្រូវបានលើកទឹកចិត្តឲ្យស្វែងរកវិធីដែលការសិក្សាគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា អាចជាប្រយោជន៍ក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំរបស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ អំពីរបៀបដែលពួកគេសង្ឃឹមថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា នឹងជាប្រយោជន៍ដល់ជីវិតរបស់ពួកគេ និងអ្វីដែលពួកគេនឹងធ្វើដើម្បីជួយកិច្ចការនេះឲ្យកើតឡើងបាន ។

នៅពេលសិស្សបានបញ្ចប់ការសរសេរហើយ សូមសំណូមពរពួកគេឲ្យសិក្សាគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញាប្រកបដោយការអធិស្ឋានរាល់ថ្ងៃក្នុងឆ្នាំសិក្សានេះ ជាមធ្យោបាយមួយដើម្បីជួយពួកគេស្ដាប់សំឡេងរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ហើយទទួលបានការណែនាំមកពីទ្រង់ ។ អ្នកអាចនឹងចង់បញ្ចប់ដោយការចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីរបៀបដែលការសិក្សាគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា បានជួយអ្នកឲ្យទទួលបទពិសោធន៍ពរជ័យទាំងនេះ នៅក្នុងជីវិតអ្នក ។

ស្គាល់ឈ្មោះរបស់សិស្ស ។

សិស្សនឹងទទួលអារម្មណ៍នៃក្ដីស្រឡាញ់ និងការគោរព នៅពេលអ្នកហៅឈ្មោះរបស់ពួកគេ ។ ស្វាគមន៍សិស្សម្នាក់ៗមកថ្នាក់រៀន ហើយហៅឈ្មោះរបស់ពួកគេ នៅពេលពួកគេចូលរួមក្នុងមេរៀន ។ បន្ថែមពីលើនោះ សូមជួយសិស្សឲ្យរៀន និងប្រើឈ្មោះរបស់អ្នកដទៃម្នាក់ៗ ។

មេរៀនទី ៣

ការក្បត់សាសនាដ៏ធំ

បុព្វកថា

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានស្ថាបនាសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ អំឡុងការបម្រើនៅលើផែនដីរបស់ទ្រង់ ។ « បន្ទាប់ពីការយាងឡើងទៅរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពួកសាវក បានបន្តអនុវត្តកូនសោទាំងឡាយដែលទ្រង់បានបន្សល់ទុកនឹងពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារការមិនគោរពប្រតិបត្តិ និងការបាត់បង់សេចក្ដីជំនឿរបស់សមាជិក នោះពួកសាវកបានស្លាប់ដោយមិនបានប្រគល់កូនសោឲ្យអ្នកស្នងនោះទេ ។ យើងហៅហេតុការណ៍នោះថាជាសោកនាដកម្ម ‹ ការក្បត់សាសនា › » (ហ៊ិនរី ប៊ី អាវិង « សាសនាចក្រពិត ហើយសកម្ម » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០០៨ ទំព័រ ២១) ។ ដោយសារតែការក្បត់សាសនានេះបានរីកសាយភាយ នោះព្រះអម្ចាស់បានដកសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាពចេញពីមនុស្ស ។ ការយល់ដឹងអំពីការក្បត់សាសនាដ៏ធំ ជួយយើងយល់កាន់តែច្រើនអំពីតម្រូវការដើម្បីមានការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

កំណត់ចំណាំ ៖ ដោយសារមេរៀននេះ ផ្ដល់យោបល់ឲ្យប្រើវត្ថុ និងរូបភាពច្រើន ជាជំនួយក្នុងការបង្រៀន នោះអ្នកអាចនឹងចង់ប្រមូលវត្ថុមួយចំនួនមកទុកជាមុន ។ ទាំងនេះ រួមមាន វត្ថុខាងមេកានិចមួយចំនួន និងរូបភាពដូចខាងក្រោម ៖ព្រះគ្រីស្ទកំពុងតែងតាំងពួកសាវក (*សៀវភៅសិល្បៈដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៩] ទំព័រ ៣៨ សូមមើលផងដែរ LDS.org) យុវជនកំពុងទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក (លេខ ១០៣) អំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (លេខ ១០៥) ការប្រសិទ្ធពរនំបុ័ង និងទឹក (លេខ ១០៧) និង គូស្វាមីភរិយាវ័យក្មេងទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ (លេខ ១២០) ។

> *ស្គាល់គ្នាទៅវិញទៅមក*
>
> នៅពេលវគ្គសិក្សាចាប់ផ្ដើម សូមស្វែងរកវិធីនានាដើម្បីបណ្ដុះបរិយាកាសរៀនសូត្រមួយដោយក្ដីស្រឡាញ់ ការគោរព និងមានគោលបំណង ។ ជួយសិស្សឲ្យមានអារម្មណ៍ល្អជាមួយគ្នា និងជាមួយអ្នក តាមរយៈការរៀនឈ្មោះរបស់គ្នាទៅវិញទៅមក និងរៀនអំពីចំណាប់អារម្មណ៍ ទេពកោសល្យ ឧបសគ្គ និងលទ្ធភាពរបស់គ្នាទៅវិញទៅមក ។

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានស្ថាបនាសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ អំឡុងការបម្រើនៅលើផែនដីរបស់ទ្រង់

សូមនាំយកផ្នែកគ្រឿងម៉ាស៊ីន ដែលចាំបាច់សម្រាប់ម៉ាស៊ីនមួយ ឬជាចំណែកនៃឧបករណ៍ដើម្បីធ្វើការ (ដូចជាខ្សែភ្លើងពីឧបករណ៍ប្រើប្រាស់ ឬកុំព្យូទ័រ ប្រវ៉ាក់ ឬសំបកកង់ ឬក្បាលប៊ិចស៊ីឡាន) ។ សូមបង្ហាញផ្នែកទាំងនោះដល់សិស្ស ហើយសួរពួកគេថា តើវាត្រូវនឹងផ្នែកណា ហើយវាមានមុខងារធ្វើអ្វី ។ (បើអ្នកពុំមានគ្រឿងមេកានិចមួយទេ សូមគូសរូបនៅលើក្ដារខៀន) ។

- តើមានអ្វីកើតឡើង នៅពេលរបស់នេះបានបាត់ពីឧបករណ៍ ?
- តើឧទាហរណ៍នេះអាចប្រៀបប្រដូចទៅនឹងសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សាសនាចក្រ នៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មានសមាសភាគសំខាន់ៗ បើគ្មាន សមាសភាគសំខាន់ៗទាំងនេះទេ វាពុំអាចដំណើរការ ឬមានវានោះឡើយ) ។

សូមសិស្សឲ្យគិតអំពីផ្នែកនានាក្នុងសាសនាចក្រដែលសំខាន់ ដើម្បីឲ្យសាសនាចក្រមានដំណើរការនៃការផ្ដល់សេចក្ដីសង្គ្រោះដល់ពិភពលោក ។ សូមសរសេរក្បាលរឿង *ធាតុសំខាន់ៗនៃសាសនាចក្ររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ* នៅលើក្ដារខៀន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន អេភេសូរ ២:១៩–២២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម និងប្រាប់អំពីគ្រឹះដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានស្ថាបនាសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ អំឡុងការបម្រើក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់របស់ទ្រង់ ។ (អ្នកអាចឲ្យលេខទំព័រដល់សិស្សដើម្បីជួយពួកគេរកខគម្ពីរក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ដែលពួកគេនឹងអានក្នុងមេរៀននេះ) ។ នៅពេលពួកគេរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ សូមសរសេរសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម នៅពីក្រោមក្បាលរឿង នៅលើក្ដារខៀន ៖ **ពួកសាវក និងពួកព្យាការី ជាគ្រឹះនៃសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។** សូមឲ្យយោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំឃ្លានៅក្នុង អេភេសូរ ២:២០ ដែលបង្រៀនពីសេចក្ដីពិតនេះ ។

- តើហេតុអ្វីបានជាអ្នកគិតថា ពួកសាវក និងពួកព្យាការី ត្រូវបានចាត់ទុកជា « គ្រឹះ » នៃសាសនាចក្រដូច្នេះ ?

ដើម្បីជួយសិស្សស្គាល់ធាតុសំខាន់ដទៃទៀតនៃសាសនាចក្ររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ សូមដាក់បង្ហាញរូបភាពព្រះគ្រីស្ទ កំពុងតែងតាំងពួកសាវក (*សៀវភៅសិល្បៈដំណឹងល្អ* លេខ ៣៨) ។ សូមឲ្យសិស្សពិពណ៌នាអ្វីដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងរូបភាពនោះ ។ បន្ទាប់មកអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន ម៉ាកុស ៣:១៣–១៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់ធាតុនៃសាសនាចក្រដទៃទៀត ដែលវាសំខាន់ចំពោះសេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់កូនចៅព្រះ ។ បន្ទាប់ពីសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ សូមសរសេរសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **សិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាព គឺចាំបាច់ដើម្បីទទួលបានពិធីបរិសុទ្ធ និងសេចក្ដីសញ្ញានៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ ។**

សូមពន្យល់ថា មុនពេលព្រះអង្គសង្គ្រោះចាកចេញពីផែនដី នោះទ្រង់បានប្រទានដល់ពួកសាវកររបស់ទ្រង់នូវសិទ្ធិអំណាចដើម្បីដឹកនាំសាសនាចក្រ និងធ្វើកិច្ចការក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះសម្រាប់សេចក្ដីសង្គ្រោះនៃកូនចៅរបស់ទ្រង់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ឌី ថត គ្រីស្តូហ្វឺសិន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ប្រាប់ពីធាតុសំខាន់ដទៃទៀតនៃសាសនាចក្រពិត ៖

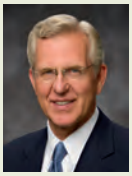

« សេចក្ដីពិត និងគោលលទ្ធិ ដែលយើងបានទទួល បានមក ហើយនឹងបន្តមានមក តាមរយៈវិវរណៈរបស់ព្រះ ។ នៅក្នុងទំនៀមទំលាប់ជំនឿមួយចំនួន. . .បញ្ហាខាងគោលលទ្ធិ អាចក្លាយជាការខ្វែងមតិយោបល់គ្នា ។ . . .ប៉ុន្តែ នៅក្នុងសាសនាចក្រសព្វថ្ងៃ ក៏ដូចជាជំនាន់បុរាណ ការស្ថាបនាគោលលទ្ធិនៃព្រះគ្រីស្ទ ឬការកែគំនិតក័ន្តច្រឡំខាងគោលលទ្ធិ គឺជារឿងមួយនៃវិវរណៈរបស់ព្រះចំពោះអ្នកទាំងឡាយណាដែលព្រះអម្ចាស់ បានប្រគល់ឲ្យនូវសិទ្ធិអំណាចជាសាវក» (គោលលទ្ធិនៃព្រះគ្រីស្ទ » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១២ ទំព័រ ៨៦) ។

- យោងតាមអែលឌើរ គ្រីស្តូហ្វឺសិន តើតួនាទីសំខាន់មួយរបស់ព្យាការី និងពួកសាវកគឺជាអ្វី ? (សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងពីគ្នា ប៉ុន្តែត្រូវប្រាកដថា ពួកគេប្រាប់អំពីសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **ពួកសាវក និងពួកព្យាការី ស្ថាបនាគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវតាមរយៈវិវរណៈរបស់ព្រះ ។** អ្នកអាចនឹងត្រូវការរំឭកដល់សិស្សថា *គោលលទ្ធិ* សំដៅទៅលើសេចក្ដីពិតជាគ្រឹះ និងអស់កល្បនៃដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ សូមបន្ថែមសេចក្ដីពិតនេះទៅលើបញ្ជីនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមបង្ហាញសិស្សនូវបញ្ជីគោលលទ្ធិគ្រឹះ ដែលបានរកឃើញនៅក្នុងសេចក្ដីបន្ថែមនៃសៀវភៅសិក្សានេះ ឬនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ។ សូមពន្យល់ថាសិស្សថ្នាក់សិក្ខាសាលា ត្រូវបានលើកទឹកចិត្តដើម្បីទទួលបាននូវការយល់ដឹងកាន់តែជ្រៅជ្រះអំពីគោលលទ្ធិគ្រឹះ ក្នុងពេលសិក្សាថ្នាក់សិក្ខាសាលារបស់ពួកគេទាំងមូល ។ ការធ្វើដូច្នេះ នឹងជួយពួកគេពង្រឹងទីបន្ទាល់របស់ពួកគេ ហើយរៀបចំពួកគេដើម្បីបង្រៀនដំណឹងល្អដល់អ្នកដទៃ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យមើលគោលលទ្ធិទាំងនេះអំឡុងពេលនៃការសិក្សារបស់ពួកគេអំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញានាឆ្នាំនេះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យជ្រើសរើសគោលលទ្ធិគ្រឹះមួយ ដែលមានអត្ថន័យចំពោះពួកគេ ហើយសួរពួកគេមួយចំនួនឲ្យពន្យល់ដោយសង្ខេបអំពីមូលហេតុដែលពួកគេជ្រើសរើសវា ។

- ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់ថា គោលលទ្ធិពិត ត្រូវបានបង្រៀន ហើយត្រូវយល់ដឹងឲ្យបានត្រឹមត្រូវនៅក្នុងសាសនាចក្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ដូច្នេះ ? (ពេលសិស្សឆ្លើយតប នោះអ្នកអាចចែកចាយសេចក្ដីថ្លែងដូចខាងក្រោមដោយប្រធានប៊ិយដ៍ ឃេ ផាកកឺ ជាប្រធាននៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖ « ពេលយល់គោលលទ្ធិពិត នោះវាផ្លាស់ប្ដូរអាកប្បកិរិយា និងអត្តចរិក » [« Little Children » *Ensign* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៨៦ ទំព័រ ១៧) ។

ដើម្បីជួយសិស្សគិតអំពីធាតុសំខាន់ៗដទៃទៀតនៃសាសនាចក្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ សូមបង្ហាញរូបភាព យុវជនកំពុងទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក (*សៀវភៅសិល្បៈដំណឹងល្អ* លេខ ១០៣) អំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (លេខ ១០៥) ការប្រសិទ្ធពរនំប៉័ង និងទឹក (លេខ ១០៧) និង គូស្វាមីភរិយាវ័យក្មេងកំពុងទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ (លេខ ១២០) ។ សូមសួរសិស្សអំពីបុណ្យជ្រមុជទឹក ពិធីបញ្ជាក់ ពិធីប្រសិទ្ធពរនំប៉័ង និងទឹក និងការផ្សារភ្ជាប់ជាទូទៅ ។ (ទាំងអស់នេះជាពិធីបរិសុទ្ធ) ។

- តើពិធីបរិសុទ្ធជាអ្វី ? (ជាកិច្ចការដ៏ពិសិដ្ឋ និងជាផ្លូវការមួយ ដែលបានធ្វើឡើងដោយសិទ្ធិអំណាចនៃបព្វជិតភាព) ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា ពិធីបរិសុទ្ធនានា គឺជាផ្នែកសំខាន់មួយនៃសាសនាចក្ររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ? (ដើម្បីជួយសិស្សឆ្លើយសំណួរនេះ អ្នកអាចអញ្ជើញពួកគេឲ្យអាន យ៉ូហាន ៣:៥ រួចហើយសួរពួកគេថាតើអ្វីនឹងកើតឡើង បើពួកគេគ្មានវិធីណាអាចជ្រមុជទឹកបាននោះ ។ សូមគូសបញ្ជាក់ថា រាល់ពិធីបរិសុទ្ធនៃការសង្គ្រោះទាំងអស់នៃបព្វជិតភាព គឺមានអមជាមួយនឹងសេចក្ដីសញ្ញា ដែលជាការព្រមព្រៀងដ៏ពិសិដ្ឋជាមួយព្រះ) ។

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថា **នៅក្នុងសាសនាចក្ររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ យើងអាចទទួលបានពិធីបរិសុទ្ធនានា ដែលចាំបាច់សម្រាប់សេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់យើង ។** សូមបន្ថែមសេចក្ដីពិតនេះទៅលើបញ្ជីនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមពន្យល់ថា បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទសុគត នោះទ្រង់បានរស់ឡើងវិញ ហើយទ្រង់បានយាងឡើងទៅស្ថានសួគ៌ ។ ទ្រង់ឈប់មានវត្តមានជារូបកាយសាច់ឈាម ដើម្បីដឹកនាំសាសនាចក្រនៅលើផែនដីទៀតហើយ ។ ទោះជាទ្រង់ពុំមានវត្តមានជារូបកាយសាច់ឈាមនៅលើផែនដីក្ដី **ក៏ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដឹកនាំ និងណែនាំដល់ពួកសាវកររបស់ទ្រង់ តាមរយៈវិវរណៈដែរ ។** នៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ពួកសាវកទ្រង់ នោះសាសនាចក្រពីបុរាណ បានរីកសាយយ៉ាងឆាប់ ហើយមានមនុស្សរាប់ពាន់នាក់បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ក្រុមជំនុំពួកបរិសុទ្ធ ភាគច្រើនត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅអាណាចក្ររ៉ូម ។ អែលឌើរ ប៊ីស្សព ឌីកុន សង្ឃ គ្រូ និងគ្រូផ្សាយដំណឹងល្អ (អយ្យកោ) ត្រូវបានហៅ និងផ្ដល់សិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាពដោយពួកសាវក ។

ការក្បត់សាសនាដ៏ធំ បានកើតឡើង អំឡុងជាច្រើនសតវត្សន៍ បន្ទាប់ពីការបម្រើក្នុងជីវិតមែងស្លាប់របស់ព្រះអម្ចាស់

សូមសរសេរសេចក្តីពិតដូចខាងក្រោមនៅលើក្តារខៀន ៖ **ការក្បត់សាសនា កើតឡើងនៅពេលមនុស្សងាកចេញពីគោលលទ្ធិពិតនៃដំណឹងល្អ ហើយបដិសេធពួកអ្នកបម្រើដែលមានសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។**

សូមពន្យល់ថា គ្រានៃការក្បត់សាសនាទូទៅ បានកើតឡើងនៅពេញទាំងប្រវត្តិសាសនានៃពិភពលោក ។ ឧទាហរណ៍មួយនៃការក្បត់សាសនាដ៏ធំ ដែលបានកើតឡើងបន្ទាប់ពីព្រះអង្គសង្គ្រោះបានស្ថាបនាសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ (សូមមើល ថែស្សាឡូនិចទី ២ ២:១–៣) ។ បន្ទាប់ពីការស្លាប់នៃពួកសាវករបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ នោះគោលការណ៍ទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អត្រូវបានខូចបង់ ហើយនឹងមានការផ្លាស់ប្តូរដែលមិនមានការអនុញ្ញាតកើតឡើងនៅក្នុងអង្គការសាសនាចក្រ និង ពិធីបរិសុទ្ធទាំងឡាយនៃបព្វជិតភាព ។ (សូមមើល *ពិតចំពោះសេចក្តីជំនឿ ៖ ឯកសារយោងនៃដំណឹងល្អ* | ឆ្នាំ ២០០៤ | ទំព័រ ១៣–១៤) ។

សូមសរសេរសេចក្តីយោងបទគម្ពីរដូចខាងក្រោមនៅលើក្តារខៀន ៖ *កិច្ចការ ១២:១–៣; ធីម៉ូថេទី ២ ៤:៣–៤; ពេត្រុសទី ២ ២:១–២ ។*

សូមពន្យល់ថា ក្រៅពីកិច្ចខិតខំរបស់ពួកសាវក នោះសាសនាចក្រជំនាន់មុន បានជួបនឹងការគំរាមគំហែង ។ សូមបែងចែកសិស្សក្នុងថ្នាក់ជាបីក្រុម ។ សូមអញ្ជើញក្រុមនីមួយៗឲ្យសិក្សាវគ្គបទគម្ពីរមួយនៅលើក្តារខៀន ដោយស្វែងរកអ្វីមួយ ដែលបានគំរាមគំហែងសាសនាចក្រ ។ (សម្រាប់អ្នកទាំងឡាយដែលកំពុងអាន កិច្ចការ ១២:១–៣ នោះអ្នកអាចចាំបាច់ត្រូវបញ្ជាក់ថា យ៉ាកុប និង ពេត្រុស គឺជាពួកសាវក) ។ បន្ទាប់ពីផ្តល់ពេលឲ្យគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់មកពីក្រុមនីមួយៗរាយការណ៍នូវអ្វីដែលក្រុមបានរកឃើញ ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា ការគំរាមគំហែងទាំងនេះ គ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងចំពោះសាសនាចក្រ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្តីថ្លែងដូចខាងក្រោម ដោយប្រធាន ប៊យដ៍ ឃេ ផាកកឺ ជាប្រធាននៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ដែលថ្លែងអំពីការបាត់បង់ដ៏ធំនូវសេក្តីបទថ្មី ដែលសាសនាចក្របានជួបអំឡុងគ្រានេះថា ៖

« យ៉ាកុបត្រូវបានសម្លាប់នៅក្រុងយេរូសាឡិមដោយស្តេចហេរ៉ូឌ ។ ពេត្រុស និង ប៉ុល ស្លាប់នៅក្រុងរ៉ូម ។ ទំនៀមទំលាប់បានប្រាប់ថា ភីលីព បានចេញទៅភាគខាងកើត ។ មានរឿងជាច្រើនទៀតដែលយើងពុំដឹង ។

« ពួកលោកបានបំបែកគ្នា ពួកលោកបានបង្រៀន ថ្លែងទីបន្ទាល់ ហើយបានស្ថាបនាសាសនាចក្រឡើង ។ ហើយពួកគេបានស្លាប់ដើម្បីជំនឿរបស់ពួកគេ ហើយដោយការស្លាប់របស់ពួកគេ នោះកើតមាននូវភាពងងឹតនៃការក្បត់សាសនាជាច្រើនសតវត្សន៍ » (ពួកដប់ពីរនាក់ » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០០៨ ទំព័រ ៨៤) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ទៀតឲ្យបន្តអានការពន្យល់របស់ប្រធានផាកកឺ អំពីការបាត់បង់ដ៏ធំបំផុត នាំឲ្យមានការក្បត់សាសនាដ៏ធំ ៖

« របស់ដ៏មានតម្លៃបំផុតដែលបានបាត់បង់នៅក្នុងការក្បត់សាសនា គឺសិទ្ធិអំណាចដែលពួកសាវកកាន់–គឺកូនសោបព្វជិតភាព ។ ដើម្បីឲ្យសាសនាចក្រនេះ ជាសាសនាចក្រ*របស់ទ្រង់* សាសនាចក្រនេះត្រូវតែមានកូរ៉ុមមួយនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ដែលកាន់កូនសោទាំងឡាយនៃបព្វជិតភាព ហើយប្រគល់វាទៅដល់មនុស្សដទៃទៀត » (« The Twelves » ទំព័រ ៨៤) ។

- តើការបាត់បង់សិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាព នឹងជះឥទ្ធិពលដល់ធាតុសំខាន់ៗដទៃទៀតនៃសាសនាចក្រយ៉ាងដូចម្តេច ?
- តើមានវិធីណា ដែលមនុស្សអាចដឹកនាំសាសនាចក្រ ដោយគ្មានពួកសាវក និងពួកព្យាការី សិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាព ឬចំណេះដឹងត្រឹមត្រូវអំពីគោលលទ្ធិរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទឬទេ ? ហេតុអ្វីយល់ស្រប ឬ ហេតុអ្វីមិនយល់ស្រប ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្តីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន ផាកកឺ ៖

« នៅពេលជាច្រើនសតវត្សន៍បានកន្លងផុតទៅ នោះអណ្ដាតភ្លើងនៃគោលលទ្ធិ បានភ្លឺព្រឹមៗ ហើយស្រអាប់ងងឹតទៅ ។ ពិធីបរិសុទ្ធនានា ត្រូវបានផ្លាស់ប្ដូរ ឬបោះបង់ចោល ។ ខ្សែតំណត្រូវបានផ្ដាច់ ហើយសិទ្ធិអំណាចដើម្បីប្រគល់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលជាអំណោយទានមួយត្រូវបានបាត់ ។ យុគសម័យដ៏ខ្មៅងងឹតនៃការក្បត់សាសនា បានរីកសាយពេញលើពិភពលោក » (« The Cloven Tongues of Fire » *Ensign* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០០២,ទំព័រ ៨) ។

- តើអ្នកគិតថា ហេតុអ្វីបានជាវាសំខាន់ដើម្បីយល់អំពី ការក្បត់សាសនាដ៏ធំ និងផលវិបាករបស់វាដូច្នេះ ? (ទោះជាសិស្សអាចប្រាប់ពីមូលហេតុផ្សេងៗក្ដី សូមគូសបញ្ជាក់ថា ការយល់ដឹងអំពី ការធ្លាក់ចុះដ៏ធំនេះ ជួយយើងដឹងថា **ការស្ដារឡើងវិញនៃគោលលទ្ធិ និងសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺចាំបាច់ដើម្បីយកឈ្នះលើឥទ្ធិពលនៃការក្បត់សាសនាដ៏ធំ) ។**

សូមពន្យល់ថា ទោះជាវានឹងពុំមានការក្បត់សាសនាពីសេចក្ដីពិតជាទូទៅមួយទៀតក្ដី ក៏យើងម្នាក់ៗ ត្រូវតែការពារទប់ទល់នឹងការក្បត់សាសនាផ្ទាល់ខ្លួន តាមរយៈការរក្សាសេចក្ដីសញ្ញា ការគោរពព្រះបញ្ញត្តិ ការធ្វើតាមអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ ការទទួលទានសាក្រាម៉ង់ និងការពង្រឹងទីបន្ទាល់របស់យើងដោយខ្ជាប់ខ្ជួន តាមរយៈការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ការអធិស្ឋាន និងការបម្រើ (សូមមើល *ពិតចំពោះសេចក្ដីជំនឿ* ទំព័រ ១៣–១៤) ។ សូមបញ្ចប់ដោយការថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ចំពោះ កូនចៅរបស់ទ្រង់ ភាពពិតនៃការក្បត់សាសនាដ៏ធំ និងអំណោយទានដ៏មហិមានៃការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អ ។

មេរៀន ទី ៤

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១

បុព្វកថា

ត្រឹមខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨៣១ យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលវិវរណៈច្រើនជាង ៦០ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សមាជិកសាសនាចក្រភាគច្រើន ពុំមានវិធីចូលទៅប្រើច្បាប់ចម្លងនៃវិវរណៈទាំងនោះឡើយ ។ ព្យាការីយ៉ូសែប បានកោះហៅឲ្យមានសន្និសីទមួយនៅ ហៃរ៉ុម អូហៃអូ ដើម្បីពិភាក្សាអំពីការបោះពុម្ពវិវរណៈទាំងឡាយ ជាសៀវភៅមួយ ដែលនឹងហៅថា សៀវភៅនៃព្រះបញ្ញត្តិ ។ គណៈកម្មការនៃពួកអែលឌើរ បានព្រាងបុព្វកថាមួយចំពោះសៀវភៅនោះ ។ ដោយពុំពេញចិត្តនឹងការពង្រាងនេះ អ្នកទាំងឡាយដែលចូលរួមក្នុងសន្និសីទ បានស្នើសុំឲ្យយ៉ូសែប ស៊្មីធ សួរដល់ព្រះអម្ចាស់សុំបុព្វកថាមួយ ។ បន្ទាប់ពីការទូលអង្វរដល់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងការអធិស្ឋាន យ៉ូសែប បានទទួលបុព្វកថាដោយវិវរណៈ ។ បុព្វកថារបស់ព្រះអម្ចាស់ ចំពោះសៀវភៅនៃព្រះបញ្ញត្តិក្លាយជាកណ្ឌទី ១ នៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១:១–១៦

ព្រះអម្ចាស់ព្រមានអំពីការវិនិច្ឆ័យ ដែលនឹងកើតមានមកលើអ្នកបះបោរ នៅពេលការយាងមកជាលើកទីពីរ ។

អ្នកអាចនឹងចាប់ផ្ដើមមេរៀននេះ ដោយការសុំដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យ ពិចារណាពីសំណួរនានាដូចខាងក្រោម ពេលអ្នកអានវាឮៗ ។ បន្ទាប់ពីឲ្យពេលគ្រប់គ្រាន់ដល់សិស្សហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ ឬពីរនាក់ចែកចាយចម្លើយរបស់ពួកគេ ។

- តើមាននរណាម្នាក់ធ្វើឲ្យអ្នកចាប់ចំណាប់អារម្មណ៍ ហើយព្រមានអ្នកអំពីអ្វីមួយនៅពេលណាដែរឬទេ ? តើអ្នកឆ្លើយតបដោយរបៀបណា ?
- តើអ្នកមានអារម្មណ៍ដឹងថាមនុស្សម្នាក់ ខំព្រមានដល់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ? ហេតុអ្វីអ្នកមានអារម្មណ៍បែបនោះ ?

សូមដាក់បង្ហាញគម្ពីរ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា របស់អ្នក ហើយពន្យល់ថា នៅក្នុងគម្ពីរនេះ ព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់នូវការព្រមាន ជាក់បទបញ្ញត្តិ និងការណែនាំជាច្រើន ដែលសំខាន់សម្រាប់សុភមង្គល និងសេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់យើង ។ សូមប្រាប់សិស្សថា ព្រះអម្ចាស់ បានបើកសម្ដែងកណ្ឌទី ១ ជាបុព្វកថា ចំពោះវិវរណៈដទៃទៀត នៅក្នុងគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ។ បុព្វកថា រៀបចំអ្នកអានសម្រាប់មាតិកានៃសៀវភៅមួយ ដោយសង្ខេបសារ និងគោលបំណងរបស់អ្នកនិពន្ធ ។ ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់អំពីបរិបទប្រវត្តិសាស្ត្រសម្រាប់ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១ អ្នកអាចនឹងចង់រៀបរាប់ពីព័ត៌មានមួយចំនួនមកពីបុព្វកថានៃមេរៀននេះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១:១–៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម និងប្រាប់អំពីពាក្យ ឬឃ្លានានាដែលព្រះអម្ចាស់ បានប្រើដើម្បីទាក់ទាញចំណាប់អារម្មណ៍អ្នកទាំងឡាយដែលនឹងអានបន្ទូលទ្រង់ ។ សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា *ការស្ដាប់* មានន័យថា ស្ដាប់ដោយយកចិត្តទុកដាក់ ។ នៅពេលយើងពិតជាស្ដាប់ព្រះអម្ចាស់ នោះយើងនឹងដើរតាមការប្រឹក្សារបស់ទ្រង់ ហើយគោរពតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់) ។

- តើព្រះអម្ចាស់កំពុងមានបន្ទូលទៅកាន់នរណា ក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ? (ព្រះអម្ចាស់ កំពុងមានបន្ទូលទៅកាន់កូនចៅមនុស្សទាំងអស់លើផែនដី ពុំគ្រាន់តែសមាជិកនៃសាសនាចក្រប៉ុណ្ណោះទេ) ។
- តើអ្នកគិតថាវាមានន័យយ៉ាងណា ត្រង់ឃ្លាថា « សេចក្ដីទុច្ចរិតរបស់ពួកគេនឹងត្រូវថ្លែងប្រាប់ពីលើដំបូលផ្ទះ ហើយអំពើស្ងាត់កំបាំងរបស់ពួកគេ នឹងត្រូវបើកសម្ដែងមកឲ្យឃើញ» នោះ? (គ និង ស ១:៣) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១:៤–៧ ឲ្យឮៗ ហើយសួរដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យប្រាប់ពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា ទ្រង់នឹងផ្ដល់ការព្រមានរបស់ទ្រង់ដល់មនុស្សទាំងអស់តាមរបៀបណា ។

- តើព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា ទ្រង់នឹងផ្ដល់ការព្រមានរបស់ទ្រង់ដល់មនុស្សទាំងអស់តាមរបៀបណា ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែប្រាប់ពីគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះអម្ចាស់ មានបន្ទូលការព្រមានរបស់ទ្រង់ដល់មនុស្ស**

ល្បឿនមេរៀនសមរម្យ

សូមកំណត់ល្បឿនមេរៀននិមួយៗ ដើម្បីអ្នកបានចំណាយពេលគ្រប់គ្រាន់ពិភាក្សាអំពីធាតុសំខាន់ៗបំផុត ។ បើអ្នកចំណាយពេលច្រើនពេកទៅលើផ្នែកដំបូងនៃមេរៀន នោះអ្នកនឹងមានអារម្មណ៍ថា ត្រូវប្រញាប់បញ្ចប់នៅផ្នែកចុងក្រោយនៃមេរៀន ។ នៅពេលអ្នករៀបចំដើម្បីបង្រៀន សូមស្មានពីពេលវេលាដែលនឹងចំណាយ ដើម្បីបង្រៀនដោយមានប្រសិទ្ធភាពលើផ្នែកនីមួយៗនៃមេរៀន ។ សូមកំណត់ថា ផ្នែកណាមួយអាចត្រូវការពេលច្រើនបំផុត ឲ្យសិស្សពិភាក្សាអំពីគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍នានា ហើយនឹងចែកចាយបទពិសោធន៍ដែលទាក់ទងនោះ ។

ទាំងអស់ តាមរយៈពួកសិស្សជម្រើសរបស់ទ្រង់ ។ អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំគោលលទ្ធិនេះ នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១:៤ ឬសរសេរវានៅរឹមខគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។

- តើព្រះអម្ចាស់ នឹងមានបន្ទូល ហើយបោះពុម្ពការព្រមានរបស់ទ្រង់ តាមរយៈពួកសិស្សណាខ្លះ ?

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១:៨–១០ ដោយការពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់ បានប្រកាសថា ទ្រង់នឹងជំនុំជម្រះមនុស្សទាំងអស់ ស្របតាមទង្វើរបស់ពួកគេ និងរបៀបដែលពួកគេប្រព្រឹត្តនឹងអ្នកដទៃ ។ សូមសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១:១១–១៤ ឲ្យឮៗ ហើយអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម និងប្រាប់ការព្រមានបន្ថែមទៀត ។

- ស្របតាមលេខយោង ១២ *ខ* តើព្រះអម្ចាស់សំដៅទៅលើព្រឹត្តការណ៍អ្វីខ្លះ នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១:១២?
- នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១:១៤ តើអ្នកគិតថាព្រះអម្ចាស់ចង់មានន័យយ៉ាងណា នៅពេលទ្រង់បានព្រមានថា អ្នកទាំងឡាយដែលពុំស្ដាប់តាមពួកព្យាការី និងពួកសាវករបស់ទ្រង់ នឹងត្រូវកាត់ចេញ ? (ពួកគេនឹងត្រូវបំបែកចេញពីពួកសុចរិត ហើយបាត់បង់ពរជ័យ ដែលមានតាមរយៈពិធីបរិសុទ្ធ និងសេចក្ដីសញ្ញានានានៃដំណឹងល្អ) ។

សូមពន្យល់ថា ការព្រមានទាំងនេះ គឺចាំបាច់ណាស់ ដោយសារតែមានអំពើទុច្ចរិត និងការក្បត់សាសនានៅទូទាំងពិភពលោក ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១:១៥–១៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់ពាក្យ ឬឃ្លានានា ដែលបង្ហាញពីសេចក្ដីទុច្ចរិត ឬការក្បត់សាសនា ។ សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ប្រាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

- តើមនុស្សនៅក្នុងជំនាន់របស់យើងដើរ « តាមវិធីផ្ទាល់ខ្លួន [ពួកគេ] ហើយដើរតាមរូបភាពនៃព្រះផ្ទាល់ខ្លួន [ពួកគេ] តាមរបៀបណាខ្លះ ? (គ និង ស ១:១៦) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១:១៧–៣៣

ដំណឹងល្អត្រូវបានស្ដារឡើងវិញតាមរយៈយ៉ូសែប ស៊្មីធ ដើម្បីរៀបចំពិភពលោកសម្រាប់គ្រោះមហន្តរាយនៃថ្ងៃចុងក្រោយ

សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់មើលត្រួសៗ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១:១៧ ហើយប្រាប់ពាក្យ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រើសំដៅទៅលើសេចក្ដីទុច្ចរិត ការក្បត់សាសនា និងការបំផ្លិចបំផ្លាញ ដែលនឹងកើតឡើងនៅថ្ងៃចុងក្រោយ ។ នៅពេលសិស្សប្រាប់ពាក្យ *គ្រោះមហន្តរាយ* សូមពន្យល់ថា នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១:១៧–៣៣ ព្រះអម្ចាស់ បានផ្ដល់ដំណោះស្រាយដើម្បីជួយយើងឆ្លងកាត់គ្រោះមហន្តរាយនៃថ្ងៃចុងក្រោយនោះ ។ (អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា ពាក្យ *គ្រោះមហន្តរាយ* គឺសំដៅទៅលើព្រឹត្តការណ៍ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ ដែលមានជាមួយនូវការបាត់បង់ដ៏ធំ ការឈឺចាប់ និងការរងទុក្ខ) ។

សូមចម្លងតារាងខាងក្រោម ដាក់លើក្ដារខៀន ឬ រៀបចំវាជាក្រដាសសម្រាប់ចែកឲ្យសិស្ស ៖

	តើដំណោះស្រាយ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានសម្រាប់គ្រោះមហន្តរាយ ដែលនឹងកើតមានមកលើផែនដី មានអ្វីខ្លះ ?	តើដំណោះស្រាយនេះ ជួយយើងប្រឈមមុខនឹងគ្រោះមហន្តរាយនៃថ្ងៃចុងក្រោយយ៉ាងដូចម្ដេច?
គ និង ស ១:១៧		
គ និង ស ១:១៨–២៣		
គ និង ស ១:២៩		
គ និង ស ១:៣០		

អ្នកអាចនឹងចង់សុំឲ្យសិស្សបំពេញតារាងខ្លួនឯង ឬជាដៃគូ ។ សូមសិស្សឲ្យអានវគ្គបទគម្ពីរ នៅផ្នែកខាងឆ្វេងនៃតារាង ហើយប្រាប់ពីដំណោះស្រាយ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យ ដើម្បីជួយយើងពេលគ្រោះមហន្តរាយនៃថ្ងៃចុងក្រោយ ។ សូមឲ្យពួកគេសរសេរពិពណ៌នា ឬគូររូបភាពអំពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញនៅក្នុងកូឡោនកណ្ដាលនៃតារាងនោះ ។ នៅក្នុងប្រអប់ខាងស្ដាំ សូមពួកគេឲ្យសរសេរការពន្យល់សង្ខេបៗ អំពីរបៀបដែលដំណោះស្រាយនិមួយៗរបស់ព្រះអម្ចាស់ អាចជួយយើងក្នុងគ្រាគ្រោះមហន្តរាយនៃថ្ងៃចុងក្រោយ ។

ក្រោយពីឲ្យពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានកត់ត្រានៅក្នុងតារាង ។ ចម្លើយនៅក្នុងកូឡោនកណ្ដាល គួរតែមានដូចខាងក្រោម ៖ ព្រះអម្ចាស់ បានហៅយ៉ូសែប ស៊្មីធ ហើយបានប្រទានវិវរណៈ និងបទបញ្ញត្តិដល់លោក (សូមមើល គ និង ស ១:១៧) ព្រះអម្ចាស់ បានបញ្ជាពួកអ្នកបម្រើទ្រង់ឲ្យទៅទូទាំងផែនដី ដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ ហើយស្ថាបនាសេចក្ដីសញ្ញារបស់ទ្រង់ (សូមមើល គ និង ស ១:១៨–២៣) ព្រះអម្ចាស់ បានបើកសម្ដែងព្រះគម្ពីរមរមន (សូមមើល គ និង ស ១:២៩) ហើយព្រះអម្ចាស់បានស្ដារសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់នៅលើផែនដី (សូមមើល

គ និង ស ១:៣០) ។ ចម្លើយនៅក្នុងក្ដារខៀនខាងស្ដាំអាចមានផ្សេងៗគ្នា ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយពីអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរ ។

ដើម្បីជួយសិស្សគិតបន្ថែមអំពី ការប្រកាសរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១:៣០ អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់ដល់ពួកគេឲ្យគូសចំណាំពាក្យក្នុងខគម្ពីរនេះ ដែលបង្ហាញពីសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **សាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ គឺជាសាសនាចក្រតែមួយដែលពិត ហើយសកម្មនៅលើផ្ទៃផែនដី ។**

- ផ្អែកទៅលើអ្វីដែលអ្នកបានរៀននៅមេរៀនមុន អំពីការក្បត់សាសនាដ៏ធំ តើអ្នកនឹងពន្យល់ដល់នរណាម្នាក់ អំពីមូលហេតុដែល សាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ គឺជាសាសនាចក្រតែមួយដែលពិត ហើយសកម្មនៅលើផ្ទៃផែនដីដោយរបៀបណា ?

- តើអ្វីដែលធ្វើឲ្យសាសនាចក្រនេះ « សកម្ម » ?

សូមពន្យល់ថា តាមរយៈអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះព្រះអម្ចាស់អាចដឹកនាំសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ ជាមួយនឹងការបន្តផ្ដល់វិវរណៈ ។ វិវរណៈដែលមានជាបន្តបន្ទាប់នេះ គឺជាឧទាហរណ៍មួយពីរបៀបដែលសាសនាចក្រនេះសកម្ម ។

- ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់ចំពោះអ្នក ដើម្បីដឹងថាអ្នកស្ថិតនៅក្នុងសាសនាចក្រតែមួយ ដែលពិត ហើយសកម្មនៅលើផ្ទៃផែនដី ?

- តើអ្នកគិតថា ព្រះអម្ចាស់ចង់មានន័យយ៉ាងណា ពេលទ្រង់មានបន្ទូលថ្លែងថា ទ្រង់សព្វព្រះទ័យនឹងសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ « ទាំងស្រុង ហើយមិនមែននិមួយៗទេ » នោះ ? (គ និង ស ១:៣០) ។ (ទោះជាសាសនាចក្រពិត ហើយសាសនាចក្រទាំងស្រុង គឺជាទីសព្វព្រះទ័យដល់ព្រះអម្ចាស់ក្ដី ក៏មានសមាជិកមួយចំនួនក្នុងសាសនាចក្រ អាចនឹងមិនរស់នៅតាមរបៀបមួយដែលសព្វព្រះទ័យចំពោះទ្រង់ដែរ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្រាវជ្រាវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១:៣១–៣៣ ហើយប្រាប់អំពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលអំពីអំពើបាប និងការប្រែចិត្ត ។

- តើព្រះអម្ចាស់ទតមើលអំពើបាបយ៉ាងដូចម្ដេច ? តើយើងអាចត្រូវបានអភ័យទោសដោយរបៀបណា ?

- ស្របតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១:៣៣ តើអ្វីខ្លះកើតឡើងចំពោះ អ្នកទាំងឡាយដែលមិនប្រែចិត្ត ?

- តើវាមានន័យយ៉ាងណាដែលថា « ពន្លឺ » ត្រូវបានដកចេញនោះ ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១:៣៤–៣៩

ព្រះអម្ចាស់ ដឹកនាំយើងឲ្យស្រាវជ្រាវទំនាក់ទំនង និងបទបញ្ញត្តិ ដែលមាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១:៣៤–៣៦ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់ បានបង្ហាញព្រះរាជបំណងរបស់ទ្រង់ម្ដងទៀត ដើម្បីព្រមានដល់មនុស្សទាំងអស់ឲ្យរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១:៣៧–៣៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលសេចក្ដីពិតដែលព្រះអម្ចាស់បានគូសបញ្ជាក់នៅក្នុងសេចក្ដីបញ្ចប់នៃបុព្វកថារបស់ទ្រង់ ចំពោះ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ។

- តើសេចក្ដីពិតអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់គូសបញ្ជាក់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១:៣៧–៣៩? (នៅពេលសិស្សចែកចាយសេចក្ដីពិតដែលពួកគេបានប្រាប់ សូមប្រាកដថា សេចក្ដីតទៅនេះគឺច្បាស់លាស់ ៖ **យើងត្រូវស្រាវជ្រាវបទបញ្ញត្តិដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យ ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ នឹងត្រូវបានបំពេញទាំងអស់ ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺពិត ទោះជាវាត្រូវបានមានបន្ទូលដោយទ្រង់ផ្ទាល់ ឬដោយពួកអ្នកបម្រើទ្រង់ក្ដី**) ។

- ផ្អែកទៅលើអ្វីដែលអ្នកបានរៀននៅថ្ងៃនេះ តើអ្នកអាចត្រូវបានប្រទានពរយ៉ាងដូចម្ដេច បើអ្នកស្រាវជ្រាវបទបញ្ញត្តិ និងវិវរណៈទាំងឡាយ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញានោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ ឲ្យចែកចាយពីរបៀបដែលការស្រាវជ្រាវបទគម្ពីរ បានប្រទានពរដល់ជីវិតរបស់ពួកគេ ។ អ្នកក៏អាចចង់អញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ នូវគោលដៅដើម្បីសិក្សាគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញាប្រចាំថ្ងៃ អំឡុងឆ្នាំសិក្សា ។ សូមឲ្យពួកគេពិចារណាអំពីពេលវេលា ទីកន្លែង និងរយៈពេលដែលពួកគេនឹងសិក្សារាល់ថ្ងៃនោះ ។ សូមប្រាប់ពួកគេថា អ្នកនឹងធ្វើការតាមដានជារឿយៗ ដើម្បីជួយពួកគេទទួលជោគជ័យក្នុងការសិក្សាប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេ ។

មេរៀន ទី ៥

ការសិក្សាព្រះគម្ពីរ

សេចក្តីផ្តើម

មេរៀននេះនឹងជួយសិស្សឲ្យរៀនរបៀបយល់ដឹងបរិបទ និងមាតិកាបទគម្ពីរកាន់តែប្រសើរ ស្គាល់គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដំណឹងល្អ ដែលមានក្នុងបទគម្ពីរ ហើយអនុវត្តសេចក្តីពិតទាំងនោះក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។ នៅពេលសិស្សរកឃើញ ហើយធ្វើតាមសេចក្តីពិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដែលមាននៅក្នុងបទគម្ពីរទាំងឡាយ នោះដំណឹងល្អអាចចាក់ចូលកាន់តែជ្រៅទៅក្នុងដួងចិត្តរបស់ពួកគេ ។ សូមពិចារណាអំពីរបៀបនានា ដើម្បីមើលសម្ភារក្នុងមេរៀននេះនៅពេញមួយឆ្នាំ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលបំណងនៃការសិក្សាបទគម្ពីរ

មុនពេលចូលរៀន សូមដាក់វត្ថុសាមញ្ញមួយនៅក្នុងថ្នាក់ ដូចជា ខ្មៅដៃ សៀវភៅកត់ចំណាំ ឬសៀវភៅទំនុកដំកើង នៅកន្លែងណាមួយក្នុងបន្ទប់ ដែលមើលឃើញច្បាស់ ។ សូមជ្រើសរើសកន្លែងមួយដែលវត្ថុនោះ នឹងពុំរញ៉េរញ៉ៃ ឬដាក់នៅកន្លែងដែលសិស្សងាយឃើញ ។ សូមចាប់ផ្តើមមេរៀនដោយប្រាប់សិស្សថា អ្នកបានបាត់អ្វីមួយ ហើយអ្នកត្រូវការជំនួយពីពួកគេឲ្យជួយរក ។ សូមឲ្យពួកគេរកមើលក្នុងបន្ទប់ ប៉ុន្តែកុំប្រាប់ពួកគេនូវអ្វីដែលពួកគេត្រូវរកនោះឡើយ ។ បន្ទាប់ពីសិស្សរកមិនឃើញក្នុងរយៈពេលខ្លីមក សូមពិពណ៌នាអំពីអ្វីដែលពួកគេគួរស្វែងរក ហើយសុំឲ្យពួកគេព្យាយាមរកម្តងទៀត ។

- ហេតុអ្វីបានជាវាងាយស្រួលជាង ដើម្បីរកអ្វីដែលអ្នកកំពុងរកជាលើកទីពីរនេះ ?

លើកគម្ពីរអ្នកឡើង ។ សូមចង្អុលបង្ហាញថា វាងាយស្រួលជាងដើម្បីរកអ្វីមួយ ដែលយើងដឹងថាត្រូវរកអ្វី ការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់យើង អាចកាន់តែមានអត្ថន័យ ពេលយើងថាត្រូវរកអ្វី ពេលយើងសិក្សានោះ ។

ដើម្បីជួយសិស្សស្គាល់នូវអ្វីដែលយើងគួរតែស្រាវជ្រាវ ពេលយើងសិក្សាបទគម្ពីរ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្តីថ្លែងដូចខាងក្រោម ដោយប្រធាន ម៉ារ៉ុន ជី រ៉មនី នៃគណៈប្រធានទីមួយ ។ មុនពេលសិស្សអាន សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងស្តាប់រកអ្វីដែលពួកគេគួរតែអាចរកបានជានិច្ចនៅក្នុងបទគម្ពីរ ពេលពួកគេស្វែងរកវា ។ (អ្នកអាចនឹងចង់ផ្តល់ដល់សិស្សនូវច្បាប់ចម្លងនៃសេចក្តីថ្លែងរបស់ព្យាការីមួយនេះ និងសេចក្តីថ្លែងដទៃៗទៀត នៅក្នុងមេរៀននេះ) ។

« មនុស្សម្នាក់ពុំអាចសិក្សាបទគម្ពីរដោយស្មោះ ដោយពុំរៀនគោលការណ៍នានានៃដំណឹងល្អទេ ដោយសារតែបទគម្ពីរ ត្រូវបានសរសេរទុក ដើម្បីរក្សាគោលការណ៍នានានោះ» (« The Message of the Old Testament » [address to CES religious educators ថ្ងៃទី ១៧ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៩៧៩] ទំព័រ ៣ LDS.org) ។

- ផ្អែកទៅលើការពន្យល់របស់ប្រធាន រ៉មនី តើយើងគួរស្វែងរកអ្វី នៅពេលយើងសិក្សាបទគម្ពីរ ?

- តើគោលការណ៍មួយគឺជាអ្វី ?

សូមបញ្ជាក់ ឬបំពេញបន្ថែមចម្លើយរបស់សិស្ស តាមរយៈការអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវការពន្យល់ដូចខាងក្រោម ដោយ អែលឌើរ រីឆាដ ជី ស្កត នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ មុនពេលសិស្សអាន សូមឲ្យសិស្សពាក់កណ្តាលថ្នាក់ស្តាប់ថា គោលការណ៍គឺជាអ្វី ។ សូមសិស្សពាក់កណ្តាលថ្នាក់ទៀត ស្តាប់ពីមូលហេតុនៃការស្រាវជ្រាវគោលការណ៍នានាក្នុងបទគម្ពីរគឺសំខាន់ខ្លាំងណាស់ ។

« គោលការណ៍ទាំងឡាយ ជាសេចក្ដីពិតបរិសុទ្ធ បានរៀបចំសម្រាប់ការអនុវត្តចំពោះស្ថានភាពផ្សេងៗគ្នាដ៏ទូលំទូលាយ ។ គោលការណ៍ពិត ធ្វើឲ្យការសម្រេចចិត្តច្បាស់លាស់ ទោះជាស្ថិតនៅក្រោមស្ថានភាពច្របូកច្របល់ និងការបង្ខិតបង្ខំដ៏ខ្លាំងបំផុតក្ដី » (Acquiring Spiritual Knowledge » *Ensign* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩៣ ទំព័រ ៨៦) ។

- ស្របតាមអែលឌើរ ស្កត តើគោលការណ៍គឺជាអ្វី ? ហេតុអ្វីការស្វែងរកគោលការណ៍នៅក្នុងបទគម្ពីរសំខាន់ខ្លាំងម្ល៉េះ ?

សូមពន្យល់ថា គោលការណ៍ និងគោលលទ្ធិទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាសេចក្ដីពិតគ្រឹះ ពុំផ្លាស់ប្ដូរ ដែលផ្ដល់ការដឹកនាំនៅក្នុងជីវិតរស់នៅរបស់យើង ។ គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ គឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ និងពួកព្យាការីរបស់ទ្រង់មានបំណងចង់ឲ្យយើងរៀនមកពីវិវរណៈ ទេសនកថា និងព្រឹត្តការណ៍នានាដែលបានកត់ត្រានៅក្នុងបទគម្ពីរ ។

ដើម្បីជួយសិស្សរកឃើញគំរូមួយនៃគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ ដែលបានបង្រៀននៅក្នុងបទគម្ពីរ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យនឹកគិតទៅលើការនិមិត្តដំបូងរបស់យ៉ូសែប ស៊្មីធ ។ សូមសួរដល់ពួកគេ បើពួកគេអាចប្រាប់សេចក្ដីពិតសាមញ្ញមួយ ដែលយើងអាចរៀនមកពីបទពិសោធន៍របស់យ៉ូសែប ស៊្មីធបានឬទេ ។ សិស្សអាចនឹងប្រាប់ពីគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ផ្សេងៗ ។ សេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម គឺជាគំរូមួយ ៖ **បើយើងអធិស្ឋានដោយសេចក្ដីជំនឿ នោះព្រះនឹងឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់យើង ។**

ការយល់ដឹងអំពីបរិបទ និង មាតិកានៃបទគម្ពីរ

សូមបង្ហាញចំណិតផ្លែឈើ ដែលត្រូវតែបកសំបកពីមុនអាចបរិភោគបាន (ឧទាហរណ៍ ផ្លែចេក ឬផ្លែក្រូច) ។

- តើអ្នកត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ពីមុនអ្នកអាចប្រើវត្ថុនេះ សម្រាប់គោលបំណងដែលចង់បាន ? (បកសំបកចេញ) ។

- បើផ្នែកសំខាន់ និងមានប្រយោជន៍របស់វា គឺស្ថិតនៅផ្នែកខាងក្នុង តើគោលបំណងនៃសំបកផ្នែកខាងក្រៅគឺជាអ្វី ? (ដើម្បីរក្សា និងបញ្ជូនមាតិកា) ។

សូមពន្យល់ថា ផ្លែឈើនៅក្នុងសំបក អាចប្រៀបដូចជាគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយ ដែលមាននៅក្នុងបទគម្ពីរដែរ ។ សំបកខាងក្រៅ អាចប្រៀបទៅនឹងព្រឹត្តការណ៍ មនុស្ស និងទេសនកថាបទគម្ពីរ ។ ក៏ដូចជាសំបកដែលរក្សា និងជួយបញ្ជូនសាច់ផ្លែឈើនៅខាងក្នុងដែរ ដំណើររឿងបទគម្ពីរទាំងនេះ បញ្ជូនគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍នៃដំណឹងល្អដល់យើង តាមរបៀបមួយ ដែលជួយយើងឲ្យយល់ ចងចាំ និងអនុវត្តវាក្នុងជីវិតរបស់យើង ។

សូមឲ្យសិស្សចែកចាយនូវអ្វីដែលពួកគេបានធ្វើ ដើម្បីជួយពួកគេទទួលបានការយល់ដឹងកាន់តែប្រសើរអំពីទីតាំង តំណររឿង ព្រឹត្តការណ៍ និងព័ត៌មានលម្អិតដទៃទៀតនៃបទគម្ពីរ ។ (អ្នកអាចរៀបរាប់គំនិតមួយចំនួនរបស់ពួកគេនៅលើក្ដារខៀន) ។ បន្ទាប់ពីសិស្សបានចែកចាយគំនិតមួយចំនួនហើយ សូមពន្យល់អំពីជំនាញការសិក្សាបទគម្ពីរដូចខាងក្រោមទៅដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ ហើយចំណាយពេលពីរបីនាទីដើម្បីអនុវត្តវា ។

ទីតាំងប្រវត្តិសាស្ត្រ ៖ សូមពន្យល់ថា កណ្ឌនីមួយៗនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា រួមមាននូវបុព្វកថាមួយ ដែលពិពណ៌នាអំពីកង្វល់ សំណួរ ឬព្រឹត្តការណ៍ជាប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលទាក់ទងនឹងវិវរណៈក្នុងកណ្ឌនោះ ។ ការដឹងអំពីព័ត៌មានលម្អិតទាំងនេះ អាចជួយយើងឲ្យយល់វិវរណៈ ។

ដើម្បីបង្ហាញពីរបៀបដែលការដឹងអំពីព័ត៌មានលម្អិតទាំងនេះ អាចបង្កើនការយល់ដឹងអំពីវិវរណៈមួយ សូមអញ្ជើញសិស្សមួយចំនួនដើម្បីផ្លាស់វេណគ្នាអានឲ្យឮៗដកស្រង់ពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:១–៨ ។ បន្ទាប់មកសុំសិស្សឲ្យអានផ្នែកបុព្វកថាដោយស្ងៀមស្ងាត់ ស្វែងរកព័ត៌មានដែលជួយពួកគេយល់អំពីខទាំងនេះ ។

- តើការដឹងថាយ៉ូសែប ស៊្មីធ ត្រូវបានជាប់ក្នុងគុកលីបឺធីអស់ជាច្រើនខែ ជួយយើងឲ្យយល់ខទាំងនេះកាន់តែប្រសើរដោយរបៀបណា ?

និយមន័យពាក្យ ៖ សូមចង្អុលបង្ហាញថា ពាក្យខ្លះ បានប្រើនៅក្នុងបទគម្ពីរ អាចនឹងមិនដែលស្គាល់ ។ វចនានុក្រមព្រះគម្ពីរប៊ីបសេចក្ដីណែនាំដល់បទគម្ពីរទាំងឡាយ លេខយោងបទគម្ពីរ និងវចនានុក្រមធម្មតា អាចជួយយើងរៀននិយមន័យនៃពាក្យនានា ហើយយល់ពីអត្ថន័យរបស់វាបាន ។

ដើម្បីបង្ហាញឧទាហរណ៍ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:២ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ។ សូមពន្យល់ថា ពាក្យ *ស្នាក់នៅ* អាចមានន័យថា ពន្យាពេល ឬផ្អាក ។

- តើការដឹងនិយមន័យនេះ ជួយយើងឲ្យយល់ខនេះកាន់តែច្បាស់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

ការស្គាល់គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយ

សូមពន្យល់ថា នៅពេលយើងបង្កើនការយល់ដឹងរបស់យើងអំពីបរិបទ និងមាតិកានៃវគ្គបទគម្ពីរ នោះយើងត្រូវបានត្រៀមខ្លួនដើម្បីស្គាល់សេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អ ដែលមាននៅក្នុងនោះហើយ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានសេចក្តីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមឲ្យឮៗ ដោយអែលឌើរ រីឆាដ ជី ស្កត ៖ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្តាប់មើលឃ្លាដែលពិពណ៌នាអំពីអ្វី ដែលយើងគួរធ្វើដើម្បីស្គាល់សេចក្តីពិតនានា ពេលយើងសិក្សាបទគម្ពីរ ។

« នៅពេលអ្នកស្វែងរកចំណេះដឹងខាងវិញ្ញាណ សូមស្វែងរកគោលការណ៍នានា ។ សូមបែងចែកវាចេញពីព័ត៌មានលម្អិត ដែលបានប្រើដើម្បីពន្យល់វានោះដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ។. . .វាសក្តិសមនឹងកិច្ចខិតខំដ៏មហិមាដើម្បីរៀបចំសេចក្តីពិតដែលយើងប្រមូលផ្តុំ ដើម្បីបង្កើតសេចក្តីថ្លែងការណ៍សាមញ្ញអំពីគោលការណ៍ »(« Acquiring Spiritual Knowledge » ទំព័រ ៨៦) ។

- តើឃ្លាដែលអែលឌើរ ស្កត បានប្រើដើម្បីពិពណ៌នាអំពីការស្គាល់សេចក្តីពិតនៅក្នុងបទគម្ពីរមានអ្វីខ្លះ ? («សូមញែកវាចេញពីព័ត៌មានលម្អិតដែលបានប្រើដើម្បីពន្យល់វានោះដោយប្រុងប្រយ័ត្ន » « រៀបចំសេចក្តីពិតដែលយើងប្រមូលផ្តុំដើម្បីបង្កើតជាសេចក្តីថ្លែងការណ៍សាមញ្ញៗអំពីគោលការណ៍ ») ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថាវាសំខាន់ដើម្បី « រៀបចំសេចក្តីពិត » ដែលយើងរៀនមកពីវគ្គបទគម្ពីរឲ្យទៅជាសេចក្តីថ្លែងការសាមញ្ញមួយអំពីគោលលទ្ធិ ឬ គោលការណ៍ដូច្នេះ ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដំណឹងល្អមួយចំនួន គឺងាយស្រួលដើម្បីស្គាល់ ដោយសារវាត្រូវបានថ្លែងដោយចំៗនៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១២១ :៧–៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម និងប្រាប់សេចក្តីពិតនានា ដែលត្រូវបានថ្លែងដោយចំៗនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ។ សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួរប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងស៊ូទ្រាំការណ៍នេះដោយហ្មត់ចត់ នោះព្រះនឹងដំកើងយើងឡើង ហើយជួយយើងឲ្យមានជ័យជំនះលើពួកខ្មាំងសត្រូវរបស់យើង ។**

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ជាច្រើន ពុំបានថ្លែងចំៗនៅក្នុងអត្ថបទគម្ពីរទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញត្រូវបានបង្ហាញ ឬពិពណ៌នាទៅក្នុងខគម្ពីរជាច្រើនទៀត ។ ការស្គាល់ប្រភេទនៃគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍នេះ តម្រូវឲ្យមានការស្គាល់សេចក្តីពិត ដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងវគ្គបទគម្ពីរ ហើយថ្លែងសេចក្តីពិតទាំងនោះតាមរបៀបដ៏ច្បាស់លាស់ និងសាមញ្ញ ។ ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យរៀនស្គាល់គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលពុំបានថ្លែងដោយចំៗ សូមផ្តល់យោបល់ឲ្យពួកគេសួរសំណួរដូចជា « តើខ្ញុំអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពីរឿងនេះ ? » « តើសារលិខិត ឬចំនុចសំខាន់នៃខគម្ពីរទាំងនេះជាអ្វី ? » ឬ « តើព្រះអម្ចាស់ មានបំណងចង់ឲ្យខ្ញុំរៀនអ្វីខ្លះមកពីរឿងនេះ ? »

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យហាត់រៀនស្គាល់គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយ ដោយការមើល គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១២១:១–៨ ។ សូមឲ្យសិស្សសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំរបស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាបទគម្ពីរនូវសេចក្តីពិតដំណឹងល្អមួយ ដែលយើងអាចរៀនមកពីការអធិស្ឋានរបស់យ៉ូសែប និងចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះការអធិស្ឋាននោះ ។ បន្ទាប់ពីផ្តល់ពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សមួយចំនួនឲ្យអានគោលលទ្ធិ ឬគោលការណ៍ ដែលពួកគេបានស្គាល់ចេញមកពីខគម្ពីរទាំងនេះ ។ សេចក្តីពិតទាំងឡាយ ដែលសិស្សបានប្រាប់ អាចរួមមានដូចខាងក្រោម ៖

ព្រះស្តាប់ឮការអធិស្ឋានរបស់យើង ។

បើយើងទូលហៅទ្រង់នៅក្នុងគ្រាលំបាក នោះទ្រង់អាចប្រទានក្តីសុខសាន្តដល់យើង ។

ការអនុវត្តគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយក្នុងជីវិតរបស់យើង

សូមយោងទៅរឿងចំណិតផ្លែឈើ ដែលសិស្សក្នុងថ្នាក់បានពិភាក្សាកាលពីមុនក្នុងមេរៀនម្តងទៀត ។

- តើផ្លែឈើមានតម្លៃទេ បើវាពុំដែលបកសំបកមកបរិភោគផងនោះ ?

- បើគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយ ដែលយើងស្គាល់ក្នុងបទគម្ពីរ អាចប្រៀបប្រដូចទៅនឹងចំណិតផ្លែឈើ ដែលយើងបានបក តើយើងគួរធ្វើអ្វីខ្លះ នៅពេលយើងស្គាល់សេចក្តីពិតទាំងនោះ ? (អនុវត្តវាក្នុងជីវិតរបស់យើង) ។

សូមពន្យល់ថា នៅពេលយើងដឹងពីសេចក្តីពិត និងសារៈសំខាន់នៃគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលយើងបានស្គាល់នៅក្នុងបទគម្ពីរ នោះយើងនឹងមានបំណងប្រាថ្នាដើម្បីអនុវត្តវាក្នុងជីវិតរបស់យើង ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយជាមួយដៃគូ អំពីរបៀបដែលពួកគេអាចអនុវត្តសេចក្តីពិតមួយ ដែលពួកគេបានប្រាប់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១២១:១–៨ ។

សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សម្នាក់ អានសេចក្តីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន ប៊យដ៏ ឃេ ផាកកឺ នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់ឃ្លានានា ដែលមានអត្ថន័យចំពោះពួកគេ ។

« បើ [អ្នក] បានស្គាល់វិវរណៈ នោះអ្នកគ្មានការសង្ស័យទេ–ទោះជាផ្ទាល់ខ្លួន ជាសង្គម ឬនយោបាយ ឬវិជ្ជាជីវៈ– ដែលចាំបាច់ត្រូវទៅដោយគ្មានចម្លើយនោះឡើយ ។ វាមាននូវភាពពោរពេញនៃដំណឹងល្អដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ នៅក្នុងនោះ យើងរកឃើញគោលការណ៍នៃសេចក្ដីពិត ដែលនឹងដោះស្រាយរាល់ការប្របូកប្របល់ និងរាល់បញ្ហា និងរាល់ទ្វេគ្រោះ ដែលនឹងប្រឈមមុខចំពោះគ្រួសារមនុស្ស ឬបុគ្គលម្នាក់ៗ » (« Teach the Scriptures » [address to CES religious educators ថ្ងៃទី ១៤ ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៩៧៧] ទំព័រ ៣–៤ » LDS.org ។

- តើឃ្លាណាដែលអ្នកចាប់អារម្មណ៍ ? ហេតុអ្វី ?

សូមបញ្ចប់មេរៀនដោយការចែកចាយអំពីរបៀបដែលគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយក្នុងបទគម្ពីរ បានប្រទានពរដល់ជីវិតរបស់អ្នក ពេលអ្នកបានរកឃើញ ហើយអនុវត្តវាក្នុងជីវិត ។ សូមពិចារណាធ្វើការអញ្ជើញដល់សិស្សឲ្យចែកចាយគោលលទ្ធិ ឬគោលការណ៍មួយ ដែលពួកគេបានរកឃើញនៅក្នុងបទគម្ពីរ និងរបៀបដែលវាបានប្រទានពរដល់ជីវិតរបស់ពួកគេ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យស្វែងរកសេចក្តីពិតដ៏អស់កល្បជានិច្ចទាំងនេះដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម នៅពេលពួកគេសិក្សាបទគម្ពីរ ហើយអនុវត្តវាក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។

មេរៀនសិក្សានៅផ្ទះ

ផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ–ការសិក្សាព្រះគម្ពីរ (មេរៀនទី ១)

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោមនេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃព្រឹត្តិការណ៍ គោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបញ្ចប់មេរៀនទី ១នៃមេរៀនសិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះដែលមានបួនមេរៀននោះ ។ ការដឹងពីអ្វីដែលសិស្សកំពុងសិក្សានឹងជួយអ្នករៀបចំមេរៀនសម្រាប់បង្រៀន ។ សេចក្ដីសង្ខេបមិនមែនជាផ្នែកមួយនៃមេរៀនទេ ហើយក៏ពុំមែនដើម្បីចែកចាយជាមួយសិស្សដែរ ។ ដោយសារមេរៀនដែលអ្នកនឹងបង្រៀនសម្រាប់មេរៀនទី១ ផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីប៉ុណ្ណោះ មានពេលខ្លះអ្នកអាចមានអារម្មណ៍បំផុសឡើងដើម្បីរំឭក ឬ ពិភាក្សាគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ផ្សេងទៀតតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណ និង ទៅតាមតម្រូវការនៃសិស្សរបស់អ្នក ។

ថ្ងៃទី ១ (ផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ)

ការសិក្សាពីផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ បានជួយសិស្សឲ្យស្គាល់ថាគោលបំណងនៃផែនការនេះ គឺដើម្បីផ្ដល់ផ្លូវមួយដល់យើងទទួលបានជីវិតអមតៈ និង ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។ សិស្សបានរៀនថាព្រះវរបិតាសួគ៌ បានបញ្ជូនយើងមកកាន់ផែនដីដើម្បីទទួលរូបរាងកាយ និងដើម្បីទទួលបទពិសោធន៍ ហើយរីកចម្រើនឡើង ។ ដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ធ្វើឲ្យយើងអាចយកឈ្នះលើឥទ្ធិពលនៃអំពើបាប និង សេចក្ដីស្លាប់ ។

ថ្ងៃទី ២ (ការក្បត់សាសនាដ៏ធំ)

អំឡុងពេលរៀនអំពីការក្បត់សាសនាដ៏ធំ សិស្សបានឃើញថាព្យាការី និង សាវកបង្កើតជាគ្រឹះនៃសាសានាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយជួយរក្សាឲ្យព្រះវិហារបានបរិសុទ្ធ ដោយការបង្រៀននូវគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ ។ លើពីនេះ សិទ្ធិអំណាច និង កូនសោបព្វជិតភាពគឺចាំបាច់ដើម្បីទទួលសេចក្ដីសញ្ញា និង ពិធីបរិសុទ្ធនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ ដែលទាំងអស់នេះត្រូវបានទទួលនៅក្នុងសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ការក្បត់សាសនាកើតឡើងនៅពេលមនុស្សបែរចេញឆ្ងាយពីសេចក្ដីពិតនៃដំណឹងល្អ ហើយបដិសេធចោលពួកអ្នកបម្រើដែលមានសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ការស្ដារឡើងវិញនៃសេចក្ដីពិត និង សិទ្ធិអំណាច និង កូនសោបព្វជិតភាពគឺចាំបាច់ដើម្បីយកឈ្នះឥទ្ធិពលនៃការក្បត់សាសនាដ៏ធំ ។

ថ្ងៃទី ៣ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១)

នៅក្នុងការសិក្សារបស់ពួកគេអំពីបុព្វកថារបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា នោះសិស្សបានរៀនថាព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលពីការប្រមានរបស់ទ្រង់ ទៅកាន់មនុស្សទាំងអស់ តាមរយៈកូនសិស្សជម្រើសរបស់ទ្រង់ ហើយថាសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ គឺជាសាសនាចក្រតែមួយដែលពិត ហើយសកម្មនៅលើផែនដីនេះ ។ សិស្សបានឃើញថា ពួកគេត្រូវស្រាវជ្រាវព្រះបញ្ញត្តិទាំងឡាយដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានមក ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងត្រូវបានសម្រេចទាំងអស់ ហើយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺពិតទោះបីជាវាត្រូវបានមានព្រះបន្ទូលពីទ្រង់ផ្ទាល់ ឬ ពីអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ក្ដី ។

ថ្ងៃទី ៤ (ការសិក្សាព្រះគម្ពីរ)

នៅក្នុងមេរៀននេះ សិស្សបានរៀនថាព្រះគម្ពីរត្រូវបានសរសេរឡើងដើម្បីរក្សាទុកនូវសេចក្ដីពិតដ៏អស់កល្ប ដែលបានស្គាល់ថាជាគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ ។ ពួកគេបានរៀនថា ដើម្បីរកឲ្យឃើញសេចក្ដីពិតដ៏អស់កល្បទាំងនេះ នោះវាសំខាន់ថាយើងត្រូវយល់នូវបរិបទ និង មាតិកានៃអត្ថបទព្រះគម្ពីរជាមុនសិន ។ សិស្សបានរៀនថា នៅពេលណាដែលពួកគេយល់បរិបទ និង មាតិកាវាហើយនោះវាសំខាន់ណាស់ដើម្បីបង្ហាញគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ ដែលពួកគេរកឃើញជាសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដ៏ច្បាស់ សាមញ្ញអំពីសេចក្ដីពិត ។ ជាចុងក្រោយ សិស្សបានរៀនថាតម្លៃនៃសេចក្ដីពិតនៃការសិក្សាព្រះគម្ពីរបានមកពី ការអនុវត្តនូវគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ទាំងនោះក្នុងជីវិតផ្ទាល់ខ្លួន ដែលពួកគេឃើញនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ។

សេចក្ដីផ្ដើម

មេរៀននេះនឹងណែនាំសិស្សឲ្យស្គាល់ព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ដោយប្រើបុព្វកថានៃព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា និង កណ្ឌទី ១ ។ សិស្សនឹងរៀនថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញាមាននូវ « វិវរណៈ និង ការប្រកាសដ៏បំផុស គំនិតរបស់ព្រះ ដែលបានប្រទានឲ្យសម្រាប់ការស្ថាបនា និងប្រតិបត្តិច្បាប់នៃនគរព្រះនៅលើផែនដីក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ » (បុព្វកថានៃព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា) ។ ការសិក្សាព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា និង ប្រវត្តិសាស្ត្រ សាសនាចក្រអាចពង្រឹងទីបន្ទាល់របស់សិស្សអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

កំណត់ចំណាំ ៖ ដោយសារថ្ងៃនេះជាថ្ងៃដំបូងនៃថ្នាក់រៀន អ្នកអាចអញ្ជើញពួកគេឲ្យសួរសំណួរ ដែលពួកគេមានអំពីកម្មវិធីសិក្សា នៅផ្ទះ និង របៀបសិក្សាព្រះគម្ពីរដោយខ្លួនឯងឲ្យមានប្រសិទ្ធិភាព ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

បុព្វកថានៃព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា និង ប្រវត្តិសាសនាចក្រ

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា មាននូវវិវរណៈដែលបានទទួលដោយព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអ្នក ស្នងតំណែងទាំងឡាយរបស់លោក ។

អ្នកអាចចាប់ផ្ដើមមេរៀនដោយសួរសិស្សថា ពួកគេគិតថាសៀវភៅអ្វីខ្លះនៅក្នុងពិភពលោកទាំងមូលនេះ ដែលមានប្រយោជន៍ ប្រសិនបើយើងអានវានោះ ហើយប្រាប់ពីមូលហេតុនោះ ។ (សូមគិតយកសៀវភៅពីរបីក្បាល ដែលអ្នកចង់ផ្ដល់យោបល់ឲ្យគេ អាន) ។ បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយហើយ សូមឲ្យសិស្សអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមនេះ ដោយព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ហើយ អញ្ជើញសិស្សឲ្យស្ដាប់រកមើលអ្វីដែលព្យាការីបានបង្រៀនអំពីព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៖

« [វិវរណៈក្នុងគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញាគឺជា] គ្រឹះនៃសាសនាចក្រនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ នេះ ហើយជាប្រយោជន៍ដល់ពិភពលោក ដែលបង្ហាញថាកូនសោអាថ៌កំបាំងនៃនគររបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ របស់យើង ត្រូវបានផ្ដល់ដល់មនុស្សម្ដងទៀត » (*ការបង្រៀនរបស់ប្រធាននៃសាសនាចក្រ៖ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ* [ឆ្នាំ ២០០៧] ទំព័រ ១៩៤) ។

ក្នុងពេលរៀនមេរៀនថ្ងៃនេះ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យស្វែងរកវិធីនានា ដែលការសិក្សាគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា អាចផ្ដល់ ប្រយោជន៍ដល់ពិភពលោក និង អាចមានប្រយោជន៍ដល់ជីវិតរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។

សូមសិស្សឲ្យបើកទៅទំព័រចំណងជើងនៃគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ។ សូមពន្យល់ថាដើម្បីធ្វើឲ្យគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដី សញ្ញាមានប្រយោជន៍ ដំបូងយើងត្រូវតែយល់ពីគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញាថាជាអ្វីសិន ។ សូមប្រាប់សិស្សម្នាក់ឲ្យអានទំព័រ ចំណងជើងនោះឮៗ ។ បន្ទាប់មក សូមសួរសិស្សនូវសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្នកនឹងឲ្យនិយមន័យពាក្យ *គោលលទ្ធិ* យ៉ាងដូចម្ដេច?
- តើសេចក្ដីសញ្ញាគឺជាអ្វី ?
- តើវិវរណៈគឺជាអ្វី ?

បើចាំបាច់ សូមពន្យល់ថា *គោលលទ្ធិ* គឺជាគ្រឹះនៃសេចក្ដីពិតដ៏អស់កល្បនៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលពុំអាចផ្លាស់ប្ដូរ បាន ឯ *សេចក្ដីសញ្ញា* គឺជាកិច្ចព្រមព្រៀងដ៏ពិសិដ្ឋមួយរវាងព្រះ និងកូនចៅរបស់ទ្រង់ ដែលព្រះទ្រង់ដាក់នូវគ្រប់លក្ខខណ្ឌនៃ ការសន្យា ហើយ *វិវរណៈ* គឺជាទំនាក់ទំនងមកពីព្រះទៅកាន់កូនចៅរបស់ទ្រង់ ។ អ្នកអាចស្នើថា សិស្សគួរតែសរសេរនិយមន័យ ទាំងនេះនៅលើទំព័រចំណងជើងនោះ ។

សូមឲ្យសិស្សបើកទៅកថាខណ្ឌទីប្រាំបី នៃបុព្វកថានៃព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា (ដោយចាប់ផ្ដើមជាមួយនឹង « នៅក្នុងវិវរណៈ. . .») ។ សូមពន្យល់ថា កថាខណ្ឌនេះ មានរៀបរាប់ឧទាហរណ៍អំពីប្រធានបទនៃគោលលទ្ធិមួយចំនួនដែល មាននៅក្នុងគម្ពីរគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានប្រយោគទីមួយដោយស្ងាត់ៗ ហើយប្រាប់អំពី គោលលទ្ធិមួយ ឬច្រើន ដែលពួកគេចាប់អារម្មណ៍រៀនបន្ថែមទៀត ។ បន្ទាប់មក សួរពួកគេនូវសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើប្រធានបទនៃគោលលទ្ធិណាមួយ ដែលអ្នកចាប់អារម្មណ៍ខ្លាំងបំផុតដើម្បីរៀនបន្ថែមទៀត ?
- តើការចេះ និងការយល់ដឹងពីសេចក្ដីពិតទាំងនោះកាន់តែប្រសើរឡើងអាចផ្ដល់ប្រយោជន៍ ដល់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?

សូមឲ្យសិស្សអានប្រយោជន៍ចុងក្រោយនៃកថាខណ្ឌទីប្រាំបីឲ្យឮ (វាចាប់ផ្ដើមដោយ « នៅទីបញ្ចប់ ទីបន្ទាល់ដែលបានថ្លែង. . . ») ហើយអញ្ជើញសិស្ស ឲ្យរកមើលអ្វី ដែលធ្វើឲ្យគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញាមានតម្លៃខ្លាំងម្ល៉េះ ។ បន្ទាប់មក សួរពួកគេនូវសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្វីដែលធ្វើឲ្យគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា « មានតម្លៃធំ » ?
- ហេតុអ្វីក៏ទីបន្ទាល់អំពីព្រះអង្គសង្គ្រោះមានតម្លៃយ៉ាងខ្លាំងដូច្នេះ ?
- តើអ្នកគិតថានឹងមានអ្វីកើតឡើងចំពោះទីបន្ទាល់ *របស់អ្នក* អំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៅពេលអ្នកសិក្សាគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញានោះ ?

សូមសរសេរគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះនៅលើក្ដារខៀនថា ៖ **តាមរយៈការសិក្សាវិវរណៈនៅក្នុងគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា នោះយើងអាចពង្រឹងទីបន្ទាល់របស់យើងអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។** សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីរបៀបដែលទីបន្ទាល់ដ៏រឹងមាំមួយអំពី ព្រះអង្គសង្គ្រោះអាចជះឥទ្ធិពលលើជីវិតរបស់ពួកគេ ។ សូមគិតពីការចែកចាយអំពីរបៀបដែលការសិក្សាព្រះគម្ពីរ គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា បានពង្រឹងទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

សូមឲ្យសិស្សអានកថាខណ្ឌទីមួយ នៃបុព្វកថានៃព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញាឲ្យឮៗ ខណៈដែលសិស្សទាំងអស់នៅក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ។ បន្ទាប់មកសូមសួរ ៖ នៅពេលយើងសិក្សាគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា តើយើងនឹងឮសំឡេងរបស់នរណា ?

សូមសរសេរគោលការណ៍ខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **នៅពេលយើងសិក្សាគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា នោះយើងអាចស្ដាប់ឮសំឡេងរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។** បន្ទាប់មក សូមអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:–៣៤–៣៦ ឲ្យសិស្សស្ដាប់ ។

សូមឲ្យសិស្សអានកថាខណ្ឌទីបី នៃបុព្វកថានៃព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញាឲ្យឮ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយស្វែងរកពាក្យដែលពិពណ៌នាសំឡេងរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។ (អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ឲ្យ សិស្សគូសចំណាំអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ) ។ បន្ទាប់មក សួរពួកគេនូវសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើពាក្យណាខ្លះដែលត្រូវបានប្រើដើម្បីពិពណ៌នាអំពីសំឡេងរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ?
- តើអ្នកអាចទទួលបានប្រយោជន៍អ្វីខ្លះនៅក្នុងជីវិតអ្នក នៅពេលអ្នកស្ដាប់ ហើយស្គាល់សំឡេងរបស់ទ្រង់ ?

សូមដាក់តាំងរូបភាពមនុស្សមួយចំនួន ដែលវិវរណៈនៅក្នុងគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញាសរសេរសម្រាប់ពួកគេ និង សរសេរអំពី ពួកគេ (សូមមើល *សៀវភៅសិល្បៈដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៩], លេខ. ៨៧, ៨៨, ៩៣, ៩៤,៩៥; សូមមើលផងដែរ គេហទំព័រ LDS.org) ។ នៅពេលអ្នកបង្ហាញរូបភាពទាំងនេះ សូមពន្យល់ថាសិស្សនឹងរៀនអំពីមនុស្សទាំងនេះពេលកំពុងសិក្សាព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ។

សូមឲ្យសិស្សអានប្រយោគពីរដំបូងនៃកថាខណ្ឌទីប្រាំមួយនៃបុព្វកថានៃព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញាឲ្យឮៗ (វាចាប់ផ្ដើមពី « វិវរណៈពិសិដ្ឋទាំងនេះ. . .») ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម និង រកមើលស្ថានភាពនានាដែលវិវរណៈនេះ ត្រូវបានទទួល ។ (អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ឲ្យ សិស្សគូសចំណាំអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ) ។

- តើឃ្លាអ្វីខ្លះក្នុងប្រយោគទាំងនេះដែល ពិពណ៌នាអំពីស្ថានភាពដែលវិវរណៈទាំងនេះ ត្រូវបានទទួល ?

សូមបង្ហាញក្រដាសមួយសន្លឹកដែលមានសរសេរពាក្យ *អ្នក* នៅលើនោះ ។ សូមចង្អុលបង្ហាញថា ដូចជាបុគ្គលម្នាក់ៗដែលដកស្រង់ចេញពីប្រវត្តិសាសនាចក្រ នោះយើងក៏ឆ្លងកាត់ស្ថានភាពជាច្រើនផងដែរ ដែលយើងត្រូវការការណែនាំដ៏ទេវភាព ។

- ប្រសិនបើយើងត្រូវធ្វើតាមគំរូរបស់ពួកបរិសុទ្ធជំនាន់ដើមទាំងនេះ តើយើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីទទួលបានការណែនាំដ៏ទេវភាព ? (អធិស្ឋាន និង ស្វែងរកវា) ។

សូមពន្យល់ថារបៀបមួយដើម្បីស្វែងរកការណែនាំដ៏ទេវភាពគឺត្រូវសិក្សាព្រះគម្ពីរ ។ សូមឲ្យសិស្សបើកទៅ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១:៣៧–៣៨, ដែលជាចំណេះចំណានខគម្ពីរមួយ ។ សូមរំឭកពួកគេថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានវិវរណៈទុកជាអារម្ភកថារបស់ទ្រង់ចំពោះព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១:–៣៧–៣៨ ឲ្យឮៗ ខណៈដែលសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយ រកមើលព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះពួកយើងដែលទាក់ទងនឹងព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាយើងឲ្យធ្វើអ្វីជាមួយនឹងព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែរកឃើញគោលការណ៍ខាងក្រោម ៖ **យើងត្រូវពិចារណាមើលព្រះបញ្ញត្តិដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យ ។**)

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយរបៀបដែលពួកគេទទួលបានប្រយោជន៍ ពីការស្រាវជ្រាវព្រះគម្ពីរអំឡុងពេលសិក្សានៃសប្ដាហ៍ របស់ពួកគេ ។ សូមតាមដានសិស្ស ពីគោលដៅដែលពួកគេបានដាក់ដើម្បីសិក្សាព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ជារៀងរាល់ថ្ងៃអំឡុងពេលឆ្នាំសិក្សានេះ ។ សូមសួរពួកគេអំពីផែនការរបស់ខ្លួន ដើម្បីធ្វើតាមការបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បី « សូមពិចារណាមើលព្រះព្រះបញ្ញត្តិទាំងនេះចុះ » (គ. និង ស. ១:៣៧) ។ អ្នកអាចបញ្ចប់ដោយការចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីសារៈសំខាន់នៃការស្ដាប់តាមសំឡេងរបស់ព្រះអម្ចាស់ និង ការទទួលការណែនាំពីទ្រង់ តាមរយៈការសិក្សាព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ។

មេរៀនបន្ទាប់ (យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១; គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២)

ព្រះស្ដាប់ ហើយឆ្លើយតបការអធិស្ឋាន ។ ការនិមិត្តដំបូងគឺជាលទ្ធផលមួយនៃការអធិស្ឋានដ៏រាបទាបរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ មិនយូរប៉ុន្មានក្រោយមក ទេវតាបានណែនាំព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធអំពីការចេញមកនៃព្រះគម្ពីរមរមន និង ការស្ដារឡើងវិញនៃបព្វជិតភាព ។ បន្ទាប់ពីយ៉ូហានបាទីស្ទ បានបង្ហាញខ្លួនដល់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង អូលីវើរ ខៅឌើរី នោះអូលីវើរ បានសរសេរថា « គិតមួយសន្ទុះមក ដួងចិត្តយើងពោរពេញដោយក្ដីអំណរអ្វីម៉្លេះ. . . នៅពេលយើងទទួលបព្វជិតភាពដ៏បរិសុទ្ធក្រោមព្រះហស្ដរបស់លោក » (យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ–ប្រវត្តិ ១:៧១, កំណត់ចំណាំ) ។

មេរៀន ទី ៦

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:១–២០

បុព្វកថា

នៅឆ្នាំ ១៨៣៨ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានចាប់ផ្ដើមធ្វើការអំពីប្រវត្តិនៃគ្រួសារលោកជាផ្លូវការ ។ នៅក្នុងនោះ លោកបានពិពណ៌នាអំពីក្រុមគ្រួសារលោក និងទីកន្លែងទាំងឡាយដែលពួកលោកបានរស់នៅ ។ លោកក៏ប្រាប់លម្អិតអំពីក្ដីកើបខុសប្រក្រតី អំពីសាសនាដែលមាននៅរដ្ឋនូវយ៉ោកខាងលិចនៅក្នុងឆ្នាំ ១៨២០ ។ ចំណង់ខាងសាសនានេះ បាននាំលោកឲ្យ « គិតពិចារណាដ៏ជ្រាលជ្រៅ ហើយមានចិត្តខ្វល់ខ្វាយជាខ្លាំង » ថាត្រូវចូលរួមនឹងព្រះវិហារណាមួយ (យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៨) ។ បន្ទាប់ពីការស្រាវជ្រាវបទគម្ពីរ ជាពិសេស នៅក្នុងយ៉ាកុប ១:៥ យ៉ូសែប បានសម្រេចចិត្តថាសូមសួរដល់ព្រះ នៅក្នុងការអធិស្ឋានរកចម្លើយចំពោះចម្ងល់ទាំងឡាយរបស់លោក ។ នៅក្នុងចម្លើយចំពោះការអធិស្ឋានរបស់លោក ព្រះជាព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានលេចមកជួបលោក ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:១–៤

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ សរសេរប្រវត្តិសាស្ត្រនៃសាសនាចក្រ

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានឲ្យឮៗនូវបទពិសោធន៍ដូចខាងក្រោមអំពីអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាពីររូបនៅក្នុងប្រទេសកាណាដា ដូចបានរាយការណ៍ដោយប្រធាន ថូម៉ាស អេស ម៉នសុន (ដំណើររឿងដែលនៅសល់ នឹងប្រាប់នៅក្នុងមេរៀនពេលក្រោយទៀត) ៖

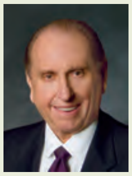

« [អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា] ពីររូប បានហៅឲ្យទៅផ្ទះរបស់លោក អែលមើរ ផូឡាត ។. . . ពួកគេបានបង្ហាញសារលិខិតរបស់ពួកគេ ហើយសួរគាត់ បើគាត់នឹងចូលរួមក្នុងការអធិស្ឋានជាមួយពួកគេ ។ គាត់បានយល់ព្រម តែទាល់តែគាត់ជាអ្នកធ្វើការអធិស្ឋាន ។

« ការអធិស្ឋានរបស់គាត់ បានធ្វើឲ្យអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាមានការភ្ញាក់ផ្អើលជាខ្លាំង ។ គាត់អធិស្ឋានថា ‹ ព្រះវរបិតាសួគ៌អើយ សូមប្រទានពរដល់អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាដ៏អភ័ព្វ និងល្ងិតល្ងង់ពីនាក់នេះផង ដើម្បីពួកគេអាចត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ហើយកុំខ្ជះខ្ជាយពេលវេលាដើរនិយាយប្រាប់ប្រជាជនកាណាដា អំពីសារលិខិតដែលមិនគួរឲ្យជឿនេះ ហើយដែលពួកគេចេះតែបន្តិចបន្តួចនេះឡើយ › ។

« នៅពេលពួកគេក្រោកឡើង នោះលោក ផូឡាត បានសុំឲ្យអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាកុំត្រឡប់មកផ្ទះគាត់ទៀតឡើយ ។ នៅពេលពួកគេចាកចេញទៅ គាត់បាននិយាយចំអកដាក់ពួកគេ ‹ អ្នកមិនអាចនឹងប្រាប់ខ្ញុំថា អ្នកពិតជាជឿថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ជាព្យាការីម្នាក់របស់ព្រះផងហ្នឹង ណាស់ហើយចុះ › ហើយគាត់បានញ្ញទ្វារបិទយ៉ាងខ្លាំង » (The Prophet Joseph Smith: Teacher by Example » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៥ ទំព័រ ៦៩) ។

- បើអ្នកជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នកផ្សព្វផ្សាយទាំងពីរនោះ តើអ្នកនឹងនិយាយទៅលោក ផូឡាត យ៉ាងណាដែរ ?
- តើមនុស្សម្នាក់អាចដឹងដោយខ្លួនឯងថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ គឺជាព្យាការីម្នាក់របស់ព្រះដោយរបៀបណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ —ប្រវត្តិ ១:១–២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលមូលហេតុដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានប្រាប់ក្នុងការសរសេរពីប្រវត្តិគ្រួសារលោក និងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃសាសនាចក្រនោះ ។

- ស្របតាម ខទី ១ តើមានការបោះពុម្ពផ្សាយអ្វីខ្លះ នៅក្នុងចំណោយប្រជាជនអំឡុងសម័យសាសនាចក្រជំនាន់ដើម ? (មានការរាយការណ៍ខុសឆ្គងជាច្រើន ដែលបង្វែរចិត្តមនុស្សឲ្យទាស់នឹងសាសនាចក្រ) ។
- តើមូលហេតុអ្វីខ្លះ ដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានប្រាប់ក្នុងការសរសេរប្រវត្តិរបស់លោក ? (ដើម្បីផ្ដល់ទៅឲ្យសាធារណៈជននូវដំណើររឿងពិត និងត្រឹមត្រូវអំពីព្រឹត្តការណ៍នានា អំពីការនិមិត្តដំបូង និងការស្ដារឡើងវិញ) ។

សូមពន្យល់ថា នៅមានបុគ្គល និងក្រុមជាច្រើននាសព្វថ្ងៃនេះ ដែលបានផ្សាយព័ត៌មានខុសឆ្គង និងបោកបញ្ឆោត អំពីសាសនាចក្រ ដោយមានបំណងដើម្បីបំផ្លាញសេចក្ដីជំនឿ ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះ ចេញមកពីមូលហេតុដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានសរសេរនៅក្នុងប្រវត្តិរបស់លោក ដែលអាចជួយយើងឲ្យចៀសវាងពីការបញ្ឆោត ដោយព័ត៌មានខុសឆ្គង និងបោកបញ្ឆោតនោះ ? (អ្នកទាំងឡាយដែលចង់បានសេចក្តីពិតដោយស្មោះ គួរតែស្វែងរកដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមនូវប្រភពព័ត៌មានពិតអំពីសាសនាចក្រ និងប្រវត្តិវាជាជាងគ្រាន់តែទទួលយកព័ត៌មាននានាដែលគេស្តាប់ឮ រួមទាំងអ្វីៗដែលមាននៅលើអ៊ីនធើរណិតនោះឡើយ) ។
- ហេតុអ្វីបានជាវាសំខាន់ ដើម្បី « ស្វែងរកសេចក្តីពិត » អំពីការស្តារឡើងវិញ រហូតទៅដល់ដំណើររឿងរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធដូច្នេះ ? (អាស្រ័យទៅលើ ដំណើររឿងរបស់ព្យាការី អាចជួយបុគ្គលម្នាក់ៗចៀសវាងពីការបោកបញ្ឆោត ដោយព័ត៌មានខុសឆ្គង ឬបោកបញ្ឆោតបាន) ។
- តើការអានពាក្យសម្តីផ្ទាល់របស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ជួយនរណាម្នាក់ឲ្យដឹងសេចក្តីពិតអំពីបទពិសោធន៍របស់លោកយ៉ាងដូចម្តេច ?

សូមចែកចាយនូវការព្រមានដូចខាងក្រោម មកពីអែលឌើរ ណិល អិល អាន់ឌើរសិន ៖

« វាតែងតែមានមនុស្សមួយចំនួនតូច ដែលចង់បំផ្លាញកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់សាសនាចក្រ និង ដើម្បីបំផ្លាញសេចក្តីជំនឿ ។ សព្វថ្ងៃនេះ ពួកគេប្រើអ៊ីនធើណិត ។

« ព័ត៌មានមួយចំនួនអំពីសាសនាចក្រ មិនថាវាមានការបញ្ចុះបញ្ចូលយ៉ាងណាទេ វាមិនពិតឡើយ » (« ការសាកលសេចក្តីជំនឿនៃអ្នកគាល់គ្នា », *Ensign* ឬ *Liahona* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១២ ទំព័រ ៤១) ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្តីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមឲ្យឮៗដោយអែលឌើរ ដាល្លិន អេក អូក នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្តាប់អំពីរបៀបដែលយើងគួរតែវាយតម្លៃនូវអ្វីដែលយើងអានអំពីសាសនាចក្រ និងប្រវត្តិរបស់វា ។ (អ្នកអាចផ្តល់ច្បាប់ចម្លងនៃសេចក្តីថ្លែងការណ៍ ឲ្យទៅសិស្សម្នាក់ៗ ដើម្បីពួកគេអាចផ្ទៀងតាម) ។

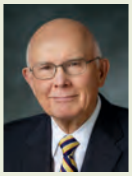

« អ្នកអានពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ គួរតែ. . .ឆ្លាតវៃ. . . នៅក្នុងការវាយតម្លៃរបស់ពួកគេទៅលើអ្វីដែលពួកគេអាន ។

« ទីបន្ទាល់ផ្ទាល់ខ្លួនយើងម្នាក់ៗផ្អែកលើសាក្សីនៃព្រះវិញ្ញាណ ពុំមែននៅលើបណ្តុំ ឬការផ្គុំនូវហេតុការណ៍ខាងប្រវត្តិសាស្ត្រណាមួយនោះទេ ។ បើយើងផ្តោតជីវិតយើងទៅលើសាក្សីនៃព្រះវិញ្ញាណនោះគ្មានហេតុការណ៍ខាងប្រវត្តិសាស្ត្រណា អាចធ្វើឲ្យយើងសង្ស័យនឹងទីបន្ទាល់របស់យើងឡើយ ។ ព្រះវរបិតាសួគ៌របស់យើង ប្រទានដល់យើងនូវអំណាចនៃហេតុផល ហើយយើងត្រូវបានរំពឹងថាចេះប្រើវាពេញលេញបំផុត ។ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏ប្រទានដល់យើងនូវអង្គលួងលោមចិត្ត ដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា នឹងដឹកនាំយើងនៅក្នុងសេចក្តីពិត ហើយដោយអំណាចនោះហើយ ដែលយើងអាចដឹងសេចក្តីពិតនៃរឿងគ្រប់យ៉ាង ។ នោះជាមគ្គុទេសន៍ដ៏គ្មានទីបំផុតសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ ដែលសក្តិសម និងមានឆន្ទៈពឹងផ្អែកទៅលើនោះ » (« Reading Church History » [address to CES religious educators ថ្ងៃទី ១៦ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៩៨៥], ទំព័រ ៧, LDS.org) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយនូវអ្វីដែលផុសក្នុងអារម្មណ៍របស់ពួកគេចំពោះដំបូន្មានរបស់អែលឌើរ អូក ហើយហេតុអ្វីក៏វាជាជំនួយដល់គេ ។

អ្នកអាចពន្យល់ថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានសរសេរដំណើររឿងអំពីការនិមិត្តដំបូងនេះ នៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៨ ជាផ្នែកនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនៃសាសនាចក្រជាផ្លូវការមួយ ដើម្បីបោះពុម្ពទៅកាន់ពិភពលោក ។ មានដំណើររឿងដែលគេស្គាល់ចំនួនប្រាំបួនអំពីការនិមិត្តដំបូង–ដែលដំណើររឿងចំនួនបួន ត្រូវបានសរសេរ ឬនិពន្ធដោយយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ហើយការសរសេរចំនួនប្រាំទៀត ត្រូវបានសរសេរដោយអ្នកដទៃ ដែលប្រាប់ឡើងវិញអំពីបទពិសោធន៍របស់លោក ។ « សម្រាប់ព័ត៌មានបន្ថែម អំពីដំណើររឿងចំនួនបួនអំពីការនិមិត្តដំបូងរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ សូមមើល Milton V. Backman Jr « Joseph Smith's Recitals of the First Vision » *Ensign* ខែ មករា ឆ្នាំ ១៩៨៥ ទំព័រ ៨–១៧) ។

អ្នកក៏អាចពន្យល់ថា ដំណើររឿងជាច្រើនអំពីការនិមិត្ត ត្រូវបានរៀបចំនៅក្នុងគ្រាផ្សេងៗ និងសម្រាប់អ្នកស្តាប់ផ្សេងៗគ្នា ។ នៅក្នុងដំណើររឿងទាំងនេះ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានគូសបញ្ជាក់អំពីទិដ្ឋភាពផ្សេងនៃបទពិសោធន៍លោកអំពី ការនិមិត្តដំបូង ប៉ុន្តែដំណើររឿងទាំងអស់ ព្រមព្រៀងគ្នានៅក្នុងសេចក្តីពិតដ៏សំខាន់ ថាយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ពិតជាត្រូវបានស្ថានសួគ៌បើកបង្ហាញមកកាន់លោក ហើយលោកបានឃើញសារទូតរបស់ព្រះ រួមទាំង ព្រះជាព្រះវរបិតា និងព្រះអម្ចាស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ដោយសារដំណើររឿងនៅឆ្នាំ ១៨៣៨ ជាចំណែកក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រជាផ្លូវការរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងទីបន្ទាល់លោកទៅកាន់ពិភពលោក នោះវាក៏ត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងមុក្តាដ៏មានតម្លៃមហិមា ជាគម្ពីរផងដែរ ។

- ដូចដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានគូសបញ្ជាក់អំពីទិដ្ឋភាពផ្សេងគ្នានៃការនិមិត្តរបស់លោក នៅក្នុងដំណើររឿងជាច្រើនរបស់លោក នោះសាវកប៉ុល បានគូសបញ្ជាក់អំពីទិដ្ឋភាពផ្សេងគ្នានៃការនិមិត្តរបស់គាត់ អំពីព្រះអង្គសង្គ្រោះទៅដល់អ្នកស្ដាប់ផ្សេងគ្នាផងដែរ (សូមមើល កិច្ចការ ៩:១–៩ កិច្ចការ ២២:៥–១១ កិច្ចការ ២៦:១២–២០) ។ ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ប៉ុល បានគូសបញ្ជាក់រឿងផ្សេងគ្នានៅរាល់លើក ដែលពួកលោករៀបរាប់ដំណើររឿងអំពីការនិមិត្តរបស់ពួកលោកដូច្នេះ ?

សូមសង្ខេប យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៣–៤ ដោយការពន្យល់ថា យ៉ូសែប បានកើតនៅភូមិ វើរម៉ុន្ត ប៉ុន្តែផ្លាស់ទៅ ភូមិ ប៉ាល់ម៉ៃរ៉ា រដ្ឋនូវយោក ពេលដែលលោកមានអាយុ ១០ ឆ្នាំ ។

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៥–១៣

នៅកណ្ដាលភាពចលាចលខាងសាសនា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានប្ដេជ្ញាចិត្តថាសូមសួរដល់ព្រះ ថាព្រះវិហារណាមួយត្រូវ ។

សូមពន្យល់ថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានរស់នៅអំឡុងគ្រានៃការរំជើបរំជួលដ៏អស្ចារ្យអំពីសាសនា ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យផ្លាស់វេណគ្នាអានឲ្យឮៗមកពី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៥–៧ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលពាក្យ ឬឃ្លា ពិពណ៌នាអំពីស្ថានភាព ដែលយ៉ូសែបបានជួបប្រទះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរនៅលើក្ដារខៀននូវពាក្យ ឬឃ្លាដែលពួកគេរកឃើញ ។ បន្ទាប់មក អញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៨,១០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្វែងរកការពិពណ៌នារបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ថាលោកមានអារម្មណ៍ដូចម្ដេចអំឡុងគ្រានោះ ។

- តើយ៉ូសែប មានអារម្មណ៍ដូចម្ដេច មកពីការរំភើបខាងសាសនាដែលនៅជុំវិញរូបលោកនោះ ?
- តើលោកពុះពារនឹងសំណួរមួយចំនួនយ៉ាងណាខ្លះ ?
- តើអ្នកមានធ្លាប់ត្រូវបានសួរសំណួរស្រដៀងគ្នានេះដែរឬទេ ? តើអ្នកបានធ្វើអ្វីដើម្បីដោះស្រាយវា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:១១ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយស្វែងរកអ្វី ដែលយ៉ូសែបស្ម៊ីធ បានធ្វើដើម្បីរកចម្លើយចំពោះសំណួររបស់លោក ។

- តើយ៉ូសែប បានងាកទៅទីណា ដើម្បីសុំជំនួយរកចម្លើយចំពោះសំណួរទាំងឡាយរបស់លោក ?
- តើគោលការណ៍ ដែលបានបង្រៀននៅក្នុង យ៉ាកុប ១:៥ ដែលបានជួយយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ មានទំនុកចិត្តថា លោកអាចរកបានចម្លើយចំពោះសំណួរដែលលោកមាននោះអ្វីខ្លះ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗ ប៉ុន្តែត្រូវប្រាកដថា ពួកគេរកឃើញគោលការណ៍ដូចតទៅនេះ ៖ **បើយើងសូមដល់ព្រះដោយសេចក្ដីជំនឿ នោះព្រះនឹងឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់យើង ។** អ្នកអាចពន្យល់ថា ព្រះនឹងឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់យើងតាមពេលវេលា និងតាមរបៀបរបស់ទ្រង់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:១២–១៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ប្រាប់អំពីរបៀបដែលគោលការណ៍ បង្រៀននៅក្នុង យ៉ាកុប ១:៥ មានឥទ្ធិពលលើយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ – ប្រវត្តិ ១:១៤–២០

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ឃើញព្រះដ៏ជាព្រះវរបិតា និង ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ គឺ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:១៤–១៥ ឲ្យឮៗ ។

- តើអ្នកគិតថា ហេតុអ្វីសាតាំងបានព្យាយាមបញ្ឈប់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ កុំឲ្យអធិស្ឋានដូច្នេះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:១៦–១៧ ឲ្យឮៗ។ សូមឲ្យសិស្សនៅក្នុងថ្នាក់ប្រាប់អំពីរបៀបឆ្លើយតបរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ចំពោះរឿងផ្ទុយដែលលោកមានបទពិសោធន៍នោះ ។ សូមឲ្យពួកគេកត់ចំណាំឃ្លាមកពីទីបន្ទាល់របស់យ៉ូសែប ដែលមានអត្ថន័យចំពោះពួកគេ ឬដែលពួកគេអាចប្រើនៅក្នុងការបង្រៀនដល់អ្នកដទៃអំពីការនិមិត្តដំបូងផងដែរ ។

- តើឃ្លាណាមួយក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ មានអត្ថន័យចំពោះអ្នក ? ហេតុអ្វី ?

សូមសរសេរសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានឃើញព្រះដ៏ជាព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។**

- ហេតុអ្វីបានជាវាសំខាន់ដើម្បីមានទីបន្ទាល់មួយថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានឃើញព្រះដ៏ជាព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដូច្នេះ ?
- តើអ្នកដឹង ថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានឃើញព្រះដ៏ជាព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដោយរបៀបណា ?

បន្ទាប់ពីសិស្សមួយចំនួនបានចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេហើយ សូមពន្យល់ថា ការនិមិត្តដំបូង គឺជាព្រឹត្តការណ៍គ្រឹះនៃការស្ដារឡើងវិញ ។ ការនិមិត្តដំបូង ក៏ផ្ដល់ចម្លើយចំពោះសំណួរខាងគោលលទ្ធិសំខាន់ផងដែរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យមើល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:១៥–១៧ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ស្វែងរកសេចក្ដីពិតដែលយើងអាចរៀនមកពីដំណើររឿងនេះ ។ អ្នកអាចចង់សួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើគោលការណ៍អ្វីខ្លះ ដែលយើងអាចរៀនមកពី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:១៥–១៦ ដែលអាចជួយយើងយកឈ្នះលើការល្បួង ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងស្វែងរកសុំជំនួយពីព្រះដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម ពេលសាតាំងព្យាយាមបំបាក់ទឹកចិត្តយើង នោះព្រះអាចជួយសង្គ្រោះយើង**) ។

- តើខគម្ពីរទាំងនេះបង្រៀនអំពីលក្ខណៈរបស់ព្រះ ជាព្រះវរបិតា និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទអ្វីខ្លះ ? (ចម្លើយអាចរួមមានដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះជាព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មានព្រះជន្មរស់ ។ ព្រះវរបិតាសួគ៌ និងព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាតួអង្គផ្សេងពីគ្នា ហើយដាច់ដោយឡែក**) ។

- តើបន្ទូលដំបូង ដែលព្រះមានបន្ទូលទៅយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ គឺជាអ្វី ? (យ៉ូសែប) ។ ហេតុអ្វីការណ៍នេះសំខាន់ដើម្បីដឹង ? តើយើងអាចរៀនសេចក្ដីពិតអ្វីខ្លះចេញមកការណ៍នេះ ? (ចម្លើយអាចរួមមានដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះវរបិតាសួគ៌ ស្គាល់ឈ្មោះយើងម្នាក់ៗ ។ ព្រះឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់យើង**) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ និងដឹងពីសារៈសំខាន់នៃគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ ដែលពួកគេបានប្រាប់ក្នុងមេរៀននេះ នោះអ្នកអាចសួរនូវសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- ហេតុអ្វីក៏សេចក្ដីពិតទាំងនេះអំពីព្រះវរបិតាសួគ៌ និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ សំខាន់ត្រូវចេះដឹង និងយល់ដូច្នេះ ?

- តើនៅពេលណាដែលសេចក្ដីពិតមួយ ឬច្រើន បានប្រទានពរដល់ជីវិតអ្នក ? (សូមរំឭកសិស្សថា បទពិសោធន៍មួយចំនួនគឺពិសិដ្ឋ ឬផ្ទាល់ខ្លួនពេក ពុំគួរចែកចាយទេ) ។

សូមពន្យល់ថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ក៏បានទទួលចម្លើយចំពោះសំណួររបស់លោកផងដែរ ក្នុងអំឡុងការនិមិត្តដំបូងនោះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:១៨–២០ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ ។

- តើយ៉ូសែប បានរៀនអ្វីខ្លះ ចំពោះចម្លើយសម្រាប់ការអធិស្ឋានរបស់លោកនោះ ?

សូមរំឭកសិស្សអំពី ដំណើររឿងនៃពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ដែលបានអាននៅដើមដំបូងក្នុងមេរៀន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានដំណើររឿងបញ្ចប់ ៖

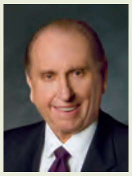

« អ្នកទាំងពីរបានត្រឡប់មកគោះទ្វាររបស់ លោក ផូឡាត វិញ ។ លោក ផូឡាត បានបើកទ្វាដោយខឹងរួចនិយាយថា ‹ ខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំបានប្រាប់ឯងរួចហើយថាកុំឲ្យត្រឡប់មកវិញទៀត ! ›

« ដៃគូជុញ្ញ័រ ពេលនោះបាននិយាយដោយភាពក្លាហានរបស់ខ្លួនថា ‹ លោក ផូឡាត នៅពេលដែលយើងបានដើរចេញពីទ្វារផ្ទះលោក លោកបាននិយាយថា យើងពុំបានជឿពិតថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ គឺជាព្យាការីម្នាក់របស់ព្រះ ។ ខ្ញុំចង់ថ្លែងទីបន្ទាល់ទៅ លោក ផូឡាត ថា ខ្ញុំ *ដឹង* ថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ គឺជាព្យាការីម្នាក់របស់ព្រះ ថាតាមរយៈការបំផុសគំនិត លោកបានបកប្រែកំណត់ត្រាពិសិដ្ឋ ដែលស្គាល់ថាជាព្រះគម្ពីរមរមន ថាលោកបានឃើញព្រះជាព្រះវរបិតា និងព្រះយេស៊ូវ ជាព្រះរាជបុត្រា › ។ រួចហើយពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាក៏បានដើរចេញពីមាត់ទ្វាទៅ ។

« [ក្រោយមកលោក ផូឡា បានថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ៖] ‹ នាល្ងាចនោះ ខ្ញុំគេងពុំលក់សោះ ។ ខ្ញុំប្រែខ្លួនចុះឡើងរហូត ។ ខ្ញុំបានឮពាក្យសម្ដីដែលថា « យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ គឺជាព្យាការីម្នាក់របស់ព្រះ ម្ដងហើយម្ដងទៀតក្នុងគំនិតរហូត ។ ខ្ញុំដឹងពីរឿងនេះ ។. . . ខ្ញុំដឹងពីរឿងនេះ ។. . . ខ្ញុំដឹងពីរឿងនេះ » ។ ខ្ញុំរង់ចាំដល់ព្រឹកឡើងដោយអន្ទះសារ ។ ខ្ញុំបានទូរស័ព្ទទៅអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ។. . . ពួកគេបានត្រឡប់មកវិញ ហើយគ្រានេះ ភរិយាខ្ញុំ គ្រួសារខ្ញុំ និងខ្ញុំ បានចូលរួមក្នុងការពិភាក្សាក្នុងនាមជាអ្នកស្វែងរកសេចក្ដីពិតដោយអស់ពីចិត្ត ។ ជាលទ្ធផល យើងបានឱបក្រសោបយកដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ › » (« The Prophet Joseph Smith: Teacher by Example » ទំព័រ ៦៩) ។

សូមលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យអាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ–ប្រវត្តិ ដោយខ្លួនឯង ហើយទូលសូមដល់ព្រះវរបិតាសួគ៌ឲ្យជួយពួកគេពង្រឹងទីបន្ទាល់របស់ខ្លួនថា ដំណើររឿងរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អំពីការនិមិត្តដំបូងគឺជាការពិត ។ អ្នកក៏អាចលើកទឹកចិត្តដល់ពួកគេឲ្យស្វែងរកឱកាសដើម្បីចែកចាយសារលិខិតនៃការនិមិត្តដំបូងជាមួយនឹងអ្នកផ្សេងផងដែរ ។ សូមបញ្ចប់ដោយការចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីសេចក្ដីពិត ដែលអ្នកបានពិភាក្សានៅថ្ងៃនេះ ។

សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សថ្លែងទីបន្ទាល់

ប្រធាន បិយដ៏ ឃេ ផាកកឺ ជាប្រធាននៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ បានពន្យល់ថា មានពរជ័យមួយ ដែលអាចកើតចេញមកពីការផ្ដល់ឱកាសដល់សិស្សដើម្បីចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេថា ៖

« ឱ ខ្ញុំចង់ដឹងថា បើខ្ញុំអាចបង្រៀនអ្នកនូវគោលការណ៍មួយនេះ ។ ទីបន្ទាល់មួយគឺត្រូវបាន *រកឃើញ* នៅក្នុង *ការថ្លែង* ពីវា ! . . .

« វាគឺជាបទពិសោធន៍មួយដើម្បីទទួលបានសាក្សីមួយមកពីអ្វីដែលបានអាន ឬពីអ្វីដែលអ្នកផ្សេងទៀតបាននិយាយ ។. . . វាជាបទពិសោធន៍មួយទៀត ដើម្បីមានព្រះវិញ្ញាណអាចបញ្ជាក់នៅក្នុងដួងចិត្តអ្នកថា អ្វីដែល *អ្នក* បានថ្លែងទីបន្ទាល់ គឺជាការពិត » (« The Candle of the Lord » *Ensign* ខែ មករា ឆ្នាំ ១៩៨៣ ទំព័រ ៥៤–៥៥) ។

មេរៀនទី ៧

តួនាទីរបស់សិស្ស

សេចក្ដីផ្ដើម

គោលបំណងនៃមេរៀននេះ គឺដើម្បីជួយសិស្សឲ្យរៀនអំពីរបៀបបំពេញតួនាទីរបស់ពួកគេក្នុងការរៀនសូត្រដំណឹងល្អ ។ ប្រធាន ហិនរី ប៊ី អារិង នៃគណៈប្រធានទីមួយ បានមានប្រសាសន៍ថា « ការផ្លាស់ប្រែចិត្តជឿពិត អាស្រ័យលើការស្វែងរកសេចក្ដីជំនឿរបស់សិស្សដោយសេរី និងដោយកិច្ចខិតខំដ៏ខ្លាំង » (« We Must Raise Our Sights » [address to CES religious educators] ថ្ងៃទី ១៤ ខែ សីហា ឆ្នាំ ២០០១] ទំព័រ ៤ LDS.org) ។ នៅពេលអ្នកជួយសិស្សឲ្យបំពេញតួនាទីរបស់ពួកគេក្នុងដំណើរការរៀនសូត្រ នោះពួកគេនឹងរៀនពីរបៀបដើម្បីអញ្ជើញឲ្យមានវិវរណៈផ្ទាល់ខ្លួន ហើយមានការផ្លាស់ប្រែចិត្តជឿកាន់តែខ្លាំងទៅលើព្រះអម្ចាស់ ។ អ្នកអាចនឹងត្រូវការរំឭកគោលការណ៍នានា ដែលបានបង្រៀននៅក្នុងមេរៀននេះជាទៀងទាត់ ដើម្បីរំឭកសិស្សអំពីតួនាទីរបស់ពួកគេក្នុងការរៀនសូត្រដំណឹងល្អ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

តួនាទីរបស់គ្រូបង្រៀន អ្នករៀន និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងការរៀនសូត្រដំណឹងល្អ ។

សូមនាំយកអាហារ ឬទឹកមកថ្នាក់រៀន (ដូចជា ចំណិតផ្លែឈើ ឬចំណិតនំប៉័ង ឬទឹកមួយកែវ) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរនាក់ឡើងមកខាងមុខថ្នាក់ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់បរិភោគអាហារនោះមួយម៉ាត់ ឬផឹកទឹកមួយក្រេប ។ សូមសុំឲ្យសិស្សទីមួយរៀបរាប់អំពីរសជាតិអាហារ (ឬទឹក) ទៅសិស្សទីពីរ ។ សូមលើកទឹកចិត្តគាត់ រៀបរាប់វាឲ្យបានល្អ ដើម្បីឲ្យការរៀបរាប់នោះបានជួយបំពេញ ឬបំបាត់ការស្រេកឃ្លានរបស់សិស្សទីពីរ។ បន្ទាប់មកសួរសិស្សទីពីរនូវសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកទទួលបានប្រយោជន៍អ្វីមកពីអាហារ (ឬទឹក) ដែលសិស្សម្នាក់ទៀតបានរៀបរាប់នោះ ?
- តើការរៀបរាប់របស់សិស្ស ជួយបំបាត់ការស្រេកឃ្លាន (ឬការស្រេកទឹក) របស់អ្នកបានល្អយ៉ាងណា ?
- តើអ្នកត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីទទួលបានកម្លាំង ឬប្រយោជន៍មកពីអាហារ (ឬទឹក)នេះ ?

សូមសួរសិស្សក្នុងថ្នាក់អំពីរបៀបដែលឧទាហរណ៍នេះ នៃការបំពេញតម្រូវការខាងរូបកាយរបស់យើង អាចទាក់ទងនឹងការទទួលខុសត្រូវរបស់យើង ដើម្បីរៀន និងរីកចម្រើនខាងវិញ្ញាណយ៉ាងដូចម្ដេច ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា មនុស្សខ្លះគិតថា ការទទួលខុសត្រូវចំពោះការរៀនដំណឹងល្អផ្អែកជាចម្បងទៅលើគ្រូបង្រៀន ។ ទោះជាយ៉ាងណា ក៏ដូចជាឧទាហរណ៍អំពីអាហារ ឬទឹក មនុស្សម្នាក់ពុំអាចទទួលយកសេចក្ដីពិតខាងវិញ្ញាណជំនួសមនុស្សម្នាក់ទៀតបានឡើយ ។ យើងម្នាក់ៗត្រូវតែរៀន និងអនុវត្តសេចក្ដីពិតនៃដំណឹងល្អសម្រាប់ខ្លួនយើង ដើម្បីទទួលបានកម្លាំង និងការរីកចម្រើនខាងវិញ្ញាណ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១១៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម រកមើលពាក្យ ឬឃ្លាដែលពិពណ៌នាអំពី ការទទួលខុសត្រូវរបស់យើងក្នុងការរៀនដំណឹងល្អ ។

- តើពាក្យ ឬឃ្លាណា ដែលពិពណ៌នាអំពីការទទួលខុសត្រូវរបស់យើងក្នុងការរៀនដំណឹងល្អ ? (« ព្យាយាមស្វែងរក » « បង្រៀនគ្នាទៅវិញទៅមក » « ស្វែងរកការរៀន គឺដោយការសិក្សា និងដោយសេចក្ដីជំនឿផង » ។ អ្នកអាចនឹងចង់អញ្ជើញឲ្យសិស្សម្នាក់សរសេរឃ្លាទាំងនេះ នៅលើក្ដារខៀន ដូចដែលសិស្សបាននិយាយប្រាប់) ។
- យើងស្គាល់អត្ថន័យស្វែងរកការរៀនសូត្រគឺ « ដោយសារការសិក្សា » ។ តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណា ដើម្បីស្វែងរកការរៀនសូត្រ « ដោយសារសេចក្ដីជំនឿផង » ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យកាន់តែយល់អំពីអត្ថន័យនៃឃ្លានេះ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានឲ្យឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ដេវីឌ អេ បែដណា នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ បើអាចធ្វើទៅបាន សូមផ្ដល់ច្បាប់ចម្លងដល់សិស្សម្នាក់មួយច្បាប់ៗ ឬសរសេរសេចក្ដីថ្លែងនោះនៅលើក្ដារខៀនមុនពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន ។ សូមសិស្សឲ្យស្វែងរកពាក្យ ឬឃ្លា ដែលជួយពួកគេឲ្យយល់បទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីស្វែងរកការរៀនសូត្រដោយសេចក្ដីជំនឿ ។

« ការរៀនសូត្រដោយសេចក្ដីជំនឿ តម្រូវឲ្យមានកិច្ចខិតខំខាងវិញ្ញាណ ខាងសតិអារម្មណ៍ និង ខាងរូបកាយ ហើយពុំមែនគ្រាន់តែជាការទទួលភាពអកម្មនោះទេ ។. . .

«. . . សិស្សត្រូវតែអនុវត្តសេចក្ដីជំនឿ ហើយធ្វើសកម្មភាពដើម្បីទទួលបានចំណេះដឹងសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ » (« Seek Learning by Faith » [address to CES religious educators ថ្ងៃទី ៣ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ២០០៦] ទំព័រ ៣ LDS.org) ។

សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *ការរៀនសូត្រខាងវិញ្ញាណ តម្រូវឲ្យ . . .*

សូមដល់សិស្សឲ្យប្រើការពន្យល់ដោយអែលឌើរ បេដណា និងអ្វីដែលពួកគេបានរៀនអំពីការទទួលខុសត្រូវរបស់យើង ជាអ្នករៀនសូត្រដើម្បីបំពេញសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នេះ ។ ចម្លើយដែលឆ្លើយ អាចនឹងមាន ដូចខាងក្រោម ៖ **ការរៀនសូត្រខាងវិញ្ញាណតម្រូវឲ្យមានការខិតខំពីខ្លួនយើង ។ ការរៀនសូត្រខាងវិញ្ញាណ តម្រូវឲ្យយើងអនុវត្តសេចក្ដីជំនឿ និងធ្វើសកម្មភាព ។**

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់អំពីឥទ្ធិពលដែលការខិតខំផ្ទាល់ខ្លួន អាចមានទៅលើការរៀនសូត្រខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកគេ សូមគូរឌីយ៉ាក្រាមដែលមានអមជាមួយ នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមពន្យល់ថា នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥០ ព្រះអម្ចាស់ជួយយើងឲ្យយល់កាន់តែច្បាស់ អំពីតួនាទីរបស់យើងនៅក្នុងការរៀនសូត្រដំណឹងល្អ ។ ដើម្បីធ្វើដូច្នេះ ដំបូងទ្រង់ពន្យល់អំពីតួនាទីរបស់គ្រូបង្រៀន និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅក្នុងការរៀនសូត្រដំណឹងល្អ ។

សូមឲ្យសិស្សប្រើពាក្យផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ

នៅពេលសិស្សប្រាប់ពីគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ទាំងឡាយ ដែលពួកគេរកឃើញនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ សូមកុំនិយាយថាចម្លើយរបស់ពួកគេខុស ដោយសារតែចម្លើយនោះខុសពីពាក្យដែលបានប្រើនៅក្នុងសៀវភៅណែនាំនេះនោះឡើយ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក្ដី ប្រសិនបើប្រយោគរបស់សិស្សម្នាក់ខុសពីគោលលទ្ធិ វាជាការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកដើម្បីជួយគេដោយទន់ភ្លន់ក្នុងការកែតម្រូវប្រយោគនោះ ។ ការធ្វើដូច្នោះអាចផ្ដល់នូវបទពិសោធន៍ក្នុងការសិក្សាដ៏សំខាន់ ដោយសារយើងបានរក្សាបរិយាកាសប្រកបដោយក្ដីស្រឡាញ់ និង ទំនុកចិត្ត ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥០:១៣–១៤ ឲ្យឮៗ ។ មុនពេលសិស្សអាន សូមពន្យល់ថា ខទាំងនេះ ត្រូវបានផ្ដល់ទៅឲ្យពួកបរិសុទ្ធជំនាន់មុនដែលត្រូវបានតែងតាំងឲ្យបង្រៀនដំណឹងល្អដល់អ្នកដទៃ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់ ឲ្យរកមើលពាក្យដែលពិពណ៌នាអំពីការទទួលខុសត្រូវរបស់គ្រូបង្រៀន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់ទៀត ឲ្យរកមើលពាក្យដែលពិពណ៌នាអំពីការទទួលខុសត្រូវរបស់ព្រះវិញ្ញាណ ។

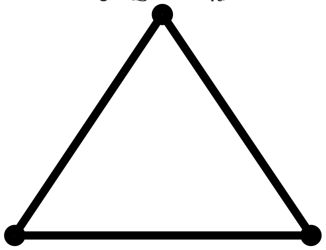

- ស្របតាមខទាំងនេះ តើការទទួលខុសត្រូវរបស់គ្រូបង្រៀន គឺជាអ្វី ? (ដើម្បីផ្សាយដំណឹងល្អដោយព្រះវិញ្ញាណ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរ *ផ្សាយដំណឹងល្អដោយព្រះវិញ្ញាណ* នៅខាងក្រោមពាក្យ *គ្រូបង្រៀន* នៅលើឌីយ៉ាក្រាម) ។

- តើតួនាទីរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ឬព្រះដ៏ជាជំនួយ គឺជាអ្វី ? (ដើម្បីបង្រៀនពីសេចក្ដីពិត ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់បន្ថែមពាក្យ *បង្រៀនពីសេចក្ដីពិត* នៅខាងក្រោមពាក្យ *ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ* នៅលើឌីយ៉ាក្រាម) ។

សូមសរសេរសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាគ្រូបង្រៀនពិត ។** សូមពន្យល់ថា ខណៈពេលដែលគ្រូបង្រៀន អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ឬថ្នាក់ដឹកនាំក្នុងសាសនាចក្រ មានការទទួលខុសត្រូវដើម្បីផ្សាយដំណឹងល្អដោយព្រះវិញ្ញាណ វាគឺជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេតើ ដែលបើកសម្ដែង បំភ្លឺ និងនាំសេចក្ដីពិតនៃដំណឹងល្អមកក្នុងដួងចិត្តរបស់យើង ។

- តើនៅពេលណា ដែលអ្នកមានអារម្មណ៍ដឹងថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ កំពុងបង្រៀនអ្នក ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥០:១៩–២១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាម រកមើលពាក្យដែលពិពណ៌នាអំពីការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នករៀនសូត្រ ។

- ស្របតាមខទាំងនេះ តើការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នករៀនសូត្រគឺជាអ្វី ? (ដើម្បីទទួលព្រះបន្ទូលនៃសេចក្ដីពិតដោយព្រះវិញ្ញាណ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរពាក្យ *ទទួលដោយព្រះវិញ្ញាណ* នៅខាងក្រោមពាក្យ *អ្នករៀនសូត្រ* នៅលើឌីយ៉ាក្រាម) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់កាន់តែច្បាស់អំពីអត្ថន័យដើម្បីទទួលដោយព្រះវិញ្ញាណ សូមសុំពួកគេឲ្យពិចារណាថា តើមនុស្សម្នាក់តម្រូវឲ្យមានអ្វី ដើម្បីទទួលបានបាល់ពីមនុស្សម្នាក់ទៀត ដែលកំពុងទាត់ ឬកំពុងបោះវាទៅពួកគេនោះ ។

- តើមនុស្សម្នាក់ចាំបាច់ត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីទទួលបានបាល់ ? (លើកដៃរបស់ខ្លួនឡើង ហើយចាប់វា) ។ តើវាដូចគ្នាទៅនឹងការខិតខំរបស់អ្នករៀនសូត្រម្នាក់ ត្រូវធ្វើ ដើម្បីទទួលបានព្រះបន្ទូលនៃសេចក្ដីពិតដោយព្រះវិញ្ញាណយ៉ាងដូចម្ដេចដែរ ? (ដើម្បីទទួលបានបាល់ មនុស្សម្នាក់ ត្រូវត្រៀមចាំចាប់បាល់ ។ ដូចគ្នានេះដែរ យើងត្រូវតែត្រៀមដួងចិត្ត និងគំនិតរបស់យើង ដើម្បីទទួលសេចក្ដីពិតដោយព្រះវិញ្ញាណ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្រាវជ្រាវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥០:២២ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលអ្វីដែលកើតឡើង ពេលយើងធ្វើការខិតខំនេះ ដើម្បីទទួលបានដំណឹងល្អ ហើយរៀនសូត្រដោយសេចក្ដីជំនឿ ។ ពីមុនសិស្សអាន សូមពន្យល់ថា ពាក្យ *បានស្អាងឡើង* សំដៅទៅលើការដែលត្រូវបានលើកឡើង ឬស្ថាបនាឡើងខាងវិញ្ញាណ ។

- ស្របតាមខនេះ តើមានពរជ័យអ្វីខ្លះ ដែលគ្រូបង្រៀន និងអ្នករៀនទទួលបានតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណ បើពួកគេបំពេញការទទួលខុសត្រូវរបស់ពួកគេក្នុងការបង្រៀន និងការរៀនសូត្រដំណឹងល្អនោះ ? (ការយល់ដឹង, ការស្អាងឡើង និង សេចក្ដីអំណរ) ។

សូមប្រាប់សិស្សថា អែលឌើរ រីឆាដ ជី ស្កត បានថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីទំនាក់ទំនងរវាងអ្នករៀនសូត្រដែលបំពេញតួនាទីរបស់ពួកគេ និងឱកាសរបស់ព្រះវិញ្ញាណដើម្បីបង្រៀន និងថ្លែងទីបន្ទាល់ ។ បើអាចធ្វើទៅបាន សូមចែកដល់សិស្សម្នាក់ៗនូវច្បាប់ចម្លងសេចក្ដីថ្លែងការណ៍មួយដូចខាងក្រោម ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលឃ្លាដែលពន្យល់អំពីឥទ្ធិពលនៃកិច្ចខិតខំរបស់អ្នករៀនសូត្រ មានចំពោះឱកាសរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីបង្រៀន ។

« ការសម្រេចចិត្តរបស់ [អ្នករៀនសូត្រ] ដើម្បីចូលរួម គឺជាការអនុវត្តនូវសិទ្ធិជ្រើសរើស ដែលអនុញ្ញាតឲ្យព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បញ្ជូនសារលិខិតផ្ទាល់ខ្លួន មួយ ដែលត្រូវនឹងសេចក្ដីត្រូវការផ្ទាល់ខ្លួន [របស់ពួកគេ] ។ ការបង្កើតបរិយាកាសនៃការចូលរួម ពង្រីកឱកាសដែលព្រះវិញ្ញាណនឹងបង្រៀនមេរៀនកាន់តែសំខាន់ជាង [គ្រូបង្រៀន] អាចទំនាក់ទំនង » (« To Learn and to Teach More Effectively » [BYU Campus Education Week devotional ថ្ងៃទី ២១ ខែ សីហា ឆ្នាំ ២០០៧] ទំព័រ ៤–៥ speeches.byu.edu) ។

- ស្របតាមសេចក្ដីថ្លែងការរបស់អែលឌើរ ស្កត តើយើងអាចអញ្ជើញព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីបង្រៀនយើងតាមរបៀបណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសង្ខេបអំពីរបៀបដែលកិច្ចខិតខំរបស់ពួកគេ ក្នុងនាមជាអ្នករៀនសូត្រ មានឥទ្ធិពលយ៉ាងណាចំពោះឱកាសរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីបង្រៀន ។ សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួរបង្ហាញនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **នៅពេលយើងអនុវត្តសិទ្ធិជ្រើសរើសរបស់យើងដើម្បីចូលរួមក្នុងដំណើរការរៀនសូត្រ នោះយើងអាចអញ្ជើញព្រះវិញ្ញាណដើម្បីបង្រៀន និងថ្លែងទីបន្ទាល់ពីសេចក្ដីពិត** ។ សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន នៅខាងក្រោមពាក្យទាំងឡាយដែលបានប្រាប់ពីមុនៗ ។

ដើម្បីផ្ដល់ឧទាហរណ៍មួយដល់សិស្ស អំពីនរណាម្នាក់ដែលអនុវត្តសិទ្ធិជ្រើសរើសរបស់គាត់ ដើម្បីរៀនសូត្រតាមរយៈការសិក្សា និងសេចក្ដីជំនឿ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យនឹកគិតអំពីដំណើររឿងនៃការនិមិត្តដំបូងរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ សូមចាត់តាំងសិស្សជាគូៗ ហើយចាត់តាំងគូនីមួយៗ អានខគម្ពីរខាងក្រោមមួយ ឬច្រើន ៖ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ–ប្រវត្តិ ១:៨, ១០, ១១, ១២, ១៣, ១៤, ១៥, ១៦, ១៨ ។ (អ្នកអាចសរសេរខទាំងនេះលើក្ដារខៀន) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានខដែលបានចាត់ឲ្យពួកគេនោះ ហើយពិភាក្សានូវសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើយ៉ូសែបបានខិតខំ ដើម្បីរៀនសេចក្ដីពិតខាងវិញ្ញាណយ៉ាងដូចម្ដេច ?

បន្ទាប់ពីឲ្យពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញគូនិមួយៗប្រាប់ពីឃ្លា ដែលបង្ហាញអំពីកិច្ចខិតខំរបស់យ៉ូសែប ចេញមកពីខគម្ពីរដែលបានចាត់តាំងឲ្យពួកគេនោះ ។

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីឆន្ទៈរបស់យ៉ូសែប ក្នុងការសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយធ្វើសកម្មភាពដោយសេចក្ដីជំនឿ ទៅលើអ្វីដែលលោកបានរៀន ដែលនាំឲ្យមានចំណេះដឹងដ៏ធំកើតឡើង ហើយជាពរជ័យមួយ មានសម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នា ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្រាវជ្រាវ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ–ប្រវត្តិ ១:២០ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលអ្វីដែលយ៉ូសែប បានថ្លែងទៅម្ដាយរបស់លោក ពេលលោកបានត្រឡប់មកផ្ទះវិញ បន្ទាប់ពីទទួលបានការនិមិត្តដំបូង ។

- តើឃ្លាណា នៅក្នុងសេចក្ដីថ្លែងរបស់យ៉ូសែប ចំពោះម្ដាយរបស់លោកឆ្លុះបញ្ចាំងថា លោកបានរៀនសេចក្ដីពិតដោយខ្លួនលោក ? (« ខ្ញុំបានចេះដឹងដោយខ្លួនខ្ញុំ ») ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យប្រាប់គោលការណ៍មួយ ដែលយើងអាចរៀនមកពីបទពិសោធន៍របស់យ៉ូសែប ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យបង្ហាញពីយោបល់របស់ពួកគេជា សេចក្ដីថ្លែង « បើសិនជា –នោះ » ។ ខាងក្រោមនេះ គឺជាវិធីមួយដែលសិស្សអាចបង្ហាញគោលការណ៍នេះ ៖ **បើយើងសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម ហើយធ្វើសកម្មភាពដោយសេចក្ដីជំនឿ នោះយើងអាចដឹងសេចក្ដីពិតនៃដំណឹងល្អដោយខ្លួនយើងផ្ទាល់ ។** (អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់ដល់សិស្សឲ្យសរសេរគោលការណ៍នេះ ជាពាក្យរបស់គេផ្ទាល់នៅជិតនឹង យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ–ប្រវត្តិ ១:២០) ។

យោងទៅលើសកម្មភាពអាហារ ឬទឹក អ្នកអាចប្រើនៅពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ ។ សូមរំឭកសិស្សថា ការទទួលទាននូវការចិញ្ចឹមបីបាច់ខាងរូបកាយ តម្រូវឲ្យមានការខិតខំពីខ្លួនយើង ហើយថាយើងអាចទទួលប្រយោជន៍ពីអាហារ ឬទឹក បានតែតាមរយៈការទទួលទាន ឬការផឹកវាចូលមកក្នុងខ្លួនយើងប៉ុណ្ណោះ ។ សូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថា វាដូចគ្នានឹងខាងវិញ្ញាណដែរ ៖ ដំណឹងល្អអាចចូលមកក្នុងដួងចិត្តរបស់យើង ហើយក្លាយជាចំណែករបស់យើង តែនៅពេលយើងខិតខំរៀនសូត្រសេចក្ដីពិតនៃដំណឹងល្អ ហើយអនុវត្តវានៅក្នុងជីវិតយើងផ្ទាល់ប៉ុណ្ណោះ ។

- តើសកម្មភាពអ្វីខ្លះ ដែលអ្នកនឹងធ្វើនៅឆ្នាំនេះ ដើម្បីអញ្ជើញព្រះវិញ្ញាណ ដើម្បីបង្រៀនអ្នក ហើយនាំសេចក្ដីពិតនៃដំណឹងល្អចូលមកក្នុងដួងចិត្តអ្នកនោះ ? (ចម្លើយ អាចរួមមាន ការចូលរួមក្នុងការប្រជុំសាសនាចក្រ និងថ្នាក់រៀន រួមមានថ្នាក់សិក្ខាសាលា ការចូលរួមក្នុងការប្រជុំ និងថ្នាក់រៀន តាមរយៈការច្រៀងទំនុកដំកើង ការគូសចំណាំខគម្ពីរ ការកត់ត្រាការបំផុសគំនិត ការឆ្លើយសំណួរ ការចែកចាយបទពិសោធន៍ និងការថ្លែងទីបន្ទាល់ និងការបង្រៀនអ្នកដទៃ ការចូលរួមក្នុងរាត្រីជួបជុំក្រុមគ្រួសារ និងការសិក្សាបទគម្ពីរជាគ្រួសារ មានការសិក្សាព្រះគម្ពីរ និងការអធិស្ឋានផ្ទាល់ខ្លួនជាប្រចាំ និងការអនុវត្តគោលការណ៍ដំណឹងល្អក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរគោលដៅមួយ ឬច្រើន) ។

សូមបញ្ចប់ដោយការសុំឲ្យសិស្សនឹកគិតអំពីទីបន្ទាល់របស់ពួកគេចំពោះដំណឹងល្អ និងអ្វីដែលពួកគេដឹងដោយខ្លួនគេថាជាការពិត ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយអំពីរបៀបដែលការខិតខំផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេក្នុងការរៀនសូត្រដំណឹងល្អមានឥទ្ធិពលទៅលើទីបន្ទាល់ និងទំនាក់ទំនងរបស់ពួកគេជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ ។ សូមបន្ថែមទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីកម្លាំង និងការណែនាំ ដែលយើងអាចទទួលបានមកពីព្រះអម្ចាស់ នៅក្នុងការឆ្លើយតបចំពោះការខិតខំរបស់យើង ដើម្បីរៀនសូត្រ និងរស់នៅតាមគោលការណ៍ដំណឹងល្អ ។

មេរៀនទី ៨

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ – ប្រវត្តិ ១:២១–២៦

បុព្វកថា

បន្ទាប់ពី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលការនិមិត្តដំបូងក្នុងឆ្នាំ ១៨២០ នោះលោកបានចែកចាយបទពិសោធន៍របស់លោក ជាមួយនឹងអាចារ្យម្នាក់ ដែលបានបដិសេធទីបន្ទាល់របស់លោក ។ បន្ថែមពីលើនោះ មនុស្សផ្សេងទៀតនៅក្នុងសហគមន៍ បានធ្វើទុក្ខបុកម្នេញ ដល់យុវជនយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ មនុស្សដែលមានឥទ្ធិពលបានចេញទៅរិះគន់ដល់លោកជាសាធារណៈ ។ ទោះជាមានការផ្ទុយកើតឡើងក្ដី ក៏យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានបន្តនៅពិតត្រង់ចំពោះទីបន្ទាល់របស់លោកដែរ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ – ប្រវត្តិ ១:២១–២៣

ពួកអាចារ្យ និងមនុស្សផ្សេងទៀតដែលមានឥទ្ធិពល ញុះញង់ឲ្យមានការបៀតបៀនទាស់នឹងយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ

សូមចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀនដោយការអានឮៗនូវដំណើររឿងដូចខាងក្រោម ដោយប្រធាន ហ្គរដុន ប៊ី ហ៊ិងគ្លី អំពីការសន្ទនាមួយដែលលោកមានជាមួយនឹងយុវជនម្នាក់នៅក្នុងទីក្រុងឡុង ប្រទេសអង់គ្លេស ។ មុនពេលអ្នកអានផ្នែកដំបូងនៃដំណើររឿងនេះ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យពិចារណាអំពីអ្វីដែលពួកគេអាចធ្វើ បើពួកគេស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពរបស់យុវជនរូបនេះ ។ (អ្នកអាចនឹងប្រាប់សិស្សក្នុងថ្នាក់ថា ទីបញ្ចប់នៃដំណើររឿងនេះ នឹងប្រាប់នៅពេលក្រោយក្នុងមេរៀន) ។

« គាត់ប្រាប់ថា ‹ ខ្ញុំត្រូវការនិយាយជាមួយនឹងនរណាម្នាក់ ។ ខ្ញុំឯកោណាស់. . . › ។

« រួចខ្ញុំពោលថា ‹ តើប្អូនមានបញ្ហាអ្វី ? ›

« រួចគាត់និយាយថា ‹ នៅពេលខ្ញុំចូលរួមក្នុងព្រះវិហារមិនបានមួយឆ្នាំផង នោះឪពុកខ្ញុំបានដេញខ្ញុំចេញពីផ្ទះរបស់គាត់ និងឲ្យត្រឡប់ទៅវិញឡើយ › ។ ហើយខ្ញុំពុំដែលបានទៅវិញទេ › ។

« គាត់បានបន្តថា ‹ ប៉ុន្មានខែក្រោយមក ក្រុមកីឡាក្រិកខិត ដែលខ្ញុំជាសមាជិក បានដកខ្ញុំចេញពីក្រុមរាំងខ្ញុំមិនឲ្យមានទំនាក់ទំនងនឹងយុវជនដែលខ្ញុំបានធំឡើងជាមួយ និងពីមិត្តភក្តិជិតស្និតរបស់ខ្ញុំ › ។

« រួចគាត់និយាយថា ‹ កាលពីខែមុន ចៅហ្វាយខ្ញុំ បានបណ្ដេញខ្ញុំចេញ ដោយសារតែខ្ញុំជាសមាជិកនៃព្រះវិហារនេះ ហើយខ្ញុំពុំអាចរកការងារផ្សេងធ្វើបានទេ› ។. . .

« ‹ ហើយយប់មិញ មិត្តស្រីដែលខ្ញុំបានស្រឡាញ់ មួយឆ្នាំកន្លះមកហើយនោះ បាននិយាយថា នាងនឹងពុំរៀបការនឹងខ្ញុំឡើយ ដោយសារខ្ញុំជាមរមន › » (« The Loneliness of Leadership » [Brigham Young University devotional address ស ថ្ងៃទី ៤ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៦៩],ទំព័រ ៣, speeches.byu.edu) ។

បន្ទាប់ពីបានអានដំណើររឿងនេះ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យឆ្លើយចំពោះសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកធ្លាប់មានអារម្មណ៍ថា អ្នកត្រូវបានគេប្រព្រឹត្តដោយចិត្តអាក្រក់ ឬរិះគន់ ដោយសារតែជំនឿសាសនារបស់អ្នកឬទេ ? តើវាមានស្ថានភាពយ៉ាងណា ? (អ្នកក៏អាចចង់ចែកចាយបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួនមួយជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់) ។

សូមដាក់បង្ហាញរូបភាព ការនិមិត្តដំបូង (*សៀវភៅសិល្បៈដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៩] ទំព័រ ៩០ សូមមើលផងដែរ LDS.org) ។ សូមពន្យល់ថា ថ្វីត្បិតតែយ៉ូសែបស្ម៊ីធ ត្រូវបានប្រទានពរយ៉ាងច្រើន ដោយសារតែទីបន្ទាល់ដែលលោកបានទទួល មកពីការនិមិត្តដំបូងក្ដី ក៏លោកត្រូវបានសាកល្បងយ៉ាងធំធំដែរ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីអ្វីដែលពួកគេអាចរៀនពីការឆ្លើយតបចំពោះការផ្ទុយរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដែលលោកបានជួបប្រទះ ដោយសារតែទីបន្ទាល់របស់លោកនោះ ។

សូមចាត់សិស្សឲ្យធ្វើការជាគូៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សមួយគូរៗផ្លាស់វេនគ្នាអាន យ៉ូសែប ស៊្មីធ—ប្រវត្តិ ១:២១–២៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យពួកគេរកមើលពាក្យ និងឃ្លាដែលបានពិពណ៌នាអំពីការជុំទាស់ ដែលយ៉ូសែប ស៊្មីធ បានជួបប្រទះ ដោយសារតែទីបន្ទាល់របស់លោក ។ (អ្នកអាចឲ្យយោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំពាក្យ និងឃ្លាដែលពួកគេរកឃើញ) ។ បន្ទាប់ពីសិស្សបានបញ្ចប់ការអាន សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើពាក្យ ឬឃ្លាណាដែលអ្នកចាប់អារម្មណ៍ ?
- តើនរណាដែលផ្ដើមការបៀតបៀនជាច្រើន ទាស់នឹងយ៉ូសែប ស៊្មីធ នៅគ្រានេះ ? (មនុស្សដែលមានឥទ្ធិពលនៅក្នុងសហគមន៍ ដែលអះអាងខ្លួនថាជាគ្រីស្ទាន) ។
- នៅពេលអ្នកពិចារណាអំពីវ័យ និងស្ថានភាពក្នុងជីវិតរបស់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ តើការបៀតបៀនមកពីពួកមនុស្សទាំងនេះ មានការពិបាកដល់លោកខ្លាំងជាពិសេសយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?

សូមចង្អុលបង្ហាញអំពីប្រយោគដែលនៅជិតចុងបញ្ចប់នៃ យ៉ូសែប ស៊្មីធ—ប្រវត្តិ ១:២០ ដែលចាប់ផ្ដើមថា « មើលទៅហាក់បីដូចជា . . .» ។ សូមឲ្យសិស្សចាប់ផ្ដើមជាមួយពាក្យទាំងនេះ ហើយអានខគម្ពីរទាំងអស់ដែលនៅសល់ដោយស្ងាត់ៗ ដោយរកមើលហេតុផលដែលយ៉ូសែប ស៊្មីធ ផ្ដល់ឲ្យអំពីមូលហេតុដែលលោកបានជួបនឹងការបៀតបៀននេះនៅក្នុងភាពវ័យក្មេងបែបនេះ ។

ស្របតាម យ៉ូសែប ស៊្មីធ ហេតុអ្វីបានជាលោកទទួលបទពិសោធន៍នៃការបៀតបៀននេះ តាំងពីវ័យក្មេងដូច្នេះ ? (សាតាំងបានទទួលស្គាល់ថា យ៉ូសែប ស៊្មីធ នឹងក្លាយជា « អ្នករំខាន និងជាអ្នករំខាននគររបស់វា » [យ៉ូសែប ស៊្មីធ—ប្រវត្តិ ១:២០]) ។

សូមពន្យល់ថា នៅពេលសិស្សបន្តការសិក្សារបស់ពួកគេអំពីយ៉ូសែប ស៊្មីធ—ប្រវត្តិ នោះពួកគេនឹងរៀនពីសេចក្ដីពិតសំខាន់ ដែលនឹងជួយពួកគេឲ្យទប់ទល់នឹងការជុំទាស់ និងការបៀតបៀន ដែលពួកគេអាចជួបប្រទះ ដោយសារតែជំនឿ និងសកម្មភាពសុចរិតរបស់ពួកគេ ។

យ៉ូសែប ស៊្មីធ – ប្រវត្តិ ១:២៤–២៦

ទោះបីជា យ៉ូសែប ស៊្មីធ ត្រូវបានគេស្អប់ និងបៀតបៀនក្ដី ក៏លោកបន្តនៅស្មោះពិតចំពោះទីបន្ទាល់របស់លោកដែរ

សូមលើកគម្ពីររបស់អ្នកឡើង ហើយសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើនរណាម្នាក់ ដែលនៅក្នុងគម្ពីរនេះ ដែលអ្នកសរសើរ ដោយសារតែអត្តចរិក ឬភាពរឹងមាំនៃគំរូរបស់គាត់ ? (សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពន្យល់ដោយសង្ខេបអំពីចម្លើយរបស់ពួកគេ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន យ៉ូសែប ស៊្មីធ—ប្រវត្តិ ១:២៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម រកមើលឈ្មោះមនុស្សម្នាក់ ដែលមានបទពិសោធន៍ស្រដៀងនឹងបទពិសោធន៍របស់យ៉ូសែប ស៊្មីធ ។

- ហេតុអ្វីយ៉ូសែប ស៊្មីធ អាចក្រឡេកទៅមើលបទពិសោធន៍របស់លោក ហើយយល់ពីអារម្មណ៍របស់សាវកប៉ុលដូច្នេះ ? (ប៉ុល ត្រូវបានគេចំអកចំពោះទីបន្ទាល់របស់លោក អំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ តែលោកបន្តនៅពិតត្រង់ចំពោះទីបន្ទាល់នោះ) ។
- អ្នកគិតថា តើវាអាចជាជំនួយដល់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ យ៉ាងដូចម្ដេចដើម្បីមើលទៅរឿងទាំងឡាយ ដែលលោកមានស្រដៀងគ្នាទៅនឹងសាវកប៉ុលនោះ ? (សូមមើល កូរិនថូសទី ២ ១១:២៣–២៧ សម្រាប់ការពិពណ៌នាអំពីការរងទុក្ខរបស់ប៉ុល) ។
- តើយើងអាចរៀនមេរៀនអ្វីខ្លះ មកពីគំរូនៃការសិក្សា និងការពិចារណាអំពីបទពិសោធន៍របស់ប៉ុលពីយ៉ូសែប ស៊្មីធនោះ ? (សូមជួយសិស្សប្រាប់គោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **អំឡុងគ្រាលំបាក យើងអាចទាញយកកម្លាំងមកពីគំរូរបស់បុគ្គលស្មោះត្រង់នៅក្នុងបទគម្ពីរ**) ។

សូមសរសេរសេចក្ដីពិតនេះ នៅលើក្ដារខៀន ហើយពន្យល់ថា វាគឺជាឧទាហរណ៍មួយអំពីគោលការណ៍មួយ ។ អ្នកអាចរំឭកសិស្សថា គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍នៃដំណឹងល្អ គឺជាសេចក្ដីពិតគ្រឹះ ពុំផ្លាស់ប្ដូរ ដែលផ្ដល់នូវការណែនាំសម្រាប់ជីវិតរបស់យើង ។ ដើម្បីជួយសិស្សភ្ជាប់គោលការណ៍នេះទៅនឹងជីវិតរបស់ពួកគេ ហើយដឹងពីសេចក្ដីពិត និងសារៈសំខាន់របស់វា សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកត្រូវបានពង្រឹងតាមរយៈការសិក្សាពីបទពិសោធន៍របស់បុគ្គលស្មោះត្រង់ក្នុងបទគម្ពីរនៅពេលណា ? (អ្នកក៏អាចចែកចាយបទពិសោធន៍មួយផងដែរ) ។

សូមលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យបែរទៅរកគម្ពីរជាកម្លាំង ពេលណាពួកគេជួបនឹងការលំបាក ។

សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ៖ *« ដ្បិតខ្ញុំបានឃើញការនិមិត្ត ខ្ញុំដឹងថា ខ្ញុំបានឃើញការនិមិត្ត ហើយខ្ញុំដឹងថា ព្រះទ្រង់ក៏ដឹងថា ខ្ញុំបានឃើញការនិមិត្ត ហើយខ្ញុំពុំអាចបដិសេធរឿងនេះឡើយ » (យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:២៥) ។*

- តើឃ្លានេះបង្រៀនអ្នកអ្វីខ្លះអំពីទីបន្ទាល់របស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អំពីការនិមិត្តដំបូង ?
- តើអ្នកអាចទទួលបានសាក្សីមួយ ថាយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ពិតជាបានឃើញព្រះជាព្រះវរបិតា និង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:២៣–២៥ ដោយស្ងៀមស្ងាត់។ សូមឲ្យពួកគេស្វែងរកគោលលទ្ធិ ឬគោលការណ៍ដែលអាចជួយយើង នៅពេលយើងជួបនឹងការផ្ទុយ ឬកំពុងមានទីបន្ទាល់ពុំរឹងមាំ ។អញ្ជើញពួកគេឲ្យកត់ត្រានូវអ្វីដែលពួកគេរកឃើញចូលក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។ ឧទាហរណ៍អំពីសេចក្ដីពិត ដែលសិស្សអាចប្រាប់ រួមមានដូចខាងក្រោម ៖

ចំណេះដឹងដែលយើងទទួលបានមកពីព្រះ គឺពិត ទោះជាពិភពលោកបដិសេធវាក្ដី ។

យើងគួរតែខ្វល់ខ្វាយអំពីអ្វីដែលព្រះគិតអំពីយើងឲ្យច្រើនជាងអ្វីដែលមនុស្សគិតពីយើង ។

ទោះជាយើងត្រូវគេស្អប់ ហើយបៀតបៀនចំពោះទីបន្ទាល់របស់យើងក្ដី ក៏យើងត្រូវតែនៅពិតស្មោះត្រង់ចំពោះទីបន្ទាល់របស់យើងដែរ ។

ផ្ដល់ឱកាសដល់សិស្សឲ្យកត់ត្រាអំពីគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយ

វាចំណាយនូវកិច្ចខិតខំ និងការអនុវត្តដោយហ្មត់ចត់ ដើម្បីរៀនអំពីរបៀបដើម្បីស្គាល់គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដំណឹងល្អនៅក្នុងបទគម្ពីរ ហើយថ្លែងវាដោយច្បាស់លាស់ និងសាមញ្ញ ។ អ្នកអាចជួយសិស្សឲ្យយល់កាន់តែច្បាស់អំពីគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដែលពួកគេរកឃើញ ដោយការសុំឲ្យពួកគេសរសេរសេចក្ដីពិតទាំងនេះនៅលើក្ដារខៀន នៅគែមទំព័រព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ឬនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយសេចក្ដីពិត ដែលពួកគេបានស្គាល់ ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យស្ដាប់ដោយប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក ។ អ្នកអាចឲ្យយោបល់ថា ពួកគេកត់ត្រាសេចក្ដីពិត ដែលពួកគេបានរៀនពីមួយទៅមួយនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ។ ពេលសិស្សចែកចាយសេចក្ដីពិត ដែលពួកគេបានរកឃើញ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ជាគំរូនៃសេចក្ដីពិតនោះដោយរបៀបណា ?
- តើសេចក្ដីពិតនោះ អាចជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើការរស់នៅតាមសេចក្ដីពិតនោះ មានឥទ្ធិពលលើការជ្រើសរើសរបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអានដំណើររឿងដែលនៅសល់ ដែលបានថ្លែងប្រាប់ដោយប្រធាន ហ៊ិងគ្លី អំពីយុវជននៅទីក្រុងឡុង ប្រទេសអង់គ្លេស ដែលប្រឈមមុខនឹងរឿងផ្ទុយយ៉ាងខ្លាំង ដោយសារតែជំនឿសាសនារបស់គាត់នោះឲ្យឮៗ ៖

« ខ្ញុំបាននិយាយថា ‹ បើរឿងនេះ ធ្វើឲ្យអ្នកត្រូវបាត់បង់ច្រើនយ៉ាងនេះ ហេតុអ្វីក៏អ្នកមិនចាកចេញពីសាសនាចក្រនេះ ហើយត្រឡប់ទៅផ្ទះរកឪពុកអ្នកវិញ ទៅរកក្រុមកីឡាក្រិកខិតរបស់អ្នក និងទៅរកកន្លែងការងារ ដែលមានន័យយ៉ាងខ្លាំងចំពោះអ្នក និង ទៅរកមិត្តស្រី ដែលអ្នកគិតថាអ្នកស្រឡាញ់នោះវិញទៅ ? ›

« គាត់ពុំបាននិយាយអ្វីជាយូរ ។ រួចហើយគាត់យកដៃអោបក្បាលចុះ គាត់យំខ្សឹកខ្សួលយ៉ាងខ្លាំង ។ ទីបំផុត គាត់បានងើបឡើងនិយាយទាំងទឹកភ្នែកថា ‹ ខ្ញុំមិនអាចធ្វើដូច្នោះបានទេ ។ ខ្ញុំដឹងថា សាសនាចក្រនេះពិត ហើយបើវាត្រូវចំណាយទាំងជីវិតខ្ញុំក្ដី ក៏ខ្ញុំពុំអាចលះបង់វាចោលឡើយ › » (« The Loneliness of Leadership » ទំព័រ ៣–៤) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យជ្រើសរើសសេចក្ដីពិតមួយ ដែលពួកគេបានសរសេរ ហើយកត់នូវអ្វីដែលពួកគេនឹងធ្វើដើម្បីអនុវត្តសេចក្ដីពិតនោះនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។

សូមបញ្ចប់មេរៀនដោយការអញ្ជើញឲ្យសិស្សម្នាក់អាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:២៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់នូវគោលការណ៍ដែល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានរកឃើញថាជាការពិត ។

- តើយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ មានពរជ័យអ្វីខ្លះ ដោយសារតែលោកបានជឿលើការសន្យារបស់យ៉ាកុប ? (លោកបានរៀនថា នៅពេលយើងសូមប្រាជ្ញាពីព្រះដោយសេចក្ដីជំនឿ នោះទ្រង់នឹងប្រទានដល់យើងដោយសទ្ធាឥតបន្ទោសផង ។ លោកក៏បានរៀនផងដែរថា នៅពេលយើងធ្វើតាមការសន្យាក្នុងព្រះគម្ពីរ នោះយើងអាចទទួលបានទីបន្ទាល់មួយនៃសេចក្ដីពិត) ។

សូមចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកថា នៅពេលយើងទុកចិត្តលើព្រះ ហើយជឿ និងធ្វើតាមការសន្យាទាំងឡាយក្នុងព្រះគម្ពីរ នោះយើងនឹងទទួលបានចម្លើយមកពីព្រះ ហើយទទួលកម្លាំងដើម្បីយកឈ្នះលើបញ្ហានានាដែលយើងជួប ។

មេរៀនទី ៩

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:២៧–៥៤; គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២

បុព្វកថា

យុវជន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានបន្តបញ្ជាក់អះអាងថា លោកបានឃើញការនិមិត្តមួយ ហើយលោកត្រូវបានបៀតបៀនជាបន្តបន្ទាប់ ។ ក្រោយមក លោកបានមានប្រសាសន៍ថា អំឡុងពេលនេះ លោក « ធ្លាក់ទៅក្នុងការខុសឆ្គងជាច្រើន ហើយបានសម្ដែងនូវភាពទន់ខ្សោយនៃយុវវ័យ » (យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:២៨) ។ នាល្ងាចមួយ នៅពេលលោកមានអាយុ ១៧ ឆ្នាំ លោកបានអធិស្ឋានសុំការអភ័យទោស ហើយបានសូមដើម្បីដឹងពីគោលជំហររបស់លោកនៅចំពោះព្រះ ។ ទេវតាមួយអង្គនាម មរ៉ូណៃ បានលេចមក ហើយបានប្រកាសថា ព្រះមានកិច្ចការមួយសម្រាប់យ៉ូសែបធ្វើ រួមមានទាំងការបកប្រែបញ្ជីកំណត់ត្រាបុរាណមួយនៅលើផ្ទាំងមាស ។ ខណៈដែលកំពុងតែពន្យល់អំពីតួនាទីរបស់ យ៉ូសែប នៅក្នុងការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អនោះ មរ៉ូណៃ បានដកស្រង់ពាក្យព្យាករណ៍មួយចំនួនចេញពីព្រះគម្ពីរប៊ីប រួមទាំងការព្យាករណ៍របស់ម៉ាឡាគីអំពីការត្រឡប់មកវិញនៃអេលីយ៉ា ។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានចេញទៅកូនភ្នំ ដែល មរ៉ូណៃ បានប្រាប់ថា ផ្ទាំងមាសត្រូវបានកប់ទុកនោះ ។ នៅទីនោះ លោកបានទទួលការណែនាំបន្ថែមទៀតមកពីមរ៉ូណៃ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ – ប្រវត្តិ ១:២៧–២៩

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អធិស្ឋានសុំការអភ័យទោស

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀនមកពីគំរូរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ កាលពីនៅក្មេង ។ អ្នកអាចសុំឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយសង្ខេបអំពីគោលការណ៍ដែលពួកគេបានរៀន ដែលមានឥទ្ធិពលចំពោះពួកគេ ។ បន្ទាប់មកសុំសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:២៧–២៩ ឲ្យឮៗ ។ មុនពេលឲ្យពួកគេអាន សូមចង្អុលបង្ហាញថា ព្រឹត្តការណ៍ដែលបានពិពណ៌នានៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ បានកើតឡើងនៅពេលយ៉ូសែប មានអាយុចន្លោះពី ១៤ ទៅ ១៧ ឆ្នាំ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យ ប្រដូចខគម្ពីរទាំងនេះ ទៅនឹងខ្លួនពួកគេ ដោយប្រាប់អំពីបទពិសោធន៍របស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដែលស្រដៀងគ្នានឹងបទពិសោធន៍ដែលពួកគេមាន ។

- តើបទពិសោធន៍មួយចំនួនដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ មានកាលពីនៅក្មេង ដែលអ្នកអាចមានដូចគ្នានោះ មានអ្វីខ្លះ ? (សូមរំឭកសិស្សថា ពួកគេមិនគួរចែកចាយពីបទពិសោធន៍ឬ រឿងផ្ទាល់ខ្លួនខ្លាំងពេកនោះទេ) ។
- យោងទៅតាមចុងបញ្ចប់នៃ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ–ប្រវត្តិ ១:២៨ តើយ៉ូសែប ស្ម៊ីធបាននិយាយអ្វីខ្លះអំពីការល្បួង និងកំហុសឆ្គងដែលលោកបានធ្លាក់ចូលនោះ ? (លោកពុំបានធ្វើខុសចំពោះអំពើបាបធ្ងន់ធ្ងរណាមួយទេ ប៉ុន្ដែពេលខ្លះ លោកមានអារម្មណ៍ថា លោកពុំបានធ្វើចរិយាសមរម្យ ជាអ្នកដែលត្រូវបានហៅដោយព្រះគួរធ្វើនោះឡើយ) ។
- តើយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានធ្វើអ្វីខ្លះ ចំពោះកំហុសឆ្គងដែលលោកមានអារម្មណ៍ចំពោះអំពើបាបរបស់លោក ? (លោកបានអធិស្ឋានសុំការអភ័យទោស ហើយបានសុំសួរដើម្បីដឹងពីគោលជំហររបស់លោកនៅចំពោះព្រះ) ។
- តើសេចក្ដីពិតអ្វីខ្លះ ដែលយើងអាចរៀនមកពីគំរូរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ?

នៅពេលសិស្សពិភាក្សាអំពីគំនិតរបស់ពួកគេ សូមជួយពួកគេឲ្យប្រាប់ពីសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖

នៅពេលយើងទទួលស្គាល់អំពើបាបរបស់យើង ហើយមានអារម្មណ៍សោកស្ដាយចំពោះវា នោះយើងអាចអធិស្ឋានទៅព្រះវរបិតាសួគ៌សុំការអភ័យទោស ។

យើងអាចអធិស្ឋានដើម្បីដឹងពីគោលជំហររបស់យើងចំពោះព្រះ ។

បង្រៀនសិស្សឲ្យប្រដូចព្រះគម្ពីរទៅនឹងខ្លួនពួកគេ

សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យសួរខ្លួនគេថា « តើកាលៈទេសៈ និងស្ថានភាពអ្វីខ្លះក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំ ដូចគ្នានឹងស្ថានភាព និងកាលៈទេសៈដែលមាននៅក្នុងវគ្គបទគម្ពីរនេះ ? » ឬ « តើខ្ញុំដូចជាមនុស្សដែលយើងកំពុងសិក្សាក្នុងបទគម្ពីរនេះយ៉ាងដូចម្ដេច ? » នៅពេលសិស្សឃើញភាពស្រដៀងគ្នារវាងបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ និងបទពិសោធន៍របស់មនុស្សក្នុងបទគម្ពីរ នោះពួកគេនឹងអាចស្គាល់គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍កាន់តែច្បាស់ ហើយមើលឃើញពីរបៀបដែលសេចក្ដីពិតទាំងនោះអនុវត្តនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។

- តើអ្នកគិតថា ការដឹងពីគោលជំហររបស់អ្នកនៅចំពោះព្រះមានន័យដូចម្ដេច ? (អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា ដើម្បីដឹងពីគោលជំហររបអ្នកចំពោះព្រះ មានន័យថា ដឹងថាតើព្រះសព្វព្រះទ័យនឹងយើងឬអត់) ។
- ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់សម្រាប់យើង ដើម្បីដឹងពីគោលជំហររបស់យើងនៅចំពោះព្រះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាននូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ នែល អិល អាន់ឌើរសិន កូរ៉ុមនៃពួកសាវក ដប់ពីរនាក់ ។ សូមពន្យល់ថា ការប្រឹក្សារបស់អែលឌើរ អាន់ឌើរសិន អាចជួយយើងឲ្យដឹងពីរបៀបដែលយើងអាចដឹងពី គោលជំហររបស់យើងនៅចំពោះព្រះ ។

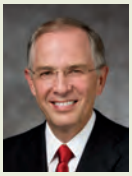

« [យើងអាច] ទូលអង្វរដល់ព្រះអម្ចាស់ដោយរាបសារ ៖ ‹ ព្រះវរបិតាអើយ តើទ្រង់សព្វព្រះទ័យ ចង់ឲ្យទូលបង្គំធ្វើអ្វីខ្លះ ? › ចម្លើយបានមក ។ យើងមានអារម្មណ៍ត្រូវធ្វើការផ្លាស់ប្ដូរជាចាំបាច់ ។ ព្រះអម្ចាស់ប្រាប់យើងនៅក្នុងគំនិត និងដួងចិត្តយើង » (ប្រែចិត្ត. . . ដើម្បីយើងអាចជួយដល់ អ្នកបាន » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៩ ទំព័រ ៤១) ។

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីសេចក្ដីពិតដែលសិស្សបានពិភាក្សា ។ សូមអះអាងនឹងសិស្សថា ព្រះវរបិតាសួគ៌ មានព្រះឆន្ទៈ អភ័យទោសដល់យើង នៅពេលយើងអនុវត្តសេចក្ដីជំនឿទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ ដែលចាំបាច់ដើម្បី ប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើង ។

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ – ប្រវត្តិ ១:៣០–៣៥

ទេវតាមរ៉ូណៃ លេចមកឯយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ– ប្រវត្តិ ១:៣០ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលអ្វីដែលបានកើតឡើង នៅពេលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានអធិស្ឋានសុំការអភ័យទោស ។ សូមឲ្យពួកគេរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។ សូមដាក់បង្ហាញរូបភាព មរ៉ូណៃ លេចមកឯយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ក្នុងបន្ទប់របស់លោក(*សៀវភៅសិល្បៈដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៩] ទំព័រ ៩១ សូមមើលផងដែរ LDS.org) ។

សូមឲ្យសិស្សអាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ– ប្រវត្តិ ១:៣២–៣៣ ឲ្យឮៗ ហើយអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្វែងរកសារលិខិតដំបូងរបស់ មរ៉ូណៃទៅកាន់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។

- តើមរ៉ូណៃនិយាយអ្វីខ្លះ អំពីអនាគតរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ? (សិស្សគួរតែបង្ហាញថា **ព្រះមានកិច្ចការមួយឲ្យយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ធ្វើ**) ។
- មរ៉ូណៃ បាននិយាយថា ឈ្មោះរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នឹង « ត្រូវបានស្គាល់សម្រាប់សេចក្ដីល្អ និងសេចក្ដីអាក្រក់ក្នុង ចំណោមគ្រប់សាសន៍ទាំងអស់ » ។ តើអ្នកបានឃើញ គំរូដូច្នេះនៅពេលណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៣៤–៣៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យផ្ទៀងតាម ប្រាប់ អំពីអ្វីដែល មរ៉ូណៃ បានបង្រៀនអំពីកិច្ចការដែល យ៉ូសែប នឹងធ្វើ ។

- តើព្រះគម្ពីរនឹងត្រូវបកប្រែដោយរបៀបណា ? (តាមរយៈ ការប្រើត្បូងពិសេស ដែលបានហៅថា យូរីម និងធូមីម ដែលព្រះបានរៀបចំទុក) ។

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងមេរៀនខាងមុខ សិស្សនឹងរៀនអំពីការខិតខំរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដើម្បីបកប្រែ និងបោះពុម្ព ព្រះគម្ពីរមរមន ។

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៣៦–៤៩; គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២ ។

ម៉ូរ៉ូណៃបង្រៀនដល់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ

សូមសង្ខេប យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៣៦–៤២ ដោយការពន្យល់ថា ម៉ូរ៉ូណៃ បានដកស្រង់ការព្យាករណ៍មកពី ព្រះគម្ពីរប៊ីប ដើម្បីពន្យល់អំពីតួនាទីរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នៅក្នុងការនាំមកនូវការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អ ។ (សូមពិចារណាឲ្យយោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំសេចក្ដីយោងខគម្ពីរ ដែលបានប្រាប់នៅក្នុងវគ្គទាំងនោះ) ។ ឧទាហរណ៍ នៅក្នុង ខ ៤០ សិស្សអាចគូសចំណាំឃ្លា « ជំពូកដប់មួយនៃគម្ពីរអេសាយ ») ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ពាក្យនៅក្នុងការព្យាករណ៍ ដែលបានដកស្រង់នៅក្នុង យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៣៨–៣៩ ក៏មាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២ ផងដែរ ។ នេះគឺជាវិវរណៈមួយដំបូងបំផុត នៅក្នុងគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រានេះ ដែលបានប្រគល់ដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នៅពេលលោកមានអាយុ ១៧ ឆ្នាំ ។

អ្នកអាចនឹងចង់ប្រាប់ថា ការព្យាករណ៍នេះ គឺមានសារៈសំខាន់ដូចដែលវាបានមាននៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ផងដែរ (សូមមើល ម៉ាឡាគី ៤:៥–៦) គម្ពីរសញ្ញាថ្មី (សូមមើល លូកា ១:១៧) និងព្រះគម្ពីរមរមន (សូមមើល នីហ្វៃទី ៣ ២៥:៥–៦) ។

មុនពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ សូមថតចម្លងតារាងដូចខាងក្រោម ។ កាត់វាជាបីចំរៀកដើម្បីចែកឲ្យសិស្ស ។ សូមបំបែកសិស្សក្នុងថ្នាក់ជាបីក្រុម ហើយឲ្យក្រុមនិមួយៗនូវក្រដាសមួយសន្លឹក ។ សូមឲ្យក្រុមនីមួយៗសិក្សាអំពីខគម្ពីរ និងការពន្យល់អំពីការព្យាករណ៍ដែលមានមកតាមក្រោយវា ដែលបានដាក់ឲ្យពួកគេធ្វើនោះ ។ បន្ថែមពីលើនោះ សូមឲ្យក្រុមនីមួយៗ សង្ខេបសារលិខិតក្នុងខគម្ពីរដែលបានចាត់ឲ្យពួកគេនោះតាមពាក្យសម្ដីខ្លួនគេ ហើយឆ្លើយសំណួរ ឬសួរសំណួរនៅលើក្រដាសរបស់ពួកគេ ។

ក្រុមទី ១

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២:១– តើអេលីយ៉ាជានរណា ? តើអំណាចបព្វជិតភាពដែល ម៉ូរ៉ូណៃ បាននិយាយថា អេលីយ៉ា នឹងស្ដារឡើងវិញជាអ្វី ?

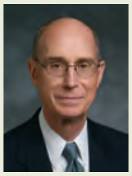

« អេលីយ៉ា គឺជាព្យាការីដ៏អស្ចារ្យម្នាក់ដែលព្រះបានប្រទានអំណាចដ៏មហិមាដល់លោក ។ លោកកាន់អំណាចដ៏ធំបំផុត ដែលព្រះបានប្រទានដល់កូនចៅរបស់ទ្រង់ ៖ លោក កាន់អំណាចនៃការផ្សារភ្ជាប់ អំណាចដើម្បីចងអ្វីៗនៅលើផែនដី និងវាចងអ្វីៗនៅលើស្ថានសួគ៌ » (ប្រធាន ហិនរី ប៊ី អាវរិង Hearts Bound Together » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែឧសភា ឆ្នាំ ២០០៥ ទំព័រ ៧៨) ។

ក្រុមទី ២

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២:២–តើឪពុក និងកូន ដែលនិយាយនៅក្នុងខនេះ សំដៅទៅលើនរណា ?

នៅក្នុងការព្យាករណ៍ថា « លោកនឹងដាក់នៅក្នុងចិត្តនៃកូនចៅ នូវសេចក្ដីសន្យាដែលបានធ្វើដល់ពួកឪពុក » ឃ្លា « ឪពុក » សំដៅទៅលើ « អ័ប្រាហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុប ដែលសេចក្ដីសន្យាទាំងឡាយបានធ្វើឡើង ។ តើការសន្យាមានអ្វីខ្លះ ? វាគឺជាការសន្យាទាំងឡាយនៃការបន្តមានក្រុមគ្រួសារដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច » (អែលឌើរ ប្រ៊ូស អ័រ ម៉ាក់ខន់ឃី *Millennial Messiah* [ឆ្នាំ ១៩៨២] ទំព័រ ២៦៧) ។

នៅក្នុងការព្យាករណ៍ថា « ចិត្តនៃកូនចៅនឹងបានបង្វែរមករកពួកឪពុករបស់ពួកគេ » ឃ្លា « ពួកឪពុករបស់ពួកគេ » សំដៅទៅលើ « ជីដូនជីតាដែលចែកឋានទៅរបស់យើង ដែលបានទទួលមរណកាលទៅដោយគ្មានឯកសិទ្ធិដើម្បីទទួលដំណឹងល្អ ប៉ុន្តែបានទទួលការសន្យាថាពេលវេលានឹងមកដល់ ដែលឯកសិទ្ធិនោះនឹងផ្ដល់ដល់ពួកគាត់ ។ កូនចៅគឺជាអ្នកទាំងឡាយដែលកំពុងរស់នៅឥឡូវនេះ ដែលកំពុងរៀបចំទិន្នន័យពង្សាវលី ហើយដែលកំពុងធ្វើពិធីបរិសុទ្ធជំនួសនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ » (President Joseph Fielding Smith *Doctrines of Salvation* បានបោះពុម្ពដោយ ប្រ៊ូស អ័រ ម៉ាក់ខន់ឃី វ៉ុល ៣ [ឆ្នាំ ១៩៥៤–៥៦] ២:១២៧) ។

ក្រុមទី ៣

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២:៣–ហេតុអ្វីផែនដីនឹងត្រូវកំទេចចោលសូន្យឈឹង បើអំណាចនៃការផ្សារភ្ជាប់មិនត្រូវបានស្ដារឡើងវិញនោះ ?

« ហេតុអ្វីផែនដីនឹងត្រូវកំទេចចោលដូច្នេះ ? ធម្មតាប្រសិនបើវាពុំមានបណ្ដាញវេញចូលគ្នាមួយរវាងពួកឪពុក និងកូនចៅ–ដែលជាកិច្ចការសម្រាប់មរណជនទេ–នោះយើងទាំងអស់គ្នានឹងត្រូវចំទេចចោល ហើយកិច្ចការរបស់ព្រះទាំងមូល នឹងបរាជ័យ ហើយកំទេចចោលសូន្យឈឹង » (ប្រធាន យ៉ូសែប ហ្វីលឌីង ស្ម៊ីធ *Doctrines of Salvation* បានបោះពុម្ពដោយ ប្រ៊ូស អ័រ ម៉ាក់ខន់ឃី វ៉ុល ៣ [ឆ្នាំ ១៩៥៤–៥៦] ២:១២២) ។

បន្ទាប់ពីក្រុមមានពេលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីរៀបចំ សូមអញ្ជើញសិស្សមកពីក្រុមទាំងឡាយ រាយការណ៍អំពីការសង្ខេប និងចម្លើយរបស់ពួកគេដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ ។ ចម្លើយរបស់សិស្ស គួរឆ្លុះបញ្ចាំងពីសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២:១—**ព្រះនឹងបញ្ជូនអេលីយ៉ាឲ្យមកស្ដារអំណាចនៃការផ្សារភ្ជាប់នៅលើផែនដី មុនពេលការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។**

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២:២—**ដួងចិត្តរបស់យើង អាចបង្វែរទៅរកជីដូនជីតារបស់យើង ហើយយើងអាចធ្វើពិធីបរិសុទ្ធនានាជំនួសពួកគាត់ក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។**

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២:៣—**បើគ្មានអំណាចដើម្បីប្រមូលក្រុមគ្រួសារសម្រាប់ភាពដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចទេ នោះផែនដីនឹងត្រូវបំផ្លាញចោលនៅការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។**

បើអ្នកបានផ្សារភ្ជាប់ហើយក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ អ្នកអាចនឹងបង្ហាញរូបភាពមួយអំពីក្រុមគ្រួសាររបស់អ្នក ។ បើអ្នកពុំទាន់បានផ្សារភ្ជាប់ទេ សូមប្រាប់អំពីក្ដីរំភើបរបស់អ្នកដើម្បីទទួលបានការផ្សារភ្ជាប់ ។ សូមពន្យល់ដោយសង្ខេបថា នៅពេលសិស្សសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១០ នោះពួកគេនឹងរៀនអំពី អេលីយ៉ាប្រគល់អំណាចនៃការផ្សារភ្ជាប់ទៅឲ្យព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។

សូមបង្វែរអារម្មណ៍សិស្សឲ្យផ្ដោតលើរឿងនិទាននៅក្នុង យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ វិញដោយពន្យល់ថា បន្ទាប់ពី មរ៉ូណៃ បានដកស្រង់ការព្យាករណ៍អំពីការត្រឡប់មកវិញរបស់ អេលីយ៉ា នោះលោកបានដកស្រង់ការព្យាករណ៍ផ្សេងទៀត អំពីការស្ដារឡើងវិញ ។ បន្ទាប់មក លោកបានផ្ដល់ការណែនាំបន្ថែម អំពីផ្ទាំងមាស ហើយក៏ចេញទៅ (សូមមើល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៤២–៤៣) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៤៤–៤៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់អំពីអ្វីដែលបានកើតឡើង បន្ទាប់ពីមរ៉ូណៃបានចាកចេញទៅ ។ នៅពេលសិស្សស្គាល់ថា មរ៉ូណៃបានត្រឡប់មកយប់នោះ ហើយរំឭកសារលិខិតដដែល សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យមើលត្រួសៗ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៤៦–៤៩ ហើយស្វែងរកចំនួនដងដែលមរ៉ូណៃ បាននាំសារលិខិតដូចគ្នាទៅដល់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។

- តើទេវតាមរ៉ូណៃបាននាំសារមកកាន់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ រយៈពេលប៉ុន្មានដង ? (បួនដង) ។
- តើសារលិខិតមួយចំនួន ដែលបានផ្ដល់ដដែលៗនៅក្នុងបទគម្ពីរ នៅក្នុងមេរៀនសាសនាចក្រ និងនៅក្នុងសុន្ទរកថាសន្និសីទទូទៅមានអ្វីខ្លះ ?
- តើយើងអាចទទួលប្រយោជន៍ នៅពេលព្រះអម្ចាស់ និងពួកអ្នកបម្រើទ្រង់ បានថ្លែងសារលិខិតរបស់ពួកលោកឡើងវិញតាមវិធីណា ?

សូមលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យរកមើលការបង្រៀនដដែលៗ នៅពេលពួកគេសិក្សាបទគម្ពីរដោយខ្លួនឯង ហើយពិចារណាអំពីសារៈសំខាន់នៃការបង្រៀនទាំងនោះ ។

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ – ប្រវត្តិ ១:៥០–៥៤

យ៉ូសែប បានទៅកាន់កូនភ្នំនោះ ហើយបានបើកយក កំណត់ត្រា យ៉ូរីម និងធូមីម និងប្រដាប់បាំងទ្រូង ។

សូមសង្ខេប យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៥០–៥១ ដោយពន្យល់ថា យ៉ូសែប បានគោរពតាមបញ្ជារបស់ មរ៉ូណៃ ហើយបានប្រាប់ដល់ឪពុករបស់លោក អំពីបទពិសោធន៍នាយប់មុនរបស់លោក ។ ឪពុករបស់លោកជឿដល់លោក ហើយបានទូន្មានដល់លោកឲ្យធ្វើតាមអ្វីដែល មរ៉ូណៃបានប្រាប់ឲ្យលោកធ្វើ ។ ដូច្នេះយ៉ូសែប បានទៅកូនភ្នំជាកន្លែងដែលផ្ទាំងមាសកប់នៅទីនោះ ។

សូមឲ្យសិស្សបីនាក់ ផ្លាស់វេនគ្នាអាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៥២–៥៤ ឲ្យឮៗ ខណៈដែលសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ។ ដើម្បីប្រាកដថាសិស្សយល់បានច្បាស់អំពីព្រឹត្តការណ៍នានា ដែលបានពិពណ៌នានៅក្នុងខទាំងនេះ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់ថ្លែងឡើងវិញពីអ្វីដែលបានកើតឡើងតាមពាក្យរបស់គេផ្ទាល់ ។ សូមប្រាប់ដល់សិស្សថា នៅក្នុងមេរៀនក្រោយ ពួកគេនឹងពិភាក្សាអំពីព្រឹត្តការណ៍នានាដែលកើតឡើងនៅជុំវិញពេលដែលយ៉ូសែប ត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យទទួលផ្ទាំងចំណារ ។

អ្នកក៏អាចចង់បញ្ចប់មេរៀនដោយការថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិត ដែលអ្នកបានពិភាក្សានៅក្នុងមេរៀននេះ និងដោយការអញ្ជើញសិស្សឲ្យអនុវត្តតាមការបំផុសគំនិតទាំងឡាយណា ដែលពួកគេបានទទួល ដើម្បីអនុវត្តសេចក្ដីពិតទាំងនេះនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។

មេរៀនទី ១០

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ–ប្រវត្តិ ១:៥៥–៥៦

បុព្វកថា

ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានពិពណ៌នាអំពីព្រឹត្តការណ៍សំខាន់មួយចំនួន ដែលលោកបានទទួលបទពិសោធន៍ នៅចន្លោះអាយុ ១៧ និង ២២ ឆ្នាំ ។ ព្រឹត្តការណ៍ទាំងនេះ រួមមានការងាររបស់លោកដើម្បីជួយផ្គត់ផ្គង់គ្រួសាររបស់លោក ការស្លាប់របស់បងប្រុសលោក ឈ្មោះ អាល់វិន និងអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់លោក ជាមួយនិង អិមម៉ា ហេល ។ យ៉ូសែប ក៏បានសរសេរផងដែរថា បន្ទាប់ពីអស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំក្នុងការទទួលការបង្រៀនមកពីទេវតា មរ៉ូណៃ នោះលោក ផ្ដល់ នូវ ការទទួលខុសត្រូវលើផ្ទាំងចំណារ ហើយបានចាប់ផ្ដើមបកប្រែព្រះគម្ពីរមរមន ។

ម៉ាទីន ហារីស បានបង្ហាញច្បាប់ចម្លងនៃអក្សរមួយចំនួនចេញមកពីផ្ទាំងចំណារ និងការបកប្រែរបស់ពួកលោកទៅលំពួកបណ្ឌិតនៅរដ្ឋនូវយ៉ោក ។ បណ្ឌិតទាំងនេះ បានអះអាងពីភាពត្រឹមត្រូវនៃតួអក្សរទាំងឡាយ និងភាពត្រឹមត្រូវនៃការបកប្រែរបស់ពួកលោក ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មានបណ្ឌិតម្នាក់ បានបដិសេធដំណើររឿងដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលផ្ទាំងចំណារ ដែលបំពេញតាមការព្យាករណ៍មួយមកពីគម្ពីរអេសាយ (សូមមើល អេសាយ ២៩:១១–១២ និង នីហ្វៃទី ២ ២៧:១៥–២០) ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៥៥–៥៨

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ធ្វើការឲ្យ យ៉ូសៀស ស្ដោល ហើយបានរៀបការជាមួយ អិមម៉ា ហេល

កំណត់ចំណាំ ៖ នៅក្នុងយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ–ប្រវត្តិ ព្យាការីសំដៅទៅលើ យ៉ូសៀស ស្ទូល ។ នៅក្នុងកំណត់ត្រាខាងប្រវត្តិសាស្ត្រមួយចំនួន *ស្ដោល* ក៏លេចចេញជា *ស្ទូវែល* ឬពាក្យក្លាយផ្សេងៗទៀតផងដែរ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យប្រាប់ពីព្រឹត្តការណ៍សំខាន់មួយ ដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ អំឡុងប៉ុន្មានឆ្នាំមុន ។ សូមឲ្យពួកគេពន្យល់អំពីរបៀបដែលព្រឹត្តការណ៍នេះ មានឥទ្ធិពលទៅលើចរិយា និងអនាគតរបស់ពួកគេ ។ បន្ទាប់មកសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ ប្រាប់ពីព្រឹត្តការណ៍សំខាន់មួយចំនួន ដែលពួកគេរំពឹងថាកើតឡើងនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ អំឡុងប្រាំឆ្នាំទៀត ។ សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងមេរៀនថ្ងៃនេះថា ពួកគេនឹងរៀនអំពីព្រឹត្តការណ៍សំខាន់ៗនៅក្នុងរយៈពេលប្រាំឆ្នាំនៃជីវិតរបស់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ សូមចង្អុលបង្ហាញថា នៅក្នុងដំណើររឿងដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៥៥–៦៥ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ គឺមានអាយុចន្លោះពី ១៧ និង ២២ ឆ្នាំ –គឺស្រករនឹងអាយុរបស់សិស្សថ្នាក់សិក្ខាសាលាជាច្រើន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៥៥–៥៨ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលព្រឹត្តការណ៍សំខាន់ៗនៅក្នុងជីវិតរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។

- តើព្រឹត្តការណ៍សំខាន់អ្វីខ្លះ ដែលបានកើតឡើងអំឡុងពេលនេះក្នុងជីវិតរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ? (ចម្លើយរបស់សិស្សអាចរួមមានដូចខាងក្រោម ៖ ការស្លាប់បងប្រុសរបស់យ៉ូសែប ឈ្មោះ អាល់វិន, យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានចេញទៅធ្វើការឲ្យ យ៉ូសៀស ស្ដោល, យ៉ូសែប បានរៀបការជាមួយ អិមម៉ា ហេល) ។

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ – ប្រវត្តិ ១:៥៩–៦២

យ៉ូសែប បានទទួលផ្ទាំងចំណារ ហើយបានចាប់ផ្ដើមធ្វើការបកប្រែ

សូមយកវត្ថុមួយមកពីផ្ទះ (ឬប្រាប់ពីវត្ថុមួយនៅក្នុងថ្នាក់រៀនរបស់អ្នក) ដែលអ្នកដឹងថាមានតម្លៃខ្ពស់ ហើយអ្នកចង់ថែរទាំវាដោយយកចិត្តទុកដាក់ ។ សូមពន្យល់អំពីសារៈសំខាន់នៃវត្ថុនោះ ហើយហេតុអ្វីក៏អ្នកថែរទាំវាយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់ដូច្នេះ ។

- តើអ្នកធ្លាប់ឃើញនរណាម្នាក់ ដែលធ្វេសប្រហែស ឬពុំយកចិត្តទុកដាក់មើលថែអ្វីមួយដែលមានតម្លៃដែរឬទេ ? ហេតុអ្វីក៏មនុស្សមួយចំនួន ធ្វើដូច្នេះ ?

សូមពន្យល់ថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ត្រូវបានទុកចិត្តឲ្យមើលថែវត្ថុដ៏សំខាន់បំផុត ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀនមកពីគំរូលោក នៅពេលពួកគេសិក្សា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៥៩–៦២ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៥៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់ពីវត្ថុសំខាន់ដែលទេវតា មរ៉ូណៃ បានប្រគល់ទៅឲ្យយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។

- តើវត្ថុអ្វីខ្លះ ដែលមរ៉ូណៃ បានទុកចិត្តឲ្យយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ មើលថែ ? (ផ្ទាំងចំណារមាស, យ៉ូរីម និងធូមីម និងប្រដាប់បាំងទ្រូង ។ សូមពន្យល់ថា យ៉ូរីម និងធូមីម គឺជាឧបករណ៍ដែលបានរៀបចំដ៏ទេវភាព ដើម្បីជួយអ្នកមើលឆុតនៅក្នុងកិច្ចការបកប្រែ និងក្នុងការទទួលវិវរណៈ) ។

- តើការទទួលខុសត្រូវអ្វីខ្លះ ដែលមរ៉ូណៃប្រគល់ទៅឲ្យ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ទាក់ទងនឹងផ្ទាំងចំណារទាំងឡាយនោះ ? (អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំឃ្លា « ខំប្រើសេចក្ដីព្យាយាមដ៏អស់ពីចិត្តខ្ញុំដែលនឹងរក្សាវត្ថុទាំងនោះទុក ») ។

សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *នៅពេលយើងមានការទទួលខុសត្រូវហើយថែរក្សានូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់យើង នោះទ្រង់នឹង* ______________________________.

- តើព្រះអម្ចាស់សន្យាអ្វីខ្លះដល់យ៉ូសែប បើលោកនឹងទទួលខុសត្រូវមើលថែផ្ទាំងចំណានោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យផ្ដល់យោបល់ពីវិធី ដើម្បីបំពេញសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នៅលើក្ដារខៀន ។ នៅខាងក្រោមនេះ គឺជាវិធីមួយដែលពួកគេអាចឆ្លើយ ៖ **នៅពេលយើងមានការទទួលខុសត្រូវហើយថែរក្សានូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់យើង នោះទ្រង់នឹងផ្ដល់ការការពារ និងជំនួយរបស់ទ្រង់ដល់យើង ។**

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យប្រដូចបទពិសោធន៍របស់យ៉ូសែប ទៅនឹងស្ថានភាពផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើគំរូមួយចំនួននៃការទុកចិត្តដ៏ពិសិដ្ឋ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់យើង មានអ្វីខ្លះ ? (ចម្លើយ អាចរួមមាន ការមើលថែរូបកាយយើងដោយគារវភាព, សេចក្ដីសញ្ញានៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងសេចក្ដីសញ្ញាក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ,ភាតព្វកិច្ច និងសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាព, ការហៅបម្រើក្នុងសាសនាចក្រ, ការទទួលខុសត្រូវរបស់យើងដើម្បីចិញ្ចឹមបីបាច់គំនិត និងវិញ្ញាណរបស់យើង, ការទទួលខុសត្រូវ និងទំនាក់ទំនងក្នុងគ្រួសាររបស់យើង និងទីបន្ទាល់របស់យើង) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ —ប្រវត្តិ ១:៦០ ឲ្យឮៗ ។ សូមសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់នូវប្រយោគមួយ ដែលបង្ហាញថា ព្រះអម្ចាស់ បានបំពេញការសន្យារបស់ទ្រង់ ពេលយ៉ូសែប ស្មោះត្រង់ចំពោះទំនុកចិត្តដែលបានផ្ដល់ឲ្យលោក ។ (« ប៉ុន្ដែដោយសារប្រាជ្ញារបស់ព្រះ របស់ទាំងនោះបាននៅក្នុងកណ្ដាប់ដៃរបស់ខ្ញុំដោយផុតអន្ដរាយ លុះត្រាខ្ញុំបានសម្រេចភារកិច្ច ដោយវត្ថុនោះដែលត្រូវការធ្វើពីដៃរបស់ខ្ញុំ » ។

ដើម្បីបង្ហាញពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់ការការពារនិងជំនួយរបស់ទ្រង់ នៅពេលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានព្យាយាមដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមដើម្បីថែរក្សាផ្ទាំងទាំងឡាយ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានដំណើររឿងដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ។ មុនពេលសិស្សអាន ចូរពន្យល់ថា វាគឺជាការដកចេញមួយមកពីដំណើររឿងមួយ ដោយម្ដាយរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ គឺ លូស៊ី ម៉ាក ស្ម៊ីធ អំពីអ្វីដែលបានកើតឡើងមិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលផ្ទាំងចំណារមកពី មរ៉ូណៃ នៅកូនភ្នំកូម៉ូរ៉ា ។ សូមពន្យល់ផងដែរថា នៅពេលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលផ្ទាំងចំណារទាំងឡាយមកពីមរ៉ូណៃ ដំបូងគេគឺលោកបានលាក់វាទុកក្នុងឈើពុក ដែលមានចម្ងាយប្រហែលជា ៣ ម៉ែលពីផ្ទះរបស់លោក ។ ម្ដាយរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានកត់ត្រាពីអ្វីដែលបានកើតឡើង ដែលក្រោយមកលោកបានទៅយកផ្ទាំងចំណារពីកន្លែងលាក់ទុករបស់លោក ហើយបាននាំមកផ្ទះវិញ ។

« យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទៅ ហើយបានយកចេញពីកន្លែងសម្ងាត់មក ហើយបានរុំវានៅក្នុងក្រណាត់អាវរងារ ដាក់វាក្លៀតនៅនឹងដៃ រួចដើរមកផ្ទះ ។

« បន្ទាប់ពីដើរបានបន្ដិចមក លោកបានគិតថា វានឹងមានសុវត្ថិភាពជាងដើម្បីកុំដើរតាមផ្លូវ ហើយទៅដើរកាត់តាមព្រៃវិញ ។ បន្ទាប់ពីដើរចុះពីផ្លូវ បានបន្ដិចមក នោះលោកបានទៅជួបនឹងខ្យល់បក់យ៉ាងខ្លាំងមួយ ហើយពេលលោកលោតរំលងគល់ឈើមួយ នោះមានមនុស្សម្នាក់បានលេចចេញមកពីក្រោយ ហើយបានវាយលោកយ៉ាងខ្លាំងនឹងកាំភ្លើង ។ យ៉ូសែប បានងាកក្រោយ ហើយវាយមនុស្សម្នាក់នោះដួល រួចរត់យ៉ាងលឿនបំផុតតាមដែលលោកអាចធ្វើបាន ។ ពេលទៅបានប្រហែលជាកន្លះម៉ាយល៍ទៀត លោកត្រូវបានគេវាយប្រហារម្ដងទៀតតាមរបៀបដូចមុនដែរ លោកបានវាយមនុស្សនោះដួល ដូចមុន ហើយក៏បានរត់ម្ដងទៀត ហើយពីមុនលោកបានទៅដល់ផ្ទះ នោះលោកត្រូវបានគេវាយជាលើកទីបី ។ នៅក្នុងការវាយប្រហារចុងក្រោយនេះ លោកបានភ្លាត់ឆ្អឹងមេដៃ តែទោះជាយ៉ាងណា លោកពុំបានដឹងទេ រហូតទាល់តែលោកបានមកជិតដល់ផ្ទះ ពេលលោកបានទម្លាក់ខ្លួនចុះនៅជិតនឹងកាច់ជ្រុងរបងផ្ទះ ដើម្បីឈប់ឲ្យបាត់ហត់ ។ ពេលលោកមានកម្លាំងភ្លាម នោះលោកបានក្រោកឡើង ហើយចូលទៅក្នុងផ្ទះ ។ លោកនៅតែពុំទាន់អាចនិយាយបានទេ ដោយសារតែការវាយប្រហារ និងការហត់មកពីការរត់នោះ » (នៅក្នុង លូស៊ី ម៉ាក ស្ម៊ីធ *History of Joseph Smith by His Mother,* បានបោះពុម្ពដោយ Preston Nibley [ឆ្នាំ ១៩៥៨], ទំព័រ ១០៨) ។

- តើនៅពេលណា ដែលអ្នក (ឬនរណាម្នាក់ដែលអ្នកស្គាល់) បានទទួលការការពារ និងបានជួយមកពីព្រះអម្ចាស់ នៅពេលអ្នកព្យាយាមដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម ដើម្បីនៅស្មោះត្រង់ចំពោះការទុកចិត្តដ៏ពិសិដ្ឋមួយមកពីព្រះអម្ចាស់ ?

ដើម្បីជួយសិស្សគិតអំពីបំណងប្រាថ្នារបស់ពួកគេ ដើម្បីរក្សាទំនុកចិត្តដ៏ពិសិដ្ឋដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកគេ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន នូវសេចក្ដីថ្លែងដូចខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ឌី ថត គ្រីស្តូហ្វឺសិន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

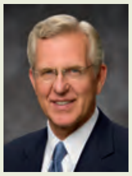

« ចូរឈ្លាសវៃជាមួយអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់អ្នក ។ វាគឺជាទំនុកចិត្តមួយ ។ . . .

« ជាជាងធ្លាក់ចុះទៅក្នុងភាពធ្វេសប្រហែស សូមឲ្យជីវិតរបស់អ្នក ធ្វើជាមនុស្សម្នាក់ដែលបង្កើនភាពត្រឹមត្រូវច្បាស់លាស់ក្នុងការគោរពប្រតិបត្តិ ។ ខ្ញុំសង្ឃឹមថា អ្នកនឹងគិត ទទួលអារម្មណ៍ ស្លៀកពាក់ និងធ្វើសកម្មភាពតាមរបៀប ដែលបង្ហាញគារវភាព និងការគោរពដល់វត្ថុពិសិដ្ឋ កន្លែងពិសិដ្ឋ ឱកាសពិសិដ្ឋ » (« A Sense of the Sacred » [Church Educational System fireside for young adults, ថ្ងៃទី ៧ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៤], ៩, ១០; speeches.byu.edu) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៦១–៦២ ឲ្យឮៗ ។ សូមសិស្សនៅក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម និងរកមើលគំរូពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរដល់យ៉ូសែប និង អិមម៉ា ស្ម៊ីធ ចំពោះភាពស្មោះត្រង់របស់ពួកគេ នៅក្នុងការទទួលខុសត្រូវចំពោះវត្ថុពិសិដ្ឋ ។

- តើព្រះអម្ចាស់ប្រទានពរដល់ព្យាការី និងភរិយារបស់លោកនៅគ្រានេះយ៉ាងដូចម្ដេច ? (ជួយសិស្សឲ្យមើលឃើញថា ព្រះអម្ចាស់ បានជួយយ៉ូសែប សម្រេចនូវព្រះទ័យទ្រង់ តាមរយៈជំនួយរបស់ ម៉ាទីន ហារីស) ។

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៦៣–៦៥

ម៉ាទីន ហារីស បង្ហាញតួអក្សរលើផ្ទាំងចំណារទៅឲ្យបណ្ឌិតនៅរដ្ឋនូវយ៉ោកមើល

បើអាចធ្វើទៅបាន សូមបង្ហាញសិស្សនូវ រូបភាពដែលអមមកជាមួយ ដែលបង្ហាញនូវគំរូតួអក្សរដែលត្រូវបានសរសេរនៅលើផ្ទាំងចំណារមាស ។ នៅក្នុងឆ្នាំ ១៨២៨ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានថតចម្លងតួរអក្សរខ្លះៗដាក់នៅលើសន្លឹកក្រដាស ។ ម៉ាទីន ហារីស បានសុំបើសិនជាលោកអាចបង្ហាញច្បាប់ចម្លងនៃតួរអក្សរមួយចំនួនចេញមកពីផ្ទាំងចំណារនេះទៅឲ្យពួកបណ្ឌិតនៅរដ្ឋនូវយ៉ោក ដែលមានចំណេះដឹងផ្នែកអក្សរសាស្ត្រនិងអារ្យធម៌បុរាណបានដែរឬទេ ។ (នៅពេលអ្នកបង្ហាញរូបភាព នោះអ្នកអាចនឹងចង់ប្រាប់ថា មានច្បាប់ចម្លងនៃតួរអក្សរមួយចំនួនត្រូវបានថតចម្លង ។ តែវាមិនដឹងថា នេះគឺជាច្បាប់ចម្លងពិត ដែល ម៉ាទីន ហារីស បានបង្ហាញទៅឲ្យពួកបណ្ឌិតមើលនោះទេ ។

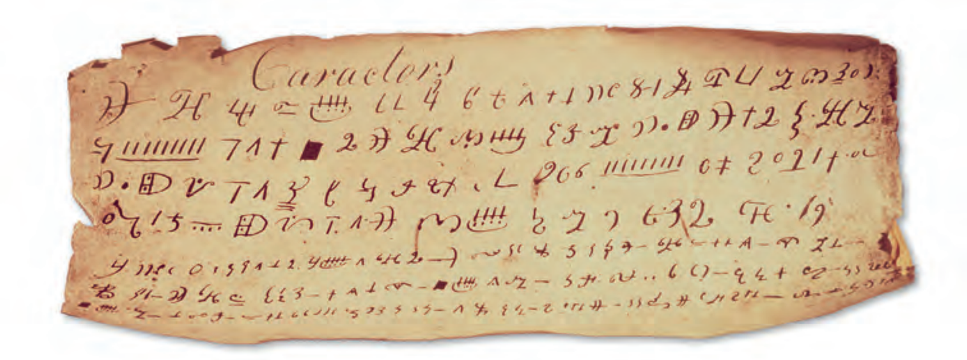

សូមសរសេរ *យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ–ប្រវត្តិ ១:៦៣–៦៥* និង *អេសាយ ២៩:១០–១២* នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមពន្យល់ថា ឯកសារយោងមកពី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ–ប្រវត្តិ ពិពណ៌នាអំពីការប្រជុំរបស់ម៉ាទីន ហារីស ជាមួយពួកបណ្ឌិត ។ ឯកសារយោងរបស់អេសាយ មាននូវការព្យាករណ៍ អំពីថ្ងៃចុងក្រោយ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យធ្វើការជាគូ ហើយផ្លាស់វេណគ្នាអានវគ្គបទគម្ពីរទាំងនេះឲ្យឮៗម្នាក់ម្ដង ។ សូមណែនាំពួកគេឲ្យអាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ – ប្រវត្តិ វគ្គទីមួយ ។ អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់ដល់សិស្សឲ្យអានក្បាលជំពូកទៅ អេសាយ ២៩ មុនពេលពួកគេអានវគ្គបទគម្ពីរអេសាយ ។ នៅពេលពួកគេអានខគម្ពីរនៅក្នុង អេសាយ ២៩ សូមឲ្យពួកគេរកមើលភាពស្រដៀងគ្នាទៅនឹងដំណើររឿងរបស់ម៉ាទីន ហារីស ។ បន្ទាប់ពីសិស្ស បានបញ្ចប់ការអាន និងការពិភាក្សាវគ្គបទគម្ពីរទាំងពីរហើយ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើសេចក្តីពិតអ្វីខ្លះ ដែលវគ្គបទគម្ពីរទាំងនេះ បង្រៀនយើងអំពីបុរាណវិទ្យា របស់ព្រះអម្ចាស់ និងការព្យាករណ៍ទាំងឡាយរបស់ពួកអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ ? (អ្នកនឹងអាចចង់ប្រាប់ថា នៅពេល ម៉ាទីន បានបង្ហាញតួរអក្សរចេញមកពីផ្ទាំងចំណារដល់ពួកបណ្ឌិតនៅរដ្ឋនូវយ៉ោកហើយ នោះលោកបានជួយបំពេញតាមការព្យាករណ៍ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង អេសាយ ២៩:១១–១២) ។

ថ្វីបើសិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងក៏ដោយ ក៏ពួកគេគួរតែប្រាប់ពីសេចក្តីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **ការព្យាករណ៍ទាំងឡាយរបស់ពួកអ្នកបម្រើនៃព្រះអម្ចាស់ នឹងបានសម្រេច ។** អ្នកអាចសរសេរសេចក្តីពិតនេះនៅលើក្តារខៀន ។ អ្នកក៏អាចនឹងឲ្យយោបល់ដល់សិស្សឲ្យសរសេរវានៅក្នុងបទគម្ពីររបស់ពួកគេ ជិតនឹង យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ–ប្រវត្តិ ១:៦៥ ។ សូមសួរដល់សិស្សបើសិនជាពួកគេអាចគិតអំពី ចំណេះចំណានខគម្ពីរ ដែលបង្រៀនពីសេចក្តីពិតដូចគ្នានេះ (ឧទាហរណ៍ សូមមើល គ. និង ស. ១:៣៧–៣៨ និង អេម៉ុស ៣:៧) ។ អ្នកអាចនឹងឲ្យយោបល់ដល់ពួកគេឲ្យសរសេរសេចក្តីយោងទាំងនេះនៅជិតនឹង យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ–ប្រវត្តិ ១:៦៥ ។

- តើការបំពេញសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះ និងសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ព្យាការី ជួយពង្រឹងដល់សេចក្តីជំនឿរបស់យើងយ៉ាងដូចម្តេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរប្រយោគមួយចំនួននៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ដើម្បីសង្ខេបអំពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀននៅក្នុងមេរៀនថ្ងៃនេះ ហើយហេតុអ្វីបានជាវាសំខាន់ចំពោះពួកគេ ។ ដើម្បីផ្តល់ឱកាសដល់សិស្សឲ្យពន្យល់ និងថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្តីពិត ដែលពួកគេបានរៀន សូមអញ្ជើញពួកគេពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយនូវអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរនៅក្នុងថ្នាក់ ។

មេរៀនសិក្សានៅផ្ទះ

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:១–៦៥; គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២ (មេរៀនទី ២)

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោម នេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃព្រឹត្តិការណ៍ គោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ ដែលសិស្សបានរៀននៅពេលពួកគេសិក្សា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:១–៦៥ និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២ (មេរៀនទី ២) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:១–២០)

សិស្សបានរៀនពីបទពិសោធន៍របស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធនៅក្នុងការព្យាយាមចង់ដឹងថាសាសនាចក្រណាមួយដែលពិត បើសិនយើងសូមដល់ព្រះក្នុងសេចក្ដីជំនឿ នោះទ្រង់នឹងឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់យើង ។ ពួកគេបានផ្ដោតលើសេចក្ដីពិតដែលថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានឃើញព្រះជាព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ចេញពីបទពិសោធន៍របស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ សិស្សក៏បានរៀនផងដែរថា ព្រះគឺជាព្រះវរបិតា និង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មានព្រះជន្មរស់ ហើយថាព្រះវរបិតាសួគ៌ និង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានព្រះកាយដាច់ដោយឡែក និង ទីទៃពីគ្នា ។ ក្រៅពីនោះ សិស្សបានឃើញថា ប្រសិនបើយើងស្វែងរកយ៉ាងស្មោះត្រង់នូវជំនួយពីព្រះ កាលសាតាំងព្យាយាមបំបាក់ទឹកចិត្តយើង នោះព្រះអាចជួយរំដោះយើងបាន ។

ថ្ងៃទី ២ (យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:២១–២៦)

ចេញពីបទពិសោធន៍របស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ សិស្សបានរៀនថា អំឡុងពេលលំបាក យើងអាចទាញយកភាពរឹងមាំចេញពីគំរូនៃបុគ្គលស្មោះត្រង់ជាច្រើននៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ។ តាមរយៈការសិក្សាអំពីរបៀបដែល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានដោះស្រាយនឹងការបៀតបៀន ដែលលោកបានជួបប្រទះបន្ទាប់ពីការនិមិត្តលើកដំបូង នោះសិស្សបានរៀនពីគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ដែលអាចជួយពួកគេ នៅពេលពួកគេប្រឈមមុខនឹងឧបសគ្គ ដោយសារទីបន្ទាល់របស់ពួកគេ ។ ក្រៅពីនោះសិស្សបានរៀនថា តាមរយៈការអនុវត្តតាមគោលការណ៍ដែលបានបង្រៀននៅក្នុងព្រះគម្ពីរ នោះយើងអាចទទួលបានទីបន្ទាល់មួយនៃសេចក្ដីពិត ។

ថ្ងៃទី ៣ (យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:២៧–៥៤; គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២)

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធមានបំណងប្រាថ្នាចង់ដឹងពីគោលជំហររបស់លោកចំពោះព្រះ ។ លោកបានទទួលស្គាល់កំហុស និង ភាពទន់ខ្សោយរបស់ខ្លួន ហើយមានការសោកស្ដាយ ។ ដូចយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដែរ នៅពេលយើងទទួលស្គាល់អំពើបាបរបស់យើង ហើយមានអារម្មណ៍សោកស្ដាយចំពោះវា នោះយើងអាចអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះវរបិតាសួគ៌ទូលសុំការអភ័យទោសបាន ។ សិស្សបានរៀនពី ទស្សនកិច្ចរបស់មរ៉ូណៃជាមួយយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ហើយបានរៀនថាព្រះមានកិច្ចការមួយឲ្យយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ធ្វើដែលនឹងផ្សព្វផ្សាយទូទាំងផែនដី ។ កិច្ចការនោះរួមមាន ការស្ដារអំណាចផ្សារភ្ជាប់របស់អេលីយ៉ាឡើងវិញនៅលើផែនដីពីមុនការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

ថ្ងៃទី ៤ (យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៥៥–៦៥)

សិស្សបានពិចារណាពីការសន្យារបស់មរ៉ូណៃចំពោះ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ថាផ្ទាំងទាំងនោះនឹងត្រូវបានការពារ ហើយពួកគេបានរៀនថានៅពេលយើងមានទំនួលខុសត្រូវ និង រក្សាទំនួលខុសត្រូវដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់យើង នោះទ្រង់នឹងប្រទានការការពារ និង ជំនួយរបស់ទ្រង់ ។ នៅពេលសិស្សបានសិក្សាដំណើររឿងរបស់ ម៉ាទីន ហារីស បានចម្លងតួអក្សរនៅផ្ទាំងមាស និង ការបកប្រែទៅឲ្យសាស្ត្រាចារ្យ អ័នថុន និង បណ្ឌិតមិចឆែល នោះពួកគេបានរៀនថា ការព្យាករណ៍របស់អ្នកបម្រើនៃព្រះអម្ចាស់នឹងកើតឡើង ។

សេចក្ដីផ្ដើម

មេរៀននេះអាចជួយសិស្សឲ្យយល់កាន់តែស៊ីជម្រៅ ពីការនិមិត្តដំបូងរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ វាក៏បានផ្ដល់ឱកាសមួយដល់ពួកគេឲ្យរៀនពីការខំប្រឹងប្រែង ដើម្បីស្វែករកចម្លើយចំពោះសំណួរ ហើយមានអំណរគុណចំពោះតួនាទីរបស់ខ្លួននៅក្នុងការរៀនសូត្រដំណឹងល្អផងដែរ ។ សិស្សនឹងរៀនពីរបៀបដើម្បីពង្រឹងទីបន្ទាប់របស់ពួកគេ ប្រឆាំងនឹងការបៀតបៀន និង ឧបសគ្គនានាដែលពួកគេអាចជួប ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៥–២០

ព្រះជាព្រះវរបិតា និង ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានបង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីពេលមួយដែលពួកគេចង់បានចម្លើយខាងវិញ្ញាណ ឬ សំណួរដែលទាក់ទងនឹងដំណឹងល្អ ។ បន្ទាប់មកសួរសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្នកបានធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីស្វែងរកចម្លើយចំពោះសំណួររបស់អ្នក ?

សូមរំឭកថាកាលនោះយ៉ូសែប ស្ម៊ីធមានអាយុប្រហែលសិស្សថ្នាក់សិក្ខាសាលាដែរ នៅពេលលោកបានមានកង្វល់ពីសំណួរដ៏សំខាន់ ហើយបានចាប់ផ្ដើមស្វែងរកចម្លើយ ។ ដោយសារបទពិសោធន៍របស់យ៉ូសែបពិតជាពិសេស នោះព្រឹត្តិការណ៍ដែលនាំឲ្យវាកើតឡើងនោះគឺជាគំរូមួយដល់ពួកយើងថា យើងអាចធ្វើតាមលោកដើម្បីទទួលជំនួយ និង ចម្លើយពីព្រះ ។

អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំឃ្លា « ខ្ញុំបានចេះដឹងដោយខ្លួនខ្ញុំថា » យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:២០។

សូមចែកសិស្សជាក្រុម ដែលមួយក្រុមៗមានគ្នាពីរ ឬ បីនាក់ ។ សូមឲ្យក្រុមនិមួយៗអាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៨, ១១–១២, ១៤–១៥, ដោយរកមើលអ្វីដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានធ្វើដើម្បីទទួលបានចម្លើយចំពោះសំណួររបស់លោក ។ សូមអញ្ជើញក្រុមនិមួយៗឲ្យផ្ដល់អ្នកតំណាងក្រុមមកមុខក្ដារខៀន ដើម្បីសរសេរពីចំណុចសំខាន់មួយដែលក្រុមរបស់ខ្លួនរកឃើញ ។ សូមប្រាប់សិស្សកុំឲ្យសរសេរអ្វីដែលមានដូចគ្នានៅលើក្ដារខៀនឡើយ ។ ប្រសិនបើសិស្សមានការលំបាកក្នុងការស្វែងរកអ្វីដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានធ្វើ នោះអ្នកអាចជួយពួកគេ ដោយផ្ដល់យោបល់មួយចំនួនខាងក្រោមនេះ ៖ យ៉ូសែប បានគិតពិចារណាយ៉ាងម៉ត់ចត់ (គិត) បានចូលរួមការប្រជុំសាសនាចក្រ បានសិក្សាការបង្រៀនពីបក្សនិកាយផ្សេងៗ បានសិក្សាព្រះគម្ពីរ បានអធិស្ឋានដោយការប្ដេជ្ញាចិត្ត ។

សូមសួរសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើគោលការណ៍អ្វីខ្លះដែលអ្នកអាចរៀនពីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អំពីអ្វីដែលតម្រូវឲ្យធ្វើ ដើម្បីរៀនកិច្ចការខាងវិញ្ញាណនោះ ? (ទោះជាសិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗពីគ្នាក្ដី ពួកគេគួរតែរកឃើញគោលការណ៍ខាងក្រោម ៖ **ការរៀនសូត្រខាងវិញ្ញាណតម្រូវឲ្យមានការខិតខំផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើង ។** អ្នកអាចសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។
- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថាវាសំខាន់សម្រាប់យើងដើម្បីខិតខំអស់ពីចិត្តដើម្បី រៀនសេចក្ដីពិតខាងវិញ្ញាណ ?
- តើការអនុវត្តគោលការណ៍នេះអាចជួយអ្នកនៅក្នុងការសិក្សាព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញានាផ្ទាល់ខ្លួនបានដោយរបៀបណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ– ប្រវត្តិ ១:១៦–១៧ ឲ្យឮៗ ហើយសូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ខ្លួន ហើយរកមើលអ្វីដែលយ៉ូសែបបានជួបប្រទះនៅពេលលោកបានខិតខំដើម្បីទទួលបានចំណេះដឹងនោះ ។

- យោងតាម ខ ១៧ តើយ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានឃើញនរណា ? (សូមប្រាកដថា **យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានឃើញព្រះជាព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រាទ្រង់គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ**) ។
- តើលោកបានរៀនអ្វីខ្លះអំឡុងពេលនៃការនិមិត្តនេះអំពីតួអង្គទាំងពីរនេះ ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានឮនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមពីប្រធាន យ៉ូសែប អែហ្វ ស្ម៊ីធ ដែលបានពន្យល់ពីសារៈសំខាន់នៃការនិមិត្តដំបូងនេះ ៖

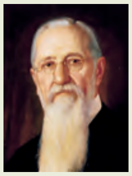

« ព្រឹត្តការណ៍ដ៏ធំបំផុត ដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងពិភពលោក ចាប់តាំងពីការរស់ឡើងវិញនៃព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះ ដែលយាងចេញពីផ្នូរ និងការយាងឡើងទៅស្ថានសួគ៌វិញ នោះគឺការយាងមករបស់ព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រាមកជួបក្មេងប្រុស យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ » (*Gospel Doctrine,* ការបោះពុម្ពទី ៥ [ឆ្នាំ ១៩៣៩] ទំព័រ ៤៩៥)

- តើហេតុអ្វីអ្នកគិតថាវាសំខាន់ ដើម្បីមានទីបន្ទាល់ថាព្រះវរបិតាសួគ៌ និង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទពិតបានបង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធមែន ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:១៨–២០ ឲ្យឮៗ ហើយសូមឲ្យសិស្សស្វែងរកអ្វីដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានរៀនសម្រាប់ខ្លួនលោក ដោយសារតែការខិតខំរបស់លោកដើម្បីធ្វើវាដោយសេចក្ដីជំនឿ ។ បន្ទាប់មក សួរសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើយ៉ូសែបបានរៀនអ្វីខ្លះសម្រាប់ខ្លួនលោក ?
- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះពីបទពិសោធន៍របស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អំពីអ្វីដែលអាចកើតឡើងនៅពេលយើងសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយបន្ទាប់មកអនុវត្តតាមអ្វីដែលយើងបានអាន ? (ចម្លើយអាចរួមមានសេចក្ដីពិតខាងក្រោមនេះ ៖ **ប្រសិនបើយើងសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម ហើយធ្វើសកម្មភាពដោយសេចក្ដីជំនឿ នោះយើងអាចដឹងសេចក្ដីពិតនៃដំណឹងល្អដោយខ្លួនយើងផ្ទាល់** ។ អ្នកអាចសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន ហើយអញ្ជើញឲ្យសិស្សសរសេរវាចូលក្នុងគែមព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។
- តើសេចក្ដីពិតនេះអាចជួយមិត្តម្នាក់ ឬ សមាជិកគ្រួសារដែលមានសំណួរអំពី ដំណឹងល្អដោយរបៀបណា ?
- តើសេចក្ដពិតនេះអាចជួយអ្នកឆ្លើយនឹងសំណួរ និង កង្វល់នានាដោយរបៀបណា ?

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:២០–៦៥; គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានរៀបការជាមួយអិមម៉ា ហែល ទទួលផ្ទាំងមាស ហើយបានចាប់ផ្ដើមការបកប្រែ

សូមឲ្យសិស្សរំឭកពីអ្វីដែលបានកើតឡើងចំពោះយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បន្ទាប់ពីការនិមិត្តដំបូងរបស់លោក ។ សូមប្រាកដថាពួកគេយល់ថាបទពិសោធន៍ដែលព្យាការីបានជួបការបៀតបៀនដ៏ធ្ងន់ធ្ងរបន្ទាប់ពីប្រាប់មនុស្សដទៃពីការនិមិត្តនោះ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យអានឃ្លាចុងបញ្ចប់នៃ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:២០ ដោយខ្លួនពួកគេផ្ទាល់ ដែលចាប់ផ្ដើមជាមួយឃ្លា « មើលទៅហាក់បីដូចជា ។. . .» ។ បន្ទាប់មកសូមសួរសំណួរខាងក្រោមដល់សិស្ស ៖

- តាមរយៈយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ហេតុអ្វីបានជាលោកទទួលបទពិសោធន៍នៃការបៀតបៀនដ៏ធំនេះ តាំងពីវ័យក្មេងដូច្នេះ ? (ការបៀតបៀនចេញមកពីអំណាចសាតាំង ដោយសារវាស្គាល់ថាយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ជា « អ្នករំខាន និងជាអ្នករំខាននគររបស់ [សាតាំង] ») ។
- តើមានស្ថានភាពមួយចំនួនណាខ្លះដែលអ្នក ឬ មនុស្សដទៃដែលអ្នកស្គាល់អាចមានបទពិសោធន៍នៃការបៀតបៀននៅសព្វថ្ងៃនេះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ — ប្រវត្តិ ១:២៤–២៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយស្វែងរកអ្វីដែលយើងអាចធ្វើ ដើម្បីទទួលកម្លាំងអំឡុងគ្រាលំបាកទាំងនោះ ។

- តើយើងអាចធ្វើអ្វីខ្លះអំឡុងគ្រាលំបាក ដើម្បីទទួលបានកម្លាំងបន្តនៅស្មោះត្រង់នោះ ? (សិស្សអាចផ្ដល់ចម្លើយផ្សេងៗគ្នា ។ សូមប្រាកដថាពួកគេរកឃើញគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះ ៖ **អំឡុងគ្រាលំបាក យើងអាចទាញយកកម្លាំងមកពីគំរូរបស់បុគ្គលស្មោះត្រង់នានានៅក្នុងបទគម្ពីរ**) ។ អ្នកអាចសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន ហើយអញ្ជើញឲ្យសិស្សសរសេរវាចូលក្នុងគែមព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរំឭក យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:២៤–២៥, ដោយស្វែងរកមើលពាក្យ ឬ ឃ្លា ដែលអាចផ្ដល់ក្ដីក្លាហាន ឬ កម្លាំងដល់ពួកគេ ដើម្បីធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវក្នុងពេលមានការបៀតបៀន ។ បន្ទាប់ពីសិស្សប្រាប់ពីឃ្លាដែលពួកគេរកឃើញអ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ថាពួកគេអាចគូសចំណាំឃ្លា « ខ្ញុំបានឃើញការនិមិត្ត ខ្ញុំដឹងថាខ្ញុំបានឃើញការនិមិត្ត ហើយខ្ញុំដឹងថា ព្រះទ្រង់ក៏ដឹងថាខ្ញុំបានឃើញការនិមិត្ត ហើយខ្ញុំពុំអាចបដិសេធរឿងនេះ » ។

សូមសួរសិស្សនូវសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើឃ្លានេះបង្រៀនអ្នកអ្វីខ្លះអំពីទីបន្ទាល់របស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អំពីការនិមិត្តដំបូង ?
- តើឃ្លានេះអាចជួយអ្នកដោយរបៀបណា នៅពេលមាននរណាម្នាក់ធ្វើឲ្យអ្នកមានឧបសគ្គចំពោះទីបន្ទាល់ ឬ បៀតបៀនអ្នកដោយសារតែសេចក្ដីជំនឿរបស់អ្នក ?

សូមបញ្ចប់មេរៀននេះ ដោយការចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលបានពិភាក្សានៅក្នុងមេរៀននេះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយពីបទពិសោធន៍ ឬ អារម្មណ៍របស់ខ្លួនអំពីសេចក្ដីពិតនេះ ។

មេរៀនបន្ទាប់ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣–៧; ១០; យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៦៦–៦៧)

តើឯកសារទាំង ១១៦ ទំព័រនៃព្រះគម្ពីរមរមនដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានបកប្រែរួចបានបាត់ ហើយពុំបានទទួលវិញដោយរបៀបណា ? នៅពេលសិស្សសិក្សាមេរៀនបន្ទាប់ នោះពួកគេនឹងរៀនអំពីម៉ាទីន ហារីស និង ការបាត់ឯកសារសរសេរដោយដៃ ។ ពួកគេក៏នឹងរៀនផងដែរអំពីព្រះឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់អស់អ្នកដែលមានបំណងបម្រើព្រះ ។

មេរៀនទី ១១

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣

បុព្វកថា

យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣ បន្ទាប់មកម៉ាទីន ហារីស បានធ្វើឲ្យបាត់ ១១៦ ទំព័រនៃកំណត់ត្រាសរសេរដោយដៃដែលយ៉ូសែប បានបកប្រែចេញមកពីផ្ទាំងចំណារមាស ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា កិច្ចការរបស់ទ្រង់ នឹងទទួលបានជោគជ័យលើសេចក្ដីទុច្ចរិតរបស់មនុស្ស ។ ព្រះអម្ចាស់ ក៏បានបន្ទោសដល់យ៉ូសែប ហើយបានព្រមានលោកអំពីអ្វីនឹងកើតឡើង បើលោកពុំប្រែចិត្ត ។ ទីបំផុត ព្រះអម្ចាស់បានពន្យល់អំពី គោលបំណងរបស់ទ្រង់ក្នុងការនាំមកនូវព្រះគម្ពីរមរមន ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

សូមបង្កើតបរិយាកាសសម្រាប់ការរៀនសូត្រ ។

បរិយាកាសជុំវិញខាងរាងកាយ អាចមានឥទ្ធិពលមួយ ចំពោះអ្វីដែលសិស្សមានបទពិសោធន៍ នៅក្នុងការរៀនសូត្រអំពីដំណឹងល្អ ។ សូមរៀបចំថ្នាក់រៀន ដើម្បីសិស្សអាចមានអារម្មណ៍ល្អ ហើយអាចផ្ដោតទៅលើមេរៀន ។ អ្នកក៏អាចនឹងគិតចង់រៀបចំកៅអីអង្គុយ វត្ថុដែលមានការរំខានខ្លាំង លក្ខណៈថ្នាក់រៀន និងលក្ខណៈគ្រូបង្រៀន នៅក្នុងការរៀបចំរបស់អ្នក ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣:១–៣

យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានរៀនថា កិច្ចការរបស់ព្រះ ពុំមែនជាកិច្ចការស្មុគស្មាញទេ

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីស្ថានភាពដែលពួកគេអាចត្រូវបានល្បួងឲ្យស្ដាប់តាមមិត្តភក្ដិ ជាជាងធ្វើតាមបទបញ្ញត្តិ ឬការប្រឹក្សារបស់ឪពុកម្ដាយ ឬថ្នាក់ដឹកនាំរបស់ពួកគេ ។

- ហេតុអ្វីបានជាពេលខ្លះវាពិបាកដើម្បីបដិសេធនឹងមិត្តភក្ដិ នៅពេលពួកគេព្យាយាមមានឥទ្ធិពលមកលើយើងឲ្យធ្វើអ្វីដែលខុស ?

សូមសិស្សឲ្យចែកចាយនូវអ្វីដែលពួកគេដឹងអំពីព្រឹត្តការ ដែលនាំទៅរកការបាត់បង់ព្រះគម្ពីរមរមន ចំនួន ១១៦ សន្លឹកដែលជាការបកប្រែសរសេរដោយដៃនោះ ។

នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប នោះអ្នកអាចបន្ថែមពីលើចម្លើយរបស់ពួកគេជាមួយនឹងព័ត៌មានលម្អិតមួយចំនួនដូចខាងក្រោម ៖

ចាប់តាំងពីពាក់កណ្ដាលខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨២៨ រហូតដល់ពាក់កណ្ដាលខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨២៨ នោះព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ កំពុងបកប្រែផ្ទាំងចំណារ ខណៈដែលកំពុងរស់នៅក្នុងភូមិហាម៉ូនី រដ្ឋផែនសិលវេញ៉ា ។ កសិករ អ្នកជំនួញស្ដុកស្ដមម្នាក់ឈ្មោះ ម៉ាទីន ហារិស បានធ្វើជាអ្នកសរសេរឲ្យយ៉ូសែប ខណៈពេលដែលលោកបកប្រែ ។ ម៉ាទីន មានវ័យចាស់ជាង យ៉ូសែប ២២ ឆ្នាំ ហើយបានឲ្យប្រាក់ដល់ យ៉ូសែប និង អិមម៉ា ៥០ ដុល្លារ (ជាចំនួនទឹកប្រាក់ដ៏ច្រើននៅជំនាន់នោះ) ដើម្បីជួយពួកគេឲ្យផ្លាស់ទៅកាន់ភូមិ ហាម៉ូនី រដ្ឋផែនផែនសិលវេញ៉ា (ជាកន្លែងដែលគ្រួសារអិមម៉ារស់នៅ) ដូច្នេះវាបានជួយគាំទ្រដល់យ៉ូសែប ខណៈពេលលោកបកប្រែផ្ទាំងចំណារ ។ នៅខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨២៨ យ៉ូសែប បានលើកទឹកចិត្តឲ្យម៉ាទីន យកច្បាប់ចម្លងនៃតួអក្សរមកពីផ្ទាំងមាសទៅជួបសាស្ត្រាចារ្យនៅរដ្ឋ នូវ យ៉ោក (សូមមើល យ៉ូសែប ស៊្មីធ–ប្រវត្តិ ១:៦៣–៦៥) ។ លូស៊ី ហារិស ជាភរិយារបស់ម៉ាទីន បានខ្វល់ខ្វាយយ៉ាងខ្លាំងអំពីចំណាប់អារម្មណ៍របស់ម៉ាទីន និងការចូលរួមខាងហិរញ្ញវត្ថុនៅក្នុងការបកប្រែផ្ទាំងចំណារ ។ គាត់ និងអ្នកដទៃទៀត បានចាប់ផ្ដើមបង្ខំឲ្យម៉ាទីន រកភស្ដុតានៃវត្តមានរបស់ផ្ទាំងចំណារនោះ ។ ដើម្បីរម្ងាប់កង្វល់របស់ពួកគេ នោះនៅពាក់កណ្ដាលខែមិថុនា ម៉ាទីន បានស្នើរសុំដល់យ៉ូសែប ដើម្បីអនុញ្ញាតឲ្យគាត់យកការបកប្រែដែលសរសេរដោយដៃចំនួន ១១៦ ទំព័រ ដែលពួកគេបានបញ្ចប់នោះ ទៅបង្ហាញជាភស្ដុតាង ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យនឹកគិតអំពីស្ថានភាពលំបាកដែលព្យាការីមាន ពេលម៉ាទីន ហារិស បានសុំដើម្បីយកឯកសារសរសេរដោយដៃទៅនោះ ។ ដើម្បីជួយជាមួយនឹងបរិបទ សូមពិចារណាអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានដំណើររឿងដូចខាងក្រោម ចេញមកពីប្រវត្តិរបស់ព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ ៖

« [ម៉ាទីន] មានបំណងចង់ឲ្យខ្ញុំសូមដល់ព្រះអម្ចាស់តាមរយៈយូរីម និងធូមីម បើគាត់មិនអាច [យកឯកសារសរសេរដោយដៃនោះទៅផ្ទះ ហើយបង្ហាញវាដល់គេ] នោះទេ ។ ខ្ញុំបានទូលសូមហើយចម្លើយគឺថា គាត់មិនត្រូវយកទៅទេ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់ពុំស្កប់ចិត្តនឹងចម្លើយនេះឡើយ ហើយប្រាថ្នាចង់ឲ្យខ្ញុំសូមម្ដងទៀត ។ ខ្ញុំបានទូលសូមហើយចម្លើយគឺដូចគ្នានឹងលើកមុន ។ តែគាត់នៅតែពុំអាចស្កប់ចិត្ត ហើយនៅតែទទូចថាឲ្យខ្ញុំទូលសូមម្ដងទៀត » (នៅក្នុង *ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃសាសនាចក្រ* ១:២១) ។

- ហេតុអ្វីបានជាអ្នកគិតថា យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទូលសូមដល់ព្រះនូវសំណួរដដែលៗទោះជាបានទទួលចម្លើយយ៉ាងច្បាស់ហើយដូច្នោះ ?

សូមពន្យល់ថា បន្ទាប់ពីការទទូចអង្វរជាច្រើនដងមកពី ម៉ាទីន នោះយ៉ូសែប បានសូមដល់ព្រះអម្ចាស់ជាលើកទីបី ហើយព្រះអម្ចាស់បានអនុញ្ញាតឲ្យម៉ាទីន យកឯកសារសរសេរដោយដៃនោះ « នៅឱកាសជាក់លាក់ » (*ប្រវត្តិសាស្ត្រ នៃសាសនាចក្រ* ១:២១) ។ ម៉ាទីន បានសន្យាថា គាត់នឹងបង្ហាញឯកសារសរសេរដោយដៃនោះ តែចំពោះភរិយារបស់គាត់ និងសមាជិកគ្រួសារតែប៉ុន្មាននាក់ទៀតប៉ុណ្ណោះ ។ ម៉ាទីន បានត្រឡប់ទៅរដ្ឋ នូវ យ៉ោក ជាមួយនឹងឯកសារសរសេរដោយដៃនោះ ។ ក្រោយពី ម៉ាទីន បានចេញទៅមិនយូរប៉ុន្មានអិមម៉ា ស៊្មីធ បានផ្ដល់កំណើតកូនប្រុសម្នាក់ ឈ្មោះ អាលវិន ដែលបានស្លាប់នៅមិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីបានកើតមក ។ អិមម៉ា ស្ទើរតែស្លាប់ហើយយ៉ូសែប បាននៅជិតនាងអស់រយៈពេលពីរសប្ដាហ៍ ។ ពេលនេះ ម៉ាទីន បានទៅអស់រយៈពេលបីសប្ដាហ៍ ហើយពួកគេពុំបានឮដំណឹងអ្វីពីគាត់សោះ ។ អិមម៉ា បានជាសះស្បើយឡើងវិញបន្តិច ហើយបានបញ្ចុះបញ្ចូលយ៉ូសែប ឲ្យទៅរដ្ឋ នូវ យ៉ោក ដើម្បីមើលថាហេតុអ្វីក៏ ម៉ាទីន ពុំប្រាប់ដំណឹងអ្វីមួយម៉ាត់មកវិញសោះនោះ ។ យ៉ូសែប បានធ្វើដំណើរទៅផ្ទះរបស់ឪពុកម្ដាយលោក ហើយពេលទៅដល់ទីនោះ លោកបានហៅម៉ាទីនឲ្យមក ។ ម៉ាទីន បានចំណាយពេលពេញមួយព្រឹកដើម្បីធ្វើដំណើរមក ។ នៅពេលគាត់បានមកដល់ គាត់បានបរិភោគអាហារជាមួយគ្រួសារស៊្មីធប៉ុន្តែរំពេចនោះបានទម្លាក់ស្លាបព្រាចុះ ។ នៅពេលដែលគេសួរថា លោកមានរឿងអ្វី លោកបានយំ ហើយទីបំផុតបានសារភាពថា លោកបានធ្វើឲ្យបាត់ឯកសារដែលសរសេរដោយដៃចំនួន ១១៦ ទំព័រនោះហើយ ។ (សូមមើល *History of Joseph Smith by His Mother,* បានបោះពុម្ពដោយ Preston Nibley [ឆ្នាំ១៩៥៨], ១២៤–២៩ សម្រាប់ព័ត៌មានលម្អិតអំពីដំណើររឿងនេះ) ។

- សូមពិចារណាអំពីស្ថានភាពលំបាកទាំងនេះចំពោះព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ ។ តើអ្នកគិតថា អ្នកនឹងមានអារម្មណ៍ដូចម្ដេចក្នុងស្ថានភាពបែបនេះ ?

សូមប្រាប់ដល់សិស្សថា នៅពេលត្រឡប់មកដល់ភូមិ ហាម៉ូនីវិញដោយគ្មានឯកសារសរសេរដោយដៃចំនួន ១១៦ ទំព័រនោះ យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានអធិស្ឋានសុំការអភ័យទោស ។ ដោយសារយ៉ូសែប បាន« ធ្វើឲ្យព្រះអម្ចាស់ធុញថប់ ចំពោះការទទូចសុំឯកសិទ្ធិឲ្យ ម៉ាទីន ហារិស យកការសរសេរនោះទៅ » (*History of the Church,*១:២១) ម្រ៉ូណៃ បានដកយក យ៉ូរីម និងធូមីម ហើយយ៉ូសែប បានបាត់បង់អំណោយទាននៃការបកប្រែ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ម្រ៉ូណៃ បានសន្យាថា យ៉ូសែប អាចទទួលបានវាម្ដងទៀត បើលោកនឹង « រាបសារ ហើយភ្ញាក់ខ្លួន » *History of Joseph Smith by His Mother,* ១៣៤) ។ ក្រោយមក យ៉ូសែប បានទទួលវិវរណៈ ដែលឥឡូវត្រូវបានគេស្គាល់ថាជាគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣:១–៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាមរកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ យល់ ។

- តើអ្នកនឹងសង្ខេបអំពីសារលិខិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ ចំពោះយ៉ូសែប ស៊្មីធ ក្នុងខទាំងនេះយ៉ាងដូចម្ដេច ? (នៅពេលសិស្សចែកចាយគំនិតរបស់ពួកគេ សូមគូសបញ្ជាក់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **គោលបំណងនៃព្រះ ពុំអាចស្មុគស្មាញទេ** ។ អ្នកអាចនឹងឲ្យយោបល់សិស្សគូសចំណាំសេចក្ដីពិតនេះនៅក្នុង ខ១ ។ វាអាចនឹងជាជំនួយដើម្បីពន្យល់ថា នៅក្នុងគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣:១ ពាក្យ *ស្មុគស្មាញ* មានន័យថា រារាំងមិនឲ្យសម្រេចជោគជ័យ) ។

- តើការពិតនេះ បានជួយដល់យ៉ូសែប ស៊្មីធ អំឡុងគ្រាលំបាកនេះយ៉ាងដូចម្ដេច ? ហេតុអ្វីបានជាវាសំខាន់សម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នា ដើម្បីយល់ពីសេចក្ដីពិតនេះ ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣:៤–១៥

ព្រះអម្ចាស់ បន្ទោសដល់យ៉ូសែប ស៊្មីធ ហើយបានដាស់តឿនលោកឲ្យប្រែចិត្ត

សូមពន្យល់ថា ទោះបីជាព្រះ មានបន្ទូលថា កិច្ចការរបស់ទ្រង់ពុំអាចស្មុគស្មាញក្ដី ក៏ទ្រង់ចង់ឲ្យព្យាការី ដឹងផងដែរអំពីកំហុសដែលលោកបានធ្វើ ហើយនឹងលទ្ធផលនៃកំហុសទាំងឡាយនោះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣:៤–៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម ប្រាប់ពាក្យ និងឃ្លា ដែលអាចនឹងពិបាកដើម្បីឲ្យយ៉ូសែប ស៊្មីធស្ដាប់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយនូវពាក្យ និងឃ្លាទាំងឡាយដែលពួកគេរកឃើញ ហើយហេតុអ្វី ។

- តើយ៉ូសែប « បានទៅតាមការបញ្ចុះបញ្ចូលទាំងឡាយនៃមនុស្សលោក » តាមរបៀបណា ? (គ. និង ស. ៣:៦) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣:១២–១៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលឃ្លាទាំងឡាយ ដែលគូសបញ្ជាក់ពីមូលហេតុដែលសកម្មភាពរបស់យ៉ូសែប គឺធ្ងន់ធ្ងរបំផុតនោះ ។ បន្ទាប់មកសូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរាយការណ៍នូវអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣:៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ប្រាប់នូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលទៅយ៉ូសែប ស៊្មីធ គួរតែធ្វើ នៅពេលលោក ស្ថិតនៅក្រោមសម្ពាធរបស់ម៉ាទីន ហារិស ។ (មុនពេលសិស្សអាន

អ្នកអាចនឹងពន្យល់ថា នៅក្នុងវគ្គបទគម្ពីរនេះ ពាក្យ *មនុស្សលោក* គឺសំដៅទៅមនុស្សលោកទាំងអស់) ។ បន្ទាប់ពីសិស្សប្រាប់អំពីការទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ សូមសរសេរនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ៖ **យើងគួរតែខ្លាចព្រះជាជាងខ្លាចមនុស្ស ។** (អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់សិស្សគូសចំណាំពាក្យ ឬឃ្លានៅក្នុង ខទី ៧ ដែលបង្រៀនពីគោលការណ៍នេះ) ។

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណា ដើម្បីខ្លាចព្រះ ជាជាងខ្លាចមនុស្សនោះ ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់អំពីអត្ថន័យនៃការខ្លាចព្រះ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានការពន្យល់ដូចខាងក្រោម ដោយអែលឌើរ ឌី ថដ គ្រីស្តូហ្វឺសិន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

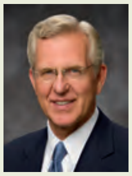

« មានកន្លែងជាច្រើនក្នុងព្រះគម្ពីរ ដែលទូន្មានរបស់មនុស្សឲ្យខ្លាចដល់ព្រះ ។ នៅជំនាន់របស់យើង ជាទូទៅយើងបានបកប្រែពាក្យ *ខ្លាច* ថាជា « គោរព » ឬ « គារវភាព » ឬ « ស្រឡាញ់ » ដែលថា ការខ្លាចដល់ព្រះ មានន័យថា ស្រឡាញ់ព្រះ ឬគោរពដល់ទ្រង់ និងក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ ។ ជាញឹកញាប់ នោះអាចជាការអានដ៏ត្រឹមត្រូវមួយ ប៉ុន្តែខ្ញុំឆ្ងល់ពេលខ្លះ បើពាក្យ *ខ្លាច* ពុំមានន័យពិតថាជា *ខ្លាច* នៅពេលពួកព្យាការីនិយាយអំពីការភ័យខ្លាចធ្វើឲ្យព្រះអាក់អន់ព្រះទ័យ ដោយការមិនគោរពបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់នោះ ។. . .

« . . .យើងគួរតែស្រឡាញ់ និងមានគារវភាពចំពោះទ្រង់ ដែលយើងខ្លាចក្នុងការធ្វើអ្វីមួយខុសនៅចំពោះព្រះនេត្រទ្រង់ មិនថាអាចនឹងមានទស្សនៈ ឬសម្ពាធមកពីអ្នកដទៃយ៉ាងណានោះទេ » (« A Sense of the Sacred » [CES fireside for young adults, ថ្ងៃទី ៧ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៤], ៦–៧, LDS.org សូមមើល ផងដែរ speeches.byu.edu) ។

- ស្របតាមអែលឌើរ គ្រីស្តូហ្វឺសិន តើការខ្លាចព្រះមានន័យយ៉ាងណា ?
- តើការខ្លាចព្រះ ដូចដែលអែលឌើរ គ្រីស្តូហ្វឺសិន បានពន្យល់ អាចជួយយើងធ្វើការសម្រេចចិត្តត្រូវ ទោះជាពេលយើងមានការដាក់សម្ពាធមកពីមិត្តភក្តិយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣:៨ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ស្វែងរកមើលអ្វីដែលព្រះ នឹងបានធ្វើ បើ យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានស្ដាប់តាមចម្លើយពីដំបូងចំពោះការសុំរបស់ ម៉ាទីន នោះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសង្ខេបនូវអ្វីដែលយើងអាចរៀនមកពីខនេះ ។ សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែត្រូវប្រាកដថា ពួកគេយល់ថា **បើយើងមានភាពស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះទ្រង់នឹងគាំទ្រយើង អំឡុងគ្រាលំបាកទាំងឡាយ ។** អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន ។

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីគ្រាមួយ ពេលដែលពួកគេធ្វើតាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាជាងធ្វើតាមការដាក់សម្ពាធ ឬឥទ្ធិពលរបស់មនុស្សដទៃទៀត ។ សូមអញ្ជើញសិស្សមួយចំនួនឲ្យចែកចាយអំពីរបៀបដែលពួកគេបានទទួលការគាំទ្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះការគោរពប្រតិបត្តិរបស់ពួកគេ ។

សូមរំឭកសិស្សថា នៅដើមមេរៀន អ្នកបានសុំឲ្យពួកគេគិតអំពីស្ថានភាពដែលពួកគេអាចនឹងត្រូវបានល្បួងឲ្យស្ដាប់មិត្តភក្តិជាជាងការគោរពប្រតិបត្តិ ។ សូមទាញចំណាប់អារម្មណ៍របស់សិស្សផ្ដោតទៅលើសេចក្ដីពិត ដែលអ្នកបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ។

- តើសេចក្ដីពិតនេះ ជួយអ្នកនៅពេលអ្នកត្រូវបានល្បួងដោយមិត្តភក្តិម្នាក់ឲ្យធ្វើនូវរឿងមួយដែលអ្នកដឹងថាមិនត្រឹមត្រូវយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរក្នុងសៀវភៅ សរសេររបស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ អំពីរបៀបដែលពួកគេអាចអនុវត្តសេចក្ដីពិតនេះចំពោះទំនាក់ទំនងបច្ចុប្បន្នរបស់ពួកគេជាមួយនឹងមិត្តភក្តិ និងគ្រួសារ ។

បន្ទាប់ពីឲ្យពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣:៩–១០ ឲ្យឮៗ ។ សូមសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម រកមើលការសន្យាដែលព្រះអម្ចាស់ បានប្រទានដល់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ ទោះជាយ៉ូសែប បានធ្វើកំហុសធ្ងន់ធ្ងរក្ដី ។ (អ្នកអាចនឹងផ្ដល់យោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ) ។

- តើការសន្យាអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់យ៉ូសែប ស៊្មីធ ? តើការសន្យានេះអនុវត្តចំពោះយើងយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សិស្សអាចឲ្យយោបល់នូវគោលការណ៍ផ្សេងៗ ប៉ុន្តែត្រូវបាក្រដគូសបញ្ជាក់ថា **ប្រសិនបើយើងប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើង នោះយើងនឹងទទួលបានសេចក្ដីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់**) ។
- សូមចាំក្នុងចិត្តនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលទៅកាន់យ៉ូសែប នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣:៤–៦ តើអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងដូចម្ដេច បន្ទាប់ពីស្ដាប់ឮការសន្យានេះមកពីព្រះអម្ចាស់ បើអ្នកគឺជាយ៉ូសែបវិញ ?

សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៣:៩, ១១ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយប្រាប់ពីការព្រមានដែលព្រះអម្ចាស់ បានផ្តល់ឲ្យព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។

- ហេតុអ្វីក៏ការព្រមានទាំងនេះ សំខាន់ដើម្បីរំឭកយើង នៅពេលយើងប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើង ហើយស្វែងរកសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់នោះ ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៣:១៦–២០

ព្រះអម្ចាស់ ពន្យល់អំពី គោលបំណងរបស់ទ្រង់ក្នុងការនាំមកនូវព្រះគម្ពីរមរមន

សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៣:១៦–២០ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រួចប្រាប់អំពីគោលបំណងដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានព្រះគម្ពីរមរមនមកនោះ ។

- ហេតុអ្វីក៏កិច្ចការដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ម៉ាទីន ហារិស កំពុងធ្វើនោះ មានសារៈសំខាន់យ៉ាងខ្លាំងចំពោះព្រះអម្ចាស់ និងរាស្ត្រទ្រង់ដូច្នេះ ?

សូមបញ្ចប់មេរៀននេះ ដោយការអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយនូវអ្វី ដែលពួកគេបានរៀន ហើយទទួលអារម្មណ៍នៅថ្ងៃនេះ និងរបៀបដែលពួកគេអាចអនុវត្តសេចក្តីពិត ដែលពួកគេបានរៀន ។ សូមចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកផ្ទាល់អំពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅពេលយើងប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើង ។ អ្នកក៏អាចប្រាប់ដល់សិស្សទាំងអស់ថា នៅក្នុងមេរៀនក្រោយ ពួកគេនឹងរៀនអំពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានសងនូវការបាត់បង់នៃឯកសារសរសេរដោយដៃចំនួន ១១៦ ទំព័រ ។

មេរៀនទី១២

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១០

បុព្វកថា

បន្ទាប់ពីបាត់ឯកសារដែលសរសេរដោយដៃចំនួន១១៦ ទំព័រមក ព្យាការីបានបាត់បង់អំណាចដើម្បីបកប្រែ ។ ក្រោយពីការអធិស្ឋានដោយរាបសារ និងការប្រែចិត្តអស់មួយរយៈពេលមកនោះផ្ទាំងចំណារនិង យូរីម និងធូមីម ត្រូវបានប្រគល់មកឲ្យ យ៉ូសែប វិញ ។ ព្រះអម្ចាស់ បានបញ្ជាយ៉ូសែបមិនឲ្យបកប្រែឡើងវិញនូវផ្នែកនៃផ្ទាំងចំណារដែលបានបាត់ទាំង១១៦ ទំព័រនោះទេ ហើយទ្រង់បានបើកសម្ដែងអំពីផែនការសម្ងាត់របស់សាតាំង ដើម្បីបំផ្លាញកិច្ចការរបស់ព្រះ ។ រួចហើយព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បកប្រែផ្ទាំងតូចរបស់នីហ្វៃ ។ ទ្រង់ក៏បានពន្យល់អំពី គោលបំណងនៃព្រះគម្ពីរមរមន ហើយនឹងតួនាទីវានៅក្នុងការស្ថាបនាសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១០:១–៤

ព្រះអម្ចាស់ បានស្ដារអំណោយទានដើម្បីបកប្រែរបស់យ៉ូសែប ឡើងវិញ

សូមឲ្យសិស្សមើលសង្ខេបៗនូវអ្វីដែលពួកគេរៀនមកពីមេរៀនមុន អំពីការបាត់ឯកសារដែលសរសេរដោយដៃចំនួន១១៦ ទំព័រឡើងវិញ (សូមមើល គ. និង ស. ៣) ។ សូមរំឭកសិស្សថា ដោយសារតែការទទូចសុំដដែលៗរបស់ព្យាការីដើម្បីអនុញ្ញាតឲ្យម៉ាទីន ហារិស យកឯកសារដែលបានសរសេរដោយដៃទៅ ជាលទ្ធផលនាំឲ្យបាត់ទំព័រទាំងនោះ មរ៉ូណៃក៏បានដកយកផ្ទាំងចំណារមាស និងយូរីម និងធូមីម ចេញពី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។

ក្រោយមកមរ៉ូណៃ បានប្រគល់ផ្ទាំងចំណារ និង យូរីម និងធូមីមឲ្យវិញ ។ មួយរយៈកាល បន្ទាប់ពីទទួលបានរបស់ទាំងនេះមកវិញ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈ ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០ ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះព្រះអម្ចាស់ បានណែនាំយ៉ូសែប អំពីអ្វីដែលត្រូវធ្វើជាមួយនឹងផ្នែកនៃផ្ទាំងចំណារ ដែលបានសរសេរដោយដៃ ដែលបានបាត់នោះ ។ (សូមមើល លូស៊ី ម៉ាក ស្ម៊ីធ *History of Joseph Smith by His Mother,* បានបោះពុម្ពដោយ Preston Nibley [ឆ្នាំ១៩៥៨], ទំព័រ១៣៣–៣៦) ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១០:១–២ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានរំឭកយ៉ូសែប ពីមូលហេតុដែលអំណាចដើម្បីបកប្រែត្រូវបានដកចេញពីលោក និងអ្វីដែលបានកើតឡើងជាលទ្ធផលមកពីកំហុសរបស់លោក ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១០:៣–៤ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការប្រឹក្សាដែលព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់ឲ្យ ពេលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ចាប់ផ្ដើមបកប្រែម្ដងទៀតនោះ ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- ហេតុអ្វីបានជាអ្នកគិតថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ចាំបាច់ត្រូវទទួលបានការប្រឹក្សាកុំឲ្យធ្វើការ ឬបកប្រែហួសពីកម្លាំងដែលលោកមានដូច្នេះ ?
- តើការប្រឹក្សានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១០:៤ ណែនាំយើង នៅពេលយើងបម្រើព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១០:៥–៣៧

ព្រះអម្ចាស់ព្រមានអំពីផែនការរបស់សាតាំងក្នុងការបំផ្លាញយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងកិច្ចការរបស់ព្រះ

សូមបង្ហាញអង្គប់ ឬអន្ទាក់មួយ (ឬ គូររូបភាពមួយនៅលើក្ដារខៀន) ។

- តើឧបករណ៍ដូច្នេះ តំណាងឲ្យបំណងរបស់សាតាំងចំពោះយើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

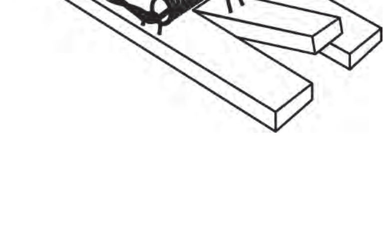

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១០:៥ ឲ្យឮៗ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យរកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យ ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ធ្វើដើម្បីគេចចេញពីសាតាំង ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះចេញមកពីខនេះ ? (សិស្សអាចប្រាប់គោលការណ៍ផ្សេងមួយ ប៉ុន្តែសូមប្រាកដថា អ្នកគួសបញ្ជាក់ប្រាប់ថា **នៅពេលយើងអធិស្ឋានជានិច្ច នោះយើងនឹងមានអំណាចដើម្បីយកឈ្នះលើសាតាំង និងអ្នកទាំងឡាយដែលបម្រើវា ។** សូមពិចារណាសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន ។

- តើការអធិស្ឋានជួយយើង « យកឈ្នះលើសាតាំង ហើយ. . .គេចចេញ [ពីអ្នកទាំងឡាយ]ដែលជួយកិច្ចការរបស់វា យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយឧទាហរណ៍អំពីរបៀបដែលការអធិស្ឋានបានជួយពួកគេឲ្យទប់ទល់នឹងការល្បួងរបស់សាតាំង ។ (សូមរំឭកសិស្សថា ពួកគេមិនគួរចែកចាយពីបទពិសោធន៍ ឬ រឿងផ្ទាល់ខ្លួនច្រើនពេកនោះទេ) ។

សូមពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់ បានព្រមានដល់យ៉ូសែប អំពីអន្ទាក់មួយដែលសាតាំងបានដាក់ ដើម្បីព្យាយាមបំផ្លាញដល់ព្យាការី និងកិច្ចការរបស់ព្រះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សបួនប្រាំនាក់ឲ្យផ្លាស់វេនគ្នាអានឲ្យឮៗមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០:៨–១៩ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់អំពីផែនការរបស់បុគ្គលទុច្ចរិត ដែលកាន់កាប់ឯកសារសរសេរដោយដៃនោះ ។

- តើផែនការរបស់បុគ្គលទុច្ចរិត ដែលមានឯកសារសរសេរដោយដៃជាអ្វី ? (ដើម្បីបង្ខូចកិត្តិយសព្យាការី និងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ តាមរយៈការផ្លាស់ប្ដូរពាក្យនៃឯកសារសរសេរដោយដៃនោះ ។ បើយ៉ូសែប បានបកប្រែឯកសារដូចគ្នាម្ដងទៀត ពួកគេនឹងនិយាយថា លោកពុំអាចធ្វើវាដូចគ្នាពីរដងទេ ហេតុដូច្នោះពុំមានអំណោយទានទេ) ។

សូមលើកអន្ទាក់ ឬអង្គប់ ដែលអ្នកដាក់បង្ហាញកាលពីមុនឡើង (ឬសំដៅទៅលើរូបភាពដែលបានគូរនៅលើក្ដារខៀន) ។ សូមពន្យល់ថា នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១០:២០–២៩ ព្រះអម្ចាស់ បាននិយាយអំពីឥទ្ធិពលរបស់សាតាំងចំពោះមនុស្សទុច្ចរិត ដែលទទួលបានឯកសារសរសេរដោយដៃចំនួន១១៦ទំព័រនោះ និងរបៀបដែលសាតាំងសម្រេចគោលបំណងទុច្ចរិតរបស់វា ។ សូមឲ្យសិស្សធ្វើការជាដៃគូ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់ក្នុងចំណោមដៃគូនីមួយៗអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១០:២០–២៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ស្វែងរកអ្វីដែលខទាំងនេះ បង្រៀនអំពីគោលបំណងរបស់សាតាំង ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់ទៀត អានខដូចគ្នា ស្វែងរកមើលយុទ្ធសាស្ត្រដែលសាតាំងប្រើដើម្បីសម្រេចគោលបំណងវា ។ ក្រោយពីឲ្យពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមឲ្យសិស្សចែកចាយពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញជាមួយនឹងដៃគូរបស់ពួកគេ ។

- តើយើងរៀនអ្វីខ្លះ អំពីគោលបំណងរបស់សាតាំងមកពីខទាំងនេះ ? (សិស្សអាចរកឃើញគោលការណ៍ផ្សេងមួយ ប៉ុន្តែសូមប្រាកដថា ពួកគេបានប្រាប់ពីសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **សាតាំងមានបំណងបំផ្លាញកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងព្រលឹងរបស់យើង ។** អ្នកអាចសរសេរសេចក្ដីពិតនេះនៅលើក្ដារខៀន ។ អ្នកក៏អាចឲ្យយោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំពាក្យ ឬឃ្លាដែលបង្រៀនសេចក្ដីពិតនេះនៅក្នុង ខ ២២–២៣ និង ២៧) ។

- ចេញមកពីអ្វីដែលអ្នកអាននៅក្នុងខទាំងនេះ តើសាតាំងព្យាយាមបំផ្លាញកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងព្រលឹងរបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់ និងដឹងពីសារៈសំខាន់នៃសេចក្ដីពិតនេះ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ។ សូមអញ្ជើញសិស្សដែលចាប់ដៃគូគ្នាពិភាក្សាពីចម្លើយរបស់ពួកគេ ។

- តើអ្នកបានឃើញភស្តុតាងអ្វីខ្លះ ដែលសាតាំងបានប្រើដើម្បីបោកបញ្ឆោត ញុះញង់កំហឹង បញ្ឆោរ និងកុហក ដើម្បីបំផ្លាញកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងព្រលឹងរបស់យើងនោះ ?

- តើការដឹងជាមុនអំពីបំណងរបស់សាតាំង និងវិធីសាស្ត្ររបស់វា ជួយយើងចៀសវាងនិងគេចចេញពីអន្ទាក់របស់វាយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចំណាយពេលពីរបីនាទី សរសេរក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំ ក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ អំពីវិធីសាស្ត្ររបស់មារសត្រូវដែលបានសរសេរនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០:២០–២៩ ដែលពួកគេបានឃើញឬដឹងនោះ ។ សូមពួកគេឲ្យសរសេរអំពីអ្វីដែលពួកគេអាចធ្វើ ដើម្បីចៀសវាង ឬគេចចេញពីអន្ទាក់របស់សាតាំងផងដែរ ។

បន្ទាប់ពីសិស្សមានពេលសរសេរគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១០:៣០–៣៧ ដោយពន្យល់ថា ដោយសារតែផែនការរបស់មនុស្សទុច្ចរិត ដើម្បីបំផ្លាញកិច្ចការរបស់ព្រះ និងកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នោះព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាយ៉ូសែបកុំឲ្យបកប្រែឡើងវិញនូវផ្នែកនោះក្នុងផ្ទាំងចំណារដែលបានបាត់ចំនួន១១៦ ទំព័រដែលបានបកប្រែហើយនោះឡើយ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១០:៣៨–៤៥

ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យយ៉ូសែប ស៊្មីធ បកប្រែផ្ទាំងតូចរបស់នីហ្វៃ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអានឲ្យឮៗ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១០:៣៨–៤២ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ បានបញ្ជាឲ្យយ៉ូសែបបកប្រែជំនួសឲ្យការបកប្រែឡើងវិញនូវចំណែកនៃផ្ទាំងចំណារដែលបានបាត់ចំនួន១១៦ ទំព័រ ដែលបានបកប្រែហើយនោះ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាយ៉ូសែបឲ្យបកប្រែអ្វី ? ហេតុអ្វី ?

សូមជួយសិស្សឲ្យយល់អំពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានរៀបចំសម្រាប់ឯកសារសរសេរដោយដៃដែលបានបាត់ចំនួន១១៦ ទំព័រនោះ ។ សូមពន្យល់ថា ការបាត់ឯកសារដែលមានការបកប្រែនៃគម្ពីរលីហៃ គឺមាននៅក្នុងសេចក្ដីសង្ខេបរបស់មរមន អំពីផ្ទាំងធំរបស់នីហ្វៃ ។ មរមនត្រូវបានបំផុសឲ្យភ្ជាប់ផ្ទាំងតូចរបស់នីហ្វៃទៅនឹងកំណត់ត្រារបស់លោក « សម្រាប់គោលបំណងដ៏ឆ្លាតវៃមួយ » ដែលពេលនោះលោកពុំយល់ឡើយ (សូមមើល ពាក្យសម្ដីនៃមរមន១:៣–៧) ។ ផ្ទាំងតូចរបស់នីហ្វៃ បានមានប្រហែលជាក្នុងរយៈពេលដូចគ្នានឹងគម្ពីរលីហៃ ។ បន្ទាប់ពីការបាត់ចំនួន១១៦ ទំព័រនោះមក ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ ឲ្យបកប្រែឯកសារមកពីផ្ទាំងតូចរបស់នីហ្វៃ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១០:៤៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលសេចក្ដីពិតដ៏សំខាន់មួយដែលព្រះអម្ចាស់បានចង់ឲ្យយ៉ូសែប ស៊្មីធ យល់ ។ (នៅពេលសិស្សចែកចាយគំនិតរបស់ពួកគេ សូមសរសេរសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ប្រាជ្ញារបស់ព្រះមហិមាជាងកលល្បិចនៃអារក្សទៅទៀត ។** អ្នកអាចនឹងត្រូវការពន្យល់ថា *កលល្បិច* សំដៅទៅលើការប្រើល្បិចដើម្បីបញ្ឆោតមនុស្ស) ។

- តើផែនការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជំនួសឯកសារសរសេរដោយដៃដែលបានបាត់ បង្ហាញពីសេចក្ដីពិតនេះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១០:៤៤–៤៥ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ស្វែងរកមើលភស្ដុតាងនៃសេចក្ដីពិតនៅក្នុងខ ៤៣ ។

- ស្របតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១០:៤៤–៤៥ ហេតុអ្វីផ្ទាំងតូចរបស់នីហ្វៃមានតម្លៃជាងឯកសារដែលបានបាត់ចំនួន ១១៦ ទំព័រនោះដូច្នេះ ?
- តើការដឹងថា ព្រះបានរៀបចំផ្លូវមួយដើម្បីសងថ្លៃ ឯកសារសរសេរដោយដៃដែលបានបាត់ចំនួន១១៦ ទំព័រ ជួយអ្នកយល់កាន់តែពេញលេញពីទំនុកចិត្តរបស់ទ្រង់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១០:៤៦–៧០

ព្រះអម្ចាស់ក៏បានពន្យល់អំពី គោលបំណងនៃព្រះគម្ពីរមរមន ហើយនឹងតួនាទីវានៅក្នុងការស្ថាបនាសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១០:៤៦–៦១ ដោយការពន្យល់ថា នៅក្នុងខទាំងនេះ ព្រះអម្ចាស់បានថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ទ្រង់បានឆ្លើយតបចំពោះការអធិស្ឋានរបស់ពួកសិស្សនីហ្វៃរបស់ទ្រង់ ដោយការរក្សា និងការនាំព្រះគម្ពីរមរមនឲ្យចេញមកនៅជំនាន់របស់យើង ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១០:៦២–៦៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា ព្រះគម្ពីរមរមន នឹងនាំមកនូវពន្លឺ ។

- តើព្រះគម្ពីរមរមននឹងនាំអ្វីខ្លះទៅកាន់ពន្លឺ ? (ចំណុចពិតនៃគោលលទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ) ។
- ស្របតាម ខ ៦៣ តើព្រះអម្ចាស់ប្រើចំណុចពិតនៃគោលលទ្ធិរបស់ទ្រង់ ដើម្បីយកឈ្នះលើកិច្ចការរបស់សាតាំងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានឲ្យឮៗអំពីការសន្យាចុងក្រោយរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០:៦៧, ៦៩–៧០ ។ សូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាម ហើយកត់ចំណាំឃ្លាដែលមានអត្ថន័យចំពោះពួកគេ ក្នុងពន្លឺនៃអ្វីដែលពួកគេបានរៀននៅថ្ងៃនេះ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យចែកចាយឃ្លា ដែលមានអត្ថន័យចំពោះពួកគេ និង ហេតុអ្វី ។ សូមបញ្ចប់ដោយទីបន្ទាល់របស់អ្នក ។

មេរៀនទី១៣

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤

បុព្វកថា

វិវរណៈនេះ ត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យទៅ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ស៊ីញ៉័រ នៅខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ១៨២៩ ដែលត្រូវជាឪពុករបស់ព្យាការី គឺជាវិវរណៈដំបូងគេមួយនៃវិវរណៈដំបូងគេមួយចំនួន បានប្រទានទៅដល់បុគ្គលជាច្រើន ដែលមានបំណងប្រាថ្នាដើម្បីជួយព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ (សូមមើលផងដែរ គ. និង ស.១១–១២; ១៤–១៦; ២៥) ។ ក្នុងវិវរណៈនោះ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ស៊ីញ៉័រ ត្រូវបានហៅឲ្យធ្វើកិច្ចការនៅក្នុងការបម្រើរបស់ព្រះ ។ បន្ថែមពីលើនោះ ព្រះអម្ចាស់ បានចែងពីគុណសម្បត្តិ និងលក្ខណៈសម្បត្តិគន្លឹះសម្រាប់អ្នកទាំងឡាយណាដែលបម្រើទ្រង់ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤:១–៣

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ស៊ីញ៉័រ ត្រូវបានហៅឲ្យធ្វើកិច្ចការនៅក្នុងការបម្រើរបស់ព្រះ ។

សូមចាប់ផ្ដើមដោយការសុំឲ្យសិស្សពិចារណាអំពីសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកធ្លាប់មានអារម្មណ៍ប្រាថ្នាចង់បម្រើព្រះ ហើយចង់ដឹងពីព្រះឆន្ទៈទ្រង់ ទាក់ទងនឹងរបៀបដែលអ្នកអាចជួយក្នុងការធ្វើកិច្ចការរបស់ទ្រង់បានល្អបំផុតដែរឬទេ ?

សូមពន្យល់ថា ឪពុករបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ មានបំណងយ៉ាងខ្លាំង ប៉ុន្តែគាត់ពុំដឹងថាតើព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យឲ្យគាត់ធ្វើអ្វីឡើយ ។ ក្នុងខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨២៩ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ស៊ីញ៉័រ និង លូស៊ី ជាភរិយារបស់លោក បានទៅសួរសុខទុក្ខកូនប្រុសរបស់ពួកលោក យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ជុញ៉័រ នៅភូមិ ហាម៉ូនី រដ្ឋ ប៉ែនសិលវេញ៉ា ។ អំឡុងការសួរសុខទុក្ខនោះ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ជុញ៉័រ បានទទួលវិវរណៈមួយដែលឆ្លើយទៅនឹងសំណួររបស់ឪពុករបស់លោក ។ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤ គឺជាចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលទ្រង់បានចែងពីគុណសម្បត្តិនានា ដែលទ្រង់រំពឹងចង់បានពីសំណាក់អ្នកទាំងឡាយដែលជួយនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។

សូមរំឭកសិស្សថា នៅគ្រានៃវិវរណៈនេះ សាសនាចក្រ ពុំទាន់ត្រូវបានរៀបចំឡើង ហើយបព្វជិតភាពពុំទាន់ត្រូវបានស្ដារឡើងវិញនៅឡើយទេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤:១ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ស្វែងរកមើលរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់ បានពិពណ៌នាអំពីការស្ដារឡើងវិញថា ជាការណ៍ដែលទើបតែចាប់ផ្ដើមបង្កើតឡើង ។

- តើព្រះអម្ចាស់ប្រើព្រះបន្ទូលអ្វីដើម្បី ពិពណ៌នាអំពីការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ ?
- តើការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អ « អស្ចារ្យ » ដោយវិធីណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤:២ ឲ្យឮៗ ។ សូមសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាមរកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់សុំពីអ្នកទាំងឡាយដែលចាប់ផ្ដើមធ្វើការបម្រើរបស់ទ្រង់ ។ (អ្នកអាចនឹងពន្យល់ថាពាក្យ *ចាប់ផ្ដើមធ្វើការ* មានន័យថា ផ្ដើមធ្វើ) ។

- ស្របតាមខគម្ពីរនេះ តើព្រះអម្ចាស់រំពឹងអ្វីខ្លះ ពីអ្នកទាំងឡាយដែលបម្រើទ្រង់ ?
- តើវាមានន័យដូចម្ដេច ដើម្បីធ្វើអ្វីមួយ « ដោយអស់ពីចិត្តអស់ពីពលំ អស់ពីគំនិត ហើយអស់ពីកម្លាំង » នោះ ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់បានកាន់តែច្បាស់អំពីឃ្លានេះ សូមឲ្យពួកគេពិពណ៌នាអំពីសកម្មភាព ឬលក្ខណៈសម្បត្តិអ្វីខ្លះ ដែលពួកគេរំពឹងថាមាននៅក្នុងខ្លួនមនុស្សម្នាក់ ដែលកំពុងព្យាយាមដើម្បីបម្រើព្រះដោយអស់ពីចិត្ត អស់ពីពលំ អស់ពីគំនិត ហើយអស់ពីកម្លាំងរបស់ពួកគាត់នោះ ។ អ្នកក៏អាចអញ្ជើញពួកគេឲ្យផ្ដល់ឧទាហរណ៍អំពីមនុស្សទាំងឡាយដែលពួកគេដឹងថាបានបម្រើព្រះអម្ចាស់តាមរបៀបនេះផងដែរ ។

សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ពុំពេញលេញដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *បើយើងបម្រើព្រះដោយអស់ពីចិត្តអស់ពីពលំ អស់ពីគំនិត ហើយអស់ពីកម្លាំងរបស់យើង* ________________________________.

ដើម្បីជួយសិស្សប្រាប់ពីគោលការណ៍មួយដែលបានបង្រៀននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤:២ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- ស្របតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤:២ តើមានពរជ័យអ្វីខ្លះ ដែលកើតចេញមកពីការបម្រើព្រះ « ដោយអស់ពីចិត្ត អស់ពីពលំ អស់ពីគំនិត ហើយអស់ពីកម្លាំង [របស់យើង] នោះ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយសូមសិស្សម្នាក់ឲ្យបំពេញសេចក្ដីថ្លែងការណ៍បញ្ចប់នៅលើក្ដារខៀន ។ វាគួរតែអានស្រដៀងគ្នានឹងឃ្លាដូចខាងក្រោមនេះ ៖ **បើយើងបម្រើព្រះដោយអស់ពីចិត្តអស់ពីពលំ អស់ពីគំនិត ហើយអស់ពីកម្លាំងរបស់យើង នោះយើងអាចបានឈរដោយឥតទោសនៅចំពោះព្រះនៅថ្ងៃចុងក្រោយបំផុត ។** អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំឃ្លានេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។
- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា ការបម្រើព្រះដោយអស់ពីចិត្តអស់ពីពលំ អស់ពីគំនិត ហើយអស់ពីកម្លាំងរបស់យើង នឹងអនុញ្ញាតឲ្យយើងឈរដោយឥតទោសនៅចំពោះព្រះដូច្នេះ ?

សូមលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យធ្វើការពិចារណាថា តើមានអារម្មណ៍យ៉ាងណាដើម្បីឈរនៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះ ហើយ « ឥតទោស » នោះ ។ អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ ឬ ពីរនាក់ ឲ្យចែកចាយគំនិតរបស់ពួកគេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤:៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាម រកមើលលក្ខណៈសម្បត្តិមួយ ដែលបុគ្គលម្នាក់ៗ ចាំបាច់ត្រូវមានដើម្បីជួយព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។

- តើលក្ខណៈសម្បត្តិអ្វីខ្លះ ដែលមនុស្សម្នាក់ចាំបាច់ត្រូវមាន ដើម្បីជួយព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់នោះ ? (មានបំណងចង់បម្រើព្រះ) ។

អ្នកអាចនឹងពន្យល់ថា មនុស្សមួយចំនួនគិតថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤ គឺជាការហៅឲ្យបម្រើជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាពេញម៉ោងតែប៉ុណ្ណោះទេ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ឪពុករបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដែលវិវរណៈនេះត្រូវបានប្រទានឲ្យគាត់ គឺពុំត្រូវបានហៅជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាពេញម៉ោងនោះទេ ។ ទោះជាយ៉ាងណា គាត់បានធ្វើតាមការប្រឹក្សានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤:២–៣ អស់មួយជីវិតរបស់គាត់ និងបម្រើដោយការតាំងចិត្ត នៅគ្រប់ទីកន្លែង និងគ្រប់ពេលដែលគាត់ត្រូវបានហៅឲ្យបម្រើ ។ គាត់គឺជាសាក្សីម្នាក់នៃសាក្សីប្រាំបីនាក់អំពីព្រះគម្ពីរមរមន ហើយជាមនុស្សម្នាក់នៃមនុស្សដំបូងដែលត្រូវបានជ្រមុជទឹក នៅពេលសាសនាចក្រ ត្រូវបានរៀបចំឡើងជាផ្លូវការនៅថ្ងៃទី ៦ ខែ មេសា ឆ្នាំ១៨៣០ ។ គាត់ក៏បានបម្រើជាលោកអយ្យកោដំបូងគេបង្អស់ក្នុងសាសនាចក្រ និងជាទីប្រឹក្សាជំនួយក្នុងគណៈប្រធានទីមួយ ។

ការប្រឹក្សាដែលបានប្រទានឲ្យនៅក្នុងកណ្ឌនេះ អាចអនុវត្តចំពោះមនុស្សទាំងអស់ដែលមានបំណងចង់បម្រើព្រះអម្ចាស់ និងតាមរបៀបជាច្រើនដែលយើងអាចស្ដាបនានគររបស់ព្រះ ។

- ជាការបន្ថែមទៅលើកិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនាពេញម៉ោង តើវិធីមួយចំនួនដែលយើងអាចជួយព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់មានអ្វីខ្លះ ?

ដើម្បីផ្ដល់ជាគំនិតដល់សិស្ស អំពីរបៀបដែលពួកគេអាចធ្វើតាមបំណងប្រាថ្នារបស់ពួកគេដើម្បីជួយនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់នាពេលឥឡូវនេះ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ម្នាក់ ឲ្យអានឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដកចេញមកពី *ដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន* ៖

> « ការបម្រើដ៏សំខាន់បំផុតមួយចំនួន ដែលអ្នកអាចផ្ដល់ឲ្យ គឺនៅក្នុងផ្ទះរបស់អ្នកផ្ទាល់ ។ អ្នកអាចបម្រើនៅក្នុងការចាត់តាំងពីសាសនាចក្រ សាលារៀន និង សហគមន៍របស់អ្នកបានផងដែរ ។ អ្នកអាចបម្រើដោយការធ្វើកិច្ចការពង្សប្រវត្តិ និង ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ អ្នកអាចបម្រើដោយការចែកចាយដំណឹងល្អ ជាមួយនឹងអ្នកដទៃឥឡូវនេះ និងក្នុងនាមជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាពេញម៉ោងនាពេលអនាគត ។ ជាញឹកញាប់ ការបម្រើដ៏មានអត្ថន័យបំផុត គឺត្រូវបានបង្ហាញតាមរយៈការធ្វើកិច្ចការល្អៗសាមញ្ញជារៀងរាល់ថ្ងៃ ។ សូមស្វែងរកការដឹកនាំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជារៀងរាល់ថ្ងៃ ដើម្បីដឹងថាតើត្រូវបម្រើនរណា និងពីរបៀបដើម្បីជួយស្របទៅតាមតម្រូវការទាំងឡាយរបស់ពួកគេ ។ សូមធ្វើតាមគំរូរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះនៅពេលអ្នកបម្រើដល់អ្នកដទៃ » (*ដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន* [កូនសៀវភៅ ឆ្នាំ ២០១១] ទំព័រ ៣២) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរនូវរបៀបជាក់លាក់មួយ ដែលពួកគេចង់ជួយព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ នៅគ្រានេះក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤:៤

ស្រែសស្កុះព្រះល្មមច្រូតហើយ

បើអាចធ្វើទៅបាន សូមយកគ្រាប់ស្រូវមកថ្នាក់រៀន ។ បើពុំមានទេ សូមបង្ហាញសិស្សនូវរូបភាពវាលស្រែ ឬ គូររូបសាមញ្ញមួយ អំពីគួរស្រូវ នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមពន្យល់ថា ស្រូវ ដូចជាស្រូវសាឡី វាប្រែពណ៌ពេលវាដុះធំឡើង ។ នៅពេលដើមស្រូវនៅខ្ចី វាមានពណ៌បៃតង ប៉ុន្តែពេលវាធំឡើងវានឹងប្រែទៅជាពណ៌លឿងព្រលែត ។ នៅពេលស្រូវវាទុំល្មមច្រូតកាត់ ជាញឹកញាប់ វាត្រូវបានពិពណ៌នាថាជា « ពណ៌លឿងទុំ » ។

សូមសរសេរពាក្យដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *វាលស្រូវ, ចម្រូត, កណ្ដៀវ* ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤:៤ ឲ្យឮៗ ។ មុនពេលគាត់អាន សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងខនេះ ព្រះអម្ចាស់ បានប្រៀបប្រដូចមនុស្សក្នុងលោកិយ ទៅនឹងវាលស្រែមួយ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានពិពណ៌នាអំពីវាលស្រែ (ឬមនុស្សក្នុងលោកិយ) ។

- តើព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលអ្វីខ្លះ អំពីវាលស្រែរបស់ទ្រង់ (ឬមនុស្សក្នុងលោកិយ) ?
- តើអ្នកគិតថាឃ្លា « ស្រែសស្កុះព្រះល្មមច្រូតហើយ » មានន័យយ៉ាងណា ? (មនុស្សក្នុងលោកិយ ត្រូវបានរៀបចំដើម្បីប្រមូលទៅកាន់ព្រះ និងសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់) ។

សូមសួរបើសិនជាមាននរណាម្នាក់អាចពន្យល់អំពីកណ្ដៀវថាជាអ្វី ហើយគេប្រើវាដើម្បីធ្វើអ្វី ។ (កណ្ដៀវ គឺជាកាំបិតមុខកោង ហើយប្រើសម្រាប់ច្រូតស្រូវ ។ អ្នកអាចនឹងចង់ គូររូបកណ្ដៀវសាមញ្ញមួយនៅលើក្ដារខៀន) ។

- តើអ្នកគិតថា ការច្រូតកាត់នឹងកណ្ដៀវដោយអស់ពីកម្លាំងរបស់ខ្លួននោះ វាមានន័យយ៉ាងណា ? (ធ្វើការដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមដើម្បីនាំអ្នកដទៃមកកាន់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ) ។
- ស្របតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤:៤ តើពរជ័យអ្វីខ្លះនឹងកើតមានចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលធ្វើការដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម ដើម្បីនាំអ្នកដទៃមកកាន់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែត្រូវប្រាកដថា ពួកគេប្រាប់អំពីសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **នៅពេលយើងធ្វើការដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមដើម្បីនាំអ្នកដទៃមកកាន់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះយើងក៏អាចទទួលបានសេចក្ដីសង្គ្រោះសម្រាប់ខ្លួនយើងផងដែរ** ។ អ្នកអាចសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។
- តើការជួយអ្នកដទៃឲ្យមករកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ក៏ដូចជាជួយយើងឲ្យមកកាន់ទ្រង់ផងដែរ បានយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីជួយសិស្សពង្រឹងទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីគោលការណ៍នេះ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យផ្ដល់ជាឧទាហរណ៍ អំពីរបៀបដែលពួកគេមានអារម្មណ៍កាន់តែជិតស្និទជាមួយនឹងព្រះវរបិតាសួគ៌ និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៅពេលពួកគេបានធ្វើការជួយដល់អ្នកដទៃឲ្យមកកាន់តែជិតទ្រង់នោះ ។ អ្នកក៏អាចចែកចាយបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ឬសាក្សីរបស់អ្នកអំពីគោលការណ៍នេះផងដែរ ។

ការចែកចាយពីការយល់ដឹង

នៅពេលសិស្សចែកចាយពីការយល់ដឹង និងបទពិសោធន៍ដូចគ្នា នោះពួកគេអាចពង្រឹងដល់ទីបន្ទាល់ និងការយល់ដឹងរបស់ពួកគេអំពីសេចក្ដីពិតនៃដំណឹងល្អ ។ នៅពេលពួកគេចែកចាយ នោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដឹកនាំពួកគេឲ្យមានការអះអាងកាន់តែជ្រាលជ្រៅអំពីសេចក្ដីពិតដែលពួកគេកំពុងតែថ្លែងទីបន្ទាល់ ។ ទាំងគ្រូបង្រៀន និងសិស្សគួរតែមានឱកាសដើម្បីចែកចាយការយល់ដឹងរបស់ខ្លួន ទាក់ទងនឹងគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដំណឹងល្អ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤:៥–៧

ព្រះអម្ចាស់ បានចែងពីគុណសម្បត្តិ និងលក្ខណៈសម្បត្តិគន្លឹះសម្រាប់ការបម្រើទ្រង់ ។

សូមឲ្យសិស្សប្រាប់អំពីមុខរបរមួយចំនួន ។ សូមជ្រើសរើសមុខរបរមួយ ឬពីរ ដែលពួកគេបានប្រាប់ ហើយសុំពួកគេឲ្យប្រាប់ពីគុណសម្បត្តិ និងលក្ខណៈសម្បត្តិចាំបាច់ ដែលមនុស្សម្នាក់ចាំបាច់ត្រូវមានដើម្បីទទួលបានជោគជ័យនៅក្នុងមុខរបរនោះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤:៥ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលលក្ខណៈសម្បត្តិដែលមនុស្សម្នាក់មានដើម្បីជួយនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ (អ្នកអាចអញ្ជើញឲ្យសិស្សម្នាក់សរសេរលក្ខណៈសម្បត្តិទាំងនេះ នៅលើក្ដារខៀន នៅពេលសិស្សក្នុងថ្នាក់បានឆ្លើយ) ។ អ្នកក៏អាចឲ្យយោបល់ដល់សិស្សគូសចំណាំវានៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤:៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាម កត់ចំណាំលក្ខណៈសម្បត្តិបន្ថែម ដែលព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់ការប្រឹក្សាឲ្យអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ « ចងចាំ » ។ (អ្នកអាចសុំឲ្យសិស្សម្នាក់សរសេរលក្ខណៈសម្បត្តិទាំងនេះនៅលើក្ដារខៀន នៅជិតនឹងលក្ខណៈសម្បត្តិដែលដកស្រង់ចេញពី ខ ៥) ។

សូមឲ្យសិស្សរកមើលសេចក្ដីពិតពី ខទី ៥–៦ ថាតើមានលក្ខណៈសម្បត្តិដ៏ទេវភាពអ្វីខ្លះដែលអនុញ្ញាតឲ្យយើងអភិវឌ្ឍ ។ សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យខុសៗគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែរកឃើញសេចក្ដីពិតដូចតទៅនេះ ៖ **ការខិតខំរបស់យើងដើម្បីអភិវឌ្ឍលក្ខណៈសម្បត្តិដ៏ទេវភាពនឹងជួយយើងឲ្យមានគុណសម្បត្តិជួយក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។** (អ្នកអាចសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន ។ អ្នកក៏អាចឲ្យយោបល់ដល់សិស្សឲ្យសរសេរវានៅក្នុងបទគម្ពីររបស់ពួកគេ ជិតនឹង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤:៥–៦ ផងដែរ ។

- តើការអភិវឌ្ឍលក្ខណៈសម្បត្តិនីមួយៗ នៅក្នុង ខ ៥–៦ ជួយយើងកាន់តែមានប្រសិទ្ធភាពក្នុងការជួយដល់កិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើលក្ខណៈសម្បត្តិណាមួយ ដែលសរសេរនៅក្នុងខទាំងនេះ ដែលអ្នកចង់អភិវឌ្ឍវាឲ្យបានកាន់តែពេញលេញ ? ហេតុអ្វី ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤:៧ ឲ្យឮៗ ខណៈដែលសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្វែងរករបៀបដែលយើងអាចព្យាយាមធ្វើតាម និងអភិវឌ្ឍលក្ខណៈសម្បត្តិទាំងនេះ ។

- តើពាក្យ « សុំ » និង « គោះ » មានន័យយ៉ាងណា ?
- តើអ្នកគិតថា ការអធិស្ឋានអាចជួយយើងឲ្យអភិវឌ្ឍលក្ខណៈសម្បត្តិដ៏ទេវភាពបានយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីបញ្ចប់មេរៀន អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សឲ្យថ្លែងទីបន្ទាល់អំពី ពរជ័យទាំងឡាយដែលពួកគេបានទទួល នៅពេលពួកគេបានជួយនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

មេរៀនទី១៤

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥

បុព្វកថា

ទោះជាម៉ាទីន ហារិស បានធ្វើឲ្យបាត់ឯកសារសរសេរដោយដៃចំនួន១១៦ ទំព័រក្ដី ក៏អំឡុងពេលនៃរដូវក្ដៅ នៃឆ្នាំ១៨២៨ លោកបានបន្ដចង់ជួយនៅក្នុងការនាំចេញមកនៃព្រះគម្ពីរមរមនដែរ ។ នៅខែមិនា ឆ្នាំ១៨២៩ ម៉ាទីន បានធ្វើដំណើរពីផ្ទះរបស់លោក នៅរដ្ឋនូវយ៉ោក ដើម្បីសួរសុខទុក្ខយ៉ូសែប និងអិមម៉ា ស្ម៊ីធ នៅភូមិហាម៉ូនី រដ្ឋផេនសិលវេញ៉ា ។ ខណៈដែលនៅទីនោះ ម៉ាទីន បានស្នើសុំធ្វើជាសាក្សីម្នាក់ថា យ៉ូសែប មានផ្ទាំងចំណារមាស ។ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទូលសួរទៅព្រះអម្ចាស់ ហើយបានទទួលវិវរណៈ ដែលឥឡូវនេះត្រូវបានគេស្គាល់ថាជា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥ ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់ បានប្រកាសថា សាក្សីបីនាក់ នឹងត្រូវបានហៅឲ្យថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីព្រះគម្ពីរមរមន ហើយបានប្រាប់ដល់ម៉ាទីន អំពីអ្វី ដែលគាត់ត្រូវធ្វើ ដើម្បីសមនឹងក្លាយជាសាក្សីម្នាក់នៃសាក្សីទាំងនេះ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥:១–២២

ព្រះអម្ចាស់នឹងនាំព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ចេញមកនៅថ្ងៃចុងក្រោយ ហើយសាក្សីទាំងឡាយ នឹងថ្លែងទីបន្ទាល់

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យឆ្លើយសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើមានអ្វីមួយ ដែលអ្នកបានគ្រាន់តែឮអំពីវា ប៉ុន្ដែចង់មើលឃើញដោយផ្ទាល់ភ្នែកឬទេ ? ហេតុអ្វីអ្នកចង់មើលឃើញផ្ទាល់ភ្នែក ?

បន្ទាប់ពីសិស្សពីរបីនាក់បានឆ្លើយរួច សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥:១ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលអ្វីដែលម៉ាទីន ហារិស ចង់មើលឃើញដោយខ្លួនគាត់ ។ បន្ទាប់ពីសិស្សបានប្រាប់នូវអ្វីដែលម៉ាទីន ចង់មើលឃើញហើយ នោះអ្នកអាចនឹងសួរពួកគេ ប្រសិនបើពួកគេចង់មើលឃើញផ្ទាំងចំណារមាសឬទេ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់ ឬ ពីរនាក់ ពន្យល់អំពីចម្លើយរបស់ពួកគេ ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់ពីមូលហេតុដែល ម៉ាទីន ស្វែងរកសាក្សីបន្ថែមអំពីផ្ទាំងចំណារដែលមាននោះ សូមពន្យល់ថា នៅខែមិនា ឆ្នាំ១៨២៩ ម៉ាទីន បានរៀបចំធ្វើដំណើរពីផ្ទះរបស់គាត់នៅរដ្ឋនូវយ៉ោក ទៅសួរសុខទុក្ខយ៉ូសែប និង អិមម៉ា ស្ម៊ីធ នៅភូមិហាម៉ូនី រដ្ឋផេនសិលវេញ៉ា ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ភរិយារបស់គាត់ លូស៊ី ហារិស ពុំសប្បាយចិត្តចំពោះពេលវេលា និងប្រាក់កាសដែលប្ដីរបស់គាត់ បានផ្ដល់សម្រាប់ការបោះពុម្ពព្រះគម្ពីរមរមនទេ ។ គាត់ខឹងនឹងយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដែលបានបដិសេធនឹងសំណើរពីខាងដើមរបស់គាត់ដើម្បីមើលផ្ទាំងចំណារមាសផងដែរ ។ គាត់បានធ្វើសំណុំឯកសារច្បាប់ប្ដឹងទាស់នឹងយ៉ូសែប ហើយបានប្រមូលមនុស្សមួយក្រុមដែលស្ម័គ្រចិត្តធ្វើទីបន្ទាល់ថា លោកកុហកអំពីរឿងផ្ទាំងចំណារ ។ បន្ថែមពីលើការគំរាមគំហែងប្ដឹងទាស់នឹងយ៉ូសែប មនុស្សទាំងនោះ បានព្រមានម៉ាទីនថា បើគាត់ពុំចូលរួមនឹងពួកគេធ្វើទីបន្ទាល់សង្ស័យអំពីការបោកបញ្ឆោត និងការក្លែងបន្លំរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ទេនោះម៉ាទីននឹងជាប់ទោសជាមួយយ៉ូសែប ហើយនឹងត្រូវជាប់គុគជាមួយយ៉ូសែបដែរ ។ ស្របនឹងពេលនោះម៉ាទីន ពុំធ្លាប់ឃើញផ្ទាំងចំណារមាសផ្ទាល់ផង ទោះជាគាត់បានធ្វើជាអ្នកសរសេរឲ្យយ៉ូសែបក្ដី ។ បន្ទាប់ពីបានធ្វើដំណើរទៅដល់ផ្ទះរបស់យ៉ូសែប ម៉ាទីន បានបង្ហាញពីបំណងរបស់គាត់ដើម្បីទទួលបានសាក្សីបន្ថែមមួយអំពីភាពពិតប្រាកដនៃផ្ទាំងចំណារមាស ។ គាត់អាចនឹងជឿថា បើគាត់អាចមើលឃើញផ្ទាំងចំណារផ្ទាល់ នោះ គាត់នឹងត្រៀមខ្លួនដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់នៅក្នុងតុលាការអំពីវត្តមានរបស់ផ្ទាំងចំណារ ហើយស្រាយបំភ្លឺកេរ្ដិ៍ឈ្មោះរបស់គាត់ និងយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដែលឥតជាប់ជំពាក់នឹងការបោកបញ្ឆោតអ្វីនោះទេ ។ បន្ទាប់ពីយ៉ូសែប បានស្ដាប់ចំពោះសំណើររបស់ម៉ាទីន ដើម្បីឃើញផ្ទាំងចំណារនោះលោកបានទូលសូមព្រះអម្ចាស់ ហើយបានទទួលវិវរណៈនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥:២–៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់ បានប្រាប់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ឲ្យតបនឹងសំណើររបស់ម៉ាទីន ហារិស ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់យ៉ូសែប ឆ្លើយតបនឹងម៉ាទីន យ៉ាងដូចម្ដេច ?

- ហេតុអ្វីក៏យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ពុំអាចបង្ហាញផ្ទាំងចំណារដល់ ម៉ាទីន ហារិស ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាពីមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់ ពុំអនុញ្ញាតឲ្យបង្ហាញផ្ទាំងចំណារមាសចំពោះពិភពលោក ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោម ដោយប្រធានយ៉ូសែប ហ្វីលឌិង ស្ម៊ីធ ៖

« ជាញឹកញាប់ នៅពេល [មនុស្ស]. . . ស្ដាប់រឿងអំពីការចេញមកនៃព្រះគម្ពីរមរមន នោះពួកគេសួរបើផ្ទាំងចំណារមាននៅក្នុងសារមន្ទីរខ្លះ ដែលអាចឲ្យពួកគេអាចមើលឃើញដែរឬទេ ។ មនុស្សដែលមានការបំពាក់បំប៉នខាងវិទ្យាសាស្ត្រមួយចំនួន [ស្មាន] ថាបើមានអ្នកប្រាជ្ញអាចមើលឃើញនិងពិសោធន៍ អាន ហើយរៀនពីផ្ទាំងចំណារ នោះពួកគេនឹងថ្លែងទីបន្ទាល់ពីសេចក្ដីពិត និងសច្ចៈសីលភាពរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ហើយពិភពលោកទាំងមូលនឹងបានផ្លាស់ប្រែចិត្តជឿ » (*Church History and Modern Revelation, 2 vols.* [១៩៥៣],១:៤០) ។

សូមឲ្យសិស្សធ្វើការជាដៃគូ ។ សូមអញ្ជើញដៃគូនីមួយៗ ផ្លាស់វេនគ្នាអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥:៥–១០ ឲ្យឮៗ រកមើលមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ កុំឲ្យបង្ហាញផ្ទាំងចំណារដល់លោកិយ ។

- តើព្រះអម្ចាស់មានហេតុផលអ្វី ដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ពុំគួរបង្ហាញផ្ទាំងចំណារដល់លោកិយនោះ ? (បើមនុស្សមិនជឿព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលបានបើកសម្ដែងតាមរយៈយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នោះពួកគេនឹងមិនជឿ ទោះជាពួកគេបានឃើញផ្ទាំងចំណារក្ដី [សូមមើល គ. និង ស. ៥:៧]; ព្រះអម្ចាស់ រក្សាផ្ទាំងចំណារកុំឲ្យពិភពលោកឃើញសម្រាប់គោលបំណងដ៏ឈ្លាសវៃ [សូមមើល គ. និង ស. ៥:៩]) ។

- តើអ្នករៀនអ្វីខ្លះមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥:១០ អំពីការហៅជាពិសេសរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែត្រូវប្រាកដថា ពួកគេប្រាប់សេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះអម្ចាស់ បានហៅយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ឲ្យនាំព្រះបន្ទូលទ្រង់ទៅកាន់ពិភពលោក ។** អ្នកអាចឲ្យយោបល់សិស្សឲ្យសរសេរសេចក្ដីពិតនេះ នៅក្នុងគម្ពីររបស់ពួកគេនៅជិតនឹងគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥:១០) ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា វាសំខាន់សម្រាប់យើងដើម្បីមានទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិតនេះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥:១១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា ទ្រង់នឹងធ្វើដើម្បីគាំទ្រដល់ទីបន្ទាល់របស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អំពីព្រះគម្ពីរមរមន ។ បន្ទាប់ពីសិស្សរាយការណ៍នូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀន សូមសរសេរសេចក្ដីពិតនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ទីបន្ទាល់នៃពួកសាក្សីបីនាក់ នឹងឈរជាភស្ដុតាងអំពីសេចក្ដីពិតពេញលេញនៃព្រះគម្ពីរមរមន ។**

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥:១១–១៥ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ រកមើលនូវអ្វីដែលពួកសាក្សីបីនាក់នឹងស្ដាប់ឮ មើលឃើញ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

- តើវាជាប្រយោជន៍យ៉ាងដូចម្ដេច ដើម្បីដឹងថា បន្ថែមពីលើ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ព្រះអម្ចាស់បានហៅសាក្សីបីនាក់ ដែលបានឃើញផ្ទាំងចំណារហើយបានស្ដាប់ឮព្រះអម្ចាស់ប្រកាសពីសេចក្ដីពិតពេញលេញនោះ ?

សូមពន្យល់ថា បន្ថែមពីលើការដឹកនាំយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងសាក្សីបីនាក់ឲ្យថ្លែងទីបន្ទាល់ នោះព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់មធ្យោបាយផ្សេងទៀត ដែលយើងអាចដឹងពីសេចក្ដីពិតពេញលេញនៃព្រះគម្ពីរមរមន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥:១៦–១៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យានឹងអ្នកទាំងឡាយដែលជឿទៅលើព្រះគម្ពីរមរមន ។

- តើព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា ទ្រង់នឹងបញ្ជូនអ្វីខ្លះ មកដល់ពួកអ្នកទាំងឡាយដែលជឿតាមព្រះបន្ទូលទ្រង់នោះ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែប្រាប់ពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងនឹងជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះទ្រង់នឹងបញ្ជាក់ពីសេចក្ដីពិតតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់)** ។

ដើម្បីជួយដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់មើលឃើញពីរបៀបដែលពួកគេអាចអនុវត្តសេចក្ដីពិតដែលបានបង្ហាញនៅខាងលើ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាននូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយប្រធានអែសរ៉ា ថាហ្វ បែនសឹន ។ សូមឲ្យសិស្សស្ដាប់អ្វីដែលយើងគួរធ្វើ ពេលយើងបានទទួលទីបន្ទាល់មួយអំពីព្រះគម្ពីរមរមន ។

« យើងម្នាក់ៗត្រូវការមានទីបន្ទាល់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើង អំពីព្រះគម្ពីរមរមន តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ បន្ទាប់មកទីបន្ទាល់របស់យើង ផ្ដួបជាមួយនឹងព្រះគម្ពីរមរមន គួរតែចែកចាយជាមួយនឹងអ្នកដទៃដើម្បីពួកគេអាចដឹងតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធផងដែរអំពីសេចក្ដីពិតពេញលេញរបស់វា » (The Book of Mormon and the Doctrine and Covenants, » *Ensign* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ១៩៨៧, ទំព័រ ៨៤) ។

សូមឲ្យពេលដល់សិស្សពីរបីនាទីដើម្បីសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរមរមន (១) ទីបន្ទាល់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេអំពីព្រះគម្ពីរមរមន ឬ (២) អ្វីដែលពួកគេអាចធ្វើ ដើម្បីទទួលបាន ឬពង្រឹងភាពជាសាក្សីរបស់ពួកគេ ថាព្រះគម្ពីរមរមនពិត ។ អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយនូវអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥:២១–២២ ឲ្យឮៗ ដោយដាក់ជំនួសឈ្មោះ « យ៉ូសែប » ជាឈ្មោះផ្ទាល់របស់ពួកគេ ។ សូមឲ្យសិស្សទន្ទេញចាំនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់កំពុងបង្រៀននៅក្នុងគម្ពីរទាំងនេះ ។

- តើមនុស្សម្នាក់ អាចចៀសវាងពីការស្ដាប់តាម« ការបញ្ចុះបញ្ចូលរបស់មនុស្ស » ដោយរបៀបណា ?
- តើព្រះអម្ចាស់បានសន្យាដល់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ថា លោកនឹងទទួលបានអ្វីបើលោកស្មោះត្រង់– ទោះបីជាលោក ត្រូវគេ « សម្លាប់ » ក៏ដោយនោះ ? (ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥:២៣–៣៥

ម៉ាទីន ហារិស អាចត្រូវបានហៅជាសាក្សីម្នាក់នៃសាក្សីទាំងបីនាក់ បើគាត់ប្រែចិត្ត

បើអាចធ្វើទៅបាន សូមបង្ហាញសិស្សនូវអំពូលភ្លើងមួយ (ឬគូររូបអំពូលភ្លើងនៅលើក្ដារខៀន) ។ សូមសួរថាយើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីធ្វើឲ្យអំពូលភ្លើងភ្លឺ ។ បន្ទាប់មកដាក់អំពូលភ្លើងក្នុងចង្កៀងភ្លើង ។ ដោតភ្លើងរួចចុចកុងតាក់បើក ។ សូមពន្យល់ថា វាក៏ដូចជាជំហានមួយចំនួនដើម្បីបើកភ្លើងឲ្យអំពូលភ្លើងភ្លឺដែរ ម៉ាទីន ហារិស បានដឹងថា នឹងមានជំហានមួយចំនួនដើម្បីទទួលសាក្សីអំពីផ្ទាំងចំណារ ដែលលោកមានបំណងប្រាថ្នាចង់បានពីព្រះអម្ចាស់ ។

សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥:២៣–២៤ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ រកមើលការសន្យាបន្ថែមដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ម៉ាទីន ហារិស ដោយប្រើពាក្យ *បើ* និងពាក្យ *ខណៈនោះ* ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរអ្វីដែលពួកគេរកឃើញនៅលើក្ដារខៀន ។ សិស្សអាចសរសេរអ្វីដូចជា « បើម៉ាទីន ហារិស នឹងអធិស្ឋានដោយរាបសារ សេចក្ដីជំនឿ និងដោយស្មោះត្រង់ ខណៈនោះ ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានឲ្យគាត់មើលផ្ទាំងចំណារ ដូចដែលគាត់ប្រាថ្នាចង់មើលហើយ » ។ សូមចង្អុលបង្ហាញថា តាមរយៈការសន្យានេះ ព្រះអម្ចាស់ បានផ្ដល់ឱកាសដល់ ម៉ាទីន ហារិស ដើម្បីធ្វើជាសាក្សីម្នាក់អំពីព្រះគម្ពីរមរមន ។

- តើអ្នកគិតថា ការអធិស្ឋានដោយរាបសារ សេចក្ដីជំនឿ និងដោយស្មោះត្រង់ មានន័យយ៉ាងណា ?

ដើម្បីជួយសិស្សស្គាល់សេចក្ដីពិតមួយ ចេញមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥:២៤ សូមឲ្យពួកគេឡើងវិញនូវសេចក្ដីថ្លែងការ « បើ–ខណៈនោះ » នៅលើក្ដារខៀន តាមរបៀបមួយដែលអាចអនុវត្តចំពោះ យើងទាំងអស់គ្នា ។ សិស្សគួរតែបង្ហាញអ្វីមួយដែលស្រដៀងគ្នាទៅនឹងសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងអធិស្ឋានដោយស្មោះដោយរាបសារ និងសេចក្ដីជំនឿ ខណៈនោះយើងអាចទទួលបានចម្លើយស្របតាមបំណងប្រាថ្នាសុចរិតរបស់យើង ។**

- តើអ្នកគិតថា ការអធិស្ឋានដោយរាបសារ សេចក្ដីជំនឿ និងដោយស្មោះត្រង់ អាចរៀបចំយើងទទួលចម្លើយមកពីព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើនៅពេលណា ដែលអ្នកស្ដាប់ ឬផ្ដល់ការអធិស្ឋានមួយ ដែលអ្នកមានអារម្មណ៍ថា ត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យដោយភាពរាបសារ សេចក្ដីជំនឿ និងដោយស្មោះត្រង់នោះ ? តើអ្វីដែលធ្វើឲ្យការអធិស្ឋាននេះ ខុសពីការអធិស្ឋានផ្សេងទៀត ដែលអ្នកបានស្ដាប់ឮ ឬផ្ដល់ការអធិស្ឋាននោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥:២៥–២៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាមរកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ បានរំពឹងឲ្យម៉ាទីន ហារិស ធ្វើបន្ទាប់ពីការក្លាយជាសាក្សីម្នាក់ចំពោះព្រះគម្ពីរមរមន ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥:២៧–២៨, ៣២ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ រកមើលការប្រឹក្សានិងការព្រមានបន្ថែមដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ម៉ាទីន ហារិស ។

ការស្គាល់គោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ទាំងឡាយ

នៅពេលអ្នកជួយសិស្សឲ្យដឹងពីរបៀបស្គាល់គោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ពួកគេនឹងអាចសិក្សាព្រះគម្ពីរមានប្រសិទ្ធភាពជាងនេះដោយខ្លួនឯង ។ សូមបង្រៀនសិស្សឲ្យរកមើលឃ្លាដូចជា « ម្លោះហើយយើងឃើញ » « ហេតុដូច្នេះហើយ » « ហេតុដូច្នេះហើយ » « ដ្បិតមើលចុះ » ឬ « ប្រសិនបើ . . . នោះ . . . » ដែលជាញឹកញាប់ វាបង្ហាញពីគោលការណ៍ ឬ សេចក្ដីថ្លែងការនៃគោលលទ្ធិ ។

- តើព្រះអម្ចាស់ប្រឹក្សា និងព្រមានអ្វីខ្លះ ដល់ម៉ាទីន ហារិសឲ្យធ្វើ ?
- តើព្រះអម្ចាស់ មានបន្ទូលថាអ្វីខ្លះ នឹងកើតឡើងចំពោះ ម៉ាទីន ហារិស បើគាត់ពុំបន្ទាបខ្លួន និង « ទទួលសាក្សីមួយ » (គ. និង ស. ៥:៣២) មកពីព្រះអម្ចាស់ទេនោះ ?
- តើយើងអាចប្រៀបធៀបការប្រឹក្សានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥:៣២ ទៅនឹងខ្លួនយើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យកត់ត្រានៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរនូវរាល់អារម្មណ៍ដែលកើតមានដល់ពួកគេ អំឡុងមេរៀននាថ្ងៃនេះ ។ អ្នកអាចនឹងលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យផ្ដោតទៅលើការផ្លាស់ប្ដូរជាក់លាក់ ដែលពួកគេទទួលអារម្មណ៍ថា ពួកគេចាំបាច់ត្រូវធ្វើការផ្លាស់ប្ដូរ ដើម្បីអធិស្ឋានឲ្យកាន់តែរាបសារ ដោយសេចក្ដីជំនឿ និងកាន់តែស្មោះ ដើម្បីពួកគេអាចទទួលបានចម្លើយមកពីព្រះអម្ចាស់កាន់តែល្អប្រសើរ ។

មេរៀនទី១៥

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ១:៦៦–៦៧; គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦–៧

បុព្វកថា

នៅដើមនិទារឃរដូវ ឆ្នាំ១៨២៩ ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលអារម្មណ៍ជម្រុញមួយយ៉ាងខ្លាំងអំពីការបកប្រែនៃព្រះគម្ពីរមរមន ។ លោកបានឃើញថាពេលវេលារបស់លោកដើម្បីធ្វើការបកប្រែគឺមានពេលកំណត់យ៉ាងខ្លាំង ដោយសារលោកចាំបាច់ត្រូវធ្វើការដើម្បីផ្គត់ផ្គង់ដល់គ្រួសាររបស់លោក ។ បងប្រុសរបស់អិមម៉ា និង យ៉ូសែប ឈ្មោះ សាំយូអែល បានជួយធ្វើជាស្មៀនប៉ុន្តែពួកគេពុំអាចសរសេរឲ្យលោកពេញម៉ោងទេ ។ យ៉ូសែបបានមានផ្ទាំងចំណារអស់រយៈពេលច្រើនជាងមួយឆ្នាំកន្លះ ព្រមជាមួយនឹងការបាត់ឯកសារសរសេរដោយដៃចំនួន ១១៦ ទំព័រ នោះលោកមានតែពីរបីទំព័រប៉ុណ្ណោះនៃឯកសារដែលបានបកប្រែហើយនោះ ។ យ៉ូសែបបានអធិស្ឋានទូលសូមព្រះអម្ចាស់ឲ្យបញ្ជូននរណាម្នាក់ដែលអាចជួយលោកនៅក្នុងកិច្ចការបកប្រែ ។ ក្នុងការឆ្លើយតបចំពោះការអធិស្ឋានរបស់យ៉ូសែប នោះព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជូនអូលីវើរ ខៅឌើរី ឲ្យមកធ្វើជាស្មៀន ។

វិវរណៈនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦ និង ៧ ត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យមិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីការមកដល់របស់ អូលីវើរ ។ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦ មាននូវការប្រឹក្សាដល់អូលីវើរ ស្ដីអំពីតួនាទីរបស់លោក នៅក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧ មាននូវកំណែថ្មីនៃការសរសេរមួយចំនួនដែលបានបកប្រែរួចដោយ យ៉ូហាន ដែលបង្រៀនថា ព្រះអម្ចាស់ បានប្រទានតាមបំណងរបស់ យ៉ូហាន ជាសិស្សដ៏ជាទីស្រឡាញ់ដែលចង់នៅរស់ និងនាំព្រលឹងជាច្រើនមកកាន់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ រហូតដល់ការយាងមកជាលើកទីពីរ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ១:៦៦–៦៧; គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦:១–៩ ។

អូលីវើរ ខៅឌើរី បានក្លាយជាស្មៀនរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ

សូមគូររូប អំពូលភ្លើង និង ព្រះអាទិត្យរះ នៅលើក្ដារខៀន ។

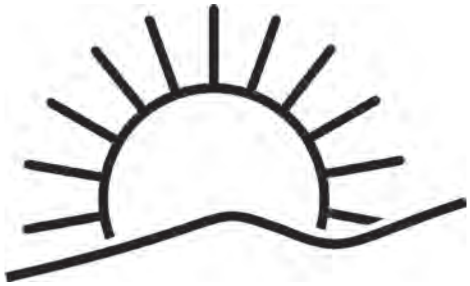

- តើការបើកអំពូលភ្លើងឲ្យភ្លឺ ខុសគ្នាពីការមើលព្រះអាទិត្យរះយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សិស្សអាចនឹងផ្ដល់យោបល់ផ្សេង ៗគ្នាជាច្រើន ប៉ុន្តែសូមចង្អុលបង្ហាញថា មួយ អ្នកមើលឃើញពន្លឺភ្លាម ៗ ហើយមួយទៀត អ្នកមើលឃើញវាបន្តិចម្ដង ៗ) ។

សូមពន្យល់ថា អែលឌើរ ដាវីឌ អេ បែដណា នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ បានប្រើភាពស្រដៀងគ្នាដើម្បីបង្រៀនអំពីវិវរណៈផ្ទាល់ខ្លួន ។ លោកបានបង្រៀនថា ពេលខ្លះវិវរណៈកើតឡើង « ភ្លាម ៗ ទាំងស្រុង និងតែម្ដងក្នុងពេលតែមួយ [ដូចជាការបើកភ្លើងនៅក្នុងបន្ទប់ងងឹតដូច្នោះដែរ] ។ . . .[ប៉ុន្តែ] ជាញឹកញាប់បំផុត វិវរណៈកើតមានមកច្រើនឡើង ៗតាមពេលវេលា » (The Spirit of Revelation, » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១១,ទំព័រ ៨៨) ។ សូមអញ្ជើញសិស្ស

ឲ្យពិចារណាអំពីគ្រានានាដែលព្រះអម្ចាស់បានឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេភ្លាមៗ និងគ្រាដែលទ្រង់បានឆ្លើយដោយសន្សឹមៗ ។ នៅពេលពួកគេសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦ នៅថ្ងៃនេះ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យរកមើលសេចក្ដីពិតដែលនឹងជួយពួកគេឲ្យស្គាល់ថា ពេលណាព្រះកំពុងប្រទានវិវរណៈដល់ពួកគេ ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីបរិបទជាប្រវត្តិសាស្ត្រសម្រាប់វិវរណៈនេះ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានឮៗនូវកថាកណ្ឌទីមួយនៃបុព្វកថាមេរៀននេះ ។ បន្ទាប់មកអញ្ជើញសិស្សទាំងអស់ឲ្យអាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ –ប្រវត្តិ១:៦៦–៦៧ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ ហើយប្រាប់ពីរបៀបដែលព្រះវរបិតាសួគ៌ បានជួយយ៉ូសែប នៅក្នុងកិច្ចខិតខំរបស់លោកដើម្បីបកប្រែកាន់តែឆាប់ដោយរបៀបណា ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានធ្វើអ្វីខ្លះ នៅក្នុងការឆ្លើយតបចំពោះការទូលអង្វររបស់ យ៉ូសែប សូមមនុស្សម្នាក់មកជួយដល់ការបកប្រែរបស់លោកនោះ ?

បន្ទាប់ពីសិស្សរាយការណ៍នូវអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ សូមពន្យល់ថា អូលីវើរ ខៅឌើរី បានមកពី ប៉ាលម៉ៃរ៉ា រដ្ឋ នូវ យ៉ោក មានចម្ងាយជាង ២២៥ គីឡូម៉ែត្រ ដើម្បីមកជួបនឹងយ៉ូសែប នៅភូមិ ហាម៉ូនី រដ្ឋ ផែនសិលវេញ៉ា (សូមមើល ផែនទីប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រ ផែនទី ទី១ « សហរដ្ឋប៉ែកឦសាន ») ហើយថាលោកបានមកដល់នៅពីរបីថ្ងៃក្រោយពេល យ៉ូសែប បានអធិស្ឋានសុំជំនួយ ។

សូមពន្យល់ថា នៅមិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពី អូលីវើរបានធ្វើជាស្មៀនរបស់យ៉ូសែប នោះយ៉ូសែប បានទទួលវិវរណៈមួយដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅអូលីវើរ ។ វិវរណៈនេះបានថ្លែងពីបំណងរបស់អូលីវើរ ហើយជាក់ស្ដែងបានឆ្លើយសំណួរ ដែលគាត់បានអធិស្ឋានប៉ុន្តែពុំបានបង្ហាញប្រាប់ដល់យ៉ូសែប ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦:៥–៦, ៨ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ ហើយរកមើលការបង្ហាញដែលព្រះអម្ចាស់ បានដឹងពីបំណងប្រាថ្នារបស់អូលីវើរ ។

- តើខគម្ពីរទាំងនេះ និងកិច្ចកិតខំរបស់អូលីវើរ ដើម្បីធ្វើដំណើរ ២២៥ គីឡូម៉ែត្រមកជួយយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ប្រាប់យើងអំពីអូលីវើរយ៉ាងណាខ្លះ ?

កំណត់ចំណាំ ៖ ខ១–៩ ត្រូវបានកើតមានម្ដងទៀតនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១១ ជាវិវរណៈមួយដែលនិយាយចំៗទៅហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធ ហើយនឹងពិភាក្សាបន្ថែមនៅក្នុងមេរៀននោះ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦:១០–២៤

ព្រះអម្ចាស់ អះអាងដល់អូលីវើរ ខៅឌើរី អំពីសេចក្ដីពិតពេញលេញនៃកិច្ចការនោះ

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាពីសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកធ្លាប់បានទទួលចម្លើយមួយមកពីព្រះ ហើយក្រោយមកជួបនឹងកង្វល់ ឬការច្របូកច្របល់អំពីចម្លើយនោះឬទេ ? (សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយបទពិសោធន៍របស់គេ ។ អ្នកក៏អាចចែកចាយពីបទពិសោធន៍មួយរបស់អ្នកផ្ទាល់ផងដែរ ។ សូមរំឭកសិស្សថា បទពិសោធន៍មួយចំនួន គឺពិសិដ្ឋ ឬផ្ទាល់ខ្លួនណាស់ ពុំគួរចែកចាយទេ) ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦:១០–១៣ ដោយការពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់ បានប្រាប់ដល់អូលីវើរ ខៅឌើរី ថា អូលីវើរ មានអំណោយទានមួយនៃវិវរណៈ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦:១៤–១៧, ២០ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ បានបង្រៀនដល់អូលីវើរ អំពីការទទួល និងការស្គាល់វិវរណៈ ។

- តើសេចក្ដីពិតអ្វី ដែលព្រះអម្ចាស់បង្រៀនដល់ អូលីវើរ អំពីការទទួល និងការស្គាល់វិវរណៈនោះ ?

សិស្សអាចប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ។ អ្នកអាចសរសេរវានៅលើក្ដារខៀន នៅពេលសិស្សប្រាប់ ។ អ្នកក៏អាចឲ្យយោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំឃ្លា ដែលមានអត្ថន័យចំពោះពួកគេនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះផងដែរ ។

នៅពេលយើងស្វែងរកចម្លើយមកពីព្រះវរបិតាសួគ៌ នោះទ្រង់នឹងប្រទានដល់យើងនូវការណែនាំ ។

ព្រះអម្ចាស់ នឹងបំភ្លឺគំនិតរបស់យើងតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

ព្រះដឹងពីគំនិត និងបំណងនៃដួងចិត្តរបស់យើង ។

នៅពេលយើងបានទទួលវិវរណៈ នោះយើងគួរតែរក្សាវាទុកនៅក្នុងដួងចិត្តរបស់យើង ។

- ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់សម្រាប់យើង ដើម្បីដឹងថា ព្រះអម្ចាស់ស្ដាប់ឮ និងឆ្លើយតបចំពោះការអធិស្ឋានរបស់យើង ?

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណា ដែលថា ព្រះអម្ចាស់ នឹង « បំភ្លឺ » ដល់គំនិតរបស់យើងនោះ ? (អ្នកអាចពន្យល់ថាតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះព្រះអម្ចាស់ នឹងប្រទានគំនិត និងការយល់ដឹងមកដល់យើង) ។

- ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់ដើម្បីដឹងថា មានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលដឹងពីគំនិត និងបំណងប្រាថ្នានៃដួងចិត្តរបស់យើង ?
- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណា ដើម្បី « រក្សា » ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នោះ ? (ដើម្បីសិក្សា ពិចារណា និងធ្វើនូវរឿងទាំងឡាយដែលព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែង និងមានទំនុកចិត្តទៅលើវិវរណៈដែលយើងបានទទួល) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦:២១–២៤ ឲ្យឮៗ ហើយសុំសិស្សឲ្យស្វែងរករបៀបផ្សេងទៀតដែលព្រះអម្ចាស់បានទំនាក់ទំនងនឹងយើង ។

- តើយើងអាចរៀនមកពីខទាំងនេះអ្វីខ្លះ អំពីរបៀបផ្សេងទៀតដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកកាន់យើងនោះ ? (**ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលនូវភាពសុខសាន្តដល់គំនិតយើង ជាសាក្សីមួយអំពីសេចក្ដីពិត ។** អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់សិស្សគូសចំណាំឃ្លា « ភាពសុខសាន្តដល់គំនិតរបស់អ្នក » [គ. និង ស. ៦:២៣]) ។
- ចេញមកពីបទពិសោធន៍របស់អ្នក តើអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា ដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលពីសេចក្ដីសុខសាន្តកើតមានក្នុងគំនិតយើងនោះ ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យកាន់តែយល់អំពីរបៀបដែលវិវរណៈមានមកកាន់ពួកគេ សូមចង្អុលបង្ហាញថា ការទទួលស្គាល់ពេលដែលព្រះអម្ចាស់កំពុងមានបន្ទូលមកកាន់យើង ពេលខ្លះអាចមានការលំបាក សូមពន្យល់ថា អែលឌើរ បេដណា បានប្រាប់ពីភាពស្រដៀងគ្នានៃព្រះអាទិត្យរះទៅដល់កម្រិតមួយទៀត ដើម្បីបញ្ជាក់បន្ថែមឲ្យច្បាស់ អំពីរបៀបទំនាក់ទំនងមកពីព្រះដែលកើតមានជាញឹកញាប់នោះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ៖

« ពេលខ្លះ ព្រះអាទិត្យរះនៅពេលព្រឹកមួយ ដែលមានពពកច្រើន ឬចុះអ័ព្ទ ។ ដោយសារតែអាកាសធាតុមិនល្អ ការទទួលបានពន្លឺគឺមានភាពលំបាកជាង ហើយការប្រាប់ដោយត្រឹមត្រូវអំពីពេលដែលព្រះអាទិត្យរះលើមេឃ គឺពុំអាចធ្វើទៅបានទេ ។

« ស្រដៀងគ្នានឹងនេះដែរ ភាគច្រើនយើងទទួលបានវិវរណៈដោយពុំបានដឹងពីរបៀប ឬ ពេលវេលាដែលយើងទទួលបានវិវរណៈនោះទេ » (« The Spirit of Revelation, » ទំព័រ ៨៩) ។

- តើពេលខ្លះយើងមើលរំលង ឬបដិសេធចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះការអធិស្ឋានរបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើអ្នកនឹងផ្ដល់ឱវាទអ្វីខ្លះ ដល់នរណាម្នាក់ដែលចង់រៀនឲ្យស្គាល់ថា ពេលណាព្រះអម្ចាស់កំពុងមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេឲ្យបានកាន់តែប្រសើរនោះ ?

សូមពន្យល់ថា វាពុំមានទេ រហូតទាល់តែបន្ទាប់ពីវិវរណៈនេះ ត្រូវបានទទួល ដែលអូលីវើរ បានប្រាប់យ៉ូសែប អំពី « យប់ » ដែលព្រះអម្ចាស់បានសំដៅទៅ នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦:២២ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាននូវអ្វីដែលព្យាការី យ៉ូសែប បានរៀនបន្ទាប់ពីការទទួលវិវរណៈនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦ ៖

« បន្ទាប់ពីយើងបានទទួលវិវរណៈនេះ អូលីវើរ ខៅឌើរី បានថ្លែងមកកាន់ខ្ញុំថា បន្ទាប់ពីគាត់បានទៅរកឪពុកខ្ញុំដើម្បីរស់នៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់ បន្ទាប់មក គ្រួសារខ្ញុំ បានទំនាក់ទំនងនឹងគាត់អំពីខ្ញុំដែលមានផ្ទាំងចំណារ ហើយនៅយប់មួយបន្ទាប់ពីគាត់ចូលដេកនៅលើគ្រែ គាត់បានអធិស្ឋានទៅព្រះអម្ចាស់ដើម្បីដឹង បើរឿងទាំងនេះ គឺពិតដូច្នោះមែន រួចព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញដល់គាត់ថា វាពិតមែន ប៉ុន្តែគាត់បានទុករឿងនោះជាសម្ងាត់បំផុត ហើយពុំបាប្រាប់ទៅនរណាម្នាក់ទេ ដូច្នេះបន្ទាប់ពីវិវរណៈនេះត្រូវបានប្រទានឲ្យ នោះគាត់បានដឹងថា កិច្ចការនេះគឺពិតមែន ដោយសារគ្មានមនុស្សណា បានដឹងអំពីរឿងដែលបានប្រាប់នៅក្នុងវិវរណៈទេ ក្រៅពីព្រះ និងខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ប៉ុណ្ណោះ » (*History of the Church* ១:៣៥) ។

ចូរអញ្ជើញសិស្សឲ្យនឹកគិតពីគ្រាដែលព្រះបានបំភ្លឺគំនិតរបស់ពួកគេ ឬផ្ដល់ភាពសុខសាន្តដល់ពួកគេ ។ សូមពិចារណាពីការអញ្ជើញពួកគេឲ្យសរសេរទុកពីការចងចាំមួយចំនួនទាំងនេះ ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យទុកចិត្តទៅលើវិវរណៈផ្ទាល់ខ្លួន កាលដែលពួកគេបានទទួលកាលពីអតីតកាលមកនោះ ។ សូមពន្យល់ថា នៅមេរៀនពីរក្រោយទៀត នឹងជួយពួកគេរៀនស្គាល់អំពីចម្លើយចំពោះការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦:២៥–៣៧

ព្រះអម្ចាស់ បានប្រឹក្សាដល់យ៉ូសែប និងអូលីវើរ ឲ្យបកប្រែ ហើយកុំសង្ស័យ ឬខ្លាចឡើយ

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦:២៥–៣១ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់ បានប្រាប់ដល់អូលីវើរថា បើលោកមានបំណង នោះលោកអាចមានអំណោយទាននៃការបកប្រែ ហើយឈរជាមួយយ៉ូសែប ធ្វើជាសាក្សីទីពីរអំពីព្រះគម្ពីរមរមន ។

- បើអ្នកជាអូលីវើរវិញ តើអ្នកនឹងមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា ពេលអ្នកបានឮពីការទទួលខុសត្រូវ ដែលព្រះអម្ចាស់ដាក់មកលើអ្នកដូច្នេះ ?

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីគ្រានានា ពេលពួកគេមានអារម្មណ៍សង្ស័យ ឬភ័យខ្លាចអំពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យពួកគេធ្វើ ។ សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦:៣២–៣៧ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ ហើយរកមើលរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានទូន្មានដល់យ៉ូសែប និងអូលីវើរ ឲ្យយកឈ្នះលើការសង្ស័យ និងការភ័យខ្លាច ពេលពួកលោកបន្តធ្វើកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។

- តើសេចក្ដីពិត ឬគោលការណ៍អ្វីខ្លះ ចេញមកពីការប្រឹក្សានេះ ដែលយើងអាចអនុវត្តនៅក្នុងជីវិតបាន ? (សិស្សអាចផ្ដល់យោបល់អំពីគោលការណ៍ផ្សេងៗ ប៉ុន្តែត្រូវប្រាកដថាគូសចំណាំថា **នៅពេលយើងមើលទៅព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះយើងអាចយកឈ្នះលើការសង្ស័យ និងភាពភ័យខ្លាច**) ។
- តើគំរូមួយចំនួនអំពីរបៀបដែលមនុស្សម្នាក់ អាចមើលទៅព្រះគ្រីស្ទនៅគ្រប់គំនិតមានអ្វីខ្លះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍ដែលពួកគេមាន នៅពេលចំណេះដឹងរបស់ពួកគេអំពីព្រះអង្គសង្គ្រោះបានជួយពួកគេយកឈ្នះលើការសង្ស័យ ឬភាពភ័យខ្លាច ។ អ្នកក៏អាចចង់ចែកចាយពីបទពិសោធន៍មួយរបស់អ្នកដែរ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧

យ៉ូហានជាទីស្រឡាញ់ ត្រូវបានសន្យាថា លោកនឹងរស់នៅ ហើយនាំព្រលឹងជាច្រើនមកកាន់ព្រះគ្រីស្ទ រហូតដល់ការយាងមកជាលើកទីពីរ

កំណត់ចំណាំ ៖ គ្មានអ្វីត្រូវបានបើកបង្ហាញអំពីកិច្ចការបម្រើដ៏ជាក់លាក់របស់យ៉ូហាន ជាតួអង្គប្រែរូបនោះទេ ។ សូមកុំប៉ាន់ស្មានអំពីកន្លែង ឬកិច្ចការសម្រេចរបស់យ៉ូហាននោះឡើយ ។

សូមពន្យល់ថា ពេលមួយ នៅអំឡុងខែមេសា ឆ្នាំ១៨២៩ ខណៈដែល អូលីវើរ កំពុងជួយយ៉ូសែប ជាមួយនឹងការបកប្រែ នោះលោក និងយ៉ូសែប បានមាន « គំនិតផ្សេងមួយ. . . អំពីដំណើររឿងរបស់យ៉ូហាន ជាសាវក ដែលបានប្រាប់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី [សូមមើល យ៉ូហាន ២១:២០–២៣]. . . ថាតើលោកស្លាប់ ឬលោកបន្ត [នៅរស់] » (*Histories, Volume ១:១៨៣២–១៨៤៤,* វ៉ុលទី១ នៃ the Histories series of *The Joseph Smith Papers* [ឆ្នាំ ២០១២], ទំព័រ ២៨៤) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧:១–៣ ដើម្បីរកមើលចម្លើយចំពោះសំណួររបស់ យ៉ូសែប និងអូលីវើរ ។ (បើសិស្សមានការពិបាកក្នុងការប្រាប់ចម្លើយ អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ថា ពួកគេអានកណ្ឌសង្ខេបសម្រាប់ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧:១–៣) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣–៧; ១០; យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ–ប្រវត្តិ ១:៦៦–៦៧ (មេរៀនទី ៣)

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោម នេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃព្រឹត្តិការណ៍ គោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀននៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣–៧; ១០; យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៦៦–៦៧ (មេរៀនទី ៣) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣; ១០)

នៅពេលសិស្សបានរៀនពីស្ថានភាពជុំវិញការបាត់ឯកសារ ១១៦សន្លឹកនៃព្រះគម្ពីរមរមន នោះ ពួកគេបានឃើញថាគម្រោងការណ៍ទាំងឡាយនៃព្រះនោះពុំអាចធ្វើឲ្យស្មុគស្មាញបានឡើយ ។ ព្រះអម្ចាស់ស្ដីបន្ទោសយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ សម្រាប់ការទុកលអង្វរដដែលៗ ដើម្បីផ្ដល់ឯកសារសរសេរដោយដៃនោះឲ្យទៅម៉ាទីន ហារីស នោះសិស្សបានរៀនថាពួកគេគួរតែខ្លាចព្រះជាជាងខ្លាចការបញ្ចុះបញ្ចូលរបស់មនុស្ស ហើយថាប្រសិនបើយើងស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះទ្រង់នឹងគាំទ្រយើង ក្នុងអំឡុងគ្រាលំបាកនានា ។ បន្ទាប់ពីផ្ទាំងទាំងនោះត្រូវបានប្រគល់ឲ្យយ៉ូសែប ស្ម៊ីធវិញ នោះព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនលោកថាសាតាំងមានបំណងចង់បំផ្លាញកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ និង ព្រលឹងរបស់យើង ប៉ុន្តែនៅពេលយើងអធិស្ឋានជានិច្ច នោះយើងនឹងមានអំណាចដើម្បីយកឈ្នះលើសាតាំង និងអ្នកទាំងឡាយដែលបម្រើវា ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤)

ចេញពីការឆ្លើយតបរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះបំណងប្រាថ្នារបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ស៊ីញ័រ ដើម្បីដឹងពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យលោកធ្វើនោះសិស្សបានរៀនថា ប្រសិនបើពួកគេបម្រើព្រះដោយអស់ពីចិត្ត អស់ពីពលំ អស់ពីគំនិត ហើយអស់ពីកម្លាំងរបស់ខ្លួន នោះពួកគេនឹងអាចបានឈរដោយឥតទោសនៅចំពោះព្រះនៅថ្ងៃចុងក្រោយ ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថា នៅពេលពួកគេធ្វើការដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមដើម្បីនាំអ្នកដទៃមកកាន់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះពួកគេក៏អាចទទួលបានសេចក្ដីសង្គ្រោះសម្រាប់ខ្លួនផងដែរ ។ ជាចុងក្រោយ សិស្សបានរកឃើញពីលក្ខណៈដ៏ទេវភាពដែលធ្វើឲ្យបុគ្គលម្នាក់សក្ដិសមជួយដល់កិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

ថ្ងៃទី ៣ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥)

នៅពេលម៉ាទីន ហារីស បានស្វែងរកសាក្សីនៃផ្ទាំងបន្ថែមទៀតលើសាក្សីដែលមាន នោះព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនម៉ាទីនថា ទ្រង់បានហៅយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ឲ្យផ្សព្វផ្សាយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ទៅកាន់ពិភពលោក ប៉ុន្តែទីបន្ទាល់នៃសាក្សីបីនាក់នឹងឈរជាកស្ដុតាងចំពោះសេចក្ដីពិតដ៏ពេញលេញនៃព្រះគម្ពីរមរមន ។ សិស្សបានរៀនថា ប្រសិនបើពួកគេនឹងជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះព្រះវិញ្ញាណនឹងបញ្ជាក់ពីសេចក្ដីពិតរបស់ពួកគេ ។ កណ្ឌនេះក៏បានជួយសិស្សឲ្យយល់ផងដែរថា បើសិនយើងអធិស្ឋានដោយស្មោះ ដោយរាបសារ និងសេចក្ដីជំនឿខណៈនោះយើងអាចទទួលបានចម្លើយស្របតាមបំណងប្រាថ្នាសុចរិតរបស់យើង ។

ថ្ងៃទី ៤ (យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ–ប្រវត្តិ ១:៦៦–៦៧; គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦–៧)

ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀន អូលីវើរ ខៅឌើរី អំពីសេចក្ដីពិតនានាដ៏សំខាន់នៃការទទួល និង ការស្គាល់វិវរណៈ ។ សិស្សបានត្រិះរិះគិតពីរបៀបដែលសេចក្ដីពិតទាំងនេះត្រូវបានអនុវត្តចំពោះពួកគេ ។ លើសពីនេះទៅទៀតពួកគេបានរៀនថា ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលនូវភាពសុខសាន្តចំពោះគំនិតយើង ទុកជាសាក្សីមួយអំពីសេចក្ដីពិត ។ សិស្សក៏បានរៀនផងដែរថា នៅពេលយើងបែរទៅរកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះយើងអាចយកឈ្នះលើភាពសង្ស័យ និង ភាពភ័យខ្លាច ។

សេចក្ដីផ្ដើម

អំឡុងពេលនៃមេរៀននេះ សិស្សនឹងសិក្សាយ៉ាងច្រើនពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០, ដែលបានបើកសម្ដែងដល់ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បន្ទាប់ពីបាត់បង់ឯកសារដែលសរសេរដោយដៃនៃព្រះគម្ពីរមរមនទាំង ១១៦ទំព័រ ។ ពីមុនវិវរណៈនេះមរ៉ូណៃបានយកផ្ទាំងព្រមទាំងយូរីម និង ធូមីមពីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធវិញ ហើយព្យាការីបានបាត់បង់អំណាចដើម្បីបកប្រែមួយរយៈ ។ បន្ទាប់ពី

ផ្ទាំងត្រូវបានប្រគល់ឲ្យគាត់វិញ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាកុំឲ្យយ៉ូសែបបកប្រែឡើងវិញនូវចំណែកនៃផ្ទាំងដែលបានបាត់ទាំង ១១៦ ទំព័រ នោះឡើយ ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានបើកសម្ដែងអំពីផែនការរបស់សាតាំងក្នុងការបំផ្លាញកិច្ចការនេះ ហើយបានបង្រៀនពីរបៀបដែលយើងអាចយកឈ្នះលើសាតាំង ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣; ១០

សាតាំងព្យាយាមបំផ្លាញយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង កិច្ចការរបស់ព្រះ

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពន្យល់ពីស្ថានភាពជុំវិញការបាត់បង់ឯកសារដែលសរសេរដោយដៃទាំង ១១៦ទំព័រនោះ ។ បន្ទាប់មក សូមពិភាក្សាសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- ចេញពីអ្វីដែលអ្នកបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣, ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទូលសុំដល់ព្រះនូវសំណួរដដែលៗ ទោះជាបានទទួលចម្លើយយ៉ាងច្បាស់ហើយដូច្នោះ ?
- តើអ្នកគិតថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានរៀនអ្វីខ្លះពីបទពិសោធន៍នេះ ?
- តើសេចក្ដីពិតអ្វីខ្លះដែលអ្នកបានរៀនពី បទពិសោធន៍របស់យ៉ូសែបដែលអាចជួយអ្នក នៅពេលអ្នកជួបនូវការរងសម្ពាធពីមនុស្សដទៃឲ្យធ្វើអ្វីមួយដែលមិនត្រឹមត្រូវនោះ ?

សូមបង្ហាញអង្គប់ ឬអន្ទាក់មួយ (ឬ គូររូបភាព នេះមួយនៅលើក្ដារខៀន) ។ សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់សង្ខេបពីអ្វី ដែលពួកគេបានរៀនពីការសិក្សានៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០ អំពីរបៀបដែលសាតាំងមានបំណងដាក់អន្ទាក់យ៉ូសែបជាមួយនឹងឯកសារ ១១៦សន្លឹកដែលបាត់នោះ ។

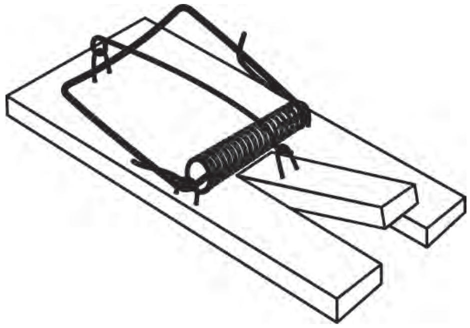

សូមពន្យល់ថានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០:២០–២៩ ព្រះអម្ចាស់ បានពិពណ៌នាពីអស់អ្នកដែលបណ្ដោយខ្លួនទៅតាមឥទ្ធិពលសាតាំង ដើម្បីយកឯកសារ ១១៦សន្លឹក និង របៀបដែលសាតាំងអាចដាក់អន្ទាក់ពួកគេ ។

សូមចែកសិស្សជាគូៗ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់ក្នុងមួយគូៗ អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០:២០–២៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ស្វែងរកអ្វីដែលខគម្ពីរទាំងនេះ បង្រៀនអំពីគោលបំណងរបស់សាតាំង ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់ទៀត អានខគម្ពីរដូចគ្នានោះ ស្វែងរកមើលវិធីសាស្ត្រដែលសាតាំងប្រើដើម្បីសម្រេចគោលបំណងវា ។ នៅពេលពួកគេអានចប់ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងគូនិមួយៗរាយការណ៍ប្រាប់គ្នាទៅវិញទៅមក ។ បន្ទាប់ពីទុកពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយនោះ សូមសួរសិស្សនូវសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០:២០–២៩ អំពីគោលបំណងរបស់សាតាំង ? (សិស្សអាចរកឃើញគោលការណ៍ផ្សេងមួយ ប៉ុន្តែសូមប្រាកដថាពួកគេយល់ថា **សាតាំងមានបំណងបំផ្លាញកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងព្រលឹងរបស់យើង** ។ អ្នកអាចសរសេរគោលលទ្ធិនេះនៅលើក្ដារខៀន ។ អ្នកក៏អាចឲ្យយោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំពាក្យ ឬឃ្លាទាំងឡាយដែលបង្រៀនសេចក្ដីពិតនេះនៅក្នុង ខ ២២–២៣ និង ២៧) ។
- ចេញពីអ្វីដែលអ្នកអាននៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ តើសាតាំងព្យាយាមបំផ្លាញកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងព្រលឹងរបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ? (វាប្រើមធ្យោបាយដូចជា ការបោកប្រាស់ កំហឹង ការបញ្ឆោរ និង ការកុហក ។ អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ឲ្យសិស្សគូសចំណាំនូវ មធ្យោបាយទាំងនេះរបស់ពួកមារសត្រូវ នៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ និង យល់ពីសារៈសំខាន់នៃសេចក្ដីពិតនេះ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិភាក្សាសំណួរខាងក្រោមជាមួយដៃគូរបស់ពួកគេ (អ្នកគួរតែសរសេរសំណួរទាំងនេះនៅលើក្ដារខៀន ឬ រៀបចំក្រដាសចែកមុនពេលចាប់ផ្ដើមបង្រៀន) ៖

- តើអ្នកបានឃើញភស្ដុតាងអ្វីខ្លះ ដែលសាតាំងនៅតែប្រើ ការបោកបញ្ឆោត កំហឹង ការបញ្ឆោរ និង ការកុហក ដើម្បីបំផ្លាញកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ និង ព្រលឹងរបស់មនុស្សនោះ ?
- តើការដឹងជាមុនអំពីបំណងរបស់សាតាំង និង វិធីសាស្ត្ររបស់វាជួយយើងចៀសវាង និង គេចផុតពីអន្ទាក់របស់វាយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសញ្ជឹងគិតអំពីវិធីសាស្ត្ររបស់សាតាំងដែលមាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០:២០–២៩ ពួកគេបានទទួលអារម្មណ៍ ឬ បានឃើញ ព្រមទាំងអ្វី ដែលពួកគេអាចធ្វើដើម្បីចៀសវាង ឬ គេចផុតពីអន្ទាក់របស់សាតាំង ។

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងវិវរណៈនេះព្រះអម្ចាស់បានប្រទានព្រះបញ្ញត្តិ និងការសន្យាមួយដែលទាក់ទងនឹងកិច្ចខិតខំរបស់យើង ដើម្បីចៀសវាងពីឥទ្ធិពលរបស់សាតាំង ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០:៥ ឲ្យឮៗ ហើយ សូមឲ្យសិស្សរកមើលទាំងព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ និង ការសន្យារបស់ទ្រង់ ។

សូមសរសេរឃ្លាខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *នៅពេលយើង* ______________________ *នោះយើងនឹងមានអំណាច ដើម្បី* ____.

សូមសួរសិស្សថា ៖ តើអ្នកនឹងបំពេញគោលការណ៍នេះយ៉ាងណាដោយផ្អែកលើ ខ ៥? (សិស្សអាចរកឃើញគោលការណ៍ផ្សេងៗ ប៉ុន្ដែសូមប្រាកដថា អ្នកគួរបញ្ជាក់ប្រាប់ថា **នៅពេលយើងអធិស្ឋានជានិច្ច នោះយើងនឹងមានអំណាចដើម្បីយកឈ្នះលើសាតាំង និងអ្នកទាំងឡាយដែលបម្រើវា**) ។

សូមឲ្យសិស្សរំឭកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០:៣៨–៤៥ ឡើងវិញ ។ បន្ទាប់មក សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យពន្យល់ពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់ប៉ះប៉ូវនូវការបាត់ឯកសារ ១១៦សន្លឹកនោះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០:៤៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលសេចក្ដីពិតដ៏សំខាន់មួយដែលព្រះអម្ចាស់បានចង់ឲ្យយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ យល់ ។ (នៅពេលសិស្សចែកចាយគំនិតរបស់ពួកគេ សូមសរសេរសេចក្ដីពិតខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ប្រាជ្ញារបស់ព្រះមហិមាជាងកលល្បិចនៃអារក្សទៅទៀត** ។ អ្នកអាចត្រូវការពន្យល់ថា *កលល្បិច* សំដៅទៅលើការប្រើល្បិចដើម្បីបញ្ឆោតមនុស្ស) ។

សូមសួរសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើផែនការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជំនួសឯកសារសរសេរដោយដៃដែលបានបាត់ បង្ហាញពីសេចក្ដីពិតនេះយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើវាជួយអ្នកឲ្យដឹងថាប្រាជ្ញារបស់ព្រះមហិមាជាងកលល្បិចនៃអារក្សយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០:៤៤–៤៥, ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលភស្ដុតាងបន្ថែមទៀតនៃសេចក្ដីពិតដែលបានសរសេរលើក្ដារខៀន ។

- យោងតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០:៤៤–៤៥, ហេតុអ្វីក៏ផ្ទាំងតូចមានតម្លៃជាងការសង្ខេបរបស់មរមនពី ផ្ទាំងធំដែលមាននៅក្នុង ១១៦សន្លឹកដែលបាត់នោះ ? (ផ្ទាំងតូចមាននូវដំណើររឿងសំខាន់ៗខាងវិញ្ញាណ ។ ឯកសារ ១១៦សន្លឹកដែលបាត់នោះមាននូវដំណើររឿងសង្ខេបនៃព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រ) ។
- តើការដឹងថាព្រះបានរៀបចំផ្លូវមួយដើម្បីប៉ះប៉ូវឯកសារ ១១៦សន្លឹកដែលបាត់នោះជួយអ្នកឲ្យកាន់តែទុកចិត្តទាំងស្រុងលើទ្រង់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤–៧

ព្រះអម្ចាស់ប្រទានព្រះឱវាទដល់យ៉ូសែប និងអូលីវើរកុំឲ្យសង្ស័យ ឬខ្លាចឡើយ

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យប្រាប់ខ្លីៗពីសេចក្ដីពិតមួយចំនួនអំពីវិវរណៈផ្ទាល់ខ្លួន ដែលពួកគេបានដឹងពេលសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិចារណាបទពិសោធន៍ នៅពេលពួកគេបានទទួលអារម្មណ៍ថាគំនិតរបស់ពួកគេត្រូវបានបំភ្លឺ ហើយពេញដោយភាពសុខសាន្ដចំពោះអ្វីដែលពួកគេបានអធិស្ឋាន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ពួកគេជាមួយសិស្សនៅក្នុងថ្នាក់ ។

សូមរំឭកសិស្សថា ផ្នែកមួយនៃការសិក្សារបស់ពួកគេនៃវគ្គចំណេះចំណានខគម្ពីរនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦:៣៦, នោះពួកគេបានសរសេរការឡើងនិយាយខ្លីមួយដែលរៀបរាប់ពីវិធីនានាដើម្បីរស់នៅតាមព្រះឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបានប្រទានឲ្យក្នុងខគម្ពីរនោះ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦:៣៦ ឲ្យឮៗទាំងអស់គ្នា ។ អ្នកអាចធ្វើវាម្ដងទៀតដើម្បីជួយពួកគេទន្ទេញឲ្យចាំវា ។ បន្ទាប់មក សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ដែលចង់ចែកចាយការនិយាយរបស់ពួកគេឡើងមកចែកចាយ ។ អ្នកអាចចង់ចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ខ្លួនអំពី របៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានជួយអ្នកឲ្យយកឈ្នះលើការសង្ស័យ ឬ ការភ័យខ្លាចកាលពីអតីតកាល ។

មេរៀនបន្ទាប់ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨–៩; ១១–១៦)

តើវិញ្ញាណនៃវិវរណៈគឺជាអ្វី ? តើអ្នកដឹងថាអ្នកកំពុងទទួលវិវរណៈពីព្រះដោយរបៀបណា ? សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងមេរៀនបន្ទាប់សិស្សនឹងរៀនអំពីគោលការណ៍នៃវិវរណៈដែលនឹងប្រទានដល់ពួកគេ នៅពេលពួកគេស្វែងរកការណែនាំពីព្រះនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។

មេរៀនទី ១៦

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨

បុព្វកថា

នៅខែមេសា ឆ្នាំ ១៨២៩ អូលីវើរ ខៅឌើរី បានចាប់ផ្ដើមជួយព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ជាមួយនឹងការបកប្រែនៃផ្ទាំងចំណារមាស ដោយធ្វើជាស្មៀន ។ ដោយសារ ព្រះអម្ចាស់ បានផ្ដល់ដល់ អូលីវើរ នូវអំណោយទាននៃការបកប្រែ បើលោកមាន បំណងដូច្នោះ (សូមមើល គ. និង ស. ៦:២៥) នោះអូលីវើរ « មានចិត្តរំភើប ជាខ្លាំងដើម្បីមានអំណាចនៃការបកប្រែប្រទានមកដល់គាត់ » (យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នៅក្នុង *History of the Church* ១:៣៦) ។ ក្នុងការឆ្លើយតប ព្រះអម្ចាស់ បាន មានបន្ទូលថា ទ្រង់នឹងផ្ដល់ដល់អូលីវើរ នូវសមត្ថភាពដើម្បីបកប្រែ ស្របតាម សេចក្ដីជំនឿរបស់អូលីវើរ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨:១–៥

ព្រះអម្ចាស់សន្យានឹងអូលីវើរ ខៅឌើរី នូវអំណោយទាននៃវិវរណៈ

មុនចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ សូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ ដាក់ឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់នូវសំណួរនីមួយៗដើម្បីសរសេរ អំពីគោលការណ៍នានា ដែលសិស្សនឹងប្រាប់អំឡុងមេរៀន ។

> *តើយើងអាចធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីធ្វើឲ្យការអធិស្ឋានរបស់យើងកាន់តែមានន័យ ?*
>
> *តើយើងអាចដឹងថា នៅពេលណាព្រះមានបន្ទូលមកកាន់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?*

សូមឲ្យសិស្សមើលទៅសំណួរនៅលើក្ដារខៀន ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា វាសំខាន់ដើម្បីយល់អំពីចម្លើយចំពោះសំណួរទាំងនេះ ?

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨ មាននូវវិវរណៈមួយ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានទៅឲ្យ អូលីវើរ ខៅឌើរី តាមរយៈ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះ យើងអាចរកការណែនាំមកពីព្រះអម្ចាស់ ដែលជួយឆ្លើយសំណួរនៅលើ ក្ដារខៀន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨:១ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ រកមើលរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានណែនាំឲ្យ អូលីវើរ អធិស្ឋាន ។

- តើការណែនាំអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានដល់អូលីវើរ អំពីរបៀបអធិស្ឋាន ?
- តើអ្នកគិតថា វាមានអត្ថន័យដូចម្ដេចដើម្បី « សុំដោយមានជំនឿ ដោយមានចិត្តទៀងត្រង់ »នោះ ?

នៅក្រោមសំណួរទីមួយនៅលើក្ដារខៀន សូមសរសេរដូចខាងក្រោមថា ៖ *បើយើងអធិស្ឋាន* ________________*យើងអាច ទទួល* ____.

ផ្អែកទៅលើ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨:១ តើអ្នកនឹងបំពេញប្រយោគនេះយ៉ាងដូចម្ដេច ? (ទោះជាសិស្សអាចបង្ហាញ វាផ្សេងក្ដី ចម្លើយរបស់ពួកគេ គួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីគោលការណ៍ដែលថា **បើយើងអធិស្ឋានដោយមានជំនឿ និងដោយ មានចិត្តទៀងត្រង់ នោះយើងអាចទទួលបានចំណេះដឹងមកពីព្រះ** ។ សូមប្រើពាក្យសម្ដីរបស់ពួកគេ បំពេញប្រយោគនៅលើ ក្ដារខៀន) ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា សេចក្ដីជំនឿ និងភាពទៀងត្រង់របស់យើង មានឥទ្ធិពលទៅលើលទ្ធភាពរបស់យើង ដើម្បីទទួល ចំណេះដឹងមកពីព្រះដូច្នេះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីគ្រាមួយ ពេលពួកគេបានទទួលបទពិសោធន៍ទទួលនូវពរជ័យ ពេលពួកគេអធិស្ឋាន ដោយមានជំនឿ និងដោយដួងចិត្តទៀងត្រង់ ។

ដើម្បីជួយសិស្សទទួលបានការយល់ដឹងនៅក្នុងសំណួរទីពីរនៅលើក្ដារខៀន សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យរៀបរាប់ដំណើររឿង អំពី ម៉ូសេ ដឹកនាំកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ចេញពីទាសភាពក្រោមការដេញតាមពីសំណាក់កងទ័ពអេស៊ីព្ទដោយសង្ខេបឡើងវិញ (សូមមើល និក្ខមនំ១៤) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:២–៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យរកមើលរបៀបដែលព្រះបើកសម្ដែងដល់ម៉ូសេថា លោកគួរនាំកូនចៅអ៊ីស្រាអែលឆ្លងកាន់សមុទ្រក្រហម ។

- តើព្រះបំផុសគំនិតម៉ូសេឲ្យញែកទឹកសមុទ្រក្រហមចេញបានយ៉ាងដូចម្ដេច ? (ដោយវិញ្ញាណនៃវិវរណៈ) ។

- តើសេចក្ដីពិតអ្វីខ្លះ ដែលយើងបានរៀនមកពីខគម្ពីរទាំងនេះ អំពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់អាចមានបន្ទូលមកកាន់យើង ? (សិស្សគួរតែបង្ហាញថា **ព្រះអម្ចាស់ ថ្លែងមកកាន់គំនិត និងដួងចិត្តរបស់យើងតាមរយៈព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ** ។ សូមសរសេរសេចក្ដីពិតនេះនៅក្រោមសំណួរទីពីរនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមគូស ឌីយ៉ាក្រាមដែលអមជាមួយខាងក្រោមនេះដាក់លើក្ដារខៀន ។ បន្ថែមចំណុចព្រួញចង្អុលទៅរក គំនិត និង ដួងចិត្ត ។

- តើព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកកាន់គំនិតរបស់យើងតាមវិធីណាខ្លះ ? តើទ្រង់មានបន្ទូលមកកាន់ចិត្តរបស់យើងតាមវិធីណាខ្លះ ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យកាន់តែយល់អំពីរបៀបទទួលអារម្មណ៍ដឹងអំពីឥទ្ធិពលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឲ្យឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ប្រធាន ប៊ិយដ៏ ឃេ នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

អ្នកអាចរៀនឥឡូវនេះ នៅក្នុងយុវវ័យរបស់អ្នក ដើម្បីត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

« ក្នុងនាមជាសាវកម្នាក់ ខ្ញុំស្ដាប់ឥឡូវនេះ ចំពោះការបំផុសគំនិតដូចគ្នា ដែលចេញមកពីប្រភពដូចគ្នា តាមវិធីដូចគ្នា ដែលខ្ញុំបានស្ដាប់កាលពីនៅក្មេង ។ សញ្ញាគឺមានកាន់តែច្បាស់ក្នុងពេលឥឡូវនេះ » (Prayers and Answers, » *Ensign* ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ១៩៧៩, ទំព័រ ២១) ។

រួចហើយសូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ទៀត ឲ្យអាននូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមឲ្យឮៗ ដោយអែលឌើរ រីឆាដ ជី ស្កត កូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

« ចំណាប់អារម្មណ៍ចំពោះ *គំនិត* គឺជាក់លាក់ណាស់ ។

« ពាក្យលម្អិតអាចនឹងត្រូវបានស្ដាប់ឮ ឬទទួលអារម្មណ៍ ហើយសរសេរទុក ដូចជាការណែនាំត្រូវបានសរសេរតាមដូច្នោះដែរ ។

« ទំនាក់ទំនងទៅកាន់ *ចិត្ត* គឺកាន់តែទូទៅជាង ។ ជាញឹកញាប់ ព្រះអម្ចាស់ ចាប់ផ្ដើមដោយការផ្ដល់នូវចំណាប់អារម្មណ៍ ។ ពេលដែលមាននូវការទទួលស្គាល់ពីសារៈសំខាន់របស់វា ហើយពួកគេបានគោរពតាម នោះអ្នកទទួលបានសមត្ថភាពកាន់តែច្រើន ដើម្បីទទួលការណែនាំលម្អិតកាន់តែច្រើននៅក្នុង *គំនិត* ។ ចំណាប់អារម្មណ៍ក្នុងចិត្ត បើធ្វើតាម គឺត្រូវបានបន្ថែមដោយការណែនាំកាន់តែជាក់លាក់ទៅដល់គំនិត » (« “Helping Others to Be Spiritually Led” [address to CES religious educators, ថ្ងៃ ទី ១១ ខែ សីហា ឆ្នាំ១៩៩៨], ទំព័រ ៣–៤, » LDS.org) ។

អ្នកអាចពន្យល់ថា សម្រាប់មនុស្សមួយចំនួន ចំណាប់អារម្មណ៍ក្នុងចិត្ត អាចនឹងជាក់លាក់ដូចជាចំណាប់អារម្មណ៍ក្នុងគំនិត ។

- ហេតុអ្វីបានជាវាសំខាន់ដើម្បីយល់ និងទទួលស្គាល់របៀបដែលព្រះអម្ចាស់ទំនាក់ទំនងនឹងយើងម្នាក់ៗដូច្នេះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរអំពី (១) គ្រាមួយដែលព្រះវរបិតាសួគ៌បានមានបន្ទូលមកកាន់គំនិតនិងដួងចិត្តរបស់ពួកគេ តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ឬ (២) គ្រាមួយដែលពួកគេមានអារម្មណ៍ពីឥទ្ធិពលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ អ្នកអាចសុំដល់សិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយនូវអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរទុក បើពួកគេមានអារម្មណ៍ថាចង់ចែកចាយវា ។ អ្នកក៏អាចចែកចាយអារម្មណ៍មួយ ដែលអ្នកបានទទួលថាព្រះអម្ចាស់កំពុងមានបន្ទូលមកកាន់អ្នកផងដែរ ។

សូមពន្យល់ថា លទ្ធភាពដើម្បីស្វែងរក និងទទួលបានវិវរណៈផ្ទាល់ខ្លួន គឺមានចំពោះកូនចៅគ្រប់រូបទាំងអស់របស់ព្រះ ។

សូមទាញចំណាប់អារម្មណ៍របស់សិស្សមក គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨:៤ ។ សូមអាននូវចំណែកខគម្ពីរដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗទៅដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ ៖ « ហេតុដូច្នោះហើយ នេះជាអំណោយទានរបស់អ្នក សូមអនុវត្តចុះ ហើយអ្នកមានពរហើយ » ។ សូមពន្យល់ថា ខគម្ពីរនេះ ពាក្យ *អំណោយទាន* សំដៅទៅលើលទ្ធភាពរបស់អូលីវើរ ដើម្បីទទួលបានវិវរណៈ ។

- តើអ្នកគិតថា « សូមអនុវត្ត » ព្រះវិញ្ញាណនៃវិវរណៈ មានន័យដូចម្ដេចដែរ ? (សូមស្វែងរកការដឹកនាំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ) ។

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាអំពីរបៀបដែលពួកគេអាចអនុវត្តព្រះវិញ្ញាណនៃវិវរណៈកាន់តែល្អប្រសើរនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។ សូមសរសេរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *បើយើងអនុវត្តព្រះវិញ្ញាណនៃវិវរណៈ* ______________________.

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨:៤–៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យានឹងអូលីវើរ បើលោកនឹង « អនុវត្ត » ព្រះវិញ្ញាណនៃវិវរណៈ ។ បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយរួច សូមឲ្យយោបល់ថា របៀបមួយដើម្បីបំពេញបញ្ចប់នៅក្នុងប្រយោគអាចជា ៖ **បើយើងអនុវត្តព្រះវិញ្ញាណនៃវិវរណៈ នោះយើងអាចរំដោះពីសេចក្ដីអាក្រក់ និងគ្រោះថ្នាក់** ។ សូមបំពេញសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នៅលើក្ដារខៀន ។

- តើព្រះអម្ចាស់ប្រើអំណាចនៃវិវរណៈដើម្បីការពារអ្នក ឬនរណាម្នាក់ដែលអ្នកស្គាល់ពីសេចក្ដីអាក្រក់ ឬគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរនៅលើក្ដារខៀននូវវិធីមួយចំនួន ដែលយើងអាចនឹង « អនុវត្ត » អំណោយទាននៃវិវរណៈ ដើម្បីទទួលបានការការពារពីសេចក្ដីអាក្រក់ ។ សូមសួរពួកគេអំពីរបៀបដែលយោបល់របស់ពួកគេ អាចបង្កើតលទ្ធភាពរបស់យើងដើម្បីទទួល និងទទួលស្គាល់វិវរណៈ ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរនូវគោលដៅមួយ ដើម្បីធ្វើតាមយោបល់មួយនៃយោបល់ទាំងនេះ ។

អ្នកអាចចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីសារៈសំខាន់នៃការព្យាយាមឲ្យមានព្រះវិញ្ញាណ នៃវិវរណៈ ហើយប្រាប់សិស្សអំពីរបៀបដែលការធ្វើដូច្នេះ បានប្រទានពរដល់ជីវិតរបស់អ្នក ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨:៦–៩

អូលីវើរ ខៅឌើរី មាន « អំណោយទាននៃអើរ៉ុន »

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨:៦–៩ ដោយការប្រាប់ដល់សិស្សថា ព្រះអម្ចាស់ប្រទានពរដល់អូលីវើរ ខៅឌើរី ជាមួយនឹងអំណោយទានដែលនឹងជួយលោកឲ្យបំពេញតួនាទីរបស់លោកនៅក្នុងការស្ដារដំណឹងល្អឡើងវិញ ។ នៅក្នុងចំណោមអំណោយទានទាំងនេះ គឺជា « អំណោយទាននៃអើរ៉ុន » ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ដល់អូលីវើរថា លោកនឹងធ្វើ « កិច្ចការដ៏អស្ចារ្យ » ។ យើងពុំដឹងច្បាស់នូវអ្វីដែលមានក្នុង « អំណោយទាននៃអើរ៉ុន »នោះទេ ។ សូមរំឭកសិស្សថា អើរ៉ុនគឺជាបងប្រុសរបស់ម៉ូសេ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ហើយថាលោកបានជួយម៉ូសេបំពេញតាមការទទួលខុសត្រូវដែលលោកបានព្យាករណ៍ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨:៧–៨ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ រកមើលអំណាចដែលនៅពីក្រោយអំណោយទានខាងវិញ្ញាណទាំងអស់ ។ សូមពន្យល់ថា នៅពេលណាដែលព្រះអម្ចាស់ហៅ ឬបញ្ជាយើងឲ្យធ្វើកិច្ចការជាក់លាក់មួយ នោះទ្រង់នឹងប្រទានពរដល់យើងជាមួយនឹងអំណោយទាននិងសមត្ថភាពដើម្បីសម្រេចវាហើយ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨:១០–១២

ព្រះអម្ចាស់ សន្យានឹងអូលីវើរ ខៅឌើរី នូវអំណោយទានដើម្បីបកប្រែ បើលោកអនុវត្តសេចក្ដីជំនឿ ។

សូមទាញចំណាប់អារម្មណ៍របស់សិស្សទៅកាន់គោលការណ៍ដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ៖ **បើយើងអធិស្ឋានដោយមានជំនឿ និងដោយចិត្តទៀងត្រង់ នោះយើងអាចទទួលចំណេះមកពីព្រះ** » ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨:១០–១២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលគំនិតបន្ថែមអំពីការអធិស្ឋាន ។ បន្ទាប់ពី

សិស្សរាយការណ៍នូវអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖ សូមឲ្យយោបល់ដល់សិស្សឲ្យពិចារណាអំពីសំណួរមួយសន្ទុះសិនមុនពេលពួកគេឆ្លើយ ៖

- បើអ្នកស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពរបស់អូលីវើរ តើអ្នកគិតថា ការប្រឹក្សានេះនឹងជួយអ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរនូវសំណួរពីរបីដែលពួកគេព្យាយាមស្វែងរកចម្លើយដោយស្មោះ ។ ពួកគេក៏អាចនឹងចង់សរសេរនូវការផ្លាស់ប្ដូរជាក់លាក់ខ្លះៗដែលពួកគេចង់ធ្វើនៅក្នុងរបៀបដែលពួកគេអធិស្ឋានសុំចម្លើយទាំងនោះផងដែរ ។

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់ដល់សិស្សអំពីសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះនិងការចង់ឆ្លើយដល់ការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេ ហើយនឹងការចង់ផ្ដល់វិវរណៈរបស់ទ្រង់ដល់ពួកគេ ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យសួរសំណួររបស់ពួកគេដល់ព្រះវរបិតាសួគ៌ដោយសេចក្ដីជំនឿ ហើយដើម្បីធ្វើតាមចម្លើយដែលពួកគេទទួលបានដោយបំណងស្មោះត្រង់ ។

មេរៀនទី១៧

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩

បុព្វកថា

នៅក្នុងខែ មេសា ឆ្នាំ១៨២៩ អូលីវើរ ខៅឌើរី ក៏ត្រូវបានសន្យាផងដែរថា លោកអាចមានអំណោយទាននៃការបកប្រែ (សូមមើល គ. និង ស. ៦:២៥–២៨) ។ ក្រោយមក អូលីវើរ ត្រូវបានណែនាំអំពីការទទួលវិវរណៈនៅក្នុងដំណើរការនៃការបកប្រែ (សូមមើល គ. និង ស. ៨:១–៤) ហើយលោកបានព្យាយាមបកប្រែ ។ ទោះជាការចាប់ផ្ដើមរបស់លោកល្អក្ដី ក៏លោកពុំបាន « ធ្វើតទៅទៀត ដូចជា [លោក] បានចាប់ផ្ដើម » (គ. និង ស. ៩:៥) ដែរ ។ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈមួយ ពន្យល់ពីមូលហេតុដែលការខិតខំរបស់អូលីវើរ ដើម្បីបកប្រែពុំមានជោគជ័យ ។ នៅក្នុងវិវរណៈ ព្រះអម្ចាស់ មានបន្ទូលថា វាពុំសមគួរនឹងឲ្យអូលីវើរ បកប្រែតទៅទៀតឡើយ ។ ព្រះអម្ចាស់ ក៏ប្រទានការប្រឹក្សាបន្ថែមផងដែរ អំពីការទទួលវិវរណៈ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩:១–៦,១១

ព្រះអម្ចាស់ ពន្យល់ពីមូលហេតុដែលអូលីវើរ ខៅឌើរី មានបញ្ហាលំបាកដើម្បីបកប្រែ

សូមឲ្យសិស្សប្រាប់អំពីការសម្រេចចិត្តសំខាន់ៗមួយចំនួន ដែលពួកគេនឹងធ្វើការសម្រេចចិត្តនៅឆ្នាំក្រោយ ។ បន្ទាប់មកសុំឲ្យពួកគេសរសេរការសម្រេចចិត្តសំខាន់ៗដែលពួកគេនឹងធ្វើនៅ ៥ ទៅ១០ ឆ្នាំក្រោយទៀត ។ ពេលសិស្សឆ្លើយតប នោះអ្នកអាចកត់ត្រាចម្លើយរបស់ពួកគេនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីការសម្រេចចិត្តមួយនៃការសម្រេចចិត្តទាំងនេះ ទាក់ទងនឹងសំណួរដូចខាងក្រោម ។

- តើការស្វែងរកការណែនាំពីព្រះអម្ចាស់ ជួយអ្នកធ្វើការសម្រេចចិត្តនេះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

បន្ទាប់ពីសិស្សម្នាក់ ឬពីរនាក់បានឆ្លើយតប សូមប្រាប់ដល់សិស្សថា នៅក្នុងមេរៀននេះ ពួកគេនឹងរៀនអំពីបទពិសោធន៍ដែលអូលីវើរ ខៅឌើរី មានពេលលោកព្យាយាមធ្វើការបកប្រែ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យរកមើលគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍នានាពេលពួកគេសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩ ដែលអាចជួយពួកគេទទួលបាន និងស្គាល់ការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ពេលពួកគេធ្វើការសម្រេចចិត្តសំខាន់ៗ ។

សូមរំឭកសិស្សថា ព្រះអម្ចាស់ បានប្រទានអំណោយទាននៃការបកប្រែដល់ អូលីវើរ ហើយអនុញ្ញាតឲ្យលោកបកប្រែបើលោកមានបំណងចង់ធ្វើដូច្នោះ (សូមមើល គ. និង ស. ៦:២៥–២៨) ។ ព្រះអម្ចាស់ បានប្រាប់ដល់អូលីវើរ ថាអំណោយទាននៃការបកប្រែនេះ នឹងកើតមានតាមរយៈព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (សូមមើល គ. និង ស. ៨:១–២) ។ បំណងរបស់អូលីវើរ ដើម្បីបកប្រែពីដំបូងបានចាប់ផ្ដើមយ៉ាងល្អ ប៉ុន្តែនៅទីបញ្ចប់ លោកពុំទទួលបានជោគជ័យទេ ។ បន្ទាប់ពីការមានបំណងចង់បកប្រែរបស់អូលីវើរ នោះយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈដែលឥឡូវត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩:១–៤ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលកិច្ចការដែលព្រះអម្ចាស់ បានហៅឲ្យអូលីវើរ ឲ្យធ្វើជំនួសការបកប្រែ ។

- តើកិច្ចការអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់សុំឲ្យអូលីវើរ ធ្វើ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩:៥–៦,១១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលមូលហេតុដែលអូលីវើរ ពុំទទួលបានជោគជ័យ ពេលលោកមានបំណងចង់បកប្រែ ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យកាន់តែយល់ឃ្លាដែលថា ‹ អ្នកពុំបានធ្វើតទៅទៀត ដូចជាអ្នកបានចាប់ផ្ដើម › (គ. និង ស. ៩:៥) សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានការពន្យល់ដូចខាងក្រោម ដោយប្រធានយ៉ូសែប ហ្វីលឌិង ស្ម៊ីធថា ៖

> **យល់ដឹងអំពីបរិបទនៃបទគម្ពីរ**
>
> ការយល់ដឹងអំពីបរិបទនៃបទគម្ពីររៀបចំគ្រូបង្រៀន និងសិស្សទទួលស្គាល់សារលិខិតទាំងឡាយរបស់អ្នកនិពន្ធដ៏បំផុសគំនិត ។ បរិបទ រួមមានទាំងស្ថានភាព ដែលនៅជុំវិញ ឬផ្ដល់ជាផ្ទៃរឿងអំពីវគ្គបទគម្ពីរព្រឹត្តការណ៍ និងដំណើររឿងជាក់លាក់មួយ ។ ដើម្បីយល់អំពីការបង្រៀននៅក្នុងបទគម្ពីរ នោះគ្រូបង្រៀន និងសិស្សគួរព្យាយាមយល់ពីស្ថានភាព ដូចដែលអ្នកនិពន្ធបទគម្ពីរបានមើលឃើញ ។

« ការបរាជ័យរបស់អូលីវើរ កើតឡើងដោយសារតែលោកពុំបន្ដធ្វើដូចដែលលោកបានចាប់ផ្ដើម ហើយដោយសារការងារវាលំបាក នោះលោកបានបោះបង់សេចក្ដីជំនឿចោល » (*Church History and Modern Revelation* ឆ្នាំ១៩៥៣],១:៥១) ។

- ស្របតាមប្រធាន ស្ម៊ីធ ហេតុអ្វីអូលីវើរ ពុំអាចបន្តធ្វើល្អតទៅទៀត ដូចដែលពេលលោកបានចាប់ផ្ដើមយ៉ាងដូច្នេះ ? (សេចក្ដីជំនឿរបស់លោកត្រូវបានធ្លាក់ចុះ) ។
- តើការភ័យខ្លាច ឬ ការខ្វះសេចក្ដីជំនឿ អាចរារាំងយើងពីការទទួល ឬការធ្វើតាមវិវរណៈមកពីព្រះអម្ចាស់តាមរបៀបណាខ្លះ ?
- តើបទពិសោធន៍របស់អូលីវើរ អាចបង្រៀនយើងអ្វីខ្លះ អំពីរបៀបដើម្បីទទួលវិវរណៈមកពីព្រះអម្ចាស់ ? (គោលការណ៍មួយ ដែលសិស្សអាចប្រាប់គឺថា **ដើម្បីទទួលវិវរណៈ នោះ យើងត្រូវតែធ្វើកិច្ចការនៅក្នុងសេចក្ដីជំនឿ ។** អ្នកអាចសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់កាន់តែល្អពីសេចក្ដីពិតនេះ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ជែហ្វ្រី អ័រ ហូឡិន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

« នៅក្នុងដំណើរការនៃវិវរណៈ និង ការធ្វើការសម្រេចចិត្ត នោះភាពភ័យខ្លាចដើរតួនាទីជាការបំផ្លាញពេលខ្លះធ្វើឲ្យស្លន់ ។ ចំពោះអូលីវើរ ខៅឌើរី ដែលបាត់បង់ឱកាសមានតែម្ដងក្នុងមួយជីវិត ដោយសារលោកពុំចាប់យកឱកាសនោះ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា ‹ អ្នកពុំបានធ្វើតទៅទៀត ដូចជាអ្នកបានចាប់ផ្ដើមឡើយ › ។ តើនោះវាស្រដៀងគ្នាទៅនឹងអ្នកទាំងឡាយដែលបានទទួលការណែនាំហើយតែបែរជាបោះបង់ចោលដោយសារតែគំនិតទីពីរ និងការសង្ស័យកើតមាននោះយ៉ាងដូចម្ដេច ?. . .

« . . . បន្ទាប់ពីអ្នកបានទទួលសារលិខិត បន្ទាប់ពីអ្នកបានបង់ថ្លៃដើម្បីដឹងពីក្ដីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ ហើយស្ដាប់តាមព្រះបន្ទូលទ្រង់ហើយ សូមបន្ដឆ្ពោះទៅមុខ ។ សូមកុំខ្លាច កុំស្ទាក់ស្ទើរ កុំគិតលើរឿងដែលពុំសំខាន់ កុំរអ៊ូរទាំ ។. . . សូមលះចោលនូវភាពភ័យខ្លាចរបស់អ្នក ហើយដើរដោយក្លាហានដោយជើងទាំងពីររបស់អ្នក » (Cast Not Away Therefore Your Confidence, » *Ensign,* ខែ មិនា ឆ្នាំ ២០០០, ទំព័រ១០) ។

- តើនៅពេលណា ដែលអ្នកបានទទួលចម្លើយមួយមកពីព្រះអម្ចាស់ ហើយបានធ្វើតាមដោយពុំស្ទាក់ស្ទើរនោះ ? (សូមប្រាកដថាសិស្សយល់ថា ពួកគេមិនគួរចែកចាយពីបទពិសោធន៍ដែលផ្ទាល់ខ្លួន ឬ ឯកជនពេកនោះទេ ។)

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩:៧–១០

ព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងគោលការណ៍នៃការគ្រប់គ្រងវិវរណៈ

សូមពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់ បានបើកសម្ដែងនូវគោលការណ៍សំខាន់មួយ ស្ដីអំពីរបៀបដើម្បីស្វែងរកការដឹកនាំរបស់ទ្រង់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩:៧–៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម រកមើលមូលហេតុផ្សេងទៀតដែលអូលីវើរ បានមានបញ្ហាដើម្បីទទួលជំនួយរបស់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងកិច្ចខិតខំបកប្រែរបស់លោក ។

- ស្របតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩:៧ តើអូលីវើរបានសន្និដ្ឋានអ្វី ដែលជារឿងតែមួយគត់ ដែលលោកចាំបាច់ត្រូវធ្វើដើម្បីទទួលបានវិវរណៈ ខណៈដែលលោកបកប្រែនោះ ?
- តើព្រះអម្ចាស់បង្រៀនដល់អូលីវើរ ថាលោកគួរធ្វើអ្វីខ្លះ មុនពេលសុំការណែនាំ ?

នៅពេលសិស្សឆ្លើយ អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ឲ្យពួកគេគូសចំណាំការប្រឹក្សារបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅក្នុងបទគម្ពីររបស់ពួកគេ ។ ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យវិភាគពីអត្ថន័យនៃខគម្ពីរទាំងនេះ សូមសួរសំណួរដូចតទៅនេះ ៖

- តើអ្នកគិតថាវាមានន័យយ៉ាងណា ដើម្បី « ត្រូវសិក្សាក្នុងគំនិតរបស់អ្នក » នោះ ? (ដើម្បីពិចារណាអំពីការសម្រេចចិត្ត និងជម្រើសនានា សូមធ្វើការថ្លឹងថ្លែងពីជម្រើសដោយប្រុងប្រយ័ត្ន) ។ តើអ្នកបានធ្វើការនេះយ៉ាងដូចម្ដេច ពេលអ្នកចាំបាច់ត្រូវធ្វើការសម្រេចចិត្តនោះ ?

- ស្របតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩:៨ តើយើងចាំបាច់ត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ បន្ទាប់ពីយើងបានសិក្សាអំពីរឿងដែលយើងកំពុងពិចារណានោះ ? (សូមសម្រេចថាតើជម្រើសមួយណា ដែលយើងជឿថាត្រូវ រួចហើយនាំយកការសម្រេចចិត្តរបស់យើងនោះទៅកាន់ព្រះវរបិតាសួគ៌ក្នុងការអធិស្ឋាន) ។
- តើមេរៀនអ្វីខ្លះ ដែលយើងអាចរៀនមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩:៨ អំពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ រំពឹងឲ្យយើងធ្វើ ពេលយើងស្វែងរកការដឹកនាំ និងការណែនាំរបស់ទ្រង់នោះ ? (សិស្សអាចនឹងឆ្លើយតបសេចក្ដីពិតមួយចំនួនដូចខាងក្រោម ៖ **ការទទួល និងការទទួលស្គាល់វិវរណៈ តម្រូវឲ្យមានការខិតខំពីផ្នែករបស់យើង ។** សូមសរសេរសេចក្ដីពិតនេះនៅលើក្ដារខៀន ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់ពីសេចក្ដីពិតនេះ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកគិតថា ការសិក្សាអំពីរឿងមួយក្នុងគំនិតរបស់អ្នក អាចជួយអ្នកឲ្យទទួលវិវរណៈយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីរបៀបដែលសេចក្ដីពិតនេះ អាចទាក់ទងទៅនឹងស្ថានភាពនានាក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ សូមអានឧទាហរណ៍ដូចខាងក្រោម ។ បន្ទាប់ពីអានវានីមួយៗហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពន្យល់ពីរបៀបដែលម្នាក់ៗបានពិពណ៌នាអាចប្រើសេចក្ដីពិតនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩:៧–៨ ដើម្បីទទួលវិវរណៈ ៖ ។

១. យុវជនម្នាក់បានទទួលការងារល្អមួយ ប៉ុន្តែតម្រូវឲ្យគាត់ធ្វើការនៅថ្ងៃអាទិត្យ ។ គាត់ព្យាយាមសម្រេចចិត្តថាតើគួរទទួលការងារឬអត់ ។

២. យុវនារីម្នាក់បានគិតអំពីមិត្តដែលនាងសេពគប់ និងឥទ្ធិពលអវិជ្ជមានដែលពួកគេមានមកលើនាង ។ នាងចង់ឈប់ដើរលេងជាមួយពួកគេ ប៉ុន្តែនាងពុំដឹងរបៀបដែលល្អបំផុតដើម្បីដកខ្លួនចេញពីពួកគេនោះទេ ។

៣. យុវនារីម្នាក់ កំពុងគិតនូវអ្វីដែលនាងគួរធ្វើ បន្ទាប់ពីនាងបញ្ចប់វិទ្យាល័យ ។ នាងដឹងថា នាងចង់បន្តការសិក្សា ប៉ុន្តែពុំប្រាកដថា វិទ្យាស្ថានសិក្សាណាមួយ ដែលនាងគួរទៅរៀននោះទេ ។

បន្ទាប់ពីការពិភាក្សាអំពីឧទាហរណ៍ទាំងនេះជាមួយសិស្សក្នុងថ្នាក់ហើយ សូមអនុញ្ញាតឲ្យសិស្សគិតពីបទពិសោធន៍របស់ពួកគេជាមួយនឹងគោលការណ៍នេះ តាមរយៈការសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ៖ *តើអ្នកបានដឹងពីការខិតខំនៅផ្នែករបស់អ្នក បានជួយអ្នកឲ្យទទួលវិវរណៈមកពីព្រះអម្ចាស់នៅពេលណា ?*

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីសំណួរនេះមួយសន្ទុះ ។ បន្ទាប់មក សុំសិស្សពីរបីនាក់ដែលស្ម័គ្រចិត្តចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ពួកគេជាមួយសិស្សដទៃទៀតក្នុងថ្នាក់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យមើល គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩:៨ ឡើងវិញ រកមើលរបៀបដែលអូលីវើរ អាចដឹងថាតើការសន្និដ្ឋាន ឬការសម្រេចចិត្តរបស់លោកត្រឹមត្រូវឬអត់នោះ ។

- តើយើងអាចរៀនមកពី ខ ៨ អំពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់ឆ្លើយសំណួររបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ? (**វិវរណៈ អាចកើតមានមក តាមរយៈអារម្មណ៍របស់យើង ពេលយើងសូមការដឹកនាំពីព្រះអម្ចាស់ ។** សូមសរសេរសេចក្ដីពិតនេះនៅលើក្ដារខៀន ។

អ្នកអាចបញ្ជាក់ថា ការបណ្ដាលឲ្យទ្រូងខ្លួនខ្មាញ់ ដែលបានសន្យាដល់អូលីវើរ គឺជាវិធីតែមួយគត់ដែលព្រះវិញ្ញាណអាចបញ្ជាក់ជម្រើសត្រឹមត្រូវមួយ ។ ការបញ្ជាក់ពីព្រះវិញ្ញាណ អាចកើតមានតាមវិធីផ្សេងៗ ដែលផ្ទាល់ខ្លួន និងបំភ្លឺគំនិត ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់ពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់ អាចបណ្ដាលឲ្យយើង « មានអារម្មណ៍ថា [ការសម្រេចចិត្តមួយ] ត្រឹមត្រូវ » (គ. និង ស. ៩:៨) សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានការពន្យល់ដូចខាងក្រោមដោយអែលឌើរ រីឆាដ ជី ស្កុត ៖

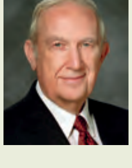

« អារម្មណ៍សុខសាន្ត គឺជាសាក្សីបញ្ជាក់ដ៏សាមញ្ញបំផុតដែលខ្ញុំបានទទួលបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ។ ពេលខ្ញុំខ្វល់ខ្វាយខ្លាំងអំពីរឿងសំខាន់មួយ លំបាកក្នុងការដោះស្រាយវាដោយគ្មានជោគជ័យ ខ្ញុំបានបន្តកិច្ចខិតខំទាំងនោះដោយសេចក្ដីជំនឿ ។ ក្រោយមកភាពសុខសាន្តប្រកបដោយអានុភាពបំផុតមួយបានកើតមាន ម្រាប់កង្វល់របស់ខ្ញុំ ដូចដែលទ្រង់បានសន្យាដូច្នោះមែន » (Using the Supernal Gift of Prayer » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០០៧, ទំព័រ១០) ។

- តើអ្នកបានទទួលអារម្មណ៍ថាព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាក់ពីការសម្រេចចិត្តមួយ ដែលអ្នកបានធ្វើនៅពេលណា ? តើការបញ្ជាក់នោះធ្វើឲ្យអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងដូចម្ដេច ? (សូមរំឭកសិស្សថា ពួកគេមិនគួរចែកចាយពីបទពិសោធន៍ ឬរឿងផ្ទាល់ខ្លួនច្រើនពេកនោះទេ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩:៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សប្រាប់ឃ្លា ដែលពិពណ៌នាអំពីរបៀប ដែលយើងអាចដឹង បើសិនជាការសម្រេចចិត្តមួយ ដែលយើងបានធ្វើពុំត្រឹមត្រូវ ។ ដើម្បីជួយសិស្សយល់ឃ្លា « អាប់គំនិត » សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីថ្លែងដូចខាងក្រោមដោយអែលឌើរ រីឆាដ ជី ស្កត ដែលលោកបានពន្យល់ពីបទពិសោធន៍មួយ ដែលជាការអាប់គំនិត ៖

« [ការអាប់គំនិត] នោះ សម្រាប់ខ្ញុំគឺជាអារម្មណ៍ពុំសុខស្រួល ពុំស្ងប់ » (« Using the Supernal Gift of Prayer, » ទំព័រ១០) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ នូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀន អំពីការទទួលវិវរណៈ ដែលអាចជួយពួកគេធ្វើការសម្រេចចិត្តសំខាន់ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩ :១២–១៤

ព្រះអម្ចាស់ លើកទឹកចិត្តដល់អូលីវើរ ដើម្បីបន្តនៅក្នុងកិច្ចការដែលលោកត្រូវបានហៅឲ្យធ្វើ

សូមរំឭកសិស្សអំពីការហៅបម្រើរបស់អូលីវើរ ដើម្បីធ្វើជាស្មៀនសម្រាប់ព្យាការី (សូមមើល គ. និង ស. ៩:១, ៤) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩:១២–១៤ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលពាក្យឬឃ្លា ដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអូលីវើរ ខៅឌើរី អាចរកឃើញថាជាការលើកទឹកចិត្តនៅពេលនេះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយពាក្យ និងឃ្លានានា ដែលពួកគេរកឃើញថាមានអត្ថន័យ ហើយពន្យល់ពីមូលហេតុ ។

ដើម្បីបញ្ចប់មេរៀននេះ អ្នកអាចចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នក ដែលយើងអាចទទួលវិវរណៈផ្ទាល់ខ្លួន ពេលយើងធ្វើតាម គោលការណ៍ដែលបានចែងនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩ ។

មេរៀនទី១៨

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១១:–១២

បុព្វកថា

មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីការស្ដារឡើងវិញនៃបព្វជិតភាពអើរ៉ុន ក្នុងខែ ឧសភា ឆ្នាំ១៨២៩ បុរសពីរនាក់បានមកជួបនឹងព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នៅភូមិហាម៉ូនី រដ្ឋផែនសិលវេញ៉ា ៖ បងប្រុសរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ឈ្មោះហៃរ៉ុម និង យ៉ូសែប ណៃត សីញ៉័រ ។ បុរសទាំងពីរនាក់បានបង្ហាញពីបំណងដើម្បីបម្រើព្រះ ហើយជួយនៅក្នុងការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អ ។ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១១ កត់ត្រាវិវរណៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅកាន់ហៃរុមស្ម៊ីធ ស្ដីអំពីរបៀបដែលគាត់អាចស្ថាបនាបុព្វហេតុនៃក្រុងស៊ីយ៉ូន ។ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១២ កត់ត្រាវិវរណៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅកាន់យ៉ូសែបណៃត សីញ៉័រ និងរបៀបដែលគាត់អាចជួយស្ថាបនាបុព្វហេតុនៃក្រុងស៊ីយ៉ូនផងដែរ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១១:១–១៤

ហៃរុម ស្ម៊ីធ បានរៀនអំពីរបៀបដែលគាត់ អាចជួយស្ថាបនាបុព្វហេតុនៃក្រុងស៊ីយ៉ូន

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពី គ្រាមួយដែលពួកគេចង់ចូលរួម ឬរួមចំណែកនៅក្នុងសកម្មភាពឬបុព្វហេតុដ៏មានប្រយោជន៍មួយ ដូចជាការរៀបចំផែនការសកម្មភាពសាសនាចក្រមួយ ការធ្វើការបម្រើដល់នរណាម្នាក់ដែលខ្វះខាត ឬការចូលរួមចំណែកនៅក្នុងក្លឹបសាលា ឬអង្គការមួយ ។

- តើអ្នកចាំបាច់ត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីចូលរួមនៅក្នុងសកម្មភាព ឬបុព្វហេតុនោះ ? (សិស្សអាចឲ្យយោបល់រឿងដូចជាចុះឈ្មោះ បំពេញទម្រង់បែបបទ និយាយទៅនរណាម្នាក់ដែលគ្រប់គ្រង ឬសកម្មភាពដទៃទៀតដែលបង្ហាញពីបំណងចូលរួមរបស់ពួកគេ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានក្បាលកណ្ឌ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១១ និង ១២ រកមើលឈ្មោះរបស់បុគ្គលពីររូបដែលមានបំណងចង់ចូលរួមក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ បន្ទាប់មកអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១១:២៧ និង ១២:៧ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយចង្អុលបង្ហាញនរណាផ្សេងទៀតដែលព្រះអម្ចាស់បានអញ្ជើញឲ្យមកជួយកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។

- តើនរណាផ្សេងទៀត ដែលព្រះអម្ចាស់បានអញ្ជើញឲ្យមកជួយកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ? (គឺអស់អ្នកទាំងឡាយដែលមានបំណងជួយទ្រង់) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់បរិបទនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១១ សូមពន្យល់ថា វិវរណៈក្នុងកណ្ឌនេះ ត្រូវបានផ្ដល់ទៅកាន់ហៃរុម ស្ម៊ីធ ដែលមកពីប៉ាលម៉ៃរ៉ា រដ្ឋនូវយ៉ោក ទៅកាន់ភូមិហាម៉ូនី រដ្ឋផែនសិលវេញ៉ា ដើម្បីជួបនឹងប្អូនប្រុសរបស់លោកយ៉ូសែប ។ ហៃរុមទំនងជាបានដឹងជាមុនអំពីព្រឹត្តការថ្មីៗ ដូចជាការរីកចម្រើននៅក្នុងការបកប្រែព្រះគម្ពីរមរមន ។ គាត់ចង់ដឹងអំពីរបៀបដែលគាត់អាចជួយយ៉ូសែបនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ យ៉ូសែប បានទូលសូមដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានទទួលវិវរណៈនេះ ។ (ដើម្បីជួយសិស្សស្គាល់ពីសារៈសំខាន់ នៃបំណងប្រាថ្នា ដែលដើរតួយ៉ាងសំខាន់ក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះអ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់ដល់ពួកគេឲ្យគូសចំណាំពាក្យ *បំណងចង់*, *ប្រាថ្នា* និង *ចង់បាន* នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១១:៣, ៨,១០,១៤,១៧, ២១, ២៧) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១១:៥–៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ។ សូមឲ្យសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់ប្រាប់អំពីពរជ័យទាំងឡាយដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាដល់ហៃរុម ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់ទៀត ឲ្យប្រាប់អំពីអ្វីដែលហៃរុម នឹងត្រូវធ្វើដើម្បីទាមទារពរជ័យទាំងនេះ ។ (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវបញ្ជាក់ថា « សេចក្ដីអាថ៌កំបាំងទាំងឡាយនៃព្រះ » [គ. និង ស.១១:៧] គឺជាសេចក្ដីពិតខាងវិញ្ញាណដែលត្រូវបានស្គាល់តែតាមរយៈវិវរណៈប៉ុណ្ណោះ) ។

- តើសេចក្ដីពិតអ្វីខ្លះដែលយើងអាចរៀនមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១១:៨ អំពីបំណងចង់ធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប សូមគូសបញ្ជាក់នូវសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **(១) យើងអាចទទួលបានពរជ័យមកពីព្រះ ស្របតាមបំណងប្រាថ្នាសុចរិតរបស់យើង ។ (២) បើយើងមានបំណងចង់ធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះ នោះយើងនឹងទៅជាមធ្យោបាយនៃការធ្វើល្អដ៏ច្រើន ។**

សូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *តើខ្ញុំអាចធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បី « នឹងក្លាយទៅជាមធ្យោបាយនៃការធ្វើល្អដ៏ច្រើន » ក្នុងជំនាន់របស់ខ្ញុំ ?*

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអានឲ្យឮៗ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១១:១០–១៤ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលការប្រឹក្សាដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ហៃរុម ដែលនឹងជួយទ្រង់សម្រេចការល្អដ៏ច្រើននេះ ។ នៅពេលសិស្សបញ្ចប់ការអាន សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យសរសេរអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ តាមសំណួរលើក្ដារខៀន ។ (អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់ដល់សិស្សឲ្យចម្លងបញ្ជីនេះដាក់ក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីរ) ។ (ពួកគេនឹងបន្ថែមក្នុងបញ្ជីពេលបន្តមេរៀនទៅមុខទៀត) ។

- តើអ្នកគិតថាវាមានន័យយ៉ាងណា ដើម្បីដាក់ទីទុកចិត្តរបស់អ្នកលើព្រះវិញ្ញាណ ?

- ស្របតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១១:១២–១៣ តើអ្នកអាចស្គាល់ឥទ្ធិពលនៃព្រះវិញ្ញាណបានយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែស្គាល់សេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **(១) ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់ ដឹកនាំយើងឲ្យធ្វើល្អ រាបសារ និងវិនិច្ឆ័យដោយសុចរិត ។ ((២) ព្រះវិញ្ញាណបំភ្លឺគំនិតរបស់យើង ហើយបំពេញព្រលឹងរបស់យើងដោយសេចក្ដីអំណរ) ។**

នៅពេលអ្នកពិភាក្សាពីសេចក្ដីពិតទាំងនេះ អ្នកអាចនឹងចង់អញ្ជើញសិស្សឲ្យរំឭកចំណេះចំណានខគម្ពីរ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨:២–៣ ។ អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់សិស្សឲ្យសរសេរសេចក្ដីយោងចំណេះចំណានខគម្ពីរ នៅក្នុងរឹមទំព័រជិតនឹង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១១:១២–១៤ ។

- ស្របតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១១:១២–១៣ តើព្រះវិញ្ញាណអាចមានឥទ្ធិពលមកលើគំនិតនិងដួងចិត្តយើងតាមរបៀបមួយចំនួនអ្វីខ្លះ ?

- តើអ្នកធ្លាប់មានបទពិសោធន៍ពីឥទ្ធិពលនៃព្រះវិញ្ញាណតាមរបៀបមួយនៃរបៀបទាំងនេះនៅពេលណា ? តើបទពិសោធន៍នេះនាំអ្នកឲ្យ « ធ្វើល្អ » យ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១១ :១៥–៣០

ព្រះអម្ចាស់ បញ្ជាហៃរុម ស្មឺធ ឲ្យរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ការហៅឲ្យផ្សព្វផ្សាយ

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១១:១៥–១៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលអ្វី ដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យចង់ឲ្យ យ៉ូសែប ស្មឺធ និងដៃគូរបស់លោកធ្វើ ។ សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ថា ហៃរុម ស្មឺធ ពុំត្រូវបានបញ្ជាឲ្យផ្សព្វផ្សាយឡើយរហូតដល់លោកត្រូវបានហៅឲ្យធ្វើកិច្ចការនោះសិន ។

- ស្របតាមខគម្ពីរនេះ ហេតុអ្វីហៃរុម ស្មឺធ ត្រូវ « ចាំបន្តិច » មុនពេលគាត់ត្រូវបានហៅឲ្យផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អដូច្នេះ ? (អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា ឃ្លា « លុះត្រាអ្នកនឹងបានព្រះបន្ទូលរបស់យើង ថ្មដារបស់យើង សាសនាចក្ររបស់យើង និងដំណឹងល្អរបស់យើង » សំដៅទៅលើកត្ដាពិតថា សាសនាចក្រពុំទាន់ត្រូវបានរៀបចំ ហើយព្រះគម្ពីរមរមនពុំទាន់បានឃើញមានបោះពុម្ពនៅឡើយ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១១:១៧–២០ ឲ្យឮៗ នៅពេលសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលទៅហៃរុម ថាចាំបាច់ត្រូវធ្វើដើម្បីក្លាយជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អដ៏មានប្រសិទ្ធភាព ។ អ្នកអាចនឹងចង់បន្ថែមពីលើចម្លើយរបស់សិស្ស ចូលក្នុងតារាងនៅលើក្ដារខៀន ។ អ្នកអាចចង់អញ្ជើញសិស្សដើម្បីសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេទុក ។

- តើអ្នកគិតថា ការនៅជាប់នឹងព្រះអម្ចាស់ដោយអស់ពីដួងចិត្តរបស់អ្នកនោះ វាមានន័យយ៉ាងណា ? (អ្នកអាចចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា បរិបទនេះ ពាក្យ *នៅជាប់* មានន័យថា គោរពតាមអ្វីមួយដោយម៉ឺងម៉ាត់ ឬពុំរារែក) ។

- តើឃ្លាអ្វីខ្លះ ត្រូវបានថ្លែងដដែលៗនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១១:១៨ និង ២០ ? (អ្នកអាចនឹងចង្អុលបង្ហាញផងដែរថា ឃ្លា « ការរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ខ្ញុំ » ក៏មាននៅក្នុង ខ ៦ និង ៩ ផងដែរ) ។

សូមសរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ការរក្សាបទបញ្ញត្តិរៀបចំយើងខាងវិញ្ញាណដើម្បីធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។**

- តើការរក្សាបទបញ្ញត្តិនៅថ្ងៃនេះ រៀបចំអ្នកសម្រាប់ការបម្រើផ្សព្វផ្សាយសាសនា អាពាហ៍ពិពាហ៍ និងការបម្រើក្នុងសាសនាចក្រនៅឆ្នាំខាងមុខៗយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១១:២១–២២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីផ្សេងទៀតដែល ហៃរុម ចាំបាច់ត្រូវធ្វើដើម្បីជួយគាត់អាចក្លាយជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អកាន់តែមានប្រសិទ្ធភាព ។

- តើព្រះអម្ចាស់ប្រាប់ហៃរុមថា គាត់នឹងត្រូវការធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីអាចប្រកាសព្រះបន្ទូលទ្រង់ចំពោះប្រជាជន ? (អ្នកអាចនឹងចង់បន្ថែម *ការសិក្សាព្រះគម្ពីរ* ចូលក្នុងតារាងនៅលើក្ដារខៀន) ។
- តើការសិក្សាព្រះគម្ពីរដើម្បីស្គាល់ព្រះបន្ទូលព្រះ ខុសគ្នាពីការគ្រាន់តែអានព្រះគម្ពីរយ៉ាងណា ?
- តើព្រះអម្ចាស់បានសន្យាជាមួយហៃរុម និងអ្នកដទៃដែលធ្វើតាមគំរូ ដែលបានបង្រៀននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១១:២១–២២ អ្វីខ្លះ ? (សិស្សគួរតែប្រាប់គោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **អ្នកទាំងឡាយដែលសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ នឹងទទួលព្រះវិញ្ញាណទ្រង់ និងអំណាចដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលអ្នកដទៃឲ្យជឿសេចក្ដីពិតនៃដំណឹងល្អ**) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១២

ព្រះអម្ចាស់ ប្រឹក្សាដល់យ៉ូសែប ណៃត អំពីរបៀបស្ថាបនាបុព្វហេតុនៃក្រុងស៊ីយ៉ូន

បង្ហាញសិស្សនូវឈ្មោះរបស់បុគ្គលល្បីៗពីរបីនាក់ ។ សួរប្រសិនបើពួកគេធ្លាប់ឮអំពីបុគ្គលម្នាក់ៗដែលអ្នកបានប្រាប់ ហើយពន្យល់សង្ខេបៗអំពីមូលហេតុដែលពួកគេល្បីល្បាញ ។ រួចសួរប្រសិនបើពួកគេធ្លាប់ឮឈ្មោះបុរសម្នាក់ឈ្មោះ យ៉ូសែប ណៃត ស៊ីញ៉រ ។

- សូមគិតអំពីបុគ្គលម្នាក់ៗក្នុងវួដឬសាខារបស់អ្នកដែលបម្រើដោយស្មោះត្រង់ និងដោយស្ងប់ស្ងាត់ ។ តើពួកគេកំពុងជួយយ៉ាងដូចម្ដេច ដើម្បីស្ថាបនានគររបស់ព្រះ ?

ដើម្បីជួយសិស្សរៀនអំពីយ៉ូសែប ណៃត ស៊ីញ៉រ និងការបរិច្ចាគរបស់គាត់ ចំពោះការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានឮៗក្នុងសេចក្ដីផ្ដើមកណ្ឌ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១២ ។ សូមពន្យល់ថា យ៉ូសែប ណៃត ស៊ីញ៉រ ពុំសូវមានគេស្គាល់នៅសព្វថ្ងៃនេះទេ ប៉ុន្តែគាត់បានផ្គត់ផ្គង់ដល់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នូវម្ហូបអាហារ និងសម្ភារដទៃទៀត អំឡុងពេលធ្វើការដ៏សំខាន់នៃការបកប្រែព្រះគម្ពីរមរមន ។ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១២ កត់ត្រាវិវរណៈមួយដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់យ៉ូសែប ស៊្មីធ សម្រាប់យ៉ូសែប ណៃត ស៊ីញ៉រ ក្នុងខែឧសភា ឆ្នាំ១៨២៩ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១២:៦–៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ប្រាប់អំពីលក្ខណៈសម្បត្តិសុចរិតនៃអ្នកទាំងឡាយដែលចង់ជួយក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ គួរតែមាន ។

- ស្របតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១២:៨ តើលក្ខណៈសម្បត្តិអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់តម្រូវឲ្យមានចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលចង់ជួយក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ?
- តើអ្នកអភិវឌ្ឍលក្ខណៈសម្បត្តិទាំងនេះក្នុងជីវិតរបស់អ្នកដូចម្ដេច ?

សូមប្រាប់សិស្សថា យ៉ូសែប ណៃត ស៊ីញ៉រ បានព្យាយាមយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនដើម្បីអភិវឌ្ឍ និងអនុវត្តលក្ខណៈសម្បត្តិសុចរិតទាំងនេះ ។ គាត់បានផ្ដល់ជំនួយខាងសាច់ឈាម និងខាងវិញ្ញាណដល់យ៉ូសែប ស៊្មីធ ក្នុងអំឡុងពេលនៃការបម្រើរបស់ព្យាការី ។ ជាច្រើនឆ្នាំបន្ទាប់ពី យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១២ លោកបានកត់ត្រាដូចខាងក្រោម ស្ដីអំពីសេចក្ដីស្មោះត្រង់របស់ យ៉ូសែប ណៃត ៖

« យ៉ូសែប ណៃត ស៊ីនញ៉រ. . . បានស្មោះ ហើយពិត ហើយជាគំរូល្អ និងល្អចំពោះមនុស្សគ្រប់រូប ប្រកបដោយគុណធម៌ និងចិត្តល្អ ពុំដែលងាករេឡើយ ។. . . គាត់ជាមនុស្សសុចរិតម្នាក់ » (*History of the Church*, ៥:១២៤) ។

ដើម្បីលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យនឹកគិត និងអនុវត្តនូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀននៅថ្ងៃនេះ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយនូវរបៀបដែលពួកគេបញ្ចប់ឃ្លាដូចខាងក្រោមនេះ ៖ « ដើម្បីជួយព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ខ្ញុំនឹង. . . »

អ្នកក៏អាចចង់បញ្ចប់ដោយការបង្ហាញពីរបៀបដែលអ្នកនឹងបញ្ចប់ឃ្លានេះ ។

មេរៀនទី១៩

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ១:៦៨–៧៥, គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១៣

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ១៥ ខែឧសភា ឆ្នាំ ១៨២៩ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអូលីវើរ ខៅឌើរី បានទៅក្នុងព្រៃជិតចម្ការរបស់យ៉ូសែប នៅហាម៉ូនី រដ្ឋផែនសិលវេញ៉ា ដើម្បីទូលសូមសួរដល់ព្រះអម្ចាស់បន្ទាប់ពីការបកប្រែវគ្គគម្ពីរមួយ ក្នុងព្រះគម្ពីរមរមន ដែលគូសបញ្ជាក់ពីសារៈសំខាន់នៃពិធីបរិសុទ្ធនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ខណៈដែលកំពុងតែអធិស្ឋាន នោះយ៉ូហាន បាទីស្ទ បានលេចមកឯពួកលោក ក្នុងនាមជាតួអង្គដែលបានរស់ឡើងវិញ ។ លោកបានប្រទានបព្វជិតភាពអើរ៉ុនមកលើពួកលោក បានដឹកនាំពួកលោកឲ្យជ្រមុជទឹកគ្នាទៅវិញទៅមកក្នុងទន្លេ សុសគ្វីហាណានៅជិតនោះ រួចហើយបានដឹកនាំពួកលោកឲ្យតែងតាំងអំណាចបព្វជិតភាពអើរ៉ុនដល់គ្នាទៅវិញទៅមក ។ ពាក្យរបស់យ៉ូហានទៅកាន់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអូលីវើរ ខៅឌើរី ត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១៣ ។ បន្ទាប់ពីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ពួកលោក យ៉ូសែប និង អូលីវើរ ត្រូវបានពេញទៅដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយបានទទួលបទពិសោធន៍ពរជ័យដ៏មហិមា ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ –ប្រវត្តិ១:៦៨–៧២; គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១៣

យ៉ូហាន បាទីស្ទ ប្រគល់បព្វជិតភាពអើរ៉ុនមកឲ្យយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង អូលីវើរខៅឌើរី

សូមសរសេរ សំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀនមុនពេលរៀន ឬចែកក្រដាសសំណួរដល់សិស្សម្នាក់ៗ (សូមកុំសរសេរចម្លើយឡើយ) ។ នៅពេលសិស្សមកដល់ថ្នាក់រៀន សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យឆ្លើយសំណួរនៅលើក្រដាសមួយសន្លឹក ឬនៅលើក្រដាសដែលចែកឲ្យពួកគេនោះ ។ បើចាំបាច់ សូមឲ្យយោបល់ដល់ពួកគេឲ្យប្រើលិបិក្រមនៃបណ្ដុំព្រះគម្ពីរ (សូមមើល « បព្វជិតភាព អើរ៉ុន ») ឬ សេចក្ដីណែនាំដល់បទគម្ពីរ (សូមមើល « បព្វជិតភាព អើរ៉ុន ») ដើម្បីរកចម្លើយត្រឹមត្រូវ ។ អ្នកអាចនឹងចង់រង់ចាំរហូតដល់ សិស្សបានកត់ត្រាចម្លើយរបស់ពួកគេរួច មុនពេលអ្នកចាប់ផ្ដើមការប្រជុំធម្មនិដ្ឋាន ។

> ១. *តើនៅកន្លែងណាក្នុងបទគម្ពីរ ដែលយើងអាចរៀនអំពីការស្ដារឡើងវិញនៃបព្វជិតភាពអើរ៉ុន ?*
>
> ២. *តើបព្វជិតភាពអើរ៉ុនបានស្ដារឡើងវិញនៅថ្ងៃខែឆ្នាំណា ?*
>
> ៣. *តើទេវតាដែលស្ដារបព្វជិតភាពអើរ៉ុនមកកាន់ផែនដីវិញ តាមរយៈការប្រគល់វាទៅឲ្យយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអូលីវើរ ខៅឌើរី ឈ្មោះអ្វី ?*
>
> ៤. *តើបព្វជិតភាពអើរ៉ុនបានប្រគល់ទៅដល់ពួកលោកដោយរបៀបណា ?*
>
> ៥. *តើទេវតាបានសន្យានឹងយ៉ូសែប និង អូលីវើរ ថាពួកគេនឹងទទួលបានអ្វីខ្លះទៀត ? តើពួកគេនឹងទទួលវាមកពីនរណា ?*

(ចម្លើយ ៖ (១) យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ –ប្រវត្តិ ឬ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១៣, (២) ថ្ងៃទី១៥ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ១៨២៩ [សូមមើល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ –ប្រវត្តិ១:៧២]; (៣) យ៉ូហាន បាទីស្ទ [សូមមើល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ –ប្រវត្តិ១:៧២]; (៤) ដោយការដាក់ដៃលើ [សូមមើល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ –ប្រវត្តិ១:៦៨, ៧១]; (៥) យ៉ូហាន បាទីស្ទ បានប្រាប់ពួកគាត់ថា ថ្ងៃក្រោយពួកគាត់នឹងទទួលបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែកមកពីសាវក ពេត្រុស យ៉ាកុប និងយ៉ូហាន [សូមមើល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ–ប្រវត្តិ១:៧២]) ។

បន្ទាប់ពីការប្រជុំធម្មនិដ្ឋាន សូមឲ្យសិស្សចែកចាយចម្លើយរបស់ពួកគេចំពោះសំណួរទីមួយ ។ បន្ទាប់ពីពួកគេបានឆ្លើយសំណួរនេះដោយត្រឹមត្រូវ សូមចាត់តាំងសិស្សឲ្យធ្វើការជាគូៗ ហើយពិនិត្យចម្លើយរបស់ពួកគេជាមួយសំណួរទាំងឡាយដែលនៅសល់ ។ ណែនាំពួកគេឲ្យប្រើ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ –ប្រវត្តិ១:៦៨–៧២ និងការពិពណ៌នាដោយ អូលីវើរ ខៅឌើរី បន្ទាប់ពីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ –ប្រវត្តិ ។ អ្នកក៏អាចផ្លាស់វេនគ្នាទូទាំងថ្នាក់រៀន ដើម្បីជួយសិស្សស្វែករកចម្លើយត្រឹមត្រូវ ។

បន្ទាប់ពីមានពេលគ្រប់គ្រាន់ សូមរំឭកចម្លើយជាមួយគ្នាក្នុងថ្នាក់ ។ នៅពេលអ្នកមើលចម្លើយទាំងនោះជាមួយគ្នា សូមជួយសិស្សប្រាប់ និងយល់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **យ៉ូហាន បាទីស្ទ បានស្ដារបព្វជិតភាពអើរ៉ុនមកកាន់ផែនដីវិញ**(សូមមើល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ —ប្រវត្តិ១:៧២) ។ **បព្វជិតភាព គឺត្រូវបានប្រគល់ដោយការដាក់ដៃលើ**(សូមមើល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ —ប្រវត្តិ១:៦៨, ៧១) ។ ផងដែរ នៅពេលអ្នកពិនិត្យមើលចម្លើយរបស់សិស្ស សូមពន្យល់ថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង អូលីវើរ ខៅឌើរ បានទទួលបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែកពី ពេត្រុស យ៉ាកុប និង យ៉ូហាន ក្រោយមកនៅខែ ឧសភា ឆ្នាំ១៨២៩ (សូមមើល ឡារី ស៊ី ផតធើរ« The Restoration of the Aaronic and Melchizedek Priesthoods, » *Ensign* ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ១៩៩៦, ទំព័រ ៣០–៤៧) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ —ប្រវត្តិ១:៦៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែល យ៉ូសែប និងអូលីវើរ កំពុងធ្វើ ដែលដឹកនាំពួកលោកឲ្យទូលសួរដល់ព្រះអម្ចាស់ អំពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់ការផ្ដាច់បាប ។

- ស្របតាមខគម្ពីរនេះ តើអ្វីខ្លះដែលបាននាំឲ្យ យ៉ូសែប និង អូលីវើរ សួរអំពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់ការផ្ដាច់បាប ? (ពួកគេកំពុងបកប្រែព្រះគម្ពីរមរមន ហើយបានមកឃើញការបង្រៀនស្ដីអំពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក សម្រាប់ការផ្ដាច់បាប) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ការស្ដារឡើងវិញនៃបព្វជិតភាពអើរ៉ុន គឺសំខាន់យ៉ាងខ្លាំង ដែលពាក្យរបស់យ៉ូហានបាទីស្ទ ត្រូវបានដាក់បញ្ចូលនៅក្នុងគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ជាកណ្ឌទី១៣ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:១៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់អំពីរបៀបដែលការស្ដារឡើងវិញនៃបព្វជិតភាពអើរ៉ុន បានឆ្លើយតបដល់ការអធិស្ឋានរបស់ យ៉ូសែប និង អូលីវើរ ដើម្បីដឹងច្រើនទៀតអំពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក សម្រាប់ការផ្ដាច់បាប ។

- តើការស្ដារឡើងវិញនៃបព្វជិតភាពអើរ៉ុនឆ្លើយតបចំពោះការអធិស្ឋានរបស់យ៉ូសែប និង អូលីវើរ ដើម្បីដឹងច្រើនទៀតអំពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក សម្រាប់ការផ្ដាច់បាប យ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះណា ?

នៅលើក្ដារខៀន សូមគូររូបភាពទ្វារដែលមានរន្ធសោ ។

- តើគោលបំណងនៃទ្វារមួយនេះជាអ្វី ? (នៅពេលសិស្សពិភាក្សាអំពីសំណួរនេះ សូមជួយពួកគេមើលឃើញថា ទ្វារបានបើកឲ្យឃើញកន្លែងមួយទៀត) ។ បន្ថែមពីលើនោះ ទ្វារអាចបិទឃាំងយើងឬបើកឲ្យយើងចូល) ។

បង្ហាញសិស្សនូវកូនសោមួយ (ឬគូររូប កូនសោដ៏សាមញ្ញមួយ នៅលើក្ដារខៀន) ហើយសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើកូនសោមួយទាក់ទងទៅនឹងដំណើរការរបស់ទ្វាយ៉ាងដូចម្ដេច ? (ចាក់សោបិទ ឬចាក់សោបើកទ្វារ ។ នៅពេលយើងប្រើកូនសោមួយចាក់បើកទ្វារ នោះវាអាចឲ្យយើងដើរឆ្លងកាត់ ហើយជួបអ្វីដែលនៅឯម្ខាងទៀត) ។

សូមពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់ប្រើកូនសោជានិមិត្តរូបមួយ ដើម្បីតំណាងនូវសិទ្ធិអំណាចនៃបព្វជិតភាព ដែលចាក់បើកទ្វារសម្រាប់យើងទទួលនូវឱកាសនិងពរជ័យដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្រាវជ្រាវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣:១ រកមើលកូនសោដែលជាប់ទាក់ទងទៅនឹងបព្វជិតភាពអើរ៉ុន ។ អ្នកអាចនឹងចង់ស្នើឲ្យសិស្សគូសចំណាំកូនសោទាំងនេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ពេលពួកគេស្វែងរកវា ។

- តើយ៉ូហានបាទីស្ទ ប្រាប់ថាបព្វជិតភាពអើរ៉ុនកាន់កូនសោអ្វីខ្លះ ? (**បព្វជិតភាពអើរ៉ុន កាន់កូនសោនៃការបម្រើនៃពួកទេវតា និងនៃដំណឹងល្អនៃការប្រែចិត្ត និង នៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយការពន្លិចសម្រាប់ការផ្ដាច់បាប ។** អ្នកអាចនឹងចង់អញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការនេះនៅក្រោមរូបភាពនៃទ្វារនៅលើក្ដារខៀន) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់កាន់តែប្រសើរអំពីកូនសោនៃបព្វជិតភាពអើរ៉ុនទាំងនេះ និងពរជ័យទាំងឡាយ ដែលវាមានសម្រាប់សមាជិកនៃសាសនាចក្រ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗ នូវការពន្យល់ដូចខាងក្រោម ដោយអែលឌើរ ដាល្លិន អេក អូក នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ (សូមពិចារណាធ្វើការថតចម្លងសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នេះតូចៗសម្រាប់សិស្សម្នាក់ៗ ដើម្បីរក្សានៅក្នុងគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។

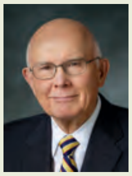

« តើបព្វជិតភាពអើរ៉ុនកាន់ [កូនសោនៃ] ‹ ដំណឹងល្អនៃការប្រែចិត្ត និងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងការផ្ដាច់បាប › មានន័យយ៉ាងណាខ្លះ ? អត្ថន័យ គឺអាចរកបាននៅក្នុងពិធីបរិសុទ្ធនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងនៅក្នុងពិធីសាក្រាម៉ង់ ។ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក គឺសម្រាប់ការផ្ដាច់បាប ហើយពិធីសាក្រាម៉ង់ គឺរំឭកសេចក្ដីសញ្ញា និងពរជ័យទាំងឡាយនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ទាំងពីរ គួរតែដើរឈានមុខដោយការប្រែចិត្ត ។

« គ្មាន [យើង] ណាម្នាក់ បានរស់នៅដោយគ្មានអំពើបាបសោះ ចាប់តាំងពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក [របស់យើង] ទៅនោះទេ ។ បើគ្មានការផ្ដល់នូវការលាងសម្អាតបន្ថែមខ្លះៗ ក្រោយពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកយើងទេ នោះយើងម្នាក់ៗនឹងត្រូវវង្វេងនូវរឿងខាងវិញ្ញាណមិនខាន ។

« យើងត្រូវបានបញ្ជាឲ្យប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើង ហើយមករកព្រះអម្ចាស់ដោយដួងចិត្តសង្រេង និងវិញ្ញាណទន់ទាប ហើយទទួលទានសាក្រាម៉ង់ដោយការគោរពតាមសេចក្ដីសញ្ញានានានៃពិធីសាក្រាម៉ង់ ។ នៅពេលយើងរំឭកពីសេចក្ដីសញ្ញានៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យើងតាមវិធីនេះ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងរំឭកឥទ្ធិពលនៃការលាងសម្អាតនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យើង ។

« យើងពុំអាចថ្លែងបំផ្លើសពីសារៈសំខាន់នៃបព្វជិតភាពអើរ៉ុនក្នុងនេះនោះទេ ។ ជំហានសំខាន់ៗទាំងអស់នេះ មាននូវការផ្ដាច់បាប ដែលត្រូវធ្វើឡើងតាមរយៈពិធីបរិសុទ្ធនៃការសង្គ្រោះនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងការរំឭកពិធីបរិសុទ្ធនៃពិធីសាក្រាម៉ង់ ។ ពិធីបរិសុទ្ធទាំងពីរនេះ គឺត្រូវបានធ្វើឡើងដោយអ្នកកាន់បព្វជិតភាពអើរ៉ុន ក្រោមការដឹកនាំរបស់គណៈប៊ីស្សព ដែលអនុវត្តកូនសោនៃដំណឹងល្អនៃការប្រែចិត្ត និងនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងសម្រាប់ការផ្ដាច់បាប » (« The Aaronic Priesthood and the Sacrament, » *Ensign* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ១៩៩៨, ទំព័រ ៣៧–៣៨) ។

- តើកូនសោនៃបព្វជិតភាពអើរ៉ុន ជួយយើងឲ្យទទួលពរជ័យនៃដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដោយរបៀបណា ?

- ស្របតាម អែលឌើរ អូក តើនរណាដឹកនាំកូនសោនៃដំណឹងល្អនៃការប្រែចិត្ត និងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅក្នុងវួដនីមួយៗ ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់កាន់តែច្បាស់អំពី កូនសោនៃការបម្រើនៃពួកទេវតា សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាននូវការពន្យល់ដូចខាងក្រោម ដោយអែលឌើរ អូក ៖

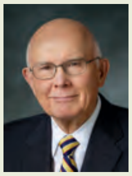

« ក្នុងនាមជាអ្នកកាន់បព្វជិតភាពអើរ៉ុនវ័យក្មេង ខ្ញុំពុំដែលគិតថា ខ្ញុំនឹងឃើញទេវតាទេ ហើយខ្ញុំបានងឿងឆ្ងល់អំពីលក្ខណៈដូចនោះ មានទាក់ទងអ្វីនឹងបព្វជិតភាពអើរ៉ុន ។

« ប៉ុន្តែការបម្រើនៃពួកទេវតា ក៏អាចជារឿងអាថ៌កំបាំង ។ សារលិខិតរបស់ទេវតា អាចត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យដោយសម្លេង ឬដោយគំនិត ឬអារម្មណ៍ទំនាក់ទំនងនៅក្នុងចិត្ត » (« The Aaronic Priesthood and the Sacrament, » ៣៩) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យមកខាងមុខថ្នាក់ ហើយកាន់រូបភាព យុវជនកំពុងទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក (*រូបភាពសិល្បៈដំណឹងល្អ* [២០០៩] លេខ ១០៣ សូមមើលផងដែរ LDS.org) និងការប្រសិទ្ធពរនៃពិធីសាក្រាម៉ង់ (លេខ ១០៧) បើមាន ។

- តើការយល់ដឹងអំពីកូនសោបព្វជិតភាពអើរ៉ុន អាចមានឥទ្ធិពលលើគំនិតនិងសកម្មភាពរបស់អ្នក នៅពេលអ្នកត្រៀមខ្លួនបម្រើ និងទទួលទានសាក្រាម៉ង់រាល់សប្តាហ៍យ៉ាងដូចម្តេចខ្លះ ?

សូមអញ្ជើញយុវនារីម្នាក់ក្នុងថ្នាក់ឲ្យចែកចាយអារម្មណ៍របស់ពួកគេអំពីបព្វជិតភាពអើរ៉ុន និងពរជ័យដែលកើតមាននៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។ អ្នកក៏អាចចង់ចែកចាយពីមូលហេតុដែលអ្នកមានអំណរគុណចំពោះ ការស្តារឡើងវិញនៃបព្វជិតភាពអើរ៉ុនផងដែរ ។

យ៉ូសែប ស៊្មីធ—ប្រវត្តិ១:៧៣–៧៥

យ៉ូសែប ស៊្មីធ និង អូលីវើរ ខៅឌើរី បានទទួលបទពិសោធន៍នៃពរជ័យដ៏មហិមា បន្ទាប់ពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ពួកលោក

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន យ៉ូសែប ស៊្មីធ —ប្រវត្តិ១:៧៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់ពាក្យ ឬឃ្លាដែលពិពណ៌នាថា យ៉ូសែប និង អូលីវើរ បានទទួលបទពិសោធន៍អ្វី បន្ទាប់ពីពួកគាត់បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹករួចហើយនោះ ។ អ្នកអាចស្នើឲ្យសិស្សគូសចំណាំពាក្យ និង ឃ្លាទាំងនេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។

- តើមានអ្វីមកសណ្ឋិតលើយ៉ូសែប និងអូលីវើរ បន្ទាប់ពីពួកលោកបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ?

ដោយសារយ៉ូសែប និង អូលីវើរ ពុំទាន់បានទទួល *អំណោយទាន* នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅឡើយ នោះអ្វីដែលពួកលោកបានជួបក្នុងស្ថានភាពនេះ គឺជា *ព្រះចេស្តា* នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ យ៉ូសែប និង អូលីវើរ នឹងទទួលបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែកដើម្បីការប្រគល់អំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅថ្ងៃក្រោយ (សូមមើល យ៉ូសែប ស៊្មីធ —ប្រវត្តិ១:៧០ សូមមើលផងដែរ Bible Dictionary ឬសេចក្តីណែនាំដល់បទគម្ពីរ « ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ » scriptures.lds.org) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន យ៉ូសែប ស៊្មីធ —ប្រវត្តិ១:៧៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម រកមើលពរជ័យជាក់លាក់មួយ ដែលយ៉ូសែប និងអូលីវើរ បានទទួលតាមរយៈព្រះចេស្តានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ បន្ទាប់ពីសិស្សបានរាយការណ៍នូវអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញហើយ សូមសរសេរគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោមនៅលើក្តារខៀន ៖ **ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជួយយើងយល់អំពីអត្ថន័យ និងបំណងនៃព្រះគម្ពីរ ។**

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា យើងត្រូវការព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីជួយយើងយល់បទគម្ពីរដូច្នេះ ?

- តើពេលណា ដែលមានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានជួយអ្នកឲ្យយល់ « អត្ថន័យនិងបំណងពិត » នៃបទគម្ពីរ ?

អញ្ជើញសិស្សឲ្យចំណាយពេលពីរបីនាទី សរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ អំពីអ្វីដែលពួកគេនឹងធ្វើ ដើម្បីអញ្ជើញឲ្យមានការជួយពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលពួកគេសិក្សាព្រះគម្ពីរ ។

មេរៀនទី ២០

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៤–១៦

បុព្វកថា

នៅចុងខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៨២៩ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង អូលីវើរ ខៅឌើរី បានស៊ូទ្រាំនឹងការគំរាមគំហែងពីមនុស្សកំណាច ខណៈដែលកំពុងតែបញ្ចប់ការបកប្រែព្រះគម្ពីរមរមន ។ ដេវីឌ វិតមើរ បានជួយពួកគេផ្លាស់ពី ហាម៉ូនី រដ្ឋផែនសិលវេញ៉ា ទៅផ្ទះរបស់វិតមើរ នៅហ្វាយ៉ែត រដ្ឋនូវយ៉ោក ដូច្នេះពួកលោកអាចគេចចេញពីការបៀតបៀន ហើយពួកលោកអាចបង្រៀនដំណឹងល្អដែលបានស្ដារឡើងវិញដល់គ្រួសារ វិតមើរ និងអ្នកជិតខាងពួកគេផងដែរ ។ គ្រួសារ វិតមើរ បានចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំងទៅលើព្រឹត្តការណ៍ដែលបានបើកបង្ហាញអំពីការស្ដារឡើងវិញ ។ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានពិពណ៌នាអំពី ដេវីឌ វិតមើរ ចន វិតមើរ និង ពេត្រុស វិតមើរ ជុញ្ញ័រ ថាជា « មិត្ត និងជំនួយការដ៏មោះមុតបំផុត នៅក្នុងកិច្ចការ ហើយ. . . រំភើបដើម្បីដឹងអំពីកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេម្នាក់ៗ » (*History of the Church,* ១:៤៨–៤៩) ។ ព្យាការីបានអធិស្ឋាន ហើយបានទទួលវិវរណៈសម្រាប់ ដេវីឌ វិតមើរ និង បងប្អូនប្រុសគាត់ ចន និង ពេត្រុស ។ បងប្អូនប្រុសទាំងនេះ បានរៀនអំពីតួនាទីរបស់ពួកគាត់នៅក្នុងការនាំចេញមកនូវកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៤

ព្រះអម្ចាស់បានហៅដេវីឌ វិតមើរ ឲ្យជួយនៅក្នុងកិច្ចការនៅថ្ងៃចុងក្រោយ

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីប្រវត្តិខាងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃវិវរណៈទាំងឡាយ ដែលពួកគេនឹងសិក្សានៅថ្ងៃនេះ សូមសង្ខេបព័ត៌មាននៅក្នុងបុព្វកថានៃមេរៀននេះ ។ បន្ថែមពីលើនោះ អ្នកអាចនឹងចង់សុំឲ្យសិស្សម្នាក់អានដំណើររឿងដូចខាងក្រោម ។ មុនពេលសិស្សអាន សូមពន្យល់ថា ដេវីឌ វិតមើរ ត្រូវដាំដុះស្រូវនៅលើកដីកសិដ្ឋានគ្រួសារ ហើយបានបាចកំបោរខ្លះៗ ដើម្បីធ្វើឲ្យដីមានជីវជាតិ ។ គាត់បានទទួលអារម្មណ៍បំផុសគំនិតថា គាត់គួរតែជួយយ៉ូសែប និងអូលីវើរ បន្ទាប់ពីគាត់បានបញ្ចប់កិច្ចការទាំងនោះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់អព្ភូតហេតុនានា ដែលអនុញ្ញាតឲ្យ ដាវីឌ វិតមើរ ជួយដល់អូលីវើរ ខៅឌើរី និង យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ គេចចេញពីអ្នកបៀតបៀនពួកគេ ៖

« ដេវីឌ បានទៅចម្ការ ហើយបានឃើញថា គាត់មានការងារយ៉ាងច្រើនដែលត្រូវធ្វើការសម្រាប់រយៈពេលពីរថ្ងៃឯណោះ ។. . . រួចហើយគាត់បានចងសេះភ្ជាប់រនាស់ ហើយជំនួសឲ្យការបែកចែងចម្ការជារងៗ តាមដែលកសិករធ្លាប់ធ្វើ នោះគាត់បានទៅរាស់ជុំវិញចម្ការទាំងមូល គាត់បានបន្តរហូតថ្ងៃត្រង់ គាត់បានសម្រាកសម្រាប់អាហារពេលល្ងាច គាត់បានមើលជុំវិញ ហើយបានមានការភ្ញាក់ផ្អើលថា គាត់បានរាស់បានពាក់កណ្ដាលស្រែរួចទៅហើយ ។ បន្ទាប់ពីអាហារពេលល្ងាច គាត់បានទៅធ្វើដូចពីមុន ហើយដល់ល្ងាចឡើង គាត់បានបង្ហើយអស់ការងារ ដែលត្រូវធ្វើសម្រាប់រយៈពេលពីរថ្ងៃនោះ ។

« ឪពុកគាត់ ពេលបានទៅចម្ការនៅល្ងាចនោះដែរ បានឃើញនូវអ្វីដែលបានធ្វើរួច ហើយគាត់បានស្រែកឡើងថា ‹ ច្បាស់ជាមានអំណាចពីស្ថានខ្ពស់ ជួយនៅក្នុងកិច្ចការនេះហើយ ហើយឪពុកគិតថា កូនត្រូវទៅរដ្ឋផែនសិលវេញ៉ាភ្លាម ពេលកូនបានបាចជីរួចរាល់ហើយនោះ › ។

« នាព្រឹកឡើង ដេវីឌ បានយកម៉ែត្រឈើមួយកាន់នឹងដៃ ហើយបានចេញទៅបាចជី ដែលគាត់បានទុកចោល កាលពីពីរថ្ងៃមុន គរទុកនៅជិតផ្ទះរបស់បងស្រីគាត់ ប៉ុន្តែពេលគាត់ទៅដល់ទីនោះ គាត់បានឃើញថា វាបានបាត់អស់រលីង ! រួចគាត់បានរត់ទៅរកបងស្រីរបស់គាត់ ហើយសួរគាត់ថា តើគាត់មានដឹងថាវាទៅណាទេ ។ គាត់បាននិយាយដោយភ្ញាក់ផ្អើលថា ‹ ហេតុអ្វីមកសួរបងអញ្ចឹង តើវាពុំត្រូវបានបាចកាលពីម្សិលមិញទេឬអី?›

ដេវីឌ បានឆ្លើយថា «‹ទេ តាមដែលខ្ញុំដឹងនោះ› ។

បងស្រីគាត់បានឆ្លើយថា «‹បងភ្ញាក់ផ្អើលនឹងរឿងនោះណាស់ ព្រោះក្មេងៗមករកបងកាលព្រឹកមិញ ហើយបានសុំអង្វរឲ្យបងចេញទៅមើល បុរសៗដែលបានបាចជីនៅក្នុងស្រែ ដោយនិយាយថា ពួកគេពុំធ្លាប់ឃើញនរណា បាចជីលឿនដូច្នេះក្នុងជីវិតពួកគេនោះទេ ។ បងបានទៅមើល ហើយបានឃើញបុរសបីនាក់នៅធ្វើការក្នុងចម្ការ ដូចជាក្មេងបាននិយាយមែន

> ប៉ុន្តែបងស្មានថា ប្អូនបានជួលមនុស្សឲ្យមកជួយ ព្រោះប្អូនព្យាយាមចង់ធ្វើការនោះឲ្យហើយឆាប់នោះអី បងក៏បានទៅចូលក្នុងវិញដោយពុំនិយាយអ្វីទៀតពីរឿងនោះ › ។
>
> « ដាវីឌបានដេញដោលសាកសួរពីរឿងដែលបានកើតឡើងនោះ ទាំងនៅក្នុងចំណោមសាច់ញាតិ និងអ្នកជិតខាងរបស់គាត់ ប៉ុន្តែគ្មាននរណាដឹងថាអ្នកណាបានធ្វើនោះទេ » (លូស៊ី ម៉ាក ស្ម៊ីធ *History of Joseph Smith by His Mother*, ed. Preston Nibley [ឆ្នាំ ១៩៥៨], ១៤៨–៤៩) ។

- តើអ្នកគិតថាបទពិសោធន៍ទាំងនេះ អាចមានឥទ្ធិពលលើដេវីឌ វិតមើរ យ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៤:១–៥ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់ បានប្រកាសអំពីការលេចចេញមកនៃកិច្ចការរបស់ទ្រង់ និងពរជ័យដែលបានសន្យាដល់អ្នកទាំងឡាយដែលចូលរួមចំណែកក្នុងកិច្ចការនេះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៤:៦–៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការដឹកនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះដេវីឌ និងពរជ័យដែលដេវីឌ នឹងទទួល ដែលជាលទ្ធផលមកពីការស្ដាប់តាមការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

- តើព្រះអម្ចាស់សន្យាអ្វីខ្លះដល់ដេវីឌ វិតមើរ ? តើដេវីឌ បានតម្រូវឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីការសន្យានេះត្រូវបានបំពេញ ?

សូមឲ្យសិស្សថ្លែងឡើងវិញអំពីគោលការណ៍នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៤:៧ ជាពាក្យរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ នៅពេលសិស្សបានឆ្លើយតប សូមសរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **បើសិនជាយើងរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ហើយស៊ូទ្រាំរហូតដល់ទីបំផុត នោះយើងនឹងទទួលបានជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។**

- តើវាមានន័យយ៉ាងម៉េច ដើម្បីទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនោះ ? (ដើម្បីទទួលបានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច គឺដើម្បីរស់នៅជារៀងរហូតជាមួយនឹងក្រុមគ្រួសាររបស់យើងនៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះ ។ ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច គឺជាប្រភេទជីវិតដែលព្រះទ្រង់មានព្រះជន្មនៅ) ។

- តើការសន្យានៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច លើកទឹកចិត្តយើងឲ្យរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ហើយស៊ូទ្រាំដល់ចុងបំផុតយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៤:៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាមរកមើលពរជ័យផ្សេងទៀត ដែលដេវីឌ វិតមើរ អាចទទួលបានបើគាត់គោរពប្រតិបត្តិ ។ បន្ទាប់ពីសិស្សបានរាយការណ៍នូវអ្វីដែលពួកគេរកឃើញហើយនោះ សូមពន្យល់ថា មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈសម្រាប់ ដេវីឌ នោះដេវីឌ បានក្លាយទៅជាសាក្សីម្នាក់នៃសាក្សីបីនាក់អំពីព្រះគម្ពីរមរមន ។ គាត់បានឃើញទេវតាម៉ូរ៉ូណៃ និងផ្ទាំងចំណារមាស ហើយបានស្ដាប់ឮសំឡេងរបស់ព្រះ ថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិតពេញលេញនៃកំណត់ត្រានោះ ។

សូមពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់ បានប្រទានដល់ ដេវីឌ វិតមើរ នូវការសន្យាមួយទៀត អាស្រ័យទៅលើសេចក្ដីស្មោះត្រង់របស់ដេវីឌ ។ ដើម្បីរៀបចំសិស្សឲ្យប្រាប់អំពីគោលការណ៍មួយនៅក្នុងបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ទៅដល់ ដេវីឌ សូមសរសេរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *បើយើង* ______________________________ *ព្រះអម្ចាស់នឹង* ______________________________.

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៤:៩–១១ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យប្រាប់អំពីគោលការណ៍មួយ ដែលត្រូវនឹងគំរូនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។ សិស្សអាចនឹងផ្ដល់យោបល់នូវគោលការណ៍ផ្សេងៗ ប៉ុន្តែត្រូវប្រាកដថា វាច្បាស់លាស់ **បើយើងជួយកិច្ចការរបស់ទ្រង់ដោយស្មោះត្រង់ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានពរដល់យើងទាំងខាងសាច់ឈាម និងខាងវិញ្ញាណ ។**

- តើព្រះអម្ចាស់សុំឲ្យអ្នកជួយនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់តាមវិធីណាខ្លះ ? តើមានពរជ័យអ្វីខ្លះដែលកើតមានក្នុងជីវិតរបស់អ្នកពេលអ្នកបានជួយនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ?

> ***សូមឲ្យសិស្សប្រើពាក្យផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ***
>
> នៅពេលសិស្សបង្ហាញពីគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ទាំងឡាយ ដែលពួកគេរកឃើញនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ សូមកុំថាចម្លើយរបស់ពួកគេខុស ដោយសារតែពួកគេមានចម្លើយខុសពីពាក្យដែលបានប្រើនៅក្នុងសៀវភៅណែនាំនេះនោះឡើយ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក្ដី ប្រសិនបើប្រយោគរបស់សិស្សម្នាក់ខុសពីគោលលទ្ធិ វាជាការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកដើម្បីជួយគេដោយទន់ភ្លន់ក្នុងការកែតម្រូវប្រយោគនោះ ។ ការធ្វើដូច្នោះអាចផ្ដល់នូវបទពិសោធន៍ក្នុងការសិក្សាដ៏សំខាន់មួយ ដោយសារយើងបានរក្សាបរិយាកាសប្រកបដោយក្ដីស្រឡាញ់ និង ទំនុកចិត្ត ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៥–១៦

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បង្រៀនចន វិតមើរ និងពេត្រុស វិតមើរ ជុញ្ញ័រ អំពីអ្វីដែលមានតម្លៃបំផុតចំពោះពួកគេ

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរនាក់ឲ្យឡើងមកខាងមុខថ្នាក់ ។ សូមឲ្យដៃគូម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៥: ១ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យដៃគូម្នាក់ទៀតអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៦:១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សទាំងនេះអានខ ២–៦ នៃកណ្ឌទាំងនេះតាមរបៀបដូចគ្នា ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យប្រាប់ពីបំណងប្រាថ្នាដែល ចន វិតមើរ និងពេត្រុស វិតមើរ ជុញ្ញ័រ មានដូចគ្នានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៥:៣–៤ និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៦:៣–៤ ។

- តើ ចន វិតមើរ និង ពេត្រុស វិតមើរ ជុញ៉រ ទាំងពីរនាក់មានបំណងប្រាថ្នាអ្វី ? (ដើម្បីដឹងនូវអ្វីដែលពួកគេអាចធ្វើ ដែលមានតម្លៃមហិមាបំផុតចំពោះពួកគេ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៥:៦ និង ១៦:៦ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ។ សូមសួរពួកគេឲ្យប្រាប់ចម្លើយដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់បុរសទាំងនេះ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានឆ្លើយនឹងសំណួររបស់ពួកគេយ៉ាងដូចម្ដេច ? តើគោលការណ៍អ្វីដែលយើងអាចរៀនមកពីចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់នោះ ? (ទោះជាសិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងគ្នា សូមប្រាកដថា ពួកគេយល់ថា **កិច្ចខិតខំរបស់យើងដើម្បីនាំអ្នកដទៃឲ្យមករកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺមានតម្លៃមហិមាណាស់ចំពោះយើង**) ។

- តើយើងអាចធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីជួយអ្នកដទៃឲ្យមករកព្រះគ្រីស្ទ ?

- ហេតុអ្វីក៏កិច្ចខិតខំទាំងនេះមហិមាខ្លាំងម្ល៉េះចំពោះយើង ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យមើល គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៥ និង ១៦ ស្វែងរករបៀបដែលវិវរណៈទាំងពីរនេះ មានភាពខុសពីគ្នា ។ (ភាពខុសគ្នាតែមួយគត់គឺថា មួយបានថ្លែងទៅកាន់ចន ហើយមួយទៀតគឺថ្លែងទៅកាន់ ពេត្រុស) ។

សូមពន្យល់ថា ជួនកាល ព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងសារលិខិតដូចគ្នាទៅកាន់មនុស្សផ្សេងគ្នា ដោយសារពួកគេមានតម្រូវការស្ថានភាព ឬបំណងប្រាថ្នាស្រដៀងគ្នា ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងអាចប្រាកដថា ទ្រង់ស្គាល់យើងម្នាក់ៗ ។ នៅក្នុងឧទាហរណ៍នេះទ្រង់បានហៅ ចន វិតមើរ និង ពេត្រុស វិតមើរ ជុញ៉រ ដោយឈ្មោះ ហើយបានបើកសម្ដែងព្រះឆន្ទៈទ្រង់ដល់ពួកគេម្ដងម្នាក់ៗ ។

- តើពរជ័យបព្វជិតភាព និងការហៅបម្រើបេសកកម្ម អាចបង្ហាញថា ព្រះស្គាល់យើងផ្ទាល់ ទោះជាពរជ័យ ឬការហៅបម្រើបេសកកម្មនោះ មាននូវពាក្យស្រដៀងគ្នា ចំពោះពាក្យដែលផ្ដល់ទៅអ្នកដទៃទៀត យ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីផ្ដល់ឧទាហរណ៍មួយទៀត ថាព្រះស្គាល់យើងដោយផ្ទាល់ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានដំណើររឿងខាងក្រោមដោយ អែលឌើរ ដេវីឌ អេ បែដណា នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

« កាលលើកមុន ខ្ញុំបាននិយាយទៅកាន់អ្នកដឹកនាំបព្វជិតភាពម្នាក់ ដែលបានលើកទឹកចិត្តឲ្យទន្ទេញចាំឈ្មោះរបស់យុវវ័យទាំងអស់ដែលមានអាយុ ១៣ ទៅ ២១ ឆ្នាំ នៅក្នុងស្តេករបស់គាត់ ។ ការប្រើរូបថតដែលមិនដឹងខ្លួនរបស់យុវជន និងយុវនារី គាត់បានបង្កើតជាកាតបញ្ចាំង ដើម្បីគាត់អាចមើលពេលធ្វើដំណើរទៅធ្វើការ និងនៅពេលផ្សេងៗទៀត ។ អ្នកដឹកនាំបព្វជិតភាពនេះ បានរៀនយ៉ាងឆាប់អំពីឈ្មោះរបស់យុវវ័យទាំងអស់ ។

« នៅយប់មួយអ្នកដឹកនាំបព្វជិតភាពនោះ បានសុបិនអំពីយុវជនម្នាក់ដែលគាត់បានស្គាល់តែក្នុងរូបថត ។ នៅក្នុងការសុបិននោះ គាត់បានឃើញយុវជននោះ ស្លៀកពាក់អាវពណ៌ស ហើយពាក់ស្លាកឈ្មោះអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ។ យុវជននោះ កំពុងបង្រៀនដល់គ្រួសារមួយ ដោយមានដៃគូអង្គុយជិតគាត់ ។ យុវជននោះ កាន់ព្រះគម្ពីរមរមននៅក្នុងដៃគាត់ ហើយគាត់បានមើលទៅដូចជា គាត់កំពុងថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីភាពពេញលេញនៃព្រះគម្ពីរ ។ រួចហើយអ្នកដឹកនាំបព្វជិតភាពនោះបានភ្ញាក់ដឹងខ្លួនពីសុបិន ។

« នៅក្នុងការជួបជុំបព្វជិតភាពមួយ អ្នកដឹកនាំរូបនោះបានទៅជួបនឹងយុវជនដែលគាត់បានឃើញក្នុងសុបិន ហើយបានសុំនិយាយនឹងយុវជននោះរយៈពេលពីរបីនាទី ។ បន្ទាប់ពីការណែនាំសង្ខេបៗមក អ្នកដឹកនាំបានហៅយុវជននោះដោយឈ្មោះ ហើយបាននិយាយថា ៖ ‹ ខ្ញុំពុំមែនជាមនុស្សរើរវាយទេ ។ ខ្ញុំពុំដែលសុបិនឃើញសមាជិកនៅលីវណាម្នាក់ក្នុងស្តេកនេះទេ ក្រៅពីអ្នក ។ ខ្ញុំចង់ប្រាប់អ្នកអំពីសុបិនរបស់ខ្ញុំ រួចហើយខ្ញុំចង់ឲ្យអ្នកជួយខ្ញុំយល់អំពីអត្ថន័យរបស់វា › ។

« អ្នកដឹកនាំបព្វជិតភាពបានរៀបរាប់ប្រាប់ពីសុបិននោះ ហើយបានសួរដល់យុវជននោះ អំពីអត្ថន័យនៃសុបិន ។ ដោយនិយាយទាំងអួលដើមក យុវជននោះបានឆ្លើយតបដោយសាមញ្ញថា ‹ នោះមានន័យថា ព្រះស្គាល់ខ្ញុំជានរណា › ។ ការសន្ទនាបន្ទាប់ទៀត រវាងយុវជននេះ និងអ្នកដឹកនាំបព្វជិតភាព គឺមានអត្ថន័យបំផុត ហើយពួកគាត់បានយល់ព្រមដើម្បីជួប ហើយប្រឹក្សាជាមួយគ្នាពីមួយគ្រាទៅមួយគ្រា អំឡុងពេលជាច្រើនខែបន្តបន្ទាប់មក » (The Tender Mercies of the Lord » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០០៥, ទំព័រ១០០) ។

- ហេតុអ្វីក៏វាមានប្រយោជន៍សម្រាប់យើង ដើម្បីដឹងថា ព្រះស្គាល់យើងដោយផ្ទាល់ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយអំពីរបៀបដែលពួកគេដឹងថា ព្រះស្គាល់ពួកគេដោយផ្ទាល់ ។ (អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា ឧទាហរណ៍របស់សិស្ស ពុំចាំបាច់ថាវាត្រូវតែអស្ចារ្យពេកនោះទេ ។ សូមរំឭកសិស្សថា ពួកគេមិនចាំបាច់ចែកចាយពីបទពិសោធន៍ដែលផ្ទាល់ខ្លួន ឬ ឯកជនពេកនោះទេ) ។

- តើចំណេះដឹងដែលថា ព្រះស្គាល់អ្នកដោយផ្ទាល់អាចមានឥទ្ធិពលលើការសម្រេចចិត្តរបស់អ្នកជាប្រចាំថ្ងៃយ៉ាងដូចម្ដេច ? តើចំណេះដឹងនេះ មានឥទ្ធិពលលើការសម្រេចចិត្តរបស់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?

អ្នកអាចនឹងចង់បញ្ចប់មេរៀននេះ ដោយការថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិត ដែលអ្នកបានពិភាក្សា ហើយអញ្ជើញសិស្សឲ្យធ្វើតាមសេចក្ដីពិតទាំងនេះ ។

មេរៀនសិក្សានៅផ្ទះ

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨–៩; ១១–១៦; យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ–ប្រវត្តិ ១:៦៨–៧៥ (មេរៀនទី ៤)

ការរៀបចំមេរៀនសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនសម្រាប់សិស្សសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោមនេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨–៩; ១១–១៦; និង យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ–ប្រវត្តិ ១:៦៨–៧៥ (មេរៀនទី ៤) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨–៩)

នៅពេលពួកគេបានសិក្សាពី ការព្យាយាមរបស់អូលីវើរ ខៅឌើរី ដើម្បីបកប្រែផ្ទាំង នោះសិស្សបានរៀនថាការទទួល និង ការស្គាល់វិវរណៈតម្រូវឲ្យមានការខិតខំក្នុងផ្នែករបស់ពួកគេ ។ (ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថា ប្រសិនបើពួកគេនឹងសិក្សា ហើយទូលសុំដោយសេចក្ដីជំនឿ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងមានបន្ទូលមកកាន់គំនិត និង ដួងចិត្តរបស់យើង តាមរយៈព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១–១២)

ហៃរ៉ុម ដែលជាបងប្រុសរបស់ព្យាការីបាន បង្ហាញបំណងប្រាថ្នាដើម្បីជួយក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ចេញពីវិវរណៈចំពោះហៃរ៉ុម សិស្សបានរៀនថាពួកគេទទួលពរជ័យពីព្រះស្របតាមបំណងប្រាថ្នារបស់ពួកគេ ហើយថាប្រសិនបើពួកគេមានបំណងប្រាថ្នាធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះ នោះពួកគេគឺជាមធ្យោបាយនៃការធ្វើកិច្ចការល្អៗជាច្រើន ។ សិស្សក៏មានឱកាសដើម្បីពិចារណាផងដែរពីរបៀបដែលពួកគេអាចសិក្សា និង ទទួលបានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីទទួលបាននូវព្រះវិញ្ញាណ និង ព្រះចេស្ដារបស់ទ្រង់ ។

ថ្ងៃទី ៣ (យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ–ប្រវត្តិ ១:៦៨–៧៥; គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣)

សិស្សបានរៀនថា យ៉ូហាន បាទីស្ទ បានប្រគល់បព្វជិតភាពអើរ៉ុនមកឲ្យយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង អូលីវើរ ខៅឌើរី ដោយការដាក់ដៃលើ ។ កូនសោនៃបព្វជិតភាពអើរ៉ុន ដែលរួមមានការបម្រើនៃពួកទេវតា ដំណឹងល្អនៃការប្រែចិត្ត និង នៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយការពន្លិចសម្រាប់ការផ្ដាច់បាប ត្រូវបានស្ដារម្ដងទៀតលើផែនដីនេះ ។

ថ្ងៃទី ៤ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៤–១៦)

ដាវីឌ វិតមើរ បានជួយយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង អូលីវើរ ខៅឌើរី ប្ដូរលំនៅទៅ នូវ យ៉ោក ដើម្បីគេចផុតពីការបៀតបៀននៅក្នុងរដ្ឋផែនសីលវេញ៉ា ។ ចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះដាវីឌ វិតមើរ សិស្សបានរៀនថា ប្រសិនបើពួកគេរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ហើយស៊ូទ្រាំរហូតដល់ទីបំផុត នោះពួកគេនឹងទទួលបានជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថា នៅពេលពួកគេស្មោះត្រង់ក្នុងការជួយកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះពួកគេនឹងទទួលពរទាំងខាងវិញ្ញាណ និង ខាងសាច់ឈាម ។ តាមរយៈការសិក្សាវិវរណៈនេះដែលបានប្រទានដល់យ៉ូហាន និង ពេត្រុស វិតមើរ នោះសិស្សបានឃើញថា កិច្ចខិតខំរបស់យើងដើម្បីនាំមនុស្សដទៃឲ្យមករកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺមានតម្លៃយ៉ាងធំចំពោះយើង ហើយថាព្រះស្គាល់ពួកយើងម្នាក់ៗ ។

សេចក្ដីផ្ដើម

អូលីវើរ ខៅឌើរី ហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធ យ៉ូសែប ណៃ ស៊ីញ៉រ ដាវីឌ វិតមើរ យ៉ូហាន វិតមើរ និង ពេត្រុស វិតមើរ អ្នកទាំងអស់នេះទទួលស្គាល់ថាយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ គឺជាព្យាការីរបស់ព្រះ ហើយពួកគេមានចិត្តរំភើបក្នុងការជួយការស្ដារឡើងវិញ ។ ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនពួកគេអំពីវិញ្ញាណនៃវិវរណៈ ហើយពីអ្វីដែលបុគ្គលម្នាក់គួរតែធ្វើពីមុននឹងព្យាយាមប្រកាសដំណឹងល្អ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨–៩

ព្រះអម្ចាស់បង្រៀន អូលីវើរ ខៅឌើរី និង ហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធអំពីវិញ្ញាណនៃវិវរណៈ

សូមឲ្យសិស្សលើកដៃឡើង ប្រសិនបើពួកគេឆ្ងល់ពីរបៀបដើម្បី ដឹងថាពួកគេបានទទួលវិវរណៈមកពីព្រះអម្ចាស់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរំឭក គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨ និង ៩ ឡើងវិញ ព្រមទាំងពីអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ហេតុសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេអំពីជំពូកទាំងនោះនៅក្នុងមេរៀននៃថ្ងៃទី ១សម្រាប់មេរៀននេះ ។ សូមឲ្យសិស្សស្វែងរកអ្វីដែលពួកគេបានរៀនអំពីការទទួល និង ការស្គាល់ពីចម្លើយចំពោះ ការអធិស្ឋាន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយនូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។

- តើឧបសគ្គអ្វីខ្លះដែលអ្នកបានជួបប្រទះ នៅពេលអ្នកព្យាយាមស្គាល់ថាអ្នកកំពុងទទួលការបំផុសគំនិត ឬ ការដឹកនាំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ?

សូមរំឭកសិស្សថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨ និង ៩ មាននូវការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់សម្រាប់អូលីវើរ ខៅឌើរី នៅពេលអូលីវើរបានព្យាយាមបកប្រែផ្ទាំងមាសនោះ ។ ចេញពីវិវរណៈទាំងនេះ នោះយើងអាចរៀនពីរបៀបដើម្បីទទួល និង ស្គាល់វិវរណៈ ។ សូមឲ្យសិស្សបើកទៅ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨:២–៣ (ដែលជាចំណេះចំណានខគម្ពីរមួយ) ហើយសូត្រវគ្គបទគម្ពីរនោះរួមគ្នា ។ (សូមសរសេរសេចក្ដីពិតខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអម្ចាស់ថ្លែងមកកាន់គំនិត និងដួងចិត្តរបស់យើងតាមរយៈព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។**

- តើការយល់ពីសេចក្ដីពិតនេះ អាចជួយអ្នកដោយរបៀបណា នៅពេលអ្នកព្យាយាមទទួលស្គាល់វិវរណៈមកពីព្រះអម្ចាស់ ?

សូមពន្យល់ថា លទ្ធភាពដើម្បីស្វែងរក និងទទួលបានវិវរណៈផ្ទាល់ខ្លួន គឺជាអំណោយទានមួយមកពីព្រះដែលមានចំពោះកូនចៅរបស់ទ្រង់ទាំងអស់ ។

សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨:៤ ឲ្យឮៗ ហើយសូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យានឹងអូលីវើរ ប្រសិនបើលោកនឹង « អនុវត្ត » អំណោយទាននៃវិវរណៈនេះ ។ បន្ទាប់មក សូមសួរសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្នកគិតថា « សូមអនុវត្ត » ព្រះវិញ្ញាណនៃវិវរណៈមានន័យដូចម្ដេចដែរ ? (ស្វែងរកចម្លើយចំពោះ ការអធិស្ឋាន ហើយរស់នៅដោយសក្ដិសមដើម្បីទទួលវិវរណៈទាំងនេះ) ។
- តើគោលការណ៍អ្វីខ្លះដែលយើងអាចរៀនពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨ :៤ ? (ទោះជាសិស្សអាចប្រាប់នូវគោលការណ៍ផ្សេងៗគ្នាក្ដី សូមប្រាកដថាពួកគេរកឃើញគោលការណ៍នេះ **ប្រសិនបើយើងអនុវត្តព្រះវិញ្ញាណនៃវិវរណៈ នោះយើងអាចត្រូវបានរំដោះពីសេចក្ដីអាក្រក់ និងគ្រោះថ្នាក់ ។** សូមគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយ នៅពេលព្រះអម្ចាស់បានការពារពួកគេ ឬ នរណាម្នាក់ដែលពួកគេស្គាល់ដោយសារពួកគេបានស្វែងរក និង ស្ដាប់តាមព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨:១ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលវិធីនានា ដែលយើងអាចកែលម្អការអធិស្ឋានរបស់យើង ដើម្បី « អនុវត្ត » វិញ្ញាណនៃវិវរណៈ ។

ប្រសិនបើអាចធ្វើបាន សូមផ្ដល់ច្បាប់ចម្លងនៃសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមរបស់អែលឌើរ ដេវីឌ អេ បែដណា នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ដល់សិស្ស (ឬ សរសេរវានៅលើក្ដារខៀនមុននឹងចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ ៖)

« . . . ដោយសារតែវិញ្ញាណខ្សឹបមកកាន់យើងដោយស្រទន់ និងផ្អែមល្ហែម នោះវាងាយដើម្បីយល់ថាហេតុអ្វីយើងគួរតែគេចចេញពីប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយដែលពុំសមរម្យ ការណ៍អាសគ្រាម និង ចៀសវាងពីវត្ថុឬសកម្មភាពដែលនាំឲ្យញៀន និងគ្រោះថ្នាក់នានា ។ មធ្យោបាយរបស់មារសត្រូវទាំងនេះ អាចធ្វើឲ្យទន់ខ្សោយ និងបំផ្លាញដល់សមត្ថភាពរបស់យើងបន្តិចម្ដងៗ ក្នុងការទទួលស្គាល់ និងឆ្លើយតបចំពោះសារលិខិតដ៏ប៉ិនប្រសប់មកពីព្រះ ដែលបានផ្ដល់ឲ្យដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ។ យើងម្នាក់ៗ គួរតែគិតដោយហ្មត់ចត់ និងមានការពិចារណាប្រកបដោយការអធិស្ឋានអំពីរបៀបដែលយើងអាចបដិសេធនឹងការល្បួងរបស់អារក្ស ហើយ ‹ អនុវត្ត › ដោយសុចរិត រួមទាំងវិញ្ញាណនៃវិវរណៈនៅក្នុងជីវិតយើងផ្ទាល់ និងជីវិតក្រុមគ្រួសាររបស់យើង » (« The Spirit of Revelation » *Ensign* ឬ *Liahona* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១១ ទំព័រ ៨៨) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍របស់អែលឌើរ បែដណាដោយស្ងៀមស្ងាត់ ហើយរកមើលឃ្លាដែលជួយពួកគេឲ្យយល់ពីរបៀបដើម្បី « អនុវត្ត » ឬ ស្វែងរកវិញ្ញាណនៃវិវរណៈឲ្យបានកាន់តែល្អប្រសើរ ។ អ្នកអាចស្នើថា ពួកគេគូសចំណាំឃ្លាទាំងនេះ ។ បន្ទាប់មក សូមសួរសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើឃ្លាណាខ្លះដែលអ្នកបានកត់សម្គាល់ ហើយហេតុអ្វីអ្នកចាប់អារម្មណ៍ឃ្លាទាំងនោះ ?
- យោងតាមអែលឌើរ បែដណាហេតុអ្វីបាន ជាសំខាន់ដើម្បីគេចផុតចេញពី អំពើអាក្រក់ ប្រសិនបើយើងប្រាថ្នាទទួល និងស្គាល់វិវរណៈនោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាពីវិធីមួយចំនួនដែលពួកគេអាច « អនុវត្ត » អំណោយទាននៃវិវរណៈ ដើម្បីទទួលបានការការពារពីសេចក្ដីអាក្រក់ ។ អ្នកអាចលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យសរសេរគោលដៅពីរបៀបដែលពួកគេចង់ « អនុវត្ត » ចំពោះអំណោយទាននេះឲ្យកាន់តែពេញលេញនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីវិធីមួយទៀតដើម្បីស្វែងរកវិវរណៈ សូមរំឭកពួកគេថាអូលីវើរ ខៅឌើរី ត្រូវបានប្រទាននូវការអនុញ្ញាតដើម្បីបកប្រែ ប៉ុន្តែក្រោយមកគាត់បានចាប់ផ្ដើម « ពុំបានធ្វើតទៅទៀត ដូចជា ‌| លោកបាន | ចាប់ផ្ដើម » (គ. និង ស. ៩:៥) ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩:៧–៨ ឲ្យឮៗ ហើយសូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់អូលីវើរ ពីអ្វី ដែលគាត់ចាំបាច់ត្រូវធ្វើដើម្បីទទួលបានវិវរណៈ ។

- ផ្អែកលើការទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះអូលីវើរ ខៅឌើរី តើយើងរៀនអ្វីខ្លះដែលជាផ្នែករបស់យើងដើម្បីទទួលបានវិវរណៈ ? (គោលការណ៍មួយដែលសិស្សអាចស្វែងរកឃើញនោះគឺ **ការទទួល និង ការស្គាល់វិវរណៈ តម្រូវឲ្យមានការខិតខំក្នុងផ្នែករបស់យើង ។** អ្នកអាចសរសេរសេចក្ដីពិតនេះ ឬ ស្រដៀងគ្នានេះដែលបង្ហាញដោយសិស្សនៅលើក្ដារខៀន) ។
- សូមប្រើ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩:៨, តើអ្នកចង់ផ្ដល់ដំបូន្មានអ្វីខ្លះដល់មិត្តអ្នកដែលកំពុងព្យាយាមធ្វើការសម្រេចចិត្តមួយដ៏សំខាន់ ?

អ្នកអាចសូមឲ្យសិស្សចែកចាយបទពិសោធន៍ផងដែរ នៅពេលពួកគេចាំបាច់ត្រូវអនុវត្តកិច្ចខិតខំដើម្បីធ្វើការសម្រេចចិត្តលំបាកៗ ហើយសួរព្រះវរបិតាសួគ៌ ប្រសិនបើពួកគេបានជ្រើសរើសត្រូវ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១–១២; ១៤–១៦

ព្រះអម្ចាស់ណែនាំហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធ យ៉ូសែប ណៃ សឺញ៉រ និង បងប្អូនប្រុស វិតមើរអំពីតួនាទីរបស់ពួកគេនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះ

សូមឲ្យសិស្សគិតស្រមៃថាពួកគេត្រូវបានសុំ ឲ្យចូលរួមនៅក្នុងបុព្វហេតុដ៏ធំមហិមាមួយដែលកើតឡើងនៅលើផែនដីនេះ ។ សូមប្រាប់ពួកគេថានៅក្នុងខែ ឧសភា និង ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨២៩ មានបុរសប្រាំនាក់ត្រូវបានណែនាំដោយផ្ទាល់ទាក់ទងនឹងព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះអម្ចាស់សម្រាប់ពួកគេ នៅក្នុងការស្ដារដំណឹងល្អឡើងវិញ ។

សូមសរសេរ ក្បាលជំពូក និង ខគម្ពីរយោងខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមឲ្យសិស្សអានខគម្ពីរទាំងនេះ ដើម្បីស្វែងរកអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ទូន្មានបុរសទាំងនោះឲ្យធ្វើ ដើម្បីជួយកសាងនគររបស់ព្រះនៅលើផែនដីនេះ ។ សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សអានខគម្ពីរទាំងបួននេះ ។ (ប្រសិនបើមានពេលខ្លី សូមចែកសេចក្ដីយោងទាំងនេះឲ្យសិស្ស ហើយសូមឲ្យពួកគេរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ) ។

ហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធ	យ៉ូសែប ណៃត សឺញ៉រ	ដាវីឌ វិតមើរ	យ៉ូហាន និង ពេត្រុស វិតមើរ
គ. និង ស. ១១:១៦, ១៨–១៩, ២១	គ. និង ស. ១២:៦–៩	គ. និង ស. ១៤:៦–៨, ១១	គ. និង ស. ១៥:៤–៦; ១៦:៤–៦

បន្ទាប់ពីសិស្សបានសិក្សាសេចក្ដីសង្ខេបរួចហើយ សូមសួរសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកបានកត់សម្គាល់ឃើញមានភាពស្រដៀងគ្នាអ្វីខ្លះក្នុងការបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះបុរសទាំងប្រាំនោះ ? តើអ្នកមើលឃើញមានភាពខុសគ្នាអ្វីខ្លះ ?
- ចេញពីអ្វីដែលអ្នកបានរៀនពីខគម្ពីរនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១, ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធ « ចាំបន្តិច » (គ. និង ស. ១១:១៦) ដើម្បីផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អ ?

- តើការទូន្មានអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ហៃរ៉ុមនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១:២១ ដែលនឹងមានប្រយោជន៍ចំពោះយុវជន ឬ យុវនារីដែលរៀបចំដើម្បីបម្រើបេសកកម្ម ? (ចេញពីចម្លើយរបស់ពួកគេ សូមជួយសិស្សឲ្យរកឃើញគោលការណ៍ខាងក្រោម ៖ **អ្នកទាំងឡាយដែលសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ នឹងទទួលព្រះវិញ្ញាណទ្រង់ និងអំណាចដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលអ្នកដទៃឲ្យជឿសេចក្ដីពិតនៃដំណឹងល្អ**) ។ អ្នកអាចសរសេរវានៅលើក្ដារខៀន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សពិចារណាអំពីអ្វីដែលពួកគេអាចធ្វើ ដើម្បីមានបំណងកាន់តែខិតខំក្នុងការសិក្សា និង ទទួលបាននូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយដាក់គោលដៅអនុវត្តតាមការបំផុសគំនិតដែល ពួកគេបានទទួលពេលពួកគេសញ្ជឹងគិត ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យសូត្រចាំចំណេះចំណានខគម្ពីរនេះបន្ថែមទៀតនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣:១ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យសូត្រវាជាមួយគ្នាពីអ្វីដែលពួកគេចាំ ។ សូមឲ្យពួកគេប្រើព្រះគម្ពីរប្រសិនបើចាំបាច់ ។ បន្ទាប់មកសូមចែកសិស្សជាគូៗ ហើយសូមឲ្យពួកគេប្រើប្រាស់វគ្គបទគម្ពីរនេះដើម្បីពន្យល់ដៃគូរបស់ខ្លួន ពីរបៀបដែលកូនសោនៃបព្វជិតភាពអើរ៉ុនជួយនាំមនុស្សឲ្យមករកព្រះគ្រីស្ទ ។

មេរៀនបន្ទាប់ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៧–១៩)

សូមប្រាប់សិស្សថា នៅពេលពួកគេសិក្សាមេរៀនបន្ទាប់នោះពួកគេនឹងរៀនអំពីមនុស្សដែលត្រូវបានជ្រើសរើសដើម្បីធ្វើជាសាក្សីមើលឃើញផ្ទាំងមាស លីអាហូណា និង វត្ថុពិសិដ្ឋៗផ្សេងទៀត ។ ពួកគេនឹងអានដំណើររឿងរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ អំពីការរងទុក្ខរបស់ទ្រង់នៅក្នុងសួនគេតសាម៉ានី និង នៅលើឈើឆ្កាង ។ ពួកគេក៏នឹងបានអានការបង្រៀនរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះអំពីរបៀបដែលពួកយើងអាចចៀសវាងពីការរងទុក្ខបែបនោះ ។

មេរៀនទី ២១

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៧

បុព្វកថា

ខណៈពេលដែល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ កំពុងបកប្រែព្រះគម្ពីរមរមន លោកបានរៀនថា សាក្សីបីនាក់ នឹងត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យមើលផ្ទាំងចំណារ (សូមមើល នីហ្វៃទី ២ ២៧:១២–១៤; អេធើរ ៥:២–៤; គ. និង ស. ៥:១១–១៥, ១៨) ។ នៅពេល អូលីវើរ ខៅឌើរី និងដាវីឌ វិតមើរ បានដឹងអំពីរឿងនេះ ពួកលោកទាំងពីរនាក់ បានទទួលអារម្មណ៍នៃបំណងប្រាថ្នាដ៏បំផុសគំនិតមួយ ដើម្បីធ្វើជាសាក្សី ។ ពីមុនហេតុការណ៍នេះ ព្រះអម្ចាស់ បានមានបន្ទូលថា បើម៉ាទីន ហារិស ចេះបន្ទាបខ្លួន និង គោរពប្រតិបត្តិល្អមគ្រប់គ្រាន់ នោះគាត់នឹងត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យមើលឃើញផ្ទាំងចំណារ (សូមមើល គ. និង ស. ៥:២៣–២៨) ។ អូលីវើរ ខៅឌើរី, ដាវីឌ វិតមើរ និង ម៉ាទីន ហារិស បានសុំដល់ព្យាការីឲ្យសួរដល់ព្រះអម្ចាស់ ថាតើពួកគេនឹងអនុញ្ញាតឲ្យមានឱកាសនេះឬទេ ។ ព្រះអម្ចាស់ បានបញ្ជាក់ថា បុរសទាំងបីនាក់នេះនឹងត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យមើលផ្ទាំងចំណារ ហើយនឹងវត្ថុផ្សេងៗទៀត បើពួកគេអនុវត្តសេចក្តីជំនឿល្អមគ្រប់គ្រាន់ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៧:១–២

ព្រះអម្ចាស់ ប្រាប់ដល់អូលីវើរ ខៅឌើរី និង ដាវីឌ វិតមើរ និង ម៉ាទីន ហារិស ថាបើពួកគេមានសេចក្តីជំនឿល្អមគ្រប់គ្រាន់ នោះពួកគេនឹងអនុញ្ញាតឲ្យមើលឃើញផ្ទាំងចំណារ និងវត្ថុពិសិដ្ឋដទៃទៀត ។

នៅលើក្តារខៀន សូមសរសេរលេខ ១ ដល់លេខ ៥ បញ្ឈរពីលើចុះក្រោម ។ សូមសរសេរ *ផ្ទាំងចំណារមាស* នៅជិតនឹងលេខ ១ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យកត់ត្រានូវចំនួនលេខក្នុងបញ្ជី នោះចូលក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។ សូមឲ្យសិស្សបំពេញក្នុងបញ្ជីនោះ ដោយសរសេរនូវវត្ថុផ្សេងទៀត ដែលសាក្សីបីនាក់បានមើលឃើញ នៅពេលមរ៉ូណៃបានបង្ហាញផ្ទាំងចំណារដល់ពួកលោក ។ បន្ទាប់ពីឲ្យពេលល្មមគ្រប់គ្រាន់ សូមសួរដល់សិស្សឲ្យប្រៀបធៀបបញ្ជីរបស់ពួកគេជាមួយនឹងវត្ថុដែលមានប្រាប់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៧:១ ។

- តើវត្ថុណាខ្លះ ដែលមានប្រាប់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៧:១ ដែលអ្នកចង់មើលឃើញបំផុត ? ហេតុអ្វី ?
- តើការមើលឃើញវត្ថុទាំងនេះ បានពង្រឹងដល់ទីបន្ទាល់របស់សាក្សីបីនាក់យ៉ាងដូចម្តេច ? ហេតុអ្វី ?
- តើការមើលឃើញដាវរបស់ឡាបាន់ និងលីអាហូណា ផ្តល់ជាសាក្សីបន្ថែមអំពីព្រះគម្ពីរមរមនដោយរបៀបណា ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់ដឹងអំពីប្រវត្តិជាប្រវត្តិសាស្ត្រនៃវិវរណៈ ដែលពួកគេនឹងសិក្សានៅថ្ងៃនេះ សូមសង្ខេបបុព្វកថានៃមេរៀននេះ ។ ព្រះអម្ចាស់ បានប្រាប់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ថា ម៉ាទីន ហារិស អូលីវើ ខៅឌើរី និង ដាវីឌ វិតមើរ នឹងត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យមើលឃើញផ្ទាំងចំណារ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះអម្ចាស់ បានតម្រូវឲ្យពួកគេធ្វើកិច្ចការមួយចំនួនជាមុនសិន ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៧:១–២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់តាមជាមួយ រកមើលនូវអ្វីដែលសាក្សីបីនាក់ចាំបាច់ត្រូវធ្វើដើម្បីមើលផ្ទាំងចំណារបាន ។ ក្រោយពីសិស្សបានរាយការណ៍អំពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ហើយ សូមសួរសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណា ដើម្បីពឹងផ្អែកទៅលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ « ដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត » នោះ ? (អត្ថន័យមួយអាចថា យើងគោរពព្រះ ឬធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ដោយអស់ពីដួងចិត្តរបស់យើង) ។
- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា បុរសទាំងនេះចាំបាច់ត្រូវបង្ហាញសេចក្តីជំនឿ ដូចជាពួកព្យាការីជំនាន់ដើម ពីមុនព្រះអម្ចាស់នឹងអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេមើលផ្ទាំងចំណារនោះដូច្នោះ ?

ទោះជាយ៉ាងណា យើងអាចនឹងគ្មានឱកាសមើលឃើញវត្ថុទាំងឡាយ ដូចដែលពួកសាក្សីបីនាក់មើលឃើញដោយផ្ទាល់ក៏ដោយ តែយើងអាចទទួលបានសាក្សីមួយអំពីសេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អដែរ ។ សូមសរសេរសេចក្តីថ្លែងការណ៍ពុំពេញលេញដូចខាងក្រោម នៅលើក្តារខៀន ៖ *បើយើងគោរព ហើយ* __________ *យើងអាចទទួលបានសាក្សីមួយអំពីសេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អ ។*

ការស្អាងដល់ការបង្រៀន

នៅពេលអ្នកសម្រេចថាត្រូវបង្រៀនអ្វីចេញមកពីគម្ពីរមួយ និងរបៀបដើម្បីបង្រៀនវា សូមជ្រើសរើសសេចក្តីពិត និងវិធីសាស្ត្រនៃការបង្រៀន ដែលស្អាងដល់សិស្ស ហើយអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេត្រូវបានលើកឡើងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ សូមជួយសិស្សឲ្យអនុវត្តសេចក្តីពិតនៅក្នុងជីវិតផ្ទាល់របស់ពួកគេ ហើយយល់គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយ ដែលទាក់ទងទៅនឹងផែនការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យប្រាប់ពាក្យ ដើម្បីបំពេញសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នេះ ។ (សិស្សអាចនឹងឆ្លើយតបជាមួយអ្វីដូចនេះថា ៖ **បើយើងគោរព ហើយអនុវត្តសេចក្ដីជំនឿទៅលើព្រះ នោះយើងអាចទទួលបានសាក្សីមួយអំពីសេចក្ដីពិត នៃដំណឹងល្អ ។** សូមសរសេរគោលការណ៍ពេញលេញនៅលើក្ដារខៀន ដោយប្រើពាក្យរបស់សិស្ស) ។

- តើអ្នកអនុវត្តសេចក្ដីជំនឿទៅលើព្រះ ដើម្បីទទួលបានសាក្សីមួយអំពីព្រះគម្ពីរមរមនយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីរបៀបដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានជួយដល់ ម៉ាទីន ហារិស អនុវត្តគោលការណ៍នេះ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានដំណើររឿងដោយម្ដាយរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ឈ្មោះ លូស៊ី ម៉ាក ស្ម៊ីធ ដូចខាងក្រោមថា ៖

« ព្រឹកស្អែកឡើង បន្ទាប់ពីការចូលរួមក្នុងកម្មវិធីប្រជុំតាមធម្មតារួចហើយ ដែលមានដូចជា ការអាន ការច្រៀង និងការអធិស្ឋាន នោះយ៉ូសែប បានក្រោកឡើងពីការលុតជង្គង់របស់គាត់ ហើយបានដើរទៅរក ម៉ាទីន ហារិស ដោយមុតមាំ ដែលធ្វើឲ្យនឹកចាំយ៉ាងស៊ើបសរសើររហូតមកដល់ពេលនេះ ដោយមានប្រសាសន៍ថា ‹ ម៉ាទិន ហារិស អ្នកត្រូវរាបសារនៅចំពោះព្រះថ្ងៃនេះ ដើម្បីអ្នកអាចទទួលបានការអភ័យទោសចំពោះអំពើបាបរបស់អ្នក ។ បើអ្នកធ្វើដូច្នោះ ព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះ ចង់ឲ្យអ្នកមើលឃើញផ្ទាំងចំណារ ព្រមជាមួយនឹងអូលីវើរ ខៅឌើរី និង ដាវីឌ វិតមើរ » (*History of Joseph Smith by His Mother,* បានបោះពុម្ពដោយ Preston Nibley [ឆ្នាំ ១៩៥៨], ១៥១–៥២) ។

- តើម៉ាទីន ចាំបាច់ត្រូវកែប្រែខ្លួន ដើម្បីធ្វើជាសាក្សីម្នាក់អំពីផ្ទាំងចំណារមាសតាមរបៀបណា ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៧:៣–៩

ព្រះអម្ចាស់ បើកបង្ហាញអំពីទំនួលខុសត្រូវរបស់ពួកសាក្សីបីនាក់ ដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីផ្ទាំងចំណារ

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៧:៣–៥ ដោយខ្លួនគេ រកមើលទំនួលខុសត្រូវដែលសាក្សីបីនាក់នឹងមាន បន្ទាប់ពីមើលឃើញផ្ទាំងចំណាររួច ។ (ពួកគេនឹងមានទំនួលខុសត្រូវដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីអ្វីដែលពួកគេបានធ្វើជាសាក្សីផ្ទាល់ភ្នែក) ។

- តើយើងមានទំនួលខុសត្រូវអ្វីខ្លះ ពេលព្រះអម្ចាស់ប្រទានដល់យើងនូវសាក្សីអំពីសេចក្ដីពិតដ៏ទេវភាព ? (សិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បន្ទាប់ពីយើងទទួលបានសាក្សីមួយអំពីសេចក្ដីពិត យើងមានទំនួលខុសត្រូវដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីវា ។** អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់សិស្សគូសចំណាំឃ្លានៅក្នុងគម្ពីររបស់ពួកគេ ដែលបង្រៀនពីគោលការណ៍នេះ) ។

- តើការមានឆន្ទៈរបស់យើងដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិត បង្ហាញពីសេចក្ដីជំនឿរបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីដំណើររឿងនៃសាក្សីបីនាក់ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានឲ្យឮៗអំពីដំណើររឿងដូចខាងក្រោម ដោយយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ៖

« ម៉ាទីន ហារិស, ដាវីឌ វិតមើរ, អូលីវើរ ខៅឌើរី និង [ខ្ញុំ] . . . បានចូលទៅ [កាន់ព្រៃដែលនៅជិតនឹងផ្ទះរបស់ វិតមើរ] ហើយបានលុតជង្គង់ចុះ រួចពួកយើងបានចាប់ផ្ដើមអធិស្ឋានដោយសេចក្ដីជំនឿយ៉ាងខ្លាំងចំពោះព្រះដ៏មានមហិទ្ធិឫទ្ធិ ។. . .

« យោងតាមការរៀបចំពីមុន ខ្ញុំបានចាប់ផ្ដើមដោយការអធិស្ឋានជាសំឡេងទៅកាន់ព្រះវរបិតាសួគ៌ ហើយអ្នកដទៃទៀតម្នាក់ៗក៏បានធ្វើតាមតាមលេខរៀងផងដែរ ។ ទោះជាយ៉ាងណា តាំងពីគ្រាដំបូងមក យើងពុំបានទទួលចម្លើយ ឬការបើកសម្ដែងពីព្រះជំនួសឲ្យយើងនោះទេ ។ យើងបានសង្កេតមើលនូវរបៀបដូចគ្នានៃការអធិស្ឋាន. . . ប៉ុន្តែមានលទ្ធផលដូចគ្នានឹងពីមុន ។

« យើងបានបរាជ័យជាលើកទីពីរ ចំពោះរឿងនេះ ម៉ាទីន ហារិស បានស្នើសុំថា គាត់គួរតែដកខ្លួនចេញពីយើង តាមដែលគាត់បានបង្ហាញប្រាប់ដោយខ្លួនគាត់ថា គាត់ជឿថាវត្តមានរបស់គាត់ គឺជាមូលហេតុដែលយើងពុំអាចទទួលបានចម្លើយតាមដែលយើងប៉ងប្រាថ្នាសុំនោះទេ ។ រួចគាត់ក៏បានដកខ្លួនចេញពីយើងទៅ ហើយយើងបានលុតជង្គង់ចុះម្ដងទៀត ហើយមិនបានប៉ុន្មាននាទីផង នៅក្នុងការអធិស្ឋាននោះ យើងបានឃើញពន្លឺមួយនៅចំពីលើយើងក្នុងអាកាសដែលភ្លឺចែងចាំងយ៉ាងខ្លាំង ហើយមើលចុះ មានទេវតាមួយអង្គឈរនៅចំពោះយើង ។ នៅក្នុងដៃរបស់លោក លោកមានផ្ទាំងចំណារដែលយើងកំពុងអធិស្ឋានសុំឲ្យអ្នកទាំងឡាយនោះបានមើលឃើញ ។ លោកបានបើកមួយសន្លឹកម្ដងៗ ដើម្បីយើងអាចមើលឃើញវា ហើយយល់អំពីការឆ្លាក់ត្រានៅក្នុងនោះបានយ៉ាងច្បាស់ ។. . . យើងបានស្ដាប់ឮសំឡេងមួយចេញមកពីក្នុងពន្លឺនៅខាងលើយើង ដោយថ្លែងថា ‹ ផ្ទាំងចំណារទាំងនេះ ត្រូវបានបើកសម្ដែងឡើងដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះ

ហើយវាត្រូវបានបកប្រែដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះ ។ ការបកប្រែរបស់វា ដែលអ្នកបានមើលឃើញគឺត្រឹមត្រូវ ហើយខ្ញុំបញ្ជាដល់អ្នកឲ្យថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីអ្វីដែលឥឡូវអ្នកបានឃើញ និងស្ដាប់ឮនោះ › ។

« ឥឡូវខ្ញុំបានចាកចេញពីដេវីឌ និងអូលីវើរ ហើយបានទៅរកម៉ាទីន ហារិស ដែលខ្ញុំបានឃើញថា គាត់កំពុងតែអធិស្ឋានយ៉ាងក្លៀវក្លានៅកន្លែងឆ្ងាយមួយ ។ ទោះជាយ៉ាងណា មិនយូរប៉ុន្មាន គាត់បានប្រាប់ខ្ញុំថា គាត់ពុំទាន់បានទទួលជោគជ័យជាមួយព្រះអម្ចាស់នៅឡើយទេ ហើយបានស្នើសុំយ៉ាងក្លៀវក្លា ដើម្បីខ្ញុំចូលរួមនឹងគាត់ក្នុងការអធិស្ឋាន ដើម្បីគាត់អាចបានដឹងនូវពរជ័យដូចគ្នាដែលយើងបានទើបតែទទួលនោះផងដែរ ។ យើងបានចូលរួមក្នុងការអធិស្ឋាន ហើយទីបំផុតបានទទួលតាមបំណងរបស់យើង ដ្បិតមុនពេលយើងបានបញ្ចប់ការអធិស្ឋាន នោះមានការនិមិត្តដូចគ្នា ត្រូវបានបើកសម្ដែងឲ្យយើងឃើញ ហើយទីបំផុតវាត្រូវបានបើកឲ្យឃើញម្ដងទៀតចំពោះខ្ញុំ ហើយខ្ញុំបានមើលឃើញ និងស្ដាប់ឮនូវរឿងដូចគ្នាម្ដងទៀត ហើយក្នុងគ្រានោះ ម៉ាទីន ហារិស បានស្រែកឡើង ដោយក្ដីអំណរយ៉ាងខ្លាំងថា « ‹ គ្រប់គ្រាន់ហើយ គ្រប់គ្រាន់ហើយ ភ្នែករបស់ខ្ញុំផ្ទាល់បានមើលឃើញ ភ្នែករបស់ខ្ញុំផ្ទាល់បានមើលឃើញ› » (នៅក្នុង *History of the Church* ១:៥៤–៥៥) ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា ច្បាប់នៃសាក្សីភាព ឬការមានសាក្សីច្រើន សំខាន់យ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដូច្នេះ ?

សូមពិចារណាសុំដល់សិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដែលប្រាប់លម្អិតអំពីអារម្មណ៍របស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នូវបទពិសោធន៍នោះថា ៖

« នៅពេលពួកលោកត្រឡប់មកផ្ទះវិញ គឺនៅចន្លោះម៉ោងបីទៅបួនល្ងាច នោះលោក វិតមើរ លោក ស្ម៊ីធ និង រូបខ្ញុំ អង្គុយនៅក្នុងបន្ទប់គេងមួយ នាគ្រានោះ ។ ពេលមកដល់ផ្ទះ យ៉ូសែប បានទម្លាក់ខ្លួននៅជិតខ្ញុំ ហើយប្រកាសថា ‹ពុកអើយ ម៉ែអើយ លោកទាំងពីរពុំដឹងទេថាខ្ញុំសប្បាយចិត្តខ្លាំងយ៉ាងណា ៖ ឥឡូវ ព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញផ្ទាំងចំណារទៅដល់បុរសបីនាក់ផ្សេងទៀតក្រៅពីរូបខ្ញុំ ។ ពួកគេបានមើលឃើញទេវតា ដែលបានថ្លែងទីបន្ទាល់ដល់ពួកគេ ហើយពួកគេនឹងធ្វើជាសាក្សីចំពោះសេចក្ដីពិតនៃអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយ ដ្បិតឥឡូវនេះ ពួកគេបានដឹងដោយផ្ទាល់ខ្លួនគេហើយថា ខ្ញុំពុំបានទៅបោកបញ្ឆោតមនុស្សទេ ហើយខ្ញុំមានអារម្មណ៍ដូចជាខ្ញុំត្រូវបានរួចពីបន្ទុកមួយ ដែលធ្ងន់យ៉ាងខ្លាំងស្ទើរតែខ្ញុំពុំអាចរែកបាននោះ ហើយវាធ្វើឲ្យព្រលឹងរបស់ខ្ញុំរីករាយ ដែលខ្ញុំឈប់ជាអ្នកដឹងតែឯងក្នុងលោកិយនេះទៀតហើយ› ។ ចំពោះរឿងនេះ ម៉ាទីន ហារិស បានចូលមក ៖ គាត់ហាក់ដូចជាគ្របដណ្ដប់ដោយក្ដីអំណរ ហើយថ្លែងទីបន្ទាល់យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ចំពោះអ្វីដែលគាត់បានទាំងមើលឃើញ និងស្ដាប់ឮនោះ ។ ហើយក៏ដូចគ្នានឹង ដាវីឌ វិតមើរផងដែរ បានបន្ថែមថា គ្មានអណ្ដាតណាអាចបង្ហាញប្រាប់ពីក្ដីអំណរនៃដួងចិត្តរបស់ពួកលោកឡើយ និងភាពមហិមានៃរឿងទាំងឡាយដែលពួកលោកបានទាំងមើលឃើញ និងស្ដាប់ឮនោះ » (*History of Joseph Smith by His Mother* ១៥២) ។

- តើអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា ពេលអ្នកស្ថិតនៅជាមួយនឹងអ្នកទាំងឡាយដែលដឹងថាដំណឹងល្អគឺជាការពិតនោះ ? តើទីបន្ទាល់របស់ពួកគេ ជួយដល់អ្នកដូចម្ដេចដែរ ?

សូមបែងចែកសិស្សជាដៃគូ ។ សូមអញ្ជើញដៃគូនីមួយៗឲ្យអាន « ទីបន្ទាល់នៃសាក្សីបីនាក់ » ឲ្យឮៗ (មាននៅបន្ទាប់ពីបុព្វកថានៃព្រះគម្ពីរមរមន) ។ នៅពេលសិស្សអាន សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យរកមើលពាក្យ ឬឃ្លាដែលពង្រឹងដល់ទីបន្ទាល់របស់ពួកគេ ។

សូមពន្យល់ទៅដល់សិស្សថា ទោះបីជាសាក្សីទាំងបីនាក់ ដែលម្នាក់ៗបានធ្លាក់ចេញពីសាសនាចក្រក្ដី (អូលីវើរ ខៅឌើរី និង ម៉ាទីន ហារិស ដែលក្រោយមកបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកឡើងវិញ) នោះគ្មានពួកគេណាម្នាក់បានបដិសេធភាពជាសាក្សីរបស់ពួកគេអំពីព្រះគម្ពីរមរមននោះទេ ។

សូមឲ្យសិស្សនឹកគិតថា ទីបន្ទាល់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេអំពីព្រះគម្ពីរមរមន អាចបន្ថែមទៅក្នុងច្បាប់នីមួយៗនៃព្រះគម្ពីរមរមន ។ សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ នូវអ្វីដែលពួកគេនឹងចង់ដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងទីបន្ទាល់របស់ពួកគេ ។ សូមពិចារណាធ្វើការអញ្ជើញដល់សិស្សមួយចំនួនឲ្យចែកចាយនូវអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៧:៦ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលទីបន្ទាល់របស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទអំពីព្រះគម្ពីរមរមន ។ **ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ក៏បានថ្លែងទីបន្ទាល់ផងដែរថា ព្រះគម្ពីរមរមនពិត !**

- តើទីបន្ទាល់របស់ព្រះអម្ចាស់អំពី ព្រះគម្ពីរមរមន ជួយពង្រឹងដល់ទីបន្ទាល់របស់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៧:៧–៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សតាមជាមួយ រកមើលនូវការសន្យាទាំងឡាយដែលបានផ្ដល់ទៅឲ្យពួកសាក្សីបីនាក់ ។ សូមនាំការផ្ដោតយកចិត្តទុកដាក់របស់សិស្សទៅលើឃ្លា « គោលបំណងដ៏សុចរិត » នៅក្នុង ខ ៩ ។

- តើគោលបំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់មួយចំនួន ដើម្បីមានសាក្សីបីនាក់មានអ្វីខ្លះ ? (អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យសិស្សរំឭក គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៧:៤ ដើម្បីឆ្លើយសំណួរនេះផងដែរ) ។
- តើ « គោលបំណងដ៏សុចរិត » មួយ ដើម្បីផ្ដល់នូវសាក្សីនៃសេចក្ដីពិតដល់អ្នក ដែលអ្នកប្រាថ្នាចង់ដឹងគឺជាអ្វី ?

សូមរំឭកសិស្សថា យើងអាចទទួលបាន ឬពង្រឹងទីបន្ទាល់មួយ នៅពេលយើងចែកចាយវា ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ពិចារណាអំពីនរណាដែលពួកគេអាចចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេជាមួយ ដែលអាចទទួលបានផលប្រយោជន៍មកពីការស្ដាប់ឮវានោះ ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេជាមួយនឹងមនុស្សម្នាក់នោះក្នុងសប្ដាហ៍នេះ ។

មេរៀនទី ២២

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:១–១៦

បុព្វកថា

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨ សម្រាប់ខ្លួនលោក សម្រាប់អូលីវើរ ខៅឌើរី និង ដាវីឌ វិតមើរ នៅខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨២៩ មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពី ពេត្រុស យ៉ាកុប និង យ៉ូហាន បានប្រគល់បព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែកមកលើ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង អូលីវើរ ខៅឌើរី ។

នៅដើមដំបូងនៃវិវរណៈ ព្រះអម្ចាស់ បានបង្រៀនអូលីវើរ ខៅឌើរី អំពីការស្ថាបនាសាសនាចក្រឡើង ។ បន្ទាប់មក ទ្រង់បានហៅអូលីវើរ ខៅឌើរី និង ដាវីឌ វិតមើរ ឲ្យផ្សាយការប្រែចិត្ត ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:១–៥

ព្រះអម្ចាស់ បង្រៀនអំពីរបៀបដើម្បីស្ថាបនាសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ឡើង

សូមគូសរូបភាពដែលមានអមមកជាមួយ នៅលើក្ដារខៀនឲ្យសិស្ស ។

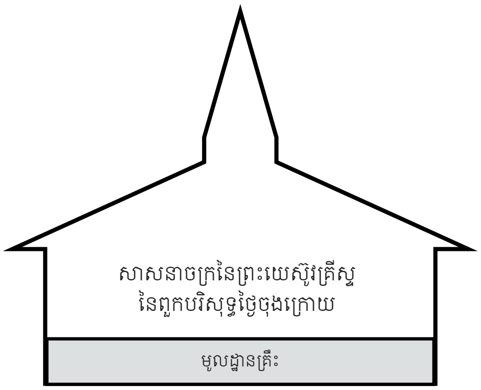

សូមពិចារណាធ្វើការអានព័ត៌មានដូចខាងក្រោម ឬចែកចាយព័ត៌មានស្រដៀងគ្នានោះអំពីការរញ្ជួយដី ដែលបានកើតឡើងថ្មីៗនេះ ឬដែលកើតឡើងនៅជិតនឹងកន្លែងដែលអ្នករស់នៅ៖

នៅថ្ងៃទី ១៧ ខែតុលា ឆ្នាំ ១៩៨៩ វេលាម៉ោង ៥:០៤ ល្ងាច នោះមានការរញ្ជួយដីមួយ ដែលមានរង្វាស់ ៦.៩ រិកទ័រ វាយប្រហារនៅ សាន់ហ្វ្រាន់ស៊ីស្កូ រដ្ឋកាលីហ្វូញ៉ា នៅតំបន់នៃសហរដ្ឋអាមេរិក ។ មានអគាររាប់ពាន់ត្រូវបានខូចខាត ឬបំផ្លិចបំផ្លាញ ។ គ្រឹះនៃអគារជាច្រើនត្រូវបានប្រេះស្រាំដែលបណ្ដាលឲ្យអគារទាំងឡាយត្រូវបានប្រកាសថាពុំមានសុវត្ថិភាព ។

- តើអ្នកនឹងមានកង្វល់អ្វីខ្លះ ចំពោះការរស់នៅក្នុងផ្ទះមួយដែលមានគ្រឹះពុំរឹងមាំនោះ ?

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨ បានកត់ត្រាវិវរណៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅកាន់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអូលីវើរ ខៅឌើរី ស្ដីអំពីរបៀបដើម្បីស្ថាបនាសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់នៅលើគ្រឹះដ៏សុវត្ថិភាពមួយ ។ នៅដើមដំបូងនៃវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់ បានយោងទៅលើអ្វីដែល អូលីវើរ ខៅឌើរី បានសរសេរ ជាអត្ថន័យនៃព្រះបន្ទូលក្នុងព្រះគម្ពីរមរមន ដែលអូលីវើរ បានកត់ត្រាខណៈដែលធ្វើជាស្មៀនរបស់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:១–៤ ឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលរបៀបដែលរឿងនានាត្រូវបានសរសេរនៅក្នុងព្រះគម្ពីរមរមន ដែលនឹងជួយនៅក្នុងការស្ថាបនាសាសនាចក្រឡើងវិញ ។

- តើព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលអ្វីខ្លះ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរមរមន ? តើការបង្រៀននៅក្នុងព្រះគម្ពីរមរមនអាចជួយនៅក្នុងការស្ថាបនាឡើងនៃសាសនាចក្រយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:៥ ឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ប្រាប់នូវអ្វីដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះ បានសន្យា បើយើងនឹងស្ថាបនាសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ឡើងនៅលើគ្រឹះនៃដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ ។

- ស្របតាម ខ ៥ តើសាសនាចក្រពិតរបស់ព្រះត្រូវស្ថាបនាឡើងនៅលើអ្វីខ្លះ ? (ចម្លើយរបស់សិស្ស គួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងនូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **សាសនាចក្រពិត គឺស្ថាបនាឡើងនៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់**) ។

- តើព្រះអម្ចាស់សន្យាយើងអ្វីខ្លះ នៅពេលយើងស្ថាបនាសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់នៅលើគ្រឹះនៃដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់នោះ ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:៦–១៦

ព្រះអម្ចាស់បានហៅអូលីវើរ ខៅឌើរី និង ដាវីឌ វិតមើរ ឲ្យផ្សាយការប្រែចិត្ត

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានពិពណ៌នាអំពីពិភពលោកដែលយើងកំពុងរស់នៅ ។ បន្ទាប់ពីសិស្សបានរាយការណ៍អំពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញហើយ សូមឲ្យពួកគេអាន គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១៨:៩ ដើម្បីរៀនអំពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានត្រាស់បញ្ជានៅក្នុងការឆ្លើយតបចំពោះការកើនឡើងនូវសេចក្ដីទុច្ចរិតនៅក្នុងពិភពលោកនេះ ។

- តើចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះ ការកើនឡើងនៃអំពើទុច្ចរិតក្នុងលោកិយមានអ្វីខ្លះ ? (ទ្រង់បានហៅពួកអ្នកបម្រើឲ្យផ្សាយពីការប្រែចិត្ត) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថាព្រះអម្ចាស់បានហៅអូលីវើរ ខៅឌើរី និង ដាវីឌ វិតមើរ ឲ្យផ្សាយពីការប្រែចិត្ត ដូចទ្រង់បានហៅសាវកប៉ុលពីបុរាណឲ្យធ្វើកិច្ចការនោះផងដែរ ។ ដោយសារ អូលីវើរ និងដាវីឌ ពុំត្រូវបានហៅឲ្យធ្វើជាសមាជិកក្នុងកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីនាក់ នោះពួកគេមានតួនាទីនៅក្នុងការស្ថាបនាកូរ៉ុមនេះនៅថ្ងៃចុងក្រោយ ។ សូមពន្យល់ថា សិស្សនឹងរៀនច្រើនទៀតអំពីតួនាទីរបស់ អូលីវើរ ខៅឌើរី និងដាវីឌ វិតមើរ នៅក្នុងមេរៀនបន្ទាប់ ។

ដើម្បីជួយសិស្សរៀបចំសិក្សាអំពីការបង្រៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់ ចំពោះតម្លៃនៃព្រលឹង សូមបង្ហាញវត្ថុមួយចំនួន ដែលអ្នកគិតថាអាចមានតម្លៃចំពោះសិស្សរបស់អ្នក ។ សូមសួរដល់ពួកគេថា តើពួកគេនឹងបង់ថ្លៃអស់ប៉ុន្មានសម្រាប់វត្ថុនីមួយៗទាំងនេះ ។ សូមពន្យល់ថា របៀបមួយដើម្បីកំណត់អំពីតម្លៃរបស់វត្ថុមួយ គឺត្រូវរកឲ្យឃើញនូវអ្វីដែលមនុស្សស្ម័គ្រចិត្តនឹងបង់ថ្លៃសម្រាប់វានោះ ។ មនុស្សម្នាក់អាចប្រកាសថា វត្ថុជាក់លាក់មួយ មានតម្លៃក្នុងចំនួនទឹកប្រាក់ជាក់លាក់មួយ ប៉ុន្តែតម្លៃនេះ គឺត្រឹមត្រូវតែបើសិនជាមនុស្សម្នាក់ទៀត នឹងស្ម័គ្រចិត្តដើម្បីបង់ថ្លៃទៅតាមចំនួន សម្រាប់វត្ថុនោះតែប៉ុណ្ណោះ ។

សូមអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:១០ ឲ្យឮៗ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យប្រើខគម្ពីរនេះពន្យល់អំពីតម្លៃរបស់ពួកគេនៅក្នុងព្រះនេត្រនៃព្រះ ។ សិស្សអាចនឹងផ្ដល់យោបល់ជាគោលការណ៍ផ្សេងៗ ប៉ុន្តែត្រូវគូសបញ្ជាក់ឲ្យបាក្រដថា **តម្លៃនៃព្រលឹងទាំងឡាយ គឺមហិមាណាស់ចំពោះព្រះនេត្រនៃព្រះ** ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា អ្នកមានតម្លៃដ៏មហិមានៅចំពោះព្រះដូច្នេះ ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន ឌៀថើរ អេស្វ អុជដូហ្វ នៃគណៈប្រធានទីមួយ ៖

« ព្រះទតមើលអ្នក ពុំមែនគ្រាន់តែជាមនុស្សរមែងស្លាប់នៅក្នុងភពតូចមួយ ដែលយើងរស់នៅមួយរយៈនោះទេ— ទ្រង់ទតមើលលើអ្នក ក្នុងនាមជាបុត្ររបស់ទ្រង់ ។ ទ្រង់ទតមើលអ្នកជាតួអង្គ ដែលមានសមត្ថភាព និង បានរៀបចំរចនាអ្នកឡើងឲ្យប្រែក្លាយទៅជាដូចនោះ ។ ទ្រង់ចង់ឲ្យអ្នកដឹងថា អ្នកសំខាន់ចំពោះទ្រង់ » (You Matter to Him » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១១,ទំព័រ ២២) ។

សូមរំឭកសិស្សអំពីសកម្មភាព ដែលអ្នកបានបង្ហាញថា តម្លៃនៃវត្ថុមួយ គឺអាស្រ័យទៅលើអ្វីដែលមនុស្សម្នាក់ ស្ម័គ្រចិត្តដើម្បីបង់ថ្លៃសម្រាប់វាទៅវិញទេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨:១១–១២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់តាមជាមួយ ហើយប្រាប់នូវអ្វីដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានស្ម័គ្រព្រះទ័យដើម្បីបង់ថ្លៃសម្រាប់យើង ។

- តើព្រះអង្គសង្គ្រោះបង់ថ្លៃសម្រាប់ព្រលឹងយើងថ្លៃប៉ុន្មាន ? (អ្នកអាចនឹងចង់រំឭកសិស្សថា នៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះឃ្លាថា « មនុស្សលោកទាំងអស់ » គឺសំដៅទៅលើមនុស្សទាំងអស់ ។

- តើយើងអាចបង្ហាញនូវការដឹងគុណចំពោះពលិកម្ម ដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានធ្វើសម្រាប់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ? (ទោះជាចម្លើយផ្សេងៗគ្នាត្រឹមត្រូវ សូមបញ្ជាក់ថា របៀបមួយដ៏ល្អបំផុត ដែលយើងអាចបង្ហាញការដឹងគុណរបស់យើង គឺតាមរយៈការប្រែចិត្ត) ។

សូមសរសេរនូវសេចក្ដីថ្លែងដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **តម្លៃខ្លួនខ្ញុំគឺថ្លៃខ្លាំងណាស់ ដែលធ្វើឲ្យព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានរងទុក្ខ ហើយបានសុគត ដូច្នេះខ្ញុំអាចបានប្រែចិត្ត ។**

អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់ដល់សិស្សឲ្យសរសេរគោលការណ៍នេះនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំការរៀនសូត្ររបស់ពួកគេ ឬ សៀវភៅកត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ។

- តើសេចក្ដីពិតនេះ មានឥទ្ធិពលលើរបៀបដែលយើងមើលមកខ្លួនឯងយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?
- តើសេចក្ដីពិតនេះ មានឥទ្ធិពលលើរបៀបដែលអ្នកប្រព្រឹត្តនឹងអ្នកដទៃយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ និងការសុគតរបស់ទ្រង់ ដើម្បីយើងម្នាក់ៗ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:១៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា ព្រះអម្ចាស់មានក្ដីអំណរយ៉ាងខ្លាំងពេលយើងប្រែចិត្តដូច្នេះ ?
- បើនរណាម្នាក់ជឿថា តម្លៃនៃព្រលឹងគឺមហិមាណាស់ចំពោះព្រះនេត្រនៃព្រះ នោះតើជំនឿរបស់ពួកគេនឹងដឹកនាំពួកគេឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ? (ចម្លើយអាចមានដូចជា ៖ ការប្រព្រឹត្តនឹងអ្នកដទៃដោយគោរព បម្រើអ្នកដទៃ ឬរៀបចំខ្លួនដើម្បីបម្រើបេសកកម្ម) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:១៤ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ដើម្បីរៀនអំពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានហៅអូលីវើរ ខៅឌើរី និង ដាវីឌ វិតមើរឲ្យធ្វើ ។

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យដូចម្ដេចក្នុងការ « ស្រែកប្រាប់ពីការប្រែចិត្ត » ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់ឃ្លានេះកាន់តែប្រសើរ សូមអានសេចក្ដីថ្លែងការដោយអែលឌើរ នែល អិល អាន់ឌើរសិន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ថា ៖ « ការស្រែកប្រាប់ពីការប្រែចិត្ត ជាធម្មតាមានន័យថា ការជួយមនុស្សឲ្យត្រឡប់មករកព្រះ » («Preparing for Your Spiritual Destiny » [CES fireside address, ថ្ងៃទី ១០ ខែមករា ឆ្នាំ ២០១០], ៧, speeches.byu.edu) ។

- តើយើងអាចជួយអ្នកដទៃទៀតឲ្យប្រែចិត្តតាមវិធីណាខ្លះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យ អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:១៥–១៦ ដើម្បីរៀនអំពីបទពិសោធន៍របស់បុគ្គលម្នាក់ៗពេលពួកគេជួយដល់នរណាម្នាក់ឲ្យមករកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

- តើមានពរជ័យអ្វីខ្លះដែលត្រូវបានប្រទានឲ្យ អ្នកទាំងឡាយដែល ជួយអ្នកដទៃឲ្យមករកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនោះ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **បើយើងជួយអ្នកដទៃឲ្យប្រែចិត្ត ហើយមករកព្រះអម្ចាស់ នោះយើងនឹងទទួលអារម្មណ៍នៃក្ដីអំណរ ជាមួយពួកគេនៅក្នុងនគរនៃព្រះ**
- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា អ្នកនឹងមានអារម្មណ៍នៃក្ដីអំណរ បើអ្នកនាំអ្នកដទៃឲ្យមករកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យ ចែកចាយបទពិសោធន៍មួយ ដែលពួកគេ ឬនរណាម្នាក់ដែលពួកគេស្គាល់ បានមានអារម្មណ៍ក្ដីអំណរដោយសារតែពួកគេបានជួយនរណាម្នាក់ឲ្យរីកចម្រើនឡើងខិតទៅកាន់តែជិតព្រះអម្ចាស់ ។ អ្នកក៏អាចចង់ចែកចាយពីបទពិសោធន៍មួយរបស់អ្នកផងដែរ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរអ្វីមួយដែលពួកគេអាចធ្វើ ដើម្បីជួយនៅក្នុងកិច្ចការនៃការសង្គ្រោះព្រលឹង ។ សូមពួកគេឲ្យពិចារណាទៅលើមនុស្សជាក់លាក់ ដែលពួកគេអាចជួយ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយពីបទពិសោធន៍នានា

នៅពេលសិស្សចែកចាយពីបទពិសោធន៍ដ៏បំផុសទាំងឡាយ វាអញ្ជើញព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់មកក្នុងថ្នាក់រៀន ។ នៅពេលសិស្សស្ដាប់ពីបទពិសោធន៍ និង ទីបន្ទាល់របស់មិត្តភក្ដិរបស់ពួកគេ នោះទីបន្ទាល់របស់ពួកគេត្រូវបានពង្រឹង ហើយពួកគេរៀនពីរបៀបថ្មីដើម្បីអនុវត្តគោលការណ៍ដំណឹងល្អនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។ ជាធម្មតា វាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីមានសិស្សពីម្នាក់ទៅបីនាក់ឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍នេះ ។ សូមពន្យល់ដល់សិស្សថា ពួកគេពុំគួរចែកចាយបទពិសោធន៍ដែលពិសិដ្ឋ ឯកជន និងផ្ទាល់ខ្លួនខ្លាំងពេករបស់ពួកគេនោះទេ ។ សូមចៀសវាងការហៅសិស្សពីរបីនាក់ដដែលៗឲ្យចែកចាយរាល់ថ្ងៃ សូមព្យាយាមឲ្យគ្រប់គ្នាបានចូលរួម ។

មេរៀនទី ២៣

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨:១៧–៤៧

បុព្វកថា

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈនេះសម្រាប់ខ្លួនលោក អូលីវើរ ខៅឌើរី និង ដាវីឌ វិតមើរ ក្នុងខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨២៩ ។ បន្ទាប់ពីការហៅបុរសពីរនាក់ដើម្បីប្រកាសពីការកែប្រែចិត្ត ព្រះអង្គសង្គ្រោះបានបង្រៀនពួកគេអំពីសារៈសំខាន់នៃការទទួលយកព្រះនាមទ្រង់ដាក់មកលើខ្លួនពួកគេ ។ លោកបានប្រាប់អំពីការចេញមកនូវការហៅពួកសាវកដប់ពីរនាក់ និងបំណងប្រាថ្នា ដែលពួកគេនឹងត្រូវទទួលមកដាក់លើខ្លួនពួកគេនូវព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដោយ « បំណងចិត្តដ៏ពោរពេញ » (គ. និង ស. ១៨:២៧) ។ រួចហើយព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ អូលីវើរ ខៅឌើរី និង ដាវីឌ វិតមើរ នូវការទទួលខុសត្រូវដើម្បីស្វែងរកបុរស ដែលអាចបម្រើជាសមាជិកនៃកូរ៉ុមនៃពួកដប់ពីរនាក់ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨:១៧–២៥

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបង្រៀនថា ព្រះនាមរបស់ទ្រង់ គឺជានាមតែមួយគត់ ដែលយើងអាចត្រូវបានសង្គ្រោះ

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ ឬពីរនាក់ឲ្យសរសេរគោត្តនាមរបស់ពួកគេនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមសួរពួកគេនូវសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើគោត្តនាមរបស់អ្នកមានអត្ថន័យយ៉ាងណាចំពោះអ្នក ?
- តើមាននូវឯកសិទ្ធិ និងការទទួលខុសត្រូវអ្វីខ្លះ ជាមួយនឹងនាមនោះ ? (ឯកសិទ្ធិអាចរាប់បញ្ចូលទាំងទីកន្លែងមួយដើម្បីរស់នៅ ក្ដីស្រឡាញ់ពីគ្រួសារ សុវត្ថិភាព និងការត្រូវបានចិញ្ចឹមនៅក្នុងសាសនាចក្រ ។ ការទទួលខុសត្រូវ អាចរាប់បញ្ចូលទាំង ការជួយរក្សាផ្ទះឲ្យមានសុវត្ថិភាព ការប្រព្រឹត្តនឹងសមាជិកគ្រួសារដោយគោរព ការធ្វើកិច្ចការផ្ទះ និងការនាំកិត្តិយសមកដល់ឈ្មោះគ្រួសារ) ។

សូមរំឭកសិស្សថា ព្រះអម្ចាស់ បានហៅអូលីវើរ ខៅឌើរី និង ដាវីឌ វិតមើរ ឲ្យស្រែកប្រាប់ពីការប្រែចិត្ត (សូមមើលគ. និង ស. ១៨:៦, ៩, ១៤) ។ សូមពន្យល់ថា បន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់បានប្រទានការណែនាំនេះដល់ពួកគេ នោះទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេអំពីឯកសិទ្ធិ និងការទទួលខុសត្រូវដើម្បី លើកដាក់មកលើខ្លួនពួកគេនូវព្រះនាមរបស់ទ្រង់ ។

សូមចម្លងតារាងខាងក្រោម ដាក់លើក្ដារខៀន ប៉ុន្តែសូមកុំចម្លងចម្លើយនៅបន្ទាត់ខាងក្រោមឡើយ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យចម្លងតារាងចូលក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។ បន្ទាប់មក សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:១៧–២៥ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយប្រាប់អំពីឯកសិទ្ធិ និងទំនួលខុសត្រូវដែលកើតមានមកជាមួយនឹងការទទួលយកមកដាក់លើខ្លួនពួកគេនូវព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនោះ ។ សូមឲ្យពួកគេសរសេរនូវអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញនៅក្នុងជួរខាងក្រោមនៃតារាង ។

ឯកសិទ្ធិ	ទំនួលខុសត្រូវ
ទទួលយក និងត្រូវបានបង្រៀនដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ សូមអញ្ជើញអ្នកដទៃឲ្យទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយកាន់ខ្ជាប់ដល់ចុងបំផុត ទទួលយកសេចក្ដីសង្គ្រោះនៅក្នុងនគរនៃព្រះវរបិតា	មានសេចក្ដីជំនឿ សេចក្ដីសង្ឃឹម និងសេចក្ដីសប្បុរស ចៀសវាងពីការទាស់ទែងនឹងព្រះវិហារផ្សេងទៀត និយាយសេចក្ដីពិតដោយស្លូតត្រង់ ប្រែចិត្ត ហើយបានកាន់ខ្ជាប់ដល់ចុងបញ្ចប់ ។

- យោងទៅតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:២៣ ហេតុអ្វីបានជាវាសំខាន់ចំពោះយើង ដើម្បីលើកដាក់មកលើខ្លួនយើងនូវព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ? (សិស្សគួរតែប្រាប់អំពីគោលលទ្ធិខាងក្រោម ៖ **ព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាព្រះនាមតែមួយគត់ ដែលយើងអាចត្រូវបានសង្គ្រោះ** ។ អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំសេចក្ដីពិតនេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ អិម រ័សុល បាឡឺដ ក្នុងកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ សូមដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យស្ដាប់ការប្រឹក្សារបស់អែលឌើរ បាឡឺដ អំពីរបៀបដែលយើងត្រូវលើកដាក់មកលើខ្លួនយើងនូវព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ៖

« យើងនឹងលើកដាក់លើខ្លួនយើងនូវព្រះនាមនៃព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងទឹកនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ យើងរំឭកប្រសិទ្ធភាពនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះរាល់សប្ដាហ៍ នៅពេលយើងទទួលទាននៃពិធីសាក្រាម៉ង់ ដែលបង្ហាញពីឆន្ទៈរបស់យើងដើម្បីលើកដាក់ព្រះនាមទ្រង់មកលើយើង ហើយសន្យាថាចងចាំទ្រង់ជានិច្ច (សូមមើល គ. និង ស. ២០:៧៧, ៧៩) ។. . .

« យើងត្រូវបានសុំឲ្យឈរជាសាក្សីម្នាក់នៃទ្រង់ ។. . . នេះមានន័យថា យើងត្រូវតែមានឆន្ទៈដើម្បីប្រាប់ឲ្យអ្នកដទៃដឹងថា យើងដើរតាមនរណា ហើយយើងស្ថិតនៅក្នុងសាសនាចក្ររបស់នរណា ៖ ជាសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ យើងច្បាស់ជាចង់ធ្វើនូវកិច្ចការនេះដោយអារម្មណ៍នៃក្ដីស្រឡាញ់ និងទីបន្ទាល់ ។ យើងចង់ធ្វើតាមព្រះអង្គសង្គ្រោះ ដោយសាមញ្ញ និងដោយច្បាស់លាស់ ប៉ុន្តែដោយរាបសារ ដែលប្រកាសថា យើងជាសមាជិកនៃសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ » («The Importance of a Name, » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១១, ទំព័រ ៧៩–៨០ ។

- តើអែលឌើរ បាឡឺដ ឲ្យយោបល់ថា យើងត្រូវប្រាប់ឲ្យអ្នកដទៃដឹងថា យើងដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទតាមរបៀបណា ?
- នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:១៩–២០ ព្រះអម្ចាស់ បានបញ្ជាអូលីវើរ ខៅឌើរី និង ដាវីឌ វិតមើរ ឲ្យមានសេចក្ដីជំនឿ សេចក្ដីសង្ឃឹម និងសេចក្ដីសប្បុរស ហើយចៀសវាងពីការឈ្លោះទាស់ទែងជាមួយនឹងព្រះវិហារដទៃទៀត និងសមាជិករបស់ពួកគេ ។ ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា វាសំខាន់សម្រាប់យើងដើម្បីធ្វើនូវរឿងទាំងនេះ ក្នុងនាមជាអ្នកដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ?

អ្នកអាចនឹងចង់ជួយដល់សិស្សឲ្យយល់ថា នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:២០ ឃ្លា « សាសនាចក្រនៃអារក្ស » ពុំសំដៅទៅលើព្រះវិហារជាក់លាក់ណាមួយទេ ។ វាសំដៅទៅលើបុគ្គល ក្រុម អង្គការ ឬទស្សនវិជ្ជាណាដែលធ្វើការប្រឆាំងទាស់នឹងសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងសេចក្ដីសង្គ្រោះនៃកូនចៅរបស់ព្រះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់រៀនរបស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ អំពីរបៀបមួយ ដែលពួកគេប្រាប់អ្នកដទៃឲ្យដឹងថា ពួកគេដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:២៦–៤៧

ព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងការហៅ និងបេសកកម្មរបស់ពួកសាវកដប់ពីរនាក់

សូមពន្យល់ថា ព្រះម្ចាស់មានបន្ទូលអំពីបុរស ៗ ក្រៅពីអូលីវើរ ខៅឌើរី និងដាវិត វិតមើរ ដែលនឹងលើកដាក់មកលើខ្លួនពួកគេនូវព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយប្រកាសដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:២៧–៣២ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេចំពោះសំណួរដូចខាងក្រោម ។ (សូមសរសេរសំណួរទាំងនេះនៅលើក្ដារខៀន ពីមុនពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ ឬ សូមរៀបចំវាជាក្រដាសចែកឲ្យសិស្សម្នាក់ៗ) ។

1. *តើពួកសិស្សដប់ពីរនាក់ទាំងនេះមានបំណងប្រាថ្នាអ្វីខ្លះ ?*
2. *តើបុរសទាំងនេះត្រូវបានហៅឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ? (រកមើលគំនិតផ្សេង ៗឲ្យបាន ៣–៥) ។*
3. *តើសមាជិកនៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់បច្ចុប្បន្នរូបណា ដែលអ្នកអាចនៅចាំ ? (សូមសរសេរឈ្មោះពួកគាត់) ។*

បន្ទាប់ពីឲ្យពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ចម្លើយរបស់ពួកគេចំពោះសំណួរទីមួយដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ។ បន្ទាប់មក សួរសំណួរដូចខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណា ដើម្បីលើកដាក់មកលើខ្លួនយើងនូវព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដោយស្មោះអស់ពីចិត្តនោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ ឲ្យរាយការណ៍ពីចម្លើយរបស់ពួកគេចំពោះសំណួរទីពីរដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ។ គោលការណ៍មួយ ដែលសិស្សគួរប្រាប់មកគឺថា **ពួកសាវកដប់ពីរនាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ គឺត្រូវបានហៅឲ្យផ្សាយ និងបម្រើដំណឹងល្អទៅដល់ពិភពលោកទាំងមូល ។** សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:៣៧–៣៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលទំនួលខុសត្រូវដែលព្រះបានប្រទានដល់អូលីវើរ ខៅឌើរី និង ដាវីឌ វិតមើរ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យអូលីវើរ និងដាវិតធ្វើអ្វីខ្លះ ? (ស្វែងរកបុរស ដែលព្រះអម្ចាស់នឹងហៅឲ្យធ្វើជាសមាជិកនៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកទាំងដប់ពីរទីមួយនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ) ។

- តើពួកគេអាចដឹងថានរណាគួរត្រូវបានហៅឲ្យធ្វើជាសាវកបានយ៉ាងដូចម្ដេច ? (ពួកសាវកនាពេលអនាគត នឹងបង្ហាញពីបំណងប្រាថ្នា និងកិច្ចការដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូល) ។

សូមពន្យល់ថា ម៉ាទីន ហារិស ក៏បានទទួលទំនួលខុសត្រូវឲ្យស្វែងរកពួកសាវកដប់ពីរនាក់ផងដែរ ។ សមាជិកនៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកទាំងដប់ពីរទីមួយនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ ត្រូវបានហៅនៅថ្ងៃទី ១៤ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៣៥ ជិតនឹងរយៈពេលប្រាំឆ្នាំបន្ទាប់ពីការរៀបចំសាសនាចក្រឡើងជាផ្លូវការនោះ ។ វិវរណៈនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨ ជួយយើងយល់អំពីសារៈសំខាន់នៃកូរ៉ុមតាមរយៈការចែងពីតួនាទីនៃពួកសាវកនៅក្នុងសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរាយការណ៍ចម្លើយរបស់ពួកគេ ចំពោះសំណួរទីបីដែលសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ដោយការសួរពួកគេឲ្យប្រាប់ឈ្មោះរបស់សមាជិកនៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់បច្ចុប្បន្ននេះ ។ បើអាចធ្វើទៅបាន សូមបង្ហាញរូបភាពនៃបុរសទាំងនេះ ។ រូបថតមាននៅក្នុងច្បាប់ទស្សនាវដ្ដី *Ensign* និង *លីអាហូណា* ខែឧសភា និងខែវិច្ឆិកា ព្រមទាំងនៅក្នុង lds.org/church/leaders ។

សូមបង្ហាញរូបភាពនៃពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ

ការបង្ហាញរូបភាពនៃពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ នៅពេលអ្នកបង្រៀនប្រសាសន៍របស់ពួកលោកនឹងជួយសិស្សឲ្យស្គាល់អ្នកទាំងឡាយណាដែលព្រះអម្ចាស់បានហៅឲ្យធ្វើជាព្យាការី អ្នកមើលឆុត និង អ្នកទទួលវិវរណៈ ។ វាក៏នឹងជួយបង្កើនចំណាប់អារម្មណ៍របស់សិស្សទៅលើប្រសាសន៍របស់ពួកលោកផងដែរ ។ ម្ដងម្កាល អ្នកអាចនឹងចង់បង្ហាញពីសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដកស្រង់ចេញមកពីសុន្ទរកថាសន្និសីទទូទៅដោយប្រើវីដេអូឌីជីថល ឬឯកសារសោតកម្ម (មាននៅ LDS.org) ។ សូមប្រយ័ត្នកុំឲ្យប្រើវីដេអូ និងសោតកម្មច្រើនហួសហេតុពេក ព្រោះវាពុំមែនជាវិធីដ៏មានប្រសិទ្ធភាពបំផុតដើម្បីបង្ហាញសេចក្ដីថ្លែងការមកពីពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រជានិច្ចកាលនោះទេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមនេះដោយអែលឌើរ ជែហ្វ្រីអ័រ.ហូឡិន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ មុនពេលសិស្សអាន សូមពន្យល់ថា អែលឌើរ ហូឡិន បានផ្ដល់ប្រសាសន៍ទាំងនេះនៅក្នុងសុន្ទរកថាសន្និសីទទូទៅដំបូងរបស់លោក ក្នុងនាមជាសាវកត្រូវបានហៅថ្មីម្នាក់ ។

« ប្រាកដណាស់ វាគឺជាសេចក្ដីកើប និង សេចក្ដីអំណរដ៏ធំដែលខ្ញុំមានឱកាសដូចជានីហ្វៃបានថ្លែងដើម្បី ‹ និយាយអំពីព្រះគ្រីស្ទ. . .អររីករាយក្នុងព្រះគ្រីស្ទ. . .ផ្សាយអំពីព្រះគ្រីស្ទ [និង] ព្យាករអំពីព្រះគ្រីស្ទ › (នីហ្វៃទី២ ២៥:២៦) នៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលខ្ញុំនឹងទៅ និង គ្រប់មនុស្សដែលខ្ញុំនឹងជួបដរាបដល់ខ្ញុំឃើញថា នេះជាវិនាទីចុងក្រោយនៃដង្ហើមជីវិតរបស់ខ្ញុំ ។ ប្រាកដណាស់ គ្មានគោលបំណង ឬ ឯកសិទ្ធិណាប្រសើរជាង ‹ [សាក្សី] ពិសេសអំពីព្រះនាមនៃព្រះគ្រីស្ទនៅពេញសព្វក្នុងពិភពលោក › នោះទេ (គ. និង ស. ១០៧:២៣) ។

« . . .លើសពីពាក្យសម្ដី និង ការបង្រៀន និង ទីបន្ទាល់ដែលបានថ្លែងរបស់ខ្ញុំ នោះជីវិតរបស់ខ្ញុំក៏ត្រូវតែជាផ្នែកក្នុងទីបន្ទាល់នៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនោះដែរ ។ គួរអង្គរបស់ខ្ញុំ ត្រូវតែឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីទេវភាពនៃកិច្ចការនេះ ។ ខ្ញុំពុំអាចទទួលវាបានទេ បើអ្វីណាមួយដែលខ្ញុំនិយាយ ឬធ្វើ ដែលនឹងបង្អាក់សេចក្ដីជំនឿរបស់អ្នកទៅលើព្រះគ្រីស្ទ បង្អាក់សេចក្ដីស្រឡាញ់របស់អ្នកចំពោះសាសនាចក្រនេះ ឬបង្អាក់ការគោរពរបស់អ្នកចំពោះភាពជាសាវកដ៏បរិសុទ្ធនោះ ។

« ខ្ញុំសន្យានឹងអ្នក– ដូចខ្ញុំបានសន្យានឹងព្រះអម្ចាស់ និងបុរសទាំងនេះ–ថា ខ្ញុំនឹងព្យាយាមដើម្បីរស់នៅដ៏សក្ដិសមតាមទំនុកចិត្តនេះ ហើយបម្រើដោយពេញងង្វាស់នៃសមត្ថភាពរបស់ខ្ញុំ » (Miracles of the Restoration » *Ensign* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩៤, ៣១) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:២៧ ឲ្យឮៗ ។

- តើវាជួយអ្នកឲ្យស្គាល់ថា អ្នកទាំងឡាយដែលបម្រើជាពួកសាវក បានលើកដាក់មកលើខ្លួនពួកគេនូវព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដោយបំណងចិត្តដ៏ពោរពេញយ៉ាងដូចម្ដេច ? តើយើងអាចធ្វើតាមគំរូរបស់ពួកគាត់ដោយរបៀបណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ ឬពីរនាក់ ឲ្យជួយអ្នកក្នុងសកម្មភាពមួយ ។ សូមបិទភ្នែកសិស្សទាំងនេះ ឬសុំឲ្យពួកគេបិទភ្នែក ។ សូមអញ្ជើញសិស្សមួយចំនួនផ្សេងទៀត ឲ្យផ្លាស់វេណគ្នានិយាយដោយសំឡេងធម្មតាមួយ ។ សូមសុំឲ្យសិស្សដែលបិទភ្នែកនោះប្រាប់ឈ្មោះអ្នកដែលនិយាយ ។ បន្ទាប់មក សួរសំណួរដូចខាងក្រោមនេះ ៖

- ហេតុអ្វីក៏មានសំឡេងមនុស្សខ្លះ ងាយស្រួលស្គាល់ជាងមនុស្សខ្លះទៀត ? (សិស្សអាចនឹងចង្អុលបង្ហាញថា កាលណាយើងស្ដាប់ឮសំឡេងមួយកាន់តែញឹកញាប់ នោះយើងកាន់តែស្គាល់ ហើយកាន់តែដឹងច្បាស់) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:៣៤–៣៦, ៣៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់អំពីវិធីមួយដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា យើងអាចស្ដាប់ឮសំឡេងទ្រង់ ។ (អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា នៅក្នុង ខ ៣៤ ឃ្លា « ព្រះបន្ទូលទាំងនេះ » សំដៅទៅលើវិវរណៈទាំងឡាយនៅក្នុងគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា) ។

- ស្របតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើយើងអាចស្ដាប់ឮសំឡេងរបស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្ដេច ? (សិស្សអាចផ្ដល់នូវចម្លើយផ្សេងៗ ប៉ុន្តែត្រូវប្រាកដថា គោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ប្រាប់បានច្បាស់លាស់ ៖ **យើងអាចស្ដាប់ឮសំឡេងនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៅពេលយើងអានបទគម្ពីរដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណ ។** សូមសរសេរសេចក្ដីពិតនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

- តើការសិក្សាព្រះគម្ពីរជួយយើងស្ដាប់ឮសំឡេងរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទតាមវិធីណាខ្លះ ?

សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ថា យើងអាចស្ដាប់ឮសំឡេងរបស់ព្រះអម្ចាស់តាមរបៀបជាច្រើន ដែលពុំមែនស្ដាប់ឮដោយត្រចៀករបស់យើងនោះទេ ។ តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះយើងអាចទទួលអារម្មណ៍ និងសារលិខិតមកកាន់ដួងចិត្ត និងគំនិតរបស់យើង (សូមមើល គ. និង ស. ៨:២–៣) ។

សូមយោងទៅលើសេចក្ដីពិត ដែលអ្នកបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ។

- តើសេចក្ដីពិតនេះ មានឥទ្ធិពលលើរបៀបដែលអ្នកគិតអំពីព្រះគម្ពីរយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ? តើវាអាចដឹកនាំអ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច នៅពេលអ្នកជ្រើសរើសពេលវេលា និងទីកន្លែងដែលអ្នកអានព្រះគម្ពីរនោះ ?

- នៅពេលណា ដែលអ្នកបានទទួលអារម្មណ៍ថា ព្រះអម្ចាស់ បានបំផុសគំនិតអ្នក នៅពេលអ្នកបានអាន ឬពិចារណាបទគម្ពីរនោះ ?

សូមលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យស្រាវជ្រាវបទគម្ពីរជាប្រចាំថ្ងៃ ហើយមានភាពឧស្សាហ៍ព្យាយាមក្នុងការស្វែងរក និងការយល់ដឹងអំពីសំឡេងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:៤០–៤៧ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាក់ថា អូលីវើរ ខៅឌើរី, ដាវីឌ វិតមើរ និងសមាជិកនៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់នាពេលអនាគត នឹងទទួលពរជ័យដ៏មហិមា បើសិនជាពួកគេស្មោះត្រង់នៅក្នុងការគោរពតាមបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយរបស់ទ្រង់ ។ អ្នកអាចនឹងចង់បញ្ចប់មេរៀននេះដោយការថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិត ដែលអ្នកបានពិភាក្សាជាមួយសិស្ស ។

មេរៀនទី ២៤

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:១–២២

បុព្វកថា

នៅក្នុងខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨២៩ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានជួលម្ចាស់រោងពុម្ព ឈ្មោះ អែហ្គបឺត ប៊ី ហ្គ្រានឌីន ដើម្បីបោះពុម្ពព្រះគម្ពីរចំនួន ៥០០០ ក្បាលក្នុងតម្លៃ ៣០០០ ដុល្លារ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ហ្គ្រានឌីន នឹងមិនចាប់ផ្ដើមបោះពុម្ព ឬសូម្បីតែទិញក្រដាសបោះពុម្ពឡើយ ទាល់តែគាត់ត្រូវបានអះអាងថា ទទួលបានប្រាក់បង់ថ្លៃសម្រាប់ការងារមុនសិន ។ នៅក្នុងវិវរណៈ ដែលមាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩ ដែលទំនងជាត្រូវបានប្រទានឲ្យនៅរដូវក្ដៅឆ្នាំ ១៨២៩ នោះព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាម៉ាទិន ហារិសឲ្យ « ចំណាយផ្នែកនៃទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នក . . . [ហើយ] សងបំណុលដែលអ្នកបានយល់ព្រមជាមួយនឹងអ្នកបោះពុម្ព » (គ. និង ស. ១៩:៣៤–៣៥) ។ ដោយការប្រើចម្ការខ្លះៗរបស់គាត់ដាក់បញ្ចាំ នោះម៉ាទិន ហារិសផ្ទាល់បានអះអាងថា បង់ថ្លៃការចំណាយលើការបោះពុម្ព បើការលក់ព្រះគម្ពីរមរមន មិនអាចទូទាត់សងថ្លៃការចំណាយបានទេនោះ ។

ប្រធាន យ៉ូសែប ហ្វីលឌីង ស្ម៊ីធ បានពិពណ៌នាអំពីវិវរណៈនេះ ជាមួយនឹងការបង្រៀនរបស់វាអំពីដង្វាយធួនជា « វិវរណៈដ៏មហិមាមួយ ដែលត្រូវបានប្រទានឲ្យនៅក្នុងគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រានេះ ដែលមានសារៈសំខាន់មួយចំនួនច្រើនជាងនេះ » (*Church History and Modern Revelation,* វ៉ុលទី ២ [ឆ្នាំ ១៩៥៣], ១:៨៥) ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:១–៣

ព្រះអង្គសង្គ្រោះប្រកាសថា ទ្រង់បានសម្រេចតាមព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះបិតាហើយ

នៅពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីអ្វីៗមួយចំនួន ដែលពួកគេត្រូវបានសុំឲ្យធ្វើ ឬនឹងត្រូវបានសុំឲ្យធ្វើ ដោយសារពួកគេជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រ ។ សូមសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅលើក្ដារខៀន ។ បន្ទាប់មក សូមឲ្យសិស្សមើលបញ្ជីនៅលើក្ដារខៀន ហើយជ្រើសរើសវត្ថុមួយចំនួន ដែលគិតថាពិបាក ។ (ឧទាហរណ៍ អាចប្រួមទាំង ការថ្វាយដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ ការបម្រើបេសកកម្ម និងការប្រែចិត្ត) ។

- ហេតុអ្វីក៏រឿងទាំងនេះ ពិបាកសម្រាប់មនុស្សមួយចំនួនដើម្បីធ្វើ ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីបរិបទជាប្រវត្តិសាស្ត្រអំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩ សូមអានបុព្វកថាចំពោះមេរៀននេះឲ្យឮៗ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:១–៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលសេចក្ដីពិតអំពីព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍អំពីការរកឃើញរបស់ពួកគេ ។ ជាផ្នែកនៃការពិភាក្សា សូមប្រាកដថាសិស្សប្រាប់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោ ៖ **ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានបំពេញតាមព្រះទ័យរបស់ព្រះវរបិតាទ្រង់ ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នឹងជំនុំជម្រះយើង ស្របតាមកិច្ចការរបស់យើង ។**. សូមចម្លងតារាងដូចខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ដោយប្រើសេចក្ដីពិតទាំងនេះ ជាចំណងជើងសម្រាប់ក្ងឡោនទាំងពីរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សដើម្បីធ្វើតារាងស្រដៀងគ្នាមួយនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់រៀនរបស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ហើយបំពេញវានៅអំឡុងមេរៀន ។ សូមទុកកន្លែងទំនេរនៅលើក្ដារខៀនឲ្យបានច្រើន ដើម្បីបំពេញតារាង ដូចបានបង្ហាញនៅពេលក្រោយក្នុងមេរៀន ។

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានបំពេញតាមព្រះទ័យរបស់ព្រះបិតារបស់ទ្រង់ ។	ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នឹងជំនុំជំរះយើង ស្របតាមកិច្ចការរបស់យើង ។

- តើការដឹងអំពីសេចក្ដីពិតទាំងនេះអំពីព្រះអង្គសង្គ្រោះ បានជួយដល់ ម៉ាទីន ហារិស ឲ្យមានអារម្មណ៍សុខសាន្ត ក្នុងការសម្រេចចិត្តរបស់គាត់ ដើម្បីលក់ចំណែកដ៏ធំនៃចម្ការរបស់គាត់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:៤–១២

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ពន្យល់អំពីទារុណកម្មដ៏អស់កល្ប និងមិនចេះចប់

នៅក្នុងតារាងនៅលើក្ដារខៀន សូមសរសេរ *គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:៤–១២* ពីខាងក្រោមចំណងជើង « ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នឹងជំនុំជម្រះយើង ស្របតាមកិច្ចការរបស់យើង » ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:៤ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលសេចក្ដីពិតមួយ អំពីសេចក្ដីជំនុំជម្រះ ដែលយើងទាំងអស់គ្នាគួរតែគិតពិចារណា ។ សូមឲ្យពួកគេរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។ សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងគ្នា ប៉ុន្តែត្រូវប្រាកដថា ពួកគេប្រាប់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **គ្រប់រូបត្រូវតែប្រែចិត្ត បើពុំនោះសោតទេនឹងត្រូវរងទុក្ខ** សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរគោលលទ្ធិនេះ នៅលើក្ដារខៀនពីខាងក្រោម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:៤–១២ » ។

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:៥ មាននូវការពន្យល់របស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ដែលទ្រង់នឹងមិនដកសេចក្ដីជំនុំជម្រះរបស់ទ្រង់ឡើយ ។ ការណ៍នេះតម្រូវថា អ្នកទាំងឡាយណាដែលពុំប្រែចិត្ត នឹងត្រូវរងទុក្ខចំពោះទោសអំពើបាបរបស់ពួកគេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលរបៀបដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះ បានពិពណ៌នាអំពីស្ថានភាពនៃអ្នកទាំងឡាយណាដែលពុំប្រែចិត្ត ហើយហេតុដូច្នោះនឹងទទួលការជំនុំជម្រះរបស់ទ្រង់ ។

- តើអ្នកទាំងឡាយដែលពុំប្រែចិត្តនឹងមានបទពិសោធន៍អ្វីខ្លះ ?
- តើ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:៥ អាចលើកទឹកចិត្តដល់យើងឲ្យប្រែចិត្តយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមសរសេរឃ្លាដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន នៅពីក្រោម « មនុស្សគ្រប់រូបត្រូវតែប្រែចិត្ត បើពុំនោះសោតទេនឹងត្រូវរងទុក្ខ » ៖ *ទោសដ៏អស់កល្ប ឬមិនចេះចប់* ។

- តើអ្នកគិតយ៉ាងដូចម្ដេច ពេលអ្នកស្ដាប់ឮ ឬអានឃ្លា « ទោសដ៏អស់កល្ប ឬមិនចេះចប់មិនចេះហើយ » នេះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:៦–១២ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់កំណត់ទោសដ៏អស់កល្ប ឬមិនចេះចប់មិនចេះហើយនោះ ។ បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតបហើយ សូមលុបពាក្យ *ដ៏អស់កល្ប ឬមិនចេះចប់* ពីលើក្ដារខៀន ហើយជំនួសដោយពាក្យ *របស់ព្រះ* ។

- តើអ្នកគិតយ៉ាងដូចម្ដេច ពេលអ្នកស្ដាប់ឮ ឬអានឃ្លា « ទោសមកពីព្រះ » នេះ ?

អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា នៅក្នុងបទគម្ពីរ ពាក្យ *ទោសដ៏អស់កល្ប* និង *ទោសមិនចេះចប់មិនចេះហើយ* ពុំសំដៅទៅលើប្រវែងនៃពេលវេលាដែលមនុស្សនឹងរងទុក្ខចំពោះអំពើបាបរបស់ពួកគេនោះទេ ។ ព្រះអង្គសង្គ្រោះ បានមានបន្ទូលថា « យើងមិនចេះសាបសូន្យឡើយ ហើយទោសដែលយើងធ្វើចេញពីព្រះហស្តរបស់យើងទៅ គឺជាទោសដ៏មិនចេះចប់មិនចេះហើយ ដ្បិតមិនចេះសូន្យឡើយ គឺជាព្រះនាមរបស់យើង » (គ និង ស ១៩:១០) ។ ហេតុដូច្នោះហើយ នៅពេលទ្រង់សំដៅទៅលើទោសដ៏មិនចេះចប់មិនចេះហើយ ឬដ៏អស់កល្ប នោះទ្រង់កំពុងមានបន្ទូលអំពីទណ្ឌកម្មដែលទ្រង់នឹងដាក់ ស្របតាមច្បាប់ព្រះ និងតម្រូវការនៃសេចក្ដីយុត្តិធម៌ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:១៣–២២

ព្រះអង្គសង្គ្រោះមានបន្ទូលអំពីការរងទុក្ខចំពោះអំពើបាបរបស់ទ្រង់

នៅក្នុងតារាងនៅលើក្ដារខៀន សូមសរសេរ *គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:១៣–១៧* ក្នុងកូឡោនចំណងជើងថា « ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នឹងជំនុំជម្រះយើង ស្របតាមកិច្ចការរបស់យើង » ។ សូមពន្យល់ថា ខ ១៣–១៧ មាននូវការព្រមានមួយចំពោះសមាជិកនៃសាសនាចក្រ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:១៣–១៧ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលលទ្ធផលចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលជ្រើសរើសមិនប្រែចិត្ត ។

- តើមានអ្វីខ្លះនឹងកើតឡើង ចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលជ្រើសរើសមិនប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ពួកគេនោះ ? (សិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **អ្នកទាំងឡាយណាដែលជ្រើសរើសពុំប្រែចិត្ត នឹងត្រូវរងទុក្ខចំពោះទោសនៃអំពើបាបរបស់ពួកគេ** ។ សូមសរសេរសេចក្ដីពិតនេះនៅលើក្ដារខៀន នៅក្រោម «គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:១៣–១៧ ») ។

សូមសរសេរ *គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១៩:១៦–១៩* នៅក្នុងកូឡោនចំណងជើងថា « ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នឹងជំនុំជម្រះយើង ស្របតាមកិច្ចការរបស់យើង » ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:១៦–១៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលមូលហេតុដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានប្រាប់ថាហេតុអ្វីបានជាទ្រង់រងទុក្ខចំពោះអំពើបាបរបស់យើងដូច្នេះ ។

- តើព្រះអង្គសង្គ្រោះបានប្រាប់ថាមានមូលហេតុអ្វីខ្លះ ដែលទ្រង់បានរងទុក្ខចំពោះអំពើបាបរបស់យើងនោះ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែប្រាប់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះអង្គសង្គ្រោះ បានរងទុក្ខចំពោះអំពើបាបរបស់យើង ដូច្នេះយើងអាចប្រែចិត្ត ហើយពុំរងទុក្ខដូចជាទ្រង់បានរងទុក្ខ**) ។
- ស្របតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើអ្វីដែលបានធ្វើឲ្យអំពើបាបរបស់យើងអាចត្រូវបានអភ័យទោស ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការដូចខាងក្រោមក្នុងតារាងនៅលើក្ដារខៀន ពីក្រោម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:១៦–១៩ » ៖ **សេចក្ដីរងទុក្ខរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងលោហិតដង្វាយធួនរបស់ទ្រង់ បានស្កប់ស្កល់ដល់តម្រូវការនៃសេចក្ដីយុត្តិធម៌ ។ ហេតុដូច្នោះហើយ សេចក្ដីមេត្តាករុណាត្រូវបានផ្ដល់ទៅឲ្យអ្នកទាំងឡាយដែលប្រែចិត្ត**) ។
- តើការស្គាល់សេចក្ដីពិត ដែលយើងបានលើកឡើងមកនៅថ្ងៃនេះ មានឥទ្ធិពលលើបំណងប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើការប្រែចិត្តរបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់អំពីការជ្រើសរើសដែលយើងទាំងអស់គ្នាត្រូវតែប្រែចិត្ត ឬក៏រងទុក្ខចំពោះទោសនៃអំពើបាបរបស់យើង សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការដូចខាងក្រោមដោយអែលឌើរ នែល អេ ម៉ាក់ស្វែល នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

« នៅទីបញ្ចប់យើងនឹងត្រូវជ្រើសរើសលក្ខណៈនៃការរស់នៅរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ឬលក្ខណៈនៃការរងទុក្ខរបស់ទ្រង់! វាអាចនឹង ‹ ត្រូវរងទុក្ខដូចជាយើង › (គ. និង ស. ១៩:១៦–១៧) ឬយកឈ្នះ ‹ដូចជា [ទ្រង់] . . . បានឈ្នះ› (វិវរណៈ ៣:២១Overcome . . . Even As I Also Overcame, » *Ensign* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៨៧, ទំព័រ ៧២) ។

នៅក្នុងតារាងនៅលើក្ដារខៀន សូមសរសេរ *គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:១៥, ១៨–១៩* ពីក្រោមចំណងជើង « ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានបំពេញតាមព្រះទ័យរបស់ព្រះបិតារបស់ទ្រង់ » ។

សូមពន្យល់ថា ដំណើររឿងភាគច្រើនអំពីសេចក្ដីរងទុក្ខរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យដោយមនុស្សផ្សេងទៀត ក្រៅពីព្រះអង្គទ្រង់ (សូមមើល ម៉ាថាយ ២៦:៣៦–៣៩; លូកា ២២:៣៩–៤៤) ។ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩ មាននូវដំណើររឿងផ្ទាល់របស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះអំពីសេចក្ដីរងទុក្ខរបស់ទ្រង់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:១៥, ១៨–១៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលរបៀបដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះ បានពិពណ៌នាអំពីសេចក្ដីរងទុក្ខ ដែលទ្រង់បានជួបអំឡុងពេលធ្វើដង្វាយធួន ។ អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ឲ្យសិស្សថា ពួកគេគួរគូសចំណាំអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ សូមបន្ថែមចម្លើយរបស់សិស្សទៅលើក្ដារខៀន ក្រោម «គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:១៥, ១៨–១៩ » ។ តារាងចុងក្រោយ អាចសរសេរដូចជាអ្វីខាងក្រោមនេះ ៖

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានបំពេញតាមព្រះទ័យរបស់ព្រះបិតារបស់ទ្រង់ ។	ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នឹងជំនុំជម្រះយើង ស្របតាមកិច្ចការរបស់យើង ។
គ. និង ស. ១៩:១៥, ១៨–១៩ សេចក្ដីរងទុក្ខរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ គឺឈឺចាប់ ខ្លាំងបំផុត ហើយពិបាកទ្រាំទ្រ ។ សេចក្ដីរងទុក្ខរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ បានបណ្ដាលឲ្យទ្រង់ឈឺញ័ររន្ធត់ ដោយសារតែការឈឺចាប់ ហើយនឹងការហូរលោហិតពីគ្រប់គល់រោម ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានរងទុក្ខទាំងខាងសាច់ឈាម និងខាងសាច់ឈាម ។ ព្រះអង្គសង្គ្រោះ បានអធិស្ឋានថា សុំឲ្យទ្រង់បានរួចពីការទទួលទានពែងល្វីងនេះ បើអាចទៅរួច ។ ព្រះអង្គសង្គ្រោះ បានបំពេញតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះបិតា ហើយ «បានសម្រេចការរៀបចំ [របស់ទ្រង់] ចំពោះកូនចៅមនុស្ស » (គ. និង ស. ១៩:១៩) ។	គ. និង ស. ១៩:៤–១២ មនុស្សទាំងអស់ត្រូវតែប្រែចិត្ត ឬត្រូវរងទុក្ខវេទនា ។ ទោសមកពីព្រះ គ. និង ស. ១៩:១៣–១៧ អ្នកទាំងឡាយដែលជ្រើសរើសពុំប្រែចិត្ត នឹងរងទុក្ខនូវទោសនៃអំពើបាបរបស់ពួកគេ ។ គ. និង ស. ១៩:១៦–១៩ សេចក្ដីរងទុក្ខរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងលោហិតនៃដង្វាយធួនរបស់ទ្រង់ បានធ្វើឲ្យស្កប់ស្កល់ដល់សេចក្ដីយុត្តិធម៌ ។ ហេតុដូច្នោះហើយ សេចក្ដីមេត្តាករុណាត្រូវបានផ្ដល់ទៅឲ្យអ្នកទាំងឡាយដែលប្រែចិត្ត ។

- តើអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងដូចម្ដេចអំពីព្រះអង្គសង្គ្រោះរងទុក្ខនូវទោសនៃអំពើបាបរបស់យើងនោះ ?
- តើការយល់ដឹងអំពីសេចក្ដីរងទុក្ខរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ បានជួយដល់ ម៉ាទីន ហារិស នៅពេលគាត់គិតពិចារណាអំពីរឿងដូចជាការបាត់បង់ឯកសារសរសេរដោយដៃ ១១៦ ទំព័រ ឬការលះបង់ចំណែកនៃទ្រព្យរបស់គាត់ដើម្បីបង់ថ្លៃការបោះពុម្ពព្រះគម្ពីរមរមនយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើពេលណា ដែលចំណេះដឹងរបស់អ្នកអំពីដង្វាយធួនរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ បានជួយអ្នកឲ្យប្រឈមមុខនឹងការលំបាកនោះ ? (សូមរំឭកសិស្សថា បទពិសោធន៍មួយចំនួន គឺពិសិដ្ឋ ឬផ្ទាល់ខ្លួនណាស់ ដែលពុំគួរចែកចាយ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:២០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាម រកមើលនូវឃ្លាមួយដែលសំដៅទៅលើគ្រាមួយ ដែលម៉ាទិន ហារិស ជួបនឹងការរងទុក្ខចំពោះអំពើបាបរបស់គាត់ ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា ការគ្មានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នឹងដឹកនាំទៅរកការរងទុក្ខដូច្នេះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានឡើងវិញ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:១៣, ១៥, ២០ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលបញ្ញានៅក្នុងខនីមួយៗ និងការព្រមាននៅក្នុង ខ ១៥ និង ២០ ។

- តើបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យប្រែចិត្ត ជាភស្តុតាងនៃសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ចំពោះយើងតាមរបៀបណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់រៀនរបស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរនូវទីបន្ទាល់អំពីគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍មួយដែលពួកគេបានរៀនមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:១–២២ ។

មេរៀនទី ២៥

គោលលទ្ធិ និងសេចក្តីសញ្ញា ១៩:២៣–៤១

បុព្វកថា

ដើម្បីធានាអះអាងដល់ អ៊ី. ប៊ី. ហ្គ្រានឌិន ចំពោះការបង់ថ្លៃនៃការបោះពុម្ពព្រះគម្ពីរមរមន ម៉ាទីន ហារិស បានចុះហត្ថលេខាកិច្ចសន្យាបញ្ចាំចម្ការរបស់គាត់មួយ នៅខែសីហា ឆ្នាំ ១៨២៩ ។ នៅក្នុងវិវរណៈ ដែលបានមាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៩ ព្រះអម្ចាស់ បានដាស់តឿនដល់ ម៉ាទីន ឲ្យចំណាយទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ដោយសេរីសម្រាប់ការបោះពុម្ពព្រះគម្ពីរមរមន (សូមមើល គ. និង ស. ១៩:២៦). ទីបំផុត ម៉ាទីនបានលក់ចម្ការរបស់គាត់ អស់ ១៥១ ហិចតា ដើម្បីបង់ថ្លៃការបោះពុម្ព ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៩:២៣–២៤

ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ទ្រង់បានសម្រេចតាមព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះបិតាហើយ

មុនពេល ថ្នាក់រៀន សូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្តារខៀន ៖ *តើមានពេលណា ដែលអ្នកត្រូវធ្វើនូវរឿងអ្វីមួយ ដែលអ្នកដឹងថាត្រូវ ប៉ុន្តែអ្នកពុំប្រាកដ ឬភ័យខ្លាចអំពីលទ្ធផលដែលវានឹងកើតឡើងដែរឬទេ ?*

សូមចាប់ផ្តើមថ្នាក់រៀន ដោយការសុំឲ្យសិស្សឆ្លើយនឹងសំណួរនេះ ។ (សូមរំឭកសិស្សថា បទពិសោធន៍មួយចំនួន គឺពិសិដ្ឋ ឬផ្ទាល់ខ្លួនណាស់ ពុំគួរចែកចាយទេ) ។

ក្រោយពីសិស្សបានចែកចាយគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមសួរសិស្សនូវសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- បើអ្នកនឹងជួបប្រទះថាអ្នកត្រូវធ្វើនូវរឿងអ្វីមួយ ដែលអ្នកដឹងថាត្រូវ ប៉ុន្តែអ្នកពុំប្រាកដ ឬភ័យខ្លាចអំពីលទ្ធផលដែលវានឹងកើតឡើងនោះ តើមានអ្វីខ្លះ នឹងជួយអ្នកឲ្យមានសេចក្តីជំនឿដើម្បីធ្វើកិច្ចការនោះ ទោះជាវាលំបាកក្តី ?

- តើប្រតិកម្មរបស់អ្នកនឹងផ្លាស់ប្តូរ អាស្រ័យទៅលើមនុស្សដែលសុំឲ្យអ្នកធ្វើនូវរឿងលំបាកនោះឬទេ ? ហេតុអ្វីផ្លាស់ប្តូរ ឬ ហេតុអ្វីមិនផ្លាស់ប្តូរ ?

ដើម្បីរំឭកដល់សិស្សអំពីបរិបទជាប្រវត្តិសាស្ត្រសម្រាប់ គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៩ សូមអានបុព្វកថាមេរៀនឲ្យឮៗ ។ បន្ទាប់មកអញ្ជើញឲ្យសិស្សអានសេចក្តីផ្តើមនៃកណ្ឌសម្រាប់ គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៩ និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៩:២៦ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលនរណាដែលបានបញ្ជា ម៉ាទីន ហារិស ឲ្យបញ្ចាំចម្ការរបស់គាត់ ។

- បើអ្នកស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពរបស់ ម៉ាទីន តើការដឹងថា បញ្ញត្តិនេះ មកពីព្រះ នឹងជួយដល់អ្នកយ៉ាងដូចម្តេច ?

សូមពន្យល់ថា ការសម្រេចចិត្តដើម្បី ចំណាយទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ ដើម្បីផ្តល់ថវិការសម្រាប់ការបោះពុម្ពនៃព្រះគម្ពីរមរមន គឺជាការលំបាកមួយសម្រាប់ ម៉ាទីន ហារិស (សូមមើល *Documents, Volume ១: ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨២៨– ខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣១*, វ៉ុលទី ១ នៃ the Documents series of *The Joseph Smith Papers* [ឆ្នាំ ២០១៣], ទំព័រ ៨៦, ៨៨) ។ ព្រះអម្ចាស់ បានឆ្លើយតបចំពោះកង្វល់របស់ម៉ាទីន ដោយការបើកសម្តែងរឿងមួយចំនួន ដែលគាត់ចាំបាច់ត្រូវធ្វើ និងអ្វីមួយចំនួនដែលគាត់ចាំបាច់ត្រូវដឹង ។សូមបង្កើតកូឡោនពីរនៅលើក្តារខៀនហើយដាក់ជាពាក្យស្លាកថា *ត្រូវធ្វើ* និង *ត្រូវដឹង* ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៩:២៣–២៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យម៉ាទីន ហារិស ធ្វើ និង ដឹង ។ នៅពេលសិស្សពិភាក្សាអំពីការស្វែងរករបស់ពួកគេ សូមសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅក្នុងកូឡោនត្រឹមត្រូវនៅលើក្តារខៀន ។ តារាងគួរមើលទៅដូចជាអ្វីដែលនៅខាងក្រោមនេះ ៖

ត្រូវធ្វើ	ត្រូវដឹង
រៀនអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ស្ដាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដើរនៅក្នុងភាពរាបសានៃព្រះវិញ្ញាណ	វិរេណៈនេះមកពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានគោរពតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌

សូមចង្អុលទៅពាក្យ *រៀន ស្ដាប់* និង *ដើរ* នៅក្នុងកូឡោន «ត្រូវធ្វើ» ។

- តើអ្នកអាចធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីរៀនអំពីព្រះគ្រីស្ទ ស្ដាប់តាមបន្ទូលទ្រង់ ហើយដើរនៅក្នុងភាពរាបសានៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ? (អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា *ភាពរាបសា* បង្ហាញនូវភាពចុះចូល) ។
- តើអ្នកគិតថា ការធ្វើនូវរឿងទាំងនេះ អាចជួយដល់ ម៉ាទីន ធ្វើការសម្រេចចិត្តលំបាកៗ ក្នុងការបញ្ចាំទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ ដើម្បីផ្ដល់ថវិការសម្រាប់ការបោះពុម្ពព្រះគម្ពីរមរមនយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សអានសារឡើងវិញនូវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:២៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលនូវការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះ ម៉ាទីន ហារិស ។

- តើសេចក្ដីពិតអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់បង្រៀនដល់ ម៉ាទីន ហារិស ដែលយើងក៏អាចអនុវត្តនៅក្នុងជីវិតរបស់យើងផ្ទាល់ផងដែរ ? (នៅពេលសិស្សប្រាប់អំពី គោលការណ៍ដូចខាងក្រោម សូមសរសេរវានៅលើក្ដារខៀន ៖ **បើយើងរៀនអំពីព្រះគ្រីស្ទ ស្ដាប់តាមបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ហើយដើរដោយភាពរាបសានៃព្រះវិញ្ញាណទ្រង់ នោះយើងនឹងមានភាពសុខសាន្ត)**

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាថា តើមានពួកគេ ឬនរណាម្នាក់ដែលពួកគេស្គាល់បានរកឃើញកម្លាំង ដើម្បីធ្វើការសម្រេចចិត្តដែលលំបាកៗ ដោយសារតែព្រះវិញ្ញាណដែលបានប្រទាននូវអារម្មណ៍សុខសាន្តដល់ពួកគេឬទេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ពួកគេជាមួយសិស្សនៅក្នុងថ្នាក់ ។

- តើអារម្មណ៍នៃភាពសុខសាន្តអាចជួយអ្នកធ្វើការសម្រេចចិត្តត្រឹមត្រូវ ទោះជាពេលអ្នកមានទុក្ខព្រួយ ឬភាពភ័យខ្លាចចំពោះលទ្ធផលដែលវានឹងកើតឡើងដូចម្ដេចខ្លះ ? (ពីមុនសិស្សឆ្លើយចំពោះសំណួរនេះ អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា « នៅក្នុងបទគម្ពីរ ភាពសុខសាន្តអាចមានន័យថា ជាសេរីភាព ដែលគ្មានជម្លោះ និងភាពច្របូកច្របល់ ឬ ជាភាពសុខសាន្តក្នុងខ្លួន និងជាការលួងលោមចិត្តដែលកើតមកពីព្រះវិញ្ញាណ ដែលព្រះប្រទានដល់ពួកបរិសុទ្ធស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ » (Guide to the Scriptures, «Peace » scriptures.lds.org) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:២៥–៣៥

ព្រះអម្ចាស់ បានបញ្ជា ម៉ាទីន ហារិស ឲ្យលក់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់សម្រាប់ការបោះពុម្ពព្រះគម្ពីរមរមន

សូមប្រាប់សិស្សថា ព្រះអម្ចាស់ បានប្រទានដល់ម៉ាទីន ហារិស នូវបទបញ្ញត្តិ និងការទូន្មានបន្ថែម ។ សូមបែងចែកសិស្សជាដៃគូ ។ សូមឲ្យគូរនីមួយៗ ស្រាវជ្រាវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:២៥–៣៥ រកមើលបទបញ្ញត្តិ និងការទូន្មានដែលបានផ្ដល់ដល់ ម៉ាទីន ។ (អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់ថា ពួកគេរកមើល និងពិចារណាធ្វើការគូសចំណាំឃ្លា «យើងបញ្ជា » និង « សូមអ្នក ») ។

- តើបទបញ្ញត្តិ និងការទូន្មានអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ ម៉ាទីន ហារិស ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះអម្ចាស់ ខ្វល់ព្រះទ័យនឹង ម៉ាទីន ហារិស ហើយបានប្រទានបញ្ញត្តិជាក់លាក់តាមស្ថានភាពផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ ។ យើងពុំមានព័ត៌មានគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីយល់ពីមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់ បានប្រទានបទបញ្ញត្តិជាក់លាក់ដល់ ម៉ាទីន ហារិស នោះទេ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់យ៉ាងច្បាស់នូវអ្វីដែលបានកើតឡើង បើ ម៉ាទីន ពុំគោរពតាមបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយទេនោះ ។

- យោងតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:៣៣ តើព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថាអ្វីនឹងកើតឡើង បើ ម៉ាទីន «មិនអើពើ » នឹងបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះនោះ ? (សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងបរិបទនេះ ពាក្យ *មិនអើពើ* មានន័យថា ពុំគោរពដល់អ្វីមួយ ដោយសារតែវាហាក់ដូចជាមិនសូវសំខាន់ ឬមានតម្លៃតិច) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីបទបញ្ញត្តិមួយចំនួន ដែលពួកគេបានទទួលមកពីព្រះអម្ចាស់ ។ សូមលើកទឹកចិត្តដល់ពួកគេឲ្យបញ្ចូលបទបញ្ញត្តិ និងដំបូន្មាន ដែលពួកគេបានទទួលម្នាក់ៗ តាមរយៈពរជ័យនៃបព្វជិតភាព និងអ្នកដឹកនាំបព្វជិតភាពនោះ ។

- តើបទបញ្ញត្តិ និងដំបូន្មានដែលយើងបានទទួល ជាភស្តុតាងថាព្រះអម្ចាស់ ស្គាល់ និង ស្រឡាញ់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីគ្រាមួយ ដែលពួកគេ ឬនរណាម្នាក់ដែលគេស្គាល់ មានបទពិសោធន៍អាក្រក់ ដោយសារតែពួកគេពុំគោរពតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានឮៗនូវដំបូន្មានដូចខាងក្រោមដោយអែលឌើរ រ័សុល អិម ណិលសុន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

« [អ្នក] នឹងជួបមនុស្សដែលរើសថា បទបញ្ញត្តិមួយណាដែលពួកគេនឹងរក្សា ហើយមិនអើពើនឹងបទបញ្ញត្តិផ្សេងទៀត ដែលពួកគេជ្រើសរើសមិនគោរពតាម ។ ខ្ញុំហៅការណ៍នេះថាអាហារប៊ូហ្វេ ដែលឈានទៅរកការមិនគោរពប្រតិបត្តិ ។ ការអនុវត្តនៃការរើសពេក និងការជ្រើសរើសនេះ នឹងគ្មានបានការទេ ។ វានឹងនាំទៅរកសេចក្ដីវេទនា ។ ដើម្បីត្រៀមខ្លួនទៅជួបនឹងព្រះ នោះមនុស្សម្នាក់រក្សា *រាល់*បទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ » (Face the Future with Faith, »*Ensign*ឬ *លីអាហូណា*ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១១, ទំព័រ ៣៤) ។

- តើ « ហាង អាហារប៊ូហ្វេ ដែលឈានទៅរកការមិនគោរពប្រតិបត្តិ » ដែលអែលឌើរ ណិលសុន បានពិពណ៌នា ជាភស្តុតាងថា មនុស្សម្នាក់កំពុងមិនអើពើនឹងបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអះអាងនឹងសិស្សថា ព្រះអម្ចាស់ស្គាល់យើងម្នាក់ៗ ដូចជាទ្រង់ស្គាល់ ម៉ាទីន ហារិសដែរ ។ ហើយព្រះអម្ចាស់ប្រទានបញ្ញត្តិ និងដំបូន្មានដើម្បីជួយយើង ក៏ដូចជាទ្រង់បានប្រទានដល់បទបញ្ញត្តិ និងដំបូន្មានដល់ ម៉ាទីន ដើម្បីជួយគាត់ផងដែរ ។ សូមឲ្យសិស្សគិតពិចារណាថាតើ ពួកគេមានទំនោរដើម្បីមិនអើពើ ឬមិនគោរពចំពោះបទបញ្ញត្តិណាមួយ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកគេ ឬតើមានបទបញ្ញត្តិជាក់លាក់ណាមួយ ដែលពួកគេអាចគោរពដោយមានការលះបង់កាន់តែច្រើនឬទេ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:៣៦–៤១

ព្រះអម្ចាស់ទូន្មានដល់ ម៉ាទីន ហារិស ស្ដីអំពីការបម្រើរបស់គាត់

សូមពន្យល់ថា ក៏ដូចជាម៉ាទីន ហារិស ផងដែរ យើងទាំងអស់គ្នាត្រូវតែសម្រេចចិត្តថាតើយើងនឹងចុះចូលឆន្ទៈរបស់យើងទៅតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះវរបិតាឬក៏អត់ ទោះជាអ្វីដែលទ្រង់បានសុំឲ្យធ្វើនោះមានការលំបាកក៏ដោយ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានផ្នែកដំបូងនៃដំណើររឿងដូចខាងក្រោម ដែលបានចែកចាយដោយប្រធាន ថូម៉ាស អេស ម៉នសុន ។

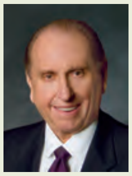

« កើតមកក្នុងភាពក្រីក្រ ប៉ុន្តែបានបីបាច់ដោយសេចក្ដីជំនឿ ចូស [ហ្គាសា] បានត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការហៅបម្រើបេសកកម្មមួយ ។ ខ្ញុំមានវត្តមាននៅថ្ងៃ ដែលគាត់ទទួលបាននូវអនុសាសន៍ ។ នោះមានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ថា ៖ ‹បងប្រុស ហ្គាសា នឹងបម្រើដោយការលះបង់ដ៏ធំធេងចំពោះគ្រួសាររបស់គាត់ ព្រោះគាត់ជាអ្នកផ្គត់ផ្គង់គ្រួសារ ។ គាត់មានតែទ្រព្យមួយប៉ុណ្ណោះ–ជាការសន្សំតែមទុក– ដែលគាត់យល់ព្រមលក់វា បើចាំបាច់ ដើម្បីជួយដល់សម្រាប់ចំណាយលើបេសកកម្មរបស់គាត់› ។

« ប្រធាន [ស្ពែនសើរ ដបុលយូ]ឃីមបឹល បានស្ដាប់ដោយយកចិត្តទុកដាក់ពេលសេចក្ដីថ្លែងនេះបានអានឲ្យលោកស្ដាប់ រួចហើយលោកបានតបថា ៖ ‹សូមឲ្យគាត់លក់តែមសន្សំទុករបស់គាត់ចុះ› ។ ការលះបង់ដូច្នេះនឹងនាំមកនូវពរជ័យដល់គាត់ » (Profiles of Faith » *Ensign* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៧៨, ទំព័រ ៥៦) ។

- តើការសម្រេចចិត្តដ៏លំបាកដូចជា ចូស នឹងងាយស្រួល បើយើងធ្លាប់ទទួលអារម្មណ៍សុខសាន្ត ដែលជាលទ្ធផលចេញមកពីការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់រួចហើយនោះ យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:៣៦–៤១ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលគោលការណ៍ដែលអាចនឹងជួយលើកទឹកចិត្តដល់ ម៉ាទីន ហារិស ឲ្យគោរពប្រតិបត្តិចំពោះបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ សូមឲ្យពួកគេរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។ សូមជួយ សិស្ស ឲ្យប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:៣៨ ៖ **បើយើងធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះទ្រង់នឹងប្រទានពរជ័យដល់យើង ដែលមានតម្លៃថ្លៃជាងទ្រព្យសម្បត្តិលើផែនដីទៅទៀត** ។ អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់សិស្សឲ្យសរសេរសេចក្ដីពិតនេះ នៅក្នុងគែមគម្ពីរជិតនឹង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:៣៨) ។

- តើគោលការណ៍នេះ ទាក់ទងនឹងសេចក្ដីពិតផ្សេងទៀតដែលអ្នកបានរៀននៅក្នុងមេរៀននេះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអាននូវសេចក្ដីបញ្ចប់នៃដំណើររឿងដោយប្រធាន ម៉នសុន ហើយសុំឲ្យសិស្សស្ដាប់អំពីរបៀបដែល ចូស ត្រូវបានប្រទានពរចំពោះការលក់តែមសន្សំរបស់គាត់ ៖

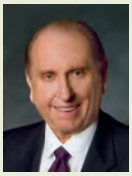

« បន្ទាប់មក ដោយមានស្នាមញញឹមលើទឹកមុខ និងការព្រិចភ្នែក នោះព្យាការីជាទីស្រឡាញ់រូបនេះ បានមានប្រសាសន៍ថា ‹រាល់ខែនៅវិសាលនដ្ឋាននៃព្រះវិហារ នោះយើងទទួលបានសំបុត្ររាប់លាន មកពីគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់លើពិភពលោក ។ យើងបានសន្សំតែមនោះទុក ហើយប្រគល់វាទៅឲ្យ ចូស នៅពេលគាត់បញ្ចប់បេសកកម្មរបស់គាត់ ។ គាត់នឹងមានតែមសន្សំដ៏ស្អាតបំផុតជាងយុវជនណាៗទាំងអស់ក្នុងប្រទេស មិកស៊ីក ដោយពុំត្រូវចំណាយប្រាក់ › » («Profiles of Faith, »ទំព័រ ៥៦) ។

ម៉ាទីន ហារិស បានគោរពតាមបទបញ្ជាឲ្យលក់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ ដើម្បីផ្ដល់ថវិកាសម្រាប់ការបោះពុម្ពព្រះគម្ពីរមរមន តាមរយៈការបញ្ចាំ ហើយនៅទីបំផុត បានលក់ចម្ការរបស់គាត់ចំនួន អស់ប្រវែង ១៥១ ហិចតា ។ ដោយសារតែជម្រើសរបស់ម៉ាទីន នោះមានជីវិតមនុស្សរាប់លាននាក់ ត្រូវបានប្រទានពរ ហើយនឹងនៅតែបន្តប្រទានពរ ។

ដើម្បីបញ្ចប់មេរៀននេះ សូមពិចារណាធ្វើការអញ្ជើញដល់សិស្សឲ្យពិចារណានូវអ្វីដែលពួកគេអាចធ្វើបានកាន់តែល្អប្រសើរ ក្នុងការចុះចូលឆន្ទៈរបស់ពួកគេស្របទៅតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះវរបិតា ។

មេរៀនសិក្សានៅផ្ទះ

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៧–១៩ (មេរៀនទី ៥)

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោម នេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៧–១៩ (មេរៀនទី ៥) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៧)

តាមរយៈព្រះឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់សាក្សីបីនាក់នៃព្រះគម្ពីរមរមន នោះសិស្សបានរៀនថា ប្រសិនបើយើងអនុវត្តសេចក្ដីជំនឿលើព្រះ នោះយើងអាចទទួលបានសាក្សីមួយអំពីសេចក្ដីពិត ដែលយើងចង់ដឹង ។ អស់អ្នកដែលទទួលបានសាក្សីអំពីសេចក្ដីពិតមានទំនួលខុសត្រូវ ដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីវា ។ ព្រះអង្គសង្គ្រោះទ្រង់ផ្ទាល់ក៏បានថ្លែងទីបន្ទាល់ផងដែរថា ព្រះគម្ពីរមរមនពិត ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨)

នៅក្នុងមេរៀននេះ សិស្សបានរៀនថាតម្លៃនៃព្រលឹងគឺមហិមាណាស់ដែលធ្វើឲ្យព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានរងទុក្ខ ហើយបានសុគតដូច្នេះមនុស្សអាចប្រែចិត្ត ហើយត្រឡប់ទៅនៅជាមួយព្រះវរបិតាសួគ៌វិញ ។ សិស្សក៏បានរកឃើញផងដែរថា ប្រសិនបើយើងជួយអ្នកដទៃឲ្យប្រែចិត្ត ហើយមករកព្រះអម្ចាស់ នោះ យើងនឹងទទួលអារម្មណ៍នៃក្ដីអំណរ ជាមួយពួកគេនៅក្នុងនគរនៃព្រះ ។ យើងអាចឮសំឡេងរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បាននៅពេលយើងអានព្រះគម្ពីរដោយនូវព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណ ។

ថ្ងៃទី ៣ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:១–២២)

ចេញពីព្រះឱវាទរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះដល់ម៉ាទីន ហារីស សិស្សអាចរៀនថាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបំពេញតាមព្រះហឫទ័យនៃព្រះវរបិតាទ្រង់ ហើយថាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនឹងជំនុំជម្រះយើងតាមកិច្ចការទាំងឡាយរបស់យើង ។ សិស្សក៏បានរៀនផងដែរថាយើងត្រូវតែប្រែចិត្តចេញពីអំពើបាប ឬ ការរងទុក្ខរបស់យើង ។ អ្នកទាំងឡាយដែលជ្រើសរើសពុំប្រែចិត្ត នឹងត្រូវរងទុក្ខនូវទោសនៃអំពើបាបរបស់ខ្លួន ។

ថ្ងៃទី ៤ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:២៣–៤១)

សិស្សបានរៀនអំពីការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះម៉ាទីន ហារីស ៖ ប្រសិនបើម៉ាទីនរៀនពីទ្រង់ ស្ដាប់តាមបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ហើយដើរដោយភាពរាបសារនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ នោះគាត់នឹងមានភាពសុខសាន្ត ។ ការសន្យានេះក៏អនុវត្តចំពោះយើងផងដែរ ។ មេរៀននេះក៏បានជួយសិស្សឲ្យរៀនថា ប្រសិនបើយើងធ្វើតាមព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះទ្រង់នឹងប្រទានពរជ័យដល់យើង ដែលមានតម្លៃថ្លៃជាងទ្រព្យសម្បត្តិលើផែនដីទៅទៀត ។

សេចក្ដីផ្ដើម

មេរៀននេះនឹងជួយសិស្សរៀនពី មូលហេតុដែលការប្រែចិត្តមានភាពចាំបាច់ ។ វានឹងជួយពង្រីកការយល់ដឹងរបស់ពួកគេអំពីដង្វាយធួននៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ កាលណាយើងយល់កាន់តែច្រើនអំពីការបូជា និង ការគោរពប្រតិបត្តិរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះ ការសង្ស័យពីសមត្ថភាពរបស់យើងដើម្បីជួយក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងកាត់បន្ថយ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដី សញ្ញា ១៧

ព្រះអម្ចាស់សន្យាដល់ពួកសាក្សីបីនាក់ថា ពួកគេនឹងអនុញ្ញាតឲ្យមើលឃើញផ្ទាំងចំណារ និងវត្ថុពិសិដ្ឋដទៃទៀត

សូមយកវត្ថុមួយដែលគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍មកថ្នាក់រៀន ប៉ុន្តែសូមកុំឲ្យសិស្សមើលឃើញឡើយ ។ នៅពេលថ្នាក់ចាប់ផ្ដើម សូមប្រាប់សិស្សថាអ្នកបានយកវត្ថុមួយមក ។ សូមសួរសិស្ស ប្រសិនបើពួកគេជឿថាអ្នកមានវត្ថុនោះ ទោះបីជាពួកគេពុំបានឃើញវាក្ដី ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៧:២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលសាក្សីបីនាក់ចាំបាច់ត្រូវមានពីមុនពួកគេអាចមើលផ្ទាំងមាសបាន ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា សាក្សីបីនាក់ត្រូវមានសេចក្ដីជំនឿមុននឹងពួកគេអាចឃើញផ្ទាំងចំណារបានយ៉ាងដូច្នេះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៧:៣–៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានតម្រូវឲ្យសាក្សីបីនាក់ធ្វើ បន្ទាប់ពីពួកគេបានឃើញផ្ទាំងមាស និង វត្ថុពិសិដ្ឋៗផ្សេងទៀត ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់សាក្សីបីនាក់ឲ្យពួកគេត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ បន្ទាប់ពីពួកគេបានឃើញផ្ទាំងមាស និង វត្ថុពិសិដ្ឋៗផ្សេងទៀត ?
- តើព្រះអម្ចាស់រំពឹងអ្វីខ្លះពីយើង បន្ទាប់ពីយើងទទួលបានសាក្សីនៃសេចក្ដីពិតនោះ ? **(បន្ទាប់ពីយើងទទួលបានសាក្សីនៃសេចក្ដីពិត នោះយើងមានទំនួលខុសត្រូវដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីវា)** ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសញ្ជឹងគិតពីអ្វីដែលពួកគេបានដឹងថាពិត និង របៀបដែលពួកគេបានថ្លែងទីបន្ទាល់ពីវត្ថុទាំងនោះ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨–១៩

ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលពីការរងទុក្ខរបស់ទ្រង់ ហើយបង្រៀនពីសារៈសំខាន់នៃការប្រែចិត្ត

សូមបង្ហាញផ្លែឈើមួយចំណិតដល់សិស្ស ឬ បង្ហាញរូបភាពនៃផ្លែឈើមួយចំណិត ។ សូមសួរពួកគេថា តើពួកគេដឹងដោយរបៀបណាថាផ្លែឈើនេះអាចហូបបាន ។ (រូបរាងរបស់វា ឬ លក្ខណៈពិសេសផ្សេងទៀតដែលបង្ហាញថាវាទុំ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលអំពី អ្វីដែលទុំស្រុះនៅក្នុងសេចក្ដីទុច្ចរិត ។

- តើអ្នកគិតថា « ពិភពលោកលោកកំពុងតែទុំស្រុះនៅក្នុងសេចក្ដីទុច្ចរិត » មានន័យយ៉ាងណា ?
- តើភស្តុតាងអ្វីខ្លះដែលអ្នកឃើញថាការណ៍នេះកំពុងតែកើតឡើង ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨០:១០ (ដែលជាផ្នែកមួយនៃវគ្គចំណេះចំណានខគម្ពីរ) ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យចំពោះមនុស្សទាំងអស់ ទោះទាំងអស់អ្នកដែលទុំស្រុះនៅក្នុងសេចក្ដីទុច្ចរិត ។ បន្ទាប់មក សូមឲ្យពួកគេអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:១០ ឲ្យឮៗ រួមគ្នា ជាច្រើនដង រហូតទាល់តែសមាជិកម្នាក់ៗនៃថ្នាក់អាចសូត្រចាំ ។

- តើព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យយ៉ាងណាចំពោះកូនចៅរបស់ទ្រង់ ?
- តើការដឹងពីការណ៍នេះ អាចជះឥទ្ធិពលលើរបៀបដែលអ្នកប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សនៅជុំខ្លួនអ្នកដោយរបៀបណា ?
- តើមនុស្សម្នាក់អាចដឹងថាខ្លួនគេមានតម្លៃមហិមាចំពោះព្រះដោយរបៀបណា ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា នៅក្នុងស្ថានភាពជាច្រើនតម្លៃនៃវត្ថុមួយគឺត្រូវបានកំណត់ដោយឆន្ទៈដ៏អនេករបស់បុគ្គលម្នាក់ដែលចង់បង់ថ្លៃសម្រាប់វា ។ អ្នកអាចនឹងចង់ដាក់បង្ហាញវត្ថុពីរបីដែលមានតម្លៃផ្សេងៗពីគ្នាដើម្បីបង្ហាញពីចំណុចនេះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:១១–១២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលតម្លៃដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានបង់ថ្លៃចំពោះព្រលឹងរបស់យើង ។

- តើតម្លៃអ្វីខ្លះត្រូវបានបង់សម្រាប់ព្រលឹងរបស់យើង ? ហេតុអ្វីបានជាវាត្រូវបានបង់ថ្លៃឲ្យ ? (អ្នកអាចសរសេរនូវគោលការណ៍ខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **តម្លៃនៃបុគ្គលម្នាក់ គឺធំមហិមាអ្វីម្ល៉េះ ដែលធ្វើឲ្យព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានរងទុក្ខ ហើយបានសុគត ដូច្នេះខ្ញុំអាចបានប្រែចិត្ត ហើយត្រឡប់ទៅព្រះវរបិតាសួគ៌វិញ**) ។
- តើការប្រែចិត្តត្រូវតែធ្វើអ្វីជាមួយនឹងការមកកាន់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់កាន់តែប្រសើរពីរបៀបជួយយើងមកកាន់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានឃ្លាខាងក្រោមមកពីកូនសៀវភៅ *ពិតចំពោះសេចក្ដីជំនឿ* ៖

> « ការប្រែចិត្តគឺវាសំខាន់ជាងការគ្រាន់តែដឹងពីការធ្វើខុស ។ វាគឺជាការផ្លាស់ប្ដូរនៃគំនិត និង ចិត្តដែលផ្ដល់ដល់យើងនូវការយល់ដឹងថ្មីអំពីព្រះ អំពីខ្លួនរបស់យើងផ្ទាល់ និង អំពីពិភពលោកនេះ ។ វារួមមានការបែរចេញពីអំពើបាប ហើយបែរទៅរកព្រះសម្រាប់ការអភ័យទោស ។ វាត្រូវបានជម្រុញដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់ដល់ព្រះ និង បំណងដ៏ស្មោះត្រង់ក្នុងការគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់» *ពិតចំពោះសេចក្ដីជំនឿ ៖ សេចក្ដីយោងនៃដំណឹងល្អ* ឆ្នាំ ២០០៤], ទំព័រ ១៣២) ។

សូមលើកទឹកចិត្តឲ្យសិស្សគិតពិចារណាពី អំពើបាប អកប្បកិរិយា និង បុគ្គលលក្ខណៈណាមួយ ដែលពួកគេត្រូវការដកខ្លួនចេញពីវាដើម្បីប្រែចិត្ត ហើយមកកាន់ព្រះគ្រីស្ទ ។

សូមសរសេរសេចក្ដីយោងបទគម្ពីរខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:១៣–១៦ ។*

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យផ្លាស់វេនគ្នាអានខគម្ពីរទាំងនេះឲ្យឮៗ ខណៈដែលសិស្សទាំងអស់ទៀតផ្ទៀងតាម ។ អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ឲ្យសិស្សគូសចំណាំពាក្យណាស្រដៀងនឹង *ការប្រែចិត្ត* នៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ (*ប្រែចិត្ត* និង *ការប្រែចិត្ត*) ។ បន្ទាប់ពីអានខគម្ពីរនេះហើយ សូមសួរសិស្សពីអ្វីដែលខគម្ពីរទាំងនេះបានបង្រៀនអំពី ការប្រែចិត្ត ។ អ្នកអាចចង្អុលបង្ហាញថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:១៥–១៦ ជាវគ្គចំណេះចំណានខគម្ពីរមួយ ។

សូមបន្ថែមសេចក្ដីពិត ដែលសិស្សស្វែងរកដាក់លើក្ដារខៀន ។ សិស្សអាចរកឃើញគោលការណ៍ផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែសូមប្រាកដឲ្យច្បាស់ថា **ប្រសិនបើយើងជួយអ្នកដទៃឲ្យប្រែចិត្ត ហើយមករកព្រះអម្ចាស់ នោះ យើងនឹងទទួលអារម្មណ៍នៃក្ដីអំណរ ជាមួយពួកគេនៅក្នុងនគរនៃព្រះ ។**

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសញ្ជឹងគិតអំពីអ្វីដែលនឹងទទួលបាន នៅពេលពួកគេត្រឡប់ទៅកាន់ទីវត្តមានរបស់ព្រះដើម្បីទទួលការកាត់ទោស ។ សូមសួរពួកគេពីរបៀបដែលពួកគេដាក់ផែនការសម្រាប់ប្រព្រឹត្តិការណ៍ដ៏ធំនោះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលហើយគួរធ្វើដើម្បីរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ថ្ងៃនោះ ។

- យោងតាមខគម្ពីរនេះ តើមានអ្វីកើតឡើងប្រសិនបើយើងជ្រើសរើសពុំប្រែចិត្តនោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:១៣–១៩ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ។ សូមឲ្យពួកគេរកមើលលទ្ធផលសម្រាប់អស់អ្នកដែលជ្រើសរើសពុំប្រែចិត្ត ។

- យោងតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:១៦–១៩, តើមានមូលហេតុអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានប្រទានឲ្យចំពោះហេតុផលដែលទ្រង់រងទុក្ខចំពោះអំពើបាបរបស់យើងនោះ ? (អ្នកអាចបន្ថែមគោលលទ្ធិខាងក្រោមលើគោលលទ្ធិផ្សេងៗនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអង្គសង្គ្រោះបានរងទុក្ខចំពោះអំពើបាបរបស់យើង ដូច្នេះយើងអាចប្រែចិត្តហើយពុំរងទុក្ខដូចជាទ្រង់បានរងទុក្ខឡើយ**) ។

សូមបង្ហាញរូបភាពព្រះអង្គសង្គ្រោះនៅក្នុងច្បារគែតសេម៉ានី ដូចជារូបភាពដែលព្រះយេស៊ូវអធិស្ឋាននៅក្នុងច្បារគែតសេម៉ានី (*សៀវភៅរូបភាពដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៩], លេខ ៥៦ សូមមើលផងដែរគេហទំព័រ LDS.org) ។ សូមពន្យល់ថា ដំណើររឿងភាគច្រើនអំពីសេចក្ដីរងទុក្ខរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យដោយមនុស្សផ្សេងទៀតក្រៅពីព្រះអង្គទ្រង់ (សូមមើល ម៉ាថាយ ២៦:៣៦–៣៩; លូកា ២២:៣៩–៤៤) ប៉ុន្តែ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩ មាននូវដំណើររឿងនៃការរងទុក្ខរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះផ្ទាល់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរំពឹក គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:១៨–១៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលរបៀបដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានពិពណ៌នាអំពីសេចក្ដីរងទុក្ខ ដែលទ្រង់បានជួបអំឡុងពេលធ្វើដង្វាយធួន ។

សូមសរសេរ សំណួរពីរខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ៖

> *តើផ្នែកមួយណានៃការពិពណ៌នារបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ អំពីការរងទុក្ខរបស់ទ្រង់ដែលមានន័យ បំផុតចំពោះអ្នក ? ហេតុអ្វី ?*
>
> *តើមានអ្វីខ្លះនៅក្នុងការពិពណ៌នារបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ដែលជួយបង្កើនបំណងប្រាថ្នារបស់អ្នក ដើម្បីប្រែចិត្ត ហើយត្រឡប់ទៅកាន់ទ្រង់វិញនោះ ?*

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យជ្រើសរើសសំណួរមួយ ហើយពិភាក្សាចម្លើយរបស់ពួកគេជាមួយដៃគូ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យច្រៀង ឬ ស្ដាប់ទំនុកបទនៃទំនុកតម្កើង « ខ្ញុំឆ្ងល់យ៉ាងអស្ចារ្យ »(*ទំនុកតម្កើង*, លេខ ១១៥) ។ សូមឲ្យពួកគេសញ្ជឹងគិតពីទំនុកបទនៃទំនុកតម្កើងនេះ ហើយគិតអំពីអ្វីដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានធ្វើសម្រាប់ពួកគេ ។

ប្រសិនបើមានពេល សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីព្រះអង្គសង្គ្រោះ និង ពរជ័យនៃការប្រែចិត្ត ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យធ្វើតាមអារម្មណ៍ ឬ ការបំផុសគំនិតដែលពួកគេមានដើម្បីប្រែចិត្ត ហើយត្រឡប់មករកព្រះអង្គសង្គ្រោះវិញ ។

ដើម្បីបញ្ចប់មេរៀននេះ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសូត្រ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:២៣ ពីការចងចាំ ឬ អានវារួមគ្នាពីព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។ សូមសួរពួកគេពីរបៀបដែលពួកគេគិតអំពីចំណោះចំណានខគម្ពីរនេះ ទាក់ទងនឹងការប្រែចិត្ត និង សេចក្ដីសង្ឃឹមនៃការអភ័យទោស ។

មេរៀនបន្ទាប់ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០–២៣)

តើយើងធ្វើអ្វីខ្លះនៅក្នុងសាសនាចក្រសព្វថ្ងៃនេះ ដែលដូចគ្នាក្នុងសម័យដែលសាសនាចក្រត្រូវបានស្ថាបនាឡើងនៅថ្ងៃទី ៦ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៣០នោះ ? តើអ្វីខ្លះជាតម្រូវការនៃបុណ្យជ្រមុជទឹក ? តើការណែនាំរបស់អ្នកកាន់បព្វជិតភាពដើម្បីប្រសិទ្ធិពរសាក្រាម៉ង់យ៉ាងដូចម្ដេចដែរ ? តើកាតព្វកិច្ចរបស់គ្រូ ឬ សង្ឃមានអ្វីខ្លះ ? សិស្សនឹងរៀនឆ្លើយសំណួរទាំងនេះនៅពេលពួកគេសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០–២៣ ។

មេរៀនទី ២៦

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:១–៣៦

បុព្វកថា

នៅក្នុងវិវរណៈមួយទៅកាន់ ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាថា សាសនាចក្រដែលបានស្ដារឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ត្រូវរៀបចំឡើងនៅថ្ងៃទី ៦ ខែមេសា ឆ្នាំ ១៨៣០ ។ ទ្រង់ក៏បានបង្រៀនអំពីសារៈសំខាន់នៃព្រះគម្ពីរមរមន ហើយបានប្រទានការណែនាំជាច្រើនអំពីការគ្រប់គ្រងសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ រួមទាំង តំណែងបព្វជិតភាព ពិធីបរិសុទ្ធ និងទម្រង់ការនានានៃសាសនាចក្រដែលបានស្ដារឡើងវិញថ្មីនោះ ។ វិវរណៈនេះត្រូវបានហៅថា « មាត្រា និងសេចក្ដីសញ្ញា » កាលពីជំនាន់មុនក្នុងសាសនាចក្រ ឥឡូវមាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០ ។ វិវរណៈនេះត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុងរយៈពេលពីបីថ្ងៃក្រោយពីថ្ងៃទី ៦ ខែមេសា ឆ្នាំ ១៨៣០ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់ប្រហែលជាបានបើកសម្ដែងតែផ្នែកៗទេ ទៅកាន់ព្យាការីនៅដើមរដូវក្ដៅនៃឆ្នាំ ១៨២៩ ។ ដោយសារវាវែង នោះ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០ ត្រូវបានបែងចែកទៅជាបីមេរៀននៅក្នុងសៀវភៅសិក្សានេះ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:១–៤

ព្រះបញ្ជាថា សាសនាចក្រត្រូវតែបានស្ថាបនាឡើងវិញ

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីការប្រជុំលើកមុន ដែលពួកគេបានចូលរួម ដែលមានការចែកចាយទីបន្ទាល់ ។ សូមពួកគេឲ្យពិពណ៌នាអំពីរបៀបដែលការថ្លែងទីបន្ទាល់ គឺមានភាពខុសគ្នាពីការប្រាប់រឿង ឬការបង្ហាញនូវអំណរគុណ ។

សូមសូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាននិយមន័យដូចខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ដាល្លិន អេក អូក នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

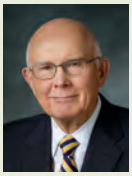

« ទីបន្ទាល់អំពីដំណឹងល្អគឺជាសាក្សីផ្ទាល់ខ្លួនមួយ ដែលថ្លែងដល់ព្រលឹងយើងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធថា ភាពពិតជាក់លាក់នៃសារៈសំខាន់ដ៏អស់កល្ប គឺជាការពិត ហើយដែលយើងដឹងថាវាជាការពិត » (Testimony » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែឧសភា ឆ្នាំ ២០០៨, ២៦) ។

សូមសរសេរនៅលើក្ដារខៀនដូចខាងក្រោម ៖ *យើងដឹងថា* . . .

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបើកទៅ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០ ។ សូមពន្យល់ថា ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រអានកណ្ឌនេះឮៗនៅក្នុងសន្និសីទសាសនាចក្រ ដែលបានធ្វើឡើងនៅថ្ងៃទី ៩ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣០ និងថ្ងៃទី ២៦ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ ២៨៣០ ដែលបានជួយរំឭកដល់សមាជិកនៃសាសនាចក្រថ្មីអំពីសារៈសំខាន់ជាច្រើននៃសេចក្ដីពិតដំណឹងល្អ ។ សូមលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យស្រាវជ្រាវរកគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយក្នុងកណ្ឌនេះ ដែលអាចត្រូវបានចាប់ផ្ដើមដោយឃ្លា « យើងដឹងថា. . . »

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:១–២ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលគំនិតបំភ្លឺអំពីការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អ ។

- តើខគម្ពីរទាំងនេះ បានថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិតស្ដីអំពីការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អអ្វីខ្លះ ? (គោលលទ្ធិមួយ ដែលសិស្សអាចប្រាប់គឺថា **យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ត្រូវបានហៅពីព្រះ ហើយបានបញ្ជាឲ្យរៀបចំសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។** សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរគោលលទ្ធិនេះ ព្រមទាំងឲ្យសិស្សផ្សេងទៀតប្រាប់អំពីអ្វីនៅលើក្ដារខៀន ក្រោមឃ្លាថា « យើងដឹងថា . . . » សិស្សទាំងឡាយអាចនឹងបង្កើតបញ្ជីស្រដៀងគ្នាមួយ នៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីសារៈសំខាន់នៃសេចក្ដីពិតទាំងនេះ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យពិចារណាអំពីទីបន្ទាល់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេអំពីការហៅដ៏ទេវភាពរបស់យ៉ូសែប ស៊្មីធ និងសេចក្ដីពិតពេញលេញនៃសាសនាចក្រ ។ អ្នកអាចនឹងចង់ សុំឲ្យសិស្សចែកចាយជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់ អំពីរបៀបដែលពួកគេបានមកដឹងថារឿងទាំងនេះថាជាការពិត ។

- តើអ្នកគិតថាពាក្យ « ការតាំងឡើង » នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:១ មានន័យយ៉ាងណា ទាក់ទងទៅនឹងការរៀបចំសាសនាចក្រ ? (អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវរំឭកដល់សិស្សអំពីការក្បត់សាសនា និងតម្រូវការសម្រាប់ការស្ដារឡើងវិញ) ។
- តើយើងអាចជួយសាសនាចក្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ បន្ត «ការតាំងឡើង » នៅជំនាន់របស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យថ្លែងទីបន្ទាល់

គ្រូបង្រៀនអាចលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យថ្លែងទីបន្ទាល់អំពី សេចក្ដីពិតដំណឹងល្អតាមរយៈការសួរសំណួរដែលអញ្ជើញពួកគេឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍ និងជំនឿរបស់ពួកគេ ។ នៅពេលសិស្សថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីអារម្មណ៍ និងការផ្លាស់ប្រែចិត្តជឿរបស់ពួកគេ នោះជាញឹកញាប់ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអាចថ្លែងទីបន្ទាល់កាន់តែមានអានុភាពអំពីសេចក្ដីពិតទាំងនេះដល់ពួកគេ ដែលជួយសិស្សអភិវឌ្ឍទីបន្ទាល់កាន់តែជ្រាលជ្រៅអំពីរឿងដែលពួកគេបានបង្ហាញប្រាប់ ។ តាមរយៈព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណ នោះពាក្យសម្ដីរបស់ពួកគេក៏អាចមានឥទ្ធិពលសំខាន់ទៅលើដួងចិត្តមិត្តភក្តិរបស់ពួកគេផងដែរ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៥–១៦

ព្រះអម្ចាស់បានរៀបរាប់សង្ខេបអំពីព្រឹត្តការណ៍មួយចំនួននៃការស្ដារឡើងវិញ

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៥–៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវរឿងទាំងឡាយដែលបានរៀបចំយ៉ូសែប ស៊្មីធ ឲ្យរៀបចំសាសនាចក្រម្ដងទៀតនៅលើផែនដី ។

- តើយ៉ូសែប មានបទពិសោធន៍អ្វីខ្លះ ដែលអាចឲ្យលោករៀបចំសាសនាចក្រពិតម្ដងទៀតនៅលើផែនដី ? (លោកត្រូវបានណែនាំដោយព្រះ និងពួកទេវតា ហើយត្រូវបានប្រទានអំណាចឲ្យបកប្រែព្រះគម្ពីរមរមន) ។

សូមពន្យល់ថា នៅពេលសាសនាចក្រត្រូវបានរៀបចំឡើងនៅខែមេសា ឆ្នាំ ១៨៣០ នោះព្រះគម្ពីរមរមនទើបតែបានបោះពុម្ពរួច ។ សូមសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៩–១២ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលសេចក្ដីពិតដែលព្រះគម្ពីរមរមនបង្រៀន ។ អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ថា សិស្សគួរគូសចំណាំនូវអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ បន្ទាប់ពីមានពេលគ្រប់គ្រាន់ សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ពុំពេញលេញដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *ព្រះគម្ពីរមរមន បង្ហាញដល់ពិភពលោកថា . . .*

សូមអញ្ជើញសិស្សមួយចំនួនឲ្យឡើងមកក្ដារខៀន ហើយបញ្ចប់ប្រយោគដោយប្រើឃ្លានានា ដែលពួកគេបានរកឃើញនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៩–១២ ។ អ្នកអាចចង្អុលទៅបញ្ចីចម្លើយរបស់ពួកគេ ហើយសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់ដល់ម្ល៉េះដើម្បីទទួលបានទីបន្ទាល់មួយថា ព្រះគម្ពីរមរមន គឺជាការពិតនោះ ?
- បើព្រះគម្ពីរមរមន គឺជាការពិត ចុះតើវាបង្ហាញអ្វីខ្លះអំពីយ៉ូសែប ស៊្មីធ ?

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថា **ព្រះគម្ពីរមរមន គឺជាភស្តុតាងថា ព្រះបានស្ដារដំណឹងល្អនៅក្នុងជំនាន់របស់យើងឡើងវិញ ។** សេចក្ដីពិតនេះអាចត្រូវបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀនក្រោមពាក្យ « យើងដឹងថា . . . »

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:១៤–១៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្វែងរកនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ សន្យាដល់អ្នកទាំងឡាយដែលទទួលព្រះគម្ពីរមរមន ហើយរស់នៅតាមការបង្រៀនក្នុងព្រះគម្ពីរនោះ ។

- តើព្រះអម្ចាស់សន្យាពរជ័យអ្វីខ្លះ ចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលទទួលបានព្រះគម្ពីរមរមនដោយសេចក្ដីជំនឿ ?
- តើមានអ្វីខ្លះនឹងកើតឡើងដល់អ្នកទាំងឡាយដែលមានចិត្តរឹងរូសក្នុងការឥតជំនឿ ហើយបដិសេធព្រះគម្ពីរមរមននោះ ?
- តើមានវិធីអ្វីខ្លះ ដែលអ្នកអាចទទួលបានព្រះគម្ពីរមរមនដោយសេចក្ដីជំនឿ ?
- តើព្រះគម្ពីរមរមនអាចដឹកនាំមនុស្សម្នាក់ឲ្យ « ធ្វើការសុចរិត » យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាអំពី (១) របៀបដែលទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីព្រះគម្ពីរមរមន បានជួយពួកគេកាន់តែគោរពបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ និង (២) អ្វីខ្លះដែលពួកគេអាចធ្វើ ដើម្បីពង្រឹងដល់ទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីវានោះ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:១៧–៣៦

ព្រះគម្ពីរមរមន បង្រៀន និងបញ្ជាក់អំពីគោលលទ្ធិសំខាន់ៗនៃដំណឹងល្អ

អ្នកអាចនឹងអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយប្រធាន អ៊ែសរ៉ា ថាហ្វ បែនសឹន ៖

« នៅក្នុងកណ្ឌទី ២០ នៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ព្រះម្ចាស់បានប្រទានខគម្ពីរជាច្រើន ដើម្បីសង្ខេបអំពីសេចក្ដីពិតដ៏សំខាន់ ដែលព្រះគម្ពីរមរមនបង្រៀន ។ (សូមមើល ខ ១៧–៣៦) ។ វាថ្លែងអំពីព្រះ ការបង្កបង្កើតនៃមនុស្ស ការធ្លាក់ ដង្វាយធួន ការយាងឡើងទៅស្ថានសួគ៌វិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពួកព្យាការី សេចក្ដីជំនឿ ការប្រែចិត្ត ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ការកាន់ខ្ជាប់ ការអធិស្ឋាន ភាពយុត្តិធម៌ និងការញែកចេញឲ្យបរិសុទ្ធ តាមរយៈព្រះគុណ និងសេចក្ដីស្រឡាញ់ និងការបម្រើព្រះ » (A New Witness for Christ, » *Ensign* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៨៤, ទំព័រ ៧) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យមើល គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:១៧, ២៩, ៣០, ៣១, ៣៥ ហើយប្រាប់ឃ្លាដែលត្រូវបានថ្លែងដដែលៗនៅជិតនឹងការចាប់ផ្ដើមខគម្ពីរនីមួយៗ ។ (សិស្សគួរតែប្រាប់ឃ្លាថា « យើងដឹងថា » ឬ ការផ្សេងៗអំពីវា) ។ សូមពន្យល់ថានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:១៧–៣៦ យើងអាចរកឃើញគោលលទ្ធិសំខាន់មួយចំនួនដែលសាសនាចក្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ បានប្រកាសដល់ពិភពលោក ជាលទ្ធផលមួយអំពីការនិមិត្តដំបូង និងការចេញមកនៃព្រះគម្ពីរមរមន ។ នៅក្នុងចំណោមសេចក្ដីពិតទាំងនេះអំពីព្រះវរបិតាសួគ៌ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងអ្វីដែលយើងត្រូវតែធ្វើដើម្បីត្រូវបានសង្គ្រោះនៅក្នុងនគរនៃព្រះ ។

សូមសរសេរសេចក្ដីយោងដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:១៧–១៩, គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:២១–២៥, គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ២០:២៦–២៨* ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យបំពេញតួនាទីរបស់ពួកគេនៅក្នុងដំណើរការរៀនសូត្រ ហើយរៀបចំពួកគេឲ្យប្រាប់អំពីសេចក្ដីពិតដំណឹងល្អ ដោយបំបែកពួកគេជាគូៗ ហើយចាត់គូនីមួយៗនូវវគ្គគម្ពីរមួយនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យសិក្សាខគម្ពីរដែលបានចាត់ឲ្យពួកគេជាមួយគ្នា រកមើលសេចក្ដីពិតអំពីព្រះបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងអ្វីដែលពួកទ្រង់បានធ្វើសម្រាប់សេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់យើង ។

បន្ទាប់ពីផ្ដល់ពេលវេលាគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សមួយចំនួនឲ្យចែកចាយសេចក្ដីពិតមួយដែលពួកគេបានប្រាប់អំពីព្រះវរបិតាសួគ៌ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ឬ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយពន្យល់ពីមូលហេតុដែលវាសំខាន់ចំពោះពួកគេ ។ អ្នកអាចនឹងលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យសរសេរសេចក្ដីពិត ដែលមានអត្ថន័យជាក់លាក់ចំពោះពួកគេនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់រៀនរបស់ពួកគេ និងសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ។

នៅពេលសិស្សរកឃើញសេចក្ដីពិតទាំងនេះ អ្នកអាចបន្ថែមសេចក្ដីពិតទាំងនោះទៅលើបញ្ជីនៅលើក្ដារខៀនក្រោមពាក្យ « យើងដឹងថា. . .» ។ គោលលទ្ធិមួយចំនួនដែលសិស្សអាចរកឃើញរួមមានដូចតទៅនេះ ៖

មានព្រះមួយអង្គ ដែលនៅជានិរន្តរ៍ និងអស់កល្បជានិច្ច ឥតប្រែប្រួល (ខ ១៧) ។

យើងត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរូបអង្គទ្រង់ និងដូចជារូបរបស់ព្រះ (ខ ១៨) ។

ព្រះប្រទានព្រះរាជបុត្រាសំណប់តែមួយគត់របស់ទ្រង់ ដើម្បីត្រូវគេឆ្កាង ហើយរស់ឡើងវិញម្ដងទៀត ដើម្បីមនុស្សទាំងអស់ដែលជឿ ត្រូវបានជ្រមុជទឹក និងកាន់ខ្ជាប់នៅក្នុងសេចក្ដីជំនឿ អាចត្រូវបានសង្គ្រោះ (ខ ២១–២៥) ។

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីព្រះបិតា និងព្រះរាជបុត្រា (ខ ២៧) ។

ព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ធ្វើការរួមគ្នាដើម្បីរៀបចំយើងសម្រាប់ជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច (ខ ១៧–២៨) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:២៩–៣៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលការទទួលខុសត្រូវ ដែលយើងមាន បើយើងចង់ទទួលបានជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ចជាមរតក ។ ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ខទាំងនេះ អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា *យុត្តិធម៌* (ខ ៣០) មានន័យថា ត្រូវបានអភ័យទោស អត់ទោស ហើយប្រកាសថា គ្មានកំហុស ។ *ការញែកជាបរិសុទ្ធ* (ខ ៣១) មានន័យថាក្លាយជាស្អាតស្អំ បរិសុទ្ធ ពិសិដ្ឋ និងមានលក្ខណៈដូចជាព្រះគ្រីស្ទ ។

- តើខគម្ពីរទាំងនេះបង្រៀនអ្វីខ្លះ ដែលយើងត្រូវធ្វើដើម្បីបានសង្គ្រោះនៅក្នុងនគរនៃព្រះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៣៥–៣៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យរកមើលនូវអ្វីដែលពួកគេអាចធ្វើដើម្បីបង្ហាញថា ពួកគេដឹងថារឿងទាំងនេះគឺជាការពិត ។

- តើយើងអាចថ្វាយព្រះកិត្តិយស និងសិរីល្អដល់ព្រះនាមដល់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សមើលបញ្ជីនៅលើក្ដារខៀនឡើងវិញក្រោមពាក្យ « យើងដឹងថា. . . » ។ សូមឲ្យពួកគេពិចារណាដោយស្ងៀមស្ងាត់ថា តើគោលការណ៍ណាមួយដែលពួកគេដឹងថាពិត ។ បើពួកគេបានសរសេរបញ្ជីស្រដៀងគ្នានៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ នោះអ្នកអាចអញ្ជើញពួកគេឲ្យដាក់សញ្ញាគូសធីក នៅជិតនឹងសេចក្ដីពិតទាំងនោះ ។

សូមបញ្ចប់មេរៀនដោយការអញ្ជើញឲ្យសិស្សជ្រើសរើសគោលការណ៍ដែលបានលើកឡើងមួយ ហើយចែកចាយពីរបៀបដែលពួកគេបានដឹងអំពីសេចក្ដីពិតពេញលេញរបស់គោលការណ៍នោះ ។

មេរៀនទី ២៧

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៣៨–៦៧

បុព្វកថា

នៅក្នុងវិវរណៈទៅកាន់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដែលមាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាថា សាសនាចក្រដែលបានស្ដារឡើងវិញរបស់ទ្រង់ គឺត្រូវរៀបចំឡើងនៅថ្ងៃទី ៦ ខែមេសា ឆ្នាំ ១៨៣០ ។ ទ្រង់ក៏ប្រទានការណែនាំអំពីការគ្រប់គ្រងសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ផងដែរ រួមមាននូវការពន្យល់មួយអំពីតំណែងបព្វជិតភាពផ្សេងៗ និងកាតព្វកិច្ចនៃអ្នកទាំងឡាយដែលនឹងកាន់តំណែងទាំងនេះ ។ ដោយមានតំណែងទាំងនេះ កូនៗរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ អាចទទួលបានពិធីបរិសុទ្ធបព្វជិតភាព ហើយធ្វើសេចក្ដីសញ្ញានានា ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៣៨–៥៩

កាតព្វកិច្ចនៃតំណែងបព្វជិតភាព ត្រូវបានតាំងឡើង

សូមសរសេរពាក្យដូចខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀនក្នុងថ្នាក់ ៖ *ផ្សាយ បង្រៀន ពន្យល់ ដាស់តឿន ព្រមាន អញ្ជើញមនុស្សទាំងអស់ឲ្យមករកព្រះគ្រីស្ទ*

នៅពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀនដំបូង សូមយោងទៅពាក្យនៅលើក្ដារខៀន ហើយសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើនរណាមានទំនួលខុសត្រូវទាំងនេះ ? (អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា ពាក្យ *ពន្យល់* មានន័យថា បង្រៀនអ្វីមួយដោយមានភាពលម្អិតយ៉ាងខ្លាំង ហើយថាពាក្យ *ដាស់តឿន* មានន័យថាជាការលើកទឹកចិត្តយ៉ាងខ្លាំងដល់នរណាម្នាក់ឲ្យធ្វើអ្វីមួយ ។

សិស្សអាចចង្អុលបង្ហាញថា ពួកព្យាការី ពួកសាវក អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រផ្សេងទៀត និងពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាពេញម៉ោង មានទំនួលខុសត្រូវទាំងនេះ ។ ពួកគេក៏អាចចង្អុលបង្ហាញផងដែរថា ទាំងនេះជាកាតព្វកិច្ចដែលអ្នកកាន់បព្វជិតភាពទាំងអស់មាន រួមទាំងអ្នកកាន់បព្វជិតភាពអើរ៉ុន ដែលអាចអនុវត្ត ។ បើពួកគេពុំបានប្រាប់អំពីអ្នកកាន់បព្វជិតភាពអើរ៉ុនទេ នោះវានឹងប្រាប់ពីសេចក្ដីពិតដោយខ្លួនឯង ។ សូមគូសបញ្ជាក់ថា អ្នកកាន់បព្វជិតភាពអើរ៉ុន នៅក្នុងថ្នាក់របស់អ្នក ត្រូវបានទុកចិត្តជាមួយនឹងឱកាសសំខាន់ដើម្បីបម្រើ ។

សូមបែងចែកសិស្សក្នុងថ្នាក់ជាបីក្រុម ។ សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងអង្គភាពនៃសាសនាចក្រ នោះព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងដល់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នូវកាតព្វកិច្ចជាច្រើនអំពីអ្នកកាន់បព្វជិតភាព ។ សូមឲ្យក្រុមមួយសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៣៨–៤៥ រកមើលកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកអែលឌើរ ។ សូមអញ្ជើញក្រុមទីពីរឲ្យសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៤៦–៥២ រកមើលកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកសង្ឃ ។ សូមអញ្ជើញក្រុមទីបីឲ្យសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៥៣–៥៩ រកមើលកាតព្វកិច្ចរបស់គ្រូបង្រៀន និងឌីកុន ។ នៅពេលពួកគេសិក្សា សូមសរសេរពាក្យដូចខាងក្រោមនៅផ្នែកខាងលើនៃក្ដារខៀន ៖

អែលឌើរ	ពួកសង្ឃ	គ្រូបង្រៀន និងឌីកុន
គ. និង ស. ២០:៣៨–៤៥	គ. និង ស. ២០:៤៦–៥២	គ. និង ស. ២០:៥៣–៥៩

បន្ទាប់ពីផ្ដល់ពេលវេលាគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញអ្នកតំណាងម្នាក់ ឬពីរនាក់មកពីក្រុមនីមួយៗមកលើក្ដារខៀន ហើយសរសេរកាតព្វកិច្ចនៃតំណែង ឬតំណែងនានា ដែលពួកគេបានសិក្សា ។

- តើអ្នកកត់សម្គាល់ឃើញភាពខុសគ្នាអ្វីខ្លះរវាង កាតព្វកិច្ចនៃពួកអែលឌើរ ពួកសង្ឃ ពួកគ្រូ និងពួកឌីកុន ? តើអ្នកមើលឃើញមានភាពស្រដៀងគ្នាអ្វីខ្លះ ?

- តើតំណែងណាមួយ ដែលមានសិទ្ធិដើម្បីប្រគល់អំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ? (អែលឌើរ សូមមើល ខ ៤១) ។ តើតំណែងណាមួយ ដែលមានសិទ្ធិអំណាចដើម្បីបម្រើសាក្រាម៉ង់ ? (អែលឌើរ និងសង្ឃ សូមមើល ខ ៤០ និង ៤៦) ។ តើតំណែងណាមួយ ដែលមានសិទ្ធិអំណាចដើម្បីតែងតាំងសង្ឃ គ្រូ និងឌីកុន ? (អែលឌើរ និង សង្ឃ សូមមើល ខ ៣៩ និង ៤៨) ។ តើតំណែងណាមួយ ដែលមានសិទ្ធិអំណាចដើម្បីពន្យល់ ដាស់តឿន និងបង្រៀន ? (អែលឌើរ សង្ឃ គ្រូ និង ឌីកុន សូមមើល ខ ៤២, ៤៦ និង ៥៩) ។

- តើសេចក្ដីពិតណាខ្លះ ដែលយើងអាចរៀនអំពីតំណែងបព្វជិតភាព តាមរយៈការប្រៀបធៀប និងការដាក់ភាពផ្ទុយគ្នានៃកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេ ?

សិស្សអាចនឹងប្រាប់គោលការណ៍ផ្សេងៗ ប៉ុន្ដែត្រូវប្រាកដថា អ្នកគូសបញ្ជាក់ដូចខាងក្រោម ៖

នៅពេលកូនប្រុសទាំងឡាយរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ ទទួលតំណែងនៃបព្វជិតភាពកាន់តែខ្ពស់ នោះពួកគេទទួលបាននូវទំនួលខុសត្រូវ និងឱកាសកាន់តែច្រើនដើម្បីបម្រើអ្នកដទៃ ។

នៅពេលអ្នកកាន់បព្វជិតភាពម្នាក់ត្រូវបានតែងតាំងតំណែងនៃបព្វជិតភាពបន្ថែម នោះគាត់រក្សានូវតំណែងដែលទាបជាង និងទំនួលខុសត្រូវដែលជាប់ទាក់ទងរបស់ពួកគេដដែល ។

អ្នកកាន់បព្វជិតភាពទាំងអស់ មានទំនួលខុសត្រូវដើម្បីធ្វើពិធីបរិសុទ្ធ និងមើលការខុសត្រូវទៅលើសមាជិកនៃសាសនាចក្រ ហើយបម្រើដល់ពួកគេ ។

បន្ទាប់ពីអ្នកជួយដល់សិស្សឲ្យប្រាប់សេចក្ដីពិតចុងក្រោយនៅលើបញ្ជី សូមសរសេរវានៅលើក្ដារខៀន ក្រោមបញ្ជីទំនួលខុសត្រូវនៃបព្វជិតភាព ។ អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវចង្អុលបង្ហាញថា ពាក្យ *បម្រើ* មានន័យថា ផ្ដល់ការបម្រើ ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីទំនួលខុសត្រូវរបស់អ្នកកាន់បព្វជិតភាព សូមនាំចំណាប់អារម្មណ៍របស់ពួកគេផ្ដោតទៅលើបញ្ជីនៅលើក្ដារខៀន ហើយសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើវិធីមួយចំនួនណាខ្លះ ដែលអ្នកកាន់បព្វជិតភាពអើរ៉ុន អាច « មើលការខុសត្រូវលើព្រះវិហារ » និង « នៅជាមួយ ហើយពង្រឹងដល់ពួកគេ » ? (ឧទាហរណ៍ អាចរួមមាន ការបង្រៀនតាមផ្ទះ ការមើលថែដល់អ្នកក្រីក្រ និងអ្នកខ្វះខាត ការមើលថែសាលាប្រជុំ និងបរិវេណ និងការបំពេញតាមការចាត់តាំងផ្សេងទៀតមកពីប៊ីស្សព និងកូរ៉ុមអែលឌើរ) ។

- តើវិធីមួយចំនួនណាខ្លះ ដែលអ្នកកាន់បព្វជិតភាពអើរ៉ុនអាច « អញ្ជើញមនុស្សទាំងអស់ឲ្យមករកព្រះគ្រីស្ទ » បាន ?

នៅពេលសិស្សក្នុងថ្នាក់ពិភាក្សាអំពីសំណួរនេះ អ្នកអាចនឹងចង់សុំឲ្យសិស្សម្នាក់អាននូវការប្រឹក្សាដូចខាងក្រោម ៖

> « ប្រសិនបើអ្នកជាអ្នកកាន់បព្វជិតភាព សូមចងចាំថា បព្វជិតភាពគួរជាផ្នែកមួយរបស់អ្នកគ្រប់ពេល និងគ្រប់កាលៈទេសៈទាំងអស់ ។ វាមិនដូចជាអាវពាក់ដណ្ដប់ ដែលអ្នកអាចពាក់ ហើយដោះចេញតាមចិត្តបាននោះទេ ។ រាល់ការតែងតាំងណាមួយចំពោះតំណែងបព្វជិតភាព ជាការហៅឲ្យបម្រើមួយដើម្បីបម្រើពេញមួយជីវិតជាមួយនឹងសេចក្ដីសន្យាថា ព្រះអម្ចាស់នឹងបញ្ជាក់ថា អ្នកមានគុណសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីធ្វើកិច្ចការរបស់ទ្រង់ស្របតាមភាពស្មោះត្រង់របស់អ្នក ។
>
> « អ្នកត្រូវមានភាពសក្ដិសមដើម្បីទទួល និងអនុវត្តអំណាចបព្វជិតភាព ។ ពាក្យសម្ដីដែលអ្នកនិយាយ និងឥរិយាបទរាល់ថ្ងៃរបស់អ្នក ជះឥទ្ធិពលដល់សមត្ថភាពរបស់អ្នកដើម្បីបម្រើ ។ ឥរិយាបទរបស់អ្នកជាសាធារណៈ ត្រូវតែមានកម្រិតខ្ពស់ ។ ឥរិយាបទរបស់អ្នកនៅទីកំបាំងក៏រឹតតែសំខាន់ខ្លាំងផងដែរ » (*ពិតចំពោះសេចក្ដីជំនឿ ៖ ឯកសារយោងនៃដំណឹងល្អ* ឆ្នាំ ២០០៤], ទំព័រ ១២៧) ។

សូមសរសេរនៅលើក្ដារខៀននូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយអែលឌើរ រ៉ូឆាដ ជី ស្កុត នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ហើយអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានវាឮៗ ។ (សេចក្ដីថ្លែងការនេះ គឺមាននៅក្នុង «Honor the Priesthood and Use It Well, » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៨, ៤៦) ។ អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ដល់សិស្សឲ្យសរសេរវានៅគែមទំព័រព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០ ឬ នៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ។

> *« គោលបំណងនៃសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាព គឺត្រូវផ្ដល់ឲ្យ បម្រើ លើកតម្កើង បំផុសគំនិត »*
> *(អែលឌើរ រ៉ូឆាដ ជី ស្កុត) ។*

សូមឲ្យសិស្សប្រាប់អំពីពេលវេលាដែលពួកគេបានមើលឃើញអ្នកកាន់បព្វជិតភាពផ្ដល់ឲ្យ បម្រើ លើកតម្កើង និងបំផុសគំនិត ។ អ្នកអាចនឹងបន្ថែមនូវការសង្កេតឃើញផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នកផងដែរ ។

ជាចំណែកនៃការពិភាក្សានេះ សូមចង្អុលបង្ហាញថា ខណៈដែលវិវរណៈនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០ គឺនិយាយអំពីអ្នកកាន់បព្វជិតភាព នោះសមាជិកទាំងអស់នៃសាសនាចក្រ មានទំនួលខុសត្រូវ និងឯកសិទ្ធិដើម្បីបម្រើដល់អ្នកដទៃ ។ យុវនារីម្នាក់មានឱកាសជាច្រើនដើម្បីបម្រើ ។ មនុស្សមួយចំនួនអាចជ្រើសរើសបម្រើបេសកកម្ម ហើយថ្ងៃណាមួយពួកគេនឹងមានឱកាសធ្វើជាសមាជិកក្នុងសមាគមសង្គ្រោះ « ធ្វើ [ការ] ព្រមគ្នាជាមួយនឹងបុរសដែលកាន់បព្វជិតភាព ដើម្បីបង្កើនសេចក្ដីជំនឿ និងសេចក្ដីសុចរិតផ្ទាល់ខ្លួន ពង្រឹងដល់ក្រុមគ្រួសារ និងគេហដ្ឋាន ហើយស្វែងរក និងជួយដល់អ្នកទាំងឡាយដែលខ្វះខាត » (*Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* ឆ្នាំ២០១១ [, ទំព័រ ៧) ។

សូមផ្ដល់ឱកាសដល់សិស្សពីរបីនាទី ដើម្បីសរសេរអំពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ចេញមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៣៨–៥៩ ។ សូមលើកទឹកចិត្តយុវជនម្នាក់ឲ្យគិត ហើយសរសេរគោលដៅមួយ ដែលនឹងជួយពួកគេមើលថែ និងពង្រឹងដល់សមាជិកនៃសាសនាចក្រដោយស្មោះត្រង់ ។ ការណ៍នេះអាចនឹងត្រូវធ្វើឡើង ជាផ្នែកនៃកិច្ចខិតខំរបស់ពួកគេក្នុងការធ្វើសៀវភៅ កាតព្វកិច្ចចំពោះព្រះ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៦០–៦៧

សេចក្ដីណែនាំអំពីការតែងតាំងបព្វជិតភាព ត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យ

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៦០ ឮៗ ហើយសុំឲ្យសមាជិកក្នុងថ្នាក់រកមើលតួនាទីរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ពេលនរណាម្នាក់ ត្រូវបានតែងតាំងនូវតំណែងបព្វជិតភាពមួយ ។

សូមឲ្យសិស្សលើកដៃឡើង បើពួកគេបានធ្វើជាសាក្សីក្នុងការតែងតាំងបព្វជិតភាពមួយ ឬត្រូវបានតែងតាំងនូវតំណែងមួយក្នុងបព្វជិតភាព ។ សូមអញ្ជើញមនុស្សមួយចំនួនឲ្យលើកដៃរបស់ពួកគេដើម្បីចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ និងអារម្មណ៍ដែលពួកគេមាន អំឡុងពេលតែងតាំង ។ អ្នកក៏អាចនឹងសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានចំណែកនៃការតែងតាំងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមសរសេរនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *អ្នកកាន់បព្វជិតភាព ត្រូវការព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅជាមួយពួកគេ ពេលពួកគេបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេ ។*

ដើម្បីជួយដល់យុវជនឲ្យគិតអំពីភាពសក្ដិសមរបស់ពួកគេ នៅពេលធ្វើពិធីបរិសុទ្ធនៃបព្វជិតភាព សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយប្រធាន ប៊យដ៍ ឃេ ផាកកឺ នៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

« សិទ្ធិអំណាចរបស់អ្នក បានមកតាមរយៈការតែងតាំងរបស់អ្នក អំណាចរបស់អ្នក បានមកតាមរយៈការគោរពប្រតិបត្តិ និង ភាពសក្ដិសម ។ . . .

« អំណាចនៅក្នុងបព្វជិតភាព កើតមកពីការអនុវត្តកាតព្វកិច្ចរបស់អ្នក នៅក្នុងកិច្ចការសាមញ្ញទាំងឡាយដូចជា ៖ ការចូលរួមការប្រជុំនានា ការទទួលយកការចាត់តាំង ការអានព្រះគម្ពីរ ការគោរពពាក្យនៃប្រាជ្ញាវាងវៃ » («The Aaronic Priesthood, » *Ensign,* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៨១, ៣២–៣៣) ។

សូមអញ្ជើញយុវជនឲ្យពិចារណាប្រកបដោយការអធិស្ឋាននូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់នឹងឲ្យពួកគេធ្វើ ដើម្បីអញ្ជើញអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធឲ្យមាននៅជាមួយពួកគេ ពេលពួកគេធ្វើតាមកាតព្វកិច្ចបព្វជិតភាពនាពេលបច្ចុប្បន្ន ឬនាពេលអនាគតរបស់ពួកគេ ។ សូមគូសបញ្ជាក់ថា យុវនារី ក៏មានទំនួលខុសត្រូវសំខាន់ផងដែរក្នុងសាសនាចក្រ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិចារណានូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ នឹងឲ្យពួកគេធ្វើ ដើម្បីអញ្ជើញឲ្យមានអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ពេលពួកគេបំពេញតួនាទីទាំងឡាយនោះ ។

អ្នកអាចនឹងពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៦១–៦៣ ប្រាប់អំពីគោលបំណងមួយចំនួននៃការធ្វើសន្និសីទសាសនាចក្រ ដូចជាការដឹកនាំកិច្ចការសាសនាចក្រដោយបើកចំហរ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៦៥ ឮៗ ។ សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងខនេះ ពាក្យ *គាំទ្រ* សំដៅទៅលើការគាំទ្រនរណាម្នាក់ឲ្យទទួលតំណែងមួយក្នុងបព្វជិតភាព ពីមុនពេលត្រូវបានតែងតាំងក្នុងតំណែងនោះ ។ សូមឲ្យយុវជននៅក្នុងថ្នាក់នឹកគិតពីគ្រាមុន ដែលពួកគេត្រូវបានគាំទ្រដោយសមាជិកនៃវួដ ឬសាខារបស់ពួកគេ ដើម្បីត្រូវបានតែងតាំងក្នុងតំណែងបព្វជិតភាពមួយ ។

ការចែកចាយគំនិត និង អារម្មណ៍

នៅពេលយុវជនបង្ហាញគំនិត និង អារម្មណ៍របស់ពួកគេអំពីគោលការណ៍នៃដំណឹងល្អ នោះពួកគេអញ្ជើញព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ជួយដល់ការយល់ដឹងរបស់ពួកគេបានជ្រៅជ្រះ និង ពង្រឹងនូវទីបន្ទាល់របស់ពួកគេ ។ អ្នកក៏អាចជួយរឿងនេះឲ្យកើតមានឡើងដោយការអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយនូវបទពិសោធន៍ដែលទាក់ទង ពេលពួកគេមានអារម្មណ៍ព្រះវិញ្ញាណ ឬពេលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរដល់ពួកគេ ។ អែលឌើរ រីឆាដ ជី ស្កុត នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ បានបង្រៀនថា « កិច្ចខិតខំដើម្បីចែកចាយចំណេះដឹងគឺជាញឹកញាប់ ត្រូវបានផ្ដល់ផ្ទាន់ជាការចេះដឹងកាន់តែច្រើន ដូចជាពន្លឺបន្ថែមដែលហូរចូលទៅក្នុងគំនិត និងដួងចិត្តរបស់អ្នក (សូមមើលគ. និង ស. ៨:២–៣ Acquiring Spiritual Knowledge, »*Ensign*ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩៣, ទំព័រ ៨៨) ។

- តើអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា នៅពេលអ្នកបានឃើញថា សមាជិកនៃវួដ (ឬសាខា) របស់អ្នក បានគាំទ្រដល់ការតែងតាំងរបស់អ្នក ? តើការចងចាំពីការលើកដៃគាំទ្ររបស់ពួកគេ អាចជួយអ្នកនៅក្នុងការបម្រើបព្វជិតភាពរបស់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ? (ចម្លើយអាចរួមមានដូចជា ពួកគេនឹងមានអារម្មណ៍ល្អចំពោះសមាជិកក្នុងវួដ ដើម្បីធ្វើការបម្រើក្នុងវួដ និងថាពួកគេនឹងមានអារម្មណ៍គាំទ្រពីសមាជិកក្នុងវួដ) ។

អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយពីមូលហេតុដែលពួកគេ មានអំណរគុណចំពោះសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាព ។ សូមចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នក អំពីសេចក្ដីពិតទាំងឡាយដែលបានពិភាក្សានៅក្នុងមេរៀននេះផងដែរ ។

មេរៀនទី ២៨

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២២:៦៨–៨៤

បុព្វកថា

នៅក្នុងផ្នែកនៃកណ្ឌទី ២០ នេះ ព្រះអម្ចាស់ បានប្រទានការណែនាំអំពីការគ្រប់គ្រងសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ រួមមានទាំងការពន្យល់អំពីតម្រូវការសម្រាប់ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីបញ្ជាក់ ហើយនឹងវិធីត្រឹមត្រូវដើម្បីបម្រើពិធីបរិសុទ្ធនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ពិធីបញ្ជាក់ និង ពិធីសាក្រាម៉ង់ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៣៧, ៦៨–៧៤

ព្រះអម្ចាស់ បើកសម្ដែងពីតម្រូវការសម្រាប់បុគ្គលម្នាក់ៗមាន មុនពេល និងក្រោយពេលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីអ្វីដែលពួកគេអាចនិយាយនៅក្នុងស្ថានភាពខាងក្រោមនេះ ៖

មិត្តម្នាក់ដែលនៅក្នុងព្រះវិហារផ្សេង ទទួលបានទីបន្ទាល់មួយអំពីដំណឹងល្អដែលបានស្ដារឡើងវិញ ។ នាងបានសួរមកកាន់អ្នកថា « តើខ្ញុំចាំបាច់ត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីខ្ញុំអាចទទួលបានបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយក្លាយជាសមាជិកនៃសាសនាចក្ររបស់អ្នក ? »

សូមអញ្ជើញសិស្សពួកគេឲ្យសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេចំពោះសំណួរនេះចូលក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។ រួចអញ្ជើញពួកគេឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៣៧ រកមើលតម្រូវការសម្រាប់អ្នកទាំងឡាយណាដែលមានបំណងប្រាថ្នាដើម្បីបានជ្រមុជទឹក ។ អ្នកអាចឲ្យយោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំនូវតម្រូវការនីមួយៗដែលពួកគេបានរកឃើញ ។ ដើម្បីជួយសិស្សយល់កាន់តែល្អប្រសើរអំពីអត្ថន័យនៃខគម្ពីរនេះ អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា មនុស្សដែលមាន « ចិត្តសង្រេង និងវិញ្ញាណទន់ទាប » គឺរាបសា ហើយទទួលយកព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះ ។ ពួកគេមានអារម្មណ៍សោកស្ដាយយ៉ាងខ្លាំងចំពោះអំពើបាប និង មានបំណងចង់ប្រែចិត្តដោយអស់ពីចិត្ត ។

សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ពុំពេញលេញដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖*មុនពេលមនុស្សអាចទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក នោះពួកគេត្រូវតែ. . .*

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យមកកាន់ក្ដារខៀន ហើយធ្វើជាស្មៀន ។ សូមសួរសិស្សក្នុងថ្នាក់នូវសំណួរខាងក្រោម ៖

- យោងទៅតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៣៧ តើមនុស្សម្នាក់ត្រូវបង្ហាញថាធ្វើអ្វីខ្លះ មុនពេលពួកគេអាចទទួលបានជ្រមុជទឹក ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយសំណួរនេះ សូមឲ្យអ្នកសរសេរបំពេញនូវសេចក្ដីថ្លែងការនៅលើក្ដារខៀន ។ អ្នកសរសេរអាចសរសេរនូវអ្វីដូចនេះថា ៖ **មុនពេលមនុស្សអាចទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក នោះពួកគេត្រូវតែបន្ទាបខ្លួន ប្រែចិត្ត ស្ម័គ្រចិត្តដើម្បីលើកដាក់លើខ្លួនគេនូវព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយតាំងចិត្តដើម្បីបម្រើទ្រង់រហូតដល់ទីបំផុត**) ។
- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថាមនុស្សម្នាក់ចាំបាច់ត្រូវបំពេញតាមតម្រូវការទាំងនេះ មុនពេលទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៣៧ ក៏មានចែងអំពីសេចក្ដីសញ្ញាដែលយើងបានធ្វើ នៅពេលយើងទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកផងដែរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណានូវអ្វីដែលពួកគេកំពុងធ្វើនាពេលនេះ ដើម្បីរស់នៅស្របតាមសេចក្ដីសញ្ញានៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ពួកគេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្រមៃថា មិត្តដដែលនោះ បានសួរអំពីអ្វីដែលត្រូវធ្វើ នៅពេលនរណាម្នាក់បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ បន្ទាប់ពីសិស្សពីរបីនាក់បានឆ្លើយតបហើយ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៧២–៧៤ ឮៗ ។ អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ឲ្យសិស្សគូសចំណាំលក្ខណៈនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដែលបានពិពណ៌នាដោយព្រះអម្ចាស់ ។

- យោងតាមខ ៧២–៧៤តើព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យឲ្យពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានធ្វើឡើងតាមរបៀបណា ? (ចម្លើយរបស់សិស្ស គួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖**ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ត្រូវតែធ្វើឡើងដោយការជ្រមុជ និងបានធ្វើឡើងដោយអ្នកកាន់សិទ្ធិអំណាចត្រឹមត្រូវម្នាក់** ។ សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន នៅខាងក្រោមគោលការណ៍ដែលបានប្រាប់ពីមុន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ២០:៦៨–៦៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ដោយប្រាប់អំពីការរំពឹងទុករបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះយើងម្នាក់ៗ បន្ទាប់ពីយើងបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ អ្នកអាចស្នើឲ្យសិស្សគូសចំណាំការរំពឹងទុកទាំងនេះ ។

- តើរឿងមួយចំនួនណាខ្លះ ដែលអ្នកបានរកឃើញថា ព្រះអម្ចាស់រំពឹងទុកពីយើង បន្ទាប់ពីយើងបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ?

កំណត់ចំណាំ ៖ សិស្សអាចនឹងសួរអំពីតម្រូវការនៅក្នុង ខ ៦៨ ដែលសមាជិកបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកថ្មីៗ ត្រូវតែបានបង្រៀនដោយអែលឌើរ មុនពេលពួកគេអាចត្រូវបានទទួលពិធីបញ្ជាក់ ។ សូមពន្យល់ថា ការអនុវត្តបច្ចុប្បន្នក្នុងការបង្រៀនមេរៀនអ្នកផ្សាយសាសនាដល់អ្នករៀន មុនពេលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក អនុញ្ញាតឲ្យមនុស្សត្រូវបានបញ្ជាក់ និងទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធភ្លាមបន្ទាប់ពីពួកគេបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។

- ដកស្រង់មកពី ខ ៦៩ តើអ្នករៀនអ្វីខ្លះ អំពីរបៀបដែលយើងបង្ហាញដល់ព្រះអម្ចាស់ អំពីភាពសក្តិសមរបស់យើង បន្ទាប់ពីយើងទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ? (ចម្លើយរបស់សិស្សអាចនឹងមានផ្សេងៗ ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បន្ទាប់ពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក យើងបង្ហាញដល់ព្រះអម្ចាស់នូវភាពសក្តិសមរបស់យើង តាមរយៈការដើរ និងវាចាដ៏សុចរិតរបស់យើង** ។ សូមសរសេរគោលសេចក្តីពិតនៅលើក្ដារខៀន នៅខាងក្រោមគោលការណ៍ពីរដែលប្រាប់ពីមុនមកហើយនោះ ។

- តើអ្នកគិតថាវាមានន័យយ៉ាងណាដើម្បី « បង្ហាញពី. . . ការដើរ និងវាចាដ៏សុចរិត » នោះ ? (អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា មនុស្សម្នាក់ បង្ហាញ ឬសម្ដែងចេញ « នូវដំណើរ និងវាចាដ៏សុចរិត » តាមរយៈសកម្មភាព អាកប្បកិរិយា និងការនិយាយ ដែលសុខដុមនឹងព្រះ) ។

ផ្អែកទៅលើតម្រូវការរបស់សិស្សអ្នក សូមពិចារណាដើម្បីសុំឲ្យពួកគេបើកទៅវគ្គមួយនៃកូនសៀវភៅ *ដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន*សម្រាប់ការប្រឹក្សាកាន់តែជាក់លាក់បន្ថែមទៀត អំពីរបៀបដែលយុវវ័យម្នាក់ អាចបង្ហាញនូវ « ដំណើរ និងវាចាដ៏សុចរិត » ។

- តើនៅពេលណាដែលអ្នកបានមើលឃើញអ្នកដទៃ « បង្ហាញនូវ. . .ការដើរ និងវាចាដ៏សុចរិត » ? តើអ្នកគិតថាសកម្មភាព និងអាកប្បកិរិយារបស់ពួកគេ មានឥទ្ធិពលដល់អ្នកដទៃដែលនៅជុំវិញខ្លួនពួកគេយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីជួយសិស្សអនុវត្តគោលការណ៍នេះ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យពិចារណាអំពីរបៀបដែលពួកគេអាចកាន់តែបង្ហាញដោយពេញលេញនូវ « ដំណើរ និងវាចាដ៏សុចរិត » នៅក្នុងពីរបីថ្ងៃខាងមុខ ។ បើសិស្សមានអារម្មណ៍ល្អក្នុងការចែកចាយអំពីរបៀបដែលពួកគេដាក់ផែនការធ្វើដូចនេះ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យចែកចាយគំនិតរបស់ពួកគេជាមួយសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។ អ្នកក៏អាចចង់ធ្វើដូចគ្នានេះ ដោយការចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីពរជ័យទាំងឡាយ ដែលកើតមាន នៅពេលយើងគោរពតាមសេចក្តីសញ្ញាបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យើង ។

> *សូមសម្របមេរៀននេះទៅតាមតម្រូវការរបស់សិស្ស*
>
> នៅពេលអ្នកអធិស្ឋានសុំការណែនាំដើម្បីជួយដល់សិស្សរបស់អ្នក ព្រះអម្ចាស់អាចបំផុសគំនិតអ្នកឲ្យសម្របមេរៀនដើម្បីបំពេញតាមតម្រូវការរបស់ពួកគេ ។ ឧទាហរណ៍ នៅក្នុងការពិភាក្សានេះអំពីការបង្ហាញនូវ « ការដើរ និងវាចាដ៏សុចរិត » សូមរកមើលវិធីដើម្បីសម្របមេរៀន ដោយផ្អែកទៅលើតម្រូវការរបស់សិស្ស និងការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ២០:៧៥–៧៩

ព្រះអម្ចាស់ ប្រទានការណែនាំស្ដីអំពីការបម្រើពិធីសាក្រាម៉ង់

សូមអញ្ជើញសិស្សមួយគូឲ្យឡើងមកខាងមុខថ្នាក់ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់តំណាងឲ្យមិត្តម្នាក់ ដែលមកចូលរួមការប្រជុំសាក្រាម៉ង់ជាលើកទីមួយ ហើយចង់ដឹងពីមូលហេតុដែលគេចែកនំប៉័ង និងទឹកដល់ក្រុមជំនុំ ។ សូមសិស្សម្នាក់ទៀតឲ្យពន្យល់អំពីពិធីបរិសុទ្ធនៃសាក្រាម៉ង់ដល់មិត្តនោះ ។ បន្ទាប់ពីសិស្សបានចែកចាយគំនិតរបស់ពួកគេហើយ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យរកមើលបទគម្ពីរដែលគាំទ្រនូវអ្វីដែលសិស្សបានពន្យល់ ក៏ដូចជាគំនិតបន្ថែមផ្សេងទៀត ដែលពួកគេអាចប្រើដើម្បីពន្យល់អំពីពិធីសាក្រាម៉ង់ នៅពេលពួកគេសិក្សាខគម្ពីរជាច្រើនក្រោយមកទៀត ។

សូមសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ២០:៧៥ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ។ (អ្នកអាចនឹងចង់ចង្អុលបង្ហាញថា សព្វថ្ងៃនេះ យើងប្រើទឹកជំនួសឲ្យស្រានៅក្នុងពិធីសាក្រាម៉ង់ ។ សូមមើល គ. និង ស. ២៧:១–២) ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា យើងត្រូវបានណែនាំឲ្យទទួលទានសាក្រាម៉ង់ជាមួយគ្នាញឹកញាប់ដូច្នេះ ?

ជាចំណែកនៃការពិភាក្សានេះ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយអែលឌើរ មែលវិន ជេ បាឡឺដ នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ (អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា នៅពេលអែលឌើរ បាឡឺដ មានប្រសាសន៍អំពី « ការមាន| មុខ | នៅតុសាក្រាម៉ង់ » គឺលោកចង់សំដៅទៅលើការអនុវត្តនៃការទទួលទានសាក្រាម៉ង់) ។

« រឿងមួយដែលនឹងផ្ដល់សុវត្ថិភាពដល់បុរស និងស្ត្រីគ្រប់រូប នោះគឺជាការមានមុខនៅតុសាក្រាម៉ង់ជារៀងរាល់ថ្ងៃបរិសុទ្ធ ។ យើងនឹងមិននៅឆ្ងាយពីព្រះមួយសប្ដាហ៍—គឺមិននៅឆ្ងាយពេកឡើយ បើមិនតាមរយៈដំណើរការនៃការសង្កេតមើលខ្លួនឯងទេ នោះយើងពុំអាចនឹងកំហុសឆ្គងនានា ដែលយើងបានប្រព្រឹត្តឡើយ ។. . . ផ្លូវទៅកាន់តុសាក្រាម៉ង់ គឺជាផ្លូវនៃសុវត្ថិភាពសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ » (នៅក្នុង Bryant S. Hinckley *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard* [ឆ្នាំ ១៩៤៩], ទំព័រ ១៥១) ។

សូមសរសេរក្បាលរឿង ដូចខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ៖

អ្វីដែលយើងសន្យា អ្វីដែលព្រះអម្ចាស់សន្យា

សូមឲ្យសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៧៧–៧៩ រកមើលអ្វីដែលយើងសន្យា នៅពេលយើងទទួលទានសាក្រាម៉ង់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់ទៀត ឲ្យអានខដូចគ្នា រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់សន្យា ។ បន្ទាប់ពីសិស្សមានពេលសរសេរគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីសិក្សាវគ្គគម្ពីរហើយ សូមពួកគេឲ្យរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅលើក្ដារខៀន ក្រោមក្បាលរឿងត្រឹមត្រូវ ។ ពេលសិស្សបានបញ្ចប់បញ្ជីទាំងនេះហើយ នោះពួកគេនឹងប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖

នៅពេលយើងទទួលទានសាក្រាម៉ង់ នោះយើងធ្វើជាសាក្សីថា យើងនឹងមានឆន្ទៈលើកដាក់មកលើខ្លួនយើងនូវព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ថាយើងនឹងចងចាំទ្រង់ជានិច្ច ហើយថាយើងនឹងរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ។

នៅពេលយើងស្មោះត្រង់ចំពោះការសន្យាទាំងឡាយ ដែលយើងបានធ្វើអំឡុងពេលពិធីសាក្រាម៉ង់ នោះយើងអាចមានព្រះវិញ្ញាណគង់នៅជាមួយយើងជានិច្ច ។

អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ឲ្យសិស្សគូសចំណាំសេចក្ដីពិតទាំងនេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។

- សូមប្រៀបធៀបបញ្ជីនៅលើក្ដារខៀនជាមួយនឹង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៣៧ តើអ្នកឃើញមានភាពស្រដៀងគ្នាអ្វីខ្លះ នៅក្នុងការសន្យាដែលបានធ្វើឡើងអំឡុងពេលសាក្រាម៉ង់ និងសេចក្ដីសញ្ញានៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ?

សូមពន្យល់ថា នៅពេលយើងទទួលទានសាក្រាម៉ង់ នោះយើងរំឭកសេចក្ដីសញ្ញា ដែលយើងធ្វើ ពេលយើងត្រូវបានជ្រមុជទឹក និងបញ្ជាក់ ។

- តើយើង អាចបង្ហាញពីឆន្ទៈរបស់យើងដើម្បីលើកដាក់មកលើខ្លួនយើងនូវព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយ៉ាងដូចម្ដេច ? (ចម្លើយអាចរួមមាន ការឈរសម្រាប់អ្វីដែលត្រូវ ការប្រាប់អ្នកដទៃថា យើងគឺជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ ការចែកចាយជំនឿរបស់យើងទៅលើទ្រង់ និងការចូលរួមក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់) ។
- តើរឿងមួយចំនួនណាខ្លះ ដែលយើងអាចធ្វើដើម្បីចងចាំព្រះអង្គសង្គ្រោះជានិច្ច ?
- តើការទទួលទានសាក្រាម៉ង់ ជួយយើង « បង្ហាញនូវ. . . ការដើរ និងវាចាដ៏សុចរិត » យ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីតម្លៃនៃការមានព្រះវិញ្ញាណគង់នៅជាមួយយើង សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមមកពីកូនសៀវភៅ*ពិតចំពោះសេចក្ដីជំនឿ* ។ សូមសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់នូវពរជ័យទាំងឡាយ អំពីការរំឭកសេចក្ដីសញ្ញាបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យើង ។

« អ្នកបានទទួលពរជ័យដ៏មហិមា ពេលអ្នករក្សាសេចក្ដីសញ្ញាបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ នៅពេលអ្នករំឭកវា នោះព្រះអម្ចាស់រំឭកការសន្យាដែលបានធ្វើដើម្បីផ្ដាច់បាបរបស់អ្នក ។ បានស្អាតពីអំពើបាប អ្នកអាច ‹ មានព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់គង់នៅជាមួយនឹង [អ្នក] ជាដរាប › (គ. និង ស. ២០:៧៧) ។ ការមានភាពជាដៃគូនៃព្រះវិញ្ញាណដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនគឺជាអំណោយដ៏ធំបំផុតមួយ ដែលអ្នកអាចទទួលបានក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់ ។ ព្រះវិញ្ញាណនឹងដឹកនាំអ្នកនៅលើផ្លូវនៃសេចក្ដីសុចរិត និងភាពសុខសាន្ត ដែលដឹកនាំអ្នកទៅកាន់ជីវិតដ៏នៅអស់កល្ប ជាមួយនឹងព្រះវរបិតាសួគ៌របស់អ្នក និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ » (*ពិតចំពោះសេចក្ដីជំនឿ ៖ ឯកសារយោងនៃដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៤], ទំព័រ ១៤៨) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណា (ឬសរសេរ) អំពីរបៀបដែលពួកគេនឹងរៀបចំខ្លួនដើម្បីទទួលទានសាក្រាម៉ង់ក្នុងសប្ដាហ៍នេះ ។ អ្នកអាចនឹងចង់ចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីតម្លៃនៃការរំឭកសេចក្ដីសញ្ញាបុណ្យជ្រមុជទឹកប្រចាំសប្ដាហ៍របស់យើង ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៨០–៨៤

ព្រះអម្ចាស់ណែនាំដល់ថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រឲ្យរក្សាកំណត់ត្រាសមាជិកភាពសាសនាចក្រត្រឹមត្រូវ

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៨១–៨៤ ដោយការជូនដំណឹងដល់សិស្សថា អ្នកកាន់បព្វជិតភាពនៅក្នុងសាសនាចក្រជំនាន់មុន ត្រូវបានណែនាំឲ្យកត់ត្រាឈ្មោះរបស់មនុស្សដែលបានចូលរួមក្នុងសាសនាចក្រ ។ ពួកគេរក្សាទុកឈ្មោះទាំងឡាយនៅក្នុងសៀវភៅមួយ ។ ឈ្មោះរបស់អ្នកទាំងឡាយដែលបានចាកចេញពីសាសនាចក្រ ត្រូវបានដកចេញពីសៀវភៅនោះ ។ បន្ថែមពីលើនោះ សមាជិកនៃសាសនាចក្រ ដែលបានផ្លាស់ពីទីតាំងមួយទៅទីតាំងមួយទៀត គឺត្រូវយកវិញ្ញាបនបត្រនៃសមាជិកភាពរបស់ពួកគេទៅជាមួយ ដើម្បីប្រគល់ទៅឲ្យអ្នកដឹកនាំបព្វជិតភាពថ្មីរបស់ពួកគេ ។ នៅជំនាន់របស់យើង អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ បន្តរក្សាកំណត់ត្រាសមាជិកភាពត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែវិធីសាស្ត្រនៃការធ្វើវា គឺមានភាពងាយស្រួលច្រើន ។

អ្នកអាចបញ្ចប់ដោយការចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលបានពិភាក្សានៅក្នុងមេរៀន ។

មេរៀនទី ២៩

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២១

បុព្វកថា

នៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ សាសនាចក្រ នៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ ត្រូវបានរៀបចំឡើងជាផ្លូវការនៅថ្ងៃទី ៦ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៣០ នៅផ្ទះរបស់ ពេត្រុស វិតមើរ ស៊ីញ៉័រ ក្នុងហ្វាយ៉េត រដ្ឋនូវយ៉ោក ។ មានមនុស្សជិត ៦០ នាក់បានមកចូលរួមការប្រជុំ ដែលមានការអធិស្ឋាន ការគាំទ្រ ការតែងតាំង ការបម្រើសាក្រាម៉ង់ និងពិធីបញ្ជាក់ ។ នៅក្នុងការប្រជុំនេះ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈ ដែលឥឡូវ បានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២១ ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសអំពី ការហៅបម្រើ និង ទំនួលខុសត្រូវរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ហើយបានណែនាំដល់សមាជិកសាសនាចក្រឲ្យស្ដាប់តាមពាក្យសម្ដីរបស់លោក ។

បង្រៀនដោយព្រះវិញ្ញាណ ហើយថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ

សូមអ្នកខំឲ្យអស់ពីលទ្ធភាពដើម្បីបង្កើតបរិយាកាសមួយ ដែលសិស្សអាចត្រូវបានបង្រៀនដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ វិធីដ៏មានអត្ថន័យបំផុតមួយ ដើម្បីបង្កើតបរិយាកាសមួយដូច្នេះគឺ ផ្ដោតឧទាហរណ៍ និងការពិភាក្សារបស់អ្នកទៅលើព្រះអង្គសង្គ្រោះ ថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីទ្រង់ឲ្យញឹកញាប់ ហើយផ្ដល់ឱកាសឲ្យសិស្សថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីទ្រង់ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២១:១–៣

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ត្រូវបានតាំងឲ្យធ្វើជាព្យាការី និងអ្នកមើលឆុតនៃសាសនាចក្រ

សូមគិតសុំសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យច្រៀងបទ « យើងសូមអរគុណទ្រង់ចំពោះព្យាការី » (*ទំនុកតម្កើង* លេខ ១៩) ជាផ្នែកនៃការប្រជុំធម្មនិដ្ឋានប្រចាំថ្ងៃ ។ នៅពេលអ្នកចាប់ផ្ដើមមេរៀន សូមប្រាប់អំពីទំនុកតម្កើងនេះ ហើយសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើមូលហេតុមួយចំនួនអ្វីខ្លះ ដែលអ្នកមានអារម្មណ៍ថ្លែងអំណរគុណចំពោះព្យាការីម្នាក់ ?

សូមពន្យល់ដល់សិស្សថា នៅក្នុងការសិក្សារបស់ពួកគេអំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២១ ពួកគេនឹងរៀនពីសេចក្ដីពិតដែលអាចបង្កើនការយល់ដឹងរបស់ពួកគេអំពីតួនាទីរបស់ពួកព្យាការី ។ ដើម្បីផ្ដល់ដល់សិស្សនូវបរិបទជាប្រវត្តិសាស្ត្រមួយចំនួនសម្រាប់វិវរណៈនេះ សូមសង្ខេបព័ត៌មានដែលបានផ្ដល់ឲ្យនៅក្នុងបុព្វកថាមេរៀននេះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២១:១ ឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាម រកមើលតំណែង ដែលយ៉ូសែបស្ម៊ីធ នឹងត្រូវបានគេស្គាល់ ។ បន្ទាប់មកសូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរាយការណ៍នូវអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើវាមានន័យយ៉ាងណា ដែលព្រះអម្ចាស់បានហៅយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ឲ្យធ្វើជាអ្នកមើលឆុតនោះ ?
- តើវាមានន័យយ៉ាងណា ដែលព្រះអម្ចាស់បានហៅយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ឲ្យធ្វើជាព្យាការីនោះ ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់នូវតំណែងទាំងនេះ និងទំនួលខុសត្រូវដែលមានក្នុងនោះ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរនាក់ឲ្យអានការពិពណ៌នាអំពីអ្នកមើលឆុត និងព្យាការីម្នាក់ ដូចខាងក្រោមនេះឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យពួកគេអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍និមួយៗយឺតៗ ឈប់បន្តិចនៅពេលបញ្ចប់ប្រយោគនីមួយៗ ។ សូមសិស្សផ្សេងទៀតក្នុងថ្នាក់ឲ្យស្ដាប់មើលប្រយោគទាំងឡាយ ដែលមានអត្ថន័យដល់ពួកគេ ហើយត្រៀមខ្លួនដើម្បីពន្យល់ពីមូលហេតុ ។

« អ្នកមើលឆុត គឺជាអ្នកដែលមើលឃើញដោយភ្នែកខាងវិញ្ញាណ ។ លោកដឹងពីអត្ថន័យនៃអ្វីដែលហាក់ដូចជា [ស្រពិចស្រពិល ឬលាក់កំបាំង] ចំពោះអ្នកដទៃ ហេតុដូច្នេះហើយលោកគឺជាអ្នកបកប្រែ និង អ្នកបញ្ជាក់ពីសេចក្ដីពិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ គាត់ព្យាករណ៍អនាគតកាលពីអតីតកាល និង បច្ចុប្បន្នកាល ។ ការណ៍នេះ គាត់ធ្វើដោយអំណាចនៃព្រះអម្ចាស់ដែលប្រតិបត្តិការតាមរយៈគាត់ដោយផ្ទាល់ ឬ មិនផ្ទាល់ជាមួយនឹងជំនួយនៃឧបករណ៍ដ៏ទេវភាពដូចជា យូរីម និង ធូមីម ។ និយាយរួមលោកគឺជាមនុស្សម្នាក់ដែលមើលឃើញ ដែលដើរនៅក្នុងពន្លឺរបស់ព្រះអម្ចាស់ ទាំងបើកភ្នែក »
(John A. Widtsoe, *Evidences and Reconciliations,* arr. G. Homer Durham, ៣ vols. in ១ [១៩៦០], ២៥៨) ។

ព្យាការី គឺជា « បុរសម្នាក់ដែលត្រូវបានហៅដោយព្រះ ដើម្បីនិយាយជំនួស ព្រះ ។ ក្នុងនាមជាសារទូតរបស់ព្រះ ព្យាការីម្នាក់ ទទួលបទបញ្ញត្តិ ព្យាករ ហើយទទួលវិវរណៈមកពីព្រះ ។ ទំនួលខុសត្រូវរបស់លោក គឺដើម្បីបង្ហាញពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ និងលក្ខណៈពិតរបស់ព្រះចំពោះមនុស្សលោក ហើយបង្ហាញពីអត្ថន័យនៃការទំនាក់ទំនងរបស់ទ្រង់ជាមួយពួកគេ ។ ព្យាការីម្នាក់ ប្រកាសបដិសេធអំពើបាបទាំងស្រុង ហើយទាយទុកពីផលវិបាករបស់វា ។ លោកគឺជាអ្នកផ្សាយអំពីសេចក្ដីសុចរិត ។ ក្នុងឱកាសខ្លះ ពួកព្យាការីអាចនឹងត្រូវបានបំផុសគំនិតឲ្យទាយទុកជាមុនអំពី អនាគតកាលសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់មនុស្សលោក ។ ទោះជាយ៉ាងណា ទំនួលខុសត្រូវចម្បងរបស់លោក គឺត្រូវថ្លែងជាសាក្សីអំពីព្រះគ្រីស្ទ » (សេចក្ដីណែនាំដល់បទគម្ពីរទាំងឡាយ « ព្យាការី » scriptures.lds.org) ។

បន្ទាប់ពីនិយមន័យនីមួយៗបានអានហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សមួយចំនួនឲ្យពន្យល់ថាប្រយោគណាដែលពួកគេមានចំណាប់អារម្មណ៍ ។

មុនពេលបន្ត វាអាចនឹងជាប្រយោជន៍ដើម្បីពិភាក្សាជាមួយសិស្សដោយសង្ខេបអំពីនិយមន័យនៃតំណែងផ្សេងៗទៀតដូចខាងក្រោម ដែលបានផ្ដល់ឲ្យនៅក្នុងខទីមួយនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២១ ៖

អ្នកបកប្រែ ៖ ជាមនុស្សម្នាក់ដែល (១) បកប្រែពាក្យសម្ដីក្នុងការសរសេរ ឬការនិយាយ ទៅជាភាសាផ្សេងទៀត ឬ (២) ផ្ដល់អត្ថន័យកាន់តែច្បាស់ចំពោះការបកប្រែរួចហើយ តាមរយៈការកែលម្អ ឬការកែតម្រូវបា ឬដោយការស្ដារនូវឯកសារដែលបានបាត់បង់ទៅ (សូមមើល សេចក្ដីណែនាំដល់បទគម្ពីរទាំងឡាយ, « ការបកប្រែ » scriptures.lds.org) ។

ពួកសាវក ៖ ជាសាក្សីពិសេសម្នាក់របស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដល់ពិភពលោក (សូមមើល សេចក្ដីណែនាំដល់បទគម្ពីរទាំងឡាយ« សាវក ») ។

អែលឌើរ ៖ « ជាតំណែងត្រឹមត្រូវ ដែលបានផ្ដល់ទៅឲ្យអ្នកកាន់បព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែកទាំងអស់ » និងផ្ដល់ចំពោះនរណាម្នាក់ ដែលត្រូវបានហៅឲ្យបម្រើកិច្ចការព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទពេញម៉ោង (សូមមើល សេចក្ដីណែនាំដល់បទគម្ពីរទាំងឡាយ « អែលឌើរ ») ។

- តើតំណែងដែលបានផ្ដល់ទៅឲ្យ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ជួយអ្នកយល់អំពីតួនាទីសំខាន់របស់លោកក្នុងការស្ដារឡើងវិញយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២១:២–៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះបានបំផុសគំនិតដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ឲ្យធ្វើ ។ សូមសិស្សឲ្យប្រាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។ (សិស្សគួរតែបង្ហាញពីសេចក្ដីពិតថា **ព្រះបានដឹកនាំ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ឲ្យស្ដារសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទឡើងវិញ**) ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា វាសំខាន់សម្រាប់យើងដើម្បីដឹងថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ត្រូវបានហៅដោយព្រះ ដើម្បីស្ដារឡើងវិញ និងដឹកនាំសាសនាចក្ររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដូច្នេះ ?

សូមបង្ហាញដល់សិស្សនូវរូបភាព បងប្រុស យ៉ូសែប (*សៀវភៅសិល្បៈនៃដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៩], លេខ ៨៦; សូមមើលផងដែរ LDS.org) ហើយថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិត ដែលអ្នកបានពិភាក្សាខាងលើ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២១:៤–៩

សមាជិកនៃសាសនាចក្រ គួរតែស្ដាប់តាមពាក្យសម្ដីរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ

សូមរំឭកសិស្សថា ព្រះអម្ចាស់ បានប្រទាននូវវិវរណៈនេះនៅថ្ងៃដែលសាសនាចក្រត្រូវបានរៀបចំឡើង ។ វិវរណៈនេះត្រូវបានប្រគល់ឲ្យនៅថ្ងៃពិសេសនេះ គឺផ្ដល់នូវភាពសំខាន់ជាពិសេសអំពីវា ។

សូមសរសេរនូវពាក្យ ឬឃ្លាទាំងឡាយដូចខាងក្រោមដកស្រង់ពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២១:៤–៥ នៅលើក្ដារខៀន (សូមកុំដាក់បញ្ចូលទាំងនិយមន័យនៅក្នុងវង់ក្រចកនោះឡើយ) ៖

សាសនាចក្រ (សមាជិកនៃសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ នៅក្នុងជំនាន់របស់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ ក៏ដូចជានៅក្នុងជំនាន់យើងផ្ទាល់ផងដែរ) ។

របស់លោក (ជាពិសេសចំពោះ យ៉ូសែប ស៊្មីធ ប៉ុន្តែក៏អាចសំដៅទៅលើប្រធានសាសនាចក្របច្ចុប្បន្នផងដែរ)

ពាក្យសម្ដី និងបញ្ញត្តិទាំងឡាយ (អាចសំដៅទៅលើការបង្រៀន និងដំបូន្មានរបស់ព្យាការីម្នាក់ រួមមានទាំងការណែនាំជាក់លាក់ ដែលត្រូវបានប្រទានឲ្យដោយព្រះអម្ចាស់ តាមរយៈព្យាការី ផងដែរ)

ដោយសេចក្ដីអត់ធន់ និងសេចក្ដីជំនឿគ្រប់យ៉ាង (អាចមានន័យថា យើងអាចទុកចិត្តទាំងស្រុងទៅលើការបង្រៀនរបស់ព្យាការី ថាយើងពុំគួររិះគន់លោក ថាយើងគួរតែធ្វើតាមដំបូន្មានរបស់លោក ដោយពុំគិតអំពីការធ្លាក់ចុះផ្ទាល់ខ្លួន ដែលលោកអាចមាន ហើយថាយើងគួរតែរង់ចាំពរជ័យដែលបានសន្យាដោយអត់ធន់)

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២១:៤–៥ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយពិចារណាអំពីអត្ថន័យនៃពាក្យ ឬឃ្លានៅលើក្ដារខៀន ។ បន្ទាប់ពីផ្ដល់ពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមសួរដល់សិស្សថា តើពួកគេនឹងកំណត់ពាក្យ និងឃ្លាទាំងនេះ យ៉ាងដូចម្ដេច ។ អ្នកអាចនឹងចង់ប្រើនិយមន័យនៅក្នុងរង្វង់ក្រចកដើម្បីដឹកនាំការពិភាក្សា ។ បន្ទាប់មក សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោមនេះ ៖

- យោងតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២១:៤–៥ តើការបង្រៀនរបស់ព្យាការីណាមួយ ដែលយើងត្រូវស្ដាប់ ? (យើងត្រូវស្ដាប់ « រាល់ពាក្យសម្ដីរបស់លោក និងបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយ ») ។
- ហេតុអ្វីពេលខ្លះវាតម្រូវឲ្យមានការអត់ធន់ និងសេចក្ដីជំនឿដើម្បីស្ដាប់ពាក្យសម្ដីរបស់ព្យាការី ?
- តើការដឹងថា ព្យាការី ទទួលបានដំបូន្មាន និងបទបញ្ញត្តិមកពីព្រះអម្ចាស់ ជួយដល់អ្នកទទួលយកពាក្យសម្ដីរបស់លោក « ដោយសេចក្ដីអត់ធន់ និងសេចក្ដីជំនឿគ្រប់យ៉ាង » តាមរបៀបណា ? (គ. និង ស. ២១:៥) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ៗឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២១:៦ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលពរជ័យបីយ៉ាងដែលបាន ផ្ដល់ដល់អ្នកទាំងឡាយ ដែលទទួលបានពាក្យសម្ដីរបស់ព្យាការីដោយសេចក្ដីអត់ធន់ និងសេចក្ដីជំនឿ ។ (អ្នកអាចពន្យល់ ថា អត្ថន័យមួយនៃពាក្យ *ញាប់ញ័រ* គឺធ្វើឲ្យរបូត ឬដាច់ចេញពីអ្វីមួយដែលទ្រទ្រង់វា ឬដាច់ចេញពីប្រអប់មួយ ។ ដូច្នេះការ បកប្រែមួយនៃខគម្ពីរនេះ អាចថា នៅពេលស្ថានសួគ៌ញាប់ញ័រ « ដើម្បីសេចក្ដីល្អដល់ [យើង] » នោះវិវរណៈ និងពរជ័យ ទាំងឡាយ គឺត្រូវបាន « ដាច់ចេញមក » ហើយចាក់ស្រោចមកលើអ្នកទាំងឡាយដែលធ្វើតាមពួកព្យាការីនៅរស់) ។

- តើអ្នកនឹងសង្ខេបការសន្យាដែលបានប្រទានឲ្យដល់អ្នកទាំងឡាយណាដែលបានស្ដាប់តាមពាក្យសម្ដីរបស់ព្យាការីយ៉ាង ដូចម្ដេច ? (សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែបង្ហាញពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងស្ដាប់តាមពាក្យសម្ដីរបស់ព្យាការី នោះយើងនឹងត្រូវបានការពារទាស់នឹងមារសត្រូវ** ។ អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើ ក្ដារខៀន) ។
- តើការស្ដាប់តាមពាក្យសម្ដីរបស់ព្យាការី « កម្ចាត់អំណាចនៃសេចក្ដីងងឹតចេញ » យ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់គោលការណ៍ ដែលពួកគេទើបនឹងបានប្រាប់ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗ នូវការដកស្រង់ដូចខាង ក្រោមនេះ ស្ដីអំពី ការដើរលេងជាគូ (ឬការដកស្រង់មួយទៀត អំពី ជម្រើសរបស់អ្នក) ចេញមកពីកូនសៀវភៅ *ដើម្បីកម្លាំង នៃយុវជន* ។ សូមឲ្យសិស្សផ្សេងទៀតក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់ដោយយកចិត្តទុកដាក់ ហើយប្រាប់អំពីដំបូន្មានរបស់ព្យាការី និងពរជ័យ ដែលបានសន្យា ។ បន្ទាប់ពីសិស្សបានបញ្ចប់ការអានរួចហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរាយការណ៍នូវអ្វីដែលពួកគេបានប្រាប់ ។

> « ការដើរលេងជាគូ គឺជាសកម្មភាពមួយដែលបានដាក់ ដើម្បីអនុញ្ញាតឲ្យយុវជនម្នាក់ និង យុវនារីម្នាក់ ចាប់ផ្ដើមស្គាល់ គ្នាបានប្រសើរជាង ។ នៅក្នុងវប្បធម៌ ដែលការដើរលេងជាគូ អាចទទួលយកបាន វាអាចជួយអ្នកឲ្យរៀន និង អនុវត្តនូវ ជំនាញខាងសង្គម អភិវឌ្ឍមិត្តភាព មានភាពសប្បាយរីករាយ និង ទីបំផុតរកឃើញដៃគូដ៏អស់កល្បជានិច្ចម្នាក់ ។
>
> « អ្នកមិនគួរដើរលេងជាគូឡើយ រហូតដល់អ្នកមានអាយុយ៉ាងតិច ១៦ ឆ្នាំសិន ។ នៅពេលដែលអ្នកចាប់ផ្ដើមដើរ លេងជាគូ សូមទៅជាមួយនឹងគូផ្សេងទៀត ។ សូមចៀសវាងពីការដើរលេងជាគូ ញឹកញាប់ជាមួយនឹងដៃគូដដែលៗ ។ ការអភិវឌ្ឍន៍ទំនាក់ទំនងស្និទ្ធស្នាលតាំងពីវ័យក្មេងពេក អាចរាំងអ្នកមិនឲ្យមានឱកាសស្គាល់មនុស្សផ្សេងទៀត ដែលអ្នក ជួប ហើយប្រហែលជាអាចនាំទៅរកភាពអសីលធម៌ ។ សូមអញ្ជើញឪពុកម្ដាយរបស់អ្នកឲ្យស្គាល់មនុស្ស ដែលអ្នកដើរលេង ជាគូជាមួយ ។
>
> « សូមជ្រើសរើសដើរលេងតែជាមួយអ្នកទាំងឡាយណា ដែលមានបទដ្ឋានសីលធម៌ខ្ពស់ ហើយនឹងនៅក្នុងក្រុម ដែលអ្នក អាចរក្សានូវបទដ្ឋានរបស់អ្នកបាន ។ សូមចងចាំថា យុវជនម្នាក់ និងយុវនារីម្នាក់ដើរលេងជាគូ គឺមានទំនួលខុសត្រូវដើម្បី ការពារកិត្តិយស និងគុណធម៌ឲ្យគ្នាទៅវិញទៅមក » (*ដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន* [កូនសៀវភៅ ឆ្នាំ ២០១១], ៤; សូមមើល ផងដែរ LDS.org) ។

- តើអ្នក ឬនរណាម្នាក់ដែលអ្នកស្គាល់ ទទួលបានពរជ័យពីការស្ដាប់តាមពាក្យសម្ដី និងបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយនៃព្យាការីនៅរស់នៅពេលណា ?

សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីអ្វីដែលពួកគេត្រូវធ្វើ ដើម្បីប្រកាសអំពីពរជ័យដែលបានសន្យានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២១:៦ ។ សូមអះអាងនឹងពួកគេថា នៅពេលពួកគេស្ដាប់តាមពាក្យសម្ដីរបស់ព្យាការីដោយយកចិត្តទុកដាក់ នោះពួកគេនឹងទទួលបានពរជ័យដ៏អស្ចារ្យក្នុងពេលនេះ និងដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២១:៧–៩ ឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវបំណងប្រាថ្នា និងឥរិយាបទសុចរិតរបស់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។

- តើយើងរៀនបានអ្វីខ្លះអំពីព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ចេញមកពីខគម្ពីរទាំងនេះ ?

- តើអ្នកគិតថា ខគម្ពីរទាំងនេះក៏អាចអនុវត្តចំពោះប្រធាននៃសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយបច្ចុប្បន្ននេះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:១០–១២

អូលីវើរ ខៅឌើរី ត្រូវបានទទួលស្គាល់ជាអែលឌើរ និងអ្នកផ្សាយម្នាក់

សូមប្រាប់សិស្សថា នៅក្នុងការប្រជុំដំបូងរបស់សាសនាចក្រ អូលីវើរ ខៅឌើរី ត្រូវបានតែងតាំងជាអែលឌើរម្នាក់ ដោយព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ហើយព្យាការី ត្រូវបានតែងតាំងជាអែលឌើរ ដោយអូលីវើរ ខៅឌើរី ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យផ្លាស់វេណគ្នាអានឮៗ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២១:១០–១២ ។

អ្នកក៏អាចចង់ចង្អុលបង្ហាញថា នៅក្នុង ខ ១០ ព្រះអម្ចាស់សំដៅទៅលើ អូលីវើរ ខៅឌើរី ថាជា «សាវករបស់យើង » (សូមមើលផងដែរ គ. និង ស. ២០:២–៣) ។ សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងភាសាក្រិច ពាក្យថា *សាវក* មានន័យថា « ជាមនុស្សម្នាក់ដែលត្រូវបានបញ្ជូន » (សេចក្ដីណែនាំដល់បទគម្ពីរទាំងឡាយ « សាវក » scriptures.lds.org) ។ អូលីវើរ ខៅឌើរី ត្រូវបានបញ្ជូនមកដោយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយបានបញ្ជាឲ្យថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។ ទោះបីជាអូលីវើរ ត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យនូវទំនួលខុសត្រូវជាសាវកក្ដី ក៏លោកពុំមែនជាសមាជិកនៃ កូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ដែរ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ លោកបានជួយនៅក្នុងការស្វែងរកបុរស ដែលត្រូវបានហៅថាជាសមាជិកនៃកូរ៉ុមនោះ ពេលវាត្រូវបានរៀបចំឡើងនៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៥ ។

- យោងតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២១:១១ តើអូលីវើរ ខៅឌើរី ត្រូវបានសុំឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ? (ថ្លែងពីព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់) ។

- តើការថ្លែងអំពីព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ មានន័យយ៉ាងណាចំពោះអ្នក ?

សូមបញ្ចប់មេរៀនថ្ងៃនេះ ដោយការលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យធ្វើតាមការបំផុសគំនិត ដែលពួកគេបានទទួលស្ដីអំពីរបៀបដែលពួកគេអាចថ្លែងពីព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយធ្វើជាតំណាងឲ្យសាសនាចក្រ នៅក្នុងគ្រួសាររបស់ពួកគេ សហគមន៍របស់ពួកគេ និងពិភពលោក ។

មេរៀនទី ៣០

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២២–២៣

បុព្វកថា

អំឡុងការក្បត់សាសនាដ៏ធំ ពិធីបរិសុទ្ធនៃសាសនាចក្ររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ត្រូវបានផ្លាស់ប្ដូរ លុបបំបាត់ ឬធ្វើឡើងដោយគ្មានសិទ្ធិអំណាចត្រឹមត្រូវ ។ នៅក្នុងវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២២ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាក់ថា ពិធីបរិសុទ្ធនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ត្រូវបានធ្វើឡើងដោយអ្នកទាំងឡាយណាដែលមានសិទ្ធិអំណាចដើម្បីផ្ដល់សមាជិកភាពសាសនាចក្រដល់បុគ្គលម្នាក់ៗ ហើយអាចចូលទៅក្នុងនគររបស់ព្រះ ។ កណ្ឌ ២៣ នៃគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា រួមទាំងវិវរណៈមួយ ដែលបានទទួលដោយ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ សម្រាប់បុរសប្រាំនាក់ ដែលមានបំណងប្រាថ្នាយ៉ាងខ្លាំង ដើម្បីដឹងអំពីព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះអំពីពួកគេ ៖ អូលីវើរ ខៅឌើរី, ហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធ, សាំយូអែល ស្ម៊ីធ, យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ស៊ីញ៉័រ និង យ៉ូសែប ណៃត៍ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដី សញ្ញា ២២

ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ត្រូវតែធ្វើឡើងដោយអ្នកទាំងឡាយ ដែលមានសិទ្ធិអំណាចត្រឹមត្រូវ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សបីនាក់ឲ្យ ដើរតួក្នុងការសម្ដែងមួយ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យដើរតួជាអ្នករៀន ដែលជឿថា សាសនាចក្រពិត ។ អ្នករៀនបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ដោយការពន្លិចទៅក្នុងទឹក នៅព្រះវិហារផ្សេងរួចហើយ ហើយពុំយល់ថា ហេតុអ្វីក៏ចាំបាច់ត្រូវទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកម្ដងទៀតនោះទេ ។ សូមសិស្សពីរនាក់ផ្សេងទៀត ឲ្យដើរតួជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ដែលព្យាយាមឆ្លើយតបចំពោះសំណួររបស់អ្នករៀន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យគិតពីរបៀបដែលពួកគេអាចឆ្លើយតប បើពួកគេស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពដូចគ្នានេះ ។

ការសម្ដែង

ការសម្ដែងនឹងជួយសិស្សឲ្យអនុវត្តដំណោះស្រាយដំណឹងល្អទៅក្នុងស្ថានភាពជីវិតពិត ។ ការសម្ដែងនឹងកាន់តែមានជោគជ័យ បើអ្នកផ្ដល់ទៅដល់អ្នកចូលរួមសម្ដែងនូវព័ត៌មានគ្រប់គ្រាន់ ហើយផ្ដល់ពេលឲ្យរៀបចំខ្លួន ។ នៅពេលសិស្សសម្ដែង ពួកគេនឹងមានកំហុសឆ្គង ។ សូមបង្ហាញនូវការយល់ចំពោះអារម្មណ៍ និងអាកប្បកិរិយារបស់ពួកគេ ហើយមិនត្រូវរិះគន់ចំពោះកំហុសឆ្គងរបស់ពួកគេទេ ។ នៅចុងបញ្ចប់នៃការសម្ដែង វាអាចនឹងមានប្រយោជន៍ ដើម្បីសួរឲ្យអ្នកមើល បើមានគំនិតផ្សេងដែលពួកគេអាចនឹងនិយាយ បើពួកគេជាសម្ដែងវិញនោះ ។

បន្ទាប់ពីការសម្ដែង សូមពន្យល់ថា វិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២២ ត្រូវបានបំផុសគំនិតដោយស្ថានភាពស្រដៀងគ្នាមួយ ។ មានមនុស្សជាច្រើនដែលចង់ក្លាយជាសមាជិកសាសនាចក្រ បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅក្នុងជំនឿពីមុនរបស់ពួកគេហើយ ។ ពួកគេងឿងឆ្ងល់ថា ហេតុអ្វីក៏ពួកគេត្រូវទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកម្ដងទៀត ។

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានសួរដល់ព្រះអម្ចាស់អំពីសំណួររបស់ពួកគេ ។ ក្នុងចម្លើយ ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀននូវគោលលទ្ធិដ៏សំខាន់មួយនៃការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២២: ១ ២២:១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលឃ្លាមួយដែលទាក់ទងទៅនឹងការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អ ។

- តើឃ្លាណា ក្នុងខគម្ពីរនេះ ដែលទាក់ទងនឹងការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អ ? (« សេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ច) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់នូវឃ្លានេះ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ។

« *សេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ច* គឺជាភាពពេញលេញនៃដំណឹងល្អ ។ [សូមមើល គ. និង ស.៦៦:២] ។ វាមាននូវ ‹ សេចក្ដីសញ្ញា កិច្ចសន្យា សំបុត្រជានា កាតព្វកិច្ច សម្បថ ការសច្ចា ការប្រព្រឹត្តិ ការរួបរួម ការចូលរួម ឬការសង្ឃឹម › ដែលភ្ជាប់មកលើសមាជិកនៃសាសនាចក្រ ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃការសន្យា ឬព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដោយសិទ្ធិអំណាចនៃប្រធានសាសនាចក្រដែលកាន់កូនសោទាំងឡាយ ។ [សូមមើល គ. និង ស. ១៣២:៧] ។ ប្រធាននៃសាសនាចក្រកាន់កូនសោទាំងឡាយនៃបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក ។ លោកផ្ទេរសិទ្ធិអំណាចដល់អ្នកដទៃ ហើយផ្ដល់សិទ្ធិឲ្យពួកគេធ្វើពិធីបរិសុទ្ធដ៏ពិសិដ្ឋនៃបព្វជិតភាព ។

« អាពាហ៍ពិពាហ៍សម្រាប់ភាពអស់កល្បគឺជាសេចក្ដីសញ្ញាអស់កល្បអស់កាលជានិច្ច *មួយ* ។ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ក៏ជាសេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ច *មួយ* [សូមមើល គ និង ស ១៣២: ២២] ហើយក៏ដូចជាការតែងតាំងបព្វជិតភាពដែរ ហើយសេចក្ដីសញ្ញាដទៃទៀតទាំងអស់ គឺអស់កល្បអស់កាលជានិច្ច ហើយជាផ្នែកមួយនៃ *សេចក្ដី សញ្ញាថ្មី* ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ច ដែលឱបក្រសោបនូវរឿងគ្រប់យ៉ាង » (*Answers to Gospel Questions,* ចងក្រងដោយ Joseph Fielding Smith Jr., វ៉ុលទី៥ [ឆ្នាំ១៩៥៧– ៦៦ ១:៦៥) ។

សូមឲ្យសិស្សសង្ខេបតាមសម្ដីផ្ទាល់របស់ពួកគេអំពីអត្ថន័យនៃឃ្លាថា *សេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ច* ។

- តើការរៀនសូត្រអំពីសេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ច អាចជាជំនួយដល់អ្នកទាំងឡាយដែលត្រូវបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ដោយគ្មានសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាពយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើពិធីបរិសុទ្ធ នៅក្រោមសេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ច ដែលបានធ្វើឡើងដោយសិទ្ធិអំណាចអ្វី ? (សិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាព) ។

សូមសរសេរនូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ត្រូវតែធ្វើឡើងដោយមនុស្សម្នាក់ ដែលមានសិទ្ធិអំណាចមកពីព្រះ ។**

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២២:២–៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់អំពីឃ្លាដែលចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះអម្ចាស់ពុំទទួលយកពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ដែលបានធ្វើឡើងដោយគ្មានសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាពនោះទេ ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់ បានសំដៅពិធីបរិសុទ្ធនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ជាការចូលទៅក្នុង « ទ្វារចង្អៀត » (សូមមើល គ និង ស ២២: ២) ។ បន្ទាប់មកសូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យប្រាប់នូវអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយគ្មានសិទ្ធិអំណាច អាចជា « កិច្ចការគ្មានន័យ » របៀបណា ? (វាពុំផ្ដល់ប្រយោជន៍ដ៏អស់កល្បដល់អ្នកទាំងឡាយដែលបានធ្វើកិច្ចការនោះទេ) ។
- យោងតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៣: ៣ តើព្រះអម្ចាស់បានធ្វើអ្វីខ្លះ ព្រោះតែកិច្ចការដ៏គ្មានន័យ ដែលត្រូវបានធ្វើឡើងនៅគ្រានោះ ? (ទ្រង់បានធ្វើឲ្យសេចក្ដីសញ្ញារបស់ទ្រង់ ស្ដាបនាឡើងវិញ ហើយសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ ត្រូវបានស្ដាបនាឡើង) ។
- តើអ្នកត្រូវបានប្រទានពរយ៉ាងដូចម្ដេច ដោយសារតែអ្នកបានក្លាយជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ– ជាព្រះវិហារតែមួយគត់ ដែលមានសិទ្ធិអំណាចដើម្បីធ្វើពិធីបរិសុទ្ធសំខាន់ៗ ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៣

បុរសប្រាំនាក់ត្រូវបានហៅឲ្យពង្រឹងដល់សាសនាចក្រ

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីគ្រាមួយ ដែលពួកគេត្រូវការពាក្យសម្ដីនៃការលើកទឹកចិត្ត ឬការដឹកនាំមកពីមនុស្សផ្សេងទៀត ។ អ្នកអាចនឹងសុំឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យមើលសេចក្ដីណែនាំ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៣ ហើយប្រាប់ពីបុរសប្រាំនាក់ដែលបានថ្លែងនៅក្នុងកណ្ឌនេះ ។ សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងវិវរណៈនេះបុរសទាំងនេះម្នាក់ៗបានទទួលការណែនាំជាក់លាក់មកពីព្រះអម្ចាស់ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យរកមើលមេរៀនដែលពួកគេអាចរៀន នៅពេលពួកគេសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅកាន់បុរសទាំងនេះ ។ ជីវប្រវត្តិខ្លីៗដូចខាងក្រោម ផ្ដល់បរិបទដ៏ជាជំនួយសម្រាប់ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៣ ។

ហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធ ជាបងប្រុសរបស់ ព្យាការី បានជួយក្នុងការបោះពុម្ពព្រះគម្ពីរមរមនដោយការធ្វើការដោយផ្ទាល់ជាមួយនឹងអ្នកបោះពុម្ព ។ គាត់បានបម្រើជាប្រធាននៃសាខាទីមួយរបស់សាសនាចក្រនៅ ខូស្វីល រដ្ឋនូវយ៉ោក ។ ហៃរ៉ុម ស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះអម្ចាស់ និងសាសនាចក្រពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ ។

សាំយូអែល ស្ម៊ីធ ជាប្អូនប្រុសរបស់ព្យាការី បានជ្រមុជទឹកនៅក្នុងខែឧសភា ឆ្នាំ ១៨២៩ ។ នៅក្នុងខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣០ គាត់បានធ្វើដំណើរទៅបេសកកម្មមួយ ហើយបានដាក់លក់ព្រះគម្ពីរមរមន ដែលទីបំផុតបាននាំឲ្យមានការផ្លាស់ប្រែចិត្តជឿដល់ ព្រីហ្គាំ យ៉ង់ និងសមាជិកគ្រួសារគាត់ជាច្រើន ។ សាំយូអែល មានភក្ដីចំពោះព្រះគ្រួសារគាត់ និងសាសនាចក្រពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ ។ សាំយូអែល ពុំទាន់បានត្រៀមខ្លួនដើម្បីផ្សព្វផ្សាយទេ ពេលវិវរណៈនេះ ត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យ ប៉ុន្តែរយៈពេលពីរខែក្រោយមក គាត់បានចាប់ផ្ដើមការបម្រើបេសកកម្មរបស់គាត់ ។

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ស៊ីញ៉័រ ជាឪពុករបស់ព្យាការី បានចូលរួមក្នុងសាសនាក្រ នៅថ្ងៃដែលសាសនាចក្របានរៀបចំឡើង ។ នៅរដូវក្ដៅក្រោយមក គាត់ និងកូនប្រុសរបស់គាត់ ដុន ខាឡុស បានចាប់ផ្ដើមបេសកកម្មមួយទៅដល់គ្រួសារសាច់ញាតិនៅរដ្ឋនូវយ៉ោក ។ គាត់បានក្លាយជាសង្ឃជាន់ខ្ពស់ម្នាក់ ហើយជាអយ្យកោទីមួយនៃសាសនាចក្រ ។ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ជុញ៉័រ បានពិពណ៌នាអំពីឪពុកលោកថាជា « បុរសស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះរបស់គាត់ និងចំពោះសាសនាចក្រ គ្រប់ស្ថានភាពទាំងអស់ និងក្រោមកាលៈទេសៈទាំងអស់ ដែលគាត់បានឆ្លងកាត់ » (*History of the Church,*) ។

យ៉ូសែប ណៃត ស៊ីញ៉័រ គឺជាមិត្តជិតស្និតម្នាក់របស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ជុញ៉័រ ហើយបានបង្ហាញដល់លោកនូវសន្ដានចិត្តដ៏ល្អ ។ គាត់បានផ្ដល់សម្ភារទៅដល់ព្យាការី ខណៈដែលលោកធ្វើការបកប្រែព្រះគម្ពីរមរមន ។ គាត់មានបំណងប្រាថ្នាចង់ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកជាមួយអ្នកដទៃទៀត នៅថ្ងៃដែលសាសនាចក្រត្រូវបានរៀបចំឡើង ប៉ុន្តែគាត់បានរង់ចាំសិន ដោយសារគាត់ចង់សិក្សាព្រះគម្ពីរមរមនបន្ថែម ។ ក្រោយមក គាត់បានសរសេរថា « ខ្ញុំនឹង [មាន]អារម្មណ៍ល្អជាង បើខ្ញុំ. . . បានដើរទៅមុខ » ដើម្បីទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះ (ដូចបានដកស្រង់នៅក្នុង Larry Porter, « The Joseph Knight Family » *Ensign,* ខែ តុលា ឆ្នាំ១៩៧៨,ទំព័រ ៤០ ការប្រកបពាក្យ និងការដាក់អក្សរធំ ត្រូវបានធ្វើឡើងតាមបទដ្ឋាន) ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៣: ១–២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការព្រមានមួយ ដែលព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់ទៅឲ្យអូលីវើរ ខៅឌើរី ។

- តើការព្រមានអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់ទៅឲ្យអូលីវើរ ? តើភាពឆ្មើងឆ្មៃនាំទៅរកការល្បួងយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើវិធីមួយចំនួនណាខ្លះ ដែលយើងអាចចៀសពីអារម្មណ៍នៃភាពឆ្មើងឆ្មៃ ដែលនឹងនាំយើងទៅរកការល្បួងនោះ ?
- ស្របតាម ខ ២ តើអូលីវើរ នឹងមានពរជ័យអ្វីខ្លះ ? (សមត្ថភាពដើម្បី « ផ្សព្វផ្សាយពីសេចក្ដីពិត ») ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៣ :៣–៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលភាពស្រដៀងគ្នានៅក្នុងការណែនាំ ដែលព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់ទៅឲ្យ ហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធ, សាំយូអែល ស្ម៊ីធ និង យ៉ូសែបស្ម៊ីធ ស៊ីញ៉័រ ។

- តើការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះបុរសទាំងនេះស្រដៀងគ្នាយ៉ាងដូចម្ដេច ? (ម្នាក់ៗត្រូវបានហៅឲ្យដាស់តឿន និងពង្រឹងដល់សាសនាចក្រ ។ អ្នកក៏អាចពន្យល់ថា ការហៅឲ្យដាស់តឿន សំដៅទៅលើទំនួលខុសត្រូវដើម្បីបង្រៀនដំណឹងល្អដល់អ្នកដទៃ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សបីនាក់ឲ្យបើកទៅអានជីវប្រវត្តិសង្ខេបរបស់ ហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធ, សាំយូអែល ស្ម៊ីធ និង យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ស៊ីញ៉័រ ឲ្យឮៗ ។ ពីមុននឹងអាន សូមឲ្យសិស្សស្ដាប់រកមើលរបៀបដែលបុរសទាំងនេះ បានបំពេញតាមការហៅឲ្យដាស់តឿន និងពង្រឹងដល់សាសនាចក្រ ។ បន្ទាប់ពីអានជីវប្រវត្តិនីមួយៗហើយ សូមឲ្យសិស្សចែកចាយនូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។

- តើមានភាពស្រដៀងគ្នា និងភាពខុសគ្នាមានអ្វីខ្លះ រវាងការណែនាំទៅដល់ ហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធ និង សាំយូអែល ស្ម៊ីធ ?
- តើវិធីមួយចំនួនណាខ្លះ ដែលយើងអាចដាស់តឿន និងពង្រឹងដល់សាសនាចក្រ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវជីវប្រវត្តិសង្ខេបរបស់ យ៉ូសែប ណៃត ស៊ីញ៉័រ រួចហើយសុំឲ្យសិស្សផ្សេងទៀតអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៣:៦–៧ដែលមាននូវពាក្យទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ ចំពោះ យ៉ូសែប ណៃត ស៊ីញ៉័រ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលថាតើព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់គាត់ឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ។

- តើយ៉ូសែប ណៃត បានបញ្ជាឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ? (ឲ្យអធិស្ឋានឮៗនៅក្នុងទីកំបាំង ជាមួយនឹងគ្រួសារ និងមិត្តភក្ដិគាត់ និងនៅចំពោះពិភពលោក ដើម្បីចូលរួមក្នុងសាសនាចក្រ ហើយដើម្បីដាស់តឿនដល់អ្នកដទៃ) ។
- តើមានភស្ដុតាងអ្វីខ្លះ ដែលអ្នកបានឃើញនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៣: ៧ ដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យដើម្បីប្រទានពរដល់ យ៉ូសែប ណៃត ស៊ីញ៉័រ ?

សូមពន្យល់ថា ក្នុងរយៈពេលខ្លីមួយ បន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់បានប្រទានវិវរណៈនេះ យ៉ូសែប ណៃត ស៊ីញ៉័រ បានជ្រើសរើសទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ គាត់បាននៅស្មោះត្រង់ចំពោះសាសនាចក្រពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ ការពារដល់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដោយសម្ងាត់ និងបើកចំហរ ។ ព្យាការី ក្រោយមកបានពិពណ៌នាអំពី យ៉ូសែប ណៃត ស៊ីញ៉័រ ថាជា « មនុស្សស្មោះ និងពិតត្រង់ ហើយជាជំនួយ និងជាគំរូ ហើយប្រកបដោយគុណធម៌ និងសន្ដានចិត្តល្អ ពុំដែលងាកបេរទៅឆ្វេង ឬទៅស្ដាំឡើយ » (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [ឆ្នាំ ២០០៧] ៤៦២) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យថ្លែងគោលការណ៍មួយ ដែលពួកគេបានរៀនមកពីការសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៣ ។ សិស្សអាចនឹងបង្ហាញអំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនេះ ៖

នៅពេលយើងមានបំណងប្រាថ្នាដើម្បីបម្រើព្រះអម្ចាស់ យើងអាចទទួលបានការដឹកនាំផ្ទាល់ខ្លួនមកពីទ្រង់ ។

ព្រះអម្ចាស់ នឹងប្រទានពរដល់យើង នៅពេលយើងធ្វើតាមការណែនាំដែលទ្រង់បានប្រទានដល់យើង ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីការណែនាំដែលពួកគេបានទទួលមកពីព្រះអម្ចាស់ តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ពាក្យសម្ដីរបស់ព្យាការីនៅរស់ ឬព្រះគម្ពីរ ។ សូមឲ្យពេលពួកគេពីរបីនាទី ដើម្បីនឹកគិតអំពីរបៀបដែលពួកគេនឹងគោរពតាមដំបូន្មានដែលពួកគេបានទទួល ។ អ្នកអាចអញ្ជើញពួកគេឲ្យសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ រាល់ចំណាប់អារម្មណ៍ដែលពួកគេបានទទួល ។ សូមអះអាងនឹងពួកគេថា ពួកគេនឹងទទួលបានពរជ័យជាមួយនឹងជំនួយ និងការណែនាំមកពីព្រះអម្ចាស់ នៅពេលពួកគេធ្វើតាមអ្វីដែលទ្រង់បានសុំឲ្យពួកគេធ្វើ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០–២៣ (មេរៀនទី ៦)

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោម នេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០–២៣ (មេរៀនទី ៦) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:១–៣៦)

មេរៀននេះគូសបញ្ជាក់ពីការហៅបម្រើរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ មកពីព្រះដើម្បីរៀបចំសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ វាជួយសិស្សឲ្យយល់ថាការលេចចេញមកនៃព្រះគម្ពីរមរមន គឺជាភស្ដុតាងមួយនៃសេចក្ដីពិតដ៏ពេញលេញនៃការស្ដារឡើងវិញ ។ សិស្សក៏អាចរកឃើញនូវសេចក្ដីពិតគ្រឹះអំពីលក្ខណៈ និង និស្ស័យរបស់ក្រុមព្រះផងដែរ ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៣៨–៦៧)

សិស្សបានសិក្សាពីកាតព្វកិច្ចនៃតំណែងបព្វជិតភាព ហើយបានរៀនថានៅពេលកូនប្រុសទាំងឡាយរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ ទទួលតំណែងនៃបព្វជិតភាពកាន់តែខ្ពស់ នោះពួកគេទទួលបាននូវទំនួលខុសត្រូវ និងឱកាសកាន់តែច្រើនដើម្បីបម្រើអ្នកដទៃ ។ សិស្សក៏អាចសិក្សាពីទំនួលខុសត្រូវរបស់អ្នកកាន់បព្វជិតភាព ដែលមានដើម្បីចាត់ចែងពិធីបរិសុទ្ធនៃដំណឹងល្អ ហើយមើលថែទាំព្រមទាំងបម្រើដល់សមាជិកសាសនាចក្រ ។

ថ្ងៃទី ៣ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៣៧, ៦៨–៨៤)

សិស្សបានរៀនអំពីពិធីបរិសុទ្ធនៃបុណ្យជ្រមុជទឹក និង ពិធីសាក្រាម៉ង់ ។ ដ្បិតពិធីបុណជ្រមុជទឹកត្រូវតែធ្វើឡើងដោយបុគ្គលមួយរូប ដែលកាន់សិទ្ធិអំណាចត្រឹមត្រូវ ហើយត្រូវបានធ្វើឡើងនៅក្នុងលក្ខណៈត្រឹមត្រូវ ទើបពីធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះនឹងត្រូវទទួលស្គាល់ដោយព្រះ ។ សិស្សក៏បានពិចារណាអំពីការសន្យាដែលថា ប្រសិនបើពួកគេស្មោះត្រង់ចំពោះសេចក្ដីសញ្ញានៃបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ពួកគេ ហើយទទួលទានសាក្រាម៉ង់ដោយសក្ដិសម នោះពួកគេនឹងមានព្រះវិញ្ញាណគង់នៅជាមួយពួកគេជានិច្ច ។

ថ្ងៃទី ៤ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២១–២៣)

នៅពេលសិស្សបានរៀនអំពីព្រឹត្តិការណ៍ជុំវិញការស្ថាបនាសាសនាចក្រជាផ្លូវការ នោះពួកគេបានសិក្សាពីសេចក្ដីពិតខាងក្រោមនេះ ៖ ព្រះបានបំផុសគំនិតយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ឲ្យស្ដារសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទឡើងវិញ ។ ប្រសិនបើបុគ្គលម្នាក់ៗស្ដាប់តាមប្រសាសន៍របស់ព្យាការី នោះពួកគេនឹងត្រូវបានការពារប្រឆាំងនឹងអារក្ស ហើយទទួលបាននូវពរជ័យពីស្ថានសួគ៌ ។ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ត្រូវតែធ្វើឡើងដោយមនុស្សម្នាក់ដែលមានសិទ្ធិអំណាចមកពីព្រះ ។ នៅពេលយើងមានបំណងប្រាថ្នាដើម្បីបម្រើព្រះអម្ចាស់ នោះយើងអាចទទួលការណែនាំពិសេសមកពីទ្រង់ ហើយព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានពរដល់ពួកយើងនៅពេលយើងធ្វើតាមការណែនាំដែលទ្រង់បានប្រទានឲ្យយើង ។

សេចក្ដីផ្ដើម

សាសនាចក្រត្រូវបានរៀបចំឡើងដោយផ្អែកលើវិវរណៈដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ មេរៀននេះគូសបញ្ជាក់ពីសារៈសំខាន់នៃវិវរណៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះព្យាការីរបស់ទ្រង់ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០–២១

ព្រះអម្ចាស់រៀបចំសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់

សូមរៀបចំ រូបភាពដែលទាក់ទង ដាក់លើក្រដាសពីរសន្លឹងផ្សេងគ្នា ។ សូមកុំឲ្យសិស្សមើលឃើញរូបភាពទាំងនោះឡើយ ហូតដល់អ្នកធ្វើតាមការណែនាំខាងក្រោម ។

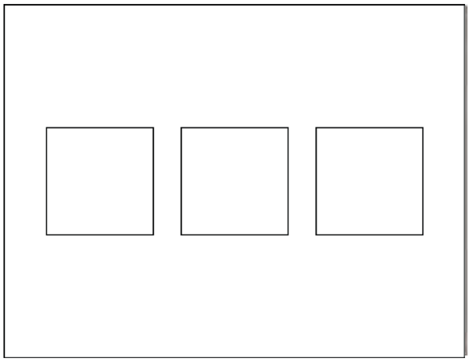

សូមប្រាប់សិស្សថា អ្នកនឹងបង្ហាញពួកគេនូវរូបភាពពីរ ហើយថាពួកគេគួរតែព្យាយាមគូរនូវអ្វីដែលពួកគេមើលឃើញ ។ សូមពន្យល់ថាពួកគេនឹងឃើញរូបភាពនិមួយៗតែមួយវិនាទីប៉ុណ្ណោះ ដូច្នេះពួកគេគួរតែយកចិត្តទុកដាក់ឲ្យបានម៉ត់ចត់ ។ សូមបង្ហាញរូបភាពទីមួយដល់ពួកគេ សូមទុកពេលឲ្យពួកគេគូររូបនោះ ហើយក្រោយមកបង្ហាញរូបភាពទីពីរដល់ពួកគេ ហើយទុកពេលខ្លះឲ្យពួកគេគូររូបនោះ ។

- តើរូបភាពមួយណាងាយគូរជាងគេ ?

សូមបង្ហាញរូបភាពទាំងពីរក្នុងពេលតែមួយ ។ សូមចង្អុលបង្ហាញថា រូបភាពទាំងពីរនេះ មានចំនួនខ្សែបន្ទាត់ដូចគ្នា ។

- ហេតុអ្វីបានជារូបភាពទីពីរស្រួលគូរជាង ? (ខ្សែបន្ទាត់ដប់ពីរដែលមានសណ្ដាប់ធ្នាប់ងាយគូរជាង) ។
- តើមេរៀនអ្វីខ្លះដែលយើងរៀនពីការគូររូបភាពទាំងពីរនេះ ?

សូមពន្យល់ថា នៅពេលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានស្ដារសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ឡើងវិញ នោះទ្រង់បានប្រទានវិវរណៈមួយចំនួនស្ដីអំពីរបៀបដែលសាសនាចក្រត្រូវបានរៀបចំ ហើយថានរណាគួរតែដឹកនាំសាសនាចក្រ ។

- តើការមានព្យាការីម្នាក់ និង សាវក ១២នាក់រក្សាសណ្ដាប់ធ្នាប់នៅក្នុងសាសនាចក្រដោយរបៀបណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:១–២ ឲ្យឮៗ ហើយឲ្យសិស្សម្នាក់ទៀតអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២១:១–៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលបណ្ដាជំហានដំបូង ដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានធ្វើដើម្បីស្ថាបនាសណ្ដាប់ធ្នាប់នៅក្នុងសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ ។

- យោងតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើព្រះអង្គសង្គ្រោះបានធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីស្ថាបនាសណ្ដាប់ធ្នាប់ និង ជួយរៀបចំសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់នោះ ? (ទ្រង់បានហៅយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ឲ្យធ្វើជាព្យាការី បានផ្ដល់ព្រះបញ្ញត្តិដល់លោក ហើយបានផ្ដល់ការណែនាំអំពីរបៀបរៀបចំសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់) ។

សូមសង្ខេបចម្លើយរបស់សិស្សដោយសរសេរថា **ព្រះបានណែនាំយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ឲ្យស្ដារសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ឡើងវិញ** នៅលើក្ដារខៀន ។

- តើអ្នកគិតថា ហេតុអ្វីវាចាំបាច់មានព្យាការីដើម្បីស្ដារសាសនាចក្ររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទឡើងវិញ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយរបៀបដែលការសិក្សារបស់ពួកគេ អំឡុងសប្ដាហ៍នេះជួយពួកគេឲ្យមានអំណរគុណកាន់តែខ្លាំងចំពោះ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង តួនាទីរបស់លោកក្នុងការស្ដារសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទឡើងវិញ ។ សូមចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានទទួលវិវរណៈ និង ការណែនាំឲ្យស្ថាបនាសាសនាចក្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយថាតាមរយៈយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នោះព្រះអម្ចាស់បាននាំមកនូវរបៀបរៀបរយមកកាន់នគរទ្រង់លើផែនដីនេះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២១:៥–៦ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលពរជ័យបីដែលបានផ្ដល់ដល់អ្នកទាំងឡាយណា ដែលទទួលយកពាក្យសម្ដីរបស់ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដោយសេចក្ដីអត់ធន់ និង សេចក្ដីជំនឿ ។ បន្ទាប់ពីអានរួច សូមពន្យល់ថាការសន្យាទាំងនេះក៏អនុវត្តផងដែរចំពោះព្យាការីនៅរស់សព្វថ្ងៃនេះផងដែរ ។

- តើអ្នកនឹងសង្ខេបពរជ័យដែលបានសន្យាដល់អ្នកទាំងឡាយណា ដែលបានស្ដាប់តាមពាក្យសម្ដីរបស់ព្យាការីយ៉ាងដូចម្ដេច ? (ខាងក្រោមនេះគឺជារបៀបមួយ ដើម្បីថ្លែងពីគោលការណ៍នេះ ៖ **បើយើងស្ដាប់តាមពាក្យសម្ដីរបស់ព្យាការីនោះយើងនឹងត្រូវបានការពារទាស់នឹងមារសត្រូវ ហើយទទួលពរជ័យពីឋានសួគ៌**) ។

- ហេតុអ្វីបានជាការស្ដាប់តាម (ការទទួលយក ហើយរស់នៅតាម) និង ការដែលពុំគ្រាន់តែស្ដាប់ឮប្រសាសន៍របស់ព្យាការី វាសំខាន់ដើម្បីទទួលបានពរជ័យទាំងនេះយ៉ាងដូច្នេះ ?
- តើអ្នក ឬនរណាម្នាក់ដែលអ្នកស្គាល់ ត្រូវបានការពារប្រឆាំងនឹងមាសត្រូវតាមរយៈការធ្វើតាមប្រសាសន៍របស់ព្យាការីដែលនៅរស់នៅពេលណា ?

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីការបង្រៀនរបស់ព្យាការីនៅរស់ ដើម្បីពួកគេអាចចាំបាច់ស្ដាប់តាម ឬ រស់នៅតាមកាន់តែឲ្យប្រសើរឡើង ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យធ្វើអ្វីមួយដើម្បីអនុវត្តតាមការបង្រៀនសព្វថ្ងៃនេះ ។

សូមសរសេរឃ្លានេះ « *យើងដឹងថា . . .* » នៅលើក្ដារខៀន ។

សូមរំឭកសិស្សថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០ ត្រូវបានអានឮៗនៅក្នុងសន្និសីទមួយចំនួនរបស់សាសនាចក្រកាលពីជំនាន់មុន ដើម្បីរំឭកដល់សមាជិកនៃសាសនាចក្រថ្មីនេះ អំពីសេចក្ដីពិតដ៏ចាំបាច់ជាច្រើននៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ សូមចែកសិស្សជាបួនក្រុម ។ សូមចាត់ឲ្យក្រុមនីមួយៗអានសេចក្ដីយោងខាងក្រោម ដោយរកមើលគោលលទ្ធិនានាដែលអាចត្រូវបានបញ្ចូលខាងក្រោមឃ្លា « យើងដឹងថា. . . »

- គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:១៧
- គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:១៨–១៩
- គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:២១–២៣
- គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:២៥, ២៩

បន្ទាប់ពីសិស្សមានពេលសិក្សាវគ្គគម្ពីររបស់ខ្លួនហើយ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យរាយការណ៍ពីគោលលទ្ធិដែលពួកគេបានរកឃើញ ។ (សូមឲ្យសិស្សម្នាក់ធ្វើជាអ្នកសរសេរ ហើយសរសេរសេចក្ដីពិតទាំងនេះនៅលើក្ដារខៀន នៅពេលសិស្សក្នុងថ្នាក់រកឃើញសេចក្ដីពិតទាំងនោះ) ។

គោលលទ្ធិទាំងឡាយ ដែលសិស្សរកឃើញ អាចរួមមានដូចខាងក្រោម ៖

មានព្រះមួយអង្គដែលនៅជានិរន្តរ៍ និងអស់កល្បជានិច្ច ឥតប្រែប្រួល (ខ ១៧) ។

យើងត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរូបអង្គទ្រង់ និងដូចជារូបរបស់ព្រះ (ខ ១៨) ។

ព្រះប្រទានព្រះរាជបុត្រាសំណប់តែមួយគត់របស់ទ្រង់ ដើម្បីត្រូវគេឆ្កាង ហើយរស់ឡើងវិញម្ដងទៀត (ខ ២១–២៣) ។

មនុស្សទាំងអស់ត្រូវតែប្រែចិត្តជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ត្រូវជ្រមុជទឹក និង កាន់ខ្ជាប់ដោយសេចក្ដីជំនឿ ដើម្បីត្រូវបានសង្គ្រោះ (ខ ២៥, ២៩) ។

នៅពេលសិស្សបានបញ្ចប់ធ្វើបញ្ជីនៃសេចក្ដីពិត ដែលពួកគេបានរកឃើញនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ សូមឲ្យពួកគេជ្រើសរើសសេចក្ដីពិតមួយដែលមានអត្ថន័យចំពោះពួកគេ ហើយថាពួកគេដឹងដោយផ្ទាល់ខ្លួនថាវាគឺជាការពិត ។ សូមអញ្ជើញសិស្សមួយចំនួនឲ្យចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ខ្លួនអំពីសេចក្ដីពិតដែលពួកគេបានជ្រើសរើស ហើយពន្យល់ពីមូលហេតុដែលសេចក្ដីពិតនោះសំខាន់ចំពោះពួកគេ ។

សូមបញ្ចប់ដោយចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នក អំពីសេចក្ដីពិតនានាដែលបានពិភាក្សាថ្ងៃនេះ និង អំណរគុណរបស់អ្នកចំពោះការធ្វើជាសមាជិកនៃសាសនាចក្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលបានស្ដារឡើងវិញ ។

មេរៀនបន្ទាប់ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៤–២៩)

តើយ៉ាងម៉េចដែរ ប្រសិនបើអ្នកជួបនរណាម្នាក់ដែលមិនមែនជាព្យាការី ប៉ុន្តែបានប្រកាសថាទទួលវិវរណៈសម្រាប់សាសនាចក្រទាំងមូល ? នៅក្នុងមេរៀនបន្ទាប់ សិស្សនឹងរៀនពីរបៀបដែលព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធដោះស្រាយនូវបញ្ហានេះ ។ ពួកគេក៏នឹងរៀនផងដែរអំពី ទីសម្គាល់ទាំងឡាយនៃការយាងមកជាលើកទីពីរ ?

មេរៀនទី ៣១

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៤ និង ២៦

បុព្វកថា

នៅក្នុងខែមិថុនា និងខែកក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣០ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងសមាជិកសាសនាចក្រផ្សេងទៀត បានប្រឈមមុខនឹងការបៀតបៀនដ៏ខ្លាំងក្លា ។ អំឡុងគ្រានៃការលំបាកនេះ ព្រះអម្ចាស់ បានពង្រឹងដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអូលីវើរ ខៅឌើរី ហើយបានណែនាំពួកគេស្ដីអំពីទំនួលខុសត្រូវរបស់ពួកគេ តាមរយៈវិវរណៈដែលមាននៅក្នុងគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៤ ។ ព្រះអម្ចាស់ បានប្រទានការដឹកនាំចំពោះការអនុវត្តនូវការយល់ព្រមទូទៅនៅក្នុងសាសនាចក្រផងដែរ ដែលមាននៅក្នុងគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៦ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៤:១–១២

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង អូលីវើរ ខៅឌើរី ទទួលបានការប្រឹក្សាស្ដីអំពីការហៅរបស់ពួកលោក

មុនពេលថ្នាក់ចាប់ផ្ដើម សូមសរសេរនូវសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *តើអ្នកធ្វើអ្វីខ្លះ នៅពេលជីវិតជួបការលំបាក ?*

សូមសិស្សឲ្យគិតអំពីគ្រាលំបាក ឬគ្រាស្មុគស្មាញមួយ ដែលពួកគេបានជួប និងរបៀបដែលពួកគេប្រឈមមុខនឹងការលំបាក ។ សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ។ (សូមរំឭកសិស្សថា បទពិសោធន៍មួយចំនួន គឺពិសិដ្ឋ ឬផ្ទាល់ខ្លួនណាស់ ដែលពុំគួរចែកចាយ) ។

សូមពន្យល់ថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានជួបនឹងគ្រាលំបាកជាច្រើននៅក្នុងជីវិតរបស់លោក ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានក្បាលរឿងនៃកណ្ឌ ២៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម និងប្រាប់អំពីស្ថានភាពដែលវិវរណៈនេះ និងវិវរណៈពីរទៀតត្រូវបានទទួលមក ។

ដើម្បីបង្ហាញពីការបៀតបៀនដែល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអ្នកផ្សេងទៀត បានប្រឈមមុខនៅគ្រានេះ សូមគិតធ្វើការសុំដល់សិស្សឲ្យសង្ខេបអំពីជីវប្រវត្តិជាប្រវត្តិសាស្ត្រដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ (អ្នកអាចនឹងត្រូវការផ្ដល់ព័ត៌មាននេះពីមុនចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀនដើម្បីទុកពេលឲ្យសិស្សបានរៀបចំខ្លួន) ៖

នៅក្នុងខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣០ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងសហការីពីរបីនាក់ បានចេញទៅ ខូលស៊ីល រដ្ឋនូវយ៉ោក ដើម្បីជួបនឹងមនុស្សដែលចាប់អារម្មណ៍ក្នុងការទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ទឹកអូរមួយ ត្រូវបានទប់ទំនប់ឡើងដើម្បីរៀបចំសម្រាប់ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅថ្ងៃបន្ទាប់ (ថ្ងៃអាទិត្យ) ប៉ុន្តែពួកមនុស្សអាក្រក់បានបំផ្លាញទំនប់ទឹកនោះ នៅពេលយប់ ។ នៅព្រឹកថ្ងៃចន្ទ ទំនប់ទឹកត្រូវបានសង់ឡើងវិញ ហើយមនុស្សចំនួន ១៣ នាក់ត្រូវបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក រួមទាំង អិមម៉ា ស្ម៊ីធ ផង ។ ទោះជាយ៉ាងណា នៅពេលដែលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវបានបញ្ចប់ នោះពួកមនុស្សអាក្រក់ ជិត ៥០ នាក់បានប្រមូលផ្ដុំគ្នាដេរប្រមាថ ហើយគំរាមគំហែងដើម្បីធ្វើទុក្ខទោសដល់ពួកបរិសុទ្ធ ។ នាល្ងាចនោះ ពួកបរិសុទ្ធ បានជួបជុំគ្នាដើម្បីធ្វើពិធីបញ្ជាក់ដល់អ្នកទាំងឡាយដែលបានជ្រមុជទឹកពីព្រឹកមិញ ប៉ុន្តែមុនពេលដែលពិធីបញ្ជាក់ត្រូវបានធ្វើឡើង នោះយ៉ូសែប ត្រូវបានគេចាប់ខ្លួន ដោយចោទប្រកាន់ថា « ជាអ្នកធ្វើឲ្យច្របូកច្របល់ ដែលធ្វើឲ្យទីក្រុងមានភាពវឹកវរដោយការផ្សាយព្រះគម្ពីរមរមន » ។ (សូមមើល *History of the Church,* ១:៨៦–៨៨) ។

នៅតាមផ្លូវទៅកាន់កន្លែងកាត់ក្ដី នោះយ៉ូសែប បានគេចខ្លួនពីមនុស្សអាក្រក់ ដោយមានជំនួយពីមន្ត្រីចិត្តល្អម្នាក់ ដែលអមដំណើរលោក ។ បន្ទាប់ពីបានកាត់ក្ដី ហើយរកឃើញថា គ្មានទោសកំហុសអ្វីសោះ នោះយ៉ូសែប ត្រូវបានចាប់ខ្លួនម្ដងទៀតភ្លាមៗ ដោយការពួកទាហានមកពីទីក្រុងផ្សេង ។ នៅយប់នោះ យ៉ូសែប ត្រូវបានគេរិះគន់ ហើយរំលោភបំពានដោយ « មនុស្សមួយហ្វូង » ហើយនៅព្រឹកឡើង លោកត្រូវបានកាត់ក្ដី ។ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ត្រូវបានរកឃើញថា គ្មានទោសកំហុសអ្វីសោះម្ដងទៀត ហើយក៏បានគេចខ្លួនពីពួកមនុស្សអាក្រក់ផ្សេងទៀត ពេលលោកបានធ្វើដំណើរមកផ្ទះ ។ (សូមមើល *History of the Church,* ១:៨៨–៩៦) ។

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង អូលីវើរ ខៅឌើរី បានព្យាយាមម្ដងទៀត ដើម្បីទៅជួបនឹងសមាជិកដែលបានជ្រមុជទឹកថ្មីៗនៅ ខូលស្វីល ប៉ុន្តែពួកមនុស្សអាក្រក់ បានផ្ដុំគ្នាមិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីពួកលោកបានទៅដល់ ។ យ៉ូសែប និង អូលីវើរ ត្រូវបានបង្ខំឲ្យរត់គេចខ្លួន គេចខ្លួនផុតបន្តិច ពេលមនុស្សអាក្រក់បានដេញតាមពួកលោកនាយប់នោះ (សូមមើល *History of the Church,* ១:៩៧) ។ យ៉ូសែប បាននិយាយអំពីការព្យាយាមនេះថា « ក្រៅពីការក្រោធខឹងរបស់ពួកសត្រូវរបស់យើងទាំងអស់ នោះយើងបានទទួលការលួងលោមចិត្តយ៉ាងច្រើន ហើយរឿងជាច្រើនបានកើតឡើង ដើម្បីពង្រឹងដល់សេចក្ដីជំនឿរបស់យើង ហើយធ្វើឲ្យដួងចិត្តយើងរីករាយ » (នៅក្នុង *History of the Church* ១:១០១) ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានឲ្យឮៗនូវប្រយោគចុងក្រោយ នៃក្បាលកណ្ឌសម្រាប់ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៤ ។ អ្នកអាចស្នើថា សិស្សគួរតែគូសចំណាំប្រយោគនេះទុក ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិចារណាអំឡុងមេរៀនអំពីរបៀបដែលពាក្យទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង អូលីវើរ ខៅឌើរី ក៏អាចជួយពួកគេ នៅពេលពួកគេជួបនឹងគ្រាលំបាកផងដែរ ។

សូមសរសេរប្រយោគខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖

ការពង្រឹង និងការលើកទឹកចិត្ត	ការណែនាំ

សូមចាត់សិស្សឲ្យសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៤:១–១ ២ ជាគូៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានខដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលឃ្លាដែលអាចនឹងពង្រឹង ហើយលើកទឹកចិត្តដល់ព្យាការី និង អូលីវើរ ខៅឌើរី ។ សូមអញ្ជើញសិស្សទីពីរឲ្យអានខគម្ពីរស្វែងរកការណែនាំដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យ ។ បន្ទាប់ពីផ្ដល់ពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមនាំសិស្សឲ្យចែកចាយជាមួយនឹងដៃគូរបស់ពួកគេអំពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។ សូមអញ្ជើញដៃគូទាំងពីរឲ្យជ្រើសរើសឃ្លាមួយ ដែលមានអត្ថន័យចំពោះពួកគេ ហើយបញ្ចូលទៅក្នុងការពិភាក្សារបស់ពួកគេ អំពីរបៀបដែលពួកគេគិតថាការលើកទឹកចិត្ត ឬការណែនាំជាក់លាក់មកពីព្រះអម្ចាស់ អាចបានជួយដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង អូលីវើរ ខៅឌើរី ។

> ***សូមធ្វើការជាដៃគូៗ***
> ការធ្វើការជាដៃគូ អាចផ្ដល់ឱកាសឲ្យសិស្សដើម្បី « បង្រៀនគ្នាទៅវិញទៅមកអំពីគោលលទ្ធិនៃនគរ » (គ និង ស ៨៨:៧៧) ។ សូមគិតដោយប្រុងប្រយ័ត្ននៅក្នុងការសម្រេចចិត្តរបស់អ្នក អំពីសិស្សដែលអ្នកចាត់ឲ្យធ្វើការជាមួយគ្នា ។ សិស្សខ្លះអាចនឹងទទួលបានជំនួយ ឬជាការរំខានដល់គេ ពេលពួកគេមានដៃគូ ។

បន្ទាប់ពីដៃគូនីមួយៗបានពិភាក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៤:១–១២ រួចហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យរាយការណ៍អំពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។ នៅពេលសិស្សផ្ដល់គំនិតរបស់ពួកគេ សូមផ្ដល់ពាក្យនៃការលើកទឹកចិត្ត និងការណែនាំ ដែលពួកគេរកឃើញដាក់នៅក្រោមក្បាលរឿងដែលត្រឹមត្រូវនៅលើក្ដារខៀន ។

- តើគោលការណ៍ណាខ្លះ ដែលយើងអាចរៀនមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៤:៨ ទាក់ទងនឹងអ្វីដែលអាចជួយយើងនៅក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាករបស់យើង ? (អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា *ទុក្ខលំបាក* គឺជាបុព្វហេតុ ឬស្ថានភាពមួយ នៃការឈឺចាប់ ការអស់សង្ឃឹម ឬ ការវេទនា ។ សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗ ប៉ុន្តែត្រូវប្រាកដថា ពួកគេប្រាប់អំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងអត់ធ្មត់ ហើយទ្រាំទ្រក្នុងទុក្ខលំបាករបស់យើង នោះព្រះអម្ចាស់នឹងគង់នៅជាមួយយើង ។** សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់នូវគោលការណ៍នេះ សូមឲ្យពួកគេសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ នូវការពន្យល់ដោយសង្ខេបអំពីអ្វីដែលពួកគេដឹងថាវាមានន័យយ៉ាងណា ដើម្បីមានភាពអត់ធ្មត់ និងស៊ូទ្រាំ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យអានការពិពណ៌នារបស់ពួកគេឲ្យឮៗ ។ បន្ថែមពីលើគំនិតរបស់ពួកគេ ដោយការពន្យល់ថា នៅក្នុងបរិបទដំណឹងល្អ ដើម្បីស៊ូទ្រាំការលំបាក អាចមានន័យថា នៅបន្តស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះអម្ចាស់ ហើយទប់ទល់រាល់ការសាកល្បងដោយភាពក្លាហាន ។

- ហេតុអ្វីក៏វាពិបាកដើម្បីអត់ធ្មត់អំឡុងពេលមានទុក្ខលំបាក ?

- តើអ្នកបានឃើញមនុស្សអនុវត្តភាពអត់ធន់ ហើយបន្តស្មោះត្រង់អំឡុងពេលមានទុក្ខលំបាកនៅពេលណា ?

- តើព្រះអម្ចាស់បង្ហាញដល់អ្នកទាំងអស់នោះថា ទ្រង់គង់នៅជាមួយពួកគេយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យស្គាល់សេចក្ដីពិតមួយ ទាក់ទងទៅនឹងគោលការណ៍ ដែលបានសរសេរលើក្ដារខៀន សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៤:១០–១២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់អំពីពរជ័យដែលព្រះអម្ចាស់ បានសន្យាដល់ អូលីវើរ ខៅឌើរី បើគាត់នឹងបន្តស្មោះត្រង់នៅក្នុងការហៅរបស់គាត់ ដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អ ។

- តើពរជ័យអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់សន្យានឹង អូលីវើរ ខៅឌើរី បើគាត់នឹងបន្តនៅស្មោះត្រង់ក្នុងការធ្វើនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់សុំឲ្យគាត់ធ្វើ ? (ជួយសិស្សឲ្យមើលឃើញការសន្យាដូចខាងក្រោម ៖ « យើងនៅជាមួយនឹងលោកដរាបដល់ចុងបំផុត » [ខ ១០] ។ « នៅក្នុងយើង នោះលោកនឹងបានសិរីល្អ » [ខ ១១] ។ « យើងនឹងប្រទានដល់លោកនូវកម្លាំងដូចជាពុំដែលស្គាល់នៅក្នុងចំណោមមនុស្សមកឡើយ » [ខ ១២] ។

សូមសរសេរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *បើ . . . នោះ . . .*] ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យប្រាប់សេចក្ដីថ្លែងការណ៍ « បើ –នោះ » ដែលបង្ហាញពីគោលការណ៍ ដែលបានបង្រៀននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៤:១០–១២ ។ (សិស្សអាចនឹងប្រាប់គោលការណ៍ផ្សេងៗ ប៉ុន្តែត្រូវប្រាកដថា គូសបញ្ជាក់អំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងស្មោះត្រង់ធ្វើនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់សុំឲ្យយើងធ្វើ នោះទ្រង់នឹងចម្រើនកម្លាំងយើង** ។ សូមបំពេញក្នុងកន្លែងទំនេរនៅលើក្ដារខៀន ដើម្បីបំពេញគោលការណ៍ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានចម្រើនកម្លាំងដល់អ្នក នៅពេលអ្នកស្មោះត្រង់ចំពោះទ្រង់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរនូវអ្វីមួយ ដែលពួកគេអាចធ្វើដើម្បីអត់ធ្មត់ ហើយបន្តស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះអម្ចាស់ នៅពេលពួកគេប្រឈមមុខនឹងការលំបាកក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។ សូមពិចារណាធ្វើការចែកចាយអំពីរបៀបដែលអ្នកត្រូវបានចម្រើនកម្លាំង ហើយមានព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយអ្នក ដោយសារភាពអត់ធ្មត់ដោយស្មោះត្រង់របស់អ្នកនៅក្នុងគ្រាលំបាក ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៤:១៣–១៩

ព្រះអម្ចាស់ណែនាំដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង អូលីវើរ ខៅឌើរី អំពីកិច្ចការរបស់ពួកលោក និង អំពីអ្នកទាំងឡាយដែលប្រឆាំងជំទាស់នឹងពួកលោក

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៤:១៣–១៩ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់ បានណែនាំដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង អូលីវើរ ខៅឌើរី ទាក់ទងនឹងអព្ភូតហេតុទាំងឡាយ ដែលពួកគេអាចធ្វើនៅក្នុងព្រះនាមរបស់ទ្រង់ ។ ទ្រង់ក៏បានប្រាប់ដល់ពួកគេអំពីការការពារ ដែលពួកគេអាចទទួលបាន នៅពេលមនុស្សប្រឆាំងជំទាស់នឹងពួកគេ ។ អ្នកក៏អាចនឹងចង់ពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកលោកនូវការណែនាំមួយចំនួន ដែលខុសគ្នាពីការណែនាំដែលពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាទទួលបាននៅសព្វថ្ងៃនេះ ។ ឧទាហរណ៍ ទ្រង់បានប្រទានដល់ពួកលោកនូវការអនុញ្ញាតដើម្បី « រលាស់ធូលីដីបាតជើង [ពួកលោក] ចេញ » ទុកជាទីបន្ទាល់ទាស់នឹងអ្នកទាំងឡាយដែលពុំទទួលពួកលោក (គ និង ស ២៤:១៥) ។ ការអនុវត្តនេះ ត្រូវបានរក្សាទុកសម្រាប់ស្ថានភាពដ៏លើសលប់ ។ ពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាពេញម៉ោង ពុំអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើដូច្នេះទេសព្វថ្ងៃនេះ ។ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង អូលីវើរ ខៅឌើរី ក៏ត្រូវបានបញ្ជា « កុំឲ្យយកការបូប ឬយាម » ទៅជាមួយឡើយ (គ និង ស ២៤:១៨) នោះមានន័យថា ពួកលោកបានធ្វើដំណើរដោយគ្មានប្រាក់ទេ ដោយពឹងផ្អែកលើសេចក្ដីល្អរបស់សមាជិកសាសនាចក្រ និងអ្នកដទៃដែលផ្ដល់អាហារ និងទីជម្រកដល់ពួកលោក ។ សព្វថ្ងៃនេះ ពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាពេញម៉ោង ពុំត្រូវបានបញ្ជាឲ្យទៅដោយគ្មានយកការបូប ឬយាមទៅជាមួយនោះឡើយ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដី សញ្ញា ២៦

ព្រះអម្ចាស់ ណែនាំយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ, អូលីវើរ ខៅឌើរី និង យ៉ូហាន វិតមើរ

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៦:១ មាននូវការណែនាំបន្ថែមដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ, អូលីវើរ ខៅឌើរី និង យ៉ូហាន វិតមើរ ទាក់ទងនឹងកិច្ចការខាងវិញ្ញាណ និងខាងរាងកាយ ដែលពួកលោកត្រូវធ្វើ ។ រួចព្រះអម្ចាស់ បានគូសបញ្ជាក់ឡើងវិញអំពីសារៈសំខាន់នៃគោលការណ៍មួយដែលទាក់ទងនឹងការគ្រប់គ្រងសាសនាចក្រ ។ ដើម្បីណែនាំអំពីគោលការណ៍នេះ សូមលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យនឹកគិតថា មានមិត្តម្នាក់ដែលមានជំនឿផ្សេងបានទៅជាមួយពួកគេ ក្នុងការប្រជុំមួយ ដែលអ្នកកាន់តំណែងសាសនាចក្រ ត្រូវបានគាំទ្រ ។ សូមសួរដល់ពួកគេថា តើពួកគេនឹងពន្យល់ដល់មិត្តរបស់ពួកគេអំពី ការអនុវត្តនូវការគាំទ្រនេះយ៉ាងដូចម្ដេច ។ (សូមគិតធ្វើការអញ្ជើញដល់សិស្សពីរនាក់ឲ្យសម្ដែងសីណារីយ៉ូនេះ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៦:២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលឃ្លាមួយដែលទាក់ទងទៅនឹងការអនុវត្តនូវការគាំទ្រ ។ បន្ទាប់ពីអានខគម្ពីរនេះ សូមសួរសិស្សឲ្យប្រាប់វា ។ អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ឲ្យពួកគេគូសចំណាំពាក្យ ដែលបង្ហាញនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងនៅក្នុងសាសនាចក្រ នឹងត្រូវធ្វើឡើងដោយការយល់ព្រមទូទៅ** ។

- តើអ្នកគិតថា « ការយល់ព្រមទូទៅ » មានន័យដូចម្ដេច ? (អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា « ការយល់ព្រមទូទៅ » សំដៅទៅលើសមាជិកសាសនាចក្រដែលប្រើសិទ្ធិជ្រើសរើសរបស់ពួកគេ ដើម្បីបង្ហាញពីការស្ម័គ្រចិត្ត ឬការមិនស្ម័គ្រចិត្តរបស់ពួកគេ ក្នុងការគាំទ្រដល់ការដាក់ស្នើសុំមកពីអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ ។ នៅក្នុងការប្រជុំសាក្រាម៉ង់ និងសន្និសីទស្តេក និងសន្និសីទទូទៅ យើងត្រូវបានសុំឲ្យយល់ព្រមដោយការលើកដៃស្ដាំរបស់យើងជាសញ្ញា) ។

- តើការគាំទ្រដោយការយល់ព្រមទូទៅ និងការបោះឆ្នោតខុសគ្នាយ៉ាងណាខ្លះ ?

អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា នៅក្នុងនគររបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាញឹកញាប់ ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងពីការសម្រេចព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ចំពោះអ្នកដឹកនាំទាំងឡាយដែលបានតែងតាំងពីទ្រង់ ។ ទោះជាយ៉ាងណា ក្នុងករណីមួយចំនួន ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យអ្នកដឹកនាំធ្វើការសម្រេចចិត្ត តាមរយៈសិទ្ធិអំណាចដែលបានប្រគល់ឲ្យពួកគាត់ ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បញ្ជាក់អំពីការសម្រេចចិត្តទាំងនេះ ហើយសមាជិកសាសនាចក្រ ប្រើសិទ្ធិជ្រើសរើសរបស់ពួកគេ ដើម្បីបង្ហាញពីការស្មគ្រ័ចិត្តគាំទ្រដល់ការសម្រេចចិត្តនោះជាសញ្ញាលើកដៃ ។ ច្បាប់នៃការយល់ព្រមទូទៅ អនុវត្តចំពោះការហៅបម្រើក្នុងសាសនាចក្រ ការតែងតាំង

បព្វជិតភាព និងវិវរណៈ ។ យើងចូលរួមក្នុងច្បាប់នៃការយល់ព្រមទូទៅរាល់ពេល ដែលយើងលើកដៃរបស់យើង ដើម្បីគាំទ្រមនុស្សម្នាក់ ឬការសម្រេចចិត្តមួយក្នុងការប្រជុំសាសនាចក្រនោះ ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់បន្ថែមពីអត្ថន័យ ពេលដែលយើងគាំទ្រអ្នកដទៃ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានឮៗនូវសេចក្តីថ្លែងការដូចខាងក្រោម ដោយប្រធាន ហ្គរដុន ប៊ី ហ៊ិងគ្លី ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យស្ដាប់នូវរឿងបីយ៉ាង ដែលយើងតាំងចិត្តធ្វើ នៅពេលយើងគាំទ្រអ្នកដទៃដោយការយល់ព្រមទូទៅ ។

« ទម្រង់ការនៃការគាំទ្រ គឺមានន័យច្រើនជាងការលើកដៃជាផ្លូវការមួយ ។ វាគឺជាការតាំងចិត្តមួយដើម្បីលើកស្ទួយ គាំទ្រ ជួយដល់អ្នកទាំងឡាយ ដែលត្រូវបានជ្រើសរើស » (« This Work Is Concerned with People » *Ensign* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៩៥ ទំព័រ ៥១) ។

- តើយើងត្រូវតាំងចិត្តធ្វើអ្វីខ្លះ ពេលយើងលើកដៃរបស់យើងដើម្បីគាំទ្រដល់អ្នកដទៃ ?

សូមសួរដល់សិស្ស បើពួកគេធ្លាប់ត្រូវបានគាំទ្រសម្រាប់ការតែងតាំងមួយ ការរីកចម្រើន ឬការហៅបម្រើមួយដែរឬទេ ។

- តើអ្នកមានអារម្មណ៍បែបណាអំពីការដែលត្រូវបានគេគាំទ្រនោះ ?
- តើយើងអាចគាំទ្រអ្នកដទៃតាមវិធីបីយ៉ាង ដែលប្រធាន ហ៊ិងគ្លី បានពិពណ៌នាយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សូមសរសេរចម្លើយរបស់សិស្សនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរឈ្មោះរបស់បុគ្គលម្នាក់ ដែលពួកគេបានគាំទ្រដោយការលើកដៃរបស់ពួកគេ (ឧទាហរណ៍ ព្យាការី ពួកសាវក ប៊ីស្សព ឬអ្នកដឹកនាំយុវវ័យ) ។ សូមឲ្យសិស្សសរសេរនូវសកម្មភាពមួយ ដែលពួកគេនឹងធ្វើ ដើម្បីគាំទ្រដល់បុគ្គលនេះបានកាន់តែល្អប្រសើរ ។ សូមបង្ហាញទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពី ពរជ័យដែលកើតមាន តាមរយៈការគាំទ្រដល់អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ ។

មេរៀន ទី ៣២

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៥

បុព្វកថា

ការបៀតបៀនទាស់នឹងព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងសមាជិកនៃសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ បានបន្តអំឡុងរដូវក្ដៅនៃឆ្នាំ ១៨៣០ ។ ភរិយារបស់យ៉ូសែប ឈ្មោះ អិមម៉ា បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅថ្ងៃទី ២៨ ខែមិថុនា ប៉ុន្តែការបៀតបៀននៃសមាជិកបានពន្យាពេលពិធីបញ្ជាក់របស់គាត់ រហូតដល់ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៣០ ។ នៅចុងខែមិថុនា ក្នុងចន្លោះពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីបញ្ជាក់របស់ អិមម៉ា នោះ យ៉ូសែប បានទទួលវិវរណៈនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៥ ។ នៅក្នុងនោះ ព្រះអម្ចាស់ បានផ្ដល់នូវពាក្យលួងលោមដល់ អិមម៉ា ក៏ដូចជាផ្ដល់ការណែនាំ ទាក់ទងនឹងគ្រួសារនាង និងទំនួលខុសត្រូវក្នុងសាសនាចក្រ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៥:១–៣

ព្រះអម្ចាស់ បានថ្លែងពី អិមម៉ា ស្ម៊ីធ ថាជាស្ត្រីជម្រើស

មុនពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន សូមអញ្ជើញសិស្សបីនាក់ឲ្យសិក្សាខ្លួនឯងឲ្យចេះរឿង ហើយសង្ខេបរឿងអំពីជីវិត និងចរិកលក្ខណៈរបស់ អិមម៉ា ស្ម៊ីធ ដែលជាភរិយារបស់ ព្យាការីយ៉ូសែប ដូចខាងក្រោម ។ សូមចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន ដោយការអញ្ជើញឲ្យសិស្សទាំងបីនាក់នេះ ប្រាប់ដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់អំពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀនអំពី អិមម៉ា ស្ម៊ីធ ។ អ្នកអាចនឹងចង់បង្ហាញរូបភាពរបស់ អិមម៉ា ស្ម៊ីធ (*សៀវភៅសិល្បៈដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៩] លេខ ៨៨ សូមមើលផងដែរ LDS.org) ។

១. អិមម៉ា បានជួយ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អំឡុងការបកប្រែនៃព្រះគម្ពីរមរមន

មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពី អិមម៉ា ហេល បានរៀបការនឹង យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នោះទេវតាមរ៉ូណៃបានប្រាប់ដល់ យ៉ូសែប ថា ពេលវេលាបានមកដល់ហើយ ដើម្បីលោកទទួលយកផ្ទាំងចំណារមាស ។ នៅព្រឹកព្រលឹម ថ្ងៃទី ២២ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ ១៨២៧ យ៉ូសែប និង អិមម៉ា បានជិះរទេះសេះជាមួយគ្នាទៅកាន់កូនភ្នំ គូម៉ូរ៉ា ជាកន្លែងដែល យ៉ូសែប បានទទួលផ្ទាំងចំណារ ។ ដោយសារតែការបៀតបៀននៅក្នុងរដ្ឋ នូវ យ៉ោក នោះ យ៉ូសែប និង អិមម៉ា ក្រោយមកបានផ្លាស់ទៅកាន់ ហាម៉ូនី រដ្ឋផែនស៊ីលវេញ៉ា ជាកន្លែងដែលក្រោយមកពួកគេបានទិញដីពីឪពុកម្ដាយរបស់ អិមម៉ា ។ នៅហាម៉ូនីនោះ ព្យាការី បានចាប់ផ្ដើមបកប្រែផ្ទាំងចំណារ ។ អិមម៉ា បានធ្វើជាស្មៀនខណៈដែលយ៉ូសែប បានបកប្រែអស់មួយរយៈកាល ។ មកដល់ពេលនេះ យ៉ូសែប ត្រូវបានបញ្ជាថា លោកពុំគួរបង្ហាញផ្ទាំងចំណារទៅដល់នរណាម្នាក់ឡើង សូម្បីតែ អិមម៉ា ផងដែរ ។ ទោះជា អិមម៉ា បានមើលឃើញផ្ទាំងចំណារដាក់នៅលើតុដោយមានគ្របក្រណាត់ក្ដី ក៏នាងពុំដែលបានបើកក្រណាត់ឡើងដើម្បីមើលផ្ទាំងចំណារដែរ ។

២. អិមម៉ា បានជួបនឹងសោកនាកដកម្ម ការឈឺចាប់ និងការបៀតបៀន ។

ខណៈពេលកំពុងរស់នៅក្នុងហាម៉ូនី រដ្ឋផែនស៊ីលវេញ៉ា អិមម៉ា បានបង្កើតកូនប្រុសម្នាក់ ដាក់ឈ្មោះថា អាល់វិន ដែលមានអាយុខ្លី ។ អិមម៉ាផ្ទាល់បានធ្លាក់ខ្លួនឈឺជាទម្ងន់ ហើយ យ៉ូសែប ខ្លាចថានាងនឹងពុំអាចរស់ផងដែរ ។ នៅពេលនាង

បានជាសះស្បើយ នាងបានឮដំណឹងដ៏អាក្រក់ថា ឯកសារសរសេរដោយដៃដែលបានបកប្រែចំនួន ១១៦ ទំព័រ ត្រូវបានបាត់នៅក្នុងដៃមិត្តរបស់យ៉ូសែប ឈ្មោះ ម៉ាទីន ហារិស ។ ទោះជានាងមានសុខភាពមិនល្អក្ដី ក៏អិមម៉ា បានលួងលោមចិត្តស្វាមីដែលបាក់ទឹកចិត្តរបស់នាង ដែលបានបាត់បង់អំណាចដើម្បីបកប្រែដែរ ។ ពួកគាត់បានរង់ចាំជាមួយគ្នា ដើម្បីធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ចំពោះការបកប្រែផ្ទាំងចំណារ ។ ក្រោយមក នាងត្រូវបានបង្ខំឲ្យចាកចេញពីផ្ទះនាងនៅភូមិហាម៉ូនី ដោយសារតែការគំរាមគំហែងមកពីមនុស្សឃោរឃៅ ។

៣. នៅថ្ងៃដែល អិមម៉ា ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក នោះ យ៉ូសែប ត្រូវបានគេចាប់ខ្លួន ។

នៅក្នុងខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣០ យ៉ូសែប និងក្រុមអ្នកជឿមួយចំនួនតូចបានសង់ទំនប់ទឹកមួយ នៅក្នុងស្ទឹងមួយជិតនឹងខូលស្វីល រដ្ឋនូវយ៉ោក ដើម្បីបង្កើតជាអាងជ្រៅល្មមដើម្បីធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មនុស្សអាក្រក់បានទម្លាយទំនប់ទឹក មុនពេលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកអាចធ្វើឡើង ។ ថ្ងៃស្អែកឡើង ពួកបរិសុទ្ធបានសង់ទំនប់ទឹកឡើងវិញ ហើយបានធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់មនុស្ស ១៣ នាក់ រួមទាំង អិមម៉ា ស្ម៊ីធផងដែរ ។ នៅយប់នោះមុនពេលដែលពិធីបញ្ជាក់ត្រូវបានធ្វើឡើង នោះយ៉ូសែប ត្រូវបានគេចាប់ខ្លួន ដោយចោទប្រកាន់ថា « ជាអ្នកធ្វើឲ្យច្របូកច្របល់ » (*History of the Church* ១:៨៨) ។ លោកត្រូវបានកាត់ក្តី ហើយរកឃើញថា គ្មានទោសកំហុសអ្វីសោះ នោះយ៉ូសែប ត្រូវបានចាប់ខ្លួនម្តងទៀតភ្លាមៗ ដោយការចោទប្រកាន់ដូចគ្នា ដោយពួកទាហានមកពីទីក្រុងផ្សេង ។ លោកត្រូវបានដោះលែងម្ដងទៀត ។ ដោយសារតែមានការជំទាស់ជាបន្តបន្ទាប់ទៅនឹងកិច្ចខិតខំផ្សព្វផ្សាយសាសនារបស់ពួកគាត់ នោះសមាជិកសាសនាចក្រ ត្រូវពន្យាពេលការប្រជុំធ្វើពិធីបញ្ជាក់របស់ពួកគាត់ ។ អិមម៉ា ពុំត្រូវបានធ្វើពិធីបញ្ជាក់ជាសមាជិកសាសនាចក្រ ហើយប្រទានឲ្យនូវអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេ រហូតដល់ដើមខែសីហា ។ នៅចុងខែមិថុនា ចន្លោះពេលនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីបញ្ជាក់របស់នាង យ៉ូសែប បានទទួលវិវរណៈមួយសម្រាប់អិមម៉ា ដែលឥឡូវត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៥ ។

- តើអ្វីខ្លះ ដែលធ្វើឲ្យអ្នកចាប់អារម្មណ៍អំពី អិមម៉ា ស្ម៊ីធ នៅពេលអ្នករៀនអំពីបទពិសោធន៍មួយចំនួនរបស់នាងនោះ ?

សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៥:១–៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលពាក្យ ឬឃ្លាទាំងឡាយ ដែលអាចជាការលួងលោមចិត្តដល់ អិមម៉ា ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យប្រាប់ពីអ្វី ដែលពួកគេរកឃើញ ហើយពន្យល់អំពី មូលហេតុដែលពួកគេគិតថាពាក្យ ឬឃ្លាទាំងនោះ អាចជាការលួងលោមចិត្តដល់នាង ។

- តើការដឹងថា អ្នកជាបុត្រា ឬបុត្រីម្នាក់ នៅក្នុងនគររបស់ព្រះអម្ចាស់ ជួយដល់អ្នក អំឡុងគ្រាលំបាកយ៉ាងដូចម្តេច ?
- តើព្រះអម្ចាស់សន្យា អិមម៉ា អ្វីខ្លះ បើនាងនឹងនៅស្មោះត្រង់ ហើយ « ដើរតាមផ្លូវគុណធម៌ » នោះ ?
- តើអ្នកគិតថា « ដើរតាមផ្លូវគុណធម៌ » មានន័យដូចម្តេច ? តើមនុស្សដែលដើរតាមផ្លូវគុណធម៌អាចត្រូវបានការពារដោយរបៀបណា ?

សូមបង្វែរចំណាប់អារម្មណ៍របស់សិស្សទៅលើឃ្លា « ស្ត្រីជម្រើស » នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៥:៣ ។ អ្នកអាចនឹងចង់ស្នើឲ្យពួកគេគូសចំណាំឃ្លានេះ ។ សូមពន្យល់ថា នៅពេលសមាគមសង្គ្រោះ ត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅឆ្នាំ ១៨៤២ (ច្រើនជាងមួយទស្សវត្ស បន្ទាប់ពីវិវរណៈត្រូវបានប្រគល់ឲ្យ » អិមម៉ា ស្ម៊ីធ ត្រូវបានហៅឲ្យធ្វើជាប្រធានទីមួយនៃអង្គការនេះ ។ នៅក្នុងគ្រាដដែលនោះ ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានអានវិវរណៈដែលមាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៥ ។ រួចលោកបានពន្យល់ថា អិមម៉ា គឺជាស្ត្រី « ជម្រើស » ដោយសារនាងត្រូវបាន « ជ្រើសរើសឲ្យធ្វើកិច្ចការជាក់លាក់មួយ. . . ហើយវិវរណៈនោះត្រូវបានបំពេញដោយសារ ការជ្រើសរើស [របស់នាង] ឲ្យធ្វើជាគណៈប្រធាននៃសមាគមសង្គ្រោះ ដែលនាងត្រូវបានតែងតាំងពីមុនមកឲ្យពន្យល់បទគម្ពីរ » (នៅក្នុង *History of the Church* ៤:៥៥២–៥៣) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ២៥:៤–១៦

អិមម៉ា ស្ម៊ីធ បានទទួលការទូន្មានទាក់ទងនឹងគ្រួសាររបស់នាង និងកាតព្វកិច្ចក្នុងសាសនាចក្រ

សូមសរសេរពាក្យដូចខាងក្រោមនៅលើក្តារខៀន ហើយអញ្ជើញសិស្សឲ្យចម្លងវាដាក់ទៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ៖

ការទូន្មាន	ការហៅ	ការសន្យា

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ២៥:៤–១៦ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលឃ្លា ឬគំនិត ដែលទាក់ទងទៅនឹងផ្នែកទាំងបី ដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ។ (ពួកគេអាចធ្វើដូចនេះតែឯង ឬជាមួយនឹងដៃគូម្នាក់) ។ សូមពួកគេឲ្យសរសេរនូវអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ដាក់នៅក្រោមផ្នែកត្រឹមត្រូវ ។ (ឧទាហរណ៍ នៅក្នុងខ៤ ការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះ អិមម៉ា « កុំរអ៊ូរទាំ » ដោយសារតែនាងពុំបានមើលឃើញផ្ទាំងចំណារ អាចចាត់ជាដំបូន្មានវិញ) ។

បន្ទាប់ពីផ្ដល់ពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមចាត់សិស្សឲ្យពិភាក្សាអំពីសំណួរដូចខាងក្រោមជាក្រុមតូចៗ ។ អ្នកអាចសរសេរសំណួរនៅលើក្ដារខៀន ឬរៀបចំវានៅលើក្រដាសសម្រាប់ចែកដល់ក្រុមនីមួយៗ ។ អ្នកអាចនឹងចង់ចាត់ឲ្យមានអ្នកដឹកនាំការពិភាក្សាម្នាក់ នៅក្នុងក្រុមនិមួយៗ ដើម្បីសួរសំណួរ និងលើកទឹកចិត្តឲ្យមានការរួមចំណែកពីសិស្សម្នាក់ៗ ។

- តើឃ្លា ឬគំនិតណាមួយ ដែលអ្នកបានស្គាល់ ដែលបង្ហាញថា ព្រះអម្ចាស់ស្គាល់ និងស្រឡាញ់ចំពោះ អិមម៉ា ស្ម៊ីធ ? សូមពន្យល់អំពីរបៀបដែលឃ្លា ឬគំនិតនីមួយៗ គឺជាភស្តុតាងនៃសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះអម្ចាស់ ។
- គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៥:១៦ មាននូវសេចក្ដីប្រកាសរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលទ្រង់មានព្រះទ័យផ្ដល់ការទូន្មាន និងការសន្យានៅក្នុងកណ្ឌនេះ ក៏អនុវត្តចំពោះយើងផងដែរ ។ តើមេរៀនមួយចំនួនដែលអ្នករៀនមកពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅដល់ អិមម៉ា ស្ម៊ីធ មានអ្វីខ្លះ ? (នៅពេលអ្នកប្រាប់អំពីសេចក្ដីពិតទាំងនេះ សូមសរសេរវាទុក) ។

បន្ទាប់ពីក្រុមពិភាក្សាអំពីចម្លើយរបស់ពួកគេចំពោះសំណួរទាំងនេះ សូមឲ្យពួកគេប្រាប់ដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់អំពីគោលការណ៍ទាំងឡាយ ដែលពួកគេបានប្រាប់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៥:៤–១៦ ។ ចម្លើយរបស់ពួកគេអាចនឹងរួមមានចម្លើយមួយចំនួន ឬទាំងអស់ដូចខាងក្រោម (ទោះជាយ៉ាងណា ពួកគេអាចនឹងនិយាយពាក្យផ្សេងៗគ្នាក្ដី) ៖

យើងត្រូវទុកចោលនូវរឿងនៃលោកិយ ហើយស្វែងរកអ្វីដែលអស់កល្បជានិច្ចវិញ ។

នៅពេលយើងថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ តាមរយៈតន្ត្រីសុចរិត នោះទ្រង់នឹងប្រទានពរដល់យើង ។

យើងអាចរកបានក្ដីអំណរ និង ការកម្សាន្តចិត្តនៅក្នុងការនៅជាប់នឹងសេចក្ដីសញ្ញា ដែលយើងបានចុះជាមួយព្រះអម្ចាស់ ។

បើយើងនឹងរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះដោយខ្ជាប់ខ្ជួន នោះយើងនឹងទទួលបានមកុដនៃសេចក្ដីសុចរិត ។

នៅពេលសិស្សរាយការណ៍អំពីសេចក្ដីពិតដែលពួកគេបានចង្អុលប្រាប់ សូមពិភាក្សាចម្លើយរបស់ពួកគេនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។ សូមធ្វើតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណ នៅពេលអ្នកអញ្ជើញសិស្សឲ្យពន្យល់អំពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ហើយចែកចាយអំពីការយល់ដឹង និងគំនិតទាំងឡាយ ។ សំណួរ និងការណែនាំទាំងឡាយនៅខាងក្រោម អាចនឹងជាប្រយោជន៍នៅពេលអ្នកដឹកនាំការពិភាក្សានេះ ។

យើងត្រូវទុកចោលរឿងនៃលោកិយ ហើយស្វែងរកអ្វីដែលអស់កល្បជានិច្ចវិញ(សូមមើល គ និង ស ២៥:១០) ។

- តើអ្នកគិតថាការទូន្មានឲ្យដាក់រឿងអស់កល្បជានិច្ចមុនរឿងនៃលោកិយនេះ អាចនឹងជាប្រយោជន៍ដល់ អិមម៉ា ជាពិសេសក្នុងនាមជាភរិយារបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ យ៉ាងដូចម្ដេច ? (វាអាចនឹងជាប្រយោជន៍ដើម្បីពន្យល់ថា អិមម៉ា ហេល ត្រូវបានចិញ្ចឹមបីបាច់ធំឡើងនៅក្នុងគ្រួសារមានស្ដុកស្ដម ប៉ុន្តែ បន្ទាប់ពីរៀបការ បានរស់នៅក្នុងស្ថានភាពក៏ក្រខ្សត់បំផុត) ។
- តើការទូន្មានឲ្យដាក់រឿងអស់កល្បជានិច្ច មុនរឿងនៃលោកិយ ជាប្រយោជន៍ដល់យើងសព្វថ្ងៃនេះយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើរឿងមួយចំនួននៃលោកិយ ដែលមនុស្សមានទំនោរដាក់មុនព្រះមានអ្វីខ្លះ ?
- តើយើងអាចធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីស្វែងរកអ្វីដែលអស់កល្បជានិច្ច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាថា តើពួកគេកំពុងដាក់រឿងខាងលោកិយមុនព្រះដែរឬទេ ។

នៅពេលយើងថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់តាមរយៈតន្ត្រីដ៏សុចរិត នោះទ្រង់នឹងប្រទានពរយើង(សូមមើលគ និង ស ២៥:១២) ។

- យោងតាមខគម្ពីរនេះ តើរឿងមួយដែលព្រះសព្វព្រះទ័យគឺជាអ្វី ? តើទ្រង់មានបន្ទូលអំពីពរជ័យអ្វីខ្លះ ដែលកើតមានតាមរយៈ « ចម្រៀងនៃពួកសុចរិត » នោះ ?
- តើពរជ័យអ្វីខ្លះ ដែលអ្នកបានទទួលជាលទ្ធផលនៃការថ្វាយបង្គំដល់ព្រះអម្ចាស់ តាមរយៈតន្ត្រីត្រឹមត្រូវនោះ ?

សូមពិចារណាធ្វើការអញ្ជើញសិស្សឲ្យដាក់គោលដៅមួយ ដើម្បីស្ដាប់ដន្ត្រីសក្ដិសម និងត្រឹមត្រូវ ។ សូមលើកទឹកចិត្តដល់ពួកគេឲ្យរកមើលពរជ័យដែលនឹងកើតមាន នៅពេលពួកគេព្យាយាមសម្រេចគោលដៅនេះ ។

យើងអាចរកបានក្ដីអំណរ និង ការកម្សាន្តចិត្ត ដោយការនៅជាប់ក្នុងសេចក្ដីសញ្ញា ដែលយើងបានចុះជាមួយព្រះអម្ចាស់ (សូមមើល គ និង ស ២៥:១៣) ។

អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា ឃ្លាថា « នៅជាប់នឹងសេចក្ដីសញ្ញា » មានន័យថា គោរពតាមយ៉ាងជិតដល់ ឬកាន់ខ្ជាប់ទៅនឹងការសន្យា ដែលយើងបានធ្វើជាមួយនឹងព្រះ ។

សូមគិតអំពី នរណាម្នាក់ដែលអ្នកស្គាល់ ដែលបានបន្តនៅស្មោះត្រង់ចំពោះសេចក្ដីសញ្ញារបស់ពួកគេ ទោះជាអំឡុងពេលមានគ្រាលំបាកក្ដី ។

ការដឹកនាំការពិភាក្សាក្នុងថ្នាក់

ការពិភាក្សាក្នុងថ្នាក់ អាចជួយសិស្សរៀនពីគ្នាទៅវិញទៅមក ទទួលបានការយល់ដឹងកាន់តែជ្រៅជ្រះអំពីសេចក្ដីពិតដែលបានពិភាក្សា ហើយមានបំណងប្រាថ្នាដើម្បីអនុវត្តនូវអ្វីដែលពួកគេរៀន ។ តាមរយៈការស្ដាប់ដោយយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសិស្ស ហើយសួរសំណួរតាមដាន នោះអ្នកអាចយល់ពីតម្រូវការពួកគេ ហើយដឹកនាំការពិភាក្សានៅក្រោមការដឹកនាំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ សូមពិចារណាដើម្បីសួរសំណួរដូចជា « តើអ្នកអាចជួយខ្ញុំឲ្យយល់ពីអ្វីដែលអ្នកចង់មានន័យបានឬទេ ? » ឬ សូមសួរដល់សមាជិកថ្នាក់ដទៃទៀតថា « តើអ្នកនឹងបន្ថែមអ្វីខ្លះចំពោះយោបល់នោះ ? »

- តើភាពស្មោះត្រង់គឺជាពរជ័យមួយចំពោះគាត់យ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើអ្នកបានទទួលពរជ័យនៅពេលណា ដោយសារតែអ្នកនៅស្មោះត្រង់ចំពោះសេចក្ដីសញ្ញា ដែលអ្នកបានធ្វើនោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីរបៀបដែលពួកគេអាចនឹងលើកដួងចិត្តឡើង ហើយនៅពិតស្មោះចំពោះសេចក្ដីសញ្ញារបស់ពួកគេ ។

បើយើងនឹងរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះជាបន្តបន្ទាប់ នោះយើងនឹងទទួលបានមកុដនៃសេចក្ដីសុចរិត(សូមមើល គ និង ស ២៥:១៥) ។

សូមពន្យល់ថា ឃ្លា « មកុដនៃសេចក្ដីសុចរិត នោះអ្នកនឹងបានទទួល » សំដៅទៅលើការទទួលបានការលើកតម្កើងនៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាល (សូមមើលផងដែរ គ និង ស ២៩:១៣) ។

- តើការសន្យានេះ អាចជួយដល់នរណាម្នាក់ ដែលបានឆ្លងកាត់ ឬកំពុងដើរឆ្លងកាត់គ្រាលំបាកយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់ដើម្បីគោរពប្រតិបត្តិជាបន្តបន្ទាប់ ហើយពុំមែនម្ដងម្កាលនោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីរបៀបដែលពួកគេអាចកែលម្អនៅក្នុងការគោរពប្រតិបត្តិជាបន្តបន្ទាប់ ។ អ្នកអាចនឹងចង់សុំឲ្យពួកគេសរសេរគំនិតរបស់ពួកគេទុកនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំការរៀនសូត្ររបស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ។

បន្ទាប់ពីអ្នកបានពិភាក្សារឿងទាំងនេះ ដកស្រង់ចេញពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៥ ជាមួយសិស្សក្នុងថ្នាក់ហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតប្រកបដោយអធិស្ឋាន រួចសរសេរនូវអ្វីដែលពួកគេទទួលអារម្មណ៍មកពីព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីឲ្យពួកគេធ្វើផ្អែកទៅលើអ្វីដែលបានរៀនមកពីក្នុងថ្នាក់នេះ ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យធ្វើតាមការដឹកនាំទាំងនេះ ។

មេរៀនទី ៣៣

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៧

បុព្វកថា

នៅក្នុងខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៣០ នូវែល ណៃត និងភរិយារបស់គាត់ សាលី បានធ្វើដំណើរទៅ ភូមិ ហាម៉ូនី រដ្ឋផែនស៊ីលវេញ៉ា ដើម្បីសួរសុខទុក្ខ ព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធ ។ សាលី ណៃត និង អិមម៉ា ស៊្មីធ បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅដើមខែមិថុនា ប៉ុន្តែពុំទាន់បានទទួលពិធីបញ្ជាក់ ដោយសារតែមានការបៀតបៀនពីពួកមនុស្សអាក្រក់ ។ អំឡុងការទៅសួរសុខទុក្ខរបស់ គ្រួសារ ណៃត នៅភូមិហាម៉ូនី នោះត្រូវបានកំណត់ថា សាលី និង អិមម៉ា គួរទទួលបានពិធីបញ្ជាក់ ហើយថាក្រុមដែលមកជាមួយយ៉ូហាន វិតមើរក៏នឹងបានទទួលទានសាក្រាម៉ង់ជុំគ្នាផងដែរ ។ នៅពេល យ៉ូសែប ចេញទៅក្រៅដើម្បីទទួលយកស្រាទំពាំងបាយជូរសម្រាប់ពិធីសាក្រាម៉ង់ នោះលោកបានជួបនឹងសារទូតសួគ៌ ដែលបានទំនាក់ទំនងនូវវិវរណៈ ដែលឥឡូវត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៧ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៧:១–៤

ព្រះអម្ចាស់ បានប្រទានការណែនាំអំពីនិមិត្តសញ្ញានៃពិធីសាក្រាម៉ង់

បើអាចធ្វើទៅរួច សូមបង្ហាញសំបកជំឡូងបារាំងខ្លះៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សទាយស្មានពីគោលបំណងខាងវិញ្ញាណអ្វី ដែលពួកគេអាចប្រើជាការប្រៀបធៀប ។ បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយបានពីរបីនាក់ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាននូវសេចក្ដីថ្លែងការដូចខាងក្រោមដកស្រង់ចេញពីការនឹកចាំរបស់ ប្រធាន អ៊ែសរ៉ា ថាហ្វ បែនសឹន អំពីការទៅទស្សនាទីបអឺរ៉ុបដែលត្រូវបំផ្លាញដោយសង្គ្រាម បន្ទាប់ពីសង្គ្រាមលោកលើកទី ២ ៖

« ខ្ញុំពុំអាចភ្លេចអំពីពួកបរិសុទ្ធជនជាតិបារាំង ដែលពុំអាចទទួលបាននំប៉័ង តែបានប្រើសំបកជំឡូងបារាំងធ្វើជាតំណាងនៃពិធីសាក្រាម៉ង់ជំនួសវិញ » (Prepare for the Days of Tribulation » *Ensign* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៨០, ៣៣–៣៤) ។

- តើអ្នកនឹងគិតយ៉ាងណា បើអ្នកបានឃើញសំបកជំឡូងបារាំងត្រូវបានប្រើជំនួសនំប៉័ងសម្រាប់ពិធីសាក្រាម៉ង់នោះ ?
- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា វាអាចទទួលយកបានសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធជនជាតិបារាំងប្រើអ្វីមួយផ្សេងក្រៅពីនំប៉័ង ដើម្បីជាតំណាងនៃពិធីសាក្រាម៉ង់ដូច្នេះ ?

ដើម្បីផ្ដល់ដល់សិស្សនូវបរិបទខាងប្រវត្តិសាស្ត្រសម្រាប់វិវរណៈដែលបានកត់ត្រាទុកនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៧ សូមសង្ខេបព័ត៌មានដែលបានផ្ដល់ឲ្យនៅក្នុងបុព្វកថាមេរៀន ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៧:១–២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលទេវតាបានប្រាប់ដល់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ អំពីការតំណាងនៃពិធីសាក្រាម៉ង់ ។

- តើសារទូតបានបង្រៀនអ្វីខ្លះដល់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ ចំពោះអ្វីដែលយើងគួរទទួលទាន ឬផឹក នៅពេលយើងទទួលទានសាក្រាម៉ង់នោះ ? (អ្វីដែលយើងប្រើជាតំណាងនៃពិធីសាក្រាម៉ង់ គឺពុំសំខាន់ដូចជាអ្វីដែលរបស់ទាំងនោះតំណាងឲ្យ ដែលជួយយើងឲ្យចងចាំនោះទេ) ។
- ស្របតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើយើងគួរផ្ដោតទៅលើអ្វីខ្លះ ពេលយើងទទួលទានសាក្រាម៉ង់ ? (សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែចម្លើយរបស់ពួកគេគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **នៅពេលយើងទទួលទានពិធីសាក្រាម៉ង់ នោះយើងត្រូវចងចាំអំពីពលិកម្មធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។** អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់ដល់សិស្សគូសចំណាំសេចក្ដីពិតនេះនៅក្នុងគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៧:២ ។ ជាចំណែកនៃការពិភាក្សា អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា យើងមាន « ភ្នែកស្មោះត្រង់ទាំងស្រុងចំពោះសិរីល្អរបស់ [ព្រះអម្ចាស់] » នៅពេលយើងផ្ដោតទៅលើទ្រង់ ហើយដាក់ឆន្ទៈរបស់យើងឲ្យស្របនឹងឆន្ទៈរបស់ទ្រង់) ។

ដើម្បីជួយដល់សិស្សដឹងពីសារៈសំខាន់នៃសេចក្ដីពិតនេះ ហើយពិចារណាអំពីរបៀបដែលវាអាចអនុវត្តនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ សូមពិភាក្សាអំពីសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកមានបទពិសោធន៍អ្វីខ្លះ ពេលអ្នកបាននឹកគិតអំពីពលិកម្មធួនរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ អំឡុងពេលធ្វើពិធីសាក្រាម៉ង់នោះ ?

- តើយើងអាចធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីកែលម្អលទ្ធភាពរបស់យើងដើម្បីចងចាំពលិកម្មរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយទទួលទានសាក្រាម៉ង់ « ភ្នែកស្មោះត្រង់ទាំងស្រុងចំពោះសិរីល្អរបស់ [ទ្រង់] » ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់រៀនរបស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ អំពីអ្វីដែលពួកគេនឹងធ្វើ ដើម្បីរៀបចំទទួលទានសាក្រាម៉ង់រាល់សប្ដាហ៍ ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យពិចារណាអំពីវិធីនានាដើម្បីចងចាំព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងអត្ថន័យដែលមានបង្កប់នៅក្នុងការតំណាងនៃពិធីសាក្រាម៉ង់ ។ អ្នកអាចនឹងចង់អញ្ជើញពួកគេពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរ ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៧:៣–៤ តាមរយៈការពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់ បានព្រមានដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ កុំឲ្យទិញស្រា ឬភេសជ្ជៈខ្លាំង (ភេសជ្ជៈទាំងអស់ណា ដែលមានជាតិធ្វើឲ្យស្រវឹង) មកពីពួកសត្រូវរបស់សាសនាចក្រ ហើយប្រើប្រាស់នៅក្នុងពិធីសាក្រាម៉ង់ឡើយ ។ ពួកគេត្រូវប្រើតែស្រាដែល « បានធ្វើថ្មី » ដោយពួកបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ ។ វាអាចនឹងជាប្រយោជន៍ដល់សិស្សរបស់អ្នក ដើម្បីដឹងថា ពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃ មិនត្រូវបានបើកសម្ដែងសម្រាប់រយៈពេលពីរឆ្នាំកន្លះ (សូមមើល គ និង ស ៨៩) ហើយថានៅក្នុងសាសនាចក្រសព្វថ្ងៃ យើងប្រើទឹកសម្រាប់ពិធីសាក្រាម៉ង់ ។

> ***ការអនុវត្តគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ទាំងឡាយ***
>
> មេរៀនដំណឹងល្អប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព អាចបង្កើនបំណងប្រាថ្នា និងលទ្ធភាពរបស់សិស្សដើម្បីអនុវត្តសេចក្ដីពិត ដែលពួកគេបានរៀនតាមរបៀបមួយប្រកបដោយអត្ថន័យ ។ របៀបមួយដែលគ្រូបង្រៀនអាចជួយសម្រេចការណ៍នេះ គឺតាមរយៈការអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាតាមវិធីជាក់លាក់មួយ ដែលពួកគេអាចអនុវត្តគោលលទ្ធិ ឬគោលការណ៍មួយនៅក្នុងស្ថានភាពផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៧:៥–១៤

ព្រះអម្ចាស់ នឹងទទួលទានសាក្រាម៉ងម្ដងទៀតនៅលើផែនដី

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាអំពីរបៀបដែលបទពិសោធន៍នៃការទទួលទានសាក្រាម៉ង់របស់ពួកគេអាចនឹងផ្លាស់ប្ដូរយ៉ាងដូចម្ដេច បើពួកគេត្រូវទទួលទាននៅចំពោះវត្តមានរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះវិញនោះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយគំនិតរបស់ពួកគេ ។

សូមរំឭកដល់សិស្សថា ព្រះអង្គសង្គ្រោះ បានណែនាំពិធីបរិសុទ្ធនៃសាក្រាម៉ង់ដល់ពួកសាវករបស់ទ្រង់នៅយប់អាហារចុងក្រោយ ។ នៅក្នុងស្ថានភាពនេះ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានព្យាករអំពីគ្រាមួយ ពេលដែលទ្រង់នឹងត្រឡប់មកកាន់ផែនដីវិញ ហើយទទួលទានសាក្រាម៉ង់ម្ដងទៀតជាមួយនឹងពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ (សូមមើល ម៉ាថាយ ២៦:២៦–២៩) ។

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៧:៥–១២ ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ឈ្មោះរបស់បុគ្គលមួយចំនួន ដែលនឹងចូលរួមក្នុងការប្រជុំនេះដោយជាក់លាក់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យមើលខគម្ពីរទាំងនេះត្រួសៗ ហើយប្រាប់ (១) បុគ្គលម្នាក់ៗទាំងនេះជានរណា និង (២) បើបានប្រាប់ហើយ តើពួកគេមានកូនសោ ឬ ទំនួលខុសត្រូវអ្វីខ្លះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរព័ត៌មាននេះនៅលើក្ដារខៀន ពេលដែលសិស្សផ្សេងទៀតក្នុងថ្នាក់រាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។ (អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រផែនដីទាំងមូល ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាពដល់បុរសសុចរិតដើម្បីជួយបម្រើដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ ។ ទ្រង់ក៏បានប្រទានឲ្យនូវកូនសោបព្វជិតភាពដល់អ្នកដឹកនាំបព្វជិតភាពផងដែរ ដើម្បីពួកគាត់អាចដឹកនាំ ត្រួតត្រា និងគ្រប់គ្រងលើការប្រើបព្វជិតភាពរបស់ទ្រង់នៅលើផែនដី) ។

នៅពេលបញ្ជីត្រូវបានបំពេញហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៧:១២–១៣ ឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់អំពីកូនសោដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។

- តើកូនសោអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានតាំងចិត្តដល់ ឬផ្ដល់ទៅដល់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ? (សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យបន្ថែម *យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ* និង *កូនសោទាំងឡាយនៃនគររបស់ព្រះអម្ចាស់* ចូលក្នុងបញ្ជីលើក្ដារខៀន) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ព្យាការីជាច្រើន ដែលមានឈ្មោះនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៧ បានមកជួបនឹង យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដើម្បីប្រគល់កូនសោមកឲ្យលោក ។

អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំឃ្លា « នៃការកាន់កាប់ត្រួតត្រានៃដំណឹងល្អសម្រាប់ពេលចុងក្រោយបង្អស់ និងសម្រាប់កំណត់កាលដ៏ពោរពេញ » នៅក្នុងគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៧:១៣ ។

- យោងតាមខគម្ពីរនេះ តើព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថាទ្រង់នឹងធ្វើអ្វីខ្លះ អំឡុងគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រាសម្រាប់ពេលចុងក្រោយបង្អស់នោះ ? (« ប្រមូលរបស់របរទាំងអស់ទៅតែមួយ ») ។

សូមសរសេរគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ក្រោមបញ្ជីថា ៖ **ការកាន់កាប់ត្រួតត្រានៃដំណឹងល្អសម្រាប់កំណត់កាលដ៏ពោរពេញ ជាពេលដែលនឹងប្រមូលកូនសោដំណឹងល្អទាំងអស់ ពិធីបរិសុទ្ធ និងសេចក្ដីពិតនៃការកាន់កាប់ត្រួតត្រាកាលពីអតីតកាលមកតែមួយ ។**

សូមពន្យល់ថា ការកាន់កាប់ត្រួតត្រា « គឺជាអំឡុងពេលមួយ ដែលយ៉ាងហោចណាស់ ព្រះអម្ចាស់មានអ្នកបម្រើដែលមាននូវសិទ្ធិអំណាចម្នាក់នៅលើផែនដី ដែលកាន់ [កូនសោ] បព្វជិតភាពបរិសុទ្ធ. . . និង ជាអ្នកដែលមាននូវការអនុញ្ញាតពីព្រះដើម្បីចែកចាយដំណឹងល្អ » (Bible Dictionary, « Dispensations ») និងដើម្បីចាត់ចែងពិធីបរិសុទ្ធដែលមានក្នុងដំណឹងល្អនោះ ។ នៅពេលព្រះអម្ចាស់រៀបចំការកាន់កាប់ត្រួតត្រាមួយ « ដំណឹងល្អត្រូវបានបើកសម្ដែងជាថ្មី ដើម្បីឲ្យមនុស្សនៃគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រានោះ ពុំចាំបាច់ត្រូវពឹងផ្អែកទាំងស្រុងទៅលើគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រាកាលពីអតីតកាល សម្រាប់ចំណេះដឹងអំពីផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ » (Bible Dictionary « Dispensations ») ។ អ័ដាម, ហេណុក, ណូអេ, ម៉ូសេ និងអ្នកដទៃទៀតគឺជាអ្នកដឹកនាំនៃគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រាដំណឹងល្អ ។ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ គឺជាអ្នកដឹកនាំនៃគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រាដែលយើងរស់នៅ– ជាគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រានៃកំណត់កាលដ៏ពោរពេញ ។ នៅគ្រាកាន់កាប់ចុងក្រោយនេះ បានចាប់ផ្ដើមជាមួយនឹងការស្ដារដំណឹងល្អតាមរយៈព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ វាត្រូវបានហៅថាជាគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រានៃកំណត់កាលដ៏ពោរពេញ ដោយសារតែរាល់កូនសោទាំងអស់ ដែលព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងសម្រាប់ពរជ័យនៃកូនចៅរបស់ទ្រង់ ត្រូវបានស្ដារឡើងវិញ ហើយរាល់ផែនការ និងសេចក្ដីសន្យាទាំងឡាយរបស់ព្រះអម្ចាស់ ចាប់តាំងពីការកកើតពិភពលោក នឹងត្រូវបានបំពេញ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៧:១៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សនៅក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់ថានរណាផ្សេងទៀតនឹងមានវត្តមាននៅក្នុងការប្រជុំសាក្រាម៉ង់ ដែលបានពិពណ៌នានៅក្នុងកណ្ឌនេះ ។

- តើអ្នកគិតថា ឃ្លា « អស់អ្នកណាដែលព្រះវរបិតារបស់យើង បានប្រទានដល់យើង ចេញពីលោកិយផង » សំដៅទៅលើនរណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ប្រ៊ូស អ័រ. ម៉ាក់ខន់ឃី នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

« រាល់អ្នកស្មោះត្រង់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃពិភពលោកទាំងមូល រាល់បុគ្គលដែលបានរស់នៅដើម្បីសមនឹងជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច នៅក្នុងនគរនៃព្រះវរបិតា នឹងមានវត្តមាន ហើយនឹងទទួលទានសាក្រាម៉ង់ជាមួយព្រះអម្ចាស់ » (*The Promised Messiah: The First Coming of Christ* ឆ្នាំ ១៩៧៨], ទំព័រ៥៩៥) ។

សូមបន្ថែម *អ្នក និង ខ្ញុំ* ចូលទៅក្នុងបញ្ជីនៅលើក្ដារខៀន ។

- យោងទៅតាម អែលឌើរ ម៉ាក់ខន់ឃី តើយើងត្រូវរស់នៅយ៉ាងដូចម្ដេច ដើម្បីមានវត្តមាននៅក្នុងការប្រជុំសាក្រាម៉ង់ដ៏ពិសេសនេះ ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៧:១៥–១៨

ព្រះអម្ចាស់បញ្ជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ឲ្យពាក់អាវក្រោះនៃព្រះ

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៧:១៥–១៨ មាននូវពាក្យទូន្មានដែលនឹងជួយយើងឲ្យមានភាពសក្ដិសមដើម្បីទទួលបានពរជ័យទាំងឡាយរបស់ព្រះអម្ចាស់ រួមទាំងពរជ័យនៃការចូលរួមការប្រជុំសាក្រាម៉ង់ដែលបានប្រាប់នៅក្នុងខ ៤–១៤ ។

សូមសួរដល់សិស្សថា តើពួកគេចង់ស្លៀកពាក់អ្វី បើពួកគេដឹងថាពួកគេនឹងទៅធ្វើសង្គ្រាមនោះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៧:១៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើល (១) អ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ដឹកនាំឲ្យយើងធ្វើដើម្បីរៀងចំខ្លួនសម្រាប់ចម្បាំងខាងវិញ្ញាណ និង (២) តើទ្រង់សន្យាប្រទានពរជ័យអ្វីខ្លះ បើយើងធ្វើតាមការដឹកនាំរបស់ទ្រង់នោះ ។

- តើព្រះអម្ចាស់ទូន្មានយើងឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ចម្បាំងខាងវិញ្ញាណ ? (សូមសង្ខេបចម្លើយរបស់សិស្សដោយការសរសេរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *បើយើងពាក់លើខ្លួនយើងនូវអាវក្រោះទាំងមូលរបស់ព្រះ. . .*

- តើព្រះអម្ចាស់សន្យាប្រទានពរជ័យអ្វីខ្លះ ចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលពាក់អាវក្រោះទាំងមូលរបស់ព្រះនោះ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយ សូមបំពេញគោលការណ៍នៅលើក្ដារខៀន ៖ **បើយើងលើកដាក់មកលើខ្លួនយើងនូវអាវក្រោះទាំងមូលនៃព្រះនោះយើងនឹងអាចទប់ទល់នឹងអារក្ស**)

សូមចម្លងរូបភាពនៅលើក្ដារខៀន ដោយមានគូសបន្ទាត់ភ្ជាប់ទៅចំណែកនៃអាវក្រោះនីមួយៗ ដែលបានប្រាប់នៅក្នុងគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៧:១៥–១៨ ។ សូមបំបែកសិស្សក្នុងថ្នាក់ជាក្រុមតូចៗ ហើយចាត់តាំងក្រុមនិមួយៗនូវចំណែកមួយនៃអាវក្រោះ ។ សូមផ្ដល់ដល់ក្រុមនិមួយៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការដោយប្រធាន ហារ៉ូល ប៊ី លី ដូចខាងក្រោម និងព័ត៌មាន និងសំណួរនៅក្នុងវគ្គខាងក្រោមទាក់ទងទៅនឹងចំណែកនៃអាវក្រោះដែលបានចាត់ទៅឲ្យគេនោះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យធ្វើការនៅក្នុងក្រុមពួកគេ ដើម្បីឆ្លើយសំណួរសម្រាប់ចំណែកអាវក្រោះដែលបានចាត់តាំងទៅឲ្យពួកគេ ហើយត្រៀមខ្លួនដើម្បីចែកចាយចម្លើយរបស់ពួកគេជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។

« យើងមានផ្នែកបួននៃរាងកាយ ដែលសាវកប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា [គឺជា] ផ្នែកដ៏ទន់ខ្សោយបំផុតចំពោះអំណាចនៃសេចក្ដីងងឹត ។ ចង្កេះ ជាតួយ៉ាងនៃគុណធម៌ព្រហ្មចារីយភាព ។ បេះដូង ជាតួយ៉ាងនៃទង្វើរបស់យើង ។ ជើងរបស់យើង ជាគោលដៅឬគោលបំណងនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង ហើយចុងក្រោយ គឺជាក្បាលរបស់យើង គំនិតរបស់យើង » (ហារ៉ូល ប៊ី លី *Feet Shod with the Preparation of the Gospel of Peace* Brigham Young University Speeches of the Year [ថ្ងៃទី ៩ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ១៩៥៤],ទំព័រ ២) ។

« **ក្រវាត់ចង្កេះដោយសេចក្ដីពិត** » (សូមមើលគ និង ស ២៧:១៥–១៦) ៖

ប្រធាន លី បានមានប្រសាសន៍ថា « ចង្កេះគឺជាផ្នែងនៃរាងកាយ ដែលនៅ ចន្លោះឆ្អឹងជំនី និងត្រគៀក ដែលអ្នកនឹងស្គាល់ គឺជាសរីរាង្គដ៏សំខាន់ ដែលត្រូវតែមានសម្រាប់ការបន្តពូជ » (*ជាស្បែកជើង* ២) ។ ដើម្បី *ក្រវាត់* គឺជាការចងយ៉ាងតឹងដោយខ្សែក្រវាត់មួយ ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថាសាតាំងវាយប្រហារទៅលើបរិសុទ្ធភាព គុណធម៌ និងព្រហ្មចារីយភាពដូច្នេះ ?
- តើអ្នកគិតថា ការស្គាល់បទដ្ឋានរបស់ព្រះអំពីសីលធម៌ អាចជួយអ្នកស្ថិតនៅបរិសុទ្ធ ប្រកបដោយគុណធម៌ និងព្រហ្មចារីភាពយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ការសិក្សាព្រះគម្ពីរជួយក្រវ៉ាត់យើងនៅក្នុងសេចក្ដីពិត ហើយជួយការពារគុណធម៌ និងព្រហ្មចារីយភាពរបស់យើង ។

« ប្រដាប់បាំងដើមទ្រូងនៃសេចក្ដីសុចរិត » (គ និង ស ២៧:១៦) ៖

- យោងតាមប្រធាន លី តើប្រដាប់បាំងដើមទ្រូងការពារអ្វីខ្លះ ?
- តើអ្នកគិតថា សេចក្ដីសុចរិតនៃដួងចិត្តរបស់យើង (ទង្វើរបស់យើង និងបំណងប្រាថ្នារបស់យើង) មានឥទ្ធិពលលើលទ្ធផលរបស់យើង ដើម្បីច្បាំងក្នុងចម្បាំងខាងវិញ្ញាណរបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

« ពាក់សេចក្ដីប្រុងប្រៀបរបស់ដំណឹងល្អនៃសេចក្ដីសុខសាន្តទុកជាស្បែកជើង » (គ និង ស ២៧:១៦) ៖

ការ « ពាក់ស្បែក » ជើងរបស់អ្នក មានន័យថា ជាការពាក់ស្បែកជើង ឬការការពារជើងយើង ។

- យោងតាមប្រធាន លី តើជើងរបស់យើងតំណាងឲ្យអ្វី ?
- តើសាតាំងវាយប្រហារលើគោលដៅ និងគោលបំណងក្នុងជីវិតរបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើព្រះប្រទានអ្វីខ្លះដល់យើងឲ្យ « តោងជាប់ » ដើម្បីជួយយើងរក្សាជើងរបស់យើង ដើរតាមផ្លូវនៃជីវិតឆ្ពោះទៅកាន់គោលដៅរបស់យើង ? (សូមមើល នីហ្វៃទី ១ ៨:២៤) ។
- តើការផ្ដោតទៅលើគោលដៅ និងគោលបំណងសុចរិត ជួយយើងយកឈ្នះការល្បួងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

« សេចក្ដីជំនឿទុកជាខែល » (គ និង ស ២៧:១៧) ៖

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណាដើម្បី « រលត់អស់ទាំងព្រួញឆេះរបស់ពួកទុច្ចរិត » ?
- តើសេចក្ដីជំនឿរបស់អ្នកទុកជាខែល ហើយការពារដល់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?

« សេចក្ដីសង្គ្រោះទុកជាមួកសឹក » (គ និង ស ២៧:១៨) ៖

- យោងតាមប្រធានលី នៅពេលក្បាលរបស់យើងត្រូវបានគ្របបាំង តើវាការពារដល់អ្វីខ្លះ ?
- ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់ដើម្បីការពារដល់គំនិតរបស់យើង ?
- តើសាតាំងវាយប្រហារដល់គំនិតរបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើរឿងជាក់លាក់អ្វីខ្លះ ដែលយើងអាចធ្វើ ដើម្បីការពារគំនិតរបស់យើង ?

« ដាវរបស់ព្រះវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ » (គ និង ស ២៧:១៨) ៖

- តើព្រះវិញ្ញាណអាចជួយយើងយកឈ្នះលើការវាយប្រហាររបស់សាតាំងយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើការមានព្រះវិញ្ញាណផ្ដល់អត្ថប្រយោជន៍អ្វីខ្លះដល់យើង នៅក្នុងការប្រយុទ្ធរបស់យើងទាស់នឹងអំពើអាក្រក់ ?
- តើព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ជួយយើងប្រើដាវរបស់ព្រះវិញ្ញាណយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើអ្នកអាចធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីអញ្ជើញព្រះវិញ្ញាណឲ្យចូលក្នុងជីវិតរបស់អ្នកកាន់តែច្រើន ?

បន្ទាប់ពីសិស្សបានរាយការណ៍ពីចម្លើយរបស់ពួកគេហើយ សូមអាននូវសេចក្ដីថ្លែងការខាងក្រោមដោយ អែលឌើរ អិម រ័សុល បាឡឺដ នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ហើយសុំឲ្យសិស្សស្ដាប់ពីរបៀបដែលយើងពាក់គ្រឿងសឹក និងពង្រឹងដល់គ្រឿងសឹករបស់ព្រះ ៖

« ខ្ញុំចូលចិត្តគិតអំពីអាវក្រោះខាងវិញ្ញាណនេះ ដែលពុំប្រៀបដូចជាបំណែកនៃលោហៈធាតុដែលសូន្យឡើងមួយដុំ ដើម្បីពាក់ឲ្យត្រូវរូបកាយនោះទេ ប៉ុន្តែវាដូចជាច្រវ៉ាក់ប្រទាក់គ្នាទៅវិញ ។ ច្រវ៉ាក់ប្រទាក់គ្នាមានជាបំណែកតូចៗជាច្រើនផែនតភ្ជាប់នឹងគ្នា ដើម្បីអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកប្រើអាចបត់បែនបានកាន់តែងាយស្រួលដោយមិនបាត់បង់នូវការការពារ ។ ខ្ញុំនិយាយដូច្នោះ ដោយសារវាជាបទពិសោធន៍របស់ខ្ញុំថាគ្មានអ្វីតែមួយដ៏ធំ ហើយអស្ចារ្យដែលយើងអាចធ្វើ ដើម្បីការពារខ្លួនយើងខាងវិញ្ញាណបាននោះឡើយ ។ អំណាចខាងវិញ្ញាណពិត ពឹងលើទង្វើតូចៗជាច្រើនវេញបញ្ចូលគ្នានៅក្នុងសាច់ក្រណាត់នៃការការពារខាងវិញ្ញាណ ដែលការពារ និងជាខែលទាស់នឹងរាល់សេចក្ដីអាក្រក់ » (« Be Strong in the Lord » *Ensign* ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ២០០៤ ទំព័រ ៨) ។

- តើទង្វើរតូចៗមួយចំនួនអ្វីខ្លះ ដែលបានប្រមូលផ្ដុំជាកម្លាំងរបស់វា នឹងជួយការពារយើងទាស់នឹងការល្បួង និងអំពើអាក្រក់ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យត្រឡប់ទៅមើលនៅដើមបន្ទាត់នៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៧:១៥ ។ បន្ទាប់មក សួរសំណួរដូចខាងក្រោមនេះ ៖

- តើយើងគួរមានអាកប្បកិរិយាយ៉ាងណា ពេលយើងពាក់គ្រឿងសឹករបស់ព្រះ ? (យើងគួរតែ « លើកទឹកចិត្ត [របស់យើង] ឡើងហើយអរសប្បាយ ») ។ ហេតុអ្វីក៏យើងគួរតែមានអាកប្បកិរិយាបែបនេះ ?

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាអំពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀននៅក្នុងមេរៀនថ្ងៃនេះ ហើយអញ្ជើញពួកគេឲ្យជ្រើសរើសរឿងជាក់លាក់មួយដែលពួកគេអាចធ្វើដើម្បីពាក់អាវក្រោះនៃព្រះបានកាន់តែល្អប្រសើរ ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យសរសេរនូវអ្វីដែលពួកគេនឹងធ្វើនៅលើក្រដាសមួយសន្លឹក ដែលពួកគេអាចមើលជាញឹកញាប់ ទុកជាការរំឭកមួយអំពីការតាំងចិត្តរបស់ពួកគេ ។

ដើម្បីបញ្ចប់មេរៀននេះ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីសេចក្ដីពិត ដែលបានបង្រៀននៅក្នុងមេរៀន ។

មេរៀនទី ៣៤

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៨

បុព្វកថា

នៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៣០ ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានជួបនឹងបញ្ហាមួយ ដោយសារសមាជិកសាសនាចក្រពុំយល់អំពីលំដាប់នៃវិវរណៈនៅក្នុងសាសនាចក្រ ។ ហៃរ៉ាំ ភេច បានប្រកាសថាទទួលវិវរណៈសម្រាប់សាសនាចក្រ តាមរយៈរូបអារក្សនៃថ្មពិសេសមួយ ហើយសមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួន រួមទាំង អូលីវើរ ខៅឌើរី ផងក៏បានជឿគាត់ផងដែរ ។ មិនយូរប៉ុន្មានមុនពេលសន្និសីទសាសនាចក្រមួយដែលធ្វើឡើងនៅថ្ងៃទី ២៦ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៣០ នោះព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងសេចក្ដីពិត ដែលបានជួយអូលីវើរ ខៅឌើរី និងអ្នកដទៃទៀតឲ្យយល់អំពីលំដាប់នៃវិវរណៈនៅក្នុងសាសនាចក្រ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៨:១–៧

ព្រះអម្ចាស់ ប្រកាសថា ប្រធាននៃសាសនាចក្រ គឺជាមនុស្សតែម្នាក់គត់ ដែលអាចទទួលវិវរណៈដើម្បីគ្រប់គ្រងសាសនាចក្រ ។

សូមសរសេរពាក្យ *ក្លែងក្លាយ* នៅលើក្ដារខៀន ។

- តើឧទាហរណ៍មួយចំនួននៃរឿងដែលគ្រាន់តែជាការក្លែងក្លាយមានអ្វីខ្លះ ? (ជាចំណែកនៃការពិភាក្សានេះ អ្នកអាចនឹងចង់បង្ហាញឧទាហរណ៍មួយអំពីវត្ថុមួយដែលក្លែងក្លាយ ដូចជារូបគំនូរថតចម្លង លុយក្លែងក្លាយ ឬផ្លែឈើជ័រមួយចំណិតជាដើម) ។

- ហេតុអ្វីក៏ការយល់ខុសថា វត្ថុក្លែងក្លាយជាវត្ថុពិត អាចជារឿងប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ដូច្នេះ ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានការព្រមានដូចខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ដាល្លិន អេក អូក នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ឲ្យឮៗ ៖

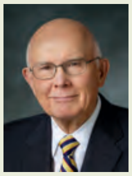

« អារក្សគឺជាបិតានៃការកុហក ហើយវាអន្ទះសារធ្វើឲ្យស្មុគស្មាញដល់កិច្ចការរបស់ព្រះ តាមរយៈការក្លែងបន្លំដ៏ ឆ្លាតវៃរបស់វា » (Two Lines of Communication, » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១០ ទំព័រ ៨៤) ។

សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សម្នាក់អានឲ្យឮៗនូវការណែនាំ នៃក្បាលកណ្ឌសម្រាប់ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៨ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់អំពីរឿងក្លែងក្លាយដែលសាតាំងបានប្រើដើម្បីបញ្ឆោតដល់សមាជិកមួយ ចំនួនក្នុងសាសនាចក្រកាលពីជំនាន់មុន ។

- តើរឿងក្លែងក្លាយដែលសាតាំងបានប្រើដើម្បីបញ្ឆោតដល់សមាជិកសាសនាចក្រគឺជាអ្វី ? (បើសិស្សពុំបានប្រាប់ពីភាពស្រដៀងគ្នារវាងថ្មរបស់ហៃរ៉ាំ ជាមួយយូរិម និងធូមីម ដែលយ៉ូសែបស្ម៊ីធ បានប្រើពេលខ្លះនោះ សូមចង្អុលបង្ហាញពីភាពស្រដៀងគ្នានេះ) ។

សូមពន្យល់ថា សមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួនបានជឿវិវរណៈក្លែងក្លាយដែលសាតាំងបានបញ្ឆោត ហៃរ៉ាំ ភេច ។ នៅពេលសិស្សសិក្សា ហើយពិភាក្សាអំពីវិវរណៈនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៨ សូមលើកទឹកចិត្តដល់ពួកគេឲ្យរកមើលសេចក្ដីពិតដែលអាចជួយពួកគេចៀសវាងពីការបញ្ឆោត ដោយសារការក្លែងបន្លំរបស់សាតាំង ។ សូមប្រាប់សិស្សថា អ្នកនឹងសរសេរសេចក្ដីពិតទាំងនេះនៅលើក្ដារខៀន នៅពេលពួកគេរកឃើញវានៅក្នុងមេរៀន ។ អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ឲ្យសិស្សសរសេរសេចក្ដីពិតទាំងនេះនៅគែមព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៨:១–៤ ឲ្យឮៗ ហើយអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យប្រាប់អំពីទំនួលខុសត្រូវរបស់អូលីវើរ ខៅឌើរី នៅក្នុងសាសនាចក្រគឺខុសពីទំនួលខុសត្រូវរបស់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ ដោយរបៀបណា ។

- តើទំនួលខុសត្រូវរបស់អូលីវើរ ខៅឌើរី ខុសពីយ៉ូសែប ស៊្មីធ យ៉ាងដូចម្ដេច ? (យ៉ូសែប គឺទទួលខុសត្រូវដើម្បីទទួលបញ្ញត្តិ និងវិវរណៈសម្រាប់សាសនាចក្រ) ។ អូលីវើរ គឺទទួលខុសត្រូវដើម្បីបង្រៀនតាមរយៈអង្គលួងលោមចិត្ត ទាក់ទងនឹងបទបញ្ញត្តិ និងវិវរណៈទាំងឡាយ ដែលយ៉ូសែប បានទទួល) ។

- តើសេចក្ដីពិតសំខាន់អំពី ប្រធានសាសនាចក្រដែលយើងអាចរៀនមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៨:២ មានអ្វីខ្លះ ? (សិស្សគួរប្រាប់អំពីគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **ប្រធាននៃសាសនាចក្រគឺជាមនុស្សតែម្នាក់គត់ដែលអាចទទួលវិវរណៈសម្រាប់សាសនាចក្រទាំងមូល** ។ សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

- តើចំណេះដឹងរបស់យើងអំពីសេចក្ដីពិតនេះ ជួយយើងចៀសវាងពីការត្រូវបានបោកបញ្ឆោតយ៉ាងដូចម្ដេច ?

នៅពេលសិស្សពិភាក្សាអំពីសំណួរទាំងនេះ អ្នកអាចនឹងចង់មើលឲ្យប្រាកដថាពួកគេអាចទុកចិត្តជានិច្ចទៅលើការបង្រៀន និងការទូន្មានរបស់ប្រធាននៃសាសនាចក្រ ដោយសារតែព្រះអម្ចាស់នឹងពុំដែលអនុញ្ញាតឲ្យប្រធានដឹកនាំយើងឲ្យវង្វេងនោះទេ ។ (កំណត់ចំណាំថា ការសន្យានេះគឺរកបាននៅក្នុងសេចក្ដីថ្លែងការមួយដោយប្រធាន វិលហ្វូឌ វូឌរ៉ុហ្វ ។ សេចក្ដីថ្លែងការណ៍នោះគឺមានបញ្ចូលនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា នៅក្នុងឯកសារបន្ថែមបន្ទាប់ពី ការប្រកាសជាផ្លូវការទី ១) ។

សូមពន្យល់ថា មិនយូរប៉ុន្មាន ពីមុនពេលព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងសេចក្ដីពិត ដែលឥឡូវនេះត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៨ អូលីវើរ ខៅឌើរី បានធ្វើអ្វីមួយ ដែលបង្ហាញថា គាត់ពុំទាន់យល់ដឹងពេញលេញអំពីភាពខុសគ្នា រវាងទំនួលខុសត្រូវរបស់គាត់នៅក្នុងសាសនាចក្រ និងទំនួលខុសត្រូវរបស់យ៉ូសែប ស៊្មីធ ក្នុងនាមជាប្រធាននៃសាសនាចក្រនៅឡើយទេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានដំណើររឿងដូចខាងក្រោម ៖

យ៉ូសែប ស៊្មីធ រស់នៅក្នុងភូមិ ហាម៉ូនី រដ្ឋផែនស៊ីលវេញ៉ា នៅពេលលោកបានទទួលសំបុត្រមួយមកពី អូលីវើរ ខៅឌើរី ដែលនៅភូមិហ្វាយ៉េត រដ្ឋនូវយ៉ោក ដែលមានចម្ងាយប្រហែលជា ១០០ ម៉ែល (១៦០ គ.ម) ពីគ្នា ។ អូលីវើរ បានមានប្រសាសន៍ថា គាត់បានរកឃើញកំហុសឆ្គងមួយនៅក្នុងវិវរណៈ ដែលយើងឥឡូវហៅថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០ ។ អូលីវើរ បានសរសេរថា ៖ « ខ្ញុំបញ្ជាអ្នកនៅក្នុងនាមនៃព្រះឲ្យលុបពាក្យទាំងឡាយនោះចោល » ។ យ៉ូសែប បានធ្វើដំណើរទៅភូមិហ្វាយ៉េត ហើយបានដឹងថា គ្រួសារ វិតមើរ បានយល់ព្រមជាមួយនឹង អូលីវើរ អំពីកំហុសឆ្គងដែលគិតស្មាននៅក្នុងវិវរណៈ ។ យ៉ូសែប បានសរសេរថា « បើគ្មានការខិតខំធ្វើការ និងការអត់ធន់នោះទេ ខ្ញុំពុំអាចយកឈ្នះលើពួកគេណាម្នាក់ ឲ្យគិតអំពីហេតុផលដោយស្ងប់ស្ងាត់អំពីប្រធានបទនោះទេ » ។ នៅទីបំផុត ព្យាការី « បានទទួលជោគជ័យក្នុងការនាំគ្រួសារ វិតមើរ ថែមទាំង. . .អូលីវើរ ខៅឌើរី ផង មកកាន់ចំណេះដឹងដែលពួកគេបានមានកំហុសឆ្គងនោះ » (*Histories, វ៉ុលទី ១: ឆ្នាំ ១៨៣២–១៨៤៤*, វ៉ុលទី ១ of the Histories series of *The Joseph Smith Papers* [ឆ្នាំ ២០១២], ទំព័រ ៤២៦; សូមមើលផងដែរទំព័រ ៤២៤–២៥) ។

សូមសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៨:៦–៧ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលការដឹកនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅកាន់អូលីវើរ ខៅឌើរី ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនដល់ អូលីវើរ ខៅឌើរី អ្វីខ្លះ ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ៖ **នៅក្នុងសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បុគ្គលម្នាក់ៗពុំទទួលវិវរណៈដើម្បីដឹកនាំនរណាម្នាក់ ដែលធ្វើជាអធិបតីលើពួកគេឡើយ**) ។

- តើសេចក្ដីពិតនេះ ទាក់ទងនឹងដំណើររឿងដែលយើងទើបតែអានយ៉ាងដូចម្ដេច ?

- តើសេចក្ដីពិតនេះ អាចជួយយើងនៅសព្វថ្ងៃយ៉ាងដូចម្ដេច ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៨:៨–១០

ព្រះអម្ចាស់ បានហៅអូលីវើរ ខៅឌើរី ឲ្យផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អទៅកាន់ពួកសាសន៍លេមិន

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៨:៨–១០ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ ប្រាប់ពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ បានហៅឲ្យអូលីវើរឲ្យធ្វើនោះ ។

- តើព្រះអម្ចាស់ហៅឲ្យអូលីវើរ ឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ? (ផ្សាយដំណឹងល្អនៅក្នុងចំណោមពួកសាសន៍លេមិន) ។

- តើយើងអាចរៀនវិវរណៈផ្ទាល់ខ្លួនអ្វីខ្លះមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៨:៨ ? (បន្ទាប់ពីសិស្សបានឆ្លើយតប សូមសរសេរនូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ៖ **យើងអាចទទួលវិវរណៈសម្រាប់ប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើង និងដើម្បីជួយយើងនៅក្នុងការហៅបម្រើ និងការចាត់តាំងដែលបានប្រគល់ដល់យើង**) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីគោលការណ៍នេះ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយប្រធាន ប៊ិយដ៏ ឃេ ផាកកឺ នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

« យើងអាចទទួលបានវិវរណៈផ្ទាល់ខ្លួន ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ លុះត្រាតែយើងត្រូវបានញែកចេញទៅតំណែងអធិបតីមួយចំនួនប៉ុណ្ណោះ នោះយើងនឹងពុំទទួលបានវិវរណៈទាក់ទងនឹងអ្វីដែលអ្នកដទៃគួរធ្វើនោះឡើយ . . . ។

« បទពិសោធន៍ខាងវិញ្ញាណខុសប្រក្រតីមួយ ពុំគួរគិតថាជាការហៅផ្ទាល់ខ្លួនឲ្យដឹកនាំអ្នកដទៃនោះទេ ។ ការជឿជាក់របស់ខ្ញុំគឺថា បទពិសោធន៍ពិសេសមួយ ដែលមានលក្ខណៈពិសិដ្ឋគឺជាលក្ខណៈបុគ្គល ហើយគួរតែរក្សាទុកសម្រាប់ខ្លួនឯង » (« Revelation in a Changing World, » *Ensign* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៨៩ ទំព័រ ១៤–១៥) ។

ពីមុនចាប់ផ្តើមថ្នាក់រៀន សូមសរសេរតួនាទី និងការហៅដូចខាងក្រោម នៅលើសន្លឹកក្រដាសផ្សេងគ្នា ៖ *ឪពុកម្តាយ អ្នកដែលមានសិទ្ធិអំណាចទូទៅ ប៊ីស្សប អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា គ្រូបង្រៀនសាលាថ្ងៃអាទិត្យ ប្រធានម៉េម៉េត គ្រូបង្រៀនតាមផ្ទះ គ្រូបង្រៀនសួរសុខទុក្ខ* ។ ដាក់ក្រដាសចូលក្នុងប្រអប់មួយ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យជ្រើសរើសក្រដាសមកពីប្រអប់ ហើយអានវាទៅកាន់សិស្សក្នុងថ្នាក់ម្តងមួយៗ ។ នៅពេលក្រដាសនិមួយៗត្រូវបានអាន សូមឲ្យសិស្សផ្តល់យោបល់អំពីប្រភេទនៃវិវរណៈ ដែលបុគ្គលម្នាក់ៗអាចទទួលបាន ដើម្បីជួយពួកគេបំពេញនូវតួនាទី ឬការហៅបម្រើនោះ ។

អ្នកអាចនឹងចង់អញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍ ដែលពួកគេបានទទួលវិវរណៈនៅក្នុងការចាត់តាំង ឬការទទួលខុសត្រូវមួយ ។ អ្នកក៏អាចនឹងចង់ចែកចាយបទពិសោធន៍មួយ ដែលអ្នកបានទទួលវិវរណៈដើម្បីជួយអ្នកនៅក្នុងការហៅ ឬការចាត់តាំងមួយ ។ សូមរំឭកសិស្សថា បទពិសោធន៍មួយចំនួន គឺពិសិដ្ឋ ឬផ្ទាល់ខ្លួនណាស់ ពុំគួរចែកចាយ ។

សូមលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យអធិស្ឋានសូមវិវរណៈ ដើម្បីជួយពួកគេនៅក្នុងជីវិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេ និងនៅក្នុងការហៅបម្រើក្នុងសាសនាចក្រ និងការចាត់តាំងទាំងឡាយរបស់ពួកគេ ។ ក៏សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យអធិស្ឋានសូមឲ្យអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រនឹងត្រូវបានប្រទានពរឲ្យមានសុខភាពល្អ និងសុវត្ថិភាព ហើយមានការបំផុសគំនិត ដែលពួកលោកត្រូវការ ដើម្បីបំពេញទំនួលខុសត្រូវរបស់ពួកលោក ។

> ## *ការចែកចាយបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួន*
> កាលណាអ្នកចែកចាយបទពិសោធន៍ដែលអ្នកមាន នៅពេលអ្នកព្យាយាមរស់នៅតាមគោលការណ៍ដំណឹងល្អ នោះអ្នកអាចជួយសិស្សយល់អំពីរបៀបដើម្បីអនុវត្តគោលការណ៍ទាំងឡាយដោយខ្លួនគេ ។ សូមរក្សាឲ្យរឿងអ្នកខ្លី ហើយតែងតែមានបញ្ចូលនូវសេចក្តីថ្លែងការណ៍អំពីទីបន្ទាល់ ដែលនាំទៅរកអ្វីដែលអ្នកបានរៀន ឬរបៀបដែលអ្នកត្រូវបានប្រទានពរ តាមរយៈបទពិសោធន៍របស់អ្នកនោះ ។ ការណ៍នេះ នឹងអញ្ជើញព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធឲ្យថ្លែងជាសាក្សីពីសេចក្តីពិត ដែលអ្នកចែកចាយ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ២៨:១១–១៦

ព្រះអម្ចាស់ដឹកនាំ អូលីវើរ ខៅឌើរី ឲ្យកែតម្រូវ ហៃរ៉ាំ ភេច ហើយជួយរៀបចំសាសនាចក្រឲ្យមានរបៀបរៀបរយ

សូមរំឭកសិស្សអំពីវិវរណៈក្លែងក្លាយ ដែលហៃរ៉ាំ ភេច បានបង្ហាញដល់សមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ២៨:១១–១៤ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ដើម្បីរកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានដឹកនាំ អូលីវើរ ខៅឌើរី ឲ្យធ្វើ ដើម្បីជួយដោះស្រាយបញ្ហាលំបាកនេះ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បញ្ជាឲ្យ អូលីវើរ ធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីជួយដោះស្រាយបញ្ហាជាមួយនឹង ហៃរ៉ាំ ភេច ?

- តើយើងអាចរៀនអ្វីបានខ្លះពីខគម្ពីរទាំងនេះ អំពី ការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ ? (សិស្សអាចប្រាប់អំពីគោលការណ៍ផ្សេងៗ ប៉ុន្តែត្រូវប្រាកដថា អ្នកគូសបញ្ជាក់ដូចខាងក្រោមនេះ ៖ **អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ មានទំនួលខុសត្រូវដើម្បីកែតម្រូវអ្នកទាំងឡាយណា ដែលកំពុងដឹកនាំអ្នកដទៃឲ្យវង្វេង ។** សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្តារខៀន) ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះ មកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ២៨:១៣ អំពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់ដឹកនាំសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងគ្នា ប៉ុន្តែសូមប្រាកដថា ពួកគេប្រាប់អំពី គោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **នៅក្នុងសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ អ្វីៗគ្រប់យ៉ាង ត្រូវតែមានរបៀបរៀបរយ ។** សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្តារខៀន) ។

សូមពន្យល់ថា របៀបមួយដែលយើងធ្វើគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ « តាមរបៀបរៀបរយ និងតាមការយល់ព្រមទូទៅ » គឺថាយើងគាំទ្រដល់បុគ្គលម្នាក់ៗជាសាធារណៈនៅក្នុងការហៅបម្រើសាសនាចក្រ ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថាវាសំខាន់ ចំពោះបុគ្គលម្នាក់ៗ ត្រូវបានគាំទ្រជាសាធារណៈនៅក្នុងការហៅបម្រើរបស់ពួកគេដូច្នេះ ?

ដើម្បីជួយសិស្សក្នុងថ្នាក់យល់អំពីរបៀបយល់ព្រមទូទៅ ផ្តល់នូវរបៀបរៀបរយ និងការការពារដល់សាសនាចក្រ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាននូវសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយប្រធាន ផាកកឺ ៖

« វិវរណៈក្នុងសាសនាចក្រ កើតមានដល់អ្នកទាំងឡាយដែលត្រូវបានហៅ បានគាំទ្រ បានតែងតាំង ឬបានញែកចេញដោយត្រឹមត្រូវ ។ ឧទាហរណ៍ ប៊ីស្សពម្នាក់ នឹងពុំទទួលវិវរណៈណាទាក់ទងនឹងវួដជិតខាងទេ ដោយសារវាស្ថិតនៅក្រៅតំបន់របស់គាត់ ។

« កម្រមានមនុស្សម្នាក់ណា នឹងប្រកាសខ្លួនថាបានទទួលសិទ្ធិអំណាចដើម្បីបង្រៀន និងប្រទានពរ ដោយពុំត្រូវបានហៅ និងញែកចេញណាស់ ។. . .

« នោះជាមូលហេតុដែលដំណើរការនៃការគាំទ្រដល់អ្នកទាំងឡាយ បានហៅឲ្យកាន់តំណែង គឺត្រូវបានការពារយ៉ាងខ្លាំងបំផុតក្នុងសាសនាចក្រ– ដើម្បីឲ្យមនុស្សអាចដឹងថា នរណាមានសិទ្ធិអំណាចដើម្បីបង្រៀន និងប្រទានពរ » (« Revelation in a Changing World, » ទំព័រ ១៥) ។

- យោងតាម ប្រធាន ផាកកឺ ហេតុអ្វីក៏យើងគាំទ្រអ្នកទាំងឡាយដែលបានទទួលការហៅបម្រើក្នុងសាសនាចក្រជាសាធារណៈដូច្នេះ ?
- បន្ទាប់ពីយើងបានលើកដៃដើម្បីនិយាយថា យើងនឹងគាំទ្រដល់អ្នកទាំងឡាយក្នុងការហៅបម្រើរបស់ពួកគេ តើយើងគួរធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីបង្ហាញថាពិតជាបានគាំទ្រដល់ពួកគេពិតមែន ?

ដើម្បីជួយសិស្សអនុវត្តគោលការណ៍ដែលពួកគេបានរៀននៅក្នុងមេរៀនថ្ងៃនេះ សូមអានស្ថានភាពដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ហើយសួរពួកគេអំពីរបៀបដែលពួកគេនឹងឆ្លើយតបទៅនឹងគោលការណ៍នីមួយៗ ៖

១. អ្នកទទួលបានសារទំនាក់ទំនងអេឡិចត្រូនិចមួយ ប្រកាសថាជាវិវរណៈថ្មី ។ វាមាននូវការបង្រៀនដែលពុំត្រូវតាមបទគម្ពីរ ឬពាក្យសម្ដីរបស់ព្យាការីនៅរស់ ។

២. អ្នកកត់សម្គាល់ឃើញថា សមាជិកម្នាក់ក្នុងវួដរបស់អ្នក បានធ្វើសេចក្ដីថ្លែងការណ៍មួយ ដែលពុំត្រឹមត្រូវតាមគោលលទ្ធិ នៅពេលនាងថ្លែងទីបន្ទាល់របស់នាង អំឡុងការប្រជុំសាក្រាម៉ង់ ។ អ្នកបារម្ភបើសិនជាសារលិខិតនោះខុសពីសេចក្ដីពិត វាអាចនឹងមានឥទ្ធិពលប៉ះពាល់បំផ្លាញអ្នកដទៃ ។ តើនរណាគួរកែតម្រូវសមាជិកដែលកំពុងនិយាយខុសឆ្គងនោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៨:១៥–១៦ ឲ្យឮៗ ហើយសួរដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យប្រាប់អំពីការទូន្មានចុងក្រោយរបស់ព្រះអម្ចាស់ ទៅកាន់អូលីវើរ ខៅឌើរី នៅក្នុងវិវរណៈ ។

ចូរពន្យល់ថា បន្ទាប់ពី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈនេះ លោកបានចាប់ផ្ដើមធ្វើសន្និសីទមួយ ហើយបានរៀបចំសាសនាចក្រតាមរបៀបរៀបរយ ។ នៅក្នុងសន្និសីទ « បងប្រុស ភេច ក៏ដូចជាសាសនាចក្រទាំងមូល ដែលមានវត្តមាននៅទីនោះ បានបដិសេធនឹងថ្មចេះនិយាយ ព្រមទាំងអ្វីៗទាំងអស់ ដែលបានជាប់ទាក់ទងនឹងរឿងនោះ » (*Histories, វ៉ុលទី ១:១៨៣២–១៨៤៤*, ៤៥២) ។ ដើម្បីបញ្ចប់មេរៀននេះ សូមថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិត ដែលអ្នកបានពិភាក្សា និងតម្លៃរបស់ពួកគេក្នុងការជួយយើងឲ្យចៀសផុតពីការបញ្ឆោត ។

មេរៀនទី ៣៥

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:១–២៩

បុព្វកថា

មិនយូរប៉ុន្មានពីមុនពេលសន្និសីទសាសនាចក្រ ដែលបានធ្វើឡើងនៅថ្ងៃទី ២៦ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៣០ ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈមួយនៅក្នុងវត្តមានរបស់អែលឌើរប្រាំមួយរូប ។ តាមរយៈវិវរណៈ ពួកអែលឌើរទាំងនេះ បានរៀនអំពីការប្រមូលផ្ដុំនៃពួកជម្រើសរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ មុនការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ ។

សូមអញ្ជើញព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យអញ្ជើញឲ្យមានឥទ្ធិពលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធខណៈពេលពួកគេសិក្សាព្រះគម្ពីររួមគ្នា ។ សកម្មភាពមួយចំនួនដែលអញ្ជើញឲ្យមានព្រះវិញ្ញាណគឺការអធិស្ឋានដោយស្មោះ ការបង្រៀនមកពីព្រះគម្ពីរ ការថ្លែងទីបន្ទាល់ ការសួរសំណួរបំផុសគំនិត ការបង្ហាញនូវសេចក្ដីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះនិងអ្នកដទៃ ព្រមទាំងការចែកចាយបទពិសោធន៍ខាងវិញ្ញាណ ។ ក្នុងឱកាសខ្លះ អ្នកអាចនឹងទទួលបានការបំផុសគំនិតដើម្បីជួយសិស្សទទួលស្គាល់ពីឥទ្ធិពលរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ អំឡុងមេរៀនទាំងឡាយ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:១–១៣

ព្រះអម្ចាស់ បានថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីដង្វាយធួនរបស់ទ្រង់ និងព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ក្នុងការប្រមូលរាស្ត្ររបស់ទ្រង់

ពីមុនចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន សូមសរសេរឃ្លាខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ « *សូមលើកចិត្តអ្នកឡើង ហើយអរសប្បាយចុះ* » *(គ និង ស ២៩:៥) ។*

- ហេតុអ្វីក៏ពេលខ្លះវាពិបាកដើម្បីគោរពតាមការទូន្មាននេះ ? តើមានវិធីមួយចំនួនណាខ្លះ ដែលអ្នកបានរកឃើញដើម្បីគោរពតាមការទូន្មាននេះ ?

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:១–៣ មាននូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ដែលអាចជួយយើង « សូមលើកចិត្ត [យើង]ឡើង ហើយអរសប្បាយចុះ » ។

សូមដាក់បង្ហាញរូបភាពព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាមួយនឹងកុមារតូចៗ (*សៀវភៅសិល្បៈដំណឹងល្អ* [២០០៩] ទំព័រ ៤៧ សូមមើលផងដែរ LDS.org) ហើយ បើអាចធ្វើទៅបាន សូមបង្ហាញរូបភាពមេមាន់កំពុងក្រុងកូនៗវា ។ សូមសួរថាតើមាននរណាម្នាក់ អាចពិពណ៌នាអំពី របៀប និង មូលហេតុដែលមេមាន់ក្រុងកូនវា ។ (បើសិស្សពុំដឹងទេ សូមពន្យល់ថានៅពេលមេមាន់ដឹងពីគ្រោះថ្នាក់ នោះវានឹងហៅកូនៗវាមក ។ នៅពេលពួកវាមករកមេវា មេមាន់ក្រុងពួកវានៅក្រោមស្លាបដើម្បីការពារពួកវា) ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:២ ឲ្យឮៗ ។

- តើព្រះអង្គសង្គ្រោះ ដូចជាមេមាន់ដែលក្រុងការពារកូនវាយ៉ាងដូចម្ដេច ?

- តើកូនមាន់ត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីត្រូវបានក្រុងដោយសុវត្ថិភាពនៅក្រោមស្លាបការពាររបស់មេវា ? (បើចាំបាច់ សូមចង្អុលបង្ហាញថា កូនមាន់ត្រូវខំរត់ទៅរកមេរបស់វា) ។

សូមសរសេរឃ្លាខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនឹងប្រមូលយើង ពេលយើង . . .*

- យោងតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:២ តើយើងចាំបាច់ត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីត្រូវបានប្រមូលផ្ដុំដោយព្រះអង្គសង្គ្រោះ ? (សូមប្រើចម្លើយរបស់សិស្សដើម្បីបំពេញគោលការណ៍នៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នឹងប្រមូលយើង ពេលយើងស្ដាប់តាមសំឡេងទ្រង់ដោយរាបសារ ហើយទូលហៅទ្រង់ក្នុងការអធិស្ឋាន**) ។

សូមពន្យល់ថា ចាប់តាំងពីការចាប់ផ្ដើមមក ពួកព្យាការីបានព្យាករអំពីការប្រមូលផ្ដុំនៃពួកអ៊ីស្រាអែល ។ ដំណាក់នៃអ៊ីស្រាអែល–វាស្រ្តនៃសេចក្ដីសញ្ញារបស់ព្រះអម្ចាស់–នឹងត្រូវបានប្រមូលផ្ដុំនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ មុនការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ (សូមមើល មាត្រានៃសេចក្ដីជំនឿ ១:១០) ។ ព្រះអម្ចាស់ ប្រមូលរាស្ត្រទ្រង់ នៅពេលពួកគេអនុវត្តសេចក្ដីជំនឿទៅលើទ្រង់ ហើយរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់ និងដឹងពីសេចក្ដីពិត និងសារៈសំខាន់នៃគោលការណ៍នេះ សូមពិភាក្សាចំពោះសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើវិធីមួយចំនួនដែលយើងស្ដាប់សំឡេងរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះមានអ្វីខ្លះ ? (ចម្លើយអាចរួមមានថា យើងអាចស្ដាប់ឮសំឡេងរបស់ទ្រង់តាមរយៈព្រះគម្ពីរ ការបង្រៀនរបស់ពួកព្យាការីនៅរស់ និងពួកសាវក និងការបំផុសគំនិតនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ) ។

- តើការស្ដាប់តាមសំឡេងរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ខុសពីការគ្រាន់តែឮសំឡេងរបស់ទ្រង់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា យើងចាំបាច់ត្រូវបន្ទាបខ្លួន ដើម្បីត្រូវបានប្រមូលដោយព្រះអង្គសង្គ្រោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីគ្រាដែលពួកគេបានទទួលអារម្មណ៍ថា នៅជិតនឹងព្រះអង្គសង្គ្រោះ តាមរយៈការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ការធ្វើតាមពាក្យសម្ដីរបស់ព្យាការីនៅរស់ ឬការអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះវរបិតាសួគ៌ ។ សូមផ្ដល់ឱកាសដល់សិស្សពីរបីនាក់ ឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍ទាំងនេះ សូមរំឭកសិស្សថា បទពិសោធន៍មួយចំនួន គឺពិសិដ្ឋ ឬផ្ទាល់ខ្លួនណាស់ ពុំគួរចែកចាយទេ ។

យោងទៅបទគម្ពីរដែលអ្នកបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀនពីមុនចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន ។

- តើគំនិតដែលត្រូវបានប្រមូលផ្ដុំដោយព្រះអង្គសង្គ្រោះ ជួយអ្នកលើកចិត្តអ្នកឡើង ហើយអរសប្បាយយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:១, ៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលមូលហេតុមួយ ដើម្បីលើកចិត្តយើងឡើង ហើយអរសប្បាយ ។ បន្ទាប់មក សូមឲ្យសិស្សប្រាប់អំពីគោលការណ៍មួយមកពីខគម្ពីរទាំងនេះ ដែលពន្យល់ពីមូលហេតុដែលយើងអាចលើកចិត្តខ្លួនឯងឡើង ហើយអរសប្បាយ ។

ក្រោយពីមានពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយពីគោលការណ៍ដែលពួកគេបានប្រាប់នោះ ។ (ចម្លើយរបស់ពួកគេគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ដោយសារតែព្រះអង្គសង្គ្រោះបានធួនសម្រាប់អំពើបាបរបស់យើង នោះយើងអាចលើកចិត្តយើងឡើង ហើយអរសប្បាយ**) ។

- តើទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបាននាំសុភមង្គលមកក្នុងជីវិតរបស់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ? (បន្ទាប់ពីសិស្សបានឆ្លើយតបចំពោះសំណួរនេះ អ្នកអាចនឹងចង់ចែកចាយចម្លើយរបស់អ្នកផងដែរ) ។

សូមពន្យល់ថា របៀបមួយដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះប្រមូលរាស្ត្រទ្រង់ គឺតាមរយៈការខិតខំរបស់យើងដើម្បីចែកចាយដំណឹងល្អ ។ នៅក្នុងវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩ ទ្រង់មានបន្ទូលតាមរយៈ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ទៅកាន់អែលឌើរទាំងប្រាំមួយរូប ហើយបានបញ្ជាពួកគេដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៤–៦ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យរកមើលពាក្យ និងឃ្លាទាំងឡាយដែលទាក់ទងនឹងកិច្ចការអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ។ បន្ទាប់មក សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោមនេះ ៖

- តើពាក្យ និង ឃ្លាអ្វីខ្លះ ដែលអ្នកបានរកឃើញ ? តើពាក្យ ឬឃ្លាទាំងឡាយនេះ បង្រៀនអំពីបទពិសោធន៍នៃការចែកចាយដំណឹងល្អយ៉ាងណាខ្លះ ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៧–៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការពន្យល់របស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះអំពីអ្វីដែលអែលឌើរទាំងប្រាំមួយនាក់នេះ ត្រូវបានហៅឲ្យធ្វើ និងហេតុអ្វី ។

- តើព្រះអង្គសង្គ្រោះបានហៅពួកអែលឌើរទាំងនេះឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ? (« ដើម្បីនាំឲ្យមានការប្រមូលផ្ដុំនៃពួកជម្រើស [របស់ទ្រង់] ») ។ តើព្រះអង្គសង្គ្រោះពិពណ៌នាអំពីពួកជម្រើសរបស់ទ្រង់យ៉ាងដូចម្ដេច ? (អ្នកទាំងឡាយដែល « ស្ដាប់សំឡេងរបស់ទ្រង់ ហើយពុំរឹងរូសក្នុងដួងចិត្តរបស់ពួកគេ ») ។

- តើអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាជួយនាំមកនូវការប្រមូលផ្ដុំនៃពួកជម្រើសយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ចូរពន្យល់ថា កាលវិវរណៈនេះត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យ សមាជិកភាពក្នុងសាសនាចក្រមានចំនួនតិច ។ ពួកបរិសុទ្ធអាច « ត្រូវបានប្រមូលនៅកន្លែងមួយ » (គ. និង ស. ២៩:៨) ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលសាសនាចក្ររីកចម្រើន ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យពួកបរិសុទ្ធប្រមូលផ្ដុំគ្នាពីកន្លែងផ្សេងៗ ។ សព្វថ្ងៃនេះ យើងប្រមូលផ្ដុំគ្នានៅក្នុងស្ដេកនៃស៊ីយ៉ូន ត្រង់កន្លែងដែលយើងរស់នៅ ។

- តើយើងប្រមូលផ្ដុំគ្នានាសព្វថ្ងៃនេះត្រង់កន្លែងណា ? (ចម្លើយអាចរួមមាន នៅគេហដ្ឋាន សាលាប្រជុំ និង ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ) ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៩–១៣ ដោយការពន្យល់ថា នៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ព្រះអង្គសង្គ្រោះបានប្រកាសថា ទ្រង់នឹងយាងមកម្ដងទៀតនៅលើផែនដីដោយព្រះចេស្ដា និងសិរីល្អ ។ ពួកពលបរិវារដែលនឹងមកជាមួយព្រះអង្គសង្គ្រោះក្នុងសិរីល្អនៅការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ នឹងជាពួកបរិសុទ្ធស្មោះត្រង់ ដែលបានរស់នៅពីគ្រប់ជំនាន់នៃប្រវត្តិសាស្ត្រផែនដី ។ ពួកសុចរិតដែលបានស្លាប់ទៅ នឹងត្រូវបានរស់ឡើងវិញ ហើយពួកទុច្ចរិតនឹងត្រូវបំផ្លាញចោល ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នឹង « ស្ថិតនៅក្នុងសេចក្ដីសុចរិតជាមួយមនុស្សលោកនៅលើផែនដីអស់មួយពាន់ឆ្នាំ » (គ និង ស ២៩:១១) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:១៤–២១

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ពិពណ៌នាអំពីទីសម្គាល់មួយចំនួនដែលនឹងមានមុនការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់

សូមពន្យល់ថា ការប្រមូលផ្ដុំនៃពួកអ៊ីស្រាអែល គឺជាចំណែកនៃការរៀបចំខ្លួនរបស់យើងសម្រាប់ការយាងត្រឡប់មកវិញរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។ ព្រះអម្ចាស់ បានបើកសម្ដែងទីសម្គាល់ដទៃៗទៀត ដែលនឹងកើតឡើង ពីមុនការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ ។ សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:១៤–២១ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលទីសម្គាល់ដែលនឹងកើតឡើង ពីមុនការយាងមកជាលើកទីពីរ ។ អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ឲ្យសិស្សគូសចំណាំទីសម្គាល់ទាំងនេះនៅក្នុងបទគម្ពីររបស់ពួកគេ ឬសរសេរវានៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំការរៀនសូត្ររបស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ។

ពីមុនសិស្សអានខគម្ពីរទាំងនេះ សូមគូសបញ្ជាក់ថា យើងពុំដឹងពីរបៀប ឬនៅពេលណាដែលការព្យាករណ៍ទាំងនេះនឹងត្រូវបានបំពេញនោះទេ ។

បន្ទាប់ពីសិស្សមានពេលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីសិក្សាខគម្ពីរទាំងនេះហើយ សូមចង្អុលបង្ហាញថា ទោះបីជាទីសម្គាល់ទាំងនេះនឹងកើតមាន ដោយសារតែសេចក្ដីទុច្ចរិតក្ដី នោះវានឹងមានឥទ្ធិពលលើមនុស្សទាំងអស់នៅលើផែនដី ទោះជាពួកសុចរិតក្ដី ។ អ្នកអាចនឹងចង់អានសេចក្ដីថ្លែងការដូចខាងក្រោម ដោយព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ៖

« អំពីការយាងមករបស់កូនមនុស្ស. . . វាក៏ជាគំនិតខុសឆ្គងផងដែរ ដែលថាពួកបរិសុទ្ធ នឹងចៀសផុតពីគ្រប់ការជំនុំជម្រះ ខណៈពេលដែលមនុស្សទុច្ចរិតរងទុក្ខ ដ្បិតគ្រប់សាច់ឈាម គឺស្ថិតនៅក្រោមការរងទុក្ខ ហើយ ‹ ពួកសុចរិតវិះនឹងគៀសខ្លួនមិនរួចដែរ › [សូមមើល គ និង ស ៦៣:៣៤ប៉ុន្តែពួកបរិសុទ្ធជាច្រើននឹងបានគៀសខ្លួន ដ្បិតមនុស្សសុចរិតនឹងរស់នៅដោយសេចក្ដីជំនឿរបស់ខ្លួន [សូមមើល ហាបាគុក ២:៤] ប៉ុន្តែពួកសុចរិតជាច្រើន នឹងរងគ្រោះដោយសារជម្ងឺ គ្រោះចង្រៃជាដើម ។ ដោយសារតែមូលហេតុនៃភាពទន់ខ្សោយខាងសាច់ឈាម ហើយប៉ុន្តែនឹងត្រូវបានសង្គ្រោះនៅក្នុងនគរព្រះ » (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* ឆ្នាំ ២០០៧], ២៥៣) ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកចង់ត្រូវបានប្រមូលផ្ដុំជាមនុស្សជម្រើសម្នាក់របស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ នៅពេលរឿងទាំងនេះកើតឡើងដូច្នេះ ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា បើយើងមានសេចក្ដីជំនឿទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយធ្វើតាមទ្រង់ នោះយើងអាចមានភាពសុខសាន្តជានិច្ច ទោះជានៅក្នុងគ្រាទាំងឡាយ ដែលបានពិពណ៌នានៅក្នុងវិវរណៈនេះក្ដី ។ ដើម្បីគូសបញ្ជាក់អំពីសេចក្ដីពិតនេះ អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាននូវខមួយចំនួន ឬខទាំងអស់ដូចខាងក្រោម ៖ យ៉ូហាន ១៤:២៧, ១៦:៣៣, គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៩:២៣ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:១៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលផលវិបាកនៃការបដិសេធក្នុងការប្រែចិត្ត ។

- តើផលវិបាកនៃការបដិសេធក្នុងការប្រែចិត្តមានអ្វីខ្លះ ? (សិស្សគួរតែបង្ហាញពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងមិនប្រែចិត្តទេ នោះលោហិតនៃដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នឹងពុំលាងជម្រះយើងឡើយ ។** អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់សិស្សគូសចំណាំគោលការណ៍នេះនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:១៧) ។

សូមអះអាងនឹងសិស្សថា ការរៀបចំខ្លួនដ៏សំខាន់បំផុត ដែលយើងអាចធ្វើសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរគឺ ការមករកព្រះអង្គសង្គ្រោះ ប្រែចិត្ត ហើយត្រូវបានលាងជម្រះពីអំពើបាបរបស់យើង ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតថា តើពួកគេចាំបាច់ត្រូវប្រែចិត្តអ្វីខ្លះ ហើយអ្វីខ្លះដែលពួកគេត្រូវធ្វើ ដើម្បីឲ្យបានជ្រះស្អាតពីអំពើបាប ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:២២–២៩

ព្រះអង្គសង្គ្រោះ បើកសម្ដែងសេចក្ដីពិតអំពីអ្វីដែលនឹងកើតមានឡើង បន្ទាប់ពីសហសវត្ស រួមទាំងការជំនុំជម្រះចុងក្រោយផងដែរ

សូមចាត់ឲ្យសិស្សម្នាក់ៗនូវវគ្គបទគម្ពីរដូចខាងក្រោមមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩ ៖ ខ ២២, ខ ២៦ ឬ ខ ២៧–២៨ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានខគម្ពីរដែលបានចាត់ទៅឲ្យពួកគេ ឬអានខគម្ពីរនោះដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយប្រាប់នូវរឿងមួយដែលនឹងកើតឡើងនៅចុងបញ្ចប់នៃសហស្សវត្សរ៍ ។ (សម្រាប់សិស្សទាំងឡាយដែលត្រូវបានចាត់តាំងឲ្យសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:២៦ អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា មីកែលដែលជាមហាទេវតា គឺជាលោកអ័ដាម ។ សូមមើល គ. និង ស. ១០៧:៥៤) ។ បន្ទាប់ពីសិស្សមានពេលស្រាវជ្រាវខគម្ពីរដែលបានចាត់ទៅឲ្យពួកគេឬខគម្ពីរទាំងឡាយរួចហើយ សូមឲ្យពួកគេរាយការណ៍អំពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ចាប់ផ្ដើមពី ខ ២២ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:២៧ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលនូវពរជ័យដែលបានប្រទានដល់ពួកសុចរិតនៅក្នុងការជំនុំជម្រះចុងក្រោយ ។

- តើនឹងមានពរជ័យអ្វីខ្លះកើតមានដល់យើង បើយើងត្រូវបានប្រមូលផ្ដុំទៅជួបព្រះអង្គសង្គ្រោះ ? (សិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **អ្នកទាំងឡាយដែលបានរស់នៅដោយសុចរិត ហើយមករកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនឹងទទួលបានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។** អ្នកអាចចង់លើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យគូសចំណាំសេចក្ដីពិតនេះ នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:២៧) ។

សូមបញ្ចប់ដោយការដាក់រូបភាពនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាមួយនឹងកុមារតូចៗនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមសរសេរពាក្យ *ខ្ញុំ* នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីកន្លែងដែលពួកគេនឹងដាក់ពាក្យ *ខ្ញុំ* បើសិនជាការដាក់ជំនួសវានោះ តំណាងឲ្យភាពជិតស្និតបំផុតរបស់ពួកគេចំពោះព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។ សូមឲ្យសិស្សចែកចាយបទពិសោធន៍ដែលពួកគេមាន នៅពេលពួកគេបានធ្វើតាមការបំផុសគំនិតដែលបាននាំពួកគេទៅកាន់តែជិតនឹងព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យជ្រើសរើសអ្វីមួយ ដែលពួកគេនឹងធ្វើ ដើម្បីធ្វើនូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀននៅថ្ងៃនេះ ហើយខិតទៅកាន់តែជិតនឹងទ្រង់ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៤–២៩:៣០ (មេរៀនទី ៧)

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោម នេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃព្រឹត្តិការណ៍ គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៤–២៩:៣០ (មេរៀនទី ៧) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៤–២៦)

តាមរយៈព្រះឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង អូលីវើរ ខៅឌើរី អំពីការឆ្លើយតបទៅនឹងការសាកល្បង នោះសិស្សបានរៀនថាយើងគួរតែមានចិត្តអត់ធ្មត់ ហើយស៊ូទ្រាំនឹងទុក្ខវេទនារបស់យើង ដោយសារព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយយើង ។ នៅពេលសិស្សបានសិក្សាព្រះឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះ អិមម៉ា ស្ម៊ីធ អំពីតួនាទីរបស់គាត់នៅក្នុងសាសនាចក្រ នោះពួកគេបានរកឃើញគោលការណ៍មួយចំនួន ហើយបានជ្រើសរើសយកគោលការណ៍មួយដើម្បីផ្ដោតយកចិត្តទុកដាក់លើវា នោះពួកគេនឹងមានអារម្មណ៍ថា អាចអនុវត្តបាននៅក្នុងជីវិតផ្ទាល់ខ្លួន ។ ជាចុងក្រោយ សិស្សបានសិក្សាពីការប្រកាសរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលថារបស់ទាំងអស់នឹងត្រូវបានសម្រេច ដោយសារការយល់ព្រមទូទៅនៅក្នុងសាសនាចក្រ ហើយបានពិចារណាពី របៀបដែលពួកគេអាចធ្វើការតាំងចិត្តខ្លួនបានកាន់តែប្រសើរ ដើម្បីគាំទ្រអស់អ្នកដែលត្រូវបានហៅ ហើយគាំទ្រឲ្យបម្រើនៅក្នុងវួដ ឬ សាខារបស់ខ្លួន ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៧)

(នៅពេលសិស្សបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៧ នោះពួកគេបានរៀនថា នៅពេលយើងទទួលទានពិធីសាក្រាម៉ង់ នោះយើងត្រូវចងចាំអំពីពលិកម្មធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថា យើងកំពុងរស់នៅក្នុងគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រានៃកំណត់កាលដ៏ពោរពេញ ដែលនាំមករួមគ្នានូវកូនសោទាំងអស់នៃដំណឹងល្អ ពិធីបរិសុទ្ធ និង សេចក្ដីពិតនៃគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រាដែលបានកន្លងហួសទៅ ។ ដើម្បីអាចទប់ទល់នឹងអំពើអាក្រក់នៅជំនាន់របស់យើងនេះ សិស្សត្រូវបានលើកទឹកចិត្តឲ្យពាក់លើខ្លួនពួកគេនូវគ្រប់គ្រឿងសឹករបស់ព្រះ ។

ថ្ងៃទី ៣ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៨)

ចេញពីព្រះឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះ អូលីវើរ ខៅឌើរី សិស្សបានរៀនថានៅក្នុងសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ សមាជិកម្នាក់ៗពុំទទួលវិវរណៈ ដើម្បីដឹកនាំនរណាម្នាក់ដែលធ្វើជាអធិបតីលើពួកគេឡើយ ហើយថាមានតែប្រធានសាសនាចក្រតែម្នាក់ប៉ុណ្ណោះដែលនឹងទទួលវិវរណៈសម្រាប់សាសនាចក្រទាំងមូល ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងអាចនឹងទទួលបានវិវរណៈសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន និង ដើម្បីជួយយើងបំពេញការហៅ និង ការចាត់តាំងដែលបានប្រគល់ដល់យើង ។ (សិស្សក៏បានរៀនផងដែរថា អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រមានទំនួលខុសត្រូវ ដើម្បីនឹងកែតម្រូវដល់អស់អ្នកដែលកំពុងដឹកនាំអ្នកដទៃទៀតឲ្យវង្វេង ហើយថាសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងត្រូវតែមានរបៀបរៀបរយ ។

ថ្ងៃទី ៤ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:១–៣០)

ចេញពីការណែនាំរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះអំពី ការយាងមកជាលើកទីពីរ និង ព្រឹត្តិការណ៍ក្រោយពីសហស្សវត្សរ៍ នោះសិស្សបានរៀនថា អស់អ្នកដែលមករកព្រះអង្គសង្គ្រោះ នឹងត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់ការសាកល្បង និង សេចក្ដីទុក្ខលំបាកនៃថ្ងៃចុងក្រោយ ហើយនឹងទទួលជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ មេរៀននេះក៏បានជួយសិស្សឲ្យយល់ថា ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានធ្វើឲ្យធួននឹងអំពើបាបទាំងឡាយរបស់យើង និង ជាព្រះដ៏គាំទ្រចំពោះព្រះវរបិតា នោះយើងអាចលើកចិត្តយើងឡើង ហើយបានអរសប្បាយ ។

សេចក្ដីផ្ដើម

មេរៀននេះផ្ដល់ឱកាសឲ្យសិស្សពង្រីកនូវការយល់របស់ខ្លួនកាន់តែជ្រាលជ្រៅអំពី សារៈសំខាន់នៃការពាក់លើខ្លួននូវគ្រប់គ្រឿងសឹករបស់ព្រះ ។ នៅពេលសិស្សរៀនអំពីផ្នែកនិមួយ ៗនៃគ្រឿងសឹកទាំងមូលរបស់ព្រះ នោះពួកគេនឹងមានឱកាសវាយតម្លៃកម្លាំងនៃគ្រឿងសឹករបស់ពួកគេ ហើយធ្វើការផ្លាស់ប្ដូរនានាតាមការបំផុសពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៧:១៥–១៨

ព្រះអម្ចាស់ត្រាស់បញ្ជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ឲ្យពាក់គ្រប់គ្រឿងសឹករបស់ព្រះ

សូមយកឧបករណ៍ការពារមួយចំនួនមកថ្នាក់រៀន ដូចជាឧបករណ៍ការពារសម្រាប់កីឡា វ៉ែនតាសុវត្ថិភាព ស្រោមដៃវិជ្ជាសាស្ត្រ មួកសុវត្ថិភាពសម្រាប់ការសាងសង់ ឬ អាវក្រោះ ។ សូមឲ្យសិស្សពន្យល់ពីគោលបំណងនៃឧបករណ៍នោះ និង របៀបដែលវាប្រើដើម្បីការពារអ្នកពាក់វា ។ សូមពន្យល់ថា ខណៈដែលឧបករណ៍ទាំងនេះការពារពួកយើងខាងរាងកាយ នោះព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់ព្រះឱវាទដើម្បីជួយការពារយើងខាងវិញ្ញាណ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៧:១៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថាយើងត្រូវតែធ្វើដើម្បីត្រូវបានការពារខាងវិញ្ញាណ ។

- តើយើងត្រូវតែធ្វើអ្វីដើម្បីត្រូវបានការពារខាងវិញ្ញាណ ?
- យោងតាមខគម្ពីរនេះ តើព្រះអម្ចាស់បានសន្យាអ្វីខ្លះ ចំពោះអស់អ្នកដែលពាក់គ្រប់គ្រឿងសឹករបស់ព្រះនោះ ?

សូមសរសេរគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ប្រសិនបើយើងពាក់គ្រប់គ្រឿងសឹករបស់ព្រះ នោះយើងនឹងអាចទប់ទល់នឹងអំពើអាក្រក់បាន ។**

- តើអ្នកគិតថាហេតុអ្វីបានជាវាសំខាន់ដើម្បីពាក់ *គ្រប់* គ្រឿងសឹកនៃព្រះ ហើយកុំគ្រាន់តែពាក់តែមួយផ្នែកនោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៧:១៦–១៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយស្វែងរកផ្នែកនិមួយៗនៃគ្រឿងសឹកខាងវិញ្ញាណ ដែលយើងត្រូវពាក់ដើម្បីអាចទប់ទល់នឹងសេចក្ដីអាក្រក់បាន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យធ្វើជាអ្នកសរសេរ ហើយសរសេរ (ឬ គូរ) ផ្នែកនៃគ្រឿងសឹកនៅក្ដារខៀននៅពេលសិស្សរកឃើញវា ។ (អ្នកអាចចង្អុលបង្ហាញថាសាវក ប៉ុល ក៏បានបង្រៀនផងដែរអំពីគ្រប់គ្រឿងសឹករបស់ព្រះ [សូមមើល អេភេសូ ៦:១១–១៧]) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីសារៈសំខាន់នៃការការពារខាងវិញ្ញាណនេះ ដែលបានពិពណ៌នានៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ សូមចែកសិស្សជាក្រុមតូចៗ ហើយចាត់តាំងក្រុមនិមួយៗនូវចំណែកមួយនៃគ្រឿងសឹក ។ សូមផ្ដល់ដល់ក្រុមនិមួយៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការមួយច្បាប់ ដោយប្រធាន ហារ៉ូល ប៊ី លី ដូចខាងក្រោម និង ព័ត៌មាន និងសំណួរនៅក្នុងវគ្គខាងក្រោមទាក់ទងទៅនឹងផ្នែកនានានៃគ្រឿងសឹកដែលបានចាត់ទៅឲ្យគេនោះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យធ្វើការនៅក្នុងក្រុមពួកគេ ដើម្បីឆ្លើយសំណួរអំពីផ្នែកនៃគ្រឿងសឹកដែលបានចាត់តាំងទៅឲ្យពួកគេ ហើយត្រៀមខ្លួនដើម្បីចែកចាយចម្លើយរបស់ពួកគេជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។

« យើងមានផ្នែកបួននៃរាងកាយ ដែលសាវកប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា [គឺជា] ផ្នែកដ៏ទន់ខ្សោយបំផុតចំពោះអំណាចនៃសេចក្ដីងងឹត ។ ចង្កេះជាតួយ៉ាងនៃគុណធម៌ ព្រហ្មចារីយភាព ។ បេះដូងជាតួយ៉ាងនៃទង្វើរបស់យើង ។ ជើងរបស់យើងជាគោលដៅ ឬ គោលបំណងនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង ហើយចុងក្រោយគឺជាក្បាលរបស់យើង គំនិតរបស់យើង » (ហារ៉ូល ប៊ី លី, *Feet Shod with the Preparation of the Gospel of Peace,* Brigham Young University Speeches of the Year [ថ្ងៃទី ៩ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៥៤] ទំព័រទី ២) ។

« **ក្រវាត់ចង្កេះដោយសេចក្ដីពិត** » (សូមមើលគ. និង ស. ២៧:១៥–១៦) ៖

ប្រធាន លី បានមានប្រសាសន៍ថា « ចង្កេះគឺជាផ្នែងនៃរាងកាយ ដែលនៅ ចន្លោះឆ្អឹងជំនី និងត្រកៀក ដែលអ្នកនឹងស្គាល់ គឺជាសរីរាង្គដ៏សំខាន់ ដែលត្រូវតែមានសម្រាប់ការបន្តពូជ » (*ជាស្បែកជើង*២) ។ ដើម្បី *ក្រវាត់* គឺជាការចងយ៉ាងតឹងដោយខ្សែក្រវាត់មួយ ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថាសាតាំងវាយប្រហារទៅលើបរិសុទ្ធភាព គុណធម៌ និងព្រហ្មចារីយភាពដូច្នេះ ?
- តើអ្នកគិតថាការស្គាល់បទដ្ឋានរបស់ព្រះអំពីសីលធម៌ អាចជួយអ្នកស្ថិតនៅបរិសុទ្ធ ប្រកបដោយគុណធម៌ និងព្រហ្មចារីភាពយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ការសិក្សាព្រះគម្ពីរជួយក្រវ៉ាត់យើងនៅក្នុងសេចក្ដីពិត ហើយជួយការពារសេចក្ដីពិត និងព្រហ្មចារីយភាពរបស់យើង ។

« **ប្រដាប់បាំងដើមទ្រូងនៃសេចក្ដីសុចរិត** » (គ. និង ស. ២៧:១៦) ៖

- យោងតាមប្រធាន លី តើប្រដាប់បាំងដើមទ្រូងការពារអ្វីខ្លះ ?
- តើអ្នកគិតថាសេចក្ដីសុចរិតនៃដួងចិត្តរបស់យើង (បំណងប្រាថ្នារបស់យើង) មានឥទ្ធិពលលើលទ្ធផលរបស់យើង ដើម្បីច្បាំងក្នុងចម្បាំងខាងវិញ្ញាណរបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

« **ពាក់សេចក្ដីប្រុងប្រៀបរបស់ដំណឹងល្អនៃសេចក្ដីសុខសាន្តទុកជាស្បែកជើង** » (គ. និង ស. ២៧:១៦) ៖

ការ « ពាក់ស្បែក » ជើងរបស់អ្នក មានន័យថា ជាការពាក់ស្បែកជើង ឬការការពារជើងយើង ។

- យោងតាមប្រធាន លី តើជើងរបស់យើងតំណាងឲ្យអ្វី ?
- តើសាតាំងវាយប្រហារលើគោលដៅ និងគោលបំណងក្នុងជីវិតរបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើព្រះប្រទានអ្វីខ្លះដល់យើងឲ្យ « តោងជាប់ » ដើម្បីជួយយើងរក្សាជើងរបស់យើង ដើរតាមផ្លូវនៃជីវិតឆ្ពោះទៅកាន់គោលដៅរបស់យើង ? (សូមមើល នីហ្វៃទី ១ ៨:២៤) ។
- តើការផ្ដោតទៅលើគោលដៅ និងគោលបំណងសុចរិត ជួយយើងយកឈ្នះការល្បួងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

« **សេចក្ដីជំនឿទុកជាខែល** » (គ. និង ស. ២៧:១៧) ៖

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណាដើម្បី « រលត់អស់ទាំងព្រួញឆេះ [ការល្បួង] របស់ពួកទុច្ចរិត ? »
- តើសេចក្ដីជំនឿរបស់អ្នកទុកជាខែល ហើយការពារដល់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?

« **សេចក្ដីសង្គ្រោះទុកជាមួកសឹក** (គ. និង ស. ២៧:១៨) ៖

- យោងតាមប្រធានលី នៅពេលក្បាលរបស់យើងត្រូវបានគ្របបាំង តើវាការពារដល់អ្វីខ្លះ ?
- ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់ដើម្បីការពារដល់គំនិតរបស់យើង ?
- តើសាតាំងវាយប្រហារដល់គំនិតរបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើរឿងជាក់លាក់អ្វីខ្លះ ដែលយើងអាចធ្វើ ដើម្បីការពារគំនិតរបស់យើង ?

« **ដាវរបស់ព្រះវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ**» (គ. និង ស. ២៧:១៨) ៖

- តើព្រះវិញ្ញាណអាចជួយយើងយកឈ្នះលើការវាយប្រហាររបស់សាតាំងយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើការមានព្រះវិញ្ញាណផ្ដល់អត្ថប្រយោជន៍អ្វីខ្លះដល់យើង នៅក្នុងការប្រយុទ្ធរបស់យើងទាស់នឹងអំពើអាក្រក់ ?
- តើព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ជួយយើងប្រើដាវរបស់ព្រះវិញ្ញាណយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើអ្នកអាចធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីអញ្ជើញព្រះវិញ្ញាណឲ្យចូលក្នុងជីវិតរបស់អ្នកកាន់តែច្រើន ?

បន្ទាប់ពីសិស្សបានរាយការណ៍ពីចម្លើយរបស់ពួកគេហើយ សូមអាននូវសេចក្ដីថ្លែងការខាងក្រោមដោយ អែលឌើរ អិម រ័សុល បាឡឺដ នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ហើយសុំឲ្យសិស្សស្ដាប់ពីរបៀបដែលយើងពាក់គ្រឿងសឹក និងពង្រឹងដល់គ្រឿងសឹករបស់ព្រះ ៖

« ខ្ញុំចូលចិត្តគិតអំពីអាវក្រោះខាងវិញ្ញាណនេះ ដែលពុំប្រៀបដូចជាបំណែកនៃលោហៈធាតុដែលសូន្យឡើងមួយដុំ ដើម្បីពាក់ឲ្យត្រូវរូបកាយនោះទេ ប៉ុន្តែវាដូចជាច្រវ៉ាក់ប្រទាក់គ្នាទៅវិញ ។ ច្រវ៉ាក់ប្រទាក់គ្នាមានជាបំណែកតូចៗជាច្រើនផែនតភ្ជាប់នឹងគ្នា ដើម្បីអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកប្រើអាចបត់បែនបានកាន់តែងាយស្រួលដោយមិនបាត់បង់នូវការការពារ ។ ខ្ញុំនិយាយដូច្នោះ ដោយសារវាជាបទពិសោធន៍របស់ខ្ញុំ ថា គ្មានអ្វីតែមួយដ៏ធំ ហើយអស្ចារ្យដែលយើងអាចធ្វើ ដើម្បីការពារខ្លួនយើងខាងវិញ្ញាណបាននោះឡើយ ។ អំណាចខាងវិញ្ញាណពិត ពឹងលើទង្វើតូចៗជាច្រើនវេញបញ្ចូលគ្នានៅក្នុងសាច់ក្រណាត់នៃការការពារខាងវិញ្ញាណ ដែលការពារ និងជាខែលទាស់នឹងរាល់សេចក្ដីអាក្រក់ » (« Be Strong in the Lord »*Ensign* ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ២០០៤ ទំព័រ ៨) ។

- **តើទង្វើរតូចៗមួយចំនួនអ្វីខ្លះ ដែលបានប្រមូលផ្ដុំជាកម្លាំងរបស់វា នឹងជួយការពារយើងទាស់នឹងការល្បួង និងអំពើអាក្រក់ ?**

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យត្រឡប់ទៅមើលនៅដើមបន្ទាត់នៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៧:១៥ ។

- តើយើងគួរមានអាកប្បកិរិយាយ៉ាងណា ពេលយើងពាក់គ្រឿងសឹករបស់ព្រះ ? (យើងគួរតែ « លើកទឹកចិត្ត [របស់យើង] ឡើងហើយអរសប្បាយ ») ។ ហេតុអ្វីក៏យើងគួរតែមានអាកប្បកិរិយាបែបនេះ ?
- តើវគ្គចំណេះចំណានខគម្ពីរណាខ្លះដែលអ្នករៀនក្នុងសប្ដាហ៍នេះ ដែលទូន្មានយើងឲ្យលើកចិត្តរបស់យើងឡើង ហើយអរសប្បាយផងដែរនោះ ? (គ. និង ស. ២៥:១៣) ។ សូមគិតពីការអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានវាម្ដងទៀត ឬ សូត្រវាតាមការចាំ) ។
- តើការធ្វើតាមការបញ្ជានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៥:១៣ ឲ្យយើងនៅជាប់នឹងសេចក្ដីសញ្ញារបស់យើងជាមួយព្រះវរបិតាសួគ៌អាចការពារយើងពី សាតាំងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាអំពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀននៅក្នុងមេរៀនថ្ងៃនេះ ហើយអញ្ជើញពួកគេឲ្យជ្រើសរើសអ្វីមួយជាក់លាក់ដែលពួកគេអាចធ្វើ ដើម្បីពាក់គ្រឿងសឹកនៃព្រះបានកាន់តែល្អប្រសើរ ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យសរសេរនូវអ្វីដែលពួកគេនឹងធ្វើនៅលើក្រដាសមួយសន្លឹក ដែលពួកគេអាចមើលជាញឹកញាប់ ទុកជាការរំឭកមួយអំពីការតាំងចិត្តរបស់ពួកគេ ។

ដើម្បីបញ្ចប់មេរៀននេះ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីសេចក្ដីពិត ដែលបានបង្រៀននៅក្នុងមេរៀននេះ ។

មេរៀនបន្ទាប់ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៣១–៥០; ៣០–៣៥)

តើកូនចៅរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ប៉ុន្មាននាក់ដែលត្រូវបានបណ្ដេញចេញពីឋានសួគ៌នៅក្នុងជីវិតមុនជីវិតនេះ ? ហេតុអ្វីពួកគេត្រូវបានបណ្ដេញចេញ ? តើឃ្លាថា « បញ្ឆោត [បានបញ្ឆោត] សាសន៍ទាំងឡាយ » មានន័យដូចម្ដេច ? នៅក្នុងមេរៀនបន្ទាប់សិស្សនឹងរៀនអំពីចម្លើយចំពោះសំណួរទាំងនេះ ។ ពួកគេក៏នឹងរៀនផងដែរអំពីសមាជិកកាលពីជំនាន់មុន ដែលត្រូវបានហៅឲ្យ « បញ្ឆោត [បានបញ្ឆោត] សាសន៍ទាំងឡាយដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណ[នោះ] » (គ. និង ស. ៣៥:១៣) ។

មេរៀនទី ៣៦

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៣០–៥០

បុព្វកថា

មិនយូរប៉ុន្មានពីមុនពេលសន្និសីទសាសនាចក្រ ដែលបានធ្វើឡើងនៅថ្ងៃទី ២៦ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៣០ ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈមួយនៅក្នុងវត្តមានរបស់អែលឌើរប្រាំមួយរូប ។ តាមរយៈវិវរណៈ ពួកអែលឌើរទាំងនេះ បានរៀនអំពី ការធ្លាក់នៃលោកអ័ដាម និងនាងអេវ៉ា និងអំពីការប្រោសលោះពីការធ្លាក់ ដោយសារតែដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៣០–៤៥

ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ប្រកាសថា ទ្រង់បានប្រោសលោះយើងពីការធ្លាក់ ហើយថាទ្រង់បានផ្ដល់សេចក្ដីសង្គ្រោះពីអំពើបាបរបស់យើង

សូមចែកចាយស្ថានភាពដូចខាងក្រោមជាមួយសិស្សរបស់អ្នក រួចហើយសួរសំណួរដែលមានដូចខាងក្រោម ៖

សូមនឹកស្រមៃថា មិត្តម្នាក់របស់អ្នកមករកអ្នក ហើយមានអារម្មណ៍បាក់ទឹកចិត្តបន្តិចបន្តួច ។ នៅពេលអ្នកសួរថា ហេតុអ្វីក៏នាងបាក់ទឹកចិត្ត នាងប្រាប់អ្នកថា នាងពុំដឹងថាបើការធ្វើជាមនុស្សល្អនោះតើមានតម្លៃដើម្បីខំប្រឹងឬក៏អត់នោះទេ ។ នាងពន្យល់ថា ទោះជានាងបានព្យាយាមគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិនានាក្ដី ក៏នាងពុំឃើញថាជីវិតរបស់នាងបានល្អប្រសើរជាងជីវិតរបស់មិត្តភក្តិនាង ដែលជ្រើសរើសធ្វើអំពើបាបនោះដែរ ។ បន្ថែមពីលើនោះ នាងបានចង្អុលបង្ហាញថា គ្មានអ្វីដែលអាក្រក់បានកើតឡើងដល់មិត្តភក្តិរបស់នាង ដោយសារតែការជ្រើសរើសខុសរបស់ពួកគេផងហ្នឹង ។

- តើអ្នកអាចឆ្លើយតបចំពោះកង្វល់របស់មិត្តអ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរកមើលគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយ នៅពេលអ្នកសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩ ដែលអាចជួយពួកគេឆ្លើយតបចំពោះកង្វល់របស់មិត្តពួកគេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៣១–៣២ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ។ ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីការបង្រៀននៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ សូមពន្យល់ដូចខាងក្រោម មុនពេលសិស្សអានវាឮៗ ៖

នៅការបង្កបង្កើត អ័ដាម អេវ៉ា ផែនដី និងវត្ថុសព្វសារពើរនៅលើផែនដី គឺស្ថិតនៅក្នុងសភាពខាងវិញ្ញាណ ។ ទោះជាអ័ដាម និងអេវ៉ា មានរូបកាយក្តី ក៏ពួកគាត់ពុំស្ថិតនៅក្រោមសេចក្ដីស្លាប់ដែរ ហើយអាចរស់នៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះជានិរន្តរ៍ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ជាចំណែកនៃផែនការរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ រាល់ការបង្កបង្កើតរបស់ទ្រង់ នឹងក្លាយទៅជាខាងសាច់ឈាម ។ ជាពាក្យម្យ៉ាងទៀតគឺថា ពួកគេនឹងក្លាយជាបណ្ដោះអាសន្ន ហើយស្ថិតនៅក្រោមសេចក្ដីស្លាប់ ។ បន្ទាប់ពីការរស់ឡើងវិញ នោះពួកគេនឹងត្រឡប់ទៅសភាពជាវិញ្ញាណ– មានរូបកាយ តែមានជីវិតអមតផងដែរ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ទៀតឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៣៤–៣៥ ។ សូមឲ្យសិស្សរកមើលវិធីដែលព្រះអម្ចាស់ទតមើលបទបញ្ញត្តិ ដែលទ្រង់ប្រទានដល់យើង ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានពិពណ៌នាអំពីបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់យ៉ាងដូចម្ដេច ? (ចម្លើយរបស់សិស្សគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងនូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **រាល់បទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះទាំងអស់ គឺខាងវិញ្ញាណ** ។ សូមសរសេរគោលលទ្ធិនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។
- តើអ្នកនឹងពន្យល់អំពីការប្រកាសរបស់ព្រះអម្ចាស់ថា រាល់បទបញ្ញត្តិទាំងអស់របស់ទ្រង់ គឺខាងវិញ្ញាណដោយរបៀបណា ? តើគុំរូមួយចំនួននៃពរជ័យខាងវិញ្ញាណ ដែលកើតមាន នៅពេលយើងរក្សាបទបញ្ញត្តិមានអ្វីខ្លះ ?

ការបង្ហាញរបស់គ្រូបង្រៀន

ខណៈដែលវាសំខាន់សម្រាប់សិស្ស ដើម្បីទទួលនូវតួនាទីដ៏សកម្មនៅក្នុងដំណើរការនៃការរៀនសូត្រ ការណ៍នេះពុំជំនួសតម្រូវការសម្រាប់គ្រូបង្រៀន ដើម្បីធ្វើការបង្ហាញដ៏ច្បាស់លាស់ អំពីព័ត៌មានដែលអាចនឹងថ្មីចំពោះសិស្សនោះទេ ។ នៅក្នុងករណីដូច្នេះ សិស្សចូលរួមដោយការស្ដាប់ដោយយកចិត្តទុកដាក់ និងការសួរសំណួរ ។ អ្នកអាចចាំបាច់ត្រូវធ្វើបទបង្ហាញដូច្នេះ ពេលអ្នកសង្ខេបវគ្គបទគម្ពីរ បង្ហាញព័ត៌មានថ្មីអំពីគោលលទ្ធិ គោលការណ៍ ឬបរិបទជាប្រវត្តិសាស្ត្រ ធ្វើការផ្លាស់ប្ដូររវាងផ្នែកផ្សេងៗនៃមេរៀន និងធ្វើការសន្និដ្ឋាន ។

នៅពេលសិស្សឆ្លើយតបចំពោះសំណួរទាំងនេះ អ្នកអាចនឹងចង់ចង្អុលបង្ហាញថា បទបញ្ញត្តិជាច្រើន ដូចជាពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃ និងច្បាប់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ ដឹកនាំទៅរកពរជ័យខាងសាច់ឈាម ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វាដឹកនាំទៅរកពរជ័យខាងវិញ្ញាណកាន់តែខ្លាំង ។ ខណៈដែលពរជ័យខាងសាច់ឈាមនឹងបញ្ចប់នៅទីបំផុតនោះ នោះពរជ័យខាងវិញ្ញាណនឹងនៅមានជារៀងរហូត ។

- តើគោលលទ្ធិដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន អាចជួយមិត្តរបស់អ្នកនៅក្នុងស្ថានភាពដែលបានពិភាក្សានៅដើមមេរៀនយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៣៦–៣៩ ដោយការពន្យល់ថា ពួកអារក្ស បានបះបោរទាស់នឹងព្រះនៅក្នុងពិភពជាវិញ្ញាណមុនជីវិតនេះ ហើយនាំ « បំបែរមួយភាគបីនៃពួកពលបរិវារស្ថានសួគ៌ចេញ » ។ ដោយសារតែអារក្ស និងពួកអ្នកដើរតាមវា បានបះបោរទាស់ នោះពួកវាត្រូវបានបណ្ដេញចេញ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៣៩ ឲ្យឮៗ ហើយសុំដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យរកមើលមូលហេតុ ដែលព្រះអម្ចាស់អនុញ្ញាតឲ្យពួកអារក្សល្បួងយើង ។

- ហេតុអ្វីក៏ព្រះអម្ចាស់អនុញ្ញាតឲ្យអារក្សល្បួងយើងដូច្នេះ ? ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់សម្រាប់យើង ដើម្បីមានការជ្រើសរើសរវាងសេចក្ដីល្អ និងសេចក្ដីអាក្រក់ ?

ដើម្បីរៀបចំសិស្សឲ្យពិភាក្សាអំពីសេចក្ដីពិតនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៤០–៤៥ សូមចង្អុលបង្ហាញថា នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៣៥ ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់អំពីបទបញ្ញត្តិមួយ ដែលទ្រង់បានប្រទានដល់អ័ដាមនៅក្នុងសួនច្បារអេដែន (សូមមើលផងដែរ គ និង ស ២៩:៤០) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានបទបញ្ញត្តិនេះដោយស្ងាត់ស្ងៀមនៅក្នុង ម៉ូសេ ៣:១៦–១៧ ។

- តើបទបញ្ញត្តិអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់អ័ដាម ? (ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាអ័ដាម មិនឲ្យបរិភោគផ្លែឈើនៃដើមដឹងខុសត្រូវឡើយ) ។ តើព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថាអ្វីខ្លះនឹងកើតឡើង បើអ័ដាមរំលងក្រិត្យវិន័យនេះ ? (អ័ដាម នឹងស្លាប់ ។ ចាប់តាំងពីថ្ងៃនៃការរំលងរបស់លោក អ័ដាម បានស្ថិតក្រោមការស្លាប់ខាងរូបកាយ និងការស្លាប់ខាងវិញ្ញាណ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៤០–៤១ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអត្ថន័យនៃឃ្លា « សេចក្ដីស្លាប់ខាងវិញ្ញាណ » ។

- យោងតាមខគម្ពីរនេះ តើសេចក្ដីស្លាប់ខាងវិញ្ញាណជាអ្វី ? (សិស្សគួរតែបង្ហាញនូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **សេចក្ដីស្លាប់ខាងវិញ្ញាណគឺជាការត្រូវបានដកចេញពីវត្តមានរបស់ព្រះ**) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អត្ថន័យនៃឃ្លា « សេចក្ដីស្លាប់ទីមួយ » នៅក្នុងខ ៤១ សូមពន្យល់ថា មានសេចក្ដីស្លាប់ខាងវិញ្ញាណពីរ ។ ទីមួយ គឺជាលទ្ធផលមកពីការធ្លាក់ និងជាការបណ្ដេញអាសន្ន ។ ទីពីរ គឺលទ្ធផលមួយនៃការមិនប្រែចិត្តពីអំពើបាប ហើយនឹងនៅជាប់ជាមួយ អ្នកទាំងឡាយដែលធ្លាក់ចុះ មិនប្រែចិត្ត ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៤២ ។ សូមសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ស្វែងរកប្រភេទនៃសេចក្ដីស្លាប់ផ្សេងទៀត ដែលកើតមាន ដោយសារតែការរំលងរបស់អ័ដាម ។

- តើប្រភេទនៃសេចក្ដីស្លាប់ផ្សេងទៀត កើតមានមកដោយសារតែការរំលងរបស់អ័ដាមមានអ្វីខ្លះ ? (សេចក្ដីស្លាប់ខាងសាច់ឈាម ឬជាពាក្យម្យ៉ាងទៀតថាជា សេចក្ដីស្លាប់ខាងរូបកាយ ។ សេចក្ដីស្លាប់ គឺជាការបំបែកវិញ្ញាណ និងរូបកាយចេញពីគ្នា ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីលទ្ធផលនៃការធ្លាក់សម្រាប់មនុស្សលោកទាំងអស់ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យអាន ហេលេមិន ១៤:១៦ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ។ សូមពួកគេឲ្យប្រាប់ថានរណាដែលទទួលបទពិសោធន៍ពីលទ្ធផលនៃការរំលងរបស់អ័ដាម ។

- តើនរណាទទួលបទពិសោធន៍មកពីការធ្លាក់របស់លោកអ័ដាម ? (មនុស្សលោកទាំងអស់) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន ហេលេមិន ១៤:១៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលអ្វីដែលខនេះ បាននិយាយអំពីរបៀបដែលលទ្ធផលនៃការធ្លាក់របស់អ័ដាមនឹងត្រូវបានយកឈ្នះ ។

- តើលទ្ធផលនៃការធ្លាក់របស់អ័ដាមនឹងត្រូវបានយកឈ្នះយ៉ាងដូចម្ដេច ? តើនរណានឹងទទួលបានពរជ័យទាំងនេះ ?

សូមសរសេរសេចក្ដីយោងបទគម្ពីរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *អាលម៉ា ៣៣:២២, ៤២:២៣* ។ សូមពន្យល់ថា មនុស្សទាំងអស់នឹងត្រឡប់ទៅកាន់វត្តមានរបស់ព្រះសម្រាប់ការជំនុំជម្រះ ប៉ុន្តែពុំមែនមនុស្សទាំងអស់នឹងសក្ដិសមដើម្បីរស់នៅក្នុងវត្តមានរបស់ទ្រង់ជារៀងរហូតនោះទេ ។ រួចហើយអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានដោយស្ងាត់ស្ងៀមនូវវគ្គបទគម្ពីរដែលអ្នកបានសរសេរ

នៅលើក្ដារខៀន រកមើលភស្ដុតាងនៃសេចក្ដីពិតនេះ ។ ក្រោយពីមានពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមឲ្យពួកគេរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៤៣–៤៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមចង្អុលបង្ហាញអំពីការប្រកាសថា អ្នកទាំងឡាយដែល « ពុំជឿ » ទៅលើព្រះគ្រីស្ទ « ពុំអាចត្រូវបានប្រោសលោះពីការធ្លាក់ខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកគេឡើយ » ។ ចូរពន្យល់ថា ថ្វីដ្បិតតែមនុស្សទាំងអស់នឹងត្រូវបានប្រោសលោះពីការធ្លាក់នៃលោកអ័ដាម និងអេវ៉ាក្ដី ក៏អ្នកទាំងឡាយដែលបដិសេធពុំអនុវត្តសេចក្ដីជំនឿទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយប្រែចិត្តទេ នោះនឹងពុំត្រូវបានសង្គ្រោះពីការធ្លាក់ខាងវិញ្ញាណផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេផងដែរ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៤២–៤៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលវិធីដែលយើងអាចត្រូវបានសង្គ្រោះពីលទ្ធផលនៃអំពើបាបផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើង ។

- ស្របតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើយើងចាំបាច់ត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីត្រូវបានសង្គ្រោះពីលទ្ធផលនៃអំពើបាបរបស់យើងផ្ទាល់បាន ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗ ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែបង្ហាញនូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **តាមរយៈដង្វាយធួនរបស់ទ្រង់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ផ្ដល់ការអភ័យទោស និងជីវិតអស់កល្បជានិច្ចចំពោះមនុស្សទាំងអស់ ដែលអនុវត្តសេចក្ដីជំនឿទៅលើទ្រង់ ហើយប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ ។** សូមសរសេរគោលលទ្ធិនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ការធ្លាក់នៃលោកអ័ដាម និងអេវ៉ា គឺមានចំណែកនៃផែនការរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌សម្រាប់សុភមង្គលរបស់យើង ។ ថ្វីដ្បិតតែយើងបានរស់នៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះពីមុនយើងកើតមកក្ដី ក៏យើងម្នាក់ៗចាំបាច់ត្រូវមកកាន់ផែនដីទទួលរូបកាយខាងសាច់ឈាម ហើយរៀនតាមរយៈបទពិសោធន៍ដើម្បីប្រើសិទ្ធិជ្រើសរើសធ្វើតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទផងដែរ ។ ស្ថានភាពខាងវិញ្ញាណរបស់យើង នៅពេលយើងទទួលជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច នឹងមានសភាពអស្ចារ្យជាងស្ថានភាពខាងវិញ្ញាណដែលយើងបានទទួលពិសោធន៍នៅក្នុងពិភពជាវិញ្ញាណក្នុងជីវិតមុនឆាកជីវិតនេះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានការពន្យល់ដូចខាងក្រោម មកពីកូនសៀវភៅ *ពិតចំពោះសេចក្ដីជំនឿ* ៖

> « អមតភាព គឺជាជីវិតដែលអាចរស់នៅជានិរន្តរ៍ក្នុងស្ថានភាពដែលបានរស់ឡើងវិញ ។ តាមរយៈដង្វាយធួននៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មនុស្សគ្រប់រូបនឹងទទួលបានអំណោយនេះ ។ ជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច ឬភាពលើកតម្កើង គឺដើម្បីទទួលកន្លែងមួយនៅក្នុងកម្រិតដ៏ខ្ពស់បំផុតនៃនគរសេឡេស្ទាល ដែលយើងនឹងរស់នៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះ ហើយបន្តជាក្រុមគ្រួសារ (សូមមើល គ និង ស ១៣១:១–៤) ។ ដូចជាជីវិតអមតភាពផងដែរ អំណោយទាននេះ នឹងត្រូវបានធ្វើឲ្យកើតមានឡើងតាមរយៈដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វាតម្រូវឲ្យមាន ‹ ការគោរពតាមក្រិត្យវិន័យ និងពិធីការទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អ › (មាត្រានៃសេចក្ដីជំនឿ ១:៣) » (*ពិតចំពោះសេចក្ដីជំនឿ ៖ ឯកសារយោងនៃដំណឹងល្អ* [២០០៤], ៥២) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់ពីសារៈសំខាន់នៃការធ្វើការជ្រើសរើសដែលនឹងជួយពួកគេទទួលពរជ័យនៃដង្វាយធួនរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវការទូន្មានដូចខាងក្រោមមកពី ប្រធាន ថូម៉ាស អេស ម៉នសុន ៖

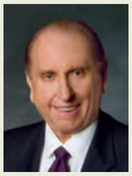

> « សូមកុំដាក់ជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ចរបស់អ្នកក្នុងគ្រោះថ្នាក់ឡើយ ។ ប្រសិនបើអ្នកមានបាប កាលណាអ្នកត្រឡប់មកវិញរកផ្លូវវិញកាន់តែឆាប់ នោះអ្នកនឹងរកឃើញនូវភាពសុខសាន្តដ៏ផ្អែមល្ហែម និងក្ដីអំណរដែលកើតមានមកជាមួយនឹងអព្ភូតហេតុនៃការអភ័យទោស ។
>
> « . . .អ្នកមាននូវអំណាចមរតកកូនច្បងដ៏ថ្លៃថ្លាមួយ ។ ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចក្នុងនគររបស់ព្រះវរបិតាយើង គឺជាគោលដៅរបស់អ្នក ។ គោលដៅបែបនោះ ពុំអាចសម្រេចបាន តាមរយៈការខិតខំប្រឹងប្រែងលើភាពរុងរឿងម្យ៉ាងនោះទេ ប៉ុន្តែវាជាលទ្ធផលនៃសេចក្ដីសុចរិតពេញមួយជីវិត ដែលមានរួមចំណែកទាំងការជ្រើសរើសដ៏ឈ្លាសវៃ ព្រមទាំងមានគោលបំណងដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួន និង ឧត្ដមគតិដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ផងដែរ ។ វាគឺដូចជាអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលមានតម្លៃបំផុតផងដែរ ផ្លូវទៅកាន់សម្រាប់ភាពអស់កល្បជានិច្ច គឺទាមទារឲ្យមានការប្រឹងប្រែង ។
>
> « . . . សូមយើងពោរពេញដោយអំណរគុណចំពោះការជ្រើសរើស *ត្រឹមត្រូវ* និងទទួលយក *ការទទួលខុសត្រូវ* ទៅលើជម្រើស និងសូមគិតអំពី *លទ្ធផល* នៃការជ្រើសរើស » (« ជម្រើសទាំងបីនៃអក្សរ ក » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១០, ទំព័រ ៦៩–៧០) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៤៦–៥០

ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ប្រកាសថា កុមារតូចៗ និងអ្នកទាំងឡាយដែលពុំមានការយល់ដឹង គឺត្រូវបានសង្គ្រោះតាមរយៈ ដង្វាយធួនរបស់ទ្រង់ ។

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៤៦–៥០ យើងមើលឃើញថា លទ្ធផលនៃការរំលងក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះ គឺខុសគ្នាពីកុមារតូចៗ និងអ្នកទាំងឡាយដែលពុំដឹងខុសត្រូវនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះ ។ យើងក៏មើលឃើញពីព្រះចេស្ដារដ៏មហិមា និងក្ដីមេត្តាករុណារបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទផងដែរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៤៦–៤៧ ឲ្យឮៗ ។

- តើការណ៍នេះមានន័យយ៉ាងណា ចំពោះកុមារតូចៗដែលស្លាប់ទៅ មុនពេលពួកគេមានអាយុប្រាំបីឆ្នាំនោះ ? (ពួកគេត្រូវបានសង្គ្រោះនៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាល ។ សូមមើលផងដរ គ និង ស ១៣៧:១០ ។ អ្នកអាចនឹងចង់ចង្អុលបង្ហាញថា យោងតាមការបកប្រែរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ លោកុប្បត្តិ ១៧:១១ [នៅក្នុង Bible appendix] និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៨:២៥ កុមារតូចៗចាប់ផ្ដើមក្លាយជាមនុស្សដឹងខុសត្រូវនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ពេលពួកគេមានអាយុប្រាំបីឆ្នាំ ។ សម្រាប់ការបង្រៀនបន្ថែមស្ដីអំពីប្រធានបទនេះ សូមមើល ម៉ូរ៉ូណៃ ៨ និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៧:១០) ។

- តើវគ្គបទគម្ពីរនេះ ពង្រីកការយល់ដឹងរបស់អ្នកអំពីដង្វាយធួននៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីបញ្ចប់មេរៀន សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៤៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយពិចារណាអំពីការរំពឹងទុករបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះពួកគេដោយផ្ទាល់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ ដើម្បីចែកចាយថាវាមានន័យយ៉ាងណាចំពោះពួកគេដើម្បីអាចត្រឡប់ទៅកាន់វត្តមានរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ ហើយបន្តនៅទីនោះដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ បន្ទាប់ពីសិស្សពីរបីនាក់បានឆ្លើយតបហើយ សូមលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យធ្វើការជ្រើសរើស ដែលនឹងអាចជួយពួកគេឲ្យរស់នៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះអម្ចាស់ដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។

មេរៀនទី ៣៧

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០

បុព្វកថា

នៅក្នុងខែកញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៣០ មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីសន្និសីទសាសនាចក្រមួយនៅ ហ្វាយ៉េត រដ្ឋនូវយ៉ោក នោះយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈសម្រាប់ ដាវីឌ វិតមើរ, ពេត្រុស វិតមើរ ជុញ៉័រ និង ចន វិតមើរ ។ វិវរណៈទាំងនេះ ត្រូវបានបោះពុម្ព ដាច់ដោយឡែកពីខាងដើម ប៉ុន្តែយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានបញ្ចូលវាទៅជាកណ្ឌតែមួយ នៅក្នុងការបោះពុម្ពឆ្នាំ ១៨៣៥ នៃគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

សូមលើកទឹកចិត្តឲ្យមានការសិក្សាព្រះគម្ពីរប្រចាំថ្ងៃ

គ្មានរឿងតូចតាចណា ដែលមានឥទ្ធិពលយូរអង្វែងឲ្យធ្វើការល្អ ជាងការជួយសិស្សឲ្យអភិវឌ្ឍនូវទម្លាប់នៃការសិក្សាព្រះគម្ពីរផ្ទាល់ខ្លួនប្រចាំថ្ងៃនោះទេ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្ស ឲ្យញែកពេលវេលារាល់ថ្ងៃ សម្រាប់ការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ។ សូមផ្ដល់ដល់សិស្សនូវឱកាសជាទៀងទាត់នៅក្នុងថ្នាក់ ដើម្បីចែកចាយនូវអ្វីដែលពួកគេកំពុងរៀន និង មានអារម្មណ៍ ពេលពួកគេសិក្សាព្រះគម្ពីរផ្ទាល់ខ្លួនផងដែរ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០:១–៤

ព្រះអម្ចាស់ បានវាយផ្ចាល ដេវីឌ វិតមើរ ចំពោះការមិនស្ដាប់តាមព្រះវិញ្ញាណ និងអ្នកបម្រើដែលបានតែងតាំងរបស់ព្រះអម្ចាស់

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាដោយស្ងៀមស្ងាត់ចំពោះសំណួរខាងក្រោម ៖

១. យុវជនម្នាក់បានស្ដាប់តន្ត្រី ដែលពុំត្រូវតាមបទដ្ឋានដូចមានចែងនៅក្នុងកូនសៀវភៅ *ដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន* ។ ទោះជាគាត់ចូលចិត្តស្ដាប់តន្ត្រីនេះក្ដី ក៏គាត់បានចាប់ផ្ដើមដឹងថា សាររបស់ចម្រៀងនោះ បានបណ្ដាលឲ្យគាត់បាត់បង់ព្រះវិញ្ញាណ ហើយឃ្លាតឆ្ងាយពីគ្រួសារ មិត្តភក្តិ និងសាសនាចក្ររបស់ខ្លួន ។

២. បន្ទាប់ពីមានការដើរលេងជាគូជាមួយនឹងយុវជនម្នាក់ជាច្រើនដងមក មានយុវនារីម្នាក់នោះបានចាប់ផ្ដើមទទួលស្គាល់ដោយការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ថាយុវជននោះបានប៉ុនប៉ងដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលនាងឲ្យរំលងច្បាប់ព្រហ្មចារីយភាពបន្តិចម្ដងៗ ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នឹងព្រមានយើង ពេលយើងស្ថិតនៅក្នុងគ្រោះថ្នាក់ខាងវិញ្ញាណ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ បើយើងពុំស្ដាប់ការព្រមានរបស់ទ្រង់ទេ នោះព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់នឹងយាងដកថយពីយើង ។ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០ មានគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដែលអាចជួយយើងរៀបចំខ្លួនដើម្បីទទួល និងធ្វើតាមការព្រមានមកពីព្រះវិញ្ញាណ ។

សូមពន្យល់ថា ផ្នែកដំបូងនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០ គឺជាវិវរណៈមួយ ដែលព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលសម្រាប់ ដាវីឌ វិតមើរ ។

- តើអ្នកបានដឹងអ្វីខ្លះអំពី ដេវីឌ វិតមើរ ? (ចម្លើយអាចរួមមានថា គាត់ និងឪពុកម្ដាយគាត់ បានផ្ដល់កន្លែងមួយសម្រាប់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដើម្បីបកប្រែព្រះគម្ពីរមរមន ថាគាត់គឺជាសាក្សីម្នាក់ នៃសាក្សីបីនាក់អំពីព្រះគម្ពីរមរមន ហើយថា គាត់គឺជាសមាជិកម្នាក់នៃសមាជិកប្រាំមួយនាក់ដំបូងរបស់សាសនាចក្រ) ។

សូមពន្យល់ថា ទោះបីជា ដេវីឌ វិតមើរ ស្មោះត្រង់ក្នុងរបៀបជាច្រើនក្ដី ក៏ព្រះអម្ចាស់បានវាយផ្ចាលគាត់ អំពីការធ្វេសប្រហែសចំពោះការទទួលខុសត្រូវរបស់គាត់ នៅក្នុងសាសនាចក្រដែរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០:១–២ ឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីការវាយផ្ចាល ។

- ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់វាយផ្ចាល ដេវីឌ វិតមើរ ដូច្នេះ ? (អ្នកអាចនឹងចង់កត់ត្រាចម្លើយរបស់សិស្សនៅលើក្ដារខៀន ។ ចម្លើយអាចរួមមានថា ដេវីឌ ខ្លាចមនុស្ស ហើយពុំពឹងផ្អែកទៅលើព្រះអម្ចាស់សុំកម្លាំង បានដាក់ក្នុងគំនិតរបស់គាត់នូវរឿងខាងលោកិយច្រើនជាងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ពុំបានធ្វើតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណ និងអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ ហើយត្រូវបានបញ្ចុះបញ្ចូលដោយមនុស្សដែលព្រះអម្ចាស់ពុំបានហៅបម្រើ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យផ្ដល់យោបល់នូវគោលការណ៍ ដែលយើងអាចរៀនមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០:១–២ ។ ពួកគេអាចផ្ដល់យោបល់មួយចំនួន ឬគោលការណ៍ទាំងអស់ដូចខាងក្រោម ៖

ជាជាងយើងភ័យខ្លាចមនុស្ស យើងគួរតែពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់សុំកម្លាំង ។

យើងគួរតែដាក់គំនិតរបស់យើងទៅលើរបស់ផងទាំងឡាយនៃព្រះ ច្រើនជាងទៅលើរបស់ផងទាំងឡាយខាងលោកិយ ។

យើងគួរតែធ្វើតាមព្រះវិញ្ញាណ និងពាក្យទូន្មានរបស់ថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រ ជាជាងត្រូវបានបញ្ចុះបញ្ចូលដោយមនុស្សដែលព្រះអម្ចាស់ពុំបានហៅឲ្យបម្រើ) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់ និងដឹងពីសារៈសំខាន់នៃគោលការណ៍ទាំងនេះ សូមសួរសំណួរមួយចំនួន ឬទាំងអស់ដូចខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកគិតថា ការខ្លាចមនុស្ស វាមានន័យដូចម្ដេច ? (ចម្លើយអាចរួមមានដូចជា វាន័យថា ជាការអនុញ្ញាតឲ្យការបង្រៀនរបស់មនុស្សដទៃដឹកនាំយើងចេញពីការបង្រៀនរបស់ព្រះ) ។
- តើយើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីពឹងផ្អែកទៅលើព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីសុំកម្លាំងនោះ ? តើនៅពេលណាដែលអ្នកមានអារម្មណ៍ថា ព្រះអម្ចាស់បានពង្រឹងដល់អ្នក ?
- តើអ្នកគិតថា វាន័យយ៉ាងណា ដែលដាក់ឲ្យគំនិតរបស់យើងផ្ដោតទៅលើរឿងលោកិយ ច្រើនជាងផ្ដោតទៅលើរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ? តើគ្រោះថ្នាក់មួយចំនួន ដែលកើតមកពីកំហុសនៃរឿងទាំងនេះ មានអ្វីខ្លះ ?
- តើអ្នកត្រូវបានប្រទានពរយ៉ាងដូចម្ដេច នៅពេលអ្នកធ្វើតាមព្រះវិញ្ញាណ និងពាក្យទូន្មានរបស់អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០:៣–៤ ឮៗ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្វែងរកដំបូន្មានដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ ដេវីឌ វិតមើរ ។

- បន្ទាប់ពីការវាយផ្ចាលដល់ ដេវីឌ តើព្រះអម្ចាស់បញ្ជាឲ្យ ដេវីឌ ធ្វើអ្វីខ្លះ ? (ឲ្យពិចារណាទៅលើរឿងដែលគាត់បានទទួល ហើយចូលរួមនៅក្នុងកាតព្វកិច្ចក្នុងសាសនាចក្ររបស់គាត់) ។
- តើការពិចារណាអំពីរឿងដែលយើងបានទទួលមកពីព្រះ ជួយយើងឲ្យបន្តស្មោះត្រង់យ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?
- តើយើងមានឥទ្ធិពលយ៉ាងណាសម្រាប់សេចក្ដីល្អ នៅពេលយើងលះបង់ខ្លួនយើងទៅក្នុងការបម្រើ ដែលយើងបានទទួលនោះ ?

សូមលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យមើល គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០:១–៤ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលការប្រឹក្សាដែលអនុវត្តបានយ៉ាងល្អជាក់លាក់នៅក្នុងជីវិតរបស់យើង ។ សូមឲ្យពួកគេពិចារណានូវអ្វីដែលពួកគេអាចធ្វើដើម្បីធ្វើតាមការទូន្មាននោះផងដែរ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យកត់ត្រាគំនិតរបស់ពួកគេចូលក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០:៥–៨

ពេត្រុស វិតមើរ ជុញ្ញ័រ ត្រូវបានហៅឲ្យទៅជាមួយ អូលីវើរ ខៅឌើរី ក្នុងបេសកកម្មមួយ ទៅកាន់ប្រជាជនលេមិន ។

សូមយកវត្ថុធ្ងន់មួយ ឬកាបូបមួយដែលដាក់វត្ថុធ្ងន់ៗយ៉ាងណែន ដូចជាសៀវភៅ ឬថ្ម មកថ្នាក់រៀន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យកាន់វត្ថុនោះ នៅពីមុខគាត់ ។ ខណៈដែលសិស្សកំពុងកាន់វត្ថុនោះ សូមពន្យល់ថា ជាការបន្ថែមទៅលើវិវរណៈដល់ ដេវីឌ វិតមើរ ក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០ នោះមានវិវរណៈពីរបន្ថែមទៀត ដែលថ្លែងទៅកាន់ប្អូនប្រុសរបស់ ដេវីឌ គឺ ពេត្រុស និង យ៉ូហាន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា៣០:៥ ដោយខ្លួនឯង ហើយស្វែងរកអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ បានហៅ ពេត្រុស វិតមើរ ជុញ្ញ័រ ឲ្យធ្វើ ។

- តើព្រះអម្ចាស់ ហៅ ពេត្រុស វិតមើរ ជុញ្ញ័រ ឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ? (ប្រកាសដំណឹងល្អ) ។ តើនរណាជាអ្នកដឹកនាំរបស់ពេត្រុស នៅក្នុងកិច្ចខិតខំនេះ ? (អូលីវើរ ខៅឌើរី) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សទីពីរ ឲ្យជួយសិស្សដែលកំពុងកាន់វត្ថុធ្ងន់នោះ ។ សូមឲ្យសិស្សទីមួយ ពិពណ៌នាអំពីភាពខុសគ្នាដែលគាត់បានដឹងក្នុងការមានការគាំទ្រពីមនុស្សម្នាក់ទៀត ។ សូមពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់ ប្រទានដំបូន្មានដល់ ពេត្រុស ដែលពិពណ៌នាអំពីរបៀបដែលគាត់ត្រូវគាំទ្រដល់ អូលីវើរ ខៅឌើរី ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្វែងរក គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០:៥–៨ ស្វែងរកឃ្លាដែលពិពណ៌នាអំពីរបៀបដែលពេត្រុស ត្រូវគាំទ្រដល់ អូលីវើរ ។ អ្នកអាចនឹងចង់ស្នើឲ្យ សិស្សគួរតែគូសចំណាំឃ្លាទាំងនេះ ។

- តើអ្នករកឃើញឃ្លាអ្វីខ្លះ ? (អ្នកអាចនឹងចង់អញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរចម្លើយរបស់សិស្សនៅលើក្ដារខៀន) ។
- តើអ្នកគិតថាវាន័យយ៉ាងណា សម្រាប់ពេត្រុសឲ្យ « រងទុក្ខនៅក្នុងគ្រប់ទាំងសេចក្ដីវេទនារបស់ [អូលីវើរ] » នោះ ? (ពេត្រុស ត្រូវឈរនៅជិតនឹង អូលីវើរ ទោះជាក្នុងគ្រាលំបាកក្ដី) ។
- ស្របតាម ខ ៦ តើការអធិស្ឋានដើរតួយ៉ាងណា នៅក្នុងការគាំទ្រដល់អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្ររបស់យើង ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០:៩–១១

យ៉ូហាន វិតមើរ ត្រូវបានហៅឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អ

សូមពន្យល់ថាគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០:៩–១១ មាននូវវិវរណៈមួយសម្រាប់ យ៉ូហាន វិតមើរ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០:៩–១០ ឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានហៅ យ៉ូហាន វិតមើរឲ្យធ្វើ ។ (វាអាចនឹងជាប្រយោជន៍ដើម្បីពន្យល់ថា ភរិយារបស់ ភីលីព បើរោ គឺជាសមាជិកម្នាក់ក្នុងសាសនាចក្រ ។ គ្រួសារ បើរោ រស់នៅប្រហែលជាប្រាំពីរម៉ែល ខាងជើងគ្រួសារ វិតមើរ ក្នុង សេនីកា ហ្វល រដ្ឋ នូវ យ៉ោក ។ ទោះជា ភីលីព បើរោ ត្រូវបានហៅថាជា « បងប្អូន » នៅក្នុង ខ ១០ ក្ដី ក៏គ្មានកំណត់ត្រាថា គាត់បានចូលរួមក្នុងសាសនាចក្រដែរ) ។

បន្ទាប់ពីសិស្សរាយការណ៍នូវអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ សូមឲ្យពួកគេស្រាវជ្រាវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០:១១ រកមើលគោលការណ៍មួយអំពីរបៀបដែលយើងគួរតែបម្រើព្រះអម្ចាស់ ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យបង្ហាញនូវអ្វីដែលពួកគេរៀននៅក្នុងប្រយោគ « បើសិនជា– នោះ) ។

- តើគោលការណ៍អ្វី ដែលអ្នកឃើញនៅក្នុង ខ ១១ ? (សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែបង្ហាញនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងបម្រើព្រះអម្ចាស់ដោយអស់ពីព្រលឹងរបស់យើង នោះទ្រង់នឹងគង់នៅជាមួយនឹងយើង**) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយនូវបទពិសោធន៍មួយ ដែលពួកគេមាន ដោយសារពួកគេបានដឹងថា ព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយពួកគេ ពេលពួកគេបានបម្រើទ្រង់) ។ (អ្នកក៏អាចចង់ចែកចាយបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួនអំពីគោលការណ៍នេះផងដែរ) ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យរកមើលឱកាសដើម្បីខិតទៅកាន់តែជិតនឹងព្រះអម្ចាស់ តាមរយៈការបម្រើទ្រង់ ។

មេរៀនទី ៣៨

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣១–៣២

បុព្វកថា

នៅខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៣០ ព្រះអម្ចាស់បានហៅ ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស ឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយជួយស្ថាបនាសាសនាចក្រ ។ ការហៅនេះ មាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣១ ក៏មានរួមទាំងការសន្យា និងការទូន្មាន ដើម្បីដឹកនាំ ថូម៉ាស នៅក្នុងជីវិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ និងជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាមួយរូប ។ នៅក្នុង ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៨៣០ យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលវិវរណៈ ដែលឥឡូវមាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣២ ដែលព្រះអម្ចាស់បានហៅ ប៉ាលី ភី ប្រាត្ត និង សែបា ភីតើសុន ឲ្យចូលរួមនឹង អូលីវើរ ខៅឌើរី និង ពេត្រុស វិតមើរ ជុញ្ញ័រ ចំពោះបេសកកម្មមួយទៅពួកសាសន៍លេមិន នៅប៉ែកខាងលិចរដ្ឋមីសសួរី ។ ព្រះអម្ចាស់បានសន្យាថាគង់នៅជាមួយនឹងបុរសទាំងនេះក្នុងកិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនារបស់ពួកគាត់ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣១:១–៨

ព្រះអម្ចាស់បានហៅ ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស ឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយជួយស្ថាបនាសាសនាចក្រ

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីសមាជិកគ្រួសាររបស់ពួកគេ និងអារម្មណ៍ដែលពួកគេមានអំពីពួកគាត់ ។ អ្នកអាចនឹងដាក់តាំងរូបថតគ្រួសាររបស់អ្នក ហើយរៀបរាប់ដោយសង្ខេបអំពីក្ដីស្រឡាញ់របស់អ្នកចំពោះពួកគាត់ ។ សូមឲ្យសិស្សពិចារណាថា តើមាននរណាម្នាក់ក្នុងគ្រួសារពួកគេ ដែលពុំមែនជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រ ឬបច្ចុប្បន្ននេះពុំបានរស់នៅតាមសេចក្ដីសញ្ញារបស់ពួកគេ ជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ដែរឬទេ ។ អ្នកក៏អាចនឹងអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីក្ដីសង្ឃឹមរបស់ពួកគេចំពោះសមាជិកគ្រួសារ ។

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣១ ព្រះអម្ចាស់ បានថ្លែងប្រាប់អំពី អ្នកផ្លាស់ប្រែចិត្តជឿថ្មីម្នាក់ ឈ្មោះ ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស ហើយបាននិយាយទៅកាន់គាត់អំពីគ្រួសាររបស់គាត់ ។

ដើម្បីជួយឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់យល់អំពីប្រវត្តិនៃកណ្ឌនេះ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាននូវការពិពណ៌នាដូចខាងក្រោមអំពីរបៀបដែលថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស បានក្លាយជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រ ។

ខណៈដែលកំពុងរស់នៅក្នុងទីក្រុង បូស្តុន រដ្ឋម៉ាស្សាឈូសេត ក្នុងឆ្នាំ ១៨២៩ ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស បានសន្និដ្ឋានថា គ្មានព្រះវិហារណា ដែលគាត់ធ្លាប់ស្គាល់ មានភាពត្រូវគ្នានឹងការបង្រៀននៃព្រះគម្ពីរប៊ីបទេ ។ គាត់បានសរសេរថា « ខ្ញុំបានជឿថា ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះបានដឹកនាំខ្ញុំឲ្យធ្វើដំណើរទៅភាគខាងលិច » ។ គាត់បានចាកចេញពីភរិយារបស់គាត់ អេលីស្សាប៊ែត និងកូនៗរបស់គាត់ដើម្បីស្វែងរកសេចក្ដីពិត ។ បន្ទាប់ពីការធ្វើដំណើរអស់រយៈពេលបីខែ នោះថូម៉ាស បានធ្វើដំណើរត្រឡប់មកផ្ទះវិញ នៅពេលគាត់ « បានស្ដាប់ឮអំពីសៀវភៅមាស [មួយ] ដែលរកឃើញដោយយុវជនម្នាក់ ឈ្មោះ យ៉ូសែប ស៊្មីធ » ។ គាត់បានធ្វើដំណើរទៅកាន់ភូមិ បាល់ម៉ៃរ៉ា រដ្ឋនូវយ៉ោក ជាកន្លែងដែលគាត់បានជួបនឹង ម៉ាទីន ហារិស ។ អ្នកបោះពុម្ពបានឲ្យឯកសារដប់ប្រាំមួយសន្លឹកដំបូង នៃព្រះគម្ពីរមរមន ដែលហៀបនឹងបោះពុម្ពដល់ថូម៉ាស ។ ក្រោយមក ថូម៉ាស បានសរសេរថា « បន្ទាប់ពីមកដល់ផ្ទះវិញ . . . ខ្ញុំបានបង្ហាញដល់ភរិយាខ្ញុំនូវឯកសារដប់ប្រាំមួយទំព័រនៃព្រះគម្ពីរមរមន . . . ដែលនាងសប្បាយចិត្តយ៉ាងខ្លាំង ហើយជឿថាវាគឺជាកិច្ចការរបស់ព្រះ » ។ ប្រហែលមួយឆ្នាំក្រោយមក បន្ទាប់ពីដឹងអំពីការរៀបចំសាសនាចក្រ នោះថូម៉ាស និងគ្រួសាររបស់គាត់ បានផ្លាស់ទៅកាន់ ប៉ាល់ម៉ៃរ៉ា ។ ខណៈដែលកំពុងរស់នៅក្នុងតំបន់ដែលគាត់ត្រូវបានជ្រមុជទឹក ជិតភូមិហ្វាយ៉ែត ហើយបានតែងតាំងជាអែលឌើរ ដោយ អូលីវើរ ខៅឌើរី ក្នុងខែកញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៣០ (សូមមើល ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស « History of Thomas Baldwin Marsh » *Millennial Star* ថ្ងៃទី ១១ ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៦៤, ទំព័រ ៣៧៥) ។

- តើអ្នកមានចំណាប់អារម្មណ៍យ៉ាងណា អំពីការស្វែងរកសេចក្ដីពិតរបស់ ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣១:១–២ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលឃ្លាទាំងឡាយដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រើដើម្បីលើកទឹកចិត្តដល់ ថូម៉ាស បន្ទាប់ពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់គាត់ ។

- តើការលើកទឹកចិត្ត ដែលព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់ដល់ ថូម៉ាស នៅក្នុង ខទាំងនេះ មានអ្វីខ្លះ ?

សូមសម្រេចចិត្តសម្រាប់អ្វីដែលត្រូវបង្រៀន

មេរៀននេះ មាននូវឯកសារច្រើនជាងពេលវេលាដែលអ្នកមានដើម្បីបង្រៀន ។ សូមពិចារណាប្រកបដោយការអធិស្ឋានថា គោលលទ្ធិ គោលការណ៍ ឬគំនិតបង្រៀនណាមួយ ដែលជាប្រយោជន៍ល្អបំផុតសម្រាប់សិស្សនៅក្នុងថ្នាក់របស់អ្នក ។ សូមសម្របមេរៀនទៅតាមអារម្មណ៍ដែលអ្នកបានទទួលការបំផុសគំនិត ។

- តើព្រះអម្ចាស់ប្រទានការសន្យាអ្វីខ្លះ ដល់ ថូម៉ាស ទាក់ទងនឹងគ្រួសារគាត់ ?
- តើគោលការណ៍អ្វីខ្លះ ដែលយើងអាចរៀនមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣១:១–២ ដែលអាចជួយយើង បើយើងមានសមាជិកគ្រួសារ ដែលពុំមែនជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រ ឬ ដែលពុំបានរស់នៅដោយស្មោះត្រង់ស្របទៅតាមសេចក្ដីសញ្ញារបស់ពួកគេនោះ ? (ទោះជា សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗក្ដី ក៏ពួកគេគប្បីប្រាប់អំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **តាមរយៈសេចក្ដីស្មោះត្រង់របស់យើង សមាជិកគ្រួសាររបស់យើង អាចនឹងត្រូវបានប្រទានពរឲ្យជឿ និងស្គាល់សេចក្ដីពិត ។** សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។
- តើបុគ្គលម្នាក់ៗអាចត្រូវបានប្រទានពរតាមរយៈសេចក្ដីស្មោះត្រង់នៃសមាជិកគ្រួសារគេ តាមវិធីណាខ្លះ ? តើអ្នកបានឃើញគំរូណាខ្លះ ?

សូមឲ្យសិស្សមើលត្រួសៗនូវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣១:៣–៤ រួចស្វែងរកអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានត្រាស់ហៅឲ្យ ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស ធ្វើ ។ សុំឲ្យពួកគេរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ បន្ទាប់មក សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាននូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយ ប្រធាន ហ្គរដុន ប៊ី ហ៊ិងគ្លី ស្ដីអំពីពរជ័យទាំងឡាយ ដែលកើតមានដល់អ្នកទាំងឡាយណា ដែលបម្រើជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាដោយស្មោះត្រង់ ។ (អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់ច្បាប់ចម្លងនៃសេចក្ដីថ្លែងការនេះដល់សិស្សម្នាក់មួយច្បាប់ដើម្បីរក្សាទុកក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យស្ដាប់មើលថា តើនរណាត្រូវបានប្រទានពរតាមរយៈការបម្រើផ្សព្វផ្សាយសាសនា ។

« អ្នកនឹងប្រទានពរដល់ជីវិតនៃអ្នកទាំងឡាយដែលអ្នកបង្រៀន និងកូនចៅតំណរក្រោយរបស់ពួកគេ ។ អ្នកនឹងប្រទានពរដល់ជីវិតរបស់អ្នកផ្ទាល់ ។ អ្នកនឹងប្រទានពរដល់ជីវិតនៃគ្រួសារអ្នកដែលនឹងគាំទ្រអ្នក ហើយអធិស្ឋានសម្រាប់អ្នក » (Of Missions, Temples, and Stewardship, » *Ensign* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩៥, ៥២ ។

- តើនរណាត្រូវបានប្រទានពរតាមរយៈការបម្រើផ្សព្វផ្សាយសាសនា ?

សូមបែងចែកសិស្សក្នុងថ្នាក់ជាបីក្រុម ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដី ៣១:៥–៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យក្រុមមួយរកមើលពរជ័យ ដែលនឹងកើតមានដល់អ្នកទាំងឡាយណា ដែល ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស នឹងបង្រៀន ។ សូមឲ្យក្រុមទីពីររកមើលពរជ័យដែលនឹងកើតមានដល់ ថូម៉ាស ពេលគាត់បានបម្រើជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ។ សូមឲ្យក្រុមទីបី រកមើលពរជ័យដែលនឹងកើតមានដល់គ្រួសាររបស់ថូម៉ាស ពេលគាត់ឃ្លាតទៅឆ្ងាយពីពួកគេ ។ បន្ទាប់ពីសិស្សបានអានរួចហើយ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើពរជ័យអ្វីខ្លះដែលនឹងកើតមានដល់អ្នកទាំងឡាយដែល ថូម៉ាស បានបង្រៀន ?
- តើថូម៉ាស នឹងត្រូវបានប្រទានពរចំពោះការបម្រើផ្សព្វផ្សាយសាសនារបស់គាត់យ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើគ្រួសារគាត់នឹងត្រូវបានប្រទានពរឲ្យយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើការបម្រើផ្សព្វផ្សាយសាសនារបស់មនុស្សដទៃ បានប្រទានពរដល់ជីវិតរបស់អ្នក ឬជីវិតរបស់នរណាម្នាក់ដែលអ្នកស្គាល់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

អ្នកអាចនឹងចង់ចែកចាយអំពីឧទាហរណ៍នៃរបៀបដែលអ្នកបានឃើញការបម្រើផ្សព្វផ្សាយសាសនា ប្រទានពរដល់ជីវិតរបស់មនុស្ស ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣១:៩–១៣

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានប្រទានការទូន្មានដោយផ្ទាល់ទៅដល់ ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣១:៩–១៣ មាននូវការទូន្មានដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានឲ្យ ដើម្បីជួយដល់ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស នៅក្នុងជីវិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ និងក្នុងនាមជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាម្នាក់ ។ មុនថ្នាក់ចាប់ផ្ដើម សូមសរសេរការណែនាំដូចខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ឬរៀបចំវានៅលើក្រដាសមួយដើម្បីចែកចាយដល់សិស្ស ៖

សូមសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣១:៩–១២ ហើយប្រាប់អំពីចំនុចមួយនៃការទូន្មាន ដែលអ្នកមានអារម្មណ៍ថានឹងសំខាន់សម្រាប់យើងដើម្បីធ្វើតាមនៅថ្ងៃនេះ ។ សូមរៀបចំខ្លួនដើម្បីឆ្លើយសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

1. *តើអ្នកបានជ្រើសរើសចំនុចមួយណានៃការទូន្មាននោះ ? ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា ការទូន្មាននេះសំខាន់សម្រាប់យើងនៅសព្វថ្ងៃនេះ ?*
2. *តើយើងអាចអនុវត្តការទូន្មាននេះនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង តាមវិធីមួយយ៉ាងដូចម្ដេច ?*
3. *តើយើងអាចទទួលប្រយោជន៍មកពីការធ្វើតាមដំបូន្មាននេះយ៉ាងដូចម្ដេច ?*

សូមចាត់សិស្សឲ្យធ្វើការជាគូៗ ។ សូមឲ្យពួកគេម្នាក់ៗសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣១:៩–១២ រួចហើយចែកចាយចម្លើយចំពោះសំណួរទាំងនោះ ម្នាក់មួយជាមួយនឹងដៃគូរបស់ពួកគេ ។

បន្ទាប់ពីសិស្សបានចែកចាយ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣១:១៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយប្រាប់ពីពរជ័យដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាចំពោះ ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស បើគាត់នឹងនៅស្មោះត្រង់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យមកកាន់ក្ដារខៀន ហើយសរសេរការសន្យានេះនៅក្នុងទម្រង់នៃគោលការណ៍មួយ ដោយប្រើពាក្យ *បើសិនជា នោះ* ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សផ្សេងទៀតក្នុងថ្នាក់ឲ្យជួយសិស្សនោះ បើចាំបាច់ ។ ទោះជាសិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងក្ដី ក៏គោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនេះ គួរតែប្រាប់ច្បាស់ថា ៖ **បើយើងស្មោះត្រង់ដល់ទីបំផុត នោះព្រះអម្ចាស់នឹងគង់នៅជាមួយយើង** ។ សូមចង្អុលបង្ហាញថា សេចក្ដីពិតនេះ អនុវត្តចំពោះយើង នៅពេលយើងព្យាយាមចែកចាយដំណឹងល្អជាមួយអ្នកដទៃ ក៏ដូចជានៅក្នុងស្ថានភាពដទៃផងដែរ ។

- តើនៅពេលណា ដែលអ្នកមានអារម្មណ៍ថា ព្រះអម្ចាស់ គង់នៅជាមួយអ្នក ពេលអ្នកព្យាយាមស្មោះត្រង់ចំពោះទ្រង់ ? (សូមឲ្យពេលសិស្សដើម្បីពិចារណាសំណួរនេះ មុនពេលពួកគេឆ្លើយ ។ សូមគិតពីការចែកចាយនូវបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួនអ្នក) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣២

ព្រះអម្ចាស់ ហៅ ប៉ាលី ភី ប្រាត្ត និង សេបា ភីតើសុន ឲ្យចូលរួមក្នុងបេសកកម្មផ្សព្វផ្សាយទៅកាន់សាសនាលេមិន

សូមឲ្យសិស្សមើលទៅផែនទីក្នុងគម្ពីររបស់ពួកគេ ដែលមានចំណងជើងថា « ដំណើរនៃសាសនាចក្រទៅទិសខាងលិច » (សូមមើល ផែនទីប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រ ផែនទីទី ៦) ។ ឬអ្នកអាចនឹងដាក់តាំងផែនដីធំមួយ បង្ហាញអំពីចម្ងាយផ្លូវចន្លោះពីរដ្ឋនូវ យ៉ោក និងរដ្ឋមីសសួរី ស.រ.អា ។

- តើអូលីវើរ ខៅឌើរី និង ពេត្រុស វិតមើរ ជុញ្ញ័រ ត្រូវបានហៅឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អនៅកន្លែងណា ? (បើសិស្សពុំចាំទេ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យយោងទៅ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៨:៨–៩, ៣០:៥ ។ អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាទាំងនេះត្រូវបានហៅឲ្យផ្សាយ « ទៅកាន់សាសន៍លេមិន » នៅភាគខាងលិចត្រង់ព្រំប្រទល់នៃរដ្ឋមីសសួរី ។ សូមជួយសិស្សឲ្យរកមើលទីតាំងនេះនៅផែនទី) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវការណែនាំក្បាលកណ្ឌនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣២ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់អំពីសំណួរមួយចំនួនដែលពួកអែលឌើរនៃសាសនាចក្រ មានកង្វល់អំពីបេសកកម្ម ដែល អូលីវើរ ខៅឌើរី និង ពេត្រុស វិតមើរ ជុញ្ញ័រ ត្រូវបានហៅឲ្យធ្វើនោះ ។

- តើសំណួរ ដែលអែលឌើរមួយចំនួននៃសាសនាចក្រ មានកង្វល់អំពីបេសកកម្មទៅកាន់ពួកសាសន៍លេមិន មានអ្វីខ្លះ ? (ពួកគេចង់ដឹង បើមានអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាបន្ថែមទៀត អាចនឹងត្រូវបានហៅឲ្យបង្រៀនដល់ពួកសាសន៍លេមិន) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣២:១–៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែល ប៉ាលី ភី ប្រាត្ត និង សេបា ភីតើសុន ត្រូវបានហៅឲ្យធ្វើ និងអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យានឹងពួកគេ ។

- តើ ប៉ាលី និង សេបា ត្រូវបានហៅឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ?
- តើព្រះអម្ចាស់បានសន្យាអ្វីខ្លះជាមួយពួកគាត់ ?

អ្នកអាចនឹងចង់ចង្អុលបង្ហាញពីភាពស្រដៀងគ្នា រវាងការសន្យាដែលត្រូវបានប្រទានឲ្យនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣២:៣ និងគោលការណ៍ដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀនថា ៖ *បើយើងស្មោះត្រង់ដល់ទីបំផុត នោះព្រះអម្ចាស់នឹងគង់នៅជាមួយយើង ។*

អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា អំឡុងសរទរដូវ ឆ្នាំ ១៨៣០ និងសិសិររដូវ ឆ្នាំ ១៨៣០–៣១ ក្រុមអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាតូចនេះ (ក្រោយមកបានចូលរួមដោយអ្នកផ្លាស់ប្រែចិត្តជឿមកពី អូហៃអូ ឈ្មោះថា ហ្វ្រេដឌើរីក ជី វិល្លាម) បានធ្វើដំណើរជិត ១៥០០ ម៉ៃល (ប្រហែលជា ២៤០០ គីឡូម៉ែត្រ) ពីភូមិ ហ្វាយ៉ែត រដ្ឋ នូវ យ៉ោក ទៅកាន់ អ៊ិនឌីប៉ែនដែន្ស រដ្ឋមីសសួរី ដែលភាគច្រើនដើរថ្មើជើង ។ អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាទាំងបួននាក់នេះ បានធ្វើដំណើរទៅដល់ អ៊ិនឌីប៉ែនដែន្ស នៅពាក់កណ្ដាលខែមករា ឆ្នាំ ១៨៣១ ។ ក្នុងការធ្វើដំណើររបស់ពួកគាត់ នោះពួកគាត់បានស៊ូទ្រាំនឹងភាពត្រជាក់ខ្លាំង ខ្យល់បោកបក់ និងនឿយហត់ជាខ្លាំង ដែលការរស់នៅបរិភោគនំប៉ុងកកធ្វើពីពោត និងសាច់ជ្រូកឆៅជាចម្បង ។ នៅកន្លែងខ្លះ ពួកគាត់បានដើរកាត់ព្រិលជម្រៅ បី ហ្វីត ។ ដោយពុំគិតអំពីការលំបាកទាំងនេះ អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាទាំងនោះទទួលបានជោគជ័យក្នុងការណែនាំដំណឹងល្អដល់ពួកអាមេរិកកាំងស្បែកក្រហម ដែលរស់នៅក្នុងដែនដីពួកស្បែកក្រហម ជិតនឹងប៉ែកខាងលិចព្រំប្រទល់រដ្ឋមីសសួរី ។ ពួកគេក៏បានផ្សាយដំណឹងល្អនៅក្នុង មែនទ័រ និង ខឺតឡង់ រដ្ឋអូហៃអូ ទៅដល់ក្រុមជំនុំនៃមនុស្សដែលកំពុងស្វែងរកការស្ដារឡើងវិញនៃគ្រីស្ទនិកជនសញ្ញាថ្មី ។ (សិស្សនឹងរៀនច្រើនអំពីប្រជាជនទាំងនេះ និងអ្នកដឹកនាំរបស់ពួកគេ ស៊ីឌនី រិកដុន នៅក្នុងការសិក្សារបស់ពួកគេអំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៥) ។ ព្រះអម្ចាស់បានបំពេញសេចក្ដីសន្យារបស់ទ្រង់ថា ទ្រង់នឹងគង់នៅជាមួយអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាទាំងនេះ ហើយថាគ្មានអ្វីនឹងយកឈ្នះលើពួកគាត់បានទេ ។ (សូមមើល *Church History in the Fulness of Times Student Manual,* បោះពុម្ពទី ២ [Church Educational System manual, ឆ្នាំ ២០០៣], ទំព័រ ៨៤–៨៥) ។

អ្នកអាចនឹងចង់បញ្ចប់មេរៀននេះ ដោយការថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិត ដែលអ្នកបានពិភាក្សា ។

មេរៀនទី ៣៩

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៣–៣៤

បុព្វកថា

នៅខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៣០ ព្រះអម្ចាស់ បានហៅ អែសរ៉ា ធេយ័រ និង ណូរត្រុព ស៊្មីត ឲ្យប្រកាសដំណឹងល្អ ។ វិវរណៈនេះ បានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៣ រួមមាននូវការណែនាំអំពីរបៀបដែលបុរសទាំងនេះ ត្រូវបានបង្រៀនដំណឹងល្អ ។ មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីនោះ នៅក្នុងវិវរណៈបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៤ ព្រះអម្ចាស់ បានសរសើរ អួរសុន ប្រាត្ត ចំពោះ សេចក្ដីជំនឿរបស់គាត់ ហើយបានបញ្ជាឲ្យគាត់ទៅផ្សាយដំណឹងល្អផងដែរ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៣:១–៦

ព្រះអម្ចាស់ បានហៅ អែសរ៉ា ធេយ័រ និង ណូរត្រុព ស៊្មីត ឲ្យប្រកាសដំណឹងល្អ

មុនពេលថ្នាក់ចាប់ផ្ដើម សូមសរសេរឃ្លាដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *ត្រែ, មាត់, ត្រចៀក វាលស្រែស្រូវទុំល្អមច្រូតកាត់* ។ (បើអាចធ្វើទៅបាន សូមបង្ហាញរូបភាពនៃវត្ថុទាំងនេះ) ។ នៅពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើវត្ថុទាំងនេះ ទាក់ទងនឹងកិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនាយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់បរិបទចំពោះ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៣ សូមពន្យល់ថា អែសរ៉ា ធេយ័រ បានរស់នៅជិតនឹងគ្រួសាររបស់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ ជុញ្ញ័រ ។ គាត់បានស្គាល់សមាជិកនៃគ្រួសារស៊្មីធ តាមរយៈកិច្ចការដែលពួកគេបានធ្វើសម្រាប់គាត់ក្នុងពេលផ្សេងៗ ។ នៅក្នុងខែ តុលា ឆ្នាំ ១៨៣០ អែសរ៉ា ធេយ័រ និងអ្នករស់នៅប៉ាល់ម៉ែរា ឈ្មោះ ណូរត្រុព ស៊្មីត ត្រូវបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកចូលក្នុងសាសនាចក្រ ។ មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីនោះ ព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលវិវរណៈមួយដែលថ្លែងទៅកាន់បុរសទាំងពីរនាក់នេះ ដែលឥឡូវត្រូវបានកត់ត្រាទុកនៅក្នុងគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៣ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៣:១–២ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលពាក្យ ឬឃ្លាដែលទាក់ទងទៅនឹងគំនូរ (ឬពាក្យ) នៅលើក្ដារខៀន ។ (រូបភាពមាត់ នឹងប្រាប់នៅពេលក្រោយក្នុងមេរៀននេះ) ។ ក្រោយពីសិស្សបានរាយការណ៍អំពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញហើយ សូមសួរសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណាដើម្បី « បើក. . . ត្រចៀករបស់អ្នក ហើយស្ដាប់តាមសំឡេងនៃ. . . ព្រះ » នោះ ? តើយើងអាចបង្ហាញដល់ព្រះអម្ចាស់ថា ត្រចៀករបស់យើងត្រូវបានបើកដើម្បីស្ដាប់តាមសំឡេងរបស់ទ្រង់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណា ដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អ « ហាក់ដូចជាដោយសំឡេងត្រែ » ?

សូមពន្យល់ថា ជាញឹកញាប់ ព្រះអម្ចាស់ បានប្រើវត្ថុស្រដៀងគ្នា ដូចជា ត្រែ ជានិមិត្តរូប ដើម្បីបង្រៀនដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ និងដើម្បីជួយយើងយល់អំពីសេចក្ដីពិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៣:៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនិមិត្តរូបបន្ថែម ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រើនៅក្នុងវិវរណៈនេះ ។

- តើអ្នកគិតថាចម្ការទំពាំងបាយជូររបស់ព្រះអម្ចាស់តំណាងឲ្យអ្វី ? (ពិភពលោក) ។

- តើអ្នកដែលធ្វើការក្នុងចម្ការទំពាំងបាយជូររបស់ព្រះអម្ចាស់ តំណាងឲ្យនរណា ? (សមាជិកនៃសាសនាចក្ររបស់ព្រះអម្ចាស់) ។

- តើអ្នកគិតថាឃ្លា « ត្រូវជាម៉ោងទី ១១ » មានន័យយ៉ាងណា ? (នេះគឺជាគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រាចុងក្រោយនៃដំណឹងល្អ និងជាគ្រាចុងក្រោយ ដែលព្រះអម្ចាស់នឹងរៀបចំនគររបស់ទ្រង់ឡើងនៅលើផែនដី មុនពេលការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សទាំងអស់ឲ្យចូលរួម

សូមកៅធីអញ្ជើញសិស្សទាំងអស់ឲ្យចូលរួមនៅក្នុងការពិភាក្សាដ៏មានអត្ថន័យដោយសមរម្យ ទោះជាអ្នកទាំងឡាយមានការស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការចូលរួមក្ដី ។ វិធីមួយដើម្បីធ្វើការនេះ គឺត្រូវសួរសំណួរដែលចាប់ផ្ដើមជាមួយនឹងឃ្លាថា « តើអ្នកគិតយ៉ាងណា. . . ? » សំណួរដូច្នេះជួយសិស្សឲ្យយល់ថា គំនិតរបស់ពួកគេគឺមានតម្លៃ ហើយថាអ្នកពុំចង់បានចម្លើយជាក់លាក់តែមួយនោះទេ ។

សូមសុំសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៣:៤ ដោយស្ងាត់ស្ងៀមរកមើលរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់ បានពិពណ៌នាអំពីស្ថានភាពនៃលោកិយក្នុងឆ្នាំ ១៨៣០ ។

- តើឃ្លាណាមួយក្នុងខគម្ពីរនេះ ដែលលេចធ្លោចំពោះអ្នក ? ហេតុអ្វី ? តើយើងអាចធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីពង្រឹងខ្លួនយើងទប់ទល់នឹងឥទ្ធិពលពុករលួយនៃលោកិយ ?

សូមសរសេរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *ព្រះអម្ចាស់មាន ____________________ ហើយគឺជា ____________________ ។*

សូមឲ្យពេលដល់សិស្សពីរបីនាទី ដើម្បីពិចារណាពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើ ឬកំពុងធ្វើដើម្បីជួយពង្រឹងពួកគេទប់ទល់នឹងភាពពុករលួយនៃលោកិយ ។ សូមពន្យល់ថា នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៣:៥–៦ ព្រះអម្ចាស់ បានប្រកាសអ្វីមួយដែលទ្រង់បានធ្វើ ហើយនឹងរឿងមួយដែលទ្រង់កំពុងធ្វើដើម្បីជួយពង្រឹងយើង ទប់ទល់នឹងភាពពុករលួយនៃលោកិយ ។ សូមសុំឲ្យសិស្សម្នាក់អានខគម្ពីរទាំងនេះឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់នូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើ ហើយនឹងធ្វើដើម្បីពង្រឹងដល់យើង ។

- យោងតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើអ្វីមួយដែលព្រះបានធ្វើ ហើយអ្វីមួយដែលទ្រង់កំពុងធ្វើក្នុងពេលឥឡូវនេះ ដែលអាចជួយពង្រឹងយើងទប់ទល់នឹងភាពពុករលួយនៃលោកិយនេះ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យបំពេញនៅក្នុងចន្លោះ នៅក្នុងសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នៅលើក្ដារខៀន) ។ ចម្លើយរបស់សិស្សគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះអម្ចាស់ បានស្ដាបនាសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ ហើយកំពុងតែប្រមូលផ្ដុំពួកជម្រើសរបស់ទ្រង់នៅថ្ងៃចុងក្រោយ**) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់បន្ថែមអំពីសេចក្ដីពិតនេះ ហើយមានអារម្មណ៍ដឹងពីសារៈសំខាន់របស់វា សូមចាត់ឲ្យពួកគេធ្វើការជាគូៗ ហើយពិភាក្សាអំពី ចម្លើយរបស់ពួកគេចំពោះសំណួរដូចខាងក្រោម ។ អ្នកអាចអានសំណួរទាំងនេះឲ្យឮៗ សូមសរសេរវានៅលើក្ដារខៀន ឬចែកវានៅក្នុងក្រដាសទៅឲ្យសិស្ស ។ (សូមកុំសរសេរចម្លើយនៅក្នុងវង់ក្រចក) ។

1. *យោងតាម ខ ៦ តើនរណាជាពួកជម្រើស ? (អ្នកទាំងឡាយដែលនឹងជឿលើព្រះ ហើយស្ដាប់តាមសំឡេងទ្រង់) ។*
2. *សូមពិចារណាអំពីភាពពុករលួយនៃលោកិយ ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់ដើម្បីប្រមូលផ្ដុំពួកជម្រើសរបស់ព្រះអម្ចាស់ ?*
3. *តើសមាជិកភាពរបស់អ្នកនៅក្នុងសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ បានពង្រឹងដល់អ្នកទប់ទល់នឹងភាពពុករលួយនៃលោកិយនេះយ៉ាងដូចម្ដេច ?*

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៣:៧–១៨

ព្រះអម្ចាស់ បានប្រទានការណែនាំដល់ អ៊ែសរ៉ា ធេយ័រ និង ណូរត្រុព ស្វ៊ីត ឲ្យបង្រៀនដំណឹងល្អ

យោងទៅលើរូបភាព មាត់ (ឬពាក្យ *មាត់*) នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៣:៧–១០ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនដល់ អ៊ែសរ៉ា ធេយ័រ និង ណូរត្រុព ស្វ៊ីត ពីអ្វីដែលពួកគេត្រូវធ្វើ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។

សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ពុំពេញលេញដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *បើយើងបើកមាត់របស់យើងប្រកាសដំណឹងល្អ . . .*

សូមឲ្យសិស្សប្រើនូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀនមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៣:៧–១០ ដើម្បីបំពេញសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នេះ ។ អ្នកអាចនឹងចង់អញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យមកកាន់ក្ដារខៀន ដើម្បីសរសេរបញ្ចប់គោលការណ៍នេះ ។ វាអាចត្រូវបានសរសេរដូចតទៅ ៖ **បើយើងបើកមាត់របស់យើងប្រកាសដំណឹងល្អ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងបំផុសយើងអំពីអ្វីដែលត្រូវនិយាយ ។**

- តើស្ថានភាពមួយចំនួនដែលយើងអាចនឹងស្ទាក់ស្ទើរដើម្បីបើកមាត់របស់យើងប្រាប់អំពីដំណឹងល្អមានអ្វីខ្លះ ?
- តើអ្នកបានសម្រេចចិត្តបើកមាត់របស់អ្នក និយាយអំពីដំណឹងល្អ និងទទួលអារម្មណ៍បំផុសគំនិតឲ្យដឹងនូវអ្វីដែលត្រូវនិយាយនៅពេលណា ? តើនៅពេលណាអ្នកបានឃើញនរណាម្នាក់ទៀត ដែលចែកចាយដំណឹងល្អ ហើយមានអារម្មណ៍ថាពួកគេត្រូវបានបំផុសគំនិតនៅក្នុងអ្វីដែលពួកគេនិយាយនោះ ?

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៣:១១–១៥ តាមរយៈការពន្យល់ថា នៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំ អ៊ែសរ៉ា ធេយ័រ និង ណូរត្រុព ស្វីត ដើម្បីផ្សាយគោលការណ៍ទីមួយ និងពិធីបរិសុទ្ធទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អ–សេចក្ដីជំនឿទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ការប្រែចិត្ត ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

សូមយោងទៅគោលការណ៍ដែលបានសរសេរលើក្ដារខៀនម្ដងទៀត ។ សូមឲ្យសិស្សពិចារណាអំពីអ្វីដែលយើងចាំបាច់ត្រូវធ្វើ បន្ថែមពីលើការបើកមាត់របស់យើង ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់អាចបំផុសគំនិតយើងឲ្យដឹងនូវអ្វីដែលត្រូវនិយាយ ពេលយើងចែកចាយដំណឹងល្អជាមួយអ្នកដទៃ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៣:១៦–១៨ ឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់អំពីការទូន្មានជាក់លាក់ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ អ៊ែសរ៉ា និង ណូរត្រុព ដែលនឹងជួយពួកគេដឹងនូវអ្វីដែលត្រូវនិយាយក្នុងនាមជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានប្រទានការទូន្មានអ្វីខ្លះ ដល់អ៊ែសរ៉ា និង ណូរត្រុព ដែលអាចជួយពួកគេឲ្យដឹងនូវអ្វីដែលត្រូវនិយាយក្នុងនាមជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ? (សូមគិតពីការសរសេរចម្លើយរបស់សិស្សដាក់លើក្ដារខៀន ។)

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណាចំពោះការទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឲ្យមាន « ចង្កៀងបង្កាត់ ហើយឆេះ ហើយមានប្រេងនៅជាមួយអ្នកផង » នោះ ? (គ និង ស ៣៣:១៧) ។ (ដើម្បីត្រូវបានត្រៀមខ្លួនខាងវិញ្ញាណ ហើយត្រៀមខ្លួនជាស្រេចគ្រប់ពេលសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ខគម្ពីរនេះ ជាប់ទាក់ទងនឹងរឿងប្រៀបធៀបនៃស្ត្រីក្រមុំព្រហ្មចារីយភាពទាំងដប់នាក់ ដែលមាននៅក្នុង ម៉ាថាយ ២៥:១–១៣ ហើយមានប្រាប់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៥៦–៥៧) ។

- តើការទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងខទាំងនេះជួយយើងត្រៀមខ្លួនដើម្បីបើកមាត់ចែកចាយដំណឹងល្អនៅគ្រប់ពេល និងគ្រប់ស្ថានភាពយ៉ាងដូចម្ដេច ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៤

ព្រះអម្ចាស់ បានសរសើរដល់ អូរសុន ប្រាត្ត ចំពោះសេចក្ដីជំនឿរបស់គាត់ ហើយបានបញ្ជាឲ្យគាត់ផ្សាយដំណឹងល្អ

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរកមើលសេចក្ដីណែនាំអំពីកណ្ឌនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៤ ដើម្បីរកមើលឧទាហរណ៍មួយរបស់មនុស្សម្នាក់ ដែលត្រូវបានប្រទានពរនៅពេលនរណាម្នាក់ទៀត បានបើកមាត់របស់គាត់ចែកចាយដំណឹងល្អ ។

- តើនរណាត្រូវបានទទួលពរជ័យនៅក្នុងឧទាហរណ៍នេះ ? តើ អូរសុន ប្រាត្ត មានអាយុប៉ុន្មាន ពេលគាត់ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ? តើគាត់បានរៀនអំពីដំណឹងល្អយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៤:១ ឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលថាតើព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលសំដៅទៅលើអូរសុនយ៉ាងណាខ្លះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរៀបរាប់អំពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ បន្ទាប់មក ឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៤:២–៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ដើម្បីរកមើលមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់បានហៅគាត់ថា « បុត្ររបស់យើង » ។

- ហេតុអ្វីក៏ព្រះអម្ចាស់ហៅ អូរសុន ជាបុត្ររបស់ទ្រង់ដូច្នេះ ? (ដោយសារជំនឿរបស់ អូរសុន មានទៅលើព្រះអម្ចាស់) ។

- យោងតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៤:៣ តើព្រះអម្ចាស់បានធ្វើអ្វីខ្លះ សម្រាប់ « អស់អ្នកណា » ដែលជឿទៅលើទ្រង់ ? (ដើម្បីជួយសិស្សយល់ថា សេចក្ដីពិតនៅក្នុងខគម្ពីរនេះ អនុវត្តដូចគ្នាចំពោះស្ត្រី អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ថាពួកគេអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៥:១) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៤:៤–៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ដល់ អូរសុន ដែលនឹងនាំមកនូវពរជ័យកាន់តែច្រើនក្នុងជីវិតរបស់គាត់នោះ ។

- តើអ្នកគិតថា ហេតុអ្វីយើងត្រូវបាន « ប្រទានពរកាន់តែច្រើន » នៅពេលយើងបង្រៀនដំណឹងល្អដល់អ្នកដទៃដូច្នេះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ទៀតឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៤:១០–១១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាម រកមើលពរជ័យដែលត្រូវបានប្រទានដល់អ្នកទាំងឡាយដែលចែកចាយដំណឹងល្អជាមួយអ្នកដទៃដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម ។

- តើមានពរជ័យអ្វីខ្លះ ដែលត្រូវបានប្រទានឲ្យអ្នកទាំងឡាយដែលបង្រៀនដំណឹងល្អដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមនោះ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ៖ **អ្នកទាំងឡាយដែលបង្រៀនដំណឹងល្អដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម នឹងធ្វើឡើងដូច្នោះដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ**

- តើមានពរជ័យអ្វីខ្លះដែលត្រូវបានសន្យាដល់អ្នកទាំងឡាយដែលស្មោះត្រង់ ? (អ្នកក៏អាចនឹងចង់សរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀនផងដែរ ៖ **បើយើងស្មោះត្រង់ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងគង់នៅជាមួយយើង**) ។
- តើសេចក្ដីពិតនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៤:១១ អាចជួយយើងនៅក្នុងគ្រាដែលបាក់ទឹកចិត្តយ៉ាងដូចម្ដេច ?

អ្នកអាចនឹងចង់បញ្ចប់មេរៀនដោយការចែកចាយអំពីគ្រាមួយដែលអ្នកបានមានអារម្មណ៍ថា ព្រះអម្ចាស់ គង់នៅជាមួយអ្នកពេលអ្នកស្មោះត្រង់នឹងទ្រង់ ។ អ្នកក៏អាចនឹងចង់ថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិត ដែលបានពិភាក្សានៅក្នុងមេរៀននេះផងដែរ ។

មេរៀនទី ៤០

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៥

បុព្វកថា

អំឡុងប្រាំមួយខែនៃការរៀបចំសាសនាចក្រឡើង អូលីវើរ ខៅឌើរី និង ពេត្រុស វិតមើរ ជុញ្ញ័រ ត្រូវបានហៅឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អទៅដល់ពួកអាមេរិកកាំងស្បែកក្រហម (សូមមើល គ. និង ស. ២៨:៨, ៣០:៥) ។ សេបា ភីតើសុន និង ប៉ាលី ភី ប្រាត្ត ត្រូវបានហៅបន្ទាប់មកនោះ ដើម្បីរួមដំណើរជាមួយពួកគាត់ (សូមមើល គ. និង ស. ៣២) ។ នៅតាមផ្លូវរបស់ពួកគាត់ទៅកាន់ព្រំប្រទល់រដ្ឋមីសសួរីភាគខាងលិច ពួកគាត់បានឈប់នៅ មែនទ័រ អូហៃអូ និង ខឺតឡង់ អូហៃអូ ជាកន្លែងដែលពួកគេបានចែកចាយសារលិខិតនៃដំណឹងល្អដែលបានស្ដារឡើងវិញ ជាមួយនឹងមិត្តរបស់ អែលឌើរ ប្រាត្ត និងគ្រូគង្វាលចាស់របស់ ស៊ីឌនី រិកដុន ។ ក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លី មានមនុស្សច្រើនជាង ១០០ នាក់ រួមទាំង ស៊ីឌនី រិកដុន និងសមាជិកជាច្រើនទៀតនៃក្រុមជំនុំរបស់គាត់ បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ នេះគឺមានចំនួនទ្វេដងច្រើនជាងចំនួនសមាជិកភាពសរុបរបស់សាសនាចក្រទៅទៀត ។

បន្ទាប់ពីពួកអែលឌើរ បានចាកចេញពីតំបន់ទីក្រុង ខឺតឡង់ ដើម្បីបន្តដំណើររបស់ពួកគាត់ នោះស៊ីឌនី រិកដុន និងមិត្តម្នាក់ ឈ្មោះ អែតវឺត ប៉ាទ្រិច បានធ្វើដំណើរទៅ ហ្វាយ៉ែត រដ្ឋ នូវយ៉ោក ដើម្បីជួបនឹងព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីពួកគាត់ទៅដល់ យ៉ូសែប បានទទួលវិវរណៈ ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៥។ ក្នុងវិវរណៈនោះ ព្រះអម្ចាស់ បានប្រទានទំនួលខុសត្រូវជាក់លាក់ដល់ ស៊ីឌនី ក្នុងអំឡុងសាសនាចក្រដែលបានស្ដារឡើងវិញថ្មីៗ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៥:១–១២

ព្រះអម្ចាស់ បានមានបន្ទូលថា ទ្រង់បានរៀបចំ ស៊ីឌនី រិកដុន សម្រាប់កិច្ចការងារ ដ៏មហិមា

មុនពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ ចូរសរសេរនូវសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *តើអ្នកមានបទពិសោធន៍អ្វីខ្លះ ដែលជួយអ្នកដឹងថា ព្រះស្គាល់អ្នក ហើយមានផែនការមួយសម្រាប់ជីវិតអ្នក ?*

ដើម្បីចាប់ផ្ដើមមេរៀន សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយចម្លើយចំពោះសំណួរនេះ បើពួកគេមានអារម្មណ៍ល្អក្នុងការធ្វើដូច្នោះបាន ។

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងវិវរណៈដែលឥឡូវត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៥ ព្រះអម្ចាស់ បានថ្លែងអំពីបុរសម្នាក់ឈ្មោះ ស៊ីឌនី រិកដុន ដែលទើបតែបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក និងពិធីបញ្ជាក់ថ្មីៗ ។ ព្រះអម្ចាស់ បានមានបន្ទូលទៅកាន់ ស៊ីឌនី អំពីតួនាទីរបស់គាត់ក្នុងការជួយដល់ ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យបន្តគិតអំពីសំណួរនៅលើក្ដារខៀន នៅពេលពួកគេសិក្សាអំពីការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅដល់ ស៊ីឌនី ។

ដើម្បីជួយឲ្យសិស្សយល់អំពីប្រវត្តិរូបរបស់ ស៊ីឌនី រិកដុន មួយចំនួន សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានឮៗ នូវបុព្វកថានៃមេរៀននេះ ។ បន្ទាប់មកសូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៥:១–៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលភស្ដុតាងដែលព្រះអម្ចាស់ បានដឹងជាមុនអំពី ស៊ីឌនី រិកដុន និងកិច្ចការងាររបស់គាត់ ។

- តើមានភស្ដុតាងអ្វីខ្លះ ដែលអ្នកបានរកឃើញថា ព្រះអម្ចាស់ បានដឹងជាមុនអំពី ស៊ីឌនី រិកដុន ?
- តើខគម្ពីរទាំងនេះ ផ្ដល់យោបល់អ្វីខ្លះអំពីទំនាក់ទំនងរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាមួយយើង ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអម្ចាស់ ស្គាល់យើង ហើយមានកិច្ចការមួយសម្រាប់ឲ្យយើងម្នាក់ៗធ្វើ**) ។
- ហេតុអ្វីសេចក្ដីពិតនេះសំខាន់ចំពោះអ្នក ?

ដើម្បីបញ្ជាក់ថា ព្រះអម្ចាស់ស្គាល់យើងម្នាក់ៗ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឲ្យឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយ អែលឌើរ នែល អេ ម៉ាក់ស្វែល ក្នុងកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

« ខ្ញុំសូមថ្លែងទីបន្ទាល់ទៅអ្នកថា ព្រះស្គាល់អ្នកម្នាក់ៗ . . . តាំងពីយូរលង់មកហើយ (សូមមើល គ. និង ស. ៩៣:២៣) ។ ទ្រង់ស្រឡាញ់អ្នកជាយូរលង់មកហើយ ។. . . ទ្រង់ស្គាល់ឈ្មោះរបស់អ្នក និងការឈឺចាប់ទាំងអស់របស់អ្នក និងក្ដីអំណររបស់អ្នក ! » (« Remember How Merciful the Lord Hath Been, » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០០៤, ទំព័រ ៤៦) ។

សូមដាក់តាំងរូបភាពរបស់ យ៉ូហាន បាទីស្ទ កំពុងផ្សាយ ឬរូបភាព យ៉ូហាន កំពុងជ្រមុជទឹកឲ្យព្រះអង្គសង្គ្រោះ (សូមមើល យ៉ូហាន បាទីស្ទ កំពុងជ្រមុជទឹកព្រះយេស៊ូវ, *សៀវភៅសិល្បៈដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៩], លេខ ៣៥; សូមមើលផងដែរ LDS.org) ។ សូមឲ្យសិស្សប្រាប់ថា យ៉ូហាន បាទីស្ទ ជានរណា ហើយតើគាត់រៀបចំអ្នកដទៃសម្រាប់ការយាងមកនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយ៉ាងដូចម្ដេច ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៥:៤–៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលរបៀបដែល ស៊ីឌនី រិកដុន គឺដូចជា យ៉ូហាន បាទីស្ទ ។

- យោងតាម ខ ៤ តើស៊ីឌនី ដូចជា យ៉ូហាន បាទីស្ទ យ៉ាងដូចម្ដេច ? (គាត់បានរៀបចំអ្នកដទៃដើម្បីទទួលភាពពេញលេញនៃដំណឹងល្អ) ។

- ព្រះអម្ចាស់ បានមានបន្ទូលថា ស៊ីឌនី នឹងធ្វើ « កិច្ចការដ៏ធំ » ជាងកិច្ចការដែលគាត់បានធ្វើរួចទៅហើយនោះ (គ. និង ស. ៣៥:៣) ។ យោងតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៥:៦ តើអ្វីដែលជាចំណែកនៃ « កិច្ចការដ៏ធំ » នេះ ? (គាត់នឹងជួយអ្នកដទៃទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក និងអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ តាមរយៈសិទ្ធិអំណាចត្រឹមត្រូវ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីរបៀបដែលបទពិសោធន៍ និងស្ថានភាពនានានៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេឥឡូវនេះ កំពុងរៀបចំពួកគេសម្រាប់ « កិច្ចការដ៏ធំ » នាពេលអនាគត ។ អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់ពេលឲ្យពួកគេពីរបីនាទី ដើម្បីសរសេរការណ៍នេះទុកនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំការរៀនសូត្ររបស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ។

សូមចង្អុលបង្ហាញពីឃ្លា « អ្នកពុំបានដឹងសោះឡើយ » នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៥:៤ ។ សូមពន្យល់ថា មុនពេល ស៊ីឌនី បានរៀនអំពីសាសនាចក្រដែលបានស្ដារឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គាត់បានរៀបចំខ្លួនឯង និងអ្នកដទៃដើម្បីទទួលយក ។ គាត់បានធ្វើដូច្នេះ តាមរយៈការប្រើព្រះគម្ពីរប៊ីប ដើម្បីបង្រៀនដល់មនុស្សនៅក្នុងព្រះវិហាររបស់គាត់នៅរដ្ឋអូហៃអូ ។ សូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ទោះជាយើងពុំស្គាល់កិច្ចការជាក់លាក់ ដែលព្រះអម្ចាស់បានរៀបទុកសម្រាប់យើងក្ដី ក៏យើងអាចមានទំនុកចិត្តថា ទ្រង់បានដឹងជាមុនអំពីយើង ។ នៅពេលយើងព្យាយាមដើម្បីធ្វើតាមទ្រង់ នោះទ្រង់នឹងជួយយើងសម្រេចកិច្ចការ ដែលទ្រង់ចង់ឲ្យយើងធ្វើ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៥:៧–១១ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ។ សូមឲ្យពួកគេរកមើលនូវអ្វីដែលនឹងកើតឡើងនៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នកទាំងឡាយ ដែលជឿ ហើយអនុវត្តសេចក្ដីជំនឿទៅលើព្រះ នៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ ។

- យោងតាមខទាំងនេះ តើព្រះអម្ចាស់បានសន្យាអ្វីខ្លះដល់អ្នកទាំងឡាយ ដែលធ្វើតាមទ្រង់នៅក្នុងសេចក្ដីជំនឿ ? (ទោះជាសិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យសម្ដីផ្សេងក្ដី ពួកគេគួរតែប្រាប់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះអម្ចាស់នឹងបង្កើតអព្ភូតហេតុ ផ្ដល់ទីសម្គាល់ និងភាពអស្ចារ្យ ស្របតាមសេចក្ដីជំនឿនៃអ្នកទាំងឡាយដែលជឿលើព្រះនាមទ្រង់**) ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា អព្ភូតហេតុ ទីសម្គាល់ និងភាពអស្ចារ្យ ត្រូវបានភ្ជាប់យ៉ាងជិតស្និតបំផុតទៅនឹងសេចក្ដីជំនឿដូច្នេះ ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៥:១៣–១៩

ព្រះអម្ចាស់សន្យានឹងជួយដល់អ្នកទាំងឡាយណា ដែលទ្រង់ហៅឲ្យធ្វើកិច្ចការរបស់ទ្រង់

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្រមៃថា ពួកគេកំពុងប្រមូលផ្ដុំក្រុមកីឡាមួយក្រុម ។ សូមឲ្យពួកគេពិពណ៌នាអំពីភាពខ្លាំង និងជំនាញ ដែលពួកគេប្រាថ្នាចង់បានពីកីឡាករក្នុងក្រុមរបស់ពួកគេ ។

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់ បានពិពណ៌នាអំពីអ្នកទាំងឡាយដែលទ្រង់បានហៅឲ្យជួយនៅក្នុងកិច្ចការថ្ងៃចុងក្រោយនៃការកសាងនគររបស់ទ្រង់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៥:១៣ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ប្រាប់អំពីចរិតលក្ខណៈនៃអ្នកទាំងឡាយដែលព្រះអម្ចាស់បានជ្រើសរើសឲ្យជួយនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។

- តើឃ្លាណាមួយនៅក្នុងខគម្ពីរនេះ ពិពណ៌នាអំពីអ្នកទាំងឡាយដែលព្រះអម្ចាស់ហៅឲ្យជួយនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ?
- តើអ្នកទាំងឡាយដែលព្រះអម្ចាស់ហៅឲ្យជួយនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ត្រូវបានគិតថាជា « ពួកកំសោយនៅលោកីយ៍នេះ » តាមរបៀបណា ?
- ហេតុអ្វីក៏អ្នកទាំងឡាយដែលពិភពលោក គិតថាជាពួកកំសោយ គឺជាបេក្ខជនដ៏ល្អក្នុងការជួយដល់ព្រះអម្ចាស់សម្រេចកិច្ចការរបស់ទ្រង់ដូច្នេះ ?

សូមពន្យល់ថា ពាក្យថា *លាន* (ឬ *លានស្រូវ*) នៅក្នុងខគម្ពីរនេះសំដៅទៅលើការអនុវត្តនៃលានស្រូវ ។ លានស្រូវ គឺជាដំណើរការដែលធុញ្ញជាតិ ដូចជាស្រូវសាឡី ត្រូវបានញែកចេញពីដើម និងសំបក ។ ស្រូវត្រូវបានរក្សាទុក ហើយដើម និងសំបកវាត្រូវបានបោះចោល ។

- តើអ្នកគិតថាឃ្លា « បញ្ជាន់សាសន៍ទាំងឡាយដោយសារព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណរបស់យើង » មានន័យយ៉ាងណា ? (អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវជួយសិស្សឲ្យយល់ថា ការណ៍នេះសំដៅទៅលើកិច្ចខិតខំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីញែក ហើយប្រមូលអ្នកទាំងឡាយដែលត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីទទួលដំណឹងល្អ ចេញពីអ្នកទាំងឡាយដែលមិនទទួល) ។
- តើយើងអាចរៀនសេចក្ដីពិតអ្វីខ្លះនៅក្នុង ខទី ១៣ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះហៅពួកកំសោយនៅលោកិយ៍ដើម្បីឲ្យសម្រេចកិច្ចការរបស់ទ្រង់តាមរយៈព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ។** សូមសរសេរសេចក្ដីពិតនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។
- តើសេចក្ដីពិតនេះ អាចជួយនរណាម្នាក់ដែលមានអារម្មណ៍ភិតភ័យអំពីការបម្រើបេសកកម្មយ៉ាងដូចម្ដេច ? តើវាអាចជួយនរណាម្នាក់ដែលត្រូវបានសុំឲ្យបង្រៀននៅព្រះវិហារ ប៉ុន្តែមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនពុំល្អគ្រប់គ្រាន់យ៉ាងដូចម្ដេច ? តើវាអាចជួយនរណាម្នាក់ដែលមានអារម្មណ៍បំផុសគំនិតឲ្យចែកចាយដំណឹងល្អ ប៉ុន្តែពុំដឹងថាត្រូវនិយាយអ្វីឲ្យប្រាកដដោយរបៀបណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៥:១៤–១៥ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលវិធីដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាដើម្បីពង្រឹងដល់អ្នកទាំងឡាយ ដែលជួយនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។

- តើឃ្លាមួយចំនួននៅក្នុងខគម្ពីទាំងនេះ ដែលពិពណ៌នាអំពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានពរយើង នៅពេលយើងជួយនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ មានអ្វីខ្លះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៥:១៧–១៩, ២២ ឲ្យឮៗ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលនូវការទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅកាន់ស៊ីឌនី រិកដុន ស្ដីអំពីព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។

- តើការទូន្មានអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ស៊ីឌនី រិកដុន ស្ដីអំពីព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នោះ ? (« សូមមើលលោកដើម្បីកុំឲ្យសេចក្ដីជំនឿរបស់លោកវិនាសបាត់ឡើយ » « សូមនៅជាមួយនឹងលោកចុះ » ហើយ « សូមកុំបោះបង់លោកចោលឡើយ ») ។
- តើយើងអាចអនុវត្តការទូន្មាននេះ ទាក់ទងទៅនឹងអ្នកដឹកនាំសព្វថ្ងៃរបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៥:២០–២៧

ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជា ស៊ីឌនី រិកដុន ឲ្យធ្វើជាស្មៀន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ឲ្យ ផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយរក្សាសេចក្ដីសញ្ញាដែលគាត់បានធ្វើ ។

សូមឲ្យសិស្សពិពណ៌នាអំពីការហៅបម្រើ ឬកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេនៅក្នុងសាសនាចក្រ ។ បន្ទាប់មក សូមឲ្យសិស្សមើលត្រួសៗ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៥:២០–២៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលកាតព្វកិច្ចជាក់លាក់ ដែលព្រះអម្ចាស់បានហៅឲ្យ ស៊ីឌនី រិកដុន ធ្វើ ។

- តើកាតព្វកិច្ចមួយចំនួន ដែលព្រះអម្ចាស់បានហៅ ស៊ីឌនី រិកដុន ធ្វើមានអ្វីខ្លះ ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា កាតព្វកិច្ចមួយរបស់ស៊ីឌនី គឺត្រូវធ្វើជាស្មៀនរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ ស្មៀនពីមុនរបស់ យ៉ូសែប គឺ អូលីវើរ ខៅឌើរី និង យ៉ូសែប វិតមើរ ត្រូវបានហៅឲ្យបម្រើបេសកកម្ម ។ ការបកប្រែព្រះគម្ពីរមរមន គឺត្រូវបានបញ្ចប់នៅត្រឹមពេលនេះ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាយ៉ូសែបឲ្យ ស្ដារ ឬធ្វើកំណែថ្មីនូវផ្នែកជាច្រើននៃកំណែថ្មីនៃព្រះគម្ពីរប៊ីបរបស់ស្ដេចជេមស៍ ដែលត្រូវបានបាត់បង់ ឬផ្លាស់ប្ដូរនោះ ។ យ៉ូសែប ត្រូវការស្មៀនម្នាក់ដើម្បីជួយក្នុងកិច្ចការនេះ ។ (សូមមើល Bible Dictionary « Joseph Smith Translation ») ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៥:២៤–២៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពរជ័យដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាដល់ ស៊ីឌនី បើគាត់នឹងរក្សាសេចក្ដីសញ្ញាទាំងឡាយ ដែលគាត់បានធ្វើជាមួយព្រះអម្ចាស់ ។ អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ថា សិស្សគួរគូសចំណាំអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណា ដែលថា ព្រះអម្ចាស់នឹងបណ្ដាលឲ្យផ្ទៃមេឃញាប់ញ័រដើម្បីសេចក្ដីល្អដល់អ្នកនោះ ? (អត្ថន័យដែលអាចមានមួយ គឺថា ព្រះអម្ចាស់ នឹងបញ្ជូនពរជ័យ និងអំណាចនៃស្ថានសួគ៌ ដើម្បីជួយអ្នកសម្រេចកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ហើយយកឈ្នះលើអារក្ស) ។ សូមមើលផងដរ គ. និង ស. ២១:៦) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសង្ខេបខគម្ពីរទាំងនេះ ដោយប្រាប់គោលការណ៍មួយ អំពីរបៀបដែលយើងអាចទទួលបានជោគជ័យនៅក្នុងការសម្រេចកិច្ចការរបស់ព្រះដែលមានសម្រាប់យើង ។ ទោះជាសិស្សអាចនឹងថ្លែងវាតាមរបៀបផ្សេង ក៏ចម្លើយរបស់ពួកគេគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **នៅពេលយើងរក្សាបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយ ហើយគោរពសេចក្ដីសញ្ញារបស់យើង នោះព្រះអម្ចាស់នឹងជួយយើងសម្រេចកិច្ចការរបស់ទ្រង់** ។ សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន ។

សូមទាញយកចំណាប់អារម្មណ៍របស់សិស្សលើសេចក្ដីពិតទាំងបីដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ។

> *ព្រះអម្ចាស់ស្គាល់យើង ហើយមានកិច្ចការមួយសម្រាប់យើងម្នាក់ៗធ្វើ ។*
>
> *ព្រះហៅអ្នកទាំងឡាយដែលទន់ខ្សោយដើម្បីសម្រេចកិច្ចការរបស់ទ្រង់ តាមរយៈព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ។*
>
> *នៅពេលយើងរក្សាបទបញ្ញត្តិ ហើយគោរពសេចក្ដីសញ្ញារបស់យើង នោះព្រះអម្ចាស់នឹងជួយយើងសម្រេចកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។*

- តើសេចក្ដីពិតទាំងបីនៅលើក្ដារខៀនទាក់ទងនឹងគ្នាទៅវិញទៅមកយ៉ាងដូចម្ដេច ?

- តើអ្នក (ឬនរណាម្នាក់ដែលអ្នកស្គាល់) បានទទួលជំនួយរបស់ព្រះអម្ចាស់ ខណៈដែលកំពុងព្យាយាមដើម្បីសម្រេចកិច្ចការរបស់ទ្រង់ នៅពេលណា ?

ដើម្បីបញ្ចប់ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៥:២៦–២៧ ឲ្យ ឮៗ ។

- ផ្ដោតទៅលើអ្វីដែលអ្នកបានរៀននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៥ តើមានមូលហេតុអ្វីខ្លះដែលអ្នកគិតថា ស៊ីឌនី រិកដុន និង យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ត្រូវតែលើកដួងចិត្តឡើង ហើយអរសប្បាយនោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយមូលហេតុដែលពួកគេត្រូវលើកដួងចិត្តគេឡើង ហើយអរសប្បាយនោះ ។ អ្នកអាចនឹងចង់បន្ថែមទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីជួយដល់យើង ក្នុងកិច្ចខិតខំរបស់យើង ដើម្បីជួយក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៣១–៥០; ៣០–៣៥ (មេរៀនទី ៨)

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោមនេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃព្រឹត្តិការណ៍ គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៣១–៥០; ៣០–៣៥ (មេរៀនទី ៨) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៣១–៥០)

នៅពេលសិស្សបានរៀនអំពីផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩, នោះពួកគេបានឃើញថា គ្រប់ព្រះបញ្ញត្តិទាំងអស់របស់ព្រះគឺខាងវិញ្ញាណ ហើយថាព្រះបានប្រទានអំណោយនៃសិទ្ធិជ្រើសរើសដល់យើង ដើម្បីធ្វើការជ្រើសរើស ហើយមានបទពិសោធន៍ជាមួយនឹងលទ្ធផលនៃជម្រើសទាំងនោះ ។ នៅពេលសិស្សបានគិតអំពីរបៀបនៃការធ្លាក់របស់អ័ដាមបាននាំមកនូវការស្លាប់ខាងវិញ្ញាណ នោះពួកគេបានរៀនថា តាមរយៈដង្វាយធួន ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទផ្ដល់ការអភ័យទោស និងជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដល់មនុស្សទាំងអស់ណាដែលអនុវត្តសេចក្ដីជំនឿលើទ្រង់ ហើយប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០–៣២)

នៅក្នុងមេរៀននេះសិស្សបានអានពីព្រះឱវាទ និង ការសន្យានានាដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់បុរសប្រាំមួយនាក់ ដែលទ្រង់បានហៅឲ្យប្រកាសដំណឹងល្អ ។ មេរៀននេះបានគូសបញ្ជាក់ថា យើងគួរតែបម្រើព្រះអម្ចាស់ឲ្យអស់ពីព្រលឹងរបស់យើង ហើយទ្រង់នឹងគង់នៅជាមួយនឹងយើង ។ សិស្សក៏បានរៀនផងដែរថា តាមរយៈសេចក្ដីស្មោះត្រង់របស់យើង នោះសមាជិកគ្រួសាររបស់យើង អាចនឹងត្រូវបានប្រទានពរឲ្យជឿ ហើយស្គាល់សេចក្ដីពិត ។

ថ្ងៃទី ៣ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៣–៣៤)

សិស្សបានសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាពីរនាក់ អែសរ៉ា ធេយ័រ និង ណូរត្រុត ស្វ៊ីត ។ សិស្សបានឃើញថា ប្រសិនបើយើងបើកមាត់របស់យើងប្រកាសដំណឹងល្អ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងបំផុសគំនិតដល់យើងនូវអ្វីដែលត្រូវនិយាយ ។ តាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះ អ័រសុន ប្រាត្ត នោះសិស្សបានរៀនថាអស់អ្នកដែលបង្រៀនដំណឹងល្អដោយត្រឹមត្រូវ និង ដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម នោះនឹងធ្វើកិច្ចការដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

ថ្ងៃទី ៤ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៥)

សិស្សបានអានអំពីការប្រែចិត្តជឿរបស់ ស៊ីឌនី រិកដុន ហើយបានសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះចំពោះលោក ។ ពួកគេបានរៀនថា ព្រះអម្ចាស់ជ្រាបដឹងពីពួកយើង ហើយមានកិច្ចការមួយសម្រាប់ពួកយើងម្នាក់ៗឲ្យធ្វើ ហើយថាព្រះត្រាស់ហៅ មនុស្សទន់ខ្សោយឲ្យបំពេញកិច្ចការរបស់ទ្រង់ តាមរយៈព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណទ្រង់ ។ សិស្សក៏បានឃើញថា នៅពេលយើងរក្សាបទបញ្ញត្តិ ហើយគោរពសេចក្ដីសញ្ញារបស់យើង នោះព្រះអម្ចាស់នឹងជួយយើងសម្រេចកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។

សេចក្ដីផ្ដើម

មេរៀននេះផ្ដោតជាពិសេសលើព្រះឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះ ដាវីឌ និង ពេត្រុស វិតមើរ បន្ទាប់ពីសន្និសីទមួយរបស់សាសនាចក្រនៅក្នុងខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៣០ ។ អំឡុងពេលនៃសន្និសីទនោះ ព្រះអម្ចាស់បានបើកបង្ហាញឲ្យវិវរណៈនានាមកពី ហៃរ៉ាំ ភេច ថាគឺជាការបោកបញ្ឆោត ។ នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០, ព្រះអម្ចាស់ស្ដីបន្ទោសដល់ ដាវីឌ វិតមើរ ចំពោះសេចក្ដីជំនឿរបស់គាត់លើត្បូង ហើយបានហៅពេត្រុត វិតមើរឲ្យអមដំណើរជាមួយ អូលីវើរ ខៅឌើរីទៅបេសកកម្មរបស់លោក ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០:១–៤

ដាវីឌ វិតមើរ ត្រូវបានស្ដីបន្ទោសចំពោះការស្ដាប់តាមការបញ្ចុះបញ្ចូលរបស់មនុស្ស

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាដោយស្ងៀមស្ងាត់ចំពោះសំណួរខាងក្រោម ៖

១. យុវជនម្នាក់បានស្ដាប់តន្ត្រី ដែលពុំត្រូវតាមបទដ្ឋានដូចមានចែងនៅក្នុងកូនសៀវភៅ *ដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន* ។ ទោះជាគាត់ចូលចិត្តស្ដាប់តន្ត្រីនេះក្ដី ក៏គាត់បានចាប់ផ្ដើមដឹងថា សាររបស់ចម្រៀងនោះ បានបណ្ដាលឲ្យគាត់បាត់បង់ព្រះវិញ្ញាណ ហើយឃ្លាតឆ្ងាយពីគ្រួសារ មិត្តភក្ដិ និងសាសនាចក្ររបស់ខ្លួន។

២. បន្ទាប់ពីមានការដើរលេងជាគូជាមួយនឹងយុវជនម្នាក់ជាច្រើនដងមក យុវនារីម្នាក់នោះបានដឹង តាមរយៈការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធថា យុវជននោះបានប៉ុនប៉ងដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលនាងឲ្យរំលងច្បាប់ព្រហ្មចារីយភាពបន្តិចម្ដងៗ ។

បន្ទាប់មក សូមសួរសិស្សនូវសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើយើងអាចដឹងដោយរបៀបណាថា នៅពេលណាដែលយើងត្រូវបានបោកបញ្ឆោតដូចជាបុគ្គលទាំងឡាយនៅក្នុងស្ថានភាពទាំងនោះ ?

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០ មានសេចក្ដីពិតនានាដែលអាចជួយយើងរៀបចំខ្លួនដើម្បីទទួល និងធ្វើតាមការព្រមានមកពីព្រះវិញ្ញាណ ហើយជួយយើងឲ្យចៀសផុតពីការបោកបញ្ឆោត ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរកមើលសេចក្ដីពិតទាំងនេះ នៅពេលពួកគេសិក្សាកណ្ឌនេះនៅថ្ងៃនេះ ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់បរិបទនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០ សូមឲ្យពួកគេរំឭកពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀនអំពី ដាវីឌ វិតមើរ តាំងតែពីពួកគេបានសិក្សានៅក្នុងគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា និង ប្រវត្តិសាសនាចក្រមក ។ (គាត់គឺជាសាក្សីម្នាក់នៃសាក្សីបីនាក់អំពីព្រះគម្ពីរមរមន ហើយបានជួយផ្ដល់គ្រឿងបរិក្ខារនានាអំឡុងពេលនៃការបកប្រែព្រះគម្ពីរមរមន) ។

សូមប្រាប់សិស្សថា បងប្រុសថ្លៃរបស់ដាវីឌ វិតមើរ គឺ ហៃរ៉ាំ ភេច ។ អ្នកអាចសួរសិស្សពីអ្វីដែលពួកគេបានចាំអំពី ហៃរ៉ាំ ភេច មកពីការសិក្សារបស់ពួកគេនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៨ ។ (គាត់គឺជាសាក្សីម្នាក់នៃសាក្សីប្រាំបីនាក់អំពីព្រះគម្ពីរមរមន ហើយបានរកឃើញត្បូងមួយគ្រាប់ ដែលតាមរយៈត្បូងនោះ គាត់បានប្រកាសថាគាត់អាចទទួលវិវរណៈបាន) ។ សូមពន្យល់ថា នៅពេល ហៃរ៉ាំ ភេច ណែនាំត្បូងអ្នកមើលឆុតក្លែងក្លាយរបស់ខ្លួន ហើយបានប្រកាសថាវិវរណៈនានាត្រូវបានទទួលមកពីត្បូងនោះ នោះ អូលីវើរ ខៅឌើរី គ្រួសារ វិតមើរ និង មនុស្សដទៃទៀតនៅតំបន់ ហ្វាយែត បានចាប់ផ្ដើមជឿលើការប្រកាសរបស់ហៃរ៉ាំ ។

- ហេតុអ្វីបានជាដាវីឌ វិតមើរ ត្រូវបានបញ្ចុះបញ្ចូលដោយ ហៃរ៉ាំ ភេច យ៉ាងងាយស្រួលបែបនេះ ?

សូមឲ្យសិស្សស្រាវជ្រាវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០:១–២ រួចឆ្លើយនឹងសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលថា ដាវីឌ វិតមើរបានធ្វើអ្វីខ្លះ ដែលអាចធ្វើឲ្យគាត់ទន់ខ្សោយចំពោះការបោកបញ្ឆោតនោះ ?

- តើព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថាដាវីឌពុំបានធ្វើអ្វីខ្លះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យផ្ដល់យោបល់នូវគោលការណ៍ ដែលយើងអាចរៀនមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០:១–២ ។ ពួកគេអាចផ្ដល់យោបល់មួយចំនួន ឬទាំងអស់ខាងក្រោមនេះ ៖

ជាជាងភ័យខ្លាចដល់មនុស្ស យើងគួរតែពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់សម្រាប់កម្លាំង។

យើងគួរតែដាក់គំនិតរបស់យើងទៅលើរបស់ផងទាំងឡាយនៃព្រះ ច្រើនជាងទៅលើរបស់ផងទាំងឡាយខាងលោកិយ។

យើងគួរតែធ្វើតាមព្រះវិញ្ញាណ និងពាក្យទូន្មានរបស់ថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រ ជាជាងត្រូវបានបញ្ចុះបញ្ចូលដោយមនុស្សដែលព្រះអម្ចាស់ពុំបានហៅឲ្យបម្រើ ។

សូមសួរសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យដូចម្ដេច ដែលដាក់ឲ្យគំនិតរបស់យើងផ្ដោតទៅលើរបស់ផងទាំងឡាយនៃលោកិយ ច្រើនជាងផ្ដោតទៅលើរបស់ផងទាំងឡាយនៃព្រះអម្ចាស់? តើមានមធ្យោបាយណាខ្លះ ដែលយើងអាចត្រូវបានល្បួងឲ្យធ្វើការណ៍នេះ ?

- តើការផ្ដោតលើរបស់ផងខាងលោកិយច្រើនជាងរបស់ផងនៃព្រះអម្ចាស់នោះ អាចបណ្ដាលឲ្យយើងងាយនឹងត្រូវបានបោកបញ្ឆោតដោយរបៀបណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន សេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន យ៉ូសែប ហ្វីលឌិង ស្ម៊ីធឲ្យឮៗ ៖

« វាហាក់ដូចជាចម្លែកបន្ដិចថា មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីការបើកសម្ដែងដ៏អស្ចារ្យដែល [ដាវីឌ វិតមើរ] បានទទួល និង សាក្សីនៃការចាក់ស្រោចនៃព្រះវិញ្ញាណនៅពេលក្រោយៗទៀតនោះ គាត់បានភ្លេច ប៉ុន្ដែធម្មជាតិនៃមនុស្សគឺថាពួកយើងគ្រប់គ្នាត្រូវតែ រំឭកចាំឲ្យខ្ជាប់ខ្លួនអំពីទំនួលខុសត្រូវរបស់យើង ឬ យើងទំនងជាភ្លាត់ចូលទៅក្នុងភាពព្រងើយកន្ដើយមួយចំនួននោះ ។ តម្រូវការនៃការអធិស្ឋានយ៉ាងខ្ជាប់ខ្លួន និង ការផ្ចង់គំនិតរបស់យើង លើរបស់ផងនៃនគរព្រះ និង ការផ្ដោតអារម្មណ៍ដោយស្មោះសរចំពោះកាតព្វកិច្ច គឺភាគច្រើនវាអាចមើលឃើញជាមួយនឹងយើង ក្រែងលោយើងបានប្រព្រឹត្ដខុស ។ ព្រះអម្ចាស់បានព្រមានប្រជារាស្ត្រទ្រង់ជាញឹកញាប់ជំទាស់នឹងភាពកំសោយនៃសាច់ឈាមនោះ ! » (*Church History and Modern Revelation*, ភាគ ២. [ឆ្នាំ ១៩៥៣] ១:១៤៦) ។

- យោងតាមប្រធាន ស្ម៊ីធ តើយើងត្រូវតែធ្វើអ្វីដើម្បីប្រាកដថា យើងនឹងមិនភ្លេចទំនួលខុសត្រូវខាងវិញ្ញាណរបស់យើងដូចជា ដាវីឌ វិតមើរ បានធ្វើនោះ ?

អ្នកអាចប្រើឱកាសនេះដើម្បី រំឭកសិស្សអំពី ភាពចាំបាច់នៃការសិក្សាព្រះគម្ពីរប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេ—មិនមែនគ្រាន់តែបំពេញតាមការចាត់ឲ្យអានប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្ដែជួយពួកគេឲ្យរៀនដំណឹងល្អ បង្កើនទីបន្ទាល់នៃដំណឹងល្អ ហើយស្ដាប់សំឡេងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ អ្នកក៏អាចសូមឲ្យសិស្សចែកចាយពី អ្វីដែលបានជួយពួកគេឲ្យសិក្សាព្រះគម្ពីរតាមរបៀបមួយដ៏មានអត្ថន័យផងដែរ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០:៣–៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់ ដាវីឌ វិតមើរ ។

- បន្ទាប់ពីត្រូវបានបោកបញ្ឆោតដោយហៃរ៉ាំ ភេច មក តើព្រឹត្តិការណ៍នេះអាចជួយដាវីត វិតមើរ ដោយរបៀបណា ឲ្យពិចារណាពីរឿង ៗនានាដែលព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងដល់គាត់នោះ ?

សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យពិចារណា ប្រសិនបើមានស្ថានភាពនានានៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេដែលពួកគេអាចផ្ដែកលើ ឬ ផ្ដោតចិត្តច្រើនលើ « របស់ផងទាំងឡាយលើផែនដី » ជាជាងរបស់ផងទាំងឡាយនៃព្រះ និង របៀបដែលការធ្វើបែបនោះអាចធ្វើឲ្យពួកគេងាយនឹងត្រូវបានបោកបញ្ឆោត ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យសម្រេចចិត្តពីអ្វីដែលពួកគេនឹងធ្វើ ដើម្បីពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់ឲ្យកាន់តែច្រើននៅក្នុងគ្រប់ស្ថានភាពទាំងនោះ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០:៥–៨

ពេត្រុស វិតមើរ ត្រូវបានហៅឲ្យទៅជាមួយ អូលីវើរ ខៅឌើរី ក្នុងបេសកកម្មទៅកាន់ពួកសាសន៍លេមិន

សូមបង្ហាញវត្ថុដែលធ្ងន់មួយ ឬកាបូបមួយដែលដាក់ឥវ៉ាន់ធ្ងន់ៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យមកមុខក្ដារខៀន ហើយលើកវត្ថុនោះចេញមកដាក់ខាងមុខខ្លួន ។ ខណៈដែលសិស្សនោះ កំពុងលើកវត្ថុនោះ សូមអញ្ជើញសិស្សផ្សេងទៀតឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០:៥ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានហៅឲ្យពេត្រុស វិតមើរ ឲ្យធ្វើ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។

- តើនរណាជាអ្នកដឹកនាំអធិបតីលើបេសកកម្មរបស់ពេត្រុស វិតមើរទៅកាន់សាសន៍លេមិននោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សទីពីរ ឲ្យជួយសិស្សដែលកំពុងកាន់វត្ថុធ្ងន់នោះ ។ សូមឲ្យសិស្សទីមួយពិពណ៌នាអំពីភាពខុសគ្នា ដែលគាត់បានទទួលអារម្មណ៍ពីការមានការគាំទ្រពីមនុស្សម្នាក់ទៀត ។ សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០:៥–៧ កត់ត្រាអំពីព្រះឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះពេត្រុស វិតមើរ អំពីរបៀបដែលពេត្រុសគាំទ្រដល់អូលីវើរ ខៅឌើរីនៅក្នុងតំណែងនៃថ្នាក់ដឹកនាំរបស់លោក ។ សូមឲ្យសិស្សស្រាវជ្រាវខគម្ពីរទាំងនេះ ហើយស្វែងរកឃ្លាជាក់លាក់នានាដែលពិពណ៌នាអំពីរបៀបដែលពេត្រុសគាំទ្រដល់អូលីវើរ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានប្រើឃ្លាអ្វីខ្លះ ដើម្បីបង្រៀនពេត្រុសពីរបៀបដែលលោកគួរតែគាំទ្រដល់អូលីវើរ ? (សូមមើល ខ ៦; ពេត្រុសត្រូវរួមសុខ រួមទុក្ខជាមួយនឹងអូលីវើរ អធិស្ឋានឲ្យអូលីវើរ និង ទទួលស្គាល់សិទ្ធិអំណាចរបស់អូលីវើរ) ។
- តើអ្នកគិតថា « នៅក្នុងគ្រប់សេចក្ដីទុក្ខវេទនារបស់គាត់ » មានន័យដូចម្ដេច (គ. និង ស. ៣០:៦ ?)
- តើមេរៀនអ្វីដែលយើងអាចរៀនពីព្រះឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់ ចំពោះពេត្រុស ដែលអនុវត្តចំពោះយើងផងដែរនោះ ?

សេចក្ដីពិតមួយដែលសិស្សអាចបង្ហាញនោះគឺថា **យើងត្រូវគាំទ្រ ហើយទ្រទ្រង់ អ្នកទាំងឡាយណា ដែលព្រះអម្ចាស់បានហៅឲ្យដឹកនាំកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។** សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន ។

សូមឲ្យសិស្សពន្យល់ ពីរបៀបដែលពួកគេអាចអនុវត្តគោលការណ៍នេះនៅក្នុងជីវិតរបស់ខ្លួន ប្រហែលនៅក្នុងការគាំទ្រអ្នកដឹកនាំនៅក្នុងវួដ ឬ សាខារបស់ខ្លួន ។ សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ខ្លួនអំពីពរជ័យនានា ដែលបានទទួលពីការគាំទ្រដល់អស់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់បានហៅបម្រើ ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យបន្តរស់នៅតាមគោលការណ៍នេះ ។

មេរៀនបន្ទាប់ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៦–៤០)

សូមសួរសិស្ស ប្រសិនបើពួកគេធ្លាប់ត្រូវបានសុំឲ្យធ្វើតាមព្រះបញ្ញត្តិមួយ ប៉ុន្តែពួកគេពុំយល់ពីមូលហេតុនោះទាំងស្រុងឡើយ ។ តើវាយ៉ាងម៉េចដែរ ប្រសិនបើអ្នកត្រូវបានសន្យានូវពរជ័យនានា ផ្ដោតលើការគោរពប្រតិបត្តិរបស់អ្នក ប៉ុន្តែក្រោយមកអ្នកពុំបានរស់នៅតាមព្រះបញ្ញត្តិនោះទៅវិញ ? នៅក្នុងមេរៀនក្រោយ សិស្សនឹងរៀនអំពីសមាជិកសាសនាចក្រ ដែលបានឃើញថាពួកគេនៅក្នុងស្ថានភាពនេះ និង អ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនពួកគេ ។

មេរៀនទី ៤១

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៦–៣៧

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ៩ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣០ រយៈពេលពីរថ្ងៃពីមុន អែតវឺត ប៉ាទ្រិច បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក នោះ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់គាត់នូវវិវរណៈមួយ តាមរយៈព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ដែលឥឡូវត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ៣៦ ព្រះអម្ចាស់បានអភ័យទោសដល់ អែតវឺត ប៉ាទ្រិច ពីអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយបានហៅគាត់ឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អ ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានចេញបទបញ្ញត្តិមួយសម្រាប់អ្នកកាន់ បព្វជិតភាពទាំងអស់ឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អផងដែរ ។ មិនយូរប៉ុន្មាន បន្ទាប់ពីទទួលបានវិវរណៈនេះ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈដែលមាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ៣៧ដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យពួកបរិសុទ្ធចាកចេញពី រដ្ឋនូវ យ៉ោក ហើយទៅប្រមូលផ្ដុំគ្នានៅរដ្ឋ អូហៃអូ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៦:១–៣

ព្រះអម្ចាស់បានអត់ទោសឲ្យ អែតវឺត ប៉ាទ្រិច ពីអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយហៅគាត់ឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អ

សូមនាំយកវ៉ាលី (ឬកាបូបស្ពាយ) មួយមកថ្នាក់ ដែលមាននូវសម្ភារ ដែលអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាអាចនឹងត្រូវការនៅពេលកំពុងបម្រើបេសកកម្មពេញម៉ោងមួយ ។ ឧទាហរណ៍ អ្នកអាចដាក់ព្រះគម្ពីរ អាវ–ស ក្រវ៉ាត់ក សំលៀកបំពាក់ ស្បែកជើង និងសៀវភៅ *ប្រកាសដំណឹងល្អរបស់យើង*មួយក្បាល ។ សូមបង្ហាញដល់សិស្សនូវវ៉ាលីដែលបិទជិតមួយ ហើយអញ្ជើញឲ្យពួកគេនឹកគិតថា វាបានដាក់អ្វីខ្លះសម្រាប់អ្នកផ្សព្វផ្សាយ សាសនា ដែលកំពុងត្រៀមខ្លួនទៅបម្រើបេសកកម្មពេញម៉ោង ។ សូមសួរថាតើពួកគេរំពឹងទុកថាមានអ្វីខ្លះនៅក្នុងវ៉ាលីនេះ ។ បន្ទាប់មក បើកវ៉ាលី ហើយបង្ហាញវត្ថុដែលមានក្នុងនោះ ។ (ឬ អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សឲ្យធ្វើការជាគូ ដើម្បីបង្កើតជាបញ្ជីមួយ ឬគូររូបរាងវត្ថុទាំងឡាយ ដែលអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាអាចនឹងត្រូវការក្នុងបេសកកម្មរបស់ពួកគេ) ។

សូមពន្យល់ថា មានអ្វីៗផ្សេងទៀតជាច្រើន ដែលពួកអ្នក ផ្សព្វផ្សាយសាសនាត្រូវការ ដែលពុំចាំបាច់ត្រូវវេចខ្ចប់ក្នុងវ៉ាលី (ឬកាបូបស្ពាយ) ។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់នូវរឿងមួយចំនួននេះ នៅក្នុងវិវរណៈមួយ ដែលបានថ្លែងទៅកាន់ អែតវឺត ប៉ាទ្រិច ។ វិវរណៈនោះ ឥឡូវគឺសរសេរនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ៣៦ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរកមើលនូវអ្វីដែលអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាម្នាក់ត្រូវការ ពីមុនពេលគាត់ត្រូវបានរៀបចំខ្លួនដើម្បីបម្រើបេសកកម្ម ខណៈពេលដែលពួកគេសិក្សាអំពីវិវរណៈនេះ ។ (នៅពេលសិស្សប្រាប់អំពីសេចក្ដីពិតទាំងឡាយ អំឡុងពេលរៀនមេរៀននេះ នោះអ្នកអាចនឹងចង់សរសេរសេចក្ដីពិតទាំងនោះនៅលើក្រដាសមួយសន្លឹក ។ បន្ទាប់មកបិទ ឬដោតជាមួយម្ជុលខ្ទាស់ក្រដាសនោះទៅនឹងផ្នែកខាងក្រៅនៃវ៉ាលី ឬកាបូបស្ពាយ ដើម្បីឲ្យសិស្សមើលឃើញ ។ អ្នកក៏អាចរៀបរាប់វាដោយសាមញ្ញនៅលើក្ដារខៀនផងដែរ) ។

សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សម្នាក់អានឲ្យឮៗនូវព័ត៌មាននៃប្រវត្តិ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៦ ដូចខាងក្រោម ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់នូវអ្វីដែលបានជួយដល់ អែតវឺត ប៉ាទ្រិច ធ្វើការសម្រេចចិត្តទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។

អំឡុងពីរបីសប្ដាហ៍នៃការមកដល់របស់អែលឌើរ អូលីវើរ ខៅឌើរី និងដៃគូរបស់គាត់ នៅប៉ែកឮសាននៃរដ្ឋអូហៃអូ នោះមានមនុស្សជាច្រើនបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកចូលក្នុងសាសនាចក្រដែលបានស្ដារឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ទោះបីជាភរិយារបស់ អែតវឺត ប៉ាទ្រិច លីឌា ស្ថិតនៅក្នុងចំណោមអ្នកទាំងឡាយដែលបានផ្លាស់ប្រែចិត្តជឿ និងទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាក្ដី ក៏អែតវឺត នៅពុំទាន់ជឿពេញលេញនោះដែរ ។ គាត់មានបំណងដើម្បីទៅជួបព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ មុនពេលគាត់សម្រេចចិត្ត ។ គាត់ និងស៊ីឌនី រិកដុន បានទៅដល់ វ៉ែតធើរលូ រដ្ឋ នូវយ៉ោក ចំពេលដែល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ កំពុងធ្វើទេសនកថាមួយ ។ នៅពេលព្យាការី បានបញ្ចប់ការនិយាយហើយ នោះអែតវឺត បានក្រោកឈរឡើងនិយាយ ។ គាត់បានរៀបរាប់ថា នៅតាមផ្លូវទៅកាន់ វ៉ែតធើរលូ គាត់បាននិយាយជាមួយនឹងអ្នកជិតខាង ដែលនៅជិតចម្កាគ្រួសារ ស្ម៊ីធ នៅ ម៉ានឆែសស្ទើរ អំពីចរិកលក្ខណៈរបស់គ្រួសារ ស្ម៊ីធ ។ ដោយបានស្ដាប់ស្គាល់នឹងអ្វីដែលគាត់បានដឹង នោះអែតវឺត បានសួរថា តើយ៉ូសែប អាចនឹងជ្រមុជទឹកឲ្យគាត់បានឬទេ ។ (សូមមើល *Documents, Volume ១: ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨២៨–ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣១*, វ៉ុលទី ១ of the Documents series of *The Joseph Smith Papers* [ឆ្នាំ ២០១៣], ទំព័រ ១៩៧, ១៩៩, ២២៤) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៦:១ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ បានប្រាប់ដល់ អែតវឺត ប៉ាទ្រិច បន្ទាប់ពីគាត់បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកហើយ ។

- តើពរជ័យអ្វីខ្លះ ដែលអែតវឺត ប៉ាទ្រិច បានទទួល ដែលជាលទ្ធផលបានមកពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់គាត់នោះ ? (ព្រះអម្ចាស់អត់ទោសអំពើបាបរបស់គាត់) ។
- តើទំនួលខុសត្រូវអ្វីខ្លះ ដែល អែតវឺត មាន បន្ទាប់ពីគាត់បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹករួច ?
- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា វាសំខាន់សម្រាប់អ្នកទាំងឡាយដែលត្រូវបានហៅឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អ ត្រូវប្រែចិត្ត ហើយត្រូវបានអត់ទោសអំពើបាបរបស់ពួកគេដូច្នេះ ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់ពីមូលហេតុដែលវាសំខាន់ចំពោះអ្នកដែលត្រៀមធ្វើជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ត្រូវប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ពួកគេនោះ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយ អែលឌើរ ជែហ្វ្រី អរ ហូឡិន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ (អ្នកអាចនឹងចង់ចង្អុលបង្ហាញថា នៅពេលអែលឌើរ ហូឡិន ប្រើឃ្លាថា « លេងឲ្យខាងមារសត្រូវ » ហើយ « ត្រូវខាងព្រះអង្គសង្គ្រោះ » នោះគាត់កំពុងប្រៀបប្រដូចទៅនឹងការប្រកួតរវាងសេចក្ដីល្អ និងសេចក្ដីអាក្រក់នៅក្នុងការប្រកួតប្រជែងអត្តពលកម្មមួយ) ។ សូមពិចារណាធ្វើការរៀបចំច្បាប់ចម្លងនៃសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នេះសម្រាប់សិស្សម្នាក់ៗ ។

« នៅក្នុងការប្រកួតរវាងសេចក្ដីល្អ និងសេចក្ដីអាក្រក់នេះ អ្នកពុំអាចលេងឲ្យខាងមារសត្រូវ នៅពេលណាមានការល្បួងកើតឡើង រួចមករំពឹងទុកថា ខ្លួនបែរត្រូវខាងព្រះអង្គសង្គ្រោះវិញ នៅឯព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និងនៅពេលចេញបេសកកម្ម ដែលហាក់ដូចជាគ្មានអ្វីបានកើតឡើងបាននោះទេ ។. . . ព្រះនឹងពុំត្រូវចំអកឡើយ ។

« . . . ព្រះអម្ចាស់ បានគូសបន្ទាត់ភាពសក្តិសមសម្រាប់អ្នកទាំងឡាយ ដែលត្រូវបានហៅឲ្យធ្វើការជាមួយទ្រង់ក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។ គ្មានអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាណា អាចមិនប្រែចិត្តពីអំពើរំលងខាងផ្លូវភេទ ឬភាសាអាសគ្រាម ឬបណ្ដោយខ្លួនតាមភាពអាសគ្រាម ហើយមករំពឹងឲ្យអ្នកដទៃប្រែចិត្តពីរឿងទាំងអស់នេះនោះទេ !. . . ព្រះវិញ្ញាណនឹងពុំគង់នៅជាមួយអ្នកឡើយ ហើយពាក្យទាំងឡាយនឹងត្រូវស្លាក់នៅក្នុងបំពង់កអ្នក ពេលអ្នកថ្លែងវាចេញមក ។ អ្នកពុំអាចធ្វើដំណើរតាមផ្លូវដែល លីហៃ បានហៅថា ‹ ផ្លូវហាមឃាត់ › នោះឡើយ នីហ្វៃទី ១ ៨:២៨ហើយរំពឹងថាដឹកនាំអ្នកដទៃឲ្យដើរលើ ‹ ផ្លូវត្រង់ និងចង្អៀត › នោះឡើយ នីហ្វៃទី ២ ៣១:១៨ វាពុំអាចធ្វើទៅរួចទេ » (We Are All Enlisted » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១១,ទំព័រ ៤៥) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់អំពីអ្វីដែលពួកគេអាចធ្វើនៅពេលឥឡូវនេះ ដើម្បីបានស្អាតស្អំចំពោះការបម្រើផ្សព្វផ្សាយសាសនា សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវការអញ្ជើញឲ្យប្រែចិត្តដូចខាងក្រោម មកពីអែលឌើរ ហូឡិន ផងដែរថា ៖

« មិនថាអ្នកជានរណា ឬអ្នកបានធ្វើអ្វីនោះទេ អ្នកអាចត្រូវបានអភ័យទោសឲ្យ ។ អ្នករាល់គ្នាគ្រប់រូប . . . អាចទុកចោលអំពើរំលងសព្វបែបយ៉ាង ដែលអ្នកអាចនឹងមានបញ្ហា ។ វាគឺជាអព្ភូតហេតុនៃការអភ័យទោស វាគឺជាអព្ភូតហេតុនៃដង្វាយធួនរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ប៉ុន្តែអ្នកពុំអាចធ្វើវាបានដោយគ្មានការតាំងចិត្តដ៏សកម្មមួយចំពោះដំណឹងល្អនោះទេ ហើយអ្នកពុំអាចធ្វើវាបានដោយគ្មានការប្រែចិត្ត ពេលដែលវាចាំបាច់តម្រូវឲ្យមាននោះឡើយ ។ ខ្ញុំសុំឲ្យអ្នក. . . សកម្ម ហើយស្អាតស្អំ ។ បើវាតម្រូវឲ្យខ្ញុំធ្វើដូច្នោះ នោះខ្ញុំសំណូមពរដល់អ្នកឲ្យ *ទទួលបាន*ការសកម្ម ហើយ *ទទួលបាន* ភាពស្អាតស្អំ » (We Are All Enlisted » ទំព័រ៤៥) ។

សូមពន្យល់ថា ទោះជា អែតវឺត ប៉ាទ្រិច បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកពីមុនទទួលវិវរណៈនេះក្ដី តែគាត់ពុំទាន់ទទួលបានអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅឡើយទេ ។ សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៦:២–៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ប្រាប់ ដល់អែតវឺត អំពីអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរៀបរាប់អំពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- ផ្អែកទៅលើអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ដល់អែតវឺត ប៉ាទ្រិច ហេតុអ្វីក៏អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាត្រូវការព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាដៃគូរបស់ពួកគេដូច្នេះ ?
- ស្របតាម ខ ២ តើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងបង្រៀន អែតវឺត ប៉ាទ្រិច អ្វីខ្លះ ? តើអ្នកគិតថាវាមានន័យយ៉ាងដូចម្ដេចដើម្បីរៀន « ការណ៍ទាំងឡាយដ៏ប្រកបដោយសេចក្ដីសុខសាន្តនៃនគរ » ? (ដើម្បីជួយសិស្សឆ្លើយសំណួរនេះ សូមឲ្យពួកគេអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៦១) ។

អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍នានា ដែលពួកគេមាន នៅពេលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បានបង្រៀនពួកគេនូវការណ៍ទាំងឡាយដ៏ប្រកបដោយសេចក្ដីសុខសាន្តនៃនគរ ។ (សូមរំឭកសិស្សថា បទពិសោធន៍មួយចំនួន គឺពិសិដ្ឋ ឬផ្ទាល់ខ្លួនណាស់ ដែលពុំគួរចែកចាយ) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៦:៤–៨

ព្រះអម្ចាស់ចេញបទបញ្ញត្តិមួយ ស្ដីអំពីអ្នកទាំងឡាយដែលត្រូវបានហៅឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អ

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៦:៤–៥, ៧ ឲ្យឮៗ ។ មុនពេលសិស្សអាន សូមចង្អុលបង្ហាញថា នៅក្នុងខទាំងនេះ ព្រះអម្ចាស់ កំពុងមានបន្ទូលទៅកាន់ « ពួកអែលឌើរនៃសាសនាចក្រ [របស់ទ្រង់] » (គ. និង ស. ៣៦:៧) ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវទំនួលខុសត្រូវមួយ ដែលព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់ទៅឲ្យពួកអ្នកកាន់បព្វជិតភាព ។

- តើទំនួលខុសត្រូវអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់ទៅឲ្យអ្នកកាន់បព្វជិតភាព ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **អ្នកកាន់បព្វជិតភាព ត្រូវបានហៅឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អ**) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីសារៈសំខាន់នៃសេចក្ដីពិតនេះ និងរបៀបដែលវាអនុវត្តនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានអំពីសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយប្រធាន ថូម៉ាស អេស ម៉នសុន ។

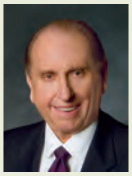

« ខ្ញុំរំឭកឡើងវិញនូវអ្វីដែលពួកព្យាការីបានបង្រៀនជាយូរលង់មកហើយ—ថារាល់យុវជនដែលមានលក្ខណៈសម្បត្តិសក្ដិសម និងមានសមត្ថភាពគ្រប់រូប គួរតែត្រៀមខ្លួនបម្រើបេសកកម្ម ។ កិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនា គឺជាកាតព្វកិច្ចបព្វជិតភាពមួយ–ជាកាតព្វកិច្ចមួយ ដែលព្រះអម្ចាស់រំពឹងពីយើង ដែលត្រូវបានប្រទានឲ្យយ៉ាងច្រើននោះ » (As We Meet Together Again, » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១០, ទំព័រ ៥–៦) ។

- ស្របតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៦:៥ តើអ្នកកាន់បព្វជិតភាពចាំបាច់ត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ មុនពេលពួកគេត្រូវបានតែងតាំង ហើយបញ្ជូនទៅផ្សាយដំណឹងល្អនោះ ?
- តើយុវជនម្នាក់អាចបង្ហាញដល់ព្រះអម្ចាស់ថា គាត់ឱបក្រសោបយកបទបញ្ញត្តិដើម្បីផ្សាយដំណឹងល្អដោយរបៀបណា ?
- តើនរណាដែលអ្នកស្គាល់ ថាបានឱបក្រសោបយកបទបញ្ញត្តិដើម្បីផ្សាយដំណឹងល្អ ? តើគំរូរបស់បុគ្គលនេះ មានឥទ្ធិពលមកលើអ្នកយ៉ាងណាខ្លះ ?

អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា ទោះជាការបម្រើអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាពេញម៉ោង គឺជាកាតព្វកិច្ចបព្វជិតភាពក្ដី ក៏យុវនារីអាចបម្រើបានផងដែរ ។ ប្រធាន ថូម៉ាស អេស ម៉នសុន បានមានប្រសាសន៍ថា ៖

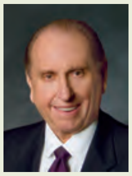

« ពាក្យសម្ដីទៅកាន់យុវនារីទាំងឡាយ ខណៈដែលអ្នកពុំមាននូវទំនួលខុសត្រូវ បព្វជិតភាព ដូចយុវជនដើម្បីបម្រើជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាពេញម៉ោងក្ដី ក៏អ្នកអាចធ្វើការចូលរួមចំណែកដ៏មានតម្លៃជាពួកអ្នកផ្សព្វ ផ្សាយសាសនាបានផងដែរ ហើយយើងស្វាគមន៍ចំពោះការបម្រើរបស់អ្នក » (As We Meet Together Again »៦) ។

សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៦:៦ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលសារលិខិតជាមូលដ្ឋាន ដែលព្រះអម្ចាស់បញ្ជាដល់ពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនារបស់ទ្រង់ឲ្យបង្រៀន ។ ដើម្បីជួយសិស្សយល់ឃ្លាថា « អាវដែលត្រូវស្មោកគ្រោកដោយសាច់ឈាមផង » នោះសូមពន្យល់ថា នៅក្នុងសាសន៍អ៊ីស្រាអែលបុរាណ សំលៀកបំពាក់ដែលមានមេរោគឆ្លង គឺត្រូវដុតចោល ដើម្បីការពារកុំឲ្យជំងឺឆ្លងរាតត្បាត ។ នៅក្នុងខនេះ ព្រះអម្ចាស់ ប្រៀបធៀបជំងឺទៅនឹងអំពើបាប ដូច្នេះហើយទ្រង់បានបញ្ជាដល់យើងឲ្យចៀសវាងនូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលទាក់ទងនឹងអំពើបាប ។ (សូមមើល ប្រ៊ូស អ័រ ម៉ាក់ខន់ឃី *Doctrinal New Testament Commentary,* វ៉ុលទី ៣ [ឆ្នាំ ១៩៦៥–៧៣], ៣:៤២៨) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៦:៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម រកមើលលក្ខណៈដែលអ្នកកាន់បព្វជិតភាព គួរឱបក្រសោបនៅក្នុងការហៅរបស់ពួកគេ ។

- តើអ្នកកាន់បព្វជិតភាពម្នាក់អាច « ឱបក្រសោប [ការហៅបម្រើរបស់គាត់] ដោយមានចិត្តព្រមព្រៀង » យ៉ាងដូចម្ដេច ? (ចម្លើយអាចរួមមានទាំងការចាប់ផ្ដើមតាំងចិត្តចំពោះការហៅបម្រើរបស់គាត់ ហើយបម្រើដោយស្មោះ និងដោយសេចក្ដីសុចរិត) ។

បើអ្នកបានបម្រើបេសកកម្មពេញម៉ោងមួយ សូមពិចារណាធ្វើការចែកចាយបទពិសោធន៍របស់អ្នកអំពីការឱបក្រសោបយកការហៅឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៧

ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ឲ្យប្រមូលគ្នីគ្នាទៅឯរដ្ឋ អូហៃអូ

សូមពន្យល់ថា ខណៈដែលស៊ីឌនី រិកដុន និង អែតវឺត ប៉ាទ្រិច កំពុងសង្កេតមើលសាសនាចក្រនៅរដ្ឋអូហៃអូ នោះការបៀតបៀនដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុង រដ្ឋនូវយ៉ោក បានកើនឡើង ។ ក្នុងករណីមួយចំនួន ការគំរាមគំហែងទាំងឡាយបានកើតឡើងដល់ជីវិតរបស់អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ ហើយខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកគេ បានប្រជុំនៅក្នុងកន្លែងសម្ងាត់ដើម្បីដាក់ផែនការការបំផ្លាញរបស់ពួកគេ (សូមមើល គ. និង ស. ៣៨:១៣, ២៨–២៩) ។ នៅជិតចុងខែធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣០ ប៉ុន្មានសប្ដាហ៍បន្ទាប់ពីស៊ីឌនី រិកដុន និង អែតវឺត ប៉ាទ្រិច បានមកដល់រដ្ឋ នូវ យ៉ោក នោះយ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលវិវរណៈមួយ ដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់ពួកបរិសុទ្ធ ឲ្យគេចចេញពីខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកគេ ហើយផ្លាស់ទៅរដ្ឋ អូហៃអូ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សបីនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេណគ្នាអានឲ្យឮៗដកស្រង់ពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៧:២–៤ ។ សូមសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម រកមើលនូវការរៀបចំ ដែលព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យ យ៉ូសែប ធ្វើមុនពេលលោកទៅកាន់រដ្ឋអូហៃអូ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរៀបរាប់អំពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- ហេតុអ្វី ព្រះអម្ចាស់ បញ្ជាឲ្យ យ៉ូសែប ស៊្មីធ ទៅរកពួកបរិសុទ្ធនៅ ខូលស្វិល ?
- តើគោលការណ៍អ្វីខ្លះដែលយើងអាចរៀនពីខគម្ពីរទាំងនេះ អំពីការអធិស្ឋាន ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗ ប៉ុន្តែត្រូវប្រាកដថា ពួកគេប្រាប់អំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងអធិស្ឋានដោយសេចក្ដីជំនឿ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងឆ្លើយតបរាល់ការអធិស្ឋានរបស់យើង ។ ព្រះអម្ចាស់ ជាញឹកញាប់ប្រើអ្នកដទៃឲ្យឆ្លើយតបនឹងការអធិស្ឋានរបស់យើង**) ។
- តើនរណាម្នាក់បានឆ្លើយចំពោះការអធិស្ឋានរបស់អ្នកនៅពេលណា ?

ពេលបានបំផុសគំនិតដោយព្រះវិញ្ញាណ សូមចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលបានពិភាក្សានៅក្នុងមេរៀននេះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យធ្វើតាមអ្វីដែលពួកគេបានទទួលអារម្មណ៍ ពេលពួកគេបានសិក្សាវិវរណៈទាំងនេះ ។

មេរៀនទី ៤២

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:១–១៦

បុព្វកថា

នៅក្នុងខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣០ ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងដល់ព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ នូវបទបញ្ញត្តិមួយ ដើម្បីឲ្យសាសនាចក្រមកប្រមូលផ្ដុំគ្នាទៅឯរដ្ឋអូហៃអូ (សូមមើល គ. និង ស. ៣៧) ។ នៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៣១ ព្រះអម្ចាស់ បានប្រទានវិវរណៈ ដែលឥឡូវនេះ បានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨ ដែលបានពន្យល់អំពីមូលហេតុមួយចំនួនថា ហេតុអ្វីពួកបរិសុទ្ធគួរប្រមូលផ្ដុំគ្នាទៅរដ្ឋអូហៃអូ ។ ទ្រង់ក៏បានប្រទានបញ្ញត្តិដើម្បីដឹកនាំពួកគេនៅក្នុងការប្រមូលផ្ដុំនោះផងដែរ ។ មេរៀននេះ មានគម្របដណ្ដប់ខគម្ពីរចំនួន ១៦ ខដំបូងនៃកណ្ឌទី ៣៨ ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានប្រាប់ដល់សមាជិកនៃសាសនាចក្រថា ទ្រង់ស្ថិតនៅក្នុងចំណោមពួកគេ ។ ទ្រង់ក៏បានពិពណ៌នាផងដែរថានរណានឹងអត់ទ្រាំនៅក្នុងការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានព្រមានដល់ពួកបរិសុទ្ធអំពីគ្រោះថ្នាក់ និងប្រទាននូវការលើកទឹកចិត្តដល់ពួកបរិសុទ្ធ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:១–៧

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ប្រាប់ដល់សមាជិកនៃសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ថា ទ្រង់គឺស្ថិតនៅក្នុងចំណោមពួកគេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរក្នុងសៀវភៅកំណត់ត្រាក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ នូវបទបញ្ញត្តិមួយចំនួន ដែលពួកគេមានអារម្មណ៍ថា ងាយស្រួលដើម្បីពួកគេគោរពតាម ។ បន្ទាប់មកអញ្ជើញ ពួកគេឲ្យពិចារណាថា បទបញ្ញត្តិមួយណា ដែលលំបាកសម្រាប់ពួកគេក្នុងការគោរពតាម ហើយហេតុអ្វី ។ (សិស្សអាចនឹងសរសេរនូវគំនិតទាំងនេះទុកផងដែរ បើពួកគេមានអារម្មណ៍ថាល្អក្នុងការធ្វើដូច្នោះ) ។

- តើហេតុអ្វីបានជាបទបញ្ញត្តិមួយចំនួនពិបាកសម្រាប់យើងគោរពតាម ?
- តើចំណុចអ្វីខ្លះដែលលើកទឹកចិត្តដល់អ្នកឲ្យរក្សាបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយ ទោះបីលំបាកសម្រាប់អ្នកគោរពតាមក៏ដោយ ?

សូមរំឭកសិស្សថា នៅខែធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣០ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ នូវ យ៉ោក ឲ្យប្រមូលផ្ដុំគ្នាមកឯរដ្ឋ អូហៃអូ (សូមមើល គ. និង ស. ៣៧) ។ សម្រាប់សមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួននេះ បទបញ្ញត្តិមួយនេះ គឺពិបាកខ្លាំងណាស់ដើម្បីគោរពតាម ។ នៅថ្ងៃទី ២ ខែមករា ឆ្នាំ ១៨៣១ ពួកបរិសុទ្ធមកពីសាខាផ្សេងៗ នៅរដ្ឋ នូវ យ៉ោក បានជួបគ្នានៅផ្ទះរបស់ពេត្រុស វិតមើរ ស៊ីញ៉័រ សម្រាប់សន្និសីទសាសនាចក្រលើកទី ៣ ។ អំឡុងសន្និសីទ មានសមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួនបានសួរអំពីបទបញ្ញត្តិនៃការផ្លាស់ទៅកាន់រដ្ឋអូហៃអូ ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា វាអាចមានការលំបាក សម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនដើម្បីគោរពតាមបទបញ្ញត្តិឲ្យចាកចេញពីរដ្ឋនូវយ៉ោក ហើយប្រមូលផ្ដុំគ្នានៅឯរដ្ឋ អូហៃអូ យ៉ាងដូច្នេះ?

អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា មិនមែនមនុស្សគ្រប់គ្នាដែលនៅក្នុងសន្និសីទនោះសុទ្ធតែយល់ពីប្រាជ្ញានៃបទបញ្ញត្តិនេះទាំងអស់នោះទេ។ មនុស្សមួយចំនួននឹងមិនទទួលយកថា វាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ ហើយអ្នកផ្សេងទៀតបានស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការចាកចោលកសិដ្ឋានដ៏រុងរឿង និងស្ថានភាពសុខស្រួលរបស់ពួកគេ ដើម្បីទៅកាន់កន្លែងថ្មីដែលមិនប្រាកដប្រជា ។ ជាការពិតណាស់មនុស្សជាច្រើននឹងបាត់បង់ថវិកា ទៅលើអចលនទ្រព្យរបស់ពួកគេ ហើយមនុស្សខ្លះទៀត អាចនឹងពុំអាចលក់អចលនទ្រព្យរបស់ពួកគេជាច់បានទេ ។

សូមពន្យល់ថា អំឡុងសន្និសីទខែមករា ឆ្នាំ ១៨៣១ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់សុំរៀនបន្ថែមទៀតអំពីបទបញ្ញត្តិដើម្បីប្រមូលផ្ដុំគ្នាទៅឯរដ្ឋ អូហៃអូ ។ ព្រះអម្ចាស់ បានឆ្លើយតបជាមួយនឹងវិវរណៈ ដែលឥឡូវនេះកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨ ។ សូមជូនដំណឹងដល់សិស្សថា នៅពេលពួកគេសិក្សាវិវរណៈនេះ នោះពួកគេនឹងរៀនពីសេចក្ដីពិតទាំងឡាយ ដែលអាចជួយពួកគេ នៅពេលពួកគេធ្វើការជ្រើសរើស ទាក់ទងនឹងបទបញ្ញត្តិនានា ដែលពួកគេឃើញថាពិបាកនឹងគោរពតាម ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:១–៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលសេចក្ដីពិតដែលយើងអាចរៀនអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប នោះអ្នកអាចនឹងផ្ដល់យោបល់ឲ្យពួកគេគូសចំណាំពាក្យ និង ឃ្លាដែលទាក់ទងជាមួយនឹងចម្លើយរបស់ពួកគេ ។

- តើសេចក្ដីពិតអ្វីខ្លះ ដែលយើងអាចរៀនអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មកពីខគម្ពីរទាំងនេះ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប សូមជួយពួកគេឲ្យប្រាប់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដឹងរឿងគ្រប់យ៉ាង**) ។
- តើការយល់ដឹងថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដឹងនូវរឿងគ្រប់យ៉ាង អាចជួយដល់ពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានបញ្ជាឲ្យផ្លាស់ទៅរដ្ឋអូហៃអូយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើសេចក្ដីពិតនេះ អាចជួយយើងនៅគ្រាដែលយើងមានការលំបាកក្នុងការគោរពតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថា ពីមុនពេលទទួលវិវរណៈនេះ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានធ្វើការនៅក្នុងកំណែថ្មីដ៏បំផុសគំនិតនៃព្រះគម្ពីរប៊ីប ហើយបានទទួលនូវអ្វីដែលឥឡូវមាននៅក្នុង ម៉ូសេ ៦–៧ នៅក្នុងមុក្ដាដ៏មានតម្លៃមហិមា ។ ជំពូកទាំងនេះ ផ្ដល់នូវដំណើររឿងអំពីព្យាការីម្នាក់ ដែលមានឈ្មោះថា ហេណុក និងប្រជាជនរបស់លោក ។ ដោយសារតែសេចក្ដីសុចរិត និងសាមគ្គីភាពរបស់ពួកគេ នោះព្រះអម្ចាស់បានហៅប្រជាជនទាំងនេះថា *ស៊ីយ៉ូន* ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:៤ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើសម្រាប់ ហេណុក និងប្រជាជនរបស់លោក ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។ អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា នៅពេលព្រះអម្ចាស់បានប្រើឃ្លាថា « នៅក្នុងឱរារបស់យើងផ្ទាល់ » នោះទ្រង់កំពុងសំដៅទៅលើវត្តមានរបស់ទ្រង់ ។

- ស្របតាម ខ ៤ តើរឿងមួយដែលប្រជាជនហេណុកបានធ្វើ ដែលបណ្ដាលឲ្យព្រះអម្ចាស់យកពួកគេឡើងទៅស្ថានសួគ៌គឺជាអ្វី ? (ពួកគេជឿទៅលើព្រះនាមទ្រង់) ។
- តើព្រះអង្គសង្គ្រោះបានមានបន្ទូល ថាទ្រង់បានធ្វើអ្វីខ្លះ សម្រាប់អ្នកទាំងឡាយដែលបានជឿដល់ព្រះនាមរបស់ទ្រង់ ? តើរឿងនោះធ្វើឲ្យអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងដូចម្ដេច អំពីព្រះអង្គសង្គ្រោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:៥–៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានមានបន្ទូលអំពីទីកន្លែងរបស់ទ្រង់ ។

- តើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានមានបន្ទូលថាទ្រង់គង់នៅកន្លែងណា ?
- តើអ្នកមានអារម្មណ៍ថា ព្រះអង្គសង្គ្រោះ គង់នៅជិត ទោះជាអ្នកមើលមិនឃើញទ្រង់ដោយផ្ទាល់ភ្នែក នៅពេលណា ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:៨–១២

ព្រះអម្ចាស់ពិពណ៌នាអំពីនរណាដែលនឹងអត់ទ្រាំនៅក្នុងការយាងមកជាលើកទីពីរ

សូមដាក់បង្ហាញរូបភាព ការយាងមកជាលើកទីពីរ (*សៀវភៅសិល្បៈដំណឹងល្អ* | ឆ្នាំ ២០០៩ | ទំព័រ ៦៦, សូមមើលផងដែរ LDS.org)។ សូមពន្យល់ថា នៅពេលព្រះអង្គសង្គ្រោះកំពុងជួយដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ នូវ យ៉ោក យល់អំពីសារៈសំខាន់នៃការប្រមូលផ្ដុំគ្នាទៅឯរដ្ឋ អូហៃអូ នោះទ្រង់បានមានបន្ទូលអំពីការយាងមកជាលើកទីពីរ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអានឲ្យឮៗ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:៨–១០។ សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានបើកសម្ដែងអំពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ ។ វាអាចជួយពន្យល់ថា អ្នកទាំងឡាយណាដែល « ធន់នៅថ្ងៃនោះ » (គ. និង ស. ៣៨:៨) នៃការយាងមកជាលើកទីពីរ គឺអ្នកទាំងឡាយ ដែលនឹងអាចបន្តនៅលើផែនដីជាមួយនឹងព្រះអង្គសង្គ្រោះនៅពេលទ្រង់យាងមក ជាជាងត្រូវបានបំផ្លាញចោល ។

- តើខគម្ពីរទាំងនេះជួយយើងយល់អំពីសារៈសំខាន់នៃការធ្វើឲ្យបរិសុទ្ធ និងស្អាតស្អំ មុនការយាងមកជាលើកទីពីរយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:១១–១២ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលការពិពណ៌នារបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីស្ថានភាព ដែលនឹងមាននៅលើផែនដីមុនការយាងមកជាលើកទីពីរ ។ រួចហើយឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។ (ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពី ខគម្ពីរទាំងនេះ អ្នកអាចពន្យល់ថា ការពិពណ៌នាអំពីពួកទេវតានៅរង់ចាំដើម្បី « ច្រូតកាត់ផែនដី » គឺជាសេចក្ដីយោងមួយទៅរឿងប្រៀបធៀបក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី អំពីស្រូវសាឡី និងស្រងែ [សូមមើល ម៉ាថាយ ១៣:២៤–៣០, គ. និង ស. ៨៦:១–៧] ដែលស្រូវសាឡី [ជាអ្នកទាំងឡាយដែលសុចរិត] គឺត្រូវបានប្រមូលផ្ដុំ មុនពេលដុតស្រងែ [អ្នកទាំងឡាយដែលទុច្ចរិត]) ។

- តើមានភស្តុតាងអ្វីខ្លះ ដែលអ្នកមើលឃើញថាស្ថានភាពទាំងឡាយ បានពិពណ៌នានៅក្នុង ខ ១១ មាននៅសព្វថ្ងៃនេះ ?
- តើយើងអាចធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីបន្តមានភាពបរិសុទ្ធនៅក្នុងកណ្ដាលស្ថានភាពទាំងឡាយនោះ ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:១៣–១៦

ព្រះអម្ចាស់ ព្រមានពួកបរិសុទ្ធអំពីគ្រោះថ្នាក់ ហើយផ្ដល់ការលើកទឹកចិត្តដល់ពួកគេ

សូមពន្យល់ថា បន្ថែមពីលើការមានបន្ទូលអំពីការយាងមកជាលើកទីពីរ នោះព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់ការព្រមានមួយស្ដីអំពីគ្រោះថ្នាក់ដែលពួកបរិសុទ្ធជួបប្រទះ ។ សូមនាំសិស្សទៅកាន់ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:១២ ហើយសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- នៅចុង ខ ១២ តើព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនអ្វីខ្លះ អំពីខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ?

សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ថា ឃ្លា « ខ្មាំងសត្រូវ កំពុងរួមគ្នា » ជាទូទៅ អាចនឹងសំដៅទៅលើភាពពិត ដែលសាតាំង និងពលបរិវាររបស់វាបានប្រមូលផ្ដុំដើម្បីទាស់នឹងពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ ។ វាក៏អាចសំដៅទៅលើមនុស្សដែលជាខ្មាំងសត្រូវនឹងពួកបរិសុទ្ធ នៅគ្រាដែលវិវរណៈនេះត្រូវបានប្រទានឲ្យផងដែរ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:១៣ ឲ្យឮៗ ហើយអញ្ជើញសិស្សឲ្យរកមើលអ្វីដែលជាបំណងរបស់ខ្មាំងសត្រូវបានប្រមូលផ្ដុំគ្នានេះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

- តើព្រះអម្ចាស់អាចធ្វើអ្វីខ្លះ នៅពេលយើងស្ថិតនៅក្នុងគ្រោះថ្នាក់ ? (សិស្សអាចផ្ដល់ចម្លើយផ្សេងៗគ្នា ។ សូមប្រាកដថា គូសបញ្ជាក់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ហើយសរសេរវានៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអម្ចាស់ អាចព្រមានយើងអំពីគ្រោះថ្នាក់)**

សូមទុកពេលឲ្យសិស្សមួយសន្ទុះពិចារណាអំពីសារលិខិតដែលពួកព្យាការីរបស់ព្រះអម្ចាស់ បានប្រទានដល់យើងនៅក្នុងសន្និសីទទូទៅ ហើយនឹងតាមរយៈឯកសារបោះពុម្ពរបស់សាសនាចក្រ ។

- តើសារលិខិតទាំងនេះ ជាការព្រមានមកពីព្រះអម្ចាស់ អំពីគ្រោះថ្នាក់ខាងវិញ្ញាណ ឬខាងសាច់ឈាម ដែលយើងជួបប្រទះតាមរបៀបណាខ្លះ ?
- តើអ្នកត្រូវបានព្រមានអំពីគ្រោះថ្នាក់ខាងវិញ្ញាណ ឬខាងសាច់ឈាម តាមវិធីណាខ្លះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:១៤–១៥ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានលើកទឹកចិត្តដល់ពួកបរិសុទ្ធអំឡុងគ្រានៃគ្រោះថ្នាក់ និងភាពពុំពិតប្រាកដនេះ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:១៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកបរិសុទ្ធសម្រាប់សេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ ។ សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ថា បទបញ្ញត្តិដែលសំដៅទៅលើនោះ គឺជាបទបញ្ញត្តិឲ្យផ្លាស់ទីពីទីក្រុង នូវ យ៉ោក ទៅកាន់ រដ្ឋ អូហៃអូ ។

- តើបទបញ្ញត្តិឲ្យផ្លាស់ទីពីទីក្រុង នូវ យ៉ោក អាចជាសេចក្ដីសង្គ្រោះខាងសាច់ឈាមរបស់ពួកបរិសុទ្ធតាមរបៀបណា ?
- តើបទបញ្ញត្តិឲ្យប្រមូលគ្នីគ្នាទៅឯរដ្ឋ អូហៃអូ អាចជាសេចក្ដីសង្គ្រោះខាងវិញ្ញាណតាមរបៀបណា ?

សូមបន្ថែមទៅលើគោលការណ៍ដែលមាននៅលើក្ដារខៀន ដូច្នេះវាអានដូចតទៅនេះ ៖ **ព្រះអម្ចាស់ អាចព្រមានយើងអំពីគ្រោះថ្នាក់ ហើយប្រទានបញ្ញត្តិដល់យើងដើម្បីការពារយើង ។**

- តើការរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់អាចការពារយើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើអ្នកមានអារម្មណ៍ដឹងថា អ្នកត្រូវបានការពារ តាមរយៈការរក្សាបទបញ្ញត្តិនៅពេលណា ? (អ្នកអាចទុកពេល ដល់សិស្សឲ្យពិចារណា អំពីសំណួរនេះ មុនពេលឲ្យពួកគេឆ្លើយ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យនឹកគិតអំពីសកម្មភាពនៅពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន ដែលពួកគេបានគិតអំពីបទបញ្ញត្តិដែលលំបាកចំពោះពួកគេគោរពតាម ។ សូមឲ្យពួកគេគិតពិចារណាអំពីរបៀបដែលបទបញ្ញត្តិទាំងនេះ អាចជាពរជ័យមកពីព្រះអម្ចាស់ដើម្បីការពារពួកគេពីគ្រោះថ្នាក់ខាងវិញ្ញាណ ឬខាងសាច់ឈាម ។

- តើការយល់ដឹងអំពីសេចក្ដីពិត ដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន លើកទឹកចិត្តអ្នកឲ្យគោរពតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្ដេច ជាពិសេសនៅពេលការគោរពតាមបទបញ្ញត្តិទាំងនេះ មើលទៅហាក់ដូចជាលំបាកនោះ ?

សូមបញ្ចប់មេរៀនដោយការអញ្ជើញសិស្សចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីលទ្ធភាពរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីព្រមានយើងអំពីគ្រោះថ្នាក់ ហើយប្រទានបទបញ្ញត្តិ ដែលនឹងជួយការពារដល់យើង បើយើងគោរពតាមនោះ ។ អ្នកក៏អាចថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិតនេះផងដែរ ។

សូមទុកពេលឲ្យសិស្សពិចារណា

ដើម្បីជួយសិស្សស្គាល់នូវគ្រានានា ពេលដែលពួកគេបានទទួលបទពិសោធន៍អំពីភាពពិតពេញលេញនៃគោលការណ៍ដំណឹងល្អ សូមសួរសំណួរដែលនឹងធ្វើឲ្យពួកគេនឹកចាំពីក្នុងការចងចាំរបស់ពួកគេ ។ បន្ទាប់មកទុកពេលឲ្យពួកគេគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីពិចារណាអំពីចម្លើយរបស់ពួកគេ ។ បើសិស្សបន្តនៅស្ងាត់ស្ងៀម បន្ទាប់ពីអ្នកបានសួរសំណួរមួយ នោះវាចង្អុលបង្ហាញថា ពួកគេកំពុងពិចារណាអំពីសំណួរនោះដោយយកចិត្តទុកដាក់ហើយ ។ នៅពេលសិស្សពិចារណា សូមកុំបន្ថែមសំណួរ ការណែនាំ ឬការសន្ទានដែលនឹងរំខានដល់ពួកគេ ។

មេរៀនទី ៤៣

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:១៧–៤២

បុព្វកថា

មេរៀនមុន បានគ្របដណ្ដប់ខគម្ពីរចំនួន ១៦ ខដំបូងនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨ ។ មេរៀននេះបង្រៀននូវផ្នែកដែលនៅសេសសល់ទាំងប៉ុន្មាននៃកណ្ឌនោះ ។ នៅក្នុងការឆ្លើយតបចំពោះបំណងប្រាថ្នារបស់ពួកបរិសុទ្ធ ដើម្បីដឹងបន្ថែមអំពីបទបញ្ញត្តិដើម្បីប្រមូលគ្នីគ្នាទៅឯរដ្ឋ អូហៃអូ នោះព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងនូវពរជ័យមួយចំនួនដែលនឹងកើតមានចំពោះពួកសុចរិត អំឡុងពេលសហស្សវត្សរ៍ ។ រួចទ្រង់បានបង្រៀនពួកបរិសុទ្ធឲ្យមានសាមគ្គីភាព ហើយបានពន្យល់ពីមូលហេតុដែលទ្រង់បានបញ្ជាពួកគេឲ្យប្រមូលគ្នីគ្នាទៅឯរដ្ឋ អូហៃអូ ។ ទីបំផុត ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានបទបញ្ញត្តិដើម្បីជួយដល់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យដឹងរបៀបដើម្បីចាប់ផ្ដើមការប្រមូលគ្នីគ្នា ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:១៧–២២

ព្រះអម្ចាស់ បើកសម្ដែងពរជ័យមួយចំនួនដែលនឹងកើតមានចំពោះពួកសុចរិតក្នុងពេលឥឡូវនេះ និងអំឡុងពេលសហស្សវត្សរ៍ ។

សូមសួរដល់សិស្សថាតើមរតកមួយគឺជាអ្វី ហើយជាធម្មតាតើនរណាទទួលបានវា ។

- ហេតុអ្វីអ្នកចង់បានមរតកមួយដូច្នេះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអានឲ្យឮៗ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:១៧–២២ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់អំពីមរតកដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យានឹងប្រទានឲ្យរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ។

- តើព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលអ្វីខ្លះ ទៅកាន់រាស្ត្រទ្រង់ដែលនឹងចាំបាច់ត្រូវធ្វើ ដើម្បីទទួលបានមរតក ដែលបានថ្លែងនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ? (សូមស្វែងរកវាដោយអស់ពីដួងចិត្តរបស់ពួកគេ [សូមមើល គ. និង ស. ៣៨:១៩] ស្ដាប់សំឡេងទ្រង់ ហើយធ្វើតាមទ្រង់ [គ. និង ស. ៣៨:២២]) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យរៀបរាប់ពីប្រវត្តិនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨ ដែលពួកគេបានរៀនអំឡុងមេរៀនមុន ។ បើចាំបាច់ សូមរំឭកសិស្សថា ពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួននៅរដ្ឋ នូវ យ៉ោក បានស្នើសុំព័ត៌មានបន្ថែមស្ដីអំពីបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីផ្លាស់ទៅកាន់រដ្ឋ អូហៃអូ ។

- តើអ្នកគិតថា ការបង្រៀនដល់ពួកបរិសុទ្ធអំពីមរតកដ៏អស់កល្បរបស់ពួកគេ អាចមានឥទ្ធិពលលើអារម្មណ៍របស់ពួកគេអំពីបទបញ្ជាឲ្យផ្លាស់ទៅរដ្ឋ អូហៃអូ យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យស្វែងរកមូលហេតុបន្ថែមថា ហេតុអ្វីព្រះអម្ចាស់បានប្រទានបទបញ្ញត្តិដល់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យប្រមូលគ្នីគ្នាទៅរដ្ឋ អូហៃអូ នៅពេលពួកគេសិក្សាអ្វីដែលនៅសល់ទាំងប៉ុន្មានក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:២៣–២៧

ព្រះអម្ចាស់ បញ្ជាពួកបរិសុទ្ធឲ្យមានសាមគ្គីភាព

មុនចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន សូមគូររូបភាពផ្នែកខាងក្រៅនៃអគារមួយ ដែលមាននៅក្នុងតំបន់របស់អ្នកដោយសាមញ្ញនៅលើក្ដារខៀន ។ ឬគូររូប ផ្ទះដ៏សាមញ្ញមួយដូចបានបង្ហាញនៅទីនេះ ។ សូមបញ្ចូលនូវធាតុសំខាន់ៗនៃអគារ រួមមានទាំងច្រកទ្វារចូល បង្អួច ជញ្ជាំង និងតំបូល ។ សូមសួរដល់សិស្សថា ផ្នែកណាមួយនៃអគារដែលសំខាន់បំផុត ។ នៅពេលសិស្សឆ្លើយ សូមជួយពួកគេមើលឃើញថា ផ្នែកនីមួយៗនៃអគារធ្វើឡើងសម្រាប់គោលបំណងចាំបាច់មួយ ។

- តើផ្នែកទាំងឡាយនៃអគារមួយ អាចប្រៀបធៀប ទៅនឹងសមាជិកក្នុងគ្រួសារមួយ ឬសមាជិកនៅក្នុងវួដ ឬ សាខាមួយបានយ៉ាងដូចម្ដេច ? (ក៏ដូចជាផ្នែកនីមួយៗ នៃអគារមួយគឺវាសំខាន់ នោះសមាជិកម្នាក់ៗក្នុងគ្រួសារ ឬវួដ ឬសាខាមួយ គឺមានតម្លៃ ហើយអាចប្រើក្នុងតួនាទី សំខាន់មួយ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:២៣–២៥ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលនូវឃ្លា មួយ ដែលបង្រៀនពីរបៀប ដែលយើងអាចមើលទៅមនុស្ស ដទៃយ៉ាងណា ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេ រៀន ។

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណា ចំពោះមនុស្សម្នាក់ ឲ្យ « គោរពបងប្អូនខ្លួន ឲ្យដូចជាខ្លួនឯង » ? (បន្ទាប់ពី សិស្សបានឆ្លើយហើយ សូមសរសេរគោលការណ៍ខាង ក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **យើងត្រូវឲ្យតម្លៃអ្នកដទៃឲ្យបានច្រើនដូចជាយើងឲ្យតម្លៃដល់ខ្លួនយើងដែរ**)

ដើម្បីជួយសិស្សចងចាំគោលការណ៍នេះ សូមសរសេរ សេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយប្រធាន ប៊ិយដ៏ យេ ដាកកឹ នៃ កូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់នៅលើក្ដារខៀន ។ អ្នកអាចឲ្យយោបល់ដល់សិស្សឲ្យចម្លងវាដាក់ក្នុងព្រះគម្ពីរសៀវភៅកត់ចំណាំ ក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ។ (សេចក្ដីថ្លែងការណ៍ រកបាននៅក្នុង « The Weak and the Simple of the Church » *Ensign* ឬ ***លីអាហូណា*** ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៧,ទំព័រ ៧) ។

> *« មានភាពស្មើគ្នាដ៏ពិសេសមួយនៅក្នុងចំណោមសមាជិក [នៃសាសនាចក្រ] ។ គ្មានយើងណាម្នាក់ ចាត់ទុកថាខ្លួន ឯងមានតម្លៃច្រើនជាងអ្នកដទៃនោះទេ (សូមមើល គ. និង ស. ៣៨:២៤–២៥) » (ប្រធាន ប៊ិយដ៏ យេ ដាកកឹ) ។*

- តើមានអ្វីកើតឡើងខ្លះពេលមនុស្សគិតថា ខ្លួនគេមានតម្លៃច្រើនជាង ឬល្អប្រសើរជាងអ្នកដទៃនោះ ?
- តើសាសនាចក្រ ត្រូវបានប្រទានពរយ៉ាងដូចម្ដេច នៅពេលយើងពុំចាត់ទុកខ្លួនយើងថាមានតម្លៃជាងអ្នកដទៃនោះ ?

សូមប្រាប់ដល់សិស្សថា ព្រះអង្គសង្គ្រោះ បានបង្រៀននូវរឿងប្រៀបធៀបមួយ ដែលបង្ហាញពីមូលហេតុដែលយើងគួរតែគោរព ដល់អ្នកដទៃឲ្យដូចជាខ្លួនយើង ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានរឿងប្រៀបធៀបនេះចេញមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដី សញ្ញា ៣៨:២៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលរបៀបដែលបុរសក្នុងរឿងប្រៀបធៀបនេះ បានប្រព្រឹត្តចំពោះ កូនប្រុសៗរបស់គាត់ ។

- តើអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា បើអ្នកជាកូនប្រុសដែលបានពាក់កន្ទបនៅក្នុងរឿងប្រៀបធៀបនេះ ?
- តើកូនប្រុសដែលពាក់ខោអាវអាចធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីកែលម្អស្ថានភាពនេះ ?
- តើអ្នកគិតថា សារលិខិតរបស់ព្រះអម្ចាស់មួយនេះ បង្កប់ន័យអ្វីខ្លះនៅក្នុងរឿងប្រៀបធៀបនេះចំពោះយើង ?

សូមសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:២៧ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលគោលការណ៍មួយ ដែលព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យយើងយល់ដកស្រង់ចេញពីរឿងប្រៀបធៀបនេះ ។ (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួរ តែបង្ហាញពីអ្វីមួយ ដែលមានលក្ខណៈដូចខាងក្រោមនេះ ៖ **បើសិនជាអ្នករាល់គ្នាមិនរួមគ្នាតែមួយទេ ឈ្មោះថាអ្នករាល់គ្នា ពុំមែនជារបស់ផងព្រះអម្ចាស់ឡើយ** ។ សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន ក្បែរនឹងគោលការណ៍ដែលអ្នកបាន សរសេរពីដំបូង ។ អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់ដល់សិស្សគូសចំណាំពាក្យនៅក្នុងគម្ពីររបស់ពួកគេ ដែលបង្រៀនពីគោលការណ៍ នេះ) ។

- នៅក្នុងបរិបទនៃ ខ ២៧ តើវាមានន័យយ៉ាងណាដើម្បីបាន « រួមគ្នាតែមួយ » ? (ដើម្បីមានសាមគ្គីភាពនឹងអ្នកដទៃ ហើយនឹងជាមួយព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងសេចក្ដីសុចរិត) ។
- តើការឲ្យតម្លៃអ្នកដទៃឲ្យច្រើនដូចជាយើងឲ្យតម្លៃលើខ្លួនយើង អាចជួយយើងឲ្យប្រែក្លាយទៅជារួមគ្នាតែមួយយ៉ាង ដូចម្ដេច ? តើការណ៍នេះអាចជួយយើងក្លាយទៅជារួមគ្នាតែមួយនឹងព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្ដេច ?
- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា យើងពុំអាចក្លាយជារាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់បានឡើយ ប្រសិនបើយើងពុំបានរួមគ្នាតែមួយនោះ ?

សូមពន្យល់ថា សមាជិកសាសនាចក្រជំនាន់មុន ដែលត្រូវបានហៅឲ្យប្រមូលផ្ដុំគ្នាទៅឯរដ្ឋ អូហៃអូ គឺមានជីវប្រវត្តិផ្សេងៗគ្នា ។ អ្នកខ្លះជាម្ចាស់ចម្ការដ៏មានជោគជ័យ ហើយត្រូវបានគេគោរពរាប់អាននៅក្នុងសហគមន៍របស់ពួកគេ ខណៈដែលអ្នកដទៃទៀតមានទ្រព្យបន្តិចបន្តួច ហើយត្រូវបានចាត់ទុកថាមានវណ្ណៈទាបក្នុងសង្គម ។

- តើគោលការណ៍ទាំងឡាយនៅលើក្ដារខៀន បានប្រទានពរដល់ពួកបរិសុទ្ធ នៅពេលដែលពួកគេប្រមូលផ្ដុំគ្នាជាមួយនឹងសមាជិកដទៃទៀតនៃសាសនាចក្រនៅក្នុងរដ្ឋ អូហៃអូ យ៉ាងដូចម្ដេច ?

ពីមុនចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន អ្នកអាចរៀបចំដើម្បីចែកក្រដាសមួយដល់សិស្សម្នាក់ៗ ដែលមាននូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយប្រធាន ហិនរី ប៊ី អាវរិង នៃគណៈប្រធានទីមួយ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នេះឲ្យឮៗ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលវិធីដែលបទបញ្ញត្តិឲ្យរួមគ្នាតែមួយ ដែលមានជាប់ទាក់ទងទៅនឹងបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះសម្រាប់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ឲ្យប្រមូលផ្ដុំគ្នា ។

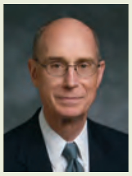

« យើងបានដឹងមកពីបទពិសោធន៍ដែលថាក្ដីអំណរកើតមាន នៅពេលយើងត្រូវបានប្រទានពរជាមួយនឹងភាពសាមគ្គីគ្នា ។. . . បំណងប្រាថ្នា [ព្រះវរបិតាសួគ៌របស់យើង] គឺត្រូវបានប្រទានដល់យើងនូវបំណងដ៏ពិសិដ្ឋឲ្យមានសាមគ្គីភាពដែលវាចេញមកពីក្ដីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ចំពោះយើង ។

« ទ្រង់ពុំអាចប្រទានវាដល់យើងម្នាក់ៗនោះទេ ។ ក្ដីអំណរនៃសាមគ្គីភាព ដែលទ្រង់ចង់ប្រទានឲ្យយើងយ៉ាងខ្លាំងនោះ គឺមិនឲ្យយើងតែម្នាក់ឯងទេ ។ យើងត្រូវតែស្វែងរកវា ហើយនឹងមានលក្ខណៈសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់មានវា ជាមួយនឹងអ្នកផ្សេងទៀត ។ វាមិនគួរឲ្យភ្ញាក់ផ្អើលទេដែលព្រះជម្រុញយើងឲ្យប្រមូលផ្ដុំគ្នា ដូច្នេះទើបទ្រង់អាចប្រទានពរដល់យើង ។ ទ្រង់ចង់ឲ្យយើងរួបរួមគ្នានៅក្នុងក្រុមគ្រួសារ ។ ទ្រង់បានបង្កើតថ្នាក់ វួដ និងសាខាជាច្រើន ហើយបានបញ្ជាយើងឲ្យជួបជុំគ្នាជារឿយៗ ។ នៅក្នុងការរួបរួមគ្នាទាំងនោះ ដែលព្រះបានរៀបចំសម្រាប់យើង នោះជាឱកាសដ៏អស្ចារ្យរបស់យើង ។ យើងអាចអធិស្ឋានហើយធ្វើការស្វែងរកភាពសាមគ្គី ដែលនឹងនាំយើងនូវសេចក្ដីអំណរ និងពង្រីកអំណាចរបស់យើងដើម្បីបម្រើ » (« Our Hearts Knit as One » *Ensign* ឬ *Liahona,* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៨ ទំព័រ ៦៩) ។

- យោងតាមប្រធាន អាវរិង ហេតុអ្វីព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យយើងប្រមូលផ្ដុំគ្នា ? (ដូច្នេះទ្រង់អាចប្រទានពរដល់យើង ហើយជួយយើងឲ្យធ្វើការរួមគ្នាឆ្ពោះទៅរកសាមគ្គីភាព) ។ តើពរជ័យនៃសាមគ្គីភាពមានន័យយ៉ាងណា ? (ក្ដីអំណរ និងអំណាចទ្វេភាគដើម្បីបម្រើរបស់យើង) ។

- តើសេចក្ដីថ្លែងការរបស់ប្រធាន អាវរិង ជួយយើងឲ្យយល់ពីមូលហេតុដែលយើងត្រូវរួបរួមគ្នាជាក្រុមគ្រួសារយ៉ាងដូចម្ដេច ? ជាសមាជិកសាសនាចក្រយ៉ាងដូចម្ដេច ? ជាសិស្សថ្នាក់សិក្ខាសាលាមួយយ៉ាងដូចម្ដេច ?

- តើអ្នកមានបទពិសោធន៍នៃការទទួលពរជ័យទាំងឡាយ ដែលកើតមានមកពីការរួបរួមគ្នានឹងអ្នកដទៃទៀតនៅពេលណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចំណាយពេលពីរបីនាទីសរសេរ នៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីរ អំពីអ្វីដែលពួកគេអាចធ្វើដើម្បីរួមគ្នាតែមួយជាមួយនឹងក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ ជាមួយយុវជន និងយុវនារីនៅក្នុងកូរ៉ុម និងថ្នាក់រៀននៅព្រះវិហាររបស់ពួកគេ ហើយនឹងជាមួយព្រះអម្ចាស់ ។ ក្រោយពីមានពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយពីអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:២៨–៣៣

ព្រះអម្ចាស់ពន្យល់ពីមូលហេតុដែលទ្រង់បានបញ្ជាឲ្យសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ត្រូវប្រមូលផ្ដុំគ្នានៅឯរដ្ឋ អូហៃអូ

សូមពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់ បានបើកបង្ហាញនូវមូលហេតុផ្សេងទៀតថា ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់បញ្ជាឲ្យពួកបរិសុទ្ធចាកចេញពីរដ្ឋ នូវយ៉ោក ហើយប្រមូលផ្ដុំគ្នាទៅឯរដ្ឋ អូហៃអូ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:២៨–៣០ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលមូលហេតុផ្សេងទៀត ដែលពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានបញ្ជាឲ្យប្រមូលផ្ដុំគ្នាទៅឯរដ្ឋ អូហៃអូ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានព្រមានដល់ពួកបរិសុទ្ធអំពីអ្វីខ្លះ ?

- ស្របតាម ខ ៣០ តើរាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់អាចធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីកុំឲ្យភ័យខ្លាចពួកខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកគេ ? (អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់ដល់សិស្សគូសចំណាំពាក្យដែលបង្រៀនគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងបានត្រៀមខ្លួន នោះយើងនឹងពុំភ័យខ្លាចឡើយ**)។

សូមព្យាយាមដើម្បីបង្កើតបរិយាកាសនៃក្ដីស្រឡាញ់ និងការគោរព

សិស្សទាំងឡាយណាដែលទទួលអារម្មណ៍នូវក្ដីស្រឡាញ់ ទុកចិត្ត និង ឲ្យតម្លៃដោយគ្រូបង្រៀនរបស់គេ និងសិស្សដទៃ ផ្សេងទៀត នោះនឹងមកកាន់ថ្នាក់រៀនដោយបើកទូលាយចំពោះ ឥទ្ធិពលនៃព្រះវិញ្ញាណ និងមានបំណងប្រាថ្នាកាន់តែមុតមាំក្នុងការចូលរួម ។ អ្នកអាចនឹងចង់ឈ្លាតពេលនេះ ដើម្បីពិភាក្សាជាមួយនឹងសិស្សពីអ្វីដែលអាចត្រូវបានធ្វើឡើង ដើម្បីពង្រីកអារម្មណ៍នៃក្ដីស្រឡាញ់ ការគោរព និងសាមគ្គីភាព នៅក្នុងចំណោមសមាជិកនៃថ្នាក់សិក្ខាសាលារបស់អ្នក ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់ ហើយអនុវត្តសេចក្ដីពិតដែលពួកគេទើបតែប្រាប់ សូមបំបែកពួកគេជាគូៗ ហើយអញ្ជើញឲ្យគូនីមួយៗពិភាក្សារកចម្លើយចំពោះសំណួរដូចខាងក្រោម ។ (អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរសំណួរទាំងនេះលើក្ដារខៀន) ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា ការរៀបចំខ្លួនផ្ដល់នូវទំនុកចិត្តដល់យើង នៅពេលប្រឈមមុខនឹងភាពអវិជ្ជមាន ឬគ្រោះថ្នាក់ ?
- តើយើងអាចធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីត្រៀមខ្លួនទប់ទល់នឹងកម្លាំងរបស់ខ្មាំងសត្រូវដែលចង់បំផ្លាញយើងនោះ ?

សូមរំឭកសិស្សថា នៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៣១ ពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួននៅរដ្ឋនូវយ៉ោក បានមានចម្ងល់ថាហេតុអ្វីក៏ពួកគេត្រូវបានបញ្ជាឲ្យទៅរដ្ឋ អូហៃអូ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:៣១–៣៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់ពីរបៀបដែលពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានប្រទានពរ បើពួកគេបានគោរពតាមបទបញ្ញត្តិឲ្យប្រមូលផ្ដុំគ្នានៅឯរដ្ឋអូហៃអូ នោះ ។ សិស្សគួរតែប្រាប់អំពីពរជ័យចំនួនបួន ៖ (១) ពួកគេ « អាចនឹងគេចផុតពីអំណាចរបស់ខ្មាំងសត្រូវ » (២) ពួកគេនឹង « ត្រូវបានប្រមូលគ្នាទៅរក [ព្រះ] ជារាស្ត្រសុចរិតមួយ » (៣) ពួកគេនឹងទទួលបានក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ ហើយ (៤) ពួកគេនឹង « ប្រទានឲ្យនូវព្រះចេស្ដាមកពីស្ថានលើ » ។

សូមសរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអម្ចាស់ប្រមូលរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ដើម្បីការពារពួកគេ ហើយពង្រឹងដល់ពួកគេខាងវិញ្ញាណ ។**

- តើការប្រមូលផ្ដុំជាមួយនឹងអ្នកទាំងឡាយដែលចែកចាយបទដ្ឋានរបស់អ្នក ជួយអ្នកមានអារម្មណ៍ថាត្រូវបានការពារពីអំណាចរបស់សាតាំងយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើការទទួលក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ ជួយពង្រឹងយើងខាងវិញ្ញាណដូចម្ដេចខ្លះ ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:៣៤–៤២

សាសនាចក្រត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យនូវបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយទាក់ទងនឹងការប្រមូលផ្ដុំទៅឯរដ្ឋអូហៃអូ

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:៣៤–៤២ ដោយការពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានបទបញ្ញត្តិមួយចំនួន ហើយប្រឹក្សាដល់ពួកបរិសុទ្ធថា បញ្ញត្តិទាំងនោះនឹងជួយពួកគេនៅក្នុងការផ្លាស់លំនៅទៅកាន់រដ្ឋអូហៃអូ ។ សូមពន្យល់ផងដែរថា សម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធភាគច្រើន ប្រភពនៃការចិញ្ចឹមជីវិតរបស់ពួកគេ គឺចម្ការរបស់ពួកគេ ។ ដោយមានសមាជិកជាច្រើនក្នុងសាសនាចក្រត្រូវលក់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួននៅក្នុងពេលតែមួយ នោះមានពួកបរិសុទ្ធជាច្រើន បានប្រឈមមុខនឹងការខាតបង់ប្រាក់ទៅលើចម្ការរបស់ពួកគេ ឬពួកគេពុំអាចលក់វាដាច់ទាល់តែសោះ ។ ដោយមានដីជាច្រើនត្រូវលក់ នោះវានឹងនាំឲ្យថ្លៃធ្លាក់ចុះ ហើយអនុញ្ញាតឲ្យពួកអ្នកទិញចម្ការរបស់ពួកបរិសុទ្ធទិញបានក្នុងតម្លៃថោកបំផុត ។

សូមអញ្ជើញសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:៣៧, ៣៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលដំបូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ ទាក់ទងទៅនឹងចម្ការ និងភាពមានបានរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

- តើការដឹងពីការសន្យាដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់អ្នក ជួយអ្នកឲ្យគោរពតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថា មានពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនមានការលំបាកក្នុងការលក់ចម្ការរបស់ពួកគេ បន្ទាប់ពីបទបញ្ញត្តិត្រូវបានប្រទានឲ្យ ។ មួយចំនួនបានលក់ចម្ការរបស់ពួកគេខាត អ្នកដទៃទៀតពុំអាចលក់អចលនទ្រព្យដាច់តែម្ដង ។ មានសមាជិកស្មោះត្រង់មួយចំនួនត្រូវ បានចាកចោលផ្ទះ និងទ្រព្យសម្បត្តិដែលលក់មិនដាច់ ហើយចេញដំណើរទៅរដ្ឋអូហៃអូ ។

អ្នកអាចបញ្ចប់មេរៀន ដោយការចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីសេចក្ដីពិត ដែលបានប្រាប់នៅក្នុងមេរៀន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យធ្វើតាមរឿងទាំងឡាយដែលពួកគេបានទទួលអារម្មណ៍ និងបានកត់ត្រានៅក្នុងអំឡុងពេលមេរៀន ។

មេរៀនទី ៤៤

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៩–៤០

បុព្វកថា

នៅក្នុង ខែ មករា ឆ្នាំ ១៨៣១ អ្នកបង្រៀនសាសនាប្រូតេស្តង់ ឈ្មោះ យ៉េមស៍ ខូវិល បានជួបនឹង យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នៅភូមិ ហ្វាយ៉ែត នូវយ៉ោក ហើយ « បានចុះសេចក្ដីសញ្ញាជាមួយព្រះអម្ចាស់ថា គាត់នឹងគោរពតាមបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយ ដែលព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានឲ្យតាមរយៈអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ យ៉ូសែប » (សូមមើល *Documents, Volume ១: ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨២៨–ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣១* វ៉ុលទី ១ of the Documents series of *The Joseph Smith Papers* [ឆ្នាំ ២០១៣], ទំព័រ ២៣៣–៣៤) ។ ចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ ត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៩ ។ នៅវិវរណៈ ព្រះអម្ចាស់បានហៅ យ៉េមស៍ ខូវិល ឲ្យទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយឲ្យផ្សាយភាពពេញលេញនៃដំណឹងល្អនៅក្នុងរដ្ឋអូហៃអូ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ពីវិវរណៈត្រូវបានសរសេរទុកថា យ៉េមស៍ ខូវិល បានចាកចេញពីភូមិហ្វាយ៉ែត ហើយ « ត្រឡប់ទៅកាន់គោលការណ៍ចាស់ និងមិត្តចាស់របស់គាត់ » (*History of the Church* ១:១៤៥) ។ រួចហើយ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានវិវរណៈមួយដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន ពន្យល់ពីមូលហេតុដែល ខូវិល ពុំបានគោរពតាមបទបញ្ញត្តិដែលបានប្រទានឲ្យគាត់ ។ វិវរណៈនោះ គឺត្រូវបានកត់ត្រាទុកនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ៤០ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៩:១–១២

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ អញ្ជើញ យ៉េមស៍ ខូវិល ឲ្យទទួលដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ ហើយទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក

សូមឲ្យសិស្សនឹកគិតថា ពួកគេទើបត្រូវបានប្រទានអំណោយមួយ មកពីឪពុកម្ដាយ ឬមនុស្សជាទីស្រឡាញ់ផ្សេងទៀត ។ នៅពេលពួកគេបើកអំណោយ នោះពួកគេឃើញថា ជាអ្វីមួយដែលពួកគេពិតជាចង់បាន ។

- តើអ្នកនឹងទទួលអំណោយនោះឬទេ ? តើមានមូលហេតុអ្វីផ្សេង ថាហេតុអ្វីអ្នកនឹងជ្រើសរើសមិនទទួលអំណោយនោះឬដែរទេ ?
- តើអ្នកអាចគិតអំពីអំណោយ ឬការផ្ដល់ឲ្យណាផ្សេងទៀត មកពីព្រះវរបិតាសួគ៌ ដែលកូនចៅរបស់ទ្រង់បានជ្រើសរើសមិនព្រមទទួលយកដែរឬទេ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៩:១–៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលអ្វីដែលមនុស្សមួយចំនួនបានជ្រើសរើសធ្វើពុំព្រមទទួល ។

- តើមនុស្សទាំងនេះជ្រើសរើសមិនទទួលយកអ្វីខ្លះ ?
- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណាដើម្បីទទួលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ?
- មកពីអ្វីដែលអ្នកដឹងអំពីការបម្រើរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះនៅលើផែនដី តើមូលហេតុមួយចំនួនដែលរាស្ត្រទ្រង់ពុំទទួលយកទ្រង់មានអ្វីខ្លះ ?

សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ពុំពេញលេញដូចខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ៖ *បើយើងទទួលយកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះទ្រង់នឹង . . .*

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៩:៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យផ្ទៀងតាម រកមើលថាតើសេចក្ដីថ្លែងការនៅលើក្ដារខៀន អាចត្រូវបានបំពេញមកពីគោលការណ៍មួយដោយរបៀបណា ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរៀន ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ទោះជាខគម្ពីរ និយាយថា « បុត្រា » ក្ដី ក៏ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនថា ស្ត្រីអាចក្លាយជាបុត្រីនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទផងដែរ (សូមមើល គ. និង ស. ២៥:១) ។ បន្ទាប់មក បញ្ចប់សេចក្ដីថ្លែងការនៅលើក្ដារខៀន ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងទទួលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះទ្រង់នឹងប្រទានអំណាចដល់យើងដើម្បីក្លាយជាកូនចៅរបស់ទ្រង់ ។**

សូមសរសេរគោលការណ៍ និងគោលលទ្ធិទាំងឡាយនៅលើក្ដារខៀន

នៅពេលសិស្សប្រាប់អំពីគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយ សូមប្រាកដថាជួយពួកគេឲ្យថ្លែងសេចក្ដីពិតឲ្យច្បាស់លាស់ និងសាមញ្ញៗ ។ សូមសរសេរសេចក្ដីពិតនៅលើក្ដារខៀន ឬអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរវា ឬគូសចំណាំវានៅក្នុងព្រះគម្ពីរ នោះវានឹងជួយសិស្សឲ្យបញ្ជាក់ពីសេចក្ដីពិតទាំងនេះ នៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេ ។ សូមសរសេរគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយនៅលើក្ដារខៀន ក៏រំឭកសិស្សឲ្យផ្ដោតទៅលើបទគម្ពីរដែលពួកគេកំពុងសិក្សាផងដែរ ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់នូវអត្ថន័យដើម្បីក្លាយជាកូនចៅនៃព្រះគ្រីស្ទ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងដូចខាងក្រោមដោយ ប្រធាន យ៉ូសែប ហ្វីលឌីង ស្ម៊ីធ ។ (អ្នកអាចសរសេរសេចក្ដីថ្លែងនេះនៅលើក្ដារខៀន ពីមុនចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន ឬផ្ដល់ជាក្រដាសចែកឲ្យសិស្ស) ។

« ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ក្លាយជាព្រះបិតារបស់យើង ក្នុងន័យដែលឃ្លានេះ ត្រូវបានប្រើនៅក្នុងបទគម្ពីរ គឺដោយសារទ្រង់បានប្រទានជីវិតដល់យើង ជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច តាមរយៈដង្វាយធួន ដែលទ្រង់បានធ្វើសម្រាប់យើង » (*Doctrines of Salvation,*comp. Bruce R. McConkie, 3vols. [ឆ្នាំ ១៩៥៤–៥៦], ១:២៩) ។

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងព្រះគម្ពីរមរមន យើងបានរៀនថា អ្នកទាំងឡាយណាដែលបានផ្លាស់ប្ដូរដួងចិត្តរបស់ពួកគេតាមរយៈសេចក្ដីជំនឿទៅលើព្រះនាមរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាបុត្រសំណប់ខាងវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ។ ពួកគេក្លាយជាបុត្រា និងបុត្រីរបស់ទ្រង់ (សូមមើល ម៉ូសាយ ៥:៧) ។ សូមថ្លែងដោយសាមញ្ញថា បុត្រា និងបុត្រីរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជា « អ្នកទាំងឡាយណាដែលបានទទួលដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ » (សេចក្ដីណែនាំដល់បទគម្ពីរ « កូនចៅនៃព្រះគ្រីស្ទ » scriptures.lds.org) ។

- យោងតាមសេចក្ដីថ្លែងការរបស់ប្រធាន ស្ម៊ីធ ហេតុអ្វីក៏យើងអាចក្លាយជាកូនចៅរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៩:៥–៦ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលរបៀបដែលយើងអាចទទួលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយទទួលយកប្រយោជន៍ពីអ្វីដែលទ្រង់បានប្រទានដល់យើង ដើម្បីយើងអាចក្លាយជាកូនចៅរបស់ទ្រង់ ។

- ផ្អែកទៅលើអ្វីដែលអ្នកបានរៀនមកពីខគម្ពីរទាំងនេះ តើអ្នកនឹងពន្យល់នូវអ្វីដែលយើងត្រូវធ្វើដើម្បីក្លាយជាកូនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ត្រូវបានដឹកនាំទៅ យ៉េមស៍ ខូវិល ដែលជាអ្នកគង្វាលពួកមេតូឌីស ដែលមានការគោរពម្នាក់ អស់រយៈពេលប្រហែលជា ៤០ ឆ្នាំ ។ មុនពេល យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលវិវរណៈនេះ យ៉េមស៍ ខូវិល បានរៀនអំពីការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ទោះជាគាត់ពុំមែនជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រក្ដី ក៏គាត់បានចុះសេចក្ដីសញ្ញាថាគោរពតាមរាល់បទបញ្ញត្តិដែលគាត់បានទទួលតាមរយៈយ៉ូសែប ស៊្មីធដែរ ។ (កំណត់ចំណាំថា តាមការស្រាវជ្រាវថ្មីៗនេះ បានបង្ហាញពីពន្លឺទៅលើការស្គាល់បុរសដែលបានទទួលវិវរណៈនេះ ។ បើសិស្សពុំមានកំណែថ្មីនៃព្រះគម្ពីរចុងក្រោយបំផុតទេ នោះសេចក្ដីណែនាំកណ្ឌនឹងពុំឆ្លុះបញ្ចាំងពីព័ត៌មានថ្មីៗបំផុតនោះទេ) ។

- ការដឹងថា យ៉េមស៍ ខូវិល ពុំមែនជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រ ពេលវិវរណៈនេះត្រូវបានទទួល តើការបង្រៀននៅក្នុង ខ ៥–៦ អាចអនុវត្តចំពោះគាត់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

- ហេតុអ្វីវាតម្រូវឲ្យមានសេចក្ដីជំនឿដ៏ខ្លាំងចំពោះ យ៉េមស៍ ខូវិល ដើម្បីទទួលយកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ ហើយទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកដូច្នេះ ? (ក្នុងនាមជាគ្រូគង្វាលម្នាក់ បើ យ៉េមស៍ ខូវិល បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក នោះគាត់នឹងលះបង់តំណែង អ្នករាប់អាន និងប្រាក់ចំណូលរបស់គាត់ ដែលគាត់បានស្ថាបនាឡើងជាង ៤០ ឆ្នាំមកហើយនោះជាពុំខាន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៩:៧–៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលភស្តុតាងដែលថាព្រះអម្ចាស់បានស្គាល់ យ៉េមស៍ ខូវិល ។ បន្ទាប់ពីសិស្សរៀបរាប់នូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀនរួចហើយ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- បើអ្នកស្ថិតនៅក្នុងតំណែងរបស់ យ៉េមស៍ ខូវិល តើអ្នកអាចមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា បន្ទាប់ពីបានស្ដាប់ឮពាក្យទាំងនេះ ? ហេតុអ្វី ?

- តើព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលអ្វីខ្លះ អំពីស្ថានភាពនៃដួងចិត្តរបស់ យ៉េមស៍ ខូវិលនៅក្នុងគ្រានេះ ? តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណា ដែលដួងចិត្តរបស់គាត់ « ត្រឹមត្រូវនៅចំពោះ » ព្រះអម្ចាស់ នៅពេលវេលានេះ ? (អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សឲ្យគូសចំណាំពាក្យ *ពេលវេលានេះ* នៅក្នុង ខ ៨) ។

- យោងតាម ខ ៩ ហេតុអ្វីក៏ យ៉េមស៍ ខូវិល បានបដិសេធព្រះអម្ចាស់ជាច្រើនលើកច្រើនគ្រាដូច្នេះ ?

សូមចម្លង តារាងខាងក្រោម ដាក់លើក្ដារខៀន ។

បើអ្នកនឹង. . .	នោះ . . .

សូមអញ្ជើញសិស្សបីនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអានឲ្យឮៗមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៩:១០–១២ ។ ពីមុនពួកគេចាប់ផ្ដើមអាន សូមឲ្យសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បង្គាប់ យ៉េម្ស ខូវិល ឲ្យធ្វើ ។ សូមឲ្យសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់ទៀតស្វែងរកអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាជាមួយ យ៉េម្ស ខូវិល ថាគាត់នឹងទទួលបាន បើគាត់គោរពប្រតិបត្តិតាមព្រះអម្ចាស់ ។

នៅពេលសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀន សូមសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅក្រោមក្បាលរឿងត្រឹមត្រូវនៅក្នុងតារាង ។ ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យវិភាគខគម្ពីរទាំងនេះ សូមសួរសំណួរដូចតទៅនេះ ៖

- តើតាមរបៀបណា ដែលយ៉េមស៍ ខូវិល ទទួលបានពរជ័យកាន់តែមហិមា ហើយធ្វើកិច្ចការកាន់តែអស្ចារ្យមួយ បើគាត់បានទទួលការអញ្ជើញរបស់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យជ្រមុជទឹកនោះ ? (សូមជួយសិស្សឲ្យមើលឃើញថា ព្រះអម្ចាស់ បានផ្ដល់ដល់ យ៉េមស៍ នូវភាពពេញលេញនៃដំណឹងល្អ ដែលរួមមានទាំងទំនួលខុសត្រូវ និងពរជ័យទាំងឡាយ ដែលគាត់ពុំមានពីមុនមកដូចជាអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងការតែងតាំងបព្វជិតភាព) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញនូវពាក្យ *បើសិន* នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៩:១០ និង ១១ ។ អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំពាក្យនេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។

- តើពាក្យ *បើសិនជា* នៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ សំខាន់អ្វីខ្លះ ? (ពរជ័យដែលបានសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះ យ៉េមស៍ ខូវិល គឺស្ថិតលើ យ៉េមស៍ បានស្ដាប់តាមសំឡេងរបស់ព្រះអម្ចាស់) ។
- តើគោលការណ៍អ្វីខ្លះ ដែលយើងអាចរៀនមកពីការប្រើពាក្យ *បើសិនជា* របស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ? (ទោះបីជាសិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងគ្នាក្ដី ក៏ពួកគេគួរប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ពរជ័យដែលបានសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺស្ថិតនៅលើការស្ដាប់តាមរបស់យើងចំពោះសំឡេងរបស់ទ្រង់** ។ សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាដោយស្ងាត់ស្ងៀម អំពីពរជ័យទាំងឡាយ ដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យានឹងពួកគេ ។ បន្ទាប់មក សូមសុំឲ្យពួកគេសញ្ជឹងគិតអំពីសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើមានលក្ខណខណ្ឌអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានដាក់មកលើអ្នក ពីមុនអ្នកអាចទទួលបានពរជ័យទាំងនោះ ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៩:១៣–២៤

ជេម ខូវែល ត្រូវបានហៅឲ្យផ្សាយភាពពេញលេញនៃដំណឹងល្អនៅរដ្ឋ អូហៃអូ

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៩:១៣–២៤ ដោយការប្រាប់ដល់សិស្សថា ព្រះអម្ចាស់ បានហៅយ៉េមស៍ ខូវិល ឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អនៅរដ្ឋ អូហៃអូ ។ ព្រះអម្ចាស់ បានប្រទានការណែនាំដល់គាត់អំពីអ្វីដែលត្រូវបង្រៀន និងរបៀបដើម្បីបង្រៀន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៩:២២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលរបៀបដែលខគម្ពីរនេះ ទាក់ទងទៅនឹងគោលការណ៍ទាំងឡាយ ដែលអ្នកបានពិភាក្សារួចហើយនៅក្នុងមេរៀននេះ ។

- តើអ្នកគិតថា អ្នកអាចឆ្លើយតបយ៉ាងដូចម្ដេច បើអ្នកពុំមែនជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រ ហើយមានការណែនាំនៅក្នុងវិវរណៈនេះ ត្រូវបានប្រទានឲ្យដល់អ្នកនោះ ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤០

ព្រះអម្ចាស់ បើកសម្ដែងពីមូលហេតុដែល យ៉េមស៍ ខូវិល បានបដិសេធព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់

សូមប្រាប់សិស្សថា នៅថ្ងៃបន្ទាប់ពីវិវរណៈដែលបានស្គាល់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៩ ត្រូវបានសរសេរទុក នោះ យ៉េមស៍ ខូវិល បានចាកចេញពីភូមិ ហ្វាយ៉ែត រដ្ឋ នូវ យ៉ោក ហើយ « បានត្រឡប់ទៅគោលការណ៍ចាស់ និងមិត្តរបស់គាត់ *History of the Church* ១:១៤៥) ។ ព្រះអម្ចាស់ បានបើកសម្ដែងដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន ថាហេតុអ្វីបានជា យ៉េមស៍ ខូវិល ពុំគោរពតាមការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយពុំទទួលពរជ័យដែលមានចែងនៅក្នុង កណ្ឌទី ៣៩ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សបីនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអានឮៗមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤០:១–៣ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលមូលហេតុដែល យ៉េមស៍ ខូវិល ពុំស្ដាប់តាមសំឡេងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

- សូមប្រៀបធៀប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤០:១ ជាមួយនឹង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៩:៨ ។ តើដួងចិត្ត របស់ យ៉េមស៍ ខូវិល បានផ្លាស់ប្ដូរយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- យោងតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤០:២តើនៅទីបំផុត មានអ្វីដែលនាំឲ្យ យ៉េមស៍ខូវិល បដិសេធព្រះបន្ទូល របស់ព្រះអម្ចាស់ ?
- តើគោលការណ៍អ្វីខ្លះ ដែលអ្នកប្រាប់នៅក្នុង ខ ២? (សិស្សអាចនឹងប្រាប់ អំពីគោលការណ៍ផ្សេងៗ ប៉ុន្តែត្រូវប្រាកដថា ពួកគេស្គាល់ថា **ភាពភ័យខ្លាច និងភាពខ្វល់ខ្វាយនៃលោកិយ អាចបណ្ដាលឲ្យយើងបដិសេធព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។** សូម សរសេរសេចក្ដីពិតនេះនៅលើក្ដារខៀន ។ អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ថា សិស្សគួរតែកត់ត្រាវានៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។
- តើភាពខ្វល់ខ្វាយនៃលោកិយអ្វីខ្លះ ដែលអាចរារាំងមនុស្សមិនឲ្យធ្វើតាមព្រះអម្ចាស់ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីរ មួយភាពភ័យខ្លាច ឬភាពខ្វល់ខ្វាយនៃលោកិយ ដែលអាចរារាំងពួកគេមិនឲ្យធ្វើតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងរស់នៅតាមដំណឹងល្អ ទ្រង់ ។ បន្ទាប់មកសូមឲ្យពួកគេសរសេរនូវអ្វីដែលពួកគេអាចធ្វើ ដើម្បីមានសេចក្ដីជំនឿដើម្បីយកឈ្នះលើភាពភ័យខ្លាច និង ភាពខ្វល់ខ្វាយទាំងឡាយរបស់ពួកគេ ។ សូមលើកទឹកចិត្តដល់ពួកគេឲ្យធ្វើតាមអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរ ។

ដើម្បីជួយសិស្សសង្ខេបនូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀន សូមសរសេរពាក្យ *បើសិនជា* នៅលើក្ដារខៀន ។ បន្ទាប់មក សូមសួរសំណួរ ដូចខាងក្រោមនេះ ៖

- តើពាក្យនេះ ទាក់ទងនឹង យ៉េមស៍ ខូវិល យ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើវាទាក់ទងនឹងយើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីបញ្ចប់មេរៀន សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយពីគ្រាដែលពួកគេបានទទួលពរជ័យមួយ មកពីព្រះអម្ចាស់ ដោយសារពួកគេបានគោរពតាមលក្ខខណ្ឌ ដែលមានភ្ជាប់នឹងពរជ័យនោះ ។ អ្នកក៏អាចនឹងចង់ចែកចាយនូវទីបន្ទាល់របស់អ្នក អំពីពរជ័យទាំងឡាយ ដែលយើងទទួល នៅពេលយើងរក្សាបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយផងដែរ ។

មេរៀនទី ៤៥

នៅរដ្ឋអូហៃអូ

បុព្វកថា

មេរៀននេះនឹងផ្ដល់ដល់សិស្សនូវសេចក្ដីសង្ខេបខ្លីអំពីបទពិសោធន៍របស់ពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ អូហៃអូ ។ នៅក្នុងខែធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣០ ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានបញ្ជាឲ្យផ្លាស់ទៅរដ្ឋ អូហៃអូ (សូមមើល គ. និង ស. ៣៧:៣) ហើយនៅក្នុងខែមករា ឆ្នាំ ១៨៣១ នោះពួកគេត្រូវបានសន្យាថា ពួកគេនឹងត្រូវបាន « ទទួលព្រះចេស្ដាមកពីស្ថានលើ » បើពួកគេនឹងគោរពតាម (គ. និង ស. ៣៨:៣២) ។

អ្នកទាំងឡាយដែលបានប្រមូលផ្ដុំគ្នានៅរដ្ឋ អូហៃអូ ត្រូវបានប្រទានពរយ៉ាងមហិមា ។ វិវរណៈជាបន្ដបន្ទាប់ បានដឹកនាំ ពួកបរិសុទ្ធឲ្យយល់ដឹងកាន់តែជ្រៅជ្រះអំពីដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ បន្ថែមពីលើនោះ ពួកគេបានទទួលពរជ័យទាំងឡាយដែលកើតមកពីការស្ថាបនាព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និងការផ្សាយដំណឹងល្អ ។ ខណៈដែលសាសនាចក្រមានចំនួនសមាជិក ហើយកម្លាំងខាងវិញ្ញាណកាន់តែច្រើននៅក្នុងរដ្ឋ អូហៃអូ នោះការធ្វើទុក្ខបៀតបៀនក៏កើនឡើងទាស់នឹងសាសនាចក្រ និងអ្នកដឹកនាំផងដែរ ។ ព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានរស់នៅក្នុងទីក្រុង ខឺតឡង់ ចាប់ពីខែមករា ឆ្នាំ ១៨៣១ ទៅដល់ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៨៣៨ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

សេចក្ដីសង្ខេបអំពីទីក្រុងខឺតឡង់

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងខែ មករា ឆ្នាំ ១៨៣១ ព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធ និង ភរិយារបស់លោក អិមម៉ា ក៏ដូចជា ស៊ីឌនី រិកដុន និង អែតវឺត ប៉ាទ្រិច បានចាកចេញពីរដ្ឋនូវ យ៉ោក ទៅកាន់រដ្ឋ អូហៃអូ ។ ពួកបរិសុទ្ធនៅ នូវ យ៉ោក ភាគច្រើន បានមកតាមប្រាំខែក្រោយ ។ មេរៀនតូច ៗចំនួនបួនដូចខាងក្រោម មាននូវសេចក្ដីសង្ខេបមួយអំពីព្រឹត្តការណ៍សំខាន់នៃរយៈពេលនៃប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រនៅរដ្ឋ អូហៃអូ ។ សូមបំបែកសិស្សក្នុងថ្នាក់ជាបួនក្រុម ហើយចាត់មេរៀនតូចមួយឲ្យក្រុមនិមួយ ៗ ។ (បើចំនួនសិស្សក្នុងថ្នាក់របស់អ្នកពុំអាចធ្វើដូចនេះបាន អ្នកអាចបំបែកសិស្សក្នុងថ្នាក់របស់អ្នកជាក្រុមសិស្សពីរបីនាក់ ហើយចាត់មេរៀនតូច ៗច្រើនជាងមួយ ដល់ក្រុមនិមួយ ៗ) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសិក្សាអំពីគម្រោងរបស់ពួកគេ ហើយរៀបចំដើម្បីបង្រៀនឯកសារដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ ។ បន្ទាប់ពីសិស្សមានពេលដើម្បីរៀបចំគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញក្រុមនិមួយ ៗឲ្យជ្រើសរើសសមាជិកម្នាក់ដើម្បីបង្រៀនដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ ។ មេរៀននីមួយ ៗគួរតែចំណាយពេលបីទៅបួននាទី ។

ការប្រើជំនួយការសិក្សាព្រះគម្ពីរ

សេចក្ដីសង្ខេបកណ្ឌ ផែនទី និងតារាងលំដាប់មាតិកា នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា អាចពង្រីកការយល់ដឹងរបស់សិស្សអំពីបទគម្ពីរ និងបរិបទខាងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ពួកគេ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យយោងទៅធនធានទាំងឡាយ ពេលពួកគេសិក្សា ដើម្បីជួយពួកគេយល់អំពីបរិបទខាងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ។

មេរៀនតូច ៗទី ១–ក្រឹត្យវិន័យនៃសាសនាចក្រ

សូមចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ដោយការសួរសិស្សនូវសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- ហេតុអ្វីក្រឹត្យវិន័យសំខាន់ ?
- ហេតុអ្វីក្រឹត្យវិន័យសំខាន់នៅក្នុងសាសនាចក្រ ?

សូមរំឭកសិស្សក្នុងថ្នាក់ថា ព្រះអម្ចាស់ បានសន្យាថា ទ្រង់នឹង « ប្រទានក្រឹត្យវិន័យដល់ [ពួកបរិសុទ្ធ] មួយ » នៅពេលពួកគេចេញទៅរដ្ឋ អូហៃអូ (គ. និង ស. ៣៨:៣២) ។ សូមពន្យល់ថា នៅពេលពួកបរិសុទ្ធបានទៅដល់រដ្ឋ អូហៃអូ នោះព្រះអម្ចាស់បានបំពេញ ហើយបានប្រទានវិវរណៈមួយ ទាក់ទងនឹងក្រិតវិន័យនៃសាសនាចក្រ ។ នៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យនេះ ដែលត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២ រួមមាននូវបទបញ្ញត្តិ និងការណែនាំទាំងឡាយ ដែលដឹកនាំដំណើរការក្នុងសាសនាចក្រ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យមើលត្រួសៗនូវសេចក្ដីសង្ខេបកណ្ឌនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២ (មាននៅពីមុនខគម្ពីរដំបូងគេ) សូមរកមើលក្រឹត្យវិន័យមួយចំនួន ដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានដល់ពួកបរិសុទ្ធ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគូសចំណាំឃ្លា « ក្រឹត្យវិន័យគ្រប់គ្រងលើការថ្វាយជាទ្រព្យសម្បត្តិ គឺត្រូវបានបង្កើតឡើង » នៅក្នុងសេចក្ដីសង្ខេបកណ្ឌ ។

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់ បានប្រទានក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ ដែលជា « គោលការណ៍ដ៏ទេវភាពមួយ ដែលបុរសនិងស្ត្រី លះបង់ពេលវេលា ទេពកោសល្យ និងទ្រព្យសម្បត្តិខាងសម្ភាររបស់ពួកគេដោយស្ម័គ្រចិត្ត ដើម្បីស្ថាបនា និងកសាងឡើងនូវនគររបស់ព្រះ » (សេចក្ដីណែនាំដល់បទគម្ពីរ « “Consecrate, Law of Consecration, »scriptures.lds.org) ។ គោលបំណងនៃក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយមួយចំនួន បានរួមមានទាំងការមើលថែដល់អ្នកទាល់ក្រ លុបបំបាត់ភាពកំណាញ់ ហើយបង្កើតសាមគ្គីភាពនៅក្នុងចំណោមពួកបរិសុទ្ធ ។

ប្រហែលជាលើសពីមួយឆ្នាំបន្តិច បន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ ដែលទ្រង់បានបញ្ជាឲ្យអ្នកដឹកនាំនៃសាសនាចក្រស្ថាបនាជាក្រុមហ៊ុនសាមគ្គីភាព ។ គោលបំណងមួយនៃក្រុមហ៊ុនសាមគ្គីភាព គឺផ្ដោតទៅលើគោលការណ៍ទាំងឡាយនៃក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ គឺត្រូវស្ថាបនាឃ្លាំងដើម្បីជួយចំពោះតម្រូវការបណ្ដោះអាសន្ន របស់សមាជិកនៃសាសនាចក្រ ជាពិសេសអ្នកទាំងឡាយណាដែលក្រីក្រ ។ នេះគឺជាពរជ័យមួយចំពោះពួកបរិសុទ្ធនៅគ្រានេះ ដោយសារសមាជិកសាសនាចក្រជាច្រើន ដែលបានផ្លាស់ទីលំនៅមកពីរដ្ឋ នូវ យ៉ោក ទៅកាន់រដ្ឋ អូហៃអូ ដែលត្រូវទុកចោលផ្ទះសម្បែង និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ ។ ក្រុមហ៊ុនសាមគ្គីភាព ក៏មានផ្ដល់ជាមូលនិធិ ដើម្បីចំណាយលើកិច្ចការរបស់សាសនាចក្រផ្សេងៗដូចជា កិច្ចការអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា និង ការបោះពុម្ព ។ យើងនឹងរៀនច្រើនទៀតអំពីក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ និងឥទ្ធិពលរបស់វាទៅលើពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងមេរៀនក្រោយ ។

មេរៀនតូចៗទី ២–ព្រះវិហារបរិសុទ្ធខឺតឡង់

សូមរំឭកសិស្សអំពីសេចក្ដីសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីប្រទានដល់ពួកបរិសុទ្ធ « ព្រះចេស្ដាមកពីស្ថានលើ » នៅពេលពួកគេមកដល់រដ្ឋ អូហៃអូ (សូមមើល គ. និង ស. ៣៨:៣២) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១១៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលបទបញ្ញត្តិ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកអ្នកបរិសុទ្ធ ។ បន្ទាប់ពីពួកគេបានប្រាប់ថា ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាពួកគេឲ្យស្ថាបនាដំណាក់មួយឡើង ចូរពន្យល់ថា « ដំណាក់ » នោះ ព្រះអម្ចាស់សំដៅទៅលើព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ខឺតឡង់ គឺជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធដំបូងគេ ដែលបានសាងសង់នៅក្នុងគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រានេះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបើករូបថតនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធខឺតឡង់ នៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ (រូបថតប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រ រូបថតទី ៩ « ព្រះវិហារបរិសុទ្ធខឺតឡង់ ») ។

សូមពន្យល់ថា ព្រះវិហារបរិសុទ្ធខឺតឡង់ចំណាយពេលប្រហែលជាបីឆ្នាំដើម្បីសាងសង់ ។ បន្ទាប់ពីព្រះវិហារបរិសុទ្ធត្រូវបានឧទ្ទិសឆ្លងនៅថ្ងៃទី ២៧ ខែមិនា ឆ្នាំ ១៨៣៦ ព្រះអម្ចាស់បានចាប់ផ្ដើមបំពេញការសន្យារបស់ទ្រង់ដើម្បីប្រទានឲ្យពួកបរិសុទ្ធដោយអំណាច ហើយពួកគេបានទទួលបទពិសោធន៍នៃពរជ័យខាងវិញ្ញាណដ៏អស្ចារ្យ ។ ឧទាហរណ៍ ព្រះអម្ចាស់បានលេចមកយ៉ូសែប ស៊្មីធ និង អូលីវើរ ខៅឌើរ ដោយផ្ទាល់នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធខឺតឡង់ ហើយបានប្រកាសថា គាត់បាន « បានទទួលដំណាក់នេះ » (គ. និង ស. ១១០:៧) ។ ទ្រង់បានបញ្ជូនសាទូតសួគ៌បីអង្គមកផងដែរគឺ– ម៉ូសេ អេលីយ៉ា និង អេលីយ៉ាស– ដើម្បីស្ដារឡើងវិញនូវកូនសោបព្វជិតភាពសំខាន់លើផែនដី ។ កូនសោទាំងនេះ នឹងផ្ដល់ដល់ពួកបរិសុទ្ធនូវសិទ្ធិអំណាចដើម្បីធ្វើពិធីបរិសុទ្ធក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ហើយផ្សាភ្ជាប់គ្រួសារសម្រាប់ភាពអស់កល្បជានិច្ច ។ បន្ថែមពីលើនោះ « បានប្រគល់ដល់យើងនូវកូនសោទាំងឡាយនៃការប្រមូលសាសន៍អ៊ីស្រាអែល » ត្រូវបានស្ដារឡើងវិញក្នុងគ្រានេះ (គ. និង ស. ១១០:១១) ។ ជាលទ្ធផល អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាត្រូវបានហៅ ហើយផ្ដល់សិទ្ធិអំណាចដើម្បីបង្រៀនដំណឹងល្អនៅទូទាំងផែនដី ។

មេរៀនតូចៗទី ៣– កិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនា

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៦–៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម រកមើលបទបញ្ញត្តិដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកបរិសុទ្ធ បន្ទាប់ពីពួកគេបានមកដល់រដ្ឋ អូហៃអូ ។ បន្ទាប់ពីសិស្សបានអានខទាំងឡាយហើយ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើបទបញ្ញត្តិអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកបរិសុទ្ធ ?
- យោងតាម ខ ៦ តើអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាទាំងនេះផ្សាយដំណឹងល្អយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើការណ៍នេះស្រដៀងគ្នាទៅនឹងរបៀបដែលអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ផ្សាយដំណឹងល្អនៅសព្វថ្ងៃយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថា នៅពេលព្រះវិហារបរិសុទ្ធខឺតឡង់ត្រូវបានឧទ្ទិសឆ្លង ហើយកូនសោនៃការប្រមូលផ្ដុំនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែលត្រូវបានស្ដារឡើងវិញ នោះសមាជិកនៃសាសនាចក្រ បានចាប់ផ្ដើមផ្សាយដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៅច្រើនកន្លែងទៀត ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបើកបទគម្ពីររបស់ពួកគេទៅ ផែនទី ទី៣ នៅក្នុងវគ្គផែនទីប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រក្នុងគម្ពីររបស់ពួកគេ (« The New York, Pennsylvania, and Ohio Area of the USA ») ។

នៅពេលសិស្សមើលទៅផែនទី សូមរំឭកពួកគេថា ព្រះអម្ចាស់ បានសន្យានឹងពួកបរិសុទ្ធថា ទ្រង់នឹងបញ្ជូនពួកគេឲ្យចេញទៅផ្សាយ « នៅក្នុងចំណោមគ្រប់អស់ទាំងសាសន៍ » (គ. និង ស. ៣៨:៣៣) ។ សូមពន្យល់ថា ទីក្រុងខឺតឡង់ គឺជាកន្លែងពិសេសមួយ ដើម្បីចាប់ផ្ដើមបញ្ជូនអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាទៅទូទាំងពិភពលោក ។ ទីក្រុងខឺតឡង់ គឺនៅជិតនឹងផ្លូវសំខាន់មួយចំនួនសម្រាប់ការធ្វើដំណើរនៅក្នុងសហរដ្ឋ ។ ចេញពីទីក្រុងខឺតឡង់ អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាត្រូវធ្វើដំណើរក្នុងរយៈពេលខ្លីដើម្បីទៅជិះទូកនៅទន្លេធំៗ និងព្រែក អ៊ីរីន របស់អាមេរិក ។ ពួកគេក៏អាចចេញចូលទៅប្រព័ន្ធផ្លូវជាតិនៅខាងត្បូង ហើយប្រព័ន្ធព្រែកជីកនៅខាងជើងផងដែរ ។ ដោយសារតែការណ៍នេះ ទីក្រុងខឺតឡង់ គឺជាកន្លែងចេញដំណើរបេសកកម្មទៅប្រទេសកាណាដា ទៅផ្នែកផ្សេងៗទៀតនៃសហរដ្ឋ និងអាណាចក្រប្រទេសអង់គ្លេស ។

សូមពន្យល់ថា ដោយសារតែកិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនា អំឡុងគ្រានេះ សមាជិកភាពនៃសាសនាចក្រ នៅទូទាំងពិភពលោកបានកើនឡើងដល់រាប់ពាន់នាក់ ។ នៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៧ អែលឌើរ ហ៊ីប៊ើ ស៊ី឴ ឃីមបឹល និង អូរសុន ហៃឌ ត្រូវបានហៅទៅជាមួយនឹងមនុស្សប្រាំនាក់ទៀតក្នុងបេសកកម្មមួយទៅអាណាចក្រប្រទេសអង់គ្លេស ជាកន្លែងដែលពួកគេបានធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកឲ្យប្រជាជនប្រហែលជា ២,០០០ នាក់ ។ ត្រឹមឆ្នាំ ១៨៣៨ នៅពេលពួកបរិសុទ្ធចាកចេញពីក្រុងខឺតឡង់ ដោយសារតែការបៀតបៀន នោះមានសមាជិកសាសនាចក្រប្រហែលជា ២,០០០ នាក់ រស់នៅក្នុងទីក្រុងខឺតឡង់ ហើយមានជិតដល់ ១, ៨០០០ នាក់នៅទូទាំងពិភពលោក ។

មេរៀនតូចៗទី ៤– វិវរណៈ និងព្រឹត្តការណ៍សំខាន់ដទៃទៀត

សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៦១ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ។ បន្ទាប់ពីពួកគេបានបញ្ចប់ការអាន សូមចង្អុលបង្ហាញថា បន្ទាប់ពី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានមកដល់រដ្ឋ អូហៃអូ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលប្រាប់លោកថា គាត់នឹង « ទទួលវិវរណៈថែមទៅលើវិវរណៈ » បើលោកនឹងសូមដល់ព្រះ ។ បន្ទាប់មក សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបើកទៅតារាងលំដាប់មាតិកានៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា (មាននៅបន្ទាប់ពីសេចក្ដីផ្ដើម) ។ សូមឲ្យពួកគេកំណត់ទីតាំងដែលវិវរណៈភាគច្រើនបំផុតបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ត្រូវបានទទួល ។ បន្ទាប់ពីពួកគេបានរកឃើញថា វិវរណៈភាគច្រើនត្រូវបានទទួលនៅក្នុងរដ្ឋ អូហៃអូ សូមពន្យល់ថា វិវរណៈយ៉ាងច្រើននៅរដ្ឋ អូហៃអូ បានបំពេញតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

ដើម្បីបង្ហាញសិស្សក្នុងថ្នាក់នូវវិវរណៈសំខាន់ៗមួយចំនួន ដែលបានទទួលនៅក្នុងរដ្ឋ អូហៃអូ សូមចាត់តាំងកណ្ឌ ដកស្រង់ពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ដូចខាងក្រោមមួយ ឬពីរ ដល់សិស្សម្នាក់ៗ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦, ៨៩, ១០៧, ១៣៧ ។

សម្រាប់កណ្ឌនិមួយៗ សូមឲ្យសិស្សដែលបានចាត់អានសេចក្ដីណែនាំកណ្ឌ និងមើលត្រួសៗពីសេចក្ដីសង្ខេបកណ្ឌ ដែលមាននៅមុនខទីមួយ ។ បន្ទាប់មក អញ្ជើញសិស្សម្នាក់ៗឲ្យរៀបរាប់អំពី មូលហេតុដែលកណ្ឌដែលបានចាត់ដល់ពួកគេគឺសំខាន់ ។ នៅពេលពួកគេពិពណ៌នា សូមប្រាកដថា ពួកគេរៀបរាប់ដូចខាងក្រោម ៖

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦, ១៣៧ (វិវរណៈអំពីកម្រិតទាំងបីនៃសិរីល្អ និងការនិមិត្តអំពីនគរស្ថានសួគ៌) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៩ (ពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃ) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧ (វិវរណៈអំពីបព្វជិតភាព)

បន្ទាប់ពីសិស្សម្នាក់ៗអាចបានរាយការណ៍ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកគិតថាវាយ៉ាងណាដែរចំពោះពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងរដ្ឋ អូហៃអូ ដើម្បីស្ដាប់ឮសេចក្ដីពិតទាំងនេះខ្លះៗជាលើកដំបូង ?

សូមពន្យល់ថា បន្ថែមទៅលើសេចក្ដីពិតដែលបានបើកសម្ដែងទាំងនេះ ព្រះអម្ចាស់ ក៏បានណែនាំយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ឲ្យរៀបចំថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រអំឡុងគ្រានេះផងដែរ ។ គណៈប្រធានទីមួយ កូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ និងកូរ៉ុមនៃពួកចិតសិបនាក់ ត្រូវបានបង្កើតឡើងជាផ្លូវការ ខណៈពេលដែលពួកបរិសុទ្ធបានរស់នៅក្នុងរដ្ឋ អូហៃអូ ។ បន្ថែមពីលើនោះ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានបន្តកិច្ចការរបស់លោកនៅក្នុងការបកប្រែព្រះគម្ពីរប៊ីប ។

ការផ្ដុយ និងការក្បត់សាសនា រុកគួនពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋអូហៃអូ

បន្ទាប់ពីសិស្សបានបញ្ចប់សកម្មភាពខាងលើហើយ សូមពន្យល់ថា ទន្ទឹមនឹងពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានប្រទានពរយ៉ាងច្រើន មកពីព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងរដ្ឋ អូហៃអូ នោះសាតាំងក៏បានបង្កើនការផ្ទុយទាស់នឹងសាសនាចក្រដំណាលគ្នានោះផងដែរ ។ ពេលពួកបរិសុទ្ធបានមកដល់ទីក្រុងខឺតឡង់ភ្លាម នោះពួកអ្នកប្រឆាំងនឹងពួកមរមន បានចាប់ផ្ដើមវាយប្រហារមកលើសាសនាចក្រ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ទាក់ទងនឹងស្ថានភាពទាំងនេះ ៖

« មានរបាយការណ៍ខុសឆ្គង ការកុហក និងរឿងឆ្កួតលីលាជាច្រើន ត្រូវបានបោះពុម្ពនៅក្នុងកាសែត ហើយផ្សាយទៅគ្រប់ទិសទី ដើម្បីរាំងមនុស្សកុំឲ្យរៀនពីកិច្ចការនេះ ឬឱបក្រសោបយកសេចក្ដីជំនឿ » (នៅក្នុង *History of the Church,* ១:១៥៨) ។

សូមពន្យល់ថា របាយការណ៍អវិជ្ជមានទាំងនេះមួយចំនួន ត្រូវបានចាប់ផ្ដើមដោយមនុស្សមួយចំនួនដែលបានចាកចេញពីសាសនាចក្រសម្រាប់មូលហេតុផ្សេងៗ ។ ឧទាហរណ៍ នៅក្នុងខែកញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៣១ សមាជិកចាស់របស់សាសនាចក្រម្នាក់ឈ្មោះ អែសរ៉ា ប៊ូស បានព្យាយាមឃាត់មនុស្សកុំឲ្យចូលរួមនៅក្នុងសាសនាចក្រ ហើយបានបោះពុម្ពសំបុត្រចំនួនប្រាំបួនច្បាប់ដែលប្រាប់លម្អិតអំពីការរិះគន់របស់គាត់អំពីសាសនាចក្រ (សូមមើល *Documents, Volume ១: ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨២៨–ខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣១* vol. ១ of the Documents series of*The Joseph Smith Papers* [ឆ្នាំ ២០១៣], ២០៣–៤; សូមមើលផងដែរ *Church History in the Fulness of Times Student Manual* បានបោះពុម្ពជាលើកទី ២ ។ [Church Educational System manual, ឆ្នាំ ២០០៣], ១១៣–១៥) ។ សំបុត្រទាំងនេះ បានបង្កើតជាការរុកគួនដល់សាសនាចក្រ ។ ការបៀតបៀន ដែលជាលទ្ធផលមកពីឥទ្ធិពលដូច្នេះ ជួនកាលធ្វើឲ្យមានអំពើហិង្សាជាពិសេសចំពោះព្យាការី និងអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រដទៃទៀត ។

នៅក្នុងឧប្បទ្ទវហេតុដ៏ធ្ងន់ធ្ងរមួយ នៅយប់ថ្ងៃទី ២៤ ខែមិនា ឆ្នាំ ១៨៣២ មានពួកមនុស្សកំណាចចំនួន ២៥ ទៅ ៣០ នាក់ បានវាយប្រហារលើផ្ទះរបស់ ចន ចនសុន នៅហៃរ៉ាំ រដ្ឋ អូហៃអូ ជាកន្លែងដែល យ៉ូសែប និង អិមម៉ា កំពុងស្នាក់នៅ ។

បុរសទាំងនោះបានចូលទៅចាប់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ ហើយបានទាញលោកចេញមកក្រៅផ្ទះទាំងយប់ ។ ពួកគេបានច្របាច់កលោក បានវាយលោក ហើយបានព្យាយាមចាក់អាសុីតមួយដបតូចចូលទៅក្នុងមាត់របស់លោក ដែលធ្វើឲ្យបាក់ធ្មេញរបស់លោកមួយ បណ្ដាលឲ្យលោកក្រោយមកនិយាយចេញតែសំឡេងខ្សាវៗ។ បន្ទាប់មកពួកគេបានចាក់ជ័រកៅស៊ូ និងបិទរោមសត្វពេញខ្លួនលោក ហើយទុកលោកចោល ។ នៅពេលយ៉ូសែប មានកម្លាំងបន្តិចមកវិញ លោកបានខិតខំត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ។ នៅពេលលោកបានទៅដល់មាត់ទ្វា ហើយអិមម៉ាបានឃើញលោកមានសុទ្ធតែជ័រកៅស៊ូពេញខ្លួន ដែលបានមើលទៅដូចជាឈាម នោះនាងបានសន្លប់បាត់ស្មារតី ។ មិត្តភក្ដិជាច្រើន បានចំណាយពេលពេញមួយយប់ ដើម្បីជួយលាងសម្អាតជ័រកៅស៊ូនោះ ។ នៅថ្ងៃស្អែកឡើង ដែលត្រូវជាថ្ងៃអាទិត្យ នោះ យ៉ូសែប បានផ្សាយទេសនកថាមួយ ដែលក្នុងនោះមានពួកមនុស្សកំណាចមួយចំនួនបានមកចូលរួមផងដែរ ។ បន្ទាប់ពីទេសនកថា នោះយ៉ូសែប បានធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកឲ្យមនុស្សបីនាក់ ។ (សូមមើល *ប្រវត្តិនៃសាសនាចក្រ* ១:២៦១–៦៥)។

អំឡុងពេលដែលមានបញ្ហា និងការច្របូកច្របល់ក្នុងការវាយប្រហារនេះ ទ្វាផ្ទះបានបើកចំហរចោល ។ ដែលជាលទ្ធផលបណ្ដាលឲ្យកូនប្រុសរបស់ យ៉ូសែប ឈ្មោះយ៉ូសែប មើរដក់ ស៊្មីធ ដែលកំពុងមានជំងឺកញ្ជ្រិលនោះ កើតជម្ងឺ « គ្រុនផ្ដាសសាយធំ » ហើយបានស្លាប់ក្នុងរយៈពេលប្រាំថ្ងៃក្រោយមក ។ នៅយប់ដដែលនោះ ស៊ីឌនី រិកដុន បានដើរអូសជើងរបស់គាត់មកពីផ្ទះ ។ ក្បាលរបស់គាត់បានត្រូវបែកយ៉ាងដំណំ ដោយសារតែដួលទៅបោកលើដីរឹងនោះ ហើយគាត់ត្រូវវង្វេងវង្វាន់អស់ជាច្រើនថ្ងៃ ។ (សូមមើល *History of the Church* ១:២៦៥) ។

សូមពន្យល់ថា មិនថាមានការលំបាកដូចនេះ និងការលំបាកផ្សេងៗទៀតប៉ុណ្ណោះទេ ពួកបរិសុទ្ធបានបន្តប្រមូលផ្ដុំគ្នានៅទីក្រុងខឺតឡង់ ជាពិសេសចាប់ពីឆ្នាំ ១៨៣៦ ទៅដល់ឆ្នាំ ១៨៣៨ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការបៀតបៀនបានមានកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរឡើងៗ អំឡុងនិទាឃរដូវ ឆ្នាំ ១៨៣៨ ដែលពួកបរិសុទ្ធភាគច្រើន ត្រូវបានបង្ខំឲ្យចាកចេញពីរដ្ឋ អូហៃអូ ។ អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រមួយចំនួន រួមមានទាំង យ៉ូសែប ស៊្មីធ, ស៊ីឌនី រិកដុន និង ព្រិកហាំ យ៉ង់ ត្រូវរត់ភៀសខ្លួនពីទីក្រុងខឺតឡង់ ដើម្បីសុវត្ថិភាពជីវិតរបស់ពួកលោក ។

សូមបញ្ចប់មេរៀនដោយការថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ទោះជាសាសនាចក្របានជួបនឹងការសាកល្បង ព្រមទាំងការបៀតបៀនយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងទីក្រុងខឺតឡង់ក្ដី ក៏ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរដល់អ្នកទាំងឡាយដែលបន្តនៅស្មោះត្រង់យ៉ាងច្រើនអនេកផងដែរ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៦–៤០; នៅរដ្ឋអូហៃអូ (មេរៀនទី ៩)

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោមនេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃព្រឹត្តិការណ៍ គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៦–៤០ និង « នៅរដ្ឋ អូហៃអូ » (មេរៀនទី ៩) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៦–៣៧)

តាមរយៈវិវរណៈមួយទៅកាន់ អែតវើត ប៉ាទ្រិច ពីមុនបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់គាត់ សិស្សបានរៀនថាអ្នកកាន់បព្វជិតភាព ត្រូវបានហៅឲ្យផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយត្រូវតែមានភាពស្អាតស្អំ ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨)

នៅពេលសិស្សបានសិក្សាព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលឲ្យពួកបរិសុទ្ធប្រមូលគ្នីគ្នាទៅរដ្ឋ អូហៃអូ នោះពួកគេបានឃើញថាព្រះអម្ចាស់ជ្រាបដឹងការណ៍គ្រប់យ៉ាង ថាទ្រង់អាចព្រមានយើងអំពីគ្រោះថ្នាក់ ហើយថាទ្រង់ប្រទានបទបញ្ញត្តិដល់យើងសម្រាប់ជាការការពារខ្លួនយើង ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថា ព្រះអម្ចាស់បានសន្យាដល់ពួកបរិសុទ្ធថា ប្រសិនបើពួកគេធ្វើតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ពួកគេនឹងត្រូវបានរៀបចំ ហើយនឹងពុំខ្លាចឡើយ ។

ថ្ងៃទី ៣ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៩–៤០)

ព្រះអម្ចាស់បានដឹកនាំអាចារ្យប្រូតេស្តង់ឈ្មោះ យ៉េម្ស ខូវ៉ល ឲ្យទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយផ្សាយអំពីភាពពោរពេញនៃដំណឹងល្អ ។ ចេញពីការណែនាំនេះ សិស្សបានរៀនថា ប្រសិនបើយើងទទួលយកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះទ្រង់នឹងប្រទានឲ្យយើងនូវអំណាចដើម្បីក្លាយទៅជាបុត្រា និង បុត្រីរបស់ទ្រង់ ។ សិស្សក៏បានឃើញផងដែរថាពរជ័យដែលបានសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺស្របទៅតាមការស្ដាប់តាមសំឡេងរបស់ទ្រង់ ។ យ៉េម្ស ខូវ៉ល បានបដិសេធការអញ្ជើញរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះដើម្បីជ្រមុជទឹក ។ សិស្សបានរៀនថា ភាពភ័យខ្លាច និង ភាពខ្វល់ខ្វាយនៃលោកិយ អាចបណ្ដាលឲ្យយើងបដិសេធព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។

មេរៀនទី ៤ (នៅរដ្ឋអូហៃអូ)

មេរៀននេះនឹងផ្ដល់ទស្សនៈមួយដល់សិស្ស អំពីបទពិសោធន៍របស់ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងរដ្ឋអូហៃអូ ពីឆ្នាំ ១៨៣១ ដល់ ឆ្នាំ ១៨៣៨ ។ សិស្សបានរៀនថា ព្រះអម្ចាស់បានសន្យាដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងរដ្ឋអូហៃអូថា ទ្រង់នឹងបើកសម្ដែងក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ និង ប្រទានអំណាចពីស្ថានខ្ពស់ដល់ពួកគេ ។ ក្រៅពីនោះ ព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសថាទ្រង់នឹងហៅពួកបរិសុទ្ធឲ្យផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អនៅទូទាំងពិភពលោក ។ សិស្សបានរៀនពី របៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានវិវរណៈជាច្រើនដល់ពួកបរិសុទ្ធ ហើយបានបំពេញសេចក្ដីសន្យារបស់ទ្រង់ ទោះបីជាមានសេចក្ដីទំនាស់ និង ការបៀតបៀនក៏ដោយ ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរអំពីព្រឹត្តិការណ៍ និង សេចក្ដីទំនាស់ដ៏អកុសលមួយចំនួន ដែលពួកបរិសុទ្ធបានជួបប្រទះអំឡុងពេលនៅក្នុងរដ្ឋអូហៃអូ ។

សេចក្ដីផ្ដើម

ព្រះអម្ចាស់ពុំគ្រាន់តែណែនាំពួកបរិសុទ្ធឲ្យប្ដូរទីលំនៅទៅរដ្ឋអូហៃអូតែប៉ុណ្ណោះទេ ទ្រង់ក៏បានប្រទានព្រះឱវាទដល់ពួកគេនូវរបៀបប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នានឹងគ្នា ។ នៅក្នុងមេរៀននេះ សិស្សនឹងរៀនអំពីការបញ្ជារបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទឲ្យមានសាមគ្គីភាព ហើយផ្ដល់តម្លៃឲ្យមនុស្សដទៃដូចយើងផ្ដល់តម្លៃដល់ខ្លួនឯងដែរ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៦–៣៨

ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានបញ្ជាឲ្យមានសាមគ្គីភាព

សូមចែកសិស្សជាពីរក្រុម ហើយឲ្យវត្ថុចម្រុះផ្សេងគ្នាដល់ក្រុមនិមួយៗ ដែលអាចប្រើវាដើម្បីសាងសង់អគារ (វត្ថុទាំងនោះរួមមានដូចជា ឈើដុំតូចៗ ពែងក្រដាស ឬ ប្រអប់ទទេតូចៗ) ។ សូមប្រាកដថាមានមួយក្រុមត្រូវទទួលវត្ថុទាំងនោះច្រើនជាង ឬ ធំជាងក្រុមផ្សេងទៀត ។

សូមសរសេរឃ្លាខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *សូមធ្វើប៉មមួយឲ្យខ្ពស់តាមដែលអាចធ្វើបានដោយប្រើវត្ថុទាំងនេះ ។* សូមកុំនិយាយថាសកម្មភាពនេះគឺជាការប្រកួត ឬ និយាយឲ្យពួកគេសាងសង់ប៉មពីរឡើយ ។ សិស្សទំនងជាគិតថា ក្រុមទាំងពីរកំពុងប្រកួតប្រជែងគ្នា ។ ប្រសិនបើពួកគេសួរសំណួរថា តើពួកគេគួរតែធ្វើការរួមគ្នា ឬ ធ្វើការតែតាមក្រុមរៀងៗខ្លួន នោះគ្រាន់តែប្រាប់ពួកគេថានូវគោលបំណងនោះម្ដងទៀតថា ៖ ពួកគេត្រូវសាងសង់ប៉មមួយឲ្យបានខ្ពស់តាមតែអាចធ្វើបាន ។

សូមទុកពេលមួយនាទីដើម្បីឲ្យពួកគេបញ្ចប់កិច្ចការនេះ ។ បន្ទាប់ពីសកម្មភាពនេះ សូមឲ្យពួកគេវាយតម្លៃថាតើនរណាគឺជា « អ្នកឈ្នះ » ។ បន្ទាប់ពីសិស្សបានចែកចាយគំនិតរបស់ខ្លួនហើយ សូមប្រាប់ពួកគេថា ដើម្បីកំណត់ថាពួកគេបានជោគជ័យ ប៉ុណ្ណែនៅក្នុងសកម្មភាពនេះ នោះពួកគេនឹងត្រូវតែសិក្សាឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបានប្រទានឲ្យពួកបរិសុទ្ធ នៅពេលពួកគេត្រូវបានរៀបចំខ្លួនឲ្យប្ដូរទីលំនៅទៅរដ្ឋ អូហៃអូ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរកមើលការយល់ដឹងពីសកម្មភាពនេះ ទៅនឹងជីវិតរបស់ពួកគេផងដែរ នៅពេលពួកគេសិក្សាការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ចំពោះពួកបរិសុទ្ធកាលពីជំនាន់មុន ។

សូមឲ្យសិស្សនឹកឡើងវិញអំពីមូលហេតុ ដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យប្រមូលផ្ដុំគ្នាទៅរដ្ឋអូហៃអូ ។ (ប្រសិនបើចាំបាច់ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យរំឭកការកត់ចំណាំរបស់ខ្លួននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៧–៣៨ និង នៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ហេតុសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។ ចម្លើយរបស់សិស្សគួរតែរួមមានទាក់ទងនឹង គ្រោះថ្នាក់ដែលពួកបរិសុទ្ធកំពុងជួបប្រទះនៅទីក្រុងនូវ យ៉ោក ព្រមទាំងពរជ័យដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាថា ប្រទានដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់នៅពេលពួកគេបានប្រមូលផ្ដុំគ្នារដ្ឋអូហៃអូ ។

សូមពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំពួកបរិសុទ្ធទាក់ទងនឹងការប្ដូរទីលំនៅរបស់ពួកគេទៅរដ្ឋអូហៃអូ នោះទ្រង់បានប្រទានព្រះឱវាទដល់ពួកគេស្ដីពីរបៀបដែលពួកគេត្រូវប្រព្រឹត្តចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:២៣–២៥ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលនូវឃ្លាមួយ ដែលបង្រៀនពីរបៀប ដែលយើងអាចប្រព្រឹត្តិចំពោះមនុស្សដទៃទៀត ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលថា ឲ្យយើងគួរតែប្រព្រឹត្តិចំពោះមនុស្សដទៃយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើអ្នកគិតថា ការគោរពបងប្អូនខ្លួនដូចជាខ្លួនឯងផ្ទាល់ មានន័យយ៉ាងដូចម្ដេច ? (បន្ទាប់ពីសិស្សបានឆ្លើយហើយ សូមសរសេរគោលការណ៍ខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **យើងត្រូវឲ្យតម្លៃអ្នកដទៃឲ្យបានច្រើនដូចជាយើងឲ្យតម្លៃដល់ខ្លួនយើងដែរ)**
- តើមានអ្វីកើតឡើងខ្លះពេលមនុស្សគិតថា ខ្លួនគេមានតម្លៃច្រើនជាង ឬល្អប្រសើរជាងអ្នកដទៃនោះ ?
- តើពរជ័យអ្វីខ្លះអាចត្រូវបានប្រទានមកដល់យើង ក្នុងនាមជាសាសនាចក្រទាំងមូល ឬ ជាបុគ្គលផ្ទាល់ នៅពេលយើងពុំចាត់ទុកខ្លួនយើងថាមានតម្លៃជាងអ្នកដទៃនោះ ?

សូមលើកក្រណាត់ស្អាត និង កន្ទបមួយដុំឡើង ។ សូមសួរសិស្សថា តើពួកគេចង់យកក្រណាត់ណាមួយមកស្លៀក ? សូមពន្យល់ថា ដើម្បីជួយពួកបរិសុទ្ធឲ្យយល់ពីគោលការណ៍នេះ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានបានប្រទាននូវរឿងប្រៀបប្រដូចមួយ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:២៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលរបៀបដែលបុរសក្នុងរឿងប្រដូចនេះ បានប្រព្រឹត្តចំពោះកូនប្រុសៗរបស់ខ្លួន ។

- តើអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា ប្រសិនបើអ្នកគឺជាកូនប្រុសដែលទទួលបានកន្ទបនោះ ?
- តើកូនប្រុសដែលទទួលបានសម្លៀកបំពាក់អាចធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីកែលម្អស្ថានភាពនេះបាន ? (គាត់គួរតែចែករំលែកនូវអ្វីដែលគាត់មានជាមួយនឹងកូនប្រុសដែលទទួលបានតិចជាងខ្លួន) ។
- តើអ្នកគិតថាមានសារលិខិតអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បង្រៀនពួកយើងនៅក្នុងរឿងប្រដូចនេះ ?

សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:២៧ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលគោលការណ៍មួយដែលព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យយើងយល់ចេញពីរឿងប្រដូចនេះ ។ សូមសរសេរគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះនៅលើក្ដារខៀន ក្បែរ

គោលការណ៍ទីមួយដែលអ្នកបានសរសេរ ៖ **ប្រសិនបើយើងមិនរួមគ្នាតែមួយទេ នោះយើងមិនមែនជាប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ឡើយ ។** អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់ដល់សិស្សគូសចំណាំ ពាក្យនៅក្នុងគម្ពីររបស់ពួកគេ ដែលបង្រៀនពីគោលការណ៍នេះ ។

- នៅក្នុងបរិបទនៃ ខ ២៧ តើពាក្យ « រួមគ្នាតែមួយ » មានន័យយ៉ាងណា ? (ដើម្បីមានសាមគ្គីភាពនឹងមនុស្សដទៃនឹងជាមួយព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងសេចក្តីសុចរិត) ។
- តើការឲ្យតម្លៃអ្នកដទៃឲ្យច្រើនដូចជាយើងឲ្យតម្លៃលើខ្លួនយើង អាចជួយយើងឲ្យប្រែក្លាយទៅជារួមគ្នាតែមួយយ៉ាងដូចម្តេច ? តើការណ៍នេះអាចជួយយើងក្លាយទៅជារួមគ្នាតែមួយនឹងព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្តេច ?
- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា យើងពុំអាចក្លាយជារាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់បានឡើយ ប្រសិនបើយើងពុំបានរួមគ្នាតែមួយនោះ ?

សូមពន្យល់ថា សមាជិកសាសនាចក្រជំនាន់មុន ដែលត្រូវបានហៅឲ្យប្រមូលផ្តុំគ្នាទៅឯរដ្ឋ អូហៃអូ គឺមានជីវប្រវត្តិផ្សេងៗគ្នា ។ អ្នកខ្លះជាម្ចាស់ចម្ការដ៏មានជោគជ័យ ហើយត្រូវបានគេគោរពរាប់អាននៅក្នុងសហគមន៍របស់ពួកគេ ខណៈដែលអ្នកដទៃទៀតមានទ្រព្យបន្តិចបន្តួច ហើយត្រូវបានចាត់ទុកថាមានវណ្ណៈទាបក្នុងសង្គម ។

- តើគោលការណ៍ទាំងឡាយនៅលើក្តារខៀន បានប្រទានពរដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅពេលដែលពួកគេប្រមូលផ្តុំគ្នាជាមួយនឹងសមាជិកដទៃទៀតនៃសាសនាចក្រនៅក្នុងរដ្ឋអូហៃអូ យ៉ាងដូចម្តេច ?

សូមនិយាយពីសកម្មភាពនៃការសាងសង់ប៉ម នៅពេលចាប់ផ្តើមមេរៀន ។ សូមឲ្យសិស្សនិយាយពីគោលបំណងនៃការសាងសង់ប៉មនោះឡើងវិញ (សាងសង់ប៉មឲ្យខ្ពស់តាមដែលពួកគេអាចធ្វើបាន) ។

- តើយើងបានសាងសង់ប៉ម ឲ្យខ្ពស់តាមដែលយើងអាចធ្វើបានដែរឬទេ ? (ប្រសិនបើក្រុមទាំងពីរបញ្ចូលបំណែករបស់ខ្លួនចូលគ្នា នោះពួកគេអាចសង់ប៉មបានខ្ពស់មែន ។ ប្រសិនបើក្រុមមួយៗធ្វើការរៀងខ្លួន នោះពួកគេប្រហែលជាអះអាងថាពួកគេបានសាងសង់ប៉មរបស់ខ្លួនបានខ្ពស់តាមដែលពួកគេអាចធ្វើបាន) ។
- ផ្អែកលើព្រះឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៣៨, តើរបៀបដ៏ល្អបំផុតអ្វីខ្លះដែលប្រើប្រាស់ដើម្បីសាងសង់ប៉មឲ្យខ្ពស់តាមដែលអាចធ្វើបាន ? (ចូលរួមគ្នាជាក្រុមតែមួយ ហើយបញ្ចូលនូវអ្វីៗដែលយើងត្រូវបានផ្តល់ឲ្យ ដើម្បីកសាងប៉មមួយ) ។
- តើស្ថានភាពមួយចំនួនណាខ្លះនៅក្នុងជីវិតនេះ ដែលយើងអាចត្រូវបានល្បួងឲ្យគិតតែពីផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ជាជាងស្វែងរកការស្ថាបនា និង លើកស្ទួយមនុស្សដទៃដែលនៅជុំវិញខ្លួនយើង ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានឲ្យឮនូវសេចក្តីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន ហិនរី ប៊ី អាវរិង នៃគណៈប្រធានទីមួយ ៖ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្តាប់ពីរបៀបដែលបទបញ្ញត្តិឲ្យរួមគ្នាតែមួយ ទាក់ទងទៅនឹងបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះសម្រាប់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ឲ្យប្រមូលផ្តុំគ្នា ។ អ្នកអាចផ្តល់ច្បាប់ចម្លងនៃសេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះ ឲ្យសិស្សម្នាក់ៗដើម្បីពួកគេអាចផ្ទៀងតាម ។

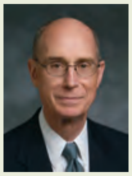

« យើងបានដឹងមកពីបទពិសោធន៍ដែលថាក្តីអំណរកើតមាន នៅពេលយើងត្រូវបានប្រទានពរជាមួយនឹងភាពសាមគ្គីគ្នា ។. . . បំណងប្រាថ្នា [ព្រះវរបិតាសួគ៌របស់យើង] គឺត្រូវបានប្រទានដល់យើងនូវបំណងដ៏ពិសិដ្ឋឲ្យមានសាមគ្គីភាពដែលវាចេញមកពីក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ចំពោះយើង ។

« ទ្រង់ពុំអាចប្រទានវាដល់យើងម្នាក់ៗនោះទេ ។ ក្តីអំណរនៃសាមគ្គីភាព ដែលទ្រង់ចង់ប្រទានឲ្យយើងយ៉ាងខ្លាំងនោះ គឺមិនឲ្យយើងតែម្នាក់ឯងទេ ។ យើងត្រូវតែស្វែងរកវា ហើយនឹងមានលក្ខណៈសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់មានវា ជាមួយនឹងអ្នកផ្សេងទៀត ។ វាមិនគួរឲ្យភ្ញាក់ផ្អើលទេដែលព្រះជម្រុញយើងឲ្យប្រមូលផ្តុំគ្នា ដូច្នេះទើបទ្រង់អាចប្រទានពរដល់យើង ។ ទ្រង់ចង់ឲ្យយើងរួបរួមគ្នានៅក្នុងក្រុមគ្រួសារ ។ ទ្រង់បានបង្កើតថ្នាក់ វួដ និងសាខាជាច្រើន ហើយបានបញ្ជាយើងឲ្យជួបជុំគ្នាជារឿយៗ ។ នៅក្នុងការរួបរួមគ្នាទាំងនោះ ដែលព្រះបានរៀបចំសម្រាប់យើង នោះជាឱកាសដ៏អស្ចារ្យរបស់យើង ។ យើងអាចអធិស្ឋានហើយធ្វើការស្វែងរកភាពសាមគ្គី ដែលនឹងនាំយើងនូវសេចក្តីអំណរ និងពង្រីកអំណាចរបស់យើងដើម្បីបម្រើ » (« Our Hearts Knit as One » *Ensign* ឬ *Liahona,* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៨ ទំព័រ ៦៩) ។

- យោងតាមប្រធាន អាវរិង ហេតុអ្វីព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យយើងរួបរួមគ្នា ?
- តើលោកបានមានប្រសាសន៍ថាសាមគ្គីភាពនាំពរជ័យអ្វីខ្លះមកកាន់យើង ?

- តើសេចក្ដីថ្លែងការរបស់ប្រធាន អាវរិង ជួយយើងឲ្យយល់ពីមូលហេតុដែលយើងត្រូវរួបរួមគ្នាជាក្រុមគ្រួសារយ៉ាងដូចម្ដេច ? ជាសមាជិកសាសនាចក្រយ៉ាងដូចម្ដេច ? ជាសិស្សថ្នាក់សិក្ខាសាលាមួយយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើពរជ័យអ្វីខ្លះ ដែលកើតមានមកពីការប្រមូលផ្ដុំគ្នាជាមួយមនុស្សដទៃដែលអ្នកបានទទួលនោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចំណាយពេលពីរបីនាទី ដើម្បីសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ខ្លួន អំពីអ្វីដែលពួកគេអាចធ្វើ ដើម្បីរួមគ្នាតែមួយជាមួយនឹងក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ ជាមួយយុវជន និងយុវនារីនៅក្នុងកូរ៉ុម និងថ្នាក់រៀននៅព្រះវិហាររបស់ពួកគេ ហើយនឹងជាមួយព្រះអម្ចាស់ ។ ក្រោយពីទុកពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយពីអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរ ។ អ្នកអាចនឹងចង់ចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីពរជ័យនៃការរួបរួមគ្នាតែមួយជាមួយគ្នា និង ការផ្ដល់តម្លៃដល់មនុស្សដទៃ ដូចដែលយើងផ្ដល់តម្លៃឲ្យខ្លួនយើង ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៩–៤០

ព្រះអម្ចាស់ផ្ដល់ការអញ្ជើញទៅដល់ យ៉េម្ស ខូវិល

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរំឭកឡើងវិញថា នរណាគឺជាយ៉េម្ស ខូវិល ហើយថាតើមានអ្វីបានកើតឡើងចំពោះគាត់ ដោយការអានក្បាលកណ្ឌ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៩ និង ៤០ ។ នៅថ្ងៃទី ៥ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៨៣១ យ៉េម្ស ខូវិល ត្រូវបានបញ្ជាដោយព្រះអម្ចាស់ឲ្យទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក (សូមមើល គ. និង ស. ៣៩:១០) ។ ប៉ុន្តែគាត់ពុំបានគោរពតាមការសន្យារបស់ខ្លួនដើម្បីធ្វើតាមការបញ្ជារបស់ព្រះឡើយ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤០:១–៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សនិយាយពីមូលហេតុដែលយ៉េម្ស ខូវិល បានបដិសេធការអញ្ជើញរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះគាត់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយ ពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀនចេញពីខគម្ពីរទាំងនេះអំពីសារៈសំខាន់នៃការរក្សាសេចក្ដីសញ្ញា ដែលពួកគេបានធ្វើជាមួយព្រះអម្ចាស់ ។

មេរៀនបន្ទាប់ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤១–៤៤)

ដើម្បីរៀបចំសិស្សសម្រាប់ការសិក្សារបស់ខ្លួននៅ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤១–៤៤, អ្នកក៏អាចអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិចារណាសំណួរខាងក្រោម ៖ តើគ្រោះថ្នាក់នៃការតម្រេកសម្រើបចង់បានមានអ្វីខ្លះ ? តើយើងគួរតែបង្រៀននៅក្នុងសាសនាចក្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយរបៀបណា ? តើសេចក្ដីស្លាប់នឹងមានរសជាតិយ៉ាងដូចម្ដេចចំពោះអស់អ្នកដែលសុចរិត ? សូមពន្យល់ថានៅក្នុងមេរៀនបន្ទាប់ សិស្សនឹងមានឱកាសរៀនពីចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ ចំពោះសំណួរទាំងនេះ ព្រមទាំងរៀនអំពីក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

មេរៀនទី ៤៦

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤១

បុព្វកថា

នៅក្នុងខែធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣០ ព្រះអម្ចាស់ បានបញ្ជាដល់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យផ្លាស់ទៅរដ្ឋ អូហៃអូ ជាកន្លែងដែលពួកគេនឹងទទួលក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ (សូមមើល គ. និង ស. ៣៧:៣, ៣៨:៣២) ។ លីម៉ាន ខុព្លី ជាសមាជិកម្នាក់នៃសាសនាចក្រ ក្នុងរដ្ឋ អូហៃអូ បានផ្ដល់ឲ្យដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន និងក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេនូវ « ផ្ទះ និងស្បៀងអាហារ » (សេចក្ដីផ្ដើម កណ្ឌ គ. និង ស. ៤១) ។ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤១ នៅថ្ងៃទី ៤ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៣១ មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីលោកបានមកដល់រដ្ឋ អូហៃអូ ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់ បានណែនាំព្យាការី និងអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រដទៃទៀតឲ្យអធិស្ឋានដើម្បីទទួលក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ ។ បន្ថែមពីលើនោះ ទ្រង់បានបញ្ជាក់ពីកន្លែងដែល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន គួររស់នៅ ហើយបានហៅ អែតវឺត ប៉ាទ្រិច ឲ្យធ្វើជាប៊ីស្សពទីមួយនៃសាសនាចក្រ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤១:១–៦

ព្រះអម្ចាស់បង្រៀនថា ពួកសិស្សដ៏ពិតនឹងរក្សាក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីអ្វីដែលនាំមកនូវក្ដីរីករាយ ឬស្វែងរកសេចក្ដីអំណរនៅក្នុងការធ្វើរឿងអ្វីមួយ ។

- តើអ្នករីករាយ ឬពេញចិត្តក្នុងការធ្វើអ្វីខ្លះ ?
- តើអ្នកគិតថាព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនៅក្នុងការធ្វើអ្វី ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤១:១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់អំពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ សព្វព្រះហឫទ័យនៅក្នុងការធ្វើនោះ ។

- តើព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យក្នុងការធ្វើអ្វី ? (ប្រទានពរដល់រាស្ត្រទ្រង់ « ព្រះពរដ៏ប្រសើរបំផុត ជាងព្រះពរទាំងអស់ ») ។

នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការមិនពេញលេញដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យប្រទានពរដល់យើង នៅពេល. . .*

- យោងតាម ខ ១ តើយើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីទទួលពរជ័យទាំងឡាយ ដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យប្រទានដល់យើង ? (អ្នកអាចចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា *ប្រុងស្ដាប់* មានន័យថា ស្ដាប់ដោយយកចិត្តទុកដាក់ ហើយគោរពតាម ។ សូមប្រើចម្លើយរបស់សិស្ស បំពេញគោលការណ៍នៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យប្រទានពរដល់យើង នៅពេលយើងស្ដាប់ ហើយគោរពតាមទ្រង់** ។ អ្នកអាចនឹងចង់លើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យគូសចំណាំពាក្យ ឬឃ្លាទាំងឡាយ ដែលបង្រៀននូវគោលការណ៍នេះនៅក្នុងគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាថាតើពួកគេធ្លាប់មានបទពិសោធន៍នៃក្ដីអំណរ ជាលទ្ធផលមកពីការធ្វើអ្វីមួយសម្រាប់អ្នកដទៃម្នាក់ទៀតដែរឬទេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ ឬ ពីរនាក់ចែកចាយពីបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ។

- តើវាមានន័យយ៉ាងណាចំពោះអ្នក ដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យប្រទានពរដល់អ្នក ចំពោះការស្ដាប់តាមទ្រង់នោះ ?

សូមរំឭកសិស្សថា ព្រះអម្ចាស់ បានបញ្ជាឲ្យពួកបរិសុទ្ធទៅប្រមូលគ្នានៅក្នុងរដ្ឋ អូហៃអូ ។ ពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនដែលផ្លាស់ទៅរដ្ឋ អូហៃអូ បានធ្វើដំណើរដោយការលះបង់ ។ ពួកគេបានលក់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេក្នុងតម្លៃថោក ឬចាកចេញពីផ្ទះ និងទ្រព្យសម្បត្តិដោយពុំបានលក់ដូរសោះ ហើយចេញទៅរដ្ឋអូហៃអូ ដោយការគោរពប្រតិបត្តិតាមបញ្ជា ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យ តាមរយៈព្យាការីរបស់ទ្រង់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានឲ្យឮៗនូវដំណើររឿងដូចខាងក្រោម អំពី លូស៊ី ម៉ាក ស៊្មីធ (ម្ដាយរបស់ព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ) ហើយនឹងក្រុមមួយនៃសមាជិកសាសនាចក្រ ដែលគាត់បានដឹកនាំទៅកាន់រដ្ឋ អូហៃអូ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់មើលគំរូមួយអំពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានពរដល់ពួកបរិសុទ្ធ នៅពេលពួកគេបានស្ដាប់តាមបញ្ញារបស់ទ្រង់ ដើម្បីផ្លាស់ទីទៅរដ្ឋ អូហៃអូ ៖

លូស៊ី ម៉ាក ស៊្មីធ បានដឹកនាំក្រុមមួយដែលមានសមាជិកសាសនាចក្រចំនួន ៨០ នាក់ចេញពី ភូមិ ហ្វាយ៉េត រដ្ឋ នូវ យ៉ោក ទៅកាន់រដ្ឋ អូហៃអូ ។ នៅពេលពួកគេធ្វើដំណើរតាមទូកនៅតាមព្រែកជីក កាយូកា និង សេនីកា ទៅ បាហ្វាឡូ រដ្ឋ នូវ យ៉ោក នោះលូស៊ី បានរំឭកដល់ពួកបរិសុទ្ធថា ពួកគេកំពុងធ្វើដំណើរតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដូចជាលីហៃពីជំនាន់ដើម ពេលគាត់បានចាកចេញពីយេរូសាឡិម ។ គាត់បានឲ្យដំបូន្មានដល់ពួកបរិសុទ្ធថា បើពួកគេនឹងស្មោះត្រង់ នោះពួកគេ « មានមូលហេតុដូចគ្នា ដើម្បីរំពឹងទុកនូវពរជ័យទាំងឡាយនៃព្រះ » (សូមមើល *History of Joseph Smith by His Mother,* បានបោះពុម្ពដោយ Preston Nibley [ឆ្នាំ ១៩៥៨], ទំព័រ ១៩៥–៩៦; *Church History in the Fulness of Times Student Manual,* បានបោះពុម្ពជាលើកទី ២ [Church Educational System manual, ឆ្នាំ ២០០៣], ទំព័រ ៩១) ។

នៅពេលពួកគេបានធ្វើដំណើរទៅដល់ បាហ្វាឡូ ពួកគេបានរកឃើញថាកំពង់ផែត្រូវបានស្ទះដោយទឹកកក រាំងមិនឲ្យទូកចេញចូលបាន ។ « បន្ទាប់ពីអស់រយៈពេលដ៏រន្ធត់ជាច្រើនថ្ងៃនៅ បាហ្វាឡូ នោះកុមារតូចៗមួយចំនួនចាប់ផ្ដើមឈឺ ហើយមនុស្សជាច្រើនក្នុងក្រុមបានស្រេកឃ្លាន ហើយបាក់ទឹកចិត្ត ។ ពួកគេបានបង់ថ្លៃដើម្បីអង្គុយនៅលើដំបូលទូក ដោយដាក់ឥវ៉ាន់របស់ពួកគេនៅលើទូក ហើយបានទទួលកន្លែងជ្រកបណ្ដោះអាសន្ន សម្រាប់ស្ត្រី និងកុមារតូចៗ រហូតដល់ព្រឹកស្អែកឡើង ។ នៅពេលពួកគេត្រឡប់មកទូកវិញ លូស៊ី បានបញ្ចុះបញ្ចូលដល់ក្រុមដែលកំពុងតែនៅទួញសោក សុំឲ្យព្រះអម្ចាស់បំបាក់ផ្ទាំងទឹកកកកម្រាស់ម្ភៃហ្វីត ដែលកកនៅកំពង់ផែនោះ » (*Church History in the Fulness of Times Student Manual,* ៩២) ។

លូស៊ី បានដាស់តឿនដល់ក្រុមរបស់គាត់ឲ្យមានសេចក្ដីជំនឿទៅលើព្រះ ហើយបានសន្យាថា បើពួកគេនឹងមានសាមគ្គីភាពនៅក្នុងការអធិស្ឋាន ហើយសុំឲ្យព្រះបំបែកផ្ទាំងទឹកកក ដែលកកកំពង់ផែនោះ នោះវានឹងបានសម្រេច ។ លូស៊ី បានពិពណ៌នាអំពីអ្វីដែលបានកើតឡើងបន្ទាប់ទៀតថា ៖ « រំពេចនោះ មានសំឡេងមួយបន្លឺឡើង ដូចជាផ្គរលាន់ ។ អ្នកបើកទូកបានស្រែកថា ‹ អ្នកគ្រប់គ្នាសូមទៅកាន់កន្លែង › ។ ដុំទឹកកកនោះបានបែកប្រេះចេញ ដោយទុកច្រកតូចមួយសម្រាប់ទូក ហើយនៅពេលទូកបានឆ្លងកាត់តាមផ្លូវតូចចង្អៀតនោះ ពោងទឹកបានហែកដោយសារតែទង្គិចនឹងមុខបែករបស់ទឹកកក ។. . . យើងបានឆ្លងផុតតែបន្តិច មុនពេលដែលទឹកកកមកជាប់គ្នាវិញម្ដងទៀតនោះ » (សូមមើល *History of Joseph Smith by His Mother,* ទំព័រ ១៩៧–២០៥) ។

- តើពួកបរិសុទ្ធទាំងនេះបង្ហាញសេចក្ដីជំនឿទៅលើព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងស្ថានភាពលំបាកនេះយ៉ាងដូចម្ដេច ? តើស្ថានភាពនេះបង្ហាញថា ព្រះអម្ចាស់បានដឹងជាមុនអំពីយើង ហើយនឹងជួយយើងយកឈ្នះលើការលំបាកទាំងនោះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤១:២–៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវការណែនាំ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកអែលឌើរនៃសាសនាចក្រ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បញ្ជាឲ្យពួកអែលឌើរនៃសាសនាចក្រធ្វើអ្វីខ្លះ ? (ទ្រង់បានបញ្ជាពួកគេឲ្យជួបជុំគ្នា ដើម្បីធ្វើសេចក្ដីព្រមព្រៀងគ្នា អធិស្ឋានដោយសេចក្ដីជំនឿ ទទួលក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ ហើយមើលថាក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ត្រូវបានរក្សាដោយសមាជិកនៃសាសនាចក្រ) ។

- យោងតាម ខ ៣ តើគោលបំណងនៃក្រឹត្យវិន័យដែលពួកអែលឌើរត្រូវទទួលគឺជាអ្វី ?

- តើការទទួលក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ អាចជាពរជ័យមួយចំពោះពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងរដ្ឋ អូហៃអូ យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា « ក្រឹត្យវិន័យ » ដែលព្រះអម្ចាស់សំដៅទៅលើនោះ គឺក្រិត្យវិន័យដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២ ជាក្រឹត្យវិន័យ នៃព្រះអម្ចាស់ចំពោះសាសនាចក្រ ។ សូមពន្យល់ដល់សិស្សថា ពួកគេនឹងសិក្សាក្រឹត្យវិន័យនេះលម្អិតនៅក្នុងមេរៀនក្រោយ ។

ដើម្បីរៀបចំសិស្សឲ្យពិពណ៌នាអំពីសេចក្ដីពិតសំខាន់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤១:៥ សូមសរសេរពាក្យដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *អ្នកជឿ* និង *ពួកសិស្ស* ។

- តើគោលគំនិតទាំងពីរនេះដូចគ្នាតាមរបៀបណា ? តើវាអាចខុសគ្នាតាមរបៀបណា ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤១:៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានមានបន្ទូលអំពីពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ ។

- យោងតាមខគម្ពីរនេះ តើលក្ខណៈមួយរបស់ពួកសិស្សនៃព្រះអង្គសង្គ្រោះគឺជាអ្វី ? (អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំពាក្យ ឬឃ្លាទាំងឡាយ ដែលបង្រៀននូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ពួកសិស្សនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ទទួលបានក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ ហើយគោរពតាម**) ។

- ហេតុអ្វីបានជាវាសំខាន់ ដែលពួកសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ត្រូវថែរក្សាបទបញ្ញត្តិ ហើយពុំគ្រាន់តែបានដឹងពីបទបញ្ញត្តិនោះ ?

ដើម្បីជួយសិស្សអនុវត្តគោលការណ៍នេះ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យរំឭកបទដ្ឋាននៅក្នុងកូនសៀវភៅ *ដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន* ដោយខ្លួនគេផ្ទាល់ ។ សូមឲ្យពួកគេជ្រើសរើសបទដ្ឋានមួយ ហើយសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីរ អំពីអ្វីដែលពួកគេចង់ធ្វើដើម្បីរស់នៅតាមបទដ្ឋាននោះបានកាន់តែប្រសើរជាងមុនបន្តិច ។ (សូមអះអាងនឹងសិស្សថា នេះគឺជាសកម្មភាពផ្ទាល់ខ្លួនមួយ ហើយពួកគេនឹងពុំសុំឲ្យចែកចាយចម្លើយរបស់ពួកគេជាមួយអ្នកដទៃទេ) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤១:៧–៨

ព្រះអម្ចាស់ ណែនាំពួកបរិសុទ្ធឲ្យស្ថាបនាគេហដ្ឋានមួយ ដែលព្យាការីអាចរស់នៅ ហើយបកប្រែ

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤១:៧–៨ ដោយការពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំពួកបរិសុទ្ធឲ្យផ្គត់ផ្គង់គេហដ្ឋានមួយ ដែលព្យាការី និងគ្រួសាររបស់លោក អាចរស់នៅ ហើយយ៉ូសែប អាចបន្តកិច្ចការរបស់លោកក្នុងការបកប្រែព្រះគម្ពីរប៊ីប ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏ផ្ដល់នូវការណែនាំសង្ខេបផងដែរចំពោះស៊ីឌនី រិកដុន ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤១:៩–១២

ព្រះអម្ចាស់ហៅ អែតវើត ប៉ាទ្រិច ឲ្យធ្វើជាប៊ីស្សពទីមួយនៃសាសនាចក្រ

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យនឹកស្រម៉ៃថា វួដរបស់ពួកគេត្រូវការប៊ីស្សពថ្មីម្នាក់ ។ សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤១:៩–១០ ដោយខ្លួនគេ រកមើលអ្វីដែលជាប់ទាក់ទងនៅក្នុងការហៅបម្រើជាប៊ីស្សពម្នាក់ ។

- យោងតាមខគម្ពីរនេះ តើមានអ្វីខ្លះ ដែលជាប់ទាក់ទងនឹងការហៅបម្រើនៃប៊ីស្សពថ្មី ? (**ប៊ីស្សព ត្រូវបានហៅដោយព្រះ បានគាំទ្រដោយសំឡេងរបស់សមាជិក ហើយបានតែងតាំងដោយសិទ្ធិអំណាចត្រឹមត្រូវ** ។ អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរគោលលទ្ធិនេះនៅលើក្ដារខៀន ។ អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា ប៊ីស្សពក្នុងវួដសព្វថ្ងៃនេះ ពុំត្រូវបានបញ្ជាឲ្យចំណាយពេលទាំងអស់របស់ពួកគាត់ « ធ្វើការឲ្យព្រះវិហារ » ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានហៅ អែតវើត ប៉ាទ្រិចឲ្យធ្វើនោះទេ) ។

- តើដែលត្រូវបាន « តែងតាំងដោយសំឡេងនៃសាសនាចក្រ » មានន័យយ៉ាងណា ? (វាមានន័យថា សមាជិកនៃសាសនាចក្រ បានផ្ដល់ការគាំទ្ររបស់ពួកគេ ឬគាំទ្រមនុស្សដែលត្រូវបានហៅដោយព្រះ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤១:១១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលលក្ខណៈដែលអែតវើត ប៉ាទ្រិច មាន ដែលនឹងជួយគាត់នៅក្នុងការហៅរបស់គាត់ ។

- តើមានលក្ខណៈអ្វីខ្លះ ដែលអែតវើត ប៉ាទ្រិច មាន ដែលអាចជួយគាត់នៅក្នុងការហៅបម្រើរបស់គាត់ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយ អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា *ឧបាយកល* គឺប្រកបដោយការបោកបញ្ឆោត ឬការលាក់ពុត ។ ហេតុដូច្នោះហើយការ « គ្មានឧបាយកល » មានន័យថាជាការស្មោះត្រង់ និងដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤១:១២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការព្រមាន ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យនៅចុងបញ្ចប់នៃវិវរណៈនេះ ។

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណា ដើម្បីប្រយ័ត្នក្នុងរបៀបដែលយើងកាន់ភ្ជាប់នូវព្រះបន្ទូលទាំងឡាយរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះនោះ? (អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា ចំពោះយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអ្នកដទៃ នេះគឺជាបទបញ្ញត្តិមួយដើម្បីរក្សាបទគម្ពីរ) ។ តើការណ៍នេះទាក់ទងនឹងអ្វីដែលយើងបានរៀនអំពីពួកសិស្សនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមជួយសិស្សឲ្យអនុវត្តគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយ

ការអនុវត្តមាននៅពេលសិស្សទាំងឡាយគិត និយាយ និង រស់នៅ ស្របតាមគោលការណ៍ទាំងឡាយ ដែលពួកគេបានរៀន ។ ប្រធាន ថូម៉ាស អេស ម៉នសុន បានមានប្រសាសន៍ថា ៖ « គោលដៅនៃការបង្រៀនដំណឹងល្អ . . .គឺមិនមែនដើម្បី ‹ ចាក់ព័ត៌មាន › ចូលទៅក្នុងចិត្តនៃ [អ្នករៀន] នោះទេ ។ . . . *គោលដៅនោះគឺដើម្បីបំផុសគំនិតដល់បុគ្គលម្នាក់ៗឲ្យគិត ឲ្យដឹង ហើយបន្ទាប់មក ឲ្យធ្វើអ្វីម្យ៉ាងអំពីការរស់នៅតាមគោលការណ៍ទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អ* » (នៅក្នុង Conference Report ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៩៧០ ទំព័រ ១០៧) ។ នៅពេលសិស្សសរសេរអំពីអារម្មណ៍របស់ពួកគេ ហើយពិចារណាទៅលើសកម្មភាពជាក់លាក់ដែលពួកគេគួរធ្វើ នោះ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ អាចបំផុសគំនិតដល់ពួកគេអំពីវិធីជាក់លាក់ ដើម្បីអនុវត្តសេចក្ដីពិតដែលពួកគេបានរៀន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយអែលឌើរ នែល អេ ម៉ាក់ស្វែល នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ឲ្យឮៗ ៖ « រាល់ថ្ងៃយើងសម្រេចចិត្តទៅលើកម្រិតនៃភាពជាសិស្សរបស់យើង » (My Servant Joseph, » *Ensign* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៩២, ទំព័រ ៣៩) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយអំពីរបៀបដែលសេចក្ដីពិតទាំងឡាយ ដែលពួកគេបានរៀននៅក្នុងមេរៀននេះ អាចជួយពួកគេក្លាយជាសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទកាន់តែល្អ ។

មេរៀនទី ៤៧

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:១–២៩

បុព្វកថា

សូមរំឭកសិស្សថា នៅខែធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣០ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ នូវ យ៉ោក ឲ្យប្រមូលផ្ដុំគ្នាមកឯរដ្ឋ អូហៃអូ (សូមមើល គ. និង ស. ៣៧) ។ នៅក្នុងខែមករា ឆ្នាំ ១៨៣១ ទ្រង់បានសន្យាថា ពួកគេនឹងទទួលបានក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ (សូមមើល គ. និង ស. ៣៨:៣២) ។ នៅថ្ងៃទី ៩ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៣១ មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីការមកដល់ទីក្រុងខឺតឡង់ នោះមានអែលឌើរ ១២ នាក់នៃសាសនាចក្រ បានប្រមូលផ្ដុំគ្នា ហើយបានអធិស្ឋានរួមគ្នា ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់ពួកគេ (សូមមើល គ. និង ស. ៤១:២–៣) ។ នៅក្នុងស្ថានភាពនេះ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈមួយ ដែលឥឡូវនេះ បានបញ្ចូលជា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:១–៧៣ ។ លោកបានទទួលការណែនាំបន្ថែមនៅថ្ងៃទី ២៣ ខែកុម្ភៈ (សូមមើល គ. និង ស. ៤២:៧៤–៩៣) ។ ដោយបញ្ចូលវិវរណៈទាំងនេះរួមគ្នា ត្រូវបានស្គាល់ថាជា « ក្រឹត្យវិន័យនៃសាសនាចក្រ » (គ. និង ស. ៤២ ក្បាលកណ្ឌ) ។ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២ នឹងត្រូវបានបំបែកជាបីមេរៀន ។ មេរៀននេះគ្រប់ដណ្ដប់ ខ ១–២៩ ដែលបានផ្ដល់ការណែនាំអំពីការបង្រៀនដំណឹងល្អ និងការបង្កើតច្បាប់នៃការប្រព្រឹត្តទូទៅសម្រាប់សមាជិកនៃសាសនាចក្រ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:១–១០

ព្រះអម្ចាស់បានហៅពួកអែលឌើរ ឲ្យបង្រៀនដំណឹងល្អ ហើយស្ថាបនាសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ឡើង

នៅលើក្ដារខៀនផ្នែកខាងលើ សូមសរសេរថា *ក្រឹត្យវិន័យ និងបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយ* ។

នៅផ្នែកខាងក្រោម សូមសរសេរពាក្យដូចខាងក្រោម ៖

> *ការដាក់កំហិត ពរជ័យ បន្ទុក ធុញទ្រាន់ អំណោយទាន ព្រំដែន រង្វាន់*

សូមចាប់ផ្ដើមដោយការសុំឲ្យសិស្សពិចារណាថា ពាក្យណាមួយនៅលើក្ដារខៀន ដែលពួកគេអាចជ្រើសរើសដើម្បីយកមកពិពណ៌នាអំពីក្រឹត្យវិន័យ និងបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយនូវពាក្យ និងពាក្យទាំងឡាយដែលពួកគេជ្រើសរើស ហើយពន្យល់ថាហេតុអ្វី ។ បន្ទាប់ពីសិស្សបានចែកចាយគំនិតរបស់ពួកគេរួចហើយ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- ហេតុអ្វីក៏ពេលខ្លះវាពិបាកដើម្បីរក្សាបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយ ?
- ហេតុអ្វី ក៏មនុស្សមួយចំនួនមានអារម្មណ៍ថា ក្រឹត្យវិន័យ ឬបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយ គឺជាអំណោយ ឬពរជ័យមួយដូច្នេះ ?

សូមរំឭកសិស្សថា បន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុង រដ្ឋ នូវ យ៉ោក ឲ្យទៅកាន់រដ្ឋ អូហៃអូ នោះទ្រង់បានសន្យាថា នៅពេលពួកគេនៅទីនោះ នោះទ្រង់នឹងប្រទានដល់ពួកគេនូវក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ (សូមមើល គ. និង ស. ៣៨:៣២) ។ ពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ នូវ យ៉ោក ភាគច្រើនបានគោរពតាមបញ្ញាឲ្យប្រមូលផ្ដុំគ្នាទៅឯរដ្ឋ អូហៃអូ ។ បន្ទាប់ពីពួកគេមួយចំនួនបានទៅដល់ទីក្រុងខឺតឡង់ហើយ នោះអែលឌើរ ១២ នាក់បានជួបជាមួយនឹងព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ហើយបានអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:១–៣ ឮៗ ។ សូមលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម រកមើលមូលហេតុថាហេតុអ្វីបានជាពួកអែលឌើរបានជួបជុំគ្នា ។

- ហេតុអ្វីបានជាពួកអែលឌើរជួបជុំគ្នានៅពេលនេះ ? (ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាពួកគេឲ្យជួបជុំគ្នាដើម្បីទទួលក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់) ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៤–១០ ដោយការពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់ បានណែនាំឲ្យពួកអែលឌើរចេញទៅពីរៗនាក់ ធ្វើជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាដើម្បីផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយស្ថាបនាសាសនាចក្រនៅគ្រប់ភូមិភាគដែលពួកគេត្រូវបានហៅឲ្យទៅ រហូតដល់មនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានហៅឲ្យជួបជុំគ្នាជាក្រុមតែមួយ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:១១–១៧

ព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតគោលការណ៍នៃការបង្រៀនដំណឹងល្អ

សូមឲ្យសិស្សនឹកស្រមៃថា ពួកគេកំពុងអង្គុយនៅក្នុងសាលាជំនុំរង់ចាំការប្រជុំសាក្រាម៉ង់ចាប់ផ្ដើម ។ សមាជិកនៃគណៈប៊ីស្សពឬគណៈប្រធានសាខា បានពន្យាពេល ហើយពុំទាន់បានមកដល់នៅឡើយ ។ មានមនុស្សម្នាក់មកពីក្រុមជំនុំបានក្រោកឈរឡើង ហើយពន្យល់ថា គាត់ចង់ផ្ដល់ការហៅបម្រើមួយចំនួន ហើយបង្រៀននូវគោលលទ្ធិថ្មីមួយចំនួន ដែលត្រូវបានបើកសម្ដែងដល់គាត់ ។

- តើអ្នកនឹងមានប្រតិកម្មយ៉ាងណាចំពោះស្ថានភាពនេះ ? ហេតុអ្វី ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:១១ ឲ្យឮៗ ហើយសួរដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យរកមើលថា តើនរណាដែលព្រះអម្ចាស់ បានអនុញ្ញាតឲ្យបង្រៀន និងស្ថាបនាសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ ។

- តើនរណាដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា ត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យបង្រៀន និងស្ថាបនាសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ ? (សិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **អ្នកទាំងឡាយដែលបង្រៀន និងស្ថាបនាសាសនាចក្រ ត្រូវតែបានហៅដោយព្រះ និងបានតែងតាំង ឬញែកចេញដោយពួកអ្នកដឹកនាំដែលមានសិទ្ធិអំណាចនៃសាសនាចក្រ**) ។

- យោងតាម ខ ១១ អ្នកទាំងឡាយណាដែលត្រូវបានហៅឲ្យបង្រៀនដំណឹងល្អ គឺត្រូវការហៅរបស់ពួកគេ ត្រូវបានគេស្គាល់នៅក្នុងសាសនាចក្រ ។ តើសមាជិកសាសនាចក្រសព្វថ្ងៃនេះ ដឹងថា មនុស្សម្នាក់បានទទួលការហៅបម្រើនៅក្នុងវួដ ឬស្តេក ហើយនឹងបានញែកចេញ ឬបានតែងតាំងដោយពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រដោយរបៀបណា ? (ឈ្មោះរបស់អ្នកទាំងឡាយដែលត្រូវបានហៅនោះ ត្រូវបានបង្ហាញទៅកាន់សមាជិកភាពនៃសាសនាចក្រសម្រាប់ការបោះឆ្នោតគាំទ្រ ។ នេះត្រូវបានស្គាល់ថាជា គោលការណ៍នៃការយល់ព្រមជាទូទៅ ។ សូមមើល គ. និង ស. ២៦:២) ។

- តើទម្រង់ការនៃការគាំទ្រដល់ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ និងពួកគ្រូបង្រៀន អាចការពារដល់សាសនាចក្រ និងសមាជិកយ៉ាងដូចម្ដេច ? (ការគាំទ្រដល់ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ ជួយយើងដឹងថា នរណាត្រូវបានហៅឲ្យដឹកនាំ និងបង្រៀននៅក្នុងសាសនាចក្រ) ។ វាក៏អាចជួយការពារបុគ្គលម្នាក់ៗពីការសន្មត់ស្មានៗចំពោះ ការទទួលខុសត្រូវទាំងឡាយ ដែលពុំបានចាត់ទៅឲ្យពួកគេ ហើយថាតើមួយណាដែលពួកគេគ្មានសិទ្ធិអំណាចដើម្បីធ្វើនោះ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:១២–១៣ ឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលទំនួលខុសត្រូវដែលបានផ្ដល់ឲ្យមនុស្ស ដែលបង្រៀន និងដឹកនាំនៅក្នុងសាសនាចក្រ រួមទាំងពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាពេញម៉ោងផងដែរ ។

- យោងតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើទំនួលខុសត្រូវ ដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានដល់អ្នកទាំងឡាយដែលទ្រង់ហៅឲ្យបង្រៀន ឬដឹកនាំនៅក្នុងសាសនាចក្រមានអ្វីខ្លះ ?

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា វាសំខាន់សម្រាប់គ្រូបង្រៀន និងអ្នកដឹកនាំ បង្រៀនអំពីគោលការណ៍ទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អ ដូចមាននៅក្នុងបទគម្ពីរ ?

- តើអ្នកត្រូវបានប្រទានពរជ័យយ៉ាងដូចម្ដេច នៅពេលគ្រូបង្រៀន ឬពួកអ្នកដឹកនាំរបស់អ្នក បានរស់នៅតាមគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយ ដែលពួកគេបានបង្រៀននោះ ?

សូមឲ្យសិស្សរំពឹក គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:១៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលអ្វីដែលគួរតែដឹកនាំយើង នៅពេលយើងបង្រៀនដំណឹងល្អដល់អ្នកដទៃ ។ បន្ទាប់ពីសិស្សរាយការណ៍នូវអ្វីដែលពួកគេរកឃើញហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:១៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលអ្នកទាំងឡាយ ដែលបង្រៀនដំណឹងល្អគួរធ្វើដើម្បីទទួលបានឥទ្ធិពលនៃព្រះវិញ្ញាណ ។

- តើយើងអាចទទួលបានឥទ្ធិពលនៃព្រះវិញ្ញាណដើម្បីជួយយើងបង្រៀនដល់អ្នកដទៃអំពីដំណឹងល្អយ៉ាងដូចម្ដេច ? (**បើសិនជាយើងអធិស្ឋានដោយសេចក្ដីជំនឿ នោះយើងអាចទទួលបានព្រះវិញ្ញាណជួយយើងបង្រៀនដល់អ្នកដទៃ ។** (អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់សិស្សគូសចំណាំពាក្យនៅក្នុង ខទី ១៤ ដែលបង្រៀនពីគោលការណ៍នេះ។ សូមចង្អុលបង្ហាញថា បន្ថែមពីលើការអធិស្ឋានដោយសេចក្ដីជំនឿ យើងចាំបាច់ត្រូវមានភាពសក្តិសមដើម្បីទទួលព្រះវិញ្ញាណ) ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមនេះដោយអែលឌើរ ជេហ្វ្រីអ័រ.ហូឡិន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

« បទគម្ពីរបានចែងថា ‹ ព្រះវិញ្ញាណត្រូវបានប្រទានដល់អ្នក ដោយពាក្យអធិស្ឋាននៃសេចក្ដីជំនឿ ហើយបើសិនជាអ្នករាល់គ្នាមិនបានទទួលព្រះវិញ្ញាណទេ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងមិនត្រូវបង្រៀនឡើយ › (គ. និង ស. ៤២:១៤) ។ ការណ៍នេះបង្រៀនថា វាពុំគ្រាន់តែថា អ្នកនឹងមិនបង្រៀន ឬថាអ្នកពុំអាចបង្រៀន ឬថាវានឹងជាការបង្រៀនមិនល្អនោះទេ ទេ វាខ្លាំងជាងនោះទៅទៀត ។ វាគឺជាទម្រង់កិរិយាសព្ទបញ្ជា ។ ‹ អ្នករាល់គ្នា*មិនត្រូវ*បង្រៀនឡើយ › ។ សូមដាក់ពាក្យ*អ្នក*នៅទីនោះ ជំនួសឲ្យ*អ្នករាល់គ្នា*មានភាសាភ្នំស៊ីណាយ ។ នេះគឺជាបទបញ្ញត្តិមួយ » (Teaching, Preaching, Healing » *Ensign* ខែ មករា ឆ្នាំ ២០០៣, ទំព័រ ៤១) ។

- យោងតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:១៤ និងសេចក្ដីថ្លែងការណ៍របស់អែលឌើរ ហូឡិន តើនរណាគឺជាគ្រូបង្រៀនពិតនៅក្នុងថ្នាក់រៀនរបស់សាសនាចក្រ ? (ព្រះវិញ្ញាណ) ។
- តើវិធីមួយចំនួនណាខ្លះ ដែលសិស្សអាចជួយបង្រៀនដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:១៦–១៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពីតួនាទីរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ មុនពេលសិស្សអាន វានឹងជាជំនួយដើម្បីរំឭកសិស្សថា ពាក្យ*អង្គលួងលោមចិត្ត* ដែលបានប្រើនៅក្នុងខទាំងនេះ គឺជាឈ្មោះមួយទៀតសម្រាប់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

- ស្របតាម ខ ១៧ តើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងដឹង ហើយធ្វើអ្វីខ្លះ ? (អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំគោលលទ្ធិនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដឹងនូវរឿងគ្រប់យ៉ាង ហើយថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រា**) ។
- ផ្ដោតទៅលើគោលលទ្ធិនេះ ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់សម្រាប់យើងដើម្បីមានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគង់នៅជាមួយយើង នៅពេលយើងបង្រៀនដំណឹងល្អ ?
- តើការមានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគង់នៅជាមួយអ្នក អាចជួយដល់អ្នកទាំងឡាយដែលអ្នកបង្រៀនយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យនឹកគិតអំពីសំណួរដូចខាងក្រោម (អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរសំណួរទាំងនេះនៅលើក្ដារខៀន មុនចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន ឬរៀបចំដាក់នៅក្នុងក្រដាសសម្រាប់ចែកចាយ) ៖

> *តើពេលណាដែលអ្នកមានបទពិសោធន៍អំពី ព្រះចេស្ដា និងឥទ្ធិពលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ពេលអ្នកកំពុងបង្រៀន (ចែកចាយ, ពន្យល់ ឬថ្លែងទីបន្ទាល់អំពី) ដំណឹងល្អ ?*
>
> *តើពេលណាខ្លះ ដែលអ្នកដឹងថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ថ្លែងទីបន្ទាល់មកកាន់អ្នកអំពីព្រះវរបិតាសួគ៌ និង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ?*

បន្ទាប់ពីផ្ដល់ពេលវេលាគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យជ្រើសរើសសំណួរមួយក្នុងសំណួរទាំងឡាយ ហើយចែកចាយពីបទពិសោធន៍របស់ពួកគេជាមួយសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។ អ្នកអាចនឹងចង់បន្ថែមទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីតួនាទីដ៏សំខាន់ដែលព្រះវិញ្ញាណមាន នៅក្នុងការបង្រៀន និងការរៀនដំណឹងល្អ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:១៨–២៩

ព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងក្រឹត្យវិន័យ និងបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយសម្រាប់សមាជិកនៃសាសនាចក្រ

សូមសរសេរសេចក្ដីយោងព្រះគម្ពីរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ (សូមកុំបញ្ចូលពាក្យនៅក្នុងវង់ក្រចក) ៖

> *គ. និង ស. ៤២:១៨–១៩ (ការសំលាប់) គ. និង ស. ៤២:២០ (ការលួច) គ. និង ស. ៤២:២១ (ការកុហក)*
> *គ. និង ស. ៤២:២២–២៣ (ការលោភចង់បានរបស់អ្នកដទៃ) គ. និង ស. ៤២:២៤–២៦ (អំពើផិតក្បត់)*
> *គ. និង ស. ៤២:២៧ (ការនិយាយអាក្រក់ពីអ្នកដទៃ)*

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងក្រឹត្យវិន័យ និងបទបញ្ញត្តិនានាដែលទាក់ទងទៅនឹងសមាជិកទាំងអស់នៃសាសនាចក្រ ។ សូមបែងចែកសិស្សជាបីក្រុម ឬប្រាំមួយក្រុម ។ សូមចាត់ឲ្យសិស្សម្នាក់ៗនូវសេចក្ដីយោងព្រះគម្ពីរមួយ ឬពីរ ដែលសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ហើយពន្យល់ថា វគ្គបទគម្ពីរនិមួយៗ មាននូវការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ អំពីបទបញ្ញត្តិជាក់លាក់មួយ ។ សូមឲ្យសិស្សសិក្សានូវវគ្គបទគម្ពីរដែលបានចាត់ទៅឲ្យពួកគេ រួចហើយប្រើគម្រោងខាងក្រោមដើម្បីរៀបចំបង្រៀនដល់ក្រុមរបស់ពួកគេនូវអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។ (អ្នកអាចបង្ហាញគម្រោងនៅលើក្ដារខៀន ឬ រៀបចំ

ចែកជាវានៅលើក្រដាសដល់ពួកគេ ។) អ្នកអាចនឹងចង់លើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យប្រើកូនសៀវភៅ *ដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន* ឬសេចក្ដីណែនាំទៅបទគម្ពីរសម្រាប់ជំនួយបន្ថែម ។ បើសិស្សក្នុងថ្នាក់របស់អ្នកមានចំនួនតិច អ្នកអាចនឹងចង់អញ្ជើញសិស្សឲ្យបង្រៀនដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ទាំងមូល ជាជាងបង្រៀនទៅដល់ក្រុមរបស់ពួកគេ) ។

១. សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ពីក្រុមរបស់អ្នកឲ្យអាននូវបទគម្ពីរដែលបានចាត់ទៅឲ្យពួកគេឮៗ ។ អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ដល់សមាជិកនៃក្រុមរបស់អ្នក ឲ្យគូសចំណាំបញ្ញត្តិ ឬក្រឹត្យវិន័យ នៅក្នុងវគ្គបទគម្ពីរ ។

២. សូមប្រាប់អំពីគោលលទ្ធិ ឬគោលការណ៍មួយ ដែលយើងអាចរៀនចេញមកពីខគម្ពីរ ។

៣. សូមពន្យល់ថា ហេតុអ្វីក៏អ្នកមានអារម្មណ៍ថា បទបញ្ញត្តិនេះ សំខាន់ និងរបៀបដែលការគោរពប្រតិបត្តិរបស់យើងចំពោះបទបញ្ញត្តិ អាចជះឥទ្ធិពលដល់សុខុមាលភាពខាងវិញ្ញាណរបស់យើង ។

៤. សូមចែកចាយគំនិតមួយអំពីអ្វីដែលយើងទាំងអស់គ្នាអាចធ្វើកាន់តែពេញលេញក្នុងការរក្សាបទបញ្ញត្តិនេះ (ឬការពារកុំឲ្យបំបាក់បទបញ្ញត្តិនេះ) ។ អ្នកក៏អាចនឹងចង់អញ្ជើញសមាជិកក្រុមរបស់អ្នកឲ្យចែកចាយគំនិតរបស់ពួកគេផងដែរ ។

សិស្សបង្រៀនគ្នាទៅវិញទៅមក

នៅពេលពួកគេសិក្សា និង បង្រៀនគ្នានូវគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អ ដែលបានស្ដារឡើងវិញដល់គ្នាទៅវិញទៅមក នោះពួកគេនឹងមាននូវការយល់ដឹងកាន់តែអស្ចារ្យ ហើយពង្រឹងដល់ទីបន្ទាល់របស់ពួកគេ ។ សូមជ្រើសរើសឱកាសដោយយកចិត្តទុកដាក់ដើម្បីឲ្យសិស្សបង្រៀនគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយផ្ដល់នូវការណែនាំច្បាស់លាស់ដល់ពួកគេ ដើម្បីពួកគេអាចធ្វើបានជោគជ័យ ។ ជាទូទៅ ការចាត់ឲ្យសិស្សបង្រៀនបទគម្ពីរមួយ ដោយគ្មានផ្ដល់នូវការណែនាំច្បាស់លាស់ ពុំអាចផ្ដល់ផលជាការបង្រៀនល្អទេ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យគិត និងអធិស្ឋានពេលពួកគេរៀបចំខ្លួនដើម្បីបង្រៀន ។

សូមប្រាកដថា អ្នកឲ្យពេលពួកគេគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីសិស្សអាចត្រៀមខ្លួន រួចហើយបង្រៀនដល់ក្រុមរបស់ពួកគេ ។ នៅពេលសិស្សបង្រៀនគ្នាទៅវិញទៅមក សូមដើរមើលជុំវិញ ហើយផ្ដល់ជាជំនួយ និងការលើកទឹកចិត្ត ពេលចាំបាច់ ។

បន្ទាប់ពីសិស្សបានបញ្ចប់ការបង្រៀនដល់ក្រុមរបស់ពួកគេហើយ សូមសរសេរនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដែលពុំពេញលេញដូចខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ៖ *តាមរយៈការបម្រើព្រះ និងការរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ នោះយើងបង្ហាញ. . .*

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:២៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពាក្យ ឬឃ្លាទាំងឡាយដែលបំពេញគោលការណ៍នេះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យបំពេញចន្លោះទំនេរនៅលើក្ដារខៀន ដើម្បីឲ្យសេចក្ដីថ្លែងការណ៍មានលក្ខណៈស្រដៀងនឹងគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **តាមរយៈការបម្រើព្រះ និងការរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ នោះយើងបង្ហាញសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់យើងចំពោះព្រះ ។** (អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំគោលកាណ៍នេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។

- តើការរក្សាក្រឹត្យវិន័យ និងបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ បង្ហាញពីសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់យើងចំពោះទ្រង់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

- តើការរក្សាបទបញ្ញត្តិបាននាំអ្នកឲ្យខិតទៅកាន់តែជិតព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សនឹកគិតអំពីអាកប្បកិរិយារបស់ពួកគេចំពោះក្រឹត្យវិន័យ និងបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យជ្រើសរើសបទបញ្ញត្តិមួយ ដែលពួកគេនឹងព្យាយាមដើម្បីរក្សាឲ្យបានកាន់តែពេញលេញ ដែលជារបៀបមួយដើម្បីបង្ហាញពីសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ពួកគេចំពោះព្រះវរបិតាសួគ៌ និងព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។ សូមបញ្ចប់ដោយការចែកចចាយអំពីរបៀបដែលការរក្សាបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយ បានជួយពង្រឹងដល់ទំនាក់ទំនងរបស់អ្នកជាមួយព្រះអម្ចាស់ ។

មេរៀនទី ៤៨

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៣០–៤២

បុព្វកថា

នៅដើមឆ្នាំ ១៨៣១ ពួកបរិសុទ្ធភាគច្រើនដែលរស់នៅក្នុងរដ្ឋនូវយ៉ោក រួមទាំង យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានផ្លាស់ទីលំនៅទៅកាន់រដ្ឋ ហូហៃអូ ដើម្បីចូលរួមនឹងក្រុមធំមួយ ដែលបានផ្លាស់ប្រែចិត្តជឿទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកថ្មីៗនៅទីនោះ ។ អ្នកដឹកនាំ សាសនាចក្រ ស្វែងរកការដឹកនាំមកពីព្រះអម្ចាស់ ទាក់ទងនឹងការរីកចម្រើន នៃសាសនាចក្រ ។ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈមួយ ដែលឥឡូវត្រូវ បានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:១–៧៣ នៅក្នុងវត្តមាន នៃពួកអែលឌើរ ១២ នាក់ ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំអំពី ក្រឹត្យវិន័យខាងវិញ្ញាណ ខាងសេដ្ឋកិច្ច និងខាងសាច់ឈាម ដើម្បីដឹកនាំសមាជិក សាសនាចក្រ ឲ្យជួយដល់អ្នកក្រីក្រ ផ្ដល់ហិរញ្ញវត្ថុសម្រាប់បន្ទុកផ្សេងៗក្នុង សាសនាចក្រ ហើយជួយដល់ពួកបរិសុទ្ធផ្សេងទៀតដែលមកដល់រដ្ឋ អូហៃអូ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៣០–៤២

ព្រះអម្ចាស់បានដាក់ក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ

មុនពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន សូមប្រើបង់ស្គិត ឬហ្វឺត ដើម្បីគូសបន្ទាត់មួយ នៅលើកែវទឹកថ្លាចំនួនប្រាំមួយ ។ សូមគូសបន្ទាត់ ក្នុងកម្រិតកម្ពស់ផ្សេងៗគ្នានៅលើកែវទឹកនិមួយៗ ។ សូមយកកែវទឹកមកថ្នាក់រៀន ។ សូមនាំយកថូទឹកមួយដែលមានទឹកច្រើន ល្មមគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីចាក់បំពេញក្នុងកែវទឹកទាំងអស់ត្រឹមបន្ទាត់ដែលបានគូសនៅលើកែវទឹកទាំងនោះ ។ (អ្នកអាចនឹងចង់ លាយពណ៌នៅក្នុងទឹក ដើម្បីសិស្សនឹងអាចមើលឃើញវាដោយងាយ) ។

នៅដើមមេរៀន សូមបង្ហាញថូទឹក ។ សូមប្រាប់ដល់សិស្សថា ទឹកតំណាងឲ្យទ្រព្យសម្បត្តិ និងធនធានទាំងអស់ក្នុងសហគមន៍ មួយ ។

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៣១ សមាជិកនៃសាសនាចក្រនៅទីក្រុងខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ បានត្រូវការជំនួយ ដើម្បីមើលថែដល់អ្នកទាល់ក្រ ជួយដល់អ្នកមកតាំងលំនៅថ្មី ដែលបានលះបង់យ៉ាងច្រើន ដើម្បីមកប្រមូលផ្ដុំនៅរដ្ឋ អូហៃអូ ហើយជួយផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុដើម្បីប្រតិបត្តិការលើសាសនាចក្រផងដែរ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៣០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលបទបញ្ញត្តិ ដែលព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងទាក់ទងនឹងអ្នកទាល់ក្រ ។

- តើអ្នកគិតថា « សូមនឹកដល់មនុស្សទាល់ក្រ » មានន័យយ៉ាងណា ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យថ្វាយទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ ដើម្បីគាំទ្រដល់មនុស្សទាល់ក្រ ។ សូមសរសេរពាក្យ*ការថ្វាយ*នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមឲ្យសិស្សពិចារណាអំពីសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកគិតថា ការថ្វាយមានន័យដូចម្ដេច ?

សូមសរសេរនៅលើក្ដារខៀននូវនិយមន័យដូចខាងក្រោមនៃពាក្យ *ការថ្វាយ* ដែលបានផ្ដល់ឲ្យដោយអែលឌើរ ឌី ថត គ្រីស្តូហ្វឺសិន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ អ្នកអាចនឹងចង់ស្នើឲ្យសិស្សសរសេរនិយមន័យនេះនៅក្នុងគែមទំព័រនៃបទគម្ពីរ របស់ពួកគេ នៅជិតនឹង ខ ៣០ ។

ឧបករណ៍សម្រាប់មេរៀន

ឧបករណ៍សម្រាប់មេរៀន អាចជាវិធីដ៏មានប្រសិទ្ធភាពមួយ ដើម្បីជួយសិស្សយល់គោលការណ៍ខាងវិញ្ញាណ ។ ជាញឹកញាប់វត្ថុមួយ អាចជួយទាក់ទាញចំណាប់អារម្មណ៍របស់សិស្ស ហើយជួយពួកគេឲ្យផ្ដោតទៅលើបទពិសោធន៍រៀនសូត្រ ។ នៅពេលណាអ្នកមើលឃើញកម្មវត្ថុនៃមេរៀនមួយ សូមប្រាកដថា វាជួយជម្រុញដល់គោលបំណងនៃមេរៀនជាជាងការរំខានចំពោះមេរៀនទៅវិញ ។

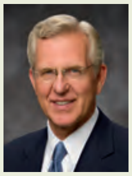

« ដើម្បីថ្វាយ គឺញែកចេញ ឬលះបង់អ្វីមួយដើម្បីគោលបំណងបរិសុទ្ធ ពិសិដ្ឋ ដោយលះបង់ » (Reflections on a Consecrated Life, » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១០, ទំព័រ ១៦) ។

- តើអ្នកគិតថានិយមន័យនេះ ទាក់ទងនឹងទង្វើនៃការផ្ដល់អ្វីមួយដើម្បីជួយដល់មនុស្សដែលខ្វះខាតយ៉ាងដូចម្ដេច ?

- តើអ្នកអាចសង្ខេបបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅក្នុង ខ ៣០ ទាក់ទងនឹងមនុស្សទាល់ក្រយ៉ាងដូចម្ដេច ? (ទោះជាសិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងក្ដី ក៏ចម្លើយរបស់ពួកគេ គួរតែបង្ហាញពីគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះអម្ចាស់ បញ្ជាឲ្យយើងមើលថែដល់អ្នកទាល់ក្រ និងអ្នកខ្វះខាត ។** ជាចំណែកនៃការពិភាក្សានេះ អ្នកនឹងចង់អាចអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨: ១៦, ៣៤–៣៦) ។

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២ មានគោលការណ៍នៃក្រឹត្យវិន័យមួយ ដែលហៅថា ក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ ។ ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីគោលការណ៍មូលដ្ឋានគ្រឹះទាំងនេះ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវការពន្យល់ដូចខាងក្រោម ដោយប្រធាន ម៉ារុន ជី រ៉ូមនី នៃគណៈប្រធានទីមួយ ។

« គោលការណ៍គ្រឹះ និងការកែសម្រួលសម្រាប់ក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ ‹ គឺថាអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលយើងមានជារបស់ផងព្រះអម្ចាស់ ហេតុដូច្នោះហើយ ព្រះអម្ចាស់អាចហៅឲ្យយើងលះបង់រាល់ទ្រព្យសម្បត្តិដែលយើងមាន ដោយសារវាជារបស់ផងទ្រង់ ។ គ. និង ស. ១០៤:១៤–១៧, ៥៤–៥៧ J. Reuben Clark, Jr., in Conference Report, ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៩៤២, ទំព័រ ៥៥ ») (Living the Principles of the Law of Consecration, » *Ensign* ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៩៧៩, ទំព័រ ៣) ។

កំណត់ចំណាំ ៖ ឧបករណ៍សម្រាប់មេរៀនដូចខាងក្រោម គឺជាការសម្រាយមួយអំពីក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ ដូចដែលមាននៅក្នុងសាសនាចក្រប្រហែលនៅឆ្នាំ ១៨៣៣ ។ បន្ទាប់ពីគ្រានេះមក សាសនាចក្របានកែការអនុវត្តនេះ ។ មានឃ្លាមួយចំនួននៃការអនុវត្តក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ និងការកែសម្រួលការអនុវត្តនៅក្នុងឆ្នាំក្រោយៗមកទៀត ។

សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សប្រាំមួយនាក់ឡើងមកខាងមុខថ្នាក់ ។ សូមឲ្យពួកគេម្នាក់ៗកាន់កែវទឹកទំនេរមួយ ។ សូមចាក់ទឹកពីក្នុងថូចូលក្នុងកែវ ។ សូមបំពេញកែវទឹកមួយដល់ត្រឹមខ្សែបន្ទាត់ ដែលអ្នកបានគូស ហើយសូមបំពេញកែវទឹកបីទៀតនៅខាងលើបន្ទាត់ដែលអ្នកបានគូស ហើយបំពេញកែវទឹកពីរទៀតនៅខាងក្រោមបន្ទាត់ដែលអ្នកបានគូស ។ សូមពន្យល់ថា កែវទឹកនិមួយៗតំណាងឲ្យគ្រួសារមួយ ហើយថាបន្ទាត់នៅលើកែវទឹកនិមួយៗតំណាងឲ្យសេចក្ដីត្រូវការ និងបំណងប្រាថ្នាសុចរិតរបស់គ្រួសារនោះ ។ កែវទឹកដែលមានទឹកនៅខាងក្រោមបន្ទាត់ តំណាងឲ្យគ្រួសារដែលពុំមានប្រាក់កាសគ្រប់គ្រាន់ ឬសម្ភារដើម្បីផ្គត់ផ្គង់តម្រូវការរបស់ពួកគេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៣១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលជំហានទីមួយ ដែលពួកបរិសុទ្ធទាំងនេះ បានចាប់ផ្ដើមដើម្បីរស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ ។

- សម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធទាំងនេះ តើជំហានទីមួយនៅក្នុងការរស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយគឺជាអ្វី ? (សម្ភាររបស់ពួកគេគឺត្រូវបាន « ដាក់ទ្រព្យទាំងនោះនៅចំពោះមុខប៊ីស្សពនៃសាសនាចក្រ និងទីប្រឹក្សាទាំងឡាយរបស់គាត់ » ។ ជាពាក្យម្យ៉ាងទៀតថា ពួកគេត្រូវបង្ហាញនូវការស្ម័គ្រចិត្តរបស់ពួកគេដើម្បីថ្វាយប្រាក់ និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេដល់សាសនាចក្រ) ។

- តើប៊ីស្សពតំណាងឲ្យនរណា ? (ព្រះអម្ចាស់) ។

ដើម្បីជាតំណាងឲ្យសាសនាចក្រ នោះសមាជិកបានថ្វាយទ្រព្យរបស់ខ្លួនដល់សាសនាចក្រ សូមឲ្យសិស្សប្រាំមួយនាក់មកចាក់ទឹកចេញពីកែវរបស់ពួកគេចូលទៅក្នុងថូ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៣២ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលជំហានទីពីរ ដែលពួកបរិសុទ្ធទាំងនេះ ត្រូវធ្វើដើម្បីរស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ ។

សូមពន្យល់ថា គ្រប់គ្រួសារបានធ្វើការជាមួយប៊ីស្សព និងបានទទួលនូវអ្វីដែលហៅថា « ការកាន់កាប់ត្រួតត្រា » (គ. និង ស. ៤២:៧២) ។ នេះមានន័យថា គ្រួសារនិមួយៗត្រូវបានប្រគល់ទ្រព្យ និងធនធាននានាមកពីព្រះអម្ចាស់ ។ ក្រុមគ្រួសារ មានឯកសិទ្ធិធ្វើជាម្ចាស់លើទ្រព្យសម្បត្តិ និងធនធាននានា ដែលពួកគេបានទទួល ហើយពួកគេត្រូវប្រើសិទ្ធិជ្រើសរើសរបស់ពួកគេ ដើម្បីគ្រប់គ្រងលើការកាន់កាប់ត្រួតត្រារបស់ពួកគេ ។ ក្នុងនាមជាអ្នកកាន់កាប់ត្រួតត្រាទ្រព្យសម្បត្តិ និងធនធាននានារបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះពួកគេមានទំនួលខុសត្រូវចំពោះទ្រង់ ហើយទទួលខុសត្រូវទាំងស្រុងចំពោះអ្វីដែលទ្រង់បានប្រគល់ដល់ពួកគេ ។

សូមចាក់ទឹកចេញពីថូ បំពេញក្នុងកែវទឹកនិមួយៗត្រឹមបន្ទាត់ដែលគូសនោះ ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់អំពីរបៀបដែលប៊ីស្សពចែកធនធានដល់ក្រុមគ្រួសារ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥១:៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពីរបៀបដែលប៊ីស្សព (ដែលនៅក្នុងករណីនេះ គឺជា អែតវឺត ប៉ាទ្រិច) បានប្រគល់ចំណែកមួយដល់គ្រួសារនិមួយៗ ។ អ្នកក៏អាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់ដល់សិស្សឲ្យសរសេរ *គ. និង ស. ៥១:៣* នៅក្នុងគម្ពីររបស់ពួកគេជិតនឹង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៣៣ ។

- តើប៊ីស្សពប្រគល់ចំណែកមួយដល់គ្រប់ក្រុមគ្រួសារយ៉ាងដូចម្ដេច ? (ការចែកចំណែក គឺអាស្រ័យទៅលើស្ថានភាព ចំណង់ និងតម្រូវការរបស់គ្រួសារនិមួយៗ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ទៀតឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨២:១៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់កំណត់អំពីចំណង់ និងតម្រូវការរបស់មនុស្សតាមរបៀបណា ។ អ្នកក៏អាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់ដល់សិស្សឲ្យសរសេរ *គ. និង ស. ៨២:១៧* នៅក្នុងបទគម្ពីររបស់ពួកគេ ជិតនឹង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៣៣។

- យោងតាមខនេះ តើព្រះអម្ចាស់មានតម្រូវការអ្វីខ្លះពីរាស្ត្រ ដែលប្រកាសពីបំណងប្រាថ្នា និងតម្រូវការរបស់ពួកគេចំពោះប៊ីស្សពនោះ ? (ពួកគេត្រូវមានយុត្តិធម៌ ឬជាពាក្យម៉្យាងទៀតថា ស្មើភាព និងទៀងត្រង់) ។

សូមបង្ហាញទឹកដែលនៅសល់ក្នុងថូដល់សិស្ស ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៣៣–៣៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានណែនាំដល់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យធ្វើជាមួយនឹងទ្រព្យសម្បត្តិដែលបានថ្វាយ ដែលនៅសេសសល់បន្ទាប់ពីចែកឲ្យកាន់កាប់ត្រួតត្រាហើយនោះ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលណែនាំពួកបរិសុទ្ធឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ជាមួយនឹងទ្រព្យសម្បត្តិដែលនៅសល់ ឬ « របស់ដែលនៅសល់ទាំងប៉ុន្មាន » នោះ ? (ពួកគេគឺត្រូវប្រើដើម្បីជួយដល់អ្នកទាល់ក្រ ផ្ដល់ហិរញ្ញវត្ថុដល់ការសាងសង់សាសនាចក្រ និងជួយសមាជិកដែលខ្វះខាត) ។ តើអ្នកគិតថា ថូ តំណាងឲ្យអ្វី នៅក្នុងខទាំងនេះ ? (ឃ្លាំង) ។
- តើការថ្វាយជួយក្នុងការមើលថែដល់មនុស្សទាល់ក្រ និងអ្នកទាំងឡាយដែលខ្វះខាតយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ អាចជាពរជ័យមួយដល់សាសនាចក្រយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើវានឹងលំបាកយ៉ាងណា ដើម្បីរស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយនោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៣៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលគោលការណ៍មួយ ដែលព្រះអម្ចាស់បង្រៀនទាក់ទងនឹងការធ្វើល្អចំពោះអ្នកដទៃ ។

- តើគោលការណ៍អ្វីខ្លះដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនអំពីការធ្វើល្អដល់អ្នកដទៃ ? (សិស្សគួរតែបង្ហាញថា**នៅពេលយើងធ្វើល្អដល់អ្នកដទៃ ក៏ដូចជាយើងធ្វើល្អដល់ព្រះអម្ចាស់ដែរ** ។ សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។
- តើសេចក្ដីពិតនេះ បានជួយដល់ពួកបរិសុទ្ធ មានឆន្ទៈដើម្បីលះបង់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេយ៉ាងដូចម្ដេច ? តើការចងចាំសេចក្ដីពិតនេះ ជួយអ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើនៅពេលណា ដែលអ្នកបានដឹងថា អ្នកកំពុងបម្រើព្រះអម្ចាស់ នៅពេលអ្នកបានធ្វើអ្វីមួយដើម្បីជួយដល់អ្នកដទៃនោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៤០–៤២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលលក្ខណៈរបស់មនុស្សម្នាក់ ត្រូវតែមាន ដើម្បីរស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ ។ (ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីរបៀបដែល ខ ៤០ អនុវត្តនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ នោះអ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់ ពុំរំពឹងឲ្យយើងដេរខោអាវខ្លួនយើងទេ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ទ្រង់ចង់ឲ្យយើងមានភាពស្អាតបាត និងស្អាតខាងរាងកាយរបស់យើងផង) ។

- នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៤២ ពាក្យ *ខ្ជិលច្រអូស* មានន័យថាខ្ជិល ។ ហេតុអ្វីក៏វាពិបាកសម្រាប់មនុស្សខ្ជិលម្នាក់រស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ ?

សូមបែងចែកសិស្សជាក្រុម ៗ ដែលមានគ្នាពីរ ឬបីនាក់ក្នុងមួយក្រុម ៗ ។ សូមពន្យល់ថា ទោះបីជាយើងពុំបានបញ្ជាឲ្យរស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយតាមរបៀបដូចគ្នានឹងពួកបរិសុទ្ធជំនាន់មុនក្ដី ក៏ក្រឹត្យវិន័យគឺនៅតែមានសម្រាប់ពេលសព្វថ្ងៃនេះផងដែរ ។ សូមអញ្ជើញក្រុមនិមួយ ៗអាននូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយអេលឌើរ ស្ពែនស៊ើរ ដបុលយូ ឃីមបឹលឲ្យឮ ៗ ហើយស្ដាប់នូវអត្ថន័យដែលវាមានចំពោះយើងនាសព្វថ្ងៃនេះ ដើម្បីរស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ ។ បន្ទាប់មកអញ្ជើញសមាជិកក្រុមនិមួយ ៗពិភាក្សាចម្លើយរបស់ពួកគេចំពោះសំណួរដែលមានតាមក្រោយសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នោះ ។ (អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ឲ្យសិស្សសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នេះនៅគែមព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេជិត ខ ៣០) ។

« ការថ្វាយគឺជាការផ្ដល់ពេលវេលា ទេពកោសល្យ និងធម្យោបាយនានារបស់មនុស្សម្នាក់ ដើម្បីមើលថែដល់អ្នកទាំងឡាយដែលខ្វះខាត– ទោះជាខាងវិញ្ញាណ ឬខាងសាច់ឈាមក្ដី– ហើយនៅក្នុងការស្ថាបនានគររបស់ព្រះអម្ចាស់ » (Welfare Services: The Gospel in Action, » *Ensign* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៧៧, ទំព័រ ៧៨) ។

- តើមនុស្សម្នាក់ដែលនៅជិតអ្នក អាចនឹងខ្វះខាតតាមមធ្យោបាយមួយចំនួន (ក្រៅពីហិរញ្ញវត្ថុ) មានអ្វីខ្លះ ?
- តើពេលវេលា ទេពកោសល្យ និងមធ្យោបាយ នានាអ្វីខ្លះ ដែលអ្នកមាន ដែលអាចប្រើដើម្បីជួយដល់អ្នកទាំងឡាយដែលខ្វះខាត ?
- តើពេលណាដែលអ្នកត្រូវបានប្រទានពរ ដោយមនុស្សម្នាក់ផ្សេងទៀត ដែលបានលះបង់ពេលវេលា ទេពកោសល្យ ឬមធ្យោបាយរបស់ពួកគេដើម្បីជួយអ្នកនោះ ?

សូមបញ្ចប់ដោយការចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលបានពិភាក្សានៅក្នុងមេរៀននេះ ។

មេរៀនទី ៤៩

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៤៣–៩៣

បុព្វកថា

ផ្នែកខាងក្រោយនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២ គឺជាការបន្តនូវអ្វីដែលត្រូវបានស្គាល់ថាជា ក្រឹត្យវិន័យនៃសាសនាចក្រ ។ វារួមមានទាំងការបង្រៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់ទាក់ទងនឹងសេចក្ដីស្លាប់ និងការព្យាបាល ។ វាក៏មាននូវការទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់ពួកបរិសុទ្ធ ទាក់ទងនឹងរបៀបត្រូវដោះស្រាយជាមួយនឹងអំពើបាបដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ និងឧក្រិដ្ឋកម្ម និងរបៀបគ្រប់គ្រងស្ថានភាពដោយត្រឹមត្រូវដែលយើងត្រូវបានអាក់អន់ចិត្ត ឬបានធ្វើឲ្យគេអាក់អន់ចិត្ត ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៤៣–៥៥

ព្រះអម្ចាស់ប្រទានការទូន្មានទាក់ទងនឹងសេចក្ដីស្លាប់ និងការព្យាបាល

សូមយកដៃម្ខាងលើកដបប្រេងអូលីវតូចមួយ សម្រាប់ធ្វើការប្រសិទ្ធិពរដល់អ្នកឈឺ ហើយយកដៃម្ខាងទៀតកាន់ដបថ្នាំ ។

- តើវត្ថុទាំងពីរនេះប្រើសម្រាប់ធ្វើអ្វី ? តើវត្ថុមួយណាដែលយើងគួរតែពឹងផ្អែកនៅលើពេលមានជម្ងឺ ?

បន្ទាប់ពីសិស្សបានចែកចាយដោយសង្ខេបនូវគំនិតរបស់ពួកគេហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៤៣–៤៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ទាក់ទងនឹងអ្វីដែលយើងគួរតែពឹងផ្អែកលើវាពេលមានជំងឺ ។ ដើម្បីជួយសិស្សយល់នូវខគម្ពីរទាំងនេះ វាអាចជាប្រយោជន៍ដើម្បីពន្យល់ថា រុក្ខជាតិ និងអាហារស្រាលៗ ដែលបានប្រាប់នៅក្នុង ខ ៤៣ នេះសំដៅទៅលើការព្យាបាលខាងវេជ្ជសាស្ត្រ ដែលត្រូវបានគេប្រើជាទូទៅអំឡុងពេលដែលវិវរណៈនេះត្រូវបានប្រទានឲ្យ ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ដាល្លិន អេក អូក នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់អំពីរបៀបដែលការព្យាបាលអាចកើតមានមកតាមរយៈ ទាំងសេចក្ដីជំនឿផង *និង* ការព្យាបាលខាងវេជ្ជសាស្ត្រផង ។

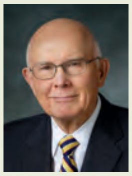

« ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ ជឿទៅលើការអនុវត្តចំណេះដឹង និងបច្ចេកវិទ្យាខាងវិទ្យាសាស្ត្រដ៏ល្អបំផុតដែលមាន ។ យើងប្រើអាហាររូបត្ថម្ភ លំហាត់ប្រាណ និងការអនុវត្តដទៃទៀត ដើម្បីថែទាំសុខភាព ហើយយើងចូលរួមបម្រើ ក្នុងការព្យាបាលរបស់គ្រូពេទ្យជំនាញ ដូចជាវេជ្ជបណ្ឌិត និង គ្រូពេទ្យវះកាត់ ដើម្បីទទួលបានសុខភាពល្អឡើងវិញផងដែរ ។

« ការប្រើប្រាស់វិទ្យាសាស្ត្រវេជ្ជសាស្ត្រ គឺពុំមែនជាការជំទាស់នឹងការអធិស្ឋានដោយសេចក្ដីជំនឿរបស់យើង និងការពឹងផ្អែករបស់យើងទៅលើការប្រសិទ្ធពរនៃបព្វជិតភាពនោះទេ ។. . .

« ប្រាកដណាស់ថា យើងពុំរង់ចាំរហូតដល់វិធីសាស្ត្រដទៃទៀតទាំងអស់ប្រើការលែងបាន ទើបយើងអធិស្ឋានដោយសេចក្ដីជំនឿ ឬផ្ដល់ការប្រសិទ្ធពរបព្វជិតភាពសម្រាប់ការជាសះស្បើយនោះទេ ។ ក្នុងពេលអាសន្ន ការអធិស្ឋាន និងការប្រសិទ្ធពរត្រូវធ្វើឡើងដំបូងគេបង្អស់ ។ ជាញឹកញាប់ណាស់ ដែលយើងខិតខំធ្វើអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងក្នុងពេលដំណាលគ្នា » (Healing the Sick » *Ensign* ឬ *Liahona*, ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១០, ទំព័រ ៤៧) ។

សូមសម្រេចចិត្តសម្រាប់អ្វីដែលត្រូវបង្រៀន

មេរៀននេះ មាននូវឯកសារច្រើនជាងពេលវេលាដែលអ្នកមានដើម្បីបង្រៀន។ សូមពិចារណាប្រកបដោយការអធិស្ឋានថា គោលលទ្ធិ គោលការណ៍ ឬគំនិតបង្រៀនណាមួយ ដែលជាប្រយោជន៍ល្អបំផុតសម្រាប់សិស្សនៅក្នុងថ្នាក់របស់អ្នក ។ សូមសម្របមេរៀន ពេលអ្នកបានទទួលអារម្មណ៍បំផុសគំនិតដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា វាសំខាន់សម្រាប់យើងដើម្បីប្រើការអធិស្ឋាន និងពរជ័យនៃបព្វជិតភាព ក៏ដូចជាការព្យាបាលខាងវេជ្ជសាស្ត្រសម្រាប់ធ្វើការព្យាបាលក្នុងពេលមានជំងឺយ៉ាងដូច្នេះ ?

- ស្របតាម ខ ៤៤ តើមនុស្សមានជម្ងឺគ្រប់គ្នា ដែលបានទទួលពរជ័យបព្វជិតភាព នឹងត្រូវបានព្យាបាលជាឬ ?

សូមប្រាប់សិស្សថា ព្រះអម្ចាស់ បានពន្យល់ពីមូលហេតុដែលមនុស្សមួយចំនួន ដែលបានទទួលពរជ័យបព្វជិតភាព អាចនឹងពុំបានជាសះស្បើយផងដែរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤២:៤៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលគ្រប់គ្រង ថាតើនរណានឹងត្រូវបានជាសះស្បើយ ឬអត់ ដោយសារការប្រសិទ្ធពរពីបព្វជិតភាព ។

- យោងតាម ខ ៤៨ តើកត្តាចម្បងដែលកំណត់ពីលទ្ធផលនៃការប្រសិទ្ធពរពីបព្វជិតភាពគឺជាអ្វី ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប អ្នកអាចពន្យល់ថា « ដែលពុំបានកំណត់ឲ្យស្លាប់ » សំដៅទៅលើកត្តាដែលសេចក្តីស្លាប់ ឬការព្យាបាល នឹងត្រូវធ្វើឡើងស្របតាមពេលវេលា ប្រាជ្ញា និងព្រះទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់) ។

- ហេតុអ្វីក៏មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលមានសេចក្តីជំនឿទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នឹងពុំបានជាសះស្បើយដូច្នេះ ?

- ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់ដើម្បីមានសេចក្តីជំនឿទៅលើព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះ និងពេលវេលាសម្រាប់យើងម្នាក់ៗ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យប្រាប់គោលការណ៍មួយដែលយើងអាចរៀនចេញមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤២:៤៨ អំពីការព្យាបាលពីអស់ទាំងរោគារបស់យើង ។ ចម្លើយរបស់សិស្សអាចនឹងឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងមានសេចក្តីជំនឿទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះយើងអាចត្រូវបានព្យាបាលតាមព្រះឆន្ទៈរបស់ទ្រង់** ។ អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់ដល់សិស្សគូសចំណាំពាក្យ ឬឃ្លានៅក្នុង ខទី ៤៨ ដែលបង្រៀនពីគោលការណ៍នេះ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ថា សេចក្តីជំនឿរបស់យើង ត្រូវតែផ្តោតទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាជាងផ្តោតទៅលើលទ្ធផលជាក់លាក់នានា ដែលយើងប្រាថ្នាចង់បាន សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ដាល្លិន អេក អូក នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្តាប់រកមូលហេតុមួយថា ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់ដើម្បីផ្តោតសេចក្តីជំនឿរបស់យើងទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

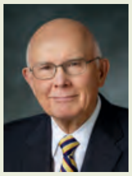

« ក្នុងនាមជាបុត្ររបស់ព្រះ ដោយដឹងពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏មហិមារបស់ទ្រង់ និងចំណេះដឹងដ៏គ្មានកម្រិតរបស់ទ្រង់អំពីអ្វីដែលល្អបំផុតសម្រាប់សុខុមាលភាពដ៏អស់កល្បរបស់យើង នោះយើងនឹងទុកចិត្តលើទ្រង់ ។ គោលការណ៍ទីមួយនៃដំណឹងល្អគឺជាសេចក្តីជំនឿទៅលើព្រះអម្ចាស់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយសេចក្តីជំនឿមានន័យថាការទុកចិត្ត ។ ខ្ញុំបានទទួលអារម្មណ៍ដឹងពីទំនុកចិត្តនោះ នៅក្នុងការនិយាយដែលបងប្អូនជីដូនមួយរបស់ខ្ញុំបានថ្លែងនៅពិធីបុណ្យសពរបស់ក្មេងស្រីជំទង់ម្នាក់ ដែលបានស្លាប់ដោយសារមានជំងឺធ្ងន់ ។ គាត់បាននិយាយពាក្យទាំងនេះ ដែលដំបូងវាធ្វើឲ្យខ្ញុំភ្ញាក់ផ្អើល ហើយបន្ទាប់មកវាបានធ្វើឲ្យខ្ញុំបានស្ងប់ចិត្ត ៖ ‹ ខ្ញុំដឹងថា វាគឺជាព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលថានាងត្រូវស្លាប់ ។ នាងបានទទួលនូវការយកចិត្តទុកដាក់ពីវេជ្ជសាស្ត្រដ៏ល្អ ។ នាងបានទទួលការប្រសិទ្ធពរបព្វជិតភាព ។ ឈ្មោះនាងត្រូវបានដាក់នៅក្នុងបញ្ជីអធិស្ឋានក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ នាងគឺជាប្រធានបទនៃការអធិស្ឋានរបស់មនុស្សរាប់រយនាក់ ដែលសុំឲ្យនាងមានសុខភាពល្អប្រសើរវិញ ។ ហើយខ្ញុំដឹងថា គ្រួសារនេះមានជំនឿល្មមគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីឲ្យនាងនឹងបានជាសះស្បើយ តែវាគឺជាព្រះទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីនាំនាងត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញនាពេលនេះ › ។ ខ្ញុំបានមានអារម្មណ៍ពីទំនុកចិត្តដូចគ្នានេះទៅលើពាក្យរបស់ឪពុករបស់ក្មេងស្រីជម្រើសម្នាក់ទៀត ដែលបានស្លាប់ដោយសារមហារីក ក្នុងវ័យជំទង់របស់នាង ។ គាត់បានប្រកាសថា ‹ សេចក្តីជំនឿរបស់គ្រួសារយើង គឺនៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយវាមិនពឹងផ្អែកទៅលើលទ្ធផលណាមួយនោះទេ › ។ ការបង្រៀនទាំងនោះស្តាប់ទៅពិតណាស់ចំពោះខ្ញុំ ។ យើងធ្វើនូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលយើងអាចធ្វើ ដើម្បីព្យាបាលដល់មនុស្សជាទីស្រឡាញ់របស់យើង រួចហើយយើងទុកចិត្តទៅលើព្រះអម្ចាស់ចំពោះលទ្ធផលនោះ » (« Healing the Sick » ទំព័រ ៥០) ។

- តើបុគ្គលម្នាក់ៗដែលអែលឌើរ អូក មានប្រសាសន៍បានអនុវត្តសេចក្តីជំនឿទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយ៉ាងដូចម្តេច ?

- ពេលខ្លះវាតម្រូវឲ្យមានសេចក្តីជំនឿកាន់តែខ្លាំង ដើម្បីមើលឃើញមនុស្សជាទីស្រឡាញ់ត្រូវស្លាប់ ឬរងទុក្ខនឹងជំងឺរ៉ាំរ៉ៃជាជាងមើលឃើញពួកគេរស់នៅ ឬត្រូវបានជាសះស្បើយ ។ ហេតុអ្វីអ្នកគិតថាការណ៍នេះអាចប្រែក្លាយជាដូច្នេះ ?

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា វាសំខាន់ដើម្បីអនុវត្តសេចក្តីជំនឿទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ទោះជាយើងពុំទទួលបានលទ្ធផលដែលយើងចង់បានក្តី ?

សូមសួរសិស្សប្រសិនបើជាពួកគេស្គាល់នរណាដែលបានទទួលមរណភាព ទោះជាគាត់បានធ្វើតាមដំបូន្មានខាងវេជ្ជសាស្ត្រត្រឹមត្រូវ ហើយស្វែងរកការព្យាបាលតាមរយៈការអធិស្ឋាន និងការប្រសិទ្ធពរពីបព្វជិតភាពក៏ដោយ ។ (សូមប្រយ័ត្នជាពិសេសចំពោះអារម្មណ៍របស់អ្នកដែលអាចនឹងជួបស្ថានភាពដូចនេះ) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៤៥–៤៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពាក្យ ឬឃ្លាដែលអាចនាំមកនូវការលួងលោមចិត្តដល់នរណាម្នាក់ដែលធ្លាប់មានមនុស្សជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្លួនទទួលរមណភាព ។

- ខ ៤៥ ប្រាប់យើងថា យើងនឹងយំសោកទៅតាមធម្មជាតិ ចំពោះការបាត់បង់មនុស្សដែលយើងស្រឡាញ់ ។ តើគោលការណ៍អ្វីខ្លះ បានបង្រៀននៅក្នុង ខ ៤៦ ដែលអាចនាំមកនូវការលួងលោមចិត្តដល់អ្នកទាំងឡាយដែលយំសោកចំពោះការបាត់បង់មនុស្សជាទីស្រឡាញ់ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែប្រាប់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **សេចក្ដីស្លាប់ គឺផ្អែមល្ហែមចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលស្លាប់នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់**) ។
- តើអ្នកគិតថាសេចក្ដីស្លាប់នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ វាមានន័យយ៉ាងណា ?
- តើអ្នកគិតថាវាមានន័យយ៉ាងណា ដែលថាសេចក្ដីស្លាប់នឹង « ផ្អែមល្ហែម » ចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលស្លាប់នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់នោះ ? (អ្នកចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា សូម្បីតែមនុស្សស្មោះត្រង់ម្នាក់ដែលស្លាប់ ក៏អាចនឹងរងនូវការឈឺចាប់ខាងរូបកាយដែរ ការសន្យានេះសំដៅទៅលើភាពសុខសាន្ត និងការឈប់សម្រាក ដែលបុគ្គលនោះ នឹងទទួលនៅក្នុងពិភពវិញ្ញាណ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតពិចារណាថាតើពួកគេកំពុងរស់នៅក្នុងជីវិតតាមរបៀបដែលនឹងធ្វើឲ្យសេចក្ដីស្លាប់ « ផ្អែមល្ហែម » ចំពោះពួកគេ ប្រសិនបើវានឹងកើតឡើងនៅក្នុងថ្ងៃនេះបុទេ ។ (អ្នកអាចនឹងចង់អញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរគំនិតរបស់ពួកគេទុកនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំការរៀនសូត្ររបស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីរ) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៥៦–៧៣

ព្រះអម្ចាស់សន្យាថាបើកសម្ដែងបទគម្ពីរ និង វិវរណៈបន្ថែមទៅកាន់អ្នកទាំងឡាយណាដែលសុំ

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៥៦–៥៨ ដោយការពន្យល់ថា ខគម្ពីរទាំងនេះ យោងទៅលើការបកប្រែព្រះគម្ពីរប៊ីបរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ដល់ពួកបរិសុទ្ធថា ការបកប្រែរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ គួរតែត្រូវបានបង្រៀនដល់មនុស្សទាំងអស់ ។ សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៥៩–៦៩ ដោយការពន្យល់ថា ខគម្ពីរទាំងនេះ មាននូវការណែនាំមកពីព្រះអម្ចាស់ ទៅកាន់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រដទៃទៀត ទាក់ទងនឹងពេលវេលា និង នរណាដែលពួកគេគប្បីផ្សាយដំណឹងល្អទៅ ។ ព្រះអម្ចាស់ បានដាស់តឿនពួកគេឲ្យរស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យទាំងឡាយដែលពួកគេត្រូវបានប្រគល់ឲ្យ ហើយទ្រង់បានពន្យល់ថា ពួកគេនឹងទទួលការដឹកនាំបន្ថែម ដែលនឹងជួយពួកគេស្ថាបនាសាសនាចក្រ ហើយរៀបចំពួកបរិសុទ្ធឲ្យរស់នៅក្នុងទីក្រុងយេរូសាឡិមថ្មីនាពេលអនាគត ។ បន្ថែមពីលើនោះ ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនពួកគេអំពីគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលទាក់ទងនឹងរបៀបដែលពួកគេអាចបន្តទទួលវិវរណៈពីព្រះ ។ សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៧០–៧៣ ដោយពន្យល់ថា នៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ នោះអ្នកទាំងឡាយដែលផ្ដល់ការបម្រើពេញម៉ោង ឬក្រៅម៉ោងដល់សាសនាចក្រ គឺត្រូវបានផ្ដល់ជំនួយខាងហិរញ្ញវត្ថុ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៦១, ៦៨ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលគោលការណ៍ទាំងឡាយអំពីការទទួលវិវរណៈ ។ ចម្លើយសិស្សអាចរួមមានដូចខាងក្រោម ៖

បើយើងសូម នោះព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានចំណេះដឹងដល់យើង ដែលនឹងនាំមកយើងនូវសេចក្ដីសុខសាន្ត សេចក្ដីអំណរ និងជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។

បើយើងសូមប្រាជ្ញា នោះព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានដល់យើងដោយសទ្ធា ដោយឥតបន្ទោសផង ។

- ពេលទូលសុំវិវរណៈពីព្រះអម្ចាស់ដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមតើនឹងមានពរជ័យអ្វីខ្លះ ?

សូមចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកថា អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្ររបស់យើងដឹកនាំ និងណែនាំយើងតាមរយៈគោលការណ៍នៃវិវរណៈជាបន្តបន្ទាប់នេះ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៧៤–៨៧

ថ្នាក់ដឹកនាំបព្វជិតភាព ទទួលបានសេចក្ដីណែនាំ ស្ដីពីការដោះស្រាយជាមួយសមាជិកសាសនាចក្រ ដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ

សូមពន្យល់ថានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៧៤–៨៧ ព្រះអម្ចាស់បានពិពណ៌នាអំពីក្រឹត្យវិន័យមួយចំនួនដើម្បីគ្រប់គ្រងការដាក់វិន័យសាសនាចក្រ ។ ទ្រង់បានប្រទានការដឹកនាំដ៏ជាក់លាក់ដល់ពួកអ្នកដឹកនាំបព្វជិតភាព ទាក់ទងនឹងរបៀបដើម្បីបម្រើដល់អ្នកទាំងឡាយដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបធ្ងន់ធ្ងរ រួមទាំងអំពើបាបខាងផ្លូវភេទ ការលួច ការកុហក ឬ « ការប្រព្រឹត្តសេចក្ដីទុច្ចរិតណាមួយ » (គ. និង ស. ៤២:៨៧) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៨៨–៩៣

ព្រះអម្ចាស់ណែនាំពួកបរិសុទ្ធ អំពីរបៀបដោះស្រាយជាមួយហេតុទាស់ផ្ទាល់ខ្លួន

- តើពេលណា ដែលអ្នកបានឃើញនរណាម្នាក់ មានហេតុទាស់នឹងពាក្យសម្ដី ឬ ទង្វើនៃមនុស្សម្នាក់ទៀត ? តើអ្នកធ្លាប់មានអារម្មណ៍ឈឺចាប់ ឬហេតុទាស់នឹងពាក្យសម្ដី ឬទង្វើរបស់មនុស្សម្នាក់ទៀតឬទេ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៨៨–៨៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ សម្រាប់អ្វីដែលត្រូវធ្វើ បើនរណាម្នាក់មានហេតុទាស់នឹងយើង ។

- តើយើងនឹងធ្វើអ្វី ចំពោះនរណាម្នាក់ដែលមានហេតុទាស់នឹងយើង ? (ផ្សះផ្សារជាមួយនឹងគាត់ ឬនាង ជាសម្ងាត់) ។ អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា ពាក្យ *ផ្សះផ្សារ* មានន័យថា ដោះស្រាយនូវភាពខុសគ្នា ហើយស្ដារឲ្យមានភាពសុខុដុមឡើងវិញ ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា ការធ្វើបែបនេះ អាចមានប្រយោជន៍ ?

សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ពុំពេញលេញដូចខាងក្រោមនៅផ្នែកម្ខាងនៃក្ដារខៀន ៖

> *ហេតុទាស់ដែលមានក្នុងទីសម្ងាត់ គួរតែត្រូវ. . .*
>
> *ហេតុទាស់ដែលមានក្នុងទីសាធារណៈ គួរតែត្រូវ. . .*

នៅលើក្ដារខៀនម្ខាងទៀត សូមសរសេរបញ្ចប់នូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍កាលពីមុននិមួយៗ ៖

> *. . . បានដោះស្រាយជាសាធារណៈ ។*
>
> *. . . បានដោះស្រាយដោយសម្ងាត់ ។*

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៩០–៩៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយដឹកនាំពួកគេឲ្យផ្គូរផ្គងសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដែលពុំពេញលេញនិមួយៗជាមួយនឹងឃ្លាបញ្ចប់ដែលត្រឹមត្រូវ ។ (**ហេតុទាស់ដោយសម្ងាត់ គួរតែត្រូវបានដោះស្រាយដោយសម្ងាត់**) ។ (**ហេតុទាស់ដែលជាសាធារណៈ គួរតែត្រូវបានដោះស្រាយជាសាធារណៈវិញ**) ។

- ហេតុអ្វីបានជាវាមិនសមរម្យចំពោះហេតុទាស់ដោយសម្ងាត់ ត្រូវដោះស្រាយជាសាធារណៈនោះ ?

- ហេតុអ្វីក៏ជួនកាលវាជារឿងឆ្លាតវៃដើម្បីដោះស្រាយហេតុទាស់ជាសាធារណៈនៅទីសាធារណៈ ?

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីស្ថានភាពទាំងឡាយ ដែលបង្ហាញ ទាំងការអនុវត្តត្រឹមត្រូវ និងការអនុវត្តមិនត្រឹមត្រូវនៃសេចក្ដីពិតទាំងនេះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយគំនិតរបស់ពួកគេ ។ (នៅពេលសិស្សចែកចាយ សូមគូសបញ្ជាក់ថា ការដោះស្រាយហេតុទាស់តាមវិធីរបស់ព្រះអម្ចាស់ មានជាប់ទាក់ទងនឹងការប្រែចិត្ត និងការអភ័យទោស) ។

- តើអ្នកគិតថាការដោះស្រាយហេតុទាស់ដោយត្រឹមត្រូវ អាចប្រទានពរដល់គ្រួសារមួយយ៉ាងដូចម្ដេច ? វួដ ឬ សាខាយ៉ាងដូចម្ដេច ? ក្រុមមួយនៃមិត្តរួមថ្នាក់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

អ្នកអាចនឹងចង់ចង្អុលបង្ហាញថា យើងត្រូវការភាពក្លាហានដើម្បីទៅកាន់មនុស្សដែលបានធ្វើហេតុទាស់នឹងយើង ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអធិស្ឋានសុំជំនួយមកពីព្រះវរបិតាសួគ៌ នៅពេលពួកគេព្យាយាមដោះស្រាយបញ្ហានៃភាពខុសគ្នាជាមួយអ្នកដទៃដោយត្រឹមត្រូវនោះ ។

មេរៀនទី ៥០

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៣–៤៤

បុព្វកថា

នៅក្នុងខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៣១ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានមកដល់ទីក្រុងខឺតឡង់ រដ្ឋអូហៃអូ ។ ពេលលោកមកដល់ លោកបានឃើញថា ពួកបរិសុទ្ធនៅទីក្រុងខឺតឡង់ត្រូវបានបញ្ឆោតដោយវិវរណៈក្លែងក្លាយ ។ ឧទាហរណ៍ ស្ត្រីម្នាក់ឈ្មោះ អ្នកស្រី ហ៊ើបបិល បានអះអាងថាជាព្យាការីស្រី ហើយទទួលវិវរណៈសម្រាប់សាសនាចក្រ ។ ដោយបារម្ភអំពីឥទ្ធិពលដែលកើតមាននៅក្នុងចំណោមពួកបរិសុទ្ធនៅទីក្រុងខឺតឡង់ នោះយ៉ូសែបបានទូលសួរដល់ព្រះអម្ចាស់អំពីអ្វីដែលគួរតែធ្វើ ។ ជាការឆ្លើយតប លោកបានទទួលវិវរណៈដែលឥឡូវនេះត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៣ ។ នៅក្នុងវិវរណៈនោះ ព្រះអម្ចាស់ បានណែនាំដល់ពួកបរិសុទ្ធអំពីអ្វីដែលពួកគេត្រូវធ្វើ ដើម្បីចៀសវាងពីការបោកបញ្ឆោត ។ វិវរណៈ នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៤ ក៏ត្រូវបានទទួលនៅក្នុងខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៣១ ផងដែរ ដែលផ្ដល់នូវការណែនាំដល់ពួកបព្វជិតភាពឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយបម្រើដល់មនុស្សទាល់ក្រ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៣:១–៧

ព្រះអម្ចាស់ប្រកាសថា វិវរណៈ និង ព្រះបញ្ញត្តិទាំងឡាយ គឺមានតាមតែរយៈព្យាការីដែលត្រូវបានតែងតាំងរបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ

សូមជ្រើសរើសទំនុកតម្កើងពីរសម្រាប់ឲ្យសិស្សច្រៀង ។ ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីការលំបាកក្នុងការធ្វើតាមអ្នកដឹកនាំពីរនាក់ផ្សេងគ្នាក្នុងពេលតែមួយ សូមសួរដល់សិស្សពីរនាក់ឲ្យឈរនៅខាងមុខ ហើយនាំសិស្សឲ្យច្រៀងទំនុកតម្កើងពីរក្នុងពេលតែមួយ ។ បន្ទាប់ពីច្រៀងបានពីរបីជួរចេញពី ទំនុកតម្កើងទាំងពីរនោះហើយ សូមឈប់ច្រៀង ហើយសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- ហេតុអ្វីបានជាវាលំបាកដើម្បីធ្វើតាមអ្នកដឹកនាំ ឬច្រៀងចម្រៀងពីរផ្សេងគ្នាក្នុងពេលតែមួយដូច្នេះ ?

សូមពន្យល់ថា នៅខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៣១ មានស្ត្រីម្នាក់ឈ្មោះ ហ៊ើបបិល បានមកក្នុងចំណោមពួកបរិសុទ្ធនៅខឺតឡង់ រដ្ឋអូហៃអូ ។ នាងបានអះអាងថា នាងគឺជាព្យាការីស្រីម្នាក់ ដែលនាងបានទទួលវិវរណៈសម្រាប់សាសនាចក្រ នាងបានដឹងថាព្រះគម្ពីរមរមនពិត ហើយថានាងគួរតែក្លាយជាគ្រូបង្រៀនម្នាក់នៅក្នុងសាសនាចក្រ ។ នាងអាចបោកបញ្ឆោតដល់ពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួន ។ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអ្នកដទៃទៀត បានបារម្ភអំពីឥទ្ធិពលរបស់នាង និងអំពីវិវរណៈក្លែងក្លាយផ្សេងទៀត នៅក្នុងចំណោមពួកបរិសុទ្ធ ។ ព្យាការី បានសម្រេចចិត្តទូលសួរដល់ព្រះអម្ចាស់អំពីអ្វីដែលត្រូវធ្វើ ហើយលោកបានទទួលវិវរណៈ ។ យ៉ូហាន វិតមើរ ដែលបានមកដល់ទីក្រុងក្នុងពេលថ្មីៗផងដែរនោះ បានសរសេរថា « ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានវិវរណៈ [នេះ] ថាពួកបរិសុទ្ធមិនអាចត្រូវបានបោកបញ្ឆោតឡើយ » (*Documents, Volume ១: ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨២៨–ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣១* វ៉ុលទី ១ of the Documents series of *The Joseph Smith Papers* [ឆ្នាំ ២០១៣],ទំព័រ ២៥៧) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអានឮៗ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៣:១–៥។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលការពន្យល់របស់ព្រះអម្ចាស់ អំពីនរណាដែលអាចទទួលវិវរណៈសម្រាប់សាសនាចក្រទាំងមូល ។

- តើនរណាត្រូវបានតែងតាំងនៅគ្រានោះដើម្បីទទួលបទបញ្ញត្តិ និងវិវរណៈសម្រាប់សាសនាចក្រទាំងមូល ? (យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ) ។ តើនរណាត្រូវបានតែងតាំងតំណែងនោះនាសព្វថ្ងៃនេះ ? (ប្រធាននៃសាសនាចក្រ) ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពីខគម្ពីរទាំងនេះ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែប្រាប់អំពី គោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **មានតែប្រធាននៃសាសនាចក្រប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចទទួលវិវរណៈសម្រាប់សាសនាចក្រទាំងមូល** ។ អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ថា សិស្សគួរសរសេរសេចក្ដីពិតនេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេក្បែរ ខ ៣–៤ ។ ដើម្បីគូសបញ្ជាក់អំពីសារៈសំខាន់នៃគោលលទ្ធិនេះ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២១:៤–៦, ២៨:២–៧) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ដូចជាអ្នកស្រី ហ៊ើបបិល និងអ្នកផ្សេងទៀតនៅក្នុងសាសនាចក្រជំនាន់មុន មនុស្សមួយចំនួននៅក្នុងជំនាន់របស់យើងក៏ព្យាយាមដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលអ្នកដទៃឲ្យធ្វើតាមពួកគេ ហើយទទួលយកការបង្រៀនរបស់ពួកគេផងដែរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៣:៦–៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ពិពណ៌នាអំពីគំរូ ដែល

សូមចែកចាយពីការញាណដឹងមួយអំពីគោលបំណង

នៅពេលអ្នក និងសិស្សចែកចាយពីការញាណដឹងមួយអំពីគោលបំណង នោះអ្នកនឹងរកឃើញថា សេចក្ដីជំនឿនឹងបង្កើនឡើង ហើយថា បទពិសោធន៍ក្នុងថ្នាក់រៀននឹងមានការដឹកនាំកាន់តែច្រើន ហើយកាន់តែមានអត្ថន័យ ។ អ្នកអាចបីបាច់នូវការញាណដឹងពីគោលបំណងដូច្នេះ ដោយការទុកចិត្តឲ្យសិស្សចែកចាយតាមរបៀបដ៏សំខាន់– ដោយពឹងទុកឲ្យពួកគេបំពេញនូវតួនាទីរបស់ពួកគេក្នុងនាមជាអ្នករៀនសូត្រ ហើយជួយពួកគេក្នុងការធ្វើដូច្នេះ ។

ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងបានការពារយើងពីការបោកបញ្ឆោតដោយពួកអ្នកទាំងឡាយដែលពុំមានសិទ្ធិអំណាចដើម្បីដឹកនាំសាសនាចក្រ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៣:៨–១៦

ពួកអែលឌើរ ត្រូវបានបញ្ជាឲ្យណែនាំ និងស្អាងដល់គ្នាទៅវិញទៅមក ហើយក្លាយជាបរិសុទ្ធ

សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់នៅលើក្ដារខៀនអំពីការប្រជុំមួយចំនួនដែលពួកគេបានចូលរួមក្នុងនាមជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រ ។ បន្ទាប់មក អញ្ជើញសិស្សឲ្យបំបែកជាគូៗ ហើយពិភាក្សាអំពីសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើគោលបំណងមួយចំនួននៃការប្រជុំទាំងនេះ គឺជាអ្វី ?

បន្ទាប់ពីសិស្សបានពិភាក្សាអំពីសំណួរទាំងនេះ អ្នកអាចនឹងចង់សុំពួកគេមួយចំនួនឲ្យចែកចាយនូវចម្លើយរបស់ពួកគេជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់ទាំងមូល ។ បន្ទាប់មកសុំឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៣:៨ ឲ្យឮៗ ហើយអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យប្រាប់នូវអ្វីដែលខគម្ពីរនេះ បង្រៀនអំពីគោលបំណងនៃការប្រជុំក្នុងសាសនាចក្រ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលទៅពួកអែលឌើរនៃសាសនាចក្រឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ នៅពេលពួកគេប្រជុំគ្នា ? តើការស្អាងគ្នាទៅវិញទៅមកមានន័យដូចម្ដេច ? (ដើម្បីស្ថាបនាគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយពង្រឹងដល់គ្នាទៅវិញទៅមក) ។

- ស្របតាម ខ ៨ តើយើងនឹងរៀនអ្វីខ្លះ នៅពេលយើងណែនាំ និងស្អាងគ្នាទៅវិញទៅមកនោះ ? (ចម្លើយរបស់សិស្សអាចមានផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្ដែពួកគេគួរតែបង្ហាញនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **នៅពេលយើងប្រជុំគ្នា យើងត្រូវណែនាំ ហើយស្អាងគ្នាទៅវិញទៅមក ដើម្បីយើងអាចរៀនអំពីរបៀបប្រព្រឹត្ត និង ដឹកនាំសាសនាចក្រ**) ។

ចូរអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៣:៩, ១១ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយប្រាប់ពីអ្វីដែលយើងត្រូវធ្វើបន្ទាប់ពីយើងរៀនអំពីរបៀបប្រព្រឹត្ត ។

- តើយើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ បន្ទាប់ពីយើងត្រូវបានណែនាំនៅក្នុងការប្រជុំក្នុងសាសនាចក្ររបស់យើង ? (សិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **យើងត្រូវមានកាតព្វកិច្ចធ្វើតាមចំណេះដឹងដែលយើងបានទទួលនោះ ។** អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់សិស្សគូសចំណាំសេចក្ដីពិតនេះនៅក្នុង ខ ៩) ។

- ស្របតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើយើងត្រូវបានប្រទានពរយ៉ាងដូចម្ដេច នៅពេលយើងទទួលចំណេះដឹង ហើយប្រព្រឹត្តតាមនោះ ? (នៅពេលសិស្សពិភាក្សាអំពីសំណួរនេះ សូមប្រាកដថាគូសបញ្ជាក់អំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **យើងប្រែក្លាយជាបរិសុទ្ធ នៅពេលយើងប្រព្រឹត្តតាមសេចក្ដីពិត ដែលយើងរៀន ។** យើងក៏អាចនឹងចង់ពន្យល់ថា ដើម្បីបានញែកជាបរិសុទ្ធ គឺត្រូវបានធ្វើឲ្យបរិសុទ្ធ ស្អាតពីអំពើបាប) ។

សូមគូស ឌីយ៉ាក្រាមដែលអមជាមួយខាងក្រោមនេះនៅលើក្ដារខៀន ។

- តើអ្នកគិតថា « ត្រូវមាន| កាតព្វកិច្ច | ធ្វើតាម » មានន័យយ៉ាងណា ?

- តើចំណេះដឹងដែលយើងបានទទួលនៅក្នុងការប្រជុំនៃសាសនាចក្រ ជួយយើងបានញែកចេញជាបរិសុទ្ធយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យគិតអំពីពរជ័យទាំងឡាយដែលពួកគេបានទទួល នៅពេលពួកគេបានធ្វើតាមអ្វីដែលពួកគេបានរៀននៅក្នុងការប្រជុំសាសនាចក្រ ។ សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយនូវបទពិសោធន៍ទាំងនេះ ហើយពន្យល់អំពីរបៀបដែលពួកគេត្រូវបានប្រទានពរដើម្បីប្រព្រឹត្តនូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀននោះ ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៣:១២–១៤ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ដល់ពួកបរិសុទ្ធថា បើពួកគេចង់ទទួលសេចក្ដីពិតនៃដំណឹងល្អ នោះពួកគេចាំបាច់ត្រូវគាំទ្រដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នៅក្នុងការហៅរបស់លោក ។

សូមពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់ បានបើកសម្ដែងសេចក្ដីពិតនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៣:១៥–១៦ ចំពោះពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ ដែលកំពុងរៀបចំខ្លួនចេញបម្រើជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ។ បន្ទាប់មក សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានខគម្ពីរទាំងនេះឲ្យឮៗ ។

- តើអ្នកគិតថា ខគម្ពីរទាំងនេះ អនុវត្តចំពោះកិច្ចការ នៃអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាពេញម៉ោងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៣:១៧–៣៥

ពួកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ ត្រូវផ្សាយអំពីការប្រែចិត្ត ក្នុងការប្រុងប្រៀបខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ និង សហស្សវត្សរ៍

សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់អំពីសកម្មភាព ឬព្រឹត្តការណ៍ទាំងឡាយ ដែលតម្រូវឲ្យមានការរៀបចំដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ។ សិស្សអាចចែកចាយនូវឧទាហរណ៍មួយចំនួន ដូចជាបេសកកម្មពេញម៉ោង ព្រឹត្តការណ៍កីឡា ផលិតកម្មតន្ត្រី ការចាត់តាំងឲ្យបង្រៀននៅព្រះវិហារ និងការប្រឡងនៅសាលារៀនជាដើម ។

- តើអ្នកគិតថាមនុស្សនឹងមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា បើពួកគេពុំបានរៀបចំ នៅពេលដល់ពេលវេលាត្រូវសម្ដែងក្នុងសកម្មភាពដូច្នេះនោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៣:១៧–១៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលព្រឹត្តការណ៍មួយ ដែលតម្រូវឲ្យយើងមានការរៀបចំ ។ (« ថ្ងៃដ៏ធំនៃព្រះអម្ចាស់ » ឬជាពាក្យម្យ៉ាងទៀតថា ការយាងមកជាលើកទីពីរ) ។

សូមបែងចែកសិស្សជាគូ ។ សូមឲ្យដៃគូនិមួយៗអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៣:១៧–២២ ជាមួយគ្នា រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានណែនាំដល់ពួកអែលឌើរឲ្យធ្វើ ដើម្បីជួយមនុស្សរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ ។ នៅពេលសិស្សបានអានហើយ សូមសួរសិស្សក្នុងថ្នាក់នូវសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើព្រះអម្ចាស់ណែនាំពួកអែលឌើរឲ្យបង្រៀនអ្វីខ្លះ ? តើសេចក្ដីពិតអ្វីខ្លះ ដែលយើងអាចរៀនមកពីខគម្ពីរទាំងនេះ ? (សិស្សគួរតែបង្ហាញថា**ដើម្បីរៀបចំខ្លួនយើងសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ យើងត្រូវតែប្រែចិត្ត ។** អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមរំឭកសិស្សថា ព្រះអម្ចាស់បានសន្យាថានឹងប្រមូលរាស្ត្រទ្រង់ដូចជាមេមាន់ប្រមូលកូនវានៅក្រោមស្លាបដូច្នោះដែរ ប៉ុន្តែមានមនុស្សជាច្រើនបានបដិសេធប្រែចិត្ត ឬរៀបចំខ្លួនគេសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ (សូមមើល គ. និង ស. ៤៣:២៣–២៤ សូមមើលផងដែរ គ. និង ស. ២៩:១–២ និងមេរៀនទី ៣៥ នៅក្នុងសៀវភៅសិក្សានេះ) ។

សូមដៃគូទាំងឡាយអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៣:២៥–២៧ ជាមួយគ្នា រកមើល « សំឡេង » ផ្សេងៗ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រើដើម្បីហៅរាស្ត្រឲ្យមកទ្រង់ ។ បន្ទាប់ពីសិស្សបានបញ្ចប់ការអាន សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើ « សំឡេង » អ្វីដែលអ្នកស្គាល់ ? ហេតុអ្វីក៏សំឡេងខុសៗគ្នាទាំងនេះ ត្រូវការជាចាំបាច់ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីរឿងជាក់លាក់ដែលពួកគេចាំបាច់ត្រូវធ្វើ ដើម្បីប្រែចិត្ត ហើយរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ ។ រួចអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៣:២៨–៣១ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលព្រឹត្តការណ៍ធំៗដែលបានព្យាករនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ។

- តើព្រឹត្តការណ៍ដ៏ធំ ដែលបានព្យាករនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះគឺជាអ្វី ? (សហស្សវត្សរ៍) ។

- តើមានអ្វីខ្លះនឹងកើតឡើងនៅក្នុងអំឡុងពេលសហស្សវត្សរ៍ ? (សិស្សគួរតែប្រាប់គោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **អំឡុងពេលសហស្សវត្សរ៍ សាតាំងនឹងត្រូវបានចង ហើយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នឹងសោយរាជ្យជាមួយនឹងរាស្ត្រទ្រង់នៅលើផែនដី ។** អ្នកក៏អាចឲ្យយោបល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំពាក្យ ឬឃ្លាដែលបង្រៀនសេចក្ដីពិតនេះ នៅ ខ ២៨–៣១) ។ ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់កាន់តែច្បាស់ អំពីរបៀបដែលសាតាំងនឹងត្រូវចង សូមពិចារណាធ្វើការអញ្ជើញពួកគេឲ្យអាន នីហ្វៃទី១ ២២:២៦) ។

សូមអានឲ្យឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយ ប្រធាន ចច ឃ្យូ ខានុន នៃគណៈប្រធានទីមួយ ដែលពន្យល់អំពីរបៀបដែលសាតាំងនឹងត្រូវចង អំឡុងសហស្សវត្សរ៍ថា ៖

« យើងនិយាយអំពីសាតាំងដែលនឹងត្រូវចង ។ សាតាំងនឹងត្រូវចងដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះ ប៉ុន្តែ វាក៏នឹងត្រូវបានចងផងដែរ ដោយការប្ដេជ្ញាចិត្តរបស់រាស្ត្រនៃព្រះ មិនស្ដាប់តាមវា ដោយមិនអនុញ្ញាតឲ្យវាគ្រប់គ្រងលើបាន » (*Gospel Truth: Discourses and Writings of President George Q. Cannon* ជ្រើសរើសដោយ Jerreld L. Newquist វ៉ុល ២ [ឆ្នាំ ១៩៥៧–៧៤] ១:៨៦) ។

- តើយើងអាចត្រូវបានរៀបចំខ្លួននាពេលឥឡូវនេះ ដើម្បីត្រូវបានរាប់នៅក្នុងចំណោមមនុស្សសុចរិត ពេលព្រះអង្គសង្គ្រោះយាងមកម្តងទៀតដោយរបៀបណា ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតបចំពោះសំណួរនេះ អ្នកអាចនឹងចង់រំឭក ហើយធ្វើទីបន្ទាល់អំពីសេចក្តីពិត ដែលបានពិភាក្សានៅក្នុងមេរៀននេះ) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤៤

ព្រះអម្ចាស់ បញ្ជាពួកអ្នកបម្រើទ្រង់ឲ្យជួបជុំគ្នា

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤៤:១–៦ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានដឹកនាំពួកអែលឌើរឲ្យជួបជុំគ្នាសម្រាប់សន្និសីទមួយ ។ ព្រះអម្ចាស់បានសន្យានឹងពួកអែលឌើរថា បើពួកគេនឹងនៅស្មោះត្រង់ ហើយអនុវត្តសេចក្តីជំនឿទៅលើទ្រង់ នោះទ្រង់នឹងចាក់ស្រោចព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់មកលើពួកគេ ហើយប្រទានពរដល់ពួកគេ ដើម្បីកុំឲ្យមារសត្រូវរបស់ពួកគេ មានអំណាចលើពួកគេឡើយ ។ ព្រះអម្ចាស់បានដឹកនាំពួកគេឲ្យផ្សាយ ពីការប្រែចិត្ត បម្រើដើម្បីជួយសង្គ្រោះដល់មនុស្សទ័លក្រ ហើយរៀបចំខ្លួនគេស្របតាមច្បាប់នៃដែនដី ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤១–៤៤ (មេរៀនទី ១០)

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោមនេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃព្រឹត្តិការណ៍ គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤១–៤៤ (មេរៀនទី ១០) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤១)

ចេញពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤១, សិស្សបានរៀនថា ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យនឹងប្រទានពរដល់ពួកយើង នៅពេលយើងស្ដាប់ និង គោរពតាមទ្រង់ ហើយថាយើងនឹងក្លាយជាពួកសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៅពេលយើងទទួលក្រឹត្យវិន័យទ្រង់ ហើយធ្វើតាមក្រឹត្យវិន័យទាំងនោះ ។ តាមរយៈការសិក្សាពីការហៅបម្រើរបស់អែតវើត ប៉ាទ្រិច ឲ្យធ្វើជាប៊ីស្សពទីមួយនៃសាសនាចក្រ នោះសិស្សក៏បានរៀនផងដែរថា ប៊ីស្សពត្រូវបានហៅដោយព្រះ គាំទ្រដោយសំឡេងនៃសមាជិក និង ត្រូវបានតែងតាំងដោយសិទ្ធិអំណាចត្រឹមត្រូវ ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:១–២៩)

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២ គឺត្រូវបានរាប់ទុកជា « ក្រឹត្យវិន័យនៃសាសនាចក្រ » ។ នៅពេលសិស្សបានសិក្សាពីផ្នែកទីមួយនៃក្រឹត្យវិន័យនៃសាសនាចក្រ នោះពួកគេបានរៀនថា ប្រសិនបើយើងអធិស្ឋានដោយសេចក្ដីជំនឿ នោះយើងអាចទទួលបានព្រះវិញ្ញាណជួយយើងបង្រៀនដល់អ្នកដទៃ ។ លើសពីនោះទៀត សិស្សបានរៀនថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជ្រាបដឹងនូវការណ៍គ្រប់យ៉ាង ហើយថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រា ។ នៅក្នុងចំណោមក្រឹត្យវិន័យ និង បទបញ្ញត្តិជាច្រើនដែលបានសិក្សានៅក្នុងផ្នែកនេះ នៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២, សិស្សបានសិក្សាអំពីសេចក្ដីពិតថា ប្រសិនបើយើងមានតម្រេកសម្រើបចង់បានបុគ្គលណាមួយ នោះយើងនឹងបោះបង់ចោលសេចក្ដីជំនឿ ហើយនឹងមិនមានព្រះវិញ្ញាណឡើយ ។

ថ្ងៃទី ៣ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៣០–៩៣)

នៅពេលពួកគេបានសិក្សា ហើយបានបង្រៀនពីក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះសិស្សបានរៀនថា នៅពេលយើងយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះជនទ័លក្រ និង អស់អ្នកដែលខ្វះខាត ហើយថាប្រសិនបើយើងធ្វើល្អចំពោះមនុស្សដទៃ នោះយើងធ្វើការណ៍នេះដល់ព្រះអម្ចាស់ហើយ ។ សិស្សក៏រកឃើញគោលការណ៍នេះថា ប្រសិនបើយើងទូលសួរ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានចំណេះដឹងដល់យើង ដែលនឹងនាំមកយើងនូវសេចក្ដីសុខសាន្ត សេចក្ដីអំណរ ។ ពួកគេបានបញ្ចប់មេរៀននេះដោយការរៀនថា ទង្វើខុសដែលបានធ្វើឡើងដោយសម្ងាត់គួរតែត្រូវបានដោះស្រាយដោយសម្ងាត់ ។

ថ្ងៃទី ៤ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៣–៤៤)

នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៣, សិស្សបានរៀនថា មានតែព្យាការីនៃសាសនាចក្រតែប៉ុណ្ណោះ ដែលនឹងទទួលវិវរណៈសម្រាប់សាសនាចក្រទាំងមូល ។ សិស្សក៏យល់ផងដែរថា គោលបំណងនៃការប្រជុំរបស់សាសនាចក្រគឺដើម្បីបង្ហាប់ និង ស្អាងគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយថាយើងត្រូវភ្ជាប់ខ្លួនយើង ទៅនឹងការប្រព្រឹត្តតាមសេចក្ដីពិត ដែលយើងរៀន ។ បន្ទាប់ពីការសិក្សាពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាកូនចៅរបស់ទ្រង់ឲ្យប្រែចិត្ត ហើយរៀបចំខ្លួនពួកគេសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះសិស្សបានរៀនផងដែរថា អំឡុងពេលសហស្សវត្សរ៍ សាតាំងនឹងត្រូវបានចង ហើយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នឹងសោយរាជ្យជាមួយរាស្ត្រទ្រង់នៅលើផែនដី ។

សេចក្តីផ្តើម

នៅក្នុងមេរៀននេះ សិស្សនឹងផ្តោតលើការបង្រៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤២ ទាក់ទងនឹងសេចក្តីស្លាប់ និង ការជាសះស្បើយ ដែលនឹងពុំមាននៅក្នុងមេរៀនរបស់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះឡើយ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤២:៤៣–៥២

ព្រះអម្ចាស់ប្រទានឱវាទទាក់ទងនឹងសេចក្តីស្លាប់ និង ការជាសះស្បើយ

សូមយកដៃម្ខាងលើកដបប្រេងអូលីវតូចមួយ សម្រាប់ធ្វើការប្រសិទ្ធិពរដល់អ្នកឈឺ ហើយយកដៃម្ខាងទៀតកាន់ដបថ្នាំ ។

- តើវត្ថុទាំងពីរនេះប្រើសម្រាប់ធ្វើអ្វី ?
- តើវត្ថុមួយណាដែលយើងគួរតែពឹងផ្អែកទៅលើ ពេលមានជំងឺនោះ ?

បន្ទាប់ពីសិស្សបានចែកចាយដោយសង្ខេបនូវគំនិតរបស់ពួកគេហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤២:៤៣–៤៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ទាក់ទងនឹងអ្វីដែលយើងគួរតែពឹងផ្អែកលើវាពេលមានជំងឺ ។ ដើម្បីជួយសិស្សយល់នូវខគម្ពីរទាំងនេះ វាអាចជាប្រយោជន៍ដើម្បីពន្យល់ថា រុក្ខជាតិ និង អាហារសាប ៗដែលបានប្រាប់នៅក្នុង ខ ៤៣ នេះសំដៅទៅលើការព្យាបាលខាងវេជ្ជសាស្ត្រ ដែលត្រូវបានគេប្រើជាទូទៅ អំឡុងពេលដែលវិវរណៈនេះត្រូវបានប្រទានឲ្យ ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់ថា ការជាស្បើយអាចត្រូវបានប្រទានមកដោយសារសេចក្តីជំនឿ *និង* ថ្នាំពេទ្យព្យាបាលនោះ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្តីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ដាល្លិន អេក អូក នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ឲ្យឮៗ ៖ នៅពេលសិស្សអាន សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យស្តាប់អំពីរបៀបដែលការជាសះស្បើយ អាចកើតមានមកតាមរយៈទាំងសេចក្តីជំនឿផង និង ការព្យាបាលខាងវេជ្ជសាស្ត្រផង ។

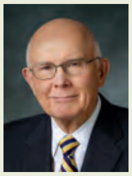

« ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ ជឿទៅលើការអនុវត្តចំណេះដឹង និងបច្ចេកវិទ្យាខាងវិទ្យាសាស្ត្រដ៏ល្អបំផុតដែលមាន ។ យើងប្រើអាហាររូបត្ថម្ភ លំហាត់ប្រាណ និងការអនុវត្តដទៃទៀត ដើម្បីថែទាំសុខភាព ហើយយើងចូលរួមបម្រើ ក្នុងការព្យាបាលរបស់គ្រូពេទ្យជំនាញ ដូចជាវេជ្ជបណ្ឌិត និង គ្រូពេទ្យវះកាត់ ដើម្បីទទួលបានសុខភាពល្អឡើងវិញផងដែរ ។

« ការប្រើប្រាស់វិទ្យាសាស្ត្រវេជ្ជសាស្ត្រ គឺពុំមែនជាការជំទាស់នឹងការអធិស្ឋានដោយសេចក្តីជំនឿរបស់យើង និងការពឹងផ្អែករបស់យើងទៅលើការប្រសិទ្ធពរនៃបព្វជិតភាពនោះទេ ។. . .

« ប្រាកដណាស់ថា យើងពុំរង់ចាំរហូតដល់វិធីសាស្ត្រដទៃទៀតទាំងអស់ប្រើការលែងបាន ទើបយើងអធិស្ឋានដោយសេចក្តីជំនឿ ឬផ្តល់ការប្រសិទ្ធពរបព្វជិតភាពសម្រាប់ការជាសះស្បើយនោះទេ ។ ក្នុងពេលអាសន្ន ការអធិស្ឋាន និងការប្រសិទ្ធពរត្រូវធ្វើឡើងដំបូងគេបង្អស់ ។ ជាញឹកញាប់ណាស់ ដែលយើងខិតខំធ្វើអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងក្នុងពេលដំណាលគ្នា » (Healing the Sick » *Ensign* ឬ *Liahona,* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១០, ទំព័រ ៤៧) ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា វាសំខាន់សម្រាប់យើងដើម្បីប្រើការអធិស្ឋាន និងពរជ័យនៃបព្វជិតភាព ក៏ដូចជាការព្យាបាលខាងវេជ្ជសាស្ត្រសម្រាប់ធ្វើការព្យាបាលក្នុងពេលមានជំងឺយ៉ាងដូច្នេះ ?
- ស្របតាម ខ ៤៤, តើមនុស្សមានជំងឺគ្រប់គ្នា ដែលបានទទួលពរជ័យបព្វជិតភាពនឹងត្រូវបានជាសះស្បើយដែរឬទេ ?

សូមប្រាប់សិស្សថា ព្រះអម្ចាស់បានពន្យល់ពីមូលហេតុដែលមនុស្សមួយចំនួន ដែលបានទទួលពរជ័យបព្វជិតភាព អាចនឹងពុំបានជាសះស្បើយផងដែរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤២:៤៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលគ្រប់គ្រង ថាតើនរណានឹងត្រូវបានជាសះស្បើយ ឬអត់ ដោយសារការប្រសិទ្ធពរពីបព្វជិតភាព ។

- យោងតាម ខ ៤៨ តើកត្តាចម្បងដែលកំណត់ពីលទ្ធផលនៃការប្រសិទ្ធពរពីបព្វជិតភាពគឺជាអ្វី ? (ប្រសិនបើបុគ្គលម្នាក់មានសេចក្ដីជំនឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយពុំត្រូវបានកំណត់ឲ្យស្លាប់ នោះបុគ្គលនោះនឹងត្រូវបានជាសះស្បើយ ។ អ្នកអាចត្រូវពន្យល់ឃ្លា « ដែលពុំបានកំណត់ឲ្យស្លាប់ » សំដៅទៅលើកត្តាដែលសេចក្ដីស្លាប់ ឬការជាសះស្បើយនឹងកើតឡើងស្របតាមពេលវេលា ប្រាជ្ញា និងព្រះទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់) ។
- ហេតុអ្វីក៏មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលមានសេចក្ដីជំនឿទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នឹងពុំបានជាសះស្បើយដូច្នេះ ?
- ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់ដើម្បីមានសេចក្ដីជំនឿទៅលើព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះ និងពេលវេលាសម្រាប់យើងម្នាក់ៗ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរកមើលគោលការណ៍មួយដែលយើងអាចរៀនចេញមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៤៨ អំពីការជាសះស្បើយពីអស់ទាំងរោគារបស់យើង ។ ទោះបីជាសិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងគ្នាក្ដី ចម្លើយរបស់ពួកគេគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ប្រសិនបើយើងមានសេចក្ដីជំនឿទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះយើងអាចត្រូវបានជាសះស្បើយតាមព្រះឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ ។** អ្នកអាចឲ្យយោបល់ដល់សិស្សគូសចំណាំពាក្យ ឬឃ្លានៅក្នុង ខទី ៤៨ ដែលបង្រៀនពីគោលការណ៍នេះ ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ថា សេចក្ដីជំនឿរបស់យើង ត្រូវតែផ្ដោតទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាជាងផ្ដោតទៅលើលទ្ធផលជាក់លាក់នានា ដែលយើងប្រាថ្នាចង់បាន សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ដាល្លិន អេក អូកនៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកមូលហេតុមួយថា ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់ដើម្បីផ្ដោតសេចក្ដីជំនឿរបស់យើងទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

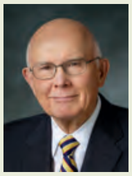

« ក្នុងនាមជាបុត្ររបស់ព្រះ ដោយដឹងពីសេចក្ដីស្រឡាញ់ដ៏មហិមារបស់ទ្រង់ និងចំណេះដឹងដ៏គ្មានកម្រិតរបស់ទ្រង់អំពីអ្វីដែលល្អបំផុតសម្រាប់សុខុមាលភាពដ៏អស់កល្បរបស់យើង នោះយើងនឹងទុកចិត្តលើទ្រង់ ។ គោលការណ៍ទីមួយនៃដំណឹងល្អគឺជាសេចក្ដីជំនឿទៅលើព្រះអម្ចាស់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយសេចក្ដីជំនឿមានន័យថាការទុកចិត្ត ។ ខ្ញុំបានទទួលអារម្មណ៍ដឹងពីទំនុកចិត្តនោះ នៅក្នុងការនិយាយដែលបងប្អូនជីដូនមួយរបស់ខ្ញុំបានផ្ដល់នៅពិធីបុណ្យសពរបស់ក្មេងស្រីជំទង់ម្នាក់ ដែលបានស្លាប់ដោយសារមានជំងឺធ្ងន់ ។ គាត់បាននិយាយពាក្យទាំងនេះ ដែលដំបូងវាធ្វើឲ្យខ្ញុំភ្ញាក់ផ្អើល ហើយបន្ទាប់មកវាបានធ្វើខ្ញុំបានស្កប់ចិត្ត ៖ ‹ ខ្ញុំដឹងថា វាគឺជាព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលថានាងត្រូវស្លាប់ ។ នាងបានទទួលនូវការយកចិត្តទុកដាក់ពីវេជ្ជសាស្ត្រដ៏ល្អ ។ នាងបានទទួលការប្រសិទ្ធពរបព្វជិតភាព ។ ឈ្មោះនាងត្រូវបានដាក់នៅក្នុងបញ្ជីអធិស្ឋានក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ នាងគឺជាប្រធានបទនៃការអធិស្ឋានរបស់មនុស្សរាប់រយនាក់ ដែលសុំឲ្យនាងមានសុខភាពល្អប្រសើរវិញ ។ ហើយខ្ញុំដឹងថា គ្រួសារនេះមានជំនឿល្មមគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីឲ្យនាងនឹងបានជាសះស្បើយ តែវាគឺជាព្រះទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីនាំនាងត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញនាពេលនេះ › ។ ខ្ញុំបានមានអារម្មណ៍ពីទំនុកចិត្តដូចគ្នានេះទៅលើពាក្យរបស់ឪពុករបស់ក្មេងស្រីជម្រើសម្នាក់ទៀត ដែលបានស្លាប់ដោយសារមហារីក ក្នុងវ័យជំទង់របស់នាង ។ គាត់បានប្រកាសថា ‹ សេចក្ដីជំនឿរបស់គ្រួសារយើង គឺនៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយវាមិនពឹងផ្អែកទៅលើលទ្ធផលណាមួយនោះទេ › ។ ការបង្រៀនទាំងនោះស្ដាប់ទៅពិតណាស់ចំពោះខ្ញុំ ។ យើងធ្វើនូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលយើងអាចធ្វើ ដើម្បីព្យាបាលដល់មនុស្សជាទីស្រឡាញ់របស់យើង រួចហើយយើងទុកចិត្តទៅលើព្រះអម្ចាស់ចំពោះលទ្ធផលនោះ » (« Healing the Sick » ទំព័រ ៥០) ។

- តើបុគ្គលម្នាក់ៗដែលអែលឌើរ អូក មានប្រសាសន៍បានអនុវត្តសេចក្ដីជំនឿទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- ពេលខ្លះវាតម្រូវឲ្យមានសេចក្ដីជំនឿកាន់តែខ្លាំង ដើម្បីមើលឃើញមនុស្សជាទីស្រឡាញ់ត្រូវស្លាប់ ឬរងទុក្ខនឹងជំងឺដ៏រ៉ាំរ៉ៃជាជាងមើលឃើញពួកគេរស់នៅ ឬត្រូវបានជាសះស្បើយ ។ ហេតុអ្វីអ្នកគិតថាការណ៍នេះអាចប្រែក្លាយជាដូច្នេះ ?
- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា វាសំខាន់ដើម្បីអនុវត្តសេចក្ដីជំនឿទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ទោះជាយើងពុំទទួលបានលទ្ធផលដែលយើងចង់បានក្ដី ?

សូមសួរសិស្សប្រសិនបើជាពួកគេស្គាល់នរណាដែលបានទទួលមរណភាព ទោះជាគាត់បានធ្វើតាមដំបូន្មានខាងវេជ្ជសាស្ត្រត្រឹមត្រូវ ហើយស្វែងរកការព្យាបាលតាមរយៈការអធិស្ឋាន និងការប្រសិទ្ធពរពីបព្វជិតភាពក៏ដោយ ។ (សូមប្រយ័ត្នជាពិសេសចំពោះអារម្មណ៍របស់អ្នកដែលអាចនឹងជួបស្ថានភាពដូចនេះ) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៤៥–៤៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពាក្យ ឬឃ្លាដែលអាចនាំមកនូវការលួងលោមចិត្តដល់នរណាម្នាក់ដែលធ្លាប់មានមនុស្សជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្លួនទទួលមរណភាព ។

- ខ ៤៥ ប្រាប់យើងថា យើងនឹងយំសោកទៅតាមធម្មជាតិ ចំពោះការបាត់បង់មនុស្សដែលយើងស្រឡាញ់ ។ តើគោលការណ៍អ្វីខ្លះបានបង្រៀននៅក្នុង ខ ៤៦ ដែលអាចនាំមកនូវការលួងលោមចិត្តដល់អស់អ្នកដែលទួញយំចំពោះការបាត់បង់មនុស្សជាទីស្រឡាញ់ ? (**សេចក្ដីស្លាប់គឺផ្អែមល្ហែមចំពោះអ្នកទាំងឡាយណាដែលស្លាប់នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ ។** អ្នកអាចឲ្យយោបល់សិស្សគូសចំណាំពាក្យ ឬ ឃ្លានានាដែលបង្រៀនពីសេចក្ដីពិតនេះ) ។

- តើអ្នកគិតថាសេចក្ដីស្លាប់នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ វាមានន័យដូចម្ដេច ? (របៀបមួយដើម្បីពន្យល់ការណ៍នេះថាបុគ្គលនេះមានការស៊ូទ្រាំយ៉ាងស្មោះត្រង់ ហើយបានរក្សាសេចក្ដីសញ្ញាពិសិដ្ឋរហូតដល់ស្លាប់) ។

- តើអ្នកគិតថាវាមានន័យយ៉ាងណា ដែលថាសេចក្ដីស្លាប់នឹង « ផ្អែមល្ហែម » ចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលស្លាប់នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់នោះ ? (អ្នកចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា សូម្បីតែមនុស្សស្មោះត្រង់ម្នាក់ដែលស្លាប់ ក៏អាចនឹងរងនូវការឈឺចាប់ខាងរូបកាយដែរ ការសន្យានេះសំដៅទៅលើភាពសុខសាន្ត និងការឈប់សម្រាក ដែលបុគ្គលនោះ នឹងទទួលនៅក្នុងពិភពវិញ្ញាណ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតពិចារណាថាតើពួកគេកំពុងរស់នៅក្នុងជីវិតតាមរបៀបដែលនឹងធ្វើឲ្យសេចក្ដីស្លាប់ « ផ្អែមល្ហែម » ចំពោះពួកគេ ប្រសិនបើវានឹងកើតឡើងនៅក្នុងថ្ងៃនេះឬទេ ។ (អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរគំនិតរបស់ពួកគេទុកនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំការរៀនសូត្ររបស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីរ) ។

សូមបញ្ចប់មេរៀន ដោយការចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីសេចក្ដីពិតនានា ដែលបានបង្រៀននៅក្នុងមេរៀនថ្ងៃនេះ ។

មេរៀនបន្ទាប់ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥–៤៨)

សូមសួរសិស្សប្រសិនបើពួកគេធ្លាប់មានអារម្មណ៍ច្របូកច្របល់ ឬ ខ្វល់ខ្វាយពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ សូមពន្យល់ថានៅក្នុងមេរៀនបន្ទាប់ ពួកគេនឹងរៀនបន្ថែមទៀតអំពីទីសម្គាល់នានានៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។ តើមានអ្វីខ្លះនឹងកើតឡើងនៅពេលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយាងមក ? តើយើងអាចធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេចសម្រាប់ពេលនោះ ?

មេរៀនទី ៥១

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:១–១៥

បុព្វកថា

នៅខែមិនា ឆ្នាំ ១៨៣១ សាសនាចក្របានបន្តរីកចម្រើននៅក្នុងទីក្រុងខឺតឡង់ ។ ការប្រឆាំងទាស់នឹងសាសនាចក្រក៏នៅតែបន្តផងដែរ ។ ព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានសរសេរថា ៖ « មានរបាយការណ៍ខុសឆ្គង ការកុហក និងរឿងឆ្កួតលីលាជាច្រើន ត្រូវបានបោះពុម្ពនៅលើទំព័រកាសែត ហើយផ្សាយទៅគ្រប់ទិសទី ដើម្បីរារាំងមនុស្សកុំឲ្យរៀនពីកិច្ចការនេះ ឬឱបក្រសោបយកសេចក្ដីជំនឿ » ។ នៅក្នុងគ្រាដែលមានការរីកចម្រើន និងការប្រឆាំងនេះ យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលវិវរណៈមួយ ដែលក្រោយមកលោកបានមានប្រសាសន៍ដែលនាំឲ្យ « ពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវតស៊ូទាស់នឹងអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង មានក្ដីអំណរ ដែលការពិសេសអើង និងសេចក្ដីអាក្រក់ អាចកែប្រែមុខមាត់ថ្មី » (នៅក្នុង *History of the Church* ១:១៥៨) ។ វិវរណៈនេះ ឥឡូវត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥ ដែលចាប់ផ្ដើមជាមួយនឹងសេចក្ដីប្រកាសមកពីព្រះអង្គសង្គ្រោះ អំពីតួនាទីរបស់ទ្រង់នៅក្នុងសេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់យើង ។ មេរៀនថ្ងៃនេះ គឺជាមេរៀនដំបូងគេនៃមេរៀនទាំងបី ដែលផ្ដោតទៅលើ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:១–៥

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានគូសបញ្ជាក់អំពីតួនាទីរបស់ទ្រង់ ជាអង្គបង្កបង្កើត និងជាអង្គគាំទ្រ

សូមឲ្យសិស្សនឹកស្រមៃថា ពួកគេកំពុងស្វែងរកទិសដៅអំពីអ្វីមួយ ដែលសំខាន់ចំពោះពួកគេ ហើយដែលមនុស្សផ្សេងៗមួយចំនួនចង់ផ្ដល់ដំបូន្មានឲ្យពួកគេ ។

- តើមនុស្សម្នាក់ចាំបាច់ត្រូវមានគុណសម្បត្តិអ្វីខ្លះ មុនពេលអ្នកនឹងស្ដាប់តាមដំបូន្មានរបស់គាត់ ? (សិស្សអាចនឹងចែកចាយចម្លើយផ្សេងៗគ្នាជាច្រើនចំពោះសំណួរនេះ ។ បើចាំបាច់ អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ថា ពួកគេនឹងទំនងជាចង់ស្ដាប់នរណាម្នាក់ដែលយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះពួកគេដោយផ្ទាល់ ហើយដែលមានជោគជ័យនៅក្នុងប្រធានបទដែលពួកគេកំពុងផ្ដល់យោបល់ឲ្យនោះ) ។

សូមពន្យល់ថា វិវរណៈដែលមានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥ បានកើតឡើងនៅចំគ្រា ដែលពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ និង មនុស្សដទៃទៀត បានស្ដាប់ និង អានសារលិខិតដែលប្រឆាំងទាស់នឹងសាសនាចក្រ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវការណែនាំក្បាលកណ្ឌនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលស្ថានភាពដែលពួកបរិសុទ្ធកំពុងតែប្រឈមមុខ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានព្រះបន្ទូលដំបូងគេរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងវិវរណៈ ។

សូមរំឭកសិស្សថា *ប្រុងស្ដាប់* មានន័យថា ស្ដាប់ដោយយកចិត្តទុកដាក់ ហើយគោរពតាម ។ នៅពេលយើងស្ដាប់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងពិតប្រាកដ នោះយើងនឹងធ្វើតាមឱវាទ និងព្រះបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់។ សូមពន្យល់ថា នៅដើមដំបូងនៃវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការប្រកាសអំពីតួនាទីរបស់ទ្រង់មួយចំនួន និង កិច្ចខិតខំខ្នែងរបស់ទ្រង់ក្នុងការជួយដល់យើង ។ នៅពេលយើងអានសេចក្ដីប្រកាសទាំងនេះ យើងអាចរកឃើញមូលហេតុ ដែលយើងត្រូវស្ដាប់តាមព្រះបន្ទូលទ្រង់ ។ សូមលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យរកមើលពាក្យ *ប្រុងស្ដាប់* និង *ស្ដាប់* នៅក្នុងខគម្ពីរទាំងឡាយ ពេលពួកគេសិក្សានៅថ្ងៃនេះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:១ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូល អំពីព្រះអង្គទ្រង់ ។ សូមសុំឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ នៅពេលពួកគេឆ្លើយតប សូមសរសេរគោលលទ្ធិខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖**ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី ។**

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលមូលហេតុដែលត្រូវប្រុងស្ដាប់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។

ការធ្វើទីបន្ទាល់

អ្នកគួរតែថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីគោលលទ្ធិជាក់លាក់ដែលអ្នកបង្រៀននៅក្នុងមេរៀននិមួយៗ មិនមែនគ្រាន់តែពីសេចក្ដីពិតនៃដំណឹងល្អទូទៅនោះទេ ។ នៅពេលអ្នកថ្លែងទីបន្ទាល់ សូមចាំការប្រឹក្សានេះមកពីអែលឌើរ ជែហ្វ្រី អ័រ ហូឡិន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖ « សូមថ្លែងទីបន្ទាល់របស់អ្នក ដោយចេញពីជម្រៅនៃដួងចិត្តរបស់អ្នក ។ វានឹងជារឿងដែលសំខាន់បំផុតដែលអ្នកនិយាយទៅកាន់ពួកគេពេញមួយម៉ោងពេញ ។. . . ប្រសិនបើយើងថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិតដែលយើងបានបង្រៀន ព្រះនឹងបញ្ជាក់ដល់ដួងចិត្តយើង និង ដល់ដួងចិត្តនៃសិស្សរបស់យើងនូវសារលិខិតនៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ » Teaching and Learning in the Church, » *Ensign* ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ២០០៧, ទំព័រ ១០៤, ១០៥) ។

- យោងតាមខគម្ពីរនេះ ហេតុអ្វីក៏យើងគួរតែប្រុងស្ដាប់តាមព្រះអង្គសង្គ្រោះ ? (អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា ឃ្លា « នៅវេលាដែលអ្នករាល់គ្នាមិនគិត នោះរដូវក្ដៅនឹងកន្លង » សំដៅទៅលើគំនិតដែលរដូវក្ដៅ អាចនឹងជាវេលាមួយ ដើម្បីធ្វើការ ហើយត្រៀមសម្រាប់ច្រូតកាត់ នៅចុងរដូវ ។ ខគម្ពីរនេះ បង្រៀនថាយើងចាំបាច់ត្រូវប្រុងស្ដាប់ព្រះអង្គសង្គ្រោះក្នុងពេលឥឡូវនេះ ហើយប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើង ខណៈដែលយើងនៅតែមានពេលដើម្បីធ្វើការសម្រាប់សេចក្ដីសង្គ្រោះនៃព្រលឹងរបស់យើង) ។

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៣ រួមមានទាំងពាក្យ *អ្នកគាំទ្រ* ។ អ្នកគាំទ្រ គឺជាមនុស្សម្នាក់ ដែលទូលអង្វរសម្រាប់បុព្វហេតុនៃមនុស្សម្នាក់ទៀត ។ ពេលខ្លះ រឿងនេះកើតឡើងនៅក្នុងតុលាការ ជាកន្លែងដែលមេធាវី បង្ហាញនូវភស្ដុតាងទៅដល់ចៅក្រម ជំនួសឲ្យនរណាម្នាក់ ដែលត្រូវបានទទួលការផ្ដន្ទាទោស ។

មុនពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ សូមរៀបចំស្លាកសញ្ញាបីដូចខាងក្រោម ៖

ចៅក្រម	ព្រះអង្គគាំទ្រ	អ្នកជាប់ចោទ

រៀបចំនៅខ្នងខាងក្រោយស្លាកសញ្ញាទាំងនេះដូចខាងក្រោម ៖

ព្រះវរបិតាសួគ៌	ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ	ពួកយើង

សូមអញ្ជើញសិស្សបីនាក់ឡើងមកខាងមុខថ្នាក់ ។ សូមឲ្យស្លាកសញ្ញាមួយទៅដល់សិស្សម្នាក់ៗ ។ សូមឲ្យពួកគេលើកសញ្ញាទាំងឡាយឡើង ដែលបង្ហាញនូវពាក្យ *ចៅក្រម មេធាវី* និង *ចុងចោទ ។* សូមឲ្យសិស្សលើកសញ្ញាដែលមានស្លាកថា *មេធាវី* ឈរនៅចម្លោះសិស្សពីរនាក់ទៀតនោះ ។

សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់នឹកស្រម៉ៃថា ពួកគេនៅក្នុងតុលាការ ដែលមានចៅក្រម មេធាវី និងចុងចោទ ដែលត្រូវបានគេចោទប្រកាន់ថា បានធ្វើបទឧក្រិដ្ឋមួយ ។

- តើតួនាទីរបស់ចៅក្រមគឺជាអ្វី ?
- តើមេធាវីអាចជួយដល់ជនដែលត្រូវគេចោទប្រកាន់បានយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលនូវអ្វីដែលខគម្ពីរនេះបង្រៀនអំពីព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។

- នៅក្នុងខគម្ពីរនេះ តើនរណាគឺជាចៅក្រម ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយសំណួរនេះ សូមឲ្យសិស្សកាន់ស្លាកសញ្ញាដែលមានពាក្យថា *ចៅក្រម* បង្វិលសញ្ញានោះមើលនៅខ្នងខាងក្រោយវិញ) ។ តើនរណាជាចុងចោទ ? (សូមឲ្យសិស្សកាន់សញ្ញាដែលមានស្លា ក *ចុងចោទ* បង្វិលសញ្ញានោះមើលនៅខ្នងខាងក្រោយវិញ) ។ តើនរណាជាមេធាវី ? (សូមឲ្យសិស្សកាន់សញ្ញាដែលមានស្លាក *អ្នកគាំទ្រ* បង្វិលសញ្ញានោះមើលនៅខ្នងខាងក្រោយវិញ) ។ បន្ទាប់មកសរសេរនូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន **៖ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាមេធាវីរបស់យើងនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះវរបិតាសួគ៌) ។**
- ហេតុអ្វីក៏យើងត្រូវការអ្នកគាំទ្រម្នាក់នៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះវរបិតាសួគ៌ ? (យើងមានកំហុសនៃអំពើបាប ។ ស្របតាមសេចក្ដីយុត្តិធម៌របស់ព្រះ គ្មានវត្ថុមិនស្អាតណា អាចរស់នៅក្នុងវត្តមានរបស់ទ្រង់បានទេ ។ ហេតុដូច្នោះហើយ យើងត្រូវការអ្នកគាំទ្រម្នាក់ ដើម្បីទូលអង្វរពីបុព្វហេតុរបស់យើង នៅចំពោះព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះបិតា ហើយជួយយើងឲ្យផ្សះផ្សានឹងទ្រង់) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៤–៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពីរបៀបដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានទូលអង្វរពីបុព្វហេតុរបស់យើងចំពោះព្រះវរបិតា ។

- ស្របតាម ខ ៤ តើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានទូលសូមដល់ព្រះវរបិតាឲ្យទ្រង់ញាណអ្វីខ្លះ ? (ព្រះអង្គសង្គ្រោះបានប្រាប់អំពីជីវិតដែលគ្មានអំពើបាបរបស់ទ្រង់ និងការរងទុក្ខ និងការសុគតរបស់ទ្រង់) ។

- ស្របតាម ខ ៥ តើព្រះអង្គសង្គ្រោះបានទូលសុំឲ្យព្រះវរបិតាទ្រង់ញាណអ្វីខ្លះទៀត ? (សេចក្ដីជំនឿរបស់យើងទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីរបៀបដែលពួកគេត្រូវការព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដើម្បីធ្វើជាអង្គគាំទ្ររបស់ពួកគេនៅក្នុងជីវិតរស់នៅប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេ ។ សូមផ្ដល់ពេលដល់ពួកគេឲ្យសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំការរៀនសូត្ររបស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីរនូវអារម្មណ៍របស់ពួកគេ អំពីព្រះអង្គសង្គ្រោះជាអង្គគាំទ្ររបស់ពួកគេ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យសរសេរនូវអ្វីដែលពួកគេមានអារម្មណ៍ដឹងថាទ្រង់នឹងឲ្យពួកគេធ្វើ ដើម្បីបង្ហាញពីជំនឿរបស់ពួកគេទៅលើព្រះនាមរបស់ទ្រង់ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៦–១០

ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ប្រកាសថា ទ្រង់គឺជាពន្លឺ និងជាជីវិតនៃលោកិយ ហើយថា ទ្រង់បានបញ្ជូនសេចក្ដីសញ្ញាដ៏អស់កល្បអស់កាលជានិច្ចរបស់ទ្រង់ទៅដល់ពិភពលោក ។

សូមបំបែកសិស្សជាគូៗ ហើយសុំឲ្យដៃគូទាំងឡាយអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៦–១០ ជាមួយគ្នា ។ ក្រោយពីសិស្សមានពេលអានគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមសួរសិស្សនូវសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- ស្របតាម ខ ៦–៧ តើមូលហេតុអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានប្រទានដល់យើងឲ្យប្រុងស្ដាប់ដល់ទ្រង់ ? តើវាមានន័យយ៉ាងណាចំពោះអ្នក ដែលថាទ្រង់គឺជា « ដើម និងជាចុង » ? តើទ្រង់នាំពន្លឺ និងជីវិតមកលើពិភពលោកតាមវិធីណា ?

សូមសរសេរ ការពិពណ៌នាដូចខាងក្រោមអំពីព្រះអង្គសង្គ្រោះ នៅលើក្ដារខៀន ៖

> *ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាដើម និងជាចុង ។*
>
> *ព្រះយេស៊ូវ គ្រីស្ទ គឺជាពន្លឺ និងជាជីវិតនៃពិភពលោក ។*

- ស្របតាម ខ ៨ តើព្រះអង្គសង្គ្រោះបានសន្យាអ្វីខ្លះ ដល់អ្នកទាំងឡាយដែលទទួលយកទ្រង់ ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា នៅក្នុង ខ ៩ យើងអានថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានបញ្ជូន « សេចក្ដីសញ្ញាដ៏នៅអស់កល្បអស់កាលជានិច្ចរបស់ទ្រង់. . . ដើម្បីធ្វើជាពន្លឺដល់មនុស្សលោក ហើយដើម្បីធ្វើជាបមាណីយដល់រាស្ត្រ [របស់ទ្រង់] » ។ នៅក្នុងវិវរណៈមួយទៀត ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា សេចក្ដីសញ្ញាដ៏នៅអស់កល្បអស់កាលជានិច្ចរបស់ទ្រង់ គឺជា « ភាពពោរពេញនៃដំណឹងល្អ [របស់ទ្រង់] » (គ. និង ស. ៦៦:២) ។

- តើអ្នកគិតថា « ស្វែងរក » ដំណឹងល្អមានន័យយ៉ាងណា ?

- តើអ្នកធ្លាប់បានឃើញដំណឹងល្អគឺជាពន្លឺដល់ពិភពលោកតាមរបៀបណាខ្លះ ? តើដំណឹងល្អគឺជាបទដ្ឋានមួយសម្រាប់យើងដែលបានធ្វើសេចក្ដីសញ្ញាជាមួយព្រះអម្ចាស់ ដោយវិធីណា ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:១១–១៥

ព្រះអង្គសង្គ្រោះប្រកាសថា ទ្រង់គឺជាព្រះនៃលោកហេណុក

សូមដាក់បង្ហាញរូបភាពទីក្រុងស៊ីយ៉ូនត្រូវបានលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៌ (*សៀវភៅសិល្បៈដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៩] ទំព័រ ៦, សូមមើលផងដែរ LDS.org) ។ សូមពន្យល់ថា នេះគឺជាសិល្បៈនៃការពិពណ៌នាអំពីហេណុក និងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ។ បន្ទាប់មកសូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:១១ ឲ្យឮៗ ។ សូមចង្អុលបង្ហាញថា នៅក្នុងខគម្ពីរនេះ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា មនុស្សមួយចំនួនហៅទ្រង់ថា « ព្រះនៃលោកហេណុក » ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យប្រាប់ដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់នូវអ្វីដែលពួកគេដឹងអំពីព្យាការី ហេណុក ។ បើចាំបាច់ សូមផ្ដល់ព័ត៌មានដូចខាងក្រោមថា ៖ ហេណុក បានរស់នៅពីមុនជំនាន់របស់ណូអេ ។ ផែនដីនៅក្នុងជំនាន់របស់លោកហេណុក ត្រូវបានគ្របដណ្ដប់ដោយសេចក្ដីទុច្ចរិត ប៉ុន្តែលោកបានដឹកនាំមនុស្សសុចរិតមួយក្រុម ដែលបានរស់នៅក្នុងទីក្រុងមួយដែលហៅថា ស៊ីយ៉ូន ។ នៅទីបំផុត ប្រជារាស្ត្រទីក្រុង ស៊ីយ៉ូន ត្រូវបាន « បែកចេញពីផែនដី » (គ. និង ស. ៤៥:១២)—ត្រូវបានលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៌ ដោយសារតែសេចក្ដីសុចរិតរបស់ពួកគេ (សូមមើល ម៉ូសេ ៧:៦៩) ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:១២–១៤ ដោយការពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានទទួលប្រជារាស្ត្រទីក្រុង ស៊ីយ៉ូន ឡើងទៅឯទ្រង់ ហើយថាទ្រង់នឹងរក្សាពួកគេទុក « រហូតដល់ថ្ងៃនៃសេចក្ដីសុចរិតនឹងមកដល់ » ។ នៅថ្ងៃនោះ ហេណុក និង រាស្ត្ររបស់លោក នឹងត្រឡប់មកផែនដីវិញ ដើម្បីជួបជាមួយពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយស្មោះត្រង់ នៅទីក្រុងយេរ៉ូសាឡិមថ្មី ដែលក៏នឹងត្រូវបានហៅថា ទីក្រុង ស៊ីយ៉ូន ដែរ (សូមមើល ម៉ូសេ ៧:៦២–៦៤) ។ ព្យាការីទាំងអស់បានទន្ទឹងរង់ចាំថ្ងៃនោះ ។ ដោយសារតែអំពើទុច្ចរិតនៃប្រជាជនដែលរស់នៅលើផែនដី ទើបថ្ងៃនោះមិនទាន់បានមកដល់នៅឡើយ ប៉ុន្តែអ្នកទាំងឡាយដែលបានទន្ទឹងរង់ចាំថ្ងៃនោះ នឹងបានឃើញជាប្រាកដនៅថ្ងៃណាមួយ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរំឭកសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដែលអ្នកបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀនដែលពិពណ៌នាអំពីតួនាទី និងចរិតលក្ខណៈមួយចំនួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ សូមឲ្យសិស្សពិចារណាអំពីសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ទាំងនេះ ហើយជ្រើសរើសចរិតលក្ខណៈមួយដែលមានអត្ថន័យជាពិសេសចំពោះពួកគេ ។ បន្ទាប់ពីផ្ដល់ពេលវេលាគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យរៀបរាប់អំពីតួនាទី ឬចរិតលក្ខណៈ ដែលពួកគេបានជ្រើសរើស ហើយពន្យល់ថាហេតុអ្វីក៏វាមានអត្ថន័យចំពោះពួកគេ ។ បន្ទាប់ពីសិស្សបានពន្យល់អំពីគំនិតរបស់ពួកគេរួចហើយ ចូរសរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **នៅពេលយើងរៀនអំពីតួនាទី និងចរិតលក្ខណៈរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះបំណងប្រាថ្នារបស់យើងដើម្បីធ្វើតាមទ្រង់នឹងកើនឡើង ។**

- តើអ្នកបានរៀនអ្វីខ្លះ អំពីព្រះអង្គសង្គ្រោះនៅថ្ងៃនេះ ដែលជួយអ្នកឲ្យមានបំណងប្រុងស្ដាប់តាមទ្រង់ដោយប្រុងប្រយ័ត្ននោះ ?

អ្នកអាចនឹងចង់ចែកចាយនូវគំនិតរបស់អ្នកអំពីតួនាទី ឬចរិតលក្ខណៈមួយរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ និងអំពីរបៀបដែលចំណេះដឹងរបស់អ្នកអំពីតួនាទី និងចរិតលក្ខណៈ បានជួយអ្នកឲ្យមានបំណងប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើតាមទ្រង់យ៉ាងដូចម្ដេច ។ សូមពិចារណាធ្វើការបញ្ចប់មេរៀនដោយការថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីពរជ័យនៃការស្ដាប់តាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងការគោរពតាមដំបូន្មាន និងបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ។

មេរៀនទី ៥២

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤៥:១៦–៥៩

បុព្វកថា

ព្រះគម្ពីរប៊ីប និងព្រះគម្ពីរមរមន ព្យាករអំពីស្ថានភាព និងព្រឹត្តការណ៍ទាំងឡាយ ដែលនឹងកើតមានឡើងពីមុនការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ មិនយូរប៉ុន្មាន បន្ទាប់ពីសាសនាចក្របានផ្លាស់ពីរដ្ឋនូវ យ៉ោក ទៅរដ្ឋ អូហៃអូ នោះ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤៥ ។ នៅក្នុងចំណែកនៃវិវរណៈ ដែលត្រូវបានគ្របដណ្តប់នៅក្នុងមេរៀននេះ ព្រះអង្គសង្គ្រោះ បានផ្តល់នូវរឿងលម្អិតអំពី គ្រាដែលកើតមានពីមុនការយាងមកជាលើកទីពីរ ។ ទ្រង់បានលាតសន្ធឹងសេចក្តីពិត ដែលទ្រង់បានបង្រៀនដល់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់នៅលើភ្នំអូលីវ (សូមមើល ម៉ាថាយ ២៤) ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤៥:១៦–៤៦

ព្រះអង្គសង្គ្រោះ បើកសម្តែងទីសម្គាល់ទាំងឡាយ ដែលនឹងកើតមានពីមុនការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់

សូមចាប់ផ្តើមមេរៀនដោយការសួរសិស្សនូវសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្នកអាចប្រាប់ពីពេល ដែលអាចនឹងមានភ្លៀងធ្លាក់យ៉ាងដូចម្តេច ?

សូមពន្យល់ថា ក៏ដូចជាឧបករណ៍ឧតុនិយម ជួយយើងឲ្យដឹងថា ពេលណាភ្លៀងនឹងបង្អុរចុះមក នោះក៏មានឧបករណ៍ឧតុនិយម ឬទីសម្គាល់ ដែលជួយយើងឲ្យដឹងថា ពេលណាដែលការយាងមកជាលើកទីពីរនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នឹងកើតឡើងផងដែរ ។

សូមសរសេរឃ្លាខាងក្រោមនៅលើក្តារខៀន ៖ *ទីសម្គាល់នៃការយាងមកជាលើកទីពីរ ។*

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤៥ ព្រះអម្ចាស់ បានពិពណ៌នាអំពីទីសម្គាល់មួយចំនួនដែលនឹងប្រាប់យើងជាមុន អំពីការមកដល់ជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤៥:១៦–១៧ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលនូវអ្វីដែលពួកសិស្សរបស់ព្រះអម្ចាស់ បានសួរទ្រង់ និងអ្វីដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលថានឹងបង្ហាញដល់ពួកគេ ។

- តើពួកសិស្សបានសូមដល់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យបង្រៀនពួកគេអំពីអ្វីខ្លះ ?
- តើព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា ទ្រង់នឹងបង្ហាញដល់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់អ្វីខ្លះ ? (តើថ្ងៃនៃការប្រោសលោះនឹងមកដល់របៀបណា ហើយការប្រមូលពួកសាសន៍អ៊ីស្រាអែលដែលបានខ្ចាត់ព្រាត់ដោយរបៀបណា) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យប្រាប់ពីទីសម្គាល់ទាំងឡាយ ដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថានឹងកើតមាននៅពីមុនការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ សូមសរសេរសេចក្តីយោងដូចខាងក្រោមនៅលើក្តារខៀន ៖

> *គ. និង ស. ៤៥:១៨–២៤*
>
> *គ. និង ស. ៤៥:២៥–២៧*
>
> *គ. និង ស. ៤៥:២៨–៣១, ៣៣*
>
> *គ. និង ស. ៤៥:៤០–៤៣*

សូមបែងចែកសិស្សជាគូរ ៗ ហើយចាត់ឲ្យគូនិមួយ ៗនូវវគ្គបទគម្ពីរមួយនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមសុំឲ្យពួកគេអានខទាំងឡាយជាមួយគ្នា រកមើលទីសម្គាល់ដែលបានប្រាប់នៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនោះ ។ ពីមុនពួកគេចាប់ផ្ដើម អ្នកអាចចង្អុលបង្ហាញថាទីសម្គាល់មួយចំនួនត្រូវបានបំពេញរួចទៅហើយ ។

បន្ទាប់ពីផ្ដល់ពេលវេលាគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមឲ្យដៃគូនិមួយ ៗ រៀបរាប់អំពីការរកឃើញរបស់ពួកគេដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅខាងក្រោមក្បាលរឿង « ទីសម្គាល់នៃការយាងមកជាលើកទីពីរ » នៅលើក្ដារខៀន ។ បើចាំបាច់ សូមប្រើព័ត៌មាននៅក្នុងកថាកណ្ឌពីរបន្ទាប់ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីការព្យាករណ៍ទាំងឡាយ ។

នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:១៨–២៤ យើងអានអំពីការព្យាករណ៍ទាំងឡាយដែលត្រូវបានបំពេញរួចហើយនោះ ។ ព្រឹត្តការណ៍ទាំងឡាយដែលបានព្យាករនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ បានកើតឡើងនៅក្នុងពេលមិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។ សូមកត់ចំណាំថា ខ ២០ សំដៅទៅលើព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ដែលបានសង់ឡើងដោយស្ដេចហេរ៉ូឌ នៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡិម ។ វាត្រូវបានបំផ្លាញដោយជនជាតិរ៉ូម នៅ គ.ស ឆ្នាំ ៧០ ។

នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:២៥–៤៦ យើងអានអំពីការព្យាករណ៍ទាំងឡាយដែលបានបំពេញនៅក្នុងគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រានេះ មុនពេលការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។ នៅក្នុងវគ្គបទគម្ពីរនេះ ឃ្លាថា « ពេលវេលានៃពួកសាសន៍ដទៃ » (គ. និង ស. ៤៥:២៥,២៨, ៣០) សំដៅទៅលើដំណឹងល្អដែលត្រូវបានផ្សាយជាលើកដំបូងទៅកាន់សាសន៍ដទៃនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ ។ អែលឌើរ ប្រ៊ូស អ័រ ម៉ាក់ខន់ឃី នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ បានបង្រៀនថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ « គឺជាសាសន៍ដទៃមានន័យថា លោកគឺជាពលរដ្ឋនៃជាតិសាសន៍ដទៃ ហើយលោកក៏ពុំមែនជាពួកសាសន៍យូដាដែរ ។. . . ប្រាកដណាស់ ដំណឹងល្អបានលេចចេញមកនៅថ្ងៃចុងក្រោយនៅ *ជំនាន់នៃពួកសាសន៍ដទៃ* ហើយ នឹងមិនទៅកាន់ពួកយូដាទេ ទាល់តែ *ពួកសាសន៍ដទៃទាំងអស់* មកកាន់ដំណឹងល្អសិន (គ និង ស. ៤៥:២៨–៣០) » ។ (*Mormon Doctrine* កំណែលើកទីពីរ | ឆ្នាំ ១៩៦៦ | ទំព័រ ៣១១) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៣៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលរបៀបដែលពួកសិស្សនៅក្នុងជំនាន់របស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានអារម្មណ៍យ៉ាងដូចម្ដេច នៅពេលទ្រង់បានប្រាប់ពួកគេអំពីទីសម្គាល់នៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ ។

- តើអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងដូចម្ដេច នៅពេលអ្នកគិតពិចារណាអំពីទីសម្គាល់ទាំងឡាយនៃការយាងមកជាលើកទីពីរ ?

សូមពន្យល់ថា ការដឹងអំពីទីសម្គាល់ទាំងឡាយនៃការយាងមកជាលើកទីពីរ អាចជួយយើងរស់នៅដោយគ្មានភាពភ័យខ្លាចភាពសង្ស័យ ឬភាពវង្វេងស្មារតីឡើយ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៣៥–៣៨ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ដើម្បីរៀនពីមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទាននូវទីសម្គាល់ទាំងនេះ ។ (ពីមុនសិស្សអាន អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា នៅក្នុងអ៊ីស្រាអែល ដើមល្វាគឺជាដើមឈើចុងក្រោយគេបំផុត ដែលនឹងដុះត្រួយនៅនិទាឃរដូវ ហើយលាស់ត្រួយនៅចុងរដូវ) ។

- ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់ដើម្បីអាចស្គាល់អំពីពេលវេលា « ម៉ោងជិតដល់ហើយ » ឬថាការយាងមកជាលើកទីពីរនឹងមកដល់ជាប្រាកដនោះ ?

សូមសរសេរនៅលើក្ដារខៀន *គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៣២, ៣៩* ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានខគម្ពីរទាំងនេះជាមួយនឹងដៃគូរបស់ពួកគេ ហើយពិពណ៌នានូវអ្វីដែលពួកអ្នកដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនឹងធ្វើ ដើម្បីត្រៀមខ្លួនជាស្រេចសម្រាប់ការយាងមករបស់ទ្រង់ ។

- តើយើងអាចធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការយាងមករបស់ព្រះអម្ចាស់ ?

សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ពុំពេញលេញដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *បើសិនជាយើងឈរនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធទាំងឡាយ ហើយទន្ទឹងចាំទីសម្គាល់ នោះយើងនឹង . . .*

- ផ្អែកទៅលើអ្វីដែលយើងបានសិក្សាកន្លងមក តើអ្នកនឹងបំពេញសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នេះយ៉ាងដូចម្ដេច ? (នៅខាងក្រោមនេះគឺជាវិធីមួយដែលសិស្សអាចបំពេញនូវគោលការណ៍នោះ ៖ **បើសិនជាយើងឈរនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធទាំងឡាយ ហើយទន្ទឹងចាំទីសម្គាល់ នោះយើងនឹងត្រៀមខ្លួនជាស្រេចសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់** ។ សូមបញ្ចប់ការសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

- តើអ្នកគិតថា អ្នកដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ អាច « ឈរនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ » យ៉ាងដូចម្ដេច ? តើទីកន្លែងណាខ្លះនៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក ដែលអ្នកគិតថាជា « ទីបរិសុទ្ធ » ?

ដើម្បីជួយសិស្សបង្កើនការយល់ដឹងរបស់ពួកគេអំពីអ្វីដែលជាអត្ថន័យដើម្បីឈរនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យស្ដាប់នូវអ្វីដែលជាអត្ថន័យដើម្បីឈរនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ ៖

> « ‹ ទីបរិសុទ្ធ › អាចមានកត្តាជាច្រើនតម្រូវឲ្យធ្វើជាមួយនឹង *របៀប* ដែលបុគ្គលម្នាក់រស់នៅ ប្រសើរជាង *ទីកន្លែង* ដែលបុគ្គលនោះរស់នៅ ។ ប្រសិនបើយើងរស់នៅដោយស្អាតស្អំដោយមានដៃគូជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធឥតដាច់នោះ យើងនឹងឈរនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធមួយហើយ ។. . . « ទីបរិសុទ្ធស្ថិតនៅគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់ ជាទីដែលបុគ្គលម្នាក់រីករាយនឹងព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ » (*គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា សៀវភៅសិក្សារបស់សិស្ស* ការបោះពុម្ពជាលើកទី ២ [សៀវភៅសិក្សារបស់ប្រព័ន្ធអប់រំសាសនាចក្រ ឆ្នាំ ២០០១] ទំព័រ ១៩៦) ។

- តើយើងអាចឈរនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ ខណៈដែលយើងត្រូវបានហ៊ុំព័ទ្ធដោយសេចក្ដីទុច្ចរិតនៃលោកិយបានយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពិចារណាធ្វើការដាក់បង្ហាញរូបភាពការយាងមកជាលើកទីពីរ (*សៀវភៅសិល្បៈដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៩] ទំព័រ ៦៦, សូមមើលផងដែរ LDS.org) ។ សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៤៤–៤៦ ដោយការពន្យល់ថា អ្នកទាំងឡាយដែលត្រូវបានត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ នឹងបានឃើញទ្រង់យាងមកក្នុងសិរីល្អ ។ មនុស្សសុចរិត ដែលបានស្លាប់ទៅមុនពេលការយាងមករបស់ទ្រង់ នឹងត្រូវបានរស់ឡើងវិញ ហើយក្រោកឡើងមកជួបនឹងទ្រង់ ។ ពួកបរិសុទ្ធស្មោះត្រង់ដែលនៅរស់នៅលើផែនដី ក៏នឹងត្រូវបាននាំយកទៅជួបនឹងទ្រង់ផងដែរ (សូមមើល គ. និង ស. ៨៨:៩៦–៩៨) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៤៧–៥៩

ព្រះអង្គសង្គ្រោះបើកសម្ដែងទីសម្គាល់ និង ការអស្ចារ្យជាច្រើន ដែលនឹងមានចំណែកក្នុងការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ ។

សូមដាក់តាំង ឬអញ្ជើញសិស្សឲ្យបើកទៅទំព័រ ផែនទី ១ (« Physical Map of the Holy Land ») នៅក្នុងវគ្គផែនទីក្នុងព្រះគម្ពីរប៊ីបរបស់ពួកគេ ។ សូមចង្អុលបង្ហាញពីទីតាំងដែលភ្នំអូលីវ គឺនៅជិតនឹងទីក្រុងយេរូសាឡិម ហើយពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៤៨ សំដៅទៅលើទីកន្លែងសំខាន់នេះនៅក្នុងអ៊ីស្រាអែល ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៤៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលនឹងកើតឡើងចំពោះភ្នំនេះ និងចំពោះផែនដី នៅពេលព្រះអង្គសង្គ្រោះយាងត្រឡប់មកវិញ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៤៩–៥០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយស្វែងរកមើលអ្វីផ្សេងទៀត ដែលនឹងកើតមានឡើងនៅក្នុងការយាងមកជាលើកទីពីរ ។

- តើនឹងមានអ្វីកើតឡើងចំពោះសាសន៍ទាំងឡាយនៃផែនដី នៅគ្រានៃការយាងមកជាលើកទីពីរ ?
- តើនរណាដែលអ្នកគិតថាសំដៅទៅលើ « ពួកគេដែលបានសើចដាក់ » នោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៥១–៥៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលរបៀបដែលពួកសាសន៍យូដានឹងឆ្លើយតប នៅពេលព្រះអម្ចាស់យាងមកភ្នំអូលីវ ។

- ហេតុអ្វីបានជាពួកសាសន៍យូដានឹងយំ នៅពេលព្រះអម្ចាស់យាងត្រឡប់មកវិញ ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់របៀបបន្ថែមទៀតដើម្បីត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ សូមបង្ហាញរូបភាពរឿងប្រៀបធៀបនៃស្ត្រីព្រហ្មចារីដប់នាក់ (*សៀវភៅរូបភាពដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៩] លេខ ៥៣ សូមមើលផងដែរ LDS.org) ។ សូមសួរដល់សិស្សបើមាននរណាម្នាក់ អាចរៀបរាប់ឡើងវិញអំពីរឿងប្រៀបធៀបនៃស្ត្រីព្រហ្មចារីដប់នាក់បានទេ ។ បើចាំបាច់ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានរឿងប្រៀបធៀបនោះឲ្យឮៗ ចេញមកពី ម៉ាថាយ ២៥:១–១៣ ។

ជំនួយចក្ខុ

វត្ថុ និង រូបភាពទាំងឡាយ រួមមាន ផែនទី និង តារាង អាចជួយសិស្សមើលឃើញនឹងភ្នែក, វិភាគ ហើយយល់អំពីបទគម្ពីរ ជាពិសេស នៅពេលវាត្រូវបានប្រើប្រាស់ ដើម្បីជម្រុញឲ្យមាន ការពិភាក្សាមួយ ។ វត្ថុជំនួយចក្ខុដូចនេះ ក៏អាចជួយលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សចង់ដឹង និងជួយពួកគេឲ្យចង់រៀនបន្ថែមផងដែរ ។

- តើស្ត្រីព្រហ្មចារីយ ប្រាំនាក់មានគំនិតដូចម្ដេចខ្លះ ?
- តើរឿងប្រៀបធៀបនេះ ទាក់ទងនឹងការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៥៦–៥៧ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលរបៀបដែលរឿងប្រៀបធៀបនៃស្ត្រីព្រហ្មចារីយដប់នាក់ នឹងបំពេញយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ។

- តើរឿងប្រៀបធៀបនេះនឹងត្រូវបានបំពេញនៅក្នុងការយាងមកជាលើកទីពីរយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យកាន់តែយល់បន្ថែមអំពីអត្ថន័យនៃរឿងប្រៀបធៀបស្ត្រីព្រហ្មចារីយដប់នាក់នេះ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឲ្យឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ដាល្លិន អេក អូក នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់នូវអ្វីដែលស្ត្រីព្រហ្មចារីយដប់នាក់តំណាងឲ្យ ៖

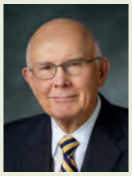

« ការគិតអំពីរឿងប្រៀបធៀបនេះ គឺព្រឺសម្បុរ ។ ស្រីព្រហ្មចារីទាំងដប់នាក់ ពិតជាតំណាងឲ្យសមាជិកនៃសាសនាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយសារមនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានអញ្ជើញឲ្យមកពិធីមង្គលការ ហើយមនុស្សទាំងអស់បានដឹងពីតម្រូវការដើម្បីបានចូល នៅពេលកូនកំលោះបានមក ។ ប៉ុន្តែមានតែសមាជិកពាក់កណ្ដាលប៉ុណ្ណោះ ដែលត្រៀមខ្លួនជាស្រេច នៅពេលកូនកម្លោះបានមកដល់នោះ » (Preparation for the Second Coming, » *Ensign* ឬ *Liahona* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០០៤ ទំព័រ ៨) ។

- យោងតាម ខ ៥៧ តើយើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីបានត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ ? (សិស្សគួរតែពិពណ៌នាប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងទទួលសេចក្ដីពិត ហើយទទួលយកព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើជាអង្គដឹកនាំយើង នោះយើងនឹងនៅខ្ជាប់ខ្ជួនក្នុងការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។** សូមសរសេរគោលការណ៍នៅលើក្ដារខៀន។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពី គោលការណ៍នៅលើក្ដារខៀន ហើយពិចារណាអំពីពេលវេលា ដែលពួកគេបានទទួលសេចក្ដីពិតឬបានធ្វើតាមព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ។

- តើអ្នកគិតថាបទពិសោធន៍របស់អ្នកជាមួយនឹងការទទួលយកសេចក្ដីពិត និងការធ្វើតាមព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ អាចជួយអ្នកត្រៀមខ្លួនដើម្បីជួបនឹងព្រះអម្ចាស់ នៅក្នុងការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ឬទេ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យប្រើគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ដើម្បីដាក់គោលដៅមួយ ដែលនឹងជួយពួកគេត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការយាងមករបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៥៥, ៥៨–៥៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ដើម្បីរកមើលពរជ័យបន្ថែមដែលនឹងកើតមានមកលើអ្នកទាំងឡាយណាដែលបានត្រៀមខ្លួន ហើយនៅខ្ជាប់ខ្ជួនក្នុងថ្ងៃនៃការយាងមកជាលើកទីពីរនោះ ។ សូមឲ្យពួកគេរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ។

សូមពន្យល់ថា ប្រធាន ប៊យដ៏ ឃេ ផាកកឺ នៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ បានគូសបញ្ជាក់ អំពីសារៈសំខាន់នៃការមានព្រះវិញ្ញាណគង់នៅជាមួយក្នុងគ្រាលំបាក ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាននូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ហើយអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យស្ដាប់អំពីរបៀបដែលប្រធាន ផាកកឺ បានមានប្រសាសន៍ ដើម្បីយើងអាចដឹងអំពីការរស់នៅក្នុងគ្រាដែលនឹងកើតមានមុនការយាងមកជាលើកទីពីរ ៖

« យើងរស់នៅក្នុងគ្រាដ៏លំបាក—ដែលជាគ្រាដ៏លំបាកពេកពន់ ។ យើងសង្ឃឹម យើងអធិស្ឋាន សូមឲ្យស្ថានភាពកាន់តែប្រសើរឡើង ។ ប៉ុន្តែការណ៍នោះមិនកើតឡើងទាល់តែសោះ ។ ការព្យាករណ៍បានប្រាប់យើងថាដូច្នោះ ។ យើងនឹងមិនធ្វើជាមនុស្ស ក្រុមគ្រួសារ ឬ បុគ្គល ដែលរួចចាកផុតពីការសាកល្បងដែលនឹងកើតឡើងនោះទេ ។. . .

« យើងមិនត្រូវរស់នៅដោយភិតភ័យនឹងអនាគតឡើយ ។ យើងមានគ្រប់ហេតុផលដើម្បីបានរីករាយ និង ហេតុផលតូចបំផុតដើម្បីនឹងភិតភ័យ ។ បើយើងធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណ នោះយើងនឹងមានសុខសុវត្ថិភាព ទោះជាអនាគតទៅជាយ៉ាងក៏ដោយ ។ យើងនឹងត្រូវបានបង្ហាញនូវអ្វីដែលត្រូវធ្វើ » (« The Cloven Tongues of Fire,» *Ensign* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០០០ ទំព័រ ៨) ។

សូមឲ្យសិស្សចែកចាយនូវអ្វីមួយដែលពួកគេបានរៀនអំពីការយាងមកជាលើកទីពីរចេញមកពីមេរៀននេះ ។ អ្នកអាចចង់ចែកចាយពីអារម្មណ៍របស់អ្នកផងដែរ ។

មេរៀនទី ៥៣

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៦០–៧៥

បុព្វកថា

នៅពេលពួកបរិសុទ្ធបានប្រមូលគ្នីគ្នានៅក្នុងក្រុងខឺតឡង់ នោះមានដំណើររឿង និង ពាក្យចចាមអារាមតាមការសែតក្លែងបន្លំជាច្រើន ដែលរាយការណ៍ខុស និង និយាយបង្កាច់បង្ខូចសាសនាចក្រ ។ នៅក្នុងវិវរណៈបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥ ព្រះអម្ចាស់ បានចាប់ផ្ដើមបើកសម្ដែងលម្អិតអំពីទីកន្លែងប្រមូលផ្ដុំដែលបានកំណត់ទុក ជាកន្លែងដែលមានសេចក្ដីសុខសាន្ត និងសុវត្ថិភាព នៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ ដែលត្រូវបានសន្យានៅក្នុងព្រះគម្ពីរមរមន និងបានរៀបរាប់ប្រាប់ពីដំបូងនៅក្នុងវិវរណៈឆ្នាំ ១៨៣០ (សូមមើល គ. និង ស. ២៨) ។ ព្រះអម្ចាស់បានពិពណ៌នាលម្អិតអំពីដែនដីនៃការប្រមូលផ្ដុំគ្នានេះ ដែលត្រូវបានស្គាល់ថា ជា ទីក្រុងយេរូសាឡិមថ្មី ឬ ស៊ីយ៉ូន ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានណែនាំព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ឲ្យចាប់ផ្ដើមផ្ដោតយកចិត្តទុកដាក់ទៅលើកិច្ចខិតខំធ្វើការបកប្រែព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីរបស់លោក ដើម្បីត្រៀមខ្លួនពួកបរិសុទ្ធចំពោះអ្វីដែលនឹងកើតឡើង ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៦០–៦១

ព្រះអម្ចាស់ណែនាំព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ឲ្យចាប់ផ្ដើមការបកប្រែព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីរបស់លោក

សូមសួរដល់សិស្ស បើសិនជាពួកគេណាម្នាក់អាចសូត្រមាត្រានៃសេចក្ដីជំនឿទីប្រាំបីបាន ។ បើពួកគេត្រូវការជំនួយ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់ឲ្យបើកទៅមាត្រានៃសេចក្ដីជំនឿ ហើយអានខទីប្រាំបីឲ្យឮៗ ។

- តើឃ្លា « បើសិនជាបានបកប្រែត្រឹមត្រូវ » បានផ្ដល់ជាយោបល់អ្វីខ្លះដល់យើង អំពីព្រះគម្ពីរប៊ីប ?

សូមរំឭកដល់សិស្សថា យ៉ូសែប ចូលចិត្តការសិក្សាព្រះគម្ពីរប៊ីប ហើយបានរកឃើញនូវការលួងលោមចិត្តដ៏អស្ចារ្យពីព្រះបន្ទូលទាំងឡាយនៅក្នុង ព្រះគម្ពីរនោះ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលលោកបានសិក្សាវា លោកបានកត់សម្គាល់ឃើញមាននូវកំហុសជាច្រើន ហើយលោកមានអារម្មណ៍ថា ព័ត៌មានមួយចំនួនត្រូវបានបាត់ ឬមានពុំពេញលេញ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ស្ដីអំពីព្រះគម្ពីរប៊ីបឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់នូវអ្វីដែលបានបណ្ដាលឲ្យមានបញ្ហាជាច្រើន ដែលយ៉ូសែប បានកត់សម្គាល់នោះ ៖

« វាបង្ហាញឲ្យឃើញថា មានចំណុចសំខាន់ៗជាច្រើន ដែលមានឥទ្ធិពលដល់សេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់មនុស្ស ត្រូវបានដកចេញពីព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធ ឬ ត្រូវបានបាត់ មុនពេលវាត្រូវបានគេចងក្រង » (*ការបង្រៀនរបស់ប្រធាននៃសាសនាចក្រ ៖ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ* ឆ្នាំ ២០០៧]ទំព័រ ២១៧

លោកក៏បានមានប្រសាសន៍ផងដែរថា ៖ « ខ្ញុំជឿលើព្រះគម្ពីរប៊ីប បើសិនជាវាត្រូវបានសរសេរដោយដងប៉ាកានៃអ្នកនិពន្ធដើម ។ អ្នកបកប្រែដែលគ្មានវិជ្ជាជីវៈ អ្នកចម្លងខ្ជីខ្ជា ឬ ពួកសង្ឃដែលក្លែងបន្លំ និង ពុករលួយ បានបង្កើតឲ្យមានកំហុសជាច្រើន » (*Teachings: Joseph Smith*, ទំព័រ ២០៧) ។

- ស្របតាម យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ តើមូលហេតុ យ៉ាងហោចណាស់ចំនួនបី ដែលបណ្ដាលឲ្យព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធ មានកំហុសឆ្គង គឺអ្វីខ្លះ ?

សូមរំឭកសិស្សថា នៅក្នុងមេរៀន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:១៦–៥៩ ពួកគេបានសិក្សានូវអ្វីដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានប្រាប់ដល់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ អំពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ ។ វិវរណៈ បានរៀបរាប់នូវអ្វីៗជាច្រើន ដែលត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង ម៉ាថាយ ២៤ ។ នៅពេលវិវរណៈនេះត្រូវបានសរសេរឡើងវិញនៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៣១ នោះយ៉ូសែបស្ម៊ីធ កំពុងធ្វើការកែកំណែថ្មីដ៏បំផុសគំនិត ទៅលើព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៦០–៦១ ឲ្យឮៗ ។ សូមសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យព្យាការីមានចំណាប់អារម្មណ៍ទៅលើនោះ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា ការបកប្រែនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី នឹងប្រទានពរដល់ពួកបរិសុទ្ធយ៉ាងដូចម្ដេច ? (វានឹងបើកសម្ដែងច្រើនអំពីព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះ ដើម្បីរៀបចំពួកបរិសុទ្ធ) ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់សង្ខេបនូវព័ត៌មានដូចខាងក្រោមដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ ។ (ដើម្បីទុកពេលឲ្យសិស្សបានរៀបចំខ្លួន សូមផ្ដល់ព័ត៌មានដល់គាត់ មុនចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន) ។ អ្នកអាចនឹងចង់បំពេញព័ត៌មានលម្អិត ដែលសិស្សពុំបានផ្ដល់ព័ត៌មាន ។

នៅក្នុងរដូវស្លឹកឈើជ្រុះ ឆ្នាំ ១៨៣០ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ត្រូវបានបញ្ជាដោយព្រះអម្ចាស់បកប្រែព្រះគម្ពីរប៊ីប ។ លោកពុំបានបកប្រែព្រះគម្ពីរប៊ីបចេញពីភាសាមួយទៅភាសាមួយទៀតនោះទេ ហើយលោកក៏ពុំមានឯកសារសរសេរដោយដៃនៃព្រះគម្ពីរប៊ីបដើមមកធ្វើការបកប្រែដែរ ។ ផ្ទុយទៅវិញ លោកបានអាន ហើយសិក្សាវគ្គបទគម្ពីរចេញមកពីកំណែថ្មីនៃព្រះគម្ពីរប៊ីបដោយស្ដេចជេមស៍ ហើយបានធ្វើកំណែ និងបន្ថែម ទៅតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ដូច្នេះ ការបកប្រែកំណែថ្មីនោះគឺកាន់តែមានការបំផុសគំនិតខ្លាំងជាងការបកប្រែតាមទម្លាប់ ។

ការបកប្រែរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ត្រូវបានប៉ាន់ស្មានថា បានរងឥទ្ធិពលយ៉ាងហោចណាស់ចំនួន ៣៤០០ ខគម្ពីរ នៅក្នុងកំណែថ្មីនៃព្រះគម្ពីរប៊ីបរបស់ស្ដេចជេមស៍ ។ ភាពខុសគ្នាទាំងនេះ មានរួមទាំង ការបន្ថែម (ដើម្បីបញ្ជាក់ពីអត្ថន័យ ឬបរិបទឲ្យច្បាស់) ការលុបចោល ការរៀបចំខគម្ពីរឡើងវិញ និងការរៀបចំរចនាសម្ព័ន្ធនៃជំពូកជាក់លាក់ឲ្យបានពេញលេញ ។ ការបកប្រែរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់អំពីមាតិកាខាងគោលលទ្ធិ ជាពិសេស បេសកកម្មរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និស្ស័យនៃព្រះលក្ខណៈធម្មជាតិរបស់មនុស្ស សេចក្ដីសញ្ញារបស់អ័ប្រាហាំ បព្វជិតភាព និងការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អ ។

ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ បានកែសម្រួលកំណែថ្មីនៃព្រះគម្ពីរប៊ីបរបស់ស្ដេចជេមស៍ ដែលបានបោះពុម្ពបន្ទាប់ពីឆ្នាំ ១៩៧៩ រួមមានទាំងការផ្លាស់ប្ដូរច្រើនជាង ៦០០ កន្លែងមកពីការបកប្រែរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ ការផ្លាស់ប្ដូរខ្លីៗ ត្រូវបានកត់ចំណាំនៅលេខយោង និងការជ្រើសរើសកាន់តែធំ គឺត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងសេចក្ដីបន្ថែមនៃព្រះគម្ពីរប៊ីប ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរកមើល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ–ម៉ាថាយ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរមុក្ដាដ៏មានតម្លៃមហិមា ។ សូមពន្យល់ថា ចំណែកនៃការបកប្រែរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ មាននូវព័ត៌មានច្រើនចេញមកពី ម៉ាថាយ ២៤ អំពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយត្រូវបានបំពេញតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៦០–៦១ ។

អ្នកអាចចង់សុំឲ្យសិស្សម្នាក់ដើម្បីថាឡើងវិញឲ្យឮៗនូវអ្វីដែលគាត់យល់អំពីការបកប្រែរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ បើសិស្សរបស់អ្នកមានកំណែថ្មីនៃព្រះគម្ពីរប៊ីបរបស់ស្ដេចជេមស៍ របស់ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ នោះអ្នកអាចបង្ហាញដល់ពួកគេនូវគំរូនៃលេខយោងការបកប្រែរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ឬជម្រើសដ៏ធំនៅក្នុងសេចក្ដីបន្ថែមនៃព្រះគម្ពីរប៊ីប ។ ឧទាហរណ៍ ម៉ាថាយ ៤:១ លេខយោង *ខ* ថ្លែងថា ព្រះយេស៊ូវបានយាង « ទៅគង់នៅជាមួយនឹងព្រះ » ជាជាង « ឲ្យត្រូវអារក្សល្បួង » ។ បន្ទាប់ពីបានបង្ហាញដល់សិស្សនូវឧទាហរណ៍មួយចំនួនរួចហើយ សូមសួរដល់ពួកគេអំពីរបៀបដែលការបកប្រែរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អាចបានជួយដល់ការសិក្សា និងការយល់ដឹងរបស់ពួកគេ អំពីព្រះគម្ពីរប៊ីប ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៦២–៦៥

ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានព្រមានទុកជាមុន ឲ្យទៅជួបជុំគ្នានៅភូមិភាគខាងលិចនៃប្រទេស

សូមពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំឲ្យពួកបរិសុទ្ធផ្លាស់ទៅភូមិភាគខាងលិច« ពីដែនដីខាងកើត » (គ. និង ស. ៤៥:៦៤) ។ ដើម្បីជួយសិស្សមើលឃើញនឹងភ្នែកអំពីការផ្លាស់លំនៅឆ្ពោះទៅកាន់ទិសខាងលិច របស់ពួកសមាជិកនៃសាសនាចក្រនៅគ្រាដែលវិវរណៈនេះ ត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យ (ចេញពីរដ្ឋ នូវ យ៉ោក ទៅរដ្ឋ អូហៃអូ) អ្នកអាចនឹងសុំឲ្យពួកគេបើកទៅទំព័រ ផែនទី ៣ (« រដ្ឋនូវយ៉ោក ផែនស៊ីលវេញ៉ា និងតំបន់អូហៃអូនៃសហរដ្ឋអាមេរិក ») នៅក្នុងផ្នែកនៃផែនទីប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៦២–៦៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់ពីមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យពួកបរិសុទ្ធប្រមូលគ្នីគ្នាឆ្ពោះទៅ « ភាគខាងលិចនៃប្រទេស » (គ. និង ស. ៤៥:៦៤) ។

- តើព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលអំពីអ្វី « នៅមាត់ទ្វារ » ? តើអ្នកគិតថា រូបភាពនេះមានន័យដូចម្ដេចដែរ ?

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៦១ ជិតរយៈពេល ១៧ ឆ្នាំ បន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នោះសង្គ្រាមស៊ីវិលមួយបានចាប់ផ្ដើមកើតមានឡើងនៅក្នុងសហរដ្ឋអាមេរិក ។ វាត្រូវបានធ្វើការប៉ាន់ស្មានថា សង្គ្រាមនេះបានបណ្ដាលឲ្យប្រជាជនជាង ១ លាននាក់ រងរបួស និងស្លាប់ ហើយទ្រព្យសម្បត្តិជាច្រើនក៏ត្រូវបានបំផ្លិចបំផ្លាញផងដែរ ដែលធ្វើឲ្យក្រុមគ្រួសាររងទុក្ខលំបាក និងសហគមន៍ជាច្រើននៅទូទាំងប្រទេស ។ ពួកបរិសុទ្ធទាំងឡាយដែលបានបន្តធ្វើតាមដំបូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឲ្យប្រមូលផ្ដុំគ្នាចេញពីភាគខាងកើត ត្រូវបានប្រទានពរដោយមានសេចក្ដីសុខសាន្ត និងសុវត្ថិភាពជាមួយសាច់ញាតិនៅក្នុងរដ្ឋយូថាហ៍ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៦៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យពួកបរិសុទ្ធធ្វើ នៅពេលពួកគេប្រជុំគ្នានៅភាគខាងលិចនៃប្រទេស ។

បទបង្ហាញអំពីសម្ភាររបស់គ្រូបង្រៀន

ខណៈដែលសិស្សចូលរួមយ៉ាងសកម្មនៅក្នុងដំណើរការនៃការរៀនសូត្រ នោះគឺជាការចាំបាច់ណាស់ដែលពួកគេត្រូវយល់ និង អនុវត្តខគម្ពីរទាំងឡាយ ប៉ុន្តែវាពុំបានជំនួសឲ្យតម្រូវការ ដែល គ្រូបង្រៀនត្រូវប្រាប់អំពីព័ត៌មានក្នុងពេលផ្សេងៗគ្នា ខណៈដែល សិស្សស្ដាប់នោះឡើយ ។ ការធ្វើបទបង្ហាញរបស់គ្រូបង្រៀនដោយសង្ខេបខ្លីៗ អាចនឹងមានប្រសិទ្ធភាពខណៈដែលយើងត្រូវការសង្ខេបឯកសារក្នុងមេរៀនដែលមាននូវដំណើររឿងដ៏វែង ដើម្បីបង្ហាញព័ត៌មានដែលថ្មីសម្រាប់សិស្ស ធ្វើការផ្លាស់ប្ដូរនៅក្នុងមេរៀន ឬឈានទៅដល់ការធ្វើការសន្និដ្ឋាន ។

- ហេតុអ្វីពួកគេត្រូវប្រមូលនូវទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ ? (ដើម្បីទិញដីដែលពួកបរិសុទ្ធអាចរស់នៅក្នុងសាមគ្គីភាព សេចក្ដីសុខសាន្ត និងសុវត្ថិភាព) ។ សូមពន្យល់ថា *មរតក* សំដៅទៅលើទឹកដីដែលពួកបរិសុទ្ធ អាចរស់នៅ ហើយថ្វាយបង្គំដល់ព្រះអម្ចាស់) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៦៦–៧៥

ព្រះអម្ចាស់ពិពណ៌នាអំពីទីក្រុង យេរូសាឡិមថ្មី ឬទីក្រុង ស៊ីយ៉ូន

សូមឲ្យសិស្សគិតពិចារណាអំពីសំណួរខាងក្រោម ៖

- បើអ្នកអាចជ្រើសរើសកន្លែងណាមួយក្នុងពិភពលោកដើម្បីរស់នៅ តើអ្នកនឹងរើសយកកន្លែងណា ? ហេតុអ្វីអ្នកចង់រស់នៅទីនោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យឆ្លើយនឹងសំណួរ ។ នៅពេលពួកគេឆ្លើយ សូមគូសបន្ទាត់មួយនៅពាក់កណ្ដាលក្ដារខៀន បង្កើតជាពីរកូឡោន ។ នៅផ្នែកខាងលើនៃកូឡោនមួយ សូមសរសេរឈ្មោះទីតាំងមួយចំនួនដែលសិស្សបានប្រាប់ ។ នៅក្នុងកូឡោនដដែលនោះ សូមសរសេរនូវមូលហេតុដែលពួកគេចង់រស់នៅក្នុងទីតាំងទាំងនោះនៅក្រោមឈ្មោះទីតាំងទាំងនោះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៦៦–៦៧ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលឈ្មោះនៃដែនដីកេរអាករ និង មូលហេតុនានារបស់ពួកបរិសុទ្ធ ដែលជាដែនដីដែលគួរឲ្យចង់រស់នៅ ។ អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ថា សិស្សគួរគូសចំណាំអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើដែនដីកេរអាកររបស់ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានហៅថាអ្វី ? (ទីក្រុងយេរូសាឡិមថ្មី ឬទីក្រុងស៊ីយ៉ូន ។ សូមសរសេរនៅផ្នែកខាងលើនៃកូឡោនទីពីរនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ពាក្យ *ស៊ីយ៉ូន* ពេលខ្លះ ត្រូវបានប្រើជាន័យផ្សេងៗពីគ្នាបន្តិច ។ ពេលខ្លះ ពាក្យនោះសំដៅទៅលើប្រជាជននៃស៊ីយ៉ូន ហើយពិពណ៌នាវាថាជា « ចិត្តល្អសុទ្ធសាធ » (គ. និង ស. ៩៧:២១) ។ កន្លែងផ្សេងទៀត ពាក្យ *ស៊ីយ៉ូន* សំដៅទៅលើសាសនាចក្រទាំងមូល និងស្តេកទាំងអស់នៅទូទាំងពិភពលោក (សូមមើល គ. និង ស. ៨២:១៤) ។ ពាក្យ *ស៊ីយ៉ូន* ក៏អាចសំដៅទៅលើទីតាំងភូមិសាស្ត្រជាក់លាក់ផងដែរ ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ពាក្យ *ស៊ីយ៉ូន* សំដៅទៅលើទីក្រុងខាងសាច់ឈាមមួយ ដែលពួកបរិសុទ្ធនឹងស្ថាបនាឡើង ហើយប្រមូលផ្ដុំគ្នា ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានពិពណ៌នាអំពីទីក្រុង យេរូសាឡិមថ្មី (ទីក្រុង ស៊ីយ៉ូន) យ៉ាងដូចម្ដេច ? (សូមសរសេរចម្លើយរបស់សិស្សនៅក្នុងកូឡោនទីពីរ នៅលើក្ដារខៀន) ។ ពួកគេអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែប្រាប់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **ទីក្រុងយេរូសាឡិមថ្មី នឹងជាកន្លែងនៃសេចក្ដីសុខសាន្ត និងសុវត្ថិភាព ហើយសិរីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់ នឹងគង់នៅទីនោះ**) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យប្រៀបធៀបទីតាំងដែលពួកគេបានជ្រើសរើសសម្រាប់គេហដ្ឋានអនាគតដ៏ល្អរបស់ពួកគេទៅតាមការពិពណ៌នាអំពីទីក្រុងស៊ីយ៉ូននោះ ។

- ផ្អែកទៅលើការពិពណ៌នារបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីទីក្រុងស៊ីយ៉ូន ហេតុអ្វីក៏អ្នកចង់មានចំណែកនៅក្នុងទីក្រុងនេះ ?

- តើអ្នកធ្លាប់បានទទួលបទពិសោធន៍នៃសេចក្ដីសុខសាន្ត និងសុវត្ថិភាពនៅកន្លែងណា ? ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់ដើម្បីមានកន្លែងជាច្រើន ដែលអ្នកអាចមានសុវត្ថិភាព និងសេចក្ដីសុខសាន្តនោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៦៨–៧១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលមូលហេតុបន្ថែម ដែលពួកគេអាចនឹងចង់រស់នៅក្នុងទីក្រុងយេរូសាឡិមថ្មី ។ អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ឲ្យសិស្សថា ពួកគេគួរគូសចំណាំអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ សូមឲ្យពួកគេរៀបរាប់អំពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ហើយបន្ថែមចម្លើយរបស់ពួកគេចូលទៅក្នុងកូឡោនទីពីរនៅលើក្ដារខៀន ។

- តើពួកទុច្ចរិតនឹងមានអារម្មណ៍យ៉ាងណាអំពីទីក្រុងស៊ីយ៉ូន ?
- ស្របតាម ខ ៧១ តើមនុស្សសុចរិតនៃទីក្រុងស៊ីយ៉ូននឹងចេញមកពីកន្លែងណា ? (បើវាពុំទាន់បានពិពណ៌នាទេ សូមសរសេរគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោមនៅក្នុងកូឡោនទីពីរនៅលើក្ដារខៀន ៖ **មនុស្សសុចរិតមកពីគ្រប់ជាតិសាសន៍នឹងប្រមូលផ្ដុំគ្នាទៅកាន់ស៊ីយ៉ូន ។** អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា នេះគឺជាការពិតចំពោះទីក្រុងស៊ីយ៉ូន ដែលបានសំដៅទៅលើ នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ហើយគឺជាការពិតចំពោះស្តេកនៃស៊ីយ៉ូន ដែលត្រូវបានស្ថាបនាឡើងនៅទូទាំងពិភពលោកសព្វថ្ងៃនេះ) ។

សូមអាននូវសេចក្ដីថ្លែងការដូចខាងក្រោម ដោយព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អំពីប្រធានបទនៃស៊ីយ៉ូន ៖

« ស៊ីយ៉ូន . . . គឺជាកន្លែងរបស់ពួកសុចរិត ហើយមនុស្សទាំងអស់ ដែលស្ថាបនានៅលើនោះ គឺត្រូវថ្វាយបង្គំដល់ព្រះពិត និងមានព្រះជន្មរស់ ហើយជាអស់អ្នកដែលជឿទៅលើគោលលទ្ធិមួយ ជាគោលលទ្ធិនៃព្រះអម្ចាស់របស់យើង និងព្រះអង្គសង្គ្រោះ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ » (នៅក្នុង *History of the Church* ២:២៥៤) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៧២–៧៣ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានព្រមានដល់ពួកបរិសុទ្ធកុំឲ្យធ្វើ ។ បន្ទាប់មក សូមសង្ខេបខគម្ពីរពីរចុងក្រោយនៃវិវរណៈនេះ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់រំឭកពួកបរិសុទ្ធថា ការយាងមកជាលើកទីពីរនឹងធ្វើឲ្យពួកមារសត្រូវរបស់ពួកគេជួបនូវបញ្ហាធំ ។

អ្នកអាចនឹងរំឭកដល់សិស្សថា ព្រះអម្ចាស់បានជម្រុញឲ្យពួកបរិសុទ្ធជំនាន់មុន និងពួកយើងឲ្យ « ប្រុងស្ដាប់ » តាមសំឡេងរបស់ទ្រង់នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យមើលត្រឡប់ទៅក្រោយវិញ ក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥ ហើយរំឭកនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ បានបើកសម្ដែងដល់ពួកបរិសុទ្ធ អំពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ និងទីក្រុងយេរូសាឡិមថ្មី ។ អ្នកអាចនឹងលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យបំពេញសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេថា ៖ « ដោយសារតែអ្វីដែលយើងរៀននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥ ខ្ញុំនឹងរៀបចំខ្លួនចំពោះរឿងទាំងឡាយដែលនឹងកើតមាន ដោយ . . . » សូមបញ្ចប់ដោយការលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យពិភាក្សានូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀននៅក្នុងមេរៀនសព្វថ្ងៃនេះ ជាមួយនឹងសមាជិកគ្រួសារ ។

មេរៀនទី ៥៤

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៦

បុព្វកថា

នៅខែមិនា ឆ្នាំ ១៨៣១ ជិតរយៈពេលមួយឆ្នាំ បន្ទាប់ពីការរៀបចំសាសនាចក្រឡើង នោះព្រះអម្ចាស់បានពិគ្រោះពួកបរិសុទ្ធថា ការប្រជុំក្នុងសាសនាចក្រ គឺត្រូវដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ នៅក្នុងវិវរណៈដដែលនេះ ទ្រង់បានគូសបញ្ជាក់ថា មនុស្សដែលមិនមែនជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រ ពុំត្រូវបណ្ដេញចេញពីការប្រជុំជាសាធារណៈនោះឡើយ ។ បន្ថែមពីលើការកែតម្រូវចំពោះការអនុវត្តដែលពុំរាប់បញ្ចូលនូវអ្នកឥតជឿនៅក្នុងការប្រជុំ នោះព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនអំពីអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៦:១–៦

ព្រះអម្ចាស់ បង្រៀនដល់ពួកបរិសុទ្ធអំពីការប្រជុំក្នុងសាសនាចក្ររបស់ពួកគេ

សូមឲ្យសិស្សនឹកស្រម៉ៃថា ពួកគេកំពុងដឹកនាំផែនការនៃការប្រជុំសាក្រាម៉ង់ ។

- តើអ្នកដឹងថា អ្នកត្រូវរាប់បញ្ចូលអ្វីខ្លះនៅក្នុងការប្រជុំតាមរបៀបណា ? តើអ្នកនឹងជ្រើសរើសតន្ត្រី ហើយសម្រេចចិត្តថានរណានឹងឡើងនិយាយដោយរបៀបណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៦:១–២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលការណែនាំដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យ អំពីរបៀបដែលការប្រជុំសាសនាចក្រគួរត្រូវបានដឹកនាំ ។ អ្នកអាចនឹងចង់ចង្អុលបង្ហាញថា ទំនួលខុសត្រូវដើម្បីដឹកនាំការប្រជុំ រួមមានទាំងទំនួលខុសត្រូវក្នុងការរៀបចំសម្រាប់ការប្រជុំទាំងនោះផងដែរ ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ ចម្លើយរបស់ពួកគេអាចនឹងមានផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែបង្ហាញពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖**អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ គឺត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលពួកគាត់ដឹកនាំការប្រជុំ ។**

- តើនៅពេលណា ដែលអ្នកមានអារម្មណ៍ដឹងថា ពួកអ្នកដឹកនាំត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងការប្រជុំមួយនោះ ?

- តើសមាជិកសាសនាចក្រអាចអញ្ជើញឲ្យមានឥទ្ធិពលពីព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងការប្រជុំសាសនាចក្រដោយរបៀបណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅ កំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ អំពីរបៀបមួយ ដែលពួកគេនឹងកែលម្អនូវការចូលរួមរបស់ពួកគេនៅក្នុងការប្រជុំសាសនាចក្រទាំងឡាយ ។

សូមសរសេរឃ្លាខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន *សូមស្វាគមន៍ភ្ញៀវទេសចរ* ។ សូមឲ្យសិស្សប្រាប់ពីទីកន្លែងដែលពួកគេធ្លាប់បានឃើញឃ្លានេះបានដាក់នៅកន្លែងណាមួយ ។ សូមសួរពួកគេបើសិនជាពួកគេធ្លាប់ឃើញវានៅខាងក្រៅសាលាប្រជុំសាសនាចក្រ ។ សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សម្នាក់អាននូវការណែនាំ នៃក្បាលកណ្ឌសម្រាប់ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ហើយរកមើលថាពួកបរិសុទ្ធជំនាន់មុនរូបណា ដែលបានអនុញ្ញាតឲ្យចូលរួមក្នុងការប្រជុំរបស់ពួកគេ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ បន្ទាប់មកសូមឲ្យពួកគេអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៦:៣–៦ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលឃ្លាដែលបានកែតម្រូវចំពោះការអនុវត្តកាលពីដើមនេះ ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពីខគម្ពីរទាំងនេះ អំពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យយើងប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកដទៃ ? (សិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះអម្ចាស់ បានបញ្ជាឲ្យយើងស្វាគមន៍មនុស្សទាំងអស់ចូលរួមក្នុងការប្រជុំជាសាធារណៈរបស់យើង**) ។

- តើយើងអាចជួយអ្នកដទៃឲ្យដឹងថា ពួកគេបានទទួលស្វាគមន៍ក្នុងការចូលមកកាន់ការប្រជុំសាសនាចក្ររបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់កាន់តែជ្រៅជ្រះអំពីសេចក្ដីពិតនេះ សូមចែកចាយនូវឧទាហរណ៍ដូចខាងក្រោម ៖

សមាជិកវ័យក្មេងម្នាក់ក្នុងសាសនាចក្រ បានទៅទស្សនាវួដថ្មីមួយជាមួយនឹងគ្រួសាររបស់នាងជាលើកដំបូង ។ បន្ទាប់ពីចប់ម៉ោងសាក្រាម៉ង់ មានសមាជិកក្នុងវួដម្នាក់បានមកស្វាគមន៍គ្រួសារនោះ ហើយបង្ហាញពួកគេពីកន្លែងដែលត្រូវទៅសាលាថ្ងៃអាទិត្យ ។ គាត់បាននាំយុវនារីទៅកាន់ថ្នាក់រៀន ហើយណែនាំនាងដល់គ្រូបង្រៀន ។ យុវជន និង យុវនារី ក្នុងថ្នាក់បានជួបនឹងពួកគេបន្តិច បន្ទាប់មកម្នាក់ៗ សួរសុខទុក្ខគ្នាគេ ដោយពុំខ្វល់ពីនាង ។

- តើស្ថានភាពនេះខុសគ្នាយ៉ាងដូចម្ដេច បើសមាជិកក្នុងថ្នាក់សាលាថ្ងៃអាទិត្យ ធ្វើតាមគោលការណ៍នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៦:៣–៦ ?

សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យស្វាគមន៍ដល់អ្នកទាំងឡាយដែលមកចូលរួមក្នុងការប្រជុំសាសនាចក្រ ក្នុងថ្នាក់រៀន ឬក្នុងសកម្មភាពនានា ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៦:៧–៣៣

ព្រះអម្ចាស់បានពន្យល់អំពីគោលបំណងចំពោះអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណ

សូមរំឭកដល់សិស្សថា នៅ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៣១ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានចូលរួមនឹងពួកបរិសុទ្ធ នៅទីក្រុងខឺតឡង់ (សូមមើល មេរៀនទី ៥០ នៅក្នុងសៀវភៅសិក្សានេះ) ។ នៅពេលលោកមកដល់ លោកបានឃើញថាសមាជិកសាសនាចក្រទាំងនេះ បានទទួលយកនូវការអនុវត្តខុសឆ្គងមួយចំនួន ។ ការអនុវត្តខុសឆ្គងមួយ គឺពុំរាប់បញ្ចូលមនុស្សផ្សេងមកក្នុងការប្រជុំសាសនាចក្រដូចបានពន្យល់ពីដំបូងនៅក្នុងមេរៀននេះ ។ ការអនុវត្តខុសឆ្គងមួយទៀត គឺថា សមាជិកមួយចំនួន បានមានឥរិយាបទចម្លែកៗ ពេលពួកគេចូលរួមក្នុងការប្រជុំសាសនាចក្រ ។ ពួកគេបានប្រកាសថា ទង្វើរបស់ពួកគេគឺត្រូវបានបំផុសគំនិតដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ សមាជិកមួយចំនួនជឿលើពួកគេ ហើយអ្នកផ្សេងទៀតមានអារម្មណ៍ថា ឥរិយាបទបែបនោះគឺពុំមែនមកពីព្រះទេ ។ នៅក្នុងវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៦ ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនគោលការណ៍ទាំងឡាយ ដែលនឹងជួយពួកបរិសុទ្ធឲ្យចៀសវាងពីការបោកបញ្ឆោត ហើយដែលនឹងជួយពួកគេឲ្យយល់អំពីអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណដ៏ពិត ។

- តើការត្រូវបានបញ្ឆោតមានន័យដូចម្ដេច ? (នាំឲ្យយល់ខុស ឬប្រើឧបាយកលឲ្យជឿលើអ្វីមួយដែលពុំពិត) ។ តើអ្នកអាចប្រាប់អំពីគ្រាមួយ ដែលអ្នកត្រូវបានគេបោកបញ្ឆោតបានឬទេ ?

សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៦:៧–៨ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានទូន្មានដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ឲ្យធ្វើដូច្នោះ ដើម្បីពួកគេអាចចៀសវាងពីការត្រូវបានគេបោកបញ្ឆោត ។ អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ថា សិស្សគួរគូសចំណាំនូវអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើខទាំងនេះបង្រៀនអ្វីខ្លះ អំពីរបៀបដើម្បីចៀសវាងពីការត្រូវគេបោកបញ្ឆោត ? (សូមជួយដល់សិស្សឲ្យប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **វិធីមួយដើម្បីចៀសវាងពីការត្រូវគេបោកបញ្ឆោត គឺត្រូវធ្វើតាមការដឹកនាំមកពីព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងគ្រប់ភាពបរិសុទ្ធ**) ។

- ស្របតាម ខ ៨ តើយើងគួរព្យាយាមស្វែងរកអ្វីខ្លះ ? (អំណោយទានដ៏ល្អបំផុត) ។

សូមសរសេរឃ្លាខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *បើយើងព្យាយាមស្វែងរកអំណោយទាននានាដែលវិសេសបំផុត. . .*

នៅពេលសិស្សចូលរួមក្នុងសកម្មភាពដូចខាងក្រោម សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យរកមើលពរជ័យដែលនឹងកើតមាន នៅពេលពួកគេស្វែងរកអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណ ។ អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា អំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណ គឺជា « ពរជ័យ ឬលទ្ធភាពដែលត្រូវបានប្រទានឲ្យដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ព្រះប្រទានឲ្យនូវអំណោយទានយ៉ាងហោចណាស់មួយទៅដល់សមាជិកស្មោះត្រង់នៃសាសនាចក្រ » (*ពិតចំពោះសេចក្ដីជំនឿ ៖ ឯកសារយោងនៃដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៤] ទំព័រ ១៦៥) ។

ការរៀបចំពីមុនថ្នាក់រៀន

នៅពេលអ្នកប្រើកម្មវិធីសិក្សាដើម្បីរៀបចំមេរៀន សូមមើលត្រួសៗនូវយោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន ហើយប្រាប់ពីសម្ភារ និងសកម្មភាពណាដែលអ្នកត្រូវការដើម្បីរៀបចំ ឬត្រៀម ពីមុនថ្នាក់រៀនចាប់ផ្ដើម ។ នៅពេលអ្នកបានត្រៀមពីមុនថ្នាក់រៀន នោះអ្នកនឹងអាចគ្រប់គ្រងពេលវេលានៅក្នុងថ្នាក់រៀនបានកាន់តែល្អ ហើយជួយសិស្សឲ្យផ្ដោតទៅលើអ្វីដែលពួកគេកំពុងរៀនក្នុងព្រះគម្ពីរ ។

ពីមុនថ្នាក់រៀន សូមសរសេរលេខ ១៣ ទៅដល់ ២៥ និង ២៧ ហើយពង្រាយ នៅលើសន្លឹកក្រដាស ។ បន្ទាប់មកកាត់ក្រដាសជាចំណែកៗធ្វើជាក្រដាសផ្គុំចំនួនដប់បួន ដែលមានលេខសម្គាល់មួយនៅលើក្រដាសផ្គុំនីមួយៗ ។

ចែកក្រដាសផ្គុំនីមួយៗឲ្យទៅដល់សិស្ស ។ អាស្រ័យទៅលើចំនួនសិស្ស អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវឲ្យក្រដាសផ្គុំមួយ ទៅដល់ក្រុមតូចមួយ ឬឲ្យច្រើនទៅដល់សិស្សម្នាក់ៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យធ្វើការជាមួយគ្នាដើម្បីផ្គុំក្រដាសនោះ ។

- នៅក្នុងរូបផ្គុំមួយ ហេតុអ្វីក៏ចំរៀករូបផ្គុំនិមួយៗសំខាន់ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៦:៨–១២, ២៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលគោលបំណងនៃអំណោយទានដែលព្រះប្រទានឲ្យយើង ។

- តើអំណោយទានខាងវិញ្ញាណ ត្រូវបានប្រើសម្រាប់អ្វី ? (« សម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់កូនចៅរបស់ព្រះ ») ។
- ស្របតាម ខ ៩ តើអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណត្រូវបានប្រទានឲ្យដល់នរណា ? (ដល់អ្នកទាំងឡាយដែលស្រឡាញ់ព្រះ ហើយរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ និងដល់អ្នកទាំងឡាយដែល « ព្យាយាមធ្វើដូច្នោះ ») ។
- ស្របតាម ខ ១១ តើមានគ្នាយើងប៉ុន្មាននាក់ ដែលត្រូវបានប្រទានឲ្យនូវអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណ ?
- ចេញមកពីអ្វីដែលអ្នកបានរៀននៅក្នុងខទាំងនេះ តើអ្នកនឹងបំពេញបញ្ចប់ឃ្លានៅលើក្ដារខៀនយ៉ាងដូចម្ដេច ? (ទោះជាយ៉ាងណា សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងគ្នា តែចម្លើយរបស់ពួកគេគួរតែបង្ហាញនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងព្យាយាមស្វែងរកអំណោយទាននានាដែលវិសេសបំផុត នោះព្រះនឹងប្រទានវាមកយើងសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃ** ។ អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់សិស្សគូសចំណាំឃ្លានៅក្នុងគម្ពីររបស់ពួកគេ ដែលបង្រៀនពីសេចក្ដីពិតនេះ) ។

សូមនាំចំណាប់អារម្មណ៍របស់សិស្សផ្ដោតទៅលើក្រដាសផ្គុំ ដែលពួកគេបានផ្គុំនោះ ។ សូមរំឭកពួកគេអំពីសារៈសំខាន់នៃចំណែកក្នុងរូបផ្គុំនោះ ។

- ហេតុអ្វីក៏សមាជិកគ្រប់រូបសំខាន់នៅក្នុងសាសនាចក្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ? (មនុស្សគ្រប់រូប មានអំណោយទានមួយដែលអាចជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃ) ។

សូមបំបែករូបផ្គុំចេញពីគ្នា ហើយផ្ដល់ចំណែកនោះត្រឡប់ទៅឲ្យសិស្សវិញ ។ សូមពន្យល់ថា លេខសម្គាល់នៅលើចំណែកក្រដាសនោះ សំដៅទៅលើខគម្ពីរនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៦ ហើយថាខទាំងនេះនិមួយៗ មាននូវអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណមួយ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានឮៗនូវខ ដែលឆ្លើយឆ្លងទៅនឹងលេខដែលពួកគេត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យនោះ ។

បន្ទាប់ពីអានខនិមួយៗហើយ សូមឲ្យសិស្សផ្ដល់យោបល់អំពីស្ថានភាពមួយ ដែលអំណោយទាននោះអាចផ្ដល់ជាប្រយោជន៍ដល់កូនចៅរបស់ព្រះ ។ សិស្សអាចនឹងមានការលំបាកយល់អំពីអំណោយទានមួយចំនួន ។ ការពន្យល់អំពីអំណោយទានមួយចំនួនដូចខាងក្រោម អាចជួយអ្នកដល់ការដឹកនាំក្នុងការពិភាក្សារបស់ពួកគេ ៖

អំណោយទានដើម្បីដឹងពីភាពខុសគ្នានៃការគ្រប់គ្រង គឺជាញឹកញាប់បង្ហាញឲ្យឃើញមាននៅក្នុងខ្លួនអ្នកដឹកនាំ ដែលបានដឹងអំពីរបៀបដែលអំណោយទានរបស់អ្នកដទៃ អាចនឹងជាប្រយោជន៍នៅក្នុងតំណែងនៃការធ្វើការបម្រើផ្សេងៗ ។

អំណោយទានដើម្បីដឹងពីភាពផ្សេងគ្នានៃប្រតិបត្តិការ គឺមានបង្ហាញនៅក្នុងសមត្ថភាពរបស់មនុស្សម្នាក់ ដើម្បីមើលឃើញពីភាពខុសគ្នារវាងអំណោយទានពិតប្រាកដ ឬជាការធ្វើការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងដឹងរវាងវិញ្ញាណខុសឆ្គង គោលលទ្ធិ ឬបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយ ។

អំណោយទាននៃពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃ ពុំសំដៅទៅលើបទបញ្ញត្តិដែលត្រូវបានស្គាល់ថាជាពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃទេ ។ តែវាសំដៅទៅលើពរជ័យនៃប្រាជ្ញា ដែលកើតមានចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែល « សូមដល់ព្រះ ដែលទ្រង់ប្រទានដល់មនុស្សទាំងអស់ដោយសទ្ធា » (យ៉ាកុប ១:៥) ។

អំណោយទាននៃការញែកដឹងខាងវិញ្ញាណ អនុញ្ញាតឲ្យមនុស្សម្នាក់ស្គាល់ ឬយល់អំពីបំណងពិត និងការលើកទឹកចិត្តដែលកប់លាក់ទុករបស់អ្នកដទៃ ។ អំណោយទាននេះ ជួយមនុស្សម្នាក់ឲ្យឃើញពីសេចក្ដីអាក្រក់ដែលកប់លាក់ទុក ហើយឲ្យមើលឃើញពីសេចក្ដីល្អនៅក្នុងខ្លួនអ្នកដទៃ ។

អំណោយទានខាងភាសា និងអំណោយទាននៃការបកប្រែភាសា គឺជាទូទៅបង្ហាញឲ្យឃើញមាននៅក្នុងខ្លួនអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ដែលអាចរៀន ហើយយល់ភាសាបានយ៉ាងឆាប់ ។ អំណោយទានទាំងនេះ ក៏អាចត្រូវបានរីករាយដោយមនុស្សដែលត្រូវការយកឈ្នះលើឧបសគ្គខាងភាសា ដើម្បីរៀន និងបង្រៀនដំណឹងល្អផងដែរ ។

- ហេតុអ្វីក៏យើងត្រូវស្វែងរកអំណោយទានខាងវិញ្ញាណ ? តើអ្នកគិតថា យើងអាចធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីស្វែងរកវាបាន ? (វាអាចនឹងជាប្រយោជន៍ដើម្បីចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះអម្ចាស់ អាចបើកសម្ដែងអំណោយទានខាងវិញ្ញាណតាមរយៈពរជ័យអយ្យកោ ឬការប្រសិទ្ធពរបព្វជិតភាពផ្សេង ៗទៀត ។
- តើអ្នកធ្លាប់បានឃើញនរណាម្នាក់ទទួលអំណោយទានខាងវិញ្ញាណមួយ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃ នៅពេលណា ?

សូមឲ្យសិស្សស្វែងរកនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៦:៣០–៣៣ ដោយខ្លួនឯងហើយប្រាប់នូវចំនុចបួនយ៉ាង ដែលយើងត្រូវធ្វើ នៅពេលយើងប្រើអំណោយទានខាងវិញ្ញាណ របស់យើង ។ (ចម្លើយអាចនឹងមានដូចជា យើងគួរតែសូមដើម្បីស្គាល់ពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ធ្វើកិច្ចការនៅក្នុងព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ថ្លែងអំណរគុណចំពោះពរជ័យទាំងឡាយដែលយើងទទួល ហើយអនុវត្តគុណធម៌ និងភាពបរិសុទ្ធ) ។

សូមបង្ហាញនូវការដឹងគុណចំពោះអំណោយទាននានាខាងវិញ្ញាណ និងដឹងគុណចំពោះឥទ្ធិពលនៃអំណោយទានទាំងនោះនៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក ។ សូមផ្ដល់ឱកាសដល់សិស្សឲ្យធ្វើដូចគ្នា ។ សូមថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីបំណងប្រាថ្នារបស់ព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យមនុស្សទាំងអស់ដឹងថា ពួកគេត្រូវបានស្វាគមន៍ និងសំខាន់ នៅក្នុងសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ ។

មេរៀនទី ៥៥

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៧–៤៨

បុព្វកថា

នៅក្នុងខែ មីនា ឆ្នាំ ១៨៣១ ជិតរយៈពេលមួយឆ្នាំ បន្ទាប់ពីការរៀបចំសាសនាចក្រឡើង នោះព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈដែលឥឡូវត្រូវបានកត់ត្រានៅជា កណ្ឌ ៤៧ និង ៤៨ នៃគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ។ ពីមុនគ្រានេះ អូលីវើរ ខៅឌើរី ត្រូវបានដើរតួជាអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រ និងជាអ្នកកត់កំណត់ត្រាសម្រាប់សាសនាចក្រ ។ នៅក្នុងតួនាទីនេះ លោកបានរក្សាកំណត់ត្រាមួយអំពី វិវរណៈនានា ដែលព្យាការីបានទទួល ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ អូលីវើរ ខៅឌើរី បានចេញបេសកកម្ម ចាប់តាំងពីខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៣០ ហេតុដូច្នោះ លោកពុំអាចបន្តកិច្ចការជាអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រ និងអ្នកកត់កំណត់ត្រាបានទៀតទេ ។ នៅក្នុងវិវរណៈបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៧ ព្រះអម្ចាស់ បានហៅយ៉ូហាន វិតមើរ ឲ្យជំនួសអូលីវើរ ក្នុងតំណែងនេះ ។ អំឡុងគ្រានេះ ពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ អូហៃអូ ក៏បានស្វែងរកការដឹកនាំ ស្ដីអំពីរបៀបដើម្បីជួយដល់សមាជិកសាសនាចក្រ ផ្លាស់ចេញពីរដ្ឋនូវយ៉ោក ។ នៅក្នុងវិវរណៈ ឥឡូវត្រូវបានដាក់បញ្ចូលនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៨ ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំដល់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យចែកដីរបស់ពួកគេជាមួយនឹងអ្នកដែលខ្វះខាត ហើយរៀបចំដើម្បីដាក់គ្រឹះនៃក្រុងស៊ីយ៉ូន ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដី សញ្ញា ៤៧

ព្រះអម្ចាស់ បានតែងតាំង យ៉ូហាន វិតមើរ ឲ្យកត់ត្រាប្រវត្តិនៃសាសនាចក្រ

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីបទពិសោធន៍សំខាន់ៗខាងវិញ្ញាណ ដែលពួកគេបានមាន ដែលពួកគេមានអារម្មណ៍ថាមានតម្លៃក្នុងការចងចាំ ។ (ឧទាហរណ៍ ពួកគេអាចគិតអំពីព្រឹត្តិការនានា ដូចជា ការឧទ្ទិសឆ្លងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ឬការប្រជុំសាសនាចក្រមួយ ឬពួកគេអាចនឹងនឹកគិតអំពីគ្រាមួយ ដែលពួកគេបានទទួលចម្លើយចំពោះការអធិស្ឋានមួយ ឬទទួលអារម្មណ៍ពីវត្តមាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយបទពិសោធន៍ទាំងនេះ ។ សូមសួរដល់សិស្សម្នាក់ៗនូវសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- ហេតុអ្វីក៏បទពិសោធន៍នេះ មានអត្ថន័យចំពោះអ្នក ?
- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា វាសំខាន់ដើម្បីចងចាំពីបទពិសោធន៍នេះ ?
- តើកំណត់ត្រាអំពីបទពិសោធន៍នេះ ប្រទានពរដល់កូនចៅជំនាន់ក្រោយរបស់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សម្នាក់អាននូវការណែនាំ នៃក្បាលកណ្ឌសម្រាប់ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលថាព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ឲ្យរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ធ្វើអ្វីខ្លះ ។ បន្ទាប់មកសូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៧:១–៣ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ ហើយរកមើលព័ត៌មានលម្អិតអំពីការបម្រើរបស់ យ៉ូហាន វិតមើរ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរៀន ។ (អ្នកអាចនឹងចង់រំឮកសិស្សថា នៅក្នុងវិវរណៈមុន ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា « នឹងមានបញ្ជីមួយកត់ទុក នៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា » [គ. និង ស. ២១:១] ។ សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងសាសនាចក្រសព្វថ្ងៃ គណៈប្រធានទីមួយ បានហៅអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រ និងអ្នកកត់កំណត់ត្រាម្នាក់ [តាមធម្មតា សំដៅទៅលើអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រ] ហើយណែនាំគាត់ជាសាធារណៈ ដើម្បីលើកដៃគាំទ្រ) ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា វាសំខាន់ដែលប្រវត្តិនៃសាសនាចក្រត្រូវបានកត់ត្រាទុក ?
- តើរឿងមួយចំនួនអ្វីខ្លះ ចេញមកពីប្រវត្តិសាសនាចក្រ ដែលបានបំផុសគំនិតអ្នកជាពិសេស ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗ នូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយអែលឌើរ ម៉ាលីន ឃេ ជេនសិន នៃពួកចិតសិបនាក់ ដែលបម្រើជាអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រ ចាប់ពីឆ្នាំ ២០០៥ ដល់ ឆ្នាំ ២០១២ ៖

« មានរឿងអស្ចារ្យផ្សេងៗជាច្រើននៅក្នុងប្រវត្តិរបស់យើង ដែលមានតម្លៃដើម្បីដឹង ហើយបង្រៀននៅព្រះវិហារ និងនៅក្នុងគេហដ្ឋាន ។ មេរៀនអំពីទីក្រុងខឺតឡង់ ការសាកល្បងនៅរដ្ឋមីសសួរី ជ័យជំនះ និងទីបំផុតជាការបណ្ដេញពួកបរិសុទ្ធពីរដ្ឋ ណៅវូ ហើយនឹងការធ្វើដំណើររបស់ពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវទៅកាន់ទិសខាងលិច គឺជារឿងដ៏បំផុសគំនិតដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងគ្រប់ផែនដី និងភាសា ។ ប៉ុន្តែមាននូវរឿងនៃការឆ្ពោះទៅមុខដូចគ្នាផងដែរ អំពីការរីកចម្រើន និងការអភិវឌ្ឍន៍នៃសាសនាចក្រ និងឥទ្ធិពលនៃដំណឹងល្អនៅក្នុងជីវិតរបស់សមាជិកសាមញ្ញៗនៅគ្រប់ជាតិសាសន៍ ដែលត្រូវបានប៉ះដួងចិត្តដោយដំណឹងល្អដែលបានស្ដារឡើងវិញ ។ រឿងទាំងនេះ ត្រូវការនូវការកត់ត្រា និងរក្សាទុកឲ្យល្អផងដែរ ។

« . . . រឿងដ៏អស្ចារ្យៗជាច្រើនរបស់សាសនាចក្រ គឺមាននៅក្នុងប្រវត្តិផ្ទាល់ខ្លួន និងប្រវត្តិគ្រួសារ ហើយទាំងនេះគឺជាចំណែកមួយនៃកេរដំណែលគ្រួសារ និងបុគ្គលម្នាក់ៗ » (There Shall Be a Record Kept among You » *Ensign* ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ២០០៧, ទំព័រ ៣១) ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថាប្រវត្តិផ្ទាល់ខ្លួន និងប្រវត្តិគ្រួសារសំខាន់ ?

យោងទៅលើបទពិសោធន៍ទាំងឡាយដែលសិស្សបានចងចាំ នៅពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន ។ សូមពួកគេឲ្យនឹកស្រម៉ៃថា កូនចៅរបស់ពួកគេ និងចៅៗរបស់ពួកគេកំពុងអានដំណើររឿងផ្ទាល់ខ្លួនទាំងឡាយរបស់ពួកគេអំពីបទពិសោធន៍ទាំងនោះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើចំណែកបទពិសោធន៍ណាមួយ ដែលអ្នកនឹងគូសបញ្ជាក់ ? តើអ្នកចង់ឲ្យគ្រួសាររបស់អ្នកមានអារម្មណ៍ និងដឹងពីលទ្ធផលនៃការអានដំណើររឿងរបស់អ្នកឬទេ ?

សូមពន្យល់ថា គោលការណ៍ទាំងឡាយដែលយ៉ូហាន វិតមើរបានធ្វើតាម ក្នុងនាមជាអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រ និងអ្នកកត់កំណត់ត្រា អាចអនុវត្តចំពោះប្រវត្តិផ្ទាល់ខ្លួន និងប្រវត្តិគ្រួសាររបស់យើងផងដែរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៧:៤ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ដើម្បីរៀននូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យា បើ យ៉ូហាន វិតមើរ នឹងស្មោះត្រង់នៅក្នុងកិច្ចខិតខំរបស់គាត់នោះ ។

- តើព្រះអម្ចាស់សន្យាអ្វីខ្លះដល់យ៉ូហាន វិតមើរ? (ព្រះអម្ចាស់ បានសន្យាថា អង្គលួងលោមចិត្ត–ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ– នឹងជួយគាត់នៅក្នុងកិច្ចខិតខំដើម្បីសរសេរប្រវត្តិនៃសាសនាចក្រ) ។

- តើយើងអាចភ្ជាប់រឿងនេះទៅនឹងកិច្ចខិតខំរបស់យើងដើម្បីរក្សាប្រវត្តិផ្ទាល់ខ្លួន និងប្រវត្តិគ្រួសារយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សូមជួយសិស្សឲ្យស្គាល់គោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងស្មោះត្រង់នៅក្នុងកិច្ចខិតខំរបស់យើង ដើម្បីរក្សាប្រវត្តិផ្ទាល់ខ្លួន និងប្រវត្តិគ្រួសារ នោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងជួយយើង ។** អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

- តើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអាចជួយមនុស្សម្នាក់ នៅពេលគាត់ រក្សាប្រវត្តិផ្ទាល់ខ្លួន ឬគ្រួសារយ៉ាងដូចម្ដេច ?

នៅពេលសិស្សពិភាក្សាគ្នាអំពីសំណួរនេះ សូមជួយពួកគេឲ្យមើលឃើញថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ អាចនាំរឿងទាំងឡាយមកក្នុងការចងចាំរបស់យើង (សូមមើល យ៉ូហាន ១៤:២៦) ហើយជួយយើងឲ្យសរសេរអំពីព្រឹត្តការណ៍ និងស្ថានភាពនានា ក្នុងរបៀបមួយ ដែលនឹងប្រទានពរដល់សមាជិកគ្រួសារ និងអ្នកដទៃទៀត ។

សូមលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យសុំជំនួយពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលពួកគេរក្សាប្រវត្តិផ្ទាល់ខ្លួន និងប្រវត្តិគ្រួសាររបស់ពួកគេ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៨

ព្រះអម្ចាស់ណែនាំដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ អូហៃអូឲ្យជួយដល់អ្នកទាំងឡាយដែលមកពីរដ្ឋនូវយ៉ោក

សូមឲ្យសិស្សនឹកស្រម៉ៃថា ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងតំបន់ឆ្ងាយៗ គឺត្រូវតែជម្លៀសចេញពីគេហដ្ឋានរបស់ពួកគេ ។ អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ បានសុំឲ្យគ្រួសាររបស់សិស្សផ្ដល់ជាម្ហូបអាហារ និងជម្រកដល់ក្រុមគ្រួសារដែលគ្មានកន្លែងស្នាក់នៅមួយចំនួនសម្រាប់រយៈពេលច្រើនខែ ។

- តើសំណួរ និងកង្វល់អ្វីខ្លះ ដែលអ្នក និងគ្រួសាររបស់អ្នក អាចមានចំពោះសំណើរបែបនេះ ?

- តើកង្វល់ និងអារម្មណ៍អ្វីខ្លះ ពេលដែលអ្នកគិតអំពីអ្នកទាំងឡាយ ដែលផ្លាស់មកនៅក្នុងផ្ទះអ្នក ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបើកទៅទំព័រ ផែនទី ទី៣ (« រដ្ឋនូវយ៉ោក ផែនសិលវេញ៉ា និង អូហៃអូ នៃសហរដ្ឋអាមេរិក ») នៅក្នុងវគ្គផែនទីប្រវត្តិសាសនាចក្រក្នុងគម្ពីររបស់ពួកគេ ។ សូមឲ្យពួកគេរកមើល ហ្វាយ៉ែត រដ្ឋ នូវ យ៉ោក និង ទីក្រុងខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ ហើយកំណត់ចម្ងាយប្រហាក់ប្រហែលរវាងទីក្រុងទាំងនេះ (ប្រហែល ២៥០ ម៉ៃល ឬ ៤០០ គ.ម) ។ សូមរំឭកសិស្សថា

នៅខែធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣០ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ នូវ យ៉ោក ឲ្យប្រមូលគ្នីគ្នាមកឯរដ្ឋ អូហៃអូ (សូមមើល គ. និង ស. ៣៧:៣) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៨:១–៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ បានប្រាប់ដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ អូហៃអូ ឲ្យធ្វើសម្រាប់សមាជិកនៃសាសនាចក្រ ដែលបានផ្លាស់ចូលមកតំបន់នោះ ។ រួចហើយឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។

- តើព្រះអម្ចាស់បញ្ជាឲ្យពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ អូហៃអូ ធ្វើអ្វីខ្លះ ? (ទ្រង់បញ្ជាឲ្យអ្នកទាំងឡាយដែលមានដី ឲ្យចែកជាមួយនឹងពួកបរិសុទ្ធដែលផ្លាស់ចូលមកក្នុងតំបន់) ។ តើគោលការណ៍មួយដែលយើងអាចរៀនមកពីបទបញ្ញត្តិនេះគឺជាអ្វី ? (ចម្លើយរបស់សិស្សគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះអម្ចាស់ បញ្ជាឲ្យពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយចែកចាយនូវអ្វីដែលពួកគេមានជាមួយនឹងអ្នកខ្វះខាត ។** វាអាចនឹងជាប្រយោជន៍ដើម្បីចង្អុលបង្ហាញថា ពុំមែនគ្រប់ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងរដ្ឋអូហៃអូ មានដីចែកទេ ហើយថាសមាជិកមួយចំនួនមកពីរដ្ឋ នូវ យ៉ោក គឺតម្រូវឲ្យទិញដីផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ) ។

- តើវិធីមួយចំនួនដែលយើងអាចចែកចាយនូវអ្វីដែលយើងមានជាមួយអ្នកដទៃមានអ្វីខ្លះ ?

សូមឲ្យសិស្សចែកចាយនូវបទពិសោធន៍ដែលពួកគេមាន នៅពេលពួកគេធ្វើជាសាក្សីពីមនុស្សដែលចែករំលែកជាមួយអ្នកទាំងឡាយដែលខ្វះខាត ។ អ្នកក៏អាចនឹងចង់អញ្ជើញពួកគេឲ្យពិពណ៌នាអំពីគ្រានានា ដែលពួកគេទទួលបានប្រយោជន៍មកពីសេចក្ដីសប្បុរស និងការបម្រើរបស់អ្នកដទៃ ។

ការប្រើរឿង

ការនិទានរឿងមួយអាចជួយទាក់ទាញសិស្ស ដោយការបង្កើតចំណាប់អារម្មណ៍ និង ការជួយពួកគេឲ្យចូលរួមនៅក្នុងដំណើរការរៀនសូត្រតាមរយៈការស្ដាប់តាមបទពិសោធន៍របស់អ្នកដទៃ ។ រឿងក៏អាចជួយសិស្សឲ្យឃើញពីរបៀបដែលគោលការណ៍នៃដំណឹងល្អ អនុវត្តនៅក្នុងជីវិតរបស់មនុស្សផងដែរ ។

ដើម្បីផ្ដល់ជាឧទាហរណ៍មួយចំពោះការជួយដល់អ្នកទាំងឡាយដែលខ្វះខាត សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាននូវដំណើររឿងខាងក្រោម ដោយប្រធាន ថូម៉ាស អេស ម៉នសុន អំពីបទពិសោធន៍មួយ ដែលលោកបានមានជាមួយនឹងថ្នាក់អង្គការបឋមសិក្សារបស់លោកកាលនៅកុមារភាព ។

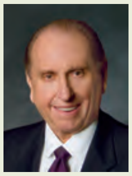

« យើងបានធ្វើគម្រោងមួយដើម្បីសន្សំប្រាក់ចំនួនមួយកាក់មួយសេនសម្រាប់ធ្វើពិធីជប់លៀងបុណ្យគ្រីស្ទម៉ាសដ៏ធំមួយ ។ បងស្រី ហ្គើស្ទ បានកត់ត្រាយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្ននូវការរីកចម្រើនរបស់យើង ។ កាលនៅជាក្មេងតូចៗអ្វីដែលចង់បរិភោគក្នុងគំនិតរបស់យើងគឺគិតដល់ នំឃុកគី នំផៃ និងការ៉េមបានច្រើនប៉ុណ្ណា ដែលប្រាក់ទាំងអស់របស់យើងអាចទិញបាន ។ នេះគឺជាព្រឹត្តការណ៍ដ៏រុងរឿងមួយ ។ យើងពុំធ្លាប់មានគ្រូបង្រៀនណាម្នាក់របស់យើងកាលពីមុន ផ្ដល់យោបល់អំពីព្រឹត្តការណ៍ដូចនេះទេ ។

« រដូវក្ដៅបានកន្លងផុតឈានចូលដល់រដូវស្លឹកឈើជ្រុះ ។ រដូវស្លឹកឈើជ្រុះឈានចូលដល់រដូវរងារ ។ គោលដៅពិធីជប់លៀងរបស់យើង ត្រូវបានសម្រេច ។ សិស្សក្នុងថ្នាក់បានធំៗ ។ អារម្មណ៍ល្អបានគ្របដណ្ដប់ ។

« គ្មានគ្នាយើងណាម្នាក់នឹងបំភ្លេចបាននូវព្រឹកព្រលឹមដ៏សែនសោកសៅ ពេលដែលគ្រូបង្រៀនបានប្រកាសប្រាប់យើងថា ម្ដាយមិត្តរួមថ្នាក់របស់យើងម្នាក់បានទទួលមរណៈភាពនោះទេ ។ យើងបានគិតអំពីម្ដាយរបស់យើងផ្ទាល់ ហើយថាតើពួកគាត់មានអត្ថន័យខ្លាំងប៉ុណ្ណាចំពោះយើង ។ យើងបានមានអារម្មណ៍សោកសៅអស់ពីដួងចិត្តចំពោះ ប៊ីលី ឌីនែផត នៅក្នុងការបាត់បង់ដ៏ធំរបស់គាត់នោះ ។

« មេរៀនថ្ងៃអាទិត្យមួយនេះ គឺចេញមកពីសៀវភៅ កិច្ចការ ជំពូកទី ២០ ខ ៣៥ ៖ ‹ នឹកចាំពីព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ ដែលទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា ដែលឲ្យ នោះបានពរជាជាងទទួល › ។ នៅចុងបញ្ចប់នៃការធ្វើបទបង្ហាញនៃមេរៀនដែលបានរៀបចំដ៏ល្អនោះ លូស៊ី ហ្គើស្ទ បានថ្លែងអំពីស្ថានភាពសេដ្ឋកិច្ចរបស់គ្រួសារ ប៊ីលី ។ ទាំងនេះគឺជាគ្រាដ៏មានវិបត្តិធំ ហើយប្រាក់កាសក៏មានតិចតួចស្ដួចស្ដើង ។ ដោយការព្រិចភ្នែក គាត់បានសួរថា ៖ ‹ តើអ្នកនឹងធ្វើតាមការបង្រៀននេះរបស់ព្រះអម្ចាស់របស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ? តើអ្នកនឹងមានអារម្មណ៍យ៉ាងណាក្នុងការដកប្រាក់សម្រាប់ពិធីជប់លៀងរបស់យើង ហើយយើងទាំងអស់គ្នាតំណាងថ្នាក់ទាំងមូលផ្ដល់ប្រាក់នោះទៅឲ្យគ្រួសារ ឌីនែផត ជាការសម្ដែងសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់យើងវិញនោះ ? › ការសម្រេចចិត្តគឺត្រូវបានធ្វើឡើងជាឯកច្ឆន្ទ ។ យើងបានរាប់វាយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់ នូវកាក់និមួយៗ ហើយបានដាក់ចំនួនសរុបនៅក្នុងស្រោមសំបុត្រធំមួយ ។ កាតដ៏ស្អាតមួយ ត្រូវបានទិញ ហើយសរសេរឈ្មោះរបស់ពួកយើង ។

« ទង្វើនៃសន្ដានចិត្តល្អដ៏សាមញ្ញនេះ បានចងភ្ជាប់ពួកយើងជាមួយគ្នា » (« Your Personal Influence, » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០០៤, ទំព័រ ២១–២២) ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះចេញមកពីដំណើររឿងទាំងនេះ ? តើសន្ដានចិត្តល្អ និងការបម្រើ ប្រទានពរដល់ជីវិតនៃអ្នកផ្ដល់ឲ្យក៏ដូចជាអ្នកទទួលយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយនូវបទពិសោធន៍មួយ ដែលពួកគេបានមាន នៅពេលពួកគេបានជួយ (ឬបានឃើញអ្នកដទៃជួយ) ដល់អ្នកទាំងឡាយដែលមានការខ្វះខាត ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យគិតអំពីរបៀបមួយ ដែលពួកគេអាចជួយនរណាម្នាក់នៅក្នុងសប្ដាហ៍ក្រោយ ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៨:៤–៦ ដោយការពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យពួកបរិសុទ្ធត្រៀមខ្លួនដើម្បីទិញដី ពេលទ្រង់នឹងបើកសម្ដែងពីទីតាំងនៃទីក្រុងស៊ីយ៉ូន ឬទីក្រុងយេរូសាឡិមថ្មី ។ ព្រះអម្ចាស់ បានបញ្ជាពួកបរិសុទ្ធឲ្យសន្សំប្រាក់ទាំងអស់ ដែលពួកគេអាចធ្វើបាន ដើម្បីត្រៀមចាក់គ្រឹះនៃទីក្រុងនោះ (សូមមើល គ. និង ស. ៤៨:៤–៦) ។ សូមប្រាប់សិស្សថា ពួកគេនឹងរៀនកាន់តែច្រើនថែមទៀតអំពីកិច្ចខិតខំរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ដើម្បីស្ថាបនាទីក្រុងស៊ីយ៉ូននៅក្នុងមេរៀនក្រោយៗ ។

មេរៀនសិក្សានៅផ្ទះ

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥–៤៨ មេរៀនទី ១១

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោម នេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃព្រឹត្តិការណ៍ គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥–៤៨ (មេរៀនទី ១១) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:១–១៥)

នៅក្នុងការចាប់ផ្ដើមនៃខគម្ពីរក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥, សិស្សបានអានថាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបង្កើតឋានសួគ៌ និង ផែនដី ហើយថាទ្រង់គឺជាព្រះគាំទ្ររបស់យើងជាមួយព្រះវរបិតា ។ នៅពេលយើងរៀនពីព្រះអង្គសង្គ្រោះ និង អ្វីដែលទ្រង់បានធ្វើសម្រាប់យើង នោះយើងអាចបង្កើនបំណងប្រាថ្នាយើងឲ្យស្ដាប់តាមសំឡេងរបស់ទ្រង់ ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:១៦–៧៥)

ចេញពី ការសិក្សានូវទីសម្គាល់នានានៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះសិស្សបានរៀនថា ប្រសិនបើយើងឈរនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធទាំងឡាយ ហើយទន្ទឹងចាំមើលទីសម្គាល់នានា នោះយើងនឹងត្រៀមខ្លួនជាស្រេចសម្រាប់ព្រឹត្តិការណ៍ដ៏ធំអស្ចារ្យនោះ ។ ចេញពីរឿងប្រៀបប្រដូចនៃស្ត្រីព្រហ្មចារីយដប់នាក់ នោះពួកគេបានរៀនថា ប្រសិនបើយើងទទួលសេចក្ដីពិត ហើយទទួលយកព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើជាអង្គដឹកនាំផ្លូវយើង នោះយើងនឹងនៅខ្ជាប់ខ្ជួនក្នុងការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។ មេរៀននេះក៏បានណែនាំសិស្សផងដែរអំពីព័ត៌មាននៃទីក្រុងយេរូសាឡិមថ្មី ។

ថ្ងៃទី ៣ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា៤៦)

សិស្សបានចំណាយពេលនៅក្នុងមេរៀននេះ គិតអំពីរបៀបនៃការដឹកនាំការប្រជុំក្នុងសាសនាចក្រ ។ ពួកគេបានរៀនថា អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលពួកគេដឹកនាំការប្រជុំនានា ហើយថាព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាយើងឲ្យស្វាគមន៍ដល់មនុស្សទាំងអស់ដែលមកក្នុងការប្រជុំជាសាធារណៈរបស់យើង ។ សិស្សក៏បានឃើញពីវិធីនានាដើម្បីចៀសវាងពីការត្រូវបានបោកបញ្ឆោត ៖ (១) ធ្វើតាមព្រះវិញ្ញាណដោយអស់ពីបរិសុទ្ធភាព និង (២) អំពាវនាវទៅកាន់ព្រះ ហើយរស់នៅដោយមានអំណរគុណចំពោះទ្រង់ ។ ក្រោយមកសិស្សបានរៀនអំពី គោលបំណងនៃអំណោយទានខាងវិញ្ញាណ ។

ថ្ងៃទី ៤ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៧–៤៨)

នៅពេលសិស្សបានរៀនអំពីសារៈសំខាន់នៃការរក្សាកំណត់ត្រារបស់សាសនាចក្រ នោះពួកគេបានឃើញសេចក្ដីពិតថា បើយើងស្មោះត្រង់នៅក្នុងកិច្ចខិតខំរបស់យើង ដើម្បីរក្សាប្រវត្តិផ្ទាល់ខ្លួន នោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងជួយយើង ។ នៅពេលសិស្សបានសិក្សាបរិបទប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការធ្វើអន្តោប្រវេសន៍របស់ពួកបរិសុទ្ធ មកដល់រដ្ឋអូហៃអូ ដែលចេញមកពីទីក្រុងនូវ យ៉ោក នោះពួកគេបានគិតអំពីការបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យចែកចាយនូវអ្វីដែលពួកយើងមានជាមួយអស់អ្នកដែលខ្វះខាត ។

សេចក្ដីផ្ដើម

មេរៀននេះគឺនិយាយអំពីរបៀបនៃការគិតគូររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទចំពោះពួកយើងគ្រប់គ្នា ។ សិស្សនឹងមានឱកាសភ្ជាប់គោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍នានាដែលពួកគេបានរៀន ពេញមួយសប្ដាហ៍នេះជាមួយនឹងរបៀប ដែលព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ចំពោះពួកយើង ។

កំណត់ចំណាំ ៖ នៅក្នុងការសិក្សាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ សិស្សធ្វើការទន្ទេញ និង អនុវត្តវគ្គចំណេះចំណានខគម្ពីរនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៦:៣៣ ។ អ្នកអាចសុំឲ្យពួកគេសូត្រវា ហើយចែកចាយពីរបៀបដែលពួកគេគិតពីយុវវ័យដែលអាច « ប្រព្រឹត្តិដោយគុណធម៌ និង ដោយបរិសុទ្ធភាព នៅចំពោះ [ព្រះអម្ចាស់] ជានិច្ច » ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥–៤៦

ព្រះអម្ចាស់បង្រៀនអំពីសារៈសំខាន់នៃព្រឹត្តិការណ៍ និង អំណោយទាននានានៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ

សូមសរសេរសំណួរខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *តើឥឡូវនេះមាននរណាកំពុងគិតអំពីអ្នកឬទេ ?*

អ្នកអាចលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យឆ្លៀតពេលមួយសន្ទុះដើម្បីរំឭក គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥–៤៦, រកមើលខគម្ពីរនានាដែលពួកគេបានគូសចំណាំ និង សេចក្ដីពិតមួយចំនួនដែលពួកគេបានរកឃើញដែលគាំទ្រគំនិតដែលថា ព្រះអង្គសង្គ្រោះកំពុងគិតអំពីពួកគេ ហើយមានចំណាប់អារម្មណ៍ដោយអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ចំពោះពួកគេ ។ សូមឲ្យសិស្សពិចារណាពីសំណួរនៅលើក្ដារខៀន ហើយសូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យឆ្លើយ ។

- តើអ្នកបានរៀនអ្វីខ្លះនៅក្នុងការសិក្សារបស់អ្នកក្នុងសប្ដាហ៍នេះ ដែលជួយអ្នកឲ្យយល់ថាព្រះអម្ចាស់កំពុងតែគិតគូរពីអ្នក ? (ចម្លើយរបស់សិស្សអាចឆ្លុះបញ្ចាំងឲ្យឃើញពីគំនិតខាងក្រោមនេះ ៖ ព្រះអង្គសង្គ្រោះគឺជាព្រះគាំទ្ររបស់យើងជាមួយព្រះវរបិតា ព្រះអង្គសង្គ្រោះបង្ហាញសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់សម្រាប់ពួកយើងដោយការបើកបង្ហាញពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលកើតមុនការយាងមកជាលើកទីពីរ ហើយព្រះបានប្រទានអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណ នៅពេលយើងព្យាយាម និង រស់នៅដោយសក្ដិសមតាមអំណោយទានទាំងនោះ) ។

សូមរំឭកសិស្សថា នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រនាជំនាន់នោះ មារសត្រូវបានសាបព្រោះការកុហក និង របាយការណ៍ក្លែងក្លាយអំពីសាសនាចក្រ និង ព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធ ។ វិវរណៈនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥ បានរំឭកពួកបរិសុទ្ធជាពិសេសថា អំឡុងពេលនៃគ្រាដ៏លំបាកនេះព្រះអម្ចាស់កំពុងតែគិតគូរអំពីពួកគេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអានការដកស្រង់ចេញពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:១–៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយពិចារណាពីរបៀបដែលវិវរណៈនេះអាចលួងលោមពួកបរិសុទ្ធអំឡុងពេលនៃការបៀតបៀននោះ ។ សូមគិតឲ្យសិស្សឈប់មួយសន្ទុះនៅក្នុងការអានរបស់ពួកគេ ដូច្នេះអ្នកអាចសួរសំណួរមួយចំនួនខាងក្រោម បន្ទាប់ពីបានអានខគម្ពីរដែលទាក់ទងនោះ ៖

- តើគោលលទ្ធិដែលថា **ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានបង្កើតឋានសួគ៌ និង ផែនដី** (គ. និង ស. ៤៥:១) បង្ហាញពីចំណាប់អារម្មណ៍របស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះផ្ទាល់ចំពោះអ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:២ បង្ហាញពីកង្វល់របស់ទ្រង់ចំពោះយើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- ចេញពី ខ ៣, តើអ្នកយល់អ្វីខ្លះពីឃ្លាថា « អង្វរជំនួសអ្នករាល់គ្នា ? »
- យោងតាម ខ ៤, តើព្រះអម្ចាស់បានមានបទពិសោធន៍អ្វីខ្លះដែលអាចធ្វើឲ្យទ្រង់ប្រែក្លាយជាព្រះគាំទ្ររបស់យើងជាមួយព្រះវរបិតាសួគ៌ ? (ទ្រង់បានជួបការរងទុក្ខ និង ការសុគត ព្រមទាំងរស់នៅក្នុងជីវិតដែលគ្មានអំពើបាប ។ អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យពន្យល់ពីតួនាទីនៃអ្នកគាំទ្រចេញពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀននៅក្នុងការសិក្សាផ្ទាល់ខ្លួន) ។
- តើការដឹងថា **ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាព្រះអង្គគាំទ្រជាមួយព្រះវរបិតាសួគ៌** ជះលទ្ធិពលលើការសម្រេចចិត្ត និង សកម្មភាពរបស់អ្នកក្នុងពេលនេះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីគូសបញ្ជាក់អំពី ការគិតគូររបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះចំពោះយើង សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន សេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន យ៉ូសែប ហ្វីលឌិង ស៊្មីធឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកគំនិតបន្ថែមអំពីតួនាទីរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះក្នុងនាមជាព្រះអង្គគាំទ្ររបស់យើង ។

« [ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ] គង់នៅចន្លោះព្រះវរបិតា និង មនុស្សលោក ។ ទ្រង់ទូលអង្វរជំនួសយើង ។ អ្នកដឹងថា នៅពេលទ្រង់គង់នៅលើផែនដី នោះទ្រង់បានអធិស្ឋានជាញឹកញាប់ ហើយទ្រង់បានអធិស្ឋានសម្រាប់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ ទូលអង្វរជាមួយព្រះវរបិតាជំនួស ហើយទ្រង់បានទូលអង្វរតាំងពីនោះមក ហើយថាទ្រង់គង់នៅចន្លោះពួកយើង និង ព្រះដែលជាព្រះបិតាយើង » (នៅក្នុង Conference Report ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៩៥៣ ទំព័រ ៥៨) ។

- តើអ្នកគិតថាបុគ្គលម្នាក់អាចថ្លែងអំណរគុណដល់ព្រះអង្គសង្គ្រោះចំពោះការធ្វើជាព្រះអង្គតំណាងរបស់ខ្លួនដោយរបៀបណា ? (ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យចែកចាយចម្លើយដោយមានការគិតគូរចំពោះសំណួរនេះ នោះអ្នកអាចឲ្យពួកគេមើលអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរ សម្រាប់ការចាត់ឲ្យសរសេរលើកទីពីររបស់ពួកគេនៅក្នុងមេរៀនរបស់ខ្លួនសម្រាប់ថ្ងៃទី ១ នៃមេរៀននេះ [គ. និង ស. ៤៥:១–១៥]) ។

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីពេលមួយ ដែលពួកគេបានទទួលអារម្មណ៍ថា គ្មាននរណាម្នាក់គិតអំពីពួកគេ ឬ ពួកគេបានទទួលអារម្មណ៍ថា ពួកគេពុំសូវសំខាន់ជាងអ្នកផ្សេងទៀត ។

សូមអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ជែហ្វ្រី អ័រ ហូឡិន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ សូមឲ្យសិស្សស្ដាប់រកមើលនូវរបៀបដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះមានអារម្មណ៍អំពីពួកគេម្នាក់ៗ ។

« បងប្អូនប្រុសស្រីរបស់ខ្ញុំអើយ ខ្ញុំសូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថា គ្មានពួកយើងណាម្នាក់ត្រូវបានផ្ដល់តម្លៃ ឬ ត្រូវបានស្រឡាញ់ពីព្រះតិចជាងនរណាម្នាក់ទៀតឡើយ ។ ខ្ញុំសូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ទ្រង់ស្រឡាញ់ពួកយើងម្នាក់ៗទោះបីយើងនៅក្នុងស្ថានភាព—អសុវត្ថិភាព អន្ទះសារ អត្តរូប និង គ្រប់ស្ថានភាពទាំងអស់ ។ ទ្រង់ពុំវាស់វែងទេពកោសល្យរបស់យើង ឬ ភិនភាគនៃរូបរាងយើងឡើយ ទ្រង់ពុំវាស់វែងពីវិជ្ជាជីវៈ ឬ ទ្រព្យសម្បត្តិយើងឡើយ ។ ទ្រង់សព្វព្រះទ័យលើអ្នករត់ប្រណាំង *គ្រប់រូប* ដែលអំពាវនាវថាការប្រណាំងនោះគឺជំទាស់នឹងអំពើបាប, *មិនមែន* ប្រឆាំងជំទាស់គ្នានឹងគ្នាឡើយ ។ ខ្ញុំដឹងថាប្រសិនបើយើងនឹងស្មោះត្រង់ នោះមានសម្លៀកបំពាក់នៃសេចក្ដីសុចរិតដែលបានកាត់កែតម្រូវដ៏ស្អាតឥតខ្ចោះរួចជាស្រេចទៅហើយដែលកំពុងតែរង់ចាំសម្រាប់ *មនុស្សគ្រប់គ្នា*» (« The Other Prodigal » *Ensign,* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០០២ ទំព័រ ៦៤) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ នៅពេលពួកគេមានអារម្មណ៍ថាព្រះគិតគូរពីពួកគេ ឬ នៅពេលពួកគេទទួលអារម្មណ៍ថាព្រះបានលើកទឹកចិត្តរបស់ពួកគេ ។

សូមពន្យល់ថា របៀបមួយដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានលួងលោមពួកបរិសុទ្ធជំនាន់ដើម អំឡុងពេលនៃការបៀតបៀននោះគឺទ្រង់បានប្រាប់ពួកគេថា ទ្រង់នឹងយាងមកលើផែនដីម្ដងទៀតដើម្បីប្រទានពរដល់ពួកគេ ។ សូមសរសេរសេចក្ដីយោងបទគម្ពីរខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៥៥–៥៩* ។

សូមឲ្យសិស្សអានខគម្ពីរទាំងនេះដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលរបៀបដែលពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានប្រទានពរឲ្យនៅពេលព្រះអម្ចាស់យាងមក ។

- យោងតាម ខ ៥៧, តើយើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីត្រៀមខ្លួនជាស្រេចសម្រាប់ការយាងមករបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ? (សូមសរសេរគោលការណ៍ខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **បើយើងទទួលសេចក្ដីពិត ហើយទទួលយកព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើជាអ្នកដឹកនាំយើង នោះយើងនឹងនៅខ្ជាប់ខ្ជួនក្នុងការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ**) ។

- តើអ្នកគិតថាការទទួលសេចក្ដីពិត និង ការទទួលយកព្រះវិញ្ញាណធ្វើជាអ្នកដឹកនាំយើង ជួយរៀបចំយើង សម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដោយរបៀបណា ?

- តើអ្នកធ្លាប់បានធ្វើអ្វីខ្លះហើយដើម្បីទទួលបាន និង ទទួលយកសេចក្ដីពិតនៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក ? តើអ្នកធ្លាប់ត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធកាលពីពេលណា ? (បន្ទាប់ពីសិស្សបានឆ្លើយរួច សូមគិតពីការចែកចាយបទពិសោធន៍មកពីជីវិតអ្នកផ្ទាល់) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៧–៤៨

ពួកបរិសុទ្ធត្រូវតែរក្សាទុកនូវប្រវត្តិសាស្ត្រឲ្យបានទៀងទាត់ ហើយចែកចាយធនធាននានារបស់ពួកគេដល់គ្នាទៅវិញទៅមក

សូមរំឭកសិស្សថា ផ្នែកមួយនៃការសិក្សារបស់ពួកគេនៅសប្ដាហ៍នេះ បានផ្ដោតសំខាន់ទៅលើសារៈសំខាន់នៃការរក្សាទុកនូវប្រវត្តិផ្ទាល់ខ្លួន ឬ សៀវភៅកំណត់ហេតុផ្ទាល់ខ្លួន ។ ដើម្បីលើកទឹកចិត្តដល់សមាជិកនៅក្នុងថ្នាក់ឲ្យបន្តកិច្ចខិតខំរបស់ខ្លួន ក្នុងការរក្សាប្រវត្តិផ្ទាល់ខ្លួន ឬ ចាប់ផ្ដើមរក្សាទុកនូវប្រវត្តិផ្ទាល់ខ្លួន នោះអ្នកអាចសួរពួកគេពីមូលហេតុដ៏សំខាន់នៃការរក្សាប្រវត្តិផ្ទាល់ខ្លួន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយពរជ័យនានាដែលពួកគេបានមាន មកពីការរក្សាទុកនូវប្រវត្តិផ្ទាល់ខ្លួន ឬ ពរជ័យដែលបានមកពីការអានប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ឪពុកម្ដាយ ជីដូនជីតា ឬ បុព្វការីជនផ្សេងៗទៀត ។

មេរៀនបន្ទាប់ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៩–៥៦)

ដើម្បីរៀបចំសិស្សសម្រាប់ការសិក្សារបស់ពួកគេនៅ អំឡុងពេលនៃសប្ដាហ៍, អ្នកក៏អាចអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិចារណាពីសំណួរខាងក្រោម ៖ តើយើងផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អដល់មនុស្សដទៃដោយរបៀបណា ? តើអ្នកអាចប្រាប់ថា អ្នកកំពុងតែបង្រៀន ឬ កំពុងរៀនដោយព្រះវិញ្ញាណតាមរបៀបណា ? តើវាធ្លាប់មានការពិបាកដល់អ្នកដែរឬទេ ដើម្បីញែកឲ្យដឹងថាអ្វីមួយមកពីព្រះ ឬ មកពីប្រភពណាផ្សេងទៀតនោះ ? សូមពន្យល់ថានៅក្នុងមេរៀនបន្ទាប់ ពួកគេនឹងរៀនពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនអំពីរបៀប ដើម្បីស្គាល់សេចក្ដីពិត ហើយចៀសវាងពីការបង្រៀនក្លែងក្លាយ ។

មេរៀនទី ៥៦

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៩

បុព្វកថា

លីម៉ាន ខូប្លី ជាអ្នកផ្លាស់ប្រែចិត្តជឿម្នាក់ចូលក្នុងសាសនាចក្រ បានចង់ឲ្យអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ផ្សាយដំណឹងល្អទៅដល់សមាជិកនៃក្រុមសាសនារបស់គាត់ពីមុន ដែលជាក្រុម សេកើរ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់បានបន្តកាន់តាមជំនឿខុសឆ្គងមួយចំនួនមកពីសាសនានោះ ។ ដោយមានកង្វល់អំពីជំនឿរបស់ លីម៉ាន នោះ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទូលសួរដល់ព្រះអម្ចាស់នៅថ្ងៃទី ៧ ខែឧសភា ឆ្នាំ ១៨៣១ ហើយបានទទួលវិវរណៈដែលឥឡូវនេះ ត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៩ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

សូមសម្រេចចិត្តពីអ្វីដែលត្រូវបង្រៀន

មេរៀននេះ មានខ្លឹមសារច្រើនជាងពេលវេលាដែលអ្នកមានដើម្បីបង្រៀន ។ សូមពិចារណាប្រកបដោយការអធិស្ឋានថា គោលលទ្ធិ គោលការណ៍ ឬគំនិតបង្រៀនណាមួយ ដែលនឹងជាប្រយោជន៍ល្អបំផុតសម្រាប់សិស្សនៅក្នុងថ្នាក់របស់អ្នក ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៩:១–៤

ព្រះអម្ចាស់ បានហៅស៊ីឌនី រិកដុន, ប៉ាលី ភី ប្រាត្ត, និងលីម៉ាន ខូប្លី ឲ្យផ្សាយទៅកាន់ពួកសេកើរ ។

មុនពេលថ្នាក់ចាប់ផ្ដើម សូមធ្វើជាអន្ទាក់ចាប់សត្វស្វាមួយ ឬគូររូបដូចមានអមមកជាមួយនៅលើក្ដារខៀន ។ ដើម្បីធ្វើអន្ទាក់ចាប់សត្វស្វា សូមរកប្រអប់ដែលមានគម្រប ។ បិទគម្របប្រអប់ឲ្យជិត ហើយកាត់ប្រឡោះមួយនៅម្ខាងនៃប្រអប់ ឲ្យមានទំហំធំល្មមដែលសិស្សអាចលាដៃចូលបាន ហើយក្ដាប់ដៃចេញមកវិញមិនរួច។ សូមដាក់ផ្លែឈើ ឬបាល់មួយនៅខាងក្នុងប្រអប់ ។

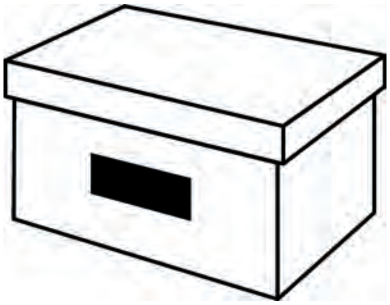

សូមសួរដល់សិស្សថាតើពួកគេដឹងពីរបៀបដើម្បីចាប់សត្វស្វា ។ (បើពួកគេដឹងវិធីសាស្ត្រដូចខាងក្រោម សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យពន្យល់អំពីរបៀបនោះដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ ។ បើអ្នកបានធ្វើអន្ទាក់មួយ អ្នកក៏អាចអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យបង្ហាញអំពីរបៀបដែលជាប់ដង្កប់ផងដែរ) ។ សូមឲ្យយោបល់ថា វិធីមួយដើម្បីដាក់អន្ទាក់សត្វស្វា គឺដាក់វត្ថុអ្វីមួយដែលវាចូលចិត្ត នៅក្នុងប្រអប់មួយ ដែលមានប្រហោងមួយធំល្មមនឹងស្វាអាចលូកដៃវាចូលរួច ។ នៅពេលស្វាចាប់បានវត្ថុនោះហើយ វាមិនអាចដកដៃវាចេញមកវិញបានឡើយ ដោយសារវាចាប់កាន់វត្ថុមួយដែលធំជាងប្រហោងនោះ ។ ដោយការតាំងចិត្តរបស់វាកាន់របស់នោះយ៉ាងជាប់ នោះស្វាមួយចំនួននឹងទុកឲ្យខ្លួនវាត្រូវគេចាប់បាន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានសេចក្ដីណែនាំកណ្ដនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលវិធីដែលស្ថានភាព បានពិពណ៌នានោះ គឺដូចជាអន្ទាក់ស្វា ។ នៅពេលសិស្សបានចង្អុលបង្ហាញថា លីម៉ាន ខូប្លី ពុះពារដើម្បីបោះបង់ចោលជំនឿពួកសេកើរ សូមឲ្យពួកគេសរសេរនូវជំនឿរបស់សេកើរមួយចំនួន ។

នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរចម្លើយពួកគេនៅលើក្ដារខៀនដូចបានបង្ហាញនៅខាងក្រោម ។ សូមកុំបន្ថែមកូឡោនដែលមានចំណងជើងជាមួយក្បាលកណ្ដ « គោលលទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់ » ។ អ្នកនឹងបន្ថែមកូឡោននោះនៅពេលក្រោយក្នុងមេរៀន ។

ជំនឿរបស់ពួកសេកើរ	គោលលទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់
១. ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទបានកើតឡើងរួចហើយ ។	គ. និង ស. ៤៩:៥–៨
២. ព្រះគ្រីស្ទ បានលេចមកក្នុងរូបរាងជាស្ត្រីម្នាក់ឈ្មោះ អាន លី ។	គ. និង ស. ៤៩:២២–២៥
៣. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយទឹក ពុំគិតថាសំខាន់ទេ ។	គ. និង ស. ៤៩:១១–១៤

ជំនឿរបស់ពួកសេកើរ	គោលលទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់
៤. ពួកគេបានបដិសេធអាពាហ៍ពិពាហ៍ ហើយបានជឿលើការរស់នៅក្នុងជីវិតដែលនៅលីវ (ចៀសវាងពីអាពាហ៍ពិពាហ៍ និងទំនាក់ទំនងខាងផ្លូវភេទ) ។	គ. និង ស. ៤៩:១៥–១៧
៥. ពួកសេកើរមួយចំនួនបានហាមបរិភោគសាច់សត្វ ។	គ. និង ស. ៤៩:១៨–២១

បើសិស្សចង់ដឹងខ្លាំងអំពីឈ្មោះ *សេកើរ* សូមពន្យល់ថា សមាជិកនៃអ្នកជឿលើការបង្ហាញខ្លួនជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងសង្គមសហរដ្ឋ គឺត្រូវបានហៅថា ពួកសេកើរ ដោយសារតែលក្ខណៈនៃការថ្វាយបង្គំរបស់ពួកគេ មានទាក់ទងនឹងការញាក់ញ័រខ្លួន ពេលពួកគេច្រៀង រាំ និងទះដៃរបស់ពួកគេជាភ្លេង ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៩:១–៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងទាក់ទងនឹងពួកសេកើរ ។

- តើព្រះអម្ចាស់ពិពណ៌នាអំពីពួកសេកើរយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សូមមើល ខ ២) ។
- តើអ្នកគិតថាមានន័យយ៉ាងណា ដែល « មានបំណងប្រាថ្នាចង់ដឹងសេចក្ដីពិតខ្លះៗ តែមិនពេញលេញនោះ » ? (ពួកគេបានទទួលយកការបង្រៀនមួយចំនួនរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែបានមិនអើរពើ ឬបានបដិសេធការបង្រៀនផ្សេងទៀត) ។
- តើសមាជិកសាសនាចក្រមានឥរិយាស្រដៀងគ្នានេះតាមរបៀបណាខ្លះ នៅសព្វថ្ងៃនេះ ?

សូមសរសេរនូវប្រយោគពុំពេញលេញដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *ការត្រឹមត្រូវនៅចំពោះព្រះ រួមមាន. . .*

សូមសួរដល់សិស្សថាតើពួកគេនឹងបំពេញគោលការណ៍នេះ យ៉ាងណា ដោយផ្អែកទៅលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងខ ២ ។ នៅពេលសិស្សបានឆ្លើយតប សូមបំពេញគោលការណ៍នៅលើក្ដារខៀន ៖**ការត្រឹមត្រូវនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ រួមមាននូវការមានបំណងប្រាថ្នាដើម្បី ទទួលនូវរាល់សេចក្ដីពិត ដែលទ្រង់បានបើកសម្ដែង ។** អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ថា សិស្សគួរសរសេរគោលការណ៍នេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេក្បែរ ខ ២ ។ សូមចង្អុលបង្ហាញថា បើយើងមានបំណងប្រាថ្នាចង់ដឹងសេចក្ដីពិតដោយស្មោះ នោះយើងក៏មានបំណងប្រាថ្នាដើម្បីរស់នៅតាមសេចក្ដីពិតផងដែរ ។

- ហេតុអ្វីក៏ លីម៉ាន ខូព្លី ត្រូវការនូវការប្រឹក្សានៅក្នុង ខ ២ ? តើគោលការណ៍នេះអាចនឹងមានគុណប្រយោជន៍យ៉ាងដូចម្ដេចចំពោះអ្នក ?
- តើមានពរជ័យអ្វីខ្លះ ដែលមនុស្សម្នាក់ខកខានពុំបានទទួល ពេលជ្រើសរើសទទួលយកតែសេចក្ដីពិតខ្លះៗនោះ ?

យោងទៅអន្ទាក់សត្វស្វា ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរៀបរាប់ពីអន្ទាក់មួយចំនួន ដែលអាចនឹងនាំមនុស្សឲ្យបដិសេធការបង្រៀនមួយចំនួនរបស់ព្រះ– សកម្មភាព និងទង្វើដែលមនុស្សកាន់តាម ដែលរារាំងពួកគេពីការធ្វើត្រឹមត្រូវនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ។ (ឧទាហរណ៍មួយចំនួនអាចរួមមានទាំង ទម្លាប់រកលេសដ៏អាក្រក់មួយ ការស្ដាប់តន្ត្រីដែលបណ្ដេញព្រះវិញ្ញាណ ការចូលរួមក្នុងសកម្មភាពនៅថ្ងៃអាទិត្យ ដែលពុំសមរម្យសម្រាប់ថ្ងៃឈប់សម្រាក ការពេញចិត្តនឹងការបង្រៀន និងទស្សនវិជ្ជានៃលោកិយជាងការបង្រៀនរបស់ព្រះ ហើយមិនទទួលយកបទបញ្ញត្តិដើម្បីអភ័យទោសដល់អ្នកដទៃ) ។

- តើផលវិបាកអ្វីខ្លះនឹងកើតឡើង ចំពោះការប្រកាន់ខ្ជាប់យក សកម្មភាព និងឥរិយាបទដូច្នេះ ? តើរឿងនេះវាជាអន្ទាក់យ៉ាងដូចម្ដេចដែរ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីអ្វីដែលពួកគេអាចចាំបាច់ត្រូវបោះបង់ចោលដើម្បីទទួលបាននូវរាល់ពរជ័យដែលព្រះវរបិតាសួគ៌មានព្រះបំណងចង់ឲ្យពួកគេ ។ សូមពិចារណាអញ្ជើញពួកគេឲ្យដាក់គោលដៅមួយដើម្បីបោះបង់ចោលនូវអ្វីដែលរារាំងពួកគេមិនឲ្យមានភាពត្រឹមត្រូវនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៩:៥–២៨

ព្រះអម្ចាស់កែប្រែគោលលទ្ធិខុសឆ្គងរបស់ពួកសេកើរ ហើយបញ្ជាឲ្យពួកអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់អញ្ជើញពួកគេឲ្យប្រែចិត្ត ហើយទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក

សូមរំឭកសិស្សថា ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់ លីម៉ាន ខូព្លី, ស៊ីឌនី រិកដុន និង ប៉ាលី ភី ប្រាត្ត ឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អទៅដល់ពួកសេកើរ (សូមមើល គ. និង ស. ៤៩:១–៤) ។ សូមពន្យល់ថា មុនពេលទទួលបានបញ្ជានេះ លីម៉ាន ខូព្លី បាន « រំភើបចិត្តដែលពួកអែលឌើរមួយចំនួនគួរទៅជួបនឹងពួកបងប្អូនចាស់ៗរបស់គាត់ [ពួកសេកើរ] ហើយផ្សាយដំណឹងល្អនោះ » (*Histories, Volume* ២*: Assigned Histories,* ឆ្នាំ ១៨៣១–១៨៤៧, វ៉ុលទី ២ of the Histories series of

The Joseph Smith Papers [ឆ្នាំ ២០១២], ទំព័រ ៣៧) ។ នៅពេលពួកអែលឌើរទាំងនេះបានទៅជួបពួកសេកើរ នោះពួកគេបានអានវិវរណៈនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤៩ ឲ្យឮៗដល់ពួកគេ ។

នៅលើក្ដារខៀន សូមចម្លងក្ខទ្បានទីពីរក្នុងតារាងមុនមកពីមេរៀននេះ ។

សូមបែងចែកសិស្សក្នុងថ្នាក់ជាប្រាំក្រុម ។ សូមចាត់ឲ្យក្រុមនិមួយៗនូវបទគម្ពីរមួយ ដែលអ្នកបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀននោះ ។ (បើអ្នកមានសិស្សតិច សូមបែងចែកបទគម្ពីរទៅដល់សិស្សទាំងឡាយ ហើយពិភាក្សារួមគ្នា) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានវគ្គបទគម្ពីរដែលបានចាត់ទៅឲ្យពួកគេនោះ រកមើលគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយ ដែលកែតម្រូវនូវជំនឿខុសឆ្គងរបស់ពួកសេកើរ ។

នៅពេលសិស្សមានពេលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីសិក្សាបទគម្ពីរទាំងនេះហើយ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិភាក្សានូវសំណួរដូចខាងក្រោមនៅក្នុងក្រុមរបស់ពួកគេ ហើយរៀបចំចែកចាយចម្លើយរបស់ពួកគេជាមួយសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។

- តើគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍អ្វីខ្លះ ដែលពួកសេកើរ និងលីម៉ានកុប្លី ចាំបាច់ត្រូវយល់ ?

- តើខគម្ពីរដែលបានចាត់ទៅឲ្យនោះពន្យល់អំពីសេចក្តីពិតទាំងនេះយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?

នៅពេលក្រុមទាំងឡាយមានពេលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីអាន និងពិភាក្សាអំពីវគ្គបទគម្ពីរដែលចាត់ឲ្យពួកគេរួចហើយនោះ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់មកពីក្រុមនិមួយៗឲ្យឆ្លើយសំណួរទាំងនេះសម្រាប់សិស្សក្នុងថ្នាក់ ។ អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ឲ្យសិស្សគូសចំណាំបទគម្ពីរដែលបង្រៀនអំពីសេចក្តីពិតទាំងឡាយ ដែលពួកគេបានរៀបរាប់ប្រាប់នោះ។

សិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយដូចខាងក្រោម ។ (កំណត់ចំណាំថា សេចក្តីពិតទាំងនេះគឺត្រូវបានដាក់លេខដើម្បីឆ្លើយឆ្លងជាមួយនឹងជំនឿខុសឆ្គងនៅលើក្ដារខៀន) ។ នៅពេលសិស្សប្រាប់អំពីសេចក្តីពិតទាំងនេះ សូមពិចារណាធ្វើការសួរសំណួរតាមដានដើម្បីបំផុសឲ្យមានការពិភាក្សាបន្ថែម ។

១. នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤៩:៧ សិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖**គ្មាននរណាដឹងពីពេលវេលានៃការយាងមកជាលើកទីពីរថា នឹងកើតឡើងនៅពេលណាទេ លើកលែងតែព្រះប៉ុណ្ណោះ ។**

២. នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤៩:២២–២៥ គោលលទ្ធិមួយដែលពួកសិស្សអាចនឹងប្រាប់ គឺមានដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងដឹងអំពីទីសម្គាល់នៃ ការយាងមកជាលើកទីពីរ នោះយើងនឹងពុំត្រូវបានបញ្ឆោតដោយការអះអាងខុសឆ្គងនោះទេ ។**

   - តើទីសម្គាល់មួយចំនួនដែលបានប្រាប់នៅក្នុង ខ ២៣–២៥ មានអ្វីខ្លះ ? (អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា ឈ្មោះយ៉ាកុបនៅក្នុង ខ ២៤ សំដៅទៅលើពូជពង្សសាសន៍អ៊ីស្រាអែល) ។ តើអ្នកបានឃើញទីសម្គាល់ទាំងនេះនៅក្នុងជំនាន់របស់យើងតាមវិធីណា ?

៣. នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤៩:១១–១៤ សិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖**ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានបញ្ជាពួកអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ឲ្យហៅមនុស្សឲ្យជឿទៅលើទ្រង់ ឲ្យប្រែចិត្ត ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយទទួលអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។**

   - ហេតុអ្វីក៏អ្នកមានអំណរគុណ ដែលអ្នកបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយដែលអ្នកបានទទួលអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដូច្នេះ ? ហេតុអ្វីបានជាអ្នកទន្ទឹងជួយមនុស្សដទៃឲ្យទទួលពិធីបរិសុទ្ធទាំងនេះ ?

៤. នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤៩:១៥–១៧ សិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលលទ្ធិមួយ ឬច្រើនដូចខាងក្រោម ៖**អាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងបុរស និងស្ត្រី គឺត្រូវបានតែងតាំងឡើងដោយព្រះហើយស្វាមី និងភរិយា ត្រូវបានបញ្ជាឲ្យរួមគ្នាតែមួយ ហើយមានកូនចៅ ។** អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់នូវឃ្លា « ដើម្បីឲ្យផែនដីអាចបំពេញគោលបំណងនៃការបង្កបង្កើត ហើយដើម្បីឲ្យផែនដីអាចបានពេញទៅដោយមនុស្ស » ។ វគ្គបទគម្ពីរនេះ បង្រៀនថា គោលបំណងតែមួយនៃការបង្កបង្កើតរបស់ផែនដី គឺត្រូវផ្ដល់ជាកន្លែងមួយដែលកូនចៅរបស់ព្រះ អាចរស់នៅជាក្រុមគ្រួសារ ។

   - តើមានគោលបំណងអ្វីខ្លះ ដែលអាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងបុរស និងស្ត្រីត្រូវបំពេញនៅក្នុងផែនការរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ ?

   - តើ« [ការ]ហាមមិនឲ្យរៀបការ » ត្រូវបានរាប់ចូលក្នុងផែនការរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌យ៉ាងដូចម្ដេច ?

   - ស្របតាម ខ ១៦ ព្រះបានអនុមតិលើអាពាហ៍ពិពាហ៍តាមប្រពៃណីរវាងបុរស និងស្ត្រី ។ តើវិធីមួយចំនួន ដែលមនុស្ស ព្យាយាមដើម្បីរិះគន់ ឬបំផ្លាញទំនៀមទំលាប់ប្រពៃណី មានអ្វីខ្លះ ?

   - តើយុវជន និងយុវនារី អាចធ្វើអ្វីខ្លះក្នុងពេលឥឡូវនេះ ដើម្បីត្រៀមខ្លួនសម្រាប់អាពាហ៍ពិពាហ៍សេឡេស្ទាល ?

៥ នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៩:១៨–២១ សិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់សត្វពាហនៈនៃផែនដីសម្រាប់ជាការប្រើប្រាស់របស់យើង ។** (អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថាពាក្យ *សំលៀកបំពាក់* មានន័យថា ខោអាវ)។

- តើការព្រមានអ្វីខ្លះ ដែលមាននៅក្នុង ខ ២១ ? ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា ព្រះអម្ចាស់ពុំសព្វព្រះទ័យនឹងអ្នកទាំងឡាយដែលសម្លាប់សត្វដោយពុំចាំបាច់ ?

សូមពន្យល់ថា ពួកសេកើរ និងលីម៉ាន ខូប្លី ពុំបានធ្វើតាមការទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ ។ ពួកសេកើរ បានបដិសេធសារលិខិតរបស់អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ហើយលីម៉ាន ខូប្លី បានត្រឡប់ទៅរកជំនឿពីមុនរបស់គាត់វិញ ហើយបានចាកចេញពីសាសនាចក្រ ។

សូមបញ្ចប់ដោយការសុំឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៩:២៦–២៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការទូន្មាន និងការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ (អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា ពាក្យ *ការពារជួរក្រោយ* សំដៅទៅលើនរណាម្នាក់ដែលការពារដល់នរណាម្នាក់ទៀតនៅពីក្រោយខ្នង) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានសារឡើងវិញនូវខគម្ពីរទាំងនេះដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយគិតអំពីរបៀបដែលការទូន្មាន និងការសន្យាទាំងឡាយរបស់ព្រះអម្ចាស់ អនុវត្តចំពោះពួកគេម្នាក់ៗ ។ សូមចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីពរជ័យទាំងឡាយដែលកើតមាននៅពេលយើងស្វែងរកការបង្រៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយធ្វើតាម ។

មេរៀនទី ៥៧

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥០

បុព្វកថា

នៅពេលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានមកដល់ទីក្រុងខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ លោកបានសង្កេតឃើញថា « មានសញ្ញាណចម្លែកខ្លះៗ និងវិញ្ញាណក្លែងបន្លំ មាននៅក្នុងចំណោម » ពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួន ។ លោកបានចាប់ផ្ដើមបង្រៀនដោយ « ការដាស់តឿង និង . . . ដោយប្រាជ្ញា » ដើម្បីយកឈ្នះលើរឿងទាំងនេះ (សូមមើល *History of the Church,* ១:១៤៦) ។ អែលឌើរ ប៉ាលី ភី ប្រាត្ត បានត្រឡប់មកពីបេសកកម្មមួយ ហើយបានសង្កេតឃើញមានឥរិយាបទស្រដៀងគ្នានេះ នៅក្នុងសាខាជាច្រើននៃសាសនាចក្រ នៅក្រៅទីក្រុងខឺតឡង់ ។ លោក និងពួកអែលឌើរដទៃទៀត បានទៅរក យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដើម្បី ទទួលការណែនាំ (សូមមើល *History of the Church* ១:១៧០) ។ នៅក្នុងខែឧសភា ឆ្នាំ ១៨៣១ ព្យាការីបានទូលសួរដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥០ ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំពួកបរិសុទ្ធឲ្យបង្រៀន និងទទួលយកដំណឹងល្អដោយព្រះវិញ្ញាណ នៃសេចក្ដីពិត ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥០:១–៩

ព្រះអម្ចាស់ព្រមានដល់ពួកអែលឌើរនៃសាសនាចក្រអំពីវិញ្ញាណក្លែងបន្លំ

សូមឲ្យសិស្សនឹកស្រម៉ៃថា កំពុងចូលរួមក្នុងការប្រជុំសាក្រាម៉ង់មួយដែលមានសមាជិកមជ្ឈិមវ័យក្នុងសាសនាចក្រមួយចំនួនកំពុងឈរនៅលើកៅអី ហើយនិយាយព្រៗ ខណៈដែលអ្នកដទៃទៀតកំពុងរមៀលខ្លួននៅលើកម្រាលឥដ្ឋនោះ ។

- តើអ្នកនឹងមានអារម្មណ៍បែបណា ? តើអ្នកគិតថាមានអ្វីខ្លះនឹងកើតឡើងចំពោះព្រះវិញ្ញាណ ដែលស្ថិតនៅក្រោមស្ថានភាពដូច្នេះ ? (សូមប្រាកដថា ការពិភាក្សានេះពុំក្លាយទៅជាការរិះគន់អំពីសាសនាមួយ ដែលមនុស្សចូលរួមនៅក្នុងសកម្មភាពដូច្នោះ) ។

សូមពន្យល់ថា នៅពេល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានមកដល់ទីក្រុងខឺតឡង់ ជាលើកដំបូង លោកបានឃើញថា ពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនបានត្រូវបញ្ឆោត ក្នុងគ្រាមួយ ពេលដែលពួកគេពុំមានថ្នាក់ដឹកនាំច្រើន ។ ជាលទ្ធផល « មានសញ្ញាណចម្លែកខ្លះៗ និងវិញ្ញាណក្លែងបន្លំ មាននៅក្នុងចំណោម » ពួកគេ (*History of the Church,* ១:១៤៦) ។ សមាជិកថ្មីនៅក្នុងតំបន់ទីក្រុងខឺតឡង់បានណែនាំអំពីសកម្មភាពចម្លែកៗ ព្រៗ ហើយភាន់ច្រឡំនៅក្នុងកម្មវិធីថ្វាយបង្គំរបស់ពួកគេ ។ សកម្មភាពទាំងនេះ បានបង្ក់អារម្មណ៍របស់មនុស្ស ប៉ុន្តែពួកគេពុំត្រូវបានស្អាងឡើងទេ ។ ពួកអែលឌើរនៃសាសនាចក្រមួយចំនួន ពុំយល់នូវអ្វីដែលបានកើតឡើងទេ ដូច្នេះពួកគេបានសុំនូវការទូន្មានពីព្យាការី ។ លោកបានទូលសួរដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានទទួលវិវរណៈមួយ ដែលនឹងជួយឲ្យពួកបរិសុទ្ធបានស្អាងដល់គ្នាទៅវិញទៅមក នៅពេលពួកគេបានបង្រៀន និងរៀនសេចក្ដីពិតនៃដំណឹងល្អ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥០:១–៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលប្រភពនៃឥទ្ធិពលនេះនៅក្នុងចំណោមពួកអ្នកបរិសុទ្ធ ។

- តើប្រភពនៃឥទ្ធិពលនេះគឺជាអ្វី ?
- ស្របតាម ខ ៣ ហេតុអ្វីក៏សាតាំងចង់បោកបញ្ឆោតពួកបរិសុទ្ធ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥០:៤–៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលការព្រមានរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីមនុស្សមួយចំនួននៅក្នុងចំណោមសមាជិកសាសនាចក្រនៅរដ្ឋ អូហៃអូ ។

- តើបន្ទូលអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រើដើម្បីពិពណ៌នាអំពីសមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួននៅជំនាន់នេះ ?
- តើមនុស្សលាក់ពុតជាអ្វី ? តើការលាក់ពុតផ្ដល់អំណាចដល់មារសត្រូវយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា អ្វីនឹងកើតឡើងដល់មនុស្សលាក់ពុត ? (សូមមើល គ. និង ស. ៥០:៦, ៨) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥០:១០–៣៦

អ្នកកាន់បព្វជិតភាព ត្រូវបានណែនាំអំពីរបៀបដើម្បីបង្រៀន និងរៀនតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណ

សូមសរសេរ សំណួរខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ៖

> *តើតម្រូវឲ្យមានអ្វីខ្លះ ដើម្បីក្លាយជាគ្រូបង្រៀនដំណឹងល្អដ៏មានប្រសិទ្ធភាពម្នាក់ ?*
>
> *តើតម្រូវឲ្យមានអ្វីខ្លះ ដើម្បីក្លាយជាអ្នករៀនដំណឹងល្អដ៏មានប្រសិទ្ធភាពម្នាក់ ?*

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យឆ្លើយសំណួរទាំងនេះ ។ សូមកត់ត្រាចំណុចសំខាន់ៗរបស់ពួកគេនៅលើក្ដារខៀនក្រោមសំណួរនិមួយៗ ។ សូមបែងចែកសិស្សក្នុងថ្នាក់ជាពីរក្រុម ។ សូមអញ្ជើញក្រុមទីមួយអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥០:១៣–២០ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលចម្លើយចំពោះសំណួរទីមួយ ។ សូមអញ្ជើញក្រុមផ្សេងទៀតឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥០:១៣–២០ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលចម្លើយចំពោះសំណួរទីពីរ ។ ក្រោយពីមានពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមឲ្យសិស្សបីបួននាក់ចែកចាយអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

- តើធាតុនៃការបង្រៀន និងការរៀនដំណឹងល្អអ្វីខ្លះ ត្រូវបានលើកឡើងដដែលៗនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ? (តម្រូវការសម្រាប់មានព្រះវិញ្ញាណ) ។

- តើតួនាទីរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានថ្លែងនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥០:១៤ មានអ្វីខ្លះ ? (សិស្សគួរតែបង្ហាញថា **ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺជាអង្គលួងលោមចិត្ត** ហើយថា **ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបង្រៀនសេចក្ដីពិត**) ។

- តើអ្នកគិតថាវាមានន័យយ៉ាងណា ដើម្បីបង្រៀនដំណឹងល្អ « ដោយព្រះវិញ្ញាណ » ? (គ. និង ស. ៥០:១៤) ។ តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណា ដើម្បីបង្រៀន « តាមរបៀបផ្សេង » ? (គ. និង ស. ៥០:១៧) ។

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីឱកាសទាំងឡាយដែលពួកគេត្រូវបង្រៀនដំណឹងល្អ ។ ពួកគេអាចគិតអំពីការបង្រៀននៅផ្ទះជាមួយមិត្តភក្ដិ នៅក្នុងថ្នាក់សិក្ខាសាលា នៅព្រះវិហារ ឬជាគ្រូបង្រៀនតាមផ្ទះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍ទាំងឡាយដែលពួកគេមាន នៅពេលពួកគេមានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដឹកនាំពួកគេនៅក្នុងការបង្រៀនដំណឹងល្អ ឬការចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេ ។

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណាដើម្បី « ទទួល [ពាក្យនៃសេចក្ដីពិត] ដោយព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្ដីពិតនោះ » ? (គ. និង ស. ៥០:១៩) ។ តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណាដើម្បីទទួលវាតាម « វិធីផ្សេង » នោះ ? (គ. និង ស. ៥០:១៩) ។

- តើអ្នកអាចធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីទទួលដំណឹងល្អឲ្យបានកាន់តែល្អប្រសើរ នៅពេលវាត្រូវបានបង្រៀនដោយព្រះវិញ្ញាណ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវរឿងដូចខាងក្រោម ដែលបានប្រាប់ដោយអែលឌើរ ចាក អេក. ហ្គូស្លីន នៃពួកចិតសិបនាក់ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់នូវគំនិតអំពីរបៀបដែលយើងអាចទទួលបានពាក្យសម្ដីនៃសេចក្ដីពិតតាមព្រះវិញ្ញាណកាន់តែល្អប្រសើរ ។

« តើអ្នករាល់គ្នាប៉ុន្មាននាក់ ដែលមាន ‹ អាការៈធុញទ្រាន់ › អំឡុងពេលម៉ោងប្រជុំសាក្រាម៉ង់ ? អ្នកដឹងអំពីអាការៈនោះថា ៖ ការឱនជ្រុប ការអង្គុយច្រត់ចង្ការ អង្គុយច្រត់ដៃលើជង្គង់ ឈ្ងោកមើលទៅឥដ្ឋជាដើម ។ តើអ្នកធ្លាប់មានឥរិយាបថបែបនេះ ដែលជា *ជម្រើស*របស់អ្នក ទោះជាការប្រជុំនោះមានការចាប់អារម្មណ៍ ឬ អត់ដែរឬទេ ?. . .

« ប្រធាន ស្ពែនសើរ ដបុលយូ ឃឹមបឹល បានមានប្រសាសន៍អំពីការថ្វាយបង្គំបែបនោះថា ‹ ជាការទទួលខុសត្រូវផ្ទាល់ខ្លួនមួយ ហើយទោះជាអ្វីដែលត្រូវបានថ្លែងចេញពីវេទិកាក៏ដោយ ប្រសិនបើបុគ្គលម្នាក់មានបំណងថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់តាមវិញ្ញាណ និង តាមសេចក្ដីពិត នោះគាត់អាចធ្វើដូចនោះបាន ។. . . ប្រសិនបើការប្រជុំនោះជាការធ្វេសប្រហែសចំពោះអ្នក អ្នកបានបរាជ័យហើយ ។ គ្មាននរណាម្នាក់អាចថ្វាយបង្គំជំនួសអ្នកបានឡើយ អ្នកត្រូវតែចាំទទួលព្រះអម្ចាស់ដោយខ្លួនអ្នកផ្ទាល់ › ។ (*Ensign* ខែ មករា ឆ្នាំ ១៩៧៨ ទំព័រ ៥) ។

« យុវវ័យម្នាក់បានប្រាប់អំពីបទពិសោធន៍ដំបូង ដែលគាត់មានអំពីវិញ្ញាណនៃការថ្វាយបង្គំ ។ គាត់ពុំសូវមានភាពសកម្មក្នុងការកាន់បព្វជិតភាពអើរ៉ុនរបស់គាត់ឡើយ អស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំ ។ នៅពេលគាត់ចូលរួមការប្រជុំសាក្រាម៉ង់ ជាធម្មតាគាត់អង្គុយនៅខាងក្រោយជាមួយក្រុមមិត្តភក្ដិរបស់គាត់ ហើយគាត់ពុំបានធ្វើជាគំរូល្អក្នុងការមានគារវភាពឡើយ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ថ្ងៃមួយគាត់បានមកយឺតពេល ហើយពុំមានកន្លែងអង្គុយក្បែរមិត្តភក្ដិរបស់គាត់នោះទេ ។ គាត់បានអង្គុយតែឯង ហើយនោះជាលើកទីមួយហើយនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់ដែលអង្គុយតែឯង គាត់បានបិទភ្នែកពេលអធិស្ឋាន

គាត់បានច្រៀងទំនុកតម្កើង គាត់បានស្ដាប់ការអធិស្ឋានសាក្រាម៉ង់ ហើយគាត់បានយកចិត្តទុកដាក់លើអ្នកឡើងនិយាយ ។ នៅពេលអ្នកឡើងនិយាយទីមួយ និយាយបានប្រហែលពាក់កណ្ដាល គាត់ឃើញថា ទឹកភ្នែកគាត់បានស្រក់ពីភ្នែករបស់គាត់ ។ ដោយការអៀនប្រៀនបន្តិច គាត់បានសម្លឹងមើលទៅជុំវិញខ្លួនដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ប៉ុន្តែ គ្មាននរណាម្នាក់មានអារម្មណ៍រំជួលដូចជាគាត់ឡើយ ។ គាត់ពុំបានដឹងថា មានអ្វីបានកើតឡើងចំពោះគាត់នោះទេ ប៉ុន្តែ បទពិសោធន៍នោះបានកែប្រែជីវិតរបស់គាត់ ។ អំឡុងពេលការប្រជុំនោះហើយ ដែលគាត់បានចាប់ផ្ដើមត្រៀមខ្លួនយ៉ាងប្រាកដប្រជាខាងវិញ្ញាណ ដើម្បីបម្រើបេសកកម្ម ។ គាត់ *បានដឹងពី* អ្វីមួយ ហើយជាកុសលល្អ គាត់បានធ្វើតាម ហើយគាំទ្រអារម្មណ៍ទាំងនោះ » (Yagottawanna » *Ensign* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៩១, ទំព័រ ៤៦) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយតើផ្នែកណាមួយនៃរឿងនេះ ដែលធ្វើឲ្យពួកគេចាប់អារម្មណ៍ ។ បន្ទាប់ពីពួកគេពីរបីនាក់បានចែកចាយរួចហើយ នោះអ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ថា ពួកគេសរសេររបៀបជាក់លាក់មួយ ដែលពួកគេអាចកែលម្អនៅក្នុងការខិតខំរបស់ពួកគេដើម្បីរៀនដោយព្រះវិញ្ញាណ ។

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាអំពីរបៀបដែលពួកគេអាចកំណត់ថាតើពួកគេកំពុងតែបង្រៀន ឬកំពុងតែរៀនដោយព្រះវិញ្ញាណឬទេ ។ បន្ទាប់មកអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥០:២១–២២ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីរបៀបដើម្បីធ្វើដូចនេះ ។

- តើមានអ្វីកើតឡើងខ្លះ នៅពេលយើងបង្រៀន និងរៀនដោយព្រះវិញ្ញាណ ?
- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណាដើម្បី « ស្អាងឡើង ហើយត្រេកអរជាមួយគ្នា » ? តើអ្នកទទួលបទពិសោធន៍នេះនៅពេលណា ?
- តើអ្នកនឹងសង្ខេបការបង្រៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥០:១៣–២២ ដោយរបៀបណា ? (សិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **នៅពេលយើងបង្រៀន និងរៀនដោយព្រះវិញ្ញាណ នោះយើងយល់ពីគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយយើងត្រូវបានស្អាងឡើង ហើយត្រេកអរជាមួយគ្នា** ។ សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥០:២៣–២៥ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ។ សូមឲ្យពួកគេរកមើលភាពផ្ទុយគ្នារវាងអ្វីដែលកើតឡើង នៅពេលមនុស្សបង្រៀនដោយព្រះវិញ្ញាណ និងអ្វីដែលកើតឡើងនៅពេលមនុស្សបង្រៀន ហើយរៀនតាម « តាមមាគ៌ាណាមួយទៀត » (គ. និង ស. ៥០:១៧) ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើព្រះអម្ចាស់ពិពណ៌នាអំពីការបង្រៀនដែលពុំស្អាងគ្នាឡើងយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?
- តើព្រះអម្ចាស់ពិពណ៌នាអំពីការបង្រៀនដែល « មកពីព្រះ »យ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ? (គ. និង ស. ៥០:២៤) ។ តើទ្រង់មានបន្ទូលថាយើងនឹងត្រូវបានប្រទានពរយ៉ាងដូចម្ដេច នៅពេលយើងទទួលការបង្រៀនដូច្នេះ ?
- តើគោលលទ្ធិអ្វីខ្លះ ត្រូវបានបង្រៀននៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ? (សិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **អ្វីដែលមកពីព្រះជាពន្លឺ ហើយស្អាងគ្នាឡើង តែអ្វីដែលមិនមកពីព្រះ នាំឲ្យមានការច្របូកច្របល់ និងភាពងងឹត** ។ សូមសរសេរសេចក្ដីពិតនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។
- តើអ្នកធ្លាប់ដឹងថា អ្វីមួយដែលអ្នកបានស្ដាប់ឮ មើលឃើញ ឬបានជួបពុំមែនមកពីព្រះនៅពេលណា ? តើព្រះវិញ្ញាណជួយអ្នកឲ្យស្គាល់រឿងនោះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ចូរពន្យល់ទៅសិស្សថា ពួកគេនឹងស្ដាប់ឮ ហើយមើលឃើញសារទាំងឡាយ ដែលមានបំណងចង់បំផ្លាញសេចក្ដីជំនឿរបស់យើង ។ គោលការណ៍ទាំងឡាយ ដែលពួកគេកំពុងរៀននៅថ្ងៃនេះ អាចជាកំផែងការពារពួកគេទប់ទល់នឹងសារទាំងនោះ ។ អ្នកអាចនឹងចង់ចែកចាយបទពិសោធន៍មួយ ដែលអ្នកមាន នៅពេលព្រះវិញ្ញាណបានជួយអ្នកឲ្យញែកដឹងថា សារមួយពុំមែនមកពីព្រះ ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥០:២៦–៣៦ ដោយការពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រឹក្សានឹងអ្នកកាន់បព្វជិតភាពទាក់ទងនឹងអំណាច និងទំនួលខុសត្រូវទាំងឡាយ ដែលមានមកជាមួយនឹងការតែងតាំងរបស់ពួកគេ ។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា អ្នកកាន់បព្វជិតភាពទាំងឡាយ គឺត្រូវបម្រើអ្នកដទៃ និងរក្សាខ្លួនពួកគេឲ្យបរិសុទ្ធ ។ នៅពេលពួកគេធ្វើដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់ នឹងប្រទានអំណាចដល់ពួកគេដើម្បីយកឈ្នះលើវិញ្ញាណក្លែងបន្លំ ដូចជាវិញ្ញាណទាំងឡាយដែលរកឃើញមាននៅក្នុងចំណោមពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួន នៅគ្រាដែលវិវរណៈនេះ ត្រូវបានប្រទានឲ្យនោះ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥០:៣៧–៤៦

ព្រះអម្ចាស់លើកទឹកចិត្តដល់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យបន្តរីកចម្រើននៅក្នុងព្រះគុណ និងសេចក្ដីពិត ហើយទ្រង់អះអាងដល់ពួកគេថា ទ្រង់គង់នៅជាមួយពួកគេ ។

សូមដាក់បង្ហាញរូបភាព ការអធិស្ឋានជាគ្រួសារ (*សៀវភៅសិល្បៈដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៩] ទំព័រ ១១២, សូមមើលផងដែរ LDS.org)។ សូមចង្អុលទៅក្មេងប្រុសតូចជាងគេ ហើយសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកអាចនឹកស្រម៉ៃពីកុមារតូចនេះបម្រើបេសកកម្មពេញម៉ោង នៅពេលគាត់ធំឡើងដែរឬទេ ? តើរូបភាពនេះផ្ដល់មានយោបល់អ្វីខ្លះ ដែលគាត់អាចនឹងត្រៀមខ្លួនដើម្បីបម្រើ ?
- សូមពិចារណាអំពីកិច្ចការ ដែលព្រះអម្ចាស់មាននៅក្នុងឃ្លាំងសម្រាប់យើងម្នាក់ៗ តើយើងដូចកុមារតូចនេះតាមរបៀបណាខ្លះ ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥០:៣៧–៤០ មាននូវការប្រឹក្សារបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះពួកអែលឌើរមួយចំនួន ដែលមានវត្តមាន នៅពេលវិវរណៈនេះត្រូវបានទទួល ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន ខ ៤០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការប្រឹក្សា ដែលព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់ទៅឲ្យពួកអែលឌើរទាំងនេះ ។

- ស្របតាម ខ ៤០ ហេតុអ្វីក៏ព្រះអម្ចាស់ហៅអ្នកកាន់បព្វជិតភាពទាំងនេះ ថា « ជាកុមារតូចៗ » ដូច្នេះ ? តើយើងដូចជាកុមារតូចៗទាំងនេះយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើអ្នកគិតថា « ចម្រើនឡើងក្នុងព្រះគុណ » មានន័យយ៉ាងណា ? តើអ្នកគិតថា ចម្រើនឡើង « ក្នុងការចេះដឹងពីសេចក្ដីពិត » មានន័យយ៉ាងណា ?
- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពីខនេះ អំពីពរជ័យទាំងឡាយដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះចង់ឲ្យយើងទទួល ? (សិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ចង់ឲ្យយើងរីកចម្រើននៅក្នុងព្រះគុណ និងក្នុងការចេះដឹងពីសេចក្ដីពិត**) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥០:៤១–៤៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលពាក្យនៃការលួងលោមចិត្ត និងការធានាអះអាង ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកអែលឌើរទាំងនេះ និងចំពោះយើង ។

- តើវាមានន័យយ៉ាងណា នៅពេលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា « អ្នកជារបស់ផងយើង » ? តើការអះអាងនេះអាចជួយយើងកុំឲ្យ « ភ័យខ្លាច » យ៉ាងដូចម្ដេច ? (គ. និង ស. ៥០:៤១) ។
- តើការសន្យាផ្សេងទៀតនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ មានអត្ថន័យយ៉ាងណាខ្លះចំពោះអ្នក ?

សូមបញ្ចប់ដោយការថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលបានបង្រៀននៅក្នុងមេរៀនថ្ងៃនេះ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យបង្រៀន និងរៀនដោយព្រះវិញ្ញាណកាន់តែពេញលេញបន្ថែមទៀត ។

មេរៀនទី ៥៨

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥១–៥២

បុព្វកថា

នៅពេលពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនធ្វើអន្តោប្រវេសន៍មកពីរដ្ឋនៅប៉ែកខាងកើតបានចាប់ផ្ដើមមកដល់រដ្ឋ អូហៃអូ នៅក្នុងខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៨៣១ ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥១ ដល់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ សម្រាប់ប៊ីស្សព អេតវឺត ប៉ាទ្រិច ។ ក្រុមដែលមកដល់ ខូល្វិល រដ្ឋ នូវ យ៉ោក ត្រូវបានដឹកនាំឲ្យទៅ ថមសុន រដ្ឋ អូហៃអូ ជាកន្លែងដែលពួកគេនឹងរស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ ។ នៅចុងបញ្ចប់នៃសន្និសីទសាសនាចក្រលើកទី បួន ដែលបានធ្វើឡើងនៅថ្ងៃទី ៣–៦ ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣១ នៅទីក្រុងខឺតឡង់ នោះព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យយ៉ូសែប ស៊្មីធ និងពួកអែលឌើរដទៃទៀត ធ្វើដំណើរជាគូៗទៅរដ្ឋ មិសសួរី ផ្សាយដំណឹងល្អនៅតាមផ្លូវ ។ វិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥២ ព្រះអម្ចាស់បានហៅដៃគូនិមួយៗ ហើយប្រទានឲ្យនូវគំរូមួយដើម្បីជួយពួកគេឲ្យចៀសវាងពីការបោកបញ្ឆោត ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥១:១–២០

ព្រះអម្ចាស់ដឹកនាំប៊ីស្សព អេតវឺត ប៉ាទ្រិច ឲ្យថ្លែងអំពីតម្រូវការខាងសាច់ឈាមរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ។

ដើម្បីជួយសិស្សចាប់ផ្ដើមគិតអំពីលទ្ធផលមួយនៃការរស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យឆ្លើយសំណួរដូចខាងក្រោមជាគូៗ ឬក្រុមតូចៗ ឬជាថ្នាក់រៀនទាំងមូល ។

- តើក្រុមដែលមានសាមគ្គីភាពបំផុតដែលអ្នកចូលរួមគឺជាក្រុមអ្វី ? តើអ្នកដឹងថា ក្រុមមួយមានសាមគ្គីភាពដោយរបៀបណា ? តើការអនុវត្ត ឬព្រឹត្តការណ៍ប្រភេទណា ដែលជួយក្រុមមួយឲ្យមានសាមគ្គីភាពនោះ ?

សូមពន្យល់ថា ពួកបរិសុទ្ធដែលផ្លាស់ពីរដ្ឋ នូវ យ៉ោក បានចាប់ផ្ដើមមកដល់រដ្ឋ អូហៃអូ នៅដើមនិទាឃរដូវឆ្នាំ ១៨៣១ ។ ក្រុមមួយបានចេញមកពី ខូលស្វិល រដ្ឋ នូវ យ៉ោក ដោយមានការលះបង់យ៉ាងខ្លាំង ។ ក្រុមនេះត្រូវបានណែនាំឲ្យបោះទីតាំងនៅ ថមសុន រដ្ឋ អូហៃអូ ហើយរស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យនឹកស្រមៃអំពីសាមគ្គីភាពដែលជាលទ្ធផលបានមកពីក្រុមមួយ ដែលបានលះបង់ជាមួយគ្នា ដើម្បីធ្វើតាមព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥១:១–៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលទំនួលខុសត្រូវរបស់ប៊ីស្សព អេតវឺត ប៉ាទ្រិច ។

- តើទំនួលខុសត្រូវមួយចំនួនរបស់ ប៊ីស្សព ប៉ាទ្រិច មានអ្វីខ្លះ ? (អ្នកអាចនឹងចង់ចង្អុលបង្ហាញថា នៅក្នុង ខ ៣ ឃ្លា « ត្រូវបានដូចគ្នាតាមគ្រួសាររបស់ខ្លួន » ពុំមានន័យថា ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយត្រូវទទួលជំនួយដូចគ្នានោះទេ ។ ប៊ីស្សពត្រូវគិតអំពីស្ថានភាពរបស់គ្រួសារនីមួយៗផ្សេងៗគ្នា ហើយ « ផ្ដល់ឲ្យ » ពួកគេនូវអ្វីដែលពួកគេត្រូវការ ។ ពួកគេត្រូវបានស្មើគ្នា ដោយសារប៊ីស្សព បានគិត ហើយមើលថែគ្រួសារនីមួយៗដូចៗគ្នា) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥១:៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានពន្យល់ដែលជាលទ្ធផលពីរយ៉ាងនៃការរស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ ។

- តើព្រះអម្ចាស់រំពឹងអ្វីខ្លះពីរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ? (សិស្សគួរតែបង្ហាញនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះអម្ចាស់រំពឹងឲ្យរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នាដោយស្មោះត្រង់ ហើយត្រូវមានសាមគ្គីភាព**) ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥១:១០–២០ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំប៊ីស្សព ប៉ាទ្រិច ឲ្យបង្កើតឃ្លាំងមួយ សម្រាប់ផ្ទុកផលិតផលដែលនៅសល់ ។ ទ្រង់បានពន្យល់ថា ទ្រង់បានតាំងដែនដីនេះដល់ពួកបរិសុទ្ធ « សម្រាប់មួយរដូវតូច » (គ. និង ស. ៥១:១៦) ។ ទោះបីជាពួកគេពុំដឹងថាពួកគេស្នាក់នៅបានរយៈពេលយូរប៉ុណ្ណាក្ដី ក៏ពួកគេត្រូវ « ប្រព្រឹត្តនៅលើដែនដីនេះហាក់ដូចជានៅច្រើនឆ្នាំ » (គ. និង ស. ៥១:១៧) ដោយធ្វើជាបាវស្មោះត្រង់ ឈ្លាសវៃ និងយុត្តិធម៌នូវអ្វីដែលពួកគេត្រូវបានប្រទានឲ្យ ។ អ្នកក៏អាចនឹងចង់ចង្អុលបង្ហាញថា នៅក្នុង ខ ១០ ពាក្យ *ព្រះវិហារ* សំដៅទៅលើសាខាមួយរបស់សាសនាចក្រ (សូមមើល គ. និង ស. ៥១:១០ លេខយោង *ក* សូមមើលផងដែរ គ. និង ស. ២០:៨១, ៤៥:៦៤) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥២:១–១៣, ២២–៣៦ ។

ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាព្យាការី និងពួកអែលឌើរដទៃទៀត ឲ្យធ្វើដំណើរទៅរដ្ឋ មិសសួរី ហើយផ្សាយដំណឹងល្អ អំឡុងពេលនៃការធ្វើដំណើររបស់ពួកគេ

ពីមុនថ្នាក់ចាប់ផ្ដើមសូមរៀបចំតម្រុយចំនួនបី ដែលតម្រុយនិមួយៗនាំទៅរកតម្រុយមួយទៀត ។ ឧទាហរណ៍ តម្រុយទីមួយអាចនឹងនាំសិស្សឲ្យរកមើលតម្រុយទីពីរ នៅក្រោម ឬនៅក្នុងវត្ថុមួយ នៅកន្លែងណាមួយក្នុងថ្នាក់រៀន ។ តម្រុយទីពីរអាចនឹងនាំពួកគេឲ្យស្វែងរកតម្រុយទីបីនៅកន្លែងផ្សេងក្នុងថ្នាក់រៀន ។ តម្រុយទីបីគួរតែនិយាយថា « អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥២:១–៦ ។ សូមរកគោលការណ៍មួយដែលស្រដៀងគ្នាទៅនឹងសកម្មភាពនេះ » ។

សូមបិទតម្រុយទីមួយនៅលើក្ដារខៀន ហើយសរសេរការណែនាំដូចខាងក្រោមនៅជិតវា ៖ *ធ្វើតាមតម្រុយនេះ ដើម្បីរៀនអំពីរបៀបទទួលបានការណែនាំជាបន្តបន្ទាប់មកពីព្រះអម្ចាស់ ។*

បន្ទាប់ពីសិស្សអានតម្រុយទីមួយ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យធ្វើតាមការណែនាំដើម្បីរកតម្រុយទីពីរ ។ បន្ទាប់មកអញ្ជើញពួកគេឲ្យអានការណែនាំនៅតម្រុយទីពីរ ហើយស្វែងរកតម្រុយទីបី ។

ពីមុនសិស្សធ្វើតាមការដឹកនាំទៅតម្រុយទីបី សូមពន្យល់ថា វគ្គបទគម្ពីរ ដែលពួកគេនឹងស្វែងរក គឺមានការណែនាំដែលបានប្រទានឲ្យយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអ្នកដឹកនាំបព្វជិតភាពដទៃទៀត នៅក្នុងសន្និសីទមួយរបស់សាសនាចក្រ ដែលបានធ្វើឡើងនៅក្នុងទីក្រុងខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ ក្នុងខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣១ ។ សូមរំឭកសិស្សថា ព្រះអម្ចាស់ បានបើកសម្ដែងពីមុនមកថា ពួកបរិសុទ្ធនឹងបង្កើតទីក្រុងមួយ ហៅថា *ស៊ីយ៉ូន* (សូមមើល គ. និង ស. ២៨:៩) ប៉ុន្តែទ្រង់ពុំទាន់បានបើកសម្ដែងពីទីតាំងនោះទេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យធ្វើតាមការណែនាំនៅក្នុងតម្រុយទីបី ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឆ្លាស់វេនគ្នាអានចេញពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥២:១–៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យផ្ទៀងតាម រកមើលគោលការណ៍មួយដែលស្រដៀងគ្នាទៅនឹងសកម្មភាព ដែលពួកគេទើបតែបានបំពេញ ។

- យោងតាម ខ ៤–៥, តើអ្វីខ្លះអាចកើតឡើង នៅពេលយើងស្មោះត្រង់ចំពោះការណែនាំរបស់ព្រះ ? (**នៅពេលយើងធ្វើតាមការណែនាំរបស់ព្រះដោយស្មោះត្រង់ នោះទ្រង់នឹងបើកសម្ដែងព្រះទ័យទ្រង់កាន់តែច្រើនដល់យើង ។** សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

- តើសកម្មភាពនេះស្រដៀងគ្នានឹងគោលការណ៍នេះយ៉ាងដូចម្ដេច ? (នៅពេលសិស្សធ្វើតាមការណែនាំនីមួយៗ នោះពួកគេបានទទួលការដឹកនាំបន្ថែម ដែលទីបំផុតនាំពួកគេទៅរកចម្លើយ ដែលពួកគេកំពុងស្វែងរក) ។

- តើអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា ដែលមនុស្សមួយចំនួនទទួលបានការណែនាំ និងសេចក្ដីពិតរបស់ព្រះអម្ចាស់បន្តិចម្ដងៗ ជាជាងបានទទួលម្ដងទាំងអស់នោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សដែលមានបទពិសោធន៍មួយជាមួយនឹងគោលការណ៍នេះ ឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ឬថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិតពេញលេញ ។ អ្នកក៏អាចចែកចាយពីបទពិសោធន៍មួយ ឬទីបន្ទាល់របស់អ្នកផងដែរ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យសរសេរសំណួរ កង្វល់ ឬការសម្រេចចិត្តមួយ ដែលពួកគេកំពុងជួប ដែលពួកគេចង់ទទួលបានជំនួយ និងការដឹកនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ បន្ទាប់មក អញ្ជើញពួកគេឲ្យពិចារណា និងសរសេរនូវការណែនាំនានា ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកគេ ដែលពួកគេអាចនឹងប្រុងស្ដាប់កាន់តែច្រើន ដើម្បីអញ្ជើញឲ្យមានការដឹកនាំបន្ថែមមកពីទ្រង់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥២:៧–១០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការណែនាំដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់អ្នកកាន់បព្វជិតភាពមួយចំនួន ពីមុនពួកគេបានធ្វើដំណើរទៅរដ្ឋ មិសសួរី ។

- តើអ្នកកាន់បព្វជិតភាពទាំងនេះ បានណែនាំឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ នៅពេលពួកគេបានធ្វើដំណើរ ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥២:១៤–២១, ៣៦

ព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងគំរូមួយដើម្បីជួយយើងចៀសវាងពីការត្រូវបញ្ឆោតដោយសាតាំង

សូមរំឭកសិស្សថា នៅក្នុងវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥០ ព្រះអម្ចាស់បានព្រមានដល់ពួកអែលឌើរនៃសាសនាចក្រអំពីវិញ្ញាណក្លែងក្លាយ ហើយប្រទានការណែនាំដែលនឹងជួយពួកបរិសុទ្ធស្អាងគ្នាទៅវិញទៅមក នៅពេលពួកគេបានបង្រៀន និងរៀនសេចក្ដីពិតនៃដំណឹងល្អ ។

សូមពន្យល់ថានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥២:១៤–២១ ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងការណែនាំបន្ថែម ដើម្បីជួយពង្រឹងដល់សមាជិកសាសនាចក្រ ជាពិសេសអ្នកទាំងឡាយដែលទ្រង់បានហៅឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អ នៅពេលពួកគេបានធ្វើដំណើរទៅរដ្ឋ មិសសួរី ។

សូមជួយសិស្សឲ្យរៀបចំដើម្បីរៀន

សូមជួយសិស្សឲ្យផ្ដោតទៅលើបទពិសោធន៍នៃការរៀនសូត្រ តាមរយៈការប្រើសកម្មភាព វត្ថុជំនួយ ឬសំណួរដែលបំភ្លឺចំណាប់អារម្មណ៍របស់សិស្ស ហើយជួយពួកគេឲ្យមើលឃើញទំនាក់ទំនងទាំងឡាយនៃបទគម្ពីរនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។ ទាំងនេះគួរតែត្រូវបានធ្វើឡើងតាមរបៀបមួយ ដែលផ្ដោតទៅលើចំណាប់អារម្មណ៍របស់សិស្ស ហើយនាំពួកគេឲ្យស្រាវជ្រាវបទគម្ពីរក្នុងគោលបំណងកាន់តែអស្ចារ្យ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥២:១៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់ឃ្លាដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រើដើម្បីពិពណ៌នាអំពីអ្វីដែលទ្រង់ហៀបនឹងបង្រៀន ។ (« គំរូនៃរឿងគ្រប់យ៉ាង ») ។

- តើគំរូជាអ្វី ? (គំរូមួយដែលយើងអាចធ្វើតាម ដើម្បីសម្រេចលទ្ធផលជាក់លាក់មួយ) ។
- តើព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់មូលហេតុអ្វីខ្លះ ចំពោះការផ្ដល់គំរូនេះ ?

សូមបំបែកសិស្សឲ្យធ្វើការជាដៃគូ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សបួនប្រាំនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអានឲ្យឮៗដកស្រង់ចេញពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥២:១៥–១៩ ។ សូមឲ្យពួកគេរកមើលសកម្មភាព និងអាកប្បកិរិយាដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថានឹងជួយរាស្ត្រទ្រង់ចៀសវាងពីការត្រូវបញ្ឆោតដោយសាតាំង ។ ក្រោយពីមានពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមឲ្យពួកគេរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យធ្វើជាស្មៀន ហើយសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅលើក្ដារខៀន ។

នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ ឬសុំឲ្យពួកគេពន្យល់អំពីអត្ថន័យនៃឃ្លាដូចខាងក្រោម ៖ « ដែលមានវិញ្ញាណទន់ទាប » (គ. និង ស. ៥២:១៥) សំដៅទៅលើមនុស្សម្នាក់ ដែលមានឥរិយាបទប្រែចិត្ត « គោរពតាមពិធីបរិសុទ្ធទាំងឡាយរបស់យើង » (គ. និង ស. ៥២:១៥) សំដៅទៅលើមនុស្សដែលទទួលពិធីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយរក្សានូវសេចក្ដីសញ្ញាទាំងឡាយដែលជាប់ទាក់ទង « ដែលប្រើពាក្យសម្ដីសុភាពហើយស្អាងឡើង » (គ. និង ស. ៥២:១៦) សំដៅទៅលើមនុស្សដែលនិយាយរាបសារ ហើយលើកតម្កើង និងស្ថាបនាអ្នកដទៃ « ដែលញ័ររន្ធត់នៅក្រោមព្រះចេស្ដារបស់យើង » (គ. និង ស. ៥២:១៧) ពិពណ៌នាអំពីមនុស្សដែលមានអារម្មណ៍គារវភាពចំពោះព្រះចេស្ដានៃព្រះ « នឹងនាំផល » (គ. និង ស. ៥២:១៧) សំដៅទៅលើមនុស្សដែលបង្កើតសេចក្ដីល្អ (ដូចជា « ការសរសើរ និងប្រាជ្ញា ») ដោយធ្វើតាមវិវរណៈដែលព្រះបានប្រទានឲ្យ ។

សូមទុកពេលឲ្យសិស្សដែលជាដៃគូ ពិភាក្សាអំពីរបៀបដែលពួកគេនឹងសង្ខេបអំពីសេចក្ដីពិត ដែលបានបង្រៀននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥២:១៤–១៩ ។ បន្ទាប់ពីផ្ដល់ពេលវេលាគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យចែកចាយសេចក្ដីពិតដែលពួកគេបានពិពណ៌នា ។ សិស្សអាចនឹងផ្ដល់ចម្លើយផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែអ្នកអាចនឹងចង់គូសបញ្ជាក់គោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ដើម្បីចៀសវាងពីការត្រូវបញ្ឆោតដោយសាតាំង មនុស្សម្នាក់នោះត្រូវតែគោរពតាមពិធីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយរស់នៅស្របតាមវិវរណៈទាំងឡាយដែលទ្រង់បានប្រទានឲ្យ ។**

សូមរំឭកសិស្សថា នៅពេលព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងគំរូនេះដើម្បីចៀសវាងពីការបោកបញ្ឆោត នោះទ្រង់កំពុងមានបន្ទូលទៅក្រុមអ្នកកាន់បព្វជិតភាពមួយក្រុម ដែលនឹងផ្សាយដំណឹងល្អដល់អ្នកដទៃ ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា វាសំខាន់ចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលបង្រៀនដំណឹងល្អដល់អ្នកដទៃ ដើម្បីធ្វើតាមគំរូដែលព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ? (ដូច្នេះពួកគេអាចបង្រៀនដោយព្រះវិញ្ញាណ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥២:៣៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការណែនាំបន្ថែម ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យនៅក្នុងវិវរណៈនេះ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើព្រះអម្ចាស់ណែនាំពួកអែលឌើរនៃសាសនាចក្រឲ្យប្រកាសអ្វីខ្លះ ?
- ហេតុអ្វីក៏យើងអាចមានទំនុកចិត្តទៅលើអ្នកដឹកនាំ ឬគ្រូបង្រៀនម្នាក់ដែលរស់នៅស្របតាមគំរូដែលព្រះអម្ចាស់បានចែងនៅក្នុង ខ ១៤–១៩ ហើយបង្រៀនតែអ្វីដែលពួកព្យាការី និងពួកសាវកបានបង្រៀនដូច្នេះ ?

អ្នកអាចនឹងផ្ដល់យោបល់ថា សិស្សពិចារណាអំពីរបៀបដែលសមាជិកនៃគណៈប្រធានទីមួយ ឬកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់បង្ហាញពីគំរូនេះ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥២:៣៧–៤៤

ព្រះអម្ចាស់ប្រទានដំបូន្មានដល់ពួកអ្នកដឹកនាំដែលនឹងបន្តនៅក្នុងរដ្ឋ អូហៃអូ

សូមពន្យល់ថា ខណៈដែលព្រះអម្ចាស់បានហៅពួកអ្នកកាន់បព្វជិតភាពពីជំនាន់មុនជាច្រើនឲ្យផ្សាយនៅតាមផ្លូវរបស់ពួកគេទៅរដ្ឋ មិសសួរី នោះមានពួកអែលឌើរខ្លះទៀតគឺត្រូវនៅក្នុងរដ្ឋ អូហៃអូ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥២:៣៩–៤០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវការណែនាំ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកអែលឌើរដែលបន្តរស់នៅក្នុងរដ្ឋ អូហៃអូ ។

- តើទំនួលខុសត្រូវអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកអែលឌើរ ដែលបន្តនៅក្នុងរដ្ឋ អូហៃអូ ?
- តើអ្នកគិតថា « . . .នឹកដល់មនុស្សទាល់ក្រ និងទុគត៌ » មានន័យយ៉ាងណា ? ហេតុអ្វីក៏ការគ្រាន់តែគិតអំពីនរណាម្នាក់ដែលមានការខ្វះខាត វាពុំល្មមគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការបំពេញតាមដំបូន្មានមកពីព្រះអម្ចាស់ដូច្នេះ ?

- តើព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលអ្វីខ្លះ អំពីអ្នកទាំងឡាយដែលនឹងមិនបំពេញតាមទំនួលខុសត្រូវរបស់ពួកគេ ?
- តើគោលការណ៍អ្វីខ្លះ ដែលយើងអាចរៀនមកពីខគម្ពីរទាំងនេះ អំពីការធ្វើជាសិស្សពិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ ? (ទោះជាសិស្សប្រើពាក្យផ្សេងៗ ក៏ពួកគេគួរប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ពួកសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មើលថែ និងថែទាំដល់អ្នកទាំងឡាយដែលក្រីក្រ ខ្វះខាត ឈឺ និងរងទុក្ខ**) ។

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីមនុស្សដែលពួកគេស្គាល់ ដែលពួកគេចាត់ទុកថាជាសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនោះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយអំពីរបៀបដែលមនុស្សម្នាក់ ដែលពួកគេបានគិត ចំពោះការមើលថែ និងថែទាំដល់អ្នកទាំងឡាយដែលខ្វះខាត ។ អ្នកអាចនឹងចង់សម្ដែងនូវការដឹងគុណ ដែលអ្នកមានចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលបានមើលថែ និងបានជួយអ្នកនៅក្នុងគ្រាខ្វះខាត ។

មេរៀនទី ៥៩

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៣–៥៥

បុព្វកថា

នៅក្នុងខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣១ ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៣–៥៥។ វិវរណៈមាននូវការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះសមាជិកមួយចំនួននៃសាសនាចក្រដែលបានរស់នៅក្នុងរដ្ឋ អូហៃអូ ប៉ុន្តែមិនយូរប៉ុន្មានបានផ្លាស់ទៅរដ្ឋ មីសសួរី ។

នៅក្នុងវិវរណៈទាំងនេះ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលទៅកាន់ ស៊ីឌនី ហ្គីលបើត, នូវែល ណៃត និង វិលលាម ដ័បបុលយូ ហ្វែប្ស ដោយប្រទានដល់ពួកគាត់នូវការណែនាំ ដែលជាក់លាក់ចំពោះកិច្ចការសាសនាចក្រ និងទេពកោសល្យរបស់ពួកគាត់ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៣

ព្រះអម្ចាស់ ហៅ ស៊ីឌនី ហ្គីលបើត ឲ្យធ្វើជាអែលឌើរម្នាក់ ហើយបានធ្វើដំណើរជាមួយនឹង យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ទៅកាន់រដ្ឋមិសសួរី ។

សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សពីរនាក់ឡើងមកខាងមុខថ្នាក់ ។ សូមសុំឲ្យសិស្សម្នាក់ណែនាំដល់សិស្សផ្សេងទៀតអំពីរបៀបដើម្បីធ្វើកិច្ចការជាក់លាក់មួយ ។ ឧទាហរណ៍ សិស្សម្នាក់អាចបង្រៀនសិស្សផ្សេងទៀត ឲ្យចងចំណងជាក់លាក់មួយ បត់ជាយន្តហោះក្រដាស ឬសម្ដែងការរាំជាក់លាក់មួយ ។ (បើអាចធ្វើទៅបាន សូមបាប្រប់ដល់សិស្សម្នាក់ឲ្យរៀបចំខ្លួនដើម្បីបង្រៀនជំនាញមួយពីមុនម៉ោង) ។

- នៅក្នុងការសម្ដែងនេះ ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់ ដែលអ្នករៀនត្រូវធ្វើតាមការណែនាំទាំងអស់នេះ ? តើនឹងមានអ្វីកើតឡើងបើពួកគេសម្រេចចិត្តថាមិនធ្វើតាមផ្នែកណាមួយនៃការណែនាំនោះ ?

សូមរំឭកសិស្សថា ព្រះអម្ចាស់ បានហៅពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាឲ្យធ្វើដំណើរទៅកាន់រដ្ឋ មិសសួរី (សូមមើល គ. និង ស. ៥២) ។ សូមពន្យល់ថា អ្នកផ្លាស់ប្រែចិត្តជឿថ្មីម្នាក់ ឈ្មោះ ស៊ីឌនី ហ្គីលបើត បានរកឃើញថា គាត់ពុំរាប់បញ្ចូលជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នកផ្សព្វផ្សាយទាំងឡាយទេ ។ គាត់បានទៅជួបព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ហើយបានសួរថា តើព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យឲ្យគាត់ធ្វើអ្វី ។ យ៉ូសែប បានទូលសួរ ហើយបានទទួលវិវរណៈនេះនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៣, ដែលផ្ដល់នូវជំហានចាប់ផ្ដើមមួយចំនួននៃសេចក្ដីណែនាំដល់ ស៊ីឌនី ។

សូមឲ្យសិស្សធ្វើការជាដៃគូ ។ សូមអញ្ជើញគូនិមួយៗឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៣:១–៥ រកមើលការណែនាំដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ ស៊ីឌនី ហ្គីលបើត ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យគូសចំណាំការណែនាំនិមួយៗ ដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើការណែនាំអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ ស៊ីឌនី ហ្គីលបើត ? (នៅពេលសិស្សរៀបរាប់នូវអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ វាអាចនឹងជាប្រយោជន៍ដើម្បីចង្អុលបង្ហាញថា កិច្ចការរបស់បងប្រុស ហ្គីលបើត ឲ្យធ្វើជា « ភ្នាក់ងារមួយចំពោះសាសនាចក្រ » ត្រូវបានពន្យល់កាន់តែពេញលេញនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៧:៦–១០, ទំព័រ ១៥) ។

សូមពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់ បានសំដៅទៅលើបញ្ជីនៃ ការណែនាំនេះថាជា « ពិធីបរិសុទ្ធដំបូងទាំងឡាយដែល [ស៊ីឌនី] នឹងទទួល » (គ. និង ស. ៥៣:៦) ។ ពាក្យ *ពិធីបរិសុទ្ធ* ពេលខ្លះ សំដៅទៅលើច្បាប់មួយ ឬបញ្ញត្តិ មួយ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៣:៦ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលគ្រា ដែលព្រះអម្ចាស់ នឹងប្រទានការណែនាំដែលនៅសល់ (« ដែលនៅសល់ ») ទាំងប៉ុន្មានរបស់ទ្រង់ ដល់ស៊ីឌនី ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពី ខ ៦ នេះ ? (សូមពិចារណាផ្ដល់យោបល់ថា សិស្សអាចយោងបទគម្ពីរនេះជាមួយនឹង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥២:៤–៥ ។ សិស្សអាចចងចាំប្រាប់អំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅក្នុងមេរៀនមុនៗ ៖ **នៅពេលយើងធ្វើតាមការណែនាំរបស់ព្រះដោយស្មោះស្ម័គ្រ នោះទ្រង់នឹងបើកសម្ដែងព្រះឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ដល់យើងកាន់តែច្រើន**) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៤

ព្រះអម្ចាស់ ណែនាំពួកបរិសុទ្ធនៅ ខូលស្វិល ឲ្យចាកចេញពី ថមសុន រដ្ឋ អូហៃអូ ហើយផ្លាស់ទៅរដ្ឋ មិសសួរី

សូមពន្យល់ថា នៅខែមេសា ឆ្នាំ ១៨៣១ នូវែល ណៃត បានដឹកនាំក្រុមនៃពួកបរិសុទ្ធម្នាក់ចេញពី ខូលស្វិល រដ្ឋ នូវ យ៉ោក ទៅចូលរួមនឹងពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ អូហៃអូ ។ នៅខែ ឧសភា ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានណែនាំប៊ីស្សព អែតវឺត ប៉ាទ្រិច ឲ្យជួយពួកបរិសុទ្ធទាំងនោះស្នាក់នៅលើទឹកដីក្នុង ភូមិ ថមសុន រដ្ឋ អូហៃអូ ដែលលីម៉ាន ខូព្លី ត្រូវបានធ្វើសេចក្ដីសញ្ញាកាលពីលើកមុន (ឬ បានសន្យា) ថាផ្ដល់ឲ្យសម្រាប់គោលបំណងនោះ ។ ពួកគេបានដាំដំណាំនៅទីនោះ ហើយបានចាប់ផ្ដើមបង្កបង្កើនផលនៅលើដីធ្លីនោះ ។ ប៉ុន្តែ ទោះជាពួកគេបានធ្វើការជាមួយគ្នាដើម្បីកែលម្អដល់ដែនដីក្ដី ក៏ពួកគេបានចាប់ផ្ដើមមានចិត្តកំណាញ់ ហើយអត្មានិយម ។ ស្ថានភាពរបស់ពួកគេកាន់តែអាក្រក់ឡើង នៅពេល លីម៉ាន ខូព្លី បានត្រឡប់មកពីបេសកកម្មរបស់គាត់ទៅកាន់ពួកសេកើរវិញ ហើយបានចាប់ផ្ដើមសង្ស័យលើជំនឿរបស់គាត់ (សូមមើល គ. និង ស. ៤៩ និងមេរៀនទី ៥៦) ។ គាត់បានបដិសេធក្នុងការអភិវឌ្ឍទីបន្ទាល់របស់គាត់ អំពីដំណឹងល្អដែលបានស្ដារឡើងវិញ ហើយគាត់បានបញ្ជាឲ្យពួកបរិសុទ្ធចាកចេញពីដី ។ គាត់ក៏បានគិតថ្លៃពីពួកគេ ៦០ ដុល្លារផងដែរ ។ ដោយសារ លីម៉ាន មិនគោរពសេចក្ដីសញ្ញារបស់គាត់ នោះពួកបរិសុទ្ធទាំងនេះឥឡូវគ្មានកន្លែងរស់នៅទេ ។ នូវែល ណៃត និងអ្នកផ្សេងទៀតបានសួរព្យាការី ពីអ្វីដែលពួកគេគួរធ្វើអ្វី ។ (សូមមើល *Documents, Volume ១: ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨២៨–ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣១* vol. ១ of the Documents series of *The Joseph Smith Papers* [ឆ្នាំ ២០១៣], ទំព័រ ៣៣៤–៣៣៥។)

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៤:១–៣ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលនូវអ្វីដែលពួកបរិសុទ្ធចាំបាច់ត្រូវធ្វើដើម្បីជួយកែលម្អស្ថានភាពរបស់ពួកគេ ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា ការប្រែចិត្ត និងភាពរាបសារ នឹងជួយដល់ពួកបរិសុទ្ធទាំងនេះ ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះអម្ចាស់ ពុំសព្វព្រះទ័យនឹងពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងភូមិ ថមសុន ដែលបានក្បត់សេចក្ដីសញ្ញារបស់ពួកគេនោះទេ ។ សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៤:៤–៥ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលពាក្យ ឬឃ្លាដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រើដើម្បីពិពណ៌នាអំពីអ្វីដែលបានកើតមានឡើងនៅពេលដែលមិនរក្សាសេចក្ដីសញ្ញា ។

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណាចំពោះសេចក្ដីសញ្ញាមួយ « ត្រូវបានលុបចោល ហើយគ្មានប្រសិទ្ធភាពនោះ » ? តើពរជ័យអ្វីខ្លះដែលយើងបានបាត់បង់ នៅពេលយើងពុំរក្សាសេចក្ដីសញ្ញារបស់យើង ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៤:៦ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលពរជ័យមួយ ដែលយើងទទួលនៅពេលយើងរក្សាសេចក្ដីសញ្ញារបស់យើង ហើយគោរពតាមបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយ ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ ពួកគេអាចប្រើពាក្យផ្សេងៗ ប៉ុន្តែចម្លើយរបស់ពួកគេគួរតែនាំទៅរកគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងរក្សាសេចក្ដីសញ្ញារបស់យើង ហើយគោរពតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះយើងនឹងទទួលបានសេចក្ដីមេត្តាករុណា ។** សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន ។

- តើអ្នកបានឃើញថា ព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់ក្ដីមេត្តាករុណាដល់អ្នកទាំងឡាយដែលរក្សាសេចក្ដីសញ្ញារបស់ពួកគេជាមួយទ្រង់នៅពេលណា ?

សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យរក្សាសេចក្ដីសញ្ញាទាំងឡាយដែលពួកគេបានធ្វើនៅពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយគោរពបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយ ដើម្បីពួកគេអាចទទួលបានសេចក្ដីមេត្តាករុណាមកពីព្រះអម្ចាស់ ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៤:៧–៩ ដោយពន្យល់ថា បន្ទាប់ពីពួកបរិសុទ្ធទាំងនេះបានបាត់បង់គេហដ្ឋានរបស់ពួកគេនៅលើដីរបស់ លីម៉ាន ខូព្លី នោះព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យពួកគេធ្វើដំណើរទៅរដ្ឋ មិសសួរី ។ ពួកគេត្រូវតែងតាំងនរណាម្នាក់ឲ្យបង់ថ្លៃការចំណាយនៅតាមផ្លូវ ។ ព្រះអម្ចាស់ មានបន្ទូលថា នៅពេលពួកគេទៅដល់រដ្ឋ មិសសួរី នោះពួកគេនឹងធ្វើការសម្រាប់ការរស់នៅរបស់ពួកគេនៅទីនោះ រហូតទាល់តែព្រះអម្ចាស់នឹងរៀបចំកន្លែងមួយសម្រាប់ពួកគេតាំងទីលំនៅ ។

ដើម្បីជួយសិស្សរកឃើញរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យពួកបរិសុទ្ធទាំងនេះឆ្លើយតបចំពោះការសាកល្បងរបស់ពួកគេ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៤:១០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយ រកមើលការទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់ពួកបរិសុទ្ធទាំងនេះ ។

- តាមបទពិសោធន៍របស់អ្នក តើពរជ័យមួយចំនួនណាខ្លះ ដែលយើងទទួលបាន នៅពេលយើង « មានចិត្តអត់ធន់នៅក្នុងសេចក្ដីលំបាក » ?

- តើនរណាដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថានឹង « រកឃើញសេចក្ដីសម្រាកដល់ព្រលឹងរបស់ពួកគេ » ? (សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យឆ្លើយសំណួរនេះជាមួយនឹងប្រយោគ « បើសិនជា– នោះ » ។ នៅពេលពួកគេឆ្លើយសំណួរ សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន ៖ **បើយើងស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ពីមុនៗ នោះយើងនឹងរកឃើញសេចក្ដីសម្រាកដល់ព្រលឹងរបស់យើង**) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់នូវអត្ថន័យដើម្បីរកឃើញសេចក្ដីសម្រាកដល់ព្រលឹងរបស់យើង សូមអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយអែលឌើរ ភើរ ជី ម៉ាម នៃពួកចិតសិបនាក់ ៖

« ដើម្បីរកឃើញសេចក្ដីសម្រាកដល់ព្រលឹងរបស់យើង រួមមានសេចក្ដីសុខសាន្តក្នុងគំនិត និងដួងចិត្ត ដែលជាលទ្ធផលមកពីការរៀនសូត្រ និងការធ្វើតាមគោលលទ្ធិនៃព្រះគ្រីស្ទ » (« Rest unto Your Souls,» *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១០ ទំព័រ ១០១) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីអត្ថន័យមួយចំនួនចំពោះពាក្យថាស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ជាមុន សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណាដើម្បីស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ជាមុននោះ ? (ចម្លើយអាចរួមមានថា វាមានន័យថា ឲ្យស្វែងរកទ្រង់តាំងពីក្មេង ដែលវាមានន័យថា ស្វែងរកទ្រង់ជាមុនរាល់ថ្ងៃ ហើយវាមានន័យថា ស្វែងរកជំនួយរបស់ទ្រង់ពីមុនមានការសាកល្បងមកក្នុងជីវិតរបស់យើង) ។
- ហេតុអ្វីក៏យើងគិតថាយើងរកឃើញសេចក្ដីសម្រាកដល់ព្រលឹងរបស់យើង នៅពេលយើងស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ជាមុននោះ ?
- តើការស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ជាមុនពីមុនគ្រានៃសេចក្ដីទុក្ខលំបាក ខុសគ្នាពីការស្វែងរកទ្រង់អំឡុងពេលមានគ្រានៃសេចក្ដីទុក្ខលំបាកយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យសរសេរចម្លើយចំពោះសំណួរនេះចូលក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។ អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរសំណួរទាំងនេះនៅលើក្ដារខៀន ឬ ចែកជាក្រដាសមួយសន្លឹកដល់ពួកគេ ៖

- តើអ្នកអាចស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ជាមុន មុនពេលការសាកល្បងទាំងឡាយនឹងកើតមាននៅក្នុងពេលអនាគតរបស់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើអ្នកអាចធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ជាមុនរាល់ថ្ងៃ ?
- តើអ្នកអាចធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ពីពេលឥឡូវនេះ ខណៈដែលអ្នកជានៅយុវវ័យនៅឡើយ ?

បន្ទាប់ពីសិស្សបានសរសេររួចហើយ សូមអញ្ជើញឲ្យពួកគេពីរបីនាក់ចែកចាយគំនិតរបស់ពួកគេ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៥

ព្រះអម្ចាស់ ហៅ វិលលាម ដ័បបុលយូ ហ្វែល្ប្ស ឲ្យជួយនៅក្នុងការសរសេរ និងការបោះពុម្ពឯកសារនានារបស់សាសនាចក្រ

សូមសិស្សជាមុនឲ្យមកថ្នាក់រៀន ដោយត្រៀមខ្លួនដើម្បីសម្ដែងនូវទេពកោសល្យ ឬជំនាញមួយ ។ សូមប្រាកដថា បទបង្ហាញរបស់សិស្សនឹងនាំឲ្យមានព្រះវិញ្ញាណ ។ ឬសុំសិស្សឲ្យសរសេរនៅលើក្ដារខៀននូវទេពកោសល្យ និងជំនាញទាំងឡាយដែលពួកគេបានឃើញមានក្នុងខ្លួនរបស់គ្នាទៅវិញទៅមក ។ បន្ទាប់មក ហៅសិស្សម្នាក់តាមឈ្មោះ ហើយសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា ទេពកោសល្យ និងជំនាញរបស់អ្នក ខុសគ្នាពីទេពកោសល្យ និងជំនាញរបស់អ្នកដទៃក្នុងថ្នាក់ដូច្នេះ ?
- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា អ្នកត្រូវបានប្រទានពរជាមួយនឹងទេពកោសល្យ និងជំនាញទាំងនេះដូច្នេះ ?

> ***សូមទទួលស្គាល់ទេពកោសល្យ និងចំណាប់អារម្មណ៍របស់សិស្សម្នាក់ៗ***
>
> នៅពេលអ្នកលើកយកឧទាហរណ៍ ឬចំណាប់អារម្មណ៍មកពីជីវិតរបស់សិស្ស វានឹងជួយសិស្សម្នាក់ៗដឹងថា ពួកគេត្រូវបានទទួលស្គាល់ ហើយមានអំណរគុណ ។ សូមប្រាកដថា អ្នកប្រើគំរូវិជ្ជមាន ពេលអ្នកទទួលស្គាល់ទេពកោសល្យរបស់សិស្សទាំងឡាយ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានសេចក្ដីណែនាំកណ្ដាលទៅ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៥ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលជំនាញមួយរបស់ វិលលាម ដ័បបុលយូ ហ្វែល្ប្ស ។ សូមឲ្យពួកគេរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ។

សូមពន្យល់ថា វិលលាម ដ័បបុលយូ ហ្វែល្ប្ស បាន ទិញព្រះគម្ពីរមរមនមួយច្បាប់ក្នុងរយៈពេលពីរសប្ដាហ៍ បន្ទាប់ពីវាត្រូវបានដាក់លក់ ។ ការណ៍នេះនាំឲ្យគាត់ផ្លាស់ប្រែចិត្តជឿ ។ ក្រោយមកគាត់បានមានប្រសាសន៍ថា « ក្រៅពីរូបកាយខ្ញុំពុំត្រូវបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកចូលក្នុងព្រះវិហារនេះរហូតដល់. . . ខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣១ ក្ដី ក៏ដួងចិត្តរបស់ខ្ញុំបាននៅទីនោះ ចាប់តាំងពីពេលដែលខ្ញុំបានស្គាល់ព្រះគម្ពីរមរមនមកម្ល៉េះ » (នៅក្នុង *Documents, Volume ១: ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨២៨–ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣១* ទំព័រ ៣៣៧) ។ នៅថ្ងៃទី ១៤ ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣១ មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីបងប្រុស ហ្វែល្ប្ស បានមកដល់ទីក្រុងខឺតឡង់ នោះព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៥ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៥:៤ ឲ្យឮៗ ហើយសុំដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យរកមើលទេពកោសល្យផ្សេងទៀត ដែលវិលលាម ដំបបុលឈ្ស ហ្វែប្ស មាន ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សផ្សេងទៀតឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៥:៥ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលទីតាំងដែលបងប្រុស ហ្វែប្ស ត្រូវបានហៅឲ្យធ្វើកិច្ចការនៃការសរសេរ និងការបោះពុម្ព ។ (ព្រះអម្ចាស់ បានណែនាំគាត់ឲ្យធ្វើដំណើរជាមួយ យ៉ូសែប ស៊្មីធ ហើយនឹង ស៊ីឌនី រិកដុន ទៅកាន់រដ្ឋ មិសសួរី) ។

សូមសរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអាចប្រើទេពកោសល្យ ជំនាញ និងសមត្ថភាពទាំងឡាយរបស់យើង ដើម្បីប្រទានពរដល់កូនចៅរបស់ទ្រង់ ។**

- តើអ្នកបានឃើញព្រះប្រើទេពកោសល្យ និងសមត្ថភាពរបស់មនុស្សឲ្យប្រទានពរដល់កូនចៅរបស់ទ្រង់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីទេពកោសល្យ ឬសមត្ថភាពមួយ ដែលពួកគេមាន និងរបៀបដែលពួកគេអាចប្រើសមត្ថភាពនោះដើម្បីជួយដល់អ្នកដទៃ ហើយរំកិលកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ឆ្ពោះទៅមុខ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយគំនិតរបស់ពួកគេ ។

សូមបញ្ចប់មេរៀនដោយការយោងទៅគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យជ្រើសរើសសេចក្ដីពិតមួយ ហើយចែកចាយពីមូលហេតុដែលវាសំខាន់ចំពោះពួកគេ និងអ្វីដែលពួកគេចង់ធ្វើដើម្បីអនុវត្តវាឲ្យកាន់តែពេញលេញក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។

មេរៀនទី ៦០

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៦

បុព្វកថា

អែសរ៉ា ធេយ័រ ត្រូវបានចាត់ឲ្យរស់នៅ និងធ្វើការ ជាមួយនឹង យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ស៊ីញ៉័រ នៅចម្ការរបស់ ហ្វ្រេដឌើរីក ជី វិល្លាម នៅក្រុងខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ ។ បងប្រុស ធេយ័រ ក៏បានជួយបង់សងបំណុលមួយចំនួនដែលជំពាក់ថ្លៃដីផងដែរ ។ នៅដើមខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣១ គាត់ និង ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស ត្រូវបានហៅឲ្យបម្រើបេសកកម្មទៅកាន់រដ្ឋ មិសសួរី (សូមមើល គ និង ស ៥២:២២) ។ ដោយសារតែភាពឆ្មើងឆ្មៃ និងភាពអត្មានិយម បងប្រុស ធេយ័រ ពុំបានត្រៀមខ្លួនដើម្បីចេញដំណើរជាមួយបងប្រុស ម៉ាស ទេ ។ នៅក្នុងវិវរណៈបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៦ បានទទួលនៅថ្ងៃទី ១៥ ខែ មិថុនា ព្រះអម្ចាស់បានលុបចោលនូវការហៅបម្រើរបស់បងប្រុស ធេយ័រ ហើយបានចាត់តាំងដៃគូថ្មីដល់បងប្រុស ម៉ាស ។ ព្រះអម្ចាស់បានព្រមានទាស់នឹងភាពឆ្មើងឆ្មៃ ហើយបានបង្រៀនដល់ពួកបរិសុទ្ធថា ទ្រង់មានអ្វីៗយ៉ាងច្រើនសម្រាប់ពួកគេ ប្រសើរជាងដីធ្លី និងប្រាក់កាសទៅទៀត ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៦:១–១៣

ព្រះអម្ចាស់បានលុបចោលនូវការហៅបម្រើបេសកកម្មរបស់បងប្រុស ធេយ័រ ហើយព្រមានដល់គាត់ឲ្យប្រែចិត្ត

សូមសួរសិស្សប្រសិនបើពួកគេមានស្គាល់នរណាម្នាក់ដែលលះបង់អ្វីដែលសំខាន់ ដើម្បីគោរពតាមបទបញ្ញត្តិមួយរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ (ឧទាហរណ៍ អាចរួមមានទាំងនរណាម្នាក់ដែលពលិកម្ម ដើម្បីចូលរួមក្នុងសាសនាចក្រ ទៅបេសកកម្ម ឬគោរពតាមបទដ្ឋានជាក់លាក់របស់សាសនាចក្រ) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយនូវគំរូរបស់ពួកគេ ។

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣១ ព្រះអម្ចាស់បានហៅ អែសរ៉ា ធេយ័រ ឲ្យបម្រើបេសកកម្មនៅរដ្ឋ មិសសួរី ជាមួយនឹង ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស ។ កង្វល់របស់បងប្រុស ធេយ័រ អំពីទ្រព្យសម្បត្តិ និងលុយកាក់បានបណ្ដាលឲ្យគាត់ពុំបានរៀបចំខ្លួនចាកចេញឡើយ ពេលបងប្រុស ម៉ាស បានត្រៀមខ្លួនរួចរាល់នោះ ដូច្នេះបងប្រុស ម៉ាស បានទៅជួបយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ សួរអំពីអ្វីដែលត្រូវធ្វើ ។ នៅពេលព្យាការីបានទូលសូមដល់ព្រះអម្ចាស់ នោះព្រះអម្ចាស់បានឆ្លើយតបមកកាន់លោកជាមួយនឹងវិវរណៈដែលមានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ៥៦ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៦:១–២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលអំពីអ្នកទាំង ឡាយ ដែលបានបដិសេធក្នុងការគោរពតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលអ្វីខ្លះ អំពីអ្នកទាំងឡាយណាដែលបដិសេធក្នុងការគោរពតាមបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ?

សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ពុំពេញលេញដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន៖ *ដើម្បីបានសង្គ្រោះ នោះយើងត្រូវតែ . . .*

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបំពេញសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ ស្របតាម ខ ២ ។ សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ដើម្បីបានសង្គ្រោះ នោះយើងត្រូវតែផ្ទុកឈើឆ្កាងរបស់យើង ធ្វើតាមព្រះអង្គសង្គ្រោះ ហើយរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ។** (សូមបំពេញគោលការណ៍នៅលើក្ដារខៀន) ។

- តើអ្នកគិតថា « ផ្ទុកឈើឆ្កាងរបស់យើង » មានន័យយ៉ាងដូចម្ដេច ? (ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីឃ្លានេះ អ្នកអាចនឹងចង់អញ្ជើញពួកគេឲ្យអានការបកប្រែដោយយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នៃគម្ពីរម៉ាថាយ ១៦:២៤ មាននៅក្នុង ម៉ាថាយ ១៦:២៤ លេខយោង ង)

- តើបទបញ្ញត្តិអ្វីខ្លះដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យ ដែលតម្រូវឲ្យអ្នកផ្ទុកឈើឆ្កាងរបស់ខ្លួន ហើយធ្វើការលះបង់ដើម្បីគោរពប្រតិបត្តិ ? (គំរូមួយចំនួន អាចរកបាននៅក្នុងកូនសៀវភៅ *ដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន*) ។

- តើពរជ័យអ្វីខ្លះ ដែលអ្នកបានទទួល ឬនឹងទទួលបាន ដោយសារអ្នកជ្រើសរើសគោរពប្រតិបត្តិតាម ?

សូមសួរថា តើមនុស្សនៅក្នុងឧទាហរណ៍ដូចខាងក្រោម អាចផ្ទុកឈើឆ្កាងរបស់គេ ហើយគោរពតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់តាមវិធីណា ៖

១. យុវជនម្នាក់កំពុងឈានចូលដល់អាយុ ដែលគាត់អាចនឹងបម្រើបេសកកម្មបាន ។ គាត់បារម្ភអំពីអ្វីៗដែលគាត់នឹងទុកចោលនៅពេលគាត់ចេញទៅបម្រើ ។

២. យុវនារីម្នាក់ដឹងថា យុវវ័យនៅក្នុងវួដនាងនឹងទៅទស្សនាព្រះវិហារបរិសុទ្ធក្នុងរយៈពេលពីរបីខែទៀត ប៉ុន្តែនាងពុំមានប័ណ្ណចូលព្រះវិហារបរិសុទ្ធទេ ។ មានអ្វីមួយកើតឡើងក្នុងជីវិតរបស់នាងក្នុងពេលនេះ ដែលរារាំងនាងមិនឲ្យទទួលបានប័ណ្ណនោះ ។

សូមពន្យល់ថា បើយើងជ្រើសរើសមិនផ្ទុកឈើឆ្កាងរបស់យើងទេ នោះយើងអាចនឹងបាត់បង់ឱកាសដើម្បីប្រទានពរដល់អ្នកដទៃ ហើយទទួលពរជ័យសម្រាប់ខ្លួនយើង ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៦:៣–៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលនូវអ្វីដែលបានកើតឡើង ដោយសារ អែសរ៉ា ធេយ័រ ពុំបានត្រៀមខ្លួនទៅរដ្ឋ មិសសួរី ។ មុនពេលសិស្សអាន អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា ពាក្យ *លុបចោល* មានន័យថាដកចេញ ឬបដិសេធ ។

- តើ អែសរ៉ា ធេយ័រ បានបាត់បង់អ្វីខ្លះ ដោយសារតែគាត់ពុំត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីទៅ ? (គាត់បានបាត់បង់ឱកាសរបស់គាត់ដើម្បីបម្រើបេសកកម្ម ក៏ដូចជាការទទួលពរជ័យដែលនឹងកើតមានផងដែរ) ។

- ស្របតាម ខ ៤ តើព្រះអម្ចាស់អាចធ្វើអ្វីខ្លះជាមួយនឹងបទបញ្ញត្តិដែលទ្រង់ប្រទានឲ្យ ? (សិស្សគួរតែប្រាប់ពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះអម្ចាស់ អាចប្រទានបទបញ្ញត្តិមួយ ឬដកបទបញ្ញត្តិនោះចេញ ពេលទ្រង់ទតឃើញថាសមស្រប)** ។

សូមសួរដល់សិស្ស បើសិនជាពួកគេអាចគិតអំពីឧទាហរណ៍ចេញមកពីបទគម្ពីរ ឬប្រវត្តិសាសនាចក្រ អំពីការប្រទានបទបញ្ញត្តិ និងការដកបញ្ញត្តិចេញរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ខាងក្រោមនេះ គឺជាឧទាហរណ៍មួយចំនួន ៖

១. បន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់បានប្រទានក្រឹត្យវិន័យខ្ពស់ជាងដល់ម៉ូសេ និងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ នោះកូនចៅអ៊ីស្រាអែល បានបះបោរ ហើយចាប់ផ្ដើមថ្វាយបង្គំរូបគោមាស ។ ក្រោយមក ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកគេនូវក្រឹត្យវិន័យទាបជាង ។ (សូមមើល និក្ខមនំ ៣២–៣៤, ការបកប្រែដោយ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និក្ខមនំ ៣៤:១–២, គ និង ស ៨៤:២៣–២៧) ។

២. អំឡុងពេលការបម្រើក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់របស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ទ្រង់បានបញ្ជូនពួកសាវកទៅកាន់តែសមាជិកនៃវង្សអ៊ីស្រាអែលប៉ុណ្ណោះ (សូមមើល ម៉ាថាយ ១០:៥) ។ មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ នោះទ្រង់បានប្រាប់ដល់ពួកសាវកឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អទៅគ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់ (សូមមើល ម៉ាថាយ ២៨:១៩) ។

៣. នៅក្នុងគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រានេះ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់ពួកបរិសុទ្ធជំនាន់មុនមួយចំនួនឲ្យអនុវត្តពហុពន្ធភាព ។ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រដទៃទៀតជាច្រើនបានរកឃើញថា បទបញ្ញត្តិនេះពិបាក ប៉ុន្តែពួកគេបានគោរពតាម ។ បន្ទាប់ពីការទទួលបានវិវរណៈ នោះប្រធាន វិលហ្វឌ វូឌរ៉ុព្វ បានចេញសេចក្ដីប្រកាសដែលត្រូវបានទទួលយកដោយសាសនាចក្រ ជាការអនុញ្ញាតជាផ្លូវការ ហើយគោរពតាម នៅថ្ងៃទី ៦ ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៩០ ។ ការណ៍នេះ នាំទៅរកការបញ្ចប់នូវការអនុវត្តនៃពហុពន្ធភាពក្នុងសាសនាចក្រ (សូមមើល សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការ ទី ១) ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៦:៦–៧ ដោយការពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់ក៏បានផ្លាស់ប្ដូរការហៅបម្រើបេសកកម្មរបស់ សេឡា ជេ គ្រិពហ្វិន និង នូវែល ណៃត ផងដែរ ។ សូមរំឭកសិស្សថា ដោយសារការលំបាកជាច្រើនដែលបណ្ដាលឡើងដោយ លីម៉ាន ខូប្លី នៅក្នុង ថមសុន រដ្ឋ អូហៃអូ នោះពួកបរិសុទ្ធនៅខូលស្វិល ត្រូវបានដឹកនាំឲ្យផ្លាស់ទីទៅរដ្ឋ មិសសួរី ។ ពួកគេបានសួរព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បើសិនជាពួកគេអាចធ្វើការផ្លាស់ប្ដូរដោយមាន នូវែល ណៃត ដឹកនាំពួកគេ ដូចដែលគាត់ធ្លាប់ធ្វើ ចាប់តាំងពីចាកចេញពីខូលស្វិល ។ នូវែល ណៃត ត្រូវបានហៅបម្រើជាមួយ សេឡា ជេ គ្រិពហ្វិន ពីមុនការលំបាកទាំងនេះ (សូមមើល គ. និង ស. ៥២:៣២) ដើម្បីព្រះអម្ចាស់ដឹកនាំសេឡា ជេ គ្រិពហ្វិន ឲ្យជំនួសកន្លែងរបស់ អែសរ៉ា ធេយ័រ ធ្វើជាដៃគូរបស់ ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស រួចហើយ នូវែល ណៃត បន្តនៅជាមួយពួកបរិសុទ្ធនៅ ខូលស្វិល ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៦:៨–១១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជា អែសរ៉ា ធេយ័រ ឲ្យធ្វើ បន្ទាប់ពីការហៅបម្រើបេសកកម្មរបស់គាត់ ត្រូវបានលុបចោល ។

- តើព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា អ្វីនឹងកើតឡើងដល់ អែសរ៉ា ធេយ័រ បើគាត់បានប្រែចិត្ត ? តើនឹងមានអ្វីកើតឡើង ប្រសិនបើគាត់មិនព្រមប្រែចិត្តវិញ ?

សូមពន្យល់ថា អែសរ៉ា បានជ្រើសរើសប្រែចិត្ត ហើយប្រាំពីរខែក្រោយមក គាត់ត្រូវបានហៅឲ្យបម្រើម្ដងទៀត ជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាជាមួយនឹង ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស (សូមមើល គ. និង ស. ៧៥:៣១) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៦:១៤–២០

ព្រះអម្ចាស់ព្រមានដល់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យទាស់នឹងដួងចិត្តលោភលន់ និងឆ្មើងឆ្មៃ

សូមឲ្យសិស្សនឹកស្រមៃថា ពួកគេមានមិត្តម្នាក់ដែលធ្វើអំពើបាប ហើយកំពុងមានអារម្មណ៍សោកស្ដាយ ។ មិត្តនោះបានមករកពួកគេ ហើយសួរថា« តើខ្ញុំចាំបាច់ត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីប្រែចិត្ត ? » សូមទុកពេលឲ្យសិស្សពិចារណា ហើយឆ្លើយតប ។ បន្ទាប់ពីពួកគេបានឆ្លើយតបហើយ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៦:១៤–១៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអាកប្បកិរិយា និងសកម្មភាព ដែលរារាំងអំពើបាបរបស់យើងពីការអភ័យទោស ឬអត់ទោស ។

- ស្របតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៦:១៤–១៥ តើអាកប្បកិរិយា ឬសកម្មភាពបែបណា ដែលរារាំងអំពើបាបរបស់យើងពីការអភ័យទោស ឬអត់ទោស ?

- តើអ្នកគិតថាឃ្លា « ស្វែងរកដំបូន្មានតាមអំពើចិត្តរបស់ខ្លួន » មានន័យយ៉ាងណា ? តើឃ្លា « ចិត្តរបស់អ្នកទាំងឡាយពុំបានស្កប់ស្កល់ឡើយ » ផ្ដល់ជាយោបល់អ្វីខ្លះ ? (វាមានន័យថា ពុំពេញចិត្តនឹងអ្វីដែលអ្នកមាន) ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពី ខ ១៤ និង ១៥ អំពីអ្វីដែលចាំបាច់ដើម្បីប្រែចិត្ត ហើយទទួលបានការអភ័យទោសនោះ ? (សិស្សអាចនឹងប្រាប់នូវគោលការណ៍ផ្សេងៗ ប៉ុន្តែត្រូវប្រាកដថា គូសបញ្ជាក់នូវសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **ការប្រែចិត្តរួមមានទាំងការគោរពតាមដំបូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយងាកចេញពីបំណងប្រាថ្នាពុំសុចរិត ។** អ្នកអាចនឹងចង់អញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរសេចក្ដីពិតនេះនៅក្នុងគម្ពីររបស់ពួកគេជិត គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៦:១៤–១៥) ។

- ហេតុអ្វីក៏ការគោរពប្រតិបត្តិ និងការងាកចេញពីភាពមិនសុចរិត វាចាំបាច់នៅក្នុងការប្រែចិត្តពិត ?

សូមពន្យល់ថា ការប្រែចិត្តពុំគ្រាន់តែជាការធ្វើតាមជំហានៗដែលតម្រូវឲ្យមានការផ្លាស់ប្ដូរដួងចិត្តទាំងស្រុងនោះទេ– វាជាការតាំងចិត្តមួយដើម្បីគោរពព្រះអម្ចាស់ ហើយងាកចេញពីគ្រប់រឿងមិនសុចរិតទាំងឡាយ ។ នៅពេលវិវរណៈនេះត្រូវបានទទួល វាបង្ហាញថា ភាពអត្មានិយម និងភាពឆ្មើងឆ្មៃ របស់ អ៊ែសរ៉ា ធេយ័រ បានរារាំងគាត់មិនឲ្យគោរពតាមការទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

- តើភាពឆ្មើងឆ្មៃរបស់មនុស្សម្នាក់ ជះឥទ្ធិពលដល់សមត្ថភាពរបស់ពួកគេដើម្បីមានដួងចិត្តផ្លាស់ប្រែយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៦:១៦–១៧ ជាមួយដៃគូ ។ សូមឲ្យដៃគូម្នាក់រកមើលរបៀបដែលដួងចិត្តពុំផ្លាស់ប្រែ អាចមាននៅក្នុងខ្លួនមនុស្សម្នាក់ដែលមានទ្រព្យ ។ សូមឲ្យដៃគូម្នាក់រកមើលរបៀបដែលដួងចិត្តពុំផ្លាស់ប្រែ អាចមាននៅក្នុងខ្លួនមនុស្សម្នាក់ដែលក្រីក្រ ។ អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ឲ្យពួកគេគូសចំណាំអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ សូមឲ្យសិស្សពន្យល់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញចំពោះដៃគូរបស់ពួកគេ បន្ទាប់មកពិភាក្សានូវសំណួរដូចខាងក្រោមជាមួយគ្នា (អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរវានៅលើក្ដារខៀន) ៖

- តើអ្នកអាចឃើញនូវភាពស្រដៀងគ្នាអ្វីខ្លះ រវាងដួងចិត្តមិនផ្លាស់ប្រែ ទាំងអ្នកមាន និងអ្នកក្រ ?

- ហេតុអ្វីក៏ភាពលោភលន់អាចមានទូទៅ ទាំងក្នុងពួកអ្នកមាន និងអ្នកក្រយ៉ាងដូច្នេះ ?

សូមដល់សិស្សឲ្យពិចារណាថា ពីពេលដែលពួកគេបានឃើញទង្វើទាំងនេះបង្ហាញនៅក្នុងជីវិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ឬនៅក្នុងជីវិតមនុស្សទាំងឡាយដែលពួកគេស្គាល់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៦:១៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពាក្យដែលពិពណ៌នាអំពីដួងចិត្តនៃអ្នកទាំងឡាយដែលនឹងត្រូវបានប្រទានពរ ។

- ស្របតាម ខ ១៨ តើយើងគួរតែមានដួងចិត្តដូចម្ដេច? តើការមានដួងចិត្តសង្រេងមានន័យដូចម្ដេច ? ចុះចំណែកឯវិញ្ញាណទន់ទាបវិញយ៉ាងម៉េចដែរ ? (ពាក្យទាំងនេះ បង្ហាញពីភាពរាបសា និងការចុះចូលនឹងព្រះអម្ចាស់) ។

- បើដួងចិត្តរបស់យើងកំណាញ់ ឬមានអំនួត តើយើងអាចផ្លាស់ប្ដូរយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៦:១៩–២០ ជាមួយដៃគូរបស់ពួកគេ ។ សូមឲ្យពួកគេរកមើលពរជ័យទាំងឡាយដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាដល់អ្នកទាំងឡាយដែលមានដួងចិត្តរាបសា ។ អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ឲ្យសិស្សថាពួកគេគួរគូសចំណាំអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ពុំពេញលេញដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *អ្នកទាំងឡាយណាដែលមានដួងចិត្តរាបសានឹង. . .*

- ស្របតាម ខ ១៨–២០ តើពរជ័យអ្វីខ្លះ ជួយបំពេញប្រយោគនៅលើក្ដារខៀន ? (នៅពេលសិស្សប្រាប់អំពីពរជ័យដែលបានប្រាប់នៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ សូមសរសេរវានៅលើក្ដារខៀន ។ អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា ពាក្យ *ឲ្យរង្វាន់* សំដៅទៅលើរង្វាន់សម្រាប់ទង្វើល្អ និងទណ្ឌកម្មសម្រាប់ទង្វើមិនសុចរិត) ។

សូមពន្យល់ថា នៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ ចំណែកដែលត្រូវបានផ្ដល់ទៅឲ្យបុគ្គលម្នាក់ៗ ឬគ្រួសារ ស្របតាមស្ថានភាពរបស់ពួកគេ ដែលត្រូវបានហៅថា « កេរ្ដិ៍អាករ » (គ. និង ស. ៥៧:៧) ។ វាទំនងដូចជាអំឡុងពេលការអនុវត្តក្រឹត្យវិន័យនេះដំបូង មានពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួន ដូចជា អ៊ែសរ៉ា ធេយ័រ បានបែរទៅជាមានភាពរំភើបហួសប្រមាណអំពីការទទួលបាន « កេរ្ដិ៍អាករ » របស់ពួកគេ ។

សូមសរសេរពាក្យ *កេរ្ដិ៍អាកររបស់ខ្ញុំ* នៅជិតនឹងពរជ័យទាំងឡាយដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ។

- ចេញមកពីអ្វីដែលយើងបានសរសេរ តើអ្នកនឹងសង្ខេបពរជ័យទាំងឡាយដែលព្រះអម្ចាស់បានមានក្នុងឃ្លាំងសម្រាប់អ្នកទាំងឡាយដែលមានដួងចិត្តរាបសាយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងៗ ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **អ្នកទាំងឡាយដែលមានដួងចិត្តរាបសានឹងទទួលគ្រងផែនដី)** ។
- តើពរជ័យទាំងឡាយដែលបានពិពណ៌នានៅក្នុង ខ ១៨–២០ ប្រៀបធៀបទៅនឹងទ្រព្យសម្បត្តិ និងប្រាក់ដែល អ៊ែសរ៉ា ធេយ័រ និងពួកបរិសុទ្ធជំនាន់មុនដទៃទៀត អាចនឹងមានចិត្តរំភើបនឹងរបស់នោះ យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់អំពី ពរជ័យ ឬ « កេរ្ដិ៍អាករ » ដែលព្រះអម្ចាស់មានក្នុងឃ្លាំងសម្រាប់យើង នៅពេលយើងបដិសេធរាល់សេចក្ដីមិនសុចរិតចេញពីខ្លួនយើង ហើយតាំងចិត្តធ្វើតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ។

មេរៀនសិក្សានៅផ្ទះ

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៩–៥៦ (មេរៀនទី ១២)

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោមនេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃព្រឹត្តិការណ៍ គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៩–៥៦ (មេរៀនទី ១២) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្ដោតលើ គោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៩)

សិស្សបានសិក្សាគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍នានាដែលថា ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យ លីម៉ាន ខូព្លី និង អ្នកផ្សេងទៀតឲ្យបង្រៀនពួកសេកើរ ៖ ថាប្រសិនបើយើងដឹងពីទីសម្គាល់នៃការយាងមកជាលើកទីពីរ នោះយើងនឹងមិនចាញ់បោក ការប្រកាសបោកប្រាស់ឡើយ ថាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានបញ្ជាឲ្យអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ហៅមនុស្សឲ្យជឿលើទ្រង់ ប្រែចិត្ត ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយទទួលអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ថាអាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងបុរសម្នាក់ និង ស្ត្រីម្នាក់គឺត្រូវបានតែងតាំងឡើងដោយព្រះ ហើយថាស្វាមី និង ភរិយាទាំងឡាយត្រូវបានបានបញ្ជាឲ្យរួមគ្នាតែមួយ ហើយបង្កើតកូនចៅ ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥០)

សិស្សបានរៀនថា វិញ្ញាណក្លែងក្លាយបានបោកបញ្ឆោតពួកបរិសុទ្ធជំនាន់ដើមមួយចំនួន ។ ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនដល់ពួកបរិសុទ្ធទាំងនេះថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺជាអង្គលួងលោមចិត្ត ហើយថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបង្រៀនសេចក្ដីពិត ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានបង្រៀនផងដែរថា អ្វីដែលមកពីព្រះជាពន្លឺ ហើយស្អាងឡើង តែអ្វីដែលមិនមកពីព្រះ នាំឲ្យមានការច្របូកច្របល់ និងភាពងងឹត ។ សិស្សបានឃើញថា នៅពេលយើងបង្រៀន និងរៀនដោយព្រះវិញ្ញាណ នោះយើងយល់ពីគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយយើងត្រូវបានស្អាងឡើង ហើយត្រេកអរជាមួយគ្នា ។

ថ្ងៃទី ៣ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥១–៥២)

សិស្សបានរៀនថា ដើម្បីចៀសវាងពីការត្រូវបានបញ្ឆោតដោយសាតាំង បុគ្គលម្នាក់ត្រូវតែធ្វើតាមការណែនាំទាំងឡាយរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយរស់នៅតាមវិវរណៈដែលទ្រង់បានប្រទានឲ្យ ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថា ពួកសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទឃ្លាំមើល និងថែទាំ ដល់អ្នកទាំងឡាយដែលក្រីក្រ ខ្វះខាត ឈឺ និងរងទុក្ខ ។

ថ្ងៃទី ៤ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៣–៥៦)

ខណៈកំពុងសិក្សាអំពីពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានបង្ខំឲ្យចាកចេញពីទឹកដីលីម៉ាន ខូព្លី នោះសិស្សបានរៀនថា ប្រសិនបើយើងរក្សាសេចក្ដីសញ្ញារបស់យើង ហើយគោរពតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះយើងនឹងទទួលបានសេចក្ដីមេត្តាករុណា ។ នៅពេលសិស្សបានសិក្សាពីបរិបទនៃការហៅបម្រើរបស់វិលាម ដឺបុលយូ ហ្វែប្ស ឲ្យសរសេរ និង បោះពុម្ពសម្រាប់សាសនាចក្រ នោះពួកគេបានរៀនថា ព្រះអម្ចាស់អាចប្រើទេពកោសល្យ ជំនាញ និង សមត្ថភាពរបស់យើងដើម្បីប្រទានពរដល់នគររបស់ទ្រង់ ។ នៅពេលពួកគេបានរៀនអំពីអែសរ៉ា ធេយ័រ នោះពួកគេបានឃើញថា ព្រះអម្ចាស់អាចប្រទានបទបញ្ញត្តិមួយ ឬដកបទបញ្ញត្តិនោះចេញពេលទ្រង់ទតឃើញថាសមស្រប ។

សេចក្ដីផ្ដើម

នៅក្នុងខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣១ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានវិវរណៈជាច្រើន ដោយអំពាវនាវឲ្យពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋអូហៃអូ ធ្វើដំណើរទៅរដ្ឋមិសសួរី ។ មេរៀននេះផ្ដោតលើទំនាក់ទំនងរវាងការគោរពប្រតិបត្តិតាម និង ការទទួលវិវរណៈបន្ថែមមកពីព្រះអម្ចាស់ ។ មេរៀននេះក៏នឹងនិយាយផងដែរពីអត្ថន័យនៃឃ្លា « ផ្ទុកឈើឆ្កាង [របស់យើង] » (សូមមើល គ. និង ស. ៥៦:២) ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥២:១–១៣, ២២–៣៦

ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាព្យាការី និងពួកអែលឌើរដទៃទៀត ឲ្យធ្វើដំណើរទៅរដ្ឋមិសសួរី ហើយផ្សាយដំណឹងល្អអំឡុងពេលនៃការធ្វើដំណើររបស់ពួកគេ

ពីមុនថ្នាក់ចាប់ផ្ដើម សូមរៀបចំតម្រុយចំនួនបី ដែលតម្រុយនិមួយៗនាំទៅរកតម្រុយមួយទៀត ។ ឧទាហរណ៍ តម្រុយទីមួយអាចនឹងនាំសិស្សឲ្យស្វែងរកតម្រុយទីពីរនៅក្រោម ឬនៅក្នុងវត្ថុមួយ នៅកន្លែងណាមួយក្នុងថ្នាក់រៀន ។ តម្រុយទីពីរអាចនឹងនាំពួកគេឲ្យស្វែងរកតម្រុយទីបីនៅកន្លែងផ្សេងក្នុងថ្នាក់រៀន ។ តម្រុយទីបីគួរតែនិយាយថា « អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥២:១–៦ ។ សូមរកគោលការណ៍មួយដែលស្រដៀងគ្នាទៅនឹងសកម្មភាពនេះ » ។

សូមបិទតម្រុយទីមួយនៅលើក្ដារខៀន ហើយសរសេរការណែនាំដូចខាងក្រោមនៅជិតវា ៖ *ធ្វើតាមតម្រុយនេះ ដើម្បីរៀនអំពីរបៀបទទួលបានការណែនាំជាបន្តបន្ទាប់មកពីព្រះអម្ចាស់* ។

បន្ទាប់ពីសិស្សអានតម្រុយទីមួយ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យធ្វើតាមការណែនាំដើម្បីរកតម្រុយទីពីរ ។ បន្ទាប់មកអញ្ជើញពួកគេឲ្យអានការណែនាំនៅតម្រុយទីពីរ ហើយស្វែងរកតម្រុយទីបី ។

ពីមុនសិស្សធ្វើតាមការដឹកនាំទៅតម្រុយទីបី សូមពន្យល់ថាវគ្គបទគម្ពីរ ដែលពួកគេនឹងស្វែងរក គឺមានការណែនាំដែលបានប្រទានឲ្យព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអ្នកដឹកនាំបព្វជិតភាពដទៃទៀត នៅក្នុងសន្និសីទមួយរបស់សាសនាចក្រ ដែលបានធ្វើឡើងនៅក្នុងទីក្រុងខឺតឡង់ រដ្ឋអូហៃអូ ក្នុងខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣១ ។ សូមរំឭកសិស្សថា ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងពីមុនមកថា ពួកបរិសុទ្ធនឹងបង្កើតទីក្រុងមួយ ហៅថា *ស៊ីយ៉ូន* (សូមមើល គ. និង ស. ២៨:៩) ប៉ុន្តែទ្រង់ពុំទាន់បានបើកសម្ដែងពីទីតាំងនោះទេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យធ្វើតាមការណែនាំនៅក្នុងតម្រុយទីបី ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឆ្លាស់វេនគ្នាអានចេញពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥២:១–៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យផ្ទៀងតាម រកមើលគោលការណ៍មួយដែលស្រដៀងគ្នាទៅនឹងសកម្មភាព ដែលពួកគេទើបតែបានបំពេញ ។

- យោងតាម ខ ៤–៥, តើអ្វីខ្លះអាចកើតឡើង នៅពេលយើងស្មោះត្រង់ចំពោះការណែនាំរបស់ព្រះ ? (**នៅពេលយើងធ្វើតាមការណែនាំរបស់ព្រះដោយស្មោះត្រង់ នោះទ្រង់នឹងបើកសម្ដែងព្រះទ័យទ្រង់កាន់តែច្រើនដល់យើង** ។ សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន ។ អ្នកក៏អាចឲ្យយោបល់ដល់សិស្សឲ្យសរសេរវានៅគែមនៃព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេផងដែរ) ។

- តើសកម្មភាពនេះស្រដៀងគ្នានឹងគោលការណ៍នេះយ៉ាងដូចម្ដេច ? (នៅពេលសិស្សធ្វើតាមការណែនាំនីមួយៗ នោះពួកគេបានទទួលការដឹកនាំបន្ថែម ដែលទីបំផុតនាំពួកគេទៅរកចម្លើយ ដែលពួកគេកំពុងស្វែងរក) ។

- តើអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា ដែលមនុស្សមួយចំនួនទទួលបានការណែនាំ និងសេចក្ដីពិតរបស់ព្រះអម្ចាស់បន្តិចម្ដងៗ ជាជាងបានទទួលម្ដងទាំងអស់នោះ ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៣

ព្រះអម្ចាស់ហៅ ស៊ីឌនី គិលប៊ឺត ឲ្យធ្វើជាអែលឌើរ ហើយធ្វើដំណើរជាមួយ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ទៅរដ្ឋមិសសួរី

ដូចជាឧទាហរណ៍បន្ថែមមួយអំពីសេចក្ដីពិតដែលបានរកឃើញខាងលើ សូមពន្យល់ថា អ្នកផ្លាស់ប្រែចិត្តជឿថ្មីម្នាក់ឈ្មោះ ស៊ីឌនី ហ្គីលប៊ើត បានដឹងថា គាត់ពុំរាប់បញ្ចូលជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយម្នាក់នៃអ្នកផ្សព្វផ្សាយទាំងអស់ ដែលបានហៅឲ្យធ្វើដំណើរទៅរដ្ឋមិសសួរី ។ គាត់បានទៅជួបព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ហើយបានសួរថា តើព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យឲ្យគាត់ធ្វើអ្វី ។ ព្យាការី បានទូលសួរ ហើយបានទទួលវិវរណៈ ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៣ ។ វិវរណៈបានណែនាំបងប្រុស គិលប៊ឺតឲ្យបោះបង់ពិភពលោកចោល ត្រូវបានតែងតាំងជាអែលឌើរ ហើយធ្វើដំណើរទៅរដ្ឋមិសសួរី ដើម្បីជួយធ្វើជាភ្នាក់ងារចំពោះសាសនាចក្រ (សូមមើល គ. និង ស. ៥៣:១–៥) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៣:៦–៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពេលវេលា ដែលព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលថា ទ្រង់នឹងប្រទានការណែនាំដែលនៅសល់ទាំងប៉ុន្មាន (« នៅសល់ ») ។ (អ្នកអាចពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលសំដៅលើបញ្ញើនៃការណែនាំនេះថាជា « ពិធីបរិសុទ្ធ » ។ ពាក្យ *ពិធីបរិសុទ្ធ* ពេលខ្លះសំដៅទៅលើច្បាប់មួយ ឬ ព្រះរាជក្រឹត្យមួយ) ។

- តើអ្នកគិតថា ហេតុអ្វីយើងត្រូវតែគោរពតាមការណែនាំដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់យើង ពីមុនយើងអាចរំពឹងទទួលបានបន្ថែមទៀត ?

សូមអញ្ជើញសិស្សដែលមានបទពិសោធន៍មួយជាមួយនឹងគោលការណ៍នេះ ឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ឬ ថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិតពេញលេញ ។ អ្នកក៏អាចចែកចាយពីបទពិសោធន៍មួយ ឬទីបន្ទាល់របស់អ្នកផងដែរ ។

សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យសរសេរសំណួរ កង្វល់ ឬការសម្រេចចិត្តមួយ ដែលពួកគេកំពុងជួប ដែលពួកគេចង់ទទួលបានជំនួយ និងការដឹកនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ បន្ទាប់មក អញ្ជើញពួកគេឲ្យពិចារណា និងសរសេរនូវការណែនាំនានា ដែលព្រះអម្ចាស់បាន ប្រទានដល់ពួកគេ ដែលពួកគេអាចនឹងប្រុងស្ដាប់កាន់តែច្រើន ដើម្បីអញ្ជើញឲ្យមានការដឹកនាំបន្ថែមមកពីទ្រង់ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៦:១–៨

ព្រះអម្ចាស់បានលុបចោលនូវការហៅបម្រើបេសកកម្មរបស់អែសរ៉ា ធេយ័រហើយព្រមានដល់គាត់ឲ្យប្រែចិត្ត

សូមសួរសិស្សប្រសិនបើពួកគេមានស្គាល់នរណាម្នាក់ដែលលះបង់អ្វីដែលសំខាន់ ដើម្បីគោរពតាមបទបញ្ញត្តិមួយ របស់ព្រះអម្ចាស់ ។ (ឧទាហរណ៍ អាចរួមមានទាំងនរណាម្នាក់ដែលពលិកម្ម ដើម្បីចូលរួមក្នុងសាសនាចក្រ ទៅបេសកកម្ម ឬ គោរពតាមបទដ្ឋានជាក់លាក់របស់សាសនាចក្រ) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយគំរូរបស់ពួកគេ ។ បន្ទាប់មកសូម ឲ្យសិស្សសង្ខេបពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀនអំពី អែសរ៉ា ធេយ័រ នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៦ ។ (ប្រសិនបើពួកគេត្រូវការជំនួយ សូមរំឭកពួកគេថា អែសរ៉ា ធេយ័រ ត្រូវបានបញ្ជាឲ្យបម្រើបេសកកម្មជាមួយថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស្ស ប៉ុន្តែដោយសារតែបញ្ហានៃភាពឆ្មើងឆ្មៃ និង អាត្មានិយម គាត់ពុំបានត្រៀមខ្លួនរួចរាល់ឡើយ នៅពេលការចេញដំណើរមក ដល់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៦:១–២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវ អ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលអំពីអ្នកទាំង ឡាយ ដែលបានបដិសេធក្នុងការគោរពតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលអ្វីខ្លះ អំពីអ្នកទាំងឡាយណាដែលបដិសេធមិនគោរពតាមបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ?
- យោងតាម ខ២, តើយើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីត្រូវបានសង្គ្រោះ ? (**ដើម្បីបានសង្គ្រោះ នោះយើងត្រូវតែផ្ទុកឈើឆ្កាងរបស់យើង ធ្វើតាមព្រះអង្គ សង្គ្រោះ ហើយរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់** ។ សូមសរសេរសេចក្ដីពិតនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។
- តើអ្នកគិតថា « ផ្ទុកឈើឆ្កាង [របស់យើង] » មានន័យយ៉ាងដូចម្ដេច ? (យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បកប្រែម៉ាថាយ ១៦:២៤ បាន ផ្ដល់និយមន័យនៃឃ្លានេះតាមរបៀបនេះ ៖ « ហើយឥឡូវសម្រាប់មនុស្សម្នាក់ដែលផ្ទុកឈើឆ្កាងលើខ្លួន នោះគឺបាន បដិសេធនូវរាល់សេចក្ដីអាក្រក់ និងតណ្ហានៃលោកិយទាំងអស់ ហើយរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់យើង » [ម៉ាថាយ ១៦:២៤, លេខយោង *យ*] ។ ការនិយាយពីឈើឆ្កាងគឺជាការរំឭកមួយនៃប្ដេជ្ញាចិត្តរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ដើម្បីធ្វើតាមព្រះឆន្ទៈរបស់ ព្រះវរបិតាសួគ៌ ។ យើងផ្ទុកឈើឆ្កាងរបស់យើង ដោយបង្ក្រាបឆន្ទៈរបស់យើងដើម្បីគោរពព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយ « បដិសេធខ្លួនយើង » ឬ លះបង់នូវអ្វីៗដែលចាំបាច់ដើម្បីគោរពតាមព្រះ) ។
- តើបទបញ្ញត្តិអ្វីខ្លះដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យ ដែលតម្រូវឲ្យអ្នកផ្ទុកឈើឆ្កាងរបស់ខ្លួន ហើយធ្វើការលះបង់ ដើម្បីគោរពប្រតិបត្តិ ? (គំរូមួយចំនួនអាចរកបាននៅក្នុងកូនសៀវភៅ *ដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន*) ។

សូមអានគំរូខាងក្រោម (ឬ បង្កើតគំរូមួយចំនួនដែលត្រូវច្រើនទៅនឹងស្ថានភាពរបស់សិស្សនៅក្នុងថ្នាក់របស់អ្នក) ហើយសួរ ពីរបៀបដែលបុគ្គលម្នាក់ៗអាចផ្ទុកឈើឆ្កាងខ្លួន ហើយគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ៖

១. យុវជនម្នាក់កំពុងឈានចូលដល់អាយុ ដែលគាត់អាចនឹងបម្រើបេសកកម្មបាន ។ គាត់បារម្ភអំពីអ្វីៗដែលគាត់នឹងទុកចោល នៅពេលគាត់ចេញទៅបម្រើ ។

២. យុវនារីម្នាក់ដឹងថា យុវវ័យនៅក្នុងវួដនាងនឹងទៅទស្សនាព្រះវិហារបរិសុទ្ធក្នុងរយៈពេលពីរបីខែទៀត ប៉ុន្តែនាងពុំមាន ប័ណ្ណចូលព្រះវិហារបរិសុទ្ធទេ ។ មានអ្វីមួយកើតឡើងក្នុងជីវិតរបស់នាងក្នុងពេលនេះ ដែលរារាំងនាងមិនឲ្យទទួលបាន ប័ណ្ណនោះ ។

សូមពន្យល់ថា ប្រសិនបើយើងជ្រើសរើសមិនផ្ទុកឈើឆ្កាងរបស់យើងទេ នោះយើងអាចនឹងបាត់បង់ឱកាសដើម្បីប្រទានពរ ដល់អ្នកដទៃ ហើយទទួលពរជ័យសម្រាប់ខ្លួនយើង ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៦:៣–៨ ដោយរំឭកសិស្សថា ដោយសារ អែសរ៉ា ធេយ័រ ពុំបានគោរពធ្វើតាម នោះបេសកកម្មរបស់គាត់ត្រូវបានលុបចោល ហើយគាត់បាត់បង់ឱកាសដើម្បីបម្រើនៅពេលនោះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យ ពិចារណាពីអ្វីដែលពួកគេត្រូវធ្វើ ដើម្បីផ្ទុកឈើឆ្កាងរបស់គេ ហើយគោរពតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ សូមលើកទឹកចិត្តឲ្យ ពួកគេធ្វើសកម្មភាពតាមការបំផុសគំនិតដែលពួកគេទទួល ។

មេរៀនបន្ទាប់ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៧–៥៩)

សូមសួរសិស្សថា តើវានឹងក្លាយទៅជាយ៉ាងដូចម្ដេចដែរ ដើម្បីរស់នៅក្នុងសហគមន៍មួយដែលមនុស្សគ្រប់គ្នាសុចរិត មានសន្ដានចិត្តល្អ និង មានចិត្តសប្បុរស ។ នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៩ យើងរៀនពីរបៀបដែលយើងគួរតែរស់នៅ ដើម្បីសមនឹងពរជ័យនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ហើយរៀបចំខ្លួនដើម្បីរស់នៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះ ។

មេរៀនទី ៦១

កន្លែងកណ្ដាលនៃស៊ីយ៉ូន

បុព្វកថា

នៅក្នុងរដូវក្ដៅឆ្នាំ ១៨៣១ មានពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនដែលបានប្រមូលគ្នីគ្នានៅរដ្ឋ អូហៃអូ បានចាប់ផ្ដើមការធ្វើដំណើរទៅតាំងទីលំនៅក្នុងតំបន់ ឃុំចាកសុន រដ្ឋ មីសសួរី ។ នៅក្នុងវិវរណៈមួយទៅកាន់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នៅថ្ងៃទី ២០ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣១ ព្រះអម្ចាស់បានកំណត់ក្រុងអ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋ មិសសួរី ជា « កន្លែងកណ្ដាល » នៃស៊ីយ៉ូន (គ. និង ស. ៥៧:៣) ។ ពួកបរិសុទ្ធទាំងឡាយបាន ចាប់ផ្ដើមទិញដីនៅតំបន់នោះ ហើយពួកគេក៏រក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង ការត្រៀមខ្លួនដើម្បីស្ថាបនាស៊ីយ៉ូនឡើងផងដែរ ។ ទោះជាយ៉ាណាក៏ដោយ ពេលវេលាបានកន្លងផុតទៅ ជម្លោះទាស់ទែងបានកើតឡើង រវាងពួកបរិសុទ្ធ និង ពលរដ្ឋជាច្រើននៅឃុំចាកសុន រដ្ឋ មិសសួរី ដែលនាំឲ្យមានអំពើហឹង្សាដ៏អាក្រក់ ទាស់នឹងពួកបរិសុទ្ធ ។ ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបង្ខំឲ្យចាកចេញពីឃុំចាកសុន នៅខែវិច្ឆិកា និងខែធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣៣ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

ព្រះអម្ចាស់បានកំណត់ក្រុងអ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋ មិសសួរី ជាកន្លែងកណ្ដាលនៃស៊ីយ៉ូន

មុនពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន សូមសរសេរ *ខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ* នៅលើស្លាកសញ្ញាមួយ ហើយដាក់វានៅផ្នែកម្ខាងនៃថ្នាក់រៀន ។ ហើយនៅផ្នែកម្ខាងទៀតនៃថ្នាក់រៀន សូមដាក់តាំងស្លាកសញ្ញាមួយដែលអានថា *ក្រុងអ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋមិសសួរី* ។ ឬ បើអ្នកចង់បាន អ្នកអាចគូសនៅលើក្ដារខៀននូវ ផែនទីសាមញ្ញមួយ អំពីបច្ចិមប្រទេសអាមេរិក ជាមួយនឹងខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ និង ក្រុងអ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋ មិសសួរី ដោយគូសចំណាំឲ្យច្បាស់ (សូមមើលផែនទីប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រ ផែនទី ទី ៦ « ដំណើរនៃសាសនាចក្រទៅទិសខាងលិច ») ។ សូមយោងទៅផែនទីនោះពេលអ្នកបង្រៀនមេរៀន ។

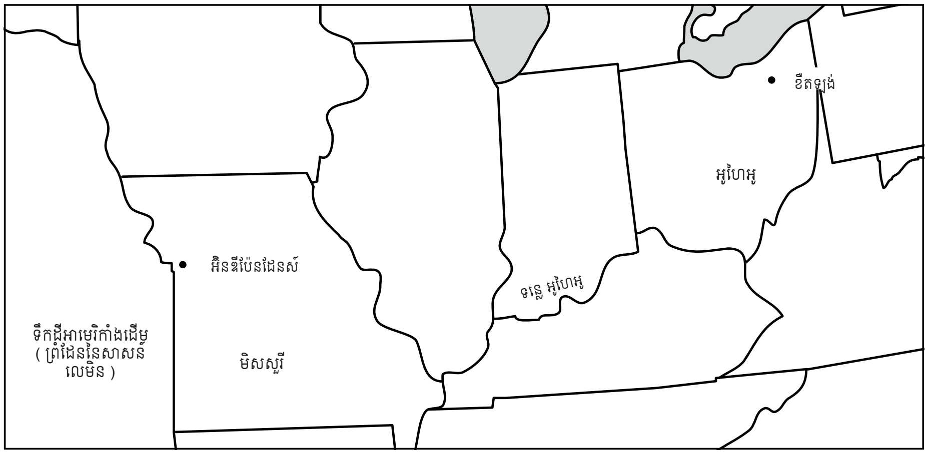

សូមចាប់ផ្ដើមដោយសុំឲ្យសិស្សនឹកស្រម៉ៃថា ពួកគេកំពុងបោះជំរុំ ហើយពួកគេដឹងថា មានព្យុះកំពុងតែខិតជិតមក ។

- តើអ្នកអាចរកកន្លែងជ្រកគេចពីព្យុះតាមវិធីមួយចំនួនរបៀបណាខ្លះ ? តើតង់អាចជួយនៅក្នុងស្ថានភាពយ៉ាងដូចម្ដេចដែរ ?

សូមពន្យល់ថា ព្យាការី អេសាយ បានពណ៌នាថា ស៊ីយ៉ូន គឺដូចជាត្រសាលដ៏ធំមួយ ។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា « សូមពង្រីកទីដំឡើងត្រសាលឯងឲ្យធំឡើង ហើយឲ្យវារាល់គ្នាសន្ធឹងសំយាយសំពត់ត្រសាលរបស់ឯងទៅ កុំឲ្យសំចៃឡើយ ត្រូវឲ្យបន្តខ្សែឲ្យវែង ហើយបោះចំរឹងឲ្យមាំឡើងចុះ » (អេសាយ ៥៤:២) ។ នៅក្នុងការបំពេញតាមការព្យាករណ៍នេះ ព្រះអម្ចាស់បានបន្តដឹកនាំគណៈប្រធានទីមួយ និងកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់នៅក្នុងការស្ថាបនាស្តេកនៃស៊ីយ៉ូន នៅទូទាំងពិភពលោក ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:៤១–៤៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពរជ័យទាំងឡាយដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាចំពោះពួកបរិសុទ្ធដែលបានប្រមូលផ្ដុំគ្នីគ្នាទៅកាន់ស៊ីយ៉ូន ។

- តើពរជ័យអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់សន្យាដល់ពួកសុចរិតដែលប្រមូលគ្នីគ្នាទៅកាន់ស៊ីយ៉ូន ?

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងខែកក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣១ ព្រះអម្ចាស់បានអះអាងថា ដែនដីមីសសួរីគឺជាដែនដីសន្យានៃក្រុងស៊ីយ៉ូន ហើយអ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋមីសសួរី គឺជា « កន្លែងកណ្ដាល » នៃស៊ីយ៉ូន (សូមមើល គ. និង ស. ៥៧:១–៣) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យឈរ ឬអង្គុយនៅជិតនឹងសញ្ញា *អ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋមីសសួរី* ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យគូរប តង់មួយនៅលើក្ដារខៀន ។ (បើថ្នាក់រៀនមានទំហំធំល្មម នោះអ្នកអាចនឹងពិចារណាគ្រោងយកតង់មួយមកថ្នាក់រៀន ហើយ អញ្ជើញឲ្យសិស្សម្នាក់ ឬពីរនាក់លាតតង់បោះឡើង តំណាងឲ្យពួកបរិសុទ្ធចាប់ផ្ដើមស្ថាបនាទីក្រុងមួយធ្វើជាទីជម្រក) ។

- តើអ្នកធ្លាប់តំឡើងតង់មួយមិនត្រឹមត្រូវ ឬក៏ព្យាយាមតំឡើងវាដោយគ្មានបំណែកគ្រប់គ្រាន់ដែរឬទេ ? តើមាន រឿងអ្វីបានកើតឡើង?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៥:៥ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលរបៀបដែល « ត្រសាល » នៃស៊ីយ៉ូន ត្រូវតែសង់ឡើងសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីទទួលយកវាបាន ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមសរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖**ទីក្រុងស៊ីយ៉ូនត្រូវតែស្ថាបនាឡើងនៅលើគោលការណ៍ទាំងឡាយនៃ ក្រឹត្យវិន័យនៃនគរសេឡេស្ទាល** ។ សូមពន្យល់ថា បន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងអំពីទីកន្លែងនៃដែនដីស៊ីយ៉ូន ក្នុងឆ្នាំ ១៨៣១ មក ទ្រង់បានប្រទានវិវរណៈជាច្រើនជាងពីរឆ្នាំក្រោយ ដែលពិពណ៌នាអំពីគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលពួកបរិសុទ្ធគួរស្ថាបនា ក្រុងស៊ីយ៉ូន ។

សូមសរសេរសេចក្ដីយោងព្រះគម្ពីរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖

> *គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨២ :១៤–១៩*
>
> *គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៧:១០–១៦*
>
> *គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៧:២១–២២, ២៥–២៧ ។*
>
> *គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:៤–៩*

សូមបែងចែកសិស្សទៅជាបួនក្រុម ហើយចាត់តាំងសេចក្ដីយោងមួយដែលមានសរសេរនៅលើក្ដារខៀនដល់ក្រុមនីមួយៗ ។ សូមអញ្ជើញក្រុមឲ្យអានវគ្គគម្ពីរដែលបានចាត់ឲ្យពួកគេអាន រកមើលគោលការណ៍នៃសេចក្ដីសុចរិត ឬបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយ ដែលពួកបរិសុទ្ធនឹងចាំបាច់ត្រូវធ្វើតាមដើម្បីស្ថាបនាស៊ីយ៉ូនដោយជោគជ័យ ។

បន្ទាប់ពីសិស្សបានសិក្សាវគ្គគម្ពីរដែលបានចាត់ឲ្យរបស់ពួកគេរួចហើយ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យរាយការណ៍នូវអ្វីដែលពួកគេ រកឃើញ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅលើក្ដារខៀន ។ (ចម្លើយរបស់សិស្សគួរតែរួមមានដូច ខាងក្រោម ៖ រស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ ហើយស្វែងរកសុខមាលភាពរបស់អ្នកដទៃ [គ. និង ស. ៨២:១៧–១៩] សាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ហើយទទួលការណែនាំនៅទីនោះ [គ. និង ស. ៩៧:១០–១៤] បរិសុទ្ធនៅក្នុងដួងចិត្ត [គ. និង ស. ៩៧:១៦, ២១] ពិនិត្យសង្កេតបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយ [គ. និង ស. ៩៧:២៥–២៦] និងត្រូវបានញែកចេញ ហើយ « . . . ចេញពី បាប៊ីឡូន » ដែលមានន័យថា ងាកចេញពីលោកិយ [គ. និង ស. ១៣៣:៤–៥] ។

- តើការរស់នៅតាមគោលការណ៍នៃសេចក្ដីសុចរិតទាំងនេះ អាចបានជួយដល់ពួកបរិសុទ្ធស្ថាបនាក្រុងស៊ីយ៉ូន ហើយត្រូវ បានការពារពីព្យុះខាងវិញ្ញាណយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ? តើការរស់នៅតាមគោលការណ៍ទាំងនេះ ជួយការពារយើងសព្វថ្ងៃយ៉ាង ដូចម្ដេច ?

អ្នកអាចនឹងពិចារណាធ្វើការអញ្ជើញដល់សិស្សមួយចំនួនឲ្យយកព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេមកជាមួយ ហើយឈរ ឬអង្គុយនៅជិតនឹង ផ្លាកសញ្ញា *ក្រុងខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ* ហើយសុំឲ្យសិស្សម្នាក់ ឬពីរនាក់នៃសិស្សទាំងនេះទៅកាន់ផ្លាកសញ្ញា *អ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋ មីសសួរី* ហើយឈរ ឬអង្គុយនៅទីនោះ ។ សូមពន្យល់ថា បន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងទីតាំងនៃក្រុងស៊ីយ៉ូននៅខែកក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣១ មក នោះមានពួកបរិសុទ្ធជាច្រើន បានធ្វើដំណើរជិត ៩០០ ម៉ែល ទៅកាន់ អ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋមីសសួរី ដើម្បី រស់នៅទីនោះ ហើយស្ថាបនាស៊ីយ៉ូន ។ អ្នកដទៃទៀត បន្តនៅក្នុងក្រុងខឺតឡង់ និងក្នុងតំបន់ផ្សេងៗនៅទិសខាងកើត ។ ស្តេក មួយ នឹងត្រូវបង្កើតឡើងនៅក្រុង ខឺតឡង់ នៅថ្ងៃទី ១៧ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៣៤ ។

សូមចង្អុលទៅរូបភាពតង់ (ឬចង្អុលទៅតង់ ដែលអ្នកបានយកមកក្នុងថ្នាក់) ។ សូមពន្យល់ថា ក្នុងនាមជាពួកបរិសុទ្ធដែល បានធ្វើការជាមួយគ្នាដើម្បីស្ថាបនាស៊ីយ៉ូន ពរជ័យនៃការការពារនៃស៊ីយ៉ូន ត្រូវបានផ្ដល់ដល់ពួកគេទាំងអស់គ្នា សូម្បីតែ អ្នកទាំងឡាយដែលពុំរស់នៅក្នុងអ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋមីសសួរី ក៏ដោយ ។ ពួកបរិសុទ្ធបានធ្វើការរួមគ្នាដើម្បីបរិច្ចាគមូលនិធិ និង ធនធាននានាដើម្បីចាក់គ្រឹះទីក្រុងស៊ីយ៉ូន ។ សូមឲ្យសិស្សស្រមៃអំពីការពន្លាតត្រសាលនៃស៊ីយ៉ូន គ្រងបាំងលើពួកបរិសុទ្ធនៅ ក្រុងខឺតឡង់ ។

ការឈ្លោះទាស់ទែងបានកើតមាន រវាងពួកបរិសុទ្ធ និងពលរដ្ឋមីសសួរីដទៃទៀត

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីព្រឹត្តការទាំងឡាយដែលកើតឡើងនៅរដ្ឋ អូហៃអូ និង មីសសួរី រវាងឆ្នាំ ១៨៣១ និង ឆ្នាំ ១៨៣៣ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់ដែលនៅជិតនឹងផ្លាកសញ្ញា ក្រុងខឺតឡង់ អានឲ្យឮៗនូវការពន្យល់អំពីរបៀបដែលពួកបរិសុទ្ធក្នុងស្តេកស៊ីយ៉ូន ខឺតឡង់ បានគាំទ្រដល់ការបង្កើតកន្លែងកណ្ដាលនៃស៊ីយ៉ូននៅរដ្ឋមីសសួរីដូចខាងក្រោម ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យស្ដាប់នូវអ្វីដែលពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួននៅក្រុងខឺតឡង់បានធ្វើដើម្បីជួយស្ថាបនាក្រុងស៊ីយ៉ូន ។

ក្រុងខឺតឡង់ រដ្ឋអូហៃអូ ៖អំឡុងពេលសន្និសីទមួយបានធ្វើឡើងនៅខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨៣១ នោះ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រដទៃទៀត បានប្រមូលផ្ដុំវិវរណៈទាំងឡាយដែលបានទទួលមករហូតដល់ពេលនោះ ហើយបានរៀបផែនការដើម្បីបោះពុម្ពច្បាប់ចម្លងនៅក្នុងទម្រង់ជាសៀវភៅ ។ អូលីវើរ ខៅឌើរី និង យ៉ូហាន វិតមើរ បានទទួលទំនួលខុសត្រូវដើម្បីនាំវិវរណៈទាំងឡាយទៅរដ្ឋ មិសសួរី ឲ្យ វិលលាម ដ័បបុលយូ ហ្វែប្ប អាចបោះពុម្ពវាជាព្រះគម្ពីរនៃបទបញ្ញត្តិ ។ អំឡុងឆ្នាំ ១៨៣១ ដល់ឆ្នាំ ១៨៣២ យ៉ូសែប បានបន្តទទួលវិវរណៈ និងការបកប្រែព្រះគម្ពីរប៊ីប ។ នៅក្នុងនិទារឃរដូវ ឆ្នាំ ១៨៣២ យ៉ូសែប បានធ្វើដំណើរទៅកាន់រដ្ឋ មិសសួរី ដើម្បីជួបនឹងពួកបរិសុទ្ធនៅស៊ីយ៉ូន ដើម្បីព្រមានពួកគេថា សាតាំងកំពុងព្យាយាមដើម្បី « បំបែរដួងចិត្តរបស់ពួកគេចេញពីសេចក្ដីពិត » (គ. និង ស. ៧៨:១០) ហើយសម្របសម្រួលកិច្ចការនៃឃ្លាំងរបស់ប៊ីស្សពនៅក្នុងក្រុងខឺតឡង់ និងអ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ ។ សមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួននៅក្នុងរដ្ឋ អូហៃអូ បានបរិច្ចាគប្រាក់ដើម្បីជួយទិញដី និងសម្ភារផ្គត់ផ្គង់នៅរដ្ឋ មិសសួរី ។ ពួកបរិសុទ្ធជាច្រើនរូបបានបន្តផ្លាស់លំនៅទៅស៊ីយ៉ូន ហើយដល់ចុងឆ្នាំ ១៨៣២ មានសមាជិកសាសនាចក្រប្រហែលជាមួយភាគបី បានរស់នៅក្នុងឃុំចាកសុន ។

- តើ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ពួកបរិសុទ្ធដទៃទៀតនៅខឺតឡង់ ជួយពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី ចាប់ផ្ដើមស្ថាបនាក្រុងស៊ីយ៉ូនយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានឮៗអំពីព័ត៌មានអំពីកិច្ចខិតខំរបស់ពួកបរិសុទ្ធដើម្បីស្ថាបនាក្រុងស៊ីយ៉ូន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យរកមើលអ្វីដែលពួកបរិសុទ្ធបានធ្វើត្រឹមត្រូវ និងមិនត្រឹមត្រូវ នៅពេលពួកគេចាប់ផ្ដើមស្ថាបនាក្រុងស៊ីយ៉ូន ។

អ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋមីសសួរី ៖ ប៉ាលី ភី ប្រាត្ត បានពិពណ៌នាអំពីការតាំងលំនៅរបស់ពួកបរិសុទ្ធក្នុងស៊ីយ៉ូន ដោយការប្រកាសថា « សេចក្ដីសុខសាន្ត និងភាពបរិបូរណ៍ បានគ្រងមកលើកិច្ចការរបស់ពួកគេ ហើយទីរហោស្ថានបានក្លាយជាចម្ការសម្បូរណ៍ភោគផល » (*Autobiography of Parley P. Pratt,* បានបោះពុម្ពដោយ Parley P. Pratt Jr. [ឆ្នាំ ១៩៣៨], ទំព័រ ៩៣) ។ អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រនៅរដ្ឋ មិសសួរី បានធ្វើការដើម្បីបំពេញតាមតម្រូវការនៃពួកបរិសុទ្ធដែលមកដល់ ។ ការណ៍នេះរួមមានទាំងការទិញដី និងបង្កើតឃ្លាំងមួយ និងរោងពុម្ពមួយ ។ ត្រឹមខែកក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣៣ ចំនួនពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ បានកើនឡើងជិតដល់ ១២០០ នាក់ ។ ប៉ុន្តែអ្នកដឹកនាំ និងពួកបរិសុទ្ធពុំមែនថាគ្មានបញ្ហារបស់ពួកគេនោះទេ ។ សមាជិកមួយចំនួនបានអនុញ្ញាតឲ្យភាពអត្មានិយម និងភាពលោភលន់របស់ពួកគេ រារាំងពួកគេមិនឲ្យរស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ ។

បន្ថែមទៅលើបញ្ហានានា ដែលពួកបរិសុទ្ធបានធ្វើ ដោយសារតែការមិនគោរពប្រតិបត្តិផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ នោះពួកគេបានប្រឈមមុខនឹងជម្លោះជាមួយនឹងប្រជាជនដើមក្នុងតំបន់នោះ ។ ប្រជាជនរដ្ឋមីសសួរី បានខ្វល់ជាខ្លាំងអំពីការរីកចម្រើនដ៏លឿនរបស់ « ពួកមរមន » និងឥទ្ធិពលរបស់ពួកគេទៅលើសេដ្ឋកិច្ច និងនយោបាយក្នុងតំបន់ ។ អ្នកដឹកនាំសាសនាក្នុងតំបន់ពុំយល់ស្របចំពោះជំនឿរបស់ពួកបរិសុទ្ធទេ ។ អ្នកដឹកនាំសាសនាម្នាក់ បានផ្សព្វផ្សាយការកុហកអំពីសមាជិកសាសនាចក្រ ហើយលើកទឹកចិត្តប្រជាពលរដ្ឋ ឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើហឹង្សាទាស់នឹងពួកគេ ។ ហើយនៅក្នុងខែកក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣៣ ដ័បុលយូ ដបុលយូ ហ្វែប បានបោះពុម្ពអត្ថបទមួយចំណងជើងថា « Free People of Color (ការមិនរើសអើងពូជសាសន៍) » ដែលដាស់តឿនដល់ពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាអំពីការផ្សាយសាសនានៅក្នុងចំណោមពួកទាសករ ។ ពលរដ្ឋមីសសួរី ដែលជាអ្នកគាំទ្រឲ្យមានទាសភាព បានសន្និដ្ឋានដោយពុំត្រឹមត្រូវថា ពួកបរិសុទ្ធកំពុងអញ្ជើញពួកទាសករដែលរួចខ្លួនមកកាន់រដ្ឋមីសសួរី ។ ការណ៍នេះបានបន្ថែមនូវស្ថានភាពតានតឹងរួចទៅហើយនៅក្នុងរដ្ឋ ។ នៅថ្ងៃទី ២០ ខែកក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣៣ ពួកមនុស្សកំណាចបានបោះម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពទៅលើផ្លូវ កំទេចការិយាល័យបោះពុម្ព បំផ្លាញសន្លឹកនៃព្រះគម្ពីរបទបញ្ញត្តិដែលពុំទាន់កិបជាសៀវភៅស្ទើរតែទាំងអស់ ហើយបានចាក់ជ័រ និងរោមសត្វលើប៊ីស្សព ប៉ាទ្រិច និងអ្នកប្រែចិត្តជឿឈ្មោះ ឆាលេស អាលែន ហើយបានគំរាមគំហែងពួកលោកឲ្យចេញពីក្រុង ។ ការប្រទុស្តរ៉ាយ បានបន្ត ហើយពួកបរិសុទ្ធបានបង្ខំឲ្យចាកចេញពីឃុំចាកសុន នៅក្នុងខែវិច្ឆិកា និងខែធ្នូ នៃឆ្នាំនោះ ។

- តើអ្នកគិតថា អ្នកនឹងមានអារម្មណ៍យ៉ាងដូចម្ដេច បើអ្នកជាមនុស្សម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកបរិសុទ្ធសុចរិតទាំងនោះ ដែលសង្ឃឹមថា ទទួលបានការការពារពីព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែបែរជាត្រូវបង្ខំឲ្យចាកចេញពីឃុំចាកសុនទៅវិញនោះ ?

- បើនរណាម្នាក់សួរអ្នកថា ហេតុអ្វីក៏ពួកបរិសុទ្ធជំនាន់មុន ពុំអាចស្ថាបនាក្រុងនៃស៊ីយ៉ូនបាន តើអ្នកនឹងតបយ៉ាងណា ? (ដើម្បីជួយសិស្សឆ្លើយតបនឹងសំណួរនេះ អ្នកអាចនឹងចង់អញ្ជើញពួកគេឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៦–៧, ១០៣:២–៤, ១០៥:៣–៤, ៩) ។

បើអ្នកពុំទាន់បានសុំឲ្យសិស្សត្រឡប់ទៅកន្លែងអង្គុយវិញទេ សូមអញ្ជើញឲ្យពួកគេទៅកន្លែងអង្គុយវិញចុះ ។

តើអនាគតនៃស៊ីយ៉ូនទៅជាយ៉ាងណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៧:២១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលថា តើព្រះអម្ចាស់ពិពណ៌នាអំពីស៊ីយ៉ូនយ៉ាងណាខ្លះ ។ អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំពាក្យដែលបង្រៀននូវសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោមថា ៖**ស៊ីយ៉ូនគឺបរិសុទ្ធនៅក្នុងដួងចិត្ត ។** សូមយោងទៅបញ្ជីនៃគោលការណ៍ និងឥរិយាបទទាំងឡាយនៅលើក្ដារខៀន ហើយសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើគោលការណ៍សុចរិតទាំងនេះជួយមនុស្សម្នាក់ឲ្យប្រែជាមានចិត្តល្អសុទ្ធសាធដោយរបៀបណា ?
- តើតួនាទីរបស់យើងនៅក្នុងការស្ថាបនាស៊ីយ៉ូនសព្វថ្ងៃគឺជាអ្វី ? (យើងអាចរស់នៅដោយសុចរិត ហើយលើកទឹកចិត្តអ្នកដទៃឲ្យរស់នៅសុចរិត ។ នៅពេលយើងរស់នៅ ហើយចែកចាយដំណឹងល្អ នោះព្រំដែនស៊ីយ៉ូនត្រូវបានពង្រីក ស្តេករបស់វាត្រូវបានពង្រឹង ហើយព្រះប្រទានពរដល់ពួកបរិសុទ្ធជាមួយនឹងការការពារ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីគោលការណ៍ទាំងឡាយនៃសេចក្ដីសុចរិត ដែលបានរៀបរាប់នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមលើកទឹកចិត្តដល់ពួកគេសរសេរគោលដៅមួយនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេដើម្បីរស់នៅតាមគោលការណ៍មួយឲ្យកាន់តែស្មោះត្រង់ ។

មេរៀនទី ៦២

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៧

បុព្វកថា

នៅខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣១ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ពួកអែលឌើរផ្សេងទៀត កោះហៅប្រជុំសន្និសីទសាសនាចក្រមួយនៅរដ្ឋ មីសសួរី (សូមមើល គ. និង ស. ៥២:២) ។ ដោយគោរពប្រតិបត្តិតាមបញ្ញត្តិ នោះយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអ្នកផ្សេងទៀត បានធ្វើដំណើរចម្ងាយ ៩០០ ម៉ែល ពី អូហៃអូ ទៅរដ្ឋមីសសួរី ។ បន្ទាប់ពីព្យាការីបានធ្វើដំណើរដល់រដ្ឋ មីសសួរី នោះលោកបានទទួលវិវរណៈ ដែលឥឡូវបានកត់ត្រាទុកនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ៥៧ ។ នៅក្នុងកណ្ឌនេះ ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងទីតាំងសម្រាប់ទីក្រុង ស៊ីយ៉ូន ដែលបំពេញតាមការសន្យាមួយ ដែលទ្រង់បានធ្វើពីដើមចំពោះពួកបរិសុទ្ធ (សូមមើល គ. និង ស. ៥២) ។ ព្រះអម្ចាស់ ក៏បានណែនាំផងដែរដល់បុគ្គលជាច្រើន ទាក់ទងនឹងតួនាទីរបស់ពួកគេនៅក្នុងការស្ថាបនា ស៊ីយ៉ូន ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

សូមគូសបញ្ជាក់អំពីសេចក្ដីពិតទាំងឡាយ ដែលគាំទ្រដល់គោលបំណងនៃថ្នាក់សិក្ខាសាលា

នៅពេលអ្នកបង្រៀន សូមគូសបញ្ជាក់ពីសេចក្ដីពិតដែលនឹងជួយសិស្សសម្រេចគោលបំណងថ្នាក់សិក្ខាសាលា និងថ្នាក់វិទ្យាស្ថានសាសនា ៖ ដើម្បីជួយយុវវ័យ និងមជ្ឈិមវ័យឲ្យយល់ និងពឹងផ្អែកលើការបង្រៀន ព្រមទាំងដង្វាយធួននៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មានភាពសក្ដិសមដើម្បីទទួលពរជ័យទាំងឡាយនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និងរៀបចំខ្លួន ក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ និងអ្នកដទៃទៀតសម្រាប់ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចជាមួយនឹងព្រះវរបិតារបស់ពួកគេដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៧:១–៦

ព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងទីតាំងនៃទីក្រុងស៊ីយ៉ូន

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីគ្រាមួយដែលពួកគេមានចំណង់ពិតជាចង់ធ្វើអ្វីមួយយ៉ាងខ្លាំង ដូចជាការប្រារព្ធពិធីសម្រាប់ថ្ងៃឈប់សម្រាកមួយ ឬថ្ងៃខួបកំណើត ការបម្រើបេសកកម្ម ការទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ការទទួលអំណោយ ឬការទៅសួរសុខទុក្ខមនុស្សជាទីស្រឡាញ់ ។ សូមសួរសិស្សថា តើពួកគេមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា នៅពេលព្រឹត្តការណ៍ដែលពួកគេកំពុងទន្ទឹងរង់ចាំនោះនឹងមកដល់ឆាប់ៗ ។

- ហេតុអ្វីព្រឹត្តការណ៍នេះសំខាន់ខ្លាំងម្ល៉េះចំពោះអ្នក ?
- តើសកម្មភាពរបស់អ្នក ជះឥទ្ធិពលលើការរំភើបចិត្តរបស់អ្នកចំពោះព្រឹត្តការណ៍នេះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមរំឭកសិស្សថា តាមរយៈវិវរណៈដែលបានប្រទានដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នោះពួកបរិសុទ្ធបានដឹងថា ស៊ីយ៉ូន នឹងស្ថិតនៅក្នុងទីតាំងណាមួយនៅ រដ្ឋ មីសសួរី (សូមមើល គ. និង ស. ៥២:២, ៥, ៤២) ។ សូមពន្យល់ថា បន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់ហៅពួកបរិសុទ្ធជំនាន់មុនមួយចំនួនឲ្យធ្វើដំណើរមកពីរដ្ឋ អូហៃអូ ទៅកាន់រដ្ឋ មីសសួរីមក នោះសមាជិកជាច្រើននៃសាសនាចក្របានសិក្សាស្វែងដឹងជាមុន អំពីទីតាំងជាក់លាក់នៃទីក្រុងស៊ីយ៉ូន ។

ដើម្បីជួយសិស្សញាណដឹងអំពីអារម្មណ៍ភ្លៀវភ្លារបស់ពួកបរិសុទ្ធអំពីការស្ថាបនាឡើងនៃស៊ីយ៉ូន សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាននូវដំណើររឿងដូចខាងក្រោមអំពីបងស្រី ប៉ូលី ណៃត៍ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់អំពីរបៀបដែលសកម្មភាពរបស់បងស្រី ណៃត៍ ឆ្លុះបញ្ចាំងអំពី ការគិតទុកជាមុនសម្រាប់ការស្ថាបនានៃក្រុងស៊ីយ៉ូន ។

> « បងស្រី ណៃត៍ ជាម្ដាយរបស់ នូវែល និងជាសមាជិកនៃសាខា ខូលស្វិល បានប្រថុយជីវិតរបស់គាត់ធ្វើដំណើរទៅស៊ីយ៉ូន ។ សុខភាពរបស់ ភូលី បានធ្លាក់ចុះ ប៉ុន្តែចិត្តរំភើបរបស់គាត់ដើម្បីមើលទឹកដីសន្យា គឺខ្លាំងក្លាបំផុត ដែលគាត់បានបដិសេធពុំចង់នៅក្នុងរដ្ឋ អូហៃអូ ។. . . កូនប្រុសរបស់គាត់បានសរសេរថា ‹ បំណងដ៏ធំបំផុតរបស់គាត់តែមួយគត់ គឺដើម្បីទៅជាន់លើទឹកដីស៊ីយ៉ូន និងរូបកាយរបស់គាត់ត្រូវបញ្ចុះនៅក្នុងទឹកដីនោះ › ។. . . ក្រោយមក គាត់បានប្រាប់ថា ‹ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានតាមបំណងនៃដួងចិត្តគាត់ ហើយគាត់បានរស់នៅដើម្បីឈរលើទឹកដីនោះ › [*Scraps of Biography: Tenth Book of the Faith–Promoting Series, 1883*) ទំព័រ ៧០ សូមមើលផងដែរ *History of the Church*, ១:១៩៩] ។ ភូលី បានទទួលមរណភាព ក្រោយពីទៅដល់ទឹកដីស៊ីយ៉ូន បានពីរសប្ដាហ៍ ហើយគាត់គឺជាពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយដំបូងគេដែលបានបញ្ចុះសពនៅរដ្ឋ មីសសួរី » (*Church History in the Fulness of Times*, បោះពុម្ពលើកទីពីរ [Church Educational System manual, ២០០៣] ទំព័រ ១០៥) ។

សូមរំឭកសិស្សថា មានមនុស្សបីក្រុម ដែលត្រូវបានហៅឲ្យធ្វើដំណើរជិត ៩០០ ម៉ែលទៅរដ្ឋ មីសសួរី ៖ ព្យាការី និងក្រុមតូចមួយនៃពួកអែលឌើរ (សូមមើល គ. និង ស. ៥២, ៥៣) ក្រុមពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាមួយក្រុម ត្រូវបានហៅឲ្យផ្សាយនៅតាមផ្លូវ (សូមមើល គ. និង ស. ៥២) និងពួកបរិសុទ្ធខូលស្វិល ដែលបានដឹកនាំដោយ នូវែល ណៃត៍ (សូមមើល គ. និង ស. ៥៤) ។

សូមពន្យល់ថា បន្ទាប់ពីទៅដល់រដ្ឋ មីសសួរី ព្យាការី បានទូលសួរព្រះអម្ចាស់ដើម្បីដឹងច្រើនទៀតអំពីទីកន្លែងនៃក្រុងស៊ីយ៉ូន នឹងត្រូវបោះទីតាំង ហើយពេលណាដែលគួរតែសាងសង់ឡើង ។ ចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ ត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៧ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៧:១–៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលអំពីទីក្រុងស៊ីយ៉ូនត្រូវសាងសង់ឡើង ។

- តើទីក្រុងស៊ីយ៉ូនត្រូវសាងសង់ឡើងនៅកន្លែងណា ? (អ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ ឃុំចាកសុន រដ្ឋ មីសសួរី) ។
- តើព្រះវិហារបរិសុទ្ធត្រូវសាងសង់ឡើងនៅកន្លែងណា ដែលទាក់ទងទៅនឹងទីកដីស៊ីយ៉ូន ? (នៅក្នុង អ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋ មីសសួរី ជាកន្លែងកណ្ដាលនៃស៊ីយ៉ូន) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៧:៣ សារឡើងវិញដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលថាតើព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថាគួរតាំងនៅកន្លែងណាក្នុង អ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋ មីសសួរី ជាកន្លែងកណ្ដាលនៃស៊ីយ៉ូន ។

- តើព្រះអម្ចាស់ចង្អុលបង្ហាញពីអ្វីខ្លះ ដែលគួរតែតាំងនៅក្នុងអ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋ មីសសួរី ឬនៅក្នុងកន្លែងកណ្ដាលនៃស៊ីយ៉ូន ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖**ព្រះវិហារបរិសុទ្ធគឺស្ថិតនៅកន្លែងកណ្ដាលនៃស៊ីយ៉ូន) ។**

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ៥៧:៤–៦ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យពួកបរិសុទ្ធទិញដីនៅជុំវិញឃុំចាកសុន រដ្ឋ មីសសួរី ដែលនឹងអាចឲ្យពួកគេចាប់ផ្ដើមស្ថាបនាស៊ីយ៉ូន និងសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៧:៧–១៦

ព្រះអម្ចាស់ ណែនាំដល់បុគ្គលម្នាក់ៗ ដែលទាក់ទងនឹងតួនាទីរបស់ពួកគេនៅក្នុងការស្ថាបនា ស៊ីយ៉ូន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរនាក់ឲ្យដើរតួសម្ដែងដូចខាងក្រោម នៅខាងមុខថ្នាក់រៀន (អ្នកអាចនិយាយជាមួយសិស្សពីរនាក់នោះមុនពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន ហើយទុកពេលឲ្យពួកគេរៀបចំខ្លួន) ៖

សិស្សម្នាក់សួរដល់សិស្សផ្សេងទៀតថា ហេតុអ្វីក៏ពួកគេមិនមកកាន់ការប្រជុំសាសនាចក្រ ឬសកម្មភាពនានាមួយរយៈក្រោយនេះ ។ សិស្សទីពីរតបថា ពួកគាត់មានអារម្មណ៍ថាមិនចាំបាច់ ។ សិស្សពុំមែនជាអ្នកដឹកនាំក្នុងថ្នាក់យុវវ័យ ឬកូរ៉ុម ហើយពុំមានអារម្មណ៍ថាគាត់ធ្វើឲ្យមានភាពខុសប្លែកអ្វីចំពោះអ្នកដទៃនៅក្នុងក្រុម ។

បន្ទាប់ពីសិស្សទីពីរ បានចែកចាយអំពីកង្វល់ទាំងនេះ សូមសួរដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ ថាតើពួកគេនឹងឆ្លើយតបដើម្បីជួយសិស្សនេះយ៉ាងដូចម្ដេច ។ បន្ទាប់ពីពួកគេបានចែកចាយគំនិតរបស់ពួកគេហើយ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យរកមើលគោលការណ៍មួយ ដែលអាចជួយយុវជន ឬយុវនារីនេះ នៅពេលពួកគេសិក្សាផ្នែកដែលនៅសល់ទាំងប៉ុន្មានក្នុងគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ៥៧ ។

សូមសរសេរសេចក្ដីយោងខគម្ពីរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *គ. និង ស. ៥៧:៧, គ. និង ស. ៥៧:៨–១០, គ. និង ស. ៥៧:១១–១២, គ. និង ស. ៥៧:១៣។*

សូមបែងចែកសិស្សជាគូៗ ហើយចាត់ឲ្យគូនីមួយៗនូវវគ្គបទគម្ពីរយោងមួយ ដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀននោះ ។ សូមឲ្យសិស្សអានវគ្គបទគម្ពីរ ដែលពួកគេបានចាត់ ហើយរកចម្លើយចំពោះសំណួរដូចខាងក្រោម ។ អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរសំណួរទាំងនេះលើក្ដារខៀន ។

- តើព្រះអម្ចាស់ចាត់ឲ្យនរណាជួយស្ថាបនាស៊ីយ៉ូន ?
- តើបុគ្គលម្នាក់នេះបានចាត់ឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ?

ក្រោយពីមានពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមឲ្យពួកគេរាយការណ៍ពីអ្វីដែលជាការរកឃើញរបស់ពួកគេ ។ សូមពន្យល់ថា មនុស្សម្នាក់ៗដែលត្រូវបានប្រឹក្សាឲ្យតាំងលំនៅនៅក្នុងរដ្ឋ មីសសួរី មានអំណោយទាន និងទេពកោសល្យ ដែលត្រូវការចាំបាច់ដើម្បីស្ថាបនាស៊ីយ៉ូន ។

- តើពាក្យទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់បង្រៀនយើងអ្វីខ្លះ អំពីរបៀបដែលទ្រង់ស្ថាបនានគររបស់ទ្រង់ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែបង្ហាញនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **យើងគួរតែប្រើកម្លាំងផ្ទាល់ខ្លួនយើងម្នាក់ៗ ដើម្បីជួយស្ថាបនានគររបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅពេលទ្រង់ហៅយើងឲ្យធ្វើដូច្នោះ ។** សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន ។ អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ឲ្យសិស្សសរសេរវានៅគែមព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេជិត ខ ៨–១៣) ។
- តើការយល់ដឹងអំពីសេចក្ដីពិតនេះ អាចជួយយុវជន ឬយុវនារី ក្នុងការសម្ដែងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីសេចក្ដីពិតនេះ និងរបៀបដែលវាទាក់ទងនឹងពួកគេកាន់តែល្អ សូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ហើយសុំឲ្យសិស្សឆ្លើយវានៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ៖

> *តើភាពខ្លាំងរបស់អ្នកគឺជាអ្វី?*
>
> *តើកម្លាំងរបស់អ្នកអាចជាពរជ័យចំពោះគ្រួសារ និងសាសនាចក្ររបស់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?*

ក្រោយពីមានពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយចម្លើយរបស់គេជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយគំរូអំពីមនុស្សដែលពួកគេស្គាល់ថា បានស្ថាបនាសាសនាចក្រ ដោយការប្រើកម្លាំងផ្ទាល់ខ្លួនអំណោយទានខាងវិញ្ញាណ និងជំនាញដែលពួកគេមាន ។ សូមបញ្ចប់ដោយធ្វើការបញ្ជាក់ថា សិស្សម្នាក់ៗរបស់អ្នកមានតួនាទីសំខាន់មួយ នៅក្នុងការស្ថាបនានគររបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យប្រើដោយអស់កម្លាំងរបស់ពួកគេម្នាក់ៗ ដើម្បីប្រទានពរដល់ក្រុមគ្រួសារ និងសាសនាចក្ររបស់ពួកគេ ។

មេរៀនទី ៦៣

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:១–៣៣

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ១ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៣១ តិចជាងពីសប្ដាហ៍បន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់បានកំណត់ អិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋ មីសសួរី ជាចំណុចកណ្ដាលនៃស៊ីយ៉ូន នោះយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈដែលមាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨ ។ វិវរណៈនេះត្រូវបានប្រទានឲ្យជាចម្លើយតបចំពោះអ្នកទាំងឡាយណាដែលរំភើបចិត្ត ចង់ដឹងអំពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ស្ដីអំពីពួកគេស្ថិតនៅក្នុងទឹកដីថ្មីនេះ ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់បានទូន្មានដល់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យស្មោះត្រង់ ទោះស្ថិតនៅក្នុងទុក្ខវេទនារបស់ពួកគេក្ដី ហើយបានពន្យល់ថា ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់បញ្ជូនពួកបរិសុទ្ធឲ្យទៅស៊ីយ៉ូន ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានលើកទឹកចិត្តដល់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យប្រើសេរីភាពរបស់ពួកគេដើម្បីនាំមកនូវសេចក្ដីសុចរិតផងដែរ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:១–៥

ព្រះអម្ចាស់ទូន្មានដល់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យស្មោះត្រង់ទោះស្ថិតនៅក្នុងទុក្ខវេទនារបស់ពួកគេក្ដី

មុនពេលថ្នាក់ចាប់ផ្ដើម សូមសរសេរពាក្យ *បច្ចុប្បន្ន* និង *អនាគត* នៅលើក្ដារខៀន ។

សូមចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀនដោយការសុំឲ្យសិស្សគិតអំពីឧបសគ្គដ៏បំផុត ដែលពួកគេកំពុងប្រឈមមុខក្នុងពេលថ្មីៗនេះក្នុងជីវិតពួកគេ ។

- តើការគិតអំពីអនាគតរបស់អ្នក នៅក្នុងជីវិតនេះ និងជីវិតបន្ទាប់ អាចជួយអ្នកឲ្យដោះស្រាយចំពោះឧបសគ្គទាំងឡាយដែលអ្នកកំពុងប្រឈមមុខនាពេលនេះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានកថាខណ្ឌដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់អំពីឧបសគ្គទាំងឡាយដែលពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី បានជួបប្រទះក្នុងឆ្នាំ ១៨៣១ ដែលអាចនឹងបណ្ដាលឲ្យពួកគេមួយចំនួនមានការបាក់ទឹកចិត្ត ។

នៅក្នុងខែមករា ឆ្នាំ ១៨៣១ ពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាបានរកឃើញ អាមេរិកកាំងដើម ដេឡាវែ កំពុងរស់នៅក្នុងទឹកដីជនជាតិអាមេរិកកាំងដើមហួសទៅភាគខាងលិចនៃព្រំប្រទល់រដ្ឋ មិសសួរី ។ អាមេរិកកាំងដើម ដេឡាវែ មានចំណាប់អារម្មណ៍រៀនដំណឹងល្អដែលមាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរមរមន ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារតែពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាពុំទទួលបានការអនុញ្ញាត ដើម្បីចូលទៅក្នុងទឹកដីអាមេរិកកាំងដើម ហើយផ្សាយដំណឹងល្អ និងដោយសារតែមានការជំទាស់មកពីភ្នាក់ងារអាមេរិកកាំងដើម ក្នុងមូលដ្ឋាន និងពួកគ្រូគង្វាល នោះពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាមកពីសាសនាចក្រ ត្រូវបានបង្ខំឲ្យចាកចេញពីទឹកដីនោះ ។ ពេលនោះពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាបានប៉ុនប៉ងបង្រៀនដល់អ្នកតាំងលំនៅជនជាតិស្បែកសនៅក្នុង អ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋ មិសសួរី និងតំបន់នៅជុំវិញ ប៉ុន្តែមានអ្នកផ្លាស់ប្រែចិត្តជឿតិចជាងដប់នាក់ បានចូលរួមក្នុងសាសនាចក្រនៅត្រឹមខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣១ ។ នៅពេលពួកអែលឌើរ នៃសាសនាចក្រមកពីអូហៃអូ បានចាប់ផ្ដើមទៅដល់រដ្ឋ មិសសួរី នៅខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣១ នោះពួកគេមួយចំនួនបានខកចិត្តចំពោះអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ ពួកគេមួយចំនួនបានរំពឹងថានឹងមើលឃើញសហគមន៍នៃអ្នកជឿ រីកចម្រើនយ៉ាងឆាប់រហ័ស និងមានទីលំនៅមួយដែលត្រូវបានរៀបចំដើម្បីទទួលសមាជិកសាសនាចក្រដែលបានធ្វើអន្តោប្រវេសន៍ចូលមក ។ ពួកគេមួយចំនួនតូចសម្ដែងអំពីកង្វល់ដោយសារតែដែនដីនៅក្នុងអ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ ពុំបានអភិវឌ្ឍ ។ បន្ថែមពីលើនោះ មានបងប្អូនប្រុសមួយចំនួន បានលើកទឹកចិត្តឲ្យស្នាក់នៅក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី ហើយទិញដីដើម្បីរៀបចំស៊ីយ៉ូនសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធដែលនឹងមកដល់ពេលក្រោយទៀត ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថាស្ថានភាពនេះ អាចធ្វើឲ្យបាក់ទឹកចិត្តដល់សមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួនយ៉ាងដូច្នេះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:១–២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ដល់ពួកអែលឌើរ ដែលអាចនឹងបានជួយពួកគេឲ្យដោះស្រាយបញ្ហាដែលពួកគេប្រឈមមុខ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់អ្វីខ្លះដល់ពួកអែលឌើរ ?
- តើអ្នកនឹងសង្ខេបសេចក្ដីពិតនៅក្នុង ខ ២ យ៉ាងដូចម្ដេច ? (សិស្សគួរតែប្រាប់អំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **យើងនឹងត្រូវបានប្រទានពរ បើយើងរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ រង្វាន់ដ៏អស់កល្បជានិច្ចរបស់យើង នឹងមានកាន់តែច្រើន បើយើងបន្តស្មោះត្រង់នៅក្នុងទុក្ខវេទនា ។** អ្នកក៏អាចឲ្យយោបល់ដល់សិស្សគូសចំណាំឃ្លាដែលបង្រៀនគោលលទ្ធិទាំងនេះ នៅ ខ ២) ។

សូមយោងទៅលើពាក្យ*បច្ចុប្បន្ន*និង*អនាគត*នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:៣–៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ដល់ពួកអែលឌើរអំពីបច្ចុប្បន្នភាព និងអនាគតភាពរបស់រាស្ដ្រទ្រង់ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

- ស្របតាម ខ ៣ តើជាញឹកញាប់យើងមើលពុំឃើញ ឬពុំយល់អ្វីខ្លះ នៅពេលយើងឆ្លងកាត់សេចក្ដីទុក្ខវេទនា ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ខគម្ពីរទាំងនេះហាក់ដូចជាបញ្ជាក់ថា ព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យពួកអែលឌើរមើលរំលងនូវការសាកល្បងទាំងឡាយដែលពួកគេកំពុងស៊ូទ្រាំ ហើយឲ្យផ្ដោតទៅលើអនាគតដ៏រុងរឿង ដែលពួកគេនឹងទទួលពិសោធន៍ជំនួសវិញ បើពួកគេនៅស្មោះត្រង់ ។ សារលិខិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី អាចជួយយើងឲ្យស៊ូទ្រាំនឹងឧបសគ្គនានា តាមរយៈការរក្សាផ្ដោតការយកចិត្តទុកដាក់របស់យើងទៅលើពរជ័យទាំងឡាយដែលបានសន្យាដល់អ្នកទាំងឡាយណាដែលស៊ូទ្រាំនឹងសេចក្ដីទុក្ខវេទនាដោយស្មោះត្រង់ ។

- តើការទុកចិត្តថាព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានពរដល់អ្នក ជួយអ្នកឲ្យស៊ូទ្រាំនឹងសេចក្ដីទុក្ខវេទនាដោយស្មោះត្រង់បានយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើនៅពេលណា ដែលអ្នកមានអារម្មណ៍ថា អ្នកត្រូវបានប្រទានពរចំពោះការនៅស្មោះត្រង់អំឡុងពេលមានសេចក្ដីទុក្ខវេទនានោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីឧបសគ្គដ៏ធំបំផុត ដែល ពួកគេកំពុងតែជួបក្នុងពេលថ្មីៗនេះម្ដងទៀត ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យបន្តនៅស្មោះត្រង់ចំពោះដំណឹងល្អ ទោះជាមានឧបសគ្គនានាក្ដី ដើម្បីពួកគេអាចទទួលបានរង្វាន់ដែលព្រះអម្ចាស់មាននៅក្នុងឃ្លាំងសម្រាប់ពួកគេ ទាំងក្នុងពេលនេះ និងនៅក្នុងភាពអស់កល្បជានិច្ច ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:៦–១៣

ព្រះអង្គសង្គ្រោះពន្យល់អំពីមូលហេតុដែលទ្រង់បានបញ្ជូនពួកបរិសុទ្ធទៅស៊ីយ៉ូន

សូមសួរសិស្សនូវសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកធ្លាប់ត្រូវបានគេសុំឲ្យធ្វើអ្វីមួយ ប៉ុន្តែអ្នកពុំយល់ពីមូលហេតុដែលអ្នកត្រូវបានសុំឲ្យធ្វើរឿងនោះដែរឬទេ ? តើរឿងនោះធ្វើឲ្យអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា ?
- ផ្ទុយទៅវិញ តើអ្នកធ្លាប់មាននរណាម្នាក់មកសុំឲ្យអ្នកធ្វើអ្វីមួយ ហើយក៏បានជួយអ្នកឲ្យយល់ពីមូលហេតុដែលត្រូវធ្វើដូច្នោះដែរឬទេ ? តើការដឹងពីមូលហេតុធ្វើឲ្យមានភាពខុសគ្នាយ៉ាងណា ?

សូមពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងនូវមូលហេតុមួយចំនួនរបស់ទ្រង់ ដែលបញ្ជូលមនុស្សឲ្យទៅចាក់គ្រឹះនៃស៊ីយ៉ូន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:៦–៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យ ក្នុងការបញ្ជូនមនុស្សឲ្យទៅចាក់គ្រឹះនៃស៊ីយ៉ូន ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:៩–១៣ ដោយពន្យល់ថា មូលហេតុមួយដែលព្រះអម្ចាស់បញ្ជូនមនុស្សឲ្យទៅចាក់គ្រឹះនៃស៊ីយ៉ូន គឺដើម្បីរៀបចំផែនដីសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ នៅក្នុងខទាំងនេះ ព្រះអម្ចាស់ បានសំដៅទៅលើរឿងប្រៀបធៀបព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ដែលបង្រៀនថា មនុស្សនៅគ្រប់ជាតិសាសន៍នឹងត្រូវបានអញ្ជើញឲ្យមកទទួលទានពរជ័យទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អ ។

- តើការដឹងថាពួកគេកំពុងរៀបចំផែនដីសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានជួយពួកអែលឌើរឲ្យនៅស្មោះត្រង់នៅក្នុងសេចក្ដីទុក្ខវេទនារបស់ពួកគេយ៉ាងដូចម្ដេច ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:១៤–២៣

ព្រះអម្ចាស់ពិពណ៌នាអំពីទំនួលខុសត្រូវរបស់ប៊ីស្សព ហើយបញ្ជាឲ្យពួកបរិសុទ្ធរក្សាច្បាប់ដែនដី

សូមរំឮកសិស្សថាព្រះអម្ចាស់បានហៅប៊ីស្សព អែតវឺត ប៉ាទ្រិច ឲ្យដឹកនាំកិច្ចខិតខំដើម្បីស្ថាបនាទីក្រុងស៊ីយ៉ូន ។ ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំដល់ប៊ីស្សព ប៉ាទ្រិច និង ស៊ីឌនី ហ្គីលប៊ើត ឲ្យបន្តនៅក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី ដើម្បីគ្រប់គ្រងលើទ្រព្យសម្បត្តិសាសនាចក្រ ហើយទិញដីនៅក្នុង និងនៅជុំវិញ អ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋ មិសសួរី (សូមមើល គ. និង ស. ៥៧:៧–៨) ។ សូមពន្យល់ថា នៅពេលពួកបរិសុទ្ធបានរៀបចំដើម្បីទិញដី នោះប៊ីស្សព ប៉ាទ្រិច បានទាស់សម្ដីនឹង យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អំពីគុណភាពដីដែលត្រូវបានជ្រើសរើស ។ គាត់មានអារម្មណ៍ថាដីនៅកន្លែងផ្សេង គួរតែត្រូវបានទិញជំនួសវិញ ។ ការពុំចុះសម្រុងគ្នានេះនាំឲ្យព្រះអម្ចាស់ ស្ដីបន្ទោស។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:១៤–១៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វី ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ដល់ប៊ីស្សព ប៉ាទ្រិច ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- សូមនាំសិស្សឲ្យត្រឡប់ទៅ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:៣។ តើសេចក្ដីពិតដែលបានបើកសម្ដែងនៅក្នុងខគម្ពីរនោះបានជួយប៊ីស្សព ប៉ាទ្រិច ជ្រើសរើសប្រែចិត្ត ឈប់ទាស់សម្ដីនឹងព្យាការី អំពីដីចំណែកណាដែលគួរតែទិញយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ចូរពន្យល់ដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ថា ប៊ីស្សព ប៉ាទ្រិច បានទទួលយកការស្ដីបន្ទោសរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយរាបសា ហើយបាបរបស់គាត់ត្រូវបានអភ័យទោស។

- តើសេចក្ដីពិតដែលបានបើកសម្ដែងនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:៣ អាចជួយយើងឆ្លើយតបចំពោះបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយសេចក្ដីជំនឿ ជាជាងដោយការមិនជឿ និងសេចក្ដីងងឹតនៅក្នុងដួងចិត្តបានយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:១៦–២០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ដល់ប៊ីស្សព ប៉ាទ្រិច អំពីតួនាទីរបស់គាត់ ក្នុងនាមជាប៊ីស្សព និងទំនួលខុសត្រូវរបស់គាត់ដើម្បីជួយស្ថាបនាស៊ីយ៉ូន ។

- យោងតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើទំនួលខុសត្រូវរបស់ប៊ីស្សពគឺជាអ្វី ?
- តើវិធីមួយចំនួនអ្វីខ្លះ ដែលពួកប៊ីស្សពត្រូវវិនិច្ឆ័យដល់រាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់នាពេលសព្វថ្ងៃនេះ ?

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:២១–២៣ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់រំពឹងឲ្យយើងរក្សាច្បាប់នៃដែនដី រហូតដល់ទ្រង់យាងមក ហើយគ្រងរាជ្យអំឡុងសហសវត្សរ៍ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:២៤–៣៣

ព្រះអម្ចាស់ទូន្មានពួកបរិសុទ្ធឲ្យប្រើសិទ្ធិជ្រើសរើសរបស់ពួកគេដើម្បីធ្វើល្អ

សូមបង្ហាញស្ថានភាពដូចខាងក្រោមទៅដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ ៖

សូមស្រម៉ៃថា នៅពេលអ្នកកំពុងដើរតាមផ្លូវ អ្នកបានឃើញមនុស្សចំណាស់ម្នាក់ដួល ។ តើចំនុចខាងក្រោមណាមួយដែលអ្នកគួរធ្វើ ?

ក. រង់ចាំឲ្យព្រះវិញ្ញាណបំផុសគំនិតអ្នកឲ្យជួយ ។

ខ. រង់ចាំឲ្យនរណាម្នាក់ទៀតប្រាប់អ្នកថាត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ។

គ. រង់ចាំមើលបើសិនជាមាននរណាម្នាក់ផ្សេងទៀតនឹងមកជួយ ។

ឃ. ជួយដល់មនុស្សដែលដួលនោះភ្លាមៗ ។

បន្ទាប់ពីសិស្សបានឆ្លើយតបរួចហើយ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់ដើម្បីជួយមនុស្សម្នាក់ដោយពុំចាំបាច់រង់ចាំការដឹកនាំពីមនុស្សម្នាក់ផ្សេងទៀត ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:២៦–២៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនពួកបរិសុទ្ធ នៅពេលពួកគេជួបនឹងការលំបាកក្នុងការស្ថាបនាទីក្រុងស៊ីយ៉ូន ។ (អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា ឃ្លា « អ្នកណាដែលត្រូវគេបង្ខំនូវគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ » [គ. និង ស. ៥៨:២៦] សំដៅទៅលើនរណាម្នាក់ដែលពុំធ្វើសកម្មភាព ចាំរហូតទាល់តែពួកគេត្រូវបានតម្រូវឲ្យធ្វើដូច្នោះ) ។

- តើសេចក្ដីពិតអ្វីខ្លះដែលអ្នករកឃើញនៅក្នុង ខ ២៦–២៨ ? (សិស្សអាចនឹងឆ្លើយតប ជាមួយសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោមថា ៖ **យើងមានអំណាចដើម្បីជ្រើសរើសធ្វើសកម្មភាពសម្រាប់ខ្លួនយើង ។ បើយើងរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ប្រាប់អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដល់យើងថាគួរធ្វើអ្វីនោះ នោះយើងនឹងបាត់បង់រង្វាន់យើងហើយ ។ បើយើងប្រើសិទ្ធិជ្រើសរើសរបស់យើងដើម្បីធ្វើរឿងទាំងឡាយដែលនាំមកនូវសេចក្ដីសុចរិត នោះយើងនឹងទទួលបានរង្វាន់ ។** សូមប្រើពាក្យរបស់សិស្ស សរសេរសេចក្ដីពិតទាំងនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

- តើខគម្ពីរទាំងនេះសំដៅទៅលើ « រង្វាន់» អ្វីខ្លះ ? តើការធ្វើអ្វីៗដែលល្អៗដោយសិទ្ធិសេរីភាពផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងជះឥទ្ធិពលលើរបៀបដែលយើងទទួលជីវិតអស់កល្បជានិច្ចយ៉ាងដូចម្ដេច ?

- តើវិធីមួយចំនួនដែលអ្នកអាចប្រើដោយអន្ទះសារក្នុងការធ្វើល្អនៅគេហដ្ឋានមានអ្វីខ្លះ ? នៅសាលាមានអ្វីខ្លះ ? នៅក្នុងវួដ ឬសាខារបស់អ្នកមានអ្វីខ្លះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍ដែលពួកគេមាន នៅពេលពួកគេត្រូវបានប្រទានពរឲ្យប្រើសិទ្ធិជ្រើសរើសរបស់ពួកគេដើម្បីធ្វើល្អ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:២៩–៣៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលកើតឡើងចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលពុំប្រើសិទ្ធិជ្រើសរើសរបស់ពួកគេដើម្បីធ្វើល្អ ឬនរណាដែលសង្ស័យចំពោះបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ។

- តើមានអ្វីខ្លះកើតឡើងចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលពុំប្រើសិទ្ធិជ្រើសរើសរបស់ពួកគេដើម្បីធ្វើល្អ ឬនរណាដែលសង្ស័យចំពោះបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ?

- តើមនុស្សមួយចំនួនឆ្លើយតបយ៉ាងដូចម្ដេច នៅពេលពួកគេពុំទទួលបានពរជ័យ ដោយសារតែភាពខ្ជិលច្រអូស ឬការមិនគោរពប្រតិបត្តិរបស់ពួកគេនោះ ? តើមានការព្រមានអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យដល់បុគ្គលជាក់លាក់ក្នុង ខ ៣៣?

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសារៈសំខាន់នៃការប្រើសិទ្ធិសេរីភាពរបស់យើងដើម្បីធ្វើល្អ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យប្រើសិទ្ធិជ្រើសរើសរបស់ពួកគេដើម្បីធ្វើអ្វីមួយល្អ ពីមុនជួបគ្នាម្ដងទៀត ។ សូមប្រាប់សិស្សថា ពួកគេនឹងមានឱកាសមួយដើម្បីចែកចាយនូវអ្វីដែលពួកគេបានធ្វើជាចំណែកនៃមេរៀនក្រោយ ។

មេរៀនទី ៦៤

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:៣៤–៦៥

បុព្វកថា

ជាការឆ្លើយតបចំពោះសំណួររបស់ពួកអែលឌើរ អំពីរបៀបដើម្បីដំណើរការស្ថាបនាទីក្រុងនៃស៊ីយ៉ូន ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨ ថ្ងៃទី ១ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៣១ ។ ខ ៣៤–៦៥ មាននូវការណែនាំស្ដីអំពីការរស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលបានផ្លាស់ទៅកាន់ស៊ីយ៉ូន ។ នៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានបង្រៀនផងដែរអំពីគោលការណ៍នៃការប្រែចិត្ត ដែលបានបញ្ជាឲ្យពួកអែលឌើរ ផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយទូន្មានពួកគេទាក់ទងនឹងរបៀបដើម្បីស្ថាបនាក្រុងស៊ីយ៉ូន ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

នៅក្នុងមេរៀនមុនៗ សិស្សត្រូវបានអញ្ជើញឲ្យប្រើសិទ្ធិសេរីភាពរបស់ពួកគេឲ្យធ្វើអ្វីមួយដែលល្អមុនពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់នៅថ្ងៃនេះ ។ សូមតាមដានការអញ្ជើញនេះ ដោយសុំឲ្យសិស្សចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ពួកគេអំពីការជ្រើសរើស « ឧស្សាហ៍ចូលរួម » (គ. និង ស. ៥៨:២៧) ក្នុងប្រយោជន៍ល្អ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:៣៤–៤៣

ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានការណែនាំស្ដីអំពីស៊ីយ៉ូន ហើយបង្រៀនគោលការណ៍នៃការប្រែចិត្ត

មុនពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ សូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖*តើការប្រែចិត្តមានន័យយ៉ាងណា ?*

សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ឆ្លើយតបសំណួរនេះ ។ បន្ទាប់មកសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *តើខ្ញុំអាចដឹងថាខ្ញុំបានប្រែចិត្តពេញលេញដោយរបៀបណា ? តើខ្ញុំអាចដឹងថា ព្រះអម្ចាស់អភ័យទោសចំពោះអំពើបាបខ្ញុំយ៉ាងដូចម្ដេច ?*

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរសំណួរទាំងនេះក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។ សូមឲ្យពួកគេចំណាយពេលពីរបីនាទី ដើម្បីសរសេរចម្លើយចំពោះសំណួរនិមួយៗ ។ ក្រោយពីមានពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមប្រាប់ពួកគេថា ពួកគេនឹងមានឱកាសមួយដើម្បីមើលចម្លើយពួកគេនៅពេលក្រោយក្នុងមេរៀន ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:៣៤–៣៧ ដោយការពន្យល់ថា ពួកអែលឌើរជាច្រើន ដែលបានធ្វើដំណើរទៅរដ្ឋ មិសសួរី ហើយនឹងរស់នៅទីនោះ ចង់ដឹងពីអ្វីដែលពួកគេចាំបាច់ត្រូវធ្វើដើម្បីរៀបចំ ដាក់ផែនការ និងស្ថាបនាក្រុងស៊ីយ៉ូន ។ ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំដល់អ្នកទាំងឡាយដែលផ្លាស់ទៅរដ្ឋ មិសសួរី ឲ្យផ្ដល់ប្រាក់ និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេសម្រាប់ជាបុព្វហេតុនៃការស្ថាបនាស៊ីយ៉ូនឡើង ។ ម៉ាទីន ហារិស ត្រូវបានណែនាំឲ្យធ្វើជាគំរូនៅក្នុងការប្រគល់ប្រាក់ទៅឲ្យប៊ីស្សព ។ គាត់បានបរិច្ចាគប្រាក់យ៉ាងច្រើនដើម្បីជួយប៊ីស្សព អែតវឺត ប៉ាទ្រិច ទិញដីសម្រាប់សាសនាចក្រ ។

សូមសរសេរឈ្មោះដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖*ម៉ាទីន ហារិស, វិលាម ដ័បុលយូ ហ្វែប្ស* និង *សេបា ភីតើសុន* ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:៣៨–៤១, ៦០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលការទូន្មានដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ ម៉ាទីន ហារិស, វិលាម ដ័បុលយូ ហ្វែប្ស និង សេបា ភីតើសុន នៅពេលពួកគេបានរៀបចំដើម្បីស្ថាបនាក្រុងស៊ីយ៉ូន ។

នៅពេលសិស្សឆ្លើយតបចំពោះសំណួរដូចខាងក្រោម សូមសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅក្រោមឈ្មោះត្រឹមត្រូវនៅលើក្ដារខៀន ។

- តើអំពើបាបអ្វីខ្លះដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថាជាកំហុសរបស់ ម៉ាទីន ហារីស ? តើព្រះអម្ចាស់ប្រាប់គាត់ឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ?
- តើអំពើបាបអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថាជាកំហុសរបស់ វិលាម ដ័បុលយូ ហ្វែប្ស ? តើព្រះអម្ចាស់ប្រាប់គាត់ឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ? (អ្នកអាចចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា ឃ្លា « ស្វែងរកដើម្បីតម្កើងខ្លួន » [ខ ៤១] ពុំមានន័យថាធ្វើ ឬព្យាយាមដើម្បី

តែលម្អដោយអស់ពីលទ្ធភាពរបស់យើងទេ ។ តែឃ្លានេះចង់សំដៅទៅលើបំណងប្រាថ្នាឥតសុចរិត និងប្រកបដោយអំនួត ដើម្បីបង្ហាញថាល្អប្រសើរ ឬសំខាន់ជាងមនុស្សដទៃទៀត) ។

- តើសេបា ភីតើសុន ព្យាយាមធ្វើអ្វីខ្លះជាមួយនឹងអំពើបាបរបស់គាត់ ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា អំពើបាបទាំងឡាយរបស់មនុស្សទាំងនេះបានគំរាមគំហែងដើម្បីរារាំងពួកគេពីការជួយស្ថាបនាស៊ីយ៉ូន ។

- តើអំពើបាបរបស់យើងអាចនឹងដាក់កំហិតលើសមត្ថភាពរបស់យើងដើម្បីបម្រើព្រះអម្ចាស់តាមវិធីមួយចំនួនណាខ្លះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:៤២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនអំពីការប្រែចិត្ត ។

- យោងតាមខគម្ពីរនេះ តើព្រះអម្ចាស់បានសន្យាអ្វីខ្លះដល់យើង បើយើងប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើង ? (សិស្សគួរតែប្រាប់អំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើង នោះព្រះអម្ចាស់នឹងអភ័យទោសដល់យើង ហើយពុំចងចាំអំពើបាបរបស់យើងទៀតឡើយ** ។ សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន។ អ្នកក៏អាចឲ្យយោបល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំឃ្លាដែលបង្រៀនគោលលទ្ធិទាំងនេះនៅក្នុង ខ ៤២) ។

- តើអំពើបាបរបស់យើងមួយណា ដែលការសន្យានេះត្រូវបានអនុវត្ត ? (អំពើបាបទាំងអស់) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យ អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន ប៊យដ៏ ឃេ ផាកកឺ នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ឲ្យឮៗ ៖ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកពាក្យ ឬឃ្លាដែលទាក់ទងទៅនឹងគោលការណ៍ដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ។

« មិនថាការរំលងរបស់យើងជាអ្វីនោះទេ មិនថាសកម្មភាពរបស់យើងធ្វើឲ្យអ្នកដទៃឈឺចាប់យ៉ាងណាទេ កំហុសទាំងនោះ អាច ត្រូវបានលុបចោល ។ ចំពោះខ្ញុំ ឃ្លាដែលល្អបំផុតនៅក្នុងបទគម្ពីរទាំងអស់គឺនៅពេលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា ‹ មើលចុះ អ្នកណាដែលប្រែចិត្តពីអំពើបាបទាំងឡាយរបស់ខ្លួន អ្នកនោះឈ្មោះថាបានអត់ទោសឲ្យហើយ ហើយយើងជាព្រះអម្ចាស់ មិនចាំពីអំពើបាបទាំងនោះទៀតទេ › [គ. និង ស. ៥៨:៤២] ។

« នោះគឺជាការសន្យានៃដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងដង្វាយធួន » (The Atonement, » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១២ ទំព័រ ៧៧) ។

សូមនាំសិស្សមើលទៅសំណួរនៅលើក្ដារខៀន ។

- តើការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង ខ ៤២ ជួយឆ្លើយសំណួរទីបីយ៉ាងដូចម្ដេច *តើខ្ញុំអាចដឹងថា ព្រះអម្ចាស់បានអភ័យទោសចំពោះអំពើបាបរបស់ខ្ញុំយ៉ាងដូចម្ដេច ?* (ការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ ជួយយើងដឹងថា ទ្រង់តែងតែប្រទាននូវការអភ័យទោសជានិច្ច នៅពេលយើងបានប្រែចិត្តដោយពេញលេញ) ។

- បន្ថែមពីលើការដឹងថា ព្រះអម្ចាស់ បានសន្យាថាអភ័យទោសដល់យើង នៅពេលយើងប្រែចិត្តដោយពេញលេញ តើយើងអាចដឹងថា យើងត្រូវបានអភ័យទោសយ៉ាងដូចម្ដេច?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន ឌៀថើរអេស្វ.អុជដូហ្វ នៃគណៈប្រធានទីមួយ ។ សូមឲ្យសិស្សស្ដាប់អំពីរបៀបដែលពួកគេអាចដឹងថា តើនៅពេលណាព្រះអម្ចាស់បានអភ័យទោសដល់អំពើបាបរបស់ពួកគេ ។

« នៅពេលយើងពិតជាបានប្រែចិត្តនោះ ព្រះគ្រីស្ទនឹងដកចេញនូវបន្ទុកនៃទោសដែលជាបាបទាំងឡាយរបស់យើង ។ យើងអាចដឹងដោយខ្លួនឯងថា យើងត្រូវបានអត់ឱនឲ្យ ហើយបានធ្វើឲ្យស្អាត ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងបញ្ជាក់ពីការណ៍នេះដល់យើង ។ទ្រង់គឺជាអ្នកញែកឲ្យបរិសុទ្ធ ។ គ្មានទីបន្ទាល់ណាផ្សេងទៀតនៃការអភ័យទោស អាចអស្ចារ្យជាងនេះនោះទេ » « Point of Safe Return, » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០០៧ ទំព័រ ១០១) ។

- តើការដឹងថាអ្នកអាចត្រូវបានអភ័យទោសចំពោះអំពើបាបរបស់អ្នកទាំងអស់ ប្រទានពរដល់ជីវិតរបស់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ដល់សិស្សថា មនុស្សមួយចំនួនបានគិតដោយខុសឆ្គងថា បើពួកគេអាចនៅតែចងចាំអំពើបាបរបស់ពួកគេ នោះពួកគេពុំទាន់បានប្រែចិត្តពេញលេញទេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមនេះឲ្យឮៗដោយប្រធាន ឌៀថើរ អេស្វ អុជដូហ្វ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់ពីមូលហេតុដែលយើងអាចនៅចងចាំអំពើបាបរបស់យើង ទោះជាយើងបានប្រែចិត្តរួចហើយក្ដី ។

«សាតាំងនឹងព្យាយាមធ្វើឲ្យយើងជឿថា អំពើបាបរបស់យើងមិនត្រូវបានអត់ទោសទេ ដោយសារ *យើង* អាចចាំវា ។ សាតាំងជាមេកុហក វាព្យាយាមធ្វើឲ្យទស្សនៈរបស់យើងស្រអាប់ ហើយដឹកនាំយើងចេញពីផ្លូវនៃការប្រែចិត្ត និង ការអត់ទោស ។ ព្រះពុំបានសន្យាថា *យើង* នឹងមិនចងចាំអំពើបាបរបស់យើងទៀតនោះទេ ។ ការចងចាំនឹងជួយយើងឲ្យចៀសវាងពីការធ្វើកំហុសដដែលៗម្ដងទៀត ។ ប៉ុន្តែ បើយើងនៅតែពិត និង ស្មោះត្រង់ នោះការចងចាំពីអំពើបាបរបស់យើងនឹងត្រូវបានបន្ទន់ ចំពោះពេលវេលាទៅមុខទៀត ។ នេះនឹងជាចំណែកនៃដំណើរការនៃការព្យាបាល និងការញែកចេញឲ្យបរិសុទ្ធ » (« Point of Safe Return,» ទំព័រ ១០១) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ការសន្យាដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន គឺមានលក្ខខណ្ឌ ។ យើងអាចទទួលបានការអភ័យទោសពីព្រះអម្ចាស់ បើសិនជាយើងធ្វើនូវអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលយើងអាចធ្វើបាន ដើម្បីប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើងដោយពេញលេញតែប៉ុណ្ណោះ ។

- តើការប្រែចិត្តមានអត្ថន័យយ៉ាងណា ? (អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សឲ្យយោងទៅលើចម្លើយដែលពួកគេសរសេរ ឆ្លើយនឹងសំណួរនៅលើក្ដារខៀន) ។

បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗ នូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមមកពីកូនសៀវភៅ *ដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន* ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រឿងបន្ថែមទៀត ដើម្បីពួកគេអាចរៀនអំពីអត្ថន័យនៃការប្រែចិត្ត ។

« ការប្រែចិត្តគឺសំខាន់ជាងការទទួលស្គាល់កំហុសដ៏សាមញ្ញ ។ វាជាការផ្លាស់ប្ដូរនៃគំនិត និង ដួងចិត្ត ។ វារួមមានការបែរចេញពីអំពើបាប ហើយបែរទៅរកព្រះសម្រាប់ការអភ័យទោស ។ វាត្រូវបានជម្រុញដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់ដល់ព្រះ និង បំណងដ៏ស្មោះត្រង់ក្នុងការគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ » (*ដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន* កូនសៀវភៅ ឆ្នាំ ២០១១] ទំព័រ ២៨) ។

សូមពន្យល់ថា ការប្រែចិត្តពិត រួមមាននូវតម្រូវការមួយចំនួន ។ តម្រូវការចំនួនពីរនៃតម្រូវការទាំងនេះ មានប្រាប់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:៤៣ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានខគម្ពីរនោះឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលរឿងពីរយ៉ាងដែលយើងត្រូវធ្វើដើម្បីប្រែចិត្តពេញលេញពីអំពើបាបរបស់យើង ។

- ស្របតាម ខ ៤៣ តើរឿងពីរយ៉ាងដែលយើងត្រូវធ្វើដើម្បីប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើងពេញលេញមានអ្វីខ្លះ ? (សិស្សគួរតែប្រាប់អំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ដើម្បីប្រែចិត្ត យើងត្រូវតែសារភាព ហើយលះបង់ចោលនូវអំពើបាបទាំងឡាយរបស់យើង ។** សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

- តើសេចក្ដីពិតនេះ ជួយយើងឲ្យឆ្លើយចំពោះសំណួរថា*តើយើងអាចដឹងថា បើយើងបានប្រែចិត្តបានពេញលេញដោយរបៀបណា ?* (សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ថា ការសារភាព និងការលះបង់ចោលអំពើបាបទាំងឡាយ គឺសំខាន់ចំពោះការប្រែចិត្តពេញលេញ) ។

- តើការសារភាពអំពើបាបរបស់យើងមានន័យដូចម្ដេច ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់កាន់តែប្រសើរអំពីអត្ថន័យនៃការសារភាពអំពើបាបរបស់យើង សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយអែលឌើរ ឌី ថត គ្រីស្តូហ្វឺសិន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

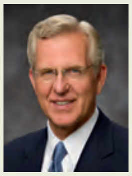

« ការសារភាព និងការលះបង់ចោល គឺជាគោលគំនិតដ៏មានអានុភាព ។ វាមានន័យច្រើនជាងពាក្យថា ‹ ខ្ញុំព្រមទទួលកំហុស ខ្ញុំសូមទោស › ។ ការសារភាព គឺជាការទទួលស្គាល់ដោយអស់ពីចិត្ត ពេលខ្លះដោយការឈឺចាប់ចំពោះកំហុស និងការធ្វើទាស់នឹងព្រះ និងមនុស្ស » (« The Divine Gift of Repentance » *Ensign* ឬ *Liahona,* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១១ ទំព័រ ៤០) ។

- តើការសារភាពអំពើបាបរបស់យើងជួយយើងងាកចេញពីអំពើបាប ហើយបែរទៅរកព្រះសុំការអភ័យទោសយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ជាចំណែកនៃការពិភាក្សានេះ សិស្សអាចនឹងងឿងឆ្ងល់ថា អំពើបាបអ្វីខ្លះដែលចាំបាច់ត្រូវសារភាព ហើយត្រូវសារភាពដល់នរណា ។ សូមពន្យល់ថា យើងចាំបាច់ត្រូវសារភាពចំពោះអំពើបាបទាំងអស់របស់យើងចំពោះព្រះវរបិតាសួគ៌ ។ ការរំលងធ្ងន់ធ្ងរ ដូចជាអំពើរំលងខាងផ្លូវភេទ ឬការប្រើរូបអាសគ្រាម គួរតែត្រូវសារភាពដល់ប៊ីស្សព ឬប្រធានសាខាផងដែរ ។

សូមនាំសិស្សទៅកាន់សេចក្ដីពិតចុងក្រោយដែលអ្នកបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ។

- តើការលះបង់ចោលអំពើបាបរបស់យើងមានន័យដូចម្ដេច ? (ដើម្បីងាកចេញពីអំពើបាបទាំងស្រុង ហើយឈប់ធ្វើវាតទៅទៀត) ។

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីដង្វាយធួនរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ និងគោលការណ៍នានានៃការប្រែចិត្ត និងការអភ័យទោសដែលអ្នកបានពិភាក្សា ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាថាតើពួកគេមានអំពើបាបណាដែលពួកគេចាំបាច់ត្រូវប្រែចិត្តឬទេ ហើយលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យប្រែចិត្តដោយការធ្វើតាសេចក្ដីពិតដែលពួកគេបានរៀន ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:៤៤–៦៥

ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាឲ្យពួកអែលឌើរផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយប្រឹក្សាពួកគេស្ដីអំពីរបៀបដើម្បីស្ថាបនាស៊ីយ៉ូនឡើង

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:៤៩–៦២ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ពួកអែលឌើរ ដែលស្នាក់នៅរដ្ឋមិសសួរី ថាពួកគេគួរតែទិញដី ហើយរៀបចំសម្រាប់ការប្រមូលផ្ដុំនៃពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មីសសួរី ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:៤៦–៤៧ ,៦៣–៦៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលនូវដំបូន្មាន ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកអែលឌើរ ដែលត្រឡប់ទៅកាន់រដ្ឋ អូហៃអូ ។

- ស្របតាម ខ ៤៦–៤៧ តើពួកអែលឌើរត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ នៅពេលពួកគេបានត្រឡប់ទៅរដ្ឋ អូហៃអូ វិញ ?

- ស្របតាម ខ ៦៤ តើដំណឹងល្អត្រូវផ្សាយទៅដល់នរណា ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗ ប៉ុន្តែចម្លើយរបស់ពួកគេគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖**ដំណឹងល្អ ត្រូវតែផ្សាយដល់មនុស្សគ្រប់រូប ។** អ្នកក៏អាចឲ្យយោបល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំឃ្លាដែលបង្រៀនសេចក្ដីពិតនេះ នៅ ខ ៦៤) ។

សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណដើម្បីចែកចាយសេចក្ដីពិតនៃដំណឹងល្អជាមួយនឹងអ្នកទាំងឡាយដែលនៅជុំវិញពួកគេ ។

មេរៀនទី ៦៥

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៩

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃ អាទិត្យទី ៧ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៣១ ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈ នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៩ ខណៈដែលស្ថិតនៅក្នុងឃុំ ចាកសុនរដ្ឋ មិសសួរី ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់បានដាក់ការពឹងទុករបស់ទ្រង់ចំពោះពួកបរិសុទ្ធដែលបានមកដល់ស៊ីយ៉ូនថ្មីៗ រួមទាំងការរក្សាថ្ងៃឈប់សម្រាកឲ្យត្រឹមត្រូវ ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានបញ្ជាក់ផងដែរថា អ្នកទាំងឡាយណាដែលរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ នឹងទទួលពរជ័យខាងវិញ្ញាណ និងខាងសាច់ឈាម ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៩:១–៤

ព្រះអម្ចាស់បានពិពណ៌នាអំពីពរជ័យទាំងឡាយ ដែលទ្រង់នឹងប្រទានមកលើពួកបរិសុទ្ធស្មោះត្រង់នៅស៊ីយ៉ូន

មុនចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ សូមសរសេរសំណួរខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖

> *តើអ្នកគិតថា ការស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ដោយអស់ពីដួងចិត្តរបស់អ្នក មានន័យយ៉ាងដូចម្ដេច ________________?*
>
> *តើសកម្មភាព ឬអាកប្បកិរិយាណាខ្លះ ដែលអ្នកអាចមើលឃើញនៅក្នុងខ្លួនមនុស្សដែលស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ដោយអស់ពីដួងចិត្តរបស់ពួកគេ ________________________________ ផ្ទុយពីអ្នកទាំងឡាយដែលពុំមាន ?*

នៅពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ សូមសរសេរឈ្មោះ *ប៉ូលី ណែត់* នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមសួរដល់សិស្សនូវអ្វីដែលពួកគេចងចាំអំពីនាងដកស្រង់ចេញពីមេរៀននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៧ ។ បើសិស្សត្រូវការជំនួយដើម្បីចងចាំ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានដំណើររឿងអំពី ប៉ូលី ណែត់ ដែលបានផ្ដល់ឲ្យនៅក្នុងមេរៀន ៦២ ។

- តើអ្នកសរសើរ ប៉ូលី ណែត់ ដោយសាមូលហេតុអ្វីខ្លះ ?

សូមប្រាប់សិស្សថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៩ នៅថ្ងៃដែល ប៉ូលី ស្លាប់ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៩:១–២ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយស្វែងរកឃ្លាដែលអាចនឹងមានអត្ថន័យចំពោះមិត្ត និងមនុស្សជាទីស្រឡាញ់របស់គាត់ ។ សូមឲ្យសិស្សចែកចាយអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

- ស្របតាម ខ ១ តើនរណាដែលវិវរណៈនេះ អនុវត្តចំពោះគេ ក្រៅពី ប៉ូលី ណែត់ ? (ពួកបរិសុទ្ធដែលគោរពតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះដោយកែវភ្នែកទាំងស្រុងចំពោះសិរីល្អរបស់ទ្រង់) ។ តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណាដើម្បីមានកែវភ្នែកទាំងស្រុងចំពោះសិរីល្អនៃព្រះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៩:៣–៤ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលពរជ័យខាងសាច់ឈាម និងខាងវិញ្ញាណ ដែលបានសន្យាចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលគោរពព្រះអម្ចាស់ដោយកែវភ្នែកទាំងស្រុងចំពោះសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ។ សូមឲ្យពួកគេរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

- នៅក្នុង ខ ៤ តើពរជ័យអ្វីខ្លះដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យា ដែលមនុស្សមួយចំនួនអាចនឹងមិនគិតថាជាពរជ័យ ? (« បទបញ្ញត្តិទាំងឡាយ ពុំមែនតែពីរបីនោះទេ ») ។ តើបទបញ្ញត្តិជាពរជ័យសម្រាប់យើងតាមវិធីណាខ្លះ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតបចំពោះសំណួរនេះ អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ឲ្យពួកគេអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០:២០–២១) ។

សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ពុំពេញលេញដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖*បើយើងរក្សាបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយដោយកែវភ្នែកទាំងស្រុងចំពោះសិរីល្អនៃព្រះ នោះ*

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបំពេញសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដោយប្រើអ្វីដែលពួកគេបានរៀនចេញមកពី ខ ១–៤ វិធីមួយដែលសិស្សអាចបង្ហាញពីគោលការណ៍នេះគឺ **បើសិនជាយើងរក្សាបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយដោយភែកតែមួយចំពោះសិរីល្អនៃព្រះ នោះយើងនឹងត្រូវបានប្រទានពរទាំងខាងសាច់ឈាម និងខាងវិញ្ញាណ** ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្វែងរកមើលគំរូបន្ថែមទៀតអំពីគោលការណ៍នេះ នៅពេលពួកគេបន្តសិក្សាវិវរណៈនេះ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៩:៥–៨

ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយដល់ពួកបរិសុទ្ធ

សូមពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានបន្តវិវរណៈនេះ តាមរយៈការប្រទានដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅស៊ីយ៉ូននូវបទបញ្ញត្តិមួយចំនួន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៩:៥ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ ប្រាប់ពីបទបញ្ញត្តិមួយដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យពួកបរិសុទ្ធ ។

ស្របតាមខគម្ពីរនេះ តើព្រះអម្ចាស់រំពឹងអ្វីខ្លះ ពីពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ? (សិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖**យើងត្រូវតែស្រឡាញ់ព្រះដោយអស់ពីចិត្ត ពលំ គំនិត និងកម្លាំងរបស់យើង**) ។

សូមឲ្យសិស្សធ្វើការជាដៃគូ ។ សូមចាត់ឲ្យដៃគូនិមួយៗនូវពាក្យមួយដែលពិពណ៌នាអំពីរបៀបដែលយើងគួរតែស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យ (អស់ពីចិត្ត ពលំ គំនិត និងកម្លាំង) ។ សូមណែនាំសិស្សឲ្យប្រើពាក្យដែលបានចាត់ទៅឲ្យពួកគេបំពេញសំណួរទាំងឡាយដែលអ្នកបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀនពីមុខសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ក្នុងចំណោមដៃគូនិមួយៗ ឆ្លើយចំពោះសំណួរទីមួយ ហើយសិស្សម្នាក់ទៀតឆ្លើយចំពោះសំណួរទីពីរ ។ ក្រោយពីសិស្សមានពេលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីពិភាក្សាពីសំណួរទាំងនេះជាគូរួចហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយចម្លើយរបស់ពួកគេជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។

ដើម្បីជួយសិស្សដឹងអំពីសេចក្ដីពិត និងសារៈសំខាន់នៃបទបញ្ញត្តិឲ្យស្រឡាញ់ព្រះឲ្យអស់ពីអស់ពីចិត្ត ពលំ គំនិត និងកម្លាំងរបស់យើង សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យឆ្លើយតបចំពោះសេចក្ដីថ្លែងការណ៍មួយនៃសេចក្ដីថ្លែងការដូចខាងក្រោមនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ៖

- សូមពិពណ៌នាអំពីគ្រាមួយ ដែលអ្នកមានអារម្មណ៍ថាស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងអស្ចារ្យ ។
- សូមពិពណ៌នាអំពីគ្រាមួយដែលក្ដីស្រឡាញ់របស់អ្នកចំពោះព្រះអម្ចាស់មានឥទ្ធិពលទៅលើការសម្រេចចិត្តដែលអ្នកបានធ្វើ ។

> ### *សូមជួយសិស្សឲ្យយល់គោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ទាំងឡាយ*
>
> គ្រូទាំងឡាយអាចជួយសិស្សយល់ពីគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍នានានៃដំណឹងល្អបានកាន់តែល្អប្រសើរតាមរយៈការសួរសំណួរ ដែលលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យវិភាគពីអត្ថន័យរបស់វា ។ សំណួរដូច្នេះ គួរតែជួយដល់សិស្សឲ្យយល់អំពីរបៀបដែលសេចក្ដីពិតទាំងនេះអនុវត្តនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។ សូមពិភាក្សាអំពីរបៀបដើម្បីអនុវត្តគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អនៅក្នុងស្ថានភាពជីវិតពិត អាចជួយសិស្សទទួលបាននូវការយល់ដឹងកាន់តែច្រើនអំពីសេចក្ដីពិត ដែលពួកគេបានរៀននៅក្នុងបទគម្ពីរ ។

បន្ទាប់ពីឲ្យពេលគ្រប់គ្រាន់ដល់សិស្សហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយចម្លើយរបស់ពួកគេ ។ (សូមរំឭកសិស្សថាពួកគេមិនគួរចែកចាយពីបទពិសោធន៍ពិសិដ្ឋឬ រឿងផ្ទាល់ខ្លួនខ្លាំងពេកនោះទេ ។)

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៩:៦–៨ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយប្រាប់អំពីបទបញ្ញត្តិបន្ថែមដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកបរិសុទ្ធអំឡុងគ្រានេះ ។

- តើបទបញ្ញត្តិទាំងនេះទាក់ទងទៅនឹងបទបញ្ញត្តិដើម្បីស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យអស់ពីចិត្ត ពលំ គំនិត និងកម្លាំងរបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើការស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងរបស់យើង បង្ហាញពីក្ដីស្រឡាញ់របស់យើងចំពោះព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៩:៩–១៩

ព្រះអម្ចាស់បង្រៀនដល់ពួកបរិសុទ្ធអំពីថ្ងៃឈប់សម្រាក

សូមផ្ដល់ច្បាប់ចម្លងសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដោយអែលឌើរ ម៉ាក អ៊ី ភីធើរសិននៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ដូចខាងក្រោមដល់សិស្ស ឬសរសេរវានៅលើក្ដារខៀនពីមុនថ្នាក់ចាប់ផ្ដើម ។ (សេចក្ដីថ្លែងការណ៍នេះ ត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុង « The Sabbath Day » *Ensign* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៧៥ ទំព័រ ៤៩) ។

> *« ការប្រតិបត្តិតាម ឬ មិនប្រតិបត្តិតាមរបស់យើងចំពោះ ________ គឺជារង្វាស់ដ៏ពិតប្រាកដមួយអំពីអាកប្បកិរិយារបស់យើងផ្ទាល់ចំពោះព្រះអម្ចាស់ និង ចំពោះការរងទុក្ខរបស់ទ្រង់នៅក្នុងសួនច្បារ គែតសេម៉ានី ការសុគតរបស់ទ្រង់នៅលើឈើឆ្កាង និង ការមានព្រះជន្មរស់ពីសុគតឡើងវិញរបស់ទ្រង់» (អែលឌើរ ម៉ាក អ៊ី ភីធើរសិន)។*

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្មានពាក្យដែលបាត់ពីសេចក្ដីថ្លែងការនេះ (« ថ្ងៃឈប់សម្រាក ») ។ បន្ទាប់ពីពួកគេបានចែកចាយគំនិតរបស់ពួកគេហើយ សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៩ ព្រះអម្ចាស់បានថ្លែងឡើងវិញនូវបទបញ្ញត្តិមួយដែលអាចជួយពួកបរិសុទ្ធឲ្យដាក់ព្រះជាមុននៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ហើយពង្រឹងទំនាក់ទំនងរបស់ពួកគេជាមួយនឹងទ្រង់កាន់តែខ្លាំង ។ នេះគឺជាបទបញ្ញត្តិដែលអែលឌើរ ភីធើរសិន បានសំដៅទៅលើនោះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៩:៩–១០ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សម្នាក់ប្រាប់អំពីបទបញ្ញត្តិដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកបរិសុទ្ធ ។

- តើបទបញ្ញត្តិអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យនៅក្នុងខទាំងនេះ ? (រក្សាថ្ងៃឈប់សម្រាកឲ្យបានបរិសុទ្ធ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបំពេញសេចក្ដីថ្លែងការណ៍របស់អែលឌើរ ភីធើរសិន ជាមួយនឹងពាក្យ *ថ្ងៃឈប់សម្រាក ។*

- យោងតាមអែលឌើរ ភីធើរសិន តើការប្រតិបត្តិតាមរបស់យើងចំពោះថ្ងៃឈប់សម្រាក ទាក់ទងនឹងការស្រឡាញ់របស់យើងចំពោះព្រះអម្ចាស់ និងដង្វាយធួនរបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថានៅក្នុង ខ ៩ ព្រះអម្ចាស់បានសន្យានូវពរជ័យដ៏មហិមាមួយចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលគោរពដល់ថ្ងៃឈប់សម្រាកដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ។ សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ពុំពេញលេញដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *បើយើងរក្សាថ្ងៃឈប់សម្រាកឲ្យបរិសុទ្ធ នោះវានឹងជួយយើង. . .*

សូមឲ្យសិស្សមើល ខ ៩ ហើយប្រាប់ពីការសន្យាដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានជាមួយនឹងបទបញ្ញត្តិនេះ ។

- ស្របតាម ខ ៩ តើយើងនឹងត្រូវបានប្រទានពរ ដោយការរក្សាថ្ងៃឈប់សម្រាកឲ្យបរិសុទ្ធយ៉ាងដូចម្ដេច ? តើអ្នកគិតថាវាមានន័យយ៉ាងណាដែរ ក្នុងការរក្សាខ្លួនយើង « កុំឲ្យប្រឡាក់ពីលោកិយ » ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបំពេញសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នៅលើក្ដារខៀន ដោយប្រើពាក្យរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ នៅខាងក្រោមនេះ គឺជាវិធីមួយដែលសិស្សអាចបង្ហាញពីគោលការណ៍នេះ ៖ **បើយើងរក្សាថ្ងៃឈប់សម្រាកឲ្យបរិសុទ្ធ នោះវានឹងជួយយើងទប់ទល់នឹងការល្បួង ហើយយកឈ្នះអំពើបាប ។** អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ដល់សិស្សឲ្យសរសេរចំណាំគោលកាណ៍នេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។

សូមពន្យល់ថា ខ ៩–១៤ ជួយយើងឲ្យយល់នូវអត្ថន័យដើម្បីរក្សាថ្ងៃឈប់សម្រាកឲ្យបរិសុទ្ធ ។ សូមចាត់ឲ្យសិស្សម្នាក់ៗនូវខគម្ពីរមួយដូចខាងក្រោម ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៩:៩, ១០, ១២ និង ១៣ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសិក្សានូវខគម្ពីរដែលបានចាត់ទៅឲ្យគេដោយស្ងៀមស្ងាត់ រកមើលនូវគំនិតអំពីរបៀបដែលយើងអាចរក្សាថ្ងៃឈប់សម្រាកឲ្យបរិសុទ្ធ ។ សូមប្រាប់សិស្សថា ពួកគេនឹងមានឱកាសមួយដើម្បីចែកចាយនូវអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។ ពីមុនពេលសិស្សចាប់ផ្ដើមអានខគម្ពីរដែលចាត់ទៅឲ្យពួកគេ វាអាចនឹងជាជំនួយដើម្បីពន្យល់ឃ្លា « ថ្វាយភក្ដីភាពរបស់អ្នក » នៅក្នុង ខ ១០ មានន័យថា ការថ្វាយបង្គំ ឬដើម្បីបង្ហាញសេចក្ដីស្រឡាញ់ និងភក្ដីភាពរបស់យើង ។ បន្ថែមពីលើនោះ អ្នកអាចនឹងចង់ចង្អុលបង្ហាញពីលេខយោងចំពោះពាក្យ *ភាគពួកិច្ច* នៅក្នុង ខ ១២ ។

ក្រោយពីមានពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់ដែលបានសិក្សា ខ ៩ អាននូវខនោះឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សដែលសិក្សាខគម្ពីរនេះ ចែកចាយគំនិតដែលពួកគេរកឃើញអំពីរបៀបដែលយើងអាចរក្សាថ្ងៃឈប់សម្រាកឲ្យបរិសុទ្ធ ។ សូមចាត់សិស្សម្នាក់ឲ្យធ្វើជាស្មៀន ហើយសរសេរគំនិតទាំងនេះនៅពីក្រោមគោលការណ៍នៅលើក្ដារខៀន ។ (ឧទាហរណ៍ នៅក្នុង ខ ៩ សិស្សអាចនឹងប្រាប់អំពីការទៅព្រះវិហារ ការអធិស្ឋាន និងការទទួលទានសាក្រាម៉ង់ជាផ្នែកសំខាន់នៃការរក្សាថ្ងៃឈប់សម្រាកឲ្យបរិសុទ្ធ) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យធ្វើតាមដំណើរការនេះឡើងវិញជាមួយនឹងខដែលនៅសល់និមួយៗ ។

- តើកិច្ចខិតខំរបស់អ្នកដើម្បីរក្សាថ្ងៃឈប់សម្រាកឲ្យបរិសុទ្ធបានជួយអ្នកទប់ទល់នឹងការល្បួង ហើយពង្រឹងដល់អ្នកខាងវិញ្ញាណយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៩:១៥ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលឃ្លាដែលពិពណ៌នាអំពីអាកប្បកិរិយាដែលយើងគួរមានចំពោះថ្ងៃឈប់សម្រាក ។ សូមឲ្យសិស្សចែកចាយនូវឃ្លាដែលពួកគេបានប្រាប់ ហើយពន្យល់ថាហេតុអ្វីក៏ការមានអាកប្បកិរិយាបែបនេះនៅថ្ងៃឈប់សម្រាក អាចជួយយើងរក្សាថ្ងៃឈប់សម្រាកឲ្យបរិសុទ្ធបានដូច្នេះ ។

សូមសង្ខេបដោយខ្លីៗនូវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៩:១៦–១៩ ដោយការពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានពន្យល់អំពីពរជ័យខាងសាច់ឈាម និងខាងវិញ្ញាណចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលគោរពថ្ងៃឈប់សម្រាកឲ្យបរិសុទ្ធ ។ សូមចែកចាយអំពីរបៀបដែលការរក្សាថ្ងៃឈប់សម្រាកឲ្យបរិសុទ្ធ មានឥទ្ធិពលលើទំនាក់ទំនងរបស់អ្នកជាមួយព្រះអម្ចាស់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់រៀនរបស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ អំពីអ្វីមួយដែលពួកគេនឹងធ្វើ ដើម្បីជួយពួកគេរក្សាថ្ងៃឈប់សម្រាកឲ្យបរិសុទ្ធ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៩:២០–២៤

ព្រះអម្ចាស់សន្យាពរជ័យខាងលោកិយ និងភាពអស់កល្បជានិច្ចចំពោះពួកស្មោះត្រង់

សូមឲ្យសិស្សនឹកគិតថា ពួកគេគឺជាឪពុកម្ដាយដែលប្រទានអំណោយដល់កូនៗរបស់ពួកគេ ។ កូនៗខ្លះតែងតែបង្ហាញនូវការដឹងគុណដោយស្មោះគ្រប់នៅគ្រាដែលបានទទួលអំណោយ ។

- តើរឿងនោះធ្វើឲ្យអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងដូចម្ដេច ក្នុងនាមជាឪពុកម្ដាយនោះ ? តើរឿងនោះមានឥទ្ធិពលលើការសម្រេចចិត្តរបស់អ្នកដើម្បីផ្ដល់អំណោយឲ្យកាន់តែច្រើនថែមទៀតដែរឬទេ ? ហេតុអ្វី ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៩:២០–២១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលរបៀបដែលព្រះមានព្រះទ័យយ៉ាងណាអំពីការប្រទានពរដល់យើង និងរបៀបដែលយើងគួរតែឆ្លើយតបចំពោះទ្រង់ នៅពេលយើងទទួលបានពរជ័យនានានោះ ។

- តើព្រះមានព្រះទ័យយ៉ាងណាអំពីការប្រទានពរដល់យើង ? (រីករាយ ក្នុងការ ...) ។ ស្របតាម ខ ២១ តើយើងអាចនឹងជំទាស់ព្រះយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សិស្សគួរតែពិពណ៌នានូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖**យើងជំទាស់នឹងព្រះ នៅពេលយើងពុំបង្ហាញនូវការដឹងគុណចំពោះទ្រង់ ហើយរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់នោះ**) ។

សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ថា ការជំទាស់ និងសេចក្ដីក្រោធរបស់ព្រះ ដែលបានពិពណ៌នានៅក្នុង ខ ២១ គឺជាភស្តុតាងនៃសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ចំពោះយើង ។ ទ្រង់ពុំសព្វព្រះទ័យទេ នៅពេលយើងគ្មានអំណរគុណ និងមិនគោរពប្រតិបត្តិតាមនោះ ដោយសារអាកប្បកិរិយាទាំងនេះ នាំយើងឃ្លាតឆ្ងាយពីទ្រង់ ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា វាធ្វើឲ្យខូចទំនាក់ទំនងរបស់យើងនឹងព្រះ នៅពេលយើងពុំអរគុណទ្រង់ចំពោះពរជ័យទាំងឡាយដែលយើងទទួលបានមកពីទ្រង់នោះ ?

- តើសេចក្ដីពិតនេះ ទាក់ទងនឹងគោលការណ៍ដែលបានប្រាប់ពីខាងដើម អំពីការរក្សាថ្ងៃឈប់សម្រាកឲ្យបរិសុទ្ធយ៉ាងដូចម្ដេច?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៩:២៣–២៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពរជ័យទាំងឡាយដែលព្រះអម្ចាស់សន្យាចំពោះ អ្នកទាំងឡាយដែលរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ។

- តើការរស់នៅស្របតាមសេចក្ដីពិត ដែលយើង ត្រូវបានប្រាប់នៅក្នុងវិវរណៈនេះ នាំមកនូវសេចក្ដីសុខសាន្តដល់ជីវិតរបស់អ្នកតាមយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?

សូមបញ្ចប់ដោយការអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីវិធីជាច្រើន ដែលព្រះបានប្រទានពរដល់ពួកគេចំពោះការរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ និងរបៀបដែលពួកគេអាចបង្ហាញនូវការដឹងគុណចំពោះទ្រង់ ។

កន្លែងកណ្ដាលនៃស៊ីយ៉ូន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៧–៥៩ (មេរៀនទី ១៣)

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោម នេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃព្រឹត្តិការណ៍ គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សា « កន្លែងកណ្ដាលនៃស៊ីយ៉ូន » គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៧–៥៩ (មេរៀនទី ១៣) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (កន្លែងកណ្ដាលនៃស៊ីយ៉ូន)

នៅក្នុងមេរៀននេះសិស្សបានទទួលទស្សនៈនៃការយល់ដឹងមួយអំពីទីក្រុងស៊ីយ៉ូន ។ ពួកគេបានឃើញថាទីក្រុងស៊ីយ៉ូន សំដៅលើទឹកដី និងទីក្រុងមួយព្រមទាំងមនុស្សមួយក្រុមដែលមានដួងចិត្តបរិសុទ្ធ ។ សិស្សបានរៀនផងដែរអំពីទីតាំងនៃទីក្រុងស៊ីយ៉ូន ហើយថាទីក្រុងស៊ីយ៉ូនត្រូវតែសាងសង់លើគោលការណ៍នៃសេចក្ដីសុចរិត ។ សិស្សក៏បានសិក្សាផងដែរ អំពីឧបសគ្គនានាដែលពួកបរិសុទ្ធបានជួបប្រទះ នៅពេលពួកគេបានព្យាយាមស្ថាបនាទីក្រុងស៊ីយ៉ូននៅឃុំចាកសុន រដ្ឋមីសសួរី ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៧)

ជាផ្នែកមួយនៃមេរៀននេះ សិស្សបានរៀនថាទីក្រុងស៊ីយ៉ូននឹងត្រូវបានបោះទីតាំងនៅក្នុង ក្រុងអ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ ឃុំចាកសុន រដ្ឋមិសសួរី ហើយព្រះវិហារបរិសុទ្ធមួយនឹងត្រូវបានសាងសង់ឡើងនៅទីនោះ ។ ព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់ការណែនាំដល់បុគ្គលម្នាក់ៗ ដែលត្រូវបានហៅដើម្បីស្ថាបនាក្រុងស៊ីយ៉ូនឡើង ។ នៅពេលសិស្សបានរៀនអំពីបុគ្គលទាំងនេះ នោះពួកគេបានឃើញថា យើងគួរតែប្រើកម្លាំងផ្ទាល់ខ្លួនយើងម្នាក់ៗ ដើម្បីជួយស្ថាបនានគររបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅពេលទ្រង់ហៅយើងឲ្យធ្វើដូច្នោះ ។

ថ្ងៃទី ៣ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨)

តាមរយៈការសិក្សាព្រះឱវាទដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកអែលឌើរ ដែលជួបនឹងកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យនៃការស្ថាបនាទីក្រុងស៊ីយ៉ូន នោះសិស្សបានឃើញពីគោលការណ៍ខាងក្រោម ៖ យើងនឹងត្រូវបានប្រទានពរប្រសិនបើយើងគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ រង្វាន់អស់កល្បជានិច្ចរបស់យើងនឹងកាន់តែមហិមា ប្រសិនបើយើងនៅតែបន្តស្មោះត្រង់នៅក្នុងទុក្ខលំបាករបស់យើង ហើយប្រសិនបើយើងប្រើសិទ្ធជ្រើសរើសរបស់យើងធ្វើនូវអ្វីៗដែលនាំមកនូវសេចក្ដីសុចរិត នោះយើងនឹងទទួលរង្វាន់ ។ សិស្សក៏បានគិតអំពីការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ថា បើយើងប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើង នោះទ្រង់នឹងអភ័យទោសដល់យើង ហើយពុំចងចាំអំពើបាបរបស់យើងទៀតឡើយ ។

ថ្ងៃទី ៤ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៩)

តាមរយៈការសិក្សាការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់ពួកបរិសុទ្ធដែលបានធ្វើដំណើរទៅរដ្ឋ មិសសួរី នោះសិស្សបានរៀនថា យើងត្រូវតែស្រឡាញ់ព្រះឲ្យអស់ពីចិត្ត ពលំ គំនិត និង កម្លាំងរបស់យើង ហើយថាប្រសិនបើយើងគោរពថ្ងៃឈប់សម្រាកទុកជាបរិសុទ្ធ នោះវានឹងជួយយើងឲ្យទប់ទល់នឹងការល្បួង ហើយយកឈ្នះលើអំពើបាប ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថា យើងជំទាស់នឹងព្រះ នៅពេលយើងពុំបង្ហាញអំណរគុណចំពោះទ្រង់ ហើយរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់នោះ ។ សិស្សក៏បានរកឃើញពរជ័យនានាដែលពួកគេទទួលបាន ប្រសិនបើពួកគេគោរពបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

សេចក្ដីផ្ដើម

មេរៀននេះអាចជួយសិស្សឲ្យ យល់គោលការណ៍នៃការប្រែចិត្តនេះឲ្យបានកាន់តែប្រសើរឡើង ។ នៅពេលសិស្សរៀនពីគោលការណ៍ទាំងនេះ នោះពួកគេអាចពិចារណាពីអ្វីដែលពួកគេត្រូវតែធ្វើដើម្បីប្រែចិត្ត និង របៀបដែលការសន្យានៃអភ័យទោសរបស់ព្រះអម្ចាស់អាចប្រទានពរជ័យដល់ជីវិតរបស់ពួកគេ ។ ដូចដែលចំណុចមួយចំនួននេះត្រូវបានរៀបរាប់នៅក្នុងមេរៀនប្រចាំថ្ងៃ នោះមេរៀននេះផ្ដល់ឱកាសដល់អ្នកឲ្យជួយសិស្សរបស់ខ្លួនយល់កាន់តែប្រសើរឡើង នូវគោលការណ៍នានានៃការប្រែចិត្ត និង របៀបដើម្បីអនុវត្តគោលការណ៍នោះនៅក្នុងជីវិតខ្លួន ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:៣៤–៤៣

ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានការណែនាំស្ដីអំពីស៊ីយ៉ូន ហើយបង្រៀនគោលការណ៍នៃការប្រែចិត្ត

មុនពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ សូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *តើការប្រែចិត្តមានន័យដូចម្ដេច ? តើខ្ញុំអាចដឹងថា ខ្ញុំបានប្រែចិត្តទាំងស្រុងដោយរបៀបណា ?* នៅពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ សូមសួរសិស្សពីរបៀបដែលពួកគេនឹងឆ្លើយសំណួរទាំងនោះ ។

សូមសរសេរឈ្មោះខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *ម៉ាទីន ហារិស, វិលាម ដំបុលយូ ហ្វែប្ស* និង *សេបា ភីតើសុន* ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:៣៨–៤១, ៦០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលព្រះឱវាទដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់បុរសទាំងនោះ នៅពេលពួកគេបានរៀបចំដើម្បីស្ថាបនាក្រុងស៊ីយ៉ូន ។ នៅពេលសិស្សឆ្លើយតបចំពោះសំណួរដូចខាងក្រោម សូមសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅក្រោមឈ្មោះត្រឹមត្រូវនៅលើក្ដារខៀន ។

- តើអំពើបាបអ្វីខ្លះដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថាជាកំហុសរបស់ ម៉ាទីន ហារីស ? តើព្រះអម្ចាស់ប្រាប់គាត់ឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ?
- តើអំពើបាបអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថាជាកំហុសរបស់ វិលាម ដំបុលយូ ហ្វែប្ស ? តើព្រះអម្ចាស់ប្រាប់គាត់ឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ? (អ្នកអាចចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា ឃ្លា « ស្វែងរកដើម្បីតម្កើងខ្លួន » [ខ ៤១] ពុំមានន័យថាធ្វើ ឬព្យាយាមដើម្បីកែលម្អដោយអស់ពីលទ្ធភាពរបស់យើងទេ ។ តែឃ្លានេះចង់សំដៅទៅលើបំណងប្រាថ្នាឥតសុចរិត និងប្រកបដោយអំនួតដើម្បីបង្ហាញថាល្អប្រសើរ ឬសំខាន់ជាងមនុស្សដទៃទៀត) ។
- តើសេបា ភីតើសុន ព្យាយាមធ្វើអ្វីខ្លះជាមួយនឹងអំពើបាបរបស់គាត់ ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា អំពើបាបទាំងឡាយរបស់មនុស្សទាំងនេះបានគំរាមគំហែងដើម្បីរារាំងពួកគេពីការជួយស្ថាបនាស៊ីយ៉ូន ។

- តើអំពើបាបរបស់យើងអាចនឹងដាក់កំហិតលើសមត្ថភាពរបស់យើងដើម្បីបម្រើព្រះអម្ចាស់តាមវិធីមួយចំនួនណាខ្លះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:៤២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនអំពីការប្រែចិត្ត ។

- យោងតាមខគម្ពីរនេះ តើព្រះអម្ចាស់បានសន្យាអ្វីខ្លះដល់យើង បើយើងប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើង ? (សិស្សគួរតែប្រាប់អំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើង នោះព្រះអម្ចាស់នឹងអភ័យទោសដល់យើង ហើយពុំចងចាំអំពើបាបរបស់យើងទៀតឡើយ** ។ សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន ។ អ្នកក៏អាចឲ្យយោបល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំឃ្លាដែលបង្រៀនគោលលទ្ធិទាំងនេះនៅក្នុង ខ ៤២) ។
- តើអំពើបាបរបស់យើងមួយណា ដែលការសន្យានេះត្រូវបានអនុវត្ត ? (អំពើបាបទាំងអស់) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យ អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន ប៊យដ៍ ឃេ ផាកកឺ នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ឲ្យឮៗ ៖ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកពាក្យ ឬឃ្លាដែលទាក់ទងទៅនឹងគោលការណ៍ដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ។

« មិនថាការរំលងរបស់យើងជាអ្វីនោះទេ មិនថាសកម្មភាពរបស់យើងធ្វើឲ្យអ្នកដទៃឈឺចាប់យ៉ាងណាទេ កំហុសទាំងនោះអាចត្រូវបានលុបចោល ។ ចំពោះខ្ញុំ ឃ្លាដែលល្អបំផុតនៅក្នុងបទគម្ពីរស្ទើរទាំងអស់ គឺនៅពេលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា ‹ មើលចុះ អ្នកណាដែលប្រែចិត្តពីអំពើបាបទាំងឡាយរបស់ខ្លួន អ្នកនោះឈ្មោះថាបានអត់ទោសឲ្យហើយ ហើយយើងជាព្រះអម្ចាស់ មិនចាំពីអំពើបាបទាំងនោះទៀតទេ › ។ [គ. និង ស. ៥៨:៤២] ។

« នោះគឺជាការសន្យានៃដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងដង្វាយធួន » (« The Atonement, » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១២ ទំព័រ ៧៧) ។

- តើការដឹងថាអ្នកអាចត្រូវបានអភ័យទោសចំពោះអំពើបាបរបស់អ្នកទាំងអស់ ប្រទានពរដល់ជីវិតរបស់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថា មនុស្សមួយចំនួនបានគិតដោយខុសឆ្គងថា បើពួកគេអាចនៅតែចងចាំអំពើបាបរបស់ខ្លួន នោះពួកគេពុំទាន់បានប្រែចិត្តពេញលេញនៅឡើយ ។ សូមប្រាកដថាការចងចាំពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន អាចជួយពួកគេចៀសវាងពីការធ្វើនូវកំហុសដដែលនោះម្ដងទៀត ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោម ដោយប្រធាន ហារ៉ូល ប៊ី លី ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់នូវអ្វីដែលលោកបានបង្រៀន អំពីភាពសុខសាន្តនៃសតិសម្បជញ្ញៈ ដែលបានទទួលតាមរយៈការប្រែចិត្ត ។

« ប្រសិនបើពេលនោះមកដល់ នៅពេលអ្នកបានធ្វើនូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលអ្នកអាចធ្វើដើម្បីប្រែចិត្តចេញពីអំពើបាបរបស់អ្នក មិនថាអ្នកជានរណា អ្នកនៅកន្លែងណា ហើយបានធ្វើការសងថ្លៃ និងការជួសជុលសងវិញអស់ពីសមត្ថភាពរបស់អ្នក ប្រសិនបើវាជាអ្វីមួយដែលប៉ះពាល់ដល់សមាជិកភាពរបស់អ្នកនៅក្នុងសាសនាចក្រហើយអ្នកបានទៅរកអ្នកមានសិទ្ធិអំណាចត្រឹមត្រូវ បន្ទាប់មក អ្នកនឹងចង់បានចម្លើយនៃការបញ្ជាក់នោះ ថាតើព្រះអម្ចាស់បានទទួលយកអ្នកឬក៏អត់ ។ នៅក្នុងព្រលឹងដែលខ្វាយខ្វល់របស់អ្នក ប្រសិនបើអ្នកស្វែងរក ហើយអ្នករកឃើញសេចក្ដីសុខសាន្តក្នុងសតិសម្បជញ្ញៈ ដោយការបញ្ជាក់នោះ អ្នកអាចដឹងថា ព្រះអម្ចាស់បានទទួលយកការប្រែចិត្តរបស់អ្នក » (*Stand Ye in Holy Places* [ឆ្នាំ ១៩៧៤] ទំព័រ ១៨៥) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ការសន្យាដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន គឺមានលក្ខខណ្ឌ ។ យើងអាចទទួលបានការអភ័យទោសពីព្រះអម្ចាស់ ប្រសិនបើជាយើងធ្វើនូវអ្វី ៗគ្រប់យ៉ាងដែលយើងអាចធ្វើបាន ដើម្បីប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើងដោយពេញលេញតែប៉ុណ្ណោះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមមកពីកូនសៀវភៅ *ដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន* ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកមើលចំណុចនានា ដែលពួកគេអាចរៀនអំពីអត្ថន័យនៃការប្រែចិត្ត ។

« ការប្រែចិត្តគឺសំខាន់ជាងការទទួលស្គាល់កំហុសដ៏សាមញ្ញ ។ វាជាការផ្លាស់ប្ដូរនៃគំនិត និង ដួងចិត្ត ។ វារួមមានការបែរចេញពីអំពើបាប ហើយបែរទៅរកព្រះសម្រាប់ការអភ័យទោស ។ វាត្រូវបានជម្រុញដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់ដល់ព្រះ និង បំណងដ៏ស្មោះត្រង់ក្នុងការគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ » (*ដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន* [កូនសៀវភៅ ឆ្នាំ ២០១១] ទំព័រ ២៨) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:៤៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលរឿងពីរយ៉ាងដែលយើងត្រូវធ្វើដើម្បីប្រែចិត្តយ៉ាងពេញលេញពីអំពើបាបរបស់យើង ។

- យោងតាមខគម្ពីរនេះ តើចំណុចពីរយ៉ាងដែលយើងត្រូវធ្វើដើម្បីប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើងទាំងស្រុងមានអ្វីខ្លះ ? (សូមសរសេរគោលលទ្ធិខាងក្រោមនេះលើក្ដារខៀន ៖ **ដើម្បីប្រែចិត្ត យើងត្រូវតែសារភាព ហើយលះបង់ចោលនូវអំពើបាបទាំងឡាយរបស់យើង**) ។

- តើគោលលទ្ធិនេះជួយយើងឲ្យឆ្លើយចំពោះសំណួរថា « តើយើងអាចដឹងថាយើងបានប្រែចិត្តបានទាំងស្រុងដោយរបៀបណា ? » (សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ថា ការសារភាព និងការលះបង់ចោលអំពើបាបទាំងឡាយ គឺសំខាន់ចំពោះការប្រែចិត្តទាំងស្រុង) ។

- តើការសារភាពអំពើបាបរបស់យើងមានន័យដូចម្ដេច ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់កាន់តែប្រសើរអំពីអត្ថន័យនៃការសារភាពអំពើបាបរបស់យើង សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយអែលឌើរ ឌី ថត គ្រីស្តូហ្វឺសិន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

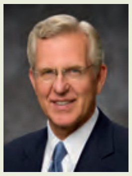

« ការសារភាព និងការលះបង់ចោល គឺជាគោលគំនិតដ៏មានអានុភាព ។ វាមានន័យច្រើនជាងពាក្យថា ‹ ខ្ញុំព្រមទទួលកំហុស ខ្ញុំសូមទោស › ។ ការសារភាព គឺជាការទទួលស្គាល់ដោយអស់ពីចិត្ត ពេលខ្លះដោយការឈឺចាប់ចំពោះកំហុស និងការធ្វើទាស់នឹងព្រះ និងមនុស្ស » (« The Divine Gift of Repentance » *Ensign* ឬ *Liahona*, ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១១ ទំព័រ ៤០) ។

- តើការសារភាពអំពើបាបរបស់យើងជួយយើងងាកចេញពីអំពើបាប ហើយបែរទៅរកព្រះសុំការអភ័យទោសយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ជាចំណែកនៃការពិភាក្សានេះ សិស្សអាចនឹងងឿងឆ្ងល់ថា អំពើបាបអ្វីខ្លះដែលចាំបាច់ត្រូវសារភាព ហើយត្រូវសារភាពដល់នរណា ។ សូមពន្យល់ថា យើងចាំបាច់ត្រូវសារភាពអំពើបាបទាំងអស់របស់យើងចំពោះព្រះវរបិតាសួគ៌ ។ អំពើបាបធ្ងន់ធ្ងរ ដូចជាអំពើរំលងខាងផ្លូវភេទ (រួមមានការប្រើប្រាស់ការណ៍អាសគ្រាម) គួរតែត្រូវសារភាពដល់ប៊ីស្សព ឬប្រធានសាខាផងដែរ ។

សូមនាំសិស្សទៅកាន់គោលលទ្ធិចុងក្រោយដែលអ្នកបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ។

- តើការលះបង់ចោលអំពើបាបរបស់យើងមានន័យដូចម្ដេច ? (ដើម្បីងាកចេញពីអំពើបាបទាំងស្រុង ហើយឈប់ធ្វើវាតទៅទៀត) ។

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីដង្វាយធួនរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ និងគោលការណ៍នានានៃការប្រែចិត្ត និងការអភ័យទោសដែលអ្នកបានពិភាក្សា ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាថា តើពួកគេមានអំពើបាបណាដែលពួកគេចាំបាច់ត្រូវប្រែចិត្តឬទេ ហើយលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យប្រែចិត្តដោយការធ្វើតាមសេចក្ដីពិតដែលពួកគេបានរៀន ។

សូមរំឭកសិស្សថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:៤២–៤៣ គឺជាវគ្គចំណេះចំណានខគម្ពីរមួយ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យរាយការណ៍ពីរបៀបដែលពួកគេកំពុងធ្វើក្នុងកិច្ចខិតខំរបស់ខ្លួនដើម្បីទន្ទេញចាំវា ។

មេរៀនបន្ទាប់ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦០–៦៤)

ដើម្បីរៀបចំសិស្សសម្រាប់ការសិក្សារបស់ខ្លួននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦០–៦៤, អ្នកក៏អាចអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិចារណាសំណួរខាងក្រោម ៖ ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ពុំបានអភ័យទោសឲ្យបុគ្គលម្នាក់ទៀតចំពោះកំហុសដែលគាត់បានធ្វើនោះ តើនរណាគេគឺជាអ្នកមានទោសនៃអំពើបាបខ្លាំងជាងគេ ? សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីរបៀបដែលពួកគេឆ្លើយតប នៅពេលពួកគេមានការឈើចាប់ដោយសារសកម្មភាព ឬ ពាក្យសម្ដីរបស់បុគ្គលណាម្នាក់ ។ ទោះបីជាមានករណីខុសឆ្គងដ៏ធ្ងន់ធ្ងរក្ដី តើយើងតម្រូវឲ្យសុំការអភ័យទោសពីនរណា ? សូមពន្យល់ថានៅក្នុងមេរៀនបន្ទាប់ សិស្សនឹងបានរៀនពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនអំពីបញ្ហានេះ និង របៀបដើម្បីឆ្លើយតបចំពោះការរវាតចិត្តដោយសារតែមនុស្សដទៃ ។

មេរៀនទី ៦៦

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦០–៦២

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ៨ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៣១ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងពួកអែលឌើរជាច្រើននាក់ទៀត បានរៀបចំដើម្បីចេញដំណើរទៅ អ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋមិសសួរី ហើយត្រឡប់ទៅរដ្ឋអូហៃអូវិញ ។ ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំពួកអែលឌើរឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អនៅតាមផ្លូវដែលពួកគេធ្វើដំណើរ–ការណែនាំនោះ ឥឡូវត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦០។ នៅថ្ងៃទីបីនៃការធ្វើដំណើររបស់ពួកគេ ក្រុមនោះបានជួបនឹងគ្រោះថ្នាក់នៅទន្លេមីសសួរី ។ នៅពីរថ្ងៃក្រោយមក នៅថ្ងៃទី ១២ និង ១៣ ខែសីហា ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈពីមកពីព្រះអម្ចាស់ ។ វិវរណៈទាំងនេះ ឥឡូវត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦១ និង ៦២។ វិវរណៈទាំងនេះ មានទាំងពាក្យណែនាំ ការព្រមាន ការលួងលោមចិត្ត និងការលើកទឹកចិត្ត ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦០

ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាឲ្យពួកអែលឌើរផ្សាយដំណឹងល្អនៅពេលពួកគេធ្វើដំណើរពីរដ្ឋមិសសួរីទៅរដ្ឋអូហៃអូ

ពីមុនថ្នាក់ចាប់ផ្ដើម សូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *តើអ្នកអាចគិតអំពីគ្រាមួយដែលអ្នកបានស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការប្រាប់អ្នកដទៃអំពីជំនឿរបស់អ្នក ឬស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីដំណឹងល្អដែរឬទេ ?*

សូមចាប់ផ្ដើមដោយការសុំសិស្សឲ្យពិចារណាសំណួរនៅលើក្ដារខៀន ។ នៅពេលសិស្សកំពុងពិចារណា អ្នកអាចនឹងចង់ចែកចាយចម្លើយផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នកចំពោះសំណួរនេះ ដោយផ្សាភ្ជាប់បទពិសោធន៍ចេញមកពីជីវិតរបស់អ្នកផ្ទាល់មួយ ។

សូមពន្យល់ថា ក្រុមអែលឌើរ ដែលបានធ្វើដំណើរពីរដ្ឋ អូហៃអូ ទៅចូលរួមក្នុងការឧទ្ទិសឆ្លងទឹកដី និងទីតាំងព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅអ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋ មិសសួរី ។ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់ពួកគេឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អដល់អ្នកដទៃ នៅពេលពួកគេធ្វើដំណើរទៅរដ្ឋ មិសសួរី (សូមមើល គ. និង ស. ៥២:៩–១០) ។ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦០ មាននូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះពួកអែលឌើរមួយចំនួននេះ នៅពេលពួកគេបានរៀបចំដើម្បីត្រឡប់ទៅរដ្ឋ អូហៃអូ វិញ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦០:១–២ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់ពុំសព្វព្រះទ័យជាមួយនឹងពួកអែលឌើរមួយចំនួននេះ ។

- ហេតុអ្វីក៏ព្រះអម្ចាស់ពុំសព្វព្រះទ័យនឹងពួកអែលឌើរមួយចំនួននេះ ? (ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា « ពួកគេមិនព្រមបើកមាត់គេឡើយ ប៉ុន្តែពួកគេលាក់ការប៉ិនប្រសប់របស់ខ្លួន ដែលយើងបានប្រទានដល់ពួកគេទៅវិញ » ។ ភាសាម៉្យាងទៀតគឺថា ពួកគេពុំចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីដំណឹងល្អឡើយ) ។

- ស្របតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦០:២ ហេតុអ្វីក៏ពួកអែលឌើរមួយចំនួនពុំចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេយ៉ាងដូច្នេះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦០:៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់ពីអ្វីដែលអាចកើតឡើង បើយើងពុំចែកចាយទីបន្ទាល់របស់យើងទេ ។

- តើអ្វីខ្លះអាចកើតមានឡើង បើយើងពុំចែកចាយទីបន្ទាល់របស់យើង ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **យើងអាចនឹងបាត់បង់ទីបន្ទាល់របស់យើង បើយើងពុំចែកចាយវាទេនោះ**)។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថាយើងត្រូវចែកចាយទីបន្ទាល់ដើម្បីឲ្យវាស្ថិតនៅជាមួយនឹងយើងដូច្នេះ ? តើអ្នកមានអារម្មណ៍ថាទីបន្ទាល់របស់អ្នកបានរីកចម្រើនកាន់តែរឹងមាំដោយសារអ្នកបានចែកចាយវានៅពេលណា ?

សូមលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេ នៅពេលពួកគេមានឱកាសដើម្បីធ្វើដូច្នោះ ។ សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៦០ ដែលនៅសល់ទាំងប៉ុន្មានដោយការពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់ពួកអែលឌើរទាំងនេះ ដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អ នៅពេលពួកគេធ្វើដំណើរត្រឡប់មកពីរដ្ឋអូហៃអូវិញ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៦១

ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានការដឹកនាំដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងពួកអែលឌើរដទៃទៀតនៅក្នុងការធ្វើដំណើររបស់ពួកគាត់ទៅរដ្ឋ អូហៃអូ

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីគ្រាមួយ ដែលពួកគេបារម្ភអំពីសុវត្ថិភាព ហើយមានអារម្មណ៍ថាព្រះអម្ចាស់បានការពារដល់ពួកគេ ។ សូមពន្យល់ថា នៅថ្ងៃទី ១១ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៣១ ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ពួកអែលឌើរដប់នាក់ បានឃើញថាពួកគាត់ស្ថិតនៅក្នុងភាពគ្រោះថ្នាក់ នៅពេលពួកគាត់ធ្វើដំណើរតាមទូកដែលមានចរន្តទឹកដ៏ខ្លាំងនៃទន្លេមីសសួរី ។ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បាននឹកចាំថា នៅថ្ងៃទីបីនៃការធ្វើដំណើរនោះ « ជាទូទៅ គឺមានគ្រោះថ្នាក់ជាច្រើនបានកើតឡើង នៅលើទឹកនៃតំបន់ប៉ែកខាងលិច ហើយបន្ទាប់ពីយើងបានទៅដល់ច្រាំងទន្លេ. . . បងប្រុស [វិលាម ដបុលយូ] ហ្វែលប្ស នៅក្នុងការនិមិត្តពេលថ្ងៃ បានឃើញមេបំផ្លាញកំពុងតែជិះក្នុងអំណាចនៅលើផ្ទៃទឹកទាំងឡាយ ហើយអ្នកដទៃទៀតបានស្តាប់ឮសំឡេង ប៉ុន្តែពុំបានមើលឃើញការនិមិត្តទេ » (នៅក្នុង *History of the Church* ១:២០៣) ។ ពីមុនការនិមិត្តនេះ « មានការមិនយល់ស្របខ្លះៗ និងអារម្មណ៍មិនល្អខ្លះៗកើតមានឡើងនៅក្នុងចំណោមបងប្អូនប្រុសទាំងនោះ » (B. H. Roberts *A Comprehensive History of the Church* ១:២៦២–៦៣) ។ នាល្ងាចនោះ បងប្អូនប្រុសទាំងឡាយបានពិភាក្សាអំពីការលំបាករបស់ពួកគេ ហើយពួកគេភាគច្រើនបានអភ័យទោសដល់គ្នាទៅវិញទៅមក ។ នៅព្រឹកស្អែកឡើង យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានអធិស្ឋាន ហើយបានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៦១។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៦១:២, ២០, ៣៦–៣៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពាក្យ និងឃ្លាទាំងឡាយដែលអាចនឹងនាំមកនូវភាពសុខសាន្តដល់ពួកអែលឌើរទាំងនេះ ។

- តើពាក្យ ឬឃ្លាទាំងឡាយណា ដែលអ្នកបានរកឃើញថា អាចនឹងលួងលោមដល់ពួកអែលឌើរទាំងនេះ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប អ្នកអាចនឹងចង់សួរពួកគេឲ្យពន្យល់អំពីរបៀបដែលពាក្យ ឬឃ្លានានា ដែលពួកគេបានប្រាប់អាចនឹងលួងលោមចិត្ត) ។

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនថា « មានការបំផ្លិចបំផ្លាញជាច្រើន » នឹងកើតមានឡើងនៅលើផ្ទៃទឹកនៅថ្ងៃចុងក្រោយ (សូមមើល គ. និង ស. ៦១:៥, ១៤–១៩) ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏មានបន្ទូលអំពីព្រះចេស្តារបស់ទ្រង់ផងដែរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៦១:១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលអ្វី ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនអំពីព្រះចេស្តាទ្រង់ ។

- តើព្រះអម្ចាស់ពិពណ៌នាអំពីព្រះចេស្តាទ្រង់នៅក្នុងខគម្ពីរនេះយ៉ាងដូចម្តេចខ្លះ ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោមនៅលើក្តារខៀន ៖**ព្រះអម្ចាស់មានគ្រប់ព្រះចេស្តា**)

អ្នកអាចនឹងចង់ចង្អុលបង្ហាញថា ដោយសារតែ ការនិមិត្តរបស់វិលាម ដបុលយូ ហ្វែលប្ស អំពីមេបំផ្លាញនៅលើផ្ទៃទឹក នោះមានមនុស្សមួយចំនួនបានស្មានថា សាតាំងមានអំណាចលើទឹកទាំងឡាយ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៦១:១ បញ្ជាក់ថា ព្រះអម្ចាស់មានគ្រប់ព្រះចេស្តា–រួមទាំងព្រះចេស្តាលើទឹកទាំងឡាយ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៦១:៦, ១០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលឃ្លាទាំងឡាយដែលអាចនឹងជួយដល់ពួកអែលឌើរមានអំណរគុណបន្ថែមទៀតចំពោះព្រះចេស្តារបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់អំពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ រួចហើយបន្ថែមទៅលើសេចក្តីថ្លែងការណ៍នោះនៅលើក្តារខៀន ដែលអានដូចខាងក្រោមនេះថា ៖**ព្រះអម្ចាស់មានគ្រប់ព្រះចេស្តា ហើយទ្រង់អាចថែរក្សាយើង ។**

- តើបទពិសោធន៍ណាខ្លះដែលអ្នកធ្លាប់មាន ដែលបានពង្រឹងដល់ទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីព្រះចេស្តារបស់ព្រះអម្ចាស់ និងសមត្ថភាពរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីការពារយើងពីគ្រោះថ្នាក់ ?

អ្នកអាចសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៦១ ដែលនៅសល់ទាំងប៉ុន្មាន ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានការណែនាំបន្ថែមដើម្បីដឹកនាំការត្រឡប់ទៅរដ្ឋ អូហៃអូ របស់ពួកអែលឌើរទាំងនេះ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦២

ព្រះអម្ចាស់បានសរសើរដល់ភាពស្មោះត្រង់របស់ក្រុមអែលឌើរមួយក្រុមដែលធ្វើដំណើរទៅអិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋមិសសួរី ។

សូមសរសេរសំណួរខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖

> *តើខ្ញុំគួរពាក់អាវពណ៌អ្វីនៅថ្ងៃនេះ ?*
>
> *តើខ្ញុំគួរទៅព្រះវិហារនៅថ្ងៃអាទិត្យឬទេ ?*
>
> *តើខ្ញុំគួរបម្រើបេសកកម្មឬទេ ? បើដូច្នោះ តើនៅពេលណា ?*
>
> *បើម្ដាយរបស់ខ្ញុំប្រាប់ថាគាត់នឹងធ្វើអាហារដែលខ្ញុំចូលចិត្ត តើខ្ញុំគួរជ្រើសរើសមុខម្ហូបមួយណា ?*
>
> *តើខ្ញុំគួរដើរលេងជាគូជាមួយនរណា ? តើខ្ញុំគួរទៅបរិភោគអាហារនៅកន្លែងណាជាមួយនឹងដៃគូដើរលេងរបស់ខ្ញុំ ?*

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាអំពីសំណួរទាំងនេះថាមួយណាអាចនឹងសំខាន់បំផុតចំពោះព្រះអម្ចាស់ ។

សូមពន្យល់ថា នៅពេលព្រះអម្ចាស់បានណែនាំដល់ពួកអែលឌើរ ដែលធ្វើដំណើរពីរដ្ឋ មិសសួរី ទៅរដ្ឋ អូហៃអូ នោះទ្រង់បានជួយពួកគេឲ្យយល់ថា ការសម្រេចចិត្តមួយចំនួនដែលពួកគេចាំបាច់ត្រូវធ្វើ គឺសំខាន់ចំពោះទ្រង់ជាងអ្វីៗផ្សេងទៀត ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យរកមើលគំនិតនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦២ ដែលអាចដឹកនាំពួកគេនៅក្នុងការធ្វើការសម្រេចចិត្ត ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦២:១–៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលឃ្លានានាដែលបង្ហាញថា កិច្ចខិតខំរបស់ពួកអែលឌើរ ដើម្បីផ្សាយដំណឹងល្អគឺសំខាន់ខ្លាំងណាស់ចំពោះព្រះអម្ចាស់ ។

- តើអ្នករកឃើញឃ្លាអ្វីខ្លះ ? តើឃ្លាទាំងនេះបង្ហាញពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យអំពីកិច្ចការរបស់ពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាទាំងនេះយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?

សូមគិតពីសេចក្ដីត្រូវការរបស់សិស្ស នៅពេលអ្នកបង្រៀន

ការកែសម្រួលវិធីសាស្ត្របង្រៀនអាចជួយសិស្សឲ្យបំពេញតួនាទីរបស់ពួកគេដោយជោគជ័យក្នុងនាមជាអ្នករៀនសូត្រ ។ ជាឧទាហរណ៍ ប្រសិនបើសិស្សនឿយហត់ សូមគិតឲ្យពួកគេធ្វើការជាដៃគូរ ដើម្បីជួយពួកគេបន្តក្នុងការរៀនសូត្រ ។ ប្រសិនបើសិស្សមានថាមពលខ្លាំងពេក អ្នកអាចឲ្យពួកគេសិក្សារៀងៗខ្លួន ដើម្បីជួយពួកគេឲ្យបន្តខំធ្វើការ ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីឧទាហរណ៍នៃរឿងដែលសំខាន់ចំពោះព្រះអម្ចាស់ និងរឿងដែលពុំសំខាន់ សូមថតចម្លងតារាងដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ឬរៀបចំវាសម្រាប់ចែកចាយ ។ សូមកុំសរសេរព័ត៌មាននៅក្នុងវង់ក្រចក ដោយផ្អែកលើសេចក្ដីត្រូវការរបស់សិស្សសូមពួកគេធ្វើសកម្មភាពនេះរៀងៗខ្លួន ឬ ជាមួយនឹងដៃគូ ។ ឬអ្នកអាចនឹងបញ្ចប់សកម្មភាពក្នុងថ្នាក់ទាំងមូល ។

	តើអ្វីដែលសំខាន់ចំពោះព្រះអម្ចាស់	តើអ្វីដែលមិនសំខាន់ចំពោះព្រះអម្ចាស់
គ. និងស. ៦០:៥	(ថាពួកអែលឌើរត្រូវចេញដំណើរជាបន្ទាន់ទៅកាន់ សន្តលូវិស) ។	(ទោះជាពួកអែលឌើរធ្វើ ឬទិញទូកមួយដើម្បីធ្វើដំណើរទៅក្ដី)
គ. និង ស. ៦១:២១–២២	(ថាពួកអែលឌើរត្រូវចេញដំណើរជាបន្ទាន់ ហើយថាពួកគេបំពេញបេសកកម្មរបស់ពួកគេ)	(ទោះជាពួកគេត្រូវធ្វើដំណើរតាមផ្លូវទឹក ឬផ្លូវគោកក្ដី)
គ. និង ស. ៦២:៥–៧	(ថាពួកអែលឌើរត្រូវស្មោះត្រង់ ថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីដំណឹងល្អ ហើយជួយពួកបរិសុទ្ធឲ្យជួបជុំគ្នា)	(ទោះជាពួកអែលឌើត្រូវចេញដំណើររួមគ្នា ឬជាគូៗក្ដី ទោះជាពួកអែលឌើរជិះសេះ ឬជិះលា ឬជិះរទេះសេះក្ដី)

បន្ទាប់ពីសិស្សបានបំពេញតារាងរួចហើយ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើមានភាពខុសគ្នាអ្វីខ្លះ ដែលអ្នកកត់សម្គាល់ឃើញរវាងរឿងដែលសំខាន់ចំពោះព្រះអម្ចាស់ និងរឿងដែលមិនសំខាន់ចំពោះទ្រង់នោះ ?

- តើគំរូនេះអាចដឹកនាំអ្នក នៅពេលអ្នកធ្វើការសម្រេចចិត្តយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦២:៨ បង្រៀនគោលការណ៍មួយ ដែលអាចដឹកនាំយើងនៅពេលយើងធ្វើការសម្រេចចិត្ត ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានខគម្ពីរនេះដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលគោលការណ៍នោះ ។ បន្ទាប់មកសុំឲ្យពួកគេរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។ ពួកគេអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួរបង្ហាញពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖**នៅពេលយើងធ្វើការសម្រេចចិត្ត នោះយើងត្រូវពឹងផ្អែកលើការវិនិច្ឆ័យរបស់យើង និងការដឹកនាំពីព្រះវិញ្ញាណ ។** អ្នកអាចនឹងចង់អញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរគោលការណ៍នេះជាពាក្យ សម្ដីរបស់ពួកគេផ្ទាល់នៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថាវាសំខាន់ដើម្បីពឹងផ្អែកលើការវិនិច្ឆ័យរបស់យើង ក៏ដូចជាការដឹកនាំមកពីព្រះវិញ្ញាណ នៅពេលយើងធ្វើការសម្រេចចិត្តដូច្នេះ ?
- តើនៅពេលណា ដែលអ្នកបានធ្វើការសម្រេចចិត្ត ផ្អែកទៅលើការវិនិច្ឆ័យរបស់អ្នកក៏ដូចជាផ្អែកលើការដឹកនាំមកពីព្រះវិញ្ញាណ ? តើអ្នកបានទទួលពរដោយព្រោះការធ្វើដូច្នោះយ៉ាងដូចម្ដេចដែរ ?

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិតដែលអ្នកបានពិភាក្សានៅក្នុងមេរៀន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីរបៀបដែលពួកគេអាចធ្វើតាមសេចក្ដីពិត ដែលពួកគេបានរៀនមកពីការសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦០–៦២ របស់ពួកគេ ។ អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ ឬពីរនាក់ ឲ្យចែកចាយពីរបៀបដែលពួកគេដាក់ផែនការដើម្បីធ្វើតាមសេចក្ដីពិតមួយក្នុងចំណោមសេចក្ដីពិតទាំងនេះ ។

មេរៀនទី ៦៧

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៦៣:១–២១

បុព្វកថា

នៅក្នុងរដូវក្តៅឆ្នាំ ១៨៣១ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ គឺជាអ្នកមើលការខុសត្រូវលើការឧទ្ទិសឆ្លងទឹកដីដែលពួកបរិសុទ្ធត្រូវសាងសង់ទីក្រុងស៊ីយ៉ូននៅក្នុង អ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋមីសសួរី ។ អំឡុងពេលអវត្តមានរបស់ព្យាការី សមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួននៅរដ្ឋ អូហៃអូ បានងាកចេញពីបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយប្រព្រឹត្តអំពើបាបដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ។ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានត្រឡប់ទៅទីក្រុងខឺតឡង់ នៅថ្ងៃទី ២៧ ខែសីហា ហើយនៅថ្ងៃទី ៣០ ខែសីហា លោកបានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៦៣ ។ មេរៀននេះ គ្របដណ្តប់ចំណែកមួយនៃវិវរណៈនោះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានព្រមានដល់ពួកបរិសុទ្ធអំពីផលវិបាកនៃសេចក្តីទុច្ចរិត និងការបះបោរ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៦៣:១–៦

ព្រះអម្ចាស់ព្រមានពួកបរិសុទ្ធអំពីផលវិបាកនៃសេចក្តីទុច្ចរិត និងការបះបោរ

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យនឹកស្រម៉ៃថា មានមិត្តម្នាក់បានសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ។ សូមឲ្យសិស្សចែកចាយពីរបៀបដែលពួកគេនឹងឆ្លើយតប ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកធ្វើតាមការបង្រៀនរបស់សាសនាចក្រជាជាងការលេងសប្បាយទៅវិញ ?

បន្ទាប់ពីសិស្សបានឆ្លើយតបរួចហើយ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- ក្នុងនាមជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា វាសំខាន់ដើម្បីយើងរស់នៅតាមជំនឿរបស់យើងយ៉ាងដូច្នេះ ?

សូមពន្យល់ថានៅក្នុងរដូវក្តៅឆ្នាំ ១៨៣១ ខណៈដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រដទៃទៀតស្ថិតនៅក្នុងរដ្ឋមិសសួរី ដើម្បីឧទ្ទិសឆ្លងទឹកដី និងទីតាំងព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅស៊ីយ៉ូន នោះមានសមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួននៅរដ្ឋ អូហៃអូបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបធ្ងន់ធ្ងរដោយសម្ងាត់ ។ បន្ទាប់ពីព្យាការីបានត្រឡប់ទៅដល់រដ្ឋ អូហៃអូវិញ នោះលោកបានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រាទុកនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និងសេចក្តីសញ្ញា ៦៣ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៦៣:១ ឲ្យឮៗ ហើយសួរដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យប្រាប់ថាតើព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យយ៉ាងណាចំពោះសមាជិកនៃសាសនាចក្រនៅក្នុងខគម្ពីរនេះ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរៀបរាប់អំពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើ *ការហៅ* ខ្លួនយើងថាជារាស្ត្រនៃព្រះអម្ចាស់ ខុសគ្នាពី *ការធ្វើជា* រាស្ត្រនៃព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្តេច ?

សូមឲ្យសិស្សមើលត្រួសៗនូវ ខ ១ ម្តងទៀត ហើយរកមើលការបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់អ្នកទាំងឡាយដែលហៅខ្លួនគេថាជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ។

- តើព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យឲ្យយើងធ្វើអ្វីខ្លះក្នុងនាមជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ? (សូមសង្ខេបចម្លើយរបស់សិស្សដោយការសរសេរនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្តារខៀន ៖ **ក្នុងនាមជារាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះយើងបើកដួងចិត្តរបស់យើង ហើយស្តាប់តាមព្រះបន្ទូល និងព្រះឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ស្តីអំពីយើង**

- តើអ្នកគិតថាការបើកដួងចិត្តរបស់យើងមានន័យយ៉ាងដូចម្តេច ?

- តើការបើកដួងចិត្តរបស់យើង រៀបចំយើងឲ្យស្តាប់តាមសំឡេងរបស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្តេច ?

- តើអ្នកធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីជួយអ្នកឲ្យបើកដួងចិត្តរបស់អ្នក ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបើកដួងចិត្តរបស់ពួកគេចំពោះឥទ្ធិពលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអំឡុងមេរៀននេះ ។ អ្នកអាចនឹងផ្ដល់យោបល់ឲ្យពួកគេសរសេរនូវចំណាប់អារម្មណ៍ និងការបំផុសគំនិតទាំងឡាយ ដែលពួកគេទទួលបានមកពីព្រះវិញ្ញាណ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣:២ ,៦ ឲ្យឮៗ ។ ពីមុនសិស្សអាន អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា នៅក្នុង ខ ៦ ឃ្លា « ថ្ងៃនៃសេចក្ដីក្រោធ » សំដៅទៅលើការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាគ្រាមួយដែលអ្នកទាំងឡាយណាដែលពុំប្រែចិត្តចំពោះអំពើបាបរបស់ពួកគេ នឹងរងទុក្ខចំពោះផលវិបាកទាំងឡាយនៃការជ្រើសរើសរបស់ពួកគេ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វី ដែលព្រះអម្ចាស់ បានប្រាប់ដល់ពួកទុច្ចរិត និងពួកបះបោរ ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។

> ### *តួនាទីរបស់សិស្សនៅក្នុងដំណើរការរៀនសូត្រ*
>
> ការរៀនសូត្រខាងវិញ្ញាណដោយបើកដួងចិត្ត តម្រូវឲ្យមាន ទាំងកិច្ចខិតខំ និងសិទ្ធិជ្រើសរើសរបស់អ្នករៀន ។ អែលឌើរ ដាវីឌ អេ បែដណា នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ បានពន្យល់ថា « អ្នករៀន ត្រូវអនុវត្តសិទ្ធិជ្រើសរើសដោយការធ្វើសកម្មភាពស្របទៅតាមគោលការណ៍ត្រឹមត្រូវដោយបើកដួងចិត្តរបស់គាត់ ចំពោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ– ហើយទទួលយកនូវការបង្រៀនរបស់ទ្រង់ អំណាចនៃការថ្លែងទីបន្ទាល់ និងសាក្សីបញ្ជាក់របស់ទ្រង់ » (Seek Learning by Faith »address to CES religious educators, Feb. ៣, ២០០៥], ៣, LDS.org

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣:៧–២១

ព្រះអម្ចាស់ព្រមានទាស់នឹងការស្វែងរកទីសម្គាល់ និងសេចក្ដីទុច្ចរិត

នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣:៦ សូមចង្អុលបង្ហាញនូវបញ្ហាដែលថា « ពួកដែលឥតជំនឿទប់មាត់របស់ពួកគេទុក » ។ សូមពន្យល់ថា នៅគ្រានេះ សមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួន បានឈប់ជឿទៅលើសេចក្ដីពិតពេញលេញនៃសាសនាចក្រ ហើយបាននិយាយជាសាធារណៈទាស់នឹង យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រដទៃទៀត (សូមមើល *History of the Church* ១:២១៦–១៧) ។ មនុស្សម្នាក់ដែលរិះគន់សាសនាចក្រខ្លាំងបំផុតជាងគេ គឺជាបុរសម្នាក់ដែលឈ្មោះថា អែសរ៉ា ប៊ូត ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវកថាកណ្ឌពីរដូចខាងក្រោម អំពីបទពិសោធន៍នានាដែលនាំអែសរ៉ា ប៊ូត ឲ្យចូលក្នុងសាសនាចក្រ ។

អែសរ៉ា ប៊ូត គឺជាអ្នកផ្សាយខាងមេតូឌីស នៅរដ្ឋ អូហៃអូ ។ គាត់បានចាប់អារម្មណ៍ទៅលើការស្ដារឡើងវិញនៅដើមឆ្នាំ ១៨៣១ បន្ទាប់ពីការអានព្រះគម្ពីរមរមន ។ គាត់បានធ្វើដំណើរទៅខឺតឡង់ ជាមួយយ៉ូហាន និង អាលីស ចនសុន ដើម្បីជួបនឹងព្យាការី ។ អ្នកស្រី ចនសុន បានរងទុក្ខនឹងរោគសន្លាក់ឆ្អឹង ដែលបណ្ដាលឲ្យមានការឈឺចាប់ ហើម និងរឹងដៃ ។ នៅពេលគាត់បានជួបនឹងយ៉ូសែប ស្ម៊ីធដំបូង គាត់ពុំអាចលើកដៃរបស់គាត់ដាក់លើក្បាលជិតពីរឆ្នាំ ។

> « អំឡុងពេលការសម្ភាសន៍ ការសន្ទនាបានបង្វែរទៅលើប្រធានបទអំពីអំណោយទានដ៏ហួសវិស័យ ដូចជាដែលត្រូវបានប្រគល់ឲ្យនៅក្នុងជំនាន់នៃពួកសាវក ។ មានម្នាក់បាននិយាយថា ‹ នេះជាអ្នកស្រី ចនសុន ដែលពិការដៃ តើព្រះបានប្រទានអំណាចអ្វីដល់មនុស្សលើផែនដីក្នុងពេលនេះដើម្បីព្យាបាលគាត់ ? › បន្តិចក្រោយមក នៅពេលការសន្ទនាបានបង្វែរទៅរកទិសដៅមួយទៀត [យ៉ូសែប] ស្ម៊ីធ បានក្រោកឡើង ហើយដើរកាត់បន្ទប់ ដឹកដៃអ្នកស្រី ចនសុន ហើយបានថ្លែងដោយឧឡារិក និងអស្ចារ្យថា ៖ ‹ ស្ត្រីអើយ នៅក្នុងព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ខ្ញុំបញ្ជាឲ្យអ្នកបានជាសះស្បើយ › រួចក៏បានចេញពីបន្ទប់ភ្លាមទៅ ។. . . អ្នកស្រី ចនសុន ក៏អាចលើកដៃរបស់គាត់បានដោយងាយស្រួល ហើយពេលគាត់ត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញនៅថ្ងៃស្អែកឡើង គាត់អាចធ្វើការបោកគក់ជុះលាងដោយគ្មានការលំបាក ឬឈឺចាប់អ្វីឡើយ » (នៅក្នុង *History of the Church*, ១:២១៥–១៦) ។

- តើអ្នកគិតថាអ្នកអាចមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា បើអ្នកបានឃើញអព្ភូតហេតុបែបនោះផ្ទាល់ភ្នែក ?

សូមពន្យល់ថា មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពី អែសរ៉ា ប៊ូត បានធ្វើជាសាក្សីនៃអភ្ភូតហេតុនេះ គាត់បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។

សូមសរសេរឃ្លាដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖*ទីសម្គាល់ និងសេចក្ដីជំនឿ ។*

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣:៧–៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់នូវអ្វី ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនអំពីទីសម្គាល់ និងសេចក្ដីជំនឿ ។

- តើយើងរៀនអ្វីខ្លះ ដកស្រង់ចេញអំពីខគម្ពីរទាំងនេះ អំពីទីសម្គាល់ និងសេចក្ដីជំនឿ ? (សិស្សអាចនឹងប្រាប់អំពីគោលការណ៍ផ្សេងៗ ប៉ុន្តែត្រូវប្រាកដថា គូសបញ្ជាក់អំពីសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **សេចក្ដីជំនឿពុំកើតមានបន្ទាប់ពីទីសម្គាល់នោះទេ ។** សូមសរសេរសេចក្ដីពិតនេះនៅលើក្ដារខៀន នៅពីខាងក្រោម*ទីសម្គាល់ និង សេចក្ដីជំនឿ)* ។

- តើគំរូមួយចំនួននៅក្នុងបទគម្ពីរអំពីមនុស្ស ដែលធ្វើជាសាក្សីពីទីសម្គាល់ ឬអព្ភូហេតុអស្ចារ្យ ប៉ុន្តែពុំបង្ហាញពីសេចក្ដីជំនឿ និងសេចក្ដីសុចរិតយូរអង្វែង មានអ្វីខ្លះ ? (ឧទាហរណ៍អាចរួមមានទាំងកូនចៅនៃអ៊ីស្រាអែល [សូមមើល ជនគណនា ១៤:២២–២៣] និងលេមិន និងលេមយួល [សូមមើល នីហ្វៃទី ១ ១៧:៤៣–៤៥]) ។

សូមពន្យល់ថា អែសរ៉ា ប៊ូត គឺជាគំរូនៃមនុស្សម្នាក់ដែលពឹងផ្អែកទៅលើទីសម្គាល់ជាជាងសេចក្ដីជំនឿ ។ បន្ទាប់ពីគាត់បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក គាត់បានទទួលបព្វជិតភាព ហើយត្រូវបានបញ្ជូនឲ្យទៅបេសកកម្មមួយនៅរដ្ឋ មិសសួរី ។ ប៊ូត បានចាប់ផ្ដើមបេសកកម្មរបស់គាត់ដោយការរំពឹងទុកដ៏អស្ចារ្យ ដោយស្មានថា គាត់នឹងអាចផ្លាស់ប្រែមនុស្សឲ្យបានច្រើន តាមរយៈដោយបង្ហាញពីទីសម្គាល់ និងអព្ភូតហេតុ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ បន្ទាប់ពីការផ្សាយដំណឹងល្អបានមួយរយៈពេលខ្លីមក ហើយពុំ

បានឃើញលទ្ធផលដូចដែលគាត់បានស្មានទុក នោះ ប៊ូត « បានងាកចេញ » ហើយបានក្បត់សាសនា (សូមមើល *History of the Church* ១:២១៦) ។ ព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានធ្វើការសង្កេតដូចខាងក្រោមអំពី អែសរ៉ា ប៊ូត ៖

« នៅពេលគាត់បានរៀនដឹងដោយពិតថា សេចក្ដីជំនឿ ការបន្ទាបខ្លួន ការអត់ធ្មត់ និងការលំបាក ត្រូវកើតមានពីមុនទទួលបានពរជ័យ ហើយថាព្រះនឹងនាំឲ្យមនុស្សរាបសា មុននឹងទ្រង់តម្កើងគេឡើង និងថា ‹ ព្រះអង្គសង្គ្រោះប្រទានអំណាចដល់គាត់ដើម្បីវាយមនុស្ស ហើយធ្វើឲ្យពួកគេជឿ › ជំនួសវិញ . . . នោះគាត់បានខកចិត្ត » (នៅក្នុង *History of the Church* ១:២១៦) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣:១០–១២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលសេចក្ដីពិតបន្ថែមអំពីទីសម្គាល់ និងសេចក្ដីជំនឿ ។

- ស្របតាម ខ ១០ តើទីសម្គាល់កើតមានយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សូមជួយសិស្សប្រាប់អំពីសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **ទីសម្គាល់កើតមានដោយសារសេចក្ដីជំនឿ ស្របតាមព្រះទ័យរបស់ព្រះ ។** សូមបន្ថែមសេចក្ដីពិតនេះទៅលើក្ដារខៀន នៅខាងក្រោម *ទីសម្គាល់ និងសេចក្ដីជំនឿ*) ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា យើងទទួលទីសម្គាល់បន្ទាប់ពីយើងបានអនុវត្តសេចក្ដីជំនឿ ?

- ស្របតាម ខ ១២ តើហេតុផលត្រឹមត្រូវដើម្បីស្វែងរកទីសម្គាល់មានអ្វីខ្លះ ? (« សម្រាប់មនុស្សសេចក្ដីល្អដល់មនុស្សចំពោះសិរីល្អរបស់ [ព្រះ]– មានន័យថា ដើម្បីជួយអ្នកដទៃ និងពន្លឿនកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ទីសម្គាល់ និងការអស្ចារ្យទាំងឡាយ ពុំបង្ហាញឲ្យឃើញថាអស្ចារ្យជានិច្ចនោះឡើយ ។ ជាញឹកញាប់ យើងអាចនឹងទទួលទីសម្គាល់មួយ ឬសាក្សីមួយអំពីសេចក្ដីពិតពេញលេញនៃដំណឹងល្អតាមរបៀបដ៏ស្ងប់ស្ងាត់ និងផ្ទាល់ខ្លួនមួយ នៅពេលយើងអនុវត្តសេចក្ដីជំនឿរបស់យើង ។

- តើយើងអាចអនុវត្តសេចក្ដីជំនឿដើម្បីទទួលបានសាក្សីមួយនៃដំណឹងល្អបានយ៉ាងដូចម្ដេច ? (អ្នកអាចនឹងចង់កត់ត្រាចម្លើយរបស់សិស្សនៅលើក្ដារខៀន ។ ចម្លើយអាចរួមមានទាំងសកម្មភាពដូចជា ការអធិស្ឋាន ការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ការតមអាហារ ការផ្ដល់ការបម្រើ និងការរស់នៅតាមគោលការណ៍ នៃដំណឹងល្អ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ពួកគេជាមួយនឹងការទទួលសាក្សីមួយអំពីសេចក្ដីពិតពេញលេញនៃដំណឹងល្អ ដោយការអនុវត្តសេចក្ដីជំនឿតាមរបៀបមួយនៃរបៀបទាំងនេះ ។

សូមរំឭកសិស្សថា បន្ថែមពីលើការស្វែងរកទីសម្គាល់ នោះសមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួននៅរដ្ឋ អូហៃអូ ក៏បាន « បែរចេញពី [បទ] បញ្ញត្តិទាំងឡាយ » (គ. និង ស. ៦៣:១៣) ហើយបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបធ្ងន់ធ្ងរ ។ សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣:១៤–១៩ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ ហើយប្រាប់អំពីអំពើបាបមួយចំនួនដែលសមាជិកសាសនាចក្របានប្រព្រឹត្ត ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ (អ្នកអាចពន្យល់ថា ពួកកំផិត គឺជាមនុស្សដែលចូលរួមក្នុងអំពើបាបខាងផ្លូវភេទ ។ ពួកមន្តអាគម គឺជាមនុស្សម្នាក់ដែលចូលរួមនៅក្នុងសកម្មភាព ដែលអញ្ជើញឥទ្ធិពលនៃវិញ្ញាណអាក្រក់ឲ្យមក) ។

- សូមកត់សម្គាល់អំពីការព្រមានរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីដំរេកសម្រើបនៅក្នុង ខ ១៦ ។ តើវាមានន័យយ៉ាងណា ដែលក្រឡេកឃើញស្ត្រី ហើយមានដំរេកសម្រើប ? (ដំរេកសម្រើប មានន័យថា « ការមានបំណងប្រាថ្នាដោយពុំត្រឹមត្រូវដ៏ខ្លាំងចំពោះអ្វីមួយ » ឬ នរណាម្នាក់ [Guide to the Scriptures] « ដំរេកសម្រើប » scriptures.lds.org] ។ ការមើលទៅនរណាម្នាក់ដោយមានដំរេកសម្រើប មានន័យថាមើលទៅរូបកាយរបស់នរណាម្នាក់ដោយពុំត្រឹមត្រូវ ឬតាមវិធីមួយដែលដាស់អារម្មណ៍ខាងផ្លូវភេទ ។ ការណ៍នេះជាប់ទាក់ទងនឹងការមើលការណ៍ភាពអាសគ្រាម) ។

- តើមានគោលការណ៍អ្វីខ្លះដែលអ្នកមើលឃើញនៅក្នុងការព្រមានរបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅក្នុង ខ ១៦ ? (សិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងមើលទៅនរណាម្នាក់ដោយដំរេកសម្រើប នោះយើងនឹងគ្មានព្រះវិញ្ញាណ ហើយយើងបដិសេធសេចក្ដីជំនឿ** ។ អ្នកអាចឲ្យយោបល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំពាក្យ ដែលបង្រៀនអំពីគោលការណ៍នេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ) ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា ការមានដំរេកសម្រើបចំពោះនរណាម្នាក់ បណ្ដាលឲ្យមនុស្សម្នាក់នោះបាត់បង់ព្រះវិញ្ញាណយ៉ាងដូច្នេះ ?

- តើយើងអាចយកឈ្នះលើការល្បួងដំរេកសម្រើបចំពោះអ្នកដទៃយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ជាចំណែកនៃការពិភាក្សាអំពីការចៀសវាងពីដំរេកសម្រើប អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាននូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយអែលឌើរ ជែហ្វ្រី អ័រ ហូឡិន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

« សំខាន់បំផុតនោះ ចាប់ផ្ដើមដោយការញែកខ្លួនអ្នកចេញពីមនុស្ស សម្ភារ និងស្ថានភាពនានាដែលនឹងគ្រោះថ្នាក់ដល់អ្នក ។. . .

« . . . ប្រសិនបើឃើញកម្មវិធីទូរទស្សន៍មិនត្រឹមត្រូវនោះសូមបិទវា ។ ប្រសិនបើខ្សែភាពយន្តពុំស្អាតស្អំទេ នោះសូមដើរចេញ ។ ប្រសិនបើទំនាក់ទំនងមិនត្រឹមត្រូវកើតមានឡើង សូមបញ្ចប់ទំនាក់ទំនងនោះ ។ យ៉ាងហោចណាស់នៅគ្រាដំបូងឡើយ ឥទ្ធិពលទាំងនេះអាចនឹងមិនអាក្រក់ខ្លាំងទេ ប៉ុន្តែវាអាចនឹងធ្វើឲ្យរក់រឹងដល់ការវិនិច្ឆ័យរបស់យើង ធ្វើឲ្យជីវភាពខាងវិញ្ញាណរបស់យើងស្រអាប់ ហើយដឹកនាំទៅរកអ្វីមួយដែលអាចនឹងអាក្រក់ ។. . .

« . . .សូមជំនួសគំនិតតម្រេកសម្រើបដោយរូបភាពនៃក្ដីសង្ឃឹម និងអានុស្សាវរីយ៍ប្រកបដោយក្ដីអំណរ រូបភាពនៃទឹកមុខរបស់អ្នកទាំងឡាយដែលអ្នកស្រឡាញ់ ថាអ្វីៗទាំងនោះនឹងត្រូវបំផ្លាញបង់ ប្រសិនបើអ្នកបណ្ដែតបណ្ដោយខ្លួនតាមតណ្ហាបែបនេះ ។. . . មិនថាអ្នកមានគំនិតអ្វីនោះទេ សូមប្រាកដថា វាស្វាគមន៍មកក្នុងចិត្តរបស់អ្នកដោយការអញ្ជើញតែប៉ុណ្ណោះ ។. . .

« សូមបណ្ដុះវាឡើង និងនៅកន្លែងដែលមានព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់ ។ សូមប្រាកដថាគេហដ្ឋាន ឬផ្ទះជួលរបស់អ្នកផ្ទាល់មាននូវប្រភេទនៃតន្ត្រី សិល្បៈ និងអក្សរសាស្ត្រដែលរក្សាការពារអ្នកនៅទីនោះ » Place No More for the Enemy of My Soul » *Ensign* ឬ *Liahona*, ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១០ ទំព័រ ៤៥, ៤៦) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញទៅគោលការណ៍ទីមួយដែលអ្នកសរសេរនៅលើក្ដារខៀន នៅពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន ៖ **ក្នុងនាមជារាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ យើងត្រូវបើកដួងចិត្តរបស់យើង និងស្ដាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ និងព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ចំពោះយើង ។** សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតថា តើដួងចិត្តរបស់ពួកគេបើកចំហរចំពោះការបំផុសគំនិត ឬចំណាប់អារម្មណ៍អំឡុងការសិក្សាអំពីព្រះគម្ពីរនាថ្ងៃនេះរបស់ពួកគេដែរឬទេ ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេធ្វើសកម្មភាពតាមការបំផុសគំនិត និងចំណាប់អារម្មណ៍ដែលពួកគេបានទទួលមកពីព្រះអម្ចាស់ ហើយថ្លែងទីបន្ទាល់ថា នៅពេលពួកគេធ្វើដូច្នោះ នោះពួកគេនឹងក្លាយជារាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

មេរៀនទី ៦៨

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣:២២–៦៦

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ៣០ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៣១ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣ ។ មេរៀននេះបានគ្រប់ដណ្ដប់ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣:២២–៦៦ ដែលព្រះអម្ចាស់សន្យាថាប្រទានពរជ័យដល់ពួកបរិសុទ្ធ ដែលស្មោះត្រង់នៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ ព្រមានពីគ្រោះថ្នាក់នៃភាពឆ្មើងឆ្មៃ និងជាស់តឿនដល់ពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ឲ្យចងចាំភាពពិសិដ្ឋនៃព្រះនាមរបស់ទ្រង់ ហើយនិយាយដោយការគោរពអំពីរឿងពិសិដ្ឋទាំងឡាយ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣:២២–៥៤

ព្រះអម្ចាស់សន្យាប្រទានពរជ័យដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ

ពីមុនថ្នាក់រៀន សូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *ហេតុអ្វីក៏មនុស្សមួយចំនួនមានក្ដីបារម្ភអំពីការរស់នៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ ?*

នៅពេលចាប់ផ្ដើមមេរៀន សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិភាក្សាអំពីសំណួរនេះ រួមគ្នាឬជាគូៗ ។

សូមពន្យល់ថានៅក្នុងវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលអំពីការបំផ្លិចបំផ្លាញ ដែលនឹងកើតមានមកលើពួកទុច្ចរិតនៅថ្ងៃចុងក្រោយ ប៉ុន្ដែទ្រង់ក៏បានធ្វើការសន្យាដ៏មានអានុភាពផងដែរចំពោះពួកបរិសុទ្ធ ។ បន្ថែមពីលើនោះ ទ្រង់បានដឹកនាំពួកបរិសុទ្ធនៅជំនាន់នោះឲ្យទិញដី នៅរដ្ឋ មិសសួរី ដើម្បីស្ថាបនាក្រុងស៊ីយ៉ូន ដែលទ្រង់បានសន្យាថាវានឹងក្លាយជាកន្លែងនៃការជ្រកកោន (សូមមើល គ. និង ស. ៤៥:៦៦–៦៩) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យរៀនអំពីការព្យាករណ៍ទាំងឡាយនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣ សូមបង្កើតជាតារាងមួយដែលមាននូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម។ សូមចាត់សិស្សឲ្យធ្វើការជាគូៗ ។ សូមឲ្យពួកគេកំណត់ថាតើសេចក្ដីថ្លែងការណ៍និមួយៗ ពិត ឬខុស តាមរយៈការស្រាវជ្រាវរកសេចក្ដីយោងបទគម្ពីរដែលទាក់ទង ។ អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ឲ្យសិស្សគូសចំណាំនៅក្នុងបទគម្ពីរនូវសេចក្ដីពិតដែលពួកគេបានរៀន នៅពេលពួកគេបំពេញក្នុងតារាងនេះ ។

____១. អំឡុងសង្គ្រាមនៅថ្ងៃចុងក្រោយ មនុស្សទុច្ចរិតនឹងបំផ្លាញគ្នាទៅវិញទៅមក ។ (សូមមើល គ. និង ស. ៦៣:៣២–៣៣) ។

____២. ពួកបរិសុទ្ធសុចរិត នឹងចៀសផុតពីការបំផ្លិចបំផ្លាញទាំងអស់នៃថ្ងៃចុងក្រោយដោយងាយ ។ (សូមមើល គ. និង ស. ៦៣:៣៤) ។

____៣. នៅពេលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយាងមកម្ដងទៀត ទ្រង់នឹងបំផ្លាញមនុស្សទុច្ចរិតទាំងអស់ ដែលមាននៅលើផែនដី ។ (សូមមើល គ. និង ស. ៦៣:៣៤) ។

____៤. អ្នកទាំងឡាយដែលស្មោះត្រង់ នឹងយកឈ្នះលើឧបសគ្គទាំងអស់នៃជីវិតនេះនៅទីបំផុត ។ (សូមមើល គ. និង ស. ៦៣:៤៧–៤៨) ។

____៥. មនុស្សសុចរិត ដែលស្លាប់មុនការយាងមកជាលើកទីពីរ នឹងត្រូវបានរស់ឡើងវិញ នៅពេលព្រះអង្គសង្គ្រោះយាងមកលើផែនដី ។ (សូមមើល គ. និង ស. ៦៣:៤៩) ។

____៦. មនុស្សសុចរិត ដែលកំពុងរស់នៅលើផែនដីនៅគ្រានៃការយាងមកជាលើកទីពីរនឹងពុំស្លាប់ឡើយ ។ (សូមមើល គ. និង ស. ៦៣:៥០–៥១) ។

ប្រើប្រាស់កម្មវិធីសិក្សា

នៅពេលអ្នករៀបចំមេរៀនមួយ សូមមើលកម្មវិធីសិក្សាប្រកបដោយការអធិស្ឋាន ព្រមជាមួយនឹងការសិក្សារបស់អ្នកអំពីបណ្ដុំខគម្ពីរ ។ សូមស្វែងរកការដឹកនាំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីជួយអ្នកសម្របមេរៀននេះទៅតាមតម្រូវការសិស្សរបស់អ្នក ។ អាស្រ័យទៅលើតម្រូវការ និងស្ថានភាពនៃសិស្សរបស់អ្នក អ្នកអាចជ្រើសរើសដើម្បីធ្វើតាមយោបល់កម្មវិធីសិក្សាទាំងអស់ ឬផ្នែកៗ សម្រាប់បន្ទុំខគម្ពីរ ឬសម្របគំនិតការបង្រៀនដែលបានផ្ដល់យោបល់ ។

បន្ទាប់ពីសិស្សបានបំពេញតារាងរួចហើយ សូមឲ្យពួកគេរៀបរាប់អំពីចម្លើយរបស់ពួកគេចំពោះសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ពីរដំបូង ។ (សេចក្ដីថ្លែងការណ៍ទីមួយ គឺពិត ហើយសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ទីពីរ គឺខុស) ។ សូមពិភាក្សាចម្លើយរបស់ពួកគេ ដោយសុំឲ្យពួកគេរំពឹករវគ្គបទគម្ពីរ ដែលបានរៀបរាប់បន្ទាប់ពីសេចក្ដីថ្លែងការណ៍និមួយៗ ។ នៅពេលសិស្សពិភាក្សាអំពីចម្លើយរបស់ពួកគេចំពោះសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ទីពីរ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានអំពីការពន្យល់ដូចខាងក្រោម ដោយព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ៖

« វាគឺជាគំនិតខុសឆ្គងមួយ ដែលពួកបរិសុទ្ធនឹងចៀសផុតពីការជំនុំជម្រះ ខណៈដែលពួកទុច្ចរិតរងទុក្ខ ដ្បិតគ្រប់សាច់ឈាមគឺស្ថិតនៅក្រោមការរងទុក្ខ ហើយ ‹ ពួកបរិសុទ្ធនឹងពិបាកចៀសផុតណាស់ › . . . ពួកសុចរិតជាច្រើន នឹងក្លាយជាជនរងគ្រោះនឹងជំងឺ គ្រោះចង្រៃ ជាដើម ដោយសារតែមូលហេតុនៃភាពទន់ខ្សោយខាងសាច់ឈាម តែនឹងត្រូវបានសង្គ្រោះនៅក្នុងនគរនៃព្រះ » (នៅក្នុង *History of the Church* ៤:១១; សូមមើលផងដែរ *Journals, Volume ១: ១៨៣២–១៨៣៩* វ៉ុលទី ១ នៃ Journals series of *The Joseph Smith Papers* ឆ្នាំ ២០០៨], ទំព័រ ៣៥២–៥៣) ។

- តើហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា វាសំខាន់ដើម្បីដឹងថា មនុស្សសុចរិត នឹងមិនត្រូវបានចៀសផុតពីការសាកល្បងទាំងអស់នៃថ្ងៃចុងក្រោយដូច្នេះ ?

សូមសួររកចម្លើយពីសិស្សចំពោះសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ ៣–៦ នៅលើតារាង ។ (សេចក្ដីថ្លែងការណ៍ទី ៣–៥ គឺជាការពិត ហើយសេចក្ដីថ្លែងការទី ៦ គឺខុស) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣:៤៧–៤៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការសន្យាមកពីព្រះអម្ចាស់ ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យពិចារណាអំពីរបៀបបង្ហាញពីការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងខគម្ពីរនេះជាសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ « បើសិន–នោះ » ។

- តើអ្នកនឹងថ្លែងអំពីការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងខគម្ពីរនេះ ជាសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ « បើសិន–នោះ » យ៉ាងដូចម្ដេច ? (សិស្សគួរតែបង្ហាញថា**បើយើងស្មោះត្រង់ ហើយស៊ូទ្រាំ នោះពួកយើងនឹងយកឈ្នះលើលោកិយ** ។ សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។
- តើព្រះអម្ចាស់អាចជួយយើង « យកឈ្នះលោកិយ » នៅក្នុងជីវិតរស់នៅប្រចាំថ្ងៃរបស់យើងតាមវិធីណា ?
- តើព្រះអម្ចាស់អាចជួយយើង « យកឈ្នះលោកិយ » បន្ទាប់ពីយើងស្លាប់ទៅតាមវិធីណា ?

ដើម្បីគូសបញ្ជាក់អំពីពរជ័យដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដែលយើងអាចទទួល ដែលនឹងជួយយើងយកឈ្នះលើលោកិយ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣:៤៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពរជ័យទាំងឡាយ ដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាដល់ពួកសុចរិត ។

អ្នកអាចនឹងចង់ចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីពរជ័យទាំងឡាយ ដែលយើងនឹងទទួលបាន នៅក្នុងជីវិតនេះ និងជីវិតបន្ទាប់ បើយើងស្មោះត្រង់ និងកាន់ខ្ជាប់ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣:៥៥–៥៦

ព្រះអម្ចាស់សម្ដែងនូវការពុំសព្វព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ចំពោះអំនួតរបស់ ស៊ីឌនី រិកដុន

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានឧទាហរណ៍ដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ។ បន្ទាប់ពីសិស្សអានឧទាហរណ៍និមួយៗដូចខាងក្រោមហើយ សូមផ្អាកមួយភ្លែត ហើយសួរដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យពន្យល់ពីរបៀបដែលមនុស្សម្នាក់ អាចនឹងត្រូវល្បួងឲ្យឆ្លើយតបដោយអំនួត ឬឆ្មើងឆ្មៃនៅក្នុងស្ថានភាពនោះ ។

១. អ្នកត្រូវបានអញ្ជើញឲ្យថ្លែងទីបន្ទាល់របស់អ្នកនៅមុខយុវវ័យដទៃទៀតជាច្រើនក្នុងសន្និសីទយុវវ័យដ៏ធំមួយ ។

២. បុគ្គលមួយចំនួនក្នុងក្រុមរបស់អ្នក ឬថ្នាក់យុវនារីមួយ បានអរគុណទាំងអំពីសកម្មភាពទាំងឡាយដែលអ្នកបានជួយរៀបផែនការ ។

៣. អ្នកជាអ្នកច្រៀងដ៏មានទេពកោសល្យ ហើយអ្នកត្រូវបានសុំឲ្យច្រៀងចម្រៀងមួយក្នុងម៉ោងសាក្រាម៉ង់ ។

សូមពន្យល់ថា ស៊ីឌនី រិកដុន បានទទួលកិច្ចការសំខាន់មួយ មកពីព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែបានឆ្លើយតបដោយអំនួត ។ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាគាត់ឲ្យសរសេរ « ការពិពណ៌នាអំពីទឹកដីនៃស៊ីយ៉ូន ហើយនឹងសេចក្ដីថ្លែងការណ៍មួយអំពីព្រះទ័យនៃព្រះ ដូចដែលត្រូវបានធ្វើឲ្យគាត់ដឹងដោយព្រះវិញ្ញាណ » (គ. និង ស. ៥៨:៥០) ។ ការពិពណ៌នាជាលាយលក្ខណ៍អក្សរនេះ នឹងជួយពួកបរិសុទ្ធដែលរស់នៅឆ្ងាយពី អ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋមិសសួរី ដឹងថាទឹកដីនោះវាមានលក្ខណៈដូចម្ដេច (ជំនាន់នោះពុំមានរូបថតទេ) ។ វាក៏នឹងជួយបំផុសគំនិតដល់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យបរិច្ចាគប្រាក់សម្រាប់ការទិញដីផងដែរ (សូមមើល គ. និង ស. ៥៨:៥១) ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣:៥៥–៥៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលភស្តុតាងដែលស៊ីឌនី រិកដុន ត្រូវបានរងឥទ្ធិពលដោយអំនួត ពេលគាត់បានបំពេញកិច្ចការរបស់គាត់ដើម្បីសរសេរពិពណ៌នាអំពីក្រុងស៊ីយ៉ូននោះ ។

- តើភស្តុតាងនៃអំនួតដែលអ្នកបានកត់សម្គាល់មានអ្វីខ្លះ ? (សិស្សគួរតែចង្អុលបង្ហាញថា ស៊ីឌនី « ក្នុងចិត្តបានលើកខ្លួនគាត់ឡើង ហើយពុំទទួលយកការប្រឹក្សា ») ។

- តើលទ្ធផលនៃអំនួតរបស់ស៊ីឌនីមានអ្វីខ្លះ ? (គាត់បានសោកសៅក្នុងវិញ្ញាណ ហើយព្រះអម្ចាស់ពុំទទួលយកការសរសេររបស់គាត់ទេ) ។ អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា ការសោកសៅក្នុងវិញ្ញាណមានន័យថា រស់នៅក្នុងរបៀបមួយដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដកចេញពីយើង) ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពី ខ ៥៥ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួរប្រាប់នូវសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **វិញ្ញាណ ត្រូវបានសោកសៅ បើយើងមានអំនួតក្នុងការធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។** សូមសរសេរសេចក្ដីពិតនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់អានឲ្យឮៗ នូវឧទាហរណ៍ខាងលើនិមួយៗម្ដងទៀត ។ បន្ទាប់ពីឧទាហរណ៍និមួយៗបានអានរួចហើយ សូមផ្អាកបន្តិច ហើយសួរដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យពន្យល់អំពីរបៀបដែលមនុស្សម្នាក់អាចនឹងចូលទៅក្នុងស្ថានភាពនោះដោយភាពរាបសា ជាជាងដោយអំនួត ។ បន្ទាប់ពីការពិភាក្សា សូមចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឱកាសដល់ស៊ីឌនី រិកដុន ឲ្យសរសេរពិពណ៌នាអំពីក្រុងស៊ីយ៉ូនមួយផ្សេងទៀត (សូមមើល គ. និង ស. ៦៣:៥៦) ។ ស៊ីឌនី បានប្រែចិត្ត ហើយសរសេរការពិពណ៌នាមួយទៀតអំពីទឹកដីស៊ីយ៉ូន ដែលត្រូវបានទទួលយកចំពោះព្រះអម្ចាស់ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣:៥៧–៦៦

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ណែនាំដល់ពួកអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ឲ្យចាំនូវភាពពិសិដ្ឋនៃព្រះនាមទ្រង់ ហើយថ្លែងដោយគារវភាពអំពីរឿងពិសិដ្ឋទាំងអស់

សូមអាន ឬសង្ខេបនូវដំណើររឿងដូចខាងក្រោមដកស្រង់ ចេញមកពីជីវិតរបស់ប្រធាន ស្ពែនសឺរ ដបុលយូ឴ ឃឹមបឹល ។ សូមឲ្យសិស្សស្ដាប់រកអ្វីដែលធ្វើឲ្យពួកគេចាប់អារម្មណ៍ ។

« នៅមន្ទីរពេទ្យ សន្ត ម៉ាក នៅទីក្រុង សលត៍ លេក [ប្រធាន ស្ពែនសឺរ ដបុលយូ ឃឹមបឹល] ត្រូវបានដាក់ថ្នាំឲ្យសន្លប់ឈឹង ហើយធ្វើការវះកាត់ រួចហើយដាក់គ្រែរុញត្រឡប់មកបន្ទប់របស់លោកវិញ ។ ដោយសារនៅត្រូវជាតិថ្នាំសន្លប់នៅឡើយ លោក ស្ពែនសឺរ បានដឹងថាគ្រែរុញរបស់គាត់បានឈប់នៅជិតនឹងជណ្ដើរយោង ហើយបានស្ដាប់ឮពេទ្យ ខឹងនឹងអ្វីមួយ ដែលបានថ្លែងព្រះនាម របស់ព្រះអម្ចាស់ដោយមិនគោរព ។ ដោយដឹងខ្លួនខ្លះៗ នោះលោកបានសូមអង្វរដោយសំឡេងខំប្រឹងថា ៖ ‹ ខ្ញុំសូមអង្វរកុំនិយាយដូច្នោះឡើយ ។ ខ្ញុំស្រឡាញ់ទ្រង់លើសអ្វីៗទាំងអស់ក្នុងលោកនេះ ។ សូមអង្វរ › ។ រួចក៏មានភាពស្ងាត់ស្ងៀមជ្រងំទៅវិញ ។ បន្ទាប់មកពេទ្យបានតបដោយទន់ភ្លន់វិញថា ៖ ‹ ខ្ញុំពុំគួរនិយាយដូចនោះទេ ។ ខ្ញុំសុំទោស › » (Edward L. Kimball and Andrew E. Kimball Jr. *Spencer W. Kimball: Twelfth President of The Church of Jesus Christ of Latter–day Saints* [ឆ្នាំ ១៩៧៧], ទំព័រ ២៦៤) ។

- តើដំណើររឿងនេះធ្វើឲ្យអ្នកចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងដូចម្ដេចដែរ ?

- តើការគោរពចំពោះព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់របស់ប្រធាន ឃឹមបឹល ខុសពីរបៀបដែលមនុស្សជាច្រើននៅក្នុងពិភពលោកសព្វថ្ងៃប្រើព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអានឮៗនូវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣:៥៨–៦៤ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពាក្យ និងឃ្លាដែលជួយពួកគេយល់អំពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់ សព្វព្រះទ័យឲ្យយើងប្រើព្រះនាមទ្រង់ និងរបៀបដែលទ្រង់ចង់ឲ្យយើងនិយាយអំពីរឿងពិសិដ្ឋទាំងអស់ ។

- តើអ្នករកឃើញអ្វីខ្លះ អំពីរបៀបដែលយើងត្រូវប្រើព្រះនាមរបស់ព្រះនោះ ? (នៅពេលសិស្សប្រាប់ពាក្យ និងឃ្លាមកពី ខ ៦៤ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យសង្ខេបនូវផ្នែកដំបូងនៃខគម្ពីរ ។ ពួកគេគួរតែបង្ហាញអំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះនាមរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺពិសិដ្ឋ ហើយត្រូវតែថ្លែងដោយយកចិត្តទុកដាក់ ។** សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យធ្វើជាស្មៀននៅលើក្ដារខៀន ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ប្រាប់អំពីស្ថានភាពមួយចំនួន ដែលយើងអាចនឹងប្រើព្រះនាមរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដោយត្រឹមត្រូវ ហើយឲ្យស្មៀនសរសេរស្ថានភាពទាំងនេះនៅលើក្ដារខៀន ។ សិស្សអាចនឹងប្រាប់ថា យើងប្រើព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះនៅក្នុងការអធិស្ឋាន ការឡើងនិយាយ ការថ្លែងទីបន្ទាល់ មេរៀននៃដំណឹងល្អ និងពិធីបរិសុទ្ធនៃបព្វជិតភាព ។ យើងក៏អាចនឹងថ្លែងអំពីព្រះអង្គសង្គ្រោះនៅក្នុងការសន្ទនាជារៀងរាល់ថ្ងៃរបស់យើងផងដែរ ប៉ុន្តែយើងគួរតែថ្លែងដោយគារវភាពបំផុត ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា យើងត្រូវប្រើព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះដោយគារវភាព ?
- តើ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣:៦២ បង្កើនការយល់ដឹងរបស់អ្នកអំពីអត្ថន័យដើម្បីយកព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាអសារឥតការយ៉ាងដូចម្ដេច ? តើខនេះអនុវត្តចំពោះពិធីបរិសុទ្ធបព្វជិតភាពយ៉ាងដូចម្ដេចដែរ ?
- នៅពេលយើងប្រើព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ តើយើងអាចធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីចាំថា វាពិសិដ្ឋ ហើយត្រូវតែថ្លែងដោយយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ថា សេចក្ដីពិតទាំងឡាយដែលអ្នកបានពិភាក្សា ពុំអនុវត្តត្រឹមតែចំពោះព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះប៉ុណ្ណោះទេ ។

- តើពាក្យ ឬប្រធានបទមួយចំនួនដទៃទៀត ដែល « មកពីស្ថានលើ » ហើយពិសិដ្ឋ មានអ្វីខ្លះ? តើយើងអាចប្រាកដថា យើងថ្លែងដោយ « យកចិត្តទុកដាក់ » យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ដាល្លិន អេក អូក នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

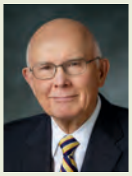

« គ្មានពាក្យណាដែលពិសិដ្ឋ ឬសំខាន់ នៅក្នុងភាសារបស់យើង ជាងព្រះនាមរបស់ព្រះ ជាព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនោះទេ » (Reverent and Clean » *Ensign* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៨៦, ទំព័រ ៥០) ។

- ហេតុអ្វីក៏ព្រះនាមរបស់ព្រះ ជាព្រះបិតា និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ពិសិដ្ឋចំពោះអ្នកដូច្នេះ ?

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីព្រះវរបិតាសួគ៌ និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយពន្យល់ពីមូលហេតុដែលព្រះនាមរបស់ទ្រង់ ពិសិដ្ឋចំពោះអ្នក ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីវិធីនានាដែលពួកគេអាចប្រើព្រះនាមរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទកាន់តែមានគារវភាព ហើយលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យធ្វើដូច្នោះ ។

មេរៀនទី ៦៩

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:១–១៩

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ២៧ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៣១ ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងពួកអែលឌើរមួយចំនួនបានត្រឡប់ទៅរដ្ឋ អូហៃអូ ថ្មីៗ ពីការធ្វើដំណើររបស់ពួកគាត់ដើម្បីឧទ្ទិសឆ្លងទឹកដី និងទីតាំងព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅស៊ីយ៉ូន ឬ អ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋមីសសួរី ។ អំឡុងពេលការធ្វើដំណើរទៅមករដ្ឋ មីសសួរី នោះមានពួកអែលឌើរមួយចំនួនបានទាស់គ្នា ហើយបានមានអារម្មណ៍នៃការទាស់ទែងគ្នា ប៉ុន្តែភាគច្រើនអាចផ្សះផ្សាគ្នាវិញបាន ។ នៅថ្ងៃទី ១១ ខែកញ្ញា ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈ ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤ ។ មេរៀននេះ គ្របដណ្ដប់ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:១–១៩ ដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលអំពី ព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ដើម្បីអភ័យទោសដល់ពួកអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ ។ ទ្រង់ក៏បានបញ្ជាដល់សមាជិកសាសនាចក្រឲ្យអភ័យទោសដល់គ្នាទៅវិញទៅមកផងដែរ ។

កំណត់ចំណាំ មេរៀនទី ៧០ ផ្ដល់នូវឱកាសមួយសម្រាប់សិស្សពីរនាក់ឡើងមកបង្រៀន ។ បើអ្នកពុំទាន់បានធ្វើដូច្នោះទេ អ្នកអាចនឹងជ្រើសរើសសិស្សពីរនាក់ក្នុងពេលឥឡូវនេះ ហើយផ្ដល់ច្បាប់ចម្លងផ្នែកនៃមេរៀនទី ៧០ ចាត់តាំងដល់ពួកគេ ដើម្បីពួកគេអាចត្រៀមខ្លួន ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:១–៧

ព្រះអម្ចាស់អះអាងនឹងពួកអែលឌើរអំពីព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ដើម្បីអភ័យទោស

មុនចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ សូមសរសេរសំណួរខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖

> *តើពេលណា ដែលអ្នកទទួលអារម្មណ៍ឈឺចាប់ដោយសារតែពាក្យសម្ដី ឬ ទង្វើនៃមនុស្សម្នាក់ទៀត ?*
>
> *តើអ្នកឆ្លើយតបនឹងស្ថានភាពនោះយ៉ាងដូចម្ដេច ?*

សូមចាប់ផ្ដើមដោយការអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាចំពោះសំណួរទាំងឡាយនៅលើក្ដារខៀន ។

សូមពន្យល់ថានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤ ព្រះអម្ចាស់បង្រៀនយើងអំពីរបៀបដើម្បីឆ្លើយតបនៅពេលអ្នកដទៃធ្វើឲ្យយើងឈឺចាប់ ។ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤ នៅថ្ងៃទី ១១ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៣១ ប្រហែលជាពីរសប្ដាហ៍បន្ទាប់ពីគាត់ និងក្រុមនៃពួកអែលឌើរ បានត្រឡប់ទៅរដ្ឋអូហៃអូ ពីអ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋមីសសួរី វិញ។ ពួកអែលឌើរទាំងនេះ និងសមាជិកសាសនាចក្រដទៃទៀត បានជួបនឹងការលំបាកដោយសារតែការមិនយល់ស្រប និងអារម្មណ៍ទាស់ទែងនៅក្នុងចំណោមសមាជិកក្រុមមួយចំនួន ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់ បានមានបន្ទូលថា « មានពួកអ្នកនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាដែលបានធ្វើបាន » (គ និង ស ៦៤:៣) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:១–៤ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលឃ្លាដែលពិពណ៌នាអំពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់ នឹងឆ្លើយតបចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលបានធ្វើបាប ។ អ្នកអាចឲ្យយោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំឃ្លាដែលពួកគេបានប្រាប់ ។

- តើព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថាទ្រង់នឹងឆ្លើយតបចំពោះសមាជិកនៃសាសនាចក្រដែលបានធ្វើបាបយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើការឆ្លើយតបទាំងនេះបង្រៀនអ្វីខ្លះអំពីព្រះអម្ចាស់ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែប្រាប់អំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះអម្ចាស់មានក្ដីមេត្តាករុណា ការអភ័យទោស ហើយប្រកបដោយព្រះគុណ ។** សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។
- ហេតុអ្វីក៏សេចក្ដីពិតនេះ សំខាន់ចំពោះសមាជិកនៃសាសនាចក្រដែលបានជួបនឹងការលំបាក ដោយសារតែការមិនយល់ស្រប និងអារម្មណ៍តានតឹងនោះ ? ហេតុអ្វីសេចក្ដីពិតអំពីព្រះអង្គសង្គ្រោះសំខាន់ចំពោះអ្នកដូច្នេះ ?

សូមពន្យល់ថា នៅគ្រានេះ សមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួន រួមទាំងពួកអែលឌើរមួយចំនួនដែលបានធ្វើដំណើរជាមួយនឹង យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានរិះគន់ដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:៥–៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វី ដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលអំពី យ៉ូសែបស្ម៊ីធ ។ ពីមុនសិស្សអាន សូមពន្យល់ថា ការស្វែងរកឱកាសដើម្បីទាស់នឹងនរណាម្នាក់ បានបង្ហាញនៅក្នុង ខ ៦ គឺជាការរកកំហុសចំពោះនរណាម្នាក់ ។

- តើព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលអ្វីខ្លះអំពីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ? (យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានកាន់កូនសោទាំងឡាយនៃនគររបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ មនុស្សខ្លះចាំចាប់កំហុសយ៉ូសែប) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:៧ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលអ្វីផ្សេងទៀតដែលព្រះអម្ចាស់បាន មានព្រះបន្ទូល អំពីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះចេញមកពីខនេះអំពីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ? (យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានធ្វើបាប ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់មានឆន្ទៈ ដើម្បីអភ័យទោសដល់លោក ។ ដើម្បីជួយសិស្សយល់វគ្គគម្ពីរនេះ អ្នកអាចនឹងចង់ចង្អុលបង្ហាញថា ក៏ដូចជាមនុស្ស ទាំងអស់ដែរ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ មានភាពទន់ខ្សោយ ហើយចាំបាច់ត្រូវស្វែងរកការអភ័យទោសចំពោះអំពើបាបរបស់លោក ពីព្រះអម្ចាស់ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ លោកពុំបានប្រព្រឹត្តកំហុស ធ្វើអំពើបាបធ្ងន់ធ្ងរនោះទេ) ។
- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះចេញមកពីខគម្ពីរនេះ អំពីអ្វីដែលយើងត្រូវធ្វើដើម្បីទទួលបានការអភ័យទោសពីព្រះអម្ចាស់ ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:៨–១៩

ព្រះអម្ចាស់ បញ្ជាពួកអ្នកបម្រើទ្រង់ឲ្យអភ័យទោសដល់គ្នាទៅវិញទៅមក

បើអាចធ្វើទៅបាន សូមបង្ហាញរូបពស់ពិសមួយ ដែលរស់នៅក្នុងតំបន់របស់អ្នក ឬរូបភាពនៃដំបៅមួយដែលបណ្ដាលមកពី ពស់ចឹក ។

- បន្ថែមពីលើអារម្មណ៍ឈឺចាប់ខាងរាងកាយ តើអារម្មណ៍អ្វីខ្លះដែលអ្នកគិតថា នឹងកើតមានចំពោះអ្នក បើអ្នកត្រូវបាន ពស់ពិសចឹកនោះ ?

សូមពន្យល់ថា មានអ្នកខ្លះនៅក្នុងស្ថានភាពនេះ អាច (១) ដេញតាមពស់ ហើយសម្លាប់វាដោយកំហឹង ឬភ័យខ្លាច ឬ (២) រកវិធីបន្សាបពិសចេញពីរូបកាយរបស់គាត់ភ្លាមៗ ។

- ទង្វើរទាំងពីរនេះ តើទង្វើមួយណាដែលអ្នកគិតថាមានភាពឆ្លាតវៃជាង ? ហេតុអ្វី ?

សូមពន្យល់ថា ជម្រើសរបស់មនុស្សម្នាក់ បន្ទាប់ពីពស់ពិសចឹក អាចប្រៀបធៀបនឹងជម្រើសរបស់យើង នៅពេលយើង មានអារម្មណ៍ឈឺចាប់ដោយសារពាក្យសម្ដី ឬទង្វើរបស់អ្នកដទៃ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដី សញ្ញា ៦៤:៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលផលវិបាកនានាដែលសិស្សរបស់ព្រះអម្ចាស់មួយចំនួនបានជួប ដោយសារតែពួកគេបដិសេធពុំអភ័យទោសដល់គ្នាទៅវិញទៅមក ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរៀបរាប់អំពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើគោលការណ៍អ្វីដែលយើងរៀនមកពី ខ ៨ នេះ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួរប្រាប់អំពីគោលការណ៍ ដូចខាងក្រោម ៖**នៅពេលយើងបដិសេធពុំអភ័យទោសដល់អ្នកដទៃ នោះគឺយើងនាំទុក្ខដាក់ខ្លួនឯង** ។ សូមពិចារណា អំពីការអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរគោលការណ៍នេះជាពាក្យរបស់គេផ្ទាល់នៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។
- តើមនុស្សម្នាក់អាចត្រូវរងទុក្ខ (ឬឈឺចាប់) ដោយការមិនអភ័យទោសដល់អ្នកដទៃយ៉ាងដូចម្ដេច ? តើការណ៍នេះ ដូចគ្នា នឹងលទ្ធផលនៃមនុស្សម្នាក់ដែលរត់ដេញតាមពស់ដែលទើបចឹកគាត់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យប្រាប់អំពីលទ្ធផល មួយទៀតនៃការមិនអភ័យទោសដល់ អ្នកដទៃ ។

- ស្របតាម ខ ៩ តើលទ្ធផលនៃការបដិសេធពុំអភ័យទោសដល់អ្នកដទៃមានអ្វីខ្លះ ? (**បើយើងពុំអភ័យទោសដល់អ្នកដទៃ នោះយើងឈរទទួលទោសនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់** ។ សូមសរសេរគោលលទ្ធិនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

ជាចំណែកនៃការពិភាក្សានេះ អ្នកអាចនឹងចង់សុំឲ្យសិស្សអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ដេវីឌ អ៊ី ស្វ៊ិនសិន នៃពួកចិតសិបនាក់ ៖

« វាអាចនឹងមានការលំបាកណាស់ដើម្បីអភ័យទោសដល់នរណាម្នាក់ចំពោះការអាក្រក់ដែលពួកគេបានធ្វើមកលើយើង ប៉ុន្តែនៅពេលយើងអភ័យទោស នោះយើងនឹងបើកផ្លូវឲ្យខ្លួនយើងឈានទៅកអនាគតកាន់តែល្អប្រសើរមួយ ។ នោះទង្វើនៃការធ្វើខុសឆ្គងរបស់អ្នកដទៃនឹងឈប់មានឥទ្ធិពលគ្រប់គ្រងលើផ្លូវនៃជីវិតរបស់យើងហើយ ។ នៅពេលយើងអភ័យទោសដល់អ្នកដទៃ វារំដោះយើងឲ្យមានសេរីភាព ដើម្បីជ្រើសរើសថាតើយើងនឹងរស់នៅក្នុងជីវិតរបស់យើងតាមរបៀបណា ។ ការអភ័យទោសមានន័យថា បញ្ហាកាលពីអតីតកាល ឈប់សម្រេចជោគវាសនារបស់យើងទៀតហើយ ហើយយើងអាចផ្ដោតទៅលើអនាគតកាលដោយក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះនៅក្នុងដួងចិត្តរបស់យើង » (« Forgiveness Will Change Bitterness to Love » *Ensign* ឬ *Liahona* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០០៣ ទំព័រ ១២) ។

ដើម្បីជួយសិស្សប្រាប់ ឬអនុវត្តបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីអភ័យទោសដល់មនុស្សទាំងអស់ សូមអាននូវឧទាហរណ៍ដូចខាងក្រោម ហើយសួរសំណួរដូចតទៅ ៖

១. យុវនារីម្នាក់ត្រូវបានឈឺចាប់ ហើយមានការខ្មាស់អៀនពេលដែលបានដឹងថាមិត្តរបស់នាងបាននិយាយដើមនាងត ៗគ្នា ។ ក្រោយមក មិត្តមួយចំនួនបានមកសុំទោស ប៉ុន្តែអ្នកដទៃទៀតពុំបានមកទេ ។ យុវនារីនោះបានអភ័យទោសដល់អ្នកដែលមកសុំទោស ប៉ុន្តែបានគុំគួននឹងអ្នកផ្សេងទៀត ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:១០–១១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យពួកគេគិតអំពីរបៀបដែលខគម្ពីរទាំងនេះទាក់ទងនឹងឧទាហរណ៍ដែលអ្នកបានអាន ។

- តើបទបញ្ញត្តិអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យនៅក្នុង ខ ១០ ? (សូមជួយសិស្សស្គាល់បទបញ្ញត្តិដូចខាងក្រោម ៖**ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាយើងឲ្យអភ័យទោសដល់មនុស្សទាំងអស់**) ។
- តើបទបញ្ញត្តិនេះទាក់ទងនឹងយុវនារីនៅក្នុងឧទាហរណ៍យ៉ាងដូចម្ដេច ? ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថាវាសំខាន់ដើម្បីអភ័យទោសមនុស្សទាំងអស់ មិនថាពួកគេមកសុំទោសចំពោះកំហុសរបស់ពួកគេឬអត់នោះ ?

២. យុវជនម្នាក់ ពុំគោរពបទបញ្ញត្តិមួយ ។ គាត់បានអធិស្ឋានសូមការអភ័យទោស ហើយពិភាក្សាបញ្ហាជាមួយនឹងប៊ីស្សពរបស់គាត់ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ បន្ទាប់ពីប៊ីស្សពបានអះអាងនឹងយុវជននោះថា គាត់បានប្រែចិត្តពេញលេញក៏យុវជននោះនៅបន្តមានអារម្មណ៍មិនសក្ដិសមដោយសារតែអំពើបាបពីអតីតកាលរបស់គាត់ ។

- តើបទបញ្ញត្តិនៃការអភ័យទោសដល់មនុស្សទាំងអស់ទាក់ទងនឹងយុវជនក្នុងឧទាហរណ៍នេះយ៉ាងដូចម្ដេច? ហេតុអ្វីក៏យើងត្រូវអភ័យទោសឲ្យខ្លួនឯង ?

៣. យុវនារីម្នាក់ មានអារម្មណ៍សោកសៅ ហើយមានការច្របូកច្របល់ ដោយសារតែទង្វើរបស់ឪពុកនាង ។ គាត់បានបោះបង់គ្រួសារចោល ។ ពីមុនគាត់ចាកចេញ គាត់កម្របង្ហាញសេចក្ដីស្រឡាញ់ដល់ក្រុមគ្រួសារ ឬមានចរិកឃោរឃៅជាញឹកញាប់ ។ នាងពុំយល់ថា ហេតុអ្វីក៏ឪពុកនាងមានទង្វើបែបនេះ ហើយនាងមានអារម្មណ៍ខឹងដល់គាត់ ។ នាងបានដឹងថា នាងគួរស្វែងរកការអភ័យទោសឲ្យឪពុក នាង ប៉ុន្តែនាងគិតថា នាងមិនអាចធ្វើបានទេ ។

- តើការទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង ខ ១១ អាចជួយយុវនារីនេះឲ្យអភ័យទោសដល់ឪពុករបស់នាងយ៉ាងដូចម្ដេច ? តើវាជួយយើងឲ្យទុកការជំនុំជម្រះដល់អ្នកទាំងឡាយដែលធ្វើឲ្យយើងឈឺចាប់ទៅលើព្រះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាថាតើមាននរណាម្នាក់ដែលពួកគេចាំបាច់ត្រូវអភ័យទោសឲ្យ ។ ដោយទទួលស្គាល់ថា ជួនកាលវាមានការលំបាកណាស់ដើម្បីអភ័យទោសដល់នរណាម្នាក់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោម ដោយប្រធាន ហ្គរដុន ប៊ី ហ៊ិងគ្លី ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់នូវអ្វីដែលពួកគេអាចធ្វើ បើពួកគេកំពុងមានការលំបាកក្នុងអភ័យទោសដល់នរណាម្នាក់ ។

« ខ្ញុំសូមអង្វរអ្នកឲ្យទូលសុំកម្លាំងមកពីព្រះអម្ចាស់ដើម្បីអភ័យទោស ។. . . វាប្រហែលជាពុំងាយស្រួលទេ ហើយវាអាចនឹងប្រហែលជាពុំកើតមានយ៉ាងឆាប់រហ័សផងដែរ ។ ប៉ុន្តែ បើអ្នកនឹងស្វែងរកវាដោយចិត្តស្មោះសរ ហើយបណ្ដុះវាឡើង នោះវា *នឹង* កើតមានឡើង » (« Of You It Is Required to Forgive » *Ensign* ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៩៩១ ទំព័រ ៥) ។

- តើប្រធាន ហ៊ិងគ្លី បានប្រឹក្សាដល់យើងឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ បើយើងកំពុងពុះពារក្នុងការអភ័យទោសដល់នរណាម្នាក់នោះ ? តើអ្នកគិតថាការអធិស្ឋានសុំកម្លាំងអាចជួយយើងឲ្យអភ័យទោសបានយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:១២–១៤ ដោយការពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនថា ជម្រើសរបស់យើងដើម្បីអភ័យទោសដល់អ្នកដទៃ ពុំរំដោះពួកគេពីការទទួលខុសត្រូវចំពោះទង្វើរបស់ពួកគេនោះទេ ។ ពួកគេនៅតែទទួលខុសត្រូវចំពោះព្រះអម្ចាស់ចំពោះកំហុសដែលពួកគេបានធ្វើ ។ នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:១៥–១៧ យើងមើលឃើញថា ព្រះអម្ចាស់បានអភ័យទោសដល់ពួកអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ពីរនាក់យ៉ាងជាក់ គឺ អ៊ីសាក មូលី និង អែតវឺត ប៉ាទ្រិច ដោយសារពួកគេបានប្រែចិត្តពីបាបរបស់ពួកគេ ។

សូមដាក់តាំងរូបភាពនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ សូមចង្អុលបង្ហាញទៅសេចក្ដីពិតទីមួយដែលអ្នកបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀននៅពីមុនមេរៀនថា ៖ **ព្រះអម្ចាស់មានក្ដីមេត្តាករុណា ការអភ័យទោស និងប្រកបដោយព្រះគុណ ។** សូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថា នៅពេលយើងអភ័យទោស នោះយើងកាន់តែប្រែក្លាយដូចជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីរបៀបដែលពួកគេអាចអនុវត្តតាមគោលការណ៍នៃការអភ័យទោសដែលពួកគេបានរៀននៅថ្ងៃនេះ ។ សូមផ្ដល់ពេលដល់ពួកគេឲ្យសរសេរអ្វីដែលពួកគេនឹងធ្វើដើម្បីអនុវត្តសេចក្ដីពិតទាំងនេះ ហើយកត់ត្រាចំណាប់អារម្មណ៍នានា ដែលពួកគេបានទទួល ។

មេរៀនទី ៧០

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:២០–៤៣

បុព្វកថា

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈ ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤ នៅថ្ងៃទី ១១ ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៣១ ។ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:២០–៤៣ មាននូវការបង្រៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីពលិកម្ម ដែលទ្រង់តម្រូវឲ្យពួកបរិសុទ្ធមាន និងអំពីការស្ថាបនាស៊ីយ៉ូននៅថ្ងៃចុងក្រោយ ។

កំណត់ចំណាំ ៖ មេរៀននេះ ផ្ដល់នូវឱកាសមួយសម្រាប់សិស្សពីរនាក់ឡើងមកបង្រៀន ។ សូមផ្ដល់ច្បាប់ចម្លងនៃឯកសារដល់សិស្សទាំងនេះជាមុន ដើម្បីពួកគេមានពេលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីត្រៀមខ្លួន ។ ជាជម្រើសមួយ អ្នកអាចនឹងសម្រេចចិត្តដើម្បីបង្រៀនមេរៀនទាំងមូលដោយខ្លួនអ្នក ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:២០–២៥

ព្រះអម្ចាស់បង្រៀនថា ទ្រង់តម្រូវចំពោះដួងចិត្តរបស់យើង

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីគ្រាដែលពួកគេបានធ្វើការលះបង់ដើម្បីធ្វើតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ (ដើម្បីឲ្យពួកគេគិត អ្នកអាចនឹងចែកចាយឧទាហរណ៍មួយ ដូចជាការឈប់ចូលរួមនៅក្នុងព្រឹត្តការណ៍កីឡា ឬសកម្មភាពស្រដៀងគ្នានេះនៅថ្ងៃឈប់សម្រាក) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ពិពណ៌នាអំពីបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ហើយចែកចាយពីរបៀបដែលពួកគេទទួល អារម្មណ៍ថា ពួកគេត្រូវបានប្រទានពរដែលបានធ្វើការលះបង់ទាំងនេះ ។

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងការសិក្សារបស់ពួកគេអំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:២០–៤៣ សិស្សនឹងរៀនបន្ថែមអំពីពលិកម្មដែលព្រះអម្ចាស់តម្រូវពីយើង ។ សូមបង្ហាញតារាងខាងក្រោមនេះ ។ (អ្នកអាចចម្លងតារាងនោះ នៅលើក្ដារខៀន មុនចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន) ។

	អ៊ីសាក មូលី (គ. និង ស. ៦៤:២០)	ហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស (គ. និង ស. ៦៤:២១)
ព្រះបញ្ញត្តិ		
ការឆ្លើយតប		
លទ្ធផល		

សូមពន្យល់ថា អ៊ីសាក មូលី ជាម្ចាស់ចម្ការដ៏ធំមួយនៅទីក្រុង ខឺតឡង់ រដ្ឋអូហៃអូ ។ គាត់បានអញ្ជើញសមាជិកសាសនាចក្រជាច្រើនដោយរីករាយ រួមទាំង យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង គ្រួសារគាត់ ឲ្យរស់នៅលើដីកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:២០ ឲ្យឮៗ ។ សូមសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ណែនាំដល់ អ៊ីសាក មូលី ឲ្យធ្វើជាមួយនឹងចម្ការរបស់គាត់ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បញ្ជាអ៊ីសាក មូលីឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ជាមួយនឹងចម្ការរបស់គាត់ ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរ *លក់ចម្ការរបស់គាត់* នៅក្នុងតារាងដើម្បីបង្ហាញពីបទបញ្ញត្តិដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានដល់ អ៊ីសាក មូលី) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យអ៊ីសាក មូលី ធ្វើការលះបង់ដ៏ធំមួយ ។ ប្រាក់ភាគច្រើនដែលបានមកពីការលក់ចម្ការរបស់គាត់ នឹងប្រើសម្រាប់ទិញដីសម្រាប់សមាជិកសាសនាចក្រផ្សេងទៀតនៅក្នុង អ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋមីសសួរី ។

- តើពរជ័យអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់សន្យាថានឹងផ្ដល់ឲ្យអ៊ីសាក មូលី បើគាត់លក់ចម្ការរបស់គាត់នោះ ? (ព្រះអម្ចាស់សន្យាថា បើអ៊ីសាក លក់ចម្ការរបស់គាត់ នោះគាត់នឹង « មិនត្រូវបានល្បួងលើសពីសមត្ថភាពដែលគាត់ [អាច] ទ្រាំទ្របាននោះទេ ») ។

- តើគោលការណ៍អ្វីខ្លះដែលការសន្យានេះបង្រៀនយើងអំពី ការចៀសវាងពីការល្បួង ? (ចម្លើយរបស់សិស្សគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖**បើយើងធ្វើតាមឆន្ទៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ សម្រាប់យើង នោះយើងនឹងមិនត្រូវបានល្បួងឲ្យលើសពីអ្វីដែលយើងអាចទ្រាំទ្របាននោះទេ)** ។

សូមពន្យល់ថា អ៊ីសាក មូលី បានធ្វើតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីលក់ចម្ការរបស់គាត់ ។ គាត់គឺជាពួកបរិសុទ្ធម្នាក់ដំបូងគេដែលបានតាំងលំនៅនៅក្នុងអ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋមីសសួរី ដែលគាត់បានព្យាយាមស្ថាបនាក្រុងស៊ីយ៉ូន ។ គាត់បានបម្រើព្រះអម្ចាស់ដោយស្មោះត្រង់ពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ ។ នៅក្នុងតារាងនៅលើក្ដារខៀន សូមសរសេរ *ទ្រង់បានគោរពតាម* ដូចការឆ្លើយតបរបស់អ៊ីសាក ។ សូមសរសេរ *គាត់បានទទួលពរជ័យ* ជាលទ្ធផលនៃទង្វើរបស់គាត់ ។

- តើគំរូមួយចំនួនអំពីរបៀបដែលយើងអាចចៀសវាងពីការល្បួងតាមរយៈការធ្វើតាមបទបញ្ញត្តិ និងបទដ្ឋានទាំងឡាយរបស់ព្រះអម្ចាស់មានអ្វីខ្លះ ? (សូមពិចារណាធ្វើការចែកចាយគំរូមួយចំនួនចេញមកពីកូនសៀវភៅ *ដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន*) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា បុរសម្នាក់ទៀត ឈ្មោះ ហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស ក៏ជាម្ចាស់ចម្ការដ៏ធំមួយនៅទីក្រុងខឺតឡង់ផងដែរ ។ សូមសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:២១ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលបទបញ្ញត្តិដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្សឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ជាមួយនឹងចម្ការរបស់គាត់ ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរ *កុំលក់ចម្ការរបស់គាត់* នៅកន្លែងត្រឹមត្រូវក្នុងតារាង) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានកថាកណ្ឌដូចខាងក្រោម ដោយពន្យល់ថាតើ ហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស បានធ្វើអ្វីជាមួយនឹងចម្ការរបស់គាត់ ៖

ទោះជាហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស ពុំត្រូវបានសុំឲ្យលក់ចម្ការរបស់គាត់ក្ដី ក៏គាត់នៅតែបង្ហាញពីឆន្ទៈដើម្បីធ្វើការលះបង់ផងដែរ ។ គាត់បានប្រាប់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ថា ចម្ការរបស់គាត់អាចត្រូវបានប្រើប្រាស់ជាផ្ទះ ឬជាកន្លែងបីបាច់ដល់សមាជិកសាសនាចក្រដែលខ្វះខាត ។ ក្រោយមក ហ្វ្រេឌើរិក បានប្រគល់ចម្ការរបស់គាត់ទាំងមូលដល់សាសនាចក្រដោយគ្មានទទួលយកការបង់ថ្លៃត្រឡប់វិញឡើយ ។ តាមរយៈការលះបង់របស់ហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស និងពួកបរិសុទ្ធស្មោះត្រង់ដទៃទៀតនៅរដ្ឋ អូហៃអូ នោះព្រះអម្ចាស់បានរក្សា « កន្លែងមាំមួនមួយនៅក្នុងដែនដីខឺតឡង់ សម្រាប់រយៈពេលប្រាំឆ្នាំ » គ. និង ស. ៦៤:២១) ។ អំឡុងឆ្នាំទាំងនេះ ពួកបរិសុទ្ធបានស្ថាបនាព្រះវិហារបរិសុទ្ធខឺតឡង់ ដែលជាប្រភពមួយនៃពរជ័យដ៏មហិមាដែលមានដល់ពួកបរិសុទ្ធរួមទាំងបងប្រុស វិលលាម្ស ផងដែរ។

នៅក្នុងតារាងនៅលើក្ដារខៀន ចូរបំពេញកូឡោនសម្រាប់ ហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស ដោយការសរសេរ *គាត់បានគោរព* និង *គាត់ត្រូវបានប្រទានពរ* នៅក្នុងកន្លែងត្រឹមត្រូវ ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះ អំពីការគោរពប្រតិបត្តិ និងការលះបង់មកពីគំរូរបស់ អ៊ីសាក មូលី និង ហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស ? (សូមសង្ខេបចម្លើយរបស់សិស្ស ដោយការសរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖**យើងត្រូវបានប្រទានពរនៅពេលយើងគោរពព្រះអម្ចាស់ ហើយថ្វាយការលះបង់តាមដែលទ្រង់បានសុំពីយើង)** ។

សូមពន្យល់ថា ការលះបង់ដែល អ៊ីសាក មូលី និង ហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស បានធ្វើ ស្ដីអំពីចម្ការរបស់ពួកគេ បានបង្ហាញពីការលះបង់មួយទៀតដែលព្រះអម្ចាស់ តម្រូវពីពួកគេ ហើយដែលទ្រង់តម្រូវពីយើងសព្វថ្ងៃនេះដែរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:២២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលការលះបង់ដែលព្រះអម្ចាស់តម្រូវពីយើង ។

- ស្របតាម ខ ២២ តើព្រះអម្ចាស់តម្រូវអ្វីខ្លះពីយើង ? (ពួកសិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖**ព្រះអម្ចាស់តម្រូវពីដួងចិត្តរបស់យើង ។** អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំសេចក្ដីពិតនេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណា ដែលថា ព្រះអម្ចាស់តម្រូវពីចិត្តរបស់យើង ?

- តើអ៊ីសាក មូលី និងហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស បានបង្ហាញថា ពួកគាត់មានឆន្ទៈដើម្បីថ្វាយដួងចិត្តរបស់ពួកគាត់ដល់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្ដេច ? តើគំរូរបស់មនុស្សមួយចំនួនផ្សេងទៀតដែលបានថ្វាយដួងចិត្តដល់ព្រះអម្ចាស់

មាននរណាខ្លះ ? (អ្នកអាចនឹងចង់ចង្អុលបង្ហាញថា សិស្សអាចចែកចាយពីគំរូមកពីបទគម្ពីរ ឬមកពីជីវិតរបស់មនុស្សដែលពួកគេស្គាល់) ។

- តើយើងអាចបង្ហាញព្រះអម្ចាស់ថា យើងមានឆន្ទៈថ្វាយដួងចិត្តរបស់យើងដល់ទ្រង់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:២៣–២៥ ឲ្យឮៗ ហើយសួរដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យប្រាប់ពីបទបញ្ញត្តិមួយ ដែលយើងអាចរក្សាដើម្បីបង្ហាញថា យើងបានថ្វាយដួងចិត្តរបស់យើងដល់ព្រះអម្ចាស់ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បញ្ជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ឲ្យធ្វើអ្វី ? (ថ្វាយដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ ។ អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា នៅពេលព្រះអម្ចាស់ប្រទានវិវរណៈនេះ ពួកបរិសុទ្ធបានប្រើពាក្យ *ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់* សំដៅទៅលើការបរិច្ចាគរបស់ពួកគេដល់សាសនាចក្រ ។ ប្រហែលជាប្រាំពីរឆ្នាំក្រោយមក ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងថា ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ គឺជា « មួយភាគដប់នូវផលផានក្នុងមួយឆ្នាំ [របស់យើង] » [គ. និង ស. ១១៩:៤]) ។ តើការថ្វាយដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់អាចបង្ហាញថា យើងត្រូវបានថ្វាយចិត្តរបស់យើងដល់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្ដេច ?
- ស្របតាម ខ ២៣ តើព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់ការសន្យាអ្វីខ្លះ ដល់អ្នកទាំងឡាយដែលថ្វាយដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ ?

សូមពន្យល់ថា ខណៈដែលពរជ័យជាក់លាក់នៅក្នុង ខ ២៣ អនុវត្តនៅពេលអនាគត នោះព្រះអម្ចាស់ក៏បានប្រទានពរដល់យើងក្នុងពេលនេះសម្រាប់ការថ្វាយដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ផងដែរ ។ អ្នកអាចសុំឲ្យសិស្សចែកចាយបទពិសោធន៍ដែលពួកគេបានមាន នៅពេលពួកគេ ឬគ្រួសាររបស់ពួកគេត្រូវបានប្រទានពរ ជាលទ្ធផលមកពីការថ្វាយដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:២៦–៤៣

ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានការណែនាំសម្រាប់ការស្ថាបនាស៊ីយ៉ូន

ដើម្បីផ្ដល់នូវទស្សនៈរួមអំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:២៦–៤៣ សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ យើងអានអំពីការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់សម្រាប់ការស្ថាបនាស៊ីយ៉ូន ។ មេរៀននេះទាំងស្រុងត្រូវបានបង្កើតដើម្បីបានបង្រៀនដោយសិស្ស ។ សូមអញ្ជើញសិស្សទីមួយដែលធ្វើជាគ្រូ ឡើងមកខាងមុខថ្នាក់ ដើម្បីបង្រៀន។

សិស្សទីមួយដែលធ្វើជាគ្រូគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:២៦-៣៣

សូមចាប់ផ្ដើមដោយសួរសំណួរដូចខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្នកត្រូវបានប្រាប់ឲ្យបំពេញកិច្ចការមួយ ដែលពិបាក ឬវាមានភាពលើសលប់នៅពេលណា ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតបអ្នកអាចចែកចាយឧទាហរណ៍មួយ) ។

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៣១ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកបរិសុទ្ធនូវកិច្ចការជាច្រើននៃការទទួលបានប្រាក់ដើម្បីទិញដីទាំងអស់ដែលតម្រូវឲ្យសាងសង់ទីក្រុងស៊ីយ៉ូន នៅឃុំចាកសុន រដ្ឋ មិសសួរី ។ ពួកបរិសុទ្ធបានដឹងថា នៅពេលពួកគេទិញបានដី នោះពួកគេត្រូវធ្វើការខ្លាំងដើម្បីស្ថាបនាទីក្រុង និងព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅទីនោះ ។ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:២៦–៣០ មាននូវបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់អ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ពីររូប ឈ្មោះ នូវែល ឃេ វីតនី និងស៊ីឌនី ហ្គីលបើត ។ ទ្រង់បានបញ្ជាពួកគេឲ្យប្រើហាងរបស់ពួកគេនៅខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ ដើម្បីជួយផ្គត់ផ្គង់ដល់តម្រូវការរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ។ នេះគឺជាឧទាហរណ៍មួយ អំពីវិធីមួយដែលពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួន ត្រូវបានសុំឲ្យធ្វើការលះបង់ និងបរិច្ចាគដើម្បីស្ថាបនាស៊ីយ៉ូន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:៣១–៣៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលឃ្លាដែលអាចនឹងលើកទឹកចិត្តដល់ពួកបរិសុទ្ធ ដែលព្យាយាមដើម្បីសម្រេចការងារជាច្រើននៃការស្ថាបនាស៊ីយ៉ូន ។

- តើឃ្លាអ្វីខ្លះដែលបានលើកទឹកចិត្តដល់ពួកបរិសុទ្ធទាំងនេះ ? (នៅពេលសិស្សចែកចាយឃ្លានានា សូមសួរពួកគេអំពីរបៀបដែលពួកគេផ្សាភ្ជាប់ឃ្លាទាំងនោះ ទៅនឹងខ្លួនពួកគេតាមរបៀបណា) ។

បន្ទាប់ពីសិស្សបានបញ្ចប់ការពិភាក្សាខគម្ពីរទាំងនេះ សូមសរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖**បើយើងឧស្សាហ៍នៅក្នុងការធ្វើសេចក្ដីល្អ នោះយើងអាចសម្រេចនូវរឿងអស្ចារ្យៗជាច្រើន ។** សូមចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីគោលការណ៍នេះ ។ អ្នកក៏អាចនឹងចង់ចែកចាយនូវបទពិសោធន៍មួយ ដែលបានជួយអ្នករៀនសេចក្ដីពិតនៃគោលការណ៍នេះផងដែរ ។

សូមផ្ដល់ឱកាសឲ្យសិស្សបង្រៀន

ពីមួយគ្រាទៅមួយគ្រា សូមអនុញ្ញាតឲ្យសិស្សបង្រៀនផ្នែកខ្លះនៃមេរៀនមួយ ។ បទពិសោធន៍នេះ អាចជួយពួកគេបំពេញតួនាទីរបស់ពួកគេនៅក្នុងដំណើរការរៀនសូត្រ ហើយរៀបចំពួកគេសម្រាប់ឱកាសនាពេលអនាគតដើម្បីបង្រៀនដំណឹងល្អ ។ នៅពេលអ្នកអញ្ជើញសិស្សឲ្យបង្រៀន សូមប្រាកដថា អ្នកផ្ដល់ការណែនាំច្បាស់លាស់ដល់ពួកគេ ហើយទុកពេលឲ្យគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់រៀបចំ ។

សិស្សទីពីរដែលធ្វើជាគ្រូ–គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:៣៤–៤៣

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីគ្រាមួយ ដែលពួកគេគោរពឪពុកម្ដាយ អ្នកដឹកនាំ គ្រូបង្រៀន ឬគ្រូបង្វឹក ប៉ុន្ដែធ្វើការគោរពនោះដោយអាកប្បកិរិយាមិនសូវយកចិត្តទុកដាក់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:៣៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពាក្យដែលពិពណ៌នាអំពីអាកប្បកិរិយាដែលយើងគួរមាន នៅពេលយើងគោរពព្រះអម្ចាស់ ។

- តើពាក្យសម្ដីអ្វីខ្លះ បង្រៀនអំពីអាកប្បកិរិយាល្អចំពោះការគោរពប្រតិបត្តិ ?

បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **យើងត្រូវគោរពព្រះអម្ចាស់ដោយអស់ពីចិត្តរបស់យើង និងដោយចិត្តស្មោះស្ម័គ្រ ។**

- តើអ្នកគិតថា ការគោរពព្រះអម្ចាស់ដោយ « អស់ពីចិត្ត និងដោយចិត្តស្មោះស្ម័គ្រ » មានន័យយ៉ាងណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីគ្រាដែលពួកគេបានគោរពព្រះអម្ចាស់ដោយអស់ពីចិត្ត និងដោយចិត្តស្មោះស្ម័គ្ររបស់ពួកគេ ។

- តើរឿងនេះវាខុសគ្នាពីគ្រាដែលអ្នកពុំគោរពដោយចិត្តស្ម័គ្រស្មោះយ៉ាងដូចម្ដេច ? (អ្នកក៏អាចចែកចាយបទពិសោធន៍មួយផងដែរ) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ស្របតាម ខ ៣៤ អ្នកទាំងឡាយដែលគោរពព្រះអម្ចាស់ ដោយអស់ពីចិត្ត និងដោយចិត្តស្មោះស្ម័គ្ររបស់ពួកគេ នឹងរីកលាយនឹងពរជ័យនៃស៊ីយ៉ូននៅថ្ងៃចុងក្រោយ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:៤១–៤៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលព័ត៌មានអំពីការស្ថាបនាក្រុងស៊ីយ៉ូននៅក្នុងជំនាន់របស់យើង ។ ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីខគម្ពីរទាំងនេះ សូមពន្យល់ថានៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ ស៊ីយ៉ូននឹងត្រូវបានស្ថាបនាឡើងនៅគ្រប់ជាតិសាសន៍ដែលមនុស្សគោរពព្រះអម្ចាស់ដោយអស់ពីចិត្ត និងដោយចិត្តស្មោះស្ម័គ្ររបស់ពួកគេ ។

សូមចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីសារៈសំខាន់នៃការគោរពតាមព្រះអម្ចាស់អស់ពីចិត្ត និងដោយចិត្តស្មោះស្ម័គ្ររបស់អ្នក ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីរបៀបដែលពួកគេអាចគោរពព្រះអម្ចាស់កាន់តែអស់ពីចិត្ត និងកាន់តែគោរពប្រតិបត្តិដោយចិត្តស្មោះស្ម័គ្រ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យកត់សម្គាល់អំពីភាពខុសគ្នានៃការគោរពប្រតិបត្តិប្រភេទនេះនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។

កំណត់ចំណាំ ៖ បន្ទាប់ពីសិស្សទាំងឡាយបានបង្រៀនចំណែករបស់ពួកគេអំពីមេរៀននេះហើយ សូមអរគុណដល់ពួកគេសម្រាប់កិច្ចការរបស់ពួកគេ ។ សូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ពរជ័យដែលបានសន្យា គឺមានតម្លៃចំពោះការគោរពប្រតិបត្តិ និងការលះបង់ដែលព្រះអម្ចាស់បានសុំឲ្យយើងធ្វើ ។ សូមឲ្យសិស្សសង្ខេបពីអ្វីដែលសិស្សក្នុងថ្នាក់បានរៀននៅថ្ងៃនេះ និងពន្យល់អំពីរបៀបដែលពួកគេនឹងធ្វើសកម្មភាពតាមគោលការណ៍ទាំងនេះ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦០–៦៤ (មេរៀនទី ១៤)

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោមនេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃព្រឹត្តិការណ៍ គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦០–៦៤ (មេរៀនទី ១៤) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្ដោតលើ គោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦០–៦២)

តាមរយៈការសិក្សាព្រះឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះពួកអែលឌើរដែលកំពុងធ្វើដំណើរពីរដ្ឋ មិសសួរី ទៅរដ្ឋអូហៃអូ នោះសិស្សបានរៀន ថា ប្រសិនបើយើងមិនចែកចាយទីបន្ទាល់របស់យើងទេ នោះយើងនឹងបាត់បង់វា ។ សិស្សក៏បានឃើញផងដែរថា ព្រះអម្ចាស់មានគ្រប់ទាំង ព្រះចេស្ដាទាំងអស់ ហើយអាចរក្សាយើងឲ្យគង់វង្ស ហើយថាយើងត្រូវពឹងផ្អែកលើការវិនិច្ឆ័យរបស់ខ្លួន និងការដឹកនាំពីព្រះវិញ្ញាណ នៅពេល យើងធ្វើការសម្រេចចិត្ត ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣)

នៅក្នុងការសិក្សារបស់ពួកគេអំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣, សិស្សអាចរៀនថា ព្រះអម្ចាស់ស្ដីបន្ទោសដល់អស់អ្នកទាំងឡាយណា ដែលមិនកាន់តាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ហើយលួងលោមដល់អស់អ្នកណាដែលស្មោះត្រង់ ។ សិស្សបានរៀនថា សេចក្ដីជំនឿពុំបានកើតមកពី ទីសម្គាល់ឡើយ ប៉ុន្តែគឺជាទីសម្គាល់ទេដែលកើតមកពីសេចក្ដីជំនឿនោះដោយស្របតាមព្រះទ័យរបស់ព្រះ ។ ពួកគេក៏រកឃើញផងដែរនូវ សេចក្ដីពិតខាងក្រោមនេះ ៖ ប្រសិនបើយើងក្រឡេកមើលមនុស្សដទៃហើយមានតម្រេកសម្រើបចង់បាន នោះយើងនឹងគ្មានព្រះវិញ្ញាណឡើយ ហើយយើងបានបោះបង់ចោលសេចក្ដីជំនឿហើយ ប្រសិនបើយើងស្មោះត្រង់ ហើយស៊ូទ្រាំនោះយើងនឹងឈ្នះលើលោកិយនេះ និង ព្រះនាមនៃ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺពិសិដ្ឋ ហើយត្រូវតែនិយាយពីព្រះនាមនោះដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ។

ថ្ងៃទី ៣ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:១–១៩)

នៅពេលសិស្សបានសិក្សាពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ចំពោះសមាជិកនៃសាសនាចក្រ ដែលមានអំពើបាប នោះពួកគេបានរៀនថា ព្រះអម្ចាស់ពេញដោយក្ដីសណ្ដោសប្រណី អត់ទោស និង ពេញដោយសេចក្ដីមេត្តាករុណា ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថា ប្រសិនបើយើង ពុំអភ័យទោសឲ្យមនុស្សដទៃទេ នោះយើងនឹងឈរដោយត្រូវបានកាត់ទោសនៅពោះព្រះអម្ចាស់ ហើយថាព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាយើងឲ្យ អភ័យទោសដល់មនុស្សទាំងអស់ ។

ថ្ងៃទី ៤ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:២០–៤៣)

នៅក្នុងមេរៀននេះ សិស្សបានរៀនអំពីការលះបង់ដែលព្រះអម្ចាស់តម្រូវពីពួកបរិសុទ្ធ នៅពេលពួកគេចាប់ផ្ដើមស្ថាបនាក្រុងស៊ីយ៉ូន ។ មេរៀននេះ បានគូសបញ្ជាក់ពី សេចក្ដីពិតខាងក្រោមនេះ ៖ ប្រសិនបើយើងធ្វើតាមព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះអម្ចាស់សម្រាប់ពួកយើង នោះយើង នឹងពុំត្រូវបានល្បួងហួសពីកម្លាំងដែលយើងអាចទប់ទល់ឡើយ យើងត្រូវបានប្រទានពរ នៅពេលយើងគោរពធ្វើតាមព្រះអម្ចាស់ ហើយធ្វើ ការលះបង់នានាដែលទ្រង់សុំពីយើង ប្រសិនបើយើងឧស្សាហ៍នៅក្នុងកិច្ចការល្អ នោះយើងអាចសម្រេចបាននូវការណ៍អស្ចារ្យជាច្រើន ហើយ យើងត្រូវតែគោរពតាមព្រះអម្ចាស់ដោយអស់ពីដួងចិត្ត និង បំណងនៃចិត្តយើង ។

សេចក្ដីផ្ដើម

នៅក្នុងរដូវក្ដៅឆ្នាំ ១៨៣១ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ គឺជាអ្នកមើលការខុសត្រូវលើការឧទ្ទិសឆ្លងទឹកដីដែលពួកបរិសុទ្ធត្រូវសាងសង់ ទីក្រុងស៊ីយ៉ូននៅក្នុង អ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋមីសសួរី ។ អវត្តមានរបស់ព្យាការី បានធ្វើឲ្យសមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួននៅ រដ្ឋ អូហៃអូ បានងាកចេញពីបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយប្រព្រឹត្តអំពើបាបដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ។ មេរៀននេះផ្ដោតលើព្រះបញ្ញត្តិមួយ ចំនួន ដែលព្រះអម្ចាស់បានគូសបញ្ជាក់ថា បន្ទាប់ពីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានត្រឡប់ទៅរដ្ឋអូហៃអូវិញ—រួមមានទាំងព្រះបញ្ញត្តិដើម្បី ចៀសវាងពីតម្រេកសម្រើបចង់បាន និង ការអភ័យទោសដល់មនុស្សដទៃ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣:១–២១

ព្រះអម្ចាស់ព្រមានពួកបរិសុទ្ធអំពីផលវិបាកនៃសេចក្ដីទុច្ចរិត និង ការបះបោរ

សូមសរសេរសំណួរខាងក្រោមនេះលើក្ដារខៀន ៖ *ហេតុអ្វីអ្នកគិតថាវាសំខាន់ ដែលយើងត្រូវរស់នៅឲ្យស្របតាមជំនឿរបស់យើងក្នុងនាមជា សមាជិកសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ?* សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយចម្លើយរបស់ពួកគេជាមួយសិស្សនៅក្នុងថ្នាក់ ។

សូមពន្យល់ថានៅក្នុងរដូវក្ដៅឆ្នាំ ១៨៣១ ខណៈដែលយ៉ូសែប ស៊្មីធ និង អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រដទៃទៀតស្ថិតនៅក្នុងរដ្ឋមិសសួរី ដើម្បីឧទ្ទិសឆ្លងទឹកដី និងទីតាំងព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅស៊ីយ៉ូន នោះមានសមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួនបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបធ្ងន់ធ្ងរដោយសម្ងាត់ ។ បន្ទាប់ពីព្យាការីបានត្រឡប់ទៅដល់រដ្ឋអូហៃអូវិញ នោះលោកបានទទួលវិវរណៈ ដែលបានកត់ត្រាទុកនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ៦៣ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣:១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលអំពីសមាជិកសាសនាចក្រនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរៀបរាប់អំពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើ *ការហៅ* ខ្លួនយើងថាជារាស្ត្រនៃព្រះអម្ចាស់ ខុសគ្នាពី *ការធ្វើជា* រាស្ត្រនៃព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្ដេច ? (នៅពេលសិស្សពិភាក្សាពីសំណួរនេះ អ្នកអាចបង្ហាញថា ពួកបរិសុទ្ធជាច្រើនបានធ្វើអ្វីៗជាច្រើនទៀត ជាជាងគ្រាន់តែហៅខ្លួនគេថាជាព្រះរាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ពួកគេបន្តនៅស្មោះត្រង់) ។

សូមឲ្យសិស្សអាន ខ ១ ចុះឡើងម្ដងទៀត ហើយរកមើលការបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់អ្នកទាំងឡាយដែលហៅខ្លួនគេថាជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ។

- តើព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យឲ្យយើងធ្វើអ្វីខ្លះក្នុងនាមជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ? (សូមសង្ខេបចម្លើយរបស់សិស្សដោយការសរសេរនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ក្នុងនាមជារាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះយើងបើកដួងចិត្តរបស់យើង ហើយស្ដាប់តាមព្រះបន្ទូល និងព្រះឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ស្ដីអំពីយើង**) ។
- តើអ្នកគិតថាការបើកដួងចិត្តរបស់យើងមានន័យយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើការបើកដួងចិត្តរបស់យើង រៀបចំយើងឲ្យស្ដាប់តាមសំឡេងរបស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើអ្នកធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីជួយអ្នកឲ្យបើកដួងចិត្តរបស់អ្នក ?

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣:២–២១ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានស្ដីបន្ទោសដល់អស់អ្នកដែលមិនជឿ ហើយបានព្យាយាមស្វែងរកទីសម្គាល់ ហើយបានប្រព្រឹត្តអំពើកំផិត និង អំពើបានធ្ងន់ធ្ងរដទៃទៀត ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣:១៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលការព្រមានមួយ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យ ។

- តើការព្រមានអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យនៅក្នុង ខ ១៦?
- តើវាមានន័យយ៉ាងណា ដែលក្រឡេកមើលនរណាម្នាក់ ហើយមានតម្រេកសម្រើបចង់បាន ? (ពាក្យថា *តម្រេកសម្រើបចង់បាន* មានន័យថា « ការមានបំណងប្រាថ្នាដោយពុំត្រឹមត្រូវយ៉ាងលើសលប់ចំពោះអ្វីមួយ » ឬ នរណាម្នាក់ [សេចក្ដីណែនាំដល់បទគម្ពីរទាំងឡាយ, « តម្រេកសម្រើបចង់បាន » scriptures.lds.org] ។ ការមើលទៅនរណាម្នាក់ដោយមានតម្រេកសម្រើបចង់បាន មានន័យថាមើលទៅរូបរាងកាយរបស់នរណាម្នាក់ដោយពុំត្រឹមត្រូវ ឬតាមវិធីមួយដែលដាស់អារម្មណ៍ខាងផ្លូវភេទ ។ ការណ៍នេះជាប់ទាក់ទងនឹងការមើលការណ៍ភាពអាសគ្រាម) ។
- តើមានគោលការណ៍អ្វីខ្លះដែលអ្នកមើលឃើញនៅក្នុងការព្រមានរបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅក្នុង ខ ១៦? (សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងទៀត ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែរកឃើញគោលការណ៍ខាងក្រោម ៖ **ប្រសិនបើយើងមើលទៅនរណាម្នាក់ដោយតម្រេកសម្រើបចង់បាន នោះយើងនឹងគ្មានព្រះវិញ្ញាណ ហើយយើងនឹងបដិសេធសេចក្ដីជំនឿ** ។ អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សឲ្យគូសចំណាំគោលការណ៍នេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។
- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា ការមានតម្រេកសម្រើបចង់បានចំពោះនរណាម្នាក់ បណ្ដាលឲ្យមនុស្សម្នាក់នោះបាត់បង់ព្រះវិញ្ញាណយ៉ាងដូច្នេះ ?
- តើយើងអាចយកឈ្នះលើការល្បួងនៃតម្រេកសម្រើបចង់បានចំពោះអ្នកដទៃយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ជាចំណែកនៃការពិភាក្សាអំពីការចៀសវាងពីតម្រេកសម្រើបចង់បាន អ្នកអាចឲ្យច្បាប់ចម្លងនៃសេចក្តីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដល់សិស្សម្នាក់ៗដោយអែលឌើរ ជែហ្វ្រី អ័រ ហូឡិន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យប្តូរវេនគ្នាអានកថាខណ្ឌទាំងនោះឲ្យឮៗ ។ បន្ទាប់ពីអានកថាខណ្ឌនិមួយៗចប់ហើយ សូមសួរសិស្សឲ្យពន្យល់ពីរបៀបដែលការទូន្មានខាងក្រោមនេះ អាចជួយយើងឲ្យយកឈ្នះលើការល្បួងនៃតម្រេកសម្រើបចង់បាននេះ ។

អែលឌើរ ជែហ្វ្រី អ័រ ហូឡិន បានបង្រៀនថា ៖

« សំខាន់បំផុតនោះ ចាប់ផ្តើមដោយការញែកខ្លួនអ្នកចេញពីមនុស្ស សម្ភារ និងស្ថានភាពនានាដែលនឹងគ្រោះថ្នាក់ដល់អ្នក ។. . .

« . . . ប្រសិនបើឃើញកម្មវិធីទូរទស្សន៍មិនត្រឹមត្រូវនោះសូមបិទវា ។ ប្រសិនបើខ្សែភាពយន្តពុំស្អាតស្អំទេ នោះសូមដើរចេញ ។ ប្រសិនបើទំនាក់ទំនងមិនត្រឹមត្រូវកើតមានឡើង សូមបញ្ចប់ទំនាក់ទំនងនោះ ។ យ៉ាងហោចណាស់នៅគ្រាដំបូងឡើយ ឥទ្ធិពលទាំងនេះអាចនឹងមិនអាក្រក់ខ្លាំងទេ ប៉ុន្តែវាអាចនឹងធ្វើឲ្យរក់រឺដល់ការវិនិច្ឆ័យរបស់យើង ធ្វើឲ្យជីវភាពខាងវិញ្ញាណរបស់យើងស្រអាប់ ហើយដឹកនាំទៅរកអ្វីមួយដែលអាចនឹងអាក្រក់ ។

« សូមជំនួសគំនិតតម្រេកសម្រើបដោយរូបភាពនៃក្តីសង្ឃឹម និងអានុស្សាវរីយ៍ប្រកបដោយក្តីអំណរ រូបភាពនៃទឹកមុខរបស់អ្នកទាំងឡាយដែលអ្នកស្រឡាញ់ ថាអ្វីៗទាំងនោះនឹងត្រូវបំផ្លាញបង់ ប្រសិនបើអ្នកបណ្តែតបណ្តោយខ្លួនតាមតណ្ហាបែបនេះ ។. . . មិនថាអ្នកមានគំនិតអ្វីនោះទេ សូមប្រាកដថា វាស្វាគមន៍មកក្នុងចិត្តរបស់អ្នកដោយការអញ្ជើញតែប៉ុណ្ណោះ ។

« សូមបណ្តុះវាឡើង និងនៅកន្លែងដែលមានព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់ ។ សូមប្រាកដថាគេហដ្ឋាន ឬផ្ទះជួលរបស់អ្នកផ្ទាល់មាននូវប្រភេទនៃតន្ត្រី សិល្បៈ និងអក្សរសាស្ត្រដែលរក្សាការពារអ្នកនៅទីនោះ » (Place No More for the Enemy of My Soul » *Ensign* ឬ *Liahona,* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១០ ទំព័រ ៤៥, ៤៦) ។

សូមសួរប្រសិនបើមានសិស្សណាមានបំណងចង់ ចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីរបៀបដែលពួកគេបានទទួលពរជ័យចំពោះកិច្ចខិតខំរបស់ខ្លួន ដើម្បីរស់នៅតាមច្បាប់ព្រហ្មចារីភាព ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៦៤:៨–១៩

ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាពួកអ្នកបម្រើទ្រង់ឲ្យអភ័យទោសដល់គ្នាទៅវិញទៅមក

សូមរំឭកសិស្សអំពីការចាត់តាំងរបស់ពួកគេពីថ្ងៃទី ៣នៃមេរៀននេះ ដើម្បីព្យាយាមទន្ទេញ គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៦៤:៩–១១, ដែលជាវគ្គចំណេះចំណាខគម្ពីរមួយ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យទន្ទេញខគម្ពីរទាំងនេះឲ្យឮៗជាមួយគ្នា ។ (សិស្សអាចមើលគម្ពីររបស់ខ្លួនសម្រាប់ជាជំនួយ) ។ សូមសួរ ប្រសិនបើមានសិស្សដែលចង់សូត្រខគម្ពីរទាំងនេះឲ្យឮៗដោយខ្លួនឯងដល់សិស្សផ្សេងទៀតនៅក្នុងថ្នាក់ ។ សូមសរសេរព្រះបញ្ញត្តិខាងក្រោមនៅលើក្តារខៀន ៖ **ព្រះអម្ចាស់ចេញបញ្ជាដល់យើងឲ្យអភ័យទោសដល់មនុស្សគ្រប់គ្នា ។**

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថាវាសំខាន់ដើម្បីអភ័យទោសមនុស្សទាំងអស់ មិនថាពួកគេមកសុំអភ័យទោសចំពោះកំហុសរបស់ពួកគេឬអត់នោះ ?
- តើវាជួយយើងដើម្បីទុកឲ្យព្រះ ជាអង្គជំនុំជម្រះដល់អស់អ្នកដែលធ្វើឲ្យយើងឈឺចាប់យ៉ាងដូចម្តេច ?
- តើនៅពេលណាដែលអ្នកមានអារម្មណ៍ថាបានទទួលពរ ដោយសារតែការអភ័យទោសឲ្យនរណាម្នាក់នោះ ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ពេលខ្លះយើងមានឆន្ទៈអភ័យទោសឲ្យមនុស្សដទៃ ប៉ុន្តែយើងលំបាកដើម្បីអភ័យទោសឲ្យខ្លួនឯង ។

- ហេតុអ្វីក៏យើងត្រូវអភ័យទោសឲ្យខ្លួនឯង ?

សូមចង្អុលបង្ហាញទៅគោលការណ៍ទីមួយដែលអ្នកសរសេរនៅលើក្តារខៀន នៅពេលចាប់ផ្តើមថ្នាក់រៀន ៖ **ក្នុងនាមជារាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ យើងត្រូវបើកដួងចិត្តរបស់យើង និងស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ និងព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ចំពោះយើង ។** សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតថា តើដួងចិត្តរបស់ពួកគេបើកចំហរចំពោះការបំផុសគំនិត ឬចំណាប់អារម្មណ៍អំឡុងការសិក្សាអំពីព្រះគម្ពីរនាថ្ងៃនេះរបស់ពួកគេដែរឬទេ ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេធ្វើសកម្មភាពតាមការបំផុសគំនិត និងចំណាប់អារម្មណ៍ដែលពួកគេបានទទួលមកពីព្រះអម្ចាស់ ហើយថ្លែងទីបន្ទាល់ថានៅពេលពួកគេធ្វើដូច្នោះ នោះពួកគេនឹងក្លាយជារាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

មេរៀនបន្ទាប់ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៥–៧១)

ដើម្បីរៀបចំសិស្សសម្រាប់ការសិក្សារបស់ខ្លួន អំឡុងពេលនៃសប្ដាហ៍នេះ អ្នកក៏អាចអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិចារណាពីសំណួរខាងក្រោម ៖ តើថ្មមួយអាចរមៀលចេញទៅរហូតដល់បានពេញផែនដីទាំងមូលបានយ៉ាងដូចម្ដេច ? តើព្រះអម្ចាស់ស្គាល់យើងម្នាក់ៗយ៉ាងច្បាស់ដោយរបៀបណា ? ហេតុអ្វីឪពុកម្ដាយមានកាតព្វកិច្ចជាទម្ងន់ ដើម្បីបង្រៀនដំណឹងល្អដល់កូនចៅរបស់ខ្លួន ? តើមានលទ្ធផលអ្វីខ្លះកើតឡើងដល់ឪពុកម្ដាយដែលពុំបានធ្វើការណ៍នោះ ? សូមប្រាប់ដល់សិស្សជាមុនថា អំឡុងពេលនៃការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេនៅសប្ដាហ៍នេះ នោះពួកគេនឹងរកឃើញចម្លើយចំពោះសំណួរទាំងនេះ ។

មេរៀនទី ៧១

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៥

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ១២ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៣១ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងគ្រួសាររបស់លោក បានផ្លាស់ពីខឺតឡង់មក រដ្ឋ អូហៃអូ ទៅ ហៃរុម រដ្ឋ អូហៃអូ មានចម្ងាយប្រហែលជា ៣០ ម៉ែលភាគអាគ្នេយ៍នៃទីក្រុងខឺតឡង់ ។ ពួកគេបានធ្វើការផ្លាស់លំនៅនេះ ក្នុងការឆ្លើយតបចំពោះការទូន្មានមកពីព្រះអម្ចាស់ (សូមមើល គ. និង ស. ៦៣:៦៥) ។ ព្យាការី និងគ្រួសាររបស់លោក បានផ្លាស់ទៅរស់នៅជាមួយគ្រួសារ យ៉ូហាន និង អាលីស ចនសុន ដែលជាអ្នកផ្លាស់ប្រែចិត្តជឿសាសនាចក្រថ្មី ។ មូលហេតុចម្បងមួយនៃការផ្លាស់លំនៅពីទីក្រុងខឺតឡង់ គឺដើម្បីទៅធ្វើកិច្ចការ ការបកប្រែព្រះគម្ពីរប៊ីបដ៏បំផុសគំនិតបន្ត ។ ពេលនៅភូមិ ហៃរ៉ាំ យ៉ូសែប បាន ចាប់ផ្ដើមកិច្ចការនោះ ។ នៅថ្ងៃទី ៣០ ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៣១ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បាន ទទួលវិវរណៈ ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៥ ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនថា ដំណឹងល្អនឹងចេញទៅគ្រប់ ជាតិសាសន៍ក្នុងការរៀបចំសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ហើយថាពួកបរិសុទ្ធគឺត្រូវអធិស្ឋានសុំឲ្យមានការរីកចម្រើនដល់នគររបស់ព្រះ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៥

ព្រះអម្ចាស់ប្រកាសថា ដំណឹងល្អនឹងបំពេញនៅលើផែនដីទាំងមូល

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរក្នុងសៀវភៅកំណត់ត្រាក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ នូវរឿង ដែលពួកគេបានអធិស្ឋានសុំជាទៀងទាត់ ។ អ្នកអាចសុំដល់សិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយនូវអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរទុក បើពួកគេមានអារម្មណ៍ថាចង់ចែកចាយវា។

សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សម្នាក់អាននូវការណែនាំ នៃក្បាលកណ្ឌ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់យើងពីអ្វីមួយដែលយើងគួរអធិស្ឋានសុំ–ជាពិសេស នៅពេលយើងធ្វើជាសាក្សីនៃការ បំពេញព្រឹត្តការណ៍ដែលបានព្យាករថានឹងកើតឡើងនៅថ្ងៃចុងក្រោយ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៥:១–២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើល របៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានពិពណ៌នាអំពីការផ្សាយដំណឹងល្អ ។

- តើដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនឹងទៅដល់កន្លែងណាខ្លះ ? (សិស្សគួរតែរកឃើញនូវគោលលទ្ធិខាងក្រោម **៖ដំណឹងល្អ នៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នឹងចេញទៅដល់ចុងផែនដីនេះ** ។ សូមសរសេរគោលលទ្ធិនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

- ស្របតាម ខ ២ តើព្រះអម្ចាស់ « ផ្ទុកផ្ដាក់ដល់មនុស្ស » មានអ្វីខ្លះ ដើម្បីអាចឲ្យដំណឹងល្អបានមានពេញលើផែនដី ទាំងមូល ? (កូនសោនៃនគរនៃព្រះ ។ អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវរំឭកដល់សិស្សថា ឃ្លា « កូនសោនៃនគរ » សំដៅទៅលើ សិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាព ដើម្បីធ្វើជាអធិបតីនៅក្នុងសាសនាចក្រ ។ ដោយកូនសោទាំងនេះ ប្រធាន នៃសាសនាចក្រ ដឹកនាំកិច្ចខិតខំរបស់យើងដើម្បីផ្សាយដំណឹងល្អ ។ ទ្រង់បានផ្ទេរកូនសោមួយចំនួនដល់អ្នកដឹកនាំទូទៅ និងអ្នកដឹកនាំ បព្វជិតភាពក្នុងមូលដ្ឋាន) ។

សូមដាក់បង្ហាញរូបភាពដានីយ៉ែល បកស្រាយសុបិនរបស់ នេប៊ូក្នេសា (*សៀវភៅសិល្បៈដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៩], ទំព័រ ២៤, សូមមើលផងដែរ LDS.org) ។ សូមអញ្ជើញ សិស្សឲ្យពន្យល់ពីអ្វីដែលពួកគេដឹងអំពីការបកស្រាយរបស់ ដានីយ៉ែល អំពីសុបិនរបស់ស្ដេច នេប៊ូក្នេសា ។ (អ្នកអាច ពិចារណាធ្វើការអាន ឬសង្ខេប ដានីយ៉ែល ២:៣១–៤៥។ សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ថា ស្ដេចនេប៊ូក្នេសា ត្រូវបានស្អុតស្មាញ ដោយសុបិនមួយ ហើយថាព្រះអម្ចាស់បានបើកបង្ហាញសុបិន និងអត្ថន័យរបស់វាដល់ដានីយ៉ែល ។ នៅក្នុងសុបិន មានរូប ដ៏ធំមួយ ដែលតំណាងឲ្យនគរខាងនយោបាយផ្សេងៗគ្នា

សូមធ្វើបទបង្ហាញ មេរៀនដ៏គួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ មានការទាក់ទងគ្នា និង មានការស្អាងឡើង ។

នៅពេលអ្នករៀបចំ និងធ្វើបទបង្ហាញ មេរៀនដែលមានការ ស្អាងឡើងឲ្យបានជាប់លាប់ នោះ សិស្សនឹងបង្កើនការរំពឹងទុកមួយថា ពួកគេនឹងរៀនអ្វីមួយ ដែលមានតម្លៃ គ្រប់ពេល ដែលពួកគេចូលរួមក្នុង ថ្នាក់ ។ ប្រធាន ប៊ីយដ៏ យេ ផាកកឺ បាន បង្រៀនថា សិស្ស « នឹងមិនត្រឡប់មក [ថ្នាក់រៀន] វិញដោយមានចិត្ត ភ្លៀវភ្លានោះទេ លើកលែងតែពួកគេ ត្រូវបានបង្រៀនអ្វីមួយពីថ្នាក់នេះ ។ ពួកគេត្រូវតែបានរៀនអ្វីមួយ ដែលធ្វើ ឲ្យចង់ត្រឡប់មកវិញ ។ ពួកគេនឹង មកកាន់ថ្នាក់មួយដោយស្ម័គ្រចិត្ត ដោយ សេចក្ដីស្រេកឃ្លាន . . . ចំពោះអ្វីដែល ពួកគេត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យ » (*Teach Ye Diligently* [ឆ្នាំ ១៩៧៥], ទំព័រ ១៥៣–៥៤) ។

ត្រូវបានបំផ្លាញដោយថ្មមួយ ដែលបានកាត់ផ្ដាច់ពីភ្នំ ឥតដៃណាធ្វើ ។ ថ្មបានផ្ដើមរីកពីតូចទៅធំ រហូតដល់វាមានពេញផែនដីទាំងមូល) ។

- ស្របតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៥:២ តើថ្មដែលកាត់ចេញពីភ្នំដោយឥតដៃណាធ្វើ នោះគឺជាអ្វី ? (នគរនៃព្រះ ។ សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងខគម្ពីរនេះ ឃ្លា « នគរនៃព្រះ » សំដៅទៅលើនគរនៃព្រះនៅលើផែនដី– សាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ ។ អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ថា សិស្សសរសេរការពន្យល់នេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេក្បែរ ខ ២) ។

បើអាចធ្វើទៅបាន សូមផ្ដល់ឲ្យសិស្សនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍មួយច្បាប់ដូចខាងក្រោម ដើម្បីពួកគេអាចដាក់វានៅក្នុងគម្ពីររបស់ពួកគេ ។ បើនេះមិនអាចធ្វើបានទេ អ្នកអាចនឹងសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នៅលើក្ដារខៀន ពីមុនថ្នាក់រៀន ហើយអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរវានៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ត្រាក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នេះឲ្យឮៗ។

ប្រធាន ហ្គរដុន ប៊ី ហ៊ិងគ្លី បានថ្លែងថា ៖

« យើងគឺជាពលរដ្ឋនៅក្នុងនគរដ៏ធំបំផុតនៅលើផែនដី–ជានគរមួយដែលពុំត្រូវបានដឹកនាំដោយប្រាជ្ញាមនុស្សឡើយ ប៉ុន្តែបានដឹកនាំដោយព្រះអម្ចាស់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ វត្តមានរបស់នគរគឺមានពិតមែន ។ ជោគវាសនារបស់នគរ គឺមានជាក់ ។ នេះគឺជានគរដែលព្យាការី ដានីយ៉ែល បានថ្លែង– ថ្មមួយដុំ ដែលគួរតែត្រូវបានកាត់ផ្ដាច់ពីភ្នំដោយឥតដៃណាធ្វើ ហើយរមៀលចេញទៅ រហូតដល់បានពេញផែនដីទាំងមូល ។ (សូមមើល ដានី. ២:៣៤–៣៥) ។

« គ្មានមនុស្សរមែងស្លាប់ណាម្នាក់ បានបង្កើតនគរនេះឡើយ » (Pillars of Truth »*Ensign* ខែ មករា ឆ្នាំ ១៩៩៤ ទំព័រ ៤) ។

- តើមានភស្ដុតាងអ្វីខ្លះដែលអ្នកបានឃើញថា ការព្យាករណ៍របស់ដានីយ៉ែល ត្រូវបានបំពេញនៅសព្វថ្ងៃនេះ ?
- តើភស្ដុតាងនេះ ជួយពង្រឹងដល់ទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពី សាសនាចក្រ នៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើវាមានន័យយ៉ាងណា ដែលអ្នកត្រូវមានចំណែកនៃនគររបស់ព្រះនៅលើផែនដី ?

សូមអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមឲ្យឮៗ ដោយអែលឌើរ នែល អិល អាន់ឌើរសិន កូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ ពីមុនអ្នកអាន សូមប្រាប់ដល់សិស្សថា អ្នកនឹងបញ្ឈប់ការអាននៅពាក់កណ្ដាលនៃប្រយោគចុងក្រោយនៃសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ ។ សូមពួកគេឲ្យស្ដាប់ដោយយកចិត្តទុកដាក់ ហើយគិតអំពីរបៀបដែលពួកគេអាចបញ្ចប់ប្រយោគចុងក្រោយ ។

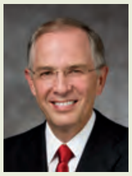

« តើអ្នកធ្លាប់គិតអំពីមូលហេតុ ដែលអ្នកត្រូវបានបញ្ជូនឲ្យមកកើតនៅលើផែនដីនៅជំនាន់ដ៏ពិសេសនេះដែរឬទេ ? អ្នកពុំកើតមកអំឡុងជំនាន់របស់អ័ដាម និង អេវ៉ា ឬនៅពេលដែល ផារ៉ោន បានគ្រប់គ្រងលើប្រទេសអេស៊ីព្ទ ឬអំឡុងពេល រាជវង្ស មីងនោះទេ ។ អ្នកបានមកកាន់ផែនដីនៅគ្រានេះ ២០ សតវត្សរ៍ បន្ទាប់ពីការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទពីដំបូង ។ បព្វជិតភាពរបស់ព្រះ ត្រូវបានស្ដារឡើងវិញនៅលើផែនដី ហើយព្រះអម្ចាស់បានដាក់ព្រះហស្តទ្រង់រៀបចំពិភពលោកសម្រាប់ការត្រឡប់មកវិញដ៏រុងរឿងរបស់ទ្រង់ ។ ទាំងនេះ គឺជាបណ្ដាពេលវេលានៃឱកាស និងការទទួលខុសត្រូវទាំងឡាយដ៏សំខាន់ ។ ទាំងនេះ គឺជាពេលវេលារបស់អ្នក ។. . . ទំនួលខុសត្រូវសំខាន់មួយរបស់អ្នក គឺត្រូវ . . . » (Preparing the World for the Second Coming,» *Ensign* ឬ *លីអាហូណា,* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១១, ទំព័រ ៤៩) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យនិយាយអំពីរបៀបដែលពួកគេនឹងបំពេញប្រយោគចុងក្រោយនៃសេចក្ដីថ្លែងការណ៍របស់អែលឌើរ អាន់ឌើរសិន ។ បន្ទាប់មកសូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៥:៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលបញ្ញារបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះយើង ក្នុងនាមជាសមាជិកនៃនគររបស់ទ្រង់ ។

- តើវាមានន័យយ៉ាងណា ដែលយើងត្រូវរៀបចំផ្លូវទទួលព្រះអម្ចាស់ និងរៀបចំភោជនាអាហារទទួលកូនចៀម ហើយរៀបចំជាស្រេចចាំប្ដីថ្មោងថ្មីនោះ ? (ឃ្លាទាំងនេះសំដៅទៅលើទំនួលខុសត្រូវដើម្បីរៀបចំពិភពលោកសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ) ។

សូមសរសេរសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **យើងមានទំនួលខុសត្រូវមួយដើម្បីត្រៀមខ្លួនយើង និងអ្នកដទៃសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។** អ្នកអាចនឹងចង់អញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរសេចក្ដីពិតនេះនៅក្នុងគម្ពីររបស់ពួកគេជិត គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៥:៣) ។ សូមពន្យល់ថា អែលឌើរ នែល អិល អាន់ឌើរសិន ថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិតនេះ ។ សូមអានការបំពេញប្រយោគចុងក្រោយចេញមកពីសេចក្ដីថ្លែងការណ៍របស់លោក ៖ « ការទទួលខុសត្រូវដ៏សំខាន់មួយរបស់អ្នក គឺត្រូវជួយរៀបចំពិភពលោកសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ » (Preparing the World, » ទំព័រ ៤៩ ។

- នៅពេលអ្នកគិតអំពីទំនួលខុសត្រូវរបស់អ្នកដើម្បីរៀបចំខ្លួន និងអ្នកដទៃសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ តើអ្នកមានគំនិត និងអារម្មណ៍យ៉ាងណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៥:៤ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលនូវអ្វីដែលយើងអាចធ្វើដើម្បីរៀបចំខ្លួនយើង និងអ្នកដទៃសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើយើងអាច «ប្រកាសប្រាប់ពីកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យ [របស់ទ្រង់] នៅក្នុងចំណោមប្រជាជន » តាមវិធីណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៥:៥–៦ ឲ្យឮៗ ហើយសុំដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យរកមើលនូវអ្វីដែលយើងគួរអធិស្ឋានសុំ ។

- ស្របតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើយើងគួរអធិស្ឋានសម្រាប់អ្វីខ្លះ នៅពេលយើងរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតបចំពោះសំណួរនេះ អ្នកអាចអញ្ជើញពួកគេឲ្យប្រៀបធៀប ខ ៦ ជាមួយនឹងពាក្យនៃការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង ម៉ាថាយ ៦:១០) ។
- តើការអធិស្ឋានសម្រាប់រឿងទាំងនេះ ជួយយើងរៀបចំខ្លួនយើង និងអ្នកដទៃសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗ នូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយ ប្រធាន ថូម៉ាស អេស ម៉នសុន ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកអ្វីមួយដែលយើងគួរតែដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងការអធិស្ឋានរបស់យើង ។

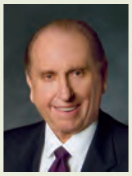

« ខ្ញុំស្នើសុំឱ្យសេចក្ដីជំនឿ និងការអធិស្ឋានរបស់អ្នកបន្ដធ្វើឡើង ដល់គ្រប់តំបន់ទាំងឡាយ ដែលឥទ្ធិពលរបស់ យើងនៅមានកំណត់ ហើយនៅកន្លែងដែលយើងពុំត្រូវអនុញ្ញាត ឱ្យចែកចាយដំណឹងល្អដោយសេរីក្នុងពេលនេះ។ អព្ភូតហេតុទាំងឡាយនឹងកើតឡើងប្រសិនបើយើងធ្វើដូច្នេះ » (Welcome to Conference » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៩, ទំព័រ ៦) ។

- ស្របតាមប្រធាន ម៉នសុន តើយើងគួរអធិស្ឋានសុំអ្វីខ្លះ ? តើការអធិស្ឋានទាំងនេះ ជួយរៀបចំផ្លូវសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ត្រឡប់ទៅ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៥:១–២ ហើយសុំឲ្យសិស្សម្នាក់អានខគម្ពីរទាំងនេះឮៗ ។

- តើយើងចូលរួមក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីបំពេញផែនដីដោយដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់តាមវិធីណា ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតបចំពោះសំណួរនេះ សូមជួយពួកគេឲ្យមើលឃើញថា ពួកគេអាចចូលរួមនៅក្នុងកិច្ចការនេះជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាពេញម៉ោង ។ ក៏សូមជួយពួកគេឲ្យមើលឃើញថា ពួកគេចូលរួមក្នុងកិច្ចការនេះឥឡូវ តាមរយៈឥទ្ធិពលរបស់ពួកគេនៅក្នុងគេហដ្ឋាន វួដ និងសាខា សាលារៀន និងសហគមន៍របស់ពួកគេ) ។

សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យត្រៀមខ្លួន និងអ្នកដទៃសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ ។

មេរៀនទី ៧២

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៦

បុព្វកថា

បន្ទាប់ពី វិលាម អ៊ី ម៉ុកខ្លេលិន បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅរដូវក្ដៅឆ្នាំ ១៨៣១ គាត់បានទទួលការហៅឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អ ។ នៅក្នុងខែតុលា គាត់បានធ្វើដំណើរទៅរដ្ឋ អូហៃអូ ដើម្បីចូលរួមក្នុងសន្និសីទនៃសាសនាចក្រ ។ នៅទីនោះ គាត់បានជួបនឹងព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ហើយនៅថ្ងៃទី ២៩ ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៣១ គាត់បានសុំឲ្យ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ទូលសុំដល់ព្រះអម្ចាស់ជំនួសគាត់ ។ ចម្លើយចំពោះសំណើរនេះ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នូវវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៦ ។ វិវរណៈនេះ មាននូវការប្រឹក្សាជាក់លាក់អំពីជំហរខាងវិញ្ញាណរបស់បងប្រុស ម៉ុកខ្លេលិន ក្នុងការហៅឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អ និងសក្ដានុពលរបស់គាត់ដើម្បីទទួលពរជ័យមហិមាជាច្រើន ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៦:១–៣

ព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសថា វិលាម អ៊ី ម៉ុកខ្លេលិន ត្រូវបានប្រទានពរ ដោយសារតែគាត់បានទទួលដំណឹងល្អ

មុនចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ សូមគូរឌីយ៉ាក្រាមខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ។

←——————————————————→

ឃ្លាតឆ្ងាយពីព្រះ　　　　　　　　　　　　　　　　ខិតជិតព្រះ

> ***ការប្រើក្ដារខៀនដី–ស ឬក្ដារខៀន***
>
> សូមប្រើក្ដារខៀនដីស ឬក្ដារខៀន ឲ្យមានប្រសិទ្ធភាព អំឡុងពេលបង្រៀន អាចរៀបចំសិស្សឲ្យរៀន និងអញ្ជើញឲ្យមានការចូលរួម ប្រកបដោយ អត្ថន័យជាពិសេស សម្រាប់អ្នកទាំងឡាយណាដែលចង់រៀនដោយការមើលរូបភាព ។

នៅពេលថ្នាក់ចាប់ផ្ដើម សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិនិត្យមើលឌីយ៉ាក្រាមនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមឲ្យពួកគេពិចារណាដោយស្ងាត់ស្ងៀមពីកន្លែង ដែលពួកគេនឹងដាក់ខ្លួនពួកគេនៅលើរូបនោះ ។ សូមផ្ដល់យោបល់ផងដែរថា ពួកគេពិចារណាអំពីទិសដៅដែលពួកគេត្រូវផ្លាស់ទី—ទៅកាន់តែជិតនឹងព្រះ ឬទៅកាន់តែឆ្ងាយពីទ្រង់ ។ បន្ទាប់មកអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានឲ្យឮនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន ហិនរី ប៊ី អាវរិង នៃគណៈប្រធានទីមួយ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកវិធីដែលយើងអាចខិតទៅកាន់តែជិតនឹងព្រះ ។

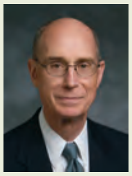

« ប្រសិនបើអ្នកចង់នៅជិតនឹងនរណាម្នាក់ដែលអ្នកស្រឡាញ់ ប៉ុន្តែជាអ្នកដែលនៅបែកពីអ្នក នោះអ្នកដឹងថាត្រូវធ្វើយ៉ាងណាហើយ ។ អ្នកនឹងរកវិធីមួយដើម្បីនិយាយនឹងពួកគេ អ្នកនឹងស្ដាប់ពួកគេ ហើយអ្នកនឹងរកឃើញដំណោះស្រាយធ្វើរឿងទាំងឡាយសម្រាប់គ្នាទៅវិញទៅមក ។ កាលណាវាកើតឡើងកាន់តែញឹកញាប់ ហើយបន្តទៅកាន់តែយូរ នោះចំណងនៃសេចក្ដីស្រឡាញ់នឹងមានកាន់តែជ្រាលជ្រៅ ។ ប្រសិនបើពេលវេលាជាច្រើនបានកន្លងផុតទៅដោយគ្មានការនិយាយ ការស្ដាប់ និងធ្វើអ្វីបន្តិចសោះនោះ នោះចំណងទំនាក់ទំនងនឹងត្រូវទន់ខ្សោយ ។

« ព្រះគឺល្អឥតខ្ចោះ ព្រមទាំងមានគ្រប់ព្រះចេស្ដា ហើយអ្នក និងខ្ញុំ គឺជាមនុស្សរមែងស្លាប់ ។ ប៉ុន្តែទ្រង់គឺជាព្រះបិតារបស់យើង ទ្រង់ស្រឡាញ់យើង ហើយទ្រង់ប្រទានឱកាសដូចគ្នានេះ ដើម្បីឲ្យយើងខិតទៅកាន់តែជិតនឹងទ្រង់ ក៏ដូចជាមិត្តម្នាក់ដែរ ។ ហើយអ្នកនឹងធ្វើវាតាមរបៀបដែលស្រដៀងគ្នានេះ ៖ ការនិយាយ ការស្ដាប់ និងការធ្វើ » (« To Draw Closer to God » *Ensign* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៩១ ទំព័រ ៦៦) ។

- ស្របតាមប្រធាន អាវរិង តើយើងអាចខិតទៅកាន់តែជិតព្រះយ៉ាងដូចម្ដេច ? តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណាដើម្បីនិយាយ ស្ដាប់ និងធ្វើនោះ ?

សូមពន្យល់ថា នៅជំនាន់មុនក្នុងសាសនាចក្រ មានបុរសម្នាក់ឈ្មោះ វិលលាម អ៊ី ម៉ុកខ្លេលិន បានខិតទៅកាន់តែជិតព្រះនៅពេលគាត់បានរៀនអំពីការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អ ។ លោកបានជ្រមុជទឹកនៅថ្ងៃទី ២០ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៣១ ។ មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីនោះ លោកត្រូវបានតែងតាំងជាអែលឌើរ ហើយគាត់បានរួមដំណើរជាមួយ ហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធ ពីរបីសប្ដាហ៍ក្នុងនាមជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ។ នៅខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៣១ គាត់ធ្វើដំណើរទៅរដ្ឋ អូហៃអូ សម្រាប់សន្និសីទរបស់សាសនា

ចក្រ ។ ខណៈពេលនៅទីនោះ គាត់បានជួបនឹង ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ នៅខែតុលា ថ្ងៃទី ២៩ បងប្រុស ម៉ុកខ្លេលិន បាន អធិស្ឋានជាសម្ងាត់ ទូលសុំដល់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យបើកសម្ដែងចម្លើយចំពោះសំណួរជាក់លាក់ចំនួនប្រាំរបស់គាត់ តាមរយៈ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ ដោយពុំបានប្រាប់អំពីសំណួរដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នោះបងប្រុស ម៉ុកខ្លេលិន បានស្នើសុំវិវរណៈមួយ ។ នៅពេលព្យាការី បានសរសេរវិវរណៈដែលមាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៦ បងប្រុស ម៉ុកខ្លេលិន បានរកឃើញថា សំណួរនិមួយៗ របស់គាត់ត្រូវបានឆ្លើយតប ។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់លោកនូវការណែនាំ និងការព្រមានដើម្បីជួយលោកឲ្យនៅស្មោះត្រង់ និងទទួលបានជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ចនៅទីបំផុត ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៦:១–២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើល មូលហេតុ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរដល់បងប្រុស ម៉ុកខ្លេលិន នៅអំឡុងវិវរណៈនេះ ។

- ហេតុអ្វីក៏បងប្រុសម៉ុកខ្លេលិន អាចទទួលបានពរជ័យមកពីព្រះអម្ចាស់ ? (ដោយសារលោកបានងាកចេញពីអំពើបាប របស់ខ្លួន បានទទួលសេចក្ដីពិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានទទួលភាពពេញលេញនៃដំណឹងល្អ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៦:៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមាន បន្ទូលថា បងប្រុស ម៉ុកខ្លេលិន នៅតែចាំបាច់ត្រូវធ្វើ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរៀន ។

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណាដើម្បី « ស្អាតហើយ ប៉ុន្តែពុំមែនទាំងអស់ទេ » នោះ ? (អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវជួយ សិស្សឲ្យយល់ថា ទោះបីជាបងប្រុស ម៉ុកខ្លេលិន បានធ្វើការរីកចម្រើនយ៉ាងខ្លាំងក្ដី ហើយត្រូវបានប្រទានពរចំពោះកិច្ចខិតខំ របស់លោកក្ដី ក៏លោកនៅតែចាំបាច់ត្រូវប្រែចិត្ត ពីអំពើបាបមួយចំនួនទៀតផងដែរ) ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពីព្រះឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង ខ ៣? (សិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលលទ្ធិដូចខាង ក្រោម ៖**យើងត្រូវបានបញ្ជាឲ្យប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើងទាំងអស់** ។ សូមសរសេរគោលលទ្ធិនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

- ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់ដើម្បីប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើងទាំងអស់ ហើយពុំគ្រាន់តែមួយចំនួននោះ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន ខ ៣ ម្ដងទៀតដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើដើម្បីជួយ វិលលាម អ៊ី ម៉ុក ខ្លេលិនប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់ទាំងអស់ ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពីខគម្ពីរនេះ អំពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់នឹងជួយយើងនៅក្នុងការប្រែចិត្តរបស់យើង ? (សិស្សគួរ តែបង្ហាញនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះអម្ចាស់នឹងបង្ហាញយើងនូវរឿងទាំងឡាយដែលយើងចាំបាច់ត្រូវប្រែចិត្ត** ។ សូមសរសេរសេចក្ដីពិតនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

- តើវិធីមួយចំនួនដែលព្រះអម្ចាស់អាចបង្ហាញយើងអំពីរឿងដែលយើងចាំបាច់ត្រូវប្រែចិត្តមានអ្វីខ្លះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមឲ្យឮៗ ដោយប្រធាន ហិនរី ប៊ី អាវរិង ៖ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់ រកវិធីមួយ ដែលយើងអាចទូលសូមព្រះអម្ចាស់ដើម្បីជួយយើងឲ្យប្រែចិត្ត ។

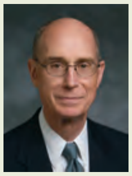

« សំណួរមួយដែលយើងត្រូវទូលសូមពីព្រះវរបិតាសួគ៌របស់យើង គឺនៅក្នុងការអធិស្ឋានតែម្នាក់ឯងដូច នេះថា ៖ ‹ តើទូលបង្គំបានធ្វើអ្វីខ្លះនៅថ្ងៃនេះ ឬពុំបានធ្វើអ្វីសោះ ដែលនាំឲ្យទ្រង់ពុំសព្វព្រះទ័យ ? ប្រសិនបើទូលបង្គំអាចគ្រាន់តែដឹង ទូលបង្គំនឹងប្រែចិត្តអស់ពីដួងចិត្តដោយគ្មានបង្អង់ឡើយ › ។ ការអធិស្ឋានដោយរាបសានោះនឹងត្រូវបានឆ្លើយតប » (« Do Not Delay » *Ensign,* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩៩ ទំព័រ ៣៤) ។

សូមលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យគិតអំពីពរជ័យនានាដែលពួកគេបានទទួល នៅពេលពួកគេបានងាកចេញពីអំពើបាប ហើយបាន ទទួលដំណឹងល្អ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យស្វែងយល់អំពីរឿងដែលពួកគេចាំបាច់ត្រូវប្រែចិត្ត ដើម្បី ពួកគេអាចទទួលបានពរជ័យ កាន់តែច្រើន ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៦:៤–១៣

ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាឲ្យវិលលាម អ៊ី អ៊ី ម៉ុកខ្លេលិន ប្រកាសដំណឹងល្អ លះបង់ចោលនូវសេចក្ដីអសុចរិតទាំងអស់ ហើយ បន្តស្មោះត្រង់ដល់ទីបំផុត ។

យោងទៅលើការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីបង្ហាញដល់ វិលលាម អ៊ី អ៊ី ម៉ុកខ្លេលិន នូវអំពើបាបទាំងឡាយដែលគាត់ចាំបាច់ ត្រូវប្រែចិត្ត ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៦:៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីផ្សេងទៀតដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាដើម្បីបង្ហាញដល់បងប្រុសអ៊ី ម៉ុកខ្លេលិន ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែល ពួកគេរកឃើញ ។

- ហេតុអ្វីក៏ជាពរជ័យដើម្បីដឹងពីព្រះទ័យរបស់ព្រះមានចំពោះយើង ?

សូមបំបែកសិស្សឲ្យធ្វើការជាដៃគូ ។ សូមឲ្យដៃគូនោះអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៦:៥–៩ ជាមួយគ្នា រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យឲ្យបងប្រុស ម៉ុកខ្លេលិនធ្វើ ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- យោងតាម ខ ៨–៩ តើពរជ័យអ្វីខ្លះដែលបងប្រុស ម៉ុកខ្លេលិន នឹងទទួល បើគាត់នឹងស្មោះត្រង់ធ្វើតាមព្រះទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ? (ព្រះអម្ចាស់នឹងគង់នៅជាមួយគាត់ ហើយនឹងប្រទានពរដល់គាត់ដើម្បីអាចពង្រឹងដល់ពួកស្មោះត្រង់ និងព្យាបាលដល់ពួកអ្នកឈឺ) ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពីខទាំងនេះអំពីពរជ័យនានាដែលយើងអាចទទួលបាន នៅពេលយើងធ្វើតាមព្រះទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់សម្រាប់យើង ? (សិស្សគួរតែប្រាប់អំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ប្រសិនបើយើងស្មោះត្រង់នៅក្នុងការធ្វើតាមព្រះទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះទ្រង់នឹងគង់នៅជាមួយយើង ហើយនឹងប្រទានពរដល់យើង ដើម្បីយើងអាចសម្រេចនូវអ្វីដែលទ្រង់តម្រូវពីយើង ។** សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមពន្យល់ថា បន្ថែមពីលើការផ្ដល់ការណែនាំដល់បងប្រុស ម៉ុកខ្លេលិន អំពីអ្វីដែលត្រូវធ្វើនោះ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានការព្រមានដល់គាត់ ។ សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សម្នាក់អាននូវការណែនាំ នៃក្បាលកណ្ដាលក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៦:១០ ឲ្យឮៗ ។ ពីមុនពួកគេអានសូមចង្អុលបង្ហាញថា ប្រយោគទីមួយមាននូវពាក្យ *អំពល់* ។ សូមពន្យល់ថាអ្វីមួយៗដែលអំពល់ដល់យើង ប្រសិនបើវាបង្វាំងផ្លូវរបស់យើង ឬ ធ្វើកិច្ចការដ៏លំបាកបំផុតដើម្បីបានសម្រេច ។

- ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់បងប្រុស ម៉ុកខ្លេលិន « បោះបង់ចោលអស់ទាំងសេចក្ដីដ៏ឥតសុចរិត » ។ តើភាពមិនសុចរិតឬអំពើបាប អំពល់ដល់កិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនារបស់បងប្រុស ម៉ុកខ្លេលិន មានយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ? តើសេចក្ដីអសុចរិតអំពល់ដល់យើងខាងវិញ្ញាណយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?

បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យយើងលះបង់ចោលនូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលអំពល់ដល់ការរីកចម្រើនខាងវិញ្ញាណរបស់យើង ។**

សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យពិចារណាដោយស្ងាត់ស្ងៀមអំពីរឿងនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ដែលអាចនឹងធ្វើឲ្យពួកគេអំពល់ ។

សូមអានប្រយោគទីបីនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៦:១០ ឲ្យឮៗ ហើយអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលនូវការព្រមានជាក់លាក់មួយ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់បងប្រុសម៉ុកខ្លេលិន ។

- យោងតាម ខ ១០, តើបងប្រុស ម៉ុកខ្លេលិន មានការពុះពារលើការល្បួងអ្វីខ្លះ ?

- ចេញមកពី ខ ១០ តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះ អំពីចំណេះដឹងរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះយើងម្នាក់ៗ ? (សូមជួយសិស្សឲ្យមើលឃើញថា **ព្រះអម្ចាស់ស្គាល់ពីបញ្ហា និងសេចក្ដីល្បួងជាក់លាក់របស់យើង**ក៏ដូចជាទ្រង់បានជ្រាបពីបងប្រុស ម៉ុកខ្លេលិនផងដែរ) ។ សូមគិតពីការអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរសេចក្ដីពិតនេះជាប់នឹង ខទី ១០) ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា វាសំខាន់ដើម្បីយល់ថា ព្រះអម្ចាស់ដឹងអំពីបញ្ហា និងការល្បួងជាក់លាក់របស់យើង ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា បន្ថែមពីលើការដឹងអំពីបញ្ហា និងការល្បួងទាំងឡាយរបស់យើង ព្រះអម្ចាស់ដឹងអំពីកម្លាំង និងសមត្ថភាពនានារបស់យើងផងដែរ ។ ទ្រង់ដឹងអ្វីៗទាំងអស់អំពីយើងម្នាក់ៗ ។ ជាមួយនឹងការយល់ដឹងមួយថា ទ្រង់ស្រឡាញ់យើង ហើយស្គាល់យើងយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ នោះយើងអាចស្វែងរក និងធ្វើតាមព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ដោយមានទំនុកចិត្ត និងទុកចិត្តទៅលើទ្រង់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៦:១១–១៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលការប្រឹក្សាបន្ថែម ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យ វិលលាម ម៉ុកខ្លេលិន ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលពរជ័យដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាបើបងប្រុស ម៉ុកខ្លេលិន នឹងធ្វើតាមការប្រឹក្សានោះ ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- យោងតាម ខ ១២ តើយើងចាំបាច់ត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីទទួលជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ? (សូមជួយសិស្សឲ្យទទួលស្គាល់ថា **ប្រសិនបើយើងបន្តស្មោះត្រង់ដល់ទីបញ្ចប់ នោះយើងនឹងទទួលបានជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។** សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

- តើដើម្បីឲ្យអ្នកបន្តស្មោះត្រង់រហូតដល់ទីបញ្ចប់ វាមានន័យយ៉ាងណាសម្រាប់អ្នក ?

សូមពន្យល់ថា នៅពេលដែលវិវរណៈនេះត្រូវបានប្រទានឲ្យ នោះបងប្រុស ម៉ុកខ្លេលិន បានទទួលទីបន្ទាល់មួយអំពីការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អ ។ បន្ទាប់ពីវិវរណៈត្រូវបានប្រទានឲ្យ នោះគាត់បានថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីការហៅជាព្យាការីរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ គាត់បានមានប្រសាសន៍ថា « យ៉ូសែបស្ម៊ីធ គឺជាព្យាការីពិត របស់ព្រះអម្ចាស់. . . ហើយ. . . មានអំណាច និងបានទទួលវិវរណៈមកពីព្រះ » (សំបុត្រមកពី វិលលាម អ៊ី ម៉ុកខ្លេលិន ថ្ងៃទី ៤ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៣២ RLDS Archives, 4; quoted in M. Russell Ballard, « What Came from Kirtland » [Church Educational System fireside for young adults, ថ្ងៃទី ៦ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩៤], ទំព័រ ៨, speeches.byu.edu។ បងប្រុស ម៉ុកខ្លេលិន បានបម្រើដោយស្មោះត្រង់អស់ជាច្រើនឆ្នាំ ហើយត្រូវបានហៅឲ្យបម្រើជាសមាជិកទីមួយម្នាក់ នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ នៅក្នុងគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រានេះ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់ពុំបានបន្តដោយស្មោះត្រង់ដល់ពីបញ្ចប់នោះទេ ។ តាមពិតទៅ គាត់បានងាកមកប្រឆាំងនឹងព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ហើយគាត់ត្រូវបានកាត់កាលចេញពីសាសនាចក្រក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៨ ។ អ្នកអាចអានកថាខណ្ឌដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ៖

> « ខណៈដែលយ៉ូសែប ស្ថិតនៅក្នុងគុក នៅ រីចម៉ុន្ដ រដ្ឋមីសសួរី នោះ ម៉ុកខ្លេលិនដែលជាបុរសមានមាឌធំ ហើយរហ័សរហួនបានទៅជួបនឹងទាហានឈ្លប ហើយបានសុំឯកសិទ្ធិដើម្បីវាយគ្នាជាមួយព្យាការី ។ ការអនុញ្ញាតត្រូវបានទទួលយកក្នុងលក្ខខណ្ឌដែលថា យ៉ូសែប នឹងវាយគ្នា ។ ទាហានឈ្លបបានទទួលយក . . . សំណើរដើម្បីទទួលរបស់ ម៉ុកខ្លេលិន ដែលយ៉ូសែបយល់ព្រម បើសិនជាគេដោះខ្នោះចេញពីដៃរបស់លោក ។ ម៉ុកខ្លេលិន បន្ទាប់មកបានបដិសេធក្នុងការវាយគ្នា លុះត្រាតែគាត់មានអាវុធមួយ ដែលយ៉ូសែបយល់ព្រមតាមសំណើរនោះ ប៉ុន្តែទាហានឈ្លប ពុំអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេវាយគ្នាដោយលក្ខខណ្ឌពុំស្មើភាពគ្នាដូច្នោះនោះទេ » (« History of Brigham Young, » *Millennial Star,* ថ្ងៃទី ១៧ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៦៤, ទំព័រ ៨០៨) ។

សូមបង្វែរចំណាប់អារម្មណ៍របស់សិស្សទៅលើឌីយ៉ាក្រាម នៅលើក្ដារខៀន ហើយឲ្យយោបល់ថា ពួកគេនឹងត្រូវពិចារណាម្ដងទៀតពីកន្លែងដែលពួកគេនឹងដាក់ខ្លួនគេនៅក្នុងឌីយ៉ាក្រាមនោះ ។ សូមឲ្យពួកគេសញ្ជឹងគិតអំពីសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកនឹងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីខិតទៅកាន់តែជិតព្រះ ហើយបន្តនៅស្មោះត្រង់រហូតដល់ទីបំផុត ?

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយ ដែលអ្នកបានពិភាក្សា ហើយលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យធ្វើសកម្មភាពដោយខ្លួនគេ ។

មេរៀនទី ៧៣

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៧

បុព្វកថា

នៅខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨៣១ ក្រុមនៃពួកអែលឌើរមួយក្រុមបានមកជួបជុំគ្នាសម្រាប់សន្និសីទពិសេសមួយនៅ ហៃរ៉ាំ រដ្ឋ អូហៃអូ ។ ចំណុចមួយដែលត្រូវលើកមកពិភាក្សានៅក្នុងសន្និសីទនោះគឺអំពីការបោះពុម្ពផ្សាយវិវរណៈដែលព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួល ។ អំឡុងការប្រជុំនេះ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានវិវរណៈមួយដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ហើយបានកំណត់វាជាអារម្ភកថា ចំពោះគម្ពីរនៃវិវរណៈដែលនឹងត្រូវបានបោះពុម្ព ។ ឥឡូវ វិវរណៈនោះ គឺ នៅក្នុងកណ្ឌទីមួយនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ។ ក្រោយមកទៀត នៅក្នុងសន្និសីទ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានវិវរណៈមួយ ដែលឥឡូវនេះត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៧ ។ នៅក្នុងវិវរណៈនោះ ព្រះអម្ចាស់បានថ្លែងទៅពួកបងប្អូនប្រុសដែលមានសំណួរអំពីភាសានៃវិវរណៈ ដែលទ្រង់បានប្រទានដល់ព្យាការី ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៧:១–៣

ព្រះអម្ចាស់បានស្ដាប់ឮការអធិស្ឋានរបស់យើង ហើយដឹងពីដួងចិត្តរបស់យើង

ពីមុនថ្នាក់ចាប់ផ្ដើម សូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *តើអ្នកមានអារម្មណ៍ថា ការអធិស្ឋានរបស់អ្នកត្រូវបានស្ដាប់ឮ និងឆ្លើយតបនៅពេលណា ?* នៅពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យឆ្លើយតបចំពោះសំណួរនេះ ។

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨៣១ ក្រុមនៃពួកអែលឌើរមួយក្រុម រួមទាំង យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានជួបជុំគ្នាពិភាក្សាអំពីការបោះពុម្ពវិវរណៈដែលព្យាការីបានទទួល ។ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានសុំឲ្យពួកអែលឌើរ ថ្លែងទីបន្ទាល់ថា វិវរណៈទាំងឡាយគឺមកពីព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែពួកគេមួយចំនួនបានស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការថ្លែងទីបន្ទាល់ ។ ការស្ទាក់ស្ទើរនេះនាំឲ្យមានវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៧។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៧:១–២ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូល អំពីការអធិស្ឋាន ។

- នៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ តើព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលអំពីបំណងព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ចំពោះការអធិស្ឋានរបស់យើងអ្វីខ្លះ ? (ទោះជាសិស្សរបស់អ្នកអាចនឹងផ្ដល់ចម្លើយផ្សេងៗជាច្រើនក្ដី សូមប្រាកដថា ពួកគេប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះអម្ចាស់ស្ដាប់ឮការអធិស្ឋានរបស់យើង ហើយដឹងដួងចិត្តរបស់យើង ។** សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

- តើការដឹងពីគោលការណ៍នេះ អាចជួយអ្នកឲ្យកែលម្អការអធិស្ឋានរបស់អ្នកដោយរបៀបណា ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យដឹងពីសារៈសំខាន់នៃគោលការណ៍នៅលើក្ដារខៀន សូមអញ្ជើញពួកគេពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយពីអ្វីដែលពួកគេដឹងថា ព្រះវរបិតាសួគ៌បានស្ដាប់ឮការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេ ហើយដឹងពីបំណងប្រាថ្នានៃដួងចិត្តរបស់ពួកគេ ។ បន្ទាប់ពីសិស្សពីរបីនាក់បានមានឱកាសចែកចាយរួចហើយ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យអធិស្ឋានសុំចំណេះដឹងថា ព្រះបានស្ដាប់ឮការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេ ហើយដឹងពីដួងចិត្តរបស់ពួកគេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៧:៣ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពីមូលហេតុដែលពួកអែលឌើរមួយចំនួនពុំបានទទួលពរជ័យដែលព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់ឲ្យពួកគេ ។

សូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖*តើការភ័យខ្លាចអាចបណ្ដាលឲ្យនរណាម្នាក់បាត់បង់ពរជ័យយ៉ាងដូចម្ដេច ?* សូមឲ្យសិស្សឆ្លើយ ។ នៅពេលពួកគេពិភាក្សាអំពីសំណួរនេះ សូមសរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **បើយើងទុកឲ្យភាពភ័យខ្លាចមាននៅក្នុងដួងចិត្តរបស់យើង នោះយើងអាចនឹងបាត់បង់ពរជ័យ ។**

- តើការភ័យខ្លាចអ្វីខ្លះ ដែលមនុស្សមាន ដែលអាចនឹងបញ្ឈប់ពួកគេពីការទទួលបានពរជ័យ ? (ឧទាហរណ៍ អាចមានដូចជា ភាពភ័យខ្លាចនៃការមិនចុះនឹងគេ ភាពភ័យខ្លាចនៃការធ្វើកំហុស ភាពភ័យខ្លាចនៃការផ្លាស់ប្ដូរជីវិតរបស់ពួកគេ ភាពភ័យខ្លាចនៃការបរាជ័យ ភាពភ័យខ្លាចនៃការប្រែចិត្ត ជាដើម) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីភាពភ័យខ្លាចដែលអាចនឹងរារាំងពួកគេពុំឲ្យធ្វើសកម្មភាពក្នុងសេចក្ដីជំនឿ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យស្វែងរកជំនួយរបស់ព្រះអម្ចាស់ជំនួសឲ្យភាពភ័យខ្លាចរបស់ពួកគេដោយសេចក្ដីជំនឿ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៧:៤–៩

ព្រះអម្ចាស់ប្រទានផ្លូវមួយសម្រាប់ពួកអែលឌើរឲ្យទទួលបាននូវទីបន្ទាល់នៃវិវរណៈតាមរយៈ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ

សូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *ហេតុអ្វីក៏យើងគួរតែនៅគាំទ្រដល់ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្ររបស់យើង ទោះជាយើងដឹងថាពួកគេពុំល្អឥតខ្ចោះក៏ដោយ ?*

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវការណែនាំក្បាលកណ្ឌនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៧។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ទៀតឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៧:៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអារម្មណ៍ដែលពួកអែលឌើរមានអំពីវិវរណៈទៅជាយ៉ាងណា ដែលនឹងត្រូវបោះពុម្ពនៅក្នុងព្រះគម្ពីរនៃព្រះបញ្ញត្តិ ។ (អ្នកអាចប្រាប់សិស្សថា ការចងក្រងដំបូងនៃវិវរណៈរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ គឺដាក់ចំណងជើងថា ព្រះគម្ពីរនៃព្រះបញ្ញត្តិ ។ នៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៥ ព្រះគម្ពីរត្រូវបានបោះពុម្ពនៅក្រោមចំណងជើងថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា) ។

- តើពួកអែលឌើរមានអារម្មណ៍យ៉ាងណាអំពីវិវរណៈ ? (ពួកអែលឌើរជាច្រើន « បានថ្លែងទីបន្ទាល់ជាឧឡារិក » អំពីសេចក្ដីពិតពេញលេញនៃវិវរណៈ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ « ការសន្ទនាមួយចំនួនគឺមានការបារម្ភអំពីភាសាដែលបានប្រើនៅក្នុងវិវរណៈទាំងឡាយ » ។ ស្របតាម ខ ៥ ពួកអែលឌើរមួយចំនួនបានគិតថា ពួកគេអាច « ថ្លែងបានប្រសើរជាងភាសារបស់ [យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ] ») ។

សូមពន្យល់ថា ពួកអែលឌើរមួយចំនួនបានបារម្ភអំពីភាសាដែលវិវរណៈត្រូវបានថ្លែង ។ ពួកគេអាចមានអារម្មណ៍ថា វិវរណៈចាំបាច់ត្រូវធ្វើការកែសម្រួលយ៉ាងច្រើនដើម្បីត្រៀមធ្វើការបោះពុម្ព ហើយពួកគេអាចនឹងភ័យខ្លាចអំពីអ្វីដែលមារសត្រូវរបស់សាសនាចក្រនឹងប្រព្រឹត្តជាមួយនឹងវិវរណៈទាំងឡាយ នៅពេលដែលវាត្រូវបានបោះពុម្ពចេញមក ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៧:៤–៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីភាសានៃវិវរណៈ ។

- តើព្រះអម្ចាស់ បានដឹងអ្វីខ្លះអំពីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ជំនាញភាសារបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ពុំល្អឥតខ្ចោះនោះទេ ។ លោកពុំមានភាពប្រសប់ក្នុងការនិយាយនោះទេ។ តែទោះជាយ៉ាងណាក្ដី ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងសេចក្ដីពិតដល់លោក ហើយបានអនុញ្ញាតឲ្យលោកថ្លែងបានល្អបំផុតតាមដែលលោកអាចធ្វើទៅបាន ។

- ហេតុអ្វីក៏វាជាជំនួយដើម្បីដឹងថា ព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ចំពោះ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ទោះជាទ្រង់បានដឹងថា យ៉ូសែប ពុំល្អឥតខ្ចោះក្ដី ?

សូមអញ្ជើញសិស្សបីនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអានឲ្យឮៗដកស្រង់ចេញពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៧:៦–៩ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវសំណូមពរដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់អ្នកទាំងឡាយដែលរិះគន់ដល់ភាសានៃវិវរណៈ ។

- តើសំណូមពរអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់អ្នកទាំងឡាយដែលបានគិតថា ពួកគេអាចថ្លែងបានល្អជាងភាសានៃវិវរណៈនោះ ?

សូមសួរសិស្សអំពីអ្វីដែលពួកគេចងចាំមកពី មេរៀនមុនៗអំពី វិលលាម អ៊ី ម៉ុកឡេលិន ។ សូមពន្យល់ថា វិលលាម បានសម្រេចចិត្តទទួលយកសំណូមពររបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីសរសេរវិវរណៈមួយមកប្រៀបធៀបនឹងវិវរណៈទាំងឡាយដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួល ។ បន្ទាប់មកអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមមកពីប្រវត្តិរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ៖

« វិលលាម អ៊ី ម៉ុកឡេលិន ជាបុរសដ៏ឈ្លាសវៃម្នាក់ គាត់ពូកែប៉ាន់ស្មាន គាត់រៀនបានច្រើនហើយអាចញាណដឹង គាត់បានខិតខំដើម្បីសរសេរបញ្ញត្តិមួយ ដូចជាបញ្ញត្តិមួយរបស់ព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែបានបរាជ័យ វាគឺជាការទទួលខុសត្រូវដ៏អាក្រក់មួយ ដើម្បីសរសេរនៅក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ពួកអែលឌើរ និងមនុស្សទាំងអស់ដែលមានវត្តមាន បានធ្វើជាសាក្សីអំពីការប៉ុនប៉ងដ៏ឥតប្រយោជន៍នេះរបស់មនុស្សដើម្បីធ្វើតាមភាសារបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានរំឭកសេចក្ដីជំនឿរបស់ពួកគេនៅក្នុងភាពពេញលេញនៃដំណឹងល្អ និងនៅក្នុងសេចក្ដីពិតនៃបទបញ្ញត្តិ និងវិវរណៈទាំងឡាយដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់សាសនាចក្រ តាមរយៈភាពជាឧបករណ៍របស់ខ្ញុំ ហើយពួកអែលឌើរបានបង្ហាញពីការស្ម័គ្រចិត្តដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិតរបស់ពួកគេចំពោះពិភពលោកទាំងមូល » (នៅក្នុង *History of the Church* ១:២២៦) ។

សូមពន្យល់ថា បន្ទាប់ពីព្រឹត្តការណ៍នេះ ពួកអែលឌើរជាច្រើនបានបង្ហាញឯកសារចុះហត្ថលេខាមួយ ដែលបានផ្ដល់នូវទីបន្ទាល់ជាផ្លូវការរបស់ពួកគេអំពីភាពពិតពេញលេញនៃវិវរណៈនៅក្នុងព្រះគម្ពីរនៃបទបញ្ញត្តិ ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា យ៉ូសែប ស៊្មីធ ជាមនុស្សដែលមានការសិក្សាតិចតួច អាចនាំវិវរណៈទាំងនេះចេញមកបាន ប៉ុន្តែ វិលលាម អ៊ី ម៉ុកឡេលិន ដែលជាមនុស្សមានការអប់រំខ្ពស់ បែរជាពុំអាចធ្វើបានទៅវិញយ៉ាងដូច្នេះ ?
- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពីដំណើររឿងនេះអំពីការវិនិច្ឆ័យដល់ពួកអ្នកដឹកនាំរបស់យើង ដោយសារតែភាពពុំល្អឥតខ្ចោះរបស់ពួកគេនោះ ?

សូមចង្អុលបង្ហាញពីសំណួរនៅលើក្ដារខៀន អំពីការធ្វើតាមអ្នកដឹកនាំពុំល្អឥតខ្ចោះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេខាងក្រោមសំណួរ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៧:១០–១៤

ព្រះអម្ចាស់ប្រឹក្សាដល់ពួកអ្នកដើរតាមទ្រង់អំពីរបៀបដើម្បីត្រៀមខ្លួននៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះ

សូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖*តើពរជ័យមួយចំនួនដែលអាចកើតមាន នៅពេលយើងមានការអត់ធ្មត់ចំពោះខ្លួនឯង និងអ្នកដទៃមានអ្វីខ្លះ ?* សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សឆ្លើយ ។

សូមសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវដំណើររឿងដូចខាងក្រោម ដែលបានចែកចាយដោយប្រធាន ឌៀថើរ អេហ្វ.អុជដូហ្វ នៃគណៈប្រធានទីមួយ ៖

« អំឡុងទសវត្សរ៍ឆ្នាំ ១៩៦០ មានសាស្ត្រាចារ្យមួយរូបនៅសាកលវិទ្យាល័យ ស្ទែនហ្វដ បានធ្វើការសាកល្បងធ្វើបទពិសោធន៍តូចមួយអំពីកម្លាំងឆន្ទៈរបស់កុមារតូចៗ ដែលមានអាយុបួនឆ្នាំ ។ គាត់ដាក់នំម៉ាស្សម៉ាឡូដ៏ធំមួយនៅចំពោះមុខកុមារតូចៗនោះ ហើយបានប្រាប់កុមារទាំងនោះថា ពួកគេអាចញ៉ាំនំនោះភ្លាមតែម្ដង ឬ បើអាចចាំតែ ១៥ នាទីទៀត នឹងទទួលបាននំម៉ាស្សម៉ាឡូនោះដល់ទៅពីរ ។

« បន្ទាប់មក គាត់បានទុកឲ្យកុមារនោះនៅតែឯង ហើយឃ្លាំមើលពីក្រោយកញ្ចក់ដែលអាចឃើញតែម្ខាង ។ កុមារខ្លះបានញ៉ាំនំ ម៉ាស្សម៉េឡូ ភ្លាមតែម្ដង ហើយខ្លះទៀតអាច រង់ចាំបានតែប៉ុន្មាននាទីមុនពេលពួកវាចុះចាញ់ការល្បួង ។ មានតែ ៣០ ភាគរយប៉ុណ្ណោះដែលអាចរង់ចាំបាន » (បន្តដោយភាពអត់ធន់ » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១០ ទំព័រ ៥៦) ។

- តើអ្នកគិតថាការពិសោធន៍ និងការរកឃើញរបស់សាស្ត្រាចារ្យរូបនេះ អាចទាក់ទងនឹងយើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើពរជ័យអ្វីខ្លះ ដែលអ្នកបានទទួល ដោយសារតែអ្នកអត់ធ្មត់ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបង្កើតតារាងដែលមានពីរកូឡោនក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។ សូមឲ្យពួកគេដាក់ស្លាកនៅក្នុងកូឡោនទីមួយថា *រង្វាន់* ហើយកូឡោនទីពីរថា *របៀបដើម្បីទទួលបានរង្វាន់* ។ សូមបំបែកសិស្សឲ្យធ្វើការជាដៃគូ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៧:១០–១៤ ជាមួយនឹងដៃគូរបស់ពួកគេ ហើយរកមើលរង្វាន់ដែលបានសន្យាដោយព្រះអង្គសង្គ្រោះ និងសកម្មភាពដែលចាំបាច់ត្រូវមានដើម្បីទទួលបានរង្វាន់ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យកត់ត្រាចម្លើយរបស់ពួកគេនៅក្នុងកូឡោនត្រឹមត្រូវក្នុងតារាងរបស់ពួកគេ ។

បន្ទាប់ពីសិស្សមានពេលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីសិក្សា និងពិភាក្សាវគ្គបទគម្ពីរ សូមប្រើសំណួរដូចខាងក្រោមដើម្បីជួយពួកគេរាយការណ៍អំពីការស្វែងរកឃើញរបស់ពួកគេទៅដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ ។

- តើរង្វាន់អ្វីខ្លះដែលព្រះអម្ចាស់ផ្ដល់ដល់ពួកអែលឌើរទាំងនេះ ?
- តើពួកអែលឌើរចាំបាច់ត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីទទួលបានរង្វាន់ទាំងនេះ ? (នៅពេលសិស្សប្រាប់ឃ្លា « នៅក្នុងវត្តមាននៃព្រះ » អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថាពាក្យ *នៅ* មានន័យថា ស្ថិតនៅ ឬបន្តនៅក្នុងកន្លែងជាក់លាក់មួយ) ។

សូមពន្យល់ថា វគ្គគម្ពីរនេះអនុវត្តចំពោះយើងទាំងអស់គ្នា ។ សូមសរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **បើយើងកំចាត់ខ្លួនចេញពីសេចក្ដីច្រណែន និងសេចក្ដីខ្លាច ហើយបន្ទាបខ្លួន និងបន្តនៅក្នុងភាពអត់ធន់ នោះយើងនឹងនៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះ ។**

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា យើងចាំបាច់ត្រូវអត់ធន់នៅក្នុងកិច្ចខិតខំរបស់យើង ដើម្បីមានភាពសក្ដិសមដើម្បីនៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាននូវការរកឃើញដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗចេញមកពីការធ្វើពិសោធន៍ នំ ម៉ាស្សម៉េល្លូ ដូចបានដំណាលប្រាប់ដោយប្រធាន អុជដូហ្វ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់នូវអ្វីដែលយើងអាចរៀនអំពីការប្រែក្លាយទៅជាបរិសុទ្ធនៅចំពោះព្រះ ។

« ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពេលវេលាកន្លងទៅ [សាស្ត្រាចារ្យ] បាន តាមដានកុមារទាំងនោះ ហើយចាប់ផ្ដើមសម្គាល់ ឃើញនូវភាពស្របគ្នាដ៏គួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ថា ៖ កុមារទាំងនោះដែលមិនអាចរង់ចាំបាន ក្រោយមកតែងនឹងមានបញ្ហានៅក្នុងជីវិត និងមានបញ្ហាផ្នែកអាកប្បកិរិយាជាងកុមារដែលអាចរង់ចាំបាន នៅពេលដែលកុមារដែលអាចរង់ចាំបាន ទំនងជាមានភាពវិជ្ជមានជាង និងមានការលើកទឹកចិត្តជាង មានពិន្ទុ និងចំណូលខ្ពស់ជាង ហើយមានទំនាក់ទំនងល្អជាងកុមារដែលមិនអាចរង់ចាំបាន ។

« . . .លទ្ធភាពដើម្បីរង់ចាំ–អត់ធន់–គឺជាលក្ខណៈសម្បត្តិនៃអត្តចរិតដែលជាគន្លឹះ អាចព្យាករនូវភាពជោគជ័យក្រោយមកក្នុងជីវិត ។. . .

« . . . ដោយគ្មានការអត់ធន់ យើងមិនអាចធ្វើឱ្យព្រះសព្វព្រះហឫទ័យឡើយ យើងមិនអាចទទួលបានភាពគ្រប់លក្ខណ៍ឡើយ ។ យ៉ាងពិតប្រាកដ ការអត់ធន់ គឺជាដំណើរការឲ្យមានបរិសុទ្ធភាព ដែលដុសខាត់ការយល់ដឹង បង្កើនសុភមង្គល ផ្ដោតទង្វើ ហើយនិងផ្ដល់ក្ដីសង្ឃឹមសម្រាប់ភាពសុខសាន្ត » (« បន្តដោយភាពធត់ធន់ » ទំព័រ ៥៦) ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះចេញមកពីការធ្វើពិសោធន៍នេះ អំពីពរជ័យដែលកើតមាន នៅពេលយើងអត់ធន់ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណា ឬអធិស្ឋានអំពីផ្នែកជាច្រើននៃជីវិតរបស់ពួកគេ ដែលពួកគេចាំបាច់ត្រូវមានការអត់ធន់កាន់តែច្រើនចំពោះខ្លួនគេ និងអ្នកដទៃ ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យដាក់គោលដៅមួយ ដែលនឹងជួយពួកគេឲ្យកាន់តែមានភាពសក្តិសម ដើម្បីនៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះ ។

ការពិចារណា និងការអធិស្ឋាន

ដើម្បីពិចារណាគឺការសញ្ជឹង ឬគិតដោយជ្រាលជ្រៅអំពីអ្វីមួយ ។ កិច្ចខិតខំរបស់យើងដើម្បីពិចារណាត្រូវបានពង្រឹងនៅពេលយើងបញ្ចូលវាទៅក្នុងការអធិស្ឋាន ។ នៅពេលសិស្សរៀនពិចារណា និងអធិស្ឋាន នោះពួកគេនឹងត្រៀមខ្លួនដើម្បីទទួលការដឹកនាំមកពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលនឹងជួយពួកគេឲ្យដឹងពីរបៀបដែលពួកគេអាចប្រែក្លាយកាន់តែដូចជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

មេរៀនទី ៧៤

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៨

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ១ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨៣១ ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានជួបនឹងក្រុមនៃពួកអែលឌើរនៅភូមិ ហៃរ៉ាំ រដ្ឋ អូហៃអូ សម្រាប់សន្និសីទពិសេសមួយ ។ ពួកគាត់បានពិភាក្សាអំពីការបោះពុម្ពព្រះគម្ពីរនៃបទបញ្ញត្តិ ជាការប្រមូលផ្ដុំនៃវិវរណៈដែលព្យាការីបានទទួល ។ ពួកអែលឌើរបួននាក់នៅក្នុងសន្និសីទនោះ បានសុំឲ្យ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ទូលសួរដល់ព្រះអម្ចាស់អំពីព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ចំពោះពួកគេ ។ ជាការឆ្លើយតបចំពោះសំណើរនេះ ព្យាការីបានទទួលវិវរណៈមួយដែលឥឡូវនេះត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៨ ។ វិវរណៈរួមមាននូវការប្រឹក្សាទៅដល់អ្នកទាំងឡាយដែលត្រូវបានហៅឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អ ការណែនាំទាំងឡាយអំពីការហៅរបស់ប៊ីស្សព និងបញ្ញត្តិមួយថា ឪពុកម្ដាយបង្រៀនកូនចៅអំពីគោលការណ៍ និងពិធីបរិសុទ្ធទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៨:១–១២

ព្រះអង្គសង្គ្រោះប្រឹក្សាដល់អ្នកទាំងឡាយដែលត្រូវបានហៅឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អ

បើអ្នក ឬនរណាម្នាក់នៅជិតអ្នកបានបម្រើបេសកកម្មសម្រាប់សាសនាចក្រ សូមចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ដោយការចែកចាយអំពីអារម្មណ៍មួយចំនួន ដែលមនុស្សនោះទទួលបទពិសោធន៍ នៅពេលពួកគេត្រៀមខ្លួនដើម្បីចាកចេញពីផ្ទះ ហើយធ្វើជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាពេញម៉ោង ។ បន្ទាប់មក សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោមនេះ ៖

- តើការបារម្ភ ឬកង្វល់អ្វីខ្លះ អាចកើតមានចំពោះមនុស្សដែលហៀបនឹងបម្រើបេសកកម្មពេញម៉ោង ?
- តើមូលហេតុមួយចំនួនអ្វីខ្លះដែលមនុស្ស ពេលខ្លះមានអារម្មណ៍ភិតភ័យចំពោះការចែកចាយដំណឹងល្អជាមួយសមាជិកគ្រួសារ ឬមិត្តភក្ដិរបស់ពួកគេ ?

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងសន្និសីទមួយដែលបានធ្វើឡើងអំឡុងថ្ងៃទី ១ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨៣១ មានពួកអែលឌើរបួននាក់ ដែលនឹងបម្រើជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា បានទៅជួបនឹង យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ហើយបានសុំដើម្បីដឹងពីព្រះទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីពួកគេ ។ នៅក្នុងការឆ្លើយតប ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងគំរូមួយនៃការផ្សាយដំណឹងល្អ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សប្រាំនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអានឲ្យឮៗដែលដកស្រង់ចេញពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៨:១–៥ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលធាតុទាំងឡាយនៃគំរូនោះ ។ មុនពេលពួកគេអាន សូមចង្អុលបង្ហាញថា ខ ២ និង ៣ មាននូវពាក្យ *ជាគំរូ* ។ គំរូមួយគឺជាលំនាំ ឬម៉ូត ។

- តើអ្នកបានឃើញអ្វីខ្លះនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះអំពីរបៀបដែលយើងគួរតែផ្សាយដំណឹងល្អ ?
- នៅក្នុង ខ ៣–៥ តើព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកអ្នកបម្រើទ្រង់នូវការសន្យាអ្វីខ្លះ ?
- តើពាក្យបំផុសគំនិតរបស់ពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនានឹងចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលទទួលពួកគេមានអ្វីខ្លះ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួរប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **នៅពេលអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមានពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះពាក្យសម្ដីរបស់ពួកគេនឹងដឹកនាំមនុស្សទៅរកសេចក្ដីសង្គ្រោះ ។** សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។
- តើយើងអាចធ្វើខ្លះដើម្បីអញ្ជើញឲ្យមានឥទ្ធិពលមកពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលយើងចែកចាយដំណឹងល្អ ?

សូមពន្យល់ថា ខណៈដែលអ្នកទាំងឡាយដែលត្រូវបានតែងតាំងដើម្បីផ្សាយដំណឹងល្អ អាចជួយមនុស្សទទួលបានទីបន្ទាល់មួយអំពីសេចក្ដីពិត នោះមានតែប្រធានសាសនាចក្រម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ ដែលមានសិទ្ធិទទួល និងប្រកាសពីព្រះទ័យនៃព្រះអម្ចាស់សម្រាប់សាសនាចក្រទាំងមូលបាន ។ នៅក្រោមការដឹកនាំរបស់លោក សមាជិកនៃគណៈប្រធានទីមួយដទៃទៀត និងសមាជិកនៃ កូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ក៏មានសិទ្ធិអំណាចដើម្បីប្រកាសពីព្រះទ័យរបស់ព្រះចំពោះយើងផងដែរ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៨:៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការលើកទឹកចិត្តបន្ថែម ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ ។

- តើអ្នកមើលឃើញសេចក្ដីពិតអ្វីខ្លះនៅក្នុងខគម្ពីរនេះ ដែលអាចនាំមកនូវការលួងលោមចិត្តដល់អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាម្នាក់ ?
- ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់សម្រាប់អ្នក ដើម្បីដឹងថា ព្រះអម្ចាស់គង់នៅជិតនឹងអ្នកបម្រើស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ខ ៦ ចែងអំពីទំនួលខុសត្រូវនៃពួកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាចម្បងថា ៖ ត្រូវថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងបេសកកម្មរបស់ទ្រង់នៅក្នុងអតីតកាល បច្ចុប្បន្នកាល និងអនាគតកាល ។ បន្ទាប់មក សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៨:៧–១២ ដោយការពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់ហៅពួកអែលឌើរស្មោះត្រង់នៃសាសនាចក្រឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អ និងជ្រមុជទឹកដល់អ្នកទាំងឡាយដែលជឿ ។

សូមពិចារណាធ្វើការចែកចាយបទពិសោធន៍មួយ ដែលអ្នកត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណដើម្បីដឹងអំពីរបៀបចែកចាយដំណឹងល្អជាមួយនរណាម្នាក់។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៨:១៣–២៤

ព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងថា គណៈប្រធានទីមួយ គឺត្រូវមើលខុសត្រូវលើការហៅពួកប៊ីស្សព

សូមឲ្យសិស្សគិតស្រមៃថា មានមិត្តម្នាក់ដែលជឿសាសនាផ្សេង បានសួរថា « តើគេជ្រើសរើសប៊ីស្សពរបស់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?»

- តើអ្នកនឹងតបដោយរបៀបណា ?

សូមពន្យល់ថា អែតវើត ប៉ាទ្រិច គឺជាប៊ីស្សពដំបូងគេ ដែលបានហៅនៅក្នុងសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលបានស្ដារឡើងវិញ (នៅថ្ងៃទី ៤ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៣១ សូមមើល គ. និង ស. ៤១:៩) ។ ពីមុន យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៨ (នៅក្នុងខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨៣១) ប៊ីស្សព ប៉ាទ្រិច គឺជាប៊ីស្សពតែម្នាក់គត់នៅក្នុងសាសនាចក្រ ។ ប៊ីស្សពផ្សេងទៀតត្រូវបានហៅមិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពី ព្យាការី បានទទួលវិវរណៈនេះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៨:១៤–១៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពីរបៀបដែលត្រូវជ្រើសរើសប៊ីស្សព ។

កំណត់ចំណាំ ៖ ខ ១៥–២០ មាននូវការណែនាំអំពីពូជពង្សនៃលោកអើរ៉ុនពិត ដែលអាចនឹងត្រូវបានហៅជាប៊ីស្សពជាអធិបតី ។ ឃ្លា « ពូជពង្សនៃលោកអើរ៉ុនពិត » សំដៅទៅលើកូនចៅរបស់បងប្រុសរបស់ ម៉ូសេ ឈ្មោះ អើរ៉ុន នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ ពូជពង្សដូច្នេះ នឹងមានសិទ្ធិនៅក្នុងតំណែងនៃប៊ីស្សពជាអធិបតី បើគាត់ត្រូវបានហៅ និងបានអនុមតិដោយគណៈប្រធានទីមួយ ។ ខ ១៦–២០ ទាក់ទងតែប៊ីស្សពជាអធិបតីប៉ុណ្ណោះ ពុំមែនជាប៊ីស្សពក្នុងវួដនោះទេ (សូមមើល យ៉ូសែប ហ្វីលឌិង ស៊្មីធ *គោលលទ្ធិនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ* ចងក្រងដោយ ប្រ៊ូស អរ ម៉ាក់ខនគី វ៉ុល ៣ [ឆ្នាំ ១៩៥៤–៥៦], ៣:៩២–៩៣) ។ នៅក្នុងអក្សរសាស្ត្រសាសនាចក្រជំនាន់មុន ជាញឹកញាប់សំដៅទៅលើប៊ីស្សព ប៉ាទ្រិច ថាជាប៊ីស្សពជាអធិបតី ។ ទំនួលខុសត្រូវរបស់ប៊ីស្សពជាអធិបតី បានបង្កើតឡើង ហើយជាច្រើនឆ្នាំក្រោយមកបានផ្លាស់ប្ដូរ ។ នៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ប្រធាន ព្រិកហាំ យ៉ង់ នោះទំនួលខុសត្រូវទាំងឡាយរបស់ប៊ីស្សពជាអធិបតី ត្រូវបានបញ្ជាក់កាន់តែពេញលេញ នៅឆ្នាំ ១៨៤៧ នៅ វិនទើរ ខ្វរទើរ្ស ជាមួយនឹងប៊ីស្សព នូវែល ឃេ វីតនី ដែលបានទទួលការហៅនោះ ។

អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា នៅក្នុងសាសនាចក្រជំនាន់មុន សមាជិកនៃគណៈប្រធានទីមួយ បានតែងតាំង និងញែកចេញជាប៊ីស្សពទាំងអស់ ។ នៅក្នុងសាសនាចក្រសព្វថ្ងៃ ការណ៍នេះនៅតែពិតចំពោះគណៈប៊ីស្សពជាអធិបតី ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការហៅ ការតែងតាំង និងការញែកចេញនៃពួកប៊ីស្សព គឺត្រូវបានដឹកនាំដោយប្រធានស្ដេក នៅក្រោមការដឹកនាំរបស់គណៈប្រធានទីមួយ ។ ប្រធានស្ដេកម្នាក់ ដោយមានការគាំទ្រមកពីទីប្រឹក្សារបស់លោក នៅក្នុងគណៈប្រធានស្ដេក ស្វែងរកវិវរណៈដើម្បីស្គាល់នៅពេលណាត្រូវហៅប៊ីស្សពថ្មី ឬត្រូវហៅនរណា ។ លោកផ្ញើអនុសាសន៍របស់លោកទៅកាន់គណៈប្រធានទីមួយសុំការអនុមតិ ។ នៅពេលគណៈប្រធានទីមួយ អនុមតិការហៅរួចហើយ នោះពួកលោក អនុញ្ញាតឲ្យប្រធានស្ដេកតែងតាំង និងញែកចេញដល់ប៊ីស្សពថ្មី ។ (សម្រាប់ព័ត៌មានបន្ថែម សូមមើល *ក្បួនខ្នាតភាគ ២ ៖ ការគ្រប់គ្រងសាសនាចក្រ* [ឆ្នាំ ២០១០] ១៩.៦) ។

- ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់ចំពោះអ្នកដើម្បីដឹងថា គណៈប្រធានទីមួយ បានអនុមតិការហៅរបស់ប៊ីស្សពរបស់អ្នក ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៨:២៥–៣៥

ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាឪពុកម្ដាយឲ្យបង្រៀនដំណឹងល្អដល់កូនចៅរបស់ពួកគេ

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីព្រឹត្តិការណ៍ ដែលពួកគេអាចធ្វើជាឪពុកម្ដាយនៅក្នុងពីរបីឆ្នាំទៀត ។ សូមចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះអម្ចាស់ផ្ដល់ដល់ម្ដាយ និងឪពុកទាំងឡាយ នូវទំនួលខុសត្រូវដ៏មហិមាជាច្រើន– ពួកគេត្រូវបង្រៀនដំណឹងល្អដល់កូនចៅរបស់ពួកគេ

ដោយពាក្យសម្ដី និងគំរូ (សូមមើល គ. និង ស. ២៩:៤៦, ៥០ និង « ក្រុមគ្រួសារ ៖ ការប្រកាសដល់ពិភពលោក » ដែលមាននៅក្នុងសេចក្ដីបន្ថែមនៅចុងសៀវភៅសិក្សានេះ) ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យសរសេរនៅក្នុង សៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីរ របស់ពួកគេនូវគោលការណ៍បីយ៉ាង ដែលពួកគេនឹងចង់បង្រៀនដល់កូនចៅរបស់ពួកគេ ។

សូមបំបែកសិស្សឲ្យធ្វើការជាដៃគូ ។ សូមពួកគេឲ្យអានបញ្ជីរបស់ពួកគេដល់គ្នាទៅវិញទៅមក។ បន្ទាប់មក អញ្ជើញពួកគេឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៨:២៥–២៧ ជាមួយគ្នា រកមើលនូវអ្វីៗដែលពួកគេអាចបន្ថែមទៅលើបញ្ជីរបស់ពួកគេ ។

សកម្មភាពជាក្រុមតូច

សកម្មភាពជាក្រុមតូច អនុញ្ញាតឲ្យសិស្សជាច្រើនចូលរួមបាន ។ វាអាចផ្ដល់បរិយាកាសមួយ ដែលសិស្សអាចមានអារម្មណ៍សុវត្ថិភាពដើម្បីចែកចាយពីអារម្មណ៍ គំនិត និងទីបន្ទាល់ ។ វាអាចផ្ដល់ជាឱកាសដល់សិស្សដើម្បីបង្រៀនដំណឹងល្អដល់គ្នាទៅវិញទៅមកផងដែរ ដែលអាចជួយពួកគេត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ឱកាសដែលពួកគេនឹងត្រូវបង្រៀនដំណឹងល្អនៅពេលអនាគត ។ ជាទូទៅ សិស្សនឹងចូលរួមនៅក្នុងសកម្មភាពទាំងនេះដោយចំណាប់អារម្មណ៍កាន់តែខ្លាំង បើអ្នកអញ្ជើញពួកគេឲ្យត្រៀមខ្លួនចែកចាយជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់អំពីអ្វីមួយដែលពួកគេនឹងរៀន ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់ឪពុកម្ដាយឲ្យបង្រៀនកូនចៅរបស់ពួកគេអ្វីខ្លះ ? (សិស្សគួរប្រាប់នូវគោលលទ្ធិ ដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យ ឪពុកម្ដាយបង្រៀនកូនៗរបស់ពួកគេឲ្យយល់ គោលលទ្ធិអំពី ការប្រែចិត្ត, សេចក្ដីជំនឿជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទ, បុណ្យជ្រមុជទឹក និងអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។** អ្នកអាចនឹងចង់អញ្ជើញសិស្សឲ្យគូសចំណាំឃ្លានៅក្នុង ខទី ២៥ ដែលបង្រៀនពីគោលលទ្ធិនេះ) ។
- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា វាសំខាន់សម្រាប់កូនតូចៗយល់អំពីការប្រែចិត្ត ? សេចក្ដីជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទ ? ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ? អំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរអំពីគ្រាមួយ ដែលពួកគេបានឃើញឪពុកម្ដាយបង្រៀនគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលបានប្រាប់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៨:២៥ ។ ក្រោយពីពួកគេមានពេលសរសេរហើយ សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរ ។

សូមឲ្យសិស្សបន្តធ្វើការជាដៃគូនៅក្នុងសកម្មភាពបន្ទាប់ ។ សូមពន្យល់ថានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៨:២៨–៣១ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានការប្រឹក្សាបន្ថែមដល់ឪពុកម្ដាយ ។ សូមឲ្យច្បាប់ចម្លងនៃព័ត៌មានដូចខាងក្រោមមួយច្បាប់ទៅដល់ដៃគូនិមួយៗ ។ សូមលើកទឹកចិត្តដៃគូទាំងឡាយឲ្យអានវគ្គគម្ពីរនិមួយៗ ហើយពិភាក្សាអំពីសំណួរជាមួយគ្នា ។ សូមពន្យល់ថា នៅពេលពួកគេបានបញ្ចប់ នោះពួកគេនឹងរៀបរាប់អំពីការរកឃើញរបស់ពួកគេដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ ។

១. សូមអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៨:២៨ ហើយរកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បញ្ជាដល់ឪពុកម្ដាយឲ្យបង្រៀនកូនចៅរបស់ពួកគេ ។
   - ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា វានឹងសំខាន់ចំពោះអ្នកដើម្បីបង្រៀនកូនចៅឲ្យអធិស្ឋាន ?
   - តើអ្នកត្រូវបានបង្រៀនឲ្យអធិស្ឋានយ៉ាងដូចម្ដេច ? តើការអធិស្ឋានបានប្រទានពរដល់អ្នក និងគ្រួសារអ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?
   - តើអ្នកគិតថា « ឲ្យដើរដោយទៀងត្រង់នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ » មានន័យយ៉ាងដូចម្ដេច ?

២. សូមអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៨:២៩ ហើយរកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បញ្ជាឲ្យយើងធ្វើ ។
   - តើអ្នករៀនអ្វីខ្លះអំពីការរក្សាថ្ងៃឈប់សម្រាកឲ្យបរិសុទ្ធ ?
   - តើអ្នកអាចធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីរក្សាថ្ងៃឈប់សម្រាកឲ្យបានបរិសុទ្ធ ?

៣. សូមអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៨:៣០ ហើយរកមើលការព្រមានរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ សូមកត់ចំណាំថា ពាក្យ *ខ្ជិលច្រអូស* សំដៅទៅលើនរណាម្នាក់ដែលខ្ជិល ។
   - តើអ្នកបានមើលឃើញពរជ័យដែលកើតចេញមកពីការខិតខំធ្វើការយ៉ាងលំបាកនៅពេលណា ?

   សូមអាននូវការដកស្រង់ដូចខាងក្រោមមកពីកូនសៀវភៅ *ដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន ៖*

   « ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់យើងកុំឲ្យខ្ជិលច្រអូស ។ ភាពខ្ជិលច្រអូស អាចដឹកនាំទៅរកអាកប្បកិរិយាមិនសមរម្យ ធ្វើឲ្យខូចទំនាក់ទំនង និងមានបាប ។ ទម្រង់មួយនៃភាពខ្ជិលច្រអូសគឺការចំណាយពេលហួសហេតុទៅលើសកម្មភាពទាំងឡាយ ដែលរាំងអ្នកពីកិច្ចការដែលមានប្រយោជន៍ ដូចជាការប្រើអ៊ីនធឺណែត លេងវីដេអូហ្គេម និង មើលទូរទស្សន៍ជាដើម » (*ដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន* [កូនសៀវភៅ ឆ្នាំ ២០១១] ទំព័រ ៤០) ។
   - តើភាពខ្ជិលច្រអូលនាំទៅរកសេចក្ដីទុច្ចរិតយ៉ាងដូចម្ដេច?
   - តើរឿងមួយចំនួនណាខ្លះ ដែលអាចនឹងជួយមនុស្សម្នាក់យកឈ្នះលើទំនោរទៅរកភាពខ្ជិលច្រអូស ?

៤. សូមអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៨:៣១–៣២ រួចហើយកមើលនូវការប្រឹក្សារបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់ពួកបរិសុទ្ធក្នុងស៊ីយ៉ូន ។
- តើអ្នកគិតថាការលោភលន់អាចនឹងជះឥទ្ធិពលដល់គ្រួសារមួយយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើយើងអាចធ្វើអ្វីខ្លះនៅក្នុងជីវិតរបស់យើងដើម្បីយកឈ្នះលើភាពអត្មានិយម និងភាពលោភលន់ ?

បន្ទាប់ពីសិស្សបញ្ចប់សកម្មភាពនេះ សូមឲ្យពួកគេរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។ (សូមគិតសុំឲ្យសិស្សម្នាក់សរសេរចម្លើយរបស់សិស្សផ្សេងៗនៅលើក្ដារខៀន) ។ គោលការណ៍មួយ ដែលអ្នកអាចចង់គូសបញ្ជាក់ដកស្រង់មកពី ខ ៣១ និង ៣២ គឺថា **យើងត្រូវលុបបំបាត់ចោលនូវភាពខ្ជិលច្រអូស និងភាពលោភលន់ចេញពីក្នុងជីវិតរបស់យើង ។** (នៅពេលសិស្សពិភាក្សាអំពីគោលការណ៍នេះ អ្នកអាចចង្អុលបង្ហាញថា យើងពុំចាំបាច់តម្រូវឲ្យមានអ្វីៗទាំងអស់ដែលមិត្តរបស់យើងមាន ដើម្បីមានភាពរីករាយនោះទេ) ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា វាសំខាន់ចំពោះឪពុកម្ដាយ បង្រៀន និងរស់នៅតាមបទដ្ឋានដំណឹងល្អ ?
- តើយុវជន និងយុវនារី អាចធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីជួយក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ « ឲ្យដើរដោយទៀងត្រង់នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ » ?

បើអ្នកជាឪពុកម្ដាយ សូមពិចារណាអំពីការបង្ហាញនូវការថ្លែងអំណរគុណចំពោះរបៀបនានាដែលកូនៗរបស់អ្នក បានធ្វើតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៨ ។ បន្ទាប់មក សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរគោលដៅមួយដែលនឹងជួយពួកគេត្រៀមខ្លួនធ្វើជាឪពុកម្ដាយល្អ ។ ឬអញ្ជើញពួកគេឲ្យសរសេរគោលដៅមួយដើម្បីជួយឪពុកម្ដាយរបស់ពួកគេក្នុងទំនួលខុសត្រូវរបស់ពួកគាត់ ។ បើមានពេល អ្នកអាចសុំឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយគោលដៅរបស់ពួកគេជាមួយសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។

មេរៀនទី ៧៥

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៩–៧១

បុព្វកថា

នៅចុងខែតុលា ឬដើមខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨៣១ អូលីវើរ ខៅឌើរី បានទទួលការចាត់តាំងមួយដើម្បីនាំយកឯកសារសរសេរដោយដៃសម្រាប់ព្រះគម្ពីរនៃព្រះបញ្ញត្តិមកពីរដ្ឋ អូហៃអូ ទៅកាន់ រដ្ឋមិសសួរី ។ នៅរដ្ឋ មិសសួរី វិលលាម ដ័បុលយូ ហ្វែលប្ស នឹងបោះពុម្ពព្រះគម្ពីរនៅក្នុងរោងពុម្ពរបស់គាត់ ។ នៅថ្ងៃទី ១១ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨៣១ ព្រះអម្ចាស់បានចាត់តាំង យ៉ូហាន វិតមើរ ឲ្យធ្វើជាដៃគូធ្វើដំណើររបស់ អូលីវើរ ហើយបានបញ្ជាគាត់ឲ្យបន្តនៅក្នុងកាតព្វកិច្ចរបស់គាត់ ក្នុងនាមជាអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រ (សូមមើល គ. និង ស. ៦៩) ។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ព្រះអម្ចាស់បានតែងតាំងបុរសប្រាំមួយនាក់ ឲ្យបម្រើជាអ្នកកាន់កាប់ត្រួតត្រាលើវិវរណៈ (សូមមើល គ. និង ស. ៧០) ។ នៅក្នុងខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣១ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន ឲ្យបម្រើបេសកកម្មមួយដើម្បីលុបបំបាត់ចោលនូវអារម្មណ៍អមិត្តទាស់នឹងសាសនាចក្រ ហើយត្រៀមផ្លូវសម្រាប់វិវរណៈ និងបទបញ្ញត្តិជាច្រើន ដែលត្រូវបោះពុម្ព (សូមមើល គ និង ស ៧១) ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៩

ព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងពីសារៈសំខាន់នៃការរក្សាប្រវត្តិសាស្ត្រ

ពីមុនថ្នាក់ចាប់ផ្ដើម សូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖*តើធ្លាប់មាននរណាម្នាក់ ទុកចិត្តអ្នកដោយផ្ញើរបស់មានតម្លៃឲ្យអ្នកមើលថែដែរឬទេ ?*

នៅពេលចាប់ផ្ដើមមេរៀន សូមផ្ដល់ពេលដល់សិស្សឲ្យគិតអំពីសំណួរនៅលើក្ដារខៀន ។ បន្ទាប់មក សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្នកត្រូវបានគេទុកចិត្តឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ? តើការទុកចិត្តនោះ មានឥទ្ធិពលលើការយកចិត្តទុកដាក់របស់អ្នកទៅលើរបស់មានតម្លៃនោះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សម្នាក់អានឲ្យឮៗនូវការណែនាំ នៃក្បាលកណ្ឌសម្រាប់ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៩។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវអ្វីដែល អូលីវើរ ខៅឌើរី ត្រូវបានទទួលនូវការទុកចិត្ត ។

- តើអូលីវើរ ខៅឌើរី ត្រូវបានទទួលនូវការទុកចិត្តលើអ្វីខ្លះ ?
- បើអ្នកត្រូវបានទទួលនូវការទុកចិត្តឲ្យថែទាំវត្ថុមានតម្លៃទាំងនេះ តើអ្នកនឹងមើលថែវាយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៩:១–២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការប្រឹក្សា ដែលព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់ឲ្យ ទាក់ទងនឹងវត្ថុមានតម្លៃទាំងនេះ ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា វានឹងជាការឈ្លាសវៃ ដើម្បីមានមនុស្សច្រើនជាងម្នាក់ដើម្បីកាន់វត្ថុមានតម្លៃទាំងនេះ ?

សូមពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់ ទុកព្រះទ័យលើ យ៉ូហាន វិតមើរ នូវទំនួលខុសត្រូវសំខាន់ផ្សេងទៀត បន្ថែមពីលើការជួយ អូលីវើរ នាំយកវិវរណៈ និងប្រាក់កាសទៅរដ្ឋ មិសសួរី ។ សូមអញ្ជើញសិស្សមួយចំនួនឲ្យផ្លាស់វេនគ្នាអានឮៗ ដកស្រង់ចេញពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៩:៣–៨ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលនូវអ្វីផ្សេងទៀតដែលព្រះអម្ចាស់បានទុកចិត្តដល់ យ៉ូហាន វិតមើរ ឲ្យធ្វើ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ អ្នកអាចនឹងចង់រំឭកសិស្សថា យ៉ូហាន វិតមើរ ត្រូវបានហៅបម្រើជាអ្នកកត់ត្រា និងអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រ នៅដើមឆ្នាំ ១៨៣១ (សូមមើល គ. និង ស. ៤៧) ។

- ស្របតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៩:៣ តើព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជា យ៉ូហាន វិតមើរឲ្យកត់ត្រាអ្វីខ្លះ ?
- ស្របតាម ខ ៨ ហេតុអ្វីបានវាសំខាន់ដើម្បីឲ្យ យ៉ូហាន វិតមើរ កត់ត្រាប្រវត្តិសាសនាចក្រ ?

សូមពន្យល់ថា ចាប់តាំងពីជំនាន់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ បានព្យាយាមធ្វើតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យកត់ត្រា « ការណ៍ដ៏សំខាន់ៗទាំងឡាយ. . . ពីសាសនាចក្រ » ដោយឧស្សាព្យាយាម (គ. និង ស. ៦៩:៣) ។ ពួកគេបានរក្សា « គ្រប់ការទាំងអស់ដែលនឹងទៅជាការល្អដល់សាសនាចក្រ » (គ. និង ស. ៦៩:៨) ទោះជាពេលដែលការណ៍ទាំងនោះមួយចំនួនអាចនឹងបណ្ដាលឲ្យមានការខ្មាស់អៀនខ្លះៗក្ដី ។ ឧទាហរណ៍ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា អាចមាននូវវិវរណៈមួយចំនួន ដែលព្រះអម្ចាស់បានវាយផ្ចាលពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រជំនាន់មុន (សូមមើល គ. និង ស. ៣:៥–៩, ៩៣:៤១–៥០) ។ សព្វថ្ងៃនេះ អ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រ នៅក្រោមការដឹកនាំនៃគណៈប្រធានទីមួយ ដឹកនាំកិច្ចខិតខំនៃការិយាល័យផ្នែកប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រ ឲ្យរក្សាប្រវត្តិត្រឹមត្រូវមួយ « នៃរឿងសំខាន់ៗទាំងអស់ » ។

ដើម្បីជួយសិស្សស្គាល់ពីគោលការណ៍មួយនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៩:៣, ៨ សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ពុំពេញលេញដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *ព្រះអម្ចាស់រំពឹងឲ្យរក្សាប្រវត្តិសាស្ត្រសម្រាប់ជាការល្អនៃ . . .*

សូមសួរសិស្សថាតើពួកគេនឹងបំពេញសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នេះ អាស្រ័យទៅលើ ខ ៣ និង ខ ៨ តាមរបៀបណា ។ នៅពេលពួកគេឆ្លើយតប សូមបំពេញសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអម្ចាស់រំពឹងឲ្យរក្សាប្រវត្តិសាស្ត្រសម្រាប់ជាការល្អនៃសាសនាចក្រ និងជំនាន់ដែលកំពុងពេញវ័យ ។** អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យប្រាកដថា សិស្សបានយល់ថា ឃ្លា « ជំនាន់ដែលកំពុងពេញវ័យ » សំដៅទៅលើពួកគេ ដែលជាយុវវ័យនៃសាសនាចក្រ ។

- តាមគំនិតរបស់អ្នក តើប្រវត្តិសាសនាចក្រ និងប្រវត្តិផ្ទាល់ខ្លួន មានប្រយោជន៍ដល់សាសនាចក្រយ៉ាងដូចម្ដេច ? តើវាផ្ដល់ប្រយោជន៍ដល់ជំនាន់ដែលកំពុងពេញវ័យយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីដំណើររឿងមកពីប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រ ឬប្រវត្តិគ្រួសាររបស់ពួកគេ ដែលបានជួយដល់ពួកគេ ។ សូមបំបែកសិស្សជាគូរៗ ហើយសុំឲ្យពួកគេចែកចាយដំណើររឿងរបស់ពួកគេជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ក៏សុំឲ្យពួកគេនិយាយអំពីរបៀបដែលដំណើររឿងទាំងឡាយ មានឥទ្ធិពលលើពួកគេ ។ ឬអ្នកអាចនឹងចង់អញ្ជើញឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយដំណើររឿងទាំងឡាយរបស់ពួកគេជាមួយសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧០

ព្រះអង្គសង្គ្រោះបានតែងតាំងអ្នកកាន់កាប់ត្រួតត្រាឲ្យមើលថែវិវរណៈទាំងឡាយរបស់ទ្រង់

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានស្ងាត់ៗនូវការណែនាំ នៃក្បាលកណ្ឌសម្រាប់ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧០ ហើយរកមើលនូវអ្វីដែលប្រវត្តិរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានថ្លែងអំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា (ពីដើមត្រូវបានហៅថា ព្រះគម្ពីរនៃព្រះបញ្ញត្តិ) ។

- តើព្យាការីពិពណ៌នាអំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមជួយសិស្សឲ្យទទួលអារម្មណ៍ពីសេចក្ដីពិត និង សារៈសំខាន់នៃគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ទាំងឡាយ

របៀបមួយដើម្បីជួយសិស្សទទួលអារម្មណ៍ពីសេចក្ដីពិតនិងសារៈសំខាន់នៃគោលលទ្ធិនិងគោលការណ៍ទាំងឡាយ គឺត្រូវលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យនឹកគិតអំពីបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ។ នៅពេលពួកគេពិចារណាអំពីបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ហើយចែកចាយដោយត្រឹមត្រូវ នោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងជួយពួកគេមើលឃើញពរជ័យកាន់តែច្បាស់ ដែលពួកគេ និងអ្នកផ្សេងទៀតបានទទួល តាមរយៈការរស់នៅតាមគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដំណឹងល្អ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧០:១ ឲ្យឮៗ ហើយសុំដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យរកមើលឈ្មោះនៃអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រប្រាំមួយនាក់ ។ បន្ទាប់មកអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ទៀតឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧០:២–៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការទទួលខុសត្រូវដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់បុរសទាំងប្រាំមួយនាក់នេះ ។

- តើទំនួលខុសត្រូវអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់ទៅឲ្យបុរសទាំងប្រាំមួយនាក់ ? (ពួកគេគឺត្រូវកាន់កាប់ត្រួតត្រាលើវិវរណៈ និងបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយ) ។

- ស្របតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧០:៤ តើព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលអ្វីខ្លះ ថាទ្រង់នឹងតម្រូវឲ្យបុរសទាំងនេះធ្វើអ្វីខ្លះនៅក្នុងថ្ងៃនៃការជំនុំជំរះ ? (ទ្រង់នឹងតម្រូវនូវដំណើររឿងមួយអំពីការកាន់កាប់ត្រួតត្រារបស់ពួកគេ ។ ជាពាក្យម្យ៉ាងទៀត ទ្រង់នឹងសុំឲ្យពួកគាត់រាយការណ៍អំពីការបម្រើរបស់ពួកគាត់) ។

- តើការណ៍នេះផ្ដល់ជាយោបល់អំពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់នឹងតម្រូវពីយើងនៅថ្ងៃនៃការជំនុំជំរះអ្វីខ្លះ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប សូមជួយពួកគេឲ្យស្គាល់សេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះអម្ចាស់នឹងឲ្យយើងទទួលខុសត្រូវ ចំពោះកាតព្វកិច្ចទាំងឡាយដែលទ្រង់បាន ទុកព្រះទ័យមកលើយើង ។** សូមសរសេរសេចក្ដីពិតនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

- តើសេចក្ដីពិតនេះ មានឥទ្ធិពលទៅលើរបៀបដែលយើងឆ្លើយតបចំពោះការហៅ និងការចាត់តាំងទាំងឡាយក្នុងសាសនាចក្ររបស់យើង យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧០:៥–១៨ ដោយការពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ដល់បុរសទាំងប្រាំមួយនាក់ឲ្យកាន់កាប់ត្រួតត្រាលើវិវរណៈទាំងឡាយ « ជាមុខងាររបស់ពួកគេនៅក្នុងសាសនាចក្រនៃព្រះ គឺដើម្បីចាត់ចែងការណ៍ទាំងនោះ និងរឿងរ៉ាវទាំងនោះ មែនហើយ គឺផលប្រយោជន៍ដែលបានមកពីការណ៍ទាំងនោះ » (គ. និង ស. ៧០:៥) ។ ស្របទៅតាមក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ រាល់ចំណូលដែលពួកគេបានទទួល ដែលលើសពីតម្រូវការរបស់ពួកគេ គឺត្រូវប្រគល់ទៅក្នុងឃ្លាំងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីមើលថែទាំដល់ជនក្រីក្រ (សូមមើល គ. និង ស. ៧០:៧) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧១

ព្រះអម្ចាស់បង្រៀន យ៉ូសែប ស៊្មីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន អំពីរបៀបឆ្លើយតបចំពោះការរិះគន់ដល់សាសនាចក្រ

សូមសួរដល់សិស្សបើមានពួកគេណាម្នាក់ធ្លាប់ស្ដាប់ឮការរិះគន់អំពីសាសនាចក្រ ។ អ្នកអាចនឹងគិតអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យប្រាប់អំពីបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ។

- តើរបៀបត្រឹមត្រូវដើម្បីឆ្លើយតបចំពោះការរិះគន់អំពីសាសនាចក្រមានអ្វីខ្លះ ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីបរិបទនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧១ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានព័ត៌មានដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ (ឬអានឃ្លាដោយខ្លួនឯង) ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់អំពីរបៀបដែលសាសនាចក្រ និងអ្នកដឹកនាំ ត្រូវបានគេរិះគន់នៅគ្រានៃវិវរណៈនេះត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យ ។

អែសរ៉ា ប៊ូត គឺជាអតីតអាចារ្យពួកមេតូឌីស ដែលបានក្លាយជាសមាជិកសាសនាចក្រ បន្ទាប់ពីបានអានព្រះគម្ពីរមរមន បាននិយាយជាមួយយ៉ូសែប ស៊្មីធ ហើយបានធ្វើជាសាក្សីនៃការព្យាបាលមួយ ។ គាត់បានធ្វើដំណើរជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាម្នាក់ទៅកាន់រដ្ឋ មិសសូរី ប៉ុន្តែបានខកចិត្ត នៅពេលគាត់ពុំអាចធ្វើអព្ភូតហេតុដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលអ្នកដទៃជឿសេចក្ដីពិតបាន ។ បន្ថែមពីលើនោះ ប៊ូត ពុំជឿថា ទង្វើរបស់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ សមរម្យដើម្បីធ្វើជាព្យាការី ឬអ្នកដឹកនាំខាងវិញ្ញាណនោះទេ ។ គាត់បានរិះគន់ដល់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ យ៉ាងខ្លាំង បានចាកចេញពីសាសនាចក្រ ហើយបានសរសេរសំបុត្ររិះគន់ប្រាំបួនច្បាប់ដល់សាសនាចក្រ និងពួកអ្នកដឹកនាំ ។ សំបុត្រទាំងនេះ បានបោះពុម្ពនៅក្នុងកាសែតមួយ ដែលហៅថា *Ohio Star, (តារាអូហៃអូ)* បាននាំមនុស្សមួយចំនួនឲ្យមានអារម្មណ៍ពុំចូលចិត្តសាសនាចក្រ និងអ្នកដឹកនាំទាំងឡាយ ។ ប្រវត្តិរបស់ ព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានហៅការសរសេររបស់ អែសរ៉ា ប៊ូត ថាជា « លំដាប់សំបុត្រ ដែលលាបពណ៌ ការក្លែងបន្លំ និងបំណងឥតប្រយោជន៍ដើម្បីបំផ្លាញកិច្ចការនៃព្រះអម្ចាស់ បានបើកឲ្យឃើញនូវភាពទន់ខ្សោយ ភាពទុច្ចរិត និង ភាពល្ងង់របស់គាត់ [ប៊ូត] ហើយបានបង្កើននូវការរំពុកខ្លួនគ្រាន់តែរឿងដ៏ខ្មាស់អៀននេះ ដើម្បីឲ្យពិភពលោកមានការជឿងឆ្ងល់ » (*History of the Church* ១:២១៦–១៧) ។ ស៊ីម៉ូនស៍ រ៉ៃឌើរ ជាសមាជិកដែលមានការអាក់អន់ចិត្តម្នាក់ទៀត បានផ្ដល់ច្បាប់ចម្លងនៃវិវរណៈមួយចំនួនទៅឲ្យអ្នកកាសែតផ្សេងទៀត ដោយប៉ុនប៉ងធ្វើឲ្យមនុស្សបាក់ទឹកចិត្តពុំចូលរួមក្នុងសាសនាចក្រ ។

សូមពន្យល់ថា ការរំខានដែលបណ្ដាលមកពី អែសរ៉ា ប៊ូត និង ស៊ីម៉ូនស៍ រ៉ៃឌើរ បានក្លាយទៅជាបញ្ហាកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧១:១–៤ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ដល់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន ឲ្យធ្វើ ដើម្បីរម្ងាប់នូវអារម្មណ៍អមិត្ត ដែលជាលទ្ធផលមកពីអត្ថបទកាសែត ។

- ស្របតាម ខ ១ តើព្រះអម្ចាស់ណែនាំ យ៉ូសែប ស៊្មីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន ឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីរម្ងាប់អារម្មណ៍អវិជ្ជមានរបស់ប្រជាជនអំពីសាសនាចក្រ ? (ពួកគេត្រូវប្រើបទគម្ពីរ និងព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណ ដែលព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានដល់ពួកគេ) ។

- តើគោលការណ៍អ្វីខ្លះ ដែលយើងអាចរៀនមកពីការណែនាំនេះ អំពីរបៀបដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងការរិះគន់របស់សាសនាចក្រ ? (ទោះជាសិស្សអាចនឹងផ្ដល់ចម្លើយត្រឹមត្រូវជាច្រើនក្ដី សូមប្រាកដថាពួកគេបានប្រាប់គោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **នៅពេលមនុស្សរិះគន់សាសនាចក្រ យើងអាចឆ្លើយតបដោយការចែកចាយសេចក្ដីពិតចេញមកពីបទគម្ពីរ ហើយធ្វើតាមការដឹកនាំពីព្រះវិញ្ញាណ** ។ សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

- តើយើងអាចធ្វើអ្វីខ្លះនាពេលឥឡូវនេះ ដើម្បីឆ្លើយតបចំពោះការរិះគន់ទាស់នឹងសាសនាចក្រ ឬអ្នកដឹកនាំ ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីសារៈសំខាន់នៃការមានការណែនាំពីព្រះវិញ្ញាណ នៅពេលពួកគេឆ្លើយតបចំពោះការរិះគន់ទាស់នឹងសាសនាចក្រ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយអែលឌើរ រ៉ូប៊ឺត ឌី ហែល នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់នូវរបៀបដែលព្រះវិញ្ញាណអាចជួយយើងឆ្លើយតបចំពោះការរិះគន់ទាស់នឹងសាសនាចក្រ ។

« ពេលយើងឆ្លើយតបនឹងអ្នកដទៃ កាលៈទេសៈនីមួយៗនឹងខុសគ្នា ។ សំណាងល្អ ព្រះអម្ចាស់ជ្រាបពីដួងចិត្តនៃអ្នកចោទប្រកាន់យើង និង របៀបដែលយើងអាចឆ្លើយតបទៅកាន់ពួកគេវិញដោយមានប្រសិទ្ធភាពបំផុត ។ *ក្នុងនាមជាសិស្សដ៏ពិតស្វែងរកការណែនាំមកពីព្រះវិញ្ញាណ នោះពួកគេទទួលបានការបំផុសគំនិតដែលទាក់ទងនឹងរឿងប្រឈមនីមួយៗ* ។ ហើយនៅគ្រប់ការប្រឈមនីមួយៗ *សិស្សដ៏ពិតឆ្លើយតបតាមរបៀបដែលអញ្ជើញព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់* The Price of Discipleship » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៨ ទំព័រ ៧៣) ។

សូមអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧១:៥–១១ ឲ្យឮៗ។ សូមឲ្យសិស្សរកមើលការប្រឹក្សា និងការលួងលោមចិត្ត ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់អ្នកទាំងឡាយដែលឆ្លើយតបចំពោះការរិះគន់ទាស់នឹងសាសនាចក្រ ។

- តើមានការប្រឹក្សាអ្វីខ្លះ ដែលអ្នកឃើញនៅក្នុង ខ ៧?

សូមពន្យល់ថា ស៊ីឌនី រិកដុន បានគោរពតាមការប្រឹក្សារបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានអញ្ជើញ អែសរ៉ា ប៊ូថ ឲ្យចូលរួមនឹងគាត់នៅក្នុងទីក្រុង រ៉ាវែនណា ជាកន្លែងដែលពួកគេនឹងពិភាក្សាជាសាធារណៈអំពីសំបុត្រដែល អែសរ៉ា បានបញ្ជូនទៅឲ្យអ្នកកាសែត ។ ស៊ីឌនី ក៏បានសំណូមពរឲ្យ ស៊ីម៉ូនស៍ រ៉ៃឌើរ ពិភាក្សាជាសាធារណៈអំពីព្រះគម្ពីរមរមន ។ បុរសទាំងពីរនាក់ពុំទទួលយកការអញ្ជើញនោះទេ ។ ស៊ីឌនី នៅតែថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិត នៅ រ៉ាវែនណា និងទីតាំងផ្សេងទៀត ។

- តើការប្រឹក្សានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧១:៨–១០ ជាការលួងលោមចិត្តដល់អ្នកទាំងឡាយដែលឆ្លើយតបទៅនឹងរិះគន់ទាស់នឹងសាសនាចក្រយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីអ្វីដែលពួកគេនឹងធ្វើដើម្បីត្រៀមខ្លួនកាន់តែល្អប្រសើរ ដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងការរិះគន់ទាស់នឹងសាសនាចក្រ ។ សូមចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីសាសនាចក្រ និងអ្នកដឹកនាំ ។

មេរៀនសិក្សានៅផ្ទះ

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៥–៧១ (មេរៀនទី ១៥)

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោមនេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃព្រឹត្តិការណ៍ គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៥–៧១ (មេរៀនទី ១៥) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៥–៦៦)

អំឡុងពេលសិក្សាមេរៀននេះ សិស្សបានរៀនថា ដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នឹងចេញរហូតដល់ចុងផែនដី ។ ពួកគេបានឃើញថា យើងមានទំនួលខុសត្រូវមួយដើម្បីត្រៀមខ្លួនយើង និងអ្នកដទៃសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៧)

នៅក្នុងមេរៀននេះ សិស្សបានរកឃើញគោលលទ្ធិខាងក្រោម ៖ ព្រះអម្ចាស់ឮការអធិស្ឋានរបស់យើង ហើយជ្រាបដឹងពីដួងចិត្តរបស់យើង ប្រសិនបើយើងទុកឲ្យភាពភ័យខ្លាចមាននៅក្នុងដួងចិត្តរបស់យើង នោះយើងអាចនឹងបាត់បង់ពរជ័យនោះ ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថា ប្រសិនបើយើងកម្ចាត់ខ្លួនចេញពីសេចក្ដីច្រណែន និងសេចក្ដីខ្លាច ហើយបន្ទាបខ្លួន និងបន្តនៅក្នុងភាពអត់ធន់ នោះយើងនឹងអាចនៅជាប់នៅក្នុងទីវត្តមានរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

ថ្ងៃទី ៣ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៨)

ជាផ្នែកនៃមេរៀននេះ សិស្សបានរៀនថា នៅពេលពួកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានបណ្ដាលដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះពាក្យសម្ដីរបស់ពួកលោកនឹងដឹកនាំមនុស្សទៅរកសេចក្ដីសង្គ្រោះ ។ សិស្សក៏បានរៀនផងដែរថា ប៊ីស្សពត្រូវតែបានអនុមតិដោយគណៈប្រធានទីមួយ និង ត្រូវបានតែងតាំងដោយអ្នកមានសិទ្ធអំណាចត្រឹមត្រូវ ។ លើសពីនេះទៀត សិស្សបានឃើញថាព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់ឪពុកម្ដាយឲ្យបង្រៀនកូនៗរបស់ខ្លួនឲ្យយល់គោលលទ្ធិនៃការប្រែចិត្ត, សេចក្ដីជំនឿជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទ, បុណ្យជ្រមុជទឹក និង អំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

ថ្ងៃទី ៤ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៩–៧១)

ចេញពីព្រះឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះ យ៉ូហាន វិតមើរ នោះសិស្សបានរៀនថា ព្រះអម្ចាស់រំពឹងឲ្យរក្សាប្រវត្តិសាស្ត្រសម្រាប់ជាការណ៍ល្អនៃសាសនាចក្រ និងជំនាន់ដែលកំពុងពេញវ័យ ។ សិស្សក៏បានឃើញផងដែរថា ព្រះអម្ចាស់នឹងឲ្យយើងទទួលខុសត្រូវ ចំពោះកាតព្វកិច្ចទាំងឡាយ ដែលទ្រង់បានទុកព្រះទ័យមកលើយើងផងដែរ ។ ជាចុងក្រោយសិស្សបានរៀនថា នៅពេលមនុស្សរិះគន់សាសនាចក្រ នោះយើងអាចឆ្លើយតបដោយការចែកចាយសេចក្ដីពិតចេញមកពីបទគម្ពីរ ហើយធ្វើតាមការដឹកនាំពីព្រះវិញ្ញាណ ។

សេចក្ដីផ្ដើម

មេរៀននេះផ្ដោតលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះ វិលលាម អ៊ី ម៉ុកឡេលិន នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៦ ។ តាមរយៈការសិក្សារបស់ពួកគេនៃកណ្ឌនេះ នោះសិស្សអាចរៀនពីសារៈសំខាន់នៃការប្រែចិត្តពីអំពើបាបទាំងអស់របស់ខ្លួនដកយកចេញពីជីវិតពួកគេនូវអ្វីៗដែលរារាំងការរីកចម្រើនខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកគេ និង បន្តនៅស្មោះត្រង់រហូតដល់ទីបំផុត ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៦

ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាឲ្យវីលលាម អ៊ី ម៉ុកខ្លេលិន ប្រកាសដំណឹងល្អ លះបង់ចោលនូវសេចក្ដីទុច្ចរិតទាំងអស់ ហើយបន្ត ស្មោះត្រង់ដល់ទីបំផុត ។

មុនចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ សូមគូរ រូប ខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ។

ឃ្លាតឆ្ងាយពីព្រះ ⟷ ខិតជិតព្រះ

នៅពេលថ្នាក់ចាប់ផ្ដើម សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិនិត្យមើលរូបនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមឲ្យពួកគេពិចារណាដោយស្ងាត់ស្ងៀមពីកន្លែង ដែលពួកគេនឹងដាក់ខ្លួនពួកគេនៅលើរូបនោះ ។ សូមផ្ដល់យោបល់ផងដែរថា ពួកគេពិចារណាអំពីទិសដៅដែលពួកគេត្រូវផ្លាស់ទី—ទៅកាន់តែជិតនឹងព្រះ ឬទៅកាន់តែឆ្ងាយពីទ្រង់ ។ បន្ទាប់មកអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានឲ្យឮនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន ហិនរី ប៊ី អាវរិង នៃគណៈប្រធានទីមួយ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកវិធីដែលយើងអាចខិតទៅកាន់តែជិតនឹងព្រះ ។

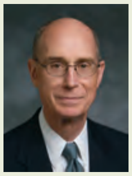

« ប្រសិនបើអ្នកចង់នៅជិតនឹងនរណាម្នាក់ដែលអ្នកស្រឡាញ់ ប៉ុន្តែជាអ្នកដែលនៅបែកពីអ្នក នោះអ្នកដឹងថាត្រូវធ្វើយ៉ាងណាហើយ ។ អ្នកនឹងរកវិធីមួយដើម្បីនិយាយនឹងពួកគេ អ្នកនឹងស្ដាប់ពួកគេ ហើយអ្នកនឹងរកឃើញដំណោះស្រាយធ្វើរឿងទាំងឡាយសម្រាប់គ្នាទៅវិញទៅមក ។ កាលណាវាកើតឡើងកាន់តែញឹកញាប់ ហើយបន្តទៅកាន់តែយូរ នោះចំណងនៃសេចក្ដីស្រឡាញ់នឹងមានកាន់តែជ្រាលជ្រៅ ។ ប្រសិនបើពេលវេលាជាច្រើនបានកន្លងផុតទៅដោយគ្មានការនិយាយ ការស្ដាប់ និងធ្វើអ្វីបន្តិចសោះនោះ នោះចំណងទំនាក់ទំនងនឹងត្រូវទន់ខ្សោយ ។

« ព្រះគឺល្អឥតខ្ចោះ ព្រមទាំងមានគ្រប់ព្រះចេស្ដា ហើយអ្នក និងខ្ញុំ គឺជាមនុស្សរមែងស្លាប់ ។ ប៉ុន្តែទ្រង់គឺជាព្រះបិតារបស់យើង ទ្រង់ស្រឡាញ់យើង ហើយទ្រង់ប្រទានឱកាសដូចគ្នានេះ ដើម្បីឲ្យយើងខិតទៅកាន់តែជិតនឹងទ្រង់ ក៏ដូចជាមិត្តម្នាក់ដែរ ។ ហើយអ្នកនឹងធ្វើវាតាមរបៀបដែលស្រដៀងគ្នានេះ ៖ ការនិយាយ ការស្ដាប់ និងការធ្វើ » (« To Draw Closer to God » *Ensign* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៩១ ទំព័រ ៦៦) ។

- យោងតាមប្រធាន អាវរិង តើយើងអាចខិតទៅកាន់តែជិតព្រះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

- តើអ្នកគិតថាវាមានន័យយ៉ាងណាដើម្បីនិយាយ ស្ដាប់ និងធ្វើ នៅពេលយើងព្យាយាមខិតទៅកាន់តែជិតព្រះនោះ ?

សូមពន្យល់ថានៅជំនាន់មុនក្នុងសាសនាចក្រ មានបុរសម្នាក់ឈ្មោះ វីលលាម អ៊ី ម៉ុកខ្លេលិន បានខិតទៅកាន់តែជិតព្រះនៅពេលលោកបានរៀនអំពីការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អ ។ លោកបានជ្រមុជទឹកនៅថ្ងៃទី ២០ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៣១ ។ មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីនោះ លោកត្រូវបានតែងតាំងជាអែលឌើរ ហើយគាត់បានរួមដំណើរជាមួយ ហៃរ៉ុម ស៊្មីធ ពីរបីសប្ដាហ៍ក្នុងនាមជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ។ នៅខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៣១ គាត់ធ្វើដំណើរទៅរដ្ឋ អូហៃអូ សម្រាប់សន្និសីទរបស់សាសនាចក្រ ។ ពេលនៅទីនោះលោកបានជួបនឹងព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ នៅខែ តុលា ថ្ងៃទី ២៩ បងប្រុសម៉ុកខ្លេលិនបានអធិស្ឋានជាសម្ងាត់ ទូលសុំដល់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យបើកសម្ដែងចម្លើយចំពោះសំណួរជាក់លាក់ចំនួនប្រាំរបស់លោកតាមរយៈព្យាការី ។ ដោយពុំបានប្រាប់អំពីសំណួរដល់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នោះបងប្រុសម៉ុកខ្លេលិន បានស្នើសុំវិវរណៈមួយ ។ នៅពេលព្យាការីបានសរសេរវិវរណៈដែលមាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៦, បងប្រុស ម៉ុកខ្លេលិនបានរកឃើញថាសំណួរនិមួយៗរបស់លោកត្រូវបានឆ្លើយតប ។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់លោកនូវការណែនាំ និង ការព្រមានដើម្បីជួយលោកឲ្យនៅស្មោះត្រង់ និងទទួលបានជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ចនៅទីបំផុត ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៦:១–២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលមូលហេតុ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរដល់បងប្រុស វីលលាម ម៉ុកខ្លេលិន នៅអំឡុងវិវរណៈនេះ ។

- ហេតុអ្វីក៏បងប្រុសម៉ុកខ្លេលិន អាចទទួលបានពរជ័យមកពីព្រះអម្ចាស់ ? (ដោយសារលោកបានងាកចេញពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន បានទទួលសេចក្ដីពិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានទទួលភាពពេញលេញនៃដំណឹងល្អ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៦:៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា បងប្រុសម៉ុកខ្លេលិន នៅតែចាំបាច់ត្រូវធ្វើ ដើម្បីគាប់ព្រះទ័យទ្រង់ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរៀន ។

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណាដើម្បី « ស្អាតហើយ ប៉ុន្តែពុំមែនទាំងអស់ទេ » នោះ ? (អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវជួយសិស្សឲ្យយល់ថា ទោះបីជាបងប្រុស ម៉ុកខ្លេលិន បានធ្វើការរីកចម្រើនយ៉ាងខ្លាំងក្ដី ហើយត្រូវបានប្រទានពរចំពោះកិច្ចខិតខំរបស់លោកក្ដី ក៏លោកនៅតែចាំបាច់ត្រូវប្រែចិត្ត ពីអំពើបាបមួយចំនួនទៀតផងដែរ) ។
- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពីព្រះឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង ខ ៣? (សិស្សគួរតែរកឃើញព្រះបញ្ញត្តិខាងក្រោមនេះ ៖ **យើងត្រូវបានបញ្ជាឲ្យប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើងទាំងអស់**) ។
- ហេតុអ្វីវាសំខាន់ ដើម្បីប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើងទាំងអស់ ហើយពុំគ្រាន់តែមួយចំនួននោះ ?
- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពីខគម្ពីរនេះ អំពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់នឹងជួយយើងនៅក្នុងការប្រែចិត្តរបស់យើង ? (ចម្លើយរបស់សិស្សអាចមានផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែបង្ហាញនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះអម្ចាស់នឹងបង្ហាញយើងនូវការណ៍ទាំងឡាយដែលយើងចាំបាច់ត្រូវប្រែចិត្ត**) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមឲ្យឮៗ ដោយប្រធាន ហិនរី ប៊ី អាវរិង ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកវិធីមួយ ដែលយើងអាចទូលសូមព្រះអម្ចាស់ដើម្បីជួយយើងឲ្យប្រែចិត្ត ។

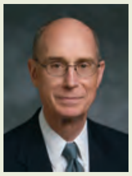

« សំណួរមួយដែលយើងត្រូវទូលសូមពីព្រះវរបិតាសួគ៌របស់យើង គឺនៅក្នុងការអធិស្ឋានតែម្នាក់ឯងដូចនេះថា ៖ ‹ តើទូលបង្គំបានធ្វើអ្វីខ្លះនៅថ្ងៃនេះ ឬពុំបានធ្វើអ្វីសោះ ដែលនាំឲ្យទ្រង់ពុំសព្វព្រះទ័យ ? ប្រសិនបើទូលបង្គំអាចគ្រាន់តែដឹង ទូលបង្គំនឹងប្រែចិត្តអស់ពីដួងចិត្តដោយគ្មានបង្អង់ឡើយ › ។ ការអធិស្ឋានដោយរាបសារនោះនឹងត្រូវបានឆ្លើយតប » (« Do Not Delay » *Ensign,* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩៩ ទំព័រ ៣៤) ។

សូមលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យគិតអំពីពរជ័យនានាដែលពួកគេបានទទួល នៅពេលពួកគេបានងាកចេញពីអំពើបាប ហើយបានទទួលដំណឹងល្អ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យស្វែងយល់អំពីរឿងដែលពួកគេចាំបាច់ត្រូវប្រែចិត្ត ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចទទួលបានពរជ័យកាន់តែច្រើន ។

សូមចែកសិស្សជាគូៗ ។ សូមឲ្យដៃគូនោះអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៦:៥–៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យឲ្យបងប្រុស ម៉ុកខ្លេលិនធ្វើ ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- យោងតាម ខ ៨–៩ តើពរជ័យអ្វីខ្លះដែលបងប្រុស ម៉ុកខ្លេលិន នឹងទទួល ប្រសិនបើគាត់នឹងស្មោះត្រង់ធ្វើតាមព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ ?
- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពីខទាំងនេះអំពីពរជ័យនានាដែលយើងអាចទទួលបាន នៅពេលយើងធ្វើតាមព្រះទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់សម្រាប់យើង ? (សិស្សគួរតែប្រាប់អំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ប្រសិនបើយើងស្មោះត្រង់នៅក្នុងការធ្វើតាមព្រះទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះទ្រង់នឹងគង់នៅជាមួយយើង ហើយនឹងប្រទានពរដល់យើង ដើម្បីយើងអាចសម្រេចនូវអ្វីដែលទ្រង់តម្រូវពីយើង**) ។

សូមពន្យល់ថា បន្ថែមពីលើការផ្ដល់ការណែនាំដល់ វិលលាម ម៉ុកខ្លេលិន អំពីអ្វីដែលលោកត្រូវធ្វើនោះ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានការព្រមានដល់គាត់ ។ សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សម្នាក់អាននូវការណែនាំ នៃប្រយោគទាំងពីរដំបូងក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៦:១០ ឲ្យឮៗ ។ ពីមុនពួកគេអានសូមចង្អុលបង្ហាញថា ប្រយោគទីមួយមាននូវពាក្យ *អំពល់* ។ សូមពន្យល់ថា អ្វីមួយៗដែលអំពល់ដល់យើង ប្រសិនបើវាបង្ខាំងផ្លូវរបស់យើង ឬ ធ្វើកិច្ចការដ៏លំបាកបំផុតដើម្បីបានសម្រេច ។

- ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់បងប្រុស ម៉ុកខ្លេលិន « បោះបង់ចោលអស់ទាំងសេចក្ដីដ៏ឥតសុចរិត » ។ តើភាពទុច្ចរិត ឬ អំពើបាប អំពល់ដល់កិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនារបស់គាត់យ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?
- តើសេចក្ដីទុច្ចរិតអំពល់ដល់វិញ្ញាណរបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?

សូមអានប្រយោគទីបីនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៦:១០ ឲ្យឮៗ ហើយអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលនូវការព្រមានជាក់លាក់មួយ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ វិលលាម ម៉ាកខ្លេលិន ។

- យោងតាម ខ ១០, តើបងប្រុស ម៉ាកខ្លេលិន មានការពុះពារលើការល្បួងអ្វីខ្លះ ?
- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះពី ខ ១០ អំពីចំណេះដឹងរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះយើងម្នាក់ ? (សូមជួយសិស្សឲ្យមើលឃើញថា **ព្រះអម្ចាស់ស្គាល់ពីបញ្ហា និងសេចក្ដីល្បួងជាក់លាក់របស់យើង** ក៏ដូចជាទ្រង់បានជ្រាបពីបងប្រុស ម៉ាកខ្លេលិនផងដែរ) ។
- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា វាសំខាន់ដើម្បីយល់ថា ព្រះអម្ចាស់ជ្រាបពីបញ្ហា និងការល្បួងជាក់លាក់របស់យើង ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៦:១១–១៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលព្រះឱវាទបន្ថែមទៀត ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យ វិលលាម ម៉ាកខ្លេលិន ។

- យោងតាម ខ ១២ តើយើងចាំបាច់ត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីទទួលជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ? (សូមជួយសិស្សឲ្យទទួលស្គាល់ថា **ប្រសិនបើយើងបន្តស្មោះត្រង់ដល់ទីបញ្ចប់ នោះយើងនឹងទទួលបានជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។**)
- តើដើម្បីឲ្យអ្នកបន្តស្មោះត្រង់រហូតដល់ទីបញ្ចប់ មានន័យយ៉ាងណាសម្រាប់អ្នក ?

សូមពន្យល់ថា នៅពេលដែលវិវរណៈនេះត្រូវបានប្រទានឲ្យ នោះវិលលាម ម៉ាកខ្លេលិន បានទទួលទីបន្ទាល់មួយអំពីការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អ ។ បន្ទាប់ពីវិវរណៈត្រូវបានប្រទានឲ្យ នោះគាត់បានថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីការហៅជាព្យាការីរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ បងប្រុស ម៉ាកខ្លេលិន បានបម្រើដោយស្មោះត្រង់អស់ជាច្រើនឆ្នាំ ហើយត្រូវបានហៅឲ្យបម្រើជាសមាជិកទីមួយម្នាក់ នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ នៅក្នុងគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រានេះ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់ពុំបានបន្តដោយស្មោះត្រង់ដល់ពីបញ្ចប់នោះទេ ។ តាមពិតទៅ គាត់បានងាកមកប្រឆាំងនឹងព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ហើយគាត់ត្រូវបានកាត់កាលចេញពីសាសនាចក្រក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៨ ។

សូមបង្វែរចំណាប់អារម្មណ៍របស់សិស្សទៅលើរូប នៅលើក្ដារខៀន ហើយឲ្យយោបល់ថា ពួកគេនឹងត្រូវពិចារណាម្ដងទៀតពីកន្លែងដែលពួកគេនឹងដាក់ខ្លួនគេនៅលើរូបនោះ ។ សូមឲ្យពួកគេសញ្ជឹងគិតអំពីសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកនឹងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីខិតទៅកាន់តែជិតព្រះ ហើយបន្តនៅស្មោះត្រង់រហូតដល់ទីបំផុត ?

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយ ដែលអ្នកបានពិភាក្សា ហើយលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យអនុវត្តតាមសេចក្ដីពិតទាំងនេះ ។

មេរៀនបន្ទាប់ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧២–៧៦)

សូមឲ្យសិស្សស្រមៃបន្តិចថាស្ថាននរក (ពិភពងងឹងខាងក្រៅ) មានសភាពបែបណា ហើយថាការឈឺចាប់ផ្សេងទៀតនៃភាពមិនមែនជាព្រះ ហើយក្រោយមកទទួលការនិមិត្តមួយអំពីនគរនៃសិរីល្អ សេឡេស្ទាល ទេរេសទ្រាល និង នគរទេឡេស្ទាល ។ សូមពន្យល់ថា ដោយសារកិច្ចការរបស់ពួកគេស្ដីពី ការបកប្រែប្រកបដោយការបំផុសគំនិតនៃព្រះគម្ពីរប៊ីប នោះព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន ត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យមើលឃើញការនិមិត្តមួយនៃកម្រិតទាំងបីនៃនគរសិរីល្អ ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦ ។

មេរៀនទី ៧៦

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៧២–៧៤

បុព្វកថា

ការពង្រីកសាសនាចក្រទៅក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី និងការប្តូរទីតាំងរបស់ប៊ីស្សព អែតវឺត ប៉ាទ្រិច នៅទីនោះ បានបង្កើតឲ្យមានតម្រូវការប៊ីស្សពម្នាក់ទៀត ត្រូវបានហៅនៅក្នុងរដ្ឋ អូហៃអូ ។ នៅថ្ងៃទី ៤ ខែធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣១ ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈចំនួនបី ដែលត្រូវបានបញ្ចូលនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៧២។ វិវរណៈទាំងនេះ បានទទួលស្គាល់ការហៅរបស់នូវល ខេ វិតនី ជាប៊ីស្សពថ្មី នៅរដ្ឋ អូហៃអូ បានបើកសម្តែងអំពីកាតព្វកិច្ចរបស់ប៊ីស្សព វិតនី ខ្លះៗ ហើយបានប្រទានការណែនាំទាំងឡាយទាក់ទងនឹងការប្រមូលគ្នីគ្នាទៅកាន់ស៊ីយ៉ូន ។ វិវរណៈបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៧៣ ដែលបានប្រទានឲ្យនៅខែ មករា ឆ្នាំ ១៨៣២ ដែលមាននូវការដឹកនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន ដើម្បីចាប់ផ្តើមការងាររបស់ពួកគាត់នៅក្នុងការបកប្រែព្រះគម្ពីរប៊ីប ។ វិវរណៈនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៧៤ ត្រូវបានទទួលនៅឆ្នាំ ១៨៣០ ពីមុនសាសនាចក្រត្រូវបានស្ថាបនាឡើងវិញ ។ វាមាននូវការពន្យល់របស់ព្រះអម្ចាស់អំពី កូរិនថូសទី ១ ៧:១៤ ខគម្ពីរមួយ ដែលត្រូវបានប្រើដោយមនុស្សមួយចំនួនដើម្បីដោះសារអំពីរឿងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដល់ទារក ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៧២:១–៨

ព្រះអម្ចាស់ហៅ នូវល ខេ វិតនី ជាប៊ីស្សពនៅរដ្ឋ អូហៃអូ

សូមសួរដល់សិស្សថាតើការហៅបម្រើមួយណា ដែលពួកគេគិតថាលំបាកខ្លាំង ។

- តើអ្នកធ្លាប់ទទួលការហៅបម្រើមួយ ឬត្រូវបានសុំឲ្យធ្វើអ្វីមួយដែលពិបាកនៅក្នុងសាសនាចក្រ ឬមានអារម្មណ៍ថាវាលើសលប់ ឬអសមត្ថភាពក្នុងការធ្វើវាដែរឬទេ ? បើធ្លាប់ ហេតុអ្វី ?

សូមឲ្យសិស្សស្រាវជ្រាវក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៧២:១–២ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយប្រាប់អំពីការហៅដែលចាំបាច់ត្រូវធ្វើនៅក្នុងសាសនាចក្រ ។ (អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា ឃ្លា « នៅក្នុងផ្នែកនេះនៃចម្ការទំពាំងបាយជូររបស់ព្រះអម្ចាស់ » បានសំដៅទៅលើរដ្ឋ អូហៃអូ) ។

- តើការហៅអ្វីខ្លះ ដែលចាំបាច់ត្រូវហៅនៅរដ្ឋ អូហៃអូ ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់ពីមូលហេតុដែលប៊ីស្សពថ្មី ត្រូវការនៅក្នុងរដ្ឋ អូហៃអូ សូមឲ្យពួកគេរកនឹកថានរណាត្រូវបានហៅជាប៊ីស្សពដំបូងគេនៅក្នុងសាសនាចក្រ (អែតវឺត ប៉ាទ្រិច សូមមើល គ. និង ស. ៤១:៩) ។ សូមពន្យល់ថា ជាមួយនឹងការពង្រីកសាសនាចក្រនៅរដ្ឋ មិសសួរី និងការប្តូរទីតាំងរបស់ប៊ីស្សព ប៉ាទ្រិច ទៅ អ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋមីសសួរី (មានចម្ងាយជិតស្មើនឹង ១០០០ ម៉ែលពីទីក្រុងខឺតឡង់) ព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសថា ប៊ីស្សពថ្មី គឺចាំបាច់ត្រូវមាននៅរដ្ឋ អូហៃអូ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យផ្លាស់វេនគ្នាអានឲ្យឮៗដកស្រង់ចេញពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៧២:៣–៦ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលឃ្លា ដែលពន្យល់ពីមូលហេតុដែលពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ អូហៃអូ ត្រូវការប៊ីស្សព ។

- ស្របតាម ខ ៣ និង ខ ៥ ហេតុអ្វីក៏ពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ អូហៃអូ ត្រូវការប៊ីស្សព ? (ដូច្នេះពួកគេអាចមានទំនួលខុសត្រូវចំពោះប៊ីស្សព សម្រាប់ការកាន់កាប់ត្រួតត្រារបស់ពួកគេ) ។

- តើការណ៍នេះស្រដៀងគ្នាទៅនឹងទំនួលខុសត្រូវរបស់យើងចំពោះប៊ីស្សព ឬប្រធានសាខាសព្វថ្ងៃនេះយ៉ាងដូចម្តេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៧២:៧–៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់ថានរណាត្រូវបានហៅជាប៊ីស្សពថ្មីនៅរដ្ឋ អូហៃអូ ហើយនរណាបានជ្រើសរើសគាត់ឲ្យបំពេញការហៅបម្រើនេះ ។

- តើនរណាត្រូវបានហៅជាប៊ីស្សពថ្មីនៅរដ្ឋ អូហៃអូ ?

- តើនរណាបានជ្រើសរើស នូវល ខេ វីតនីជាប៊ីស្សពថ្មី ?
- តើគោលលទ្ធិអ្វីខ្លះ ដែលយើងអាចរៀនមកពី ខ ៨ ស្ដីអំពីការហៅបម្រើនៅក្នុងសាសនាចក្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ? (ចម្លើយរបស់សិស្សអាចនឹងឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖**ការហៅបម្រើនៅក្នុងសាសនាចក្ររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទកើតមកពីព្រះអង្គសង្គ្រោះ**)។

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាអំពីរបៀបដែលពួកគេអាចនឹងទទួលអារម្មណ៍ដឹង បើពួកគេត្រូវបានហៅទៅក្នុងការបម្រើក្នុងសាសនាចក្រដ៏លំបាកមួយ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានរឿងដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ដែលបានប្រាប់ដោយចៅប្រុសរបស់នូវល ខេ វីតនី ឈ្មោះ អែលឌើរ អូរសុន អែហ្វ វិតនី នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់អំពីរបៀបដែលបងប្រុស វិតនី ទទួលអារម្មណ៍យ៉ាងណា នៅពេលគាត់ត្រូវបានហៅជាប៊ីស្សពម្នាក់ និងអ្វីដែលគាត់បានរៀនថាការហៅរបស់គាត់បានចេញមកពីណា ។

« គំនិតនៃការស្មានអំពីទំនួលខុសត្រូវសំខាន់នេះ (តំណែងនៃប៊ីស្សព) គឺស្ទើរតែមានច្រើនជាងដែល [នូវល ខេ វីតនី] អាចទ្រាំទ្របាន ។. . . គាត់ . . . មិនទុកចិត្តលើសមត្ថភាពរបស់គាត់ ហើយបាន [មានអារម្មណ៍] ថាអសមត្ថភាពក្នុងការធ្វើកិច្ចការដែលផ្ដល់នូវការទុកចិត្តដ៏ខ្ពស់ និងបរិសុទ្ធនោះ ។ នៅក្នុងភាពវិលវល់របស់គាត់ គាត់បានទៅប្ដឹងព្យាការី ៖

« ‹ ខ្ញុំមើលពុំឃើញថារូបខ្ញុំសមជាប៊ីស្សពសោះ បងប្រុស យ៉ូសែប ប៉ុន្តែបើលោកនិយាយថា វាគឺជាព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ ខ្ញុំនឹងព្យាយាម › ។

ព្យាការីបានតបដោយសណ្ដានចិត្តថា «‹ អ្នកពុំចាំបាច់យកតាមពាក្យខ្ញុំនោះទេ សូមទៅទូលដល់ព្រះបិតាដោយខ្លួនអ្នកផ្ទាល់ចុះ › ។

« នូវល . . . បានតាំងចិត្តធ្វើដូចដែល [ព្យាការី] បានទូន្មាន ។. . . ការអធិស្ឋានដ៏រាបសា និង ស្មោះអស់ពីចិត្តរបស់គាត់ត្រូវបានឆ្លើយតប ។ នៅក្នុងបន្ទប់តែម្នាក់ឯងក្នុងយប់ស្ងាត់ គាត់បានស្ដាប់ឮសំឡេងពីស្ថានសួគ៌ថា ៖‹ *កម្លាំងរបស់អ្នកគឺនៅនឹងយើង* › ។ ពាក្យតែពីរបីម៉ាត់ និងសាមញ្ញនេះ មានអត្ថន័យដ៏សំខាន់បំផុត ។ ការសង្ស័យរបស់គាត់ ត្រូវបានរលត់បាត់ ដូចជាទឹកសន្សើមមុនពេលអរុណរះ ។ គាត់បានស្វែងរកព្យាការីដោយផ្ទាល់ បានប្រាប់លោកថា គាត់ស្កប់ស្កល់ចិត្ត ហើយមានឆន្ទៈនឹងទទួលយកតំណែងដែលគាត់ត្រូវបានហៅ » (« The Aaronic Priesthood »*Contributor* ខែមករា ឆ្នាំ១៨៨៥ ទំព័រ ១២៦) ។

- តើអ្វីខ្លះ ដែលបានជួយ នូវល ខេ វិតនី ទទួលយកការហៅរបស់គាត់ដើម្បីបម្រើជាប៊ីស្សពដោយស្ម័គ្រចិត្ត ?
- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពីបទពិសោធន៍របស់គាត់ ដើម្បីអាចជួយយើង បើយើងមានអារម្មណ៍ថាវាលើសលប់ដោយការហៅបម្រើ ឬការចាត់តាំងមួយនៅក្នុងសាសនាចក្រនោះ ?
- តើការយល់ថា ការហៅបម្រើនៅក្នុងសាសនាចក្រមកពីព្រះអង្គសង្គ្រោះ ជួយអ្នកឲ្យទទួលយក ហើយព្យាយាមដោយឧស្សាហ៍ដើម្បីបំពេញការហៅរបស់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពិចារណាធ្វើការចែកចាយបទពិសោធន៍មួយ ដែលបានពង្រឹងដល់ទីបន្ទាល់របស់អ្នកថា ការហៅបម្រើទាំងឡាយនៅក្នុងសាសនាចក្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺមកពីទ្រង់ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧២:៩–២៦

ព្រះអម្ចាស់ពន្យល់អំពីកាតព្វកិច្ចទាំងឡាយរបស់ប៊ីស្សពម្នាក់

សូមសរសេរសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ប៊ីស្សព និងប្រធានសាខា គ្រប់គ្រងកិច្ចការខាងវិញ្ញាណ និងខាងសាច់ឈាមរបស់សាសនាចក្រនៅក្នុងវួដ ឬសាខារបស់ពួកគាត់ ។** (អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា*ខាងសាច់ឈាម*សំដៅទៅលើអ្វីៗដែលទាក់ទងនឹងជីវិតខាងសាច់ឈាម ។ ឧទាហរណ៍ ប៊ីស្សព និងប្រធានសាខា គ្រប់គ្រងលើទ្រព្យសម្បត្តិសាសនាចក្រ មូលនិធិសាសនាចក្រ និងការប្រើប្រាស់សម្ភារនៅក្នុងឃ្លាំងរបស់ប៊ីស្សព) ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧២:៩–២៦ ដោយពន្យល់ថា ខគម្ពីរទាំងនេះ ពិពណ៌នាអំពីកាតព្វកិច្ចមួយចំនួនរបស់ប៊ីស្សព វិតនី ។ សូមពន្យល់ថា កាតព្វកិច្ចរបស់ប៊ីស្សពម្នាក់ បានពិពណ៌នាដោយព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងវិវរណៈនេះជាចម្បងទាក់ទងនឹងតួនាទីរបស់ប៊ីស្សពនៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ ។ អំឡុងគ្រានេះ សាសនាចក្រពុំបានបំបែកជាវួដដោយមានប៊ីស្សពធ្វើជាអធិបតីនៅក្នុងវួដនីមួយៗ ដូចឥឡូវនេះទេ ។ នៅគ្រានោះ មានប៊ីស្សពតែពីរនាក់ប៉ុណ្ណោះ ៖ ប៊ីស្សព វិតនី គឺជាប៊ីស្សពសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ អូហៃអូ ហើយប៊ីស្សព ប៉ាទ្រិច គឺជាប៊ីស្សពសម្រាប់អ្នកទាំងឡាយនៅរដ្ឋ មិសសួរី ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៣

ព្រះអម្ចាស់ដឹកនាំ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន ឲ្យបន្តបកប្រែព្រះគម្ពីរប៊ីប

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៣:១–២ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំថា ពួកអែលឌើរ ដែលកំពុងផ្សាយ ត្រូវបន្តធ្វើដូច្នោះទៀត រហូតដល់សន្និសីទលើកក្រោយ ដែលនឹងធ្វើឡើងនៅពីរសប្ដាហ៍ ។ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន បានផ្សាយដើម្បីជួយលុបបំបាត់ចោលនូវព័ត៌មានខុសឆ្គងអំពីសាសនាចក្រ ដែលជាលទ្ធផលមកពីការបោះពុម្ពសំបុត្ររបស់ អែរ៉ាស ប៊ូត ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៣:៣–៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន បានផ្ដោតទៅលើ បន្ទាប់ពីសន្និសីទរួច ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានសុំឲ្យ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុនឲ្យផ្ដោតកិច្ចខិតខំរបស់ពួកគាត់ទៅលើអ្វីខ្លះ ? តើ « កិច្ចការនៃការបកប្រែ » គឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់សំដៅទៅលើឬ ? (កំណែថ្មីនៃព្រះគម្ពីរប៊ីប) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៤

ព្រះអម្ចាស់ពន្យល់អំពីអត្ថន័យនៃ កូរិនថូសទី ១ ៧:១៤

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យនឹកស្រមៃថា ពួកគេកំពុងបម្រើជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាពេញម៉ោងសម្រាប់សាសនាចក្រ ។ ខណៈពេលកំពុងនិយាយនឹងគូស្វាមីភរិយាដែលបានរៀបការមួយគូ ដែលកំពុងសិក្សាពីសាសនាចក្រ នោះពួកគេបានដឹងថា ពួកគាត់មានកូនប្រុសម្នាក់ដែលបានស្លាប់ ពេលគាត់កើតមកទើបបានតែពីរបីខែប៉ុណ្ណោះ ។ គូស្វាមីភរិយានេះ ត្រូវបានអ្នកដឹកនាំខាងសាសនារបស់ពួកគេថា កូនប្រុសពួកគេពុំអាចឡើងទៅស្ថានសួគ៌បានទេ ដោយសារតែកូនតូចនោះពុំទាន់បានជ្រមុជទឹក ពីមុនគាត់ស្លាប់ ។ ឪពុកម្ដាយមានអារម្មណ៍សោកសៅយ៉ាងខ្លាំង ដោយសារតែការបាត់បង់កូនរបស់ពួកគេ ហើយជំនឿរបស់ពួកគេប្រាប់ថា កូនរបស់ពួកគេបានបាត់បង់សេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់ខ្លួន ។

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីរបៀបដែលពួកគេនឹងឆ្លើយតបទៅនឹងស្ថានភាពនេះ ហើយប្រាប់ពួកគេថា ពួកគេនឹងមានឱកាសឆ្លើយតបនៅក្នុងមេរៀននៅពេលក្រោយ ។

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៤ មាននូវការពន្យល់របស់ព្រះអម្ចាស់អំពី កូរិនថូសទី ១ ៧:១៤។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៤:១ ដែលជាពាក្យរបស់សាវកប៉ុលមកពី កូរិនថូសទី ១ ៧:១៤។ សូមប្រាប់សិស្សថា ខគម្ពីរនេះនៅក្នុង កូរិនថូសទី ១ ត្រូវបានប្រើដើម្បីគាំទ្រដល់ការអនុវត្តពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដល់ទារកតូច ។ (អ្នកក៏អាចនឹងចង់ពន្យល់ថា ពាក្យ *ពុំជឿ* នៅក្នុង ខ ១ សំដៅទៅលើពួកយូដា ដែលពុំបានទទួលយកដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទេ ។ ប៉ុល ពុំថ្លែងថា មនុស្សម្នាក់អាចត្រូវបានសង្គ្រោះដោយសារសេចក្ដីសុចរិតរបស់ប្ដីឬប្រពន្ធរបស់គេនោះទេ ប៉ុន្តែដោយការផ្លាស់ប្រែចិត្តជឿរបស់ប្ដី ឬប្រពន្ធ ដើម្បីអាចនាំមកនូវឥទ្ធិពលនៃការញែកចេញជាបរិសុទ្ធនៅក្នុងគ្រួសារ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យផ្លាស់វេនគ្នាអានឲ្យឮៗដកស្រង់ចេញពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧២:២–៦ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលបញ្ហានានា ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងជំនាន់របស់សាវក ប៉ុល នៅពេលប្ដី ឬប្រពន្ធម្នាក់ ដែលរៀបការនឹងគ្នា បានផ្លាស់ប្រែចិត្តជឿទៅលើដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយម្នាក់ទៀតនៅតែអនុវត្តតាមច្បាប់របស់ម៉ូសេ ។

- តើមានភាពខុសគ្នាអ្វីខ្លះ ត្រូវបានជួបប្រទះនៅក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍ប្រភេទនេះ ? (ស្វាមីភរិយានឹងឈ្លោះគ្នា ថាតើកូនៗរបស់ពួកគេនឹងត្រូវបង្រៀនឲ្យជឿ ហើយគោរពតាមដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ឬក្រឹត្យវិន័យរបស់ម៉ូសេ [សូមមើល ខ ៣] កូនៗដែលចិញ្ចឹមបីបាច់ ក្រោមការគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យនៃម៉ូសេ បានធំឡើងដោយពុំជឿដល់ដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទេ [សូមមើល ខ ៤])។

- តើការជឿជំនឿសាសនាខុសគ្នានៅក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍អាចមានឥទ្ធិពលលើគ្រួសាររបស់គូស្វាមីភរិយានោះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថា ដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបំពេញនូវក្រឹត្យវិន័យរបស់ ម៉ូសេ ហើយការកាត់ស្បែកឈប់តម្រូវឲ្យមានទៀតហើយ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកសាសន៍យូដាដែលធ្វើតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ ម៉ូសេ បានជឿថាកូនប្រុស គឺពុំស្អាតស្អំទេ លុះត្រាតែកូននោះត្រូវកាត់ស្បែកសិន ។ ជំនឿនេះ បានបណ្ដាលឲ្យមានបញ្ហាជាច្រើននៅក្នុងគ្រួសារដែលមានឪពុក ឬម្ដាយម្នាក់ដែលបានជឿទៅលើដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយម្នាក់ទៀត ជឿលើក្រឹត្យវិន័យរបស់ម៉ូសេ ។ ជម្លោះស្រដៀងគ្នានេះនៅក្នុងជំនឿសាសនា និងការអនុវត្ត អាចកើតមាននៅសព្វថ្ងៃនេះ ក្នុងក្រុមគ្រួសារដែលមានស្វាមី ឬភរិយាម្នាក់ ជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រ ហើយម្នាក់ទៀតពុំជឿ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៤:៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនអំពីកុមារតូចៗ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនអ្វីខ្លះស្ដីអំពីកុមារតូចៗ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗ ប៉ុន្តែចម្លើយរបស់ពួកគេគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងដូចខាងក្រោម ៖**កុមារតូចៗ បរិសុទ្ធ ត្រូវបានញែកឲ្យបរិសុទ្ធ តាមរយៈដង្វាយធួននៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។** (អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំគោលលទ្ធិនេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។

សូមរំឭកសិស្សអំពីស្ថានភាពរបស់អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ដែលបានបង្ហាញពីខាងដើមក្នុងមេរៀន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរ មរ៉ូណៃ ៨:៨–១២ និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៤៦–៥០ ជាសេចក្ដីយោងបទគម្ពីរនៅជិតនឹង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៤:៧។ សូមចាត់សិស្សឲ្យអាន មរ៉ូណៃ ៨:៨–១២ និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៤៦–៥០ ជាមួយនឹងដៃគូ បន្ទាប់មកពិភាក្សាអំពីសំណួរដូចខាងក្រោមជាមួយគ្នា ៖

- សូមប្រើនូវអ្វីដែលអ្នកបានរៀន អំពីសេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់កុមារតូចៗ នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៤:៧ និង មរ៉ូណៃ ៨:៨–១២ តើអ្នកនឹងបង្រៀនអ្វីខ្លះ ដល់គូស្វាមីភរិយាដែលបានរៀបការ ដែលមានអារម្មណ៍ថា កូនដែលបានស្លាប់ទៅរបស់ពួកគេពុំអាចចូលក្នុងស្ថានសួគ៌នោះ ?

សូមអញ្ជើញដៃគូមួយ ឬពីរ ឲ្យពន្យល់ពីអ្វីដែលពួកគេនឹងបង្រៀន ។ សូមបញ្ចប់ដោយការថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីព្រះចេស្ដានៃដង្វាយធួនរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ដើម្បីប្រោសលោះដល់កុមារតូចៗ ។

មេរៀនទី ៧៧

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៥

បុព្វកថា

នៅក្នុងសន្និសីទសាសនាចក្រដែលបានធ្វើឡើងនៅថ្ងៃទី ២៥ ខែមករា ឆ្នាំ ១៨៣២ ព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលវិវរណៈពីរ ដែលទាំងពីរនោះមាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៥។ វិវរណៈទីមួយ បានកត់ត្រានៅក្នុង ខ ១–២២ ត្រូវបានប្រទានឲ្យក្រុមអែលឌើរមួយក្រុម ដែលបានដាក់បញ្ជូនឈ្មោះរបស់ពួកគេ ធ្វើការបម្រើបេសកកម្ម ។ ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំដល់ពួកអែលឌើរទាំងនេះ អំពី កាតព្វកិច្ចផ្សព្វផ្សាយសាសនារបស់ពួកគេ ហើយបានចាត់តាំងដៃគូបេសកកម្ម របស់ពួកគេ ។ វិវរណៈទីពីរ បានកត់ត្រានៅក្នុង ខ ២៣–៣៦ ត្រូវបានប្រទាន ឲ្យទៅក្រុមអែលឌើរទីពីរ ដែលចង់ដឹងពីព្រះទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីពួកគេ ។ ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំពួកអែលឌើរទាំងនេះដើម្បីប្រាកដថាក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ នឹងផ្គត់ផ្គង់ ហើយទទួលយកការហៅដើម្បីផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ពួកគេ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៥:១–៥

ព្រះអម្ចាស់បានថ្លែងអំពីអ្នកទាំងឡាយដែលមានបំណងប្រាថ្នាដើម្បីផ្សាយដំណឹងល្អ

នៅរយៈពេលពីរបីថ្ងៃពីមុនអ្នកបង្រៀនមេរៀននេះ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ដែលបានទទួលការហៅបម្រើបេសកកម្មមួយ ជាសិស្សម្នាក់ដែលអាចនឹងដាក់បេសកកម្មក្នុងពេលឆាប់ៗ ឬអ្នកត្រឡប់មកពីផ្សព្វផ្សាយសាសនាថ្មីៗម្នាក់ ឲ្យជួយបង្រៀនអំពីការចែកចាយដំណឹងល្អ ។ សូមឲ្យគម្រោងការបង្រៀនដូចខាងក្រោមមួយច្បាប់ដល់គេ ហើយសុំឲ្យគាត់សិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៥:១–៤ ហើយត្រៀមខ្លួនបង្រៀននៅផ្នែកនោះក្នុងមេរៀន ។

បន្ទាប់ពីការប្រជុំបើកថ្នាក់រៀន សូមបង្វែទៅសិស្ស ឬអ្នកត្រឡប់មកពីផ្សព្វផ្សាយសាសនាឲ្យបង្រៀនពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀបចំ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន គម្រោងសម្រាប់ –គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៥:១–៤

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៥:១–២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនរណាដែលព្រះអម្ចាស់បានថ្លែងនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ។

សូមសួរថា ៖ តើព្រះអម្ចាស់កំពុងមានបន្ទូលទៅកាន់នរណា ក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ? (ពួកអែលឌើរ ដែលបានដាក់បញ្ជូនឈ្មោះរបស់ពួកគេដើម្បីធ្វើកិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនា) ។

សូមប្រាប់សិស្សក្នុងថ្នាក់ថា តាមពិតមានវិវរណៈពីរដែលបានដាក់បញ្ចូលនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៥ ហើយថាវាត្រូវបានប្រទានឲ្យនៅក្នុងសន្និសីទមួយរបស់សាសនាចក្រ ។ វិវរណៈទីមួយត្រូវបានប្រទានឲ្យដល់ក្រុមអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាមួយក្រុម ហើយបានពន្យល់អំពីរបៀបដែលពួកគេជួយអ្នកដទៃឲ្យយល់ពីសារលិខិតរបស់ពួកគេកាត់តែមានប្រសិទ្ធភាព ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៥:៣–៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលការប្រឹក្សារបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់ពួកអែលឌើរស្ដីអំពីការហៅបម្រើរបស់ពួកគេឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អ ។ អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ថាសិស្សគួរគូសចំណាំនូវអ្វីដែលពួកគេរកឃើញនៅក្នុងគម្ពីររបស់ពួកគេ ។

សូមសួរថា ៖ ស្របតាម ខ ៣–៤ តើព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យពួកអែលឌើរធ្វើអ្វីខ្លះ ខណៈពេលផ្សាយដំណឹងល្អ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យពន្យល់អំពីអ្វីដែលពួកគេគិតថា ឃ្លា « ចេញទៅ ហើយមិនបង្អង់នៅ » « ឬក៏ខ្ជិលច្រអូសឡើយ » ហើយ « ធ្វើការដោយកម្លាំងរបស់អ្នកចុះ » មានន័យយ៉ាងណា ។

> បន្ទាប់ពីសមាជិកក្នុងថ្នាក់បានឆ្លើយតបរួចហើយ សូមពន្យល់ពីមូលហេតុដែលអ្នកគិតថា អ្នកទាំងឡាយដែលត្រូវបានហៅឲ្យប្រកាសដំណឹងល្អត្រូវតែដឹង ហើយបង្រៀនអំពីវិរណៈ និងបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់យើង (សូមមើល ខ ៤) ។
>
> សូមសួរថា ៖ ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា វាសំខាន់ដែលពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនារបស់ព្រះអម្ចាស់ បម្រើទ្រង់តាមរបៀបទាំងនេះ ?
>
> សូមចែកចាយជាមួយសិស្សក្នុងថ្នាក់អំពីអ្វីដែលអ្នកកំពុងធ្វើ (ឬអ្វីដែលអ្នកបានធ្វើ បើសិនជាអ្នកបានបម្រើបេសកកម្ម) ដើម្បីរៀបចំប្រកាសដំណឹងល្អតាមរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់ បានពិពណ៌នានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៥:៣–៤។ សូមបញ្ចប់ដោយការចែកចាយអំពីគំនិតរបស់អ្នកចំពោះអ្វីដែលសិស្សអាចធ្វើដើម្បីចែកចាយដំណឹងល្អតាមរបៀបនេះនៅគ្រានេះក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។

បន្ទាប់ពីសិស្ស ឬអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាដែលត្រឡប់មកវិញ បានបញ្ចប់ការបង្រៀន សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងមិនពេញលេញនៅលើក្ដារខៀនថា ៖*បើសិនជាយើងស្មោះត្រង់នៅក្នុងការប្រកាសដំណឹងល្អ នោះព្រះអម្ចាស់នឹង* . . .

សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៥:៥ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយប្រាប់ពីការសន្យាដែលព្រះអម្ចាស់ បានផ្ដល់ឲ្យពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាទាំងនោះ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានសន្យា អ្វីជាមួយនឹងអស់អ្នកណា ដែលប្រកាសដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ដោយស្មោះត្រង់ ?

អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា ពាក្យ *កណ្ដាប់* សំដៅទៅលើការកាត់គួស្រូវ ហើយបន្ទាប់មកចងវាជាដុំៗ ឬជាកណ្ដាប់ ។ ការមាន « កណ្ដាប់ជាច្រើន » មានន័យថា ជាការច្រូតកាត់ដ៏ច្រើនសន្ធឹក ។

- តើអាចមាន « កណ្ដាប់ » មួយចំនួនណាខ្លះ ដែលអ្នកផ្សព្វផ្សាយស្មោះត្រង់នៅក្នុងការចែកចាយដំណឹងល្អ បានទទួល ? (កណ្ដាប់ ក៏អាចសំដៅទៅលើមនុស្សដែលទទួលយកសារលិខិតរបស់ពួកគេ [អ្នកផ្លាស់ប្រែចិត្តជឿ] ក៏ដូចជាពរជ័យដ៏អស់កល្បដែលបានសរសេរនៅក្នុង ខ ៥។

សូមឲ្យសិស្សសង្ខេបនូវការសន្យាទាំងឡាយដែលមាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៥:៥ ដោយការបំពេញសព្វគ្រប់នូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍អំពីគោលការណ៍នៅលើក្ដារខៀន ។ ខាងក្រោម គឺជាវិធីមួយដែលសិស្សសូត្រគោលការណ៍នេះ ៖ **បើសិនជាយើងស្មោះត្រង់នៅក្នុងការប្រកាសដំណឹងល្អ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានពរដល់យើងនូវកិត្តិយស សិរីល្អ និងជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។**

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា អ្នកទាំងឡាយដែលប្រកាសដំណឹងល្អដោយស្មោះត្រង់ នឹងទទួលបានពរជ័យអស់កល្បជានិច្ចដ៏មហិមាដូច្នេះ ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៥:៦–២២

ព្រះអម្ចាស់ហៅ និងណែនាំអំពីដៃគូអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា

សូមពន្យល់ថា បន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់បានប្រទានការណែនាំ និងការសន្យាដល់ពួកអែលឌើរ ដែលនឹងចេញទៅបម្រើបេសកកម្ម នោះទ្រង់បានដាក់ពួកគេជាដៃគូ ហើយប្រទានការណែនាំជាក់លាក់អំពីដៃគូនិមួយៗ ។

សូមឲ្យសិស្សធ្វើការជាដៃគូ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់នៅក្នុងក្រុមនិមួយៗអានដោយស្ងាត់ស្ងៀមនូវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៥:៦–១២ ហើយសិស្សម្នាក់ទៀតអាន ខ ១៣–១៤។ សូមពួកគេឲ្យរកមើលចម្លើយចំពោះសំណួរដូចខាងក្រោម នៅពេលពួកគេអាន ៖

១. តើព្រះអម្ចាស់កំពុងមានបន្ទូលទៅកាន់នរណា ?

២. តើពរជ័យអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់សន្យានឹងពួកគេ បើពួកគេស្មោះត្រង់នៅក្នុងការប្រកាសដំណឹងល្អនោះ ?

បន្ទាប់ពីសិស្សបានអាននូវខគម្ពីរជាក់លាក់របស់ពួកគេ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យចែកចាយជាមួយដៃគូរបស់ពួកគេនូវចម្លើយចំពោះសំណួរដូចខាងលើ ។

- តើការប្រឹក្សាបន្ថែមអ្វីខ្លះទៀត ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ វិលលាម អ៊ី ម៉ុកខ្លេលិន និង លូកា ចនសុន នៅក្នុង ខ ៨–១១ ដែលអាចជួយយើងប្រកាសដំណឹងល្អប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ? (អធិស្ឋានដើម្បីទទួលបានអង្គលួងលោមចិត្ត– ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ – ដើម្បីបង្រៀនយើង និងសុំកម្លាំងដើម្បីបន្តនៅស្មោះត្រង់) ។

- តើការសន្យាអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានថ្លែងដដែល ៗអំពីដៃគូទាំងឡាយនៅក្នុង ខ ១១ ១៣ និង ១៤ ? (ទ្រង់នឹងគង់នៅជាមួយពួកគេ ។ អ្នកអាចឲ្យយោបល់ថា សិស្សគួរតែគូសចំណាំការសន្យានេះទុក) ។

សូមសិស្សឲ្យបង្ហាញគោលការណ៍មួយ ដែលពួកគេបានរៀនមកពីខគម្ពីរទាំងនេះ ។ ទោះជាសិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងក្ដី ក៏ពួកគេគួរតែអាចប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖**បើយើងស្មោះត្រង់នៅក្នុងការប្រកាសដំណឹងល្អ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងគង់នៅជាមួយយើង ។**

- តើបទពិសោធន៍អ្វីខ្លះដែលអ្នក ឬនរណាម្នាក់ដែលអ្នកស្គាល់បានអះអាងដល់អ្នកថា ព្រះអម្ចាស់នឹងគង់នៅជាមួយអ្នកទាំងឡាយដែលចែកចាយដំណឹងល្អដោយស្មោះត្រង់ជាមួយអ្នកដទៃ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីអ្វីដែលពួកគេនឹងនិយាយទៅកាន់មិត្ត ឬសមាជិកគ្រួសារម្នាក់ ដែលកំពុងមានបញ្ហាខណៈពេលកំពុងបម្រើបេសកកម្មពេញម៉ោង ។ សូមឲ្យពួកគេប្រើគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលពួកគេបានរៀននៅក្នុងមេរៀនថ្ងៃនេះ ហើយសរសេរសំបុត្រលើកទឹកចិត្តខ្លីមួយ ដល់អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនានោះ នៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយក្នុងសំបុត្រនូវអ្វីដែលអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាអាចធ្វើដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អកាន់តែស្មោះត្រង់ និងពរជ័យមួយចំនួនខ្លះទៀត ដែលកើតមានមកដល់អ្នកទាំងឡាយដែលធ្វើដូច្នោះ ។

ក្រោយពីសិស្សមានពេលសរសេរសំបុត្រគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរ ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៥:១៥–២២ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំដល់អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាដើម្បី ប្រទានពរដល់គ្រួសារនៃអ្នកទាំងឡាយដែលបានទទួលពួកគេ ។ ទ្រង់ក៏បានបង្រៀនពួកគេផងដែរនូវអ្វីដែលត្រូវធ្វើ ពេលពួកគេត្រូវបានមនុស្សដែលពួកគេចែកចាយដំណឹងល្អជាមួយបដិសេធ ។ (អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា ការរលាស់ធូលីពីជើងដូចជាទីបន្ទាល់មួយទាស់នឹងអ្នកទាំងឡាយដែលបដិសេធអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា និងសារលិខិតរបស់ពួកគេ ត្រូវបានធ្វើឡើងតែ ក្នុងស្ថានភាពដ៏កម្របុ៉ណ្ណោះ នៅពេលព្រះអម្ចាស់បញ្ជា) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៥:២៣–២៩

ព្រះអម្ចាស់ពន្យល់អំពីរបៀបដែលក្រុមគ្រួសារនៃអ្នកទាំងឡាយ ដែលទ្រង់បានហៅឲ្យបម្រើបេសកកម្មគួរត្រូវបានទទួលនូវការគាំទ្រ

សូមពន្យល់ថា វិវរណៈទីពីរ មាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៥ គឺត្រូវបានប្រទានឲ្យដល់ក្រុមអែលឌើរផ្សេងមួយ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៥:២៣ ឲ្យឮៗ ហើយសុំដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ រកមើលបំណងប្រាថ្នាដែលអែលឌើរទាំងនោះ ចង់ដឹង។

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងសាសនាចក្រជំនាន់មុន បុរសជាច្រើនដែលត្រូវបានហៅឲ្យបម្រើបេសកកម្ម មានប្រពន្ធ និងកូនដែលពឹងផ្អែកទៅលើពួកគេដើម្បីផ្គត់ផ្គង់ ។ ការទទួលយកការហៅបម្រើ គឺជាការលះបង់ដ៏ធំមួយរបស់គ្រួសារទាំងមូល ។ ជាទូទៅកង្វល់របស់ពួកអែលឌើរទាំងនោះភាគច្រើនគឺថា តើនឹងមានអ្វីកើតឡើងចំពោះគ្រួសារពួកគេ បើពួកគេទទួលយកការហៅឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អនៅឆ្ងាយពីផ្ទះនោះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៥:២៤–២៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យរកមើលការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះពួកអែលឌើរ ដែលចាំបាច់ត្រូវផ្សាយដំណឹងល្អ ប៉ុន្តែមានក្រុមគ្រួសារត្រូវមើលថែផងដែរ ។

- ស្របតាម ខ ២៤ នៅពេលស្វាមី និងឪពុក បម្រើបេសកកម្មពេញម៉ោង តើនរណាគួរជួយផ្គត់ផ្គង់ដល់គ្រួសាររបស់គាត់ ?

- នៅក្នុង ខ ២៦ តើព្រះអម្ចាស់ដឹកនាំពួកអែលឌើរឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ បើពួកគេអាចរកបានកន្លែងមួយ ដែលក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេនឹងទទួលបាននូវការផ្គត់ផ្គង់ ?

- នៅក្នុង ខ ២៨ តើព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលអ្វីខ្លះ ដល់អ្នកទាំងឡាយដែលស្ថានភាពនឹងពុំអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេចាកចេញពីក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៥:២៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្វែងរកការទូន្មានដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់បុរសទាំងអស់នេះ ។ វាជាជំនួយដើម្បីពន្យល់ថា មនុស្សខ្ជិលច្រអូស គឺជាបុគ្គលម្នាក់ដែលពុំស្ម័គ្រចិត្តធ្វើការ ។

- តើឃ្លាណានៅក្នុង ខ ២៩ ដែលអ្នកអាចប្រើដើម្បីសង្ខេបការទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះពួកអែលឌើរ ដែលអាចបម្រើបេសកកម្ម និងអ្នកទាំងឡាយដែលចាំបាច់ត្រូវនៅផ្ទះដើម្បីមើលថែក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ ? (« សូមឲ្យមនុស្សគ្រប់រូបមានចិត្តឧស្សាហ៍ក្នុងគ្រប់ជំពូកទាំងអស់ » ។ សូមប្រាកដថាសិស្សយល់ថា ឃ្លានេះអនុវត្តចំពោះយើងទាំងអស់គ្នា ហើយថា**ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាយើងឲ្យឧស្សាហ៍ក្នុងគ្រប់ជំពូកទាំងអស់**) ។
- តើវាមានន័យដូចម្ដេចចំពោះ « ការឧស្សាហ៍ក្នុងគ្រប់ជំពូកទាំងអស់ » ? (ត្រូវមានភាពខ្ជាប់ខ្ជួន ស្វិ ប្រុងស្មារតី និងខិតខំធ្វើការ) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៥:៣០–៣៦

ព្រះអម្ចាស់ចាត់តាំងពួកអែលឌើរឲ្យបម្រើជាដៃគូផ្សព្វផ្សាយសាសនា

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៥:៣០–៣៦ ដោយការពន្យល់ថា នៅចុងបញ្ចប់នៃវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់បានចាត់ដៃគូអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាកាន់តែច្រើនឡើង ។

សូមបញ្ចប់មេរៀនដោយការអញ្ជើញដល់សិស្សឲ្យសរសេរនូវអ្វីដែលពួកគេអាចធ្វើនៅថ្ងៃនេះ ដើម្បីកាន់តែឧស្សាហ៍នៅក្នុងការបម្រើរបស់ពួកគេចំពោះព្រះអម្ចាស់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ ឬពីរនាក់ឲ្យចែកចាយគំនិត និងទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលបានពិភាក្សានៅក្នុងថ្នាក់ថ្ងៃនេះ ។

មេរៀនទី ៧៨

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:១–១៩

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ១៦ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៣២ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន កំពុងធ្វើការជាមួយនឹងកំណែថ្មីដ៏បំផុសគំនិតចំពោះព្រះគម្ពីរប៊ីប (ពេលខ្លះត្រូវបានហៅថា ការបកប្រែរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ) ។ ខណៈដែលពួកគេកំពុងបកប្រែ និងពិចារណាអំពីអត្ថន័យនៃ យ៉ូហាន ៥:២៩ នោះពួកគេត្រូវបានបង្ហាញនូវការនិមិត្តមួយ ដែលត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦ ។ អំឡុងការនិមិត្តនេះ ព្រះអង្គសង្គ្រោះបានបង្ហាញដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន នូវដំណើរតៗគ្នានៃការនិមិត្តជាក់លាក់ ដែលបញ្ជាក់ពីភាពពិត និងភាពជាព្រះរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលបានបង្រៀនអំពីការធ្លាក់របស់សាតាំង និងពួកកូនអន្តរធាន ហើយបានបើកសម្ដែងពីលក្ខណៈនៃនគរនៃសិរីល្អទាំងឡាយ និងអ្នកទាំងឡាយដែលនឹងទទួលគ្រងមរតក ។ ប្រធាន វិលហ្វូឌ វូឌ្រុព្វ បានមានប្រសាសន៍ថា « ខ្ញុំនឹងសំដៅទៅលើតែ ‹ ការនិមិត្ត › [នៅក្នុងកណ្ឌ ៧៦] តែប៉ុណ្ណោះ ថាជាវិវរណៈមួយ ដែលផ្ដល់នូវពន្លឺកាន់តែខ្លាំង កាន់តែពិត និងមានគោលការណ៍ច្រើនជាងវិវរណៈណាៗទាំងអស់ ដែលមាននៅក្នុងគម្ពីរផ្សេងទៀតដែលយើងធ្លាប់អាន ។ វានឹងពន្យល់កាន់តែច្បាស់ដើម្បីឲ្យយើងយល់ដឹងអំពីស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នរបស់យើង ថាយើងមកពីណា ហេតុអ្វីយើងនៅទីនេះ និងតើយើងនឹងទៅកន្លែងណា ។ មនុស្សម្នាក់អាចដឹងតាមរយៈវិវរណៈនេះ អំពីផ្នែក និង ស្ថានភាពដែលគាត់នឹងមាន » (*Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* [ឆ្នាំ ២០០៤], ទំព័រ ១២០–២១) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦ នឹងត្រូវបានបង្រៀនជាបួនមេរៀន ។ មេរៀននេះគ្របដណ្ដប់នូវទស្សនៈរួមសង្ខេបមួយអំពីការនិមិត្ត ពរជ័យដែលបានសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់ពួកស្មោះត្រង់ និងទង្វើទាំងឡាយដែលនាំឲ្យ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន បានទទួលការនិមិត្ត ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

ទស្សនៈរួមនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦

សូមឲ្យសិស្សប្រាប់ពីទីកន្លែងមួយចំនួនដែលពួកគេចង់ទៅនៅវិស្សមកាល ឬនៅថ្ងៃបុណ្យ ។ (សូមសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅលើក្ដារខៀន) ។ សូមគូសរង្វង់លើទិសដៅមួយដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមឲ្យសិស្សសរសេរនូវការពិពណ៌នាមួយអំពីផ្លូវដែលពួកគេនឹងចាំបាច់ត្រូវធ្វើដំណើរដើម្បីទៅដល់ទិសដៅដែលពួកគេបានជ្រើសរើស ។ បន្ទាប់ពីមួយឬ ពីរនាទី សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យពិពណ៌នាអំពី អ្វីដែលពួកគេបានសរសេរ ។ បន្ទាប់មកជ្រើសរើសទិសដៅមួយ ដែលមានរៀបរាប់នៅលើក្ដារខៀន ដែលមានចំណុចពិសេសខុសគ្នាពីទិសដៅទីមួយ រួចហើយសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- បើអ្នកធ្វើតាមផ្លូវដែលអ្នកបានពិពណ៌នាសម្រាប់ទិសដៅទីមួយ តើវានឹងនាំអ្នកទៅកាន់ទិសដៅផ្សេងនេះឬទេ ?
- តើទិសដៅដែលអ្នកជ្រើសរើសមានឥទ្ធិពលលើផ្លូវដែលអ្នកត្រូវតែធ្វើដំណើរដើម្បីទៅដល់ទីនោះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថា នៅខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៣២ ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌីនី រិកដុន បានទទួលការនិមិត្តមួយ ដែលបានបើកសម្ដែងពីទិសដៅដ៏អស់កល្បជានិច្ចរបស់មនុស្សលោកដែលអាចមាន ។ ការនិមិត្តនេះ បានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦ ពិពណ៌នាអំពីកម្រិតទាំងបី (ឬនគរ) នៃសិរីល្អ និងកម្រិតនៃការអភិវឌ្ឍខាងវិញ្ញាណរបស់មនុស្សទាំងឡាយដែលនឹងទទួលគ្រងវា ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យប្រាប់ពីជម្រើសដែលនាំទៅរកជីវិតអស់កល្បនៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាល នៅពេលពួកគេសិក្សាអំពីការនិមិត្តនេះនៅមេរៀនបួនខាងក្រោយទៀត ។ បន្ថែមពីលើនោះ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិចារណាថា បើសិនជាជម្រើសដែលពួកគេបានធ្វើថ្មីៗនេះ កំពុងនាំពួកគេទៅកាន់ទិសដៅអស់កល្បជានិច្ច ដែលនឹងនាំពួកគេទៅកាន់សុភមង្គលដ៏មហិមាបំផុត ។

ដើម្បីផ្ដល់នូវទស្សនៈរួមសង្ខេបមួយអំពីមាតិកានៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦ សូមផ្ដល់ច្បាប់ចម្លងនៃឌីយ៉ាក្រាមអមដល់សិស្សម្នាក់មួយច្បាប់ ។ (អ្នកអាចនឹងចង់ធ្វើការថតចម្លងតូចៗល្មម ដើម្បីសិស្សអាចនឹងដាក់ស៊កវានៅក្នុងគម្ពីររបស់ពួកគេ ហើយអាចយកវាមកមើល នៅពេលពួកគេសិក្សាកណ្ឌ ៧៦) ។ សូមពន្យល់ថា ឌីយ៉ាក្រាម ចែងពីអ្វីដែល យ៉ូសែប និង ស៊ីឌនី បានឃើញ និងបានរៀន នៅក្នុងការនិមិត្តដែលពួកលោកបានទទួល ។

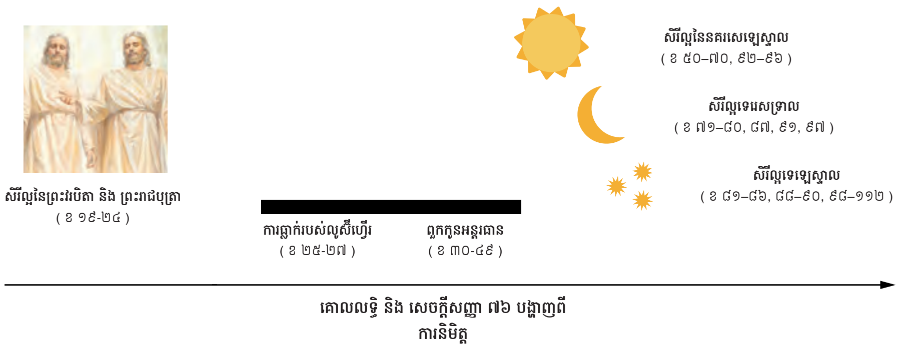

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:១–១០

ព្រះអម្ចាស់សន្យាថាប្រទានពរជ័យជាច្រើនដល់អ្នកទាំងឡាយដែលស្មោះត្រង់ចំពោះទ្រង់

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:១–៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលពាក្យ ឬឃ្លាទាំងឡាយ ដែលពិពណ៌នាអំពីលក្ខណៈរបស់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

- តើលក្ខណៈរបស់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលបានប្រាប់នៅក្នុងខទាំងនេះមួយណា ដែលសំខាន់ចំពោះអ្នក ? ហេតុអ្វី ?

សូមទាញចំណាប់អារម្មណ៍របស់សិស្សផ្ដោតទៅលើលក្ខណៈរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ដែលបានពិពណ៌នានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៥។

- ស្របតាម ខ ៥ តើយើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីមានបទពិសោធន៍នៃក្ដីមេត្តា និងព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់ ? (យើងត្រូវតែកោតខ្លាចដល់ទ្រង់ ។ សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងបរិបទនេះ ដើម្បី *កោតខ្លាច* ព្រះអម្ចាស់ មានន័យថា មានគារវភាព គោរព និងស្រឡាញ់ទ្រង់) ។

- តើយើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីទទួលបានកិត្តិយសពីព្រះអម្ចាស់ ? តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណាដើម្បីបម្រើព្រះអម្ចាស់ « ដោយនូវសេចក្ដីសុចរិត និងដោយនូវសេចក្ដីពិតរហូតដល់ចុងបំផុត » ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៦–៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលពរជ័យដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាដល់អ្នកទាំងឡាយណា ដែលមានគារវភាព និងបម្រើទ្រង់ ។

- យោងតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើពរជ័យអ្វីខ្លះ នឹងកើតមានដល់អ្នកទាំងឡាយដែលមានគារវភាព និងបម្រើដល់ព្រះអម្ចាស់ ? (អ្នកអាចនឹងចង់រំឭកសិស្សថា ពាក្យ *សេចក្ដីអាថ៌កំបាំង* នៅក្នុង ខ ៧ សំដៅទៅលើសេចក្ដីពិតខាងវិញ្ញាណ ដែលអាចនឹងត្រូវបានស្គាល់តែតាមរយៈវិវរណៈប៉ុណ្ណោះ) ។

សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ពុំពេញលេញដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *បើយើងគោរពដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបម្រើទ្រង់ដល់ទីបំផុត នោះទ្រង់នឹងប្រទានកិត្តិយសដល់យើងដោយ . . .*

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបំពេញគោលការណ៍នៅលើក្ដារខៀន ។ ពួកគេគួរតែប្រាប់ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងគោរពដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបម្រើទ្រង់ដល់ទីបំផុត នោះទ្រង់នឹងប្រទានកិត្តិយសដល់យើងដោយការបើកសម្ដែងសេចក្ដីពិតមកកាន់យើង ។**

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់អាចបើកសម្ដែងសេចក្ដីពិតដល់យើង សូមលើកអំពូលភ្លើង (ឬពិល) ឡើង ហើយសួរថាតើវាទាក់ទងនឹងឥទ្ធិពលនៃព្រះវិញ្ញាណយ៉ាងដូចម្ដេច ។ បន្ទាប់ពីពួកគេបានឆ្លើយតបហើយ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:១០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវគំនិតបន្ថែមអំពីរបៀបដែលអំពូលភ្លើងមួយ (ឬពិល) មួយ អាចទាក់ទងទៅនឹងឥទ្ធិពលនៃព្រះវិញ្ញាណ ។

- តើឥទ្ធិពលនៃព្រះវិញ្ញាណដូចជាប្រភពនៃពន្លឺមួយ ដូចជាអំពូលភ្លើងយ៉ាងដូចម្ដេច ? (ចម្លើយរបស់សិស្សអាចនឹងឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖**ព្រះអម្ចាស់បំភ្លឺគំនិតយើងតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណ**)។

- តើ *ការបំភ្លឺ* មានន័យយ៉ាងណា ? (ដើម្បីផ្ដល់ចំណេះដឹង ឬគំនិតខាងវិញ្ញាណដែលបង្កើនការយល់ដឹងរបស់យើង ឬជួយយើងឲ្យមើលឃើញសេចក្ដីពិត) ។

- តើអ្នកទទួលបទពិសោធន៍ពី ការទទួលបានការបំភ្លឺដោយព្រះវិញ្ញាណនៅពេលណា ? (បន្ទាប់ពីសិស្សបានឆ្លើយតបរួចហើយ អ្នកក៏អាចចង់ចែកចាយបទពិសោធន៍មួយរបស់អ្នកផងដែរ) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:១១–១៩

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងស៊ីឌនី រិកដុន បានពិពណ៌នាអំពីស្ថានភាពទាំងឡាយដែលនាំទៅរកការនិមិត្តរបស់ពួកលោក

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:១១–១៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវការបំពេញនៃការសន្យាដែលបានប្រាប់នៅក្នុង ខ ៥–១០។

- តើបទពិសោធន៍របស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន បំពេញនូវការសន្យាទាំងឡាយដែលបានប្រាប់នៅក្នុង ខ ៥–១០ តាមរបៀបណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីគ្រាដែលពួកគេបានអានព្រះគម្ពីរ ហើយពុំយល់នូវអ្វីដែលពួកគេកំពុងអាន ។

- តើអ្នកបានធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីយល់ពីបទគម្ពីរឲ្យបានល្អប្រសើរ ?

សូមពន្យល់ថា សកម្មភាពរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងស៊ីឌនី រិកដុនពីមុនការទទួលបាននូវការនិមិត្តនេះ អាចបង្រៀនយើងអំពីរបៀបដែលយើងអាចយល់ពីបទគម្ពីរកាន់តែល្អប្រសើរ ហើយអញ្ជើញព្រះវិញ្ញាណដើម្បីបើកសម្ដែងសេចក្ដីពិតមកកាន់យើង ។

សូមចាត់សិស្សឲ្យធ្វើការជាគូៗ ។ សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សម្នាក់ក្នុងចំណោមដៃគូនិមួយៗ អាននូវការណែនាំ នៃក្បាលកណ្ឌសម្រាប់ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ទៀតក្នុងចំណោមដៃគូនិមួយៗ ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:១៥–១៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ។ សូមឲ្យសិស្សរកមើលនូវអ្វីដែល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន បានធ្វើ ឬកំពុងធ្វើ ដែលបានរៀបចំពួកគេឲ្យទទួលបានការយល់ដឹងអំពីបទគម្ពីរតាមរយៈវិវរណៈ ។ (ដើម្បីជួយសិស្សយល់កាន់តែល្អប្រសើរនូវសេចក្ដីណែនាំកណ្ឌ នោះអ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា ពាក្យ *sundry (ផ្សេងៗ)* មានន័យច្រើន ។ អ្នកក៏អាចនឹងចង់ពន្យល់ថា នៅក្នុងជំនាន់របស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ មនុស្សភាគច្រើនបំផុតដែលជឿទៅលើព្រះគម្ពីរប៊ីប បានគិតថា បន្ទាប់ពីការជំនុំជម្រះចុងក្រោយ នោះមនុស្សទាំងអស់នឹងត្រូវបានបញ្ជូនទៅស្ថានសួគ៌ ឬទៅស្ថាននរក) ។ បន្ទាប់ពីសិស្សមានពេលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីអានហើយ សូមពួកគេឲ្យរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញទៅដល់ដៃគូរបស់ពួកគេ ។ បន្ទាប់មក សូមសួរសិស្សនូវសំណួរដូចខាងក្រោមនេះ ៖

- តើ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន បានធ្វើអ្វីខ្លះ ដែលបានរៀបចំពួកលោកឲ្យទទួលការនិមិត្តនេះ ? (ពួកលោក កំពុងសិក្សា និងសញ្ជឹងគិតអំពី យ៉ូហាន ៥:២៩) ។

- តើវាមានន័យយ៉ាងណាដើម្បីសញ្ជឹងគិតព្រះគម្ពីរ ? (ចម្លើយអាចរួមមានទាំង ការពិចារណា ឬការគិតអំពីអ្វីដែលអ្នកកំពុងអាន ការសួរសំណួរអំពីអ្វីដែលអ្នកកំពុងអាន និងការភ្ជាប់នូវអ្វីដែលអ្នកកំពុងតែរៀនជាមួយនឹងអ្វីដែលអ្នកបានដឹងរួចហើយ) ។

- តើគោលការណ៍អ្វីខ្លះ ដែលយើងអាចរៀនពីគំរូរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងស៊ីឌនី រិកដុន ? (សិស្សអាចនឹងផ្ដល់យោបល់អំពីគោលការណ៍ផ្សេងៗ ប៉ុន្តែត្រូវប្រាកដថា គូសបញ្ជាក់អំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖**នៅពេលយើងសិក្សា និងពិចារណាបទគម្ពីរប្រកបដោយការអធិស្ឋាន នោះយើងបានត្រៀមខ្លួនដើម្បីទទួលនូវការយល់ដឹងមកពីព្រះអម្ចាស់ តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ**)។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់កាន់តែប្រសើរអំពីរបៀបដើម្បីសិក្សា និងពិចារណាបទគម្ពីរប្រកបដោយការអធិស្ឋាន សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយអែលឌើរ ឌី ថត គ្រីស្តូហ្វឺសិន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកមើលសកម្មភាពដែលជាប់ទាក់ទងជាមួយនឹងការសិក្សា និងការពិចារណាបទគម្ពីរប្រកបដោយការអធិស្ឋាន ។ (អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់ច្បាប់ចម្លងនៃសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដល់សិស្សម្នាក់មួយច្បាប់ ដើម្បីពួកគេអាចធ្វើតាម) ។

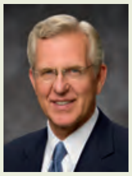

« នៅពេលដែលខ្ញុំនិយាយថា ‹ សិក្សា › ខ្ញុំមានន័យថាជាអ្វីមួយ ដែលពិសេសជាងការគ្រាន់តែអានទៅទៀត ។. . . ខ្ញុំឃើញថា ពេលខ្លះអ្នកអានពីរបីខគម្ពីរ ឈប់ ដើម្បីសញ្ជឹងគិតអំពីខគម្ពីរនោះ សូមអានខគម្ពីរនេះម្ដងទៀតដោយយកចិត្តទុកដាក់ ហើយនៅពេលអ្នកគិតអំពីអត្ថន័យរបស់វា សូមអធិស្ឋានដើម្បីទទួលបានការយល់ដឹង សួរសំណួរនៅក្នុងគំនិតរបស់អ្នក រង់ចាំការបំផុសគំនិតខាងវិញ្ញាណ រួចសរសេរទុកនូវការបំផុសគំនិត និង ទស្សនវិស័យជ្រៅជ្រះដែលនឹងកើតមាន ដើម្បីឲ្យអ្នកអាចចងចាំ ហើយរៀនសូត្របានកាន់តែប្រសើរឡើង ។ ការសិក្សារបៀបនេះ អ្នកប្រហែលមិនបានអានច្រើនជំពូក ឬ ច្រើនខគម្ពីរនៅក្នុងរយៈពេលកន្លះម៉ោងនោះទេ ប៉ុន្តែអ្នកនឹងទុកកន្លែងមួយសម្រាប់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះនៅក្នុងដួងចិត្តរបស់អ្នក ហើយទ្រង់នឹងមានព្រះបន្ទូលមកកាន់អ្នក » ។ (When Thou Art Converted,» *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែឧសភា ឆ្នាំ ២០០៤, ទំព័រ ១១) ។

- តើសកម្មភាពអ្វីខ្លះ ដែលអែលឌើរ គ្រីស្ទូហ្វឺសិន បានភ្ជាប់ជាមួយនឹងការសិក្សា និងការពិចារណាបទគម្ពីរប្រកបដោយការអធិស្ឋាននោះ ?
- បន្ថែមពីលើយោបល់របស់អែលឌើរ គ្រីស្ទូហ្វឺសិន តើអ្នកបានធ្វើអ្វីផ្សេងទៀតដើម្បីសិក្សា និងពិចារណាបទគម្ពីរប្រកបដោយការអធិស្ឋាន ? (សូមសរសេរចម្លើយរបស់សិស្សនៅលើក្ដារខៀន) ។
- តើអ្នកមានបទពិសោធន៍អ្វីខ្លះ ជាលទ្ធផលមកពីការសិក្សា និងការពិចារណាបទគម្ពីរប្រកបដោយការអធិស្ឋាន ?

សូមលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យអនុវត្តសកម្មភាពទាំងឡាយ ដែលបានពិភាក្សានៅថ្ងៃនេះ នៅក្នុងការសិក្សាព្រះគម្ពីរផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។ សូមពិចារណាធ្វើការចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីការសិក្សា និងការពិចារណាប្រកបដោយការអធិស្ឋាន ។

សូមជួយសិស្សឲ្យអនុវត្តគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយ

នៅពេលសិស្សអនុវត្តគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលពួកគេបានរៀនមកពីបទគម្ពីរ នោះការយល់ដឹង និងទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីសេចក្ដីពិតទាំងឡាយនឹងរីកចម្រើនឡើង ។ សូមផ្ដល់ពេលដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យពិចារណាអំពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀន និងពិចារណាអំពីរបៀបដែលពួកគេអាចធ្វើនូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យធ្វើតាមការបំផុសគំនិតដែលពួកគេទទួលមកពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលពួកគេពិចារណា ។

មេរៀនទី ៧៩

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:២០–៤៩

បុព្វកថា

នៅផ្នែកដំបូងនៃកំណែថ្មី បានបង្ហាញដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន នៅថ្ងៃទី ១៦ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៣២ ពួកលោកបានមើលឃើញសិរីល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយបានថ្លែងជាសាក្សីអំពីទ្រង់ ។ ពួកលោកបានមើលឃើញសាតាំងត្រូវបានបណ្ដេញចេញពីវត្តមានរបស់ព្រះ នៅក្នុងជីវិតមុនជីវិតរមែងស្លាប់ ដោយសារការបះបោរ ។ ពួកលោកក៏ត្រូវបានបង្ហាញផងដែរអំពីកូនអន្តរធាន ហើយបានរៀនអំពីលទ្ធផលដ៏អស់កល្បនៃអ្នកទាំងឡាយដែលជ្រើសរើសដើរតាមសាតាំង ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:២០–២៤

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន បានមើលឃើញការនិមិត្តមួយអំពីព្រះវរបិតាសួគ៌ និង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ

សម្រាប់ទំនុកដម្កើងធម្មានិដ្ឋាន សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ច្រៀងបទ « ខ្ញុំដឹងថា ព្រះប្រោសលោះខ្ញុំនៅរស់ » (*ទំនុកតម្កើង* ទំព័រ ១៣៦) ។ ពាក្យពេចន៍នៃទំនុកតម្កើងនេះ អាចជួយសិស្សឲ្យមានអារម្មណ៍ពីព្រះចេស្ដានៃសេចក្ដីពិតដែលពួកគេនឹងរៀននៅថ្ងៃនេះ ។

សូមចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀនដោយការអញ្ជើញសិស្សពិចារណាអំពីស្ថានភាពដូចខាងក្រោម ៖ ខណៈពេលកំពុងអង្គុយនៅក្នុងថ្នាក់រៀនមួយនៅសាលារៀន គ្រូបង្រៀនរបស់អ្នកចាប់ផ្ដើមការពិភាក្សាអំពីសាសនាក្នុងពិភពលោក ។ គ្រូបង្រៀនបានសួរថា បើមាននរណាជាគ្រីស្ទសាសនិកក្នុងថ្នាក់នេះ សូមស្ម័គ្រចិត្តចែកចាយអំពីជំនឿរបស់ខ្លួនអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

- បើអ្នកស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពនេះ តើអ្នកនឹងនិយាយថា អ្នកជឿ ហើយស្គាល់អំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយ៉ាងណាខ្លះ ?

> *សូមជួយសិស្សឲ្យទទួលអារម្មណ៍ពីសេចក្ដីពិត និងសារៈសំខាន់នៃគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ទាំងឡាយ*
>
> ឥទ្ធិពលនៃព្រះវិញ្ញាណអាចជួយសិស្សដឹងពីសេចក្ដីពិត និងសារៈសំខាន់នៃគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អ ។ ការស្ដាប់ ឬការច្រៀងទំនុកតម្កើងពិសិដ្ឋ ការពិចារណាអំពីសេចក្ដីពិតនៃដំណឹងល្អ ហើយចែកចាយទីបន្ទាល់អំពីគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយ ដែលសិស្សបានស្គាល់ គឺជាមធ្យោបាយសម្រាប់ពួកគេអញ្ជើញឥទ្ធិពលនៃព្រះវិញ្ញាណចូលក្នុងដួងចិត្តរបស់ពួកគេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យមើលទៅឌីយ៉ាក្រាម ដែលពួកគេបានទទួលពីមុនរៀនមេរៀន ដែលចែងអំពីការនិមិត្តដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦ ។ សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងមេរៀនថ្ងៃនេះ ពួកគេនឹងរៀនអំពីផ្នែកបីដំបូងនៃការនិមិត្ត ដែលបានបើកបង្ហាញដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន ។ នៅផ្នែកទីមួយនៃការនិមិត្ត ពួកលោកបានមើលឃើញព្រះវរបិតា និង ព្រះរាជបុត្រា នៅកណ្ដាលសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ។ សូមសរសេរក្បាលរឿងបីដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖

អ្វីដែលពួកលោកបានមើលឃើញ	*អ្វីដែលពួកលោកបានស្ដាប់ឮ*	*អ្វីដែលពួកលោកបានរៀន*

សូមសិស្សឲ្យសរសេរក្បាលរឿងក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។ រួចហើយអញ្ជើញពួកគេឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:២០–២៤ ដោយស្ងាត់ស្ងៀមហើយសរសេរពាក្យ ឬឃ្លានានាដកស្រង់ចេញពីខគម្ពីរ នៅពីក្រោមក្បាលរឿងដែលត្រូវ ។ បន្ទាប់ពីផ្ដល់ពេលឲ្យគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យមកកាន់ក្ដារខៀន ហើយធ្វើជាស្មៀន។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ចែកចាយពាក្យ ឬឃ្លាទាំងឡាយ ដែលពួកគេបានប្រាប់នៅក្រោមក្បាលរឿងពីរដំបូង ខណៈដែលសិស្សសរសេរវានៅក្រោមក្បាលរឿងត្រឹមត្រូវនៅលើក្ដារខៀន ។

- តើគោលលទ្ធិក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះបង្រៀនអ្វីខ្លះអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ? (សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរបញ្ជីចម្លើយរបស់សិស្សក្នុងថ្នាក់ដាក់នៅលើក្ដារខៀន នៅពីក្រោមក្បាលរឿង *អ្វីដែលពួកលោកបានស្ដាប់ឮ*)។

សិស្សអាចនឹងប្រាប់អំពីគោលលទ្ធិផ្សេងៗ រួមមានដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាតួអង្គមានព្រះជន្មរស់ ជាតួអង្គរុងរឿង ព្រះវរបិតាសួគ៌ និង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាតួអង្គផ្សេងពីគ្នា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាព្រះរាជបុត្រាសំណប់តែមួយគត់របស់ព្រះបិតា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាអង្គបង្កបង្កើតនៃពិភពលោកនេះ និងពិភពដទៃទៀត ហើយ យើងគឺជាបុត្រាបុត្រីសំណប់របស់ព្រះ ។**

សូមជួយសិស្សឲ្យត្រៀមខ្លួនចែកចាយពីអារម្មណ៍ និងទីបន្ទាល់របស់ពួកគេ អំពីសេចក្ដីពិតដែលពួកគេបានពិពណ៌នានៅក្នុង ខ ២០–២៤ ដោយសុំឲ្យពួកគេឆ្លើយតបនឹង *សំណួរមួយ* នៃ សំណួរខាងក្រោមនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬ សៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ (សូមសរសេរសំណួរទាំងនេះនៅលើក្ដារខៀន) ៖

> *តើសេចក្ដីពិតទាំងនេះណាមួយ ដែលអ្នកមានអំណរគុណជាពិសេស ហើយហេតុអ្វី ?*
>
> *តើគោលលទ្ធិទាំងនេះណាមួយ ដែលអ្នកអាចថ្លែងទីបន្ទាល់ ? តើអ្នកដឹងថាវាជាការពិតដោយរបៀបណា ?*
>
> *សូមបញ្ចប់ប្រយោគនេះថា ៖ ស្ដីអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ខ្ញុំដឹង. . .*

បន្ទាប់ពីសិស្សមានពេលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីសរសេរ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានឲ្យឮៗអំពីទីបន្ទាល់របស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន នៅក្នុង គ. និង ស. ៧៦:២២។ បន្ទាប់មកអញ្ជើញសិស្សណាម្នាក់ដែលស្ម័គ្រចិត្តដើម្បីចែកចាយអារម្មណ៍ និងទីបន្ទាល់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេអំពីព្រះអង្គសង្គ្រោះដែលបានរស់ឡើងវិញ ដើម្បីធ្វើដូច្នោះ ។ សូមពិចារណាធ្វើការចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីព្រះអង្គសង្គ្រោះផងដែរ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:២៥–២៩

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន បានមើលឃើញការនិមិត្តមួយអំពីការធ្លាក់របស់លូស៊ីហ្វើរ

បើអាចធ្វើទៅបាន សូមផ្ដល់ដល់សិស្សម្នាក់ៗនូវច្បាប់ចម្លងនៃលំហាត់ ត្រូវ/ខុស ដូចខាងក្រោម ឬសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នៃលំហាត់នោះនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមណែនាំសិស្សឲ្យសរសេរនៅលើច្បាប់ចម្លង ឬក្រដាសរបស់ពួកគេថាតើសេចក្ដីថ្លែងការណ៍និមួយៗ ត្រូវ ឬខុស ។

> ____១. *សាតាំងត្រូវបានស្គាល់ថាជា លូស៊ីហ្វើរ ។*
>
> ____២. *សាតាំង គឺជាវិញ្ញាណមួយមានសិទ្ធិអំណាចនៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះ ។*
>
> ____៣. *សាតាំង ពុំមានបំណងមិនចង់គោរពតាមព្រះវរបិតាសួគ៌ និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនោះទេ ។*
>
> ____៤. *មានការសប្បាយរីករាយនៅស្ថានសួគ៌ នៅពេលសាតាំងត្រូវបានបណ្ដេញចេញ ។*
>
> ____៥. *សាតាំងធ្វើសង្គ្រាមជាមួយនឹងពួកបរិសុទ្ធនៃព្រះ ។*

បន្ទាប់ពីសិស្សបានបញ្ចប់លំហាត់ហើយ សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:២៥–២៩ ពិពណ៌នាអំពីការនិមិត្តដែល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន បានមើលឃើញការធ្លាក់របស់ លូស៊ីហ្វើរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានខគម្ពីរទាំងនេះដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយធ្វើការផ្លាស់ប្ដូរទៅលើចម្លើយរបស់ពួកគេដោយផ្ដោតទៅលើអ្វីដែលពួកគេបានអាន ។ បន្ទាប់ពីសិស្សបានបញ្ជាក់អំពីចម្លើយរបស់ពួកគេហើយ សូមមើលសេចក្ដីថ្លែងការណ៍និមួយៗរបស់សិស្សក្នុងថ្នាក់ ហើយអញ្ជើញសិស្សឲ្យពន្យល់អំពីចម្លើយរបស់ពួកគេ ដោយប្រើនូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។ សេចក្ដីថ្លែងការណ៍ទី ១ គឺ ត្រូវ (សូមមើល គ. និង ស. ៧៦:២៦) ។ សេចក្ដីថ្លែងការណ៍ទី ២ គឺ ត្រូវ ផងដែរ (សូមមើល គ. និង ស. ៧៦:២៥–២៧) ។ អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ដល់សិស្សថា ឈ្មោះ*លូស៊ីហ្វើរ* មានន័យថា អ្នកនាំពន្លឺ ឬការបញ្ចេញពន្លឺមួយ ។ វាក៏ត្រូវបានស្គាល់ថាជា « បុត្រានៃពេលព្រឹក » ។ (សូមមើល Bible Dictionary « Lucifer » សេចក្ដីណែនាំដល់ព្រះគម្ពីរ « Lucifer » scriptures.lds.org) ។

ដូចសិស្សពន្យល់ចម្លើយរបស់ពួកគេចំពោះសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ទី ៣ ដែលខុស (សូមមើល គ. និង ស. ៧៦:២៥ ២៨) ជួយពួកគេឲ្យយល់ថា សាតាំងបានបះបោរ ។ វាបានព្យាយាមដើម្បីដណ្ដើមបល្ល័ង្ករបស់ព្រះបិតាសួគ៌ ហើយចង់យកអំណាចនគរ និងសិរីល្អទ្រង់ ។

- ស្របតាម ខ ២៥ តើលទ្ធផលនៃការបះបោររបស់លូស៊ីហ្វើរទាស់នឹងព្រះវរបិតាសួគ៌ និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានអ្វីខ្លះ ? (អ្នកអាចនឹងចង់អញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោមនៅរឹមទំព័រនៃគម្ពីររបស់ពួកគេនៅជិតនឹង ខ ២៥៖ **នៅក្នុងជីវិតមុនជីវិតលើផែនដី លូស៊ីហ្វើរបានបះបោរទាស់នឹងព្រះវរបិតាសួគ៌ និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយត្រូវបានបណ្ដេញចេញ**)។

បន្ទាប់ពីសិស្សពន្យល់អំពីចម្លើយរបស់ពួកគេចំពោះសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ទី ៤ ដែលខុស (សូមមើល គ. និង ស. ៧៦:២៦) សូមពន្យល់ថា *កូនអន្ដរធាន* គឺជាឈ្មោះដែលដាក់ឲ្យលូស៊ីហ្វើរ មានន័យថា ការបំផ្លិចបំផ្លាញ ឬការវិនាសហិនហោច ។

នៅពេលសិស្សពន្យល់ចម្លើយរបស់ពួកគេចំពោះសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ទី ៥ ដែលពិត (សូមមើល គ. និង ស. ៧៦:២៩) សូមពិចារណាធ្វើការអញ្ជើញពួកគេឲ្យគូសចំណាំឃ្លានៅក្នុង ខ ២៩ ដែលបង្រៀនថា **សាតាំងបានបង្កើតសង្គ្រាមជាមួយនឹងពួកបរិសុទ្ធនៃព្រះ ។**

- តើសង្គ្រាមជាមួយនឹងសាតាំងនេះ ចាប់ផ្ដើមនៅពេលណា ? (នៅក្នុងជីវិតមុនជីវិតនេះ) ។ តើពាក្យដកស្រង់ចេញពី ខ ២៩ ណាខ្លះ ដែលពន្យល់ថាសង្គ្រាមដែលចាប់ផ្ដើមនៅស្ថានសួគ៌បានបន្តនៅសព្វថ្ងៃនេះ ? (ពាក្យ *ធ្វើ* និង *ព័ទ្ធជុំវិញ* គឺទាំងពីរនេះ ត្រូវបានប្រើនៅក្នុងកាលបច្ចុប្បន្នកាល ។ អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា ព័ទ្ធជុំវិញ មានន័យថា ត្រូវបានហ៊ុំព័ទ្ធទាំងស្រុង) ។

- តើសាតាំងបង្កើតសង្គ្រាមទាស់នឹងពួកបរិសុទ្ធនៃព្រះនៅសព្វថ្ងៃនេះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៣០–៤៩

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន បានមើលឃើញការនិមិត្តមួយអំពីការរងទុក្ខរបស់ពួកកូនអន្តរធាន

- នៅក្នុងសង្គ្រាមមួយ តើជនក្បត់ជាអ្វី ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យមើលត្រួសៗ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៣០–៣២ រកមើលពួកជនក្បត់ព្រះអង្គសង្គ្រោះដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន នៅក្នុងការនិមិត្ត ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអានឲ្យឮៗ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៣០–៣៥ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលជម្រើសដែលនាំឲ្យបុគ្គលម្នាក់ៗក្លាយទៅជាពួកកូនអន្តរធាន ។

- តើជម្រើសអ្វីខ្លះ ដែលដឹកនាំឲ្យក្លាយទៅជាកូនអន្តរធាន ? (ការជ្រើសរើសធ្វើតាមសាតាំង ការបដិសេធសេចក្ដីពិត និងបន្ថោកបន្ទាបព្រះចេស្ដាព្រះ បន្ទាប់ពីបានស្គាល់ [សូមមើល គ. និង ស. ៧៦:៣១] ការបដិសេធព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បន្ទាប់ពីបានទទួល ហើយបដិសេធព្រះអង្គសង្គ្រោះ [សូមមើល គ. និង ស. ៧៦:៣៥]) ។

ពេលខ្លះ សិស្សមានកង្វល់ថា មនុស្សជាទីស្រឡាញ់ដែលប្រែជាមិនសូវសកម្មនៅក្នុងដំណឹងល្អ គឺជាពួកកូនអន្តរធាន ។ សូមពន្យល់ថា ពួកកូនអន្តរធាន គឺខុសពីសមាជិកសាសនាចក្រ ដែលមានទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិតនៅពេលមួយ ប៉ុន្តែបានអសកម្មនៅក្នុងដំណឹងល្អ ។ ពួកកូនអន្តរធាន បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែលមិនអាចលើកលែងឲ្យបាន គឺការបដិសេធព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

ប្រធាន ស្ពែនស៊ើរ ដបុលយូ ឃីមបឹល បានបង្រៀនថា ៖

« អំពើបាបទាស់នឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ តម្រូវឲ្យមានចំណេះដឹងខ្ពង់ខ្ពស់ ដែលសម្ដែងចេញយ៉ាងច្បាស់នូវរឿងដែលមិនអាចធ្វើទៅរួច ក្នុងការប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះ *The Miracle of Forgiveness* ឆ្នាំ ១៩៦៩] ទំព័រ ១២៣) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអានឲ្យឮៗ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៣៦–៣៨, ៤៤–៤៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពីស្ថានភាពនៃពួកកូនអន្តរធាន ។

- តើអ្នកនឹងពិពណ៌នាអំពីការរងទុក្ខដែលពួកកូនអន្តរធាននឹងទទួលបទពិសោធន៍សម្រាប់ភាពអស់កល្បជានិច្ចយ៉ាងដូចម្ដេច ?

- ស្របតាម ខ ៣៧ តើសេចក្ដីស្លាប់ប្រភេទណា ដែលពួកកូនអន្តរធាននឹងមាន ជាអ្នកដែលទទួលបទពិសោធន៍តែម្នាក់គត់នោះ ?

សូមពន្យល់ថា ពួកកូនអន្តរធាន នឹងមិនត្រូវបានប្រោសលោះពីការស្លាប់ខាងវិញ្ញាណជាលើកទីពីរឡើយ និងមិនស្នងនគរនៃសិរីល្អទុកជាមរតកដែរ បន្ទាប់ពីពួកគេត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញនោះ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេនឹងរងទុក្ខដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា នៅក្នុងកណ្ដាលការនិមិត្តអំពីពួកកូនអន្តរធាន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន បានរៀនពីសេចក្ដីពិតដ៏មានសង្ឃឹមមួយ ។ ដើម្បីជួយសិស្សស្គាល់សេចក្ដីពិតនេះ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់អំពីព័ត៌មានដ៏ល្អបំផុត ដែលពួកគេបានទទួលអំឡុងសប្ដាហ៍មុន ។ (អ្នកអាចនឹងចង់នាំមកនូវឧទាហរណ៍អំពីដំណឹងល្អមួយចំនួន ចេញមកពីកាសែត ឬប្រភពផ្សេងៗ) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៣៩–៤៣ ឲ្យឮៗ ហើយសុំដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវព័ត៌មានល្អៗមួយចំនួនដែលពិភពលោកបានទទួល ។

- តើព័ត៌មានល្អអ្វីខ្លះ ដែលពិភពលោកនឹងទទួល ? (អ្នកអាចពន្យល់ថាពាក្យ *ដំណឹងល្អ* មានន័យដើមថា ព័ត៌មានល្អ) ។

ដើម្បីជួយសិស្សប្រាប់អំពីគោលលទ្ធិទាំងឡាយដែលបានបង្រៀននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៣៩–៤៣ សុំឲ្យពួកគេសរសេរដើមរឿងខ្លីមួយនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ សរុបអំពី « ព័ត៌មានល្អ » ដែលបានបង្រៀននៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ។ ក្រោយពីសិស្សមានពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយដើមរឿងរបស់ពួកគេជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។ បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ថាពួកគេគួសចំណាំឃ្លានៅក្នុង ខ ៣៩–៤៣ ដែលបង្រៀនអំពីគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **តាមរយៈដង្វាយធួននៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ កូនចៅទាំងអស់របស់ព្រះនឹងគ្រងកន្លែងមួយនៅក្នុងនគរនៃសិរីល្អ លើកលែងតែពួកកូនអន្តរធានប៉ុណ្ណោះ ។**

- ហេតុអ្វីបានជាដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជា «ព័ត៌មានល្អ »សម្រាប់អ្នក ?

អ្នកអាចនឹងចង់បញ្ចប់មេរៀននេះ ដោយការចែកចាយនូវចម្លើយរបស់អ្នកចំពោះសំណួរនេះ ។

មេរៀនទី ៨០

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៥០–៨០

បុព្វកថា

ខណៈពេលកំពុងតែធ្វើការបកប្រែព្រះគម្ពីរប៊ីប នៅថ្ងៃទី ១៦ ខែកុម្ភៈឆ្នាំ ១៨៣២ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានធ្វើការផ្លាស់ប្ដូរដ៏បំផុសគំនិតចំពោះ យ៉ូហាន ៥:២៩ ស្ដីអំពីការរស់ឡើងវិញនៃមនុស្សសុចរិត និងមនុស្សទុច្ចរិត ។ បន្ទាប់ពីមើលឃើញការនិមិត្តអំពីសិរីល្អនៃព្រះបិតា និងព្រះរាជបុត្រា ការធ្លាក់របស់លូស៊ីហ្វើរ និងពួកកូនអន្ដរធាន នោះ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន ត្រូវបានបង្ហាញការនិមិត្តអំពីអ្នកទាំងឡាយដែលនឹងមានចំណែកក្នុងការរស់ឡើងវិញនៃមនុស្សសុចរិត ៖ ជាប្រជាជននៃនគរសេឡេស្ទាល និងទេរេស្រ្ទាល ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៥០–៧០

ព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងអំពីតម្រូវការនានា និងពរជ័យទាំងឡាយនៃការទទួលបានការលើកតម្កើងនៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាល

សូមយកនំប៉ុងមួយចំណិតមកថ្នាក់រៀន និងគ្រឿងផ្សំសម្រាប់ធ្វើនំប៉ុង ។ (ឬអ្នកអាចប្រើប្រភេទនៃផលិតផលដុតនំផ្សេងទៀតដែលតម្រូវឲ្យមានគ្រឿងផ្សំច្រើន) ។ សូមសរសេរ*រូបមន្តសម្រាប់ធ្វើនំប៉ុង*នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមឲ្យសិស្សប្រាប់អំពីគ្រឿងផ្សំសម្រាប់ធ្វើនំប៉ុង ហើយបង្ហាញវត្ថុទាំងនោះ នៅពេលសិស្សនិយាយពីវា ។ (បើអ្នកពុំមានគ្រឿងផ្សំច្រើនទេ អ្នកអាចសរសេរវានៅលើក្ដារខៀន នៅពេលពួកគេប្រាប់) ។ សូមប្រាប់សិស្សថា ដំណើរការនៃ ការធ្វើនំប៉ុង អាចជួយពួកគេយល់អំពីសេចក្ដីពិតដែលនឹងប្រាប់ពួកគេនៅក្នុងការសិក្សារបស់ពួកគេអំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៥០–៨០។

សូមជួយសិស្សមើលបរិបទ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦ ដោយការសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន បានធ្វើអ្វីខ្លះ ពីមុនការទទួលបានការនិមិត្ត ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦? (ការបកប្រែ និងការពិចារណា យ៉ូហាន ៥:២៩។ បើសិស្សត្រូវការជំនួយដើម្បីចងចាំបរិបទនេះ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យមើលត្រួសៗនូវប្រយោគចុងក្រោយចង្អស់នៃសេចក្ដីណែនាំដល់កណ្ឌ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន យ៉ូហាន ៥:២៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមពន្យល់ថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន កំពុងពិចារណាអំពីការពិពណ៌នារបស់យ៉ូហាន អំពីការរស់ឡើងវិញនៃអ្នកទាំងឡាយដែលបានធ្វើល្អ និងការរស់ឡើងវិញនៃអ្នកទាំងឡាយដែលធ្វើអាក្រក់ នៅពេលពួកលោកបានទទួលការនិមិត្ត ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុងគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៥០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលនូវអ្វីដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន ត្រូវបានបើកបង្ហាញ បន្ទាប់ពីការនិមិត្តអំពីពួកកូនអន្ដរធាន ។ (អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថានៅក្នុងខនេះ ពាក្យ*ល្អ*មានន័យថា សុចរិត) ។

- ស្របតាម ខ ៥០ តើនរណាដែលព្យាការី និង ស៊ីឌនី រិកដុន មើលឃើញនៅក្នុងការនិមិត្តបន្ទាប់អំពីពួកកូនអន្ដរធាន ? (អ្នកទាំងឡាយដែលនឹងចេញមក ក្នុងដំណើររស់ឡើងវិញនៃមនុស្សសុចរិត) ។

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៥០–៨០ ពិពណ៌នាអំពីអ្នកទាំងឡាយដែលនឹងត្រូវបានរស់ឡើងវិញនៅក្នុងការរស់ឡើងវិញនៃមនុស្សសុចរិត ។ សូមឲ្យសិស្សមើលត្រួសៗអំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៧០ ហើយពិពណ៌នាប្រាប់អំពីក្រុមមនុស្សដំបូងដែលនឹងត្រូវបានរស់ឡើងវិញ អំឡុងការរស់ឡើងវិញនៃមនុស្សសុចរិត ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមសរសេរ*រូបមន្តសម្រាប់ការក្លាយជាមនុស្សសេឡេស្ទាល* នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមពន្យល់ថា ជាចំណែកនៃការនិមិត្តនេះ ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុននូវការពិពណ៌នាមួយអំពីអ្នកទាំងឡាយដែលនឹងទទួលគ្រងការលើកតម្កើងនៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាល ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៥១–៥៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលតម្រូវការនានា (គ្រឿងផ្សំ) ដើម្បីប្រែក្លាយទៅជាមនុស្សសេឡេស្ទាល ។ សូមណែនាំសិស្សថា នៅពេលពួកគេរកឃើញតម្រូវការមួយ នោះពួកគេត្រូវបានអញ្ជើញឲ្យមកកាន់ក្ដារខៀន ហើយសរសេរនូវអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

បន្ទាប់ពីសិស្សបានសរសេរអំពីតម្រូវការនានានៅលើក្ដារខៀនហើយ អ្នកអាចនឹងចង់ជួយពួកគេឲ្យយល់កាន់តែល្អប្រសើរអំពីពាក្យមួយចំនួននៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ។

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យដូចម្ដេច ដើម្បី « [ទទួល] ទីបន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ » ? (គ. និង ស. ៧៦:៥១) ។ (ចម្លើយនានាអាចនឹងរួមមាន ការមានសេចក្ដីជំនឿទៅលើបេសកកម្មដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ និងការដើរតាមដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់) ។
- តើមនុស្សម្នាក់ « បានឈ្នះដោយសារសេចក្ដីជំនឿ » ដោយរបៀបណា ? (គ. និង ស. ៧៦:៥៣) ។ (ដើម្បី « បានឈ្នះដោយសារសេចក្ដីជំនឿ » មានន័យថា ដើម្បីយកឈ្នះលើការល្បួង និងអំពើបាបទាំងឡាយ ដោយការអនុវត្តសេចក្ដីជំនឿទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងដើម្បីស៊ូទ្រាំគ្រប់ការសាកល្បងទាំងអស់) ។
- តើវាមានន័យយ៉ាងណា ដើម្បី « បានភ្ជាប់ដោយសារព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្ដីសន្យា » ? (គ. និង ស. ៧៦:៥៣) ។ (អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៃសេចក្ដីសន្យា គឺជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ យើងត្រូវបានផ្សាភ្ជាប់ដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃសេចក្ដីសន្យា នៅពេលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធថ្លែងជាសាក្សីទៅកាន់ព្រះវរបិតាសួគ៌ថា ពិធីបរិសុទ្ធទាំងឡាយ ដែលយើងបានទទួល ត្រូវបានធ្វើឡើងដោយត្រឹមត្រូវ ហើយថា យើងបានស្មោះត្រង់ចំពោះសេចក្ដីសញ្ញាទាំងឡាយដែលយើងបានធ្វើ ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ក៏អាចបញ្ជាក់ដល់យើងថា សេចក្ដីស្មោះត្រង់របស់យើងចំពោះពិធីបរិសុទ្ធ និងសេចក្ដីសញ្ញាទាំងឡាយត្រូវបានទទួលយកចំពោះព្រះដងដែរ) ។

សូមសង្ខេបដោយខ្លី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៥៤–៦៨ ដោយពន្យល់ថា វគ្គគម្ពីរនេះ មានរៀបរាប់នូវពរជ័យជាច្រើនដែលប្រទានដល់អ្នកគ្រងនគរសេឡេស្ទាលដ៏តម្កើងឡើង នឹងទទួល ។ បើមានពេល អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអានឲ្យឮៗ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៥៤–៦៨ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពរជ័យទាំងនេះ ។ អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ឲ្យសិស្សគូសចំណាំរាល់ពរជ័យដែលមានអត្ថន័យពិសេសចំពោះពួកគេ ។

- តើពរជ័យមួយណាដែលមានអត្ថន័យជាពិសេសចំពោះអ្នក ? ហេតុអ្វី ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៦៩–៧០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលតម្រូវឲ្យបុគ្គលម្នាក់ៗមានភាពសក្ដិសមចំពោះនគរសេឡេស្ទាល ។

- ទោះជាយើងព្យាយាមដើម្បីមានគ្រប់គ្រឿងផ្សំដែលចាំបាច់ទាំងអស់នៅក្នុងជីវិតរស់នៅរបស់យើងក្ដី តើខគម្ពីរទាំងនេះបាននិយាយថា យើងនៅតែចាំបាច់ត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះទៀត ដើម្បីមានភាពសក្ដិសមទទួលគ្រងនគរសេឡេស្ទាល ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ក្រោមពាក្យថា *រូបមន្តដើម្បីក្លាយទៅជាមនុស្សសេឡេស្ទាល* **យើងអាចត្រូវបានធ្វើឲ្យល្អឥតខ្ចោះតែតាមរយៈដង្វាយធួននៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ)**

សូមពន្យល់ថា ខណៈដែលកិច្ចខិតខំដ៏ល្អបំផុតរបស់យើងដើម្បីរក្សារាល់បទបញ្ញត្តិពុំធ្វើឲ្យយើងបានល្អឥតខ្ចោះក្ដី ក៏កិច្ចខិតខំរបស់យើងនោះ បានជួយធ្វើឲ្យយើងសក្ដិសមដើម្បីទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ និងត្រូវបានសម្អាតដោយ « ដង្វាយធួនដ៏ល្អឥតខ្ចោះតាមរយៈការបង្ហូរលោហិតរបស់ទ្រង់. . . » (គ. និង ស. ៧៦:៦៩) ។ សេចក្ដីពិតនេះអាចលើកទឹកចិត្តយើងឲ្យរក្សាបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយ ហើយទទួលពិធីបរិសុទ្ធនានានៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ ដូច្នេះយើងអាចទទួលពរជ័យដ៏អស់កល្បទាំងនេះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីសំណួរដូចខាងក្រោម រួចហើយសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ៖

- តើគោលលទ្ធិនៅក្នុង ខ ៦៩ អាចជួយយើងឲ្យយកឈ្នះលើការបាក់ទឹកចិត្ត នៅពេលយើងព្យាយាមដើម្បីមានការលើកតម្កើងឡើងនៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាលយ៉ាងដូចម្ដេច ?

បន្ទាប់ពីឲ្យពេលគ្រប់គ្រាន់ដល់សិស្សហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយចម្លើយរបស់ពួកគេ ។ សូមពិចារណាអំពីការចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីតួនាទីរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះនៅក្នុងការជួយយើងឲ្យប្រែក្លាយជាល្អឥតខ្ចោះ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៧១–៨០

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន ក៏ត្រូវបានបង្ហាញនូវការនិមិត្តមួយអំពីនគរទេរេសទ្រាល ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៧១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន ត្រូវបានបង្ហាញបន្ទាប់ទៀត ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- ស្របតាមខគម្ពីរនេះ តើសិរីល្អនៃនគរទេរេសទ្រាលប្រៀបទៅនឹងសិរីល្អនៃនគរសេឡេស្ទាលយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថា បទគម្ពីរប្រើក្នុងអំណាចនៃពន្លឺផ្សេងគ្នា ដែលបញ្ចេញរស្មីមកពីព្រះចន្ទ និងព្រះអាទិត្យ ដើម្បីជានិមិត្តរូបនៃភាពខុសគ្នារវាងសិរីល្អនៃនគរទេរេសទ្រាល និង នគរសេឡេស្ទាល ។ ខណៈដែលអ្នកទទួលគ្រងនគរសេឡេស្ទាល និង នគរទេរេស

ទ្រាល គឺទាំងពីរត្រូវបានរាប់បញ្ចូលនៅក្នុងការរស់ឡើងវិញនៃមនុស្សសុចរិត អ្នកទាំងឡាយដែលទទួលរូបកាយសេឡេស្ទាល នឹងត្រូវបានរស់ឡើងវិញដោយសិរីល្អកាន់តែមហិមា ហើយមានពរជ័យច្រើនជាងអ្នកទាំងឡាយដែលទទួលបានរូបកាយទេរេសទ្រាល ។

សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៧២–៨០ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលរបៀបដែលខុសគ្នារវាងអ្នកគ្រងមរតកនៃនគរទេរេសទ្រាល នឹងអ្នកគ្រងមរតកនៃនគរសេឡេស្ទាល ។ បន្ទាប់ពីសិស្សមានពេលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីអានហើយ សូមឲ្យពួកគេពិពណ៌នាអំពីភាពខុសគ្នាដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

- ស្របតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើការពិពណ៌នាជាទូទៅមួយចំនួនអំពីអ្នកទាំងឡាយដែលនឹងគ្រងនគរទេរេសទ្រាលមានអ្វីខ្លះ ? (ចម្លើយអាចរួមមានដូចខាងក្រោម ៖ អ្នកទាំងឡាយ « ដែលបានស្លាប់ទៅដោយគ្មានក្រឹត្យវិន័យ » [ខ ៧២] អ្នកទាំងឡាយ « ដែលពុំបានទទួលទីបន្ទាល់ពីព្រះយេស៊ូវកាលនៅក្នុងសាច់ឈាម ប៉ុន្តែក្រោយមកបានទទួលទីបន្ទាល់នោះ » [ខ ៧៣–៧៤] « ដែលជាមនុស្សមានកិត្តិយសនៅលើផែនដី ដែលខ្វាក់ដោយសារឧបាយកលនៃមនុស្ស » [ខ ៧៥] និង « ពួកគេដែលពុំក្លាហាននៅក្នុងទីបន្ទាល់ពីព្រះយេស៊ូវ » [ខ ៧៩]) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់កាន់តែល្អប្រសើរនូវសេចក្ដីយោងចំពោះអស់អ្នកដែលបានស្លាប់ដោយគ្មានក្រឹត្យវិន័យ ឬអ្នកដែលបានទទួលដំណឹងល្អ បន្ទាប់ពីការស្លាប់ (សូមមើល ខ ៧២–៧៤) សូមពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានការយល់ដឹងបន្ថែមដល់បុគ្គលម្នាក់ៗទាំងនោះ ពេលទ្រង់បានបើកសម្ដែងដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នូវជោគវាសនាចុងក្រោយរបស់បងប្រុសលោក អាល់វិន ដែលបានស្លាប់ទៅពីមុនគាត់បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៧:៧–៩ ឲ្យឮៗ ។ បន្ទាប់មក សួរសំណួរដូចខាងក្រោមនេះ ៖

- តើការបញ្ជាក់បន្ថែមអ្វីខ្លះទៀត ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យ ទាក់ទងនឹងអ្នកទាំងឡាយដែលនឹងទទួលយកដំណឹងល្អ បើសិនពួកគេត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យនៅរស់វិញនោះ ?

- ស្របតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៧:៩ តើនរណានឹងវិនិច្ឆ័យយើងស្របតាមកិច្ចការរបស់យើង និងបំណងប្រាថ្នានៃដួងចិត្តរបស់យើងនោះ ?

សូមអានឲ្យឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងដូចខាងក្រោមថា ៖ « សូមចងចាំថា មានតែព្រះតែប៉ុណ្ណោះ ដែលស្គាល់ដួងចិត្តរបស់បុគ្គលម្នាក់ៗ ដែលទ្រង់អាចធ្វើការវិនិច្ឆ័យចុងក្រោយដល់បុគ្គលម្នាក់ៗនោះបាន » (*សេចក្ដីពិតចំពោះសេចក្ដីជំនឿ ៖ សេចក្ដីយោងដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៤] ទំព័រ ៩០) ។ សូមគូសបញ្ជាក់ថា ដោយសារតែព្រះអម្ចាស់អាចស្គាល់ដួងចិត្តរបស់យើង នោះយើងពុំគួរធ្វើការវិនិច្ឆ័យអំពីនគរណាមួយ ដែលយើងជឿថាអ្នកដទៃនឹងទទួលគ្រងមរតកនោះទេ ។

- តើអ្នកគិតថា « ដែលខ្វាក់ដោយសារឧបាយកលនៃមនុស្ស » មានន័យដូចម្ដេច ? (គ. និង ស. ៧៦:៧៥) ។ (មនុស្សមួយចំនួន ត្រូវបានខ្វាក់ចំពោះសារៈសំខាន់នៃដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដោយសារតែឥទ្ធិពលខាងលោកិយ) ។ តើមនុស្សមួយចំនួននៅសព្វថ្ងៃនេះខ្វាក់ដោយសារឧបាយកលនៃមនុស្សយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ឃ្លា « ពុំក្លាហាននៅក្នុងទីបន្ទាល់ពីព្រះយេស៊ូវ » (គ. និង ស. ៧៦:៧៩) សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយអែលឌើរ ប្រូស អរ ម៉ាក់ខនគី នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ឲ្យឮៗ ៖

« តើភាពក្លាហានក្នុងទីបន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូវមានន័យដូចម្ដេច ?. . .

មូលដ្ឋានគ្រឹះដ៏ធំនៃភាពក្លាហាននៅក្នុងបុព្វហេតុនៃសុចរិតភាព គឺជាការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះក្រឹត្យវិន័យទាំងអស់នៃដំណឹងល្អទាំងស្រុង ។. . .

« ក្លាហានក្នុងទីបន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូគឺ ត្រូវជឿលើព្រះគ្រីស្ទ និង ដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ជាមួយនឹងជំនឿឥតងាករេ ។. . .

« ប៉ុន្តែវាមិនទាន់អស់នៅឡើយទេ ។ វាលើសពីការជឿ និង ការដឹងទៅទៀត ។ យើងត្រូវតែធ្វើជាអ្នករស់នៅតាមព្រះបន្ទូល ពុំមែនគ្រាន់តែជាអ្នកស្ដាប់នោះឡើយ ។ វាលើសពីការថាបម្រើតែមាត់ វាពុំមែនគ្រាន់តែជាការសារភាពតែនឹងមាត់ពីភាពជាព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះប៉ុណ្ណោះទេ ។ វាគឺជាការគោរពប្រតិបត្តិ និង ការធ្វើតាមវិន័យ និងសេចក្ដីសុចរិតផ្ទាល់ខ្លួន ។. . .

« ដើម្បីក្លាហាននៅក្នុងទីបន្ទាល់ពីព្រះយេស៊ូវគឺត្រូវ . . . ‹ កាន់ខ្ជាប់ដរាបដល់ចុងបំផុត › ។ (នីហ្វៃទី ២ ៣១:២០) ។ គឺត្រូវរស់នៅតាមសាសនារបស់យើង ដើម្បីអនុវត្តនូវអ្វីដែលយើងផ្សាយ ដើម្បីរក្សាបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយ » (Be Valiant in the Fight of Faith, » *Ensign* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៧៤ ទំព័រ ៣៥) ។

- សូមគិតអំពីនរណាម្នាក់ដែលអ្នកស្គាល់ ដែលអ្នកគិតថា មានភាពក្លាហាននៅក្នុងទីបន្ទាល់ពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ តើអត្តចរិត និង សកម្មភាពអ្វីខ្លះ ដែលបង្ហាញពីភាពក្លាហានរបស់ពួកគេ ?
- តើមានអ្វីខ្លះ ដែលបានជួយអ្នកឲ្យក្លាហាននៅក្នុងទីបន្ទាល់របស់អ្នកពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ?
- បើយើងក្លាហាននៅក្នុងទីបន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ តើយើងនឹងទទួលបានអ្វីខ្លះ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប នោះពួកគេគួរតែប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងក្លាហាននៅក្នុងទីបន្ទាល់ពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះយើងអាចទទួលបាននគរសេឡេស្ទាលនៃព្រះ ។** សូមបន្ថែមសេចក្ដីពិតនេះទៅក្នុង *រូបមន្តសម្រាប់ការក្លាយទៅជាមនុស្សសេឡេស្ទាល* នៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់រៀនរបស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ អំពីអ្វីមួយ ដែលពួកគេអាចធ្វើដើម្បីកាន់តែក្លាហាន ទៅលើទីបន្ទាល់របស់ពួកគេពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ សូមចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកថា ពួកគេម្នាក់ៗមានសក្ដានុពលដើម្បីទទួលបាននគរសេឡេស្ទាល ។

មេរៀនសិក្សានៅផ្ទះ

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧២–៧៦:៨០ (មេរៀនទី ១៦)

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោមនេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃព្រឹត្តិការណ៍ គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧២–៧៦:៨០ (មេរៀនទី ១៦) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧២–៧៤)

នៅពេលសិស្សបានសិក្សាការហៅបម្រើរបស់នូវល ខេ វីតនី ឲ្យធ្វើជាប៊ីស្សព នោះពួកគេបានរៀនថាការហៅបម្រើនៅក្នុងសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺមកពីព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថា ប៊ីស្សព និងប្រធានសាខាគ្រប់គ្រងកិច្ចការខាងសាច់ឈាម និង ខាងវិញ្ញាណរបស់សាសនាចក្រនៅក្នុងវួដ ឬសាខារបស់ពួកគាត់ ។ អំឡុងពេលរៀនអំពីកិច្ចការបកប្រែដ៏បំផុសគំនិតនៃព្រះគម្ពីរប៊ីបរបស់ព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធ នោះសិស្សបានរកឃើញគោលការណ៍ថា កូនក្មេងតូចៗគឺមានភាពបរិសុទ្ធ ត្រូវបានញែកដោយដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៥)

តាមរយៈការសិក្សាការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ចំពោះពួកអែលឌើរមួយក្រុមនៃសាសនាចក្រ នោះសិស្សបានរៀនអំពីពរជ័យនានា ដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានដល់អស់អ្នកដែលស្មោះត្រង់នៅក្នុងការប្រកាសដំណឹងល្អ ។ តាមរយៈព្រះឌិវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះពួកអែលឌើរមួយក្រុមផ្សេងទៀត នោះសិស្សបានឃើញថាព្រះអម្ចាស់បញ្ជាយើងឲ្យឧស្សាហ៍ក្នុងគ្រប់ជំពូកទាំងអស់ ។

ថ្ងៃទី ៣ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:១–៤៩)

ខណៈដែលព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុនបានពិចារណាពីអត្ថន័យនៃ យ៉ូហាន ៥:២៩ ពួកគេត្រូវបានប្រទានការនិមិត្តមួយពីព្រះអម្ចាស់ ។ មុននឹងសិក្សាអំពីការនិមិត្តនេះ សិស្សបានឃើញគោលការណ៍នានាទាក់ទងនឹងព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីបើកសម្ដែងសេចក្ដីពិតដល់ពួកយើង ។ នៅពេលសិស្សបានសិក្សាផ្នែកដំបូងនៃការនិមិត្ត នោះពួកគេបានរកឃើញគោលលទ្ធិជាច្រើនអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និង សាតាំង ។ សិស្សក៏បានរៀនផងដែរថា តាមរយៈដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ កូនចៅទាំងអស់របស់ព្រះ លើកលែងតែពួកកូនអន្តរធានប៉ុណ្ណោះ អាចត្រូវបានសង្គ្រោះចេញពីអំពើបាបផង និង សេចក្ដីស្លាប់ផង ។

ថ្ងៃទី ៤ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៥០–៨០)

អំឡុងពេលសិក្សាពីអ្វីដែលព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន បានឃើញនៅក្នុងការនិមិត្តទាក់ទងនឹងនគរសេឡេស្ទាល នោះសិស្សបានរកឃើញពីពរជ័យដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ដែលនឹងត្រូវប្រទានមកដល់អស់អ្នកដែលទទួលទីបន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូវ ហើយគោរពព្រះបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ។ សិស្សក៏បានឃើញផងដែរថា យើងអាចត្រូវបានធ្វើឲ្យល្អឥតខ្ចោះតាមរយៈដង្វាយធួននៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ តាមរយៈការប្រៀបធៀបនូវភាពខុសគ្នារវាងនគរសេឡេស្ទាល និង នគរទេរេសេទ្រាល នោះសិស្សបានរៀនថា ប្រសិនបើយើងក្លាហានក្នុងទីបន្ទាល់ពីព្រះយេស៊ូវ នោះយើងអាចគ្រងនគរសេឡេស្ទាលនៃព្រះបាន ។

សេចក្ដីផ្ដើម

មេរៀននេះផ្ដោតលើអ្វីដែលយ៉ូសែប ស៊្មីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុនបានរៀនអំពីព្រះអង្គសង្គ្រោះ និង នគរសេឡេស្ទាល និង នគរទេរេសេទ្រាលតាមរយៈការនិមិត្តដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

កំណត់ចំណាំ ៖ ដើម្បីជួយសិស្សក្នុងកិច្ចខិតខំរបស់ពួកគេដើម្បីទន្ទេញវគ្គចំណេះចំណានខគម្ពីរនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៤០–៤១, អ្នកអាចសូត្រវាជាមួយពួកគេនៅពេលចាប់ផ្ដើម ឬ ពេលចប់ថ្នាក់នេះ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:២០–២៤

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន បានមើលឃើញការនិមិត្តមួយអំពីព្រះវរបិតាសួគ៌ និង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ

សម្រាប់ទំនុកដម្កើងធម្មានិដ្ឋាន សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ច្រៀងបទ « ខ្ញុំដឹងថា ព្រះប្រោសលោះខ្ញុំនៅរស់ » (*ទំនុកតម្កើង* ទំព័រ ៧៦) ។ ពាក្យពេចន៍នៃទំនុកតម្កើងនេះ អាចជួយសិស្សឲ្យមានអារម្មណ៍ពីព្រះចេស្ដានៃគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលពួកគេនឹងរៀននៅថ្ងៃនេះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីស្ថានភាពដូចខាងក្រោម ៖ អំឡុងពេលកំពុងអង្គុយនៅក្នុងថ្នាក់រៀនមួយនៅសាលារៀន គ្រូបង្រៀនរបស់អ្នកចាប់ផ្ដើមពិភាក្សាអំពីសាសនាក្នុងពិភពលោក ។ នៅពេលនិយាយពីគ្រិស្តសាសនា គ្រូបង្រៀនសួរបើមាននរណាជាគ្រិស្តសាសនិកក្នុងថ្នាក់នេះ ដែលស្ម័គ្រចិត្តចែកចាយអំពីជំនឿរបស់ខ្លួនអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

- ប្រសិនបើអ្នកស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពនេះ តើអ្នកនឹងនិយាយថាអ្នកជឿ ហើយស្គាល់អ្វីខ្លះអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថាយើងអាចរៀនសេចក្ដីពិតជាច្រើនអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦ ។ សូមជួយសិស្សឲ្យរំឭកបរិបទនៃវិវរណៈនេះឡើងវិញដោយសួរសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុនបានធ្វើអ្វីខ្លះពីមុនពួកលោកបានទទួលការនិមិត្ត ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦? (ប្រសិនបើចាំបាច់ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យមើលការណែនាំកណ្ឌនេះឡើងវិញ) ។
- តើយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុនបានឃើញនរណាមុនគេនៅក្នុងការនិមិត្តនោះ ? (ប្រសិនបើសិស្សពុំអាចចាំទេ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យមើល គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:២០–២៤ ដើម្បីស្វែងរកចម្លើយ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:២០–២៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលសេចក្ដីពិតដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុនបានរៀនអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

- តើមានសេចក្ដីពិតអ្វីខ្លះដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុនបានរៀនអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទតាមរយៈការនិមិត្តនេះ ? (សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅលើក្ដារខៀន) ។

សិស្សអាចនឹងរកឃើញគោលលទ្ធិផ្សេងៗ រួមមានដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាតួអង្គមានព្រះជន្មរស់ មានព្រះកាយសិរីរុងរឿង ព្រះវរបិតាសួគ៌ និង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាតួអង្គផ្សេងពីគ្នា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាព្រះរាជបុត្រាសំណព្វតែមួយគត់របស់ព្រះវរបិតា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាអង្គបង្កបង្កើតនៃពិភពលោកនេះ និងពិភពដទៃទៀតហើយ យើងគឺជាបុត្រាបុត្រីសំណព្វរបស់ព្រះ** ។ (ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់កាន់តែប្រសើរឡើងនូវគោលការណ៍ចុងក្រោយនេះ នោះអ្នកអាចអញ្ជើញពួកគេឲ្យអាន ម៉ូសាយ ៥:៧) ។

- តើសេចក្ដីពិតណាមួយដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ដែលអ្នកអាចថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីវាបាន ? តើអ្នកដឹងថាវាជាការពិតដោយរបៀបណា ?

សូមគិតពីការចែកចាយទីបន្ទាល់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នកអំពីព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។

សូមរំឭកសិស្សថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:២២–២៤ គឺជាវគ្គចំណេះចំណានខគម្ពីរមួយ ។ សូមឲ្យពួកគេប្រាប់ឈ្មោះពីមនុស្សដទៃទៀតដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានបង្ហាញព្រះកាយទ្រង់ដល់ពួកគេក្រៅពីព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន ។ (នៅក្នុងមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះរបស់ពួកគេសម្រាប់ថ្ងៃទី ៣ សិស្សត្រូវបានចាត់ឲ្យស្វែងរកបទគម្ពីរយោង ទៅនឹងដំណើររឿងផ្សេងទៀតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ដែលព្យាការីបានថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីការឃើញព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។ ឧទាហរណ៍សូមមើល និក្ខមនំ ៣៣:១១; ពង្សាវតារក្សត្រទី ១ ១១:៩; និង អេសាយ ៦:៥; សូមមើលផងដែរ ម៉ាថាយ ៥:៨) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៥០–៨០

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុនឃើញនគរសេឡេស្ទាល និង នគរទេរេសទ្រាលនៅក្នុងការនិមិត្ត

សូមឲ្យសិស្សប្រាប់ពីឈ្មោះទីកន្លែងមួយចំនួនដែលពួកគេចង់ទៅពេលវិស្សមកាល ឬ នៅថ្ងៃបុណ្យជាតិ ។ (សូមសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅលើក្ដារខៀន) ។ សូមគូសរង្វង់លើទិសដៅមួយដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមឲ្យសិស្សពិពណ៌នាពីផ្លូវដែលពួកគេនឹងត្រូវតែធ្វើដំណើរ ដើម្បីទៅដល់ទិសដៅដែលពួកគេបានជ្រើសរើស ។ សូមជ្រើសរើសយកទិសដៅមួយទៀតចេញពីបញ្ជីទាំងនោះដែលសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ដែលមានចំណុចពិសេសខុសៗគ្នាពីទិសដៅទីមួយដែលអ្នកបានគូសរង្វង់ ។

- ប្រសិនបើអ្នកធ្វើដំណើរតាមផ្លូវនៃទិសដៅទីមួយដែលអ្នកបានពិពណ៌នា តើវានឹងនាំអ្នកទៅកាន់ទិសដៅផ្សេងទៀតឬទេ ?
- តើទិសដៅដែលអ្នកជ្រើសរើសមានឥទ្ធិពលលើផ្លូវ ដែលអ្នកត្រូវតែធ្វើដំណើរដើម្បីទៅដល់ទីនោះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបើកសៀវភៅមគ្គុទេសន៍ការសិក្សារបស់ពួកគេទៅ « គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦ ៖ ចំណុចសំខាន់ៗនៃការនិមិត្ត » រូបនៅក្នុងមេរៀនសម្រាប់ថ្ងៃទី ៣ ។

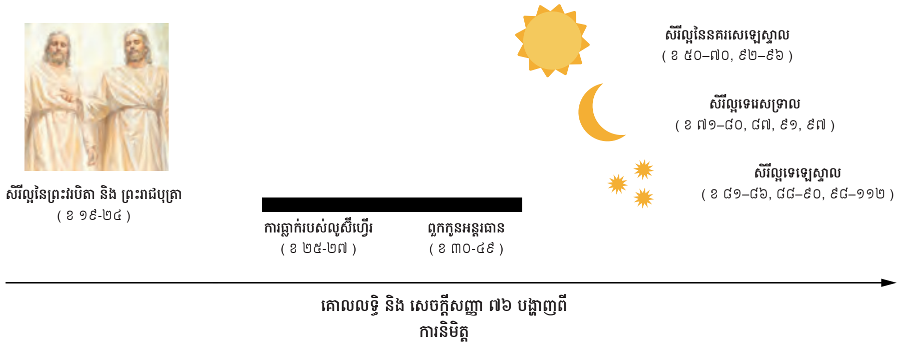

- តើការពិភាក្សារបស់យើងអំពីផ្លូវ និង ទិសដៅនានាទាក់ទងនឹងការនិមិត្តដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦ យ៉ាងដូចម្ដេច ? (ចេញពីការនិមិត្តនេះយើងរៀនអំពីផ្លូវ ឬ ជម្រើសនានាដែលនាំទៅរកទិសដៅដ៏អស់កល្បជានិច្ចដែលអាចមានដល់យើងម្នាក់ៗ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៥១–៥៣ ឲ្យឮៗ ដែលពិពណ៌នាអំពីផ្លូវឆ្ពោះទៅកាន់ភាពតម្កើងឡើង នៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាល ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ទៀតឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៧២–៧៩ ឲ្យឮៗដែល ពិពណ៌នាអំពីផ្លូវដែលនាំទៅរកនគរទេរេសទ្រាល ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលផ្លូវដែលនាំឆ្ពោះទៅកាន់នគរសេឡេស្ទាល ខុសពីផ្លូវដែលនាំទៅកាន់នគរទេរេសទ្រាលយ៉ាងដូចម្ដេច ។

- តើអ្នកបានសម្គាល់ឃើញភាពខុសគ្នាអ្វីខ្លះ រវាងអ្នកដែលគ្រងមរតកនៃភាពតម្កើងឡើងនៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាល និង អស់អ្នកដែលគ្រងមរតកនៃនគរទេរេសទ្រាល ? (ភាពខុសគ្នាមួយសំខាន់ ដែលសិស្សអាចសម្គាល់ឃើញនោះគឺថា អស់អ្នកដែលគ្រងនគរទេរេសទ្រាល « ពុំក្លាហានក្នុងទីបន្ទាល់ពីព្រះយេស៊ូវ » ឡើយ (គ. និង ស. ៧៦:៧៩) ។

សូមឲ្យសិស្សរំឭក គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៥១–៥៣ ដោយរកមើលគោលការណ៍មួយដែលបានបង្រៀននៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនោះ ។

សូមសរសេរគោលការណ៍ពុំពេញលេញខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *ប្រសិនបើយើងក្លាហានក្នុងទីបន្ទាល់ពីព្រះយេស៊ូវ នោះ. . .*

- ចេញពីអ្វីដែលអ្នកបានរៀននៅក្នុង ខ ៥១–៥៣ តើអ្នកនឹងបំពេញគោលការណ៍នេះយ៉ាងដូចម្ដេច ? (ពួកគេអាចប្រើពាក្យផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែសិស្សគួរតែរកឃើញគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះ ៖ **ប្រសិនបើយើងក្លាហាននៅក្នុងទីបន្ទាល់ពីព្រះយេស៊ូវ នោះយើងអាចទទួលបានភាពតម្កើងឡើងនៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាលនៃព្រះ**) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់កាន់តែប្រសើរឡើងអំពីគោលការណ៍នេះ សូមពិភាក្សាសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្នកគិតថាអ្វីខ្លះជាភាពខុសគ្នារវាងការមានទីបន្ទាល់ពីព្រះអង្គសង្គ្រោះ និង ការមានភាពក្លាហាននៅក្នុងទីបន្ទាល់នោះ ?
- តើទង្វើ និង ឥរិយាបទមួយចំនួនណាខ្លះ ដែលអ្នកបានឃើញនៅក្នុងខ្លួននៃអស់អ្នកដែលក្លាហានក្នុងទីបន្ទាល់របស់ខ្លួនពីព្រះអង្គសង្គ្រោះ ?
- តើមានអ្វីខ្លះដែលបានជួយអ្នកឲ្យក្លាហាននៅក្នុងទីបន្ទាល់របស់ខ្លួនពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ?

សូមចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកថា ពួកគេម្នាក់ៗមានសក្ដានុពល ដើម្បីទទួលភាពតម្កើងឡើងនៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាល ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិចារណាថា តើជម្រើសដែលពួកគេកំពុងធ្វើ នាំពួកគេទៅកាន់ទិសដៅអស់កល្បជានិច្ច ដែលនឹងនាំពួកគេទៅកាន់សុភមង្គលដ៏មហិមាបំផុតឬទេ ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យក្លាហាននៅក្នុងទីបន្ទាល់របស់ខ្លួនពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

មេរៀនបន្ទាប់ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៨១–១១៩; ៧៧–៨៣)

ដើម្បីរៀបចំសិស្សសម្រាប់ការសិក្សារបស់ខ្លួន អំឡុងពេលនៃសប្ដាហ៍ក្រោយនេះ អ្នកក៏អាចអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិចារណាពីសំណួរខាងក្រោម ៖ ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់រំពឹងកាន់តែខ្លាំងពីអស់អ្នកដែលបានទទួលពន្លឺ និង ចំណេះដឹងកាន់តែច្រើនយ៉ាងដូច្នេះ ? ក្រៅពីបញ្ចប់ការសិក្សារបស់ពួកគេអំពីការនិមិត្តដែលបានប្រទានឲ្យព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុនដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦, នោះនៅក្នុងមេរៀនបន្ទាប់សិស្សនឹងរៀនពីអ្វី ដែលព្រះអម្ចាស់រំពឹងចង់បានពីអស់អ្នកដែលទ្រង់បានប្រទានឲ្យនូវអ្វីៗជាច្រើន ។ សិស្សក៏នឹងអានផងដែរអំពីការពន្យល់នៃពាក្យ « តួមានជីវិតបួន » ដែលមាននៅក្នុង វិវរណៈ ៤:៦–៩ ។

មេរៀនទី ៨១

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៨១–១១៩

បុព្វកថា

មេរៀននេះពិភាក្សាចំពោះការនិមិត្តអំពីសិរីល្អទេវឡេស្ទាល ដែលបានបង្ហាញដល់ យ៉ូសែប និង ស៊ីឌនី រិកដុន ដូចបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ៧៦ ។ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន បានពិពណ៌នាអំពីអ្វីដែលពួកលោកបានរៀនអំពីអ្នកទាំងឡាយដែលនឹងទទួលគ្រងនគរទេវឡេស្ទាល និងអំពីលទ្ធផលនៃការបដិសេធទីបន្ទាល់នៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ពួកលោកក៏បានពិពណ៌នាអំពីរបៀបដែលនគរទេវឡេស្ទាលខុសពីនគរសិរីល្អផ្សេងៗទៀតផងដែរ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៨១–១១២

ព្រះអម្ចាស់បង្ហាញដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន នូវការនិមិត្តមួយអំពីនគរទេវឡេស្ទាល

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យនឹកស្រមៃថា មានមិត្តម្នាក់ដែលជាសមាជិកនៃជំនឿគ្រីស្ទសាសនាផ្សេងទៀត និយាយទៅកាន់ពួកគេថា « គ្រូគង្វាលរបស់ខ្ញុំបានប្រាប់យើងថា បន្ទាប់ពីយើងស្លាប់ទៅ នោះយើងអាចនឹងទៅស្ថានសួគ៌ ឬទៅស្ថាននរក ។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថា ខ្ញុំពុំល្អគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីទៅស្ថានសួគ៌ឥឡូវនេះទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំក៏ពុំមានអារម្មណ៍ថា ខ្ញុំអាក្រក់ខ្លាំង ដែលគួរទៅស្ថាននរកនោះដែរ ។ តើសាសនារបស់អ្នកបង្រៀនអ្វីខ្លះ អំពី ស្ថានសួគ៌ និងស្ថាននរក ? »

- តើអ្នកនឹងឆ្លើយតបចំពោះមិត្តរបស់អ្នកយ៉ាងណាដែរ ?

សូមបង្ហាញឱ្យាក្រាម ដកស្រង់មកពីមេរៀន ៧៨ ដែលហៅថាគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ៧៦ ៖ ការថែងអំពីការនិមិត្ត » ឬអញ្ជើញសិស្សឲ្យដកនូវច្បាប់ចម្លងនៃឱ្យាក្រាមផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេចេញមក) ។ នៅពេលសិស្សពិភាក្សាផ្នែកដែលនៅសល់នៃ គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ៧៦ សូមលើកទឹកចិត្តដល់ពួកគេឲ្យស្វែងរកសេចក្ដីពិត ដែលអាចនឹងជួយមិត្តម្នាក់នេះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៨១–៨៣, ១០១, ១០៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពាក្យ និងឃ្លាទាំងឡាយដែលពិពណ៌នាអំពីមនុស្សដែលនឹងទទួលគ្រងនគរទេវឡេស្ទាល ។

- តើពាក្យ និងឃ្លាអ្វីខ្លះ នៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ដែលពិពណ៌នាអំពីមនុស្សដែលនឹងគ្រងនគរទេវឡេស្ទាល ? (អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ ថា *គ្រូមន្តអាគម* គឺជាមនុស្សម្នាក់ដែលចូលរួមក្នុងសកម្មភាពទាំងឡាយដែលអញ្ជើញឲ្យមានឥទ្ធិពលនៃវិញ្ញាណអាក្រក់មក ។ *ពួកកំផិត* គឺជាមនុស្សម្នាក់ដែលចូលរួមក្នុងអំពើបាបខាងផ្លូវភេទ) ។

- ស្របតាម ខ ៨២ និង ១០១ មនុស្សមួយចំនួននឹងគ្រងនគរទេវឡេស្ទាលដោយសារពួកគេបានបដិសេធទទួលយកពរជ័យដ៏មហិមាដែលបានប្រទានដល់ពួកគេ ។ តើពរជ័យអ្វីខ្លះដែលពួកគេបានបដិសេធ ? (ពួកគេបានបដិសេធទីបន្ទាល់ពីព្រះយេស៊ូវ និងដំណឹងល្អដោយស្ម័គ្រចិត្ត ។ ដោយសារពួកគេបដិសេធព្រះអង្គសង្គ្រោះ និងដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ នោះពួកគេបដិសេធឱកាសដើម្បីប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ ហើយត្រូវបានលាងសម្អាតតាមរយៈដង្វាយធួននោះ ។ នៅពេលសិស្សពិភាក្សាអំពីសំណួរនេះ អ្នកអាចនឹងចង់រំឭកពួកគេអំពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀននៅមេរៀនមុនៗអំពីការមានភាពក្លាហានចំពោះទីបន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូវ ។ សូមចង្អុលបង្ហាញថា សិរីល្អ ដែលយើងគ្រងនឹងអាស្រ័យទៅលើរបៀបដែលយើងទទួលទីបន្ទាល់នេះ [សូមមើល គ. និង ស. ៧៦:៥០–៥១, ៦៩, ៧៨–៧៩, ៨១–៨២, ១០១]) ។

- ស្របតាម ខ ៨៣ តើអ្នកទាំងឡាយដែលនឹងទទួលគ្រងនគរទេវឡេស្ទាលខុសពីពួកកូនអន្តរធានយ៉ាងដូចម្ដេច ? (ពួកគេពុំបានធ្វើបាបដែលពុំអាចអភ័យទោសនៃការបដិសេធព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះទេ [សូមមើល គ និងស ៧៦:៣៥]) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៨៤–៨៥, ១០៤–១០៦ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលនូវអ្វីដែលនឹងកើតឡើងចំពោះមនុស្សទុច្ចរិត មុនពេលពួកគេអាចទទួលបានសិរីល្អទេឡេស្ទាល ។

ការឲ្យនិយមន័យពាក្យ ឬ ឃ្លាពិបាកៗ

ចំណែកនៃការយល់ដឹងអំពីមាតិកានៃបទគម្ពីរ គឺជាការរៀនសូត្រអំពីអត្ថន័យនៃពាក្យ ឬឃ្លាពិបាកៗ ។ នៅពេលអ្នករៀបចំដើម្បីបង្រៀន សូមប្រាប់ពាក្យ ឬឃ្លាចេញមកពីបទគម្ពីរ ដែលសិស្សអាចនឹងពុំធ្លាប់ស្គាល់ ។ បន្ទាប់មករកមើលសេចក្ដីពន្យល់នៅក្នុងវចនានុក្រមសៀវភៅសិក្សា លេខយោង និងជំនួយការសិក្សាបទគម្ពីរ ដើម្បីជួយអ្នកឲ្យមានការយល់ដឹងត្រឹមត្រូវអំពីអត្ថន័យរបស់វា ។ សូមបង្រៀនសិស្សអំពីរបៀបដើម្បីរកមើលធនធានទាំងនេះ ដោយខ្លួនគេ ដើម្បីពង្រីកការសិក្សាបទគម្ពីរផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។

- តើអ្វីខ្លះនឹងកើតឡើងចំពោះពួកទុច្ចរិត ពីមុនពួកគេនឹងត្រូវបានប្រោសលោះ ហើយអនុញ្ញាតឲ្យទទួលគ្រងនគរទេឡេស្ទាល ? (សូមជួយសិស្សឲ្យប្រាប់នូវសេចក្តីពិតដូចខាងក្រោម ៖**អ្នកទាំងឡាយដែលទទួលគ្រងនគរទេឡេស្ទាលត្រូវតែរងទុក្ខក្នុងនរកពីមុនពួកគេត្រូវបានប្រោសលោះដោយព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។** អ្នកអាចសរសេរសេចក្តីពិតនេះនៅលើក្តារខៀន) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីអត្ថន័យនៃពាក្យ *នរក* សូមពន្យល់ថា បទគម្ពីរប្រើពាក្យនេះតាមរបៀប យ៉ាងហោចណាស់ ពីរយ៉ាង ។ ទីមួយ នរក គឺជាផ្នែកនៃពិភពវិញ្ញាណដែលបានគ្រងដោយពួកទុច្ចរិត ហើយវាមានពិតមែន ប៉ុន្តែជាស្ថានភាពបណ្តោះអាសន្ននៃទណ្ឌកម្ម និងការរងទុក្ខខាងវិញ្ញាណ ។ ទីពីរ ពេលខ្លះបទគម្ពីរប្រើពាក្យ *នរក* សំដៅទៅលើស្ថានភាពជាអចិន្ត្រៃយ៍នៃទណ្ឌកម្ម និងការរងទុក្ខសម្រាប់ពួកកូនអន្តរាធាន ។ (សូមមើល BibleDictionary « Hell » សេចក្តីណែនាំដល់ព្រះគម្ពីរ « Hell »scriptures.lds.org) ។

- តើពាក្យនៅក្នុង ខ ៨៤–៨៥ និង ១០៤–១០៦ ពិពណ៌នាអ្វីខ្លះ អំពីការរងទុក្ខដែលពួកទុច្ចរិតនឹងទទួលបទពិសោធន៍បន្ទាប់ពីពួកគេស្លាប់ទៅ ? (អ្នកអាចចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា នៅក្នុង ខ ១០៥ ឃ្លា « ភ្លើងដ៏ឆេះអស់កល្បជានិច្ច » គឺបង្ហាញពីការប្រៀបធៀប ដែលសំដៅទៅលើការរងទុក្ខរបស់ពួកទុច្ចរិត ដែលនឹងគ្រងនគរទេឡេស្ទាល ។ វាពុំមានន័យថាការរងទុក្ខរបស់ពួកគេនឹងគ្មានទីបញ្ចប់នោះឡើយ ។ សូមមើល គ. និង ស. ១៩:៤–១២) ។

សូមគូសបញ្ជាក់ថា ស្ថានភាពទាំងឡាយនៅក្នុងស្ថាននរក ចំពោះអស់អ្នកដែលនឹងគ្រងនគរទេឡេស្ទាលបានទទួលបទពិសោធន៍ ដោយគ្រាន់តែទទួលបណ្តោះអាសន្នប៉ុណ្ណោះ ។ ដោយសារតែបុគ្គលម្នាក់ៗទាំងនេះនឹងមិនប្រែចិត្ត ហើយអនុវត្តពរជ័យនៃដង្វាយធួននៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ នោះពួកគេនឹងបន្តស្ថិតនៅក្នុងស្ថាននរក ពេញមួយសហស្សវត្សរ៍ បង់ថ្លៃទោសកំហុសសម្រាប់អំពើបាបរបស់ពួកគេតាមរយៈអ្វីៗដែលពួកគេរងទុក្ខ ។

- តើឃ្លាអ្វីខ្លះ ចេញមកពី ខ ៨៥ និង ១០៦ ដែលបង្រៀនថា នរកនឹងជាស្ថានភាពបណ្តោះអាសន្នមួយសម្រាប់អ្នកទាំងឡាយដែលនឹងគ្រងនគរទេឡេស្ទាល ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយប្រធាន យ៉ូសែប ហ្វីលឌិង ស្ម៊ីធ ហើយអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យស្តាប់រកលទ្ធផលនៃការរងទុក្ខ ដែលពួកទុច្ចរិតនឹងទទួលពិសោធន៍នៅក្នុងស្ថាននរក ៖

« ការរងទុក្ខនេះនឹងជាមធ្យោបាយមួយនៃការលាងសម្អាត ឬការបរិសុទ្ធ ហើយតាមរយៈវានោះពួកទុច្ចរិត នឹងនាំមកនូវស្ថានភាពមួយដែលពួកគេអាចនឹងនៅ ដែលតាមរយៈការប្រោសលោះនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះគេទទួលបាននូវជីវិតអមតៈ ។ វិញ្ញាណ និងរូបកាយរបស់ពួកគេនឹងត្រូវបានផ្គុំគ្នាសារជាថ្មី ហើយពួកគេនឹងរស់នៅក្នុងនគរទេឡេស្ទាល ។ ប៉ុន្តែការរស់ឡើងវិញនេះ នឹងពុំកើតមានទេ ហូតទាល់តែចុងបំផុតនៃលោកិយ » (*Doctrines of Salvation* ចងក្រងដោយ ប្រ៊ូស អ័រ ម៉ាក់ខន់ឃី វ៉ុល ៣ [ឆ្នាំ ១៩៥៤–៥៦] ២:២៩៨) ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៧៦:១០៦–១០៨ ដោយពន្យល់ថា ពួកទុច្ចរិតនឹងរងទុក្ខចំពោះអំពើបាបរបស់ពួកគេ ហូតដល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បញ្ចប់កិច្ចការរបស់ទ្រង់ ហើយលើកនគរនៃព្រះនៅលើផែនដីទៅថ្វាយព្រះបិតាទ្រង់ ។ ពេលនោះព្រះគ្រីស្ទ នឹងត្រូវបំពាក់មកុដដោយសិរីល្អ ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៧៦:១០៩–១១១ ឲ្យឮៗ ។ បន្ទាប់មកអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ទៀតឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៣៧:៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលនឹងកើតឡើងនៅពេលអ្នកទាំងឡាយដែលត្រូវគ្រងនគរទេឡេស្ទាល មកខាងមុខបល្ល័ង្កនៃព្រះដើម្បីជំនុំជំរះនោះ ។

- ស្របតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៧៦:១១០ តើមានអ្វីនឹងកើតឡើង នៅពេលមនុស្សទាំងនេះ ត្រូវបាននាំទៅខាងមុខបល្ល័ង្កនៃព្រះដើម្បីជំនុំជំរះនោះ ? (ពួកគេនឹងលុតជង្គង់ចុះ ហើយទទួលស្គាល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ) ។

- ស្របតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៧៦:១១១ និង ១៣៧:៩ តើព្រះអម្ចាស់នឹងជំនុំជំរះផ្អែកទៅលើរឿងអ្វីខ្លះ ?

សូមពន្យល់ថាទោះជា ខ ១១១ សំដៅជាក់លាក់ទៅលើអ្នកទាំងឡាយដែលនឹងគ្រងនគរទេឡេស្ទាលក្តី ក៏សេចក្តីពិតបានបង្រៀននៅក្នុងខនេះ អនុវត្តចំពោះមនុស្សគ្រប់រូបផងដែរ ។

- ស្របតាម ខ ១១១ តើកត្តាអ្វីខ្លះ នឹងកំណត់អំពីនគរនៃសិរីល្អដែលយើងនឹងគ្រងនោះ ? (សូមជួយសិស្សស្គាល់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖**នគរនៃសិរីល្អ ដែលយើងគ្រង នឹងត្រូវបានកំណត់ដោយទង្វើរបស់យើងនៅក្នុងជីវិតនេះ និងបំណងប្រាថ្នានៃដួងចិត្តរបស់យើង** ។ អ្នកអាចសរសេរគោលលទ្ធិនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។
- តើគោលលទ្ធិនេះមានឥទ្ធិពលទៅលើការជ្រើសរើសរបស់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៨៦–៨៩, ៩៨, ១១២ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលពាក្យ និងឃ្លាដែលពិពណ៌នាអំពីជីវិតអមតមានទម្រង់យ៉ាងណា ចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលគ្រងនគរទេឡេស្ទាល ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើពាក្យ និងឃ្លាទាំងនោះបង្ហាញសេចក្ដីស្រឡាញ់ និងក្ដីមេត្តារបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ឆ្លាស់វេនគ្នាអាន ការដកស្រង់ចេញពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៩១–៩៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលរបៀបដែលនគរនៃសិរីល្អប្រៀបធៀបនឹងគ្នា ។

- តើសិរីល្អនៃនគរសេឡេស្ទាល ខុសពីសិរីល្អនៃនគរទេរេទ្រាល និងទេឡេស្ទាលយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែចម្លើយរបស់ពួកគេគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖**សិរីល្អនៃនគរសេឡេស្ទាលល្អលើសលប់ជាងសិរីល្អនៃនគរទេរេទ្រាល និងនគរទេឡេស្ទាល**)។
- ស្របតាម ខ ៩២–៩៥ តើពរជ័យអ្វីខ្លះនឹងកើតមានចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលទទួលការលើកតម្កើងនៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាល ? តើពរជ័យទាំងឡាយនេះ ប្រៀបធៀបនឹងពរជ័យទាំងឡាយដែលនឹងត្រូវបានផ្ដល់ទៅដល់អ្នកទាំងឡាយដែលគ្រងនគរទេឡេស្ទាលយ៉ាងដូចម្ដេចដែរ ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:១១៣–១១៩

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន ពន្យល់អំពីរបៀបដែលអ្នកដទៃអាចទទួលបានចំណេះដឹងដែលពួកលោកបានទទួល

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:១១៣–១១៩ ដោយពន្យល់ថា បន្ទាប់ពីការពិពណ៌នាអំពីការនិមិត្តនេះ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន បានថ្លែងថា ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាពួកលោកកុំឲ្យសរសេរនូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលពួកលោកត្រូវបានបើកបង្ហាញឲ្យឃើញនោះឡើយ ។ ពួកលោកក៏បានពន្យល់ផងដែរនូវអ្វីដែលយើងត្រូវធ្វើដើម្បីអាចមើលឃើញ និងយល់នូវអាថ៌កំបាំងនៃនគរនៃព្រះ ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:១១៦–១១៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពីរបៀបដែលយើងអាចមើលឃើញ និងយល់នូវអាថ៌កំបាំងនៃនគរនៃព្រះ ។

- ស្របតាមខទាំងនេះ តើយើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីអាចមើលឃើញ និងយល់នូវអាថ៌កំបាំងនៃនគរនៃព្រះ ? (សូមមើលផងដែរ គ. និង ស. ៧៦:៥–១០) ។

ដើម្បីជួយសិស្សពន្យល់ និងថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីគោលលទ្ធិនានា ដែលពួកគេបានរៀនមកពីការសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦ សូមរំឭកពួកគេអំពីសំណួរដែលពួកគេបានពិភាក្សានៅពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀនថា ៖ « តើសាសនារបស់អ្នកបង្រៀនអ្វីខ្លះ អំពី ស្ថានសួគ៌ និងស្ថាននរក ? » សូមបំបែកសិស្សជាគូៗ ហើយសុំឲ្យពួកគេធ្វើការជាមួយគ្នាដើម្បីបង្កើតជាគម្រោងមួយអំពីរបៀបដែលពួកគេអាចឆ្លើយតបចំពោះសំណួរនេះ ។ សូមប្រាប់ពួកគេថា បន្ទាប់ពីរយៈពេលពីរបីនាទីមក នោះដៃគូនិមួយៗនឹងមានឱកាសដើម្បីចែកចាយនូវចម្លើយរបស់ពួកគេដល់គូផ្សេងៗទៀត ។

ដើម្បីជួយសិស្សនៅក្នុងការរៀបចំរបស់ពួកគេ សូមចែកសំណួរដូចខាងក្រោម ឬសរសេរសំណួរនៅលើក្ដារខៀនមុនពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន ៖

> តើព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងអ្វីខ្លះ អំពីស្ថានសួគ៌ និងស្ថាននរក នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦?
>
> តើភាពខុសគ្នារវាងនគរសិរីល្អនិមួយៗមានអ្វីខ្លះ ?
>
> តើភាពខុសគ្នាអ្វីខ្លះ នឹងកើតមានដោយសារជម្រើសដែលបានធ្វើឡើងពីសំណាក់អ្នកទាំងឡាយដែលគ្រងនគរទាំងនេះ និងអ្នកទាំងឡាយដែលពុំគ្រងនគរនៃសិរីល្អណាមួយនោះ ?
>
> តើការពិតអ្វីខ្លះដែលអ្នកបានដឹងអំពីព្រះអង្គសង្គ្រោះ និងតួនាទីរបស់ទ្រង់នៅក្នុងសេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់យើង ?

សូមផ្ដល់យោបល់ដល់សិស្សឲ្យពិចារណាសំណួរទាំងនេះ នៅពេលពួកគេរៀបចំដើម្បីពន្យល់នូវអ្វីដែលសាសនាចក្របង្រៀនអំពីស្ថានសួគ៌ និងស្ថាននរក ។ បន្ថែមពីលើនោះ សូមឲ្យសិស្សប្រើសេចក្ដីយោងបទគម្ពីរយ៉ាងហោចណាស់ឲ្យបានពីរដកស្រង់ចេញមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦ ជាផ្នែកនៃការពន្យល់របស់ពួកគេ ។

បន្ទាប់ពីមានពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញដៃគូនិមួយៗធ្វើការជាមួយដៃគូផ្សេងទៀត ។ សូមអញ្ជើញដៃគូមួយបង្រៀនដល់សិស្សពីរនាក់ផ្សេងទៀតដោយប្រើគម្រោងរបស់ពួកគេ ។ នៅពេលដៃគូនៃសិស្សទីមួយ មានឱកាសដើម្បីពន្យល់គោលលទ្ធិរួចហើយ សូមអញ្ជើញដៃគូទីពីរឲ្យបង្រៀនម្ដង ។ បន្ទាប់ពីសិស្សបានបញ្ចប់ការបង្រៀនហើយ អ្នកអាចនឹងអញ្ជើញពួកគេឲ្យចែកចាយជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់នូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។

ដើម្បីជួយសិស្សអនុវត្តនូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀនមកពីការសិក្សាអំពីនគរនៃសិរីល្អ សូមសរសេរប្រយោគពុំពេញលេញដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ហើយអញ្ជើញសិស្សឲ្យបំពេញបញ្ចប់ប្រយោគនោះនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់រៀន ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេថា ៖

> *ជាលទ្ធផលនៃអ្វីដែលខ្ញុំបានរៀនមកពីការសិក្សាអំពីនគរនៃសិរីល្អ នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦ ៖*
>
> *ខ្ញុំដឹង. . .*
>
> *ខ្ញុំចង់. . .*
>
> *ខ្ញុំនឹង. . .*

បន្ទាប់ពីសិស្សមានពេលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបំពេញសកម្មភាពនេះ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យពិចារណាថាតើការជ្រើសរើស ដែលពួកគេកំពុងធ្វើ នឹងនាំឲ្យពួកគេសក្ដិសមដើម្បីគ្រងនគរសេឡេស្ទាលដែរឬទេ ។ ក៏សូមលើកទឹកចិត្តដល់ពួកគេឲ្យស្វែងរកជំនួយរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីធ្វើការផ្លាស់ប្ដូរនានាដែលពួកគេមានអារម្មណ៍ថា ពួកគេចាំបាច់ត្រូវធ្វើការផ្លាស់ប្ដូរនោះ ។ សូមពិចារណាធ្វើការចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីសេចក្ដីពិតដែលអ្នកបានរៀនមកពីការសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦ ។

មេរៀនទី ៨២

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧

បុព្វកថា

នៅខែកុម្ភៈ និង ខែមិនា ឆ្នាំ ១៨៣២ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានបន្តធ្វើកំណែថ្មីនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដ៏បំផុសគំនិតរបស់លោក ។ នៅពេលលោកបានចាប់ផ្ដើមធ្វើការទៅលើគម្ពីរនៃ វិវរណៈ នោះលោកបានងឿងឆ្ងល់អំពីអត្ថន័យនៃបទគម្ពីរមួយចំនួន ។ លោកបានទូលសួរដល់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីបកប្រែនិមិត្តរូប និងព្រឹត្តការមួយចំនួនដែល យ៉ូហាន ជាអ្នកទទួលវិវរណៈ បានពិពណ៌នា ។ ជាការឆ្លើយតបចំពោះសំណួររបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អំពីជំពូក ១–១១ នៃព្រះគម្ពីរវិវរណៈ នោះព្រះអម្ចាស់បានប្រទានវិវរណៈដែលត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧ ។

កំណត់ចំណាំ ៖ ខណៈដែលមេរៀននេះថ្លែងអំពីមាតិកានៅក្នុងគម្ពីរនៃវិវរណៈ នោះវាពុំមែនជាមេរៀនមួយអំពីព្រះគម្ពីរវិវរណៈទេ ។ សូមចំណាយពេលក្នុងមេរៀនភាគច្រើន ពិភាក្សាអំពី គោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ដែលបានបង្ហាញនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧ ពុំមែនជាព្រះគម្ពីរវិវរណៈ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧:១–១៥

ព្រះអម្ចាស់ឆ្លើយតបចំពោះសំណួររបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អំពីព្រះគម្ពីរនៃវិវរណៈ

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាដោយស្ងាត់ស្ងៀមអំពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀននៅក្នុងការសិក្សាព្រះគម្ពីរផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ អំឡុងពេលពីរបីថ្ងៃកន្លងទៅនេះ ។ សូមឲ្យពួកគេពីរបីនាក់ចែកចាយគំនិតដែលពួកគេបានទទួល ។ បន្ទាប់មក សូមឲ្យសិស្សមួយចំនួនចែកចាយចម្ងល់ដែលពួកគេមាន អំឡុងពេល ឬបន្ទាប់ពីការសិក្សាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេនោះ ។ ទាំងនេះអាចរួមមាន ចម្ងល់អំពីអត្ថន័យនៃពាក្យ ឬឃ្លាណាមួយ ជីវប្រវត្តិខាងប្រវត្តិសាស្ត្រ អំពីអ្វីដែលពួកគេអាន ឬសារៈសំខាន់នៃខគម្ពីរជាក់លាក់មួយ ។ (គោលបំណងនៃការអនុវត្តនេះ គឺពុំមែនឆ្លើយដល់សំណួររបស់សិស្សអំពីបទគម្ពីរនោះទេ ប៉ុន្តែគឺដើម្បីគូសបញ្ជាក់អំពីសារៈសំខាន់នៃការសួរសំណួរ នៅពេលយើងសិក្សា) ។ បន្ទាប់ពីសិស្សពីរបីនាក់បានចែកចាយរួចហើយ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើអ្វីខ្លះដែលបានជួយអ្នកឲ្យរកឃើញចម្លើយចំពោះ សំណួររបស់អ្នក និងជួយឲ្យការយល់ដឹងរបស់អ្នកអំពីបទគម្ពីរកាន់តែល្អប្រសើរឡើង ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់បរិបទនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យអានសេចក្ដីណែនាំកណ្ឌ ហើយរកមើលអ្វីដែលព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានកំពុងធ្វើ នៅពេលលោកបានទទួលវិវរណៈនេះ ។ បន្ទាប់ពីសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញហើយ នោះអ្នកអាចចង្អុលបង្ហាញថាឃ្លា « ទាក់ទងទៅនឹងការបកប្រែព្រះគម្ពីរ » គឺសំដៅទៅលើបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធត្រូវធ្វើកំណែថ្មីដែលបានបំផុសគំនិតចំពោះព្រះគម្ពីរប៊ីបរបស់ស្ដេចជេមស៍ ។ កំណែថ្មីទាំងនេះឥឡូវត្រូវបានស្គាល់ថាជាការបកប្រែរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ សូមពន្យល់ថាអំឡុងពេលដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធកំពុងធ្វើការបកប្រែគម្ពីរវិវរណៈ នោះលោកបានទូលសួរព្រះអម្ចាស់អំពីអត្ថន័យនៃខគម្ពីរមួយចំនួន ។ សំណួរដែលលោកបានសួរ និងចម្លើយដែលព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែង គឺត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យរកមើលគំនិតនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧ ដែលអាចជួយពួកគេឲ្យយល់ដឹងអំពីព្រះគម្ពីរកាន់តែជ្រៅជ្រះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបើកទៅ គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ៧៧ ហើយសុំឲ្យពួកគេពន្យល់អំពី របៀបដែលទម្រង់នៃកណ្ឌនេះមានភាពខុសគ្នាពីកណ្ឌផ្សេងទៀតនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ។ ពួកគេគួរតែកត់សម្គាល់អក្សរ*ស*និង*ច* នៅជិតនឹងខគម្ពីរ ឬឃ្លា និមួយៗ នៅក្នុងកណ្ឌនោះផងដែរ ។ សូមពន្យល់ថាអក្សរ *ស*និមួយៗ នាំមុខនូវសំណួរមួយមកពី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ហើយអក្សរ *ច* និមួយៗ នាំមុខដោយចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

សូមសួរដល់សិស្ស បើមានពួកគេណាម្នាក់បានអានគម្ពីរនៃវិវរណៈខ្លះៗ ឬទាំងអស់រួចហើយ ។

- តើការអានគម្ពីរវិវរណៈអាចមានឧបសគ្គអ្វីខ្លះ ? (បើសិស្សពុំបានប្រាប់ទេ អ្នកអាចពន្យល់ថា គម្ពីរវិវរណៈអាចនឹងពិបាកយល់ ដោយសារតែមាននូវនិមិត្តរូប) ។

សូមលើកទឹកចិត្តឲ្យមានការសិក្សាព្រះគម្ពីរប្រចាំថ្ងៃ

គ្មានរឿងតូចតាចណា ដែលនឹងមានឥទ្ធិពលសម្រាប់កិច្ចការល្អ យូរអង្វែងជាងការជួយសិស្សឲ្យអភិវឌ្ឍនូវទម្លាប់នៃការសិក្សាព្រះគម្ពីរផ្ទាល់ខ្លួនប្រចាំថ្ងៃនោះឡើយ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យឆ្លៀតពេលវេលារាល់ថ្ងៃ សម្រាប់ការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ។ វិធីមួយដើម្បីលើកទឹកចិត្តឲ្យសិក្សាព្រះគម្ពីរប្រចាំថ្ងៃ គឺតាមរយៈការផ្ដល់ឱកាសដល់សិស្សជាទៀងទាត់នៅក្នុងថ្នាក់ ដើម្បីចែកចាយដល់គ្នាទៅវិញទៅមកអំពីអ្វីដែលពួកគេកំពុងរៀន និងមានអារម្មណ៍អំឡុងពេលការសិក្សាព្រះគម្ពីរផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេនោះ ។

ដើម្បីផ្ដល់នូវឧទាហរណ៍អំពីរូបភាពនៃនិមិត្តរូបនៅក្នុងគម្ពីរវិវរណៈ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យផ្លាស់វេនគ្នាអានឲ្យឮៗចេញមកពី វិវរណៈ ៤:២–៨ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនិមិត្តរូបនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យប្រាប់ពីនិមិត្តរូបទាំងនេះ ហើយសុំឲ្យសិស្សម្នាក់សរសេរវានៅលើក្ដារខៀន ។ (ចម្លើយអាចរួមមាន ឥន្ទធនូព័ទ្ធជុំវិញបល្ល័ង្ក បល្ល័ង្កម្ភៃបួន មកុដមាស ចង្កៀងប្រាំពីរឆេះ សមុទ្រកែវ និង តួមានជីវិតបួន) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវសំណួររបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧:១។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់គូសរង្វង់និមិត្តសញ្ញានៅលើក្ដារខៀន ដែល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទូលសួរដល់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីជួយគាត់យល់ (សមុទ្រកែវ) ។ បន្ទាប់មកឲ្យសិស្សម្នាក់ទៀតអានការពន្យល់របស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧:១។

- តើចម្លើយនេះជួយយើងយល់កាន់តែប្រសើរឡើងពី វិវរណៈ ៤:៦ យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមបែងចែកសិស្សជាគូៗ ។ សូមឲ្យគូនិមួយៗអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧:២–៥ ជាមួយគ្នា រកមើលនូវសំណួរបន្ថែមដែល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានសួរអំពីនិមិត្តរូបនៅក្នុង វិវរណៈ ៤ និងចម្លើយដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យចំពោះសំណួរទាំងនោះ ។ បន្ទាប់មានពេលគ្រប់គ្រាន់ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយអំពីរបៀបដែលចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ឆ្លើយចំពោះសំណួររបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ជួយពួកគេឲ្យយល់អំពីរូបភាពនិមិត្តរូបមួយចំនួននៅក្នុង វិវរណៈ ៤:២–៨។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីរបៀបដែលពួកគេនឹងប្រើអ្វីដែលពួកគេបានរៀនពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧ ដើម្បីសង្ខេបអ្វីដែលយ៉ូហានបានពិពណ៌នានៅក្នុង វិវរណៈ ៤:២–៨។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយការសង្ខេបរបស់ពួកគេ ។ បន្ទាប់មកសូមសួរសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះដកស្រង់ពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧ អំពីតួនាទីរបស់ព្យាការីម្នាក់នៅក្នុងការជួយយើងឲ្យយល់អំពីអត្ថន័យនៃបទគម្ពីរ ? (ទោះជាសិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងក្ដី ក៏ពួកគេគួរបង្ហាញនូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖**ព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងការបកប្រែអំពីបទគម្ពីរត្រឹមត្រូវ តាមរយៈពួកព្យាការីរបស់ទ្រង់ ។** (អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ដល់សិស្សឲ្យសរសេរគោលលទ្ធិនេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់ពីគោលលទ្ធិនេះ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម៖

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា វាសំខាន់ដើម្បីរៀននូវអ្វីដែលពួកព្យាការីបានបង្រៀនទាក់ទងនឹងអ្វីដែលយើងសិក្សានៅក្នុងបទគម្ពីរដូច្នេះ ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យទទួលបានគំនិតយោបល់បន្ថែមចំពោះសំណួរនេះ សូមសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ដោយអែលឌើរ ប្រ៊ូស អរ ម៉ាក់ខនគី នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

« ពួកព្យាការីបានផ្ដល់ព្រះគម្ពីរឲ្យ ហើយពួកព្យាការី ត្រូវតែបកប្រែវា ។ បុរសបរិសុទ្ធជំនាន់ដើម បានទទួលវិវរណៈមកពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលពួកលោកបានកត់ត្រាជាគម្ពីរ ឥឡូវមនុស្សត្រូវតែមានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដូចគ្នា ដើម្បីបើកសម្ដែងនូវអត្ថន័យរបស់វាតាមរយៈព្រះគម្ពីរ– បើមិនដូច្នោះទេនឹងមាននូវការដឹកនាំទៅរកការបកប្រែផ្ទាល់ខ្លួន ហើយលទ្ធផល នឹងនាំឲ្យមានព្រះវិហារខុសគ្នាជាច្រើន ហើយមិនចុះសម្រុងជាច្រើន ដែលជាស្ថានភាពជាក់ស្ដែងនៅក្នុងពិភពលោកខាងសាសនានាសព្វថ្ងៃនេះ » (នៅក្នុង Conference Report, ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៩៦៤, ទំព័រ ៣៨) ។

- ស្របតាមអែលឌើរ ម៉ាក់ខនឃី ហេតុអ្វីក៏យើងត្រូវការព្យាការីម្នាក់ដើម្បីបកប្រែអត្ថន័យត្រឹមត្រូវក្នុងព្រះគម្ពីរ ?
- តើយើងអាចរកបានការបង្រៀនរបស់ពួកព្យាការីអំពីអត្ថន័យនៃអ្វីដែលយើងអាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរនៅកន្លែងណា ? (ចម្លើយអាចរួមមាន យើងរកបានការបង្រៀនដូច្នេះ នៅក្នុងសុន្ទរកថាសន្និសីទទូទៅ និងនៅក្នុងទស្សនាវដ្ដីសាសនាចក្រ និងការបោះពុម្ពរបស់សាសនាចក្រផ្សេងៗទៀត) ។

នៅពេលសិស្សឆ្លើយតបចំពោះសំណួរនេះ សូមចង្អុលបង្ហាញថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧ បង្ហាញថា ពាក្យសម្ដីរបស់ពួកព្យាការី ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុងព្រះគម្ពីរអាចជួយពន្យល់បទគម្ពីរផ្សេងទៀត ។ ជាច្រើនលើកច្រើនគ្រា ពាក្យសម្ដីរបស់ព្យាការីម្នាក់ ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុងវគ្គបទគម្ពីរមួយ នឹងពន្យល់ ឬបកប្រែនូវអ្វីដែលបានបើកសម្ដែងនៅក្នុងវគ្គបទគម្ពីរមួយទៀត ។ សូមពន្យល់ថា លេខយោងមាននូវក្នុងបទគម្ពីរ ជាញឹកញាប់ផ្ដល់ជាសេចក្ដីយោងចំពោះវគ្គបទគម្ពីរដ៏ជាជំនួយទាំងនេះ ។

បានបរិយាយអំពីគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយ

គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ជាច្រើនពុំថ្លែងចំៗដោយអ្នកទាំងឡាយដែលបានសរសេរបទគម្ពីរទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានបរិយាយជំនួសវិញ ។ គោលការណ៍ដែលបានបរិយាយទាំងឡាយ អាចត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងខ្សែរឿង ឬបរិបទខាងប្រវត្តិសាស្ត្រអំពីខគម្ពីរមួយ ។ គោលការណ៍ដោយប្រយោលជាញឹកញាប់អាចត្រូវបានរកឃើញដោយការស្វែងរកពីមូលហេតុ និងប្រសិទ្ធភាព ទំនាក់ទំនងនៅក្នុង បណ្ដុំបទគម្ពីរដែលបានសិក្សា ។

ដើម្បីបង្ហាញអំពីចំណុចនេះ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន វិវរណៈ ៥:១ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ រកមើលអ្វីដែលយ៉ូហានបានឃើញនៅក្នុងដៃរបស់មនុស្សម្នាក់ដែលអង្គុយនៅលើបល្ល័ង្ក ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។ បើសិស្សកំពុងប្រើការបោះពុម្ពរបស់ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយនៃកំណែថ្មីនៃព្រះគម្ពីរប៊ីបរបស់ស្ដេចជេមស៍ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យបើកទៅបទគម្ពីរដែលបានយោងនៅក្នុង លេខយោងខនៅក្នុង វិវរណៈ ៥:១ (គ. និង ស. ៧៧:៦) ។ បើសិស្សពុំមានកំណែថ្មីនៃព្រះគម្ពីរប៊ីបរបស់ស្ដេចជេមស៍របស់ ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយទេ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យបើកទៅកា ន់ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧:៦ ដោយផ្ទាល់ បន្ទាប់ពីពួកគេបានពិពណ៌នានូវអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញនៅក្នុង វិវរណៈ ៥:១។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧:៦–៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលសំណួររបស់ យ៉ូសែបស្ម៊ីធ អំពី វិវរណៈ ៥:១ ក៏ដូចជាចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ផងដែរ ។ (វាអាចនឹងជាប្រយោជន៍ដើម្បីពន្យល់ថា ៧០០០ ឆ្នាំ សំដៅទៅលើគ្រា ចាប់តាំងពីការធ្លាក់នៃលោកអ័ដាម និង អេវ៉ាមកម្ល៉េះ ។ វាពុំសំដៅទៅលើអាយុកាលពិតប្រាកដនៃផែនដី រួមទាំងអាយុកាលនៃការបង្កបង្កើតនោះទេ) ។

សូមឲ្យសិស្សប្រើពាក្យសម្ដីផ្ទាល់របស់ពួកគេដើម្បីសង្ខេបសំណួរ និងចម្លើយទាំងឡាយ ។ បន្ទាប់ពីបញ្ចប់សកម្មភាពនេះ សូមចង្អុលបង្ហាញពីរបៀបដែលការប្រើប្រាស់លេខយោង នៅពេលយើងសិក្សាបទគម្ពីរ អាចជួយយើងឲ្យរកឃើញអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូល អំពីបទគម្ពីរដែលយើងកំពុងអាន ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ទោះបីជាមានតែព្យាការីម្នាក់គត់ដែលមានសិទ្ធិអំណាចដើម្បីបកប្រែព្រះគម្ពីរសម្រាប់ពិភពលោកក្ដី ក៏យើងម្នាក់ៗគួរតែស្រាវជ្រាវដើម្បីមានការយល់ដឹង និង អនុវត្តផ្ទាល់ខ្លួននៅពេលសិក្សាព្រះគម្ពីរដោយខ្លួនឯង ។

- តើយើងអាចប្រៀបប្រដូចអ្វីដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានធ្វើនៅពេលលោកបានសិក្សា និង ពិចារណាអំពីគម្ពីរវិវរណៈទៅនឹងការសិក្សាគម្ពីរផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សិស្សអាចនឹងរកឃើញគោលការណ៍មួយដូចខាងក្រោមនេះ ៖ **ប្រសិនបើយើងទូលសុំដល់ព្រះអម្ចាស់ នោះទ្រង់អាចជួយយើងឲ្យយល់បទគម្ពីរទាំងឡាយ**)។

- ហេតុអ្វីវាសំខាន់ដើម្បីស្រាវជ្រាវរកអត្ថន័យត្រឹមត្រូវនៃបទគម្ពីរ រួចហើយព្យាយាមអនុវត្តដោយផ្ទាល់ខ្លួនដូច្នេះ ?

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាអំពីគ្រាមួយ នៅពេលដែលពួកគេបានសុំព្រះអម្ចាស់ឲ្យជួយពួកគេយល់នូវបទគម្ពីរ និង របៀបដើម្បីអនុវត្តការបង្រៀននៅក្នុងបទគម្ពីរចំពោះស្ថានភាពផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។ សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ។

សូមពន្យល់ថា អ្វីដែលនៅសល់ក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧ មាននូវសំណួរជាច្រើនទៀតដែល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានសួរអំពីគម្ពីរវិវរណៈ និងចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ ចំពោះសំណួរទាំងឡាយនេះ ។ សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧:៨–១៥ ដោយការប្រាប់សិស្សថា វិវរណៈនេះ បានអនុញ្ញាតឲ្យ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ រៀនអំពីព្រឹត្តការណ៍មួយចំនួនដែលនឹងកើតឡើង មុនពេលការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។

សូមប្រាប់សិស្សថា នៅពេលពួកគេសិក្សាគម្ពីរវិវរណៈនាពេលអនាគត នោះចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧ អាចជួយពួកគេយល់អំពីអត្ថន័យនៃរូបភាពជានិមិត្តរូបនៅក្នុងគម្ពីរ ។

សូមបញ្ចប់មេរៀននេះដោយការចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលបានពិភាក្សានៅក្នុងមេរៀននេះ ឬដោយការចែកចាយបទពិសោធន៍មួយ ដែលអ្នកមាន ជាលទ្ធផលមកពី ការងាកទៅរកព្រះអម្ចាស់សុំជំនួយដើម្បីយល់បទគម្ពីរ ។

មេរៀនទី ៨៣

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៨–៨០

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ១ ខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៣២ ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នូវវិវរណៈ ដែលឥឡូវនេះត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៨។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់បានដឹកនាំព្យាការីឲ្យបង្កើតក្រុមហ៊ុនមួយ (ដែលក្រោយមកត្រូវបានគេស្គាល់ថា ជាក្រុមហ៊ុនសហរដ្ឋ) ដើម្បីគ្រប់គ្រងឃ្លាំងទាំងឡាយ និងគ្រប់គ្រងកិច្ចខិតខំបោះពុម្ពផ្សាយរបស់សាសនាចក្រ ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានពិពណ៌នាអំពីពរជ័យទាំងឡាយដែលពួកបរិសុទ្ធនឹងទទួលផងដែរ បើពួកគេបានគោរពដល់បទបញ្ញត្តិដើម្បីរៀបចំបង្កើតក្រុមហ៊ុននេះ ។ នៅក្នុងកិច្ចខិតខំដើម្បីការពារដល់ដំណើរការក្រុមហ៊ុនរបស់សាសនាចក្រនេះពីមារសត្រូវនោះភាសាមួយចំនួននៃវិវរណៈនេះ ត្រូវបានផ្លាស់ប្ដូរ នៅពេលដែលវាត្រូវបានបោះពុម្ពលើកដំបូងក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៥ ការបោះពុម្ពនៃគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ។ ឧទាហរណ៍ ក្រុមហ៊ុនសហភាព គឺសំដៅថាជា « របៀប » ឬ « របៀបរួម » ។ ក្នុងពេលដំណាលគ្នា ដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ឲ្យបង្កើតក្រុមហ៊ុនសហភាព នោះព្រះអម្ចាស់បានប្រទានវិវរណៈដែលត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៩–៨០។ នៅក្នុងវិវរណៈទាំងនេះ ព្រះអម្ចាស់បានហៅយ៉ារេឌ ខារតើរ, ស្ទេផាន បើរណែត និង អេដែន ស្ម៊ីធ ដើម្បីបម្រើជាពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៨:១–១៦

ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដើម្បីរៀបចំក្រុមហ៊ុនសហភាព ។

សូមលើកក្រដាសប្រាក់ប៉ុន្មានសន្លឹកឡើង ហើយសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើប្រាក់អាចត្រូវបានប្រើសម្រាប់គោលបំណងអាក្រក់យ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើប្រាក់អាចត្រូវបានប្រើដើម្បីពន្លឿនបុព្វហេតុល្អយ៉ាងដូចម្ដេច ?

បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប ចូរពន្យល់ថា នៅក្នុងខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៨៣១ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាថា ឃ្លាំងមួយ ត្រូវស្ថាបនាឡើង ដើម្បីប្រមូលផលិតផល និងប្រាក់កាស សម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកក្រីក្រ (សូមមើល គ. និង ស. ៥១) ។ ក្រោយមកឃ្លាំងពីរ ត្រូវបានបង្កើតឡើង ៖ ឃ្លាំងមួយដំណើរការដោយ ស៊ីឌនី ហ្គីលបើត នៅ អ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋ មិសសួរី ហើយមួយទៀតបានដំណើរការដោយ នូវែល ឃេ វីតនី នៅក្រុងខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ ។ នៅក្នុងទំនួលខុសត្រូវនេះ បងប្រុស ហ្គីលបើត និង បងប្រុស វីតនី បានធ្វើជាភ្នាក់ងារសម្រាប់សាសនាចក្រ ។ ឃ្លាំងទាំងនេះ ផ្គត់ផ្គង់របស់របបដែលចាំបាច់ដល់ពួកបរិសុទ្ធ ខណៈពេលបង្កើតមូលនិធិដើម្បីទិញដី និងដើម្បីផ្គង់ផ្គង់ហិរញ្ញវត្ថុដល់ការបោះពុម្ពវិវរណៈ ដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលផងដែរ ។ ឃ្លាំងទាំងនេះ ក៏ត្រូវជួយដល់អ្នកទាំងឡាយដែលខ្វះខាតផងដែរ (សូមមើល គ. និង ស. ៧២:១០–១២) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីបរិបទនៃ វិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៨ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីណែនាំចំពោះកណ្ឌនោះ នៅក្នុងការបោះពុម្ពព្រះគម្ពីរ ឆ្នាំ ២០១៣ ថា ៖

> « ពីដើមឡើយ វិវរណៈនេះបានណែនាំដល់ព្យាការី ស៊ីឌនី រិកដុន និង នូវែល ខេ វីតនី ឲ្យធ្វើដំណើរទៅរដ្ឋ មិសសួរី ហើយរៀបចំការបោះពុម្ព និងអាជីវកម្មរបស់សាសនាចក្រ ដោយការបង្កើតជា « ក្រុមហ៊ុន » មួយ ដែលនឹងមើលខុសត្រូវលើកិច្ចខិតខំទាំងនេះ ដោយការបង្កើតមូលនិធិសម្រាប់ការស្ថាបនាស៊ីយ៉ូន និងសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ជនក្រីក្រ ។ ក្រុមហ៊ុននេះ ត្រូវបានស្គាល់ថា ក្រុមហ៊ុនសហភាព ត្រូវបានរៀបចំឡើងនៅខែមេសា ឆ្នាំ ១៨៣២ ហើយបានបញ្ឈប់ទៅវិញនៅឆ្នាំ ១៨៣៤ (សូមមើល កណ្ឌ ៨២) ។ ពេលមួយបន្ទាប់ពីវាបានបញ្ឈប់ទៅ ក្រោមការដឹកនាំរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ឃ្លា ‹ កិច្ចការនៃឃ្លាំងសម្រាប់ជនក្រីក្រ › បានជំនួសពាក្យ « ការស្ថាបនាការបោះពុម្ព និងអាជីវកម្ម » នៅក្នុងវិវរណៈ ហើយពាក្យ « របៀប » បានជំនួសពាក្យ ‹ ក្រុមហ៊ុន › » ។

សូមប្រាកដថា សិស្សយល់ថានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៨ ពាក្យ *របៀប* (សូមមើល ខ ៤ សំដៅទៅលើសហសមាគម ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៨:៣–៤ ឲ្យឮៗ ហើយអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យរកមើលថាក្រុមហ៊ុន ឬរបៀប ដែលអនុញ្ញាតឲ្យពួកបរិសុទ្ធធ្វើ ។

- ស្របតាម ខ ៤ តើបុព្វហេតុអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យរីកចម្រើនតាមរយៈការស្ថាបនាក្រុមហ៊ុននេះ ? (សេចក្ដីសង្គ្រោះនៃមនុស្សលោក) ។

- តើវិធីមួយចំនួនដែលប្រាក់អាចត្រូវបានយកមកប្រើប្រាស់ដើម្បីចម្រើនបុព្វហេតុនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះមានអ្វីខ្លះ ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៨:៥–៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលមូលហេតុថាហេតុអ្វីព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ជួយ « មនុស្សទ័លក្រក្នុងវាស្ដ្រ [របស់ទ្រង់] » (គ. និង ស. ៧៨:៣) ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍អំពីការរកឃើញរបស់ពួកគេ។

- តើការជួយដល់មនុស្សទ័លក្រ នឹងជួយឲ្យពួកបរិសុទ្ធក្លាយជា « បានស្មើគ្នានៅក្នុងអ្វីៗខាងផែនដី » យ៉ាងដូចម្ដេច ?

អ្នកអាចនឹងចាំបាច់រំឭកដល់សិស្សថា នៅក្នុងវិវរណៈមុនមួយ ដែលព្រះអម្ចាស់បានកំណត់ពីភាពដូចគ្នា តាមស្ថានភាព តម្រូវការ និងចំណង់របស់គ្រួសារ (សូមមើល គ. និង ស. ៥១:៣) ។ ហេតុដូច្នោះហើយ បទបញ្ញាឲ្យបានស្មើគ្នាចំពោះអ្វីៗខាងផែនដី ពុំថ្លែងបញ្ជាក់ថា មនុស្សគ្រប់រូបនឹងមានចំនួនធនធានស្មើគ្នាទាំងស្រុងនោះទេ ប៉ុន្តែថា គ្រប់គ្រួសារនឹងមានគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់តម្រូវការ និងចំណង់របស់ពួកគេ ស្របតាមស្ថានភាពនិមួយៗរបស់ពួកគេ ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ឃ្លា « អ្វីៗខាងស្ថានសួគ៌ » នៅក្នុង ខ ៥–៦។

- តើ « អ្វីៗខាងស្ថានសួគ៌ » អ្វីខ្លះ ដែលអ្នកគិតថា ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យឲ្យយើងមានភាពស្មើគ្នា ?

- តើការមានភាពស្មើគ្នាចំពោះអ្វីៗខាងផែនដី អាចអនុញ្ញាតឲ្យយើងស្មើគ្នានៅក្នុងការទទួលបានអ្វីៗខាងស្ថានសួគ៌យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៨:៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលមូលហេតុបន្ថែមមួយថា ហេតុអ្វីព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យពួកបរិសុទ្ធមើលថែដល់មនុស្សទ័លក្រ ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

- តើអ្នកគិតថា ការមើលថែដល់ជនទ័លក្រ នឹងរៀបចំពួកបរិសុទ្ធឲ្យគ្រងនគរសេឡេស្ទាលតាមវិធីណាខ្លះ ?

- តើគោលការណ៍អ្វីខ្លះ ដែលយើងអាចរៀនមកពីខគម្ពីរនេះ ដែលអនុវត្តចំពោះយើងសព្វថ្ងៃនេះ ? (សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងៗ ប៉ុន្តែចម្លើយរបស់ពួកគេគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖**ការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ រៀបចំយើងសម្រាប់កន្លែងមួយនៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាល**)។

សូមឲ្យសិស្សសរសេរបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យបានច្រើនតាមដែលគេអាចធ្វើទៅបាននៅក្នុងមួយនាទី ។ សូមសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅលើក្ដារខៀន។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យជ្រើសរើសបទបញ្ញត្តិមួយដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ហើយសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់រៀន ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ នូវប្រយោគពីរបី ដែលពន្យល់អំពីរបៀបដែលការគោរពតាមបទបញ្ញត្តិនោះ នឹងជួយរៀបចំពួកគេសម្រាប់នគរសេឡេស្ទាល ។ ក្រោយពីមានពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយពីអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរ ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យកាន់តែយល់បន្ថែមអំពីគោលបំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះការប្រទានដល់យើងនូវបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយ សូមសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឲ្យឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ដាល្លិន អេក អូក នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

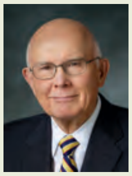

« វាមិនគ្រប់គ្រាន់ទេសម្រាប់នរណាម្នាក់ដែលគ្រាន់តែធ្វើអ្វីមួយទៅតាមតែអារម្មណ៍នោះ ។ ព្រះបញ្ញត្តិ ពិធីបរិសុទ្ធ និង សេចក្ដីសញ្ញាទាំងឡាយ នៃ ដំណឹងល្អ គឺមិនមែនជាបញ្ជីនៃការដាក់ប្រាក់ ដែលតម្រូវឲ្យធ្វើនៅក្នុងគណនីសួគ៌មួយចំនួននោះទេ ។ ដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាផែនការមួយដែលបង្ហាញយើងពីរបៀបដើម្បីប្រែក្លាយជាអ្វីដែលព្រះវរបិតាសួគ៌សព្វព្រះទ័យឲ្យយើងប្រែក្លាយ » (The Challenge to Become,» *Ensign*, ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០០, ទំព័រ ៣២) ។

- តើការយល់ពីគោលបំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងការប្រទានបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយដល់យើង អាចជួយយើងឲ្យគោរពដល់ទ្រង់កាន់តែស្មោះត្រង់ខ្លាំងឡើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរនាក់ឆ្លាស់វេនគ្នាអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៨:៨–៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ដោយរកមើលឈ្មោះនៃអ្នកទាំងឡាយដែលព្រះអម្ចាស់បានតែងតាំងឲ្យរៀបចំសហសមាគមនោះឡើង។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

- ស្របតាម ខ ៩ តើបុរសទាំងបីរូបនេះ បានបញ្ជាឲ្យអង្គុយជាមួយនរណានៅក្នុងការប្រឹក្សា ? (សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ថា ឃ្លា « ពួកបរិសុទ្ធ . . . នៅក្នុងស៊ីយ៉ូន » សំដៅទៅលើសមាជិកសាសនាចក្រនៅអ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋ មិសសួរី) ។

ចូរពន្យល់ថា យ៉ូសែប ស៊្មីធ, នូវែល ខេ វិតនី, ស៊ីឌនី រិកដុន, ពេត្រុស វិតមើរ ជុញ្ញ័រ និង ចែស៊ី កស បានគោរពតាមបទបញ្ញត្តិនេះ ហើយបានធ្វើដំណើរទៅរដ្ឋ មិសសួរី ក្នុងខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៣២ ។ មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីការមកដល់របស់ពួកគាត់ បុរសទាំងបីរូបបានមានក្រុមប្រឹក្សាមួយ ដែលពួកគេបានរៀបចំក្រុមហ៊ុនសហភាព ស្របតាមការដឹកនាំនៅក្នុងវិវរណៈនេះ ។ ក្រុមហ៊ុននោះ មានសមាសភាព យ៉ូសែប ស៊្មីធ, ស៊ីឌនី រិកដុន, នូវែល ខេ វិតនី, អែតវើត ប៉ាទ្រិច, ស៊ីឌនី ហ្គីលបើត, អូលីវើរ ខៅឌើរី, យ៉ូហាន វិតមើរ, វិលាម ដបុលយូ ហ្វែប្ស និង ម៉ាទីន ហារិស ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៨:១០–១៦ ដោយការពន្យល់ថា នៅក្នុងគម្ពីរទាំងនេះ ព្រះអម្ចាស់បានគូសបញ្ជាក់ថា សមាជិកនៃក្រុមហ៊ុន គួរតែចងភ្ជាប់ខ្លួនរួមគ្នាតាមរយៈសេចក្ដីសញ្ញាមួយដើម្បីគ្រប់គ្រងសហគ្រាសរបស់សាសនាចក្រ ។ ដោយការស្មោះត្រង់ចំពោះសេចក្ដីសញ្ញានេះ ពួកគេនឹងមានជំនួយរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងការសម្រេចនូវបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានពន្យល់ផងដែរថា បើពួកបរិសុទ្ធបានធ្វើតាមការណែនាំរបស់ទ្រង់ នោះសាសនាចក្រនឹងអាចឈរដោយឯករាជ្យពីអង្គភាពនានាផ្សេងទៀតនៅលើផែនដីទាំងអស់ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៨:១៧–២២

ព្រះអម្ចាស់បានពិពណ៌នាអំពីពរជ័យនានាដែលមានសម្រាប់អ្នកទាំងឡាយដែលរក្សាបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយរបស់ទ្រង់

សូមសួរដល់សិស្សឲ្យរៀបរាប់នូវអំណោយ ឬពរជ័យមួយចំនួនដែលពួកគេបានទទួល នៅពេលពួកគេនៅក្មេង ដែលពួកគេមានអំណរគុណកាន់តែខ្លាំងនៅពេលនេះ កាលដែលពួកគេកាន់តែធំដឹងក្ដី ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកមានអំណរគុណចំពោះ អំណោយ ឬពរជ័យទាំងឡាយនេះកាន់តែច្រើននាពេលឥឡូវនេះ ?
- តើអ្នកគិតថា ការណ៍នេះអាចទាក់ទងនឹងពរជ័យដែលព្រះវរបិតាសួគ៌របស់យើងបានរៀបចំសម្រាប់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៨:១៧–១៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់ពីរបៀបដែលពួកបរិសុទ្ធប្រៀបដូចជាកុមារតូចៗ ។

- ហេតុអ្វីក៏ពេលខ្លះវាពិបាកសម្រាប់យើងដើម្បីយល់អំពីពរជ័យទាំងឡាយដែលព្រះអម្ចាស់បានមាននៅក្នុងឃ្លាំងសម្រាប់យើង ?
- ទោះជាយើងមិនអាចយល់ ឬទ្រាំទ្រនូវរឿងគ្រប់យ៉ាងក្ដី តើព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់ការអញ្ជើញអ្វីខ្លះដល់យើង ? (សូមមានចិត្តរីករាយចុះ) ។
- តើការដឹងថា ព្រះអម្ចាស់ « នឹងដឹកនាំ [យើង] រាល់គ្នា » (គ. និង ស. ៧៨:១៨) ឆ្លងកាត់នូវរឿងទាំងឡាយដែលយើងមិនអាចយល់ ឬទ្រាំទ្រ អាចជួយយើងឲ្យមានចិត្តអរសប្បាយយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៨:១៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀមរកមើលការដឹកនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ប្រទានទៅដល់ពួកបរិសុទ្ធ ។ បន្ទាប់មក សូមឲ្យពួកគេរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលអ្វីខ្លះនឹងកើតឡើងសម្រាប់អ្នកទាំងឡាយដែលជ្រើសរើសដើម្បីទទួលនូវគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ដោយក្ដីអំណរគុណនោះ ? (សិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលការណ៍មួយស្រដៀងគ្នានឹងគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើសិនជាយើងទទួលគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ដោយមានអំណរគុណ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានពរជ័យដល់យើងទ្វេដង**)។
- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានពរជ័យទ្វេដងដល់អ្នកទាំងឡាយដែលទទួលគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ដោយអំណរគុណយ៉ាងដូច្នេះ ?
- តើការជ្រើសរើសដើម្បីទទួលគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ដោយអំណរគុណ ក៏អាចជួយយើងឲ្យមានចិត្តរីករាយយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីរបៀបដែលពួកគេអាចទទួលនូវគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ដោយមានអំណរគុណកាន់តែពេញលេញយ៉ាងណា។

សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៨:២០–២២ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា យើងគួរតែធ្វើ ដើម្បីមានលទ្ធផលមួយនៃការយល់ដឹងអំពីការសន្យាទាំងឡាយដែលបានពិពណ៌នានៅក្នុង ខ ១៩។ សូមឲ្យសិស្សចែកចាយពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៩–៨០

យ៉ារេដ ខារតើរ, ស្ទេផាន បើរណែត និង អេដែន ស្មីធ ត្រូវបានហៅឲ្យបម្រើបេសកកម្ម

សូមប្រាប់សិស្សឲ្យដឹងថា នៅក្នុងវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៩ និង ៨០ ព្រះអម្ចាស់បានហៅបុរសបីនាក់ឲ្យបម្រើជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ។ សូមចាត់ឲ្យសិស្សធ្វើការជាដៃគូ ។ សូមឲ្យដៃគូម្នាក់សិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៩ ហើយសុំឲ្យដៃគូម្នាក់ទៀតសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨០។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យរកមើលគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលអនុវត្តចំពោះកិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនា នៅពេលពួកគេសិក្សាកណ្ឌដែលបានចាត់ឲ្យពួកគេនោះ ។

បន្ទាប់ពីផ្ដល់ពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមសិស្សឲ្យចែកចាយជាមួយនឹងដៃគូរបស់ពួកគេអំពីគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលពួកគេបានរកឃើញ។ បន្ទាប់មក សូមសុំឲ្យសិស្សសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់រៀន ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេនូវគោលការណ៍មួយដែលពួកគេបានរៀន ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យសរសេរប្រយោគពីរបីអំពីរបៀបដែលពួកគេអាចប្រើគោលការណ៍នោះ ដើម្បីចែកចាយដំណឹងល្អជាមួយនរណាម្នាក់ដែលពួកគេស្គាល់ ។

សូមបញ្ចប់មេរៀននេះដោយការថ្លែងទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលអ្នកបានពិភាក្សានៅក្នុងថ្នាក់ថ្ងៃនេះ ។

មេរៀនទី ៨៤

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨១

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ៨ ខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៣២ ព្រះអម្ចាស់បានហៅ ចែសី កស និង ស៊ីឌនី រិកដុន ឲ្យបម្រើជាទីប្រឹក្សារបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ នៅមួយសប្ដាហ៍ក្រោយមក នៅថ្ងៃទី ១៥ ខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៣២ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨១។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ទ្រង់បានពិពណ៌នាអំពីតួនាទីរបស់ទីប្រឹក្សាទៅកាន់ប្រធានសាសនាចក្រ និងបានចែងពីពរជ័យទាំងឡាយសម្រាប់អ្នកទាំងឡាយដែលស្មោះត្រង់នៅក្នុងការបម្រើរបស់ពួកគេ ។ ចែសី កស ពុំបន្តនៅស្មោះត្រង់ទេ រួចព្រះអម្ចាស់បានហៅ ហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស ដែលឥឡូវមានឈ្មោះនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨១ ឲ្យជំនួសតំណែងរបស់ កស នៅក្នុងគណៈប្រធាន ។ នៅគ្រានៃវិវរណៈនេះ ប្រធាននៃសាសនាចក្រ និងទីប្រឹក្សារបស់លោក ត្រូវបានហៅជាគណៈប្រធាននៃបព្វជិតភាពជាន់ខ្ពស់ ។ ចាប់ផ្ដើមនៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៤ វិវរណៈសំដៅទៅលើប្រធាន និងទីប្រឹក្សារបស់លោក ក្នុងនាមជាគណៈប្រធានទីមួយ (សូមមើល គ. និង ស. ១០២:២៦–២៨) ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨១:១–៧

ព្រះអម្ចាស់ពិពណ៌នាអំពីតួនាទីនៃទីប្រឹក្សានៅក្នុងគណៈប្រធានទីមួយ

ពីមុនថ្នាក់ចាប់ផ្ដើម សូមសរសេរសំណួរខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖

> *ហេតុអ្វីព្រះអម្ចាស់ប្រទានដល់យើងនូវការហៅបម្រើនៅក្នុងសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ ?*
>
> *តើពរជ័យនៃការបំពេញការហៅបម្រើដោយស្មោះត្រង់ មានអ្វីខ្លះ ?*
>
> *ចុះបើនរណាម្នាក់ជ្រើសរើសមិនបំពេញការហៅបម្រើរបស់ពួកគេដោយស្មោះត្រង់វិញនោះ ?*

សូមចាប់ផ្ដើមដោយការអញ្ជើញសិស្សឲ្យឆ្លើយតបនឹងសំណួរនៅលើក្ដារខៀន ។ ជាចំណែកនៃការពិភាក្សា អ្នកអាចពន្យល់ថា ទោះជាអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រម្នាក់ អាចនឹងទទួលការបំផុសគំនិតដើម្បីហៅសមាជិកនៃសាសនាចក្រម្នាក់ផ្ដល់នូវតំណែងជាក់លាក់មួយក្ដី ក៏វាគឺអាស្រ័យទៅលើបុគ្គលដែលទទួលការហៅឲ្យឆ្លើយតបចំពោះការហៅដោយស្មោះត្រង់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវការណែនាំក្បាលកណ្ឌនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨១។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលគំរូមួយរបស់មនុស្សម្នាក់ដែលបានហៅដោយព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែពុំបានធ្វើការហៅរបស់គាត់ដោយស្មោះត្រង់ ។

- តើនរណាដែលព្រះអម្ចាស់បានហៅដំបូងគេឲ្យបម្រើជាទីប្រឹក្សាដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នៅក្នុងគណៈប្រធាននៃបព្វជិតភាពជាន់ខ្ពស់ ?
- ហេតុអ្វី ចែសី កស បាត់បង់ការហៅរបស់គាត់ ?

សូមពន្យល់ថា ចែសី កស ត្រូវបានហៅឲ្យធ្វើជាទីប្រឹក្សាម្នាក់នៅក្នុងគណៈប្រធាននៃបព្វជិតភាពជាន់ខ្ពស់ នៅខែមិនា ឆ្នាំ ១៨៣២ ។ នៅក្នុងថ្ងៃទី ១ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៣២ គាត់បានចេញដំណើរទៅបេសកកម្មមួយជាមួយ ស៊ីប៊ីឌី ខូលទ្រីន ។ ខណៈដែលនៅក្នុងបេសកកម្មនេះ បងប្រុស កស បានជួបនឹងភរិយារបស់គាត់ ហើយបានព្យាយាមដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលនាងអំពីសេចក្ដីពិត ប៉ុន្តែនាងបដិសេធមិនចូលរួមក្នុងសាសនាចក្រ ។ មិនយូរប៉ុន្មានក្រោយមក បងប្រុស ខូលទ្រីន បានឈឺជាទម្ងន់ រួចបានត្រឡប់ទៅខឺតឡង់វិញ ។ ជាអកុសល បងប្រុស កស ពុំបានបញ្ចប់បេសកកម្មរបស់គាត់ ហើយពុំបាននៅស្មោះត្រង់នៅក្នុងសាសនាចក្រទេ ។

- ស្របតាមសេចក្ដីណែនាំកណ្ឌ តើព្រះអម្ចាស់បានហៅនរណាឲ្យជំនួស ចែសី កស ?

អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យផ្ដល់យោបល់ថា សិស្សគួរសចំណាំនូវឃ្លាដូចខាងក្រោម នៅក្នុងសេចក្ដីណែនាំកណ្ឌ ៖ « វិវរណៈ. . . គួរតែទុកជាជំហានមួយដើម្បីរៀបចំជាផ្លូវការនូវគណៈប្រធានទីមួយ » ។ សូមពន្យល់ថា ប្រធាននៃសាសនាចក្រ និងទីប្រឹក្សារបស់លោក (គណៈប្រធាននៃបព្វជិតភាពជាន់ខ្ពស់) នឹងពុំសំដៅជា « គណៈប្រធានទីមួយ » ទេ រហូតដល់ឆ្នាំ ១៨៣៤

(សូមមើល គ. និង ស. ១០២:២៦–២៨) ។ ព្រះអម្ចាស់ពុំបើកសម្ដែងនូវការរៀបចំពេញលេញនៃសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ដល់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ពីព្យាការីទាំងអស់ក្នុងពេលតែម្ដងនោះទេ ។ ទ្រង់បានបើកសម្ដែងផ្នែកផ្សេងគ្នានៃការរៀបចំនៅពេលដែលតម្រូវការកើតមានឡើង និងពេលពួកបរិសុទ្ធត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីទទួលយក ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨១:១–២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀន ហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស អំពីគណៈប្រធាននៃបព្វជិតភាពជាន់ខ្ពស់ ។

- ស្របតាម ខ ២ តើគណៈប្រធានកាន់អ្វីខ្លះ ? (សិស្សគួរតែស្គាល់នូវសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖**គណៈប្រធាននៃបព្វជិតភាពជាន់ខ្ពស់ កាន់កូនសោនៃនគររបស់ព្រះនៅលើផែនដី ។** អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់សិស្សគូសចំណាំពាក្យ និងឃ្លានានាដែលបង្រៀនពីសេចក្ដីពិតនេះ) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់នូវគោលលទ្ធិនេះ សូមរំឭកពួកគេថា « កូនសោបព្វជិតភាពគឺជាសិទ្ធិអំណាចព្រះ ដែលបានប្រទានដល់អ្នកដឹកនាំបព្វជិតភាពទាំងឡាយដើម្បី ដឹកនាំ គ្រប់គ្រង និង ត្រួតត្រាការប្រើប្រាស់បព្វជិតភាពរបស់ទ្រង់នៅលើផែនដី ។ ការអនុវត្តសិទ្ធិអំណាចនៃបព្វជិតភាព គឺត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយអ្នកទាំងឡាយដែលកាន់កូនសោ (សូមមើល គ. និង ស. ៦៥:២, ៨១:២, ១២៤:១២៣) ។ អ្នកទាំងឡាយដែលកាន់កូនសោមានសិទ្ធិដើម្បីធ្វើជាអធិបតី និងដឹកនាំសាសនាចក្រនៅក្នុងដែនកំណត់មួយ ។

> « ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានកាន់កូនសោបព្វជិតភាពទាំងអស់សម្រាប់សាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ ។ ទ្រង់បានប្រគល់ឲ្យពួកសាវកេរបស់ទ្រង់ម្នាក់ៗនូវរាល់កូនសោ ដែលមានសម្រាប់នគរព្រះនៅលើផែនដី ។ សាវកច្បងដែលនៅរស់ ជាប្រធានសាសនាចក្រ គឺជាបុគ្គលតែម្នាក់គត់នៅលើផែនដីដែលត្រូវបានផ្ដល់សិទ្ធិអំណាចឲ្យដើម្បីអនុវត្តរាល់កូនសោបព្វជិតភាព (*ក្បួនខ្នាតកាត ២ ៖ ការគ្រប់គ្រងសាសនាចក្រ* [ឆ្នាំ ២០១០], ២.១.១) ។

- តើកូនសោនៃបព្វជិតភាពអាចជួយឲ្យគណៈប្រធានទីមួយធ្វើអ្វីខ្លះ ? (ដឹកនាំកិច្ចការព្រះអម្ចាស់នៅលើផែនដី) ។

សូមបង្ហាញរូបភាពមួយរបស់គណៈប្រធានទីមួយបច្ចុប្បន្ន ឬរូបភាពផ្សេងៗគ្នានៃសមាជិកនៃគណៈប្រធាន) ។ សូមសួរដល់សិស្ស បើពួកគេអាចរៀបរាប់ឈ្មោះរបស់គណៈប្រធានទីមួយ ។

សូមសរសេរក្បាលរឿងដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖*ទីប្រឹក្សាម្នាក់នៅក្នុងគណៈប្រធានទីមួយ* ។

- តាមការយល់ដឹងរបស់អ្នក តើកាតព្វកិច្ច និងការទទួលខុសត្រូវរបស់ទីប្រឹក្សានៅក្នុងគណៈប្រធានទីមួយមានអ្វីខ្លះ ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨១:៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការណែនាំដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស អំពីការហៅរបស់លោកក្នុងនាមជាទីប្រឹក្សាម្នាក់នៅក្នុងគណៈប្រធានទីមួយ ។

- ស្របតាម ខ ៣ តើហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស ត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះក្នុងនាមជាទីប្រឹក្សាម្នាក់នៅក្នុង គណៈប្រធានទីមួយ ? (សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅលើក្ដារខៀន ក្រោមក្បាលរឿង។ អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា ទីប្រឹក្សានៅក្នុងគណៈប្រធានទីមួយ គាំទ្រ និងពង្រឹងដល់ប្រធាន) ។

- តើអ្នកគិតថាវាមានន័យយ៉ាងណា ដើម្បីឲ្យទីប្រឹក្សាម្នាក់ « ស្មោះត្រង់នៅក្នុងការប្រឹក្សា » ទៅដល់ប្រធាន ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់បានកាន់តែល្អប្រសើរពីអត្ថន័យនៅស្មោះត្រង់នៅក្នុងការប្រឹក្សា សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការដូចខាងក្រោម ដោយប្រធាន ហ្គរដុន ប៊ី ហ៊ិងគ្លី ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់នូវរបៀបដែលទីប្រឹក្សាម្នាក់នៅក្នុងគណៈប្រធាន គួរតែប្រឹក្សាជាមួយប្រធាន ។

« [ទីប្រឹក្សាម្នាក់] គឺជា *ជំនួយការនៃប្រធានរបស់គាត់* ។. . .

« ក្នុងនាមជាជំនួយការម្នាក់ នោះទីប្រឹក្សាមិនមែនជាប្រធានឡើយ ។ គាត់មិនអាចសន្មត់អំពីការទទួលខុសត្រូវ ហើយនាំមុខប្រធានរបស់ខ្លួននោះទេ ។

« នៅក្នុងការប្រជុំគណៈប្រធាន ទីប្រឹក្សាម្នាក់ៗមានសេរីភាពបញ្ចេញមតិរបស់ខ្លួន ទៅលើបញ្ហាដែលមានចំពោះមុខគណៈប្រធាន ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ វាគឺជាបុព្វសិទ្ធិរបស់ប្រធានដើម្បីធ្វើការសម្រេចចិត្ត ហើយវាគឺជាករណីយកិច្ចរបស់ទីប្រឹក្សា ដែលត្រូវគាំទ្រលោកលើការសម្រេចចិត្តនោះ ។ ការសម្រេចចិត្តរបស់លោក បន្ទាប់មកក្លាយជាការសម្រេចចិត្តរបស់ពួកគេ មិនថាគំនិតពីមុនរបស់ពួកគេយ៉ាងណាទេ » (In . . . Counsellors There Is Safety » *Ensign,* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩០ ទំព័រ ៥៩) ។

- ស្របតាមប្រធាន ហ៊ិងគ្លី តើទីប្រឹក្សាម្នាក់នៅក្នុងគណៈប្រធានមួយ គួរប្រឹក្សាជាមួយប្រធានយ៉ាងដូចម្ដេច ?

- តើការយល់ដឹងអំពីរបៀបដើម្បីស្មោះត្រង់នៅក្នុងការប្រឹក្សាជួយនរណាម្នាក់ ដែលកំពុងបម្រើជាទីប្រឹក្សាម្នាក់នៅក្នុងគណៈប្រធានក្នុងសាសនាចក្រយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីគ្រាដែលពួកគេបានបម្រើ (ឬបានឃើញអ្នកដទៃបម្រើ) នៅក្នុងគណៈប្រធាននៅក្នុងសាសនាចក្រ ។ (អ្នកអាចនឹងចង់ចង្អុលបង្ហាញថា គណៈប៊ីស្សពធ្វើជាគណៈប្រធានមួយក្នុងវួដ) ។ សូមឲ្យពួកគេពិចារណាអំពីអ្វីដែលពួកគេ ឬអ្នកដទៃបានធ្វើដើម្បីផ្ដល់ការគាំទ្រដោយមានប្រសិទ្ធភាពនៅក្នុងគណៈប្រធានក្នុងក្រុមបព្វជិតភាពរបស់ពួកគេ ឬថ្នាក់យុវនារី ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ ឲ្យចែកចាយគំនិតរបស់ពួកគេជាមួយសិស្សនៅក្នុងថ្នាក់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨១:៤ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ដើម្បីរកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យានឹង ហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស បើលោកនឹងស្មោះត្រង់នៅក្នុងការហៅរបស់លោកនោះ ។ អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា ឃ្លា « តម្កើងសិរីល្អដល់ព្រះអម្ចាស់របស់អ្នក . . . » នៅក្នុងបរិបទនេះ អនុវត្តថា ដោយការស្មោះត្រង់នៅក្នុងការហៅរបស់យើង នោះយើងអាចជួយដឹកនាំមនុស្សឲ្យគោរព និងថ្វាយបង្គំដល់ព្រះអម្ចាស់ ។

- ស្របតាម ខ ៤ តើយើងអាចធ្វើអ្វីខ្លះ បើយើងស្មោះត្រង់នៅក្នុងការហៅរបស់យើង ? (ទោះជាសិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងក្ដី ក៏ចម្លើយរបស់ពួកគេគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖**បើយើងស្មោះត្រង់នៅក្នុងការហៅរបស់យើង នោះយើងអាចធ្វើការល្អអស្ចារ្យចំពោះអ្នកដទៃ ហើយតម្កើងសិរីល្អថ្វាយព្រះ ។** សូមប្រើពាក្យរបស់សិស្ស សរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

- តើការបម្រើដោយស្មោះត្រង់នៅក្នុងការហៅបម្រើក្នុងសាសនាចក្ររបស់យើង ជួយយើងឲ្យធ្វើការល្អអស្ចារ្យចំពោះមនុស្សដទៃយ៉ាងដូចម្ដេច ?

- តើការបម្រើដោយស្មោះត្រង់នៅក្នុងការហៅបម្រើក្នុងសាសនាចក្ររបស់យើង ជួយតម្កើងសិរីល្អថ្វាយព្រះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីគ្រាមួយ ដែលពួកគេបានឃើញបុគ្គលម្នាក់ធ្វើរឿងល្អអស្ចារ្យចំពោះអ្នកដទៃ ដោយការបម្រើដោយស្មោះត្រង់នៅក្នុងការហៅបម្រើរបស់ពួកគេនោះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ ឲ្យចែកចាយការសង្កេតឃើញរបស់ពួកគេជាមួយសិស្សនៅក្នុងថ្នាក់ ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨១:៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការប្រឹក្សាបន្ថែម ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យ ហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស ។

- ផ្ដោតទៅលើអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ដល់ហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស នៅក្នុង ខ ៥ តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះ អំពីការស្មោះត្រង់នៅក្នុងការហៅបម្រើក្នុងសាសនាចក្ររបស់យើង ឬការធ្វើជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រដ៏ស្មោះត្រង់ ?

- តើអ្នកគិតថាការ «ជួយអ្នកទន់ខ្សោយ លើកដៃដែលធោយ ហើយចម្រើនកម្លាំងដល់ក្បាលជង្គង់ដែលញ័រផង» មានន័យដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ម៉ារិន ជេ អាស្តុន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកគំនិតដែលជួយបំភ្លឺពីអត្ថន័យនៃឃ្លាទាំងនេះ ។

សូមជួយសិស្សរៀនស្គាល់គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយ

ពេលខ្លះអ្នកនឹងចង្អុលបង្ហាញពីគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយនៅពេលសិស្សក្នុងថ្នាក់សិក្សាព្រះគម្ពីរជាមួយគ្នា ។ នៅពេលផ្សេងទៀត អ្នកគួរតែដឹកនាំ លើកទឹកចិត្ត និងអនុញ្ញាតឲ្យសិស្សស្វែងរកសេចក្ដីពិតទាំងនេះដោយខ្លួនឯង ។ សូមជួយសិស្សអភិវឌ្ឍលទ្ធភាពដើម្បីប្រាប់ពីគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយដោយខ្លួនគេ ហើយបង្ហាញវាដោយពាក្យសម្ដីពួកគេផ្ទាល់ ។

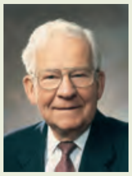

« នៅក្នុងគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨១:៥ខនេះអាចត្រូវបានបកប្រែជាការជម្រុញរបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់ហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស ផ្ដល់កម្លាំងដល់មនុស្សទន់ខ្សោយ (ជួយអ្នកទន់ខ្សោយ) ផ្ដល់ការលើកទឹកចិត្តដល់អ្នកទាំងឡាយដែលនឿយហត់ ឬបាក់ទឹកចិត្ត (លើកដៃដែលរោយ) ហើយផ្ដល់ភាពក្លាហាន និងកម្លាំងដល់អ្នកទាំងឡាយដែលមានក្បាលជង្គង់ញ័រ និងដួងចិត្តភ័យខ្លាច » (Strengthen the Feeble Knees,» *Ensign* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩១ ទំព័រ ៧០) ។

- តើវិធីមួយចំនួនដែលយើងអាច «ជួយអ្នកទន់ខ្សោយ លើកដៃដែលរោយ ហើយចំរើនកម្លាំងដល់ក្បាលជង្គង់ដែលញ័រផង» មានអ្វីខ្លះ ? (សូមសរសេរចម្លើយរបស់សិស្សនៅលើក្ដារខៀន) ។
- តើអ្នកបានលើកទឹកចិត្ត ឬពង្រឹងដល់នរណាម្នាក់ នៅពេលណា ?

សូមសំណូមពរដល់សិស្សឲ្យរើសយកវត្ថុមួយចេញពីបញ្ជីចម្លើយនៅលើក្ដារខៀន ហើយស្វែងរកឱកាសដើម្បីជួយអ្នកទាំងឡាយដែលនៅជុំវិញពួកគេ ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨១:៦–៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពរជ័យទាំងឡាយដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាដល់ហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស បើលោកនឹងស្មោះត្រង់រហូតដល់ទីបញ្ចប់ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសារៈសំខាន់នៃការបន្តនៅស្មោះត្រង់នៅក្នុងការហៅរបស់យើង និងការជួយដល់អ្នកទាំងឡាយដែលនៅជុំវិញយើង ដើម្បីពួកគេអាចសក្ដិសមសម្រាប់ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចផងដែរ ។

មេរៀនទី ៨៥

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨២–៨៣

បុព្វកថា

នៅក្នុង ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៣២ ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអ្នកដទៃទៀតបានធ្វើដំណើរទៅកាន់រដ្ឋអ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋ មីសសួរីដោយគោរពតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីស្ថាបនាអង្គការមួយសម្រាប់ស្ថាបនាស៊ីយ៉ូនឡើង ហើយមើលថែដល់អ្នកក្រីក្រ (សូមមើល គ. និង ស. ៧៨ រួមមាន សេចក្ដីណែនាំកណ្ឌ) ។ នៅថ្ងៃទី ២៦ ខែ មេសា ព្យាការីបានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨២ អំឡុងក្រុមប្រឹក្សានៃពួកសង្ឃជាន់ខ្ពស់ និងពួកអែលឌើរនៃសាសនាចក្រនៅ អ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់បានអភ័យទោសដល់បងប្អូនប្រុសចំពោះអំពើរំលងទាំងឡាយរបស់ពួកគេ ហើយបានព្រមានពួកគេឲ្យបែរចេញពីអំពើបាប ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានណែនាំដល់បងប្អូនប្រុសទាំងនេះអំពីរបៀបដើម្បីគ្រប់គ្រងកិច្ចការខាងសាច់ឈាមនៃស៊ីយ៉ូនផងដែរ ។ បួនថ្ងៃក្រោយមក យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៣ ដែលព្រះអម្ចាស់បានណែនាំដល់ពួកអែលឌើរនៃសាសនាចក្រអំពីរបៀបមើលថែដល់ពួកស្ត្រីមេម៉ាយ និងកុមារកំព្រា ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨២:១–៧

ព្រះអម្ចាស់ព្រមានដល់អ្នកទាំងឡាយដែលបានទទួលច្រើនមកពីទ្រង់

មុនពេលថ្នាក់ចាប់ផ្ដើម សូមប្រមូលក្រដាសធំៗជាច្រើនសន្លឹកមក ព្រមទាំងហ្វឺតផងដែរ ។ (នាពេលក្រោយ ក្នុងមេរៀននេះ សិស្សនឹងប្រើរបស់ទាំងនេះដើម្បីធ្វើបញ្ជី ដែលអាចបង្ហាញដល់សិស្សផ្សេងទៀតមើលឃើញ) ។

សូមចាប់ផ្ដើមមេរៀនដោយសុំឲ្យសិស្សគិតអំពី គ្រាមួយដែលពួកគេបានជំទាស់នឹងមិត្ត ឬសមាជិកសាសនាចក្រ តែក្រោយមកអាចដោះស្រាយវិញបាន។

- តើអ្នកបានមានអារម្មណ៍យ៉ាងណាដែរ នៅពេលអ្នកបានដោះស្រាយជំទាស់របស់អ្នកនោះ ?

សូមប្រាប់ដល់សិស្សថា ស៊ីឌនី រិកដុន នៅរដ្ឋ អូហៃអូ និង ប៊ីស្សព អែតវើត ប៉ាទ្រិច នៅរដ្ឋ មិសសួរី បានមានអារម្មណ៍ពុំល្អនឹងគ្នាអស់រយៈពេលជាច្រើនខែ ។ នៅក្នុងខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៣២ ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រដទៃទៀតបានធ្វើដំណើរទៅកាន់រដ្ឋ មិសសួរី ដោយគោរពប្រតិបត្តិចំពោះបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលពួកគាត់បាន « អង្គុយប្រឹក្សាជាមួយពួកបរិសុទ្ធ ដែលនៅក្រុងស៊ីយ៉ូន » (គ. និង ស. ៧៨:៩) ។ ពេលពួកលោកមកដល់ នោះការប្រឹក្សាក្នុងក្រុមសង្ឃជាន់ខ្ពស់នៃសាសនាចក្រ បានធ្វើឡើង ។ នៅចន្លោះសម័យប្រជុំសន្និសីទពេលព្រឹក និងពេលរសៀល នោះស៊ីឌនី រិកដុន និង អែតវើត ប៉ាទ្រិច បានដោះស្រាយនូវទំនាស់របស់ពួកលោក ។ វិវរណៈនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨២ ត្រូវបានទទួលអំឡុងសម័យប្រជុំពេលរសៀល ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨២:១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ដល់ ស៊ីឌនី រិកដុន និង អែតវើត ប៉ាទ្រិច អំពីការដោះស្រាយទំនាស់របស់ពួកលោក ។

- ស្របតាម ខ ១ តើទំនាក់ទំនងរវាងការអភ័យទោសដល់អ្នកដទៃ និងការទទួលបាននូវការអភ័យទោសរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺជាអ្វី ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨២:២ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ រកមើលការព្រមានដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកបរិសុទ្ធ ។

- តើព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលអ្វីខ្លះដែលនឹងកើតមានដល់អ្នកទាំងឡាយដែលពុំ « បែរចេញពីអំពើបាប » ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់នូវអំពើបាបមួយចំនួន ដែលព្រះអម្ចាស់បានសំដៅទៅលើ សូមពន្យល់ថា នៅពេលសមាជិកនៃសាសនាចក្របានផ្លាស់ទៅកាន់រដ្ឋ មិសសួរី នោះមានពួកគេជាច្រើនរូបពុំបានគោរពតាមការទូន្មានរបស់អ្នកដឹកនាំនៃសាសនាចក្រទេ ហើយមួយចំនួនបានបដិសេធឈប់រស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ ។ ជាលទ្ធផល សមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួនទាំងនេះ បានដឹងខ្លួនខុសចំពោះការច្រណែន ការលោភលន់ និងការពុំយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះកាតព្វកិច្ច ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨២:៣–៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវមូលហេតុមួយ ថាហេតុអ្វីក៏ការជំនុំជម្រះដែលបានប្រាប់នៅក្នុង ខ ២ នឹងកើតមានមកលើអ្នកទាំងឡាយដែលបន្តស្ថិតនៅក្នុងអំពើបាប ។

- តើពួកបរិសុទ្ធទាំងនេះ មានគុណសម្បត្តិសក្ដិសមជារាស្ត្រដែលបានទទួល « ពន្លឺកាន់តែធំ » តាមវិធីណា ?
- តើព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនអ្វីខ្លះនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះអំពីទំនួលខុសត្រូវរបស់យើងចំពោះអ្វីដែលទ្រង់បានប្រទានដល់យើង ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែប្រាប់អំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះអម្ចាស់តម្រូវការយ៉ាងច្រើនពីអ្នកទាំងឡាយ ដែលទ្រង់បានប្រទានឲ្យច្រើន** ។ អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំគោលការណ៍នេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។
- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា អ្នកទាំងឡាយដែលបានទទួលច្រើនមកពីព្រះអម្ចាស់ នោះតម្រូវច្រើនពីពួកគេផងដែរយ៉ាងដូច្នេះ ?

សូមបែងចែកសិស្សឲ្យធ្វើការជាក្រុមតូចៗ ។ សូមឲ្យទៅក្រុមនិមួយៗនូវក្រដាសមួយផ្ទាំងធំ និងហ្វឺតមួយដើម ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យសរសេរពរជ័យឲ្យបានច្រើនបំផុតដែលពួកគេបានទទួលមកពីព្រះអម្ចាស់ តាមដែលអាចធ្វើទៅបានក្នុងរយៈពេលពីរនាទី ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យដាក់បញ្ចូលទាំងពរជ័យទាំងឡាយដែលបានកើតមានចំពោះពួកគេក្នុងនាមជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រផងដែរ ។ នៅពេលពួកគេបានសរសេរចប់ សូមដាក់តាំងបញ្ជីនោះនៅខាងមុខថ្នាក់រៀន ហើយសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា យើងសក្ដិសមជារាស្ត្រ « ដែលត្រូវបានប្រទានឲ្យច្រើន » ដូច្នេះ ?
- ដោយសារតែព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់យើងយ៉ាងច្រើន តើតម្រូវការមួយចំនួនអ្វីខ្លះដែលទ្រង់តម្រូវពីយើង ?

ដើម្បីជួយសិស្សអនុវត្តគោលការណ៍ចេញមកពី ខ ៣ សូមឲ្យពួកគេសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេនូវពរជ័យមួយនៃពរជ័យទាំងឡាយដែលពួកគេបានទទួលមកពីព្រះអម្ចាស់ ។ បន្ទាប់មក សូមឲ្យពួកគេសរសេរនូវអ្វីដែលពួកគេបានដឹងថាព្រះអម្ចាស់រំពឹងឲ្យពួកគេធ្វើ ដោយសារតែពួកគេបានទទួលពរជ័យនោះ ។ ទីបំផុត សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យសរសេរគោលដៅមួយនៃអ្វីដែលពួកគេអាចចាប់ផ្ដើមធ្វើដើម្បីបំពេញតាមការរំពឹងទុកនោះ ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨២:៥–៦ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានព្រមានដល់ពួកបរិសុទ្ធថា ការគ្រប់គ្រងនិងអំណាចនៃសាតាំងលើផែនដីកំពុងតែកើនឡើង ។ សូមអានប្រយោគទីបីនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨២:៧ ឲ្យឮៗ ហើយអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលនូវការព្រមានបន្ថែមដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យអំពីអំពើបាប ។

- ស្របតាម ខ ៧ ហេតុអ្វីបានជាវាសំខាន់ចំពោះអ្នកទាំងឡាយណាដែលប្រែចិត្តឲ្យលះបង់អំពើបាប ? (នៅពេលយើងបានងាកចេញពីសេចក្ដីសុចរិតទៅរកអំពើបាបដោយការដឹងច្បាស់ នោះ « អំពើបាបពីមុនរបស់យើងនឹងត្រឡប់មកវិញ ») ។
- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា អំពើបាបពីមុនរបស់យើងត្រឡប់មកវិញ បើយើងធ្វើបាបដោយចេតនា បន្ទាប់ពីបានស្វែងរកការអភ័យទោសពីព្រះអម្ចាស់ហើយនោះ ? (សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ថា ដើម្បីប្រែចិត្តពេញលេញ ហើយត្រូវបានអភ័យទោស នោះយើងត្រូវតែលះបង់ចោលអំពើបាបរបស់យើង) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨២:៨–២៤

ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាបុរសប្រាំបួននាក់ឲ្យបង្កើតសមាគមមួយដើម្បីគ្រប់គ្រងកិច្ចការខាងសាច់ឈាមរបស់សាសនាចក្រ

សូមរៀបចំសិស្សជាគូ ។ សូមឲ្យគូនិមួយៗគិត អំពីស្ថានភាពពីដែលយុវជន ឬយុវនារីម្នាក់ អាចនឹងត្រូវការនូវការអះអាងថាព្រះរក្សានូវការសន្យារបស់ទ្រង់ ។ (ឧទាហរណ៍ យុវនារីម្នាក់មានទំនាក់ទំនងយ៉ាងជិតស្និទ្ធជាមួយនឹងជីដូននាង ដែលកំពុងតែរងទុក្ខដោយសារជំងឺដែលនឹងត្រូវបញ្ចប់ជីវិតគាត់) ។ យុវនារីរូបនេះ អាចនឹងចាំបាច់ត្រូវបានទទួលការអះអាងប្រាប់សារជាថ្មីអំពីការសន្យាទាំងឡាយនៃក្រុមគ្រួសារដ៏អស់កល្បជានិច្ច និងការរស់ឡើងវិញ) ។ សូមឲ្យសិស្សចែកចាយនូវស្ថានភាពមួយចំនួនរបស់ពួកគេជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។

សូមពន្យល់ថា អំឡុងពេលនៃក្រុមប្រឹក្សាសង្ឃជាន់ខ្ពស់នៅ រដ្ឋ មិសសួរី នោះព្រះអម្ចាស់បានសន្យាអះអាងជាថ្មីដល់អ្នកទាំងឡាយដែលគោរពតាមបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយរបស់ទ្រង់ ។ សូមលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យរកមើលសេចក្ដីពិតដែលអាចនឹងផ្ដល់នូវការអះអាងដល់អ្នកទាំងឡាយដែលស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពនានា ដែលពួកគេបានពិភាក្សា នៅពេលពួកគេបន្តសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨២។

សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨២:៨–៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា ទ្រង់នឹងប្រទានដល់ពួកបរិសុទ្ធអំឡុងក្រុមប្រឹក្សានេះ ។

- ស្របតាម ខ ៨ តើព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថាទ្រង់នឹងប្រទានអ្វីខ្លះ ដល់អ្នកទាំងឡាយដែលមកជួបជុំនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សា ?
- ចេញពីពីអ្វីដែលអ្នកបានអាននៅក្នុង ខ ៨–៩ តើទ្រង់មានមូលហេតុអ្វីខ្លះ ចំពោះការចេញនូវបទបញ្ញត្តិថ្មីនេះ ? (សូមសរសេរចម្លើយរបស់សិស្សនៅលើក្ដារខៀន) ។
- តើមូលហេតុទាំងនេះ អនុវត្តចំពោះបទបញ្ញត្តិដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានដល់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨២:១០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវគោលការណ៍មួយដែលអាចផ្ដល់ទំនុកចិត្តដល់យើង នៅពេលយើងព្យាយាមដើម្បីគោរពតាមបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

- តើគោលការណ៍អ្វីខ្លះ ដែលអ្នករកឃើញថា អាចផ្ដល់ទំនុកចិត្តដល់អ្នក នៅពេលអ្នកព្យាយាមគោរពតាមព្រះអម្ចាស់ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែចម្លើយរបស់ពួកគេ គួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖**បើសិនជាយើងនឹងគោរពព្រះអម្ចាស់ នោះទ្រង់នឹងរក្សាការសន្យារបស់ទ្រង់ដើម្បីប្រទានពរដល់យើងជានិច្ច**)។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីបទពិសោធន៍ទាំងឡាយ ដែលពួកគេមាន ដែលបានបង្ហាញដល់ពួកគេថា គោលការណ៍នេះពិត ។ សូមទុកពេលឲ្យពួកគេសរសេរអំពីបទពិសោធន៍មួយនៃបទពិសោធន៍ទាំងឡាយនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ ឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ពួកគេជាមួយសិស្សនៅក្នុងថ្នាក់ ។ អ្នកក៏អាចនឹងចង់ចែកចាយបទពិសោធន៍មួយចេញពីជីវិតផ្ទាល់របស់អ្នកដែលបានបញ្ជាក់អំពីគោលការណ៍នេះ ។

សូមរំឭកសិស្សថា នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៨ នោះពួកគេបានរៀនអំពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់នៅទីក្រុងខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ ឲ្យខិតខំបង្កើតសមាគមមួយដើម្បីគ្រប់គ្រងឃ្លាំងរបស់សាសនាចក្រ និងកិច្ចការបោះពុម្ព ។ សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨២:១១, ១៥–១៧ ដោយការប្រាប់ដល់សិស្សថា នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់បានដឹកនាំការរៀបចំសមាគមនេះពិតៗ–ដែលបានស្គាល់ថាសហសមាគម– ហើយបានតែងតាំងសមាជិកនៃសមាគមនោះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨២:១២ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលគោលបំណងនៃសហសមាគម ។ នៅពេលពួកគេអាន វាអាចនឹងជាប្រយោជន៍ដើម្បីរំឭកពួកគេថា កាតព្វកិច្ចមួយនៃកាតព្វកិច្ចទាំងឡាយរបស់ប៊ីស្សព គឺដើម្បីជួយដល់សេចក្ដីត្រូវការខាងសាច់ឈាមរបស់សមាជិកសាសនាចក្រ ។

- ស្របតាម ខ ១២ តើគោលបំណងនៃសហសមាគមគឺជាអ្វី ?

សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨២:១៤, ១៨–១៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលពាក្យ ឬឃ្លានានាដែលពន្យល់បន្ថែមអំពីមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យបង្កើតសហសមាគមនេះ ។

- ហេតុអ្វីបានជាវាសំខាន់ចំពោះពួកបរិសុទ្ធដើម្បីអភិវឌ្ឍនូវទស្សនៈវិស័យ ដែលបានសំដៅទៅលើ នៅក្នុង ខ ១៩ ?

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨២:២០–២៤ ដោយការពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ចប់នូវវិវរណៈនេះដោយការព្រមានដល់អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រឲ្យស្មោះត្រង់ចំពោះសេចក្ដីសញ្ញាដែលពួកគេនឹងធ្វើ ក្នុងនាមជាសមាជិកនៃសហសមាគម ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៣

ព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងអំពីរបៀបដើម្បីមើលថែស្ដ្រីមេម៉ាយ និងកុមារកំព្រា

សូមប្រាប់សិស្សថា រយៈពេលបួនថ្ងៃបន្ទាប់ពីការទទួលបានវិវរណៈ ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨២ ព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលវិវរណៈមួយអំពីរបៀបដើម្បីថ្លែងអំពីបញ្ហាលំបាកក្នុងការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសេចក្ដីត្រូវការខាងសាច់ឈាមនៃពួកបរិសុទ្ធ ។ សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៣:១ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលថាតើតម្រូវការរបស់នរណា ដែលបានថ្លែងដោយវិវរណៈនេះ ។

- តើតម្រូវការរបស់នរណា ដែលត្រូវបានថ្លែងនៅក្នុងវិវរណៈនេះ ?

សូមរំឭកសិស្សថា មានពួកបរិសុទ្ធជាច្រើន កំពុងរស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ ហើយបានទទួល « កេរមរតក » ឬដីធ្លីពីសាសនាចក្រ ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងនូវអ្វីដែលគប្បីកើតមានឡើងចំពោះកេរមរតករបស់គ្រួសារមួយ បើសិនជាស្វាមី ឬឪពុកបានចែកឋានហើយនោះ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៣:២–៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលនូវការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីការមើលថែដល់ស្ដ្រីដែលបាត់បង់ស្វាមីរបស់ពួកគេ ។

- បើបុរសម្នាក់ស្លាប់ ហើយភរិយារបស់គាត់បន្តនៅស្មោះត្រង់ តើពរជ័យអ្វីខ្លះ ដែលភរិយាទទួលបាន ?

សូមពន្យល់ថា នៅគ្រាដែលវិវរណៈនេះត្រូវបានប្រទានឲ្យ ស្ត្រីភាគច្រើនបានពឹងផ្អែកលើស្វាមីរបស់ពួកគេដើម្បីផ្គត់ផ្គង់ខាងសាច់ឈាមរបស់ពួកគេ ។ ដើម្បី « ទទួលការរាប់អាននៅក្នុងសាសនាចក្រ » មានន័យថា ដោយសារតែអ្នកផ្គត់ផ្គង់គ្រួសារទទួលមរណភាព នោះសាសនាចក្រនឹងជួយដល់គាត់នៅពេលគាត់ក្លាយជាអ្នកផ្គត់ផ្គង់តែម្នាក់គត់នៅក្នុងគ្រួសារ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៣:៤–៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលរបៀបដែលសាសនាចក្រអាចជួយដល់កុមារកំព្រា និងស្ត្រីមេម៉ាយ ។

- តើខគម្ពីរទាំងនេះ បង្រៀនអ្នកអំពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យចំពោះស្ត្រីមេម៉ាយ កុមារកំព្រា និងអ្នកទាំងអស់ណាដែលខ្វះខាតយ៉ាងណាខ្លះ ?

សូមលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យដឹងកាន់តែច្រើនអំពីសេចក្ដីត្រូវការរបស់អ្នកទាំងឡាយណាដែលនៅជុំវិញខ្លួនពួកគេ ហើយរកមើលនូវរបៀបដើម្បីអនុវត្តនូវការទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះការស្វែងរកចំណូលចិត្តអ្នកជិតខាងរបស់ពួកគេ (សូមមើល គ. និង ស. ៨២:១៩) ។ ដូចបានណែនាំដោយព្រះវិញ្ញាណ សូមបញ្ចប់មេរៀនដោយការចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីសេចក្ដីពិត ដែលបានបង្រៀននៅក្នុងវិវរណៈនេះ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៨១–១១៩; ៧៧–៨៣ (មេរៀនទី ១៧)

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោមនេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃព្រឹត្តិការណ៍ គោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៨១–១១៩; ៧៧–៨៣ (មេរៀនទី ១៧) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ ៖ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៨១–១១៩; ៧៧)

នៅពេលសិស្សបញ្ចប់ការសិក្សារបស់ពួកគេអំពីការនិមិត្តនៃនគរនៃសិរីរុងរឿង នោះពួកគេបានរៀនថា អ្នកទាំងឡាយដែលទទួលគ្រងមរតកនៃនគរទេឡេស្ទាល ត្រូវតែរងទុក្ខក្នុងស្ថាននរកពីមុនពួកគេត្រូវបានប្រោសលោះដោយព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថា នគរនៃសិរីល្អដែលយើងគ្រងជាមរតកនឹងត្រូវបានកំណត់ តាមរយៈទង្វើរបស់យើងនៅក្នុងជីវិតនេះ និង បំណងប្រាថ្នានៃដួងចិត្តរបស់យើង ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៨–៨០)

អំឡុងពេលសិក្សាព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីបង្កើតក្រុមហ៊ុនរួមមួយ នោះសិស្សបានរៀនថាការធ្វើកិច្ចការនានាដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជា រៀបចំយើងមានកន្លែងមួយនៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាល ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថា ប្រសិនបើយើងទទួលបានអ្វីទាំងអស់ដោយអំណរគុណ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងគុណទ្វេពជ័យរបស់យើង ។

ថ្ងៃទី ៣ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨១)

នៅពេលសិស្សបានរៀនអំពីការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះទីប្រឹក្សានៅក្នុងគណៈប្រធានទីមួយ នោះពួកគេបានឃើញថាគណៈប្រធាននៃបព្វជិតភាពជាន់ខ្ពស់ កាន់កូនសោនៃនគររបស់ព្រះនៅលើផែនដី ។ ក្រៅពីនោះទៀត ពួកគេបានរៀនថាទីប្រឹក្សានៅក្នុងគណៈប្រធានគឺដើម្បីគាំទ្រ និង ពង្រឹងដល់ប្រធាន ។ សិស្សក៏បានរៀនផងដែរថា ប្រសិនបើយើងស្មោះត្រង់នៅក្នុងការហៅបម្រើរបស់យើង នោះយើងអាចធ្វើកិច្ចការបានយ៉ាងអស្ចារ្យដល់មនុស្សដទៃទៀត ។

ថ្ងៃទី ៤ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨២–៨៣)

ចេញពីការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅកាន់ថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រពីជំនាន់មុនៗ នោះសិស្សអាចរៀនផងដែរថា « ដល់អ្នកណាដែលត្រូវបានប្រទានឲ្យច្រើន នោះក៏មានតម្រូវការជាច្រើនវិញ » (គ. និង ស. ៨២:៣) ។ សិស្សបានសិក្សាពីការព្រមានរបស់ព្រះអម្ចាស់ថា ប្រសិនបើយើងប្រព្រឹត្តអំពើបាបម្ដងទៀតបន្ទាប់ពីយើងប្រែចិត្តហើយ នោះអំពើបាបពីមុនៗរបស់យើងនឹងត្រឡប់មកវិញផងដែរ ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថា ប្រសិនបើយើងនឹងគោរពតាមព្រះអម្ចាស់ នោះទ្រង់នឹងរក្សាការសន្យារបស់ទ្រង់ជានិច្ច ដើម្បីប្រទានពរដល់យើង ។

សេចក្ដីផ្ដើម

មេរៀននេះអាចជួយសិស្សឲ្យរកឃើញគោលការណ៍នានា ចេញពីគំរូដែលបានធ្វើឡើងដោយព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នៅពេលលោកបានសួរសំណួរដល់ព្រះអម្ចាស់អំពីគម្ពីរវិវរណៈ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

កំណត់ចំណាំ ៖ សិស្សបានរៀនអំពីវគ្គចំណេះចំណានខគម្ពីរពីរនៅសប្តាហ៍នេះ ។ ពួកគេបានប្រើ គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៧៨:១៩ ដើម្បីសរសេរការនិយាយរយៈពេលពីរនាទី ។ អ្នកអាចអញ្ជើញឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ធ្វើបទបង្ហាញការនិយាយរបស់ពួកគេក្នុងថ្នាក់ ។ ពួកគេក៏ទន្ទេញ គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៨២:១០ ផងដែរ ។ សូមគិតពីការអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យសូត្រខគម្ពីរនេះជាមួយគ្នា ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៧៧

ព្រះអម្ចាស់ឆ្លើយតបចំពោះសំណួររបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អំពីគម្ពីរវិវរណៈ

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាដោយស្ងៀមស្ងាត់អំពីអ្វី ដែលពួកគេបានរៀននៅក្នុងការសិក្សាព្រះគម្ពីរផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។ សូមឲ្យពួកគេពីរបីនាក់ចែកចាយគំនិតដែលពួកគេបានទទួល ។ បន្ទាប់មក សូមឲ្យសិស្សមួយចំនួនចែកចាយចម្ងល់ដែលពួកគេមានអំឡុងពេលសិក្សាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេនោះ ។ ទាំងនេះអាចរួមមានចម្ងល់អំពីអត្ថន័យនៃពាក្យ ឬឃ្លាណាមួយ ជីវប្រវត្តិខាងប្រវត្តិសាស្ត្រ អំពីអ្វីដែលពួកគេអាន ឬសារៈសំខាន់នៃខគម្ពីរជាក់លាក់មួយ ។ (គោលបំណងនៃការអនុវត្តនេះ គឺពុំមែនឆ្លើយដល់សំណួររបស់សិស្សអំពីបទគម្ពីរនោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីគូសបញ្ជាក់អំពីសារៈសំខាន់នៃការសួរសំណួរនៅពេលយើងសិក្សា) ។ បន្ទាប់ពីសិស្សពីរបីនាក់បានចែកចាយរួចហើយ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើមានអ្វីខ្លះដែលជួយអ្នកឲ្យយល់ព្រះគម្ពីរបានកាន់តែប្រសើរឡើង ហើយរកឃើញចម្លើយចំពោះសំណួរទាំងឡាយដែលអ្នកមាន ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់បរិបទនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៧៧, សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យអានសេចក្តីណែនាំកណ្ឌ ហើយរកមើលអ្វីដែលព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានកំពុងធ្វើនៅពេលលោកបានទទួលវិវរណៈនេះ ។ បន្ទាប់ពីសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញហើយ នោះអ្នកអាចចង្អុលបង្ហាញថាឃ្លា « ទាក់ទងទៅនឹងការបកប្រែព្រះគម្ពីរ » គឺសំដៅទៅលើបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធត្រូវធ្វើកំណែថ្មីដែលបានបំផុសគំនិតចំពោះព្រះគម្ពីរប៊ីបរបស់ស្តេចជេមស៍ ។ កំណែថ្មីទាំងនេះឥឡូវត្រូវបានស្គាល់ថាជាការបកប្រែរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ សូមពន្យល់ថាអំឡុងពេលដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធកំពុងធ្វើការបកប្រែគម្ពីរវិវរណៈ នោះលោកបានទទួលសួរព្រះអម្ចាស់អំពីអត្ថន័យនៃខគម្ពីរមួយចំនួន ។ សំណួរដែលលោកបានសួរ និង ចម្លើយដែលព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្តែងគឺត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៧៧។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យរកមើលការយល់ដឹងនៅពេលពួកគេសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៧៧ ដែលអាចជួយពួកគេឲ្យយល់ដឹងអំពីព្រះគម្ពីរកាន់តែជ្រៅជ្រះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសម្គាល់ពីរបៀបដែលទម្រង់នៃ គោលលទ្ធិ និងសេចក្តីសញ្ញា ៧៧ មានភាពខុសគ្នាពីកណ្ឌផ្សេងទៀតនៅក្នុងគោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ។ ពួកគេគួរតែកត់ចំណាំអក្សរ *ស* និង *ច* នៅជិតនឹងខគម្ពីរ ឬ ឃ្លា និមួយៗពេញទាំងកណ្ឌនោះ ។ សូមពន្យល់ថាអក្សរ *ស* និមួយៗ តំណាងឲ្យសំណួរមួយមកពីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ហើយអក្សរ *ច* និមួយៗតំណាងឲ្យចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

សូមសួរសិស្សប្រសិនបើមាននរណាបានអានគម្ពីរវិវរណៈខ្លះៗ ឬ អានទាំងអស់រួចហើយ ។

- តើការអានគម្ពីរវិវរណៈអាចមានឧបសគ្គអ្វីខ្លះ ? (ប្រសិនបើសិស្សពុំប្រាប់ទេ អ្នកអាចពន្យល់ថាគម្ពីរវិវរណៈអាចនឹងពិបាកយល់ ដោយសារតែនិមិត្តរូបដែលមាននៅក្នុងគម្ពីរនោះ) ។

ដើម្បីផ្តល់នូវឧទាហរណ៍អំពីរូបភាពនៃនិមិត្តរូបនៅក្នុងគម្ពីរវិវរណៈ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យផ្លាស់វេនគ្នាអានឲ្យឮៗចេញមកពី វិវរណៈ ៤:២–៨។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនិមិត្តរូបនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យប្រាប់ពីនិមិត្តរូបទាំងនេះ ហើយសុំឲ្យសិស្សម្នាក់សរសេរវានៅលើក្តារខៀន ។ (ចម្លើយអាចរួមមាន ឥន្ទធនូព័ទ្ធជុំវិញបល្ល័ង្ក បល្ល័ង្កម្ភៃបួន មកុដមាស ចង្កៀងប្រាំពីរឆេះ សមុទ្រកែវ និង តួមានជីវិតបួន) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសំណួររបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៧៧:១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់គូសរង្វង់លើនិមិត្តសញ្ញានៅលើក្តារខៀនដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានទូលសួរព្រះអម្ចាស់ដើម្បីជួយលោកឲ្យយល់ (សមុទ្រកែវ) ។ បន្ទាប់មកឲ្យសិស្សម្នាក់ទៀតអានការពន្យល់របស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៧៧:១។

- តើចម្លើយនេះជួយយើងយល់កាន់តែប្រសើរឡើងពី វិវរណៈ ៤:៦យ៉ាងដូចម្តេច ?

សូមចែកសិស្សជាគូៗ ។ សូមឲ្យដៃគូនិមួយៗអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៧៧:២–៥ ជាមួយគ្នា រកមើលសំណួរបន្ថែមដែល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានសួរអំពីនិមិត្តរូបនៅក្នុង វិវរណៈ ៤ និងចម្លើយដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យចំពោះសំណួរទាំងនោះ ។ បន្ទាប់ពីទុកពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយអំពីរបៀបដែលចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ឆ្លើយចំពោះសំណួររបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ជួយពួកគេឲ្យយល់អំពីរូបភាពនិមិត្តរូបមួយចំនួននៅក្នុង វិវរណៈ ៤:២–៨។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីរបៀបដែលពួកគេនឹងប្រើអ្វីដែលពួកគេបានរៀនពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧ ដើម្បីសង្ខេបអ្វីដែលយ៉ូហានបានពិពណ៌នានៅក្នុង វិវរណៈ ៤:២–៨។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយការសង្ខេបរបស់ពួកគេ ។ បន្ទាប់មកសូមសួរសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧ អំពីតួនាទីរបស់ព្យាការីក្នុងការជួយយើងឲ្យយល់អំពីអត្ថន័យនៃបទគម្ពីរ ? (ទោះជាសិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗគ្នាក្ដី ក៏ពួកគេគួរបង្ហាញគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងការបកស្រាយត្រឹមត្រូវអំពីបទគម្ពីរតាមរយៈពួកព្យាការីរបស់ទ្រង់ ។** អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ឲ្យសិស្សសរសេរគោលលទ្ធិនេះនៅក្នុងគម្ពីររបស់ពួកគេជិតការចាប់ផ្ដើមនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧) ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថាវាសំខាន់ដើម្បីរៀនពីអ្វីដែលពួកព្យាការីបានបង្រៀនទាក់ទងនឹងអ្វីដែលយើងសិក្សានៅក្នុងបទគម្ពីរដូច្នេះ ?

- តើយើងអាចរកការបង្រៀនរបស់ពួកព្យាការីអំពីអត្ថន័យនៃអ្វីដែលយើងអាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរនៅកន្លែងណា ?

នៅពេលសិស្សឆ្លើយសំណួរនេះ សូមចង្អុលបង្ហាញថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧ បង្ហាញថាពាក្យសម្ដីរបស់ពួកព្យាការីដែលបានកត់ត្រានៅក្នុងព្រះគម្ពីរអាចជួយពន្យល់បទគម្ពីរនានាផ្សេងទៀត ។ ជាច្រើនលើកច្រើនគ្រា វគ្គបទគម្ពីរមួយនឹងពន្យល់ ឬ បកស្រាយនូវអ្វីដែលបានបើកសម្ដែងនៅក្នុងវគ្គបទគម្ពីរមួយទៀត ។ សូមពន្យល់ថាជាញឹកញាប់លេខយោងមាននូវក្នុងបទគម្ពីរផ្ដល់ជាសេចក្ដីយោងចំពោះវគ្គបទគម្ពីរដ៏មានប្រយោជន៍ទាំងនេះ ។

ដើម្បីបង្ហាញអំពីចំណុចនេះ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន វិវរណៈ ៥:១ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ រកមើលអ្វីដែលយ៉ូហានបានឃើញនៅក្នុងដៃរបស់មនុស្សម្នាក់ដែលអង្គុយនៅលើបល្ល័ង្ក ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។ ប្រសិនបើសិស្សកំពុងប្រើការបោះពុម្ពរបស់ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយនៃព្រះគម្ពីរប៊ីបរបស់ស្ដេចជេមស៍ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យបើកទៅសេចក្ដីយោងខគម្ពីរដែលនៅក្នុង លេខយោង ខ នៅក្នុង វិវរណៈ ៥:១ (គ. និង ស. ៧៧:៦) ។ (ប្រសិនបើសិស្សពុំមានព្រះគម្ពីរប៊ីបរបស់ស្ដេចជេមស៍របស់ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយទេ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យបើកទៅ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧:៦ ដោយផ្ទាល់បន្ទាប់ពីពួកគេបានពិពណ៌នាពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញនៅក្នុង វិវរណៈ ៥:១) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧:៦–៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលសំណួររបស់យ៉ូសែបស្ម៊ីធអំពី វិវរណៈ ៥:១ ក៏ដូចជាចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ផងដែរ ។ វាអាចនឹងមានប្រយោជន៍ ដើម្បីពន្យល់ថា ៧០០០ឆ្នាំសំដៅទៅលើពេលវេលា ចាប់តាំងពីការធ្លាក់នៃអ័ដាម និង អេវ៉ាមកម្ល៉េះ ។ វាពុំសំដៅទៅលើអាយុកាលពិតប្រាកដនៃផែនដី រួមទាំងអាយុកាលនៃការបង្កបង្កើតនោះទេ ។

សូមឲ្យសិស្សប្រើពាក្យសម្ដីផ្ទាល់របស់ពួកគេដើម្បីសង្ខេបសំណួរ និងចម្លើយទាំងឡាយ ។ បន្ទាប់ពីបញ្ចប់សកម្មភាពនេះ សូមចង្អុលបង្ហាញពីរបៀបដែលការប្រើប្រាស់លេខយោង នៅពេលយើងសិក្សាបទគម្ពីរ អាចជួយយើងឲ្យរកឃើញអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូល អំពីបទគម្ពីរដែលយើងកំពុងអាន ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ទោះបីជាមានតែព្យាការីម្នាក់គត់ដែលមានសិទ្ធិអំណាចដើម្បីបកប្រែព្រះគម្ពីរសម្រាប់ពិភពលោកក្ដី ក៏យើងម្នាក់ៗគួរតែស្រាវជ្រាវដើម្បីមានការយល់ដឹង និង អនុវត្តផ្ទាល់ខ្លួននៅពេលសិក្សាព្រះគម្ពីរដោយខ្លួនឯង ។

- តើយើងអាចប្រៀបប្រដូចអ្វីដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានធ្វើនៅពេលលោកបានសិក្សា និង ពិចារណាអំពីគម្ពីរវិវរណៈទៅនឹងការសិក្សាគម្ពីរផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សិស្សអាចនឹងរកឃើញគោលការណ៍មួយដូចខាងក្រោមនេះ ៖ **ប្រសិនបើយើងទូលសុំដល់ព្រះអម្ចាស់ នោះទ្រង់អាចជួយយើងឲ្យយល់បទគម្ពីរទាំងឡាយ**)។

- ហេតុអ្វីវាសំខាន់ដើម្បីស្រាវជ្រាវរកអត្ថន័យត្រឹមត្រូវនៃបទគម្ពីរ រួចហើយព្យាយាមអនុវត្តដោយផ្ទាល់ខ្លួនដូច្នេះ ?

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាអំពីគ្រាមួយ នៅពេលដែលពួកគេបានសុំព្រះអម្ចាស់ឲ្យជួយពួកគេយល់នូវបទគម្ពីរ និង របៀបដើម្បីអនុវត្តការបង្រៀននៅក្នុងបទគម្ពីរចំពោះស្ថានភាពផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ខ្លួន ។

សូមពន្យល់ថាខគម្ពីរដែលនៅសល់ក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧ មានសំណួរជាច្រើនទៀតដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានសួរអំពីគម្ពីរវិវរណៈ និងចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះសំណួរទាំងនេះ ។ សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧:៨–១៥ ដោយប្រាប់សិស្សថាវិវរណៈនេះបានអនុញ្ញាតឲ្យយ៉ូសែប ស្ម៊ីធរៀនអំពីព្រឹត្តការណ៍មួយចំនួនដែលនឹងកើតឡើង មុនពេលការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។

សូមប្រាប់សិស្សថានៅពេលពួកគេសិក្សាគម្ពីរវិវរណៈនាពេលខាងមុខ នោះចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧ អាចជួយពួកគេយល់អំពីអត្ថន័យនៃរូបភាពជានិមិត្តរូបនៅក្នុងគម្ពីរ ។

សូមបញ្ចប់មេរៀននេះដោយចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍នានាដែលបានពិភាក្សានៅក្នុងមេរៀននេះ ឬ ដោយចែកចាយបទពិសោធន៍មួយ ដែលអ្នកមាន ជាលទ្ធផលមកពី ការងាកទៅរកព្រះអម្ចាស់សុំជំនួយដើម្បីយល់បទគម្ពីរ ។

មេរៀនបន្ទាប់ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤–៨៧)

ដើម្បីរៀបចំសិស្សសម្រាប់ការសិក្សារបស់ខ្លួននៅអំឡុងពេលនៃសប្ដាហ៍នេះ អ្នកអាចអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិចារណាពីសំណួរខាងក្រោម ៖ តើអ្នកធ្លាប់គិតពីអ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះវរបិតាសួគ៌មានដែរឬទេ ? តើអ្នកបានដឹងទេថាទ្រង់បានសន្យាចែករំលែកនូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលទ្រង់មានជាមួយពួកយើងដែរឬទេ ? ការសិក្សារបស់អ្នកនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤–៨៧ នឹងជួយអ្នកឲ្យយល់កាន់តែប្រសើរឡើងនូវអ្វីដែលអ្នកត្រូវតែធ្វើ ដើម្បីស្គាល់ព្រះ និង ទទួលនូវគ្រប់ពរជ័យទាំងអស់ដែលទ្រង់មាននៅក្នុងឃ្លាំងសម្រាប់អ្នក ។

មេរៀនទី ៨៦

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:១–៤៤

បុព្វកថា

នៅខែកញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៣២ ពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា បានត្រឡប់ទៅកាន់ទីក្រុងខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ បន្ទាប់ពីការផ្សាយដំណឹងល្អ នៅក្នុងសហរដ្ឋអាមេរិកប៉ែកខាងកើត ។ នៅក្នុងការជួបជុំដ៏រីករាយរបស់ពួកលោក ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈ ដែលឥឡូវនេះ បានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤ ។ លោកបានទទួលវិវរណៈអស់រយៈពេលពីរថ្ងៃ ៖ ថ្ងៃទី ២២ និងទី ២៣ ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៣២ ។ នៅក្នុងសៀវភៅសិក្សានេះ កណ្ឌ ៨៤ ត្រូវបានបែងចែកជាបីមេរៀន។ មេរៀនទីមួយនេះ ផ្ដោតទៅលើការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីបព្វជិតភាព និងអំពីរបៀបដែលបព្វជិតភាពអាចរៀបចំយើងដើម្បីទទួលនូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះវរបិតាសួគ៌មាន ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:១–៣០

ព្រះអម្ចាស់ប្រកាសថា ព្រះវិហារបរិសុទ្ធមួយ នឹងត្រូវបានសាងសង់ឡើង ហើយពន្យល់អំពីគោលបំណងនៃបព្វជិតភាព

បើអាចធ្វើទៅបាន សូមយកច្បាប់ចម្លងខ្សែស្រឡាយនៃសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាពរបស់នរណាម្នាក់មកក្នុងថ្នាក់ (ជារបស់អ្នក ឬរបស់សមាជិកគ្រួសារម្នាក់) ។ (អ្នកអាចថតចម្លងខ្សែស្រឡាយនៃសិទ្ធិអំណាចនៅលើក្ដារខៀន) ។ សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ថា ខ្សែស្រឡាយនៃសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាព បង្ហាញពីសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាពដែលត្រូវបានប្រគល់ ពីសំណាក់អ្នកកាន់បព្វជិតភាពម្នាក់ទៅដល់ម្នាក់ទៀត ចាប់តាំងពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ទៅឲ្យអ្នកកាន់បព្វជិតភាពនាសព្វថ្ងៃនេះ ។

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤ មាននូវវិវរណៈមួយ អំពីបព្វជិតភាព និងរបៀបដែលវាប្រទានពរដល់កូនចៅរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ ។ ផ្នែកទីមួយនៃវិវរណៈ បើកសម្ដែងអំពីខ្សែស្រឡាយបព្វជិតភាពរបស់ ម៉ូសេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យមើលត្រួសៗនូវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៦–១៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលរបៀបដែលម៉ូសេ អាចគូសដានសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាពរបស់លោកទៅដល់ព្រះ ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថាវាសំខាន់ ដែលសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាពត្រូវប្រទានឲ្យតាមខ្សែត្រង់ត្រឡប់ទៅរកព្រះវិញដូច្នេះ ? (សូមមើល ហេព្រើរ ៥:៤) ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:១៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវឃ្លាដែលពិពណ៌នាអំពីលក្ខណៈដ៏អស់កល្បនៃបព្វជិតភាព (« ដោយគ្មានថ្ងៃចាប់ផ្ដើម ឬឆ្នាំបញ្ចប់ឡើយ ») ។ អ្នកអាចនឹងចង់ថ្លែងទីបន្ទាល់ថា បព្វជិតភាព គឺជាអំណាច និងសិទ្ធិអំណាចដ៏អស់កល្បជានិច្ចនៃព្រះ ហើយចែកចាយនូវការដឹងគុណរបស់អ្នកចំពោះព្រះ ដែលបានប្រទានអំណាចនេះ មកលើមនុស្សលោកសម្រាប់ជាប្រយោជន៍នៃកូនចៅរបស់ទ្រង់ ។

សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:១៩–២២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវពរជ័យទាំងឡាយដែលយើងអាចទទួលបាន តាមរយៈបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក ។

- ស្របតាម ខ ១៩–២២ តើពរជ័យអ្វីខ្លះ ដែលយើងអាចទទួលបានតាមរយៈបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក ? (សិស្សអាចចែកចាយនូវចម្លើយមួយចំនួន ។ សូមប្រាកដថា ពួកគេប្រាប់ពីគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **នៅក្នុងពិធីបរិសុទ្ធនៃបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក អំណាចនៃភាពជាព្រះត្រូវបានសម្ដែងឡើង ។** សូមសរសេរគោលលទ្ធិនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។
- តើពិធីបរិសុទ្ធនៃការសង្គ្រោះមួយណា ដែលត្រូវធ្វើឡើង ដោយសិទ្ធិអំណាចនៃបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក ? (ពិធីបញ្ជាក់ការប្រគល់នៃបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក អំណោយទានពិសិដ្ឋក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និងការផ្សារភ្ជាប់នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុ

> ***សូមជួយសិស្សឲ្យយល់អំពីគោលលទ្ធិមូលដ្ឋាន***
>
> សិស្សនឹងរៀននូវគោលលទ្ធិមូលដ្ឋាន នៅពេលពួកគេសិក្សា និងពិភាក្សាអំពីបទគម្ពីរជារៀងរាល់ថ្ងៃ និងនៅពេលពួកគេចាំបទគម្ពីរគន្លឹះ ។ អ្នកពុំគួរបង្វែរចេញពីការសិក្សាបទគម្ពីរតាមលំដាប់លំដោយ ទៅផ្ដោតលើគោលលទ្ធិមូលដ្ឋាននោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកគួរយកចិត្តទុកដាក់ទៅលើគោលលទ្ធិទាំងឡាយ នៅពេលវាមាននៅក្នុងវគ្គសិក្សា ។ ឧទាហរណ៍ នៅក្នុងមេរៀននេះ អ្នកអាចគូសបញ្ជាក់អំពីគោលលទ្ធិនៃបព្វជិតភាព ដែលត្រូវបានបង្រៀននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤។

ទ្ធ ។ សូមសរសេរពិធីបរិសុទ្ធទាំងនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។ តើអ្នកបានឃើញអំណាចនៃភាពជាព្រះសម្ដែងឲ្យឃើញនៅក្នុងពិធីបរិសុទ្ធទាំងនេះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

- ស្របតាម ខ ២២ ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់ ដែលយើងទទួលពិធីបរិសុទ្ធនៃបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក ? (« អំណាចនៃភាពជាព្រះ » ដែលសម្ដែងឡើងនៅក្នុងពិធីបរិសុទ្ធទាំងនេះ នឹងអនុញ្ញាតឲ្យយើងមើលឃើញព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះ ហើយរស់) ។

សូមសរសេរសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ដើម្បីក្លាយដូចជាព្រះ ហើយរស់នៅក្នុងវត្តមានរបស់ទ្រង់ នោះយើងត្រូវទទួលពិធីបរិសុទ្ធនៃបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក ។**

សំដៅទៅលើបញ្ជីនៃពិធីបរិសុទ្ធនៃបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែកនៅលើក្ដារខៀន ។

- តើពិធីបរិសុទ្ធទាំងនេះណាមួយ ដែលអាចត្រូវបានទទួលតែនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ?

បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប សូមអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ រ័សុល អិម ណិលសុន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ថា ៖

« ព្រះវិហារបរិសុទ្ធជាគោលបំណងនៃរាល់សកម្មភាព រាល់មេរៀន រាល់ជំហានដែលរីកចម្រើននៅក្នុងសាសនាចក្រ ។. . . ពិធីបរិសុទ្ធទាំងឡាយក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ គឺសំខាន់ខ្លាំងណាស់ ។ យើងពុំអាចត្រឡប់ទៅកេសិរីល្អនៃព្រះដោយគ្មានវាបានឡើយ » (Prepare for the Blessings of the Temple, » *Ensign* ខែ តុលា ឆ្នាំ ២០១០ ទំព័រ ៤១) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:២៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់នូវអ្វីដែលម៉ូសេបានធ្វើដើម្បីរៀបចំរាស្ត្ររបស់លោកឲ្យមើលឃើញព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះ ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា ពាក្យ *ញែកចេញ* មានន័យថា ស្អាតស្អំ ហើយធ្វើឲ្យបរិសុទ្ធ ។ យើងអាចត្រូវបានញែកចេញតាមរយៈដង្វាយធួននៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:២៤–៣០ ដោយការពន្យល់ថា ដោយសារកូនចៅនៃអ៊ីស្រាអែលមានចិត្តរឹងរូសពេក នោះពួកគេបានបាត់បង់ឱកាសដើម្បីទទួលបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក និងពិធីបរិសុទ្ធទាំងឡាយដែលជាប់ទាក់ទងនឹងវានៅក្នុងជីវិតនេះ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះអម្ចាស់បានបន្តជួយពួកគេឲ្យរីកចម្រើន ។ ទ្រង់បានអនុញ្ញាតឲ្យមានបព្វជិតភាពទាបជាង ឬបព្វជិតភាពអើរ៉ុន ដើម្បីបន្តមានជាមួយពួកគេ (សូមមើល គ. និង ស. ៨៤:២៦–២៧) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៣១–៤៤

ព្រះអម្ចាស់បង្រៀនអំពីសម្បថ និង សេចក្ដីសញ្ញានៃបព្វជិតភាព

សូមសួរដល់សិស្សម្នាក់ដែលកាន់បព្វជិតភាពឲ្យឆ្លើយតបចំពោះសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកត្រូវបានប្រទានពរ ដោយសារអ្នកកាន់បព្វជិតភាពយ៉ាងដូចម្ដេច ? តើអ្នកត្រូវបានប្រទានពរ ដោយសារអ្នកដទៃកាន់បព្វជិតភាពយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៣១–៣២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលឃ្លាដែលដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រើដើម្បីសំដៅទៅលើអ្នកទាំងឡាយដែលកាន់បព្វជិតភាព ។

- តើព្រះអម្ចាស់សំដៅទៅលើអ្នកទាំងឡាយដែលកាន់បព្វជិតភាពយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សូមជួយសិស្សយល់ថា ឃ្លា « កូនប្រុសរបស់លោកម៉ូសេ » សំដៅទៅលើអ្នកទាំងឡាយដែលកាន់បព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក ហើយថា ឃ្លា « កូនប្រុសរបស់អើរ៉ុន » សំដៅទៅលើអ្នកទាំងឡាយដែលកាន់បព្វជិតភាពអើរ៉ុន) ។

សូមសរសេរឃ្លាដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖*សម្បថ និងសេចក្ដីសញ្ញា នៃបព្វជិតភាព* ។

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៣៣–៤៤ ត្រូវបានស្គាល់ថាជា សេចក្ដីសម្បថ និងសេចក្ដីសញ្ញានៃបព្វជិតភាព ។ ខគម្ពីរទាំងនេះ ចែងថា (១) ជាសេចក្ដីសញ្ញាដែលមនុស្សម្នាក់ធ្វើ នៅពេលគាត់ទទួលបានបព្វជិតភាព ហើយ (២) ការសន្យាដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើជាមួយពួកអ្នកកាន់បព្វជិតភាពស្មោះត្រង់ ។

សូមសរសេរសេចក្តីថ្លែងការណ៍ពុំពេញលេញដូចខាងក្រោម នៅលើក្តារខៀន៖ *បើអ្នកទាំងឡាយដែលទទួលបព្វជិតភាព*
នឹង ____ *នោះព្រះ*
នឹង ____.

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៨៤:៣៣–៤៤ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ ឬជាគូៗ ។ សូមពួកគេឲ្យបំពេញសេចក្តីថ្លែងការណ៍នៅលើក្តារខៀនដោយផ្អែកទៅលើខគម្ពីរទាំងនោះ ។

- តើអ្នកបំពេញសេចក្តីថ្លែងការណ៍យ៉ាងដូចម្តេច ? (សិស្សគួរតែស្គាល់គោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖**បើអ្នកទាំងឡាយណាដែលទទួលបព្វជិតភាព នឹងតម្កើងការហៅរបស់ពួកគេ ធ្វើតាមព្រះអម្ចាស់ និងពួកអ្នកបម្រើទ្រង់ ហើយស្តាប់ព្រះបន្ទូលនៃជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច នោះព្រះនឹងញែកពួកគេចេញ ហើយប្រទានដល់ពួកគេនូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលទ្រង់មាន**)។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្តីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមឲ្យឮៗដោយប្រធាន ហ្គរដុន ប៊ី ហ៊ិងគ្លី ៖

« យើងតម្កើងបព្វជិតភាពយើង ហើយពង្រីកការហៅរបស់យើង នៅពេលយើងបម្រើដោយមានចិត្តឧស្សាហ៍ព្យាយាម និង សេចក្តីសោមនស្សក្នុងការទទួលខុសត្រូវដែលយើងត្រូវបានហៅដោយសិទ្ធអំណាចត្រឹមត្រូវ ។. . . យើងតម្កើងការហៅយើង យើងពង្រីកសក្តានុពលនៃបព្វជិតភាពយើងនៅពេលយើងឈោងទៅជួយអ្នកដែលមានទុក្ខព្រួយ ហើយចម្រើនកម្លាំងដល់អ្នកដែលជំពប់ជើងដួល ។. . . យើងតម្កើងការហៅរបស់យើង នៅពេលយើងដើរដោយទៀងត្រង់ និងសេចក្តីសុចរិត » (Magnify Your Calling, » *Ensign* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៨៩ ទំព័រ ៤៨–៤៩) ។

សូមពន្យល់ថា នៅពេលយើងទទួលការហៅនៅក្នុងសាសនាចក្រ នោះយើងមានឱកាសដើម្បីរៀបចំខ្លួនយើង និងអ្នកដទៃឲ្យទទួលពិធីបរិសុទ្ធនៃការសង្គ្រោះនៃបព្វជិតភាព ។ សូមសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយប្រធាន ថូម៉ាស អេស ម៉នសុន ៖

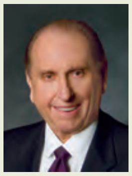

« ហើយតើមនុស្សម្នាក់តម្កើងការហៅមួយដោយរបៀបណា ? វាសាមញ្ញណាស់ គឺតាមរយៈការបំពេញការបម្រើដែលទាក់ទងទៅនឹងការហៅនោះ ។. . . ខ្ញុំសង្ឃឹមដោយអស់ពីដួងចិត្ត និងព្រលឹងរបស់ខ្ញុំថាយុវជនគ្រប់រូបដែលទទួលបព្វជិតភាព នឹងផ្តល់តម្លៃឲ្យបព្វជិតភាពនោះ ហើយស្មោះត្រង់ចំពោះទំនុកចិត្តដែលត្រូវបានទទួលនៅពេលវាត្រូវបានប្រគល់ឲ្យ » (Priesthood Power » *Ensign* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩៩ ទំព័រ ៤៩, ៥១) ។

- តើមានវិធីមួយចំនួនណាខ្លះ ដែលអ្នកកាន់បព្វជិតភាពអើរ៉ុនតម្កើងការហៅរបស់ពួកគេក្នុងបព្វជិតភាព ?

- តើនៅពេលណាដែលអ្នកត្រូវបានប្រទានពរ ដោយសារតែនរណាម្នាក់បានតម្កើងការហៅបម្រើរបស់ពួកគេនោះ ?

សូមជួយសិស្សឲ្យមើលឃើញថា ពរជ័យនៃសេចក្តីសម្បថ និងសេចក្តីសញ្ញាបព្វជិតភាព គឺពុំគ្រាន់តែសម្រាប់អ្នកកាន់បព្វជិតភាពនោះទេ ។ ពរជ័យដ៏ធំបំផុតរបស់ព្រះ កើតមានដល់បុរស និងស្ត្រី ដែលត្រូវបានផ្សាភ្ជាប់នឹងគ្នាទៅវិញទៅមកក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ សូមអានសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយ អែលឌើរ រ័សុល អិម ណិលសុន ៖

« នៅថ្ងៃណាមួយ ស៊ីស្ទើរ ណិលសុន និងខ្ញុំ នឹងរស់នៅជុំគ្នាក្នុងវត្តមាននៃគ្រួសាររបស់យើង និងព្រះអម្ចាស់ជារៀងរហូត ។ យើងនឹងស្មោះត្រង់ចំពោះសេចក្តីសញ្ញាទាំងឡាយដែលយើងបានធ្វើនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ហើយស្មោះត្រង់ចំពោះសម្បថ និងសេចក្តីសញ្ញានៃបព្វជិតភាព ដែលបានអះអាងដល់យើង នៅក្នុងព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ថា ‹ គ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះវរបិតាយើងមាននោះនឹងត្រូវបានប្រទានដល់ [អ្នក] នោះដែរ › (គ. និង ស. ៨៤:៣៨) ។

« ស្ត្រីស្មោះត្រង់ចែករំលែកពរជ័យនៃបព្វជិតភាព ។ សូមគិតអំពីពាក្យទាំងនេះថា ‹ គ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះវរបិតាយើងមាន › ។. . . វាមានន័យថា គ្មានរង្វាន់ខាងលោកិយ៍ណា – គ្មានជោគជ័យណា– អាចសងថ្លៃចំពោះពរជ័យទាំងឡាយ ដែលព្រះនឹងចាក់ស្រោចមកលើអ្នកទាំងឡាយដែលស្រឡាញ់ទ្រង់ រក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ឡើយ (សូមមើល ម៉ូរ៉ូណៃ ៤:៣ ហើយកាន់ខ្ជាប់ដល់ចុងបំផុតនោះទេ » (សូមមើលគ. និង ស. ១៤:៧ Identity, Priority, and Blessings,» *Ensign* ខែ សីហា ឆ្នាំ ២០០១ ទំព័រ ១០) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់នូវការសន្យាជាក់លាក់ដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើ ជាចំណែកនៃសេចក្ដីសម្បថ និងសេចក្ដីសញ្ញា នៃបព្វជិតភាព សូមសរសេរនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ពុំពេញលេញដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖*ដែលព្រះអម្ចាស់សន្យាចំពោះ. . .*

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឡើងវិញនូវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៣៣–៣៤ ,៣៨,៤២ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ។ សូមពួកគេឲ្យប្រាប់ពីពរជ័យទាំងឡាយដែលព្រះអម្ចាស់សន្យា ដែលជាចំណែកនៃសេចក្ដីសម្បថ និងសេចក្ដីសញ្ញា នៃបព្វជិតភាព ។ អ្នកគួរតែសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេ នៅលើក្ដារខៀន ។ ពួកគេអាចប្រាប់ថា ព្រះអម្ចាស់នឹង ៖ (១) ញែកយើងជាបរិសុទ្ធដោយព្រះវិញ្ញាណ (សូមមើល ខ ៣៣) (២) កសាងរូបកាយរបស់យើងជាថ្មី (សូមមើល ខ ៣៣) (៣) រាប់យើងនៅក្នុងចំណោមពូជរបស់អ័ប្រាហាំ –ជាពាក្យម្យ៉ាងទៀតថា ប្រទានដល់យើងនូវពរជ័យដែលបានសន្យាដល់អ័ប្រាហាំ និងពូជរបស់លោក (សូមមើល ខ ៣៤) (៤) ធ្វើឲ្យយើងក្លាយជាពួកជម្រើស ឬពួកដែលត្រូវបានជ្រើសរើសរបស់ទ្រង់ (សូមមើល ខ ៣៤) (៥) ប្រទានដល់យើងនូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះបិតាមាន (សូមមើល ខ ៣៨) ហើយ (៦) ប្រទានពួកទេវតារបស់ទ្រង់ឲ្យមើលថែយើង (សូមមើល ខ ៤២) ។ (នៅពេលសិស្សប្រាប់ពីការសន្យានៅក្នុង ខ ៣៨ អ្នកអាចនឹងចង់លើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យគិតអំពីលក្ខណៈ និងសិរីល្អរបស់ព្រះ ពុំមែនការមានបានទ្រព្យសម្បត្តិ និងសម្ភារនោះទេ ។ ឧទាហរណ៍ យើងអាចទទួលសេចក្ដីពិតរបស់ទ្រង់ សេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ ក្ដីអំណររបស់ទ្រង់ និងភាពសុខសាន្តរបស់ទ្រង់ ។ យើងអាចត្រូវបានប្រទានពរដោយភាពពេញលេញនៃព្រះចេស្ដាទ្រង់) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយថា ហេតុអ្វីបានជាបព្វជិតភាពមានន័យចំពោះពួកគេ ។ សូមពិចារណាចែកចាយពីទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីពរជ័យនៃបព្វជិតភាព ។

មេរៀនទី ៨៧

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៤៣–៦១

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ២២ និង ២៣ ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៣២ យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលវិវរណៈ ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤ ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងសេចក្ដីពិតអំពីបព្វជិតភាព ដូចបានពិភាក្សានៅក្នុងមេរៀនមុនៗ ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានបង្រៀនផងដែរដល់ពួកបរិសុទ្ធអំពីសារៈសំខាន់នៃការស្ដាប់ឮព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ទ្រង់បានវាយផ្ចាលពួកគេដែលរាប់ថា ព្រះគម្ពីរមរមន និងបទបញ្ញត្តិដទៃទៀត និងវិវរណៈទាំងឡាយគ្មានប្រយោជន៍ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៤៣–៥៣

ព្រះអម្ចាស់បង្រៀនអំពីសារៈសំខាន់នៃការស្ដាប់ឮព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ

សូមរំឭកដល់សិស្សអំពីគោលដៅដែលពួកគេបានដាក់ នៅដើមឆ្នាំដើម្បីសិក្សាព្រះគម្ពីរប្រចាំថ្ងៃ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិចារណាអំពីរបៀបដែលពួកគេកំពុងធ្វើបានយ៉ាងល្អប៉ុណ្ណាជាមួយនឹងគោលដៅនេះ ។ បន្ទាប់ពីសិស្សបានពិចារណារឿងនេះរួចហើយ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើឧបសគ្គមួយចំនួនដែលអ្នកប្រឈមមុខក្នុងការព្យាយាមដើម្បីសិក្សាព្រះគម្ពីររាល់ថ្ងៃមានអ្វីខ្លះ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប សូមទទួលស្គាល់ថា វាអាចនឹងពិបាកដើម្បីរក្សាទម្លាប់នៃការសិក្សាព្រះគម្ពីរប្រចាំថ្ងៃ) ។
- ហេតុអ្វីក៏អ្នកជ្រើសរើសដើម្បីសិក្សាគម្ពីរ ទោះជាជួនកាលវាអាចនឹងពិបាកដើម្បីធ្វើក៏ដោយនោះ ?

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងមេរៀនថ្ងៃនេះ សិស្សនឹងរៀនអំពីសេចក្ដីពិតមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤ ដែលអាចបំផុសគំនិតពួកគេឲ្យបន្តការខិតខំក្នុងការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៤៣–៤៤ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយប្រាប់នូវពាក្យ និងឃ្លាដែលបង្រៀនអំពីសារៈសំខាន់នៃការសិក្សា និងការអនុវត្តព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ ។

- តើពាក្យ និងឃ្លាអ្វីខ្លះ ដែលអ្នករកឃើញ ដែលបង្រៀនអំពីសារៈសំខាន់នៃការសិក្សា និងការអនុវត្តនូវព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ ? (សិស្សអាចនឹងប្រាប់នូវពាក្យ និងឃ្លាដូចជា « បទបញ្ញត្តិ » « ប្រុងស្ដាប់តាម » និង « រស់ដោយសារគ្រប់ទាំងព្រះបន្ទូល») ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៤៥–៤៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម និងរកមើលនូវពាក្យ និងឃ្លាទាំងឡាយនៅក្នុងវគ្គគម្ពីរនេះ ដែលមានន័យដូចគ្នានឹង « ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ » ។

- តើពាក្យ និង ឃ្លាអ្វីខ្លះ ដែលអ្នកបានរកឃើញ ? (ចម្លើយគួរមានដូចជា « សេចក្ដីពិត » « ពន្លឺ » « ព្រះវិញ្ញាណ » « ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះយេស៊ូវ គ្រីស្ទ » និង « សំឡេងនៃព្រះវិញ្ញាណ ») ។

សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ពុំពេញលេញដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *បើយើងប្រុងស្ដាប់តាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះ នោះ. . .*

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៤៥–៤៦ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ។

> ***សូមលើកទឹកចិត្តឲ្យមានការសិក្សាព្រះគម្ពីរប្រចាំថ្ងៃ***
>
> គ្មានរឿងតូចតាចណា ដែលមានឥទ្ធិពលយូរអង្វែងឲ្យធ្វើការល្អ ជាងការជួយសិស្សឲ្យអភិវឌ្ឍនូវទម្លាប់នៃការសិក្សាព្រះគម្ពីរផ្ទាល់ខ្លួនប្រចាំថ្ងៃនោះទេ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យញែកពេលវេលារាល់ថ្ងៃ សម្រាប់ការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ។ សូមផ្ដល់ដល់សិស្សនូវឱកាសជាទៀងទាត់នៅក្នុងថ្នាក់ ដើម្បីចែកចាយនូវអ្វីដែលពួកគេកំពុងរៀន និង មានអារម្មណ៍ ពេលពួកគេសិក្សាព្រះគម្ពីរផ្ទាល់ខ្លួនផងដែរ ។ នៅពេលលើកទឹកចិត្តដល់ការសិក្សាព្រះគម្ពីរជាប្រចាំ គួរតែប្រយ័ត្នក្នុងការធ្វើឲ្យមានខ្មាសអៀន ឬ មិនលើកទឹកចិត្តដល់សិស្ស មួយចំនួន ដែលអាចស្មុគស្មាញក្នុងការសិក្សាព្រះគម្ពីរផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេ ។

- ផ្អែកលើអ្វីដែលអ្នកបានរកឃើញនៅក្នុង ខ ៤៥–៤៦ តើអ្នកនឹងបញ្ចប់សេចក្ដីថ្លែងការណ៍នៅលើក្ដារខៀនយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សិស្សអាចនឹងផ្ដល់ចម្លើយផ្សេង ។ សូមបំពេញគោលការណ៍នៅលើក្ដារខៀន ដូច្នេះវានាំទៅរកគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងប្រុងស្ដាប់តាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះ នោះយើងនឹងត្រូវបានបំភ្លឺគំនិតតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ)**

សូមបង្វែចំណាប់អារម្មណ៍របស់សិស្សទៅយកចិត្តទុកដាក់លើឃ្លា « ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ » នៅក្នុង ខ ៤៥។ សូមពន្យល់ថា ឃ្លាផ្សេងទៀតដែលមានន័យដូចគ្នាគឺ « ពន្លឺនៃព្រះគ្រីស្ទ » ។ ពន្លឺនៃព្រះគ្រីស្ទ គឺជា « អានុភាពមួយនៃសេចក្ដីល្អដែលមាននៅក្នុងមនុស្សទូទៅ ។. . . | ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ | ពន្លឺនៃព្រះគ្រីស្ទ ពុំគួរត្រូវបានច្រឡំនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះទេ ។ វាពុំមែនជាតួអង្គមួយ ដូចជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះទេ » (*ពិតចំពោះសេចក្ដីជំនឿ* | ឆ្នាំ ២០០៤ | ទំព័រ ៩៦) ។ ពន្លឺនៃព្រះគ្រីស្ទ គឺមាននៅក្នុងបុគ្គលម្នាក់ៗ ហើយផ្ដល់នូវ « ចំណេះដឹងនៃភាពត្រឹមត្រូវ និងភាពខុសឆ្គង | ឬ | ជាញាណខាងសីលធម៌ ឬមនសិការ » ។ វា « អាចនាំយើងឲ្យគ្រប់គ្រងសកម្មភាពរបស់យើង– លុះត្រាតែយើងជំនះវា ឬសម្លាប់វា » (ប៊ិយដ៍ យេ ផាកកឺ The Light of Christ,» *Ensign* ខែ មេសា ឆ្នាំ ២០០៥ ទំព័រ ៩) ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៤៧–៤៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់ថាយើងនឹងមានពរជ័យយ៉ាងណា បើយើងប្រុងស្ដាប់តាមព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

- ស្របតាម ខ ៤៧ តើយើងនឹងត្រូវបានប្រទានពរយ៉ាងដូចម្ដេច បើយើងប្រុងស្ដាប់តាមព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះយេស៊ូវ គ្រីស្ទ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្ដែពួកគេគួរតែស្គាល់គោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងប្រុងស្ដាប់តាមព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះយើងនឹងមករកព្រះបិតា ។** សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។
- ស្របតាម ខ ៤៨ តើអ្វីខ្លះដែលព្រះវរបិតានឹងធ្វើ នៅពេលយើងមករកទ្រង់ ? (ទ្រង់នឹងបង្រៀនយើង) ។
- នៅក្នុង ខ ៤៨ យើងអានថា ព្រះបិតា នឹងបង្រៀនយើងពុំគ្រាន់តែសម្រាប់ជាប្រយោជន៍របស់យើងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្ដែក៏សម្រាប់ប្រយោជន៍នៃពិភពលោកទាំងមូលផងដែរ ។ តើការណ៍នេះមានអត្ថន័យយ៉ាងណាចំពោះអ្នក ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ដើម្បីមានពន្លឺនៃព្រះគ្រីស្ទ នោះបុគ្គលម្នាក់ៗអាចទទួលភាពជាដៃគូនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បន្ទាប់ពីពួកគេចូលក្នុងសេចក្ដីសញ្ញានៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ តាមរយៈអំណោយទាននេះ ពួកគេអាចទទួលពន្លឺបន្ថែម ហើយត្រូវបានដឹកនាំត្រឡប់ទៅវត្តមាននៃព្រះបិតា ដើម្បីទទួលជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបិទភ្លើងនៅក្នុងបន្ទប់ រួចហើយត្រឡប់ទៅកន្លែងរបស់ពួកគេវិញ ។ (សូមប្រាកដថា មានពន្លឺគ្រប់គ្រាន់ល្មមនៅក្នុងបន្ទប់ដើម្បីសិស្សអាចដើរដោយសុវត្ថិភាព) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីគ្រាដែលពួកគេត្រូវតែដើរនៅក្នុងស្ថានភាពងងឹតសូន្យសុង ។ សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ពិពណ៌នាថាបទពិសោធន៍នេះ វាយ៉ាងណាខ្លះចំពោះពួកគេ ។ បន្ទាប់មកសូមបើកភ្លើងមកវិញ ។

សូមពន្យល់ថា ជាញឹកញាប់ក្នុងខគម្ពីរ ពាក្យភាពងងឹត សំដៅទៅលើការពិពណ៌នានៃនិមិត្តរូបអំពីស្ថានភាពខាងវិញ្ញាណ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៤៩–៥៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយពិពណ៌នាប្រាប់ថានរណាដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថានៅក្នុងភាពងងឹតខាងវិញ្ញាណ ហើយហេតុអ្វីបានជាពួកគេស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពនោះ ។

- តើនរណាស្ថិតនៅក្នុងភាពងងឹត ? ហេតុអ្វីក៏ពួកគេស្ថិតនៅក្នុងភាពងងឹត ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា នៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ អ្នកទាំងឡាយដែលត្រូវបានពិពណ៌នាថាស្ថិតនៅក្នុងពិភពងងឹត ក៏ត្រូវបានពិពណ៌នាផងដែរថាជាអ្នកដែលស្ថិតនៅក្រោមសេវកភាពនៃអំពើបាប ។ នេះមានន័យថា ពួកគេត្រូវជាប់អន្ទាក់នៅក្នុងផលនៃអំពើបាបរបស់ពួកគេ ដោយសារពួកគេពុំបានប្រែចិត្ត ។

- តើការរស់នៅក្នុងសេវកភាពនៃអំពើបាប ដូចគ្នាទៅនឹងការនៅក្នុងភាពងងឹតយ៉ាងដូចម្ដេចដែរ ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៥៤–៦១

ព្រះអម្ចាស់បានវាយផ្ចាលដល់ពួកបរិសុទ្ធដែលរាប់ថាព្រះគម្ពីរមរមនឥតប្រយោជន៍

សូមពន្យល់ថា ដើម្បីថ្លែងថា ពិភពលោកស្ថិតនៅក្នុងភាពងងឹត នោះព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា គំនិតរបស់សមាជិកនៃសាសនាចក្រត្រូវបានងងឹត ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៥៤–៥៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវមូលហេតុពីរយ៉ាង ថាហេតុអ្វីគំនិតរបស់សមាជិកនៃសាសនាចក្រត្រូវបានប្រែជាងងឹតដូច្នេះ ។

- ស្របតាម ខ ៥៤ ហេតុអ្វីក៏គំនិតរបស់សមាជិកនៃសាសនាចក្រត្រូវបានងងឹត ?
- តើការចាត់ទុកអ្វីមួយជារបស់ឥតប្រយោជន៍មានន័យយ៉ាងណា ? (មិនអើពើនឹងអ្វីមួយ ឬចាត់ទុកថាវាមិនគួរឲ្យគោរព ឬដោយមិនយកចិត្តទុកដាក់) ។ តើការមិនជឿ ឬការចាត់ទុករឿងពិសិដ្ឋមួយជាការឥតប្រយោជន៍ អាចបណ្ដាលឲ្យគំនិតរបស់មនុស្សម្នាក់ត្រូវប្រែជាងងឹតយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៥៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលអ្វី ដែលពួកបរិសុទ្ធ ចាត់ទុកថាឥតប្រយោជន៍ ។

- តើពួកបរិសុទ្ធចាត់ទុកអ្វីខ្លះដែលគ្មានប្រយោជន៍ ? (ព្រះគម្ពីរមរមន និង « បទបញ្ញត្តិពីមុនៗ » របស់ព្រះអម្ចាស់ ឬវិវរណៈមុនៗ រួមទាំងវិវរណៈទាំងឡាយដែលមាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធ) ។
- ស្របតាមអ្វីដែលអ្នកបានរៀនមកពី ខ ៥៤–៥៨ តើយើងនឹងជួបផលវិបាកអ្វីខ្លះ បើយើងចាត់ទុកព្រះបន្ទូលនៃព្រះគ្មានប្រយោជន៍នោះ ? (សិស្សគួរបង្ហាញថា**បើយើងចាត់ទុកព្រះបន្ទូលនៃព្រះគ្មានប្រយោជន៍ នោះគំនិតយើងនឹងត្រូវងងឹត ហើយយើងនឹងនាំទៅរកការដាក់ទោស ។** អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន អែសរ៉ា ថាហ្វ បែនសិន ស្ដីអំពីព្រះគម្ពីរមរមន ៖

«តើលទ្ធផលដ៏អស់កល្បជានិច្ច ស្ថិតនៅលើការអនុវត្តរបស់អ្នកចំពោះព្រះគម្ពីរនេះដែរឬទេ ? ពិតមែនហើយ មិនថាចំពោះពរជ័យរបស់យើង ឬ ការដាក់ទោសរបស់យើងនោះទេ ។

« ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយគ្រប់រូប គួរតែសិក្សាព្រះគម្ពីរនេះពេញមួយជីវិតខ្លួន ។ បើមិនដូច្នោះទេ គេកំពុងតែដាក់ព្រលឹងខ្លួនក្នុងគ្រោះថ្នាក់ និង ការធ្វេសប្រហែសដែលអាចផ្ដល់ភាពរួមគ្នាខាងវិញ្ញាណ និងបញ្ញាពេញមួយជីវិតរបស់ខ្លួនទាំងមូល ។ មានភាពខុសគ្នារវាងអ្នកប្រែចិត្តជឿដែលសាងសង់លើថ្មនៃព្រះគ្រីស្ទ តាមរយៈព្រះគម្ពីរមរមន ហើយកាន់ខ្ជាប់ដំបងដែកនោះ និង អ្នកដែលមិនបានធ្វើដូចនោះ » (« The Book of Mormon Is the Word of God » *Ensign,* ខែ មករា ឆ្នាំ ១៩៨៨ ទំព័រ ៥) ។

« សូមយើងកុំនៅក្រោមការដាក់ទោស ដោយនូវការវាយ និង សេចក្ដីជំនុំជម្រះរបស់វា ព្រោះតែការរាប់អំណោយទានដ៏មហិមា និង ដ៏អស្ចារ្យ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់យើងនេះ ទុកជាគ្មានផលប្រយោជន៍នោះឡើយ ។ តែសូមយើងទទួលបានជោគជ័យលើសេចក្ដីសន្យាទាំងឡាយ ដែលជាប់ទាក់ទងនឹងការរក្សាទុកវានៅក្នុងដួងចិត្តរបស់យើងវិញ » (The Book of Mormon—Keystone of Our Religion, » *Ensign* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៨៦ ទំព័រ ៧) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីរបៀបដែលពួកគេប្រព្រឹត្តចំពោះព្រះគម្ពីរមរមន ហើយតើពួកគេអាចធ្វើឲ្យការសិក្សារបស់ពួកគេអំពីព្រះគម្ពីរមរមនជាការ ស្វែងយល់ពេញមួយជីវិតតាមរបៀបណា ។

សូមឲ្យសិស្សមើល គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៥៧ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលទៅពួកបរិសុទ្ធថាចាំបាច់ត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីប្រែចិត្តពីការចាត់ទុកព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់គ្មានប្រយោជន៍នោះ ? (សូមជួយសិស្សឲ្យមើលឃើញថា បន្ថែមពីលើការចងចាំព្រះគម្ពីរមរមន និង «បទបញ្ញត្តិមុនៗ» ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យ នោះពួកបរិសុទ្ធចាំបាច់ត្រូវធ្វើនូវអ្វីដែលបានសរសេរក្នុងគម្ពីរ) ។
- តើអ្នកនឹងសង្ខេបនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យឲ្យយើងធ្វើចំពោះព្រះគម្ពីរមរមនយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សិស្សអាចនឹងប្រាប់នូវគោលការណ៍ផ្សេងៗ ប៉ុន្តែសូមប្រាកដថាត្រូវគូសបញ្ជាក់ដូចខាងក្រោម ៖ **យើងត្រូវសិក្សាព្រះគម្ពីរមរមនដោយស្មោះត្រង់ ហើយរស់នៅស្របតាមការបង្រៀននោះ ។** សូមសរសេរសេចក្ដីពិតនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមចែកសិស្សជាគូៗ ។ សូមឲ្យគូៗនោះចែកចាយចម្លើយរបស់ពួកគេចំពោះសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើនរណាជាគំរូល្អចំពោះអ្នកអំពីការសិក្សាព្រះគម្ពីរមរមន និងការរស់នៅស្របតាមការបង្រៀននោះ ?

ដើម្បីបញ្ចប់ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៦០–៦១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលការណែនាំបន្ថែម ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់អ្នកទាំងឡាយណាដែលទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់តាមរយៈព្រះគម្ពីរមរមន ។ បន្ទាប់ពីបានអានខទាំងឡាយហើយ សូមចង្អុលបង្ហាញថា ស្របតាម ខ ៦១ អ្នកទាំងឡាយដែលទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរមរមន គឺត្រូវថ្លែងទីបន្ទាល់ទៅដល់អ្នកដទៃ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីរបៀបដែលពួកគេត្រូវបានប្រទានពរ ពេលពួកគេបានសិក្សាព្រះគម្ពីរមរមន ហើយព្យាយាមរស់នៅស្របតាមសេចក្ដីពិតដែលគម្ពីរបង្រៀន ។ (អ្នកអាចនឹងផ្ដល់ដល់សិស្សនូវគ្រាមួយ ដើម្បីគិតអំពីបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ មុននឹងសុំពួកគេឲ្យឆ្លើយតប) ។

សូមរំឭកដល់សិស្សអំពីគោលដៅរបស់ពួកគេដើម្បីសិក្សាព្រះគម្ពីរប្រចាំថ្ងៃ ។ សូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ហើយអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬក្នុងសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ៖

> *តើអ្នកបានរៀនអ្វីខ្លះនៅថ្ងៃនេះ ដែលបានបំផុសគំនិតអ្នកឲ្យបន្តសិក្សាព្រះគម្ពីរមរមន ?*
>
> *តើអ្នកនឹងធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីសិក្សាព្រះគម្ពីរមរមនឲ្យកាន់តែឧស្សាព្យាយាម ហើយរស់នៅតាមសេចក្ដីពិតដែលអ្នកបានរៀនមកពីព្រះគម្ពីរនោះ ?*
>
> *តើអ្នកនឹងប្រើព្រះគម្ពីរមរមនដើម្បីចែកចាយដំណឹងល្អជាមួយអ្នកដទៃយ៉ាងដូចម្ដេច ?*

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថា សិស្សនឹងខិតទៅកាន់តែជិតព្រះវរបិតាសួគ៌ នៅពេលពួកគេរស់នៅតាមសេចក្ដីពិតដែលបានពិភាក្សានៅថ្ងៃនេះក្នុងថ្នាក់រៀន ។

មេរៀនទី ៨៨

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៦២–១២០

បុព្វកថា

នៅខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៣២ បន្ទាប់ពីការបើកសម្ដែងសេចក្ដីពិតអំពីបព្វជិតភាព និងសារៈសំខាន់នៃការប្រុងស្ដាប់តាមព្រះបន្ទូលទ្រង់ ព្រះអម្ចាស់បានគូសបញ្ជាក់អំពីការបញ្ជាឲ្យពួកសាវក និងពួកអ្នកកាន់បព្វជិតភាពដទៃទៀតឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អនៅទូទាំងពិភពលោក ។ វិវរណៈនេះបានសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើ ការផ្សាយដំណឹងល្អ និងផ្ដល់ការណែនាំស្រដៀងគ្នាទៅដល់អ្នកទាំងឡាយដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានប្រគល់ទៅឲ្យពួកសាវកបន្ទាប់ពីការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានពន្យល់ផងដែរអំពីរបៀបដែលកិច្ចការនេះត្រូវសម្រេច រួមទាំងរបៀបដែលអ្នកទាំងឡាយចូលរួមក្នុងកិច្ចការនេះ នឹងត្រូវបានគាំទ្រ និងបន្តនៅក្នុងកិច្ចខិតខំរបស់ពួកគេ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៦២–៧៦

ព្រះអម្ចាស់បានចេញការហៅមួយឲ្យពួកបរិសុទ្ធថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីគោលការណ៍ និងពិធីបរិសុទ្ធទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អ

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីនរណាម្នាក់ដែលពួកគេស្គាល់ ដែលថ្មីៗនេះ បានទទួលការហៅបម្រើបេសកកម្ម ឬបានចាកចេញទៅបេសកកម្ម ។ សូមឲ្យសិស្សប្រាប់ដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ពីទីកន្លែងដែលអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាទាំងឡាយត្រូវបានហៅឲ្យបម្រើ ។ សូមពិចារណាប្រើភូគោលផែនដី ឬផែនទី ដើម្បីជួយសិស្សមើលឃើញពីទីកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់បានហៅពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាទាំងនេះ ។

សូមពន្យល់ថា មនុស្សម្នាក់ៗចាំបាច់ត្រូវមានឱកាសដើម្បីរៀនដំណឹងល្អ ។ សូមប្រាប់ពីចំនួនប្រជាជននៅលើផែនដីបច្ចុប្បន្ននេះ (ប្រហែលជា ៧ កោដ) ហើយពន្យល់ថា វានឹងមិនអាចទៅរួចទេ ដែលគណៈប្រធានទីមួយ កូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ និងពួកចិតសិបនាក់ និងអស់អ្នកដែលកាន់តំណែងនានា ក្នុងការប្រកាសដំណឹងល្អដល់គ្រប់ជាតិសាសន៍ គ្រប់ទីកន្លែង និងបង្រៀនដល់មនុស្សគ្រប់គ្នាបាននោះទេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៦២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលទិសដៅដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់អ្នកទាំងឡាយដែលមានទំនួលខុសត្រូវក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អ ។

- ស្របតាម ខ ៦២ តើពួកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវផ្សាយដំណឹងល្អនៅកន្លែងណាខ្លះ ?
- បន្ថែមពីលើពួកអ្នកដឹកនាំបព្វជិតភាព តើនរណាផ្សេងទៀតដែលមានទំនួលខុសត្រូវដើម្បីចែកចាយដំណឹងល្អនៅទូទាំងពិភពលោក ? (សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ថា ទោះជាការបម្រើផ្សព្វផ្សាយសាសនាពេញម៉ោងភាគច្រើនត្រូវបានធ្វើឡើងដោយយុវជន យុវនារី និងពួករៀបការក្ដី ក៏ **ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយទាំងអស់ មានទំនួលខុសត្រូវដើម្បីពាំនាំដំណឹងល្អទៅកាន់ពិភពលោកទាំងមូលផងដែរ**)។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយប្រធាន ស្ពែនសើរ ដបុលយូ឴ឃីមបឹល ៖

« បទគម្ពីរជាច្រើនបានថ្លែងយ៉ាងច្បាស់ថា សមាជិកនៃសាសនាចក្រគ្រប់រូប មានទំនួលខុសត្រូវដើម្បីធ្វើកិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនា ។. . .

« ពួកព្យាការីក្នុងគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រានេះ ក៏បានបង្រៀនយ៉ាងច្បាស់អំពីបរិបទដែលថា ការងារផ្សព្វផ្សាយសាសនាគឺជាការទទួលខុសត្រូវរបស់សមាជិកទាំងអស់ដែរ ។ ប្រធាន ដេវីឌ អូ មិកឃេ បានបង្រៀនអំពីគោលការណ៍នេះ ដោយមានប្រសាសន៍អញ្ជើញថា ‹ សមាជិកគ្រប់រូបគឺជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ! › (សូមមើល *របាយការណ៍សន្និសីទ* ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៩៥៩ ទំព័រ ១២២) » « It Becometh Every Man, » *Ensign,* ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៩៧៧,ទំព័រ ៣) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៦៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់អំពីអ្វីដែលអ្នកទាំងឡាយជឿ ហើយត្រូវបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក អាចទទួលបាន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរៀបរាប់ អំពីចម្លើយរបស់ពួកគេ ។

- ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់សម្រាប់មនុស្សទទួលយកដំណឹងល្អ ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក និងទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ? (យើងត្រូវតែទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីចូលទៅក្នុងនគរនៃព្រះ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៦៥–៧៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយប្រាប់ពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាដល់អ្នកទាំងឡាយដែលជឿដល់ពួកអ្នកបម្រើទ្រង់ ហើយត្រូវបានជ្រមុជទឹក ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍អំពីការរកឃើញរបស់ពួកគេដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថាអំណោយទានទាំងនេះ នឹងសំខាន់សម្រាប់អ្នកទាំងឡាយដែលផ្សាយ និងអ្នកទាំងឡាយដែលជឿដំណឹងល្អយ៉ាងដូច្នេះ ?
- តើបទបញ្ញត្តិអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យនៅក្នុង ខ ៧៣ ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៧៤–៧៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់ពីអ្វីដែលបានកើតឡើងដល់បុគ្គលម្នាក់ៗដែលជ្រើសរើសមិនជឿដំណឹងល្អ ហើយមិនទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។

- តើមានអ្វីកើតឡើងដល់អ្នកទាំងឡាយដែលជ្រើសរើសមិនជឿ និងមិនព្រមទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ?
- ផ្អែកទៅលើអ្វីដែលអ្នកបានអានមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤ តើអ្នកនឹងសង្ខេបអំពីសារៈសំខាន់នៃការបង្រៀនអ្នកដទៃអំពីដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយ៉ាងដូចម្ដេច ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៧៧–១២០

ព្រះអម្ចាស់ប្រទានការណែនាំដល់អ្នកទាំងឡាយដែលត្រូវបានហៅឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់

- តើមានអ្វីខ្លះដែលបណ្ដាលឲ្យមនុស្សម្នាក់ស្ទាក់ស្ទើរពុំបម្រើព្រះអម្ចាស់ក្នុងនាមជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាម្នាក់ ? (ចម្លើយអាចរួមមាន ការភ័យខ្លាចក្នុងការចាកចេញពីផ្ទះ និងគ្រួសារ ការលះបង់ពេលវេលា និងឱកាស ឧបសគ្គខាងហិរញ្ញវត្ថុ ឧបសគ្គក្នុងការនិយាយទៅកាន់មនុស្សចម្លែកអំពីដំណឹងល្អ និង បារម្ភអំពីការរៀនភាសាថ្មី) ។

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៧៧–៨៨ កត់ត្រាអំពីការអះអាងរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាថា ទ្រង់នឹងមើលថែតម្រូវការរបស់ពួកគេ ។ ទ្រង់ក៏បានសន្យានឹងពួកគេផងដែរនូវពរជ័យផ្សេងទៀត បើពួកគេនឹងបំពេញទំនួលខុសត្រូវរបស់ពួកគេដើម្បីផ្សាយដំណឹងល្អ ។

សូមថតចម្លង តារាងដូចខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ហើយសុំឲ្យសិស្សចម្លងវាចូលទៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ៖

ការបម្រើបេសកកម្ម	
ទំនួលខុសត្រូវ	ពរជ័យទាំងឡាយ

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៨០, ៨៥, ៨៧–៨៨ ហើយរកមើលទំនួលខុសត្រូវ និងពរជ័យទាំងឡាយនៃការបម្រើជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ។ (អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរសេចក្ដីយោងបទគម្ពីរនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។ អ្នកអាចនឹងផ្ដល់យោបល់ឲ្យសិស្សអាន ជាគូៗ ដោយសិស្សម្នាក់រកមើលទំនួលខុសត្រូវ ហើយសិស្សម្នាក់ទៀតប្រាប់អំពីពរជ័យទាំងឡាយ ។ សូមសិស្សឲ្យសរសេរអំពីការរកឃើញរបស់ពួកគេនៅក្នុងកូឡោនត្រឹមត្រូវក្នុងតារាងរបស់ពួកគេ ។

ក្រោយពីទុកពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើអ្នករៀនបានអ្វីខ្លះ អំពីទំនួលខុសត្រូវនៃការបម្រើជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ? (អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា ពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា « ចេញទៅស្ដីបន្ទោសមនុស្សលោក » (គ. និង ស. ៨៤:៨៧) ដោយការបង្រៀនអ្នកដទៃអំពីគោលលទ្ធិនៃដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងដោយការអញ្ជើញពួកគេឲ្យប្រែចិត្ត ហើយរស់នៅតាមគោលលទ្ធិទាំងនោះដោយសុទ្ធចិត្ត) ។
- តើព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានពរដល់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច នៅពេលយើងចែកចាយដំណឹងល្អជាមួយអ្នកដទៃ ? (សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែចម្លើយរបស់ពួកគេគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖**ព្រះអម្ចាស់នឹងពង្រឹងយើង ហើយ**

> ***សូមធ្វើការជាដៃគូៗ***
>
> ការធ្វើការជាគូ អាចផ្ដល់ឱកាសឲ្យសិស្សដើម្បី « បង្រៀនគ្នាទៅវិញទៅមកអំពីគោលលទ្ធិនៃនគរ » (គ. និង ស. ៨៨:៧៧)។ បន្ថែមពីលើនោះ ការធ្វើការជាមួយសិស្សផ្សេងទៀត អាចបណ្ដុះទំនុកចិត្តនៅក្នុងខ្លួនរបស់សិស្សដែលមានការខ្មាស់អៀននោះ ដោយលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យមានការចូលរួមកាន់តែមានអត្ថន័យ។ សូមគិតឲ្យច្បាស់លាស់អំពី សិស្សដែលអ្នកចាត់ឲ្យធ្វើការជាមួយគ្នា ព្រោះសិស្សមួយចំនួនអាចនឹងត្រូវការជំនួយការ ឬជាការខិតខំដោយអ្នកទាំងឡាយដែលពួកគេចាប់ដៃគូជាមួយនោះ ។

គង់នៅជាមួយយើង នៅពេលយើងចែកចាយដំណឹងល្អជាមួយអ្នកដទៃ ។ អ្នកអាចសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

- តើការសន្យាដែលបានថ្លែងនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៨០, ៨៥, និង ៨៨ អាចមានឥទ្ធិពលដល់បំណងប្រាថ្នា និងលទ្ធភាពរបស់បុគ្គលម្នាក់ៗ ដើម្បីចែកចាយដំណឹងល្អយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានឲ្យឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន ហិនរី ប៊ី អាវរិង នៃគណៈប្រធានទីមួយ ៖

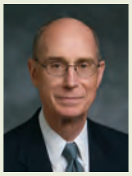

« យើងពុំចាំបាច់ព្រួយចិត្តថា យើងនៅឯកកោ និងគ្មានក្ដីស្រឡាញ់នៅក្នុងការបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់នោះទេ ពីព្រោះ យើងពុំមែនបែបនោះទេ ។ យើងអាចទទួលអារម្មណ៍ពីក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ។ ព្រះអង្គសង្គ្រោះបានសន្យាថាពួកទេវតានឹងនៅខាងឆ្វេងយើង និងខាងស្ដាំយើងដើម្បីលើកទ្រយើងឡើង ។ (សូមមើល គ. និង ស. ៨៤:៨៨) ។ ហើយទ្រង់តែងតែរក្សានូវព្រះបន្ទូលទ្រង់ » (Mountains to Climb » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១២ ទំព័រ ២៦) ។

ថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ព្រះអម្ចាស់នឹងពង្រឹងយើង ហើយគង់នៅជាមួយយើង នៅពេលយើងចែកចាយដំណឹងល្អជាមួយអ្នកដទៃ ។ អ្នកក៏អាចនឹងចង់ចែកចាយបទពិសោធន៍មួយចេញពីជីវិតផ្ទាល់របស់អ្នកដែលបង្ហាញពីគោលការណ៍នេះ ។

សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ពុំពេញលេញដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *ខ្ញុំនឹងបំពេញទំនួលខុសត្រូវរបស់ខ្ញុំដើម្បីចែកចាយដំណឹងល្អដោយ . . .*

សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យបំពេញសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។ ក្រោយពីមានពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយពីអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរ ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៨៩–៩៧ ដោយការពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាក់ថា អ្នកទាំងឡាយដែលទទួលអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនារបស់ទ្រង់ ក៏ទទួលយកទ្រង់ដែរ ហើយនឹងត្រូវបានប្រទានពរ ។ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកទាំងឡាយដែលបដិសេធពួកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ និងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ នឹងបាត់បង់ពរជ័យ ហើយនឹងត្រូវបណ្ដាសា ។

ចូរពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៩៨–១០២ មាននូវទំនុកចម្រៀងនៃក្ដីអំណរ និងការសរសើរ ទាក់ទងនឹងការប្រោសលោះនៃស៊ីយ៉ូន ។ ឃ្លា « ការប្រោសលោះនៃស៊ីយ៉ូន » សំដៅទៅលើស្ថានភាពដែលរាស្ត្រនៃសេចក្ដីសញ្ញារបស់ព្រះនៅថ្ងៃមួយនឹងរីករាយ ដោយសារពួកគេបានជ្រើសរើសមករកទ្រង់ ហើយទទួលរាល់ពិធីបរិសុទ្ធ និងពរជ័យនៃដំណឹងល្អ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៩៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមចង្អុលបង្ហាញថា ចម្រៀងនៃការប្រោសលោះនៃស៊ីយ៉ូន នឹងត្រូវបានច្រៀងបន្ទាប់ពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៅពេលមនុស្សទាំងអស់ដែលនៅលើផែនដីនឹងមកស្គាល់ទ្រង់ ។

សូមបង្ហាញរូបភាពនៃដៃគូអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាមួយគូ ។ (បើអ្នកបានបម្រើជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា អ្នកអាចនឹងចង់បង្ហាញដល់សិស្សនូវរូបភាពមួយអំពីខ្លួនអ្នកជាមួយនឹងដៃគូ ដែលជាប្រភពនៃកម្លាំងចំពោះអ្នក) ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា ព្រះអម្ចាស់ហៅអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាឲ្យបម្រើជាដៃគូដូច្នេះ ?
- តើការហៅមួយចំនួនទៀតនៅក្នុងសាសនាចក្រដែលយើងបម្រើជាមួយនឹងមនុស្សផ្សេងទៀតមានអ្វីខ្លះ ? (ចម្លើយអាចរួមមាន គណៈប្រធាន ដៃគូបង្រៀនតាមផ្ទះ និងដៃគូសួរសុខទុក្ខតាមផ្ទះ និងគណៈកម្មការនានា) ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:១០៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់នូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានណែនាំដល់សមាជិកសាសនាចក្រឲ្យធ្វើដើម្បីពង្រឹងដល់គ្នាទៅវិញទៅមក ។

- តើព្រះអម្ចាស់ប្រាប់ឲ្យសមាជិកសាសនាចក្រធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីពង្រឹងដល់គ្នាទៅវិញទៅមក? (សិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **អ្នកទាំងឡាយដែលរឹងមាំនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណ គឺត្រូវស្ពាន់ដល់អ្នកទាំងឡាយដែលទន់ខ្សោយ**)។
- តើអ្នកគិតថា « រឹងមាំនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណ » វាមានន័យយ៉ាងណា ? តើនៅពេលណាដែលអ្នកត្រូវបានលើកតម្កើងតាមរយៈការធ្វើការជាមួយនរណាម្នាក់ដែលរឹងមាំនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណ ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប អ្នកអាចនឹងចង់ចែកចាយបទពិសោធន៍មួយ ។ បើអ្នកមានរូបថតខ្លួនឯង និងដៃគូផ្សព្វផ្សាយសាសនា មកដាក់តាំង នោះអ្នកអាចពន្យល់អំពីរបៀបដែលដៃគូនេះបានជួយពង្រឹងដល់អ្នក) ។

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាអំពីស្ថានភាពខាងវិញ្ញាណបច្ចុប្បន្នរបស់ពួកគេ ។ សូមអញ្ជើញអ្នកទាំងឡាយដែលគិតថាខ្លួនឯងទន់ខ្សោយខាងវិញ្ញាណឲ្យគិតអំពីនរណាម្នាក់ ដែលពួកគេស្គាល់ ដែលរឹងមាំខាងវិញ្ញាណ ហើយស្វែងរកឱកាសដើម្បីរៀនមកពីបុគ្គលនេះ ។ សូមអញ្ជើញអ្នកទាំងឡាយដែលគិតថា ខ្លួនគេរឹងមាំខាងវិញ្ញាណឲ្យស្វែងរកវិធីដើម្បីលើកទឹកចិត្ត និងពង្រឹងដល់អ្នកដទៃ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:១០៩–១១០ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលអ្វីមួយទៀតដែលសមាជិកនៃសាសនាចក្រអាចធ្វើដើម្បីពង្រឹងដល់គ្នាទៅវិញទៅមក ។

- នៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ តើចំណែកផ្សេងៗនៃរូបកាយតំណាងឲ្យអ្វី ? (សមាជិកទាំងឡាយនៃសាសនាចក្រ) ។ តើនិមិត្តរូបនេះអាចបង្រៀនយើងអំពីការពង្រឹងដល់គ្នាទៅវិញទៅមកយ៉ាងណាខ្លះ ? (យើងចាំបាច់ត្រូវចងចាំអំពីតម្លៃ និងសារៈសំខាន់នៃសមាជិកម្នាក់ៗក្នុងសាសនាចក្រ) ។

សូមបញ្ជាក់ថា ព្រះអម្ចាស់ស្រឡាញ់យើងម្នាក់ៗ ហើយបានប្រទានដល់យើងម្នាក់ៗនូវទេពកោសល្យផ្សេងៗគ្នា ដែលយើងអាចប្រើដើម្បីបម្រើដល់អ្នកដទៃ ។

សូមពន្យល់ថា បន្ទាប់ពីការផ្ដល់ការណែនាំខ្លះៗដល់ ប៊ីស្សព នូវ៉ល ខេ វីតនី និង អ្នកកាន់បព្វជិតភាពដទៃទៀត (សូមមើល គ. និង ស. ៨៤:១១១–១១៧) ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើសេចក្ដីសន្យាមួយដល់ពួកអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ដែលបានចេញទៅដោយសេចក្ដីជំនឿ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:១១៨–១១៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វី ដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យា ។

- ស្របតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើព្រះអម្ចាស់បានសន្យាដល់ ពួកអ្នកបម្រើស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ថា មើលឃើញអ្វីខ្លះ ? តើអ្នកបានមើលឃើញព្រះអម្ចាស់ប្រើព្រះចេស្ដានៃស្ថានសួគ៌នៅក្នុងជំនាន់របស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ទោះជាមនុស្សមួយចំនួនក្នុងពិភពលោក ពុំអាចមើលឃើញព្រះចេស្ដារបស់ព្រះអម្ចាស់ក្ដី ក៏ថ្ងៃមួយនឹងមកដល់ ពេលដែលមនុស្សទាំងអស់នឹងមើលឃើញទ្រង់ ហើយស្គាល់ថាទ្រង់ជានរណា ។

មេរៀនទី ៨៩

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៥–៨៦

បុព្វកថា

នៅចុងខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨៣២ ពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនបានផ្លាស់ទៅកាន់ទីក្រុង ស៊ីយ៉ូន ប៉ុន្តែពុំបានថ្វាយទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាទេ ។ ដោយសារតែពួកគេពុំបានថ្វាយទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ នោះពួកគេពុំទទួលបានមរតករបស់ពួកគេស្របតាមលំដាប់ដែលបានបង្កើតឡើងរបស់សាសនាចក្រឡើយ ។ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានថ្លែងអំពីបញ្ហានេះនៅក្នុងសំបុត្រដ៏បំផុសគំនិតមួយទៅកាន់ វិលាម ដឺបុលយូ ហ្វែល្ប ចុះថ្ងៃទី ២៧ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨៣២ ។ ចំណែកនៃសំបុត្រនេះ ត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៥ ។ ក្រោយមក នៅថ្ងៃទី ៦ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣២ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៦ នៅពេលលោកកំពុងធ្វើចំពោះកំណែថ្មីនៃព្រះគម្ពីរប៊ីបដ៏បំផុសគំនិត ។ វិវរណៈនេះ បានផ្ដល់ឲ្យដោយពន្យល់បន្ថែមអំពីរឿងប្រៀបធៀបនៃស្រូវ និងស្រងែ និងតួនាទីរបស់បព្វជិតភាពនៅក្នុងការជួយព្រះអម្ចាស់ប្រមូលពួកសុចរិតនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៥

ស្មៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺត្រូវរក្សាកំណត់ត្រាមួយអំពីរាស្ដ្ររបស់ព្រះ

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យនឹកស្រមៃថា ពួកគេទើបតែត្រូវបានផ្ដល់រង្វាន់តំណែងជាកីឡាករជើងចាស់នៅក្នុងក្រុមកីឡាមួយ ។ (អ្នកអាចរៀបរាប់អំពីក្រុមកីឡាដ៏ធំបំផុតនៅក្នុងវប្បធម៌របស់អ្នក និងក្រុមដ៏មានប្រជាប្រិយមួយដែលលេងកីឡានោះ) ។ បន្ទាប់ពីលេងបានពីរបីថ្ងៃជាមួយនឹងក្រុមនេះ ពួកគេបានសង្កេតឃើញថា សមាជិកក្រុមម្នាក់ គឺជាអ្នកលេងដ៏អត្មានិយមម្នាក់ សមាជិកក្រុមខ្លះទៀតមិនលេងតាមផ្នែករបស់គេត្រឹមត្រូវទេ ហើយអ្នកផ្សេងទៀតពុំស្ដាប់គ្រូបង្វឹកឡើយ ។

- ហេតុអ្វីក៏វាពិបាកសម្រាប់ក្រុមនេះដើម្បីយកឈ្នះ ? តើអ្វីខ្លះដែលចាំបាច់ត្រូវផ្លាស់ប្ដូរដើម្បីក្រុមនេះអាចលេងបានល្អប្រសើរជាងនេះ ?

ចូរពន្យល់ថា ស្ថានភាពស្រដៀងគ្នាមួយបានចាប់ផ្ដើមកើតមានឡើងនៅឆ្នាំ ១៨៣២ ជាការកើនចំនួនពួកបរិសុទ្ធដែលបានមកដល់រដ្ឋ មិសសួរី ។ វិវរណៈពីជំនាន់មុន បានរៀបរាប់ថា ទីក្រុងស៊ីយ៉ូន នឹងត្រូវបានសាងសង់ឡើងនៅក្នុងភូមិចាកសុន រដ្ឋ មិសសួរី ស្របតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងក្រោមការដឹកនាំនៃបព្វជិតភាព ។ ស្របតាមក្រឹត្យវិន័យទាំងនេះ នោះសមាជិកសាសនាចក្រពុំធ្វើដំណើរទៅស៊ីយ៉ូនឡើយ លុះត្រាតែពួកគេបានទទួលវិញ្ញាបនបត្រមួយមកពីថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រ ។ នៅពេលពួកគេបានទៅដល់ ពួកគេត្រូវថ្វាយប្រាក់ និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេទាំងអស់ទៅសាសនាចក្រ ហើយទទួលមរតកមួយមកពីប៊ីស្សព ។ បន្ថែមពីលើនោះ ពួកគេត្រូវរក្សារាល់បទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ។ (សូមមើល គ. និង ស. ៦៤:៣៤–៣៥; ៧២:១៥–១៩, ២៤–២៦) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់បរិបទនៃវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៥ សូមពន្យល់ថា ពួកបរិសុទ្ធជាច្រើននៅរដ្ឋ មិសសួរី បានរស់នៅសុខដុមនឹងក្រឹត្យវិន័យដែលព្រះអម្ចាស់បានដាក់ឲ្យដើម្បីស្ថាបនាស៊ីយ៉ូនឡើង ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួនពុំគោរពតាមបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីថ្វាយទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេទេ ហើយបានធ្វើដំណើរទៅស៊ីយ៉ូន ទាំងគ្មានវិញ្ញាបនបត្រមកពីថ្នាក់ដឹកនាំរបស់ពួកគេផង ។ ដោយសារតែការណ៍នេះ ពួកគេពុំទទួលបានមរតករបស់ពួកគេឡើយ ។

- ហេតុអ្វីក៏វាមានការលំបាកដើម្បីស្ថាបនាទីក្រុងស៊ីយ៉ូននៅក្រោមស្ថានភាពទាំងនេះ ?

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងចម្លើយចំពោះការលំបាកទាំងនេះនៅក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី នោះយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានផ្ញើសំបុត្រមួយច្បាប់ទៅ វិលាម ដឺបុលយូ ហ្វែល្ប ជាអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រម្នាក់ ដែលកំពុងរស់នៅ អ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ នាគ្រានោះ (សូមមើល សេចក្ដីណែនាំកណ្ឌ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៥) ។

សូមពន្យល់ថា សំបុត្ររបស់ព្យាការីបានផ្ដល់ការណែនាំសម្រាប់ស្មៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់ យ៉ូហាន វីតមើរ ដែលបានរស់នៅក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៥:១–២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ បានណែនាំដល់ស្មៀនអំពីសាសនាចក្រ នៅរដ្ឋ មិសសួរី ឲ្យធ្វើ ។

សូមជួយសិស្សឲ្យយល់អំពីបរិបទនៃបណ្ដុំបទគម្ពីរ

នៅពេលសិស្សយល់អំពីបរិបទនៃអត្ថបទគម្ពីរដែលពួកគេកំពុងសិក្សា នោះពួកគេនឹងអាចយល់មាតិការបានកាន់តែល្អផងដែរ ។ បរិបទផ្ដល់នូវព័ត៌មានផ្ទៃរឿងដែលបញ្ជាក់ និងជួយឲ្យយល់កាន់តែខ្លាំងអំពីព្រឹត្តិការណ៍ គោលការណ៍ និងគោលលទ្ធិនៅក្នុងអត្ថបទគម្ពីរ ។ បរិបទអាចរួមមានសំណួរ ឬស្ថានភាព ដែលបានបំផុសនូវការបង្រៀនដាក់លាក់មួយ ព័ត៌មានអំពីអ្នកដែលកំពុងនិយាយទៅកែ និងមូលហេតុ ព្រមទាំងទីតាំងជាប្រវត្តិសាស្ត្រ ខាងវប្បធម៌ ឬខាងភូមិសាស្ត្រនៃអត្ថបទ ។

- តើស្មៀនត្រូវបានណែនាំឲ្យកត់ត្រាអ្វីខ្លះ ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៥:៣–៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនរណាដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា ពុំគួរមានឈ្មោះសរសេរនៅក្នុងកំណត់ត្រានៃសាសនាចក្រឡើយ ។

- តើមនុស្សណាខ្លះដែលពុំមានឈ្មោះរបស់ពួកគេត្រូវបានសរសេរនៅក្នុងកំណត់ត្រានៃសាសនាចក្រ ?

សូមពន្យល់ថា កំណត់ត្រារបស់សាសនាចក្រត្រូវបានរក្សានៅក្នុងជំនាន់របស់យើង ក៏ដូចជានៅជំនាន់របស់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ ផងដែរ ។ គោលបំណងមួយសម្រាប់ការណ៍នេះ គឺដើម្បីរក្សាកំណត់ត្រានៃឈ្មោះជនស្មោះត្រង់ និងដំណើររឿងនៃកិច្ចការរបស់ពួកគេផងដែរ ។

- តើរឿងមួយចំនួនដែលយើងត្រូវធ្វើដើម្បីមានឈ្មោះរបស់យើងបានកត់ត្រាជាសមាជិកស្មោះត្រង់សាសនាចក្រមានអ្វីខ្លះ ?

បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរនូវសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **បើយើងរស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យនៃព្រះ នោះឈ្មោះរបស់យើងនឹងត្រូវបានសរសេរនៅក្នុងកំណត់ត្រានៃសាសនាចក្រ ក្នុងនាមជាសមាជិកស្មោះត្រង់** ។ សូមពន្យល់ថា សកម្មភាពទាំងឡាយរបស់ជនស្មោះត្រង់ ដែលបានកត់ត្រានៅលើផែនដី ក៏ត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុងស្ថានសួគ៌ ជាអ្វីដែលត្រូវបានហៅថា សៀវភៅជីវិត (សូមមើល គ. និង ស. ១២៨:៦–៧) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យមើលគ្រួសៗនូវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៥:៥, ៩, ១១ ហើយប្រាប់អំពីចំណងជើងផ្សេងទៀត ដែលបានប្រើដើម្បីពិពណ៌នាអំពីកំណត់ត្រាដែលត្រូវបានរក្សានៅលើផែនដីអំពីអ្នកទាំងឡាយដែលស្មោះត្រង់ ។ សូមប្រាប់ឲ្យពួកគេរៀបរាប់នូវអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

ដើម្បីជួយសិស្សមានអារម្មណ៍ដឹងអំពីសារៈសំខាន់នៃសេចក្ដីពិត ដែលអ្នកបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យស្រមៃថា ពួកគេមានផែនការដើម្បីចូលរួមក្នុងព្រឹត្តការដ៏មានកិត្យានុភាពមួយ ។ សូមសួរពួកគេថា តើពួកគេនឹងមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា បើពួកគេទៅដល់ព្រឹត្តការនោះ ប៉ុន្តែពុំត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យចូលរួម ដោយសារតែឈ្មោះរបស់ពួកគេពុំមាននៅក្នុងបញ្ជីអញ្ជើញ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៥:៩–១១ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយស្រមៃអំពីតើអារម្មណ៍បែបនោះនឹងទៅជាយ៉ាងណា ដែលឃើញថាឈ្មោះរបស់ពួកគេត្រូវបានបាត់ពីសៀវភៅនៃការចងចាំរបស់ព្រះអម្ចាស់នោះ ។

- តើអ្នកគិតថាវាមានន័យយ៉ាងណា ដែលអ្នកទាំងឡាយមានឈ្មោះពុំត្រូវបានកត់ត្រា « នឹងពុំទទួលមរតក » ជាមួយពួកបរិសុទ្ធនោះ ? (ពួកគេនឹងពុំទទួលពរជ័យដែលនឹងត្រូវបានប្រទានឲ្យពួកស្មោះត្រង់នោះទេ) ។
- ស្របតាម ខ ១១ តើអ្វីខ្លះដែលអាចបណ្ដាលឲ្យសមាជិកសាសនាចក្រត្រូវដកឈ្មោះចេញពីសៀវភៅនៃក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ ?
- តើអ្នកនឹងសង្ខេបនូវអ្វីដែលអ្នកបានរៀនអំពីសារៈសំខាន់នៃការមានឈ្មោះរបស់អ្នកបានកត់ត្រាជាសមាជិកស្មោះត្រង់នៃសាសនាចក្រយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថា កំណត់ត្រានានាត្រូវបានរក្សាទុកទាំងនៅទីនេះលើផែនដី និងនៅស្ថានសួគ៌ ។ យើងទាំងអស់គ្នានឹងត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះសកម្មភាព និងភាពស្មោះត្រង់របស់យើងក្នុងការរស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យនៃព្រះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីអាកប្បកិរិយារបស់ពួកគេ និងការគោរពប្រតិបត្តិរបស់ពួកគេចំពោះក្រឹត្យវិន័យនៃព្រះ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៦

ព្រះអម្ចាស់ពន្យល់រឿងប្រៀបធៀបអំពីស្រូវ និងស្រងែ

មុនចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន ម៉ាថាយ ១៣:២៤–៣០ ហើយត្រៀមខ្លួនដើម្បីសង្ខេបរឿងប្រៀបធៀបអំពីស្រូវ និងស្រងែសម្រាប់សិស្សក្នុងថ្នាក់ ។ សូមសរសេរនូវពាក្យដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖*ស្រូវ ស្រងែ វាលស្រែ អ្នកព្រោះពូជ មារសត្រូវ* ។

បន្ទាប់ពីសិស្សដែលបានជ្រើសរើសនោះ បានសង្ខេបរឿងប្រៀបធៀបរួចហើយ សូមសួរដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់នូវសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើស្រូវ និងស្រងែជានិមិត្តរូបឲ្យអ្វីខ្លះ ? (ស្រូវ ជានិមិត្តរូបនៃសុចរិតភាព ហើយស្រងែជានិមិត្តរូបនៃទុច្ចរិតភាព [សូមមើល ម៉ាថាយ ១៣:៣៨]) ។
- ហេតុអ្វីក៏បុរសក្នុងរឿងប្រៀបធៀបរង់ចាំចង់ឲ្យដកស្រងែចេញ ?

សូមដាក់តាំងរូបភាពដែលមានអមជាមួយអំពីស្រូវ និងស្រងែ ឬគូររូបនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមពន្យល់ថា ស្រងែជាប្រភេទស្មៅពុល ។ ស្រូវ និងស្រងែ គឺមើលទៅស្ទើរតែដូចគ្នានៅពេលវាដុះពន្លកចេញមក ប៉ុន្តែវាអាចមើលទៅខុសគ្នាពេលវាធំឡើង ។ បើអ្នកច្រូតកាត់ ព្យាយាមដកស្រងែចេញមុនពេលស្រូវ និងស្រងែធំ នោះហាក់ដូចជាគាត់បំផ្លាញស្រូវអស់ច្រើនផងដែរ ។

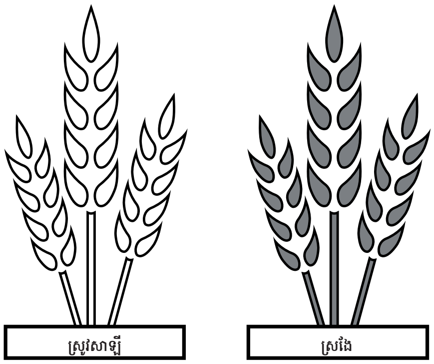

សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ឆ្លាស់វេនគ្នាអានដកស្រង់ចេញពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៦:១–៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវអត្ថន័យនៃចម្ការអ្នកព្រោះពូជ និងមារសត្រូវ ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។

- ដោយផ្អែកទៅលើការពន្យល់របស់ព្រះអម្ចាស់អំពីនិមិត្តរូប តើអ្នកនឹងសង្ខេបអត្ថន័យនៃរឿងប្រៀបធៀបយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានពិនិត្យមើល ហើយបានកែសម្រួលកំណែថ្មីនៃព្រះគម្ពីរប៊ីបដ៏បំផុសគំនិត (ការបកប្រែរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ) នៅពេលលោកបានទទួលវិវរណៈនេះ ។ វិវរណៈនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៦ ពន្យល់បន្ថែមអំពីរឿងប្រៀបធៀប ដូចដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង ម៉ាថាយ ១៣:២៤–៣០។ ឧទាហរណ៍ នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៦ យើងរៀនថា អ្នកព្រោះពូជនៅក្នុងរឿងប្រៀបធៀង តំណាងឲ្យពួកសាវករបស់ព្រះអម្ចាស់ (សូមមើល ខ ២) ហើយថា ស្រងែ « ដុះគ្របពីលើស្រូវ ហើយនាំព្រះវិហារចូលក្នុងទីរហោស្ថាន » (ខ ៣) ។ យើងក៏រៀនផងដែរថា « នៅថ្ងៃចុងក្រោយ » សំណាបស្រូវថ្មី នឹងចាប់ផ្ដើម « ដុះឡើងពន្លក » (ខ ៤)។ ការព្រោះស្រងែ អាចតំណាងឲ្យការក្បត់សាសនា ហើយការដុះពន្លកស្រូវថ្មី អាចតំណាងឲ្យការស្ដារឡើងវិញ ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា នៅក្នុងរឿងប្រៀបធៀប លោកចៅហ្វាយណែនាំដល់ពួកអ្នកបម្រើទ្រង់ឲ្យប្រមូលស្រងែមុនគេដើម្បីដុតចោល រួចហើយទើបប្រមូលស្រូវដាក់ក្នុងជម្រុក (សូមមើល ម៉ាថាយ ១៣:២៧–៣០) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៦:៧ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ដើម្បីរកមើលទស្សនៈនៃវិវរណៈនេះ ផ្ដល់ឲ្យដែលបញ្ជាក់អំពីលំដាប់នៃការប្រមូលទុក ។

- តើយើងរៀនអ្វីខ្លះមកពី ខ ៧ អំពីលំដាប់នៃការប្រមូលផ្ដុំ ?

- តើរឿងនេះបង្រៀនអំពីអ្វីដែលនឹងកើតឡើងដល់ពួកសុចរិត និងពួកទុច្ចរិតនៅថ្ងៃចុងក្រោយអ្វីខ្លះ ? (សិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រមូលពួកសុចរិតអំឡុងថ្ងៃចុងក្រោយ រួចហើយបំផ្លាញពួកទុច្ចរិតនៅក្នុងការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់**)។

សូមដាក់តាំងរូបពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ៖ ពួកអែលឌើរនិងអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ៖ ពួកស៊ីស្ទើរ *សៀវភៅរូបភាពដំណឹងល្អ* ឆ្នាំ ២០០៩| លេខ

- តើរូបភាពទាំងនេះទាក់ទងទៅនឹងរឿងប្រៀបធៀបអំពីស្រូវ និងស្រងែយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សូមជួយសិស្សឲ្យមើលឃើញថា យើងអាចជួយនៅក្នុងការប្រមូលពួកសុចរិត ដោយការចែកចាយដំណឹងល្អជាមួយអ្នកដទៃ) ។

សូមពន្យល់ថា ការចងចាំវិធីជាច្រើន ដែលយើងត្រូវបានប្រទានពរក្នុងនាមជាសមាជិកនៃសាសនាចក្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ អាចបង្កើនបំណងប្រាថ្នារបស់យើងដើម្បីចែកចាយពរជ័យទាំងនោះជាមួយអ្នកដទៃ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៦:៨–១០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវវិធីដែលយើងត្រូវបានប្រទានពរក្នុងនាមជាសមាជិកនៃសាសនាចក្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

- ស្របតាម ខ ៨–១០ តើវិធីមួយចំនួនដែលយើងត្រូវបានប្រទានពរ ក្នុងនាមជាសមាជិកនៃសាសនាចក្ររបស់ព្រះអម្ចាស់មានអ្វីខ្លះ ?

សូមចង្អុលបង្ហាញនូវឃ្លា « អ្នកគឺជាអ្នកគ្រងមរតកស្របច្បាប់ » នៅក្នុង ខ ៩។ សូមពន្យល់ថា នេះ មានន័យថា សមាជិកនៃសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ គឺមានចំណែកនៃសេចក្ដីសញ្ញារបស់ព្រះ បានធ្វើជាមួយនឹងអ័ប្រាហាំ ដែលអ័ប្រាហាំ ត្រូវបានសន្យាថា កូនចៅរបស់លោក នឹងរីករាយនឹងពរជ័យនៃបព្វជិតភាព ហើយនឹងចែករំលែកពរជ័យទាំងនោះជាមួយអ្នកដទៃ (សូមមើល អ័ប្រាហាំ ២:៩–១១) ។

- តើអ្នកបានទទួលពរជ័យ តាមរយៈបព្វជិតភាពយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៦:១១ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ ប្រាប់អំពីវិធីដែលយើងត្រូវជួយដល់អ្នកដទៃ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ សូមសរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **យើងអាចនាំសេចក្ដីសង្គ្រោះដល់អ្នកដទៃដោយការជួយពួកគេឲ្យទទួលពរជ័យនៃបព្វជិតភាព ។**

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍ដែលពួកគេមាន នៅពេលពួកគេអាចធ្វើគំរូសុចរិតសម្រាប់មនុស្សម្នាក់ទៀត ឬនៅពេលពួកគេជួយមនុស្សដទៃឲ្យទទួលបាននូវពរជ័យនៃបព្វជិតភាព ។

មេរៀនទី ៩០

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៧

បុព្វកថា

នៅពេញ ឆ្នាំ ១៨៣២ ព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធ និងសមាជិកសាសនាចក្រដទៃទៀត ទំនងជាបានរៀនតាមរយៈរបាយការណ៍កាសែតអំពីការរងទុក្ខដែលកំពុងតែបោសសម្អាតផែនដី ។ ឧទាហរណ៍ ពួកលោកបានដឹងអំពីជម្លោះ នៃភាពជាទេសករនៅក្នុងសហរដ្ឋ ហើយពួកលោកក៏បានដឹងអំពីបញ្ហាទាស់នឹងពន្ធសហព័ន្ធនៅក្នុង រដ្ឋសៅខារូឡាញណា ។ ព្យាការីបានថ្លែងថា « រូបរាងនៃបញ្ហាទាំងឡាយនៅក្នុងចំណោមជាតិសាសន៍នានា កាន់តែបង្ហាញរូបរាងច្បាស់នៅជំនាន់នេះ ជាងនៅជំនាន់មុន ដែលពីដំបូងសាសនាចក្រចេញពីទីរហោស្ថាន » (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [ឆ្នាំ ២០០៧] ទំព័រ ២៤៩) ។ នៅថ្ងៃទី ២៥ ខែធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣២ យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលវិវរណៈ ដែលឥឡូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៧ ដែលរួមមានទាំងការព្យាករណ៍អំពីសង្គ្រាម និងការជំនុំជម្រះ ដែលនឹងចាក់ស្រោចមកលើគ្រប់ជាតិសាសន៍នៅថ្ងៃចុងក្រោយ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៧:១–៨

តាមរយៈយ៉ូសែប ស៊្មីធ ព្រះអម្ចាស់បានព្យាករថា សង្គ្រាមនឹងចាក់ស្រោចមកលើគ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់

សូមចាប់ផ្ដើមបង្រៀនដោយការសួរសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើទំនាយ ខុសគ្នាជាមួយនិងការព្យាករ ដូចម្ដេច ? (ទំនាយគឺជាគំនិតមួយអំពីអ្វីដែលអាចនឹងកើតមានឡើងនាពេលអនាគត ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការព្យាករណ៍ គឺជាការប្រកាសអំពីទីសម្គាល់ ឬព្រឹត្តការណ៍មួយក្នុងពេលអនាគតដូចដែលបានបើកសម្ដែងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ) ។

សូមសរសេរឈ្មោះដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖*ណូអេ, យ៉ូសែប នៃស្រុកអេស៊ីព្ទ, លីហៃ និងសាំយ៉ូអែលសាសន៍លេមិន ។* (អ្នកក៏អាចចង់ដាក់តាំងរូបភាពនៃពួកព្យាការីទាំងនេះផងដែរ) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យថ្លែងនូវពាក្យព្យាករដោយពួកព្យាការីបុរាណម្នាក់ៗទាំងនេះ ។ (ចម្លើយអាចរួមមានដូចខាងក្រោម ៖ ណូអេ បានព្យាករអំពីទឹកជំនន់, យ៉ូសែបនៃស្រុកអេស៊ីព្ទ បានព្យាករថា នឹងមានរយៈពេលប្រាំពីរឆ្នាំសម្បូរសប្បាយ ហើយបន្ទាប់មកនឹងមានគ្រោះទុរភិក្សរយៈពេលប្រាំពីរឆ្នាំ, លីហៃបានព្យាករថា យេរូសាឡិមនឹងត្រូវបំផ្លាញ ហើយ សាំយូអែលជាសាសន៍លេមិន បានព្យាករអំពីទីសម្គាល់ និងព្រឹត្តការណ៍ទាំងឡាយដែលនឹងកើតមានជាមួយនឹងការប្រសូត្រ និងការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ) ។

បន្ទាប់ពីសិស្សបានឆ្លើយតប សូមសរសេរពាក្យ *យ៉ូសែប ស៊្មីធ* នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៧:១–៤ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលការព្យាករណ៍មួយ ដែលបានបើកសម្ដែងដល់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ ។

- តើព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលអ្វីខ្លះ ថានឹង « កើតឡើងនៅពេលឆាប់ៗ » ? (សង្គ្រាម នឹងកើតឡើងនៅពេលឆាប់ៗ ដោយចាប់ផ្ដើមជាមួយនឹងការបះបោរនៅរដ្ឋ សៅខារូឡាញណា ដែលនឹងនាំឲ្យមានការស្លាប់ និងទុក្ខវេទនាដល់ព្រលឹងជាច្រើន) ។
- តើយើងរៀនអ្វីខ្លះអំពីព្រះអម្ចាស់ចេញមកពី ខ ១–៤ ? (បន្ទាប់ពីសិស្សបានឆ្លើយតប សូមសរសេរគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖**ព្រះអម្ចាស់អាចបើកសម្ដែងអំពីអនាគតកាលដល់យើង តាមរយៈពួកព្យាការីរបស់ទ្រង់**) ។
- តើការដឹងថា ព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងអនាគតកាលតាមរយៈពួកព្យាការីជាពរជ័យមួយចំពោះសាសនាចក្រយ៉ាងដូចម្ដេច ? តើការណ៍នេះអាចជាពរជ័យមួយដល់អ្នក និងគ្រួសារអ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សហរដ្ឋអាមេរិកនៅក្នុង ១៨៤៧

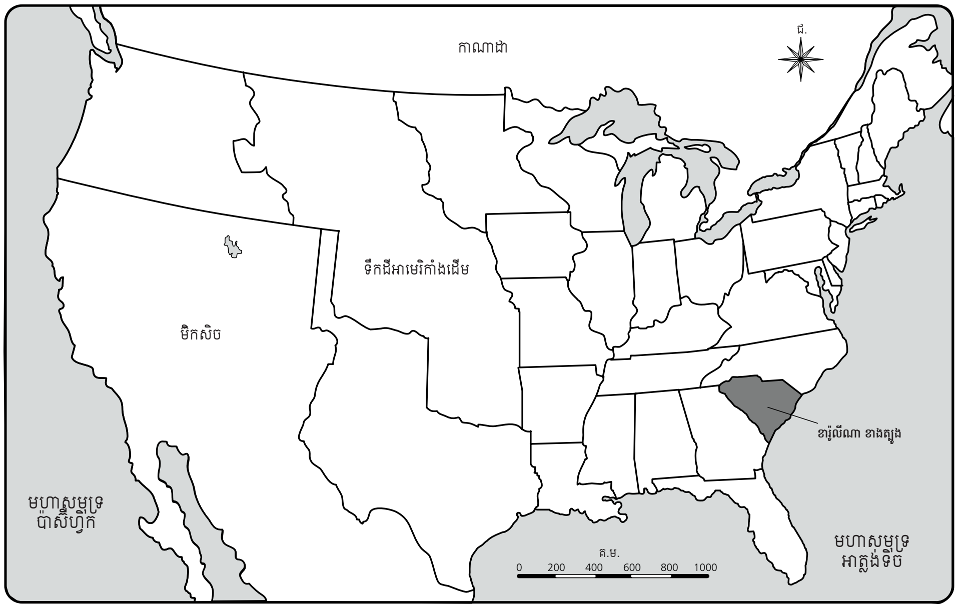

សូមសុំសិស្សឲ្យស្រាវជ្រាវនៅក្នុងសេចក្ដីណែនាំកណ្ឌ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៧ រកមើលកាលបរិច្ឆេទដែលវិវរណៈនេះត្រូវបានប្រទានឲ្យ ។ បន្ទាប់មកសូមសង្ខេបកថាកណ្ឌដូចខាងក្រោម ឬអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានវាឲ្យឮៗ ៖

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានដឹងអំពីជម្លោះខាងនយោបាយរវាងរដ្ឋ ខារ៉ូឡាញណា និងរដ្ឋាភិបាលសហព័ន្ធនៃសហរដ្ឋអាមេរិកអំពីពន្ធនាំចូល ។ (តម្លៃគយ គឺជាពន្ធនៃការនាំចូល) ។ ដោយសារតែប្រជាជននៃរដ្ឋ សៅខារ៉ូឡាញណា ពឹងផ្អែកទៅលើផលិតផលនាំចូល ច្រើនជាងប្រជាជននៅរដ្ឋភាគខាងជើង នោះពួកគេគិតថា តម្លៃគយរបស់រដ្ឋពុំត្រឹមត្រូវ ហើយថាពួកគេត្រូវបានប្រមូលដោយចេតនា លើវាល់ការចំណាយនៃភាគខាងត្បូង ។ ថ្នាក់ដឹកនាំរដ្ឋាភិបាលនៅរដ្ឋ សៅខារ៉ូឡាញណា បានបង្កើតច្បាប់មួយដែលមិនអាចទទួលយកបាន ឬ ទុកជាមោឃៈ ដែលជាច្បាប់រដ្ឋ ហើយប្រជាជនរដ្ឋ សៅខារ៉ូឡាញណា ជាច្រើន បានចាប់ផ្ដើមត្រៀមខ្លួនធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងរដ្ឋាភិបាល ។ ប្រធានាធិបតីនៃសហរដ្ឋ បានពោលអះអាងថា គាត់នឹងរក្សាច្បាប់នៃសហរដ្ឋ ដោយកងកម្លាំង ។ ក្នុងខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣២ សារព័ត៌មានពាសពេញសហរដ្ឋ បានចុះផ្សាយអំពីទំនាស់នេះ ។ គឺនៅពេលនេះហើយ ដែល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៧ ដែលបានព្យាករថា « សង្គ្រាមទាំងឡាយ. . . នឹងកើតឡើងនៅពេលឆាប់ៗដូច្នេះថា គឺចាប់ផ្ដើមនឹងការបះបោរពីរដ្ឋ សៅខារ៉ូឡាញណា » (គ. និង ស. ៨៧:១) ។ នៅដើមឆ្នាំ ១៨៣៣ មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីការព្យាការណ៍នេះ ត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យ រដ្ឋាភិបាលសហរដ្ឋអាមេរិកបានដោះស្រាយបញ្ហាជាមួយនឹងរដ្ឋសៅខារ៉ូឡាញណា ដោយសន្តិភាព ។ មនុស្សមួយចំនួនបានជឿថា វិបត្តិបានកន្លងផុតទៅហើយ ប៉ុន្តែវាគ្រាន់តែឈប់បណ្ដោះអាសន្នប៉ុណ្ណោះ ហើយរដ្ឋសៅខារ៉ូឡាញណា នឹងនៅតែបះបោរ ។

- តើអ្នកនឹងឆ្លើយតបយ៉ាងដូចម្ដេច បើពាក្យសម្ដីរបស់ព្យាករី ពុំត្រូវបានបំពេញតាមរបៀបដែលអ្នករំពឹងទុក ?

ការប្រើបទគម្ពីរយោង

បទគម្ពីរយោង គឺជាសេចក្ដីយោងបទគម្ពីរមួយ ដែលអាចផ្ដល់ព័ត៌មានបន្ថែម និងផ្ដល់ការយល់ដឹងទៅលើវគ្គព្រះគម្ពីរដែលបានសិក្សានោះ ។ បទគម្ពីរយោង មានន័យថា ជាការទំនាក់ទំនងសេចក្ដីយោងបទគម្ពីរដែលជួយពន្យល់អំពីគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍មួយ ឬជាតុផ្សេងៗមួយចំនួនអំពីវគ្គបទគម្ពីរ ។ អ្នកអាចរកបទគម្ពីរយោងនៅលេខយោង និងជំនួយការសិក្សាផ្សេងទៀត នៅក្នុងសៀវភៅគ្រូបង្រៀន និង សៀវភៅសិស្ស ព្រមទាំងនៅក្នុងប្រសាសន៍នៃសន្និសីទទូទៅ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យរកមើលបទគម្ពីរយោងដែលទាក់ទងនៅក្នុងការសិក្សាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថាបទគម្ពីរយោងនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៧:១ លេខយោង *គ* ។ អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំលេខយោងនេះ ។ សូមឲ្យសិស្សបើកទៅ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០:១២–១៣ ហើយសុំឲ្យសិស្សម្នាក់អានខគម្ពីរទាំងនេះឲ្យឮៗ ។

- តើ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានបញ្ជាក់ឡើងវិញនៅក្នុងការព្យាករណ៍នេះអំពីអ្វីខ្លះ? (ថាសង្គ្រាមនឹងកើតឡើងនៅក្នុងរដ្ឋ សៅខារ៉ូឡាញណា) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យយោងទៅលើសេចក្ដីណែនាំកណ្ឌសម្រាប់ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០ ហើយប្រាប់អំពីឆ្នាំ ដែល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានផ្ដល់នូវការប្រកាសជាថ្មីអំពីការព្យាករណ៍នេះនៅក្នុង កណ្ឌ ៨៧។

- តើឆ្នាំណា ដែល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានប្រកាសឡើងវិញអំពីការព្យាករណ៍នៅក្នុងកណ្ឌទី ៨៧ ? (ឆ្នាំ ១៨៤៣) ។

សូមរំឭកសិស្សថា វិបត្តិរវាងរដ្ឋាភិបាលសហរដ្ឋអាមេរិក និង រដ្ឋ សៅខារ៉ូឡាញណា ត្រូវបានដោះស្រាយតាំងពី ១០ ឆ្នាំ មុនមកម្ល៉េះ នៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៣ ។

- តើការប្រកាសឡើងវិញអំពីការព្យាករណ៍របស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដែលលោកបានទទួល ១០ ឆ្នាំមុន អាចបង្រៀនអ្នកអំពីសេចក្ដីជំនឿរបស់លោកអ្វីខ្លះ ? (ទោះជាប្រជាជនមួយចំនួនបានអះអាងថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ គឺជាព្យាការីក្លែងក្លាយក្ដី តែលោកបានបន្តរក្សាសេចក្ដីជំនឿទៅលើការព្យាករណ៍ ដែលព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងតាមរយៈលោក) ។

បន្ទាប់មកសូមអានកថាខណ្ឌដូចខាងក្រោម ឬសុំសិស្សម្នាក់ឲ្យអានវាឲ្យឮៗ ។ (អ្នកអាចនឹងចង់ថតចម្លងវាសម្រាប់សិស្សដើម្បីដាក់ក្នុងគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។

នៅឆ្នាំ ១៨៦១ សង្គ្រាមប៉ែកខាងត្បូងបានចាប់ផ្ដើមផ្ទុះឡើងទៅលើកងទ័ពសហព័ន្ធសហរដ្ឋអាមេរិក ដែលបោះទីតាំងនៅហ្វត សាំតើរ នៅ សាឡេស្តុន ហាប៊ើរ រដ្ឋ សៅខារូឡាញណា ។ នៅរដ្ឋប៉ែកខាងត្បូងផ្សេងទៀត បានចូលរួមនឹងរដ្ឋ សៅខារូឡាញណា ក្នុងសង្គ្រាមស៊ីវិលទាស់នឹងរដ្ឋប៉ែកខាងជើង ។ ពេលនោះ រដ្ឋប៉ែកខាងត្បូងបានសុំជំនួយពីអាណាចក្រអង់គ្លេស ។ បន្ថែមពីលើនោះ មានមនុស្សជាច្រើនដែលត្រូវបានចាប់ជាឈ្លើយនៅប៉ែកខាងត្បូង បានចូលកងទ័ពនៅខាងជើង ហើយបានវាយទាស់នឹងចៅហ្វាយដើមរបស់ពួកគេ ។ សង្គ្រាមស៊ីវិលរបស់អាមេរិក បានមានរយៈពេលយូរអង្វែង រហូតដល់ឆ្នាំ ១៨៦៥ ហើយជាលទ្ធផល គឺមានទាហានស្លាប់ប្រហែលជា ៦២០ ០០០ លាននាក់ (អ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រមួយចំនួនបានប៉ាន់ស្មានថា មានច្រើនដល់ទៅ ៧៥០ ០០០ លាននាក់) ។

- តើការបំពេញនូវការព្យាករណ៍នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៧ អាចបង្រៀនយើងអំពី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អ្វីខ្លះ ? (ចម្លើយអាចរួមមានថា ការព្យាកររបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ គឺពិត ហើយថា លោកគឺជាព្យាការីម្នាក់របស់ព្រះ) ។ បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន **៖យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ គឺជាព្យាការីពិតរបស់ព្រះ) ។**

អ្នកអាចនឹងចង់ថ្លែងទីបន្ទាល់ថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ គឺជាព្យាការីពិត ។ បន្ទាប់មកសូមពន្យល់ថា បន្ថែមពីលើព្រឹត្តការណ៍ទាំងឡាយដែលបានបើកសម្ដែងនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៧:១–៤ ព្រះអម្ចាស់បានព្យាករណ៍តាមរយៈ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អំពីរឿងផ្សេងៗដែលនឹងកើតឡើង ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៧:៦–៧ ដោយខ្លួនគេ ហើយប្រាប់អំពីព្រឹត្តការណ៍ផ្សេងទៀតដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា នឹងកើតឡើងនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ ។

- តើព្រឹត្តការណ៍អ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា នឹងកើតមានឡើងនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ ?

- ស្របតាម ខ ៦ និង ៧ តើមូលហេតុមួយចំនួនដែលរឿងទាំងនេះនឹងកើតឡើងគឺជាអ្វី ?

សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ថា « ការវាយផ្ចាល ដោយព្រះហស្ត» របស់ព្រះ សំដៅទៅលើភាពពិតដែលថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រើការជំនុំជម្រះរបស់ទ្រង់ ដើម្បីបំផុសឲ្យកូនចៅរបស់ទ្រង់បានប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ (សូមមើល ហេលេមិន ១២:៣) ។ បន្ថែមពីលើនោះ ការជំនុំជម្រះមួយចំនួនដែលបានពិពណ៌នានៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ នឹងកើតមានឡើង នៅពេលព្រះអម្ចាស់ដាក់ទោសដល់ពួកទុច្ចរិត ចំពោះការប្រព្រឹត្តអយុត្តិធម៌របស់ពួកគេដល់ពួកសុចរិត ។

សូមបញ្ជាក់ថា គ្រប់ការណ៍ព្យាករ នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៧ ត្រូវបាន ឬនឹងត្រូវបានបំពេញ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៧:៨ ដើម្បីរៀនអំពីអ្វីដែលព្រះបានដឹកនាំយើងឲ្យធ្វើដូច្នោះ ដែលយើងនឹងបានត្រៀមខ្លួនសម្រាប់សង្គ្រាម និងគ្រោះមហន្តរាយ ដែលនឹងកើតមានចំពោះផែនដីនៅថ្ងៃចុងក្រោយ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាយើងឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ? (សិស្សគប្បីប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម **៖យើងត្រូវឈរនៅទីបរិសុទ្ធ ហើយកុំមិនឡើយ រហូតដល់ព្រះអម្ចាស់យាងមក ។** សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

- តើទីបរិសុទ្ធមួយចំនួនណាខ្លះ ដែលអាចផ្ដល់សេចក្ដីសុខសាន្ត និងសុវត្ថិភាពដល់យើងនោះ ? (អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យសិស្សសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅលើក្ដាខៀន ។ ចម្លើយអាចរួមមាន គេហដ្ឋាន, ព្រះវិហារ, ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និងថ្នាក់សិក្ខាសាលា) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ទីបរិសុទ្ធទាំងឡាយ គឺជាទីតាំងទាំងឡាយដែលយើងអាចដឹងពីវត្តមាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលជួយយើងខិតទៅកាន់តែជិតនឹងព្រះវរបិតាសួគ៌ និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយរៀនអំពីទ្រង់ ។

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណាដើម្បីឈរនៅទីបរិសុទ្ធ និង « កុំរើឡើយ » នោះ (គ. និង ស. ៨៧:៨) ?

- តើមនុស្សម្នាក់អាចនឹងរើចេញពីទីបរិសុទ្ធទាំងនេះបានយ៉ាងដូចម្ដេច ?

- តើអ្នកមានអារម្មណ៍ថា ត្រូវបានប្រទានពរនូវសេចក្ដីសុខសាន្ត និងសុវត្ថិភាពដោយការឈរនៅទីបរិសុទ្ធមួយនៃទីបរិសុទ្ធទាំងនេះ យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថា បន្ថែមពីលើទីតាំងខាងរូបកាយ ដែលបរិសុទ្ធ « ទីបរិសុទ្ធទាំងឡាយ » អាចមានទាក់ទងទៅនឹង *របៀប* ដែលយើងរស់នៅ ច្រើនជាង *ទីកន្លែង* ដែលយើងរស់នៅ ។ បើយើងរស់នៅសក្ដិសមមានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាដៃគូជាប្រចាំ នោះមានន័យថា យើងឈរនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធទាំងឡាយហើយ ។ សូមលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យធ្វើឲ្យដួងចិត្តរបស់ពួកគេក្លាយជាទីបរិសុទ្ធ ដែលពេញដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់ ។ នៅពេលពួកគេអញ្ជើញព្រះវិញ្ញាណចូលមកក្នុងជីវិតរស់នៅរបស់ពួកគេ នោះពួកគេអាចអនុញ្ញាតឲ្យទ្រង់មានឥទ្ធិពលលើគេហដ្ឋានរបស់ពួកគេ ហើយធ្វើឲ្យពួកគេក្លាយជាទីបរិសុទ្ធ ។

- តើអ្នកអាចព្យាយាមដើម្បីធ្វើឲ្យដួងចិត្តរបស់អ្នកក្លាយជាទីបរិសុទ្ធយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើវិធីមួយចំនួនដែលអ្នកអាចជួយធ្វើឲ្យគេហដ្ឋានរបស់អ្នកក្លាយជាទីបរិសុទ្ធមានអ្វីខ្លះ ? (ចម្លើយអាចរួមមាន ការគាំទ្រដល់ការអធិស្ឋានជាគ្រួសារ និងការសិក្សាព្រះគម្ពីរ និងការមានសណ្ដានចិត្តល្អនឹងសមាជិកគ្រួសារទាំងឡាយ) ។
- បើព្យាការីទៅមើលបន្ទប់របស់អ្នក តើលោកនឹងមើលឃើញវាជាទីបរិសុទ្ធមួយដែរឬទេ ? ចុះអ្នកវិញ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ នូវអ្វីមួយដែលពួកគេនឹងធ្វើដើម្បីឈរនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធកាន់តែស្មោះត្រង់ ហើយកុំរើចេញពីទីនោះ ។ បន្ទាប់ពីសិស្សបានបញ្ចប់ការសរសេរហើយ អ្នកអាចនឹងចង់សុំពួកគេមួយចំនួនឲ្យចែកចាយគោលដៅរបស់ពួកគេជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។ សូមលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សទាំងអស់ឲ្យធ្វើតាមគោលដៅដែលពួកគេបានដាក់នោះ ។ បន្ទាប់មកអ្នកអាចនឹងចង់បញ្ចប់មេរៀនដោយការថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិត ដែលបានពិភាក្សានៅក្នុងមេរៀននេះ ។

មេរៀនសិក្សានៅផ្ទះ

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤–៨៧ (មេរៀនទី ១៨)

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោម នេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤–៨៧ (មេរៀនទី ១៨) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:១–៤២)

សិស្សបានសិក្សាពីវិវរណៈមួយអំពីព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ដែលត្រូវបានសាងសង់ឡើងនៅក្នុងទីក្រុងយេរ៉ូសាឡិមថ្មី ហើយពួកគេក៏បានអានផងដែរអំពីកិច្ចខិតខំរបស់ម៉ូសេ ដើម្បីរៀបចំប្រជាជនរបស់លោកឲ្យចូលទៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះ ។ សិស្សបានរៀនគោលការណ៍ខាងក្រោម ៖ ដើម្បីប្រែក្លាយដូចជាព្រះ ហើយរស់នៅក្នុងវត្តមានរបស់ទ្រង់បាន នោះយើងត្រូវតែទទួលពិធីបរិសុទ្ធនានានៃបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក ហើយប្រសិនបើអស់អ្នកដែលបានទទួលបព្វជិតភាពតម្កើងការហៅបម្រើរបស់ខ្លួន នោះព្រះនឹងញែកពួកគេចេញឲ្យបានបរិសុទ្ធ ហើយប្រទានដល់ពួកគេនូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលទ្រង់មាន ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៤៣–១២០)

នៅក្នុងមេរៀននេះសិស្សបានរៀនអំពីគោលការណ៍ពីរ ដែលអាចជួយពួកគេឲ្យត្រឡប់ទៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះវិញ៖ ប្រសិនបើយើងព្យាយាមស្ដាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះយើងនឹងត្រូវបានបំភ្លឺដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ ហើយប្រសិនបើយើងស្ដាប់តាមព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះយើងនឹងអាចទៅកាន់ព្រះវរបិតា ។ សិស្សក៏បានរៀនផងដែរថាដួងចិត្តរបស់យើងនឹងត្រូវក្លាយជាងងឹត ហើយយើងនឹងត្រូវបានដាក់នៅក្នុងក្រោមការកាត់ទោស ប្រសិនបើយើងចាត់ទុកព្រះបន្ទូលនៃព្រះគ្មានប្រយោជន៍នោះ ។ ព្រះឱវាទឲ្យសិក្សាព្រះគម្ពីរដោយស្មោះត្រង់ ហើយរស់នៅតាមអ្វីដែលពួកគេរៀនក៏ត្រូវបានបញ្ជាក់ម្ដងទៀតនៅក្នុងមេរៀននេះ ។ លើសពីនោះទៀត សិស្សបានរៀនថាពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយគ្រប់រូបមានទំនួលខុសត្រូវ ដើម្បីធ្វើនូវចំណែករបស់ខ្លួន ក្នុងការជួយឲ្យដំណឹងល្អឆ្ពោះទៅកាន់ពិភពលោកទាំងមូល ។

ថ្ងៃទី ៣ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៥–៨៦)

នៅក្នុងមេរៀននេះសិស្សបានពិចារណាអំពីសារៈសំខាន់នៃកំណត់ត្រារបស់សាសនាចក្រ ។ ពួកគេបានរៀនថា ប្រសិនបើយើងរស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យនៃព្រះ នោះឈ្មោះរបស់យើងនឹងត្រូវបានសរសេរនៅក្នុងកំណត់ត្រានៃសាសនាចក្រក្នុងនាមជាសមាជិកស្មោះត្រង់ ។ សិស្សក៏ទទួលបាននូវការយល់ដឹងបន្ថែមទៀតផងដែរនៅក្នុងការប្រៀបធៀបរវាងស្រូវសាលី និង ដើមស្រងែ ព្រមទាំងបានឃើញថាព្រះអម្ចាស់នឹងប្រមូលពួកសុចរិតអំឡុងពេលថ្ងៃចុងក្រោយ ហើយបំផ្លាញពួកទុច្ចរិតនៅក្នុងការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ ។ ក្រៅពីនោះសិស្សបានរៀនថា យើងអាចនាំសេចក្ដីសង្គ្រោះដល់អ្នកដទៃដោយការជួយពួកគេឲ្យទទួលពរជ័យនៃដំណឹងល្អ ។

ថ្ងៃទី ៤ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៧)

សិស្សបានសិក្សាការព្យាកររបស់ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធទាក់ទងនឹងសង្គ្រាមនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ ហើយបានរៀនថា ព្រះអម្ចាស់អាចបើកសម្ដែងអំពីអនាគតកាលដល់យើង តាមរយៈពួកព្យាការីរបស់ទ្រង់ ។ សិស្សក៏បានរៀនផងដែរថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់តាមរយៈព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ត្រូវបានបំពេញ និង អំពីរបៀបដែលព្រះបន្ទូលទាំងនោះត្រូវបានបំពេញ ។ ពួកគេក៏គិតផងដែរពីសារៈសំខាន់នៃការឈរនៅទីបរិសុទ្ធនានា ហើយកុំរើឡើយរហូតដល់ព្រះអម្ចាស់យាងមក ។

សេចក្ដីផ្ដើម

មេរៀននេះនឹងជួយសិស្សឲ្យយល់ និង ពន្យល់កាន់តែច្រើនអំពីគោលលទ្ធិនៃបព្វជិតភាព ។ មេរៀននេះក៏ផ្ដល់ឱកាសឲ្យសិស្សចែកចាយនូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀននៅសប្ដាហ៍នេះ ពីការសិក្សារបស់ពួកគេស្ដីពីរបៀបដែលពួកយើងអាចធ្វើកាន់តែប្រសើរឡើង ក្នុងនាមឧបករណ៍នៃព្រះ ហើយតម្កើងបព្វជិតភាពរបស់យើង ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

កំណត់ចំណាំ ៖ នៅក្នុងការរៀបចំសម្រាប់មេរៀននេះ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យយកក្រដាសតំណនៃសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាពមកកាន់ថ្នាក់រៀន (ជារបស់សមាជិកគ្រួសារ ឬ ប្រហែលជារបស់ផ្ទាល់ខ្លួនពួកគេ) ។ ក្រដាសក្រដាសតំណនៃសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាពផ្ទាល់ខ្លួនរបស់សមាជិកម្នាក់ អាចទទួលបានពីកំណត់ត្រាសមាជិក និង ស្ថិតិនៃសាសនាចក្រដោយអ៊ីម៉ែលស្នើសុំទៅ lineofauthority@ldschurch.org ជាមួយ PLA នៅក្នុងបន្ទាត់នៃប្រធានបទ ។ សារឆ្លើយតបដោយស្វ័យប្រវត្តិមួយនឹងផ្ញើទម្រង់បែបបទមួយដើម្បីបំពេញ ហើយបញ្ជូនត្រឡប់ទៅវិញ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤

ព្រះអម្ចាស់ស្គាល់តំណបព្វជិតភាពរបស់ម៉ូសេ

សូមជួយសិស្សឲ្យរំឭកពីសារពន្ធសព្ទមួយចំនួនដែលពួកគេបានរៀននៅសប្ដាហ៍នេះ ដោយចែកសិស្សជាគូៗ ។ ក្នុងដៃគូនិមួយៗ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់បែរចេញពីក្ដារខៀន ដើម្បីគាត់ពុំអាចឃើញវាឡើយ ។ សូមពន្យល់ថាអ្នកនឹងសរសេរពាក្យគន្លឹះ ឬ ឃ្លាមួយនៅលើក្ដារខៀនទាក់ទងនឹងគោលលទ្ធិគ្រឹះនៃដំណឹងល្អ ។ សិស្សដែលកំពុងមើលទៅក្ដារខៀននឹងផ្ដល់និយមន័យ ឬ ពិពណ៌នាពាក្យគន្លឹះ ឬ ឃ្លានោះស្ទាត់ៗដល់ដៃគូរបស់ខ្លួន ហើយដៃគូរបស់គាត់នឹងទាយពីពាក្យ ឬ ឃ្លានោះ ។ ក្រោយមកសិស្សនឹងផ្លាស់ប្ដូរតួនាទីគ្នា ហើយអ្នកអាចបន្តសកម្មភាពនេះដោយសរសេរពាក្យ ឬ ឃ្លាថ្មីមួយនៅលើក្ដារខៀន ។

សូមចាប់ផ្ដើមសកម្មភាព ហើយសរសេរពាក្យ *បព្វជិតភាព* នៅលើក្ដារខៀន ។ នៅពេលសិស្សបានរកឃើញពាក្យនេះ សូមបន្តសកម្មភាពនេះដោយប្រើពាក្យ និង ឃ្លាខាងក្រោមនេះ ៖ *ពិធីបរិសុទ្ធ បព្វជិតភាពអើរ៉ុន សេចក្ដីសញ្ញាបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក ពិធីបរិសុទ្ធនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ* ។ (ប្រសិនបើអ្នកមានអារម្មណ៍ថាមានប្រយោជន៍ អ្នកអាចចង់ឈប់បន្ទាប់ពីសិស្សបានរកឃើញពាក្យ ឬ ឃ្លាគន្លឹះនោះ ហើយរំឭកខ្លីៗពីនិយមន័យរបស់វាជាមួយសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។ និយមន័យខ្លីៗសម្រាប់ពាក្យមួយចំនួននេះមាននៅក្នុងសកម្មភាពផ្ទផ្ទង់នៅក្នុងមេរៀនទៅ ១៨ ៖ ថ្ងៃទី ១ នៅក្នុងសៀវភៅមគ្គុទេសន៍ការសិក្សាសម្រាប់សិស្សថ្នាក់សិក្ខាសាលាដែលសិក្សានៅផ្ទះ ។ សម្រាប់ការពន្យល់កាន់តែស៊ីជម្រៅសូមមើល « បព្វជិតភាព និង កូនសោបព្វជិតភាព » ឬ « ពិធីបរិសុទ្ធ និង សេចក្ដីសញ្ញា » នៅក្នុងវគ្គគោលលទ្ធិគ្រឹះនៃឧបសម្ព័ន្ធនៅចុងបញ្ចប់នៃសៀវភៅសិក្សានេះ) ។ បន្ទាប់ពីសកម្មភាពបានចប់ហើយ សូមសួរសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើពិធីបរិសុទ្ធណាមួយនៃដំណឹងល្អគឺជាពិធីបរិសុទ្ធនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយ សូមសរសេរពិធីបរិសុទ្ធខាងក្រោមនេះនៅលើក្ដារខៀន ៖ *បុណ្យជ្រមុជទឹក ពិធីបញ្ជាក់ ការប្រគល់បព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក [សម្រាប់បុរស] អំណោយទានពិសិដ្ឋនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ*, និង *ការផ្សារភ្ជាប់នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ*) ។

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤ បង្រៀនថាបំណងប្រាថ្នារបស់ព្យាការីម៉ូសេ គឺជួយមនុស្សដទៃទៀតឲ្យខិតកាន់តែជិតព្រះតាមរយៈពិធីបរិសុទ្ធនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះនៃបព្វជិតភាព ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យមើល គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៦–១៧ ចុះឡើង ដើម្បីរកឲ្យឃើញពីរបៀបដែលម៉ូសេអាចប្រដេញរកសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាពរបស់លោករហូតដល់អ័ដាមដែលជាអ្នកដែលបានទទួលវាមកពីព្រះ ។

- តើអ្នករៀនអ្វីខ្លះអំពីបព្វជិតភាពមកពីខគម្ពីរទាំងនេះ ? (សិស្សអាចរកឃើញគោលការណ៍ផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែត្រូវគូសបញ្ជាក់ឲ្យបាក្រដនូវចំណុចខាងក្រោមនេះ ៖ **បព្វជិតភាពមកពីព្រះ ហើយត្រូវបានប្រគល់ឲ្យតាមរយៈការដាក់ដៃលើដោយអស់អ្នកដែលនៅក្នុងសិទ្ធិអំណាចនោះ**) ។

ត្រង់ចំណុចនេះនៃមេរៀន សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបង្ហាញគំរូនៃខ្សែស្រឡាយនៃសិទ្ធិអំណាចដោយអានវាក៏បាន ឬ សរសេរវានៅក្ដារខៀនក៏បាន ។ សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ថា តំណនៃសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាពបង្ហាញពីសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាពដែលត្រូវបានប្រគល់ឲ្យ ពីសំណាក់អ្នកកាន់បព្វជិតភាពម្នាក់ទៅដល់ម្នាក់ទៀត ចាប់តាំងពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទៅឲ្យអ្នកកាន់បព្វជិតភាពនាសព្វថ្ងៃនេះ ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថាវាសំខាន់ដែលអ្នកកាន់បព្វជិតភាពអាចប្រដេញរកសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាពរបស់ខ្លួនរហូតដល់ព្រះវិញដូច្នេះ ? (សូមមើល ហេព្រើរ ៥:៤) ។

- តើអ្នកធ្លាប់មានបទពិសោធន៍អ្វីខ្លះដែលបានពង្រឹងដល់ទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីបព្វជិតភាព ។

សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ឆ្លាស់វេនគ្នាអានសម្បថ និង សេចក្ដីសញ្ញានៃបព្វជិតភាពនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៣៣–៤៤ ឲ្យឮៗ ។

- តើព្រះអម្ចាស់សន្យាអ្វីខ្លះចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលទទួលបព្វជិតភាព ហើយតម្កើងការហៅរបស់ខ្លួន ? (សិស្សគួរតែរកឃើញគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះ ៖ **ប្រសិនបើអ្នកទាំងឡាយណាដែលទទួលបព្វជិតភាព តម្កើងការហៅរបស់ខ្លួន នោះព្រះនឹងញែកពួកគេចេញ ហើយប្រទានដល់ពួកគេនូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលទ្រង់មាន**) ។

- តើមានវិធីមួយចំនួនណាខ្លះ ដែលអ្នកកាន់បព្វជិតភាពអើរ៉ុនតម្កើងការហៅរបស់ពួកគេក្នុងបព្វជិតភាព ?

- តើនៅពេលណាដែលអ្នកត្រូវបានប្រទានពរដោយសារអ្នកកាន់បព្វជិតភាពម្នាក់បានតម្កើងការហៅរបស់ខ្លួន ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យចែកចាយការយល់ដឹងមួយចំនួនដែលពួកគេបានទទួលអំឡុងពេលការសិក្សារបស់ពួកគេនៅសប្ដាហ៍នេះ អ្នកអាចសួរសំណួរមួយចំនួន ឬ ទាំងអស់ខាងក្រោមនេះ ៖ (*កំណត់ចំណាំ ៖* នៅពេលអ្នករៀបចំផ្នែកនេះនៃមេរៀន អ្នកអាចរំឭកឡើងវិញនូវថ្ងៃទី ២ នៃមេរៀននៅក្នុងសៀវភៅមគ្គុទេសន៍ការសិក្សាសម្រាប់សិស្សថ្នាក់សិក្ខាសាលាដែលសិក្សានៅផ្ទះ) ។

- តើអ្នកបានរៀនអ្វីខ្លះអំពីសារៈសំខាន់នៃការព្យាយាមស្ដាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ? (សូមមើល គ. និង ស. ៨៤:៤៣–៤៥, ៥៤–៥៨) ។

- តើការសិក្សាព្រះគម្ពីរដោយស្មោះត្រង់ និង ការអនុវត្តតាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះបានធ្វើឲ្យជីវិតរបស់អ្នកផ្លាស់ប្ដូរយ៉ាងណាខ្លះ ?

- តើយើងមានទទួលខុសត្រូវអ្វីខ្លះចំពោះមនុស្សនៅលើពិភពលោកនេះ ។ (សូមមើល គ. និង ស. ៨៤:៦១–៦២, ៨៥–៨៨) ។

- តើអ្នកអាចជួយបំពេញករណីកិច្ចដើម្បីនាំយកដំណឹងល្អទៅកាន់ពិភពលោកទាំងមូលដោយរបៀបណា ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៧

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធព្យាករថាសង្គ្រាមនឹងចាក់ស្រោចមកលើគ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់

សូមឲ្យសិស្សសង្ខេបពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀនអំពីការព្យាករដែលមាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៧ ។

- តើការសិក្សារបស់អ្នកអំពីវិវរណៈនេះបានពង្រឹងសេចក្ដីជំនឿដែលថាព្រះអម្ចាស់អាចបើកសម្ដែងព្រឹត្តិការណ៍នាអនាគតតាមរយៈពួកព្យាការីរបស់ទ្រង់ដោយរបៀបណា ?

- តើ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៧ ពង្រឹងទីបន្ទាល់របស់អ្នកថាយ៉ូសែប ស្ម៊ីធគឺជាព្យាការីពិតយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមបញ្ជាក់ថាគ្រប់ការព្យាករណ៍នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៧ ត្រូវបាន ឬ នឹងត្រូវបានបំពេញ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៧:៨ ដើម្បីរៀនអំពីអ្វីដែលព្រះបានដឹកនាំយើងឲ្យធ្វើដូច្នោះ ដែលយើងនឹងបានត្រៀមខ្លួនសម្រាប់សង្គ្រាម និង គ្រោះមហន្តរាយដែលនឹងកើតមានចំពោះផែនដីនៅថ្ងៃចុងក្រោយ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាយើងឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ? (សូមជួយពួកគេរកឃើញគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះ ៖ **យើងត្រូវឈរនៅទីបរិសុទ្ធ ហើយកុំមិចេញឡើយរហូតដល់ព្រះអម្ចាស់យាងមក**) ។

- តើទីបរិសុទ្ធមួយចំនួនណាខ្លះដែលអាចផ្ដល់សេចក្ដីសុខសាន្ត និង សុវត្ថិភាពដល់យើងនោះ ?

- តើអ្នកមានអារម្មណ៍ថាត្រូវបានប្រទានពរឲ្យសេចក្ដីសុខសាន្ត និង សុវត្ថិភាពដោយការឈរនៅទីបរិសុទ្ធយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមបញ្ចប់មេរៀននេះ ដោយថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិតដែលអ្នកបានពិភាក្សា ។

មេរៀនបន្ទាប់ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨–៨៩)

ដើម្បីរៀបចំសិស្សសម្រាប់ការសិក្សារបស់ខ្លួននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨–៨៩, អ្នកអាចអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិចារណាពីសំណួរខាងក្រោម ៖ តើអ្នកធ្លាប់មានអារម្មណ៍ថាឯកោ ឬ ព្រួយបារម្ភថាព្រះវរបិតាសួគ៌ពុំជ្រាបដឹងពីកាលៈទេសៈ ឬ សេចក្ដីត្រូវការផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នកដែរឬទេ ? នៅពេលអ្នកសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨, សូមស្វែងរកចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះអារម្មណ៍បែបនោះ ។ តើពាក្យ « អំពើអាក្រក់ទាំងឡាយ និង ផែនការទាំងឡាយ. . .ដែលមាននៅក្នុងដួងចិត្តមនុស្សដែលរួមគំនិតប្រព្រឹត្តិអំពើទុច្ចរិត (គ. និង ស. ៨៩:៤) នៅថ្ងៃចុងក្រោយបង្អស់មានន័យដូចម្ដេច ? នៅពេលអ្នកសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៩, សូមស្វែងរកព្រះឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបានប្រទានមក ដែលអាចការពារអ្នកពីអំពើអាក្រក់ និង ផែនការទាំងនោះ ។

មេរៀនទី ៩១

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៨៨:១–៤០

បុព្វកថា

ប្រធាន យ៉ូសែប ហ្វីលឌីង ស្ម៊ីធ បានថ្លែងថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៨៨ គឺជា « វិវរណៈដ៏មហិមាបំផុតមួយដែលបានប្រទានដល់មនុស្ស » (*Doctrines of Salvation* comp. Bruce R. McConkie, វ៉ុលទី ៣ [ឆ្នាំ ១៩៥៤–៥៦] ៣:១៨១) ។ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈនេះអស់រយៈពេលជាងបីថ្ងៃ–ថ្ងៃទី ២៧–២៨ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣២ និង ថ្ងៃទី ៣ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៨៣៣ – បន្ទាប់ពីពួកសង្ឃជាន់ខ្ពស់នៅក្នុងសន្និសីទមួយ បានអធិស្ឋានដើម្បីដឹងពីព្រះទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ស្តីអំពីការស្ថាបនានៃស៊ីយ៉ូន ។ នេះគឺជាមេរៀនទីមួយនៃមេរៀនទាំងបួនអំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៨៨។ ផ្នែកនៃវិវរណៈដែលបានពិភាក្សានៅក្នុងមេរៀននេះ រួមមាន (១) ការប្រកាសរបស់ព្រះអម្ចាស់ថាទ្រង់គឺជាពន្លឺ ដែលគ្រប់គ្រង និងនៅក្នុងគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ ហើយ (២) ការពន្យល់របស់ទ្រង់អំពីក្រឹត្យវិន័យដែលគ្រប់គ្រងនគរ និងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៨៨:១–១៣

ព្រះអម្ចាស់ប្រកាសថា ទ្រង់គឺជាពន្លឺនៅក្នុងគ្រប់អ្វីទាំងអស់

សូមសួរដល់សិស្សបើសិនជាពួកគេធ្លាប់ស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពងងឹតសូន្យសុងឬទេ ។ សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ។ សូមដាក់តាំងពិល ឬទៀន ឬរូបនៅលើក្តារខៀន ។

- តើការស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពងងឹតសូន្យសុងនឹងជួយអ្នកថ្លែងអំណរគុណចំពោះពរជ័យនៃការមានពន្លឺយ៉ាងដូចម្តេច ?
- តើពន្លឺតំណាងឲ្យអ្វីនៅក្នុងដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ?

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៨៨ រួមមានទាំងការបង្រៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីសារៈសំខាន់នៃពន្លឺ ។ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈនេះអស់រយៈពេលជាងបីថ្ងៃ បន្ទាប់ពីពួកសង្ឃជាន់ខ្ពស់នៅក្នុងសន្និសីទមួយ បានអធិស្ឋានដើម្បីដឹងពីព្រះទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ស្តីអំពីការស្ថាបនានៃស៊ីយ៉ូន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៨៨:១–២ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលអំពីរបៀបដែលទ្រង់ និងពួកទេវតា មានអារម្មណ៍ថាយ៉ាងណា នៅពេលពួកអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់អធិស្ឋានសុំដឹងពីព្រះទ័យរបស់ទ្រង់នោះ ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យ ហើយពួកទេវតាអរសប្បាយ នៅពេលយើងអធិស្ឋានទូលសុំចង់ដឹងនូវព្រះទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ?
- តើការដឹងនូវព្រះទ័យរបស់ព្រះប្រៀបដូចជាពន្លឺចំពោះអ្នកទាំងឡាយណាដែលកំពុងស្វែងរកវាយ៉ាងដូចម្តេច ?

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៨៨:៣–៥ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនដល់បងប្អូនប្រុសទាំងនេះថាពួកគេអាចទទួលការអះអាងនូវជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលត្រូវបានហៅថា ជាអង្គលួងលោមចិត្ត និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃការសន្យាផងដែរ ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៨៨:១–១៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនអំពីប្រភពនៃពន្លឺទាំងអស់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរៀបរាប់អំពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- នៅក្នុង ខ ៧ តើពាក្យអ្វី ដែលត្រូវបានប្រើសំដៅទៅលើពន្លឺនៃសេចក្តីពិត ?

- ស្របតាម ខ ១២–១៣ តើពន្លឺទាំងអស់កើតចេញមកពីកន្លែងណា ?

- តើការបង្កបង្កើតរបស់ទ្រង់ តាមរយៈពន្លឺនៃព្រះគ្រីស្ទ ព្រះមានឥទ្ធិពលយ៉ាងដូចម្ដេច? (សូមជួយសិស្សប្រាប់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖**តាមរយៈពន្លឺនៃព្រះគ្រីស្ទ ព្រះប្រទានពន្លឺ និងជីវិតដល់គ្រប់ការបង្កបង្កើតរបស់ទ្រង់ទាំងអស់ ។** អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរគោលលទ្ធិនេះនៅលើក្ដារខៀន ។ សិស្សក៏អាចប្រាប់ផងដែរថា ពន្លឺនៃព្រះគ្រីស្ទ គឺជាក្រឹត្យវិន័យ ដែលគ្រប់គ្រងសាកលលោក និងប្រជារាស្ត្រ ហើយវា « ប្រោស » ការយល់ដឹងរបស់យើង ។ *ប្រោស* មានន័យថា ធ្វើឲ្យរស់រវើក ។ ដោយសារពាក្យនេះត្រូវបានប្រើក្រោយទៀតនៅក្នុងវិវរណៈ សូមពិចារណាធ្វើការអញ្ជើញដល់សិស្សឲ្យសរសេរនិយមន័យនេះ នៅក្នុងរឹមទំព័រគម្ពីររបស់ពួកគេជិតនឹង ខ ១១) ។

បើចាំបាច់ សូមបន្ថែមការពន្យល់របស់សិស្សអំពីពន្លឺនៃព្រះគ្រីស្ទ ដោយការពន្យល់ថា វាគឺជា « ថាមពលទេវភាព ព្រះចេស្ដា ឬឥទ្ធិពលដែលចេញមកពីព្រះ តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ហើយផ្ដល់ជីវិត និងពន្លឺចំពោះគ្រប់របស់ទាំងអស់ » (Guide to the Scriptures, «Light of Christ,» scriptures.lds.org) ។

ដើម្បីជួយសិស្សពិចារណាអំពីរបៀបដែលពួកគេត្រូវបានប្រទានពរ តាមរយៈពន្លឺនៃព្រះគ្រីស្ទ សូមសរសេរផ្នែកដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖

> *ពន្លឺខាងរូបកាយ ការយល់ដឹង ជីវិត ក្រឹត្យវិន័យ*

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរឧទាហរណ៍នៅលើក្ដារខៀនអំពីរបៀបដែលការបើកសម្ដែងអំពីពន្លឺនៃព្រះគ្រីស្ទទាំងនេះមានឥទ្ធិពលលើពួកគេប្រចាំថ្ងៃ ។ (ឧទាហរណ៍មួយចំនួន អាចរួមមាន លទ្ធភាពដើម្បីមើលឃើញ លទ្ធភាពដើម្បីរៀន និងស្គាល់សេចក្ដីពិត ការដុះលូតលាស់នៃដើមរុក្ខជាតិ និងសត្វ ដែលផ្ដល់ជាអាហារ និងសំលៀកបំពាក់ដល់យើង និងលទ្ធភាពដើម្បីស្គាល់ភាពខុសគ្នារវាងល្អ និងអាក្រក់) ។

- តើសេចក្ដីពិតដែលយើងបានពិភាក្សាអំពីពន្លឺ នៃព្រះគ្រីស្ទ អាចជួយយើងថ្លែងអំណរគុណចំពោះឥទ្ធិពលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១៤–៤០

ព្រះអម្ចាស់ពន្យល់ថា មានក្រឹត្យវិន័យជាច្រើនទាក់ទងនឹងនគរនៃសិរីល្អ

សូមបង្ហាញស្រោមដៃ ហើយពន្យល់ថា វាតំណាងឲ្យរូបកាយសាច់ឈាម ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យពាក់ស្រោមដៃ ហើយកម្រើកម្រាមដៃរបស់គេ ។ សូមចង្អុលបង្ហាញថា ដៃកម្រើក ឬផ្ដល់ភាពរស់រវើកដល់ស្រោមដៃ ។

- បើស្រោមដៃតំណាងឲ្យរូបកាយសាច់ឈាម តើដៃអាចតំណាងឲ្យអ្វី ? (រូបកាយខាងវិញ្ញាណមួយ) ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ បានហៅ ចំពោះការផ្គុំគ្នានៃវិញ្ញាណ និងរូបកាយ។

- តើព្រះអម្ចាស់ហៅការផ្គុំគ្នានៃវិញ្ញាណ និងរូបកាយថាជាអ្វី ? (**វិញ្ញាណ និងរូបកាយ គឺជាព្រលឹងមនុស្ស។** (អ្នកអាចស្នើថាសិស្សគួរគូសចំណាំគោលលទ្ធិនេះ) ។

- តើរឿងទាំងឡាយដែលជះឥទ្ធិពលដល់រូបកាយរបស់យើង អាចជះឥទ្ធិពលដល់វិញ្ញាណរបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យផ្ដល់ឧទាហរណ៍មួយចំនួន) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់បន្ថែមទៀតអំពីទំនាក់ទំនងរវាងរូបកាយ និងវិញ្ញាណរបស់យើង សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយ ប្រធាន ប្រធាន អ៊ែសរ៉ា ថាហ្វ ប៊ែនសឹន ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់អំពីរបៀបដែលវិញ្ញាណ និងរូបកាយអាចជះឥទ្ធិពលដល់គ្នាទៅវិញទៅមក ។

« ពុំត្រូវចោទសួរថាតើសុខភាពរូបកាយ ប៉ះពាល់ដល់វិញ្ញាណដែរឬទេនោះឡើយ បើពុំសោតទេនោះ ព្រះអម្ចាស់នឹងមិនចាំបាច់បើកសម្ដែងពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃនោះទេ ។ ព្រះពុំប្រទានបទបញ្ញត្តិខាងសាច់ឈាមណាមួយទេ–ដែលជះឥទ្ធិពលដល់រូបកាយរបស់យើង និង [វិញ្ញាណ] របស់យើងផង ។. . .

« . . . អំពើបាបធ្វើឲ្យបាត់បង់ភាពរឹងមាំ ។ វាជះឥទ្ធិពល មិនគ្រាន់តែដល់ [វិញ្ញាណ] ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដល់រូបកាយផងដែរ ។ បទគម្ពីរមានពេញទៅដោយឧទាហរណ៍អំពីអំណាចខាងរូបកាយ ដែលអាចរួមគ្នានឹងសេចក្ដីសុចរិត ។ ផ្ទុយទៅវិញ អំពើបាបដែលពុំប្រែចិត្ត អាចធ្វើឲ្យថាមពលសាយភាយ ហើយនាំឲ្យកើតមានជំងឺទាំងខាងសតិអារម្មណ៍ និងខាងរូបកាយ » (In His Steps » *Ensign* ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ១៩៨៨ ទំព័រ ៥) ។

សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ គោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ទាំងឡាយ

នៅពេលសិស្សយល់ពីគោលលទ្ធិ ឬ គោលការណ៍មួយ នោះពួកគេមិនត្រឹមតែដឹងពីអត្ថន័យនៃពាក្យទាំងឡាយប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ដឹងពីរបៀបដែលគោលលទ្ធិ ឬ គោលការណ៍ អាចមានឥទ្ធិពលចំពោះជីវិតរបស់ពួកគេផងដែរ ។ អ្នកអាចជួយសិស្សឲ្យកាន់តែយល់គោលលទ្ធិ ឬគោលការណ៍មួយតាមរយៈការពិភាក្សាអំពីរបៀបដែលសេចក្ដីពិតអាចអនុវត្តនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ដោយការអញ្ជើញសិស្សឲ្យពន្យល់គោលលទ្ធិ ឬគោលការណ៍តាមសម្ដីរបស់ពួកគេ និងតាមរយៈការងាកទៅរកការបង្រៀនរបស់ពួកព្យាការី និងពួកសាវកថ្ងៃចុងក្រោយ ។

- តើការយល់ដឹងអំពីទំនាក់ទំនងរវាងរូបកាយអ្នក និងវិញ្ញាណរបស់អ្នក អាចជួយអ្នកធ្វើការសម្រេចចិត្តសុចរិតយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីរៀបចំសិស្សធ្វើការពិភាក្សាអំពីសេចក្ដីពិត អំពីការរស់ឡើងវិញ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យឡើងមកក្ដាខៀន ហើយដកស្រោមដៃចេញពីដៃគាត់ ហើយដាក់ស្រោមដៃនោះនៅលើតុ ឬកៅអី ។

- តើសកម្មភាពនេះ អាចតំណាងឲ្យអ្វី ? (សេចក្ដីស្លាប់ខាងរូបកាយ) ។

- តើមានអ្វីកើតឡើងចំពោះព្រលឹងនៅពេលស្លាប់ ? (វិញ្ញាណ និងរូបកាយ ត្រូវបានបំបែកចេញពីគ្នា) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យយកស្រោមដៃមក ហើយពាក់វាម្ដងទៀត ។

- តើសកម្មភាពនេះ អាចតំណាងឲ្យអ្វី ? (ការរស់ឡើងវិញ) ។

- តើមានអ្វីកើតឡើងចំពោះព្រលឹងនៅពេលការរស់ឡើងវិញ ? (វិញ្ញាណ និងរូបកាយ ត្រូវបានផ្គុំគ្នាវិញ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១៤, ១៦–១៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់ពិពណ៌នាអំពីការរស់ឡើងវិញ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរៀបរាប់អំពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើនរណាដែលបានធ្វើឲ្យព្រលឹងរបស់យើងត្រូវបានប្រោសលោះ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានធ្វើឲ្យព្រលឹងរបស់យើងត្រូវបានប្រោសលោះឡើងវិញ)**

- បន្ទាប់ពីព្រលឹងរបស់យើងត្រូវបានប្រោសលោះ តើព្រលឹងនៃ « ជនក្រីក្រ និង រាបសារ » នឹងទទួលគ្រងអ្វីខ្លះ ? (ផែនដី) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១៨–២០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវអ្វីដែលនឹងកើតឡើងចំពោះផែនដី ពីមុនព្រលឹងដែលបានប្រោសលោះទាំងឡាយ អាចគ្រងមរតក។

- តើមានអ្វីខ្លះនឹងកើតឡើងចំពោះផែនដី ពីមុនព្រលឹងប្រោសលោះអាចបានគ្រងមរតកនោះ?

- ស្របតាម ស ១៩ តើនរណានឹងមានវត្តមាន នៅលើផែនដីដែលបានញែកចេញបរិសុទ្ធ ?

សូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖« *តើនរណានឹងសក្ដិសមដើម្បីរស់នៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាល ហើយរីករាយជាមួយវត្តមានរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌* ? សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីរបៀបដែលពួកគេនឹងឆ្លើយសំណួរនេះ ។

សូមពន្យល់ថា ក៏ដូចជាផែនដីដែលនឹងទទួលសិរីល្អ បន្ទាប់ពីវាត្រូវបានញែកចេញជាបរិសុទ្ធ នោះរូបកាយរបស់យើងក៏នឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្ដូរ ហើយបានទទួលសិរីល្អនៅក្នុងការរស់ឡើងវិញផងដែរ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពុំមែនមនុស្សទាំងអស់នឹងទទួលបានកម្រិតនៃសិរីល្អដូចគ្នាទាំងអស់នោះទេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:២១–២៤ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយប្រាប់នូវអ្វីដែលកំណត់កម្រិតនៃសិរីល្អ ដែលមនុស្សម្នាក់ទទួលបាននៅក្នុងការរស់ឡើងវិញ ។

- តើអ្វីខ្លះដែលកំណត់អំពីកម្រិតនៃសិរីល្អរបស់មនុស្សម្នាក់ ដែលនឹងទទួលនៅក្នុងការរស់ឡើងវិញ ? (សូមសរសេរគោលលទ្ធិខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ អ្នកក៏អាចឲ្យយោបល់ដល់សិស្សឲ្យសរសេរវានៅរឹមនៃព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេផងដែរ ។ **នៅក្នុងការរស់ឡើងវិញ យើងនឹងទទួលបានសិរីល្អស្របតាមក្រឹត្យវិន័យដែលយើងគោរពតាម)** ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់បន្ថែមអំពីសេចក្ដីពិតនេះសូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:២៥–៣៣ ជាមួយដៃគូ ។ សូមឲ្យពួកគេរកមើលរបៀបដែលការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងជះឥទ្ធិពលលើផែនដី និងយើងម្នាក់ៗយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ។ អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ឲ្យសិស្សថា ពួកគេគួរតែគូសចំណាំចំពោះអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើអ្នករកឃើញអ្វីខ្លះ ដែលគាំទ្រសេចក្ដីពិតថា នៅក្នុងការរស់ឡើងវិញ យើងនឹងទទួលបានសិរីល្អ ស្របតាមក្រឹត្យវិន័យដែលយើងគោរពតាម ?

- សូមកត់សម្គាល់នៅក្នុង ខ ២៨ តើព្រះអម្ចាស់សំដៅទៅលើនរណាដែល « ជាវិញ្ញាណនៃសេឡេស្ទាល » ? តើអ្នកគិតថា « ជាវិញ្ញាណនៃសេឡេស្ទាល » មានន័យយ៉ាងណា ?

សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ថា អ្នកទាំងឡាយណាដែលជាវិញ្ញាណនៃសេឡេស្ទាល គឺជាបុគ្គលទាំងឡាយណាដែលរស់នៅស្របតាមក្រឹត្យវិន័យនៃនគរសេឡេស្ទាល ។ សូមរំឭកសិស្សក្នុងថ្នាក់ថា យើងដឹងមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦ ថា ក្រឹត្យវិន័យនៃនគរសេឡេស្ទាល រួមមានទាំងការមានទីបន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ការរក្សាបទបញ្ញត្តិ ការចុះ និងរក្សា

សេចក្ដីសញ្ញាទាំងឡាយ ការយកឈ្នះដោយសេចក្ដីជំនឿ និងការទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃការសន្យា (សូមមើល គ. និង ស. ៧៦:៥០–៥៣, ៦៩–៧០) ។

- នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:២៨–២៩ តើព្រះអម្ចាស់ពិពណ៌នាអំពីរូបកាយដែលបានរស់ឡើងវិញរបស់អ្នកទាំងឡាយដែលទទួលសិរីល្អសេឡេស្ទាលយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- ស្របតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៣០–៣១ បើមនុស្សម្នាក់គោរពតាមក្រឹត្យវិន័យទេរេស្ទ្រាល និងទេឡេស្ទាល តែប៉ុណ្ណោះនៅលើផែនដី តើរូបកាយប្រភេទណា ដែលពួកគេនឹងទទួលបាននៅក្នុងការរស់ឡើងវិញ ? (សូមជួយសិស្ស ឲ្យយល់ថា រូបកាយដែលរស់ឡើងវិញរបស់យើង នឹងត្រូវគ្នានៅក្នុងសិរីល្អជាមួយនឹងប្រភេទនៃវិញ្ញាណដែលយើងបាន ប្រែក្លាយឡើយ) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់បន្ថែមទៀតអំពីគោលលទ្ធិ ដែលយើងទទួលសិរីល្អ ស្របតាមក្រឹត្យវិន័យដែលយើងគោរពតាម សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យធ្វើការជាបីក្រុម ឬបួននាក់ ដើម្បីបំពេញកិច្ចការចាត់តាំងដូចខាងក្រោម។ អ្នកអាចចែកច្បាប់ចម្លងនៃសេចក្ដីណែនាំ ឬសរសេរវានៅលើក្ដារខៀន ។

១. សូមពិភាក្សាសំណួរដូចខាងក្រោមរួមគ្នា ៖ តើអត្ថប្រយោជន៍មួយចំនួនចំពោះការគោរពដល់ច្បាប់ចរាចរ មាន អ្វីខ្លះ ? តើលទ្ធផលមួយចំនួនចំពោះការមិនគោរពច្បាប់ចរណ៍មានអ្វីខ្លះ ?

២. សូមអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៣៤–៣៥ ហើយរកមើលលទ្ធផលនៃការរស់នៅ និងការបដិសេធ ក្នុងការរស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ ។ សូមពិភាក្សាអំពីអ្វីដែលអ្នករកឃើញ ។

៣. គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៤០ ពិភាក្សាអំពីគុណសម្បត្តិនៃមនុស្សដែលនឹងខិតទៅជិតនគរ សេឡេស្ទាល ។ សូមសិក្សាខនេះជាមួយគ្នា ហើយប្រាប់អំពីគុណសម្បត្តិទាំងឡាយ ។ រួចពិភាក្សានូវអ្វីដែល យើងអាចធ្វើ ដើម្បីអភិវឌ្ឍ ឬពង្រឹងដល់គុណសម្បត្តិទាំងនេះនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង ។

បន្ទាប់ពីសិស្សពិភាក្សាអំពីគុណសម្បត្តិទាំងនេះក្នុងក្រុមរបស់ពួកគេ សូមចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីពន្លឺ ដែលបំពេញ ក្នុងជីវិតរបស់យើង នៅពេលយើងព្យាយាមរស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយ ពីរបៀបដែលពួកគេបានមើលឃើញសេចក្ដីពិតនេះ បើកសម្ដែងនៅក្នុងជីវិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។ សូមជួយសិស្សអនុវត្ត នូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ដោយការសុំឲ្យពួកគេសរសេរពីគោលដៅមួយ ដែលនឹងជួយពួកគេឲ្យរស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យនៃនគរ សេឡេស្ទាល ហើយត្រូវបានប្រទានពរដោយគុណសម្បត្តិទាំងនេះ ។ សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយគោលដៅរបស់ ពួកគេជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់ ប្រសិនបើពួកគេអាចធ្វើដូច្នោះបាន ។

មេរៀនទី ៩២

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៤១–៦៩

បុព្វកថា

នេះគឺជាមេរៀនទីពីរនៃមេរៀនទាំងបួននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨ ។ ផ្នែកនៃវិវរណៈដែលបានពិភាក្សានៅក្នុងមេរៀននេះ ត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យនៅក្នុងសន្និសីទមួយអំពីពួកសង្ឃជាន់ខ្ពស់នៅទីក្រុងខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ នៅថ្ងៃទី ២៧ និង ២៨ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣២ ។ វាមានរួមបញ្ចូលទាំងការពន្យល់របស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ អំពីរបៀបដែលព្រះគ្រប់គ្រងការបង្កបង្កើតរបស់ទ្រង់ និងការអញ្ជើញឲ្យយើងខិតទៅជិតទ្រង់ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៤១–៥០

ព្រះអង្គសង្គ្រោះបើកសម្ដែងថា អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយក្រឹត្យវិន័យដ៏ទេវភាព

សូមបង្ហាញរូបផ្កាយ ដូចជាព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតវត្ថុទាំងអស់ (*សៀវភៅរូបភាពសិល្បៈនៃដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៩] លេខ ២ សូមមើលផងដែរ LDS.org) ឬគូសរូបផ្កាយមួយចំនួននៅលើក្ដារខៀន ។

- តើអ្នកធ្លាប់បានមើលទៅហ្វូងតារា ហើយគិតអំពីព្រះ និងការបង្កបង្កើតរបស់ទ្រង់ដែរឬទេ ? តើសំណួរ ឬគំនិតអ្វីខ្លះ ដែលអ្នកបានពិចារណានៅពេលអ្នកសម្លឹងមើលទៅលើមេឃ ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា នៅពេលមនុស្សសញ្ជឹងគិតអំពីភាពធំធេងនៃការបង្កបង្កើតរបស់ព្រះ ពេលខ្លះពួកគេមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនឯងតូចតាច ហើយពុំសំខាន់ ។ ពួកគេអាចនឹងពិចារណាថាតើព្រះបានដឹងអំពីពួកគេឬទេ ។ សូមប្រាប់សិស្សថា នៅពេលពួកគេពិភាក្សាអំពីខគម្ពីរនៅក្នុងមេរៀនថ្ងៃនេះ ពួកគេនឹងយល់ឃើញថា ទោះជាព្រះគ្រប់គ្រងការបង្កបង្កើតដ៏ច្រើននៅទូទាំងស្ថានសួគ៌ក្ដី ក៏ទ្រង់ជ្រាបដឹងអំពីយើងម្នាក់ៗ ហើយចង់ខិតមកជិតនឹងយើង ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៤១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាម រកមើលរបៀបដែលខគម្ពីរនេះបង្ហាញថា ព្រះមានព្រះចេស្ដាគ្រប់គ្រងរាល់ការបង្កបង្កើតរបស់ទ្រង់ទាំងអស់ ហើយបានដឹងអំពីយើងម្នាក់ៗ ។

- តើខគម្ពីរនេះបង្ហាញថាព្រះមានព្រះចេស្ដាជ្រាបដឹងពីយើងម្នាក់ៗ និងដឹងពីតម្រូវការរបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់ទៀតអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៤២–៤៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ប្រាប់អំពីរបៀបដែលព្រះគ្រប់គ្រងការបង្កបង្កើតរបស់ទ្រង់ ។

- តើព្រះគ្រប់គ្រងការបង្កបង្កើតរបស់ទ្រង់យ៉ាងដូចម្ដេច ? (ដោយក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់) ។

សូមបង្កើតបរិយាកាសនៃក្ដីស្រឡាញ់ និងការគោរព

នៅពេលអ្នកកែចម្រើននៅក្នុងក្ដីស្រឡាញ់ និងការគោរពដល់សិស្សរបស់អ្នក នោះអ្នកនឹងសាយភាយនូវក្ដីស្រឡាញ់ដ៏សុទ្ធសាធរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងបង្រៀនដោយភាពអត់ធ្មត់ និងក្ដីមេត្តា ។ សកម្មភាពដូចខាងក្រោមនឹងជួយអ្នកអភិវឌ្ឍក្ដីស្រឡាញ់ និងការគោរពកាន់តែខ្លាំងដល់សិស្សរបស់អ្នក ៖ (១) រៀនស្គាល់ឈ្មោះពួកគេ ហើយព្យាយាមដើម្បីដឹងពីចំណាប់អារម្មណ៍ ទេពកោសល្យ បញ្ហា និងលទ្ធភាពនានា (២) អធិស្ឋានសម្រាប់ពួកគេ ជារួម និងជាបុគ្គល (៣) ស្វាគមន៍សិស្សម្នាក់ៗមកក្នុងថ្នាក់រៀនដោយផ្ទាល់ ហើយឲ្យសិស្សម្នាក់ៗមានឱកាសរួមចំណែក ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីការបង្កបង្កើតមួយរបស់ព្រះ ដែលធ្វើឲ្យពួកគេអស្ចារ្យក្នុងចិត្តជាខ្លាំង ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយគំនិតរបស់ពួកគេ ។ ជាឧទាហរណ៍មួយ អ្នកអាចបង្ហាញពីកម្មវត្ថុ ឬរូបភាពមួយដែលតំណាងឲ្យការបង្កបង្កើតរបស់ព្រះមួយ ហើយពន្យល់ថាហេតុអ្វីក៏ការបង្កបង្កើតនោះធ្វើឲ្យអ្នកអស្ចារ្យក្នុងចិត្តខ្លាំងម្ល៉េះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៤៦–៤៧ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលនូវអ្វីដែលយើងកំពុងមើលឃើញ នៅពេលយើងមើលទៅការបង្កបង្កើតរបស់ព្រះ ។

- តើយើងមើលឃើញអ្វីខ្លះ នៅពេលយើងមើលទៅលើសូម្បីតែរបស់ដ៏តូចមួយនៃការបង្កបង្កើតរបស់ព្រះក្ដី ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែចម្លើយរបស់ពួកគេគួរបង្ហាញនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **នៅពេលយើងមើលទៅការបង្កបង្កើតរបស់ព្រះ នោះយើងមើលឃើញពីព្រះចេស្ដា និងមហិឫទ្ធិរបស់ទ្រង់ ។** សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

- តើការបង្កបង្កើតដែលអ្នកមើលឃើញនៅក្នុងស្ថានសួគ៌ និងនៅលើផែនដី មានឥទ្ធិពលដល់ទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីព្រះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៤៨–៥០ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ។ បន្ទាប់ពីផ្ដល់ពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមឲ្យពួកគេម្នាក់ឡើងសង្ខេបអំពីខគម្ពីរទាំងឡាយតាមពាក្យសម្ដីផ្ទាល់របស់ពួកគេ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៥១–៦១

ព្រះអម្ចាស់ប្រាប់នូវរឿងប្រៀបធៀបមួយអំពីបុរសដែលធ្វើការនៅក្នុងស្រែ និងការដែលត្រូវបានចៅហ្វាយទៅជួបនឹងពួកគេ ។

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៥១–៦០ មាននូវរឿងប្រៀបធៀបមួយ ដែលជួយយើងយល់អំពីការប្រាស្រ័យទាក់ទងរបស់ព្រះជាមួយនឹងនគរទាំងឡាយ ឬពិភពទាំងឡាយ ដែលទ្រង់បានបង្កើត ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៥១–៥៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលបុរសនៅក្នុងរឿងប្រៀបធៀបបានបញ្ជាដល់អ្នកបម្រើរបស់គាត់ម្នាក់ៗឲ្យធ្វើ និងអ្វីដែលគាត់បានសន្យានឹងពួកអ្នកបម្រើម្នាក់ៗរបស់គាត់ ។

- តើបុរសបញ្ជាពួកអ្នកបម្រើរបស់គាត់ឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ? តើគាត់បានសន្យាអ្វីខ្លះដល់ពួកអ្នកបម្រើរបស់គាត់ ? (គាត់បានបញ្ជាពួកគេឲ្យធ្វើការនៅក្នុងស្រែរបស់គាត់ ។ គាត់បានសន្យាថា គាត់នឹងទៅជួបពួកគេម្នាក់ៗម្ដងៗ) ។

សូមសង្ខេបគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៥៦–៦០ដោយការពន្យល់ថា នៅក្នុងរឿងប្រៀបធៀប ម្ចាស់ស្រែបានទៅជួបនឹងពួកអ្នកបម្រើរបស់គាត់ម្ដងម្នាក់ៗតាមវេនរបស់ពួកគេ ។ អ្នកបម្រើម្នាក់ៗ « បានទទួលរស្មីនៅលើមុខចៅហ្វាយរបស់ខ្លួន គឺមនុស្សម្នាក់ៗតាមម៉ោងរបស់ខ្លួន » (គ. និង ស. ៨៨:៥៨) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៦១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវអ្វីដែលរឿងប្រៀបធៀបនេះ បង្រៀនយើងអំពីរបៀបដែលព្រះប្រាស្រ័យទាក់ទងនឹងនគរទាំងឡាយដែលទ្រង់បានបង្កើតឡើង ។

- តើរឿងប្រៀបធៀបនេះ បង្រៀនអ្វីខ្លះ អំពីរបៀបដែលព្រះប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយនឹងនគរដែលទ្រង់បានបង្កើត ? (សូមជួយសិស្សឲ្យប្រាប់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះនឹងទៅជួបនឹងនគរទាំងឡាយរបស់ទ្រង់ និងមនុស្សក្នុងនគរនោះម្ដងម្នាក់ៗ តាមពេលរបស់ទ្រង់ ។** សូមសរសេរគោលលទ្ធិនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៦២–៦៩

ព្រះសន្យាថានឹងចូលមកជិតយើងនៅពេលយើងចូលមកជិតទ្រង់

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះអម្ចាស់បានមកនគររបស់ទ្រង់នៅលើផែនដីនេះ ហើយថាទ្រង់នឹងយាងមកម្ដងទៀត ហើយគ្រងរាជ្យនៅទីនេះ អំឡុងពេលនៃសហសវត្សរ៍ ។ នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៦២–៦៩ ព្រះអម្ចាស់បង្រៀននូវអ្វីដែលយើងអាចធ្វើ ដើម្បីទ្រង់នឹងចូលមកជិតយើងឥឡូវនេះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសញ្ជឹងគិតអំពីសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្នកមានអារម្មណ៍ថានៅជិតនឹងព្រះអម្ចាស់ដល់កម្រិតណា ? តើអ្នកចង់មានអារម្មណ៍កាន់តែជិតស្និតនឹងទ្រង់ដែរឬទេ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៦២–៦៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលនូវអ្វីៗដែលយើងអាចធ្វើដើម្បីយាងអញ្ជើញព្រះអម្ចាស់មកជិតយើង ។

- តើខគម្ពីរទាំងនេះបង្រៀនគោលការណ៍អ្វីខ្លះ អំពីការចូលទៅជិតនឹងព្រះអម្ចាស់ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **បើយើងចូលទៅជិតព្រះអម្ចាស់ នោះទ្រង់នឹងចូលមកជិតយើង)** ។

- តើពាក្យនៅក្នុង ខ ៦៣ បង្រៀនអ្វីខ្លះ អំពីរបៀបដែលយើងអាចចូលទៅជិតព្រះអម្ចាស់ ? (*ស្វែងរក សូម* និង *គោះ*)។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ពាក្យ *ស្វែងរក សូម* និង *គោះ* គឺជាពាក្យដែលមានសកម្មភាព ។

- តើសកម្មភាពមួយចំនួនណាខ្លះ ដែលបានជួយអ្នក ស្វែងរក សូម និងគោះ ដើម្បីចូលទៅកាន់តែជិតនឹងព្រះអម្ចាស់ ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីរបៀបមួយដែលពួកគេអាចចូលទៅជិតព្រះអម្ចាស់ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយប្រធាន ស្ពែនសើរ ដបុលយូ ឃីមបឹល ៖

«ខ្ញុំរកឃើញថា ពេលខ្ញុំធ្វើឲ្យទំនាក់ទំនងខ្ញុំនឹងព្រះអាទិទេពមានភាពសាមញ្ញ ហើយកាលព្រះហាក់ដូចជាមិនបានស្ដាប់ ហើយមានបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំ នោះខ្ញុំឃ្លាតពីទ្រង់កាន់តែឆ្ងាយហើយ។ បើសិនខ្ញុំផ្ដោតយកចិត្តទុកដាក់ទាំងស្រុងលើព្រះគម្ពីរ នោះផ្លូវឆ្ងាយនឹងត្រូវបានបង្រួញ ហើយ ផ្លូវវិញ្ញាណនឹងត្រឡប់មកវិញ » (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [ឆ្នាំ ២០០៦]ទំព័រ ៦៧) ។

ដើម្បីជួយសិស្សបង្កើនការយល់ដឹងរបស់ពួកគេអំពីរបៀបដែលព្រះវរបិតាសួគ៌ ឆ្លើយការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេ សូមអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៦៤–៦៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវការសន្យារបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះដល់យើង បើយើងអធិស្ឋានដល់ព្រះបិតានៅក្នុងព្រះនាមរបស់ទ្រង់ ។

- នៅក្នុងខគម្ពីរនេះ តើព្រះអង្គសង្គ្រោះបង្រៀនអ្វីខ្លះ អំពីរបៀបដែលព្រះវរបិតាសួគ៌ ឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់យើង ? (សូមជួយសិស្សឲ្យប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះវរបិតាសួគ៌ឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់យើង តាមរបៀបជាច្រើនដែលទ្រង់ស្គាល់វាល្អបំផុតសម្រាប់យើង** ។ សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់នូវគោលការណ៍នេះ អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់ឲ្យពួកគេនូវច្បាប់ចម្លងនៃសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយអែលឌើរ រីឆាដ ជី ស្កុត នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់នូវអ្វីដែលយើងគួរធ្វើ នៅពេលព្រះវរបិតាសួគ៌ ឆ្លើយតបការអធិស្ឋានមួយ តាមរបៀបមួយដែលខុសពីអ្វីដែលយើងសង្ឃឹម ឬ រំពឹងទុកនោះ ។

« វាលំបាកណាស់ នៅពេលការអធិស្ឋានដ៏ស្មោះសម្រាប់អ្វីមួយដែលចង់បានជាងខ្លាំង នោះមិនបានទទួលចម្លើយដូចដែលអ្នកចង់បាន ។ វាពិបាកដើម្បីយល់អំពីមូលហេតុ ដែលការអនុវត្តសេចក្ដីជំនឿដ៏ជ្រាលជ្រៅ និង ស្មោះរបស់អ្នកដោយរស់នៅក្នុងជីវិតមួយ ដែលមានការគោរពប្រតិបត្តិ បែរជាមិនបានទទួលលទ្ធផលដែលចង់បានទៅវិញ ។. . . ពេលខ្លះវាពិបាក ដើម្បីស្គាល់អំពីអ្វីដែលជា *ការប្រសើរបំផុត* ឬ *ការចាំបាច់* សម្រាប់អ្នកណាស់ ។ ជីវិតរបស់អ្នកនឹងកាន់តែងាយស្រួល នៅពេលអ្នកទទួលស្គាល់ថាអ្វីដែលព្រះបានធ្វើឲ្យមាននៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក គឺសម្រាប់សេចក្ដីល្អ *ដ៏អស់កល្បជានិច្ច*របស់អ្នក » (Using the Supernal Gift of Prayer » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០០៧ ទំព័រ ៩) ។

សូមគិតពីការអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍មួយ ដែលពួកគេមាន នៅពេលព្រះវរបិតាសួគ៌ បានឆ្លើយតបរាល់ការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេ ដោយនូវអ្វីដែលល្អបំផុតសម្រាប់ពួកគេ ។ អ្នកអាចចែកចាយបទពិសោធន៍របស់អ្នកផងដែរ ។

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៦៦ យើងដឹងថា វិធីមួយដែលព្រះទំនាក់ទំនងនឹងយើងគឺ « ដូចជាសំឡេងនៃមនុស្សម្នាក់កំពុងតែស្រែកនៅក្នុងទីរហោស្ថាន » ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៦៦ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលពីរបៀបដែលសំឡេងរបស់ព្រះឮមកកាន់យើង ។

- ស្របតាមខគម្ពីរនេះ តើសំឡេងរបស់ព្រះដូចជា « សំឡេងនៃមនុស្សម្នាក់កំពុងតែស្រែកនៅក្នុងទីរហោស្ថាន » យ៉ាងដូចម្ដេច ?

- តើនៅពេលណាដែលអ្នកមានអារម្មណ៍ថា ព្រះបានគង់នៅជិតអ្នក ទោះបីជាអ្នកពុំបានឃើញទ្រង់ក៏ដោយនោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៦៧–៦៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវរបៀបបន្ថែមដែលយើងអាចចូលទៅជិតនឹងព្រះអម្ចាស់ ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមសរសេរនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ពុំពេញលេញដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖*បើសិនជាភ្នែករបស់ខ្ញុំស្មោះត្រង់ទាំងស្រុងទៅចំពោះសិរីល្អរបស់ព្រះ នោះ. . .*

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបំពេញសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដោយប្រើនូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀនក្នុង ខ ៦៧ ។ សេចក្ដីថ្លែងការណ៍អាចអានដូចតទៅនេះ ៖ **បើសិនជាភ្នែករបស់ខ្ញុំស្មោះត្រង់ទាំងស្រុងទៅចំពោះសិរីល្អរបស់ព្រះ នោះខ្ញុំនឹងបានពោរពេញទៅដោយពន្លឺ ។** អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់សិស្សគូសចំណាំគោលការណ៍នេះ ដូចមាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៦៧ ។

- តើអ្នកគិតថា ភ្នែករបស់អ្នក « ស្មោះត្រង់ទាំងស្រុងចំពោះសិរីល្អរបស់ [ព្រះអម្ចាស់] មានន័យយ៉ាងណា ?» (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតបចំពោះសំណួរនេះ ពួកគេអាចនឹងប្រាប់អំពីឧទាហរណ៍ជាក់លាក់ផ្សេងពីនេះ ។ តែសូមប្រាកដថា ពួកគេយល់ថា ជាទូទៅ ឃ្លានោះមានន័យថា លះបង់ទាំងស្រុងចំពោះកិច្ចការ និងគោលបំណងទាំងឡាយរបស់ព្រះ) ។

- សូមគិតអំពីមនុស្សដែលអ្នកស្គាល់ ដែលហាក់ដូចជាបានពោរពេញទៅដោយពន្លឺរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ តើអ្នកមើលឃើញពន្លឺនេះនៅក្នុងខ្លួនពួកគេដោយវិធីណា ?

- ស្របតាម ខ ៦៨ តើយើងចាំបាច់ត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ សម្រាប់គំនិតរបស់យើងដើម្បីស្មោះត្រង់ទាំងស្រុងចំពោះព្រះ ? (អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា ឃ្លា « ញែកខ្លួនអ្នករាល់គ្នាជាបរិសុទ្ធ » សំដៅទៅលើតម្រូវការរបស់យើង ដើម្បីបានបរិសុទ្ធ និងស្អាតពីអំពើបាប ។ យើងបានក្លាយជាញែកចេញបរិសុទ្ធតាមរយៈដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងឥទ្ធិពលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលយើងប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើង ទទួលពិធីបរិសុទ្ធនៃបព្វជិតភាព ហើយរក្សាសេចក្ដីសញ្ញាទាំងឡាយរបស់យើង) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានឡើងវិញនូវគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលអ្នកបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ។ បន្ទាប់មក សុំពួកគេឲ្យនឹកស្រមៃថា ពួកគេកំពុងសម្លឹងមើលទៅហ្វូងតារាជាមួយមិត្តម្នាក់ ដែលមានអារម្មណ៍ថា ព្រះពុំបានដឹងអំពីគាត់ ឬនាងទេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ នូវអ្វីដែលពួកគេនឹងនិយាយទៅកាន់មិត្តរបស់គេនោះ ដោយប្រើគោលការណ៍នៅលើក្ដារខៀន ។ ក្រោយពីមានពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយពីអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរ ។ អ្នកអាចនឹងចង់បញ្ចប់ដោយការអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន ឌៀថើរ អេស្វ អុជដូហ្វ នៃគណៈប្រធានទីមួយ ។ អ្នកក៏អាចចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីឥទ្ធិពលរបស់ព្រះនៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក នៅពេលអ្នកបានខិតខំដើម្បីចូលទៅជិតទ្រង់ផងដែរ ។

« បងប្អូនប្រុសស្រីជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំអើយ. . . ជួនកាល យើងអាច. . . មានអារម្មណ៍ថាខ្លួនពុំសំខាន់ គ្មានអ្នកណាមើលឃើញ ឯកោ ហើយត្រូវបានគេបំភ្លេចចោល ។ ប៉ុន្តែ សូមចងចាំជានិច្ចថា— អ្នកសំខាន់ចំពោះទ្រង់ !. . .

« ព្រះទតមើលអ្នក ពុំមែនគ្រាន់តែជាមនុស្សរមែងស្លាប់នៅក្នុងភពតូចមួយ ដែលយើងរស់នៅមួយរយៈនេះនោះទេ— ទ្រង់ទតមើលលើអ្នក ក្នុងនាមជាបុត្ររបស់ទ្រង់ ។ ទ្រង់ទតមើលអ្នកជាតួអង្គ ដែលមានសមត្ថភាព និង បានរៀបចំរចនាអ្នកឡើងឲ្យប្រែក្លាយទៅជាដូចនោះ ។ ទ្រង់ចង់ឲ្យអ្នកដឹងថា អ្នកសំខាន់ចំពោះទ្រង់» («You Matter to Him» *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១១,ទំព័រ ២២)។

មេរៀនទី ៩៣

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៧០–១១៧

បុព្វកថា

នេះគឺជាមេរៀនទីបីនៃមេរៀនទាំងបួនអំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨ ។ ចំណែកនៃវិវរណៈដែលមេរៀននឹងផ្ដោតទៅលើ ត្រូវបានប្រទានឲ្យនៅក្នុងសន្និសីទមួយអំពីពួកសង្ឃជាន់ខ្ពស់ នៅថ្ងៃទី ២៧ – ២៨ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣២ ។ នៅក្នុងនោះ ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំដល់ពួកអែលឌើរនៃសាសនាចក្រឲ្យបង្រៀនដល់គ្នាទៅវិញទៅមក និងរៀបចំខ្លួនដើម្បីបម្រើជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានបង្រៀនផងដែរ អំពីទីសម្គាល់នៃការយាងមកជាលើកទីពីរ ជាបង្គាប់ចុងទៅដែលមនុស្សទាំងអស់នឹងត្រូវបានរស់ឡើងវិញ ហើយព្រឹត្តការណ៍មួយចំនួននៅជុំវិញចម្បាំងចុងក្រោយជាមួយសាតាំង ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៧០–១១៧

ព្រះអម្ចាស់ត្រាស់បញ្ជាឲ្យពួកអែលឌើរនៃសាសនាចក្រត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការបម្រើរបស់ពួកគេ ហើយបានបើកសម្ដែងអំពីព្រឹត្តការណ៍ជុំវិញការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យមកខាងមុខក្ដារខៀន ហើយបង្រៀនសិស្សម្នាក់ទៀតអំពីរបៀបធ្វើការសាមញ្ញមួយ ដូចជាចងក្រវ៉ាត់ក (ឬការងារផ្សេងមួយដែលសិស្សទីពីរពុំចេះធ្វើ) ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់លើកដៃ បើពួកគេបានជួយបង្រៀនមេរៀនមួយ ឬជំនាញមួយដល់នរណាម្នាក់ទៀតក្នុងពេលថ្មីៗនេះ ។ សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ពិពណ៌នាពីអ្វីដែលពួកគេបានបង្រៀន ។ បន្ទាប់មក សូមពិភាក្សាសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្នកបានរៀនអ្វីខ្លះតាមរយៈការត្រៀមបង្រៀន និង តាមរយៈការបង្រៀននរណាម្នាក់ ?
- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា ជាញឹកញាប់យើងរៀនមកពីការត្រៀមខ្លួនដើម្បីបង្រៀន ច្រើនជាងត្រូវបានបង្រៀនដោយនរណាម្នាក់ទៀត ?

សូមរំឭកសិស្សថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានវិវរណៈនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨ ដល់ក្រុមអ្នកកាន់បព្វជិតភាពមួយក្រុមដែលបានអធិស្ឋានដើម្បីដឹងអំពីព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ អំពីការស្ថាបនាស៊ីយ៉ូន ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់បានសំដៅទៅលើក្រុមនេះអំពីពួកអ្នកកាន់បព្វជិតភាព ជា « អ្នកធ្វើការមុនដំបូង នៅក្នុងនគរចុងក្រោយនេះ » (សូមមើល គ. និង ស. ៨៨:៧០, ៧៤) ហើយបានបង្គាប់ពួកគេឲ្យរៀបចំ និងចូលរៀនក្នុងសាលារៀនមួយ ដើម្បីត្រៀមខ្លួនពួកគេចេញផ្សាយដំណឹងល្អនៅក្នុងចំណោមជាតិសាសន៍នៅលើផែនដី (សូមមើល គ. និង ស. ៨៨:៧៤, ៨៤, ១២៧) ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៧៣–៧៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់ពួកអ្នកកាន់បព្វជិតភាពទាំងនេះឲ្យធ្វើដើម្បីត្រៀមខ្លួនបង្រៀនដល់អ្នកដទៃ ។

- តើ « ពួកអ្នកធ្វើការដំបូងគេ » ទាំងនេះត្រូវបានបញ្ជាឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីត្រៀមខ្លួនបង្រៀនដល់អ្នកដទៃក្នុងនាមជាពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ? (អ្នកអាចនឹងសូមសិស្សម្នាក់ឲ្យធ្វើជាអ្នកសរសេរ ហើយសរសេរចម្លើយរបស់សិស្សនៅលើក្ដារខៀន) ។
- តើយើងអាចធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បី « រៀបចំ » « ត្រៀមខ្លួន » និង « ញែកចេញ » ខ្លួនយើងជាបរិសុទ្ធ ដើម្បីកាន់តែមានប្រសិទ្ធភាពក្នុងការចែកចាយដំណឹងល្អ ?
- តើការត្រូវបានសម្អាតពីអំពើបាប មានឥទ្ធិពលលើលទ្ធភាពរបស់យើង ដើម្បីចែកចាយដំណឹងល្អយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៧៧–៨០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ បានបញ្ជាដល់អ្នកកាន់បព្វជិតភាពទាំងនេះឲ្យធ្វើ នៅពេលពួកគេជួបជាមួយគ្នា ។ សូមឲ្យសិស្ស រាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើព្រះអម្ចាស់សន្យាអ្វីខ្លះ ចំពោះអស់អ្នកដែលបង្រៀនដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម ? (ថាព្រះគុណទ្រង់នឹងនៅជាមួយពួកគេ ហើយថាពួកគេនឹងត្រូវបានបង្រៀនកាន់តែល្អឥតខ្ចោះបន្ថែមទៀតនៅក្នុងគ្រប់អ្វីដែលពួកគេចាំបាច់ត្រូវយល់ដឹង ទាក់ទង ទៅនឹងនគរនៃព្រះ) ។

- តើពាក្យថា « ព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងនៅជាមួយអ្នក » មានន័យយ៉ាងណា (គ. និង ស. ៨៨:៧៨) ? (ព្រះអម្ចាស់ នឹងជួយយើង នៅពេលយើងស្វែងរកដោយព្យាយាមដើម្បីបង្រៀន និងរៀនដំណឹងល្អ) ។

- ចេញមកពីអ្វីដែលអ្នកបានរៀននៅក្នុង ខ ៧៧–៧៨ តើអ្នកនឹងថ្លែងនូវគោលការណ៍មួយស្ដីអំពីការបង្រៀនយ៉ាង ដូចម្ដេច ? (សិស្សអាចនឹងប្រាប់នូវគោលការណ៍មួយចំនួន រួមមានដូចខាងក្រោម ៖ **នៅពេលយើងបង្រៀនគ្នា ទៅវិញទៅមកដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម នោះព្រះអម្ចាស់នឹងជួយយើងយល់សេចក្ដីពិតរបស់ទ្រង់កាន់តែបានល្អឥតខ្ចោះ ។ តាមរយៈការបង្រៀនដល់នរណាម្នាក់ នោះយើងអាចត្រៀមខ្លួនដើម្បីចែកចាយដំណឹងល្អជាមួយអ្នកដទៃ ។** អ្នកអាច សរសេរគោលការណ៍ទាំងនេះនៅលើក្ដារខៀន ដោយប្រើពាក្យសម្ដីរបស់សិស្ស) ។

- តើការបង្រៀនដំណឹងល្អដល់អ្នកដទៃបានជួយអ្នកឲ្យយល់កាន់តែល្អប្រសើរអំពីដំណឹងល្អតាមវិធីណា ?

- យោងតាម ខ ៧៩ តើប្រធានបទណាផ្សេងទៀតដែលសំខាន់ដើម្បីយើងយល់ដឹង ? តើការទទួលបាននូវចំណេះដឹង ទូលំទូលាយដូច្នេះ អាចជួយយើងបង្រៀនដំណឹងល្អដល់អ្នកដទៃយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីជួយសិស្សមានអារម្មណ៍ពីសារៈសំខាន់ ហើយអនុវត្តគោលការណ៍ដែលពួកគេបានប្រាប់ពីខាងលើ សូមចាត់ ក្រុមសិស្សបួននាក់ឲ្យត្រៀមខ្លួន ហើយបង្រៀនមេរៀនតូចៗដូចខាងក្រោមទៅដល់សមាជិកក្រុមរបស់ពួកគេ ។ សូមសិស្សពីរនាក់នៅក្នុងក្រុមនិមួយៗឲ្យធ្វើការជាមួយគ្នាដើម្បីត្រៀមខ្លួនបង្រៀន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៨១–៨៦ ហើយសិស្សពីរនាក់ទៀតឲ្យធ្វើការជាមួយគ្នាដើម្បីត្រៀមខ្លួនបង្រៀន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៨៧–៩៨។ សូម ថតចម្លងសេចក្ដីណែនាំដូចខាងក្រោមសម្រាប់ក្រុមនិមួយៗ ។ សូមពួកគេឲ្យអានសេចក្ដីណែនាំ និងខព្រះគម្ពីរទាំងឡាយ រួចហើយសម្រេចពីរបៀបដែលពួកគេនឹងបង្រៀនមេរៀនតូចៗនិមួយៗនោះ ។ (សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សទាំងពីរនាក់នៅក្នុងចំណោមដៃគូនិមួយៗឲ្យចូលរួមនៅក្នុងការបង្រៀន) ។ សូមពន្យល់ថា ដៃគូនឹងមានរយៈពេលប្រហែលជាប្រាំនាទី ដើម្បី ត្រៀមខ្លួន ហើយប្រហែលជាប្រាំពីរនាទី ដើម្បីបង្រៀន ។ បន្ទាប់ពីសិស្សមានពេលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីត្រៀមខ្លួនហើយ សូម អញ្ជើញដៃគូដែលបានចាត់តាំងឲ្យសិក្សាក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៨១–៨៦ ដើម្បីបង្រៀនសិស្សដទៃទៀតនៅក្នុង ក្រុមរបស់ពួកគេ ។ បន្ទាប់មកសួរដល់សិស្សឲ្យផ្លាស់តួនាទី ហើយអញ្ជើញដៃគូដែលបានចាត់តាំងឲ្យសិក្សាក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៨៧–៩៨ ដើម្បីបង្រៀន ។ (*កំណត់ចំណាំ ៖* បើអ្នកចង់បាន អ្នកអាចជ្រើសរើសបង្រៀនមេរៀនតូចៗ ដោយខ្លួនអ្នក ជំនួសឲ្យការសុំដល់សិស្សបង្រៀនដល់គ្នាទៅវិញទៅមក) ។

មេរៀនតូចៗ ទី ១ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៨១–៨៦

សូមចាប់ផ្ដើមមេរៀនរបស់អ្នកដោយការសួរសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើនៅពេលណា ដែលអ្នកមានអំណរគុណ ដោយសារតែនរណាម្នាក់បានព្រមានដល់អ្នកអំពីអ្វីមួយ ? (អ្នកក៏អាចចែកចាយ បទពិសោធន៍មួយផងដែរ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៨១–៨៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យអ្នកដទៃទៀត រកមើលអ្វី ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនអំពីការព្រមាន ។ សូមឲ្យពួកគេរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។ បន្ទាប់មក សួរ សំណួរដូចខាងក្រោមនេះ ៖

- តើវាមានន័យយ៉ាងណា ដែលយើងត្រូវបានព្រមាននោះ ? (យើងត្រូវបានបង្រៀនអំពីសេចក្ដីពិតនៃដំណឹងល្អដែលបានស្ដារឡើង វិញរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ) ។
- តើសេចក្ដីពិតអ្វីខ្លះ ដែលយើងអាចរៀនមកពីខគម្ពីរទាំងនេះ ? (អ្នកទាំងឡាយដែលអ្នកបង្រៀន អាចប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេ គួរប្រាប់អំពីគោលការណ៍ស្រដៀងគ្នាដូចខាងក្រោម ៖**ដោយសារតែយើងត្រូវបានព្រមានតាមរយៈសារលិខិតនៃដំណឹងល្អ នោះព្រះអម្ចាស់រំពឹងឲ្យយើងព្រមានដល់អ្នកជិតខាងយើងផងដែរ** ។ អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់សិស្សគូសចំណាំសេចក្ដីពិតនេះ នៅក្នុង ខ ៨១) ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៨៤–៨៥ ដោយការពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំដល់ ពួកអ្នកកាន់បព្វជិតភាពដែលមានវត្តមាន នៅពេលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈនេះ ដើម្បីធ្វើការដោយឧស្សាហ៍ ព្យាយាមដើម្បីត្រៀមខ្លួនពួកគេ និងពួកបរិសុទ្ធឲ្យចៀសផុតពីការជំនុំជំរះនាពេលអនាគតដែលរង់ចាំពួកទុច្ចរិត ។

សូមផ្ដល់ឱកាសដល់សិស្ស ឲ្យពន្យល់ ចែកចាយ និងថ្លែងទីបន្ទាល់

ការអនុញ្ញាតឲ្យសិស្សបង្រៀនគ្នាទៅវិញទៅមក ផ្ដល់ឱកាសដល់ពួកគេពន្យល់អំពីគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយ ចែកចាយគំនិត និងបទពិសោធន៍ ហើយថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិតដ៏ទេវភាព ។ ការធ្វើដូច្នេះ អាចជួយសិស្សកែលម្អការដល់ការយល់ដឹងរបស់ពួកគេអំពីគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អ និងលទ្ធភាពរបស់ពួកគេដើម្បីបង្រៀនដំណឹងល្អដល់អ្នកដទៃ ។ នៅពេលអ្នកពន្យល់ ចែកចាយ ហើយ ថ្លែងទីបន្ទាល់ នោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងដឹកនាំអ្នកឲ្យមានទីបន្ទាល់កាន់តែរឹងមាំអំពីសេចក្ដីពិតដែលអ្នកកំពុងតែបង្រៀននោះ ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៨៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យក្រុមរបស់អ្នកកមើលរបៀបដែលយើងគួរតែរស់នៅតាម នៅពេលដែលយើងត្រៀមខ្លួនចែកចាយដំណឹងល្អ ។ សូមឲ្យពួកគេរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

- តើ « ការកុំជាប់ជំពាក់ខ្លួនក្នុងអំពើបាប » មានន័យយ៉ាងណា ? តើការណែនាំនេះអាចអនុវត្តនៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក នៅពេលអ្នកត្រៀមខ្លួនដើម្បីទទួលពិធីបរិសុទ្ធក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ បម្រើបេសកកម្មពេញម៉ោង ឬរៀបការ ហើយមានគ្រួសារមួយយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីជួយសិស្សគិតអំពីរបៀបដែលការជាប់ជំពាក់ទៅនឹងអំពើបាប អាចជះឥទ្ធិពលលើលទ្ធភាពរបស់ពួកគេដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិត សូមអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ជែហ្វ្រី អ័រ ហូឡិននៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

« គ្មានអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាណាអាចមិនប្រែចិត្តពីអំពើរំលងខាងផ្លូវភេទ ឬភាសាអាសគ្រាម ឬបណ្ដោយខ្លួនតាមរូបភាពអាសគ្រាម រួចហើយមករំពឹងទុកឲ្យអ្នកដទៃប្រែចិត្តចំពោះរឿងទាំងអស់នេះនោះទេ ! អ្នកមិនអាចធ្វើដូច្នោះបានឡើយ ។ ព្រះវិញ្ញាណនឹងពុំគង់នៅជាមួយអ្នកឡើយ ហើយពាក្យទាំងឡាយនឹងត្រូវស្លាក់នៅក្នុងបំពង់កអ្នក ពេលអ្នកថ្លែងវាចេញមក ។ អ្នកពុំអាចធ្វើដំណើរតាមផ្លូវដែល លីហៃ បានហៅថា ‹ផ្លូវហាមឃាត់ › នោះឡើយ នីហ្វៃទី ១ ៨:២៨ ហើយរំពឹងថាដឹកនាំអ្នកដទៃឲ្យដើរលើ ‹ ផ្លូវត្រង់ និងចង្អៀត › នោះឡើយ នីហ្វៃទី ២ ៣១:១៨ វាពុំអាចធ្វើទៅរួចទេ » (We Are All Enlisted » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១១,ទំព័រ ៤៥) ។

អ្នកអាចនឹងចង់ចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីសារៈសំខាន់នៃការបន្តមានភាពស្អាតស្អំ ដើម្បីមានឥទ្ធិពលនៅក្នុងការចែកចាយដំណឹងល្អ ។ សូមលើកទឹកចិត្តដល់អ្នកទាំងឡាយដែលអ្នកកំពុងបង្រៀន ដើម្បីស្វែងរកភាពស្អាតស្អំចេញពីការជាប់ជំពាក់នឹងអំពើបាប ។

មេរៀនតូចៗ ទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៨៧–៩៨

សូមសួរដល់អ្នកទាំងឡាយដែលអ្នកបង្រៀន បើសិនជាពួកគេធ្លាប់ឮនរណាម្នាក់បានចែកចាយទីបន្ទាល់ប្រកបដោយអានុភាព ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិពណ៌នាអំពីទីបន្ទាល់ និងពីអារម្មណ៍របស់ពួកគេ នៅពេលពួកគេបានស្ដាប់ឮអំពីវា ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៨៧–៩១ ឲ្យឮៗ ។ សូមដល់សិស្សដែលអ្នកកំពុងបង្រៀនឲ្យរកមើលគំរូនៃទីបន្ទាល់ដ៏មានអានុភាព ។ បន្ទាប់ពីសិស្សបានអានរួចហើយ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- ពីមុនការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ តើទីបន្ទាល់ប្រភេទណាខ្លះ នឹងមានមកតាមទីបន្ទាល់របស់ពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សដែលអ្នកបង្រៀនឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៩២ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលនូវអ្វីដែលពួកទេវតាស្ថានសួគ៌ នឹងមានបន្ទូល អំឡុងគ្រានេះពីមុនការយាងមកជាលើកទីពីរ ។ សូមឲ្យពួកគេរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។ សូមប្រាប់ពួកគេថា ពាក្យ *កូនកម្លោះ* សំដៅទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

- ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់ដើម្បីយើងអាចបានត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៩៥–៩៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សដែលអ្នកបង្រៀនរកមើលក្រុមមនុស្សពីរផ្សេងគ្នា ដែលនឹងលើកឡើងទៅជួបនឹងព្រះអង្គសង្គ្រោះនៅពេលទ្រង់យាងមក ។ បន្ទាប់មកសូមសួរសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើនរណានឹងត្រូវលើកឡើង ឲ្យទៅជួបនឹងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៅពេលទ្រង់យាងមក ? (ពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ដែលនៅរស់ និងពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ដែលបានស្លាប់ទៅហើយនោះ) ។ អ្នកអាចនឹងផ្ដល់យោបល់ដល់សិស្សដែលអ្នកកំពុងបង្រៀនឲ្យគូសចំណាំពាក្យ ឬឃ្លាទាំងឡាយនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ដែលបង្រៀនអំពីសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖**ពួកសុចរិតនឹងត្រូវបានលើកឡើងឲ្យទៅជួបព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលទ្រង់យាងមក)**។

សូមឲ្យអ្នកទាំងឡាយដែលអ្នកកំពុងបង្រៀន រំឭក គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៩៨ ហើយស្វែងរកពាក្យ ឬឃ្លាដែលពិពណ៌នាអំពីក្រុមនៃពួកសុចរិត ដែលនឹងចូលរួមនៅក្នុងការយាងមករបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ បន្ទាប់មកសូមសួរសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើពាក្យ ឬ ឃ្លាអ្វីខ្លះ ដែលអ្នកបានរកឃើញ ? (អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា ឃ្លា « ផលដំបូង » សំដៅទៅលើពួកបរិសុទ្ធសុចរិត ដែលនឹងចេញមកនៅក្នុងការរស់ឡើងវិញជាលើកទីមួយ) ។

សូមចែកចាយអំពីការស្រមៃរបស់អ្នកថា តើអ្នកនឹងមានអារម្មណ៍ថាទៅជាយ៉ាងណា ដើម្បីនៅក្នុងវត្តមាននៃការយាងមក ជាលើកទីពីរ ដូចបានពិពណ៌នានៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ។

បន្ទាប់ពីក្រុមសិស្សបានបង្រៀនដល់គ្នាទៅវិញទៅមកហើយ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោមទៅដល់សិស្សទាំងអស់ ៖

- តើការបង្រៀនអ្វីខ្លះ ដែលលេចធ្លោនៅក្នុងការពិភាក្សារបស់អ្នកអំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៨១–៩៨?

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៩៧–១០៧ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងថា មនុស្សស្លាប់នឹង ត្រូវបានរស់ឡើងវិញតាមលំដាប់នៃសេចក្ដីសុចរិតរបស់ពួកគេ ។ អ្នកទាំងឡាយដែលត្រូវបានរស់ឡើងវិញដំបូងគេ នឹងគ្រង នគរសេឡេស្ទាល (សូមមើល គ. និង ស. ៨៨:៩៧–៩៨) ។ អ្នកទាំងឡាយដែលត្រូវបានរស់ឡើងវិញទីពីរ នឹងគ្រងនគរទេរេ ទ្រាល (សូមមើល គ. និង ស. ៨៨:៩៩) ។ អ្នកទាំងឡាយដែលនឹងគ្រងនគរទេឡេស្ទាល នឹងត្រូវបានរស់ឡើងវិញ បន្ទាប់ពី សហសវត្សរ៍ (សូមមើល គ. និង ស. ៨៨:១០០–១០១) ។ ទីបញ្ចប់ អ្នកទាំងឡាយដែល « ស្ថិតនៅក្នុងភាពសោកគ្រោក » –ជាអ្នកទាំងឡាយដែលបានរស់នៅលើផែនដី ហើយបានក្លាយជាកូនអន្តរធាន– នឹងត្រូវបានរស់ឡើងវិញហើយបណ្ដេញ ចេញទៅក្នុងភាពងងឹតសូន្យសុង (សូមមើល គ. និង ស. ៨៨:១០២) ។ បន្ទាប់ពីចុងបញ្ចប់នៃមួយពាន់ឆ្នាំក្នុងភាពសុខសាន្ត ដែលត្រូវបានស្គាល់ថា សហសវត្សរ៍ នោះសាតាំង និងអ្នកដើរតាមរបស់វា នឹងមកធ្វើចម្បាំងទាស់នឹងរាស្ត្រនៃព្រះ ដែលបាន ដឹកនាំដោយ មីកែល (ឬអ័ដាម) ។ សាតាំង និង អ្នកដើរតាមវា នឹងត្រូវចាញ់ ហើយត្រូវបណ្ដេញចេញទៅក្នុងភាពងងឹត សូន្យសុង ។

សូមចង្អុលបង្ហាញពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ « នៅពេលយើងបង្រៀនគ្នាទៅវិញទៅមកដោយឧស្សា ហ៍ព្យាយាម នោះព្រះអម្ចាស់នឹងជួយយើងយល់សេចក្ដីពិតរបស់ទ្រង់កាន់តែបានល្អឥតខ្ចោះ » ។ បន្ទាប់មកសូមសួរសំណួរ ខាងក្រោមនេះ ៖

- តើការយល់ដឹងរបស់អ្នកអំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៨១–៨៦ ឬ ៨៨:៨៧–៩៨ កាន់តែជ្រៅជ្រះប៉ុណ្ណា នៅពេលអ្នកបង្រៀនវាទៅអ្នកដទៃនៅថ្ងៃនេះ ?

សូមលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យស្វែងរកឱកាសដើម្បីបង្រៀនដំណឹងល្អដល់អ្នកដទៃ ។ សូមថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីពរជ័យទាំងឡាយ ដែលពួកគេនឹងទទួលសម្រាប់ការធ្វើដូច្នោះ ។

មេរៀនទី ៩៤

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១១៨–១៤១

បុព្វកថា

នេះគឺជាមេរៀនទីបួនចុងក្រោយគេ ក្នុងការពិភាក្សាអំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨ ។ វិវរណៈត្រូវបានប្រគល់ឲ្យនៅក្នុងសន្និសីទមួយនៃពួកសង្ឃជាន់ខ្ពស់ នៅថ្ងៃទី ២៧–២៨ ខែធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣២ (ខ ១–១២៦) និងថ្ងៃទី ៣ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៨៣៣ (ខ ១២៧–១៤១) ។ មេរៀននេះគ្របដណ្ដប់ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១១៨–១៤១ នៅក្នុងផ្នែកនៃវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់បានត្រាស់បង្គាប់ដល់ក្រុមអ្នកកាន់បព្វជិតភាពឲ្យរៀបចំសាលារបស់ពួកព្យាការី នៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ អ្នកទាំងឡាយដែលចូលរួមនៅក្នុងសាលារៀន គឺត្រូវរៀនជាមួយគ្នាដោយការសិក្សា និងដោយសេចក្ដីជំនឿ ហើយបង្ហាញសេចក្ដីស្រឡាញ់ និងមិត្តភាពចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១១៨–១២៦

ព្រះអម្ចាស់ពិពណ៌នាអំពីគំរូនៃការរៀនសូត្រ

សូមចាប់ផ្ដើមដោយការពិភាក្សានូវសំណួរដូចខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្នកកំពុងរៀនបានអ្វីខ្លះនៅសាលារៀននៅពេលនេះ ? នៅផ្ទះ ? នៅកន្លែងធ្វើការ ? នៅព្រះវិហារ ?
- តើការរៀនអំពីប្រធានបទនៅសាលារៀន ដូចជាមុខវិជ្ជាគណិតវិទ្យា ឬវិទ្យាសាស្ត្រខុសពីការរៀនសូត្រអំពីដំណឹងល្អយ៉ាងដូចម្ដេចដែរ ? តើវាអាចដូចគ្នាយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងទីក្រុងខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ នៅខែ មករា ឆ្នាំ ១៨៣៣ ក្រុមនៃអ្នកកាន់បព្វជិតភាពមួយក្រុមបានធ្វើតាមការបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យជួបជុំគ្នានៅកន្លែងមួយ ដែលហៅថា សាលានៃពួកព្យាការី ដើម្បីត្រៀមខ្លួនផ្សាយដំណឹងល្អនៅពេញផែនដី ។ នៅពេលពួកគាត់ជួបជុំគ្នា ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនដល់បងប្អូនប្រុសទាំងនេះអំពីរបៀបដើម្បីត្រូវបានស្អាង ឬលើកតម្កើង តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណ នៅពេលពួកគេរៀនជាមួយគ្នា ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរកមើលគោលការណ៍ទាំងឡាយអំពីការរៀនសូត្រ នៅពេលពួកគេសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១១៨–១៤១ នៅថ្ងៃនេះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១១៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលរបៀបដែលសមាជិកនៃសាលានៃពួកព្យាការីត្រូវស្វែងរកការរៀនសូត្រ ។

- តើបងប្អូនប្រុសទាំងនេះត្រូវស្វែងរកការរៀនសូត្រយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណាក្នុងការរៀនសូត្រ « ដោយសារការសិក្សា និង ដោយសារសេចក្ដីជំនឿផង » នោះ ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីអត្ថន័យនៃការរៀនសូត្រដោយសេចក្ដីជំនឿ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានឲ្យឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ដេវីឌ អេ បែដណា នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ថា ៖

ការរៀនសូត្រដោយសេចក្ដីជំនឿ តម្រូវឲ្យមានកិច្ចខិតខំខាងវិញ្ញាណ ខាងសតិអារម្មណ៍ និង ខាងរូបកាយ ហើយពុំមែនគ្រាន់តែជាការទទួលភាពអកម្មនោះទេ ។. . .

« . . .ការរៀនសូត្រដោយសេចក្ដីជំនឿ ពុំអាចត្រូវបានផ្ទេរពីគ្រូបង្រៀនទៅសិស្សម្នាក់តាមរយៈការបង្រៀន ការបង្ហាញ ឬតាមសកម្មភាពក្នុងថ្នាក់រៀនទេ តែសិស្សម្នាក់ត្រូវតែអនុវត្តសេចក្ដីជំនឿ និងធ្វើសកម្មភាព ដើម្បីទទួលបានចំណេះដឹងសម្រាប់ខ្លួនគាត់ » (Seek Learning by Faith» *Ensign* ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ២០០៧ ទំព័រ ៦៤) ។

ចូរពន្យល់ថា យើងអាចរៀនសូត្រដោយសេចក្ដីជំនឿ នៅពេលយើងចូលរួមដោយសកម្ម និងប្រកបដោយការអធិស្ឋាននៅក្នុងឱកាសរៀនសូត្រទាំងឡាយ បន្ទាប់មកអនុវត្តនូវអ្វីដែលយើងបានរៀននោះ ។ យើងរៀននៅពេលយើងអនុវត្តសេចក្ដីជំនឿរបស់យើង តាមរយៈការគោរពប្រតិបត្តិ ។

- សូមកត់សម្គាល់នៅដើម ខ ១១៨ ថាព្រះអម្ចាស់បានចង្អុលបង្ហាញថាមនុស្សមួយចំនួនពុំមានសេចក្ដីជំនឿទេ ។ តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះ មកពីខនេះ អំពីរបៀបដើម្បីបង្កើនសេចក្ដីជំនឿរបស់យើង ? (សូមជួយសិស្សឲ្យប្រាប់គោលការណ៍ស្រដៀងគ្នាដូចខាងក្រោម ៖**បើយើងស្វែងរកការរៀនសូត្រដោយសកម្ម តាមរយៈការសិក្សា និងសេចក្ដីជំនឿ នោះសេចក្ដីជំនឿរបស់យើងទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនឹងរីកចម្រើន ។** អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីស្ថានភាពមួយចំនួនដែលពួកគេអាចអនុវត្តគោលការណ៍នេះនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ សូមអានឮៗនូវស្ថានភាពដូចខាងក្រោម ។ បន្ទាប់ពីការអាននិមួយៗ សូមសិស្សឲ្យពន្យល់អំពីរបៀបដែលមនុស្សអាចស្វែងរកការរៀនសូត្រដោយសកម្ម តាមរយៈការសិក្សា និងសេចក្ដីជំនឿ ។ សូមពួកគេឲ្យពន្យល់អំពីរបៀបដែលការធ្វើដូច្នោះនឹងជួយបុគ្គលនោះឲ្យបង្កើនសេចក្ដីជំនឿផងដែរ ។

១. យុវនារីម្នាក់អានព្រះគម្ពីរជាទៀងទាត់ ប៉ុន្តែនាងកម្រឈប់មួយសន្ទុះដើម្បីគិតអំពីអ្វីដែលនាងអានណាស់ ។ នាងពុំដែលមានអារម្មណ៍ថា ការអានព្រះគម្ពីរមានប្រយោជន៍យ៉ាងខ្លាំងសម្រាប់នាងនោះទេ ។

២. យុវជនម្នាក់ចូលរួមក្នុងការប្រជុំនៅព្រះវិហាររបស់គាត់ ហើយរីករាយនឹងការចូលរួមក្នុងការពិភាក្សាក្នុងថ្នាក់រៀន ។ ពេលខ្លះគាត់មានអារម្មណ៍បំផុសគំនិតឲ្យធ្វើការផ្លាស់ប្ដូរនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់ដោយផ្អែកទៅលើអ្វីដែលគាត់បានរៀន ប៉ុន្តែតាមធម្មតា គាត់ពុំអនុវត្តតាមការបំផុសគំនិតទាំងនោះទេ ។

បន្ទាប់ពីសិស្សក្នុងថ្នាក់បានពិភាក្សាអំពីស្ថានភាពទាំងនេះរួចហើយ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើនៅពេលណាដែលអ្នកមានអារម្មណ៍ថា សេចក្ដីជំនឿរបស់អ្នកកើនឡើង ដែលជាលទ្ធផលបានមកពីការស្វែងរកការរៀនសូត្រដោយសកម្ម តាមរយៈការសិក្សា និងសេចក្ដីជំនឿ ? តើសកម្មភាពរបស់អ្នកជួយឲ្យសេចក្ដីជំនឿរបស់អ្នករីកចម្រើនយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១១៩–១២០ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ឲ្យពួកបរិសុទ្ធធ្វើ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមពន្យល់ថា ក្នុងការឆ្លើយតបចំពោះបទបញ្ញត្តិដើម្បីសាងសង់ដំណាក់ឡើង ដែលបានពិពណ៌នានៅក្នុង ខ ១១៩ នៅទីបំផុតពួកបរិសុទ្ធបានសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធខឺតឡង់ ។ ខណៈដែលព្រះវិហារបរិសុទ្ធស្ថិតនៅក្នុងការសាងសង់នៅឡើយ នោះសាលារៀនពួកព្យាការីបានជួបជុំគ្នានៅបន្ទប់ខាងលើនៃហាងរបស់ នូវល ខេ វិតនី នៅទីក្រុងខឺតឡង់ ។

- តើការទូន្មាននៅក្នុង ខ ១១៩ ក៏អាចជាប់ទាក់ទងទៅនឹងទីកន្លែង ដែលបងប្អូនប្រុសបានជួបគ្នាសម្រាប់សាលារៀននៃពួកព្យាការីយ៉ាងដូចម្ដេច ? ទាក់ទងទៅនឹងគេហដ្ឋានរបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ? ទាក់ទងទៅនឹងកិច្ចខិតខំផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នកដើម្បីសិក្សានៅសាលារៀនយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សាលានៃពួកព្យាការី ត្រូវបានធ្វើជាគំរូ បន្ទាប់ពីគោលការណ៍ទាំងឡាយត្រូវបានបង្រៀននៅក្នុងខគម្ពីរនេះ ។ គេហដ្ឋានរបស់យើង អាចត្រូវបានប្រទានពរឲ្យជាកន្លែងនៃការអធិស្ឋាន ការតមអាហារ សេចក្ដីជំនឿ ការរៀនសូត្រ និងរបៀបរៀបរយ) ។

សូមឲ្យសិស្សធ្វើការជាដៃគូ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្រាវជ្រាវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១២១–១២៦ ជាមួយដៃគូរបស់ពួកគេ ហើយប្រាប់អំពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានរំពឹងទុកឲ្យបងប្អូនប្រុសនៅសាលានៃពួកព្យាការី ឲ្យរៀបរយខ្លួនគេ ។ អ្នកអាចស្នើឲ្យ ពួកគេគូសចំណាំចំពោះអ្វីដែល ពួកគេរកឃើញ ។ នៅពេលសិស្សកំពុងសិក្សាអំពីខគម្ពីរទាំងនេះ សូមសរសេរការណែនាំដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន សម្រាប់ដៃគូនិមួយៗឲ្យបំពេញជាមួយគ្នាបន្ទាប់ពីពួកគេបានស្រាវជ្រាវបទគម្ពីរហើយ ៖

> *សូមសម្រេចថាតើចំណុចនៃការទូន្មានមួយណា ដែលជាជំនួយពិសេសសម្រាប់យុវវ័យ ដែលកំពុងស្វែងរកការរៀនសូត្រដំណឹងល្អ ។ ចូរពិភាក្សាថាហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា សកម្មភាពទាំងនេះសំខាន់នៅក្នុងការជួយដល់នរណាម្នាក់រៀនដំណឹងល្អ ។*

បន្ទាប់ពីសិស្សមានពេលអាន និងពិភាក្សាអំពីដំបូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់គ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យពន្យល់នូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀននៅក្នុងការពិភាក្សារបស់ពួកគេ ។ នៅពេលពួកគេឆ្លើយតប សូមពិចារណាអំពីការប្រើសំណួរ និងការពន្យល់ដូចខាងក្រោមមួយចំនួន ដើម្បីជួយពួកគេយល់នូវដំបូន្មានខ្លះៗរបស់ព្រះអម្ចាស់ ៖

- តើអ្នកគិតថា « ការឈប់ពីសម្ដីអសារឥតការទាំងអស់របស់អ្នក ពីសំណើចទាំងអស់. . . និងគំនិតផ្ដេសផ្ដាសទាំងអស់របស់អ្នក » (ខ ១២១) មានន័យយ៉ាងណា ? ហេតុអ្វីក៏ការឈប់ធ្វើនូវរឿងទាំងនោះនៅក្នុងកន្លែងខាងវិញ្ញាណ អាចជាជំនួយនៅក្នុងកិច្ចខិតខំរបស់យើងដើម្បីរៀននូវរឿងទាំងឡាយដែលពិសិដ្ឋដូច្នេះ ?

សូមពន្យល់ថា ការជួបជុំសម្រាប់សាលានៃពួកព្យាការី គឺពិសិដ្ឋ ។ ការណែនាំទាំងនេះស្ដីអំពីការសើច និងការនិយាយសម្ដីអសារឥតការ មានន័យថា អ្នកទាំងឡាយដែលចូលរួមនៅក្នុងសាលានៃពួកព្យាការី ចាំបាច់ត្រូវមានគារវភាពនៅក្នុងកន្លែងពិសិដ្ឋ ។ ការជួបជុំទាំងនេះ នឹងធ្វើឡើងនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

- សូមកត់សម្គាល់នូវពាក្យដដែលៗថា *ទាំងអស់គ្នា* នៅក្នុង ខ ១២២។ តើសិស្សម្នាក់ អាចទទួលរងឥទ្ធិពលដែរឬទេ បើសិស្សក្នុងថ្នាក់ *ទាំងអស់គ្នា* រៀនមេរៀន ហើយព្យាយាមដើម្បីរៀនមកពីគ្នាទៅវិញទៅមកនោះ ?

- តើអ្នកគិតថាការដេក « យូរជាងដែលត្រូវការ » ជះឥទ្ធិពលដល់លទ្ធភាពនៃការរៀនសូត្ររបស់យើង ឬការទទួលអារម្មណ៍ខាងវិញ្ញាណយ៉ាងដូចម្ដេច ? តើអ្នកគិតថាការដេកក្នុងចំនួនម៉ោងត្រឹមត្រូវ និងការក្រោកពីព្រលឹម អាចជួយយើងរៀនសូត្របានកាន់តែល្អប្រសើរតាមវិធីណា ?

- តើអ្នកនឹងសង្ខេបដំបូន្មានអំពីការរៀនសូត្រដែលត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១១៨–១២៦ ដោយរបៀបណា ? (សិស្សអាចនឹងប្រាប់អំពីគោលការណ៍ផ្សេងៗ។ បន្ទាប់ពីពួកគេឆ្លើយតបរួច សូមសរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ការធ្វើសកម្មភាពសុចរិត និងការឈប់ពីសកម្មភាពពុំសុចរិត នឹងជួយយើងរៀនសូត្រ ហើយត្រូវបានស្អាងឡើង**)

- តើឥរិយាបទណា ដែលបានប្រាប់នៅក្នុងខគម្ពីរទាំងឡាយ អាចឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់សិក្ខាសាលារបស់យើង អាចទទួលយក ឬបោះបង់ ដើម្បីយើងអាចរៀនសូត្រអំពីដំណឹងល្អបានកាន់តែល្អប្រសើរ ហើយត្រូវបានស្អាងជាមួយគ្នា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យត្រឡប់ទៅមើល គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១២១–១២៦ ហើយពិចារណាថាតើដំបូន្មានអ្វីដែលពួកគេចាំបាច់ត្រូវទទួលយកឲ្យបានកាន់តែពេញលេញនៅក្នុងជីវិតនោះ ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យសរសេរនូវគោលដៅមួយដើម្បីធ្វើសកម្មភាពទៅលើអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១២៧–១៤១

ព្រះអម្ចាស់បានរៀបចំរបៀបរៀបរយនៃសាលាពួកព្យាការី

សូមអញ្ជើញសិស្សមកកាន់ក្ដារខៀន ហើយសរសេរពីទីកន្លែងមួយចំនួនដែលពួកគេសិក្សាដំណឹងល្អ ។ (ចម្លើយអាចរួមមានដូចខាងក្រោម ៖*ថ្នាក់សាលាថ្ងៃអាទិត្យ ថ្នាក់យុវនារី ឬកូរ៉ុមបព្វជិតភាព ថ្នាក់សិក្ខាសាលា* និង *គេហដ្ឋាន*) ។ សូមឲ្យសិស្សពិចារណាថា បើមានមនុស្សនៅក្នុងកន្លែងទាំងនេះ ដែលពួកគេពុំធ្លាប់ស្គាល់ច្បាស់ ឬដែលពួកគេកំពុងតែពុះពារដើម្បីចុះសម្រុងជាមួយនោះ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យគិតអំពីមនុស្សម្នាក់នៃមនុស្សទាំងនេះ នៅពេលពួកគេសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១២៧–១៤១។ សូមឲ្យពួកគេសញ្ជឹងគិតអំពីសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើទំនាក់ទំនងរបស់ខ្ញុំជាមួយនឹងអ្នកទាំងនេះ ដែលខ្ញុំរៀនដំណឹងល្អជាមួយនោះ ជះឥទ្ធិពលលើសមត្ថភាពរបស់ខ្ញុំដើម្បីរៀនសូត្រ និងត្រូវបានស្អាងឡើងដោយព្រះវិញ្ញាណយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់រំពឹងឲ្យសមាជិកនៃសាលាពួកព្យាការី បង្កើតទំនាក់ទំនងល្អនឹងគ្នាទៅវិញទៅមក នៅពេលពួកគេរៀនជាមួយគ្នា ។ សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ឆ្លាស់វេនគ្នាអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១២៨–១៣៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវតួនាទីរបស់គ្រូបង្រៀននៅក្នុងការបង្កើតបរិយាកាសរៀនសូត្រខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងសាលាពួកព្យាការី ។

- តើគ្រូបង្រៀននៃសាលាពួកព្យាការីបង្កើតបរិយាកាសរៀនសូត្រខាងវិញ្ញាណយ៉ាងដូចម្ដេច ? (អ្នកអាចនឹងពន្យល់ថា គ្រូបង្រៀនស្វាគមន៍សមាជិកនៃថ្នាក់រៀន មានន័យថាគាត់ជំរាបសួរពួកគេ នៅពេលពួកគេចូលថ្នាក់រៀន ។ នេះគឺជាការស្វាគមន៍ជាក់លាក់មួយនៅក្នុងសាលាពួកព្យាការី) ។

- តើអ្នកកត់សម្គាល់អំពីការស្វាគមន៍ ឬការជំរាបសួរនៅក្នុង ខ ១៣៣ អ្វីខ្លះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១៣៥–១៣៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវតួនាទីរបស់សិស្សនៅក្នុងការបង្កើតបរិយាកាសរៀនសូត្រល្អ ។

- តើទំនាក់ទំនងប្រភេទណា ដែលសមាជិកនៃសាលានៃពួកព្យាការីមានចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក ?

- ស្របតាម ខ ១៣៧ តើព្រះអម្ចាស់សន្យាអ្វីខ្លះ បើសមាជិកនៃសាលានៃពួកព្យាការី នឹងធ្វើតាមការណែនាំរបស់ទ្រង់ ? (សាលានឹងក្លាយទៅជាកន្លែងបរិសុទ្ធមួយ ដែលព្រះវិញ្ញាណ នឹងស្អាងពួកលោកឡើង) ។

- តើអ្វីខ្លះអាចនឹងកើតឡើងនៅក្នុងសាលារៀននៃសាសនាចក្ររបស់យើង ឬ គេហដ្ឋានរបស់យើង បើយើងធ្វើតាមការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង ខ ១២៨–១៣៧? (សិស្សអាចនឹងប្រាប់នូវគោលការណ៍ផ្សេងៗ ប៉ុន្តែអ្នកអាចនឹងចង់គូសបញ្ជាក់ដូចខាងក្រោម ៖**បើយើងបង្ហាញមិត្តភាព និងក្ដីស្រឡាញ់ចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក នោះយើងអាចអញ្ជើញព្រះវិញ្ញាណ នៅពេលយើងសិក្សាដំណឹងល្អជាមួយគ្នា**)។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យត្រឡប់ទៅមើលគារវកិច្ចនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១៣៣ ។

- តើអ្នកគិតថាយើងអាចបង្ហាញ « នូវការសម្រេចចិត្តដែលជាប់ ឥតកម្រើក ហើយឥតប្រែប្រួលដើម្បីជាមិត្ត [ម្នាក់] » ចំពោះសិស្សក្នុងថ្នាក់ ឬសមាជិកគ្រួសារដែលយើងអាចនឹងពុំស្គាល់ច្បាស់ ឬអាចនឹងពិបាកដើម្បីស្រឡាញ់នោះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

- តើនៅពេលណា ដែលអ្នកមានបទពិសោធន៍ទទួលបានបរិយាកាសរៀនសូត្រដំណឹងល្អ ចាត់ទុកជាកន្លែងសម្រាប់មនុស្សគ្រប់រូបត្រូវបានសម្រេចចិត្តដើម្បីធ្វើជាមិត្តនោះ ? (សូមពិចារណាធ្វើការចែកចាយបទពិសោធន៍របស់អ្នកផ្ទាល់) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីរបៀបដែលពួកគេអាចអភិវឌ្ឍការតាំងចិត្តក្នុងការស្រឡាញ់អ្នកទាំងឡាយដែលពួកគេរៀនដំណឹងល្អជាមួយ ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យធ្វើតាមការបំផុសគំនិត ដែលពួកគេបានទទួល ដើម្បីបង្ហាញនូវសណ្ដានចិត្តល្អ និងសេចក្ដីស្រឡាញ់កាន់តែខ្លាំងចំពោះមិត្តរួមថ្នាក់ និងសមាជិកគ្រួសារ ។ សូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ព្រះអម្ចាស់នឹងជួយពួកគេ នៅពេលពួកគេព្យាយាមដើម្បីស្រឡាញ់អ្នកដទៃ ។

មេរៀនទី ៩៥

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៩

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ២៧ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៣៣ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទូលសួរដល់ព្រះអម្ចាស់ អំពីការប្រើថ្នាំជក់របស់ពួកអ្នកកាន់បព្វជិតភាពនៅក្នុងការប្រជុំរបស់ពួកគេ ។ នៅក្នុងការឆ្លើយតប ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានវិវរណៈនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៩ ដែលត្រូវបានស្គាល់ថាជា ពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃ ។ នៅក្នុងនោះ ព្រះអម្ចាស់បានព្រមានទាស់នឹងការប្រើសារធាតុគ្រោះថ្នាក់ ហើយបានលើកទឹកចិត្តឲ្យបរិភោគអាហារដែលមានសុខភាពល្អ ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានសន្យាផងដែរថា អ្នកទាំងឡាយដែលធ្វើតាមពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃ នឹងត្រូវបានប្រទានពរទាំងខាងរូបកាយ និងខាងវិញ្ញាណ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៩:១–៣

ព្រះអម្ចាស់ណែនាំវិវរណៈដែលត្រូវបានស្គាល់ថាជា ពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃ

សូមសរសេរ *ពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃ* លើក្ដារខៀន ហើយសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកធ្លាប់ត្រូវពន្យល់ដល់នរណាម្នាក់ថា ហេតុអ្វីអ្នកពុំផឹកស្រា ផឹកតែ ឬផឹកកាហ្វេ ឬប្រើថ្នាំជក់ដែរឬទេ ? តើអ្នកនិយាយយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ? តើមនុស្សឆ្លើយតបយ៉ាងដូចម្ដេច ? (បើអ្នកចង់ អ្នកអាចសរសេរសំណួរទាំងនេះនៅលើក្ដារខៀនមុនពេលថ្នាក់រៀន ។ នៅពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន អ្នកអាចបំបែកសិស្សជាគូៗ ហើយអញ្ជើញពួកគេឲ្យឆ្លើយសំណួរទាំងបីនេះជាមួយគ្នា ។ បន្ទាប់មក សុំឲ្យពួកគេរៀបរាប់អំពីបទពិសោធន៍មួយចំនួនរបស់ពួកគេដល់ថ្នាក់ទាំងមូល) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗពីសេចក្ដីផ្ដើមកថាខណ្ឌសម្រាប់ គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ៨៩ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ប្រាប់អំពីស្ថានភាពទាំងឡាយដែលនាំឲ្យយ៉ូសែប ទទួលបានវិវរណៈនេះ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៩:១–៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពាក្យ ឬឃ្លាដែលពិពណ៌នាអំពីគោលបំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងការប្រទានឲ្យនូវវិវរណៈនេះ ។

- ស្របតាម ខ ២–៣ ហេតុអ្វីក៏វិវរណៈនេះត្រូវបានប្រទានឲ្យ ? (អ្នកអាចចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថាឃ្លា « សេចក្ដីសង្គ្រោះខាងសាច់ឈាម » ទាក់ទងទៅនឹងសុខុមាលភាពខាងរូបកាយរបស់យើង និងឥទ្ធិពលរបស់វាទៅលើសុខុមាលភាពខាងវិញ្ញាណរបស់យើង) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ពីដំបូងព្រះអម្ចាស់ពុំប្រទានពាក្យសម្ដី នៃប្រាជ្ញាវាងវៃដល់ពួកបរិសុទ្ធជាបទបញ្ញត្តិមួយឡើយ (សូមមើល គ. និង ស. ៨៩:២) ។ ប្រធាន យ៉ូសែប អែហ្វ ស្ម៊ីធ បានពន្យល់ថា ៖

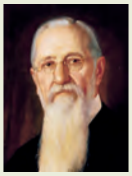

« បើសិនជា [ពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃ] ត្រូវបានប្រទានឲ្យជាបទបញ្ញត្តិមួយ នោះវានឹងនាំមនុស្សគ្រប់គ្នា ដែលបានញៀននឹងការប្រើគ្រឿងគ្រោះថ្នាក់ទាំងនេះ ស្ថិតនៅក្រោមការដាក់ទោសជាមិនខាន ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់ដ៏ប្រកបដោយក្ដីមេត្តា បានប្រទានដល់ពួកគេនូវឱកាសដើម្បីយកឈ្នះ មុនពេលដែលទ្រង់នាំពួកគេទៅដាក់នៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យ (នៅក្នុង Conference Report, ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៩១៣, ទំព័រ ១៤) ។

សូមពន្យល់ថា ដោយសារតែការណ៍នេះ យើងគួរតែប្រុងប្រយ័ត្នកុំវិនិច្ឆ័យដល់ពួកអ្នកដឹកនាំ និងសមាជិកសាសនាចក្រជំនាន់មុនមួយចំនួនឡើយ ទោះជាបន្ទាប់ពីពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃត្រូវបានបើកសម្ដែងហើយក្ដី ក៏ការប្រើសារធាតុទាំងនោះត្រូវបានហាមឃាត់នៅសព្វថ្ងៃនេះដែរ។ ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រជំនាន់មុនទាំងមូល ពួកអ្នកដឹកនាំបានអញ្ជើញពួកបរិសុទ្ធឲ្យរស់នៅតាមពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃឲ្យកាន់តែពេញលេញ ។ នៅក្នុងសន្និសីទទូទៅនាសរទរដូវ ឆ្នាំ ១៨៥១ ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានដាក់ស្នើសុំឲ្យពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់ ចុះសេចក្ដីសញ្ញាជាផ្លូវការដើម្បីចៀសវាងពី តែ កាហ្វេ ថ្នាំជក់ និងស្រាវីស្គី ។ នៅថ្ងៃទី ១៣

ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៨២ ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងដល់ប្រធាន យ៉ូហាន ថេលើរ ថាពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃត្រូវបានចាត់ទុកថាជាបទបញ្ញត្តិមួយ ។ នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩១៩ គណៈប្រធានទីមួយ នៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ប្រធាន ហ៊ីប៊ើរ ចេ ក្រាន្ត បានធ្វើឲ្យការគោរពពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃ ជាតម្រូវការមួយដើម្បីទទួលបានប័ណ្ណចូលព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ ពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃបន្តជាបញ្ញត្តិសំខាន់មួយនៅបច្ចុប្បន្ននេះ ហើយការគោរពតាមវា គឺជាលក្ខខណ្ឌមួយសម្រាប់ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ការចូលរួមក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ការបម្រើផ្សព្វផ្សាយសាសនា និងការបម្រើសក្ដិសមដទៃទៀតនៅក្នុងសាសនាចក្រ ។

នៅលើក្ដារខៀន ពីខាងក្រោមពាក្យ *ពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃ* បន្ថែម សូមសរសេរឃ្លា *គោលការណ៍ដោយសេចក្ដីសន្យា* ចេញមកពី ខ ៣ ត្រូវបានគេស្គាល់ដូចខាងក្រោម ។ អ្នកក៏អាចស្នើឲ្យសិស្សគូសចំណាំឃ្លានេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេផងដែរ ។ ឃ្លានេះនឹងធ្វើជាគម្រោងមួយសម្រាប់មេរៀនដែលនៅសល់ ។

> *គោលការណ៍ ដោយ សេចក្ដីសន្យា*

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៩:៤–៩

ព្រះអម្ចាស់ព្រមានដល់ពួកបរិសុទ្ធកុំឲ្យប្រើស្រា ថ្នាំជក់ តែ ឬកាហ្វេ

សូមបង្ហាញសិស្សនូវដងសន្ទូចមួយ និងនុយខ្លះៗឬគូររូបភាពនៅលើក្ដារខៀន ។

- តើអ្នកស្ទូចត្រីបញ្ឆោតត្រីសឹនុយសន្ទូចតាមវិធីណាខ្លះ ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៩:៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលថានរណាដែលព្រះអម្ចាស់បានព្រមានថានឹងជាអ្នកដាក់នុយបញ្ឆោតពួកបរិសុទ្ធនៅថ្ងៃចុងក្រោយ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានព្រមានដល់ពួកបរិសុទ្ធអ្វីខ្លះ នៅក្នុងខនេះ ?

សូមសរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀនពីក្រោមពាក្យ *គោលការណ៍* ៖ **ដោយសារអំពើអាក្រក់ និងផែនការទាំងឡាយដែលមាននៅថ្ងៃចុងក្រោយ នោះព្រះអម្ចាស់បានព្រមានដល់យើងកុំឲ្យប្រើសារធាតុដែលនាំឲ្យគ្រោះថ្នាក់ទាំងឡាយ ។** សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៩:៥–៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលនូវអ្វីដែលជាសារធាតុ ដែលព្រះអម្ចាស់បានព្រមានដល់ពួកបរិសុទ្ធកុំឲ្យទទួលទានចូលក្នុងរូបកាយរបស់ពួកគេ ។ អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ថា សិស្សគួរគូសចំណាំចំពោះអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើសារធាតុអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់ព្រមានដល់ពួកបរិសុទ្ធកុំឲ្យទទួលទានចូលក្នុងរូបកាយរបស់ពួកគេ ? (អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្របានថ្លែងថា ពាក្យ « ភេសជ្ជៈក្ដៅ » សំដៅទៅលើ តែ និង កាហ្វេ) ។ តើសារធាតុទាំងនេះមានគ្រោះថ្នាក់អ្វីខ្លះ ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ស្រា និងថ្នាំជក់ មាននូវការប្រើប្រាស់ត្រឹមត្រូវ និងការប្រើប្រាស់មិនត្រឹមត្រូវផងដែរ (សូមមើល គ. និង ស. ៨៩:៧–៨) ។ នៅសព្វថ្ងៃនេះ មានសារធាតុដទៃទៀត ដែលអាចត្រូវបានប្រើប្រាស់ខុសឆ្គង ហើយជាលទ្ធផលវាក្លាយជាគ្រោះថ្នាក់ និងញៀន ។ ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្របានព្រមានទាស់នឹងការប្រើប្រាស់នូវរាល់ភេសជ្ជៈ ថ្នាំញៀន សារធាតុជាតិគីមី ឬការប្រើប្រាស់ដែលគ្រោះថ្នាក់ ដែលនាំឲ្យដេះតទិ្ធពល « ខ្ពស់ » ឬឥទ្ធិពលក្លែងក្លាយដទៃទៀត ដែលអាចគ្រោះថ្នាក់ដល់រូបកាយ ឬគំនិតរបស់យើង ។ សារធាតុទាំងនេះ រួមមាន កញ្ឆា ថ្នាំស្រវឹង ការមិនគោរពតាមវេជ្ជបញ្ជា ឬ ឱសថដែលអាចជាវដោយឥតមានវេជ្ជបញ្ជា ដែលត្រូវបានគេ បំពាន និង សារធាតុគីមីដែលប្រើនៅតាមផ្ទះ ។ (សូមមើល *ដើម្បីកម្លាំងនៃយុវជន* [កូនសៀវភៅ, ឆ្នាំ ២០១១], ទំព័រ ២៦) ។

- ហេតុអ្វីក៏មនុស្សមួយចំនួនព្យាយាមបញ្ចុះបញ្ចូលអ្នកឲ្យទទួលទានសារធាតុទាំងឡាយដែលព្រះអម្ចាស់បានហាមឃាត់ដូច្នេះ ? (មនុស្សមួយចំនួន មានអារម្មណ៍ថាវាមានប្រជាប្រិយភាពដើម្បីទទួលទាននូវសារធាតុទាំងនេះ ។ អ្នកផ្សេងទៀតព្យាយាមរកប្រាក់ចំណេញដោយការលក់សារធាតុញៀនទាំងឡាយទៅដល់អ្នកដទៃ) ។
- តើការញៀនប្រៀបដូចជាផ្លែសន្ទូចដែលអ្នកស្ទូចត្រីប្រើដើម្បីចាប់ត្រីយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ? តើការញៀនធ្វើឲ្យខូចបង់ដល់ការរីកចម្រើនដ៏អស់កល្បជានិច្ចរបស់យើងតាមយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយពីរបៀបដែលការព្រមានឲ្យចៀសវាងពីសារធាតុដែលនាំឲ្យញៀន និងប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ បានប្រទានពរដល់ជីវិតរបស់ពួកគេ ឬជីវិតមិត្តភក្តិរបស់ពួកគេ ឬសមាជិកគ្រួសាររបស់ពួកគេ ។ អ្នកអាច

ចែកចាយបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នកផងដែរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យធ្វើការសម្រេចចិត្តដើម្បីកុំទទួលទានសារធាតុទាំងឡាយដែលផ្ទុយទៅនឹងពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៩:១០–១៧

ព្រះលើកទឹកចិត្តឲ្យប្រើប្រាស់តិណទេស ផ្លែឈើ សាច់ និង គ្រាប់ធុញ្ញជាតិ

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៩:១០–១៧ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់លើកទឹកចិត្តយើងឲ្យបរិភោគ ។ អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ដល់សិស្សថា ពួកគេគួរគូសចំណាំអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើអាហារអ្វីខ្លះដែលព្រះអម្ចាស់ឲ្យយើងបរិភោគដែលជាចំណែកនៃពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃ ?
- ស្របតាម ខ ១១ តើអាកប្បកិរិយាប្រភេទណា ដែលយើងគួរមាន នៅពេលយើងទទួលទានអាហារដែលប្រកបដោយសុខភាពល្អទាំងនេះ ? (យើងគួរតែទទួលទានអាហារទាំងនេះដោយការប្រុងប្រយ័ត្ន និងដោយការថ្លែងអំណរគុណ ។ អ្នកអាចចាំបាច់ត្រូវបញ្ជាក់ថា « ដោយការប្រុងប្រយ័ត្ន » មានន័យថា ដោយឈ្លាសវៃ និងប្រយ័ត្នប្រយែង ។ ការទទួលទានលើសកំណត់ ឬពុំមានតុល្យភាព ទោះជាទទួលទានអាហារល្អក្ដី ក៏អាចនាំឲ្យមានខុសភាពមិនល្អដែរ) ។
- ផ្ដោតទៅលើអ្វីដែលយើងរៀននៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ តើគោលការណ៍អំពីអាហារដែលមានសុខភាពអ្វីខ្លះ ដែលយើងអាចបន្ថែមនៅលើក្ដារខៀន ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរឃ្លាខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀននៅក្រោមគោលការណ៍អំពីសារធាតុដែលមានគ្រោះថ្នាក់ ៖ **យើងត្រូវប្រើប្រាស់តិណទេស ផ្លែឈើ សាច់ និង គ្រាប់ធុញ្ញជាតិដោយឈ្លាសវៃ និងប្រកបដោយអំណរគុណ**)

សូមពន្យល់ថា ឧទាហរណ៍មួយនៃការចេះប្រើប្រាស់អាហារ អាចត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងការណែនាំដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យអំពីសាច់ នៅក្នុង ខ ១២–១៣។ ពាក្យ *ដោយសំចៃ* ផ្ដល់យោបល់ថា ជាសាច់ដែលត្រូវប្រើតាមមធ្យម ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៩:១៨–២១

ព្រះអម្ចាស់សន្យាអំពីសុខភាព ប្រាជ្ញា និងការការពារដល់អ្នកទាំងឡាយដែលគោរពតាមពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃ

សូមសរសេរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន នៅក្រោមពាក្យ *ការសន្យា ៖ បើយើងធ្វើតាមពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃ និងបទបញ្ញត្តិដទៃទៀតរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានពរដល់យើងជាមួយនឹង. . .*

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៩:១៨–១៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់អំពីពរជ័យដែលអាចបំពេញបញ្ចប់ប្រយោគនៅលើក្ដារខៀន ។

- តើពរជ័យអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់សន្យាចំពោះអ្នកទាំងឡាយ ដែលរក្សាថ្ងៃបរិសុទ្ធជាបរិសុទ្ធ ? (សូមសរសេរចម្លើយរបស់សិស្សនៅលើក្ដារខៀនដើម្បីបំពេញបញ្ចប់ប្រយោគ) ។

អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា ការសន្យាសុខភាពល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង ខ ១៨ ពុំមានន័យថា ពាក្យសម្ដី នៃប្រាជ្ញាវាងវៃគឺជាការព្យាបាលដល់ជំងឺរ៉ាំរ៉ៃ ឬជំងឺបានជាសះស្បើយនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាជួយមនុស្សឲ្យមានសុខភាពល្អបំផុត ហើយមានកម្លាំងដែលរូបកាយរបស់ពួកគេមានសមត្ថភាព ។

- តើការរក្សាពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃ អាចជួយយើងទទួលបានប្រាជ្ញានិងចំណេះដឹងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ថា ការគោរពពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃ អនុញ្ញាតឲ្យយើងរីករាយនឹងភាពជាដៃគូនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបង្ហាញពីប្រាជ្ញា និងចំណេះដឹងទៅអ្នកដែលស្មោះត្រង់ ។ ជាចំណែកនៃការពិភាក្សានេះ អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឲ្យឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយប្រធាន ប្រធាន ប៊យដ៏ ឃេ ផាកកឺ នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

« ខ្ញុំបានដឹង . . . ថា គោលបំណងចម្បងនៃពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃ ត្រូវកើតឡើងជាមួយនឹងវិវរណៈ ។. . .

« បើមនុស្សម្នាក់ ‹ នៅក្រោមឥទ្ធិពលនេះ › ស្ទើរតែមិនអាចស្ដាប់ការនិយាយធម្មតាផង តើពួកគេអាចឆ្លើយតបទៅនឹងការបំផុសគំនិតខាងវិញ្ញាណ ដែលធ្វើឲ្យអារម្មណ៍ដ៏ទន់ភ្លន់បំផុតរបស់គេរំជួលដោយរបៀបណា ?

« ‹ ពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃ មានតម្លៃដូចជាក្រឹត្យវិន័យនៃសុខភាពដែរ វាអាចមានតម្លៃសម្រាប់វិញ្ញាណអ្នក ជាងសម្រាប់រាងកាយអ្នកទៅទៀត › (« Prayers and Answers,» *Ensign* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៧៩ ទំព័រ ២០) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៩:២០–២១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវពរជ័យបន្ថែមដែលអាចកើតមានតាមរយៈការធ្វើតាមពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃ ។

- តើពរជ័យបន្ថែមអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់សន្យាចំពោះអ្នកទាំងឡាយ ដែលធ្វើតាមពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃ ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីឃ្លា « ទេវតាដែលបំផ្លាញនឹងបង្ហួសពួកគេ » សំដៅទៅលើ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៩:២១ លេខយោង *ក*។ សូមពន្យល់ថា ការសន្យានៃការការពារដ៏ទេវភាពនេះ អាចសំដៅទៅលើសុវត្ថិភាពខាងរូបកាយ ក៏ដូចជាខាងវិញ្ញាណផងដែរ ។ សូមបញ្ចប់ប្រយោគនៅលើក្ដារខៀនដើម្បីវាឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងធ្វើតាមពាក្យសម្ដី នៃប្រាជ្ញាវាងវៃ និងបទបញ្ញត្តិដទៃទៀតរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានពរដល់យើងឲ្យមានសុខភាពល្អ មានប្រាជ្ញា មានកម្លាំង និងការការពារ ។**

- តើនៅពេលណាដែលអ្នកមើលឃើញការសន្យានៅក្នុង ខ ១៨–២១ បានបំពេញនៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក ឬជីវិតរបស់មនុស្សម្នាក់ដែលអ្នកស្គាល់ ?

សូមឲ្យសិស្សចែកចាយ (ជាមួយនឹងសិស្សដទៃទៀតក្នុងថ្នាក់ ឬជាមួយដៃគូ) នូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ឬបានដឹងអំពីពាក្យសម្ដី នៃប្រាជ្ញាវាងវៃ នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៩ សព្វថ្ងៃនេះ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិចារណាអំពី គោលការណ៍ និងការសន្យាទាំងឡាយដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ហើយបានដាក់គោលដៅមួយដើម្បីរស់នៅតាមពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃកាន់តែមានភាពស្មោះត្រង់ ។ សូមថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីពរជ័យទាំងឡាយដែលនឹងកើតមានចំពោះពួកគេនៅពេលពួកគេរស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យនេះ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៨៨–៨៩ (មេរៀនទី ១៩)

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្តីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោម នេះគឺជាសេចក្តីសង្ខេបនៃគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៨៨–៨៩ (មេរៀនទី ១៩) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្តោតលើ គោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៨៨:១–៤០)

នៅពេលសិស្សបានសិក្សាវិវរណៈមួយដែលបានប្រទានដល់ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ពួកសង្ឃជាន់ខ្ពស់មួយក្រុម នោះពួកគេបានរៀនថា ព្រះប្រទានពន្លឺ និង ជីវិតដល់គ្រប់អ្វីៗទាំងអស់តាមរយៈពន្លឺនៃព្រះគ្រីស្ទ ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថាវិញ្ញាណ និង រូបកាយគឺជាព្រលឹងនៃមនុស្ស ដែលត្រូវបានប្រោសលោះនៅក្នុងការរស់ឡើងវិញតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយថានៅក្នុងការរស់ឡើងវិញ យើងនឹងទទួលបានសិរីរុងរឿងស្របទៅតាមក្រឹត្យវិន័យដែលយើងបានគោរពតាម ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៨៨:៤១–៦៩)

នៅក្នុងមេរៀននេះ សិស្សបានរៀនថាពួកគេអាចឃើញឫទ្ធានុភាព និង ព្រះចេស្ដារបស់ព្រះនៅពេលពួកគេមើលពីការបង្កបង្កើតរបស់ទ្រង់ ។ សិស្សបានសិក្សាខគម្ពីរអំពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់នឹងយាងទៅជួបនគរនិមួយៗរបស់ទ្រង់ ព្រមទាំងប្រជាជនក្នុងនគរនោះតាមកំណត់ពេលរបស់ទ្រង់ ។ សិស្សក៏បានរៀនផងដែរថា នៅពេលពួកគេខិតកាន់តែជិតព្រះ នោះទ្រង់នឹងខិតជិតពួកគេផងដែរ ។ ពួកគេបានឃើញថា ព្រះវរបិតាសួគ៌ឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេ តាមរបៀបដែលទ្រង់ជ្រាបថាជាចម្លើយដ៏ល្អបំផុតសម្រាប់ពួកគេ ហើយថាប្រសិនបើពួកគេមានភ្នែកស្មោះត្រង់ទាំងស្រុងចំពោះសិរីល្អនៃព្រះ នោះពួកគេនឹងពេញដោយពន្លឺ ។

ថ្ងៃទី ៣ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៨៨:៧០–១៤១)

នៅពេលសិស្សបានសិក្សាការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់សម្រាប់ការសាងសង់សាលានៃពួកព្យាការី នោះពួកគេបានរៀនថា ប្រសិនបើពួកគេបង្រៀនគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយស្វែងរកការរៀនសូត្រដោយសារការសិក្សា និង ដោយសារសេចក្តីជំនឿផង នោះសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនឹងកើនឡើង ។ ពួកគេបានរកឃើញអាកប្បកិរិយាសុចរិតដែលនឹងជួយពួកគេរៀន និង ត្រូវបានស្អាងឡើង ព្រមទាំងទង្វើទុច្ចរិតនានាដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យពួកយើងឈប់ធ្វើវាទៀត ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថាការបង្ហាញមិត្តភាព និង សេចក្តីស្រឡាញ់ដល់អស់អ្នកដែលរៀនដំណឹងល្អ អញ្ជើញព្រះវិញ្ញាណនៅពេលពួកគេសិក្សាជាមួយគ្នា ។

ថ្ងៃទី ៤ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៨៩)

ចេញពីព្រះឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះបងប្អូនប្រុសដែលចូលរៀននៅសាលានៃពួកព្យាការី នោះសិស្សបានរៀនថាដោយសារផែនការអាក្រក់ទាំងឡាយដែលមនុស្សរួមគំនិតប្រព្រឹត្តិអំពើទុច្ចរិតនៅថ្ងៃចុងក្រោយ នោះព្រះអម្ចាស់បានព្រមានដល់យើងកុំឲ្យប្រើសារធាតុដែលនាំឲ្យគ្រោះថ្នាក់ទាំងឡាយ ។ ពួកគេបានរកឃើញការព្រមានរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីការការប្រើខុសនូវសារធាតុជាក់លាក់មួយចំនួន ហើយបានរៀនថាពួកគេគួរតែបរិភោគអាហារដែលនាំឲ្យមានសុខភាពល្អដោយឆ្លាតវៃ និង ដោយមានអំណរគុណ ។ សិស្សបានរៀនថា ប្រសិនបើយើងធ្វើតាមពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានពរដល់យើងឲ្យមានសុខភាពល្អ មានប្រាជ្ញា មានកម្លាំង និង ការការពារ ។

សេចក្តីផ្តើម

មេរៀននេះអាចជួយសិស្សឲ្យទទួលស្គាល់ពីតម្លៃនៅក្នុងការបង្រៀនដំណឹងល្អដល់អ្នកដទៃ ។ នៅពេលពួកគេបង្រៀនគ្នាទៅវិញទៅមកនូវគោលការណ៍មួយចំនួន ដែលពួកគេបានសិក្សាអំឡុងពេលសប្ដាហ៍នេះ នោះពួកគេនឹងមានឱកាសទទួលបានបទពិសោធន៍នៃគោលការណ៍មួយចំនួន ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនដល់អស់អ្នកដែលបានចូលរៀននៅក្នុងសាលានៃពួកព្យាការី ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

កំណត់ចំណាំ ៖ នៅពេលសិស្សបានសិក្សាវគ្គចំណេះចំណានខគម្ពីរនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១២៤ នៅសប្ដាហ៍នេះ ពួកគេត្រូវបានអញ្ជើញឲ្យទន្ទេញវាឲ្យចាំ ហើយសូត្រវានៅពេលពួកគេចូលរៀនថ្នាក់សិក្ខាសាលា និង ថ្នាក់ផ្សេងៗនៃសាសនាចក្រ ។ ការអញ្ជើញនេះមានបំណងចង់ជួយពួកគេឲ្យចងចាំថា ការធ្វើទង្វើសុចរិតនានា និង ការឈប់ពីទង្វើទុច្ចរិតនឹងជួយយើងឲ្យរៀនសូត្រ ហើយត្រូវបានស្អាងឡើង ។ អ្នកអាចរំឭកសិស្សអំពីចំណុចនេះ ហើយអញ្ជើញពួកគេឲ្យសូត្រវគ្គបទគម្ពីរនោះជាមួយគ្នា ។ អ្នកអាចលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យរស់នៅតាមព្រះឱវាទដែលបានប្រទានឲ្យក្នុងវគ្គបទគម្ពីរនេះ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៧០–១១៧

ព្រះអម្ចាស់ត្រាស់បញ្ជាឲ្យពួកអែលឌើរនៃសាសនាចក្រត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការបម្រើរបស់ពួកគេ ហើយបានបើកសម្ដែងអំពីព្រឹត្តការណ៍ជុំវិញការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យមកខាងមុខក្ដារខៀន ហើយបង្រៀនសិស្សម្នាក់ទៀតអំពីរបៀបធ្វើការសាមញ្ញមួយ ដូចជាចងក្រវ៉ាត់ក (ឬការងារផ្សេងមួយដែលសិស្សទីពីរពុំចេះធ្វើ) ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់លើកដៃ ប្រសិនបើពួកគេបានធ្លាប់ជួយបង្រៀនមេរៀនមួយ ឬ ជំនាញមួយដល់នរណាម្នាក់ទៀតក្នុងពេលថ្មីៗនេះ ។ សូមឲ្យមនុស្សមួយចំនួនដែលលើកដៃរបស់ពួកគេរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានបង្រៀន និង មនុស្សដែលពួកគេបានបង្រៀន ។ សូមតាមដានដោយសួរសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកបានរៀនអ្វីខ្លះតាមរយៈការត្រៀមបង្រៀន និង តាមរយៈការបង្រៀននរណាម្នាក់ ?
- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា ជាញឹកញាប់យើងរៀនមកពីការត្រៀមខ្លួនដើម្បីបង្រៀនច្រើនជាងត្រូវបានបង្រៀនពីនរណាម្នាក់ទៀត ?

សូមរំឭកសិស្សថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានវិវរណៈនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨ អស់ជាច្រើនថ្ងៃនៅចុងខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣២ និង នៅដើមខែ មករា ឆ្នាំ ១៨៣៣ ដល់អ្នកកាន់បព្វជិតភាពមួយក្រុមដែលបានអធិស្ឋានដើម្បីដឹងអំពីព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីការស្ថាបនាស៊ីយ៉ូន ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់បានសំដៅទៅលើក្រុមនៃពួកអ្នកកាន់បព្វជិតភាពនេះថាជា « អ្នកធ្វើការមុនដំបូង នៅក្នុងនគរចុងក្រោយបង្អស់នេះ » (គ. និង ស. ៨៨:៧០, ៧៤) ហើយបានបញ្ជាពួកគេឲ្យរៀបចំ និង ចូលរៀនក្នុងសាលារៀនមួយ ដើម្បីត្រៀមខ្លួនពួកគេចេញផ្សាយដំណឹងល្អនៅក្នុងចំណោមជាតិសាសន៍នៅលើផែនដី (សូមមើល គ. និង ស. ៨៨:៧៤, ៨៤, ១២៧) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៧៣–៧៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់ពួកអ្នកកាន់បព្វជិតភាពទាំងនេះឲ្យធ្វើដើម្បីត្រៀមខ្លួនបង្រៀនដល់អ្នកដទៃ ។

- តើ « ពួកអ្នកធ្វើការដំបូងគេ » ទាំងនេះត្រូវបានបញ្ជាឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីត្រៀមខ្លួនបង្រៀនដល់អ្នកដទៃក្នុងនាមជាពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ? (អ្នកអាចនឹងសូមសិស្សម្នាក់ឲ្យធ្វើជាអ្នកសរសេរ ហើយសរសេរចម្លើយរបស់សិស្សនៅលើក្ដារខៀន) ។
- តើយើងអាចធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បី « រៀបចំ » « ត្រៀមខ្លួន » និង « ញែកចេញ » ខ្លួនយើងជាបរិសុទ្ធ ដើម្បីកាន់តែមានប្រសិទ្ធភាពក្នុងការចែកចាយដំណឹងល្អ ?
- តើការត្រូវបានសម្អាតពីអំពើបាប មានឥទ្ធិពលលើលទ្ធភាពរបស់យើង ដើម្បីចែកចាយដំណឹងល្អយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៧៧–៨០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ បានបញ្ជាដល់អ្នកកាន់បព្វជិតភាពទាំងនេះឲ្យធ្វើ នៅពេលពួកគេជួបជាមួយគ្នា ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានសន្យាអ្វីខ្លះចំពោះអស់អ្នកដែលឧស្សាហ៍ព្យាយាមបង្រៀន ? (ទ្រង់បានសន្យាថាព្រះគុណរបស់ទ្រង់នឹងនៅជាមួយពួកគេ ហើយថាពួកគេនឹងត្រូវបានបង្រៀនកាន់តែល្អឥតខ្ចោះបន្ថែមទៀតនៅក្នុងគ្រប់អ្វីៗដែលពួកគេចាំបាច់ត្រូវយល់ដឹង ទាក់ទងទៅនឹងនគរនៃព្រះ) ។
- តើពាក្យថា « ព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងនៅជាមួយអ្នក » មានន័យយ៉ាងណា (គ. និង ស. ៨៨:៧៨) ? (ព្រះអម្ចាស់នឹងជួយយើង នៅពេលយើងស្វែងរកដោយព្យាយាមដើម្បីបង្រៀន និងរៀនដំណឹងល្អ) ។
- ចេញមកពីអ្វីដែលអ្នកបានរៀននៅក្នុង ខ ៧៧–៧៨ តើអ្នកនឹងថ្លែងនូវគោលការណ៍មួយស្ដីអំពីការបង្រៀនយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សិស្សអាចនឹងរកឃើញគោលការណ៍មួយចំនួន ។ បន្ទាប់ពីពួកគេឆ្លើយហើយ អ្នកអាចសរសេរគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះនៅលើក្ដារខៀន ៖ **នៅពេលយើងបង្រៀនគ្នាទៅវិញទៅមកដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម នោះព្រះអម្ចាស់នឹងជួយយើង**

យល់សេចក្ដីពិតរបស់ទ្រង់កាន់តែបានល្អឥតខ្ចោះ ។ តាមរយៈការបង្រៀនដល់នរណាម្នាក់ នោះយើងអាចត្រៀមខ្លួនដើម្បីចែកចាយដំណឹងល្អជាមួយអ្នកដទៃ) ។

- តើការបង្រៀនដំណឹងល្អដល់អ្នកដទៃបានជួយអ្នកឲ្យយល់កាន់តែល្អប្រសើរអំពីដំណឹងល្អតាមវិធីណា ?
- យោងតាម ខ ៧៩ តើប្រធានបទណាផ្សេងទៀតដែលសំខាន់ដើម្បីយើងយល់ដឹង ? តើការទទួលបានចំណេះដឹងទូលំទូលាយដូច្នេះ អាចជួយយើងបង្រៀនដំណឹងល្អដល់អ្នកដទៃយ៉ាងដូចម្ដេច ?

កំណត់ចំណាំ ៖ សកម្មភាពខាងក្រោមនេះគឺត្រូវបានសរសេរឡើងសម្រាប់សិស្សជាក្រុម ៗដែលមួយក្រុមមានសិស្សបួននាក់ដើម្បីរៀបចំ និង បង្រៀនគ្នាទៅវិញទៅមកនៅក្នុងភាពជាដៃគូ ។ ប្រសិនបើអ្នកមានសិស្សតិច អ្នកអាចឲ្យសិស្សរៀបចំ ហើយបង្រៀនបុគ្គលម្នាក់ៗ ឬ អ្នកអាចឲ្យសិស្សបង្រៀនអ្នកនូវមេរៀនមួយ ហើយបន្ទាប់មកអ្នកអាចបង្រៀនពួកគេនូវមេរៀនផ្សេងទៀត ។

សូមពន្យល់សិស្សថា អ្នកចង់ជួយពួកគេឲ្យទទួលអារម្មណ៍នៃភាពសំខាន់ និង អនុវត្តគោលការណ៍ពីរនៃការបង្រៀនដែលពួកគេរកឃើញ ។ សូមចែកសិស្សជាក្រុម ៗដែលមានគ្នាបួននាក់ ។ សូមឲ្យសិស្សពីរនាក់នៅក្នុងក្រុមនិមួយ ៗធ្វើការជាមួយគ្នា ដោយប្រើព្រះគម្ពីរ និង សៀវភៅកំណត់ហេតុសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេដើម្បីរៀបចំបង្រៀន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៦៣–៦៨ ដល់សិស្សពីរនាក់ផ្សេងទៀត ។ សូមឲ្យសិស្សពីរនាក់ផ្សេងទៀតធ្វើការជាមួយគ្នា ដើម្បីរៀបចំបង្រៀនវគ្គចំណេះចំណានខគម្ពីរនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៩:១៨–២១ ដល់សិស្សពីរនាក់ដំបូង ។

សូមចែកច្បាប់ចម្លងនៃ សេចក្ដីណែនាំខាងក្រោមនេះ សម្រាប់ក្រុមនិមួយ ៗ ។ សូមឲ្យពួកគេអានសេចក្ដីណែនាំ និង ខព្រះគម្ពីរនានា រួចហើយសម្រេចពីរបៀបដែលពួកគេនឹងបង្រៀនមេរៀននិមួយ ៗ ។ (សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សទាំងពីរនាក់នៅក្នុងដៃគូនិមួយ ៗឲ្យចូលរួមនៅក្នុងការបង្រៀន) ។ សូមពន្យល់ថាដៃគូនិមួយ ៗនឹងមានរយៈពេលប្រហែលជា ៨–១០នាទី ដើម្បីរៀបចំមេរៀន ហើយប្រហែលជា៥នាទីដើម្បីបង្រៀនរបស់ខ្លួន ។

សេចក្ដីណែនាំសម្រាប់សិស្សដែលនឹងបង្រៀន ៖

១. សូមអានវគ្គបទគម្ពីរទាំងអស់ដែលបានចាត់ដល់អ្នក ។ អ្នកអាចអធិស្ឋាននៅក្នុងចិត្តរបស់ខ្លួនថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងជួយអ្នកនៅពេលអ្នករៀបចំ និង នៅពេលអ្នកបង្រៀន ។

២. សូមមើលកំណត់ចំណាំ ឬ ការគូសចំណាំនានាដែលអ្នកបានធ្វើនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ និង នៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ហេតុសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់អ្នក ដើម្បីជួយអ្នកឲ្យចាំនូវអ្វីដែលអ្នកបានរៀនមកពីការសិក្សាវគ្គបទគម្ពីររបស់អ្នកអំឡុងពេលសប្ដាហ៍នេះ ។

៣. សូមកត់ ឬ គូសចំណាំគោលលទ្ធិ ឬ គោលការណ៍មួយដែលអ្នកចង់បង្រៀន ។

៤. សូមសម្រេចចិត្តពីរបៀបដើម្បីបង្រៀនមេរៀនគោលលទ្ធិ ឬ គោលការណ៍ ។ សូមគិតពីការប្រើយោបល់ខាងក្រោមនេះនៅពេលអ្នកបង្កើតគម្រោងមេរៀន ៖

ក. សូមគិតពីសំណួរសាមញ្ញមួយដើម្បីសួរ ឬ គិតពីឧបករណ៍មេរៀនមួយដែលអ្នកអាចប្រើវា ដើម្បីទាក់ទាញការចាប់អារម្មណ៍ពីអស់អ្នកដែលអ្នកបង្រៀន ហើយណែនាំឲ្យស្គាល់ប្រធានបទ ។

ខ.. សូមពន្យល់អ្វីដែលអ្នកស្គាល់ពីប្រវត្តិ និង មាតិកានៃវិវរណៈនេះ ហើយអញ្ជើញអស់អ្នកដែលអ្នកបង្រៀនអានផ្នែកមួយ ឬ ទាំងអស់នៃវគ្គបទគម្ពីរដែលអ្នកត្រូវបានចាត់ឲ្យអាន ។

គ.. សូមសួរសំណួរនានាដែលជួយដល់អស់អ្នកដែលអ្នកបង្រៀនរកឃើញគោលលទ្ធិ ឬ គោលការណ៍ ហើយបន្ទាប់មកសួរសំណួរបន្ថែមទៀតដើម្បីមើលថាបើពួកគេយល់វាដែលឬអត់ ។

ឃ.. សូមចែកចាយបទពិសោធន៍មួយដែលអ្នកមានជាមួយគោលលទ្ធិ ឬ គោលការណ៍នោះ ហើយថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសារៈសំខាន់ និង សេចក្ដីពិតរបស់វា ។ អ្នកក៏អាចអញ្ជើញអស់អ្នកដែលអ្នកបង្រៀនចែកចាយបទពិសោធមួយ ដែលពួកគេមានជាមួយនឹងគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍នេះ ។

បន្ទាប់ពីសិស្សមានពេលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីរៀបចំមេរៀនហើយ សូមអញ្ជើញដៃគូដែលបានចាត់តាំងឲ្យសិក្សាក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៦៣–៦៨ ដើម្បីបង្រៀនសិស្សដទៃទៀតនៅក្នុងក្រុមរបស់ពួកគេ ។ បន្ទាប់មកសូមឲ្យសិស្សផ្លាស់តួនាទីគ្នា ហើយអញ្ជើញដៃគូដែលបានចាត់តាំងឲ្យសិក្សាក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៩:១៨–២១ ឲ្យបង្រៀន ។

បន្ទាប់ពីសិស្សបានបង្រៀនគ្នាទៅវិញទៅមករួចហើយនោះ សូមចង្អុលបង្ហាញពីគោលការណ៍ខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ « នៅពេលយើងបង្រៀនគ្នាទៅវិញទៅមកដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម នោះព្រះអម្ចាស់នឹងជួយយើងយល់សេចក្ដីពិតរបស់ទ្រង់កាន់តែបានល្អឥតខ្ចោះ » ។ បន្ទាប់មកសូមសួរសិស្សនូវសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកមានការយល់ដឹងកាន់តែខ្លាំងប៉ុណ្ណាអំពីខគម្ពីរទាំងនេះ នៅពេលអ្នកបង្រៀនវាដល់អ្នកដទៃនាថ្ងៃនេះ ?
- តើអ្នកទទួលអារម្មណ៍ថាព្រះអម្ចាស់បានជួយអ្នកយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?

សូមលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យស្វែងរកឱកាសដើម្បីបង្រៀនដំណឹងល្អដល់អ្នកដទៃ ។ សូមថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីពរជ័យទាំងឡាយដែលពួកគេនឹងទទួលចំពោះការធ្វើដូច្នោះ ។

មេរៀនបន្ទាប់ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩០–៩៧)

ដើម្បីរៀបចំសិស្សសម្រាប់ការសិក្សារបស់ខ្លួន អំឡុងពេលនៃសប្ដាហ៍នេះ អ្នកអាចអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិចារណាសំណួរខាងក្រោម ៖ តើព្រះអម្ចាស់បានដាក់លក្ខខណ្ឌអ្វីខ្លះដែលរាប់ទុកជាគុណសម្បត្តិដើម្បីឃើញព្រះភក្ត្រទ្រង់ ? តើពរជ័យនៃការ « មានចិត្តបរិសុទ្ធ » មានអ្វីខ្លះ (គ. និង ស. ៩៧:១៦) នៅពេលអ្នកចូលព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ? តើអ្នកធ្លាប់ឆ្ងល់ទេថាតើ *ការថ្វាយបង្គំ* ដល់ព្រះមានន័យដូចម្ដេច ? នៅក្នុងការសិក្សារបស់អ្នកនៅសប្ដាហ៍ក្រោយនេះ សូមរកមើល *នរណា* ដែលយើងថ្វាយបង្គំ និង *របៀប* ដែលយើងថ្វាយបង្គំ ។

មេរៀនទី ៩៦

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩០–៩២

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ៨ ខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៣៣ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩០ ។ វិវរណៈនេះមាននូវការណែនាំដល់គណៈប្រធាននៃបព្វជិតភាពជាន់ខ្ពស់ និងជា « ជំហានបន្ត » នៅក្នុងការបង្កើតនៃគណៈប្រធានទីមួយ (សូមមើល សេចក្ដីណែនាំកណ្ឌ) ។ នៅថ្ងៃទី ៩ ខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៣៣ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទូលសួរបើសិនជាលោកគួរតែបញ្ចូលអាប៉ូគ្រីផានៅក្នុងការបកប្រែព្រះគម្ពីរប៊ីបរបស់លោកឬអត់ ។ ព្រះអម្ចាស់បានឆ្លើយតបចំពោះសំណួររបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ តាមរយៈវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩១ ហើយប្រាប់លោកថា វាពុំចាំបាច់ត្រូវបកប្រែទេ ។ គ្រាន់តែប៉ុន្មានថ្ងៃក្រោយមក នៅថ្ងៃទី ១៥ ខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៣៣ ព្យាការីបានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩២ ដែលណែនាំដល់ ហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស ជាទីប្រឹក្សាម្នាក់របស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ឲ្យធ្វើជាសមាជិកសកម្មម្នាក់នៃក្រុមហ៊ុនសហភាព ដែលបានស្ថាបនាឡើងដើម្បីមើលខុសត្រូវលើសុខុមាលភាព និងកិច្ចការអាជីវកម្មរបស់សាសនាចក្រ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩០:១–១៨

ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំដល់គណៈប្រធានអំពីបព្វជិតភាពជាន់ខ្ពស់ស្ដី អំពីទំនួលខុសត្រូវរបស់ពួកគេ

សូមចាប់ផ្ដើមមេរៀនដោយការសួរសិស្សនូវសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអំណោយដ៏មានតម្លៃបំផុត ដែលអ្នកធ្លាប់បានទទួលគឺជាអ្វី ? តើហេតុអ្វីវាមានតម្លៃ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩០:១–៣ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលអ្វីមួយដែលមានតម្លៃ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។

- តើយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានកាន់កាប់អ្វី ? (កូនសោនៃនគរ ដែលមានន័យថា ជាសិទ្ធិទាំងឡាយនៃគណៈប្រធាន ឬព្រះចេស្ដាដែលព្រះប្រទានដល់មនុស្សដើម្បីគ្រប់គ្រង និងដឹកនាំនគររបស់ទ្រង់នៅលើផែនដី) ។ ហេតុអ្វីក៏របស់នោះមានតម្លៃ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩០:៤–៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់អំពីការព្រមានដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកអ្នកបរិសុទ្ធ ។ (អ្នកអាចត្រូវពន្យល់ថា ដូចបានប្រើនៅក្នុង ខ ៤–៥ ពាក្យ *ព្រះបន្ទូលទាំងឡាយ* សំដៅទៅលើវិវរណៈទាំងឡាយមកពីព្រះតាមរយៈពួកព្យាការីរបស់ទ្រង់) ។

- តើការព្រមានអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកបរិសុទ្ធ ? តើគោលការណ៍អ្វីខ្លះ ដែលយើងអាចរៀនមកពីការព្រមាននេះ ? (ចម្លើយរបស់សិស្សគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖**បើយើងរាប់វិវរណៈទាំងឡាយដែលព្រះប្រទានឲ្យតាមរយៈពួកព្យាការីរបស់ទ្រង់ជាឥតការ នោះ យើងនឹងជំពប់ ហើយដួល** ។ អ្នកអាចសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

- តើអ្នកគិតថា ការរាប់វិវរណៈទាំងឡាយ ដែលព្រះប្រទានឲ្យតាមរយៈពួកព្យាការីរបស់ទ្រង់ជា«ឥតការ» វាមានន័យយ៉ាងណា ? តើគំរូនៃវិវរណៈមួយចំនួនដែលមនុស្សអាចនឹងត្រូវបានល្បួងឲ្យរាប់ជាឥតការមានអ្វីខ្លះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩០:៦ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលអ្នកណាផ្សេងទៀតដែលព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលថា នឹងកាន់កូនសោទាំងឡាយនៃនគរនោះ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមពន្យល់ថា នៅថ្ងៃទី ១៨ ខែមិនា ឆ្នាំ ១៨៣៣ ជារយៈពេលដប់ថ្ងៃបន្ទាប់ពី កណ្ឌទី ៩០ ត្រូវបានប្រទានឲ្យ នោះ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានញែក ស៊ីឌនី រិកដុន និង ហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស ជាទីប្រឹក្សានៅក្នុងគណៈប្រធាននៃបព្វជិតភាពជាន់ខ្ពស់ ដែលក្រោយមកត្រូវបានហៅថាជាគណៈប្រធានទីមួយនៃសាសនាចក្រ ។

- តើគោលលទ្ធិអ្វីដែលយើងរៀនមកពី ខ ៦ នេះ ? (ចម្លើយរបស់សិស្សគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖**គណៈប្រធានទីមួយ កាន់កូនសោទាំងឡាយនៃនគរ ។** សូមប្រាកដថា សិស្សយល់ថា ទោះបីជាសមាជិកម្នាក់ៗនៃគណៈប្រធានទីមួយ កាន់កូនសោទាំងឡាយនៃនគរក្ដី ក៏ប្រធានសាសនាចក្រ គឺជាមនុស្សតែម្នាក់គត់ដែលអាចទទួលវិវរណៈសម្រាប់សាសនាចក្រទាំងមូល) ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩០:៧–១០ ដោយការពន្យល់ថា គណៈប្រធានទីមួយ ត្រូវបានណែនាំឲ្យរៀបចំសមាជិកនៃសាលានៃពួកព្យាការី ដើម្បីផ្សាយដំណឹងល្អទៅទូទាំងពិភពលោក ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩០:១១ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយពិចារណាអំពីរបៀបដែលខគម្ពីរនេះ ត្រូវបានបំពេញនៅសព្វថ្ងៃនេះ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។

អ្នកក៏អាចនឹងចង់សង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩០:១២–១៨ ផងដែរ ។ ខគម្ពីរទាំងនេះ បង្រៀនថា ព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ និងទីប្រឹក្សារបស់លោក គឺត្រូវរៀបចំឲ្យកិច្ចការនៃសាសនាចក្រមានរបៀបរៀបរយ ។

> ***សង្ខេប***
> អ្នកនឹងមិនមានពេលដើម្បីបង្រៀនអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង នៅក្នុងវគ្គព្រះគម្ពីរមួយ ដោយបញ្ជាក់គ្រប់ចំណុចទាំងអស់នោះទេ ។ ក្នុងឱកាសនេះ អ្នកអាចសង្ខេបខ្សែរឿង ឬ ការបង្រៀននៅក្នុងផ្នែកមួយនៃវគ្គព្រះគម្ពីរមួយ ដើម្បីឲ្យមានពេលគ្រប់គ្រាន់ទុករៀនពីអត្ថបទ គោលលទ្ធិ ឬ គោលការណ៍ដែលមានសារៈសំខាន់ជាងនេះ នៅក្នុងផ្នែកផ្សេងទៀតនៃវគ្គនេះ ។ ការសង្ខេបប្រសើរជាងការលុបចោលនូវផ្នែកនៃវគ្គព្រះគម្ពីរមួយ អាចជួយសិស្សឲ្យយល់កាន់តែច្បាស់ពីសារលិខិតនៃវគ្គនេះទាំងមូល ។

អ្នកអាចថ្លែងទីបន្ទាល់ថា គណៈប្រធានទីមួយ កាន់កូនសោទាំងឡាយនៃនគរ ហើយចែកចាយអារម្មណ៍របស់អ្នក អំពីសារៈសំខាន់នៃការស្ដាប់តាមពាក្យសម្ដីរបស់ពួកលោក។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩០:១៩–៣៧

ព្រះអម្ចាស់ណែនាំដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅក្រុងស៊ីយ៉ូន

សូមពន្យល់ថា នៅពេលយ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលវិវរណៈ នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩០ លោក និងអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រដទៃទៀត ស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពលំបាកមួយ ដោយសារតែសាសនាចក្រខ្វះធនធានហិរញ្ញវត្ថុ ។

- តើអ្នកត្រូវធ្វើយ៉ាងណា នៅពេលស្ថានភាពនានានៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នកកាន់តែយ៉ាប់យ៉ឺនទៅៗនោះ ?

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩០:១៩–៣៧ មាននូវការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះអ្នកដឹកនាំជំនាន់មុនអំពីរបៀបដើម្បីគ្រប់គ្រងស្ថានភាពពិបាកៗដែលពួកគេជួបប្រទះ ។ សូមឲ្យអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩០:២៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់អំពីការប្រឹក្សាដែលអាចលួងលោមចិត្តដល់បុគ្គលម្នាក់ៗដែលកំពុងឆ្លងកាត់គ្រាលំបាកៗ ។

- តើការប្រឹក្សានៅក្នុង ខ ២៤ អាចលួងលោមចិត្តបុគ្គលទាំងឡាយដែលកំពុងឆ្លងកាត់គ្រាលំបាកៗយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ? តើអ្នកនឹងថ្លែងអំពីសារលិខិតរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងខគម្ពីរនេះ ជាគោលការណ៍យ៉ាងដូចម្ដេច ? (ចម្លើយរបស់សិស្សគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖**បើយើងស្រាវជ្រាវដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម អធិស្ឋានជានិច្ច ជឿ និងរក្សាសេចក្ដីសញ្ញាទាំងឡាយរបស់យើង នោះគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ នឹងធ្វើការរួមគ្នាសម្រាប់សេចក្ដីល្អរបស់យើង**)។

- តើអ្នកគិតថា រឿងគ្រប់យ៉ាងនឹងធ្វើការជាមួយគ្នាសម្រាប់សេចក្ដីល្អរបស់យើង មានន័យយ៉ាងដូចម្ដេច?

- តើនៅពេលណាដែលអ្នកព្យាយាមមានភាពស្មោះត្រង់ អំឡុងគ្រាលំបាក ហើយមានអារម្មណ៍ថាបានទទួលពរជ័យ ដែលជាលទ្ធផលតបវិញនោះ ?

សូមពន្យល់ថា សមាជិកនៃសាសនាចក្រម្នាក់ ដែលបង្ហាញនូវសេចក្ដីជំនឿដ៏អស្ចារ្យអំឡុងគ្រាពិបាក គឺ វីអែរណា ចាកស៍ ។ សូមចាត់ឲ្យសិស្សធ្វើការជាដៃគូ ។ សូមផ្ដល់ច្បាប់ចម្លងនៃព័ត៌មានដូចខាងក្រោមដល់សិស្សម្នាក់មួយច្បាប់ៗអំពី វីអែរណា ចាកស៍ ។ សូមអញ្ជើញដៃគូទាំងឡាយឲ្យសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩០:២៨–៣១ ជាមួយគ្នា ហើយប្រាប់អំពីការណែនាំជាក់លាក់ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ វីអែរណា ។ បន្ទាប់មក សូមឲ្យពួកគេសិក្សាឯកសារដែលចែកឲ្យនោះ ហើយរកមើលរបៀបដែលវីអែរណាមានភាពស្មោះត្រង់ ។

> វីអែនណា ចាកស៍ គឺជាគំរូនៃមនុស្សមានចិត្តស្មោះត្រង់មួយរូប ក្នុងចំណោមពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយជាច្រើននៅជំនាន់ដំបូង ។ គាត់បានកើតនៅថ្ងៃទី ១០ ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៧៨៧ ។ បន្ទាប់ពីគាត់បានជួបជាមួយពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនានៅទីក្រុង បូស្តុន រដ្ឋ ម៉ាស្សាឈូសេត ស.រ.អា គាត់បានធ្វើដំណើរទៅកាន់ទីក្រុង ខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ ក្នុងឆ្នាំ ១៨៣១ ។ គាត់ស្នាក់នៅទីនោះប្រាំមួយសប្ដាហ៍ ហើយបានទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ពេលត្រឡប់ទៅ បូស្តុន វិញ វីអែរណា បានជួយនាំសមាជិកជាច្រើនរូបនៃគ្រួសាររបស់គាត់មកក្នុងសាសនាចក្រ ។ បន្ទាប់មក គាត់ « លក់អាជីវកម្មរបស់គាត់ ហើយបានត្រឡប់ទៅខឺតឡង់វិញដើម្បីរួបរួមកិច្ចខិតខំ និងចូលរួមសកម្មភាពនានាជាមួយនឹងសាសនាចក្រជារៀងរហូត» (« Home Affairs» *Woman's Exponent,* ថ្ងៃទី ១ ខែកក្កដា ឆ្នាំ ១៨៧៨ ទំព័រ ២១) ។ នៅឆ្នាំ ១៨៣៣ វីអែរណា បានឧទ្ទិសទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់គាត់ រួមមាន ១៤០០ ដុល្លារអាមេរិកដល់សាសនាចក្រ អំឡុងគ្រាមួយដែលប្រាក់ជាតម្រូវការចាំបាច់ ។ បន្ទាប់មក គាត់បានធ្វើដំណើរទៅរដ្ឋ មិសសួរី ដើម្បីទទួលកេរមរតករបស់គាត់នៅស៊ីយ៉ូន ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មិនយូប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីគាត់ទៅដល់ទីនោះ គាត់បានរងទុក្ខសេចក្ដីបៀតបៀន

> ជាមួយពួកបរិសុទ្ធ ។ បន្ទាប់ពីត្រូវបានគេបណ្ដេញចេញពីគេហដ្ឋានរបស់គាត់នៅរដ្ឋ មិសសួរី គាត់បានចូលរួមមើលថែអ្នកជំងឺក្នុងជំរុំសីយ៉ូន ។ ហ៊ីប៊ើ ស៊ី ឃីមប៊ល បានសរសេរថា « ខ្ញុំបានទទួលសណ្ដានចិត្តដ៏អស្ចារ្យ . . . ពីបងស្រី វីអែណា ចាកស៍ ដែលបានបម្រើខ្ញុំ និងបងប្អូនប្រុសរបស់ខ្ញុំ តាមតម្រូវការ – សូមព្រះអម្ចាស់ប្រទានពរដល់ [គាត់] ចំពោះសណ្ដានចិត្តល្អ [របស់គាត់] » («Extracts from H. C. Kimball's Journal,» *Times and Seasons,* ថ្ងៃទី ១៥ ខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៤៥ ទំព័រ ៨៣៩–៤០) ។
>
> ខណៈពេលនៅក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី វីអែណាបានរៀបការនឹង ដានីយ៉ែល សៀរីរ ។ គាត់បានធ្វើដំណើរពីទិសខាងលិចទៅរដ្ឋ យូថាហ៍ នៅឆ្នាំ ១៨៤៧ ហើយនៅអាយុ ៦០ ឆ្នាំ បានបររទេះគោដោយខ្លួនឯងឆ្លងកាត់វាលទំនាប ។ គាត់បានតាំងលំនៅនៅទីក្រុងសលត៍ លេក ហើយបានធ្វើការធ្ងន់ពេញមួយជីវិត ដើម្បីផ្គត់ផ្គង់ខ្លួនគាត់ និងសិក្សាព្រះគម្ពីរយ៉ាងឧស្សាហ៍ព្យាយាម ។ វីអែណា បានទទួលមរណភាពនៅថ្ងៃទី ៧ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៨៤ នៅអាយុ ៩៦ ឆ្នាំ ។ ក្នុងពិធីបុណ្យសពរបស់គាត់ បានថ្លែងថា « គាត់ស្មោះត្រង់ចំពោះសេចក្ដីសញ្ញារបស់គាត់ ហើយបានគោរពដល់ការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អ ចាត់ទុកជាទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ពុំអាចកាត់ថ្លៃបាន » («In Memoriam» *Woman's Exponent* ថ្ងៃទី ១ ខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៨៤ ទំព័រ ១៥២) ។ (សូមមើលផងដែរ ស៊ូសាន អេស្ទុន ប្លាក «Happiness in Womanhood,» *Ensign* ខែ មិនា ឆ្នាំ ២០០២ ទំព័រ ១២–១៤) ។

នៅពេលដែលគូទាំងឡាយបានបញ្ចប់ការអាន សូមពិភាក្សាអំពីសំណួរដូចខាងក្រោមជាមួយសិស្សក្នុងថ្នាក់ ៖

- តើវីអែណា ចាកស៍ បំពេញតាមការណែនាំដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់គាត់យ៉ាងដូចម្ដេច ? តើមានអ្វីខ្លះ ដែលបានធ្វើឲ្យអ្នកចាប់អារម្មណ៍អំពី វីអែណា ចាកស៍ ?
- តើអ្នកបានរៀនអ្វីខ្លះមកពីអ្វីដែលអ្នកអានអំពី វីអែណា ចាកស៍ ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩១

ព្រះអង្គសង្គ្រោះណែនាំដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ កុំឲ្យបកប្រែអាប៉ូគ្រីផា

បើអាចធ្វើទៅបាន សូមបង្ហាញប្រភពនៃព័ត៌មានដែលបានកត់ត្រាទុកផ្សេងៗមួយចំនួន ដូចជាសៀវភៅ កាសែត ឬទស្សនាវដ្ដី ឬទូរសព្ទ ។

- តើអ្នកអាចដឹងយ៉ាងដូចម្ដេច ថាអ្វីមួយដែលអ្នកបានអានពីធនធានទាំងនេះគឺជាការពិត ?

សូមពន្យល់ថា វិវរណៈដែលមានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩១ បានណែនាំយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ពីរបៀបដើម្បីញែកឲ្យដឹង ថាអ្វីដែលគាត់កំពុងអានគឺត្រឹមត្រូវ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីណែនាំកណ្ឌឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវអ្វីដែល យ៉ូសែប បានកំពុងធ្វើ ក្នុងពេលដែលលោកបានទទួលវិវរណៈនេះ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

សូមពន្យល់ថា អាប៉ូគ្រីផា គឺជាការប្រមូលផ្ដុំនៃសៀវភៅពិសិដ្ឋៗរបស់ប្រជាជនយូដា ដែលពុំត្រូវបានដាក់បញ្ចូលនៅក្នុងគម្ពីរហេព្រើរ (សញ្ញាចាស់) ប៉ុន្តែត្រូវបានដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងការបកប្រែភាសាក្រិចនៃគម្ពីរប៊ីប មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីជំនាន់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ គម្ពីរមួយចំនួនជាស្ពានភ្ជាប់ពេលវេលា ចម្លោះគ្រាព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងសញ្ញាថ្មី ។ នៅពេលពួកសាសនិកជនជំនាន់មុនបានប្រមូលផ្ដុំគម្ពីរទាំងឡាយនៃព្រះគម្ពីរប៊ីប ប៉ុន្មានសតវត្សរ៍ក្រោយ នោះពួកគេបានដាក់បញ្ចូលគម្ពីរនៃអាប៉ូគ្រីផាចូលគ្នា ប៉ុន្តែមានសំណួរទាំងឡាយថាតើគម្ពីរទាំងនេះស្ថិតនៅខាងណានៃព្រះគម្ពីរ ។ ព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានប្រើដើម្បីបង្កើតការបកប្រែដ៏បំផុសគំនិតរបស់លោកនោះមាននូវគម្ពីរអាប៉ូគ្រីផាផងដែរ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារតែសុពលភាពនៃអាប៉ូគ្រីផា ស្ថិតនៅក្នុងចម្ងល់ នោះ យ៉ូសែប បានទូលសួរដល់ព្រះអម្ចាស់ បើសិនជាការបកប្រែព្រះគម្ពីរប៊ីបរបស់គាត់ គួរតែដាក់បញ្ចូលនូវគម្ពីរទាំងនេះឬទេ ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩១:១–៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលនូវអ្វីដែល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានរៀនអំពីអាប៉ូគ្រីផា ។ (អ្នកចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា *ពាក្យបញ្ចូលបញ្ចូល* គឺជាអ្វីមួយដែលបានដាក់ចូលទៅក្នុងការសរសេរដោយដៃ ពេលខ្លះវាបណ្ដាលឲ្យបង្ខូចអត្ថន័យនៃអត្ថបទដើម) ។

បន្ទាប់ពីសិស្សរាយការណ៍នូវអ្វីដែលពួកគេរកឃើញហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩១:៤–៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សប្រាប់អំពីរបៀបដែល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អាចដឹងនូវអ្វីដែលពិតនៅក្នុងអាប៉ូគ្រីផា ។

- តើយ៉ូសែប អាចដឹងថាអ្វីជាការពិតនៅក្នុងអាប៉ូគ្រីផាយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើការប្រឹក្សានៅក្នុង ខ ៤–៦ អាចជួយយើងយល់អ្វីដែលយើងអានយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖**ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ អាចជួយយើងដឹង បើសិនជាអ្វីដែលយើងបានអានជាការពិត**)។

អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍មួយ ដែលពួកគេបានមាន នៅពេលពួកគេទទួលអារម្មណ៍ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បញ្ជាក់ថា អ្វីដែលពួកគេបានអានជាការពិត ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩២

ហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស គឺត្រូវទទួលឲ្យចូលទៅក្នុងសហសមាគម

សូមពន្យល់ថា វិវរណៈដែលមាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩២ បានណែនាំដល់ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ ដែលមានចំណែកនៅក្នុងសហសមាគម (ក៏បានហៅថាជាសណ្ដាប់រួម) ដើម្បីទទួល ហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស ចូលក្នុង សហសមាគម ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩២:១–២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់អំពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យ ហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស ធ្វើជាសមាជិកក្នុងសមាគម ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើអ្នកគិតថា ហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស ជា « សមាជិកសកម្ម » មានន័យយ៉ាងណា ?
- តើអ្នកអាចធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីអាចធ្វើជាសមាជិកសកម្មរបស់សាសនាចក្រសព្វថ្ងៃនេះ ?
- តើគោលការណ៍អ្វីខ្លះដែលយើងអាចរៀនមកពី ខ ២ អំពីពរជ័យទាំងឡាយដែលបានសន្យាដល់ពួកស្មោះត្រង់ ? (ចម្លើយរបស់សិស្សគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖**បើសិនជាយើងស្មោះត្រង់នៅក្នុងការរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះយើងនឹងត្រូវបានប្រទានពរជារៀងរហូត**)។

សូមបញ្ចប់ជាមួយនឹងទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីសារៈសំខាន់នៃគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលបានប្រាប់នៅក្នុងមេរៀននេះ ។

មេរៀនទី ៩៧

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:១–២០

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ៦ ខែឧសភា ឆ្នាំ ១៨៣៣ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈ ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣ ។ វិវរណៈនេះ នឹងត្រូវបានបង្រៀនជាពីរផ្នែក ។ មេរៀននេះ ផ្ដោតទៅលើ ខ ១–២០ ដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានពន្យល់អំពីគោលបំណងនៃវិវរណៈ ៖ « យើងប្រទានដល់អ្នកនូវពាក្យទាំងនេះ ដើម្បីឲ្យអ្នកអាចយល់ ហើយចេះថ្វាយបង្គំ ហើយស្គាល់នូវអ្វីដែលខ្លួនថ្វាយបង្គំ ប្រយោជន៍ឲ្យអ្នកអាចចូលមកឯព្រះវរបិតាដោយនូវព្រះនាមរបស់យើង ហើយនៅវេលាកំណត់ ឲ្យបានទទួលនូវភាពពោរពេញរបស់ទ្រង់ » (គ. និង ស. ៩៣:១៩) ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:១–៥

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបង្រៀនអំពីរបៀបដែលបុគ្គលម្នាក់ៗអាចមើលឃើញព្រះភក្ត្ររបស់ទ្រង់ ហើយដឹងថាពិតជាមានទ្រង់មែន

សូមបង្ហាញរូបភាពមនុស្សល្បីម្នាក់ ដែលសិស្សរបស់អ្នកនឹងស្គាល់ ហើយសួរដល់ពួកគេបើពួកគេស្គាល់ឈ្មោះរបស់បុគ្គលម្នាក់នោះ ។ (ប្រសិនបើអ្នកពុំមានរូបភាពដាក់បង្ហាញទេ សូមសរសេរឈ្មោះរបស់បុគ្គលនោះនៅលើក្ដារខៀន ហើយសូមឲ្យសិស្សពន្យល់ថាអ្នកនោះជានរណា ហើយអ្វីដែលធ្វើឲ្យគាត់ល្បី) ។

- ហេតុអ្វីមនុស្សជាច្រើនស្គាល់មនុស្សម្នាក់នេះ ?
- តើអ្នកគិតថាវាសំខាន់ឬទេដើម្បីស្គាល់មនុស្សម្នាក់នេះ ? ហេតុអ្វី ?

សូមដាក់តាំងរូបភាពរបស់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ (អ្នកអាចប្រើរូបព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ[*សៀវភៅរូបភាពសិល្បៈដំណឹងល្អ* (ឆ្នាំ ២០០៩) លេខ ១] សូមមើលផងដែរ LDS.org) ហើយពន្យល់ថា មនុស្សជាច្រើនសព្វថ្ងៃនេះ ពុំស្គាល់ថាទ្រង់ជានរណាទេ ។

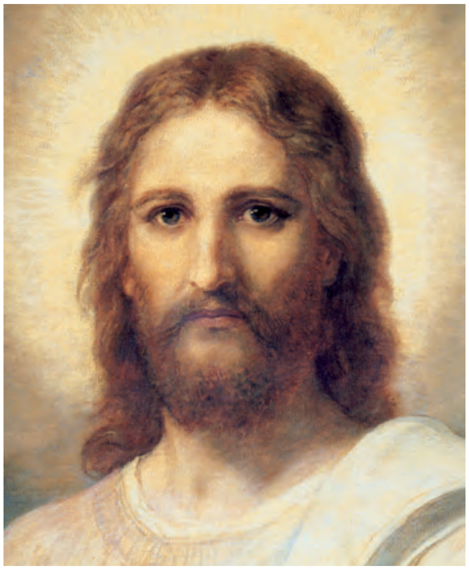

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថាវាសំខាន់ដើម្បីស្គាល់ថាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទថាជានរណា ?

ថ្លែងទីបន្ទាល់ថាយើងពុំអាចសម្រេចសក្ដានុពលពេញលេញរបស់យើង ក្នុងនាមជាកូនចៅរបស់ព្រះបានទេ លុះត្រាតែយើងស្គាល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ សូមពន្យល់ថា នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣ ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនអំពីរបៀបដែលយើងអាចបង្កើនចំណេះដឹងរបស់យើងអំពីទ្រង់ និងអំពីព្រះចេស្ដារបស់ទ្រង់ដើម្បីប្រទានពរយើងនៅពេលឥឡូវនេះ និងរហូតដល់ភាពអស់កល្បជានិច្ច ។ សូមសរសេរសំណួរពីដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ទុកកន្លែងសម្រាប់ឲ្យសិស្សសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅក្រោមសំណួរទាំងឡាយ ។

តើយើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីទទួលបានទីបន្ទាល់មួយអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ?
តើយើងអាចដឹងអ្វីខ្លះពីទ្រង់ប្រសិនបើយើងធ្វើតាមចំណុចទាំងនេះ ?

ចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នក
សូមឆ្លៀតឱកាសដើម្បីធ្វើទីបន្ទាល់ឲ្យញឹកញាប់ពីសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់អ្នកចំពោះព្រះវរបិតាសួគ៌ និង បុត្រាទ្រង់ ព្រះយេស៊ូវ គ្រីស្ទ និងពីសេចក្ដីពិត និងតម្លៃនៃគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អ ។ ខណៈពេលដែលវាសមរម្យដើម្បីបញ្ចប់មេរៀនដោយទីបន្ទាល់របស់អ្នក សូមចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នក អំឡុងមេរៀនមួយដែលអាចអញ្ជើញព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីថ្លែងជាសាក្សីនៃសេចក្ដីពិតដែលត្រូវបានពិភាក្សា ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:១–៥ ឲ្យឮៗ ។ មុនពេលសិស្សចាប់ផ្ដើមអាន សូមឲ្យសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់រកមើលចម្លើយចំពោះសំណួរទីមួយ ហើយសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់ទៀតរកមើលចម្លើយចំពោះសំណួរទីពីរ ។ បន្ទាប់ពីខគម្ពីរត្រូវបានអាន សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឡើងមកមុខក្ដារខៀន ហើយសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេតបនឹងសំណួរទាំងនោះ ។ បន្ទាប់មកសូមសួរសិស្សនូវសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកនឹងថ្លែងអំពីសេចក្ដីសន្យានៅក្នុង ខ ១ ជាគោលការណ៍ « ប្រសិនបើ–នោះ » យ៉ាងដូចម្ដេច ? (ការឆ្លើយតបរបស់សិស្សគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងនូវគោលការណ៍ខាងក្រោម ៖ **ប្រសិនបើយើងបោះបង់ចោលអំពើបាបរបស់យើង មករកព្រះគ្រីស្ទ អំពាវនាវរកព្រះនាមរបស់ទ្រង់ គោរពតាមសំឡេងទ្រង់ ហើយរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ បន្ទាប់មកយើងនឹងមើលឃើញព្រះភក្ត្រទ្រង់ ហើយស្គាល់ទ្រង់ថាជានរណា**)។

អ្នកអាចគូសបញ្ជាក់ថាពរជ័យនេះនឹងកើតមានតាមពេលវេលារបស់ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ តាមមាគ៌ារបស់ទ្រង់ ហើយស្របតាមព្រះទ័យទ្រង់ (សូមមើល គ. និង ស. ៨៨:៦៨; សូមមើលផងដែរ អេណុស ១:២៧) ។

- តើសកម្មភាពនិមួយៗនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:១ ជួយយើងឲ្យស្គាល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- ចេញមកពីអ្វីដែលអ្នកបានរៀននៅក្នុង ខ ៣ តើគោលលទ្ធិអ្វីដែលសំខាន់ដើម្បីយល់ដឹងអំពីព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រា ? (សិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖**ព្រះបិតា និងព្រះរាជបុត្រា គឺរួមគ្នាតែមួយ**)។
- តើឃ្លាថា ព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រាគឺរួមគ្នាតែមួយមានន័យយ៉ាងណា ?

សូមជួយសិស្សយល់ដឹងថា ព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រា គឺមានតួអង្គផ្សេងគ្នា ហើយជាក់ស្ដែង ដែលតួអង្គនិមួយៗ មានរូបកាយ សាច់ និងឆ្អឹងដ៏រុងរឿងមួយ (សូមមើល គ. និង ស. ១៣០:២២) ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រា គឺមានគោលបំណង និងគោលលទ្ធិរួមគ្នាតែមួយ ។ ពួកទ្រង់រួមសាមគ្គីគ្នាដ៏ឥតខ្ចោះក្នុងការនាំមកនូវផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់ព្រះវរបិតា ។

សូមចង្អុលបង្ហាញនូវឃ្លាដូចខាងក្រោមនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:៤៖ « ជាព្រះវរបិតាពីព្រោះព្រះអង្គបានប្រទានដល់យើងនូវភាពពោរពេញរបស់ទ្រង់ » ។ បន្ទាប់មកសូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:១៧–២៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមសួរសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើការដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានទទួលនូវភាពពោរពេញរបស់ព្រះវរបិតាមានន័យដូចម្ដេច ? (សូមមើល គ. និង ស. ៩៣:១៦–១៧, ២៦) ។
- តើសេចក្ដីពិតនៅក្នុង ខ ៤–៥ ជួយយើងយល់អំពីអត្ថន័យដែលថា ព្រះបិតា និងព្រះរាជបុត្រា គឺរួមគ្នាតែមួយ យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថា ដោយសារតែព្រះបិតា និងព្រះរាជបុត្រា គឺរួមគ្នាតែមួយ នោះយើងនឹងបានស្គាល់ទាំងព្រះវរបិតាសួគ៌ និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៅពេលយើងធ្វើនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:១។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:៦–២០

កំណត់ត្រារបស់យ៉ូហាន ត្រូវបានប្រើដើម្បីជួយយើងយល់ដឹងអំពីរបៀបដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានទទួលនូវភាពពេញលេញនៃសិរីល្អរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌

សូមពន្យល់ថា យើងអាចរៀនច្រើនអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទតាមរយៈការសិក្សាព័ត៌មាន ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យដកស្រង់ចេញមកពីកំណត់ត្រារបស់យ៉ូហាន នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣។ វាអាចជាជំនួយដើម្បីពន្យល់ផងដែរថា សាវក យ៉ូហាន គឺជាសិស្សរបស់យ៉ូហាន បាទីស្ទ នៅពេលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានចាប់ផ្ដើមការបម្រើក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់របស់ទ្រង់ ។ នៅក្នុងការសរសេររបស់លោក សាវកយ៉ូហាន បានផ្ដល់ដំណើររឿងខ្លះៗអំពីភាពជាសាក្សីរបស់យ៉ូហានបាទីស្ទ បានថ្លែងអំពីព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។

សូមបែងចែកសិស្សជាក្រុមៗ ដែលមានសមាជិកបួននាក់ ។ សូមឲ្យក្រុមនិមួយៗអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:៦–១១ ជាមួយគ្នា ហើយប្រាប់អំពីចំណងជើងដែលបានប្រើដើម្បីពិពណ៌នាអំពីព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។ ចំណងជើងដែលសិស្សរកឃើញគួរតែរួមមានដូចតទៅ « ជាព្រះបន្ទូលគឺជាសារទូតអំពីសេចក្ដីសង្គ្រោះ » (ខ ៨) « ជាពន្លឺ និង ជាព្រះដ៏ប្រោសលោះនៃពិភពលោក » (ខ ៩) « ជាព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្ដីពិត » (ខ ៩) « ព្រះរាជបុត្រាបង្កើតតែមួយនៃព្រះវរបិតា » (ខ ១១) ។

នៅពេលពួកគេបានបញ្ចប់ការអានខគម្ពីរទាំងនេះ សូមផ្តល់ដល់សិស្សម្នាក់ៗនូវច្បាប់ចម្លងនៃព័ត៌មានដូចខាងក្រោមអំពីចំណងជើងដែលបានប្រាប់នៅខាងលើ ។ សូមឲ្យសមាជិកក្រុមនិមួយៗ ជ្រើសរើសចំណងជើងមួយ ហើយសិក្សាអំពីព័ត៌មានដែលទាក់ទងដោយស្ងាត់ស្ងៀម ។ សូមណែនាំដល់សិស្សឲ្យត្រៀមខ្លួនដើម្បីពន្យល់ដល់ក្រុមរបស់ពួកគេនូវអ្វីជាអត្ថន័យនៃចំណងជើង ហើយចែកចាយចម្លើយរបស់ពួកគេចំពោះសំណួរដូចខាងក្រោម ។ អ្នកអាចបង្ហាញសំណួរនៅលើក្តារខៀន ឬដាក់បញ្ចូលវានៅក្នុងក្រដាសចែកចាយ ដូច្នេះសិស្សអាចយោងទៅលើវាតាមត្រូវការ ។

- តើព័ត៌មាននេះ ជួយអ្នកស្គាល់ មានអំណរគុណ និងដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទកាន់តែល្អប្រសើរយ៉ាងដូចម្តេច ?

« ជាព្រះបន្ទូលគឺជាសារទូតអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះ »

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺត្រូវបានសំដៅទៅលើថាជា « ព្រះបន្ទូល » នៅក្នុង យ៉ូហាន ១:១ ។ អែលឌើរ រ័សុល អិម ណិលសុន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់បានពន្យល់ថា ៖

« នៅក្នុងភាសាក្រិច នៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ពាក្យថា*ព្រះបន្ទូល*គឺជា*និមិត្តរូប*ឬ ‹ ការបង្ហាញ › ។. . . វាក្យសព្ទនោះ អាចមើលទៅដូចជាចម្លែក ប៉ុន្តែវាសមរម្យ ។ យើងប្រើពាក្យទាំងឡាយដើម្បីប្រាប់អំពីការបង្ហាញរបស់យើងដល់អ្នកដទៃ ។ ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះបន្ទូល ឬការបង្ហាញ អំពីព្រះវរបិតារបស់ទ្រង់ទៅដល់ពិភពលោក » («Jesus the Christ: Our Master and More,» *Ensign,* ខែ មេសា ឆ្នាំ ២០០០,ទំព័រ ៤) ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ត្រូវបានហៅជាសារទូតអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះ ដោយសារតែទ្រង់បានប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបិតាចំពោះយើង ហើយអ្នកទាំងឡាយណាដែលស្តាប់ ហើយគោរពតាមសារលិខិតរបស់ទ្រង់នឹងទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះ (សូមមើល យ៉ូហាន ១២:៤៩–៥០) ។

« ទ្រង់គឺជាពន្លឺ និង ព្រះប្រោសលោះនៃពិភពលោក »

តាមរយៈពន្លឺនៃព្រះគ្រីស្ទ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានប្រទានជីវិត និងពន្លឺដល់រឿងគ្រប់យ៉ាង ។ ទ្រង់ក៏ត្រូវបានហៅឲ្យធ្វើជាពន្លឺនៃលោកិយដោយសារតែទ្រង់បានប្រទានគំរូដ៏ឥតខ្ចោះអំពីរបៀបដែលមនុស្សទាំងអស់គួររស់នៅ ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាព្រះប្រោសលោះនៃពិភពលោក ដោយសារតែដង្វាយធួនរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានបង់ថ្លៃចំពោះអំពើបាបនៃមនុស្សលោកទាំងអស់ ហើយបានធ្វើឲ្យមានការរស់ឡើងវិញដល់មនុស្សគ្រប់រូប ។

« ព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិត »

ចំណងជើងថា « ព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិត » ជួយយើងយល់ដឹងថាព្រះយេស៊ូវ គ្រីស្ទ ពុំកុហកឡើយ ហើយថាទ្រង់មាននូវគ្រប់ភាពពេញលេញនៃសេចក្តីពិត (សូមមើលអេណុស ១:៦, គ. និង ស. ៩៣:២៦) ។ ទ្រង់បានបើកសម្តែងសេចក្តីពិតដល់មនុស្សលោក (សូមមើល គ. និង ស. ៧៦:៧–៨) ។ ចំណងជើងនេះ ត្រូវបានប្រើសំដៅទៅលើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ (សូមមើល យ៉ូហាន ១៥:២៦) ។

« ទ្រង់ គឺជាបុត្រសំណព្វតែមួយគត់របស់ព្រះវរបិតា » ។

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាតួអង្គដ៏មហិមាបំផុតដែលបានចាប់កំណើតនៅលើផែនដីនេះ ។ ព្រះ គឺជាព្រះបិតានៃវិញ្ញាណរបស់មនុស្សលោកទាំងអស់ ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាមនុស្សតែម្នាក់គត់ដែលបានកើតមកក្នុងពិភពលោក ជាបុត្រានៃព្រះក្នុងសាច់ និងឆ្អឹង ។ ដោយសារតែព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានកើតមកពីព្រះបិតាអមត នោះទ្រង់មានអំណាចដើម្បីយកឈ្នះលើសេចក្តីស្លាប់ (សូមមើល យ៉ូហាន ៥:២៦) ។ អំណាចនេះ បានអនុញ្ញាតឲ្យទ្រង់សម្រេចនូវដង្វាយធួន និងការរស់ឡើងវិញដល់មនុស្សលោកទាំងអស់ ។

បន្ទាប់ពីក្រុមទាំងឡាយមានពេលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបញ្ចប់ការពិភាក្សារបស់ពួកគេរួចហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៩៣:១២–១៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់ពីរបៀបដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានប្រែក្លាយដូចជាព្រះបិតាទ្រង់ ។

- តើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទប្រែក្លាយដូចជាព្រះបិតាទ្រង់យ៉ាងដូចម្តេច ? (ចម្លើយរបស់សិស្ស គួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖**ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានធំឡើងពីព្រះគុណថែមលើព្រះគុណ រហូតដល់ទ្រង់ទទួលបាននូវភាពពេញលេញនៃសិរីល្អរបស់ព្រះបិតា**)។

- តើអ្នកគិតថាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបន្តពីព្រះគុណថែមលើព្រះគុណរហូតដល់ទ្រង់បានទទួលបាននូវភាពពេញលេញយ៉ាងដូចម្តេច ?

សូមជួយសិស្សយល់ថា ព្រះគុណគឺជាកម្លាំង និង ជាព្រះចេស្ដាមកពីព្រះដែលអនុញ្ញាតឲ្យយើងទទួលបានជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច និង ភាពតម្កើងឡើង ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:១៩–២០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់ពីមូលហេតុដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានប្រទានឲ្យ សម្រាប់ការបើកសម្ដែង អំពីរបៀបដែលទ្រង់ទទួលបានភាពពេញលេញនៃព្រះវរបិតា ។

- យោងតាម ខ ១៩, ហេតុអ្វីព្រះអង្គសង្គ្រោះបើកសម្ដែងពីរបៀបដែលទ្រង់ទទួលបានភាពពេញលេញនៃព្រះវរបិតាដូច្នេះ ?

សូមជួយសិស្សឲ្យមើលឃើញថា ព្រះអង្គសង្គ្រោះបានបើកសម្ដែងអំពីរបៀបដែលទ្រង់បានទទួលភាពពេញលេញមួយ គឺដើម្បីឲ្យយើងអាច « យល់ និងស្គាល់ » ទ្រង់ និងព្រះវរបិតាសួគ៌ ហើយស្គាល់របៀបដើម្បីថ្វាយបង្គំព្រះបិតា និងទទួលនូវភាពពេញលេញរបស់ទ្រង់ ។ សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោម ដោយអែលឌើរ ប្រ៊ូស អ័រ ម៉ាក់ខន់ឃី នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ នៅលើក្ដាខៀន ៖ (សេចក្ដីថ្លែងនេះត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុង *The Promised Messiah : The First Coming of Christ* (ឆ្នាំ ១៩៧៨) ទំព័រ ៥៦៨]។

> *« ការថ្វាយបង្គំដ៏ឥតខ្ចោះគឺជាការត្រាប់តាម ។ យើងគោរពដល់អ្នកទាំងឡាយដែលយើងត្រាប់តាម » (អែលឌើរ ប្រ៊ូស អរ ម៉ាក់ខនឃី) ។*

- តើអ្នកគិតថាការថ្វាយបង្គំមានន័យដូចម្ដេច ?
- តើយើងថ្វាយបង្គំដល់ព្រះវរបិតាសួគ៌របស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សិស្សគួរបង្ហាញពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **យើងត្រូវថ្វាយបង្គំដល់ព្រះវរបិតាសួគ៌ ដោយការធ្វើតាមគំរូនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ**)។
- តើការរីកចម្រើនរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះពីព្រះគុណថែមលើព្រះគុណ ស្រដៀងគ្នាទៅនឹងដំណើរការនៃការរៀនសូត្រ និងការរីកចម្រើនដែលយើងអាចទទួលបទពិសោធន៍របៀបណា ?
- តើសេចក្ដីសន្យាអ្វីខ្លះ ត្រូវបានប្រទានឲ្យនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:២០ ដល់អ្នកទាំងឡាយណាដែលធ្វើតាមគំរូរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ? (សិស្សគួរបង្ហាញគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ប្រសិនបើយើងរក្សាបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយ នោះយើងអាចទទួលបានភាពពេញលេញនៃព្រះវរបិតា ដូចដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទទួលបានផងដែរ**)។

សូមលើករូបភាពរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះឡើង ដែលអ្នកបានដាក់តាំងនៅពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ ។

- ហេតុអ្វីវាសំខាន់ដើម្បីមានទីបន្ទាល់មួយអំពីគំរូរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ការបង្រៀន និងជង្វាយធួនរបស់ទ្រង់ ?
- តើអ្នកអាចធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីបន្ត « ព្រះគុណថែមលើព្រះគុណ » (គ. និង ស. ៩៣:១៣) ហើយកាន់តែក្លាយដូចជាទ្រង់ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយប្រធាន ឡូរ៉េនសូ ស្នូ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់គិតអំពីអ្វីដែលពួកគេចង់ធ្វើដើម្បីប្រែក្លាយកាន់តែដូចជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ ៖

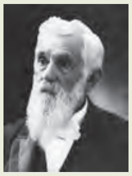

« សូមកុំរំពឹងឲ្យបានល្អឥតខ្ចោះក្នុងពេលតែមួយឡើយ ។ បើអ្នករំពឹងដូច្នោះ នោះអ្នកនឹងខកចិត្តហើយ ។ សូមឲ្យថ្ងៃនេះបានល្អប្រសើរជាងកាលពីម្សិលមិញ ហើយមានថ្ងៃស្អែកបានល្អប្រសើរជាងថ្ងៃនេះ ។ ការល្បួងដែលវាប្រហែលជាបានយកឈ្នះលើយើងខ្លះៗនៅថ្ងៃនេះ ចូរកុំឲ្យវាយកឈ្នះលើយើងនៅថ្ងៃស្អែកឡើយ ។ ដូច្នេះសូមបន្តធ្វើឲ្យបានល្អប្រសើរឡើងពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ ហើយកុំទុកឲ្យជីវិតរបស់អ្នកត្រូវបញ្ចប់ដោយគ្មានសម្រេចសេចក្ដីល្អដល់អ្នកដទៃក៏ដូចជាខ្លួនឯងឡើយ » (*Teachings of Presidents of the Church: Lorenzo Snow* [ឆ្នាំ ២០១២], ទំព័រ ១០៣) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេនូវរបៀបជាក់លាក់មួយ ដែលពួកគេនឹងស្វែងរកការរីកចម្រើន និងការកែលម្អដោយការធ្វើតាមគំរូរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។

មេរៀនទី ៩៨

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:២១–៥៣

បុព្វកថា

នេះគឺជាផ្នែកទីពីរនៃមេរៀនពីរអំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣។ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈនេះ នៅថ្ងៃទី ៦ ខែឧសភា ឆ្នាំ ១៨៣៣ ។ នៅក្នុងផ្នែកខាងក្រោយនៃវិវរណៈ ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងសេចក្ដីពិតសំខាន់អំពីជីវិតមុនជីវិតនេះរបស់យើង ។ នៅគ្រានៃវិវរណៈនេះ បានទទួលមានមនុស្សជាច្រើនបានជឿថា ជីវិតរបស់យើង បានចាប់ផ្ដើមពេលចាប់ទំផ្ទៃម្ដាយ ឬនៅពេលចាប់កំណើតមក ។ ការគិតដូច្នេះ គឺមានជាទូទៅនៅសព្វថ្ងៃនេះផងដែរ ។ ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ថា « កាលដើមដំបូងមនុស្សក៏បាននៅជាមួយនឹងព្រះដែរ » (គ. និង ស. ៩៣:២៩) ហើយថាវិញ្ញាណរបស់យើង គឺអស់កល្បជានិច្ច ។ ទ្រង់ក៏បានបង្រៀនអំពីរបៀបដែលយើងអាចទទួលបានសេចក្ដីពិត និង ពន្លឺ ហើយបានណែនាំព្យាការី និងអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រដទៃទៀតឲ្យរៀបចំគេហដ្ឋានរបស់ពួកគេឲ្យមានរបៀបរៀបរយ ដើម្បីគ្រួសាររបស់ពួកគេអាចត្រូវបានពង្រឹង និងការពារ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:២១–៣៩

ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំពួកអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់អំពីរបៀបដើម្បីទទួលសេចក្ដីពិត និងពន្លឺ

សូមស្នើរដល់សិស្ស ដែលជាកូនច្បងនៅក្នុងគ្រួសាររបស់ពួកគេឲ្យក្រោកឈរឡើង ។

- តើអ្នកគិតថាទំនួលខុសត្រូវមួយចំនួននៃការធ្វើជាកូនច្បងមានអ្វីខ្លះ ?

សូមឲ្យសិស្សអង្គុយចុះវិញ ។ បន្ទាប់មកសូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:២១–២៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវអ្វីដែលព្រះយេស៊ូវ គ្រីស្ទ បានបើកសម្ដែងអំពីព្រះអង្គទ្រង់ ។

- ស្របតាម ខ ២១ តើភាពខុសប្លែកអ្វីខ្លះ ដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មាននៅក្នុងចំណោមកូនវិញ្ញាណនៃព្រះវរបិតាសួគ៌ទាំងអស់ ? (សិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖**ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាកូនច្បងនៃកូនចៅខាងវិញ្ញាណនៃព្រះវរបិតាសួគ៌ទាំងអស់**)។

សូមពន្យល់ថា ដោយសារតែព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាកូនច្បងនៃព្រះបិតា នោះទ្រង់គឺជា « អ្នកទទួលមរតកដែលបានតែងតាំង » លើអ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះបិតាមាន (ហេព្រើរ ១:២) ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ទ្រង់ចង់ឲ្យកូនចៅរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ទាំងអស់ចែកចាយគ្នានៃកេរតំណែលនេះ ។ យើងមានឱកាសដើម្បីធ្វើជា « អ្នកគ្រងមរតកនៃព្រះជាមួយព្រះគ្រីស្ទ » (រ៉ូម ៨:១៧) ហើយត្រូវបានរាប់នៅក្នុងចំណោម « សាសនាចក្រនៃកូនច្បង » (គ. និង ស. ៩៣:២២, សូមមើលផងដែរ គ. និង ស. ៧៦:៥១–៥៤) ។ នៅតាមរបៀបនេះ យើងក៏អាចទទួលនូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះបិតាមានផងដែរ (សូមមើល គ. និង ស. ៧៦:៥៥, ៨៤:៣៧–៣៨) ។

- ស្របតាមគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:២២តើយើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីធ្វើជាអ្នកទទួលសិរីល្អនៃបុត្រច្បង ?
- តើការធ្វើជាកូនសំណប់តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានន័យដូចម្ដេច ? (ដើម្បីកើតម្ដងទៀតខាងវិញ្ញាណ ហើយបានស្អាតពីគ្រប់អំពើបាបតាមរយៈព្រះចេស្ដានៃដង្វាយធួន) ។
- សូមកំណត់សម្គាល់នៅក្នុង ខ ២១ ថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានមានបន្ទូលថា ទ្រង់គឺជា « កាលដើមដំបូងគង់នៅជាមួយព្រះវរបិតា » ។ ស្របតាម ខ ២៣ តើនរណាផ្សេងទៀតដែលកាលដំបូងបាននៅជាមួយព្រះវរបិតា ? (ពាក្យ *អ្នករាល់គ្នា* នៅក្នុងខនេះសំដៅទៅលើកូនចៅវិញ្ញាណទាំងអស់របស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ ។ អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ដល់សិស្សឲ្យជំនួសពាក្យ *អ្នករាល់គ្នា* នៅក្នុង ខ ២៣ ដោយឈ្មោះរបស់ពួកគេ ហើយសរសេរវានៅរឹមទំព័រនៃព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។

សូមពន្យល់ថា ខណៈដែលយើងបានរស់នៅជាមួយព្រះវរបិតាសួគ៌ និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៅក្នុងជីវិតមុនជីវិតនេះ នោះយើងត្រូវបានបង្រៀនដោយព្រះបិតា និងព្រះរាជបុត្រា ហើយមានឱកាសដើម្បីទទួលយក ឬបដិសេធសេចក្ដីពិត ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:២៤–២៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វី ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនអំពីសេចក្ដីពិតនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ។

- តើអ្នករៀនមកពីនិយមន័យនៃសេចក្ដីពិតរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង ខ ២៤ អ្វីខ្លះ ?
- តើនរណាត្រូវបានពិពណ៌នានៅក្នុង ខ ២៥? (សាតាំង) ។
- តើសាតាំងព្យាយាមមានឥទ្ធិពលលើចំណេះដឹងអំពីសេចក្ដីពិតរបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ? (ឃ្លា « ការណ៍ណាដែលលើស ឬតិចជាងនេះ » បង្ហាញថា សាតាំងព្យាយាមបង្ខូច ហើយកាត់បន្ថយចំណេះដឹងរបស់យើងអំពីសេចក្ដីពិត) ។
- តើយើងរៀនអ្វីខ្លះមកពី ខ ២៦ អំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:៣៦–៣៧ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយប្រាប់ពីសេចក្ដីពិតបន្ថែមដែលព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងអំពីពន្លឺ និងសេចក្ដីពិត ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងអំពីពន្លឺ និងសេចក្ដីពិតនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះអ្វីខ្លះ ? (សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ថា ពន្លឺ និងសេចក្ដីពិត ក៏ហៅថាជាបញ្ញាផងដែរ គឺជាចរិកលក្ខណៈរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និង ព្រះវរបិតាសួគ៌) ។
- តើយើងទទួលប្រយោជន៍ដោយការទទួលពន្លឺ និងសេចក្ដីពិតយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សិស្សអាចផ្ដល់ចម្លើយផ្សេងៗគ្នា ។ នៅពេលពួកគេឆ្លើយតប សូមជួយពួកគេស្គាល់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖**ដោយការទទួលពន្លឺ និងសេចក្ដីពិត នោះយើងអាចប្រែក្លាយដូចជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងព្រះវរបិតាសួគ៌**)។

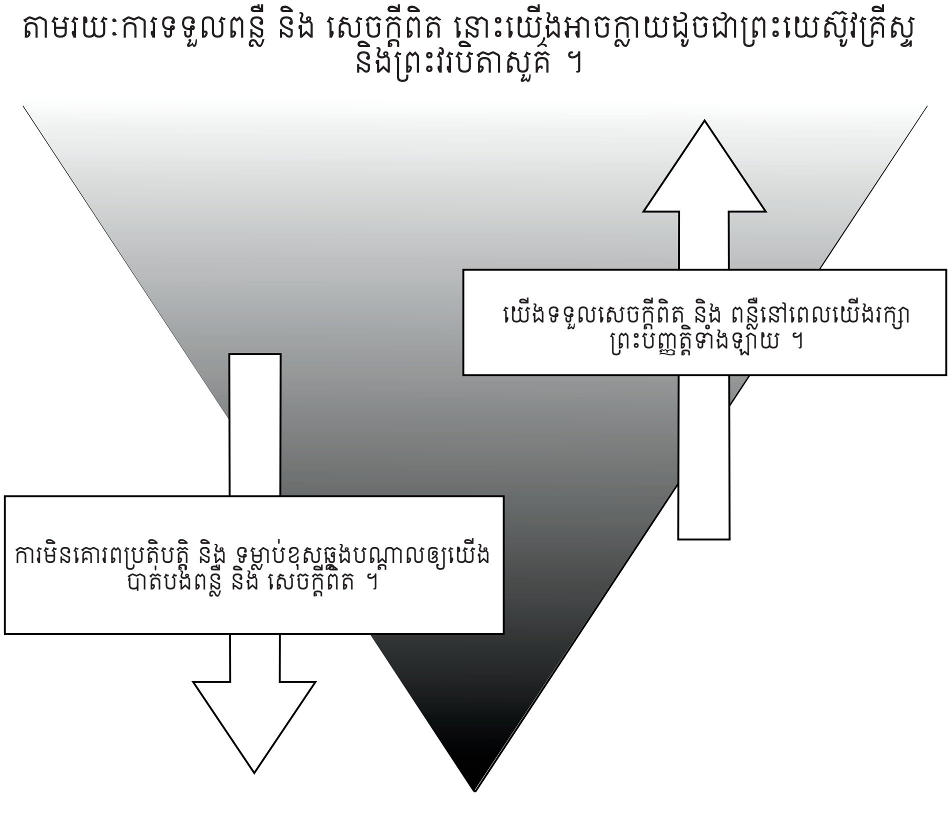

សូមថតចម្លងឌីយ៉ាក្រាមដែលអមជាមួយនៅលើក្ដារខៀន ប៉ុន្តែកុំដាក់សេចក្ដីថ្លែងការណ៍នៅក្នុងប្រអប់ទាំងពីរឡើយ ។ សិស្សនឹងរកឃើញថាគោលការណ៍ទាំងនេះជាការរីកចម្រើនក្នុងមេរៀន ។ (អ្នកអាចនឹងចង់អញ្ជើញសិស្សឲ្យចម្លងឌីយ៉ាក្រាមទុកនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំការរៀនសូត្ររបស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីរ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:២៦–២៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវអ្វីដែលយើងត្រូវតែធ្វើដើម្បីទទួលសេចក្ដីពិត និងពន្លឺ ។

- តើយើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីទទួលសេចក្ដីពិត និងពន្លឺ ? (សិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **យើងទទួលសេចក្ដីពិត និងពន្លឺ នៅពេលយើងរក្សាបទបញ្ញត្តិ ។** សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅក្នុងប្រអប់នៅខាងស្ដាំដៃនៃឌីយ៉ាក្រាមនៅលើក្ដារខៀន) ។

- តើការគោរពបទបញ្ញត្តិជួយយើងទទួលបានសេចក្ដីពិត និងពន្លឺយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើពេលណាដែលអ្នកមានអារម្មណ៍ថា អ្នកបានទទួលសេចក្ដីពិត និងពន្លឺដោយការរក្សាបទបញ្ញត្តិ ?

សូមពន្យល់ថា នៅពេលយើងរស់នៅជាមួយព្រះមុនពេលយើងកើតមក នោះយើងមានសិទ្ធិសេរីភាព–ជាលទ្ធភាពដើម្បីជ្រើសរើស និងធ្វើសកម្មភាពសម្រាប់ខ្លួនយើង ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:២៩–៣២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលរបៀបដែលការប្រើសិទ្ធិសេរីភាពរបស់យើង មានឥទ្ធិពលលើលទ្ធភាពរបស់យើង ដើម្បីទទួលពន្លឺ និងសេចក្ដីពិតដោយរបៀបណា ។ បន្ទាប់មក សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរាយការណ៍នូវអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- ស្របតាម ខ ៣១–៣២ តើមានផលវិបាកអ្វីខ្លះ បើយើងជ្រើសរើសពុំទទួលយកពន្លឺ ? (យើងដាក់ខ្លួនយើងនៅក្រោមការដាក់ទោស ។ នេះមានន័យថា យើងបង្អាក់ការរីកចម្រើនខាងវិញ្ញាណរបស់យើង ដោយការបដិសេធពុំទទួលយកពន្លឺដែលមានដល់យើងនោះ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសញ្ជឹងគិតអំពីសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើយើងអាចបាត់បង់ពន្លឺ និងសេចក្ដីពិត ដែលយើងបានទទួលរួចហើយដែរឬទេ ? (ដើម្បីជួយសិស្សឆ្លើយសំណួរនេះ សូមអញ្ជើញឲ្យពួកគេស្វែងរកនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:៣៩) ។ អ្នកក៏អាចអញ្ជើញពួកគេឲ្យស្វែងរកនៅក្នុង អាលម៉ា ១២:១០–១១) ។
- តើមានអ្វីខ្លះ ដែលបណ្ដាលឲ្យយើងបាត់បង់ពន្លឺ និងសេចក្ដីពិត ? (សិស្សគួរប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ការមិនគោរពប្រតិបត្តិ និងទំនៀមទម្លាប់ខុសឆ្គង បណ្ដាលឲ្យយើងបាត់បង់ពន្លឺ និងសេចក្ដីពិត ។** សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅក្នុងប្រអប់នៅខាងឆ្វេងដៃនៃឌីយ៉ាក្រាមនៅលើក្ដារខៀន) ។
- តើគំរូនៃទំនៀមទំលាប់ ឬសកម្មភាពទូទៅដែលមនុស្សជាច្រើនបានធ្វើមួយចំនួនណាខ្លះ ដែលអាចបណ្ដាលឲ្យយើងបាត់បង់ពន្លឺ និងសេចក្ដីពិតពីព្រះវរបិតាសួគ៌របស់យើង ?

សកម្មភាពដូចខាងក្រោម អាចជួយបង្ហាញពីរបៀបដែលជម្រើសផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើង ដើម្បីគោរព ឬមិនគោរពតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ជះឥទ្ធិពលលើលទ្ធភាពរបស់យើង ដើម្បីទទួលបានពន្លឺ និងសេចក្ដីពិត ឬបាត់បង់វា ។ សូមបង្ហាញ ព័ត៌មានដូចខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ឬ ចម្លងវានៅលើក្រដាសចែកសម្រាប់សិស្សម្នាក់ៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានកថាខណ្ឌទីមួយឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ពន្យល់ពីរបៀប និងមូលហេតុដែលការជ្រើសរើសរបស់ ម៉ារៀ នឹងជះឥទ្ធិពលលើលទ្ធភាពរបស់នាងដើម្បីទទួលពន្លឺ និងសេចក្ដីពិតយ៉ាងណាខ្លះ ។ បន្ទាប់ពីសិស្សរៀបរាប់នូវអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញហើយ សូមធ្វើដំណើរការនេះជាមួយនឹងកថាកណ្ឌ ២–៤ ម្ដងទៀត ។

១. ម៉ារៀ អធិស្ឋានរៀងរាល់ព្រឹក និងល្ងាច ។ នាងមានអារម្មណ៍សេចក្ដីអំណរដែលបានធ្វើការបម្រើ រក្សាសេចក្ដីសញ្ញារបស់នាង និង ស្រាវជ្រាវបទគម្ពីរជារៀងរាល់ថ្ងៃ ។ នាងបានជួយប្រមូលគ្រួសាររបស់នាងមកសិក្សាព្រះគម្ពីរ និង អធិស្ឋានជាគ្រួសារយ៉ាងទៀងទាត់ ។ នាងទន្ទឹងរង់ចាំទទួលទានសាក្រាម៉ង់រាល់សប្ដាហ៍នៅព្រះវិហារ ។

២. ម៉ារៀ អធិស្ឋាន ហើយសិក្សាគម្ពីរជាញឹកញាប់ ប៉ុន្តែពុំមែនជារៀងរាល់ថ្ងៃនោះទេ ។ ភាគច្រើននាងចូលរួមក្នុងព្រះវិហារ ហើយតាមធម្មតា នាងស្ដាប់អ្នកទាំងឡាយដែលឡើងនិយាយ និងបង្រៀន ។ នាងទៅសកម្មភាពយុវនារី បើនាងដឹងថា មិត្តរបស់នាងនឹងទៅទីនោះ ។

៣. ម៉ារៀ អធិស្ឋានថាបើសិនជានាងពុំនឿយហត់ ឬស្រេកឃ្លាន។ នាងជួយកិច្ចការងារផ្ទះមិនពេញដៃពេញជើង ហើយអានគម្ពីរជាមួយគ្រួសារតែពេលដែលងាយស្រួលប៉ុណ្ណោះ ។ តាមធម្មតានាងបានគេចព្រះវិហារ ហើយគេចពីសកម្មភាពយុវនារី ។ ជួនកាលនាងពុំគោរពច្បាប់នៃប្រាជ្ញាវាងវៃ ។

៤. ម៉ារៀ ពុំដែលអធិស្ឋាន អានព្រះគម្ពីរ ឬចូលរួមក្នុងការប្រជុំសាសនាចក្រទេ ។ ប៊ីស្សព បានសុំជួបនាង ប៉ុន្តែនាងនឹងពុំនិយាយជាមួយប៊ីស្សពទេ ។ នាងល្មើសនឹងពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃជាញឹកញាប់ ។ នាងតែងឈ្លោះប្រកែកជាមួយសមាជិកគ្រួសារ ។ នាងមានអារម្មណ៍នៅឆ្ងាយពីព្រះវរបិតាសួគ៌ ។

- ផ្អែកទៅលើឧទាហរណ៍ទាំងនេះ តើអ្នកនឹងសង្ខេបអំពីសារៈសំខាន់នៃការសម្រេចចិត្តប្រចាំថ្ងៃរបស់យើង និងឥទ្ធិពលរបស់ពួកគេទៅលើពន្លឺ និងសេចក្ដីពិតដែលយើងទទួលយ៉ាងដូចម្ដេច ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:៤០–៥៣

ព្រះអម្ចាស់ទូន្មានដល់ពួកអ្នកបម្រើទ្រង់ឲ្យរៀបចំគេហដ្ឋានឲ្យមានរបៀបរៀបរយ

សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សពិភាក្សាសំណួរខាងក្រោមជាមួយនឹងដៃគូពួកគេ ៖

- តើការប្រាស្រ័យទាក់ទងរបស់អ្នកជាមួយនឹងឪពុកម្ដាយអ្នក ឬសមាជិកគ្រួសារដទៃទៀត ជួយអ្នកឲ្យរីកចម្រើននៅក្នុងពន្លឺ និងសេចក្ដីពិតយ៉ាងដូចម្ដេច ?

បន្ទាប់ពីសិស្សបានពិភាក្សាអំពីសំណួរទាំងនេះ សូមអញ្ជើញពួកគេពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយនូវចម្លើយរបស់ពួកគេជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់ទាំងមូល ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:៤០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការទទួលខុសត្រូវដែលព្រះបានប្រទានដល់ឪពុកម្ដាយ ។

- តើការទទួលខុសត្រូវអ្វីខ្លះ ដែលព្រះបានប្រទានដល់ឪពុកម្ដាយ ?

- តើឪពុកម្ដាយចិញ្ចឹមបីបាច់កូនរបស់ពួកគេ « នៅក្នុងពន្លឺ និងសេចក្ដីពិត » យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:៤១–៤៨ ដោយការពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំ ហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាស៍, ស៊ីឌនី រិកដុន និង យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ជុញ្ញ័រ ឲ្យធ្វើឲ្យល្អប្រសើរនៅក្នុងការបង្រៀនដល់កូនចៅរបស់ពួកគេអំពីពន្លឺ និងសេចក្ដីពិត ហើយរៀបចំក្រុមគ្រួសារពួកគេឲ្យមានរបៀបរៀបរយ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:៤៩–៥០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការព្រមានមួយ ដែលអនុវត្តចំពោះក្រុមគ្រួសាររបស់យើង។

- តើការព្រមានអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យនៅក្នុងខទាំងនេះ ? (សូមជួយសិស្សឲ្យប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖**យើងត្រូវតែអធិស្ឋានជានិច្ច ហើយឧស្សាហ៍ព្យាយាម និងខ្វល់ខ្វាយអំពីគេហដ្ឋានជានិច្ច ក្រែងសាតាំងនឹងមានអំណាចលើយើង**)។

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណាដើម្បី « ឧស្សាហ៍ព្យាយាម និងខ្វល់ខ្វាយអំពីគេហដ្ឋាន » ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ទោះបីជាការព្រមាននេះ ត្រូវបានផ្ដល់ដល់ឪពុកក្ដី ក៏វាអនុវត្តចំពោះក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគាត់ផងដែរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យផ្ដល់យោបល់នូវវិធីទាំងឡាយ ដែលយុវវ័យអាចឧស្សាហ៍ព្យាយាម និងខ្វល់ខ្វាយអំពីគេហដ្ឋាន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរចម្លើយ មកពីសិស្សក្នុងថ្នាក់នៅលើក្ដារខៀន ។

សូមបញ្ចប់មេរៀននេះដោយការថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលសិស្សបានរៀននៅក្នុងមេរៀននេះ ។ សូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ហើយអញ្ជើញសិស្សឲ្យឆ្លើយសំណួរមួយក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ៖

> ១. *ប្រាប់នូវបទបញ្ញត្តិមួយ ដែលអ្នកអាចគោរពតាមកាន់តែស្មោះត្រង់ ដើម្បីអ្នកអាចបង្កើនពន្លឺ និងសេចក្ដីពិត ។ តើអ្នកនឹងធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីកាន់តែស្មោះត្រង់នៅក្នុងការរក្សាបទបញ្ញត្តិនោះ ?*
>
> ២. *តើអ្នកអាចកាន់តែឧស្សាហ៍ព្យាយាម និងខ្វល់ខ្វាយអំពីគេហដ្ឋានយ៉ាងដូចម្ដេច ? សូមសរសេរគោលដៅមួយ ដែលប្រាប់ពីវិធីមួយ ដែលអ្នកនឹងព្យាយាមដើម្បីកែលម្អអំឡុងសប្ដាហ៍ក្រោយ ។*

មេរៀនទី ៩៩

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៤–៩៦

បុព្វកថា

ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៤ នៅថ្ងៃទី ២ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៣៣ ហើយបានដឹកនាំពួកបរិសុទ្ធឲ្យស្ថាបនាទីក្រុងខឺតឡង់ស្រដៀងគ្នានឹងរបៀបដែលទ្រង់បានណែនាំពួកគេឲ្យស្ថាបនាទីក្រុងស៊ីយ៉ូននៅរដ្ឋ មិសសួរី ផងដែរ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានបញ្ជាពួកបរិសុទ្ធឲ្យសាងសង់កន្លែងមួយសម្រាប់គណៈប្រធាន (អគារវដ្ឋបាលសាសនាចក្រ) និងកន្លែងសម្រាប់បោះពុម្ពបន្ថែមពីលើព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ដែលទ្រង់ធ្លាប់បានបង្គាប់កាលពីមុនដល់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យសាងសង់ ។ ពីរខែមុន នៅថ្ងៃទី ១ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣៣ យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលវិវរណៈដែលរកបាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៥ ដែលព្រះអម្ចាស់បានវាយផ្ចាលពួកបរិសុទ្ធសម្រាប់ការពន្យាពេលការសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៦ មាននូវការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់សម្រាប់តែងតាំង នូវល ខេ វិតនី « កាន់កាប់ » (គ. និង ស. ៩៦:២) ជាអចលនទ្រព្យដែលព្រះវិហារបរិសុទ្ធខឺតឡង់នឹងត្រូវបានសាងសង់លើនោះ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៤

ព្រះអម្ចាស់បង្គាប់ឲ្យពួកបរិសុទ្ធសាងសង់គេហដ្ឋានពីរ ហើយបញ្ជាក់បន្ថែមអំពីសេចក្ដីត្រូវការដើម្បីសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

សូមឲ្យសិស្សស្រមៃពីឱកាសដែលពួកគេមានដើម្បីធ្វើដំណើរពេញប្រទេសទៅកាន់ទីក្រុងជាច្រើន ។ នៅពេលពួកគេធ្វើដំណើរ ពួកគេបានកត់សម្គាល់ថា មានកីឡាដ្ឋាននៅកណ្ដាលទីក្រុងក្នុងទីក្រុងទាំងឡាយ ។

- តើការណ៍នេះអាចនឹងផ្ដល់យោបល់អំពីមនុស្សនៃប្រទេសនេះយ៉ាងណាខ្លះ ?
- បើអ្នកនឹងទៅរៀបចំទីក្រុងធំមួយ តើអ្នកនឹងដាក់អ្វីខ្លះនៅកណ្ដាលទីក្រុង ? ហេតុអ្វី ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៤:១, ៣, ១០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់អំពីអគារចំនួនបី ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងទីក្រុងខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូត្រូវសាងសង់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

- អគារទាំងបីនេះ បង្ហាញអ្វីខ្លះ ដែលសំខាន់ចំពោះព្រះអម្ចាស់ ? (ពិធីបរិសុទ្ធទាំងឡាយក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ កិច្ចការនៃគណៈប្រធានទីមួយ នៅក្នុងការទទួលបានវិវរណៈ និងការបម្រើក្នុងសាសនាចក្រ និងការបោះពុម្ពព្រះគម្ពីរ និងកិច្ចការដទៃទៀតដែលព្រះអម្ចាស់បង្គាប់មក) ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៤:១៣–១៧ ដោយការពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំដល់ ហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធ, រេយណុល្ស ខាហ៊ូន និង យ៉ារេឌ ខារតើរ ដើម្បីបង្កើតជាគណៈកម្មការមួយសម្រាប់អគារទាំងឡាយដែលបានប្រាប់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៤។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៤:១៦ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ដើម្បីរកនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ដល់ពួកបរិសុទ្ធអំពីការសាងសង់អគារទាំងឡាយសម្រាប់គណៈប្រធាន និងសម្រាប់ការបោះពុម្ព ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា វាសំខាន់ដើម្បីសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធឡើង មុនអគារពីរផ្សេងទៀត ? តើការណ៍នេះអាចបង្រៀនយើងអំពីសារៈសំខាន់នៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ? (អ្នកអាចប្រាប់ដល់សិស្សថា អគារពីរផ្សេងទៀត ពុំដែលបានសាងសង់ឡើងទេ) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៥

ព្រះអម្ចាស់បានវាយផ្ចាលដល់ពួកបរិសុទ្ធសម្រាប់ការពន្យាពេលសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ

សូមរំឭកសិស្សថា ដំបូងឡើយព្រះអម្ចាស់ចេញបទបញ្ញត្តិឲ្យសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធខឺតឡង់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១១៩ ដែលបានកត់ត្រានៅថ្ងៃទី ២៧ និង ២៨ ខែធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣២ ។ (សូមសរសេរកាលបរិច្ឆេទនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្រាវជ្រាវនៅក្នុងសេចក្ដីណែនាំកណ្ឌ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៥ អំពីកាលបរិច្ឆេទដែលវិវរណៈនេះត្រូវបានប្រទានឲ្យ ។ សូមឲ្យពួកគេគណនាអំពីពេលវេលាប្រហាក់ប្រហែលដែលបានកន្លងទៅនៅចន្លោះកាលបរិច្ឆេទទាំងពីរនេះ ។ សូមពន្យល់ថា អំឡុងគ្រានេះ អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្របានដឹងអំពីដីកម្មសិទ្ធិនៅទីក្រុងខឺតឡង់ ដែលត្រូវសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅថ្ងៃទី១ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣៣ ពួកបរិសុទ្ធពុំបានចាប់ផ្ដើមសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ឬរៀបចំចាត់គ្រឹះឡើយ ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៥:១–៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ប្រាប់នូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ដល់ពួកបរិសុទ្ធអំពីការពន្យាពេលរបស់ពួកគេនៅក្នុងការសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

- តើព្រះអម្ចាស់ធ្វើអ្វីខ្លះ សម្រាប់អ្នកទាំងឡាយដែលទ្រង់ស្រឡាញ់ ? (សិស្សគួរតែប្រាប់អំពីសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖**ព្រះបានវាយផ្ចាលដល់អ្នកទាំងឡាយដែលទ្រង់ស្រឡាញ់** ។ អ្នកអាចឲ្យយោបល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំពាក្យ ដែលបង្រៀនអំពីសេចក្ដីពិតនេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។

- តើការវាយផ្ចាលមានអត្ថន័យយ៉ាងណា ? (ដើម្បីលត់ដំ ឬកែតម្រូវ) ។ ស្របតាមខគម្ពីរទាំងនេះ ហេតុអ្វីព្រះវាយផ្ចាលដល់អ្នកទាំងឡាយដែលទ្រង់ស្រឡាញ់យ៉ាងដូច្នេះ ?

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាអំពីរបៀបដែលពួកគេឆ្លើយតបជាញឹកញាប់ នៅពេលពួកគេត្រូវបានវាយផ្ចាល ឬកែតម្រូវដោយនរណាម្នាក់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានដំណើររឿងដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សស្ដាប់អំពីរបៀបដែលពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនបានឆ្លើយតបចំពោះការវាយផ្ចាលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ៖

បន្ទាប់ពី យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៥ ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ បានធ្វើសន្និសីទមួយដើម្បីពិភាក្សាអំពីការសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ « មនុស្សមួយចំនួនចូលចិត្តក្នុងការសាងសង់គ្រោងនៃផ្ទះ ហើយអ្នកដទៃទៀតចង់សង់ផ្ទះពីឈើហ៊ុប ។ យ៉ូសែប បានរំឭកពួកគាត់ថា ពួកគាត់ពុំមែនសាងសង់ដំណាក់មួយឡើងសម្រាប់មនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែគឺសម្រាប់ព្រះ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា ‹ បងប្អូនប្រុសទាំងឡាយអើយ តើយើងនឹងសាងសង់ដំណាក់សម្រាប់ព្រះរបស់យើងពីឈើហ៊ុបឬ ? ទេ ខ្ញុំមានផែនការល្អប្រសើរជាងនោះ ។ ខ្ញុំមានប្លង់នៃដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គផ្ទាល់បានប្រទានឲ្យ › ។ បន្ទាប់មក យ៉ូសែប បានពន្យល់អំពី គំរូពេញលេញនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធនោះបងប្អូនប្រុសទាំងអស់មានចិត្តរំភើបរីករាយ ។ ពួកគេបានធ្វើដំណើរទៅទីតាំងនៃការសាងសង់ ដករបង ហើយបានដាក់ដីបំពេញក្នុងស្រែដែលបានដាំដុះដោយគ្រួសារស៊្មីធកាលពីមុន ។ បន្ទាប់មកស្រូវបានជម្រះយ៉ាងស្អាត រួចហើយ ហៃរ៉ុម ស៊្មីធ « បានចាប់ផ្ដើមជីកធ្វើជាគ្រឹះជញ្ជាំង » ។ (សូមមើល លូស៊ី ម៉ាក ស៊្មីធ *History of Joseph Smith by His Mother,* បានបោះពុម្ពដោយ Preston Nibley [ឆ្នាំ ១៩៥៨], ទំព័រ ២៣០, ២៣១)។

- តើយើងអាចរៀនមកពីពួកបរិសុទ្ធទាំងនេះអ្វីខ្លះ អំពីរបៀបដើម្បីឆ្លើយតបចំពោះការវាយផ្ចាល ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា នៅក្នុង ខ ៣ ព្រះអម្ចាស់បានពិពណ៌នាអំពីការពន្យាពេលការសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ពួកបរិសុទ្ធគឺជា « អំពើបាបដ៏ធ្ងន់ណាស់ » ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្រាវជ្រាវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៥:៥–៦ ដើម្បីមើលឃើញនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រៀបធៀបជាអំពើបាបដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ។ សូមឲ្យពួកគេរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។

- តើការមិនអើពើនឹងបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងការស្ថាបនាព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ដូចជា « ដើរនៅក្នុងសេចក្ដីងងឹតទាំងកណ្ដាលថ្ងៃត្រង់ » យ៉ាងដូចម្ដេច ? តើយើងអាច « ដើរនៅក្នុងសេចក្ដីងងឹតទាំងកណ្ដាលថ្ងៃត្រង់ » យ៉ាងដូចម្ដេច បើយើងជ្រើសរើសបដិសេធបទបញ្ញត្តិផ្សេងទៀតនោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៥:៤, ៨–៩ ជាមួយដៃគូ ។ សូមឲ្យពួកគេប្រាប់អំពីមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធខឺតឡង់ ។ (អ្នកអាចពន្យល់ថា ឃ្លា « ប្រយោជន៍ឲ្យយើងអាចសម្រេចកិច្ចការប្លែកៗរបស់យើងបាន » [ខ ៤] អាចសំដៅទៅលើរបៀបដែលមនុស្សពុំជឿទៅលើវិវរណៈ ការយាងមកជួបពីស្ថានសួគ៌ និងរឿងខាងវិញ្ញាណដទៃទៀត អាចមើលឃើញថាការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អ គឺជារឿងចម្លែក) ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពីខគម្ពីរទាំងនេះ អំពីមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់បញ្ជាឲ្យយើងសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖**នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ព្រះអម្ចាស់បានរៀបចំពួកអ្នកបម្រើទ្រង់ ឲ្យធ្វើកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ហើយប្រទានអំណាចដល់ពួកគេ**)។

សូមពន្យល់ថា *ប្រទាន* មានន័យថា ផ្ដល់ដល់នរណាម្នាក់នូវអំណោយមួយ ។ ការទទួលអំណោយទានពិសិដ្ឋនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ មានន័យថាទទួលបានអំណាច និងចំណេះដឹងខាងវិញ្ញាណ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយប្រធាន ថូម៉ាស អេស ម៉នសុន ៖

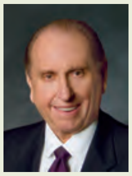

«ទាល់តែអ្នកបានចូលក្នុងដំណាក់នៃព្រះអម្ចាស់ ហើយបានទទួលគ្រប់ពរជ័យដែលរង់ចាំអ្នកនៅទីនោះ បើមិនដូច្នោះទេ អ្នកមិនបានទទួលអ្វីៗទាំងអស់ដែលសាសនាចក្របានផ្ដល់ឲ្យទេ ។ ពរជ័យសំខាន់ និងអស្ចារ្យបំផុតទាំងអស់ នៃសមាជិកភាពនៅក្នុងសាសនាចក្រ គឺជាពរជ័យទាំងឡាយណាដែលយើងបានទទួលនៅក្នុងដំណាក់នៃព្រះ » (The Holy Temple—a Beacon to the World» *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១១ ទំព័រ ៩៣) ។

- តើពិធីបរិសុទ្ធនៃការសង្គ្រោះពីរ ដែលយើងអាចទទួលតែនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៃព្រះ មានអ្វីខ្លះ ? (អំណោយទានពិសិដ្ឋក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និងការផ្សាភ្ជាប់អាពាហ៍ពិពាហ៍) ។

- តើរឿងមួយចំនួនដែលអ្នកអាចធ្វើនាពេលឥឡូវនេះ ដើម្បីត្រៀមខ្លួនទទួលពិធីបរិសុទ្ធ និងពរជ័យនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធទាំងនេះមានអ្វីខ្លះ? (ចម្លើយអាចរួមមានការស្មោះត្រង់ចំពោះសេចក្ដីសញ្ញា និងពិធីបរិសុទ្ធនានា ដែលពួកគេបានទទួលរួចហើយ និងរស់នៅដោយសក្ដិសមជានិច្ច ដើម្បីទទួលប័ណ្ណចូលព្រះវិហារបរិសុទ្ធ) ។

សូមពន្យល់ថា ការសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ខឺតឡង់ គឺជាកិច្ចការដ៏ធំដែលត្រូវសម្រេចរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ។ នៅដើមឆ្នាំ ១៨៣៣ មានសមាជិកសាសនាចក្រប្រហែលជា តិចជាង ២០០ នាក់នៅក្នុងរដ្ឋ អូហៃអូ ហើយភាគច្រើនគឺជាអ្នកក្រ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៥:១១–១២ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម រកមើលពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាថា បើពួកបរិសុទ្ធនឹងរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ។

- តើព្រះអម្ចាស់សន្យាអ្វីខ្លះ បើពួកបរិសុទ្ធនឹងគោរពតាមបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយរបស់ទ្រង់ ?

សូមជូនដំណឹងដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ថា ពួកបរិសុទ្ធនៅ អូហៃអូ បានបន្តមានសេចក្ដីជំនឿទៅលើការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

- តើគោលការណ៍អ្វីដែលយើងអាចរៀនមកពី ខ ១១ នេះ ? (សិស្សគួរប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖**បើយើងរក្សាបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយ នោះយើងនឹងមានអំណាចដើម្បីធ្វើអ្វី ដែលព្រះអម្ចាស់បានសុំឲ្យយើងធ្វើ**)។

- តើស្ថានភាពមួយចំនួន ដែលអ្នកអាចនឹងប្រឈមមុខក្នុងគោលលទ្ធិនេះអាចអនុវត្តមានអ្វីខ្លះ ? តើអ្នកមានអារម្មណ៍ថា អ្នកបានទទួលជំនួយរបស់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យធ្វើអ្វីមួយ ដោយសារតែអ្នករក្សាបទបញ្ញត្តិទ្រង់ នៅពេលណា ?

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៥:១៣–១៧ ដោយការពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានការណែនាំអំពីទំហំ និងមុខងារនៃបន្ទប់ជាក់លាក់នៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធខឺតឡង់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន ខ ១៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវរបៀបមួយ ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញថា ទ្រង់នឹងបំពេញនូវការសន្យានេះ ដើម្បីប្រទានដល់ពួកគេនូវព្រះចេស្ដាដើម្បីសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។ (អ្នកអាចបង្ហាញថា ព្រះអម្ចាស់បានសន្យាថានឹងបង្ហាញដល់មនុស្សបីនាក់អំពីរបៀបដែលព្រះវិហារបរិសុទ្ធគួរត្រូវបានសាងសង់ ។ បុរសទាំងបីរូបនេះ គឺជាគណៈប្រធានទីមួយ) ។

ដើម្បីជួយសិស្សមើលឃើញពីរបៀបដែលការសន្យានេះ ត្រូវបានបំពេញ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានកថាកណ្ឌដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ៖

យ៉ូសែប ស៊្មីធ, ស៊ីឌនី រិកដុន និង ហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស បានអធិស្ឋានរួមគ្នា ហើយបានឃើញព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅក្នុងការនិមិត្ត ។ បន្ទាប់ពីការមើលឃើញនូវផ្នែកខាងក្រៅយ៉ាងលម្អិត « អគារហាក់ដូចជាលេចមកលើ [ពួកលោក] » ហើយពួកលោកបានមើលឃើញផ្នែកខាងក្នុងនៃអគារ ដូចជាពួកលោកបានស្ថិតនៅខាងក្នុងអគារនោះ (សូមមើល *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* ២០០៧], ទំព័រ២៧១) ។ ក្រោយមក នៅពេលព្រះវិហារបរិសុទ្ធសាងសង់ជិតហើយ នោះហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស បាននិយាយថា វាមានរូបរាងដូចគំរូដែលគាត់បានមើលឃើញនៅក្នុងការនិមិត្តចាប់តាំងពីរឿងលម្អិតៗតូចតាចបំផុត ហើយគាត់ពុំអាចប្រាប់ពីភាពខុសគ្នារវាងគំរូព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅក្នុងការនិមិត្ត និងព្រះវិហារបរិសុទ្ធដែលបានសាងសង់នោះទេ ។

- នៅក្នុងឧទាហរណ៍នេះ តើព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរដល់ពួកបរិសុទ្ធនូវអំណាចដើម្បីធ្វើនូវអ្វីដែលទ្រង់បានសុំឲ្យពួកគេធ្វើយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?

ផ្ដោតទៅលើព្រះវិហារបរិសុទ្ធ

ផ្នែកមួយនៃគោលបំណងរបស់ថ្នាក់សិក្ខាសាលា និងថ្នាក់វិទ្យាស្ថានសាសនា គឺដើម្បីជួយយុវជន និងយុវមជ្ឈិមវ័យសម្រាប់ពរជ័យនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ នៅពេលអ្នកបង្រៀន សូមពិចារណាអំពីរបៀបដែលអ្នកអាចជួយសិស្សឲ្យយល់ដឹង មានអារម្មណ៍ថាសំខាន់ និងអនុវត្តគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយទាក់ទងនឹងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ នៅពេលអ្នកធ្វើដូច្នោះ អ្នកអាចបំផុសគំនិតសិស្សឲ្យរស់នៅដោយមានភាពសក្ដិសមនឹងពរជ័យនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ គឺជាអាទិភាពមួយនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៦

នូវែល ខេ វីតនី ត្រូវបានចាត់តាំងឲ្យកាន់កាប់នូវរាល់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់សាសនាចក្រទាំងអស់

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៦ ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំថា ប៊ីស្សព នូវែល ខេ វីតនី គួរតែកាន់កាប់នូវរាល់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់សាសនាចក្រ ។ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធនឹងសាងសង់នៅកន្លែងដែលបានកំណត់ដោយព្រះអម្ចាស់ ហើយប៊ីស្សព វិតនី នឹងបែកចែកដីធ្លីដែលនៅសល់ជាឡូដ៍ៗសម្រាប់អ្នកទាំងឡាយដែលនឹងស្វែងរកកេរមរតក ។ ដីឡូដ៍ៗមួយចំនួនទាំងនេះ ត្រូវបានកំណត់ដើម្បីអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ មើលខុសត្រូវសម្រាប់ការបោះពុម្ពវិវរណៈទាំងឡាយ ។ ការទទួលបានកេរតមរតកនេះ នឹងជួយពួកគេលះបង់ពេលវេលារបស់ពួកគេដើម្បីធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលរួមមានទាំងការបោះពុម្ពព្រះបន្ទូលនៃព្រះផងដែរ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៦:៤–៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម និងប្រាប់អំពីរបៀបដែលការបោះពុម្ពព្រះបន្ទូលនៃព្រះ នឹងជួយដល់ពួកបរិសុទ្ធ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់បានដឹកនាំផងដែរថា យ៉ូហាន ចនសុន គួរតែអនុញ្ញាតឲ្យចូលជាសមាជិកនៃសហសមាគម ដែលមើលខុសត្រូវលើហិរញ្ញវត្ថុរបស់សាសនាចក្រ ការបោះពុម្ព និងប្រតិបត្តិការអាជីវកម្មទាំងឡាយ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យសង្ខេបសេចក្ដីពិត ដែលពួកគេបានរៀនមកពីមេរៀននេះ ។ សូមលើកទឹកចិត្តដល់ពួកគេឲ្យធ្វើតាមសេចក្ដីពិត ដែលពួកគេបានរៀន ។

មេរៀនទី ១០០

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៩៧

បុព្វកថា

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈ ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៩៧ នៅថ្ងៃទី ២ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៨៣៣ ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានការណែនាំ និងការលើកទឹកចិត្តដល់ ប៉ាលី ភី ប្រាត្ត ដែលធ្វើជាអធិបតីលើសាលារៀនសម្រាប់អ្នកកាន់តំណែងបព្វជិតភាពនៅរដ្ឋ មិសសួរី និងសម្រាប់មនុស្សដែលចូលរួមនៅក្នុងសាលានោះ ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានបញ្ជាក់អំពីព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ថា ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី សាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ ទ្រង់បានសន្យាថា បើពួកគេបានធ្វើដូច្នោះ ហើយបើដួងចិត្តរបស់ពួកគេបរិសុទ្ធ នោះសិរីល្អ និងវត្តមានរបស់ទ្រង់នឹងនៅទីនោះ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៩៧:១–៩

ព្រះអម្ចាស់បង្រៀនសមាជិកអំពី សាលានៃពួកអែលឌើរ នៅរដ្ឋ មិសសួរី អំពីអ្វីដែលពួកគេត្រូវតែធ្វើដើម្បីទទួលយកទ្រង់ ។

សូមសរសេរប្រយោគមិនពេញលេញខាងក្រោមនៅលើក្តារខៀន ។ សូមសិស្សឲ្យបំពេញសេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងនេះនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ៖

> *ខ្ញុំទៅសាលាដោយសារតែ . . .*
>
> *ខ្ញុំទៅព្រះវិហារដោយសារតែ . . .*

ក្រោយពីមានពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ ចែកចាយរបៀបដែលពួកគេបានបំពេញសេចក្តីថ្លែងការណ៍ ។

សូមរំឭកសិស្សថា នៅក្នុងរដូវរងានៃឆ្នាំ ១៨៣២–៣៣ ព្រះអម្ចាស់បានដឹកនាំពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រដើម្បីបង្កើតសាលានៃពួកព្យាការីនៅក្នុងទីក្រុងខឺតឡង់ រដ្ឋអូហៃអូ ។ ប៉ាលី ភី ប្រាត្ត ធ្វើជាអធិបតីលើសាលារៀនមួយដែលស្រដៀងគ្នា នៅអ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋ មីសសួរី– ជាសាលាសម្រាប់ពួកអែលឌើរ ។ សមាជិកនៃសាលានេះ បានសរសេរទៅកាន់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដែលនៅក្នុងរដ្ឋ អូហៃអូ ។ ជាការឆ្លើយតប លោកបានទទួលវិវរណៈដែលឥឡូវនេះត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៩៧ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៩៧:១ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយប្រាប់អំពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានពិពណ៌នាអំពីបងប្អូនប្រុសជាច្រើននៅក្នុងដែនដីនៃស៊ីយ៉ូន (រដ្ឋ មិសសួរី) ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានពិពណ៌នាអំពីបងប្អូនប្រុសជាច្រើននៅក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៩៧:២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់អំពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ បានសន្យាដល់បុរសទាំងនេះ ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- នៅក្នុង ខ ១–២ តើគោលការណ៍អ្វីខ្លះដែលអ្នកមើលឃើញស្ដីអំពីរបៀបដែលយើងអាចទទួលបានប្រាជ្ញា និងសេចក្តីពិត ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗ ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែប្រាប់អំពីគោលការណ៍មួយស្រដៀងគ្នាដូចខាងក្រោម ៖**បើយើងបន្ទាបខ្លួនយើង ហើយស្វែងរកការរៀនសូត្រដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម នោះយើងនឹងទទួលបានប្រាជ្ញា និងសេចក្តីពិត**)។

- តើអ្នកគិតថា ភាពរាបសារ និងភាពឧស្សាហ៍ អាចជួយយើងទទួលបានប្រាជ្ញា និងសេចក្តីពិតយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៩៧:៣–៥ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ រកមើលរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យពីការបម្រើរបស់ ប៉ាលី ភី ប្រាត្ត ហើយអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យានឹងបងប្រុស ប្រាត្ត ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរៀន ។ សូមអះអាងនឹងពួកគេថា ដូចជា ប៉ាលី ភី ប្រាត្ត ពួកគេអាចដឹងថា ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យជាមួយនឹងពួកគេ នៅពេលពួកគេបន្តធ្វើតាមទ្រង់ ។

ការបំពាក់បំប៉នអំពីការបម្រើ

ការបំពាក់បំប៉នអំពីការបម្រើផ្តល់ដល់អ្នកនូវឱកាសមួយដើម្បីសិក្សា និងពិភាក្សាអំពីបទគម្ពីរដើម្បីធ្វើឲ្យការយល់ដឹងរបស់អ្នកកាន់តែជ្រៅជ្រះ ។ អ្នកអាចរៀននូវវិធីបំផុសគំនិតអំពីការបង្រៀន និងចែកចាយគំនិតទាំងឡាយដើម្បីជួយគ្រូបង្រៀនអ្នកដទៃទៀត ដូចជាគំនិតសម្រាប់បង្កើនការចុះឈ្មោះរបស់សិស្ស ការចូលរួម និងការបញ្ចប់ ។ អ្នកក៏អាចរៀនផងដែរអំពីរបៀបដើម្បីបំពេញនូវការទទួលខុសត្រូវខាងការគ្រប់គ្រង ។

ដើម្បីរៀបចំសិស្សឲ្យសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៧:៦–៩ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរនាក់ឲ្យគូសរូបនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់គូររូបដើមឈើ ដែលមានផ្លែឈើល្អៗ ហើយដែលបានដុះនៅដីដែលមានជីជាតិល្អនៅជិតនឹងអូរមួយ (សូមមើល ខ ៩) ។ សូមឲ្យសិស្សដទៃទៀតគូររូបដើមឈើដែលពុំឲ្យផលផ្លែល្អ ដោយមានពូថៅដាក់នៅនឹងគល់វា (សូមមើល ខ ៧) ។

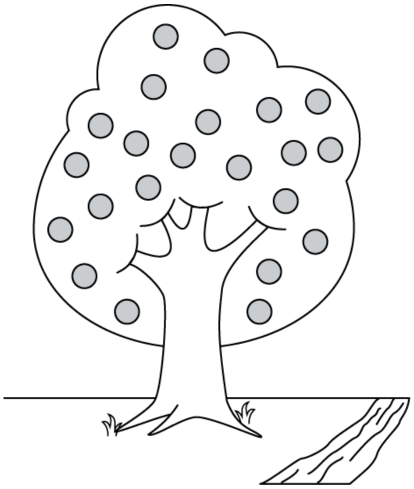

សូមពន្យល់រូបភាពទាំងពីរ ដើមឈើតំណាងឲ្យសមាជិកនៃសាសនាចក្រ ។ សូមរំឭកសិស្សថា សមាជិកជាច្រើននៅសាលានៃពួកអែលឌើរ មានចិត្តរាបសារ ហើយស្មោះត្រង់ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ អ្នកដទៃទៀតបានក្លាយជាមានភាពឆ្មើងឆ្មៃ និងមិនគោរពប្រតិបត្តិ ។

- បើសិនជាដើមឈើតំណាងឲ្យសមាជិកនៃសាសនាចក្រ តើអ្នកគិតថាផ្លែរបស់វាតំណាងឲ្យអ្វី ? (កិច្ចការ ឬសកម្មភាពរបស់សមាជិកនៃសាសនាចក្រ ។ បើសិស្សមានការលំបាកក្នុងការប្រាប់អំពីចម្លើយនេះ អ្នកអាចនឹងចង់អញ្ជើញពួកគេឲ្យអានគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៧: ៦ ដោយស្ងាត់ស្ងៀមរកមើលចម្លើយនៅទីនោះ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៧:៦–៧ ឲ្យឮៗ ហើយសុំដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យរកមើលគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលបានបង្រៀននៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ។

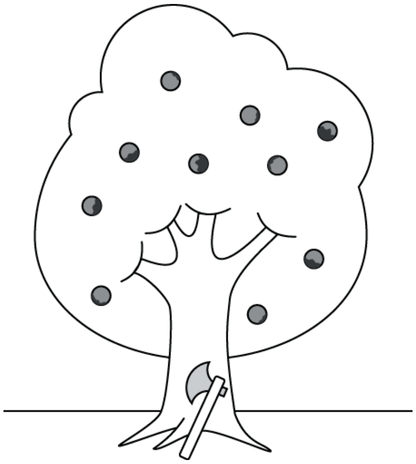

- តើគោលការណ៍មួយចំនួនណាខ្លះ ដែលបានបង្រៀននៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៧:៨–៩ ឲ្យឮៗ ហើយសុំដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យរកមើលគោលការណ៍ដែលបានបង្រៀននៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ។

- តើគោលការណ៍មួយចំនួនណាខ្លះ ដែលបានបង្រៀននៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ?
- តើការពិពណ៌នាអំពីអ្វីដែលបានកើតឡើងចំពោះដើមឈើទាំងឡាយ អាចជម្រុញទឹកចិត្តយើងឲ្យកាន់តែស្មោះត្រង់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ពុំពេញលេញដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន៖ *ដើម្បីបានទទួលយកដោយព្រះអម្ចាស់ នោះយើងត្រូវតែ . . .*

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរំឭក គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៧:៨ ហើយប្រាប់អំពីចរិតលក្ខណៈរបស់មនុស្សម្នាក់ដែលត្រូវបានព្រះអម្ចាស់ទទួលយក ។ នៅពេលពួកគេប្រាប់អំពីចរិតលក្ខណៈទាំងនេះ សូមបំពេញសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នៅលើក្ដារខៀនដូចខាងក្រោម ៖ **ដើម្បីត្រូវបានព្រះអម្ចាស់ទទួលយក នោះយើងត្រូវតែមានដួងចិត្តស្មោះត្រង់ និងទន់ទាប ហើយវិញ្ញាណសោកសង្រេង និងមានឆន្ទៈប្រតិបត្តិតាមរាល់សេចក្ដីសញ្ញារបស់យើង ដោយការពលិកម្ម ។**

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណាដើម្បីមានចិត្តសង្រេង និង វិញ្ញាណទន់ទាប?
- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងដូចម្ដេច ដើម្បីប្រតិបត្តិតាមរាល់សេចក្ដីសញ្ញារបស់យើង ដោយការពលិកម្មនោះ ? (ចម្លើយមួយដែលអាចឆ្លើយគឺ វាមានន័យថា ត្រូវធ្វើនូវអ្វីៗដែលយើងត្រូវធ្វើដើម្បីរក្សាសេចក្ដីសញ្ញាទាំងឡាយដែលយើងបានធ្វើជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់) ។
- តើការពលិកម្មមួយចំនួនដែលអ្នកបានធ្វើ ដើម្បីរក្សាសេចក្ដីសញ្ញាទាំងឡាយរបស់អ្នកមានអ្វីខ្លះ ?

សូមផ្ដល់ពេលឲ្យសិស្សពិចារណាអំពីជំហររបស់ពួកគេនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ហើយគិតអំពីរបៀបដែលពួកគេអាចអនុវត្តគោលការណ៍ចេញមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៧:៨ នៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៧:១០–២១

ព្រះអម្ចាស់ក៏បានបញ្ជាក់អំពីព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ថា ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី គួរសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធមួយ

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៧:១០–១២ ឲ្យឮៗ ហើយអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យរកមើលនូវការពលិកម្មដែលព្រះអម្ចាស់តម្រូវពីពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី ។

- តើពលិកម្មអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់តម្រូវពីពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី ? (ពួកគេត្រូវសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធមួយ–ជាដំណាក់មួយថ្វាយព្រះអម្ចាស់) ។

សូមរំឭកសិស្សថា ព្រះអម្ចាស់បានកំណត់ទីតាំងសម្រាប់សាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធរយៈពេលពីរឆ្នាំមុន (សូមមើល គ. និង ស. ៥៧:១–៣) ។ នៅក្នុង ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣៣ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានសរសេរទៅកាន់ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រនៅក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី ហើយបានណែនាំពួកគេឲ្យចាប់ផ្ដើមការសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធជាបន្ទាន់ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលវិវរណៈនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៧ ត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យនៅថ្ងៃទី ២ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៨៣៣ នោះពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី ពុំទាន់បានចាប់ផ្ដើមការសាងសង់នៅឡើយទេ ។ បន្ថែមពីលើនោះ ពួកមនុស្សអាក្រក់ដំបូងគេបានទាស់នឹងពួកបរិសុទ្ធនៅឃុំចាកសុន ដែលបានកើតឡើងពីមុនលិខិតនៃវិវរណៈនេះបានផ្ញើទៅដល់ ដែលធ្វើឲ្យមានការពិបាកកាន់តែខ្លាំងក្នុងការគោរពបទបញ្ញត្តិនេះ ។

សូមឲ្យសិស្សស្រាវជ្រាវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៧:១២–១៤ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ប្រាប់អំពីមូលហេតុនានាដែលព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី សាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរាយការណ៍ អំពីការស្វែងរករបស់ពួកគេ ។ បន្ទាប់មកសូមសួរសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើព្រះវិហារបរិសុទ្ធជា « កន្លែងនៃសេចក្ដីអំណរគុណ » សម្រាប់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ? តើវាជា « កន្លែងនៃការបង្គាប់ » យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមចាត់ឲ្យសិស្សធ្វើការជាដៃគូ ។ សូមឲ្យពួកគេសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៧:១៥–២០ ជាមួយនឹងដៃគូរបស់ពួកគេ រកមើលនូវការសន្យាទាំងឡាយដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកបរិសុទ្ធ បើពួកគេនឹងស្ថាបនាព្រះវិហារបរិសុទ្ធមួយឡើង ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរាយការណ៍ អំពីការស្វែងរករបស់ពួកគេ ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់ថា ការសន្យាអំពីការមើលឃើញព្រះនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ អាចមានច្រើនជាងការគ្រាន់តែឃើញទ្រង់ដោយភ្នែកខាងសាច់ឈាមរបស់យើង សូមអាននូវសេចក្ដីថ្លែងដូចខាងក្រោម ដោយអែលឌើរ ដាវីឌ ប៊ី ហេត នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

« ជាការពិតថា មានមនុស្សមួយចំនួនពិតជាបានឃើញព្រះអង្គសង្គ្រោះ ប៉ុន្តែនៅពេលមានការពិគ្រោះនៅក្នុងវចនានុក្រម គាត់បានដឹងថាមានអត្ថន័យច្រើនផ្សេងទៀតចំពោះពាក្យ *មើលឃើញ* នេះ ដូចជាការមកស្គាល់ទ្រង់ ការញែកដឹងពីទ្រង់ ការទទួលស្គាល់ទ្រង់ និងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ការយល់ដឹងអំពីសារៈសំខាន់របស់ទ្រង់ ឬការបានយល់ដឹងអំពីទ្រង់ » (Temples and Work Therein,» *Ensign* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩០, ទំព័រ ៦១) ។

- ស្របតាម ខ ១៥–១៧ តើយើងសក្ដិសមដើម្បីទទួលបទពិសោធន៍នៃសិរីល្អ និងវត្តមានរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធបានយ៉ាងដូចម្ដេច ?

បន្ទាប់ពីសិស្សបានឆ្លើយតប សូមសរសេរនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ព្រះនឹងបើកសម្ដែងព្រះអង្គទ្រង់ដល់អ្នកទាំងឡាយដែលមានដួងចិត្តបរិសុទ្ធ ។**

- តើអ្នកគិតថា ដួងចិត្តបរិសុទ្ធមានន័យយ៉ាងដូចម្ដេច ?

- តើយើងអាចធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីធ្វើឲ្យដួងចិត្តរបស់យើងបានបរិសុទ្ធ ដូច្នេះយើងអាចទទួលបានពរជ័យនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ?

- តើអ្នកមានអារម្មណ៍ថាត្រូវបានប្រទានពរដោយរបៀបណា នៅពេលអ្នកបានចូលរួមក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធដោយសក្ដិសម ? (បើអ្នកមានសិស្សនៅក្នុងថ្នាក់រៀនរបស់អ្នក ដែលពុំទាន់មានឱកាសចូលរួមក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ នោះអ្នកអាចនឹងចង់សួរសំណួរដូចខាងក្រោមជំនួសវិញ ៖ តើអ្នកមានអារម្មណ៍ថាមានពរជ័យយ៉ាងណា នៅពេលអ្នកព្យាយាមដើម្បីធ្វើឲ្យដួងចិត្តរបស់អ្នកបានបរិសុទ្ធ ?)

សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៧:២១, ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយប្រាប់ពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានកំណត់ន័យនៃពាក្យ *ស៊ីយ៉ូន ។* សិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖**ស៊ីយ៉ូនគឺជាភាពបរិសុទ្ធនៅក្នុងចិត្ត ។**

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៩៧:២២–២៨

ព្រះអម្ចាស់ពន្យល់អំពីអ្វីដែលយើងត្រូវតែធ្វើដើម្បីចៀសផុតពីការពិរោធរបស់ទ្រង់ ហើយទទួលបានពរជ័យរបស់ទ្រង់

ដើម្បីរៀបចំសិស្សឲ្យយល់អំពីសារលិខិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៩៧:២២–២៤ សូមបង្ហាញ ឬគូររូបភាពនៃខ្យល់គួច។ សូមពន្យល់ថា ខ្យល់គួច កើតមាននៅទូទាំងពិភពលោក ។ ខ្យល់គួច ខ្លាំង អាចបង្វែរទៅជាខ្យល់ព្យុះដ៏សាហាវ ដែលបណ្តាលឲ្យ មានការខូចខាតយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ។ សូមសួរសិស្ស បើពួកគេ ធ្លាប់បានឃើញខ្យល់គួច ឬខ្យល់ព្យុះដ៏ធំដោយផ្ទាល់ ឬមើល ឃើញនៅក្នុងវីដេអូមួយ ។ សូមឲ្យសិស្សពិពណ៌នាអំពី បទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៩៧:២២–២៤ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ ប្រាប់ ពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ បានប្រៀបធៀបទៅនឹងខ្យល់កួច។ សូមប្រាប់ឲ្យពួកគេរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ សូម ព្យល់ថា នៅក្នុង ខ ២២ ពាក្យ*សេចក្តីសងសឹក*សំដៅទៅលើ ផលវិបាកនៃការមិនគោរពដល់ព្រះអម្ចាស់ ។

- តើសេចក្តីសងសឹករបស់ព្រះអម្ចាស់ដូចជាខ្យល់គួចយ៉ាង ដូចម្តេច ?

សូមឲ្យសិស្សស្រាវជ្រាវនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៩៧:២៥–២៨ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលនូវអ្វីដែលយើង ចាំបាច់ត្រូវធ្វើដើម្បីគេចចេញពីសេចក្តីសងសឹករបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយទទួលបានពរជ័យរបស់ទ្រង់វិញ ។ អ្នកអាចនឹងចង់ផ្តល់ យោបល់ឲ្យសិស្សគូសចំណាំពាក្យ *បើសិន* ត្រង់កន្លែងណាដែលឃើញមានពាក្យនោះនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ។

- តើយើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីគេចចេញពីសេចក្តីសងសឹករបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយទទួលបានពរជ័យទាំងឡាយរបស់ទ្រង់វិញ ?
- តើសារលិខិតរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះទាក់ទងនឹងរូបភាពនៃដើមឈើពីរដើមដែលយើងបានពិភាក្សា កាលពីមុនយ៉ាងដូចម្តេចដែរ ? តើ ខ ២៧–២៨ បង្រៀនអំពីការប្រែចិត្ត និងការអភ័យទោសអ្វីខ្លះ ?

សូមចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖**បើយើងគោរពប្រតិបត្តិ នោះយើងនឹងគេចចេញពី សេចក្តីសងសឹករបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយទទួលបានពរជ័យរបស់ទ្រង់យ៉ាងច្រើនអនេក ។**

អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា ស្របតាម ប៉ាលី ភី ប្រាត្ត វិវរណៈនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៩៧ « ពុំមែនគ្រប់ថ្នាក់ដឹកនាំ និងសមាជិកទូទៅទាំងអស់នៃសាសនាចក្រនៅក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី គោរពតាមនោះទេ ទោះជាអ្នកដឹកនាំ និងសមាជិកភាគច្រើន មានភាពរាបសារ និងស្មោះត្រង់ក្តី ។ ហេតុដូច្នោះហើយ ការជំនុំជំរះដោយគំរាមគំហែង ត្រូវបានចាក់ស្រោចមកលើពួកគេ ដែល នឹងបង្ហាញក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រក្នុងរយៈពេលប្រាំឆ្នាំបន្ទាប់នោះ » (*Autobiography of Parley P. Pratt,* បានបោះពុម្ពដោយ ប៉ាលី ភី ប្រាត្ត ជុញ្ញ័រ [ឆ្នាំ ១៩៣៨] ទំព័រ ៩៦) ។ ត្រឹមខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨៣៣ ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានបណ្តេញចេញពី ឃុំ ចាកសុន រដ្ឋ មិសសួរី ហើយពួកគេបានបន្តប្រឈមមុខនឹងការបៀតបៀននៅក្នុងរដ្ឋ មីសសួរី រហូតដល់ពួកគេត្រូវបានបណ្តេញចេញពីរដ្ឋ នៅឆ្នាំ ១៨៣៨ និង ឆ្នាំ ១៨៣៩ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីអ្វីដែលពួកគេមានអារម្មណ៍បំផុសគំនិតដើម្បីធ្វើ នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៩៧។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យធ្វើតាមការបំផុសគំនិតទាំងនោះ ដើម្បីពួកគេអាចទទួលបានពរជ័យទាំងឡាយ របស់ព្រះអម្ចាស់ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩០–៩៧ (មេរៀនទី ២០)

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោម នេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩០–៩៧ (មេរៀនទី ២០) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្ដោតលើ គោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩០–៩២)

នៅក្នុងមេរៀននេះសិស្សបានរៀនថា ប្រសិនបើយើងរាប់វិវរណៈទាំងឡាយដែលព្រះប្រទានឲ្យតាមរយៈពួកព្យាការីរបស់ទ្រង់ជាឥតការ នោះយើងនឹងជំពប់ជើង ហើយដួល ។ ពួកគេក៏បានរកឃើញថា ប្រសិនបើយើងស្រាវជ្រាវដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម អធិស្ឋានជានិច្ច ជឿ និងរក្សាសេចក្ដីសញ្ញាទាំងឡាយរបស់យើង នោះគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់នឹងធ្វើការរួមគ្នាសម្រាប់សេចក្ដីល្អរបស់យើង ។ ចេញពីការសិក្សាវិវរណៈមួយអំពីអាប៉ូគ្រីផា សិស្សបានរៀនថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ អាចជួយយើងដឹងប្រសិនបើអ្វីដែលយើងបានអានជាការពិត ។ ក្រៅពីនោះទៀត សិស្សបានរកឃើញគោលការណ៍ដែលថា ប្រសិនបើយើងស្មោះត្រង់នៅក្នុងការរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះយើងនឹងត្រូវបានប្រទានពរជារៀងរហូត ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣)

នៅក្នុងការសិក្សានៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣, សិស្សបានរៀនថាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺកូនច្បងនៃកូនវិញ្ញាណទាំងអស់របស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ ហើយថាតាមរយៈការទទួលពន្លឺ និង សេចក្ដពិត នោះយើងអាចប្រែក្លាយដូចជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និង ព្រះវរបិតាសួគ៌ ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថាយើងទទួលសេចក្ដីពិត និង ពន្លឺនៅពេលយើងគោរពព្រះបញ្ញត្តិ ហើយថាការមិនគោរពប្រតិបត្តិ និង ទំនៀមទម្លាប់ខុសឆ្គងដែលបណ្ដាលឲ្យយើងបាត់បង់ពន្លឺ និងសេចក្ដីពិត ។ ចេញពីព្រះឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះពួកដឹកនាំមួយចំនួនរបស់សាសនាចក្រ នោះសិស្សក៏បានរៀនផងដែរថាយើងត្រូវតែអធិស្ឋានជានិច្ច ហើយឧស្សាហ៍ព្យាយាម និង ខ្វល់ខ្វាយអំពីគេហដ្ឋានជានិច្ច ក្រែងលោសាតាំងនឹងមានអំណាចលើយើង ។

ថ្ងៃទី ៣ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៤–៩៦)

ចេញពីការស្ដីបន្ទោសរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះពួកបរិសុទ្ធសម្រាប់ភាពធ្វេសប្រហែសរបស់ពួកគេក្នុង ការសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធខឺតឡង់ នោះសិស្សបានរៀនថាព្រះវាយផ្ចាលដល់អស់អ្នកដែលទ្រង់ស្រឡាញ់ ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថា នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធព្រះអម្ចាស់បានរៀបចំពួកអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ឲ្យធ្វើកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ហើយប្រទានអំណាចដល់ពួកគេ ។ ក្រៅពីនេះទៀត សិស្សបានរកឃើញថា ប្រសិនបើយើងរក្សាបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយ នោះយើងនឹងមានអំណាចដើម្បីធ្វើអ្វីៗដែលព្រះអម្ចាស់បានសុំឲ្យយើងធ្វើ ។

ថ្ងៃទី ៤ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៧)

ចេញពីការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងរដ្ឋមិសសួរី នោះសិស្សបានរៀនថាប្រសិនបើយើងបន្ទាបខ្លួនយើង ហើយស្វែងរកការរៀនសូត្រដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម នោះយើងនឹងទទួលបានប្រាជ្ញា និង សេចក្ដីពិត ។ សិស្សក៏រកឃើញផងដែរនូវអ្វីដែលយើងត្រូវតែធ្វើដើម្បីត្រូវបានទទួលយកដោយព្រះអម្ចាស់ ហើយបានរៀនថានៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ព្រះនឹងបង្ហាញព្រះកាយទ្រង់ដល់អ្នកទាំងឡាយដែលមានដួងចិត្តបរិសុទ្ធ ។ ក្រៅពីនេះទៀត សិស្សបានរៀនថាទីក្រុងស៊ីយ៉ូនគឺជាអ្នកដែលមានដួងចិត្តបរិសុទ្ធ ហើយប្រសិនបើយើងគោរពប្រតិបត្តិ នោះយើងនឹងគេចចេញពីសេចក្ដីក្រោធរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយទទួលបានពរជ័យរបស់ទ្រង់យ៉ាងច្រើនអនេក ។

សេចក្ដីផ្ដើម

ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣ នៅថ្ងៃទី ៦ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៨៣៣ ។ មេរៀននេះផ្ដោតទៅលើ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:១–២០, ដែលរៀបរាប់ខ្លីៗតែប៉ុណ្ណោះនៅក្នុងមេរៀនសិស្សសម្រាប់ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣។ នៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបង្រៀនពីរបៀបដែលយើងអាចស្គាល់ទ្រង់ និង របៀបដែលយើងអាចប្រែក្លាយដូចជាទ្រង់ និង ព្រះវរបិតាសួគ៌របស់យើង ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:១–៥

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបង្រៀនអំពីរបៀបដែលបុគ្គលម្នាក់ៗអាចមើលឃើញព្រះភក្ត្ររបស់ទ្រង់ ហើយដឹងថាពិតជាមានទ្រង់មែន

សូមបង្ហាញរូបភាពមនុស្សល្បីម្នាក់ ដែលសិស្សរបស់អ្នកនឹងស្គាល់ ហើយសួរដល់ពួកគេបើពួកគេស្គាល់ឈ្មោះរបស់បុគ្គលម្នាក់នោះ ។ (ប្រសិនបើអ្នកពុំមានរូបភាពដាក់បង្ហាញទេ សូមសរសេរឈ្មោះរបស់បុគ្គលនោះនៅលើក្ដារខៀន ហើយសូមឲ្យសិស្សពន្យល់ថាអ្នកនោះជានរណា ហើយអ្វីដែលធ្វើឲ្យគាត់ល្បី) ។

- ហេតុអ្វីមនុស្សជាច្រើនស្គាល់មនុស្សម្នាក់នេះ ?
- តើអ្នកគិតថាវាសំខាន់ឬទេដើម្បីស្គាល់មនុស្សម្នាក់នេះ ? ហេតុអ្វី ?

សូមដាក់តាំងរូបភាពរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ (អ្នកអាចប្រើរូបព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ [*សៀវភៅរូបភាពសិល្បៈដំណឹងល្អ* (ឆ្នាំ ២០០៩) លេខ ១] សូមមើលផងដែរ LDS.org) ហើយពន្យល់ថា មនុស្សជាច្រើនសព្វថ្ងៃនេះ ពុំស្គាល់ថាទ្រង់ជានរណាទេ ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថាវាសំខាន់ដើម្បីស្គាល់ថាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទថាជានរណា ?

សូមពន្យល់ថានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣ ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនអំពីរបៀបដែលយើងអាចបង្កើនចំណេះដឹងរបស់យើងអំពីទ្រង់ និង អំពីព្រះចេស្ដារបស់ទ្រង់ដើម្បីប្រទានពរដល់យើងនៅពេលឥឡូវនេះ និង រហូតដល់ភាពអស់កល្បជានិច្ច ។ សូមសរសេរសំណួរពីខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ដោយទុកចន្លោះឲ្យសិស្សសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅក្រោមសំណួរទាំងនោះ ៖

> *តើយើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីទទួលបានទីបន្ទាល់មួយអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ?*
> *តើយើងអាចដឹងអ្វីខ្លះពីទ្រង់ប្រសិនបើយើងធ្វើតាមចំណុចទាំងនេះ ?*

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:១–៥ ឲ្យឮៗ ។ មុនពេលសិស្សចាប់ផ្ដើមអាន សូមឲ្យសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់រកមើលចម្លើយចំពោះសំណួរទីមួយ ហើយសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់ទៀតរកមើលចម្លើយចំពោះសំណួរទីពីរ ។ បន្ទាប់ពីខគម្ពីរត្រូវបានអាន សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឡើងមកមុខក្ដារខៀន ហើយសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេតបនឹងសំណួរទាំងនោះ ។ បន្ទាប់មកសូមសួរសិស្សនូវសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកនឹងថ្លែងអំពីសេចក្ដីសន្យានៅក្នុង ខ ១ ជាគោលការណ៍ « ប្រសិនបើ–នោះ » យ៉ាងដូចម្ដេច ? (ការឆ្លើយតបរបស់សិស្សគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងនូវគោលការណ៍ខាងក្រោម ៖ **ប្រសិនបើយើងបោះបង់ចោលអំពើបាបរបស់យើង មករកព្រះគ្រីស្ទ អំពាវនាវរកព្រះនាមរបស់ទ្រង់ គោរពតាមសំឡេងទ្រង់ ហើយរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ បន្ទាប់មកយើងនឹងមើលឃើញព្រះភក្ត្រទ្រង់ ហើយស្គាល់ទ្រង់ថាជានរណា**) ។

អ្នកអាចគូសបញ្ជាក់ថាពរជ័យនេះនឹងកើតមានតាមពេលវេលារបស់ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ តាមមាគ៌ារបស់ទ្រង់ ហើយស្របតាមព្រះទ័យទ្រង់ (សូមមើល គ. និង ស. ៨៨:៦៨; សូមមើលផងដែរ អេណុស ១:២៧) ។

- តើសកម្មភាពនិមួយៗនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:១ ជួយយើងឲ្យស្គាល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- ចេញមកពីអ្វីដែលអ្នកបានរៀននៅក្នុង ខ ៣ តើគោលលទ្ធិអ្វីដែលសំខាន់ដើម្បីយល់ដឹងអំពីព្រះវរបិតា និង ព្រះរាជបុត្រា ? (សិស្សគួរតែរកឃើញគោលលទ្ធិខាងក្រោម ៖ **ព្រះវរបិតា និង ព្រះរាជបុត្រាគឺតែមួយ**) ។
- តើឃ្លាថាព្រះវរបិតា និង ព្រះរាជបុត្រាគឺតែមួយមានន័យដូចម្ដេច ?

សូមជួយសិស្សយល់ថាព្រះវរបិតា និង ព្រះរាជបុត្រាគឺមានតួអង្គពីផ្សេងគ្នា ហើយដាច់ដោយឡែកពីគ្នា មួយអង្គៗមានព្រះកាយជាសាច់ និង ឆ្អឹងដែលមានសិរីរុងរឿង (សូមមើល គ. និង ស. ១៣០:២២) ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយព្រះវរបិតា និង ព្រះរាជបុត្រាគឺព្រះរាជបំណង និង គោលលទ្ធិរួមគ្នាតែមួយ ។ ពួកទ្រង់រួមសាមគ្គីគ្នាដ៏ឥតខ្ចោះក្នុងការនាំមកនូវផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់ព្រះវរបិតា ។

សូមចង្អុលបង្ហាញនូវឃ្លាដូចខាងក្រោមនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:៤៖ « ជាព្រះវរបិតាពីព្រោះព្រះអង្គបានប្រទានដល់យើងនូវភាពពោរពេញរបស់ទ្រង់ » ។ បន្ទាប់មកសូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:១៧–២៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមសួរសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើការដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានទទួលនូវភាពពោរពេញរបស់ព្រះវរបិតាមានន័យដូចម្ដេច ? (សូមមើល គ. និង ស. ៩៣:១៦–១៧, ២៦) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:៦–២០

កំណត់ត្រារបស់យ៉ូហាន ត្រូវបានប្រើដើម្បីជួយយើងយល់ដឹងអំពីរបៀបដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានទទួលនូវភាពពេញលេញនៃសិរីល្អរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌

សូមគិតពីការរៀបចំជាមុននូវការបង្ហាញខាងក្រោម ដើម្បីរៀបចំសិស្សឲ្យយល់ពីរបៀបដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានទទួលនូវភាពពេញលេញរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សដែលបានបង្កើននូវជំនាញពិសេសមួយ ដូចជាលេងកីឡាពិសេសណាមួយ ឬ លេងឧបករណ៍តន្ត្រីមួយ ឬ បង្កើតសិល្បៈផ្សេងៗ ដើម្បីធ្វើបទបង្ហាញខ្លីៗ ឬ ពិពណ៌នាពីជំនាញនោះ ។ បន្ទាប់មកសូមឲ្យសិស្សទាំងនោះប្រាប់សិស្សក្នុងថ្នាក់ អំពីឱកាសមួយដែលគាត់បានអភិវឌ្ឍជំនាញនោះ ។ (ចម្លើយរបស់សិស្សគួរតែជួយសិស្សក្នុងថ្នាក់យល់ថា ដើម្បីប្រែក្លាយជាកីឡាករ តន្ត្រីករ ឬ ជាងគំនូរដ៏ជំនាញម្នាក់ វាគឺជាដំណើរការដែលតម្រូវឲ្យមានការខ្នះខ្នែងជាប់ជានិច្ច ហើយវាពុំអាចកើតមានឡើងភ្លាមៗក្នុងមួយពព្រិចភ្នែកឡើយ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:១២–១៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលពីរបៀបដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានប្រែក្លាយដូចជាព្រះវរបិតាទ្រង់ ។

- តើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទប្រែក្លាយដូចជាព្រះវរបិតាទ្រង់យ៉ាងដូចម្ដេច ? (ចម្លើយរបស់សិស្សគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានធំឡើងពីព្រះគុណថែមលើព្រះគុណ រហូតដល់ទ្រង់ទទួលបាននូវភាពពេញលេញនៃសិរីល្អរបស់ព្រះវរបិតា** ។ អ្នកអាចឲ្យយោបល់សិស្សគូសចំណាំគោលការណ៍នេះនៅក្នុង ខ ១៣) ។

- តើអ្នកគិតថាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបន្តពីព្រះគុណថែមលើព្រះគុណរហូតដល់ទ្រង់បានទទួលបាននូវភាពពេញលេញយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមជួយសិស្សយល់ថា ព្រះគុណគឺជាកម្លាំង និង ជាព្រះចេស្ដាមកពីព្រះដែលអនុញ្ញាតឲ្យយើងទទួលបានជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច និង ភាពតម្កើងឡើង ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:១៩–២០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់ពីមូលហេតុដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានប្រទានឲ្យ សម្រាប់ការបើកសម្ដែង អំពីរបៀបដែលទ្រង់ទទួលបានភាពពេញលេញនៃព្រះវរបិតា ។

- យោងតាម ខ ១៩, ហេតុអ្វីព្រះអង្គសង្គ្រោះបើកសម្ដែងពីរបៀបដែលទ្រង់ទទួលបានភាពពេញលេញនៃព្រះវរបិតាដូច្នេះ ?

សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ថា ព្រះអង្គសង្គ្រោះបានបើកសម្ដែងអំពីរបៀបដែលទ្រង់បានទទួលភាពពេញលេញមួយ គឺដើម្បីឲ្យយើងអាច « យល់ និង ស្គាល់ » ទ្រង់ និង ព្រះវរបិតាសួគ៌ ហើយស្គាល់របៀបដើម្បីថ្វាយបង្គំព្រះវរបិតា និង ទទួលនូវភាពពេញលេញរបស់ទ្រង់ ។ សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោម ដោយអែលឌើរ ប្រ៊ូស អ័រ ម៉ាក់ខន់ឃី នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់នៅលើក្ដារខៀន ៖ (សេចក្ដីថ្លែងនេះត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុង *The Promised Messiah :The First Coming of Christ* (ឆ្នាំ ១៩៧៨) ទំព័រ ៥៦៨) ។

> *« ការថ្វាយបង្គំដ៏ឥតខ្ចោះគឺជាការត្រាប់តាម ។ យើងគោរពដល់អ្នកទាំងឡាយដែលយើងត្រាប់តាម » (អែលឌើរ ប្រ៊ូស អរ ម៉ាក់ខនឃី) ។*

- តើអ្នកគិតថាការថ្វាយបង្គំមានន័យដូចម្ដេច ?

- តើយើងថ្វាយបង្គំដល់ព្រះវរបិតាសួគ៌របស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សិស្សអាចបង្ហាញពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **យើងត្រូវថ្វាយបង្គំដល់ព្រះវរបិតាសួគ៌ ដោយការធ្វើតាមគំរូរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ** ។ អ្នកអាចស្នើឲ្យសិស្សសរសេរគោលការណ៍នេះ នៅក្បែរគែមទំព័រនៃព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។

- តើការរីកចម្រើនរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះពីព្រះគុណថែមលើព្រះគុណ ស្រដៀងគ្នាទៅនឹងដំណើរការនៃការរៀនសូត្រ និង ការរីកចម្រើនដែលយើងអាចទទួលបទពិសោធន៍របៀបណា ?

- តើសេចក្ដីសន្យាអ្វីខ្លះ ត្រូវបានប្រទានឲ្យនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:២០ ដល់អ្នកទាំងឡាយណាដែលធ្វើតាមគំរូរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ? (សិស្សគួរបង្ហាញគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ប្រសិនបើយើងរក្សាបទបញ្ញត្តិទាំងឡាយ នោះយើងអាចទទួលបានភាពពេញលេញនៃព្រះវរបិតា ដូចដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទទួលបានផងដែរ**)។

សូមលើករូបភាពរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះឡើង ដែលអ្នកបានដាក់តាំងនៅពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ ។

- ហេតុអ្វីវាសំខាន់ដើម្បីមានទីបន្ទាល់មួយអំពីគំរូរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ការបង្រៀន និងដង្វាយធួនរបស់ទ្រង់ ?
- តើអ្នកអាចធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីបន្ត « ព្រះគុណថែមលើព្រះគុណ » (គ. និង ស. ៩៣:១៣) ហើយកាន់តែក្លាយដូចជាទ្រង់ ?

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីរបៀបជាក់លាក់មួយដែលពួកគេនឹងស្វែងរក ដើម្បីរីកចម្រើន និង កែលម្អតាមរយៈការធ្វើតាមគំរូរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យដាក់ចំណុចនោះជាគោលដៅហើយព្យាយាមសម្រេចវាឲ្យបាន ។

មេរៀនបន្ទាប់ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨–១០១)

ដើម្បីរៀបចំសិស្សសម្រាប់ការសិក្សារបស់ខ្លួននៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨–១០១ អ្នកអាចអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិចារណាពីសំណួរខាងក្រោម ៖ តើអ្នកធ្លាប់ត្រូវបានគេធ្វើបាប ហើយតើអ្នកធ្លាប់ឆ្ងល់ពីរបៀបដែលអ្នកគួរតែមានប្រតិកម្មតបតនឹងការធ្វើបាបនោះដោយរបៀបណា ? នៅក្នុងមេរៀនបន្ទាប់ អ្នកនឹងរៀនអំពីការបៀតបៀន និង រងទុក្ខរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលបានជួបប្រទះនៅក្នុងរដ្ឋមិសសួរី ។ អ្នកនឹងរៀនផងដែរអំពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនពួកបរិសុទ្ធអំពីការឆ្លើយតបចំពោះការបៀតបៀន រួមទាំងព្រះទ័យរបស់ទ្រង់អំពីការចេញទៅធ្វើសង្គ្រាម ។

មេរៀនទី ១០១

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:១–២២

សេចក្ដីផ្ដើម

នៅថ្ងៃទី ២០ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣៣ មានក្រុមប្រជាជនរដ្ឋមិសសួរីចំនួន ៤០០ ទៅ ៥០០នាក់ បានទាមទារថា មិនឲ្យពួកបរិសុទ្ធផ្លាស់ទៅរស់នៅឃុំ ចាកសុនទៀតទេ ហើយពួកអ្នកដែលរស់នៅក្នុងឃុំនោះរួចហើយ ត្រូវតែចាកចេញ ។ មុនពេលដែលពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី អាចឆ្លើយតបបាន ក្រុមពួកមនុស្សកំណាចបានចាប់ផ្ដើមបំផ្លិចបំផ្លាញទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ ហើយគំរាមកំហែងដល់អាយុជីវិតរបស់ពួកគេ ។ នៅថ្ងៃទី ៦ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៨៣៣ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨ ក្នុងនោះគឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនពួកបរិសុទ្ធ អំពីរបៀបឆ្លើយតបទៅនឹងការបៀតបៀន ។ ទោះបីជាព័ត៌មាននៃបញ្ហាមួយចំនួនក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី ប្រហែលជាបានឮដល់ព្យាការីនៅទីក្រុង ខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ ដែលមានចម្ងាយប្រហែល ១៤៥០ គីឡូម៉ែត្រ ក្ដីក៏លោកអាចយល់ពីស្ថានភាពធ្ងន់ធ្ងរតាមរយៈវិវរណៈដែរ ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់បានជ្រាបពីការរងទុក្ខរបស់ពួកបរិសុទ្ធក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី និងរដ្ឋ អូហៃអូ ។ ទ្រង់បានទូន្មានពួកគេឲ្យធ្វើតាមច្បាប់រដ្ឋធម្មនុញនៃដែនដី ហើយរក្សាសេចក្ដីសញ្ញាទាំងឡាយ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:១–៣

ព្រះអម្ចាស់ បានអះអាងនឹងពួកបរិសុទ្ធក្នុងពេលពួកគេកំពុងរងទុក្ខ

មុនពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ សូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនេះ នៅលើក្ដារខៀន ៖ *តើអ្នកនឹងមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា ?*

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានកថាខណ្ឌដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្ស គិតពីអារម្មណ៍ដែលពួកគេអាចមាន បើពួកគេស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពបែបនេះ ។

នៅថ្ងៃ សៅរ៍ទី ២០ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣៣ មានប្រជាជនខឹងសម្បាក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី ប្រមាណជា ៤០០ ទៅ ៥០០នាក់ បានជួបជុំគ្នានៅសាលាក្ដីក្នុងក្រុង អ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋមិសសួរី ។ ពួកគេបានជ្រើសរើសគណៈកម្មការមួយ ដើម្បីព្រៀងឯកសារមួយដែលសង្ខេបពីការទាមទារចង់បានរបស់ខ្លួនពីពួកមរមន ។ ពួកគេបានទាមទារថា ពុំអនុញ្ញាតឲ្យមានពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយផ្លាស់ប្ដូរទីលំនៅទៅឃុំចាកសុនទៀតឡើយ ហើយបាននិយាយថាអស់អ្នកដែលកំពុងរស់នៅទីនោះត្រូវតែសច្ចាថាចាកចេញពីទីនោះឲ្យបានឆាប់តាមដែលអាចធ្វើបាន ។ លើសពីនោះទៀត ពួកគេបានទាមទារសាសនាចក្រឲ្យបញ្ឈប់ការបោះពុម្ពផ្សាយកាសែត ។ នៅពេលការទាមទារនេះត្រូវបានដាក់បង្ហាញដល់ថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រនៅក្នុងរដ្ឋមិសសួរី ថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រមានការភ្ញាក់ផ្អើល ហើយបានស្នើសុំរយៈពេលបីខែដើម្បីពិចារណាពីសំណើនោះ និង ដើម្បីពិគ្រោះយោបល់ជាមួយថ្នាក់ដឹកនាំនៅក្នុងរដ្ឋអូហៃអូ ។ ក្រុមប្រជាពលរដ្ឋនៃរដ្ឋមិសសួរីបានបង្ហាញពីការទាមទារដែលបដិសេធនឹងការស្នើសុំរបស់ថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រ ។ ក្រោយមកពួកបរិសុទ្ធបានស្នើសុំរយៈពេល ១០ថ្ងៃ ប៉ុន្តែពួកគេបានអនុញ្ញាតឲ្យរយៈពេលតែ ១៥នាទីប៉ុណ្ណោះដើម្បីឆ្លើយតប ។ (សូមមើល *Church History in the Fulness of Times Student Manual,* បោះពុម្ពទី ២ [Church Educational System manual, ឆ្នាំ ២០០៣], ទំព័រ ១៣២–៣៣) ។

សូមឲ្យសិស្សមើលសំណួរនៅលើក្ដារខៀន ហើយសួរសំណួរដូចខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា បើអ្នកជាពួកបរិសុទ្ធម្នាក់រស់នៅក្នុងទីក្រុងអ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋមិសសួរី នៅពេលនោះ ?

បន្ទាប់ពីសិស្សបានឆ្លើយហើយ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់ទៀតអាននូវឃ្លាដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ៖

ប្រជាជនរដ្ឋ មិសសួរី ដែលជួបជុំគ្នានៅសាលាក្ដីក្នុងទីក្រុង អ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ បានក្លាយជាពួកមនុស្សកំណាចយ៉ាងរហ័ស ហើយបានសម្រេចថាត្រូវកំទេចការិយាល័យបោះពុម្ព និងម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពចោល ។ ពួកគេបានទំលុះចូលការិយាល័យបោះពុម្ព បោះគ្រឿងសង្ហារឹមចេញទៅលើផ្លូវ និងលើសួនច្បារ កំទេចម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពកម្ចាយរបស់របរ ហើយបំផ្លាញកិច្ចការបោះពុម្ពស្ទើតែទាំងអស់ រួមទាំងសន្លឹកគម្ពីរនៃព្រះបញ្ញត្តិដែលមិនទាន់បានផ្គុំបញ្ចូលគ្នាទៀងផង ។ បន្ទាប់មក ក្រុមពួកមនុស្សកំណាចបានទៅកំទេចហាងរបស់ហ្គីលបើត និង វីតនី ទៀត ។ ប៉ុន្តែ ស៊ីឌនី ហ្គីលបើត បានជួបពួកមនុស្សកំណាចមុនពេលពួកគេអាចចាប់ផ្ដើមសកម្មភាព ហើយបានសន្យាថាគាត់នឹងរើឥវ៉ាន់ចេញក្នុងរយៈពេលបីថ្ងៃ ។ (សូមមើល *Church History in the Fulness of Times,* ទំព័រ ១៣៣) ។

សូមជួយសិស្សឲ្យយល់កាន់តែច្បាស់ពីបរិបទនៃព្រះគម្ពីរ

សិស្សអាចសម្គាល់គោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ទាំងឡាយកាន់តែប្រសើរបាន នៅពេលពួកគេយល់ពីបរិបទខាងប្រវត្តិសាស្ត្រនៅក្នុងបណ្ដុំខគម្ពីរ ។ វិធីមួយដើម្បីជួយសិស្សឲ្យធ្វើកិច្ចការនេះ គឺត្រូវអញ្ជើញពួកគេឲ្យដាក់ខ្លួនគេនៅក្នុងស្ថានភាពរបស់អ្នកដែលនៅក្នុងខគម្ពីរ ហើយឲ្យពួកគេពិចារណាពីអ្វីដែលពួកគេអាចមានអារម្មណ៍ នៅក្នុងស្ថានភាពបែបនោះ ។

សូមឲ្យសិស្សចែកចាយចម្លើយរបស់ពួកគេចំពោះសំណួរនៅលើក្ដារខៀន ដែលទាក់ទងទៅនឹងរឿងនេះ ។ ក្រោយពីសិស្សបានចែកចាយគំនិតរបស់ពួកគេហើយ សូមឲ្យសិស្សទីបីអានឃ្លាខាងក្រោមនេះ ៖

បីថ្ងៃក្រោយមក នៅថ្ងៃទី ២៣ ខែ កក្កដា ក្រុមពួកមនុស្សកំណាចបានមកឃុំ ចាកសុន រដ្ឋ មិសសួរី ម្ដងទៀត ម្ដងនេះពួកគេមានកាន់កាំភ្លើងវែង កាំភ្លើងខ្លី ខ្សែតី និងដំបង ។ ពួកគេបានដុតភ្នក់ចំបើង និងស្រែ ហើយបានកំទេចផ្ទះ ជង្រុកស្រូវ និងកន្លែងរកស៊ីមួយចំនួន ។ ចុងក្រោយពួកគេបានជួបជាមួយនឹងថ្នាក់ដឹកនាំក្នុងសាសនាចក្រប្រាំមួយនាក់ ដែលឃើញថាទ្រព្យសម្បត្តិ និងជីវិតរបស់ពួកបរិសុទ្ធកំពុងស្ថិតក្នុងភាពអន្តរាយ ហើយបានស្នើដាក់ជីវិតរបស់ពួកគេជាការលោះវិញ ។ ពួកគេបានបដិសេធការស្នើសុំនោះ ហើយពួកអ្នកដឹកនាំក្រុមមនុស្សកំណាចបានគំរាមគំហែងថាត្រូវវាយ បុរស ស្ត្រី និងកុមាររហូតដល់ពួកគេព្រមចេញពីភូមិនោះ ។ ដោយស្ថិតនៅក្រោមសំពាធ បងប្អូនប្រុសបានចុះហត្ថលេខាលើការព្រមព្រៀងចាកចេញពីឃុំ ចាកសុន ។ សមាជិកសាសនាចក្រពាក់កណ្ដាល និងថ្នាក់អ្នកដឹកនាំស្ទើរតែទាំងអស់ នឹងចាកចេញនៅថ្ងៃទី ១ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៨៣៤ ហើយអ្នកដែលនៅសល់នឹងចាកចេញនៅថ្ងៃទី ១ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៣៤ ។ ក្រុមពួកមនុស្សកំណាចអនុញ្ញាតឲ្យ យ៉ូហាន ខូរីល និង ស៊ីឌនី ហ្គីលបើត នៅលក់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានបណ្ដេញចេញ ។ (សូមមើល *Church History in the Fulness of Times,* ទំព័រ ១៣៤) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវសេចក្ដីណែនាំអំពីកណ្ឌនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលអ្វីដែលបានបំផុសដល់វិវរណៈនេះ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍អំពីចម្លើយរបស់ពួកគេ ។

- ស្របទៅតាមសេចក្ដីណែនាំអំពីកណ្ឌ តើអ្វីទៅដែលគួរឲ្យកត់សម្គាល់ពី ពេលវេលានៃវិវរណៈនេះ ?

សូមពន្យល់ថា ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងរដ្ឋ អូហៃអូ ក៏បានជួបប្រទះការបៀតបៀនក្នុងពេលនេះផងដែរ ។ គោលការណ៍នៅក្នុងវិវរណៈនេះ បានអនុវត្តចំពោះពួកគេ ហើយវាក៏អាចអនុវត្តចំពោះយើងដែរ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:១–២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សរកមើលការប្រឹក្សា ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកបរិសុទ្ធ ។ (វាអាចមានប្រយោជន៍ ដើម្បីពន្យល់ថា *សាបោត*, នៅក្នុង ខ ២, គឺជាពាក្យក្នុងភាសាហេព្រើរ ដែលមានន័យថា « អ្នកមើលថៃ » ឬ « កងទ័ព » ។ វាត្រូវបានប្រើនៅទីនេះ ដើម្បីបញ្ជាក់ថាព្រះអម្ចាស់ត្រួតត្រាការពារពួកពលទេវតា ឬ អ្នកមើលថៃ និងកងទ័ពអ៊ីស្រាអែល ឬពួកបរិសុទ្ធ ។ [សូមមើល Bible Dictionary, « Sabaoth »]) ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានប្រទានព្រះឱវាទអ្វីខ្លះដល់ពួកបរិសុទ្ធ ? (សូមសរសេរចម្លើយរបស់សិស្សនៅលើក្ដារខៀន) ។
- ហេតុអ្វីវាសំខាន់ដើម្បីឲ្យពួកបរិសុទ្ធថ្លែងអំណរគុណអំឡុងគ្រាដ៏លំបាកនេះ ?
- តើអ្នកគិតថាដោយអត់ឱនរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ មានន័យដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ រ៉ូបឺត ឌី ហែល នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ឲ្យឮៗ ៖ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកអត្ថន័យនៃឃ្លា ដោយអត់ឱនរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ ។

« អញ្ចឹងតើវាមានន័យយ៉ាងណាដើម្បីរង់ចាំព្រះអម្ចាស់នោះ ? នៅក្នុងព្រះគម្ពីរពាក្យ *រង់ចាំ* មានន័យថា សង្ឃឹម ចូលរួម និង ទុកចិត្ត ។ សង្ឃឹម និង ទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់តម្រូវឲ្យមានសេចក្ដីជំនឿ ការអត់ធ្មត់ ការបន្ទាបខ្លួន ភាពស្លូតបូត ការអត់ទ្រាំ រក្សាព្រះបញ្ញត្តិ ហើយកាន់ខ្ជាប់ដរាបដល់ចុងបំផុត » (« Waiting upon the Lord: Thy Will Be Done » *Ensign* ឬ *Liahona*, ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១១ ទំព័រ ៧២) ។

- ហេតុអ្វីបានជាព្រះឱវាទដើម្បីអត់ឱនរង់ចាំព្រះអម្ចាស់មានសារៈសំខាន់ចំពោះពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងរដ្ឋមិសសួរី ?
- តើពាក្យលួងលោមចិត្ត ដែលអ្នកឃើញនៅក្នុង ខ ២មានអ្វីខ្លះ ?

សូមសរសេរឃ្លាដែលមិនពេញលេញខាងក្រោមនេះ នៅលើក្ដារខៀន ៖ *បើយើងថ្លែងអំណរគុណក្នុងគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ ហើយរង់ចាំដោយអត់ធ្មត់លើព្រះអម្ចាស់ នោះ . . .*

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម រកមើលពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាចំពោះពួកបរិសុទ្ធ ប្រសិនបើពួកគេគោរពតាមព្រះឱវាទរបស់ទ្រង់ ។

- តើអ្នកនឹងបំពេញគោលការណ៍នៅលើក្ដារខៀន ដោយផ្អែកទៅលើ ខ ៣ យ៉ាងដូចម្ដេច ? (នៅខាងក្រោមនេះ គឺជាវិធីមួយដែលសិស្សអាចបំពេញនូវគោលការណ៍នោះ ៖ **បើយើងថ្លែងអំណរគុណក្នុងគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ នោះព្រះអម្ចាស់អាចធ្វើឲ្យការរងទុក្ខរបស់យើង ធ្វើការរួមគ្នាសម្រាប់ការណ៍ល្អ)** ។

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីនរណាម្នាក់ដែលពួកគេស្គាល់ ជាអ្នកដែលរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ដោយការអត់ធ្មត់ លើព្រះអម្ចាស់ក្នុងគ្រាលំបាក ហើយបានរកឃើញហេតុផលមួយ ដើម្បីមានអំណរគុណ ។

- តើការរងទុក្ខ នាំមកនូវសេចក្ដីល្អក្នុងជីវិតរបស់បុគ្គលនោះតាមវិធីណាខ្លះ ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:៤–១០

ព្រះអម្ចាស់ទូន្មានពួកបរិសុទ្ធ ឲ្យគាំទ្រក្រឹត្យវិន័យរបស់ដែនដី

សូមពន្យល់ថា បន្ថែមពីលើការទូន្មានពួកបរិសុទ្ធឲ្យរង់ចាំដោយអត់ធ្មត់ នោះព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលប្រាប់ពួកគេឲ្យគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិទាំងអស់របស់ទ្រង់ (សូមមើល គ. និង ស. ៩៨:៤) ហើយមានបន្ទូលថាពួកគេត្រូវបានរាប់ថាសុចរិត « ក្នុងការគាំទ្រក្រឹត្យវិន័យនោះ ដែលជាក្រឹត្យវិន័យត្រឹមត្រូវនៃដែនដី » (គ. និង ស. ៩៨:៦) ទ្រង់បានពន្យល់ថា ច្បាប់រដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃដែនដីគាំទ្រ « គោលការណ៍នៃសេរីភាពនោះ ក្នុងការទ្រទ្រង់សិទ្ធិ និងឯកសិទ្ធិទាំងឡាយ » នោះគឺសម្រាប់« មនុស្សទាំងអស់ » (គ. និង ស. ៩៨:៥) ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:៩–១០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលអំពី ពួកអ្នកដឹកនាំរដ្ឋាភិបាល ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍អំពីការរកឃើញរបស់ពួកគេ ។

- តើការទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:៤–១០ អាចជួយយើងនៅក្នុងពេលនេះ មិនថាយើងរស់នៅប្រទេសណាយ៉ាងដូចម្ដេច ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:១១–១៨

ព្រះអម្ចាស់ណែនាំពួកបរិសុទ្ធ ឲ្យរក្សាសេចក្ដីសញ្ញា ទោះជានៅក្នុងគ្រាលំបាកក្ដី

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាពីសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើរង្វាន់អ្វីដែលកើតមានចំពោះអ្នកដែលដាក់ជីវិតខ្លួន សម្រាប់បុព្វហេតុរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងព្រះនាមរបស់ទ្រង់ ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:១១–១៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលចម្លើយចំពោះសំណួរនោះ និងអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលប្រាប់ដល់ពួកបរិសុទ្ធអំពីការសាកល្បង និងការពិសោធន៍ ។

- តើ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានបទបញ្ញត្តិ អ្វីខ្លះដល់ពួកបរិសុទ្ធ ? (សូមមើល គ. និង ស. ៩៨:១១–១២) ។

- យោងទៅតាម ខ ១៣–១៥, តើហេតុផលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ត្រូវសាកល្បងយើង ? (បន្ទាប់ពីសិស្សបានឆ្លើយហើយ សូមសរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនេះ នៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអម្ចាស់សាកល្បងយើង ដើម្បីឃើញថាតើយើងរក្សាសេចក្ដី សញ្ញារបស់យើងបានឬទេ ទោះបីវាពិបាកធ្វើក៏ដោយ)** ។

- តើហេតុអ្វីបានជាវាអាចមានសារៈសំខាន់ សម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធដែលរស់នៅរដ្ឋ មិសសួរី ក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៣ ក្នុងការដឹងការពិតនេះ ? តើហេតុអ្វីបានជាការពិតនេះ មានសារៈសំខាន់សម្រាប់ឲ្យយើងចងចាំនៅសព្វថ្ងៃនេះ ?

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីនរណាម្នាក់ដែលពួកគេស្គាល់ ដែលជាគំរូល្អនៃការរក្សាសេចក្ដីសញ្ញាក្នុងគ្រាលំបាកនានា ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយចម្លើយរបស់ពួកគេនៅក្នុងថ្នាក់ ។

សូមសូមឲ្យសិស្សពិចារណាអំពីអ្វីដែលពួកគេនឹងធ្វើ ដើម្បីនៅតែរឹងមាំ និងរក្សាសេចក្ដីសញ្ញាពួកគេ ទោះជាមានការលំបាកក្នុងការធ្វើវាក្ដី ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:១៦–១៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ដោយរកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានត្រាប់បង្គាប់ឲ្យពួកបរិសុទ្ធធ្វើ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍អំពីការរកឃើញរបស់ពួកគេ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:១៩–២២

ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលប្រាប់ពួកបរិសុទ្ធនៅទីក្រុង ខឺតឡង់ ឲ្យប្រែចិត្ត

សូមពន្យល់ថា ក្នុងពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទាននិវរណៈនេះ ពួកបរិសុទ្ធក្នុងទីក្រុងខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ ក៏បានជួបប្រទះនឹងការលំបាកនានាផងដែរ ។ នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:១៩–២២, យើងបានអានសារលិខិតរបស់ព្រះអម្ចាស់សម្រាប់ពួកគេ ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:១៩–២២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលអំពីពួកបរិសុទ្ធក្នុងទីក្រុងខឺតឡង់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរៀបរាប់អំពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីពួកបរិសុទ្ធក្នុងទីក្រុងខឺតឡង់ ទាក់ទងទៅនឹងអ្វីដែលទ្រង់បានប្រាប់ដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី យ៉ាងដូម្ដេច ? (សូមមើល គ. និង ស. ៩៨:១១) ។
- តើសារលិខិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅក្នុង ខ ១១ អាចអនុវត្តចំពោះយើងរបៀបណា ? (សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ថាការ « កាន់ខ្ជាប់ » ខាងសេចក្ដីល្អ គឺជាការប្ដេជ្ញាដោយមិនងាករេ) ។

សូមបញ្ចប់ដោយការចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នក អំពីគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលយើងបានពិភាក្សានៅថ្ងៃនេះ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យលះបង់ចោលនូវអំពើបាបរបស់ពួកគេ ហើយកាន់ខ្ជាប់ខាងសេចក្ដីល្អវិញ ។

មេរៀនទី ១០២

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:២៣–៤៨

សេចក្ដីផ្ដើម

ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ៩៨ នៅថ្ងៃទី ៦ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៨៣៣ ប្រហែលពីសប្ដាហ៍បន្ទាប់ពីការបៀតបៀននៃពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី បានក្លាយជាអំពើហឹង្សា ។ វិវរណៈនេះផ្ដល់នូវការដឹកនាំសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធ ដែលត្រូវបានគេធ្វើបាប ។ នៅក្នុងវិវរណៈនោះ ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនពួកបរិសុទ្ធពីរបៀបដែលពួកគេគួរឆ្លើយតបចំពោះសត្រូវរបស់ពួកគេ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:២៣–៣២

ព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងពីរបៀបដែលពួកបរិសុទ្ធ ត្រូវឆ្លើយតបនឹងការបៀតបៀន

មុនពេលចាប់ផ្ដើមរៀន សូមគូសជួរឈរបីជួរ នៅលើក្ដារខៀន ហើយសរសេរចំណងជើងដូចខាងក្រោមលើជួរនិមួយៗ ៖ *ក្រឹត្យវិន័យនៃការសងសឹករបស់ព្រះអម្ចាស់ (គ. និង ស. ៩៨:២៣–៣២); ក្រឹត្យវិន័យនៃសង្គ្រាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ (គ. និង ស. ៩៨:៣៣–៣៨);* និង *ក្រឹត្យវិន័យនៃការលើកលែងទោសរបស់ព្រះអម្ចាស់ (គ. និង ស. ៩៨:៣៩–៤៨)* ។

សូមឲ្យសិស្សពិពណ៌នាពីរបៀបពីរបីយ៉ាងដែលមនុស្សអាចមានប្រតិកម្ម ពេលពួកគេត្រូវធ្វើឲ្យអន់ចិត្ត ឬយាយីដោយនរណាម្នាក់ ។ សូមពន្យល់ថា ក្នុងវិវរណៈដែលបានកត់ត្រាក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨, ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនពីគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលអាចជួយយើងឲ្យដឹងពីរបៀបឆ្លើយតប ពេលយើងត្រូវបានយាយីដោយពាក្យសម្ដី ឬទង្វើរបស់មនុស្សដទៃ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យរកមើលគោលការណ៍នេះពេញមួយមេរៀននៅថ្ងៃនេះ ។

> **ការប្រើប្រាស់ក្ដារខៀន**
>
> ប្រើក្ដារខៀន ដើម្បីព្រាងចំណុច ឬ គោលការណ៍សំខាន់ទាំងឡាយ ។ សូមប្រើក្ដារខៀនឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពអំឡុងពេលបង្រៀន អាចរៀបចំសិស្សឲ្យរៀន និងអញ្ជើញឲ្យមានការចូលរួមប្រកបដោយអត្ថន័យ ជាពិសេសសម្រាប់អ្នកទាំងឡាយណាដែលរៀនដោយការមើលរូបភាព ។

សូមរំឭកសិស្សថា វិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨ ត្រូវបានប្រទានឲ្យក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៣ បន្ទាប់ពីការបៀតបៀននៃពួកបរិសុទ្ធក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី បានក្លាយជាអំពើហឹង្សា ។ សូមសិស្សរំឭលពីភាពលម្អិតពីមេរៀនមុនអំពីការធ្វើបាបដែលពួកបរិសុទ្ធបានជួបប្រទះ ។

សូមឲ្យសិស្សចម្លងតារាងនៅលើក្ដារខៀន ចូលក្នុងសៀវភៅសរសេរ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:២៣–២៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនពួកបរិសុទ្ធអំពីការសងសឹក ។ សូមឲ្យពួកគេសរសេរការទូន្មានម្ដងហើយម្ដងទៀតរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលនៅក្នុង ខ ទាំងនេះ ។

- តើឃ្លាសូនគ្នាមួយណាដែលបង្រៀនអំពីការសងសឹក ? (អ្នកអាចឲ្យយោបល់ថា សិស្សឲ្យគូសចំណាំឃ្លា « មិនដេរប្រមាថ » ហើយ « អត់ទ្រាំ » នៅក្នុង ខ ២៣–២៧) ។
- តើព្រះអម្ចាស់បានសន្យាអ្វីខ្លះដល់ពួកបរិសុទ្ធ បើពួកគេអត់ទ្រាំនឹងការបៀតបៀន ហើយមិនសងសឹកវិញនោះ ?
- តើគោលការណ៍អ្វី ដែលយើងអាចរៀនមកពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង ខ ២៣–២៧ ? (សូមជួយសិស្សឲ្យរកមើលគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងអត់ទ្រាំនឹងការធ្វើបាប ដោយគ្មានការសងសឹក ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានរង្វាន់ដល់យើង** ។ សូមឲ្យសិស្សសរសេរសេចក្ដីពិតនេះនៅក្នុងចំណងជើង *ក្រឹត្យវិន័យរបស់នៃការសងសឹករបស់ព្រះអម្ចាស់*) ។

សូមពន្យល់ថា ពេលក្រុមមនុស្សកំណាចប្រមូលផ្ដុំនៅឃុំ ចាកសុន រដ្ឋ មិសសួរី នៅថ្ងៃសៅរ៍ ទី ២០ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣៣ ពួកគេចង់ធ្វើលើសពីការបំផ្លាញទ្រព្យសម្បត្តិទៅទៀត ។ ពួកគេក៏ព្យាយាមធ្វើបាបសមាជិកសាសនាចក្រផងដែរ ។ សូមឲ្យសិស្សអានកំណត់ត្រាប្រវត្តិសាស្ត្រខាងក្រោមនេះឲ្យឮៗ ហើយសូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រករបៀបដែលប៊ីស្សព អែតវើត ប៉ាទ្រិច និង ឆាលស៍ អាលែន ជាអ្នកប្រែចិត្តជឿអាយុ២៧ឆ្នាំមកពីរដ្ឋ ផែនសិលវេញ៉ា ឆ្លើយតបទៅនឹងការបៀតបៀននេះ ។

« មនុស្សកំណាចបានចាប់ប៊ីស្សព អែតវឺត ប៉ាទ្រិច និង ឆាលស៍ អេលែន ហើយបានអូសពួកគាត់កាត់ហ្វូងមនុស្សដែលកំពុងមានកំហឹងពុះកញ្ជ្រោល ហើយបានប្រមាថ ថែមទាំងបានធ្វើទុក្ខទោសដល់ពួកលោកនៅតាមផ្លូវទៅកាន់ទីលានសាធារណៈ ។ ជាជម្រើសទាំងពីរ ដែលបានផ្ដល់ដល់ពួកគាត់គឺពួកគាត់ត្រូវតែជ្រើសរើសបោះបង់ចោលសេចក្ដីជំនឿទៅលើ *ព្រះគម្ពីរមរមន* ឬ ជ្រើសរើសចាកចេញពីឃុំនោះ ។ ពួកគាត់ពុំបានជ្រើសរើសបដិសេធ *ព្រះគម្ពីរមរមន* ហើយក៏មិនបានជ្រើសរើសចាកចេញពីឃុំនោះដែរ ។ ដោយបានទទួលការអនុញ្ញាតឲ្យនិយាយ ប៊ីស្សព ប៉ាទ្រិច បានបន្លឺថា ពួកបរិសុទ្ធបានរងទុក្ខនឹងសេចក្ដីបៀតបៀននៅគ្រប់ជំនាន់ទាំងអស់ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រពិភពលោក ហើយពួកគេមានឆន្ទៈដើម្បីរងទុក្ខដោយសារតែព្រះគ្រីស្ទ ដូចជាពួកបរិសុទ្ធនៅជំនាន់បុរាណបានធ្វើដែរ ដែលពួកគេពុំបានប្រព្រឹត្តអ្វីខុសទាល់តែសោះ ហើយបើសិនជាមនុស្សធ្វើទុក្ខទោសដល់ពួកគេ នោះនឹងបានធ្វើបាបដល់ជនឥតទោស ។ សំឡេងរបស់គាត់ត្រូវបានគ្របដណ្ដប់ដោយសំឡេងជ្រួលច្របល់នៃហ្វូងមនុស្ស មនុស្សជាច្រើនបានស្រែក ៖ ‹ ហៅព្រះឯងឲ្យរំដោះឯងទៅ . . . ! › បងប្អូនប្រុសទាំងពីរនាក់ គឺ ប៉ាទ្រិច និងអាលែន ត្រូវបានសម្រាតខោអាវចេញ ហើយត្រូវបានលាបដោយជ័រកៅស៊ូលាយជាមួយកំបោរស ឬអាស៊ីដដែលស៊ីសាច់ដទៃទៀត ហើយត្រូវបានចាក់រោមសត្វពីលើ ។ ពួកគេបានអត់ទ្រាំនឹងទង្វើឃោរឃៅនិងការធ្វើបាបនេះដោយការអត់ធ្មត់ និងភាពស្លូតបូត ដែលធ្វើឲ្យហ្វូងមនុស្សនៅស្ងៀម ហើយហាក់ដូចជាភ្ញាក់ផ្អើលនឹងអ្វីដែលពួកគេបានឃើញ ។ បងប្អូនប្រុសទាំងពីរត្រូវបានដោះលែងដោយស្ងៀមស្ងាត់ » (B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, ១:៣៣៣; សូមមើលផងដែរ *Church History in the Fulness of Times Student Manual*, 2nd ed. [Church Educational System manual], ឆ្នាំ ២០០៣,ទំព័រ ១៣៣)

- តើអ្វីដែលធ្វើឲ្យអ្នកចាប់អារម្មណ៍អំពី ឆាលស៍ អាលែន និងប៊ីស្សព ប៉ាទ្រិច ឆ្លើយតបនឹងការបៀតបៀន ?

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:២៨–៣២ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានទូន្មានពួកបរិសុទ្ធថា បើសត្រូវបានធ្វើទុក្ខទោសដល់ពួកគេបីដងដោយគ្មានការសងសឹកពីព្រះ ពួកគេគួរព្រមានសត្រូវនៅក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់កុំឲ្យធ្វើទុក្ខទោសពួកគេម្ដងទៀត ។ បើសត្រូវបន្តធ្វើបាបពួកគេបន្ទាប់ពីការព្រមាននេះ ពួកបរិសុទ្ធនឹងរាប់ជាសុចរិតហើយ « [សង] អ្នកនោះតាមការទាំងឡាយ ដែលគាត់ប្រព្រឹត្ត » ។ ប៉ុន្តែ ពួកបរិសុទ្ធក៏ត្រូវបានប្រាប់ផងដែរថា បើពួកគេលើកលែងឲ្យសត្រូវរបស់ពួកគេ ទោះជាចង់សងសឹកក៏ដោយ នោះពួកគេនឹងបានរង្វាន់វិញសម្រាប់សេចក្ដីសុចរិតរបស់ពួកគេ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:៣២–៣៨

ព្រះអម្ចាស់ពន្យល់អំពីពេលដែលសង្គ្រាមត្រូវបានរាប់ថាសុចរិត

សូមសូមឲ្យសិស្សពិចារណាថាពួកគេដឹងពីអ្វី ដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលពីសង្គ្រាមឬអត់ ។ អ្នកក៏អាចសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកគិតថា ក្រឹត្យវិន័យនៃសង្គ្រាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាអ្វី ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:៣២–៣៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ព្យាការីសម័យបុរាណអំពីសង្គ្រាម ។

- ស្របតាម ខ ៣៣ តើក្រឹត្យវិន័យអ្វីដែលត្រូវបានប្រទានឲ្យព្យាការីសម័យបុរាណ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅលើក្ដារខៀនក្រោមចំណងជើង *ក្រឹត្យវិន័យនៃសង្គ្រាមរបស់ព្រះអម្ចាស់* ។ សូមចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានក្រឹត្យវិន័យជាពិសេសដល់ប្រជាជន ដែលរស់នៅក្នុងសម័យកាលខុសគ្នា និងក្នុងវប្បធម៌ខុសគ្នា ។ ទោះជាគោលការណ៍នៃក្រឹត្យវិន័យនេះពិតក្ដី សព្វថ្ងៃនេះយើងក៏ស្ថិតនៅក្រោមច្បាប់ប្រទេសជាតិដែលយើងរស់នៅដែរ) ។

- តើព្យាការីសម័យបុរាណនឹងធ្វើអ្វីខ្លះ បើមាននរណាម្នាក់ប្រកាសសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងពួកគេនោះ ? (សូមបន្ថែមចម្លើយនៅលើក្ដារខៀន ក្រោមចំណងជើង *ក្រឹត្យវិន័យនៃសង្គ្រាមរបស់ព្រះអម្ចាស់*) ។

សូមសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:៣៥–៣៨ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលប្រាប់ព្យាការីសម័យបុរាណឲ្យធ្វើ បើការផ្ដល់ជូននៃសេចក្ដីសុខសាន្តរបស់ពួកគេមិនត្រូវបានទទួលស្គាល់ ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពីខគម្ពីរទាំងនេះ អំពីក្រឹត្យវិន័យនៃសង្គ្រាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ ? (សិស្សអាចស្នើនូវគោលការណ៍ខុស ៗគ្នា ប៉ុន្តែសូមប្រាកដថាត្រូវតែគូសបញ្ជាក់នូវចំណុចដូចខាងក្រោម ៖ **សង្គ្រាមអាចត្រូវបានរាប់ថាសុចរិតនៅក្នុងកាលៈទេសៈដែលពិពណ៌នាដោយព្រះអម្ចាស់** ។ សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន ក្រោមចំណងជើង *ក្រឹត្យវិន័យនៃសង្គ្រាមរបស់ព្រះអម្ចាស់*) ។

សូមពន្យល់ថា យើងភាគច្រើននឹងមិនចាំបាច់ត្រូវសម្រេចថាត្រូវទៅច្បាំងនឹងជាតិសាសន៍ដទៃឬអត់ទេ ។ ប៉ុន្តែ ការបង្រៀនទាំងនេះអាចជួយយើងឲ្យដឹងពីអ្វីដែលត្រូវធ្វើ នៅក្នុងទំនាក់ទំនងផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើង—ឧទាហរណ៍ នៅពេលយើងមិនចុះសម្រុងជាមួយអ្នកដទៃ ។

- ផ្អែកទៅលើអ្វីដែលអ្នកបានរៀនអំពីដំបូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីសង្គ្រាម តើយើងគួរធ្វើអ្វីនៅពេលយើងមិនចុះសម្រុងជាមួយអ្នកដទៃនោះ ? (សូមជួយសិស្សរកមើលសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **យើងគួរស្វែងរកដំណោះស្រាយដោយសន្តិវិធីចំពោះការមិនចុះសម្រុងរបស់យើង**) ។

- តើពរជ័យអ្វីខ្លះ ដែលអាចកើតឡើងពីការស្វែងរកដំណោះស្រាយដោយសន្តិវិធីនោះ ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:៣៩–៤៨

ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនពួកបរិសុទ្ធពីរបៀបដែលពួកគេគួរឆ្លើយតបនឹងសត្រូវរបស់ពួកគេ ។

សូមឲ្យសិស្សអាន ដំណើររឿងខាងក្រោមឲ្យឮៗ ៖

« នៅក្នុងប្រទេសហូឡង់ ក្នុងអំឡុងសង្គ្រាមលោកលើកទី II ក្រុមគ្រួសាររបស់ ខាសភើ ធេន ប៊ូម បានប្រើផ្ទះរបស់ពួកគេជាកន្លែងលាក់ខ្លួនសម្រាប់អ្នកទាំងឡាយដែលគេចខ្លួនពីពួកណាស៊ី ។ នេះជារបៀបដែលពួកគេរស់តាមជំនឿជាគ្រីស្ទបរិស័ទ ។ សមាជិកបួននាក់នៃក្រុមគ្រួសារនោះ បានបាត់បង់ជីវិតដោយសារតែការផ្ដល់ជម្រកនេះ ។ ខូរី ធែន ប៊ូម និង បងស្រីរបស់នាង បែស៊ី បានជាប់ក្នុងគុករ៉ាវែនស្ប្រុខ យ៉ាងវេទនា អស់រយៈពេលជាច្រើនខែ ។ បែស៊ី បានបាត់បង់ជីវិតនៅក្នុងគុកនោះ—ហើយ ខូរី នៅរស់រានមានជីវិត ។

« នៅក្នុងគុក រ៉ាវែនស្ប្រុខ នោះ ខូរី និង បែស៊ី បានស្វែងយល់ថា ព្រះជួយពួកយើងឲ្យចេះអត់ទោស ។ ក្រោយពីសង្គ្រាមបានបញ្ចប់ទៅ ខូរី បានសម្រេចចិត្តចែកចាយសារលិខិតមួយនេះ ។ នៅក្នុងឱកាសមួយ នាងបានថ្លែងទៅកាន់មនុស្សមួយក្រុមនៅប្រទេស អាល្លឺម៉ង់ ដែលរងទុក្ខដោយសារការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃសង្គ្រាម ។ សារលិខិតរបស់នាងមានចំណងជើងថា ‹ ព្រះទ្រង់អត់ទោស › ។ នៅពេលនោះហើយ ដែលភាពស្មោះត្រង់របស់ ខូរី ធែន ប៊ូម បាននាំឲ្យមានពរជ័យ ។

« មានបុរសម្នាក់បានដើរសំដៅមករកនាង ។ នាងបានស្គាល់បុរសនោះថាជា ឆ្មាំយាមគុកដ៏ឃោរឃៅបំផុត ។ គាត់បាននិយាយថា ‹ បងស្រីបានថ្លែងអំពីគុក រ៉ាវែនស្ប្រុខ នៅក្នុងសុន្ទរកថារបស់បងស្រី › ។ ‹ ខ្ញុំគឺជាឆ្មាំយាមនៅទីនោះ ។. . . ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីនោះមក . . . ខ្ញុំបានក្លាយទៅជាគ្រីស្ទបរិស័ទ ។ គាត់រៀបរាប់ថា គាត់បានស្វែងរកការអត់ទោសពីព្រះចំពោះទង្វើដ៏ឃោរឃៅ ដែលគាត់បានប្រព្រឹត្ត ។ គាត់បានហុចដៃរបស់គាត់ ហើយស្នើដូច្នេះថា ‹ តើបងស្រីនឹងអត់ទោសឲ្យខ្ញុំដែរឬទេ › ?

« ខូរី ធែន ប៊ូម បានបន្លឺ ៖

« ‹ វាគ្រាន់តែជាវេលាតែមួយភ្លែតប៉ុណ្ណោះ ដែលគាត់បានឈរនៅទីនោះ—ហើយហុចដៃរបស់គាត់មក—ប៉ុន្តែសម្រាប់ខ្ញុំវិញ វាហាក់ដូចជា ខ្ញុំបានពុះពារនៅក្នុងកិច្ចការដ៏លំបាកបំផុត ដែលខ្ញុំធ្លាប់បានធ្វើ ។

« ‹. . . សារលិខិតដែលថា ព្រះទ្រង់អត់ទោសមាន. . . លក្ខខណ្ឌមួយ ៖ គឺយើងត្រូវអត់ទោសដល់ មនុស្សដែលបានព្យាបាទយើង ។. . .

“. . .‹ ជួយកូនផង! › ខ្ញុំបានអធិស្ឋានដោយស្ងាត់ៗ ។ ‹ ខ្ញុំអាចលើកដៃឡើង ។ ខ្ញុំអាចធ្វើបានតែប៉ុណ្ណឹង ។ សូមផ្ដល់អារម្មណ៍ឲ្យខ្ញុំ › ។

« ‹ . . . ខ្ញុំបានដាក់ដៃរបស់ខ្ញុំលើដៃគាត់ដែលលូកមករកខ្ញុំដោយសោះអង្គើយ ។ នៅពេលខ្ញុំបានធ្វើដូចនោះ រឿងមួយដ៏អស្ចារ្យបានកើតឡើង ។ អារម្មណ៍មួយបានចាប់ផ្ដើមចេញពីស្មារបស់ខ្ញុំ រត់ទៅតាមដៃ ហើយចូលទៅក្នុងប្រអប់ដៃទាំងពីររបស់យើងដែលកំពុងចាប់នោះ ។ ហើយការព្យាបាលដ៏កក់ក្ដៅនេះ ហាក់ដូចជានៅពេញខ្លួនខ្ញុំ ដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំយំ ។

« ‹ ខ្ញុំអភ័យទោសឲ្យបងប្រុស ! › ខ្ញុំបានយំ ។ ‹ ដោយអស់ពីដួងចិត្តខ្ញុំ ›

« យើងបានចាប់ដៃគ្នាយ៉ាងយូរ អតីតឆ្មាំគុក និងអតីតអ្នកទោស ។ ខ្ញុំមិនធ្លាប់ដឹងពីក្ដីស្រឡាញ់ដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់ព្រះដូចដែលខ្ញុំបានដឹងនៅពេលនោះទេ › ។ [ខូរី ធែន ប៊ូម *Tramp for the Lord* (ឆ្នាំ ១៩៧៤) ទំព័រ ៥៤–៥៥] » ។ (ឃើត ប៊ី ម៉ាក់ម៉ូលីន, Our Path of Duty » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា,* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១០,ទំព័រ ១៣) ។

បន្ទាប់ពីសិស្សបានអានរួចហើយ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើរឿងនេះ ធ្វើឲ្យអ្នកចាប់អារម្មណ៍ អ្វីខ្លះ ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:៣៩–៤០ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យរកមើលក្រឹត្យវិន័យនៃការអភ័យទោសរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

- ស្របតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើយើងគួរធ្វើអ្វីនៅពេលនរណាម្នាក់សូមការអភ័យទោសពីយើង ?
- ស្របតាម ខ ៤០ តើយើងត្រូវអភ័យទោសឲ្យនរណាម្នាក់ដែលប្រែចិត្ត ហើយស្វែងរកការអភ័យទោសប៉ុន្មានដង ? (« *រហូតដល់ចិតសិបគុណឲ្យប្រាំពីរ* » មានន័យថា យើងគួរអភ័យទោសឲ្យអ្នកដទៃច្រើនដងជាងចំនួនដែលគេប្រែចិត្ត ហើយស្វែងរកការអភ័យទោសពីយើង បន្ទាប់ពីធ្វើឲ្យយើងអាក់អន់ចិត្ត ឬឈឺចាប់រួចមក ។ ទោះជាយើងត្រូវបានបញ្ជាឲ្យអភ័យទោសក្ដី វាក៏មិនមែនមានន័យថាយើងគួរអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកដទៃបន្តធ្វើបាបយើងទៀតដែរ) ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:៤១–៤៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលសេចក្ដីពិតដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនពួកបរិសុទ្ធទាក់ទងនឹងសត្រូវរបស់ពួកគេដែលមិនព្រមប្រែចិត្ត ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរៀបរាប់អំពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើហេតុអ្វីបានជាសេចក្ដីពិតទាំងនេះមានសារៈសំខាន់ សម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធដែលរស់នៅរដ្ឋ មិសសួរី ត្រូវយល់ ?
- តើអ្នកនឹងសង្ខេបក្រឹត្យវិន័យនៃការអភ័យទោសរបស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្ដេច ? (សូមជួយសិស្សឲ្យប្រាប់បទបញ្ញត្តិដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាយើងឲ្យអភ័យទោសឲ្យសត្រូវរបស់យើង ។** សូមសរសេរព្រះបញ្ញត្តិនេះនៅលើក្ដារខៀនក្រោមចំណងជើង *ក្រឹត្យវិន័យនៃការអភ័យទោសរបស់ព្រះអម្ចាស់*) ។
- តើហេតុអ្វីអ្នកគិតថា យើងត្រូវបានបញ្ជាឲ្យអភ័យទោសឲ្យអ្នកដទៃ ទោះបីជាពួកគេមិនសូមការអភ័យទោសក៏ដោយនោះ ?

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:៤៤–៤៨ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានសន្យាថា បើសត្រូវរបស់ពួកគេបរិសុទ្ធប្រែចិត្ត ពួកគេនឹងគេចរួចពីការសងសឹករបស់ទ្រង់ ។ (*កំណត់ចំណាំ ៖* នៅក្នុង ខ ៤៤ ឃ្លា « អ្នកមិនត្រូវអត់ទោស » មានន័យថាជនល្មើសគួរតែទទួលខុសត្រូវសម្រាប់ទង្វើរបស់ខ្លួន ហើយពួកបរិសុទ្ធពុំគួរបន្តមានអារម្មណ៍ស្អប់ខ្ពើមទៀតឡើយ) ។

សូមបញ្ចប់ដោយលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យធ្វើតាមក្រឹត្យវិន័យនៃការអភ័យទោសរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដោយព្យាយាមអភ័យទោសដល់មនុស្សរាល់គ្នាដែលបានឃាយីពួកគេ ឬអ្នកទាំងឡាយដែលពួកគេខ្វល់ខ្វាយ ។

មេរៀនទី ១០៣

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៩–១០០

បុព្វកថា

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈ ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៩ នៅថ្ងៃទី ២៩ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៨៣២ ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះព្រះអម្ចាស់បានហៅ យ៉ូហាន មើដក់ ឲ្យបន្តបម្រើជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ។ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០០ នៅថ្ងៃទី ១២ ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៨៣៣ ពេលលោក និង ស៊ីឌនី រិកដុន នៅទីក្រុង នូវ យ៉ោក បម្រើជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះព្រះអម្ចាស់បានធានាដល់ពួកគេថា ក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេនៅរដ្ឋ អូហៃអូ នឹងសុខសប្បាយ ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានលួងលោមពួកគេអំពីពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី ដែលកំពុងរងទុក្ខពីការបៀតបៀនផងដែរ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

> *សូមសម្រេចចិត្តពីអ្វីដែលត្រូវបង្រៀន*
>
> មេរៀនជាច្រើននៅក្នុងសៀវភៅសិក្សានេះ មាននូវឯកសារច្រើនជាងអ្នកអាចបង្រៀនចប់តែមួយពេលក្នុងថ្នាក់ ។ បន្ទាប់ពីបានសិក្សាព្រះគម្ពីរ និងកម្មវិធីសិក្សា សូមពិចារណាប្រកបដោយការអធិស្ឋានថា គោលលទ្ធិ គោលការណ៍ និង គំនិតដើម្បីបង្រៀនណាមួយដែលនឹងជាប្រយោជន៍ល្អបំផុតសម្រាប់សិស្សរបស់អ្នក ។ នៅពេលអ្នកសម្រេចថាត្រូវបង្រៀនអ្វី សូមបន្តស្វែងរកការដឹកនាំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៩

ព្រះអម្ចាស់ បានហៅ យ៉ូហាន មើដក់ ឲ្យប្រកាសដំណឹងល្អ

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យនឹកស្រមៃថា មានមិត្តម្នាក់ដែលមិនមែនជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រ សួរពួកគេថា ហេតុអ្វីបានជាមាននរណាម្នាក់សុខចិត្តលះបង់រយៈពេល ២ ឆ្នាំក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ដើម្បីបម្រើបេសកកម្មយ៉ាងដូច្នេះ ។

- តើអ្នកនឹងឆ្លើយសំណួរនេះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សអានព័ត៌មានខាងក្រោម អំពីបុរសដែលមាន ឈ្មោះ យ៉ូហាន មើដក់ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្ដាប់មើលការលះបង់ដែលបងប្រុស មើដក់ បានធ្វើដើម្បីបម្រើព្រះអម្ចាស់ ។

យ៉ូហាន មើដក់ ពិនិត្យសង្កេតមើលព្រះវិហារជាច្រើន ហើយបានសន្និដ្ឋានថា សាសនាទាំងអស់បានវង្វេងផ្លូវ ។ ប៉ុន្ដែនៅចុងឆ្នាំ ១៨៣០ លោកបានអានព្រះគម្ពីរមរមន ហើយបានមានអារម្មណ៍ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធថ្លែងទីបន្ទាល់ពីសេចក្ដីពិតរបស់វា ។ លោកបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅថ្ងៃទី ៥ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨៣០ ។ មិនយូរប៉ុន្មានក្រោយមក លោកបានបម្រើបេសកកម្ម ហើយបានជ្រមុជទឹកឲ្យមនុស្សប្រហែល ៧០ នាក់ក្នុងរយៈពេលបួនខែ ក្នុងទីក្រុង អូរ៉េង រដ្ឋ អូហៃអូ និងទីក្រុង វ៉ារិនស៊ីល រដ្ឋ អូហៃអូ ។

នៅថ្ងៃទី ៣០ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៣១ មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់បងប្រុស មើដក់ បានត្រឡប់មកពីបេសកកម្មរបស់លោកវិញ ភរិយារបស់លោក គឺ ជូលា បានស្លាប់ បន្ទាប់ពីផ្ដល់កំណើតឲ្យកូនភ្លោះ ។ នៅខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣១ ព្រះអម្ចាស់បានហៅលោកឲ្យទៅរដ្ឋ មិសសួរី ហើយប្រកាសដំណឹងល្អនៅតាមផ្លូវ (សូមមើល គ. និង ស. ៥២:៨–៩) ។ មុនពេលលោកអាចទៅបានលោកត្រូវធានាថាកូនទាំងប្រាំនាក់របស់លោក ដែលមានអាយុក្រោមប្រាំពីរឆ្នាំ ត្រូវបានមើលថែទាំ ។ លោកបានរៀបចំមនុស្សពីរបីនាក់ឲ្យថែទាំកូន ៗច្បងរបស់លោក ហើយយ៉ូសែប នឹងអិមម៉ា ស្ម៊ីធ ទទួលចិញ្ចឹមកូនភ្លោះរបស់លោក ។ ពេញឆ្នាំ ១៨៣១ រហូតដល់ពាក់កណ្ដាលឆ្នាំ ១៨៣២ យ៉ូហាន មើដក់ បានបង្រៀននៅរដ្ឋ ព្រំប្រទល់រដ្ឋ មីឈីហ្កែន រដ្ឋ អ៊ិនឌីអាណា រដ្ឋ មិសសួរី និងរដ្ឋ អូហៃអូ ។ នៅពេលលោកត្រឡប់ទៅទីក្រុងហៃរ៉ុម រដ្ឋ អូហៃអូ វិញនៅខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣២ លោកបានធ្លាក់ខ្លួនឈឺជាទម្ងន់ដោយសារជម្ងឺរាំរៃ ប្រចាំកាយ ។ លោកបានដឹងថា កូនភ្លោះរបស់លោកបានឈឺ ហើយបានស្លាប់ដោយសារត្រូវខ្យល់ត្រជាក់នៅពេលមានការវាយប្រហារមកលើ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។

- តើចំណុចណានៃរឿងរបស់យ៉ូហាន មើដក់ ដែលលេចធ្លោចំពោះអ្នក ?

សូមពន្យល់ថា ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ៩៩ នៅថ្ងៃទី ២៩ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៨៣២ ប្រហែលពីរខែបន្ទាប់ពីបងប្រុសមើដក់ បានត្រឡប់មកផ្ទះពីបេសកកម្មទីពីររបស់លោកវិញ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៩:១ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានហៅបងប្រុស មើដក់ ឲ្យធ្វើ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានហៅឲ្យ យ៉ូហាន មើដក់ ឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ?
- តើការហៅបម្រើបេសកកម្មនេះ អាចសាកល្បងសេចក្ដីជំនឿ និងការគោរពរបស់បងប្រុស មើដក់ យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៩:២–៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យានឹង យ៉ូហាន មើដក់ ។

- តើគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍អ្វីដែលយើងអាចរៀនពី ខ ២–៣ ? (ចម្លើយរបស់សិស្សអាចរួមបញ្ចូលចំណុចដូចខាងក្រោម ៖ **យើងតំណាងឲ្យព្រះអម្ចាស់ ពេលយើងបម្រើបេសកកម្ម ។ ពេលយើងទទួល និងធ្វើតាមអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះយើងកំពុងទទួល និងធ្វើតាមទ្រង់**) ។
- តើអ្នកបានទទួលពរជ័យយ៉ាងណាដែរ ពេលដែលអ្នកធ្វើតាមអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៩:៤ –៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា នឹងកើតឡើងចំពោះអ្នកដែលបដិសេធសារលិខិតដែល យ៉ូហាន មើដក់ នឹងបង្រៀនពួកគេ ។

- យោងតាម ខ៤ តើអ្វីជាលទ្ធផលនៃការបដិសេធសារលិខិតដំណឹងល្អ ដែលបានបង្រៀនដោយអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៩:៦–៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលភស្តុតាងដែលព្រះអម្ចាស់ បានដឹងជាមុនអំពី តម្រូវការរបស់ យ៉ូហាន មើដក់ និងការលះបង់ដែលគាត់បានធ្វើ ។

- តើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅកាន់ យ៉ូហាន មើដក់ បានបង្ហាញយើងអ្វីខ្លះ ?

សូមពន្យល់ថា បងប្រុស មើដក់ បានធ្វើតាមដំបូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ លោកបានធ្វើការរៀបចំសម្រាប់កូនច្បងបីនាក់របស់លោក ឲ្យរស់នៅជាមួយក្រុមគ្រួសារខុសៗគ្នាក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី ហើយលោកបានចាកចេញនៅ ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៣២ ដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អ ។ លោកបានបម្រើពីរបីបេសកកម្មទៀត ហើយបន្ទាប់មកលោកបានមកជួបកូនកូនៗច្បងរបស់លោកនៅរដ្ឋមិសសួរី ។ លោកបានបម្រើព្រះអម្ចាស់ដោយស្មោះត្រង់ពេញមួយជីវិតរបស់លោក ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០០:១–១២

ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន នូវការលួងលោមចិត្ត និងការបង្រៀន

សូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *តើការព្រួយបារម្ភអ្វីខ្លះ ដែលអ្នកផ្សព្វផ្សាយអាចមាន នៅពេលពួកគេចាប់ផ្ដើមបេសកកម្មរបស់ពួកគេ ?* សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យធ្វើជាស្មៀន ហើយសរសេរចម្លើយរបស់សិស្សនៅលើក្ដារខៀន ។ (ចម្លើយរបស់សិស្ស អាចរួមបញ្ចូលសំណួរដូចខាងក្រោម ៖ តើខ្ញុំអាចរកមនុស្សដើម្បីបង្រៀនបានដូចម្ដេច ? តើខ្ញុំនឹងដឹងពីអ្វីដែលត្រូវនិយាយយ៉ាងដូចម្ដេច ? តើខ្ញុំនឹងចុះសម្រុងជាមួយដៃគូខ្ញុំឬក៏អត់ ? តើគ្រួសាររបស់ខ្ញុំនឹងសុខសប្បាយទេ ពេលដែលខ្ញុំទៅបាត់ ?

សូមពន្យល់ថា នៅខែមេសា ឆ្នាំ ១៨៣៣ បុរសម្នាក់ឈ្មោះ ហ្វ្រីមែន នីកឃើសុន បានចូលរួមក្នុងសាសនាចក្រនៅ នូវ យ៉ោក ហើយបានមកទីក្រុង ខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ ។ ពេលដែលហ្វ្រីមែន បានជួប យ៉ូសែប ស៊្មីធ គាត់បានសូមឲ្យព្យាការីទៅលេងគ្រួសារ នីកឃើសុន នៅ នូវ យ៉ោក និងនៅកាណាដា ។ យ៉ូសែប ស៊្មីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន បានយល់ព្រមទៅនឹងសំណើរបស់គាត់ ហើយពួកគេបានចាកចេញពី ខឺតឡង់ ជាមួយគាត់នៅថ្ងៃទី ៥ ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៨៣៣ ។ ពួកគេបានប្រកាសប្រាប់ដំណឹងល្អនៅតាមផ្លូវ ។ បន្ទាប់ពីពួកគេមកដល់ផ្ទះរបស់ នីកឃើសុន នៅ ផើរីស្បើគ នូវ យ៉ោក យ៉ូសែប បានទទួលវិវរណៈ ដែលបានកត់ត្រាទុកនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០០ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានសេចក្ដីណែនាំអំពីកណ្ឌសម្រាប់ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០០ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលអ្វីដែលធ្វើឲ្យ យ៉ូសែប ស៊្មីធ និងស៊ីឌនី រិកដុន មានការព្រួយបារម្ភពីការមកដល់ នូវ យ៉ោក ។ បន្ទាប់ពីសិស្សបានរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញហើយ សូមពន្យល់ថា យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានសរសេរពីការព្រួយបារម្ភរបស់លោកនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ហេតុលោក ថា ៖ « ខ្ញុំដឹងយ៉ាងច្បាស់ក្នុងគំនិតថា ព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយយើង ប៉ុន្តែមានការសោកសៅរស់ជាខ្លាំងអំពីក្រុមគ្រួសាររបស់ខ្ញុំ » (*Journals, Volume 1: 1832–1839,* vol. 1 of the Journals series of *The Joseph Smith Papers* [ឆ្នាំ ២០០៨],ទំព័រ ១៤) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០០:១–២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលចម្លើយរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះទៅនឹងការព្រួយបារម្ភរបស់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន ។

- តើឃ្លានៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ អាចលុបចេញនូវការព្រួយបារម្ភរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន ដែរឬទេ ? តើខគម្ពីរទាំងនេះ អាចជួយអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាសព្វថ្ងៃនេះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០០: ៣–៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វី ដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន ។

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យដូចម្ដេចក្នុងការមាន « ទ្វារដ៏សក្ដិសិទ្ធ » បានបើកសម្រាប់ការចែកចាយដំណឹងល្អនោះ ?

- តើមានវិធីមួយចំនួនណាខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់ « បើកទ្វារ »សម្រាប់ឲ្យយើងធ្វើកិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០០:៥–៨ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម សម្រាប់ការសន្យាបន្ថែមពីព្រះអម្ចាស់ ។ បន្ទាប់ពីសិស្សបានរាយការណ៍ពីអ្វី ដែលពួកគេបានរកឃើញហើយ សូមសរសេរនៅលើក្ដារខៀននូវ *បើ* ____ *នោះ* ____.

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពី ខ ៥– ៦ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែប្រាប់ពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងនឹងបន្លឺសំឡេងយើង ដើម្បីចែកចាយដំណឹងល្អ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងជួយយើងឲ្យដឹងពីអ្វីដែលត្រូវនិយាយ**) ។

- យោងតាម ខ ៧ តើព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យចង់ឲ្យអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាផ្សាយដំណឹងល្អយ៉ាងដូចម្ដេច ?

- យោងតាម ខ ៨, តើព្រះអម្ចាស់បានសន្យាអ្វី បើយើងផ្សាយដំណឹងល្អដោយ « នូវចិត្តម៉ឹងម៉ាត់ » និង « ដោយនូវវិញ្ញាណស្លូតបូត » ? (សិស្សគួរបង្ហាញនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងចែកចាយដំណឹងល្អជាមួយអ្នកដទៃដោយនូវចិត្តម៉ឹងម៉ាត់ និងដោយនូវវិញ្ញាណស្លូតបូត នោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងថ្លែងជាសាក្សីនៃសារលិខិតរបស់យើង**) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីពេលមួយ ដែលព្រះអម្ចាស់បានជួយពួកគេឲ្យដឹងពីអ្វីដែលត្រូវនិយាយ ពេលពួកគេចែកចាយដំណឹងល្អ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេគិតអំពីពេលដែលពួកគេបានមានអារម្មណ៍ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធថ្លែងជាសាក្សីនៃអ្វីដែលពួកគេបាននិយាយផងដែរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០០:៩–១២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការណែនាំដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន ។

- យោងតាម ខ ១២ តើហេតុអ្វីបានជា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងស៊ីឌនី រិកដុន អាច « ឲ្យចិត្ត[ពួកគេ]បានសប្បាយរីករាយ » ?

- តើការសន្យានៅក្នុង ខ ១២ អាចមានន័យយ៉ាងណាចំពោះអ្នក បើអ្នកកំពុងបម្រើបេសកកម្មនោះ ?

សូមពន្យល់ថា ការខិតខំប្រឹងប្រែងផ្សព្វផ្សាយសាសនារបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងស៊ីឌនី រិកដុន មានឥទ្ធិពលដ៏យូរអង្វែងនៅក្នុងសាសនាចក្រ ។ ឧទាហរណ៍ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងស៊ីឌនី រិកដុន បានផ្សាយដល់ក្រុមដ៏ធំមួយនៅផ្ទះរបស់ នីកឃើសុន និងក្រុមផ្សេងទៀតនៅកាណាដា ។ ពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាបានជ្រមុជទឹកឲ្យមនុស្សជិត ២០នាក់ រួមទាំង ម៉ូសេ នីកឃើសុន ហើយបានរៀបចំសាខានៃសាសនាចក្រមួយ ។ នៅឆ្នាំ ១៨៣៦ ប៉ាលី ភី ប្រាត្ត បានទៅសាខានោះ នៅពេលលោកបម្រើជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនានៅកាណាដា ។ ម៉ូសេ នីកឃើសុន បានណែនាំអែលឌើ ប្រាត្ត ឲ្យស្គាល់ យ៉ូហាន ថេល័រ ។ អែលឌើរ ប្រាត្ត បានជ្រមុជទឹកឲ្យ យ៉ូហាន ថេល័រ ដែលក្លាយជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាដ៏ជោគជ័យ ហើយក្រោយមកក្លាយជាប្រធាននៃសាសនាចក្រ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០០:១៣–១៧

ព្រះអម្ចាស់បានលួងលោមចិត្ត យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ស៊ីឌនី រិកដុន ទាក់ទងនឹងការសោកល្បងរបស់ពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋមិសសួរី ។

សូមពន្យល់ថា ប្រហែលពីរខែមុនពេល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានចេញទៅបម្រើបេសកកម្ម អូលីវើរ ខៅឌើរី បាននាំពាក្យមកពីរដ្ឋ មិសសួរី ថាសត្រូវរបស់សាសនាចក្របានប្រើអំពើហិង្សាប្រឆាំងនឹងពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ ។ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានបញ្ជូនអូរសុន ហៃឌ និងយ៉ូហាន ហ្គូដ ឲ្យនាំការប្រឹក្សាពីលោកទៅកាន់ពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី ។ ដំណើរនេះនឹងអាចមហន្តរាយព្រោះពួកគេធ្វើដំណើរកាត់តាមតំបន់ពួកមនុស្សកំណាចដែលប្រឆាំងពួកមរមន ។ ព្យាការីបានបារម្ភពីបងប្រុស ហៃឌ និងបងប្រុស ហ្គូដ និងពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់ដែលត្រូវបានបៀតបៀននៅរដ្ឋ មិសសួរី ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០០:១៣–១៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលប្រាប់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ សូមឲ្យសិស្សសង្ខេបពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើការសន្យាអ្វី ដែលអ្នកឃើញនៅក្នុង ខ ១៥–១៧ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **គ្រប់ការណ៍ទាំងអស់នឹងបានផ្សំគ្នាសម្រាប់សេចក្ដីល្អ បើយើងដើរដោយទៀតត្រង់នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់**) ។
- តើអ្នកគិតថា « ដើរដោយទៀងត្រង់ » នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ មានន័យយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើការសន្យានៅក្នុង ខ ១៥–១៧ អាចជួយអ្នកក្នុងពេលលំបាក យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយឧទាហរណ៍អំពីរបៀបដែលពួកគេបានឃើញការសន្យានេះបានសម្រេច ។ អ្នកក៏អាចចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកពីសេចក្ដីពិតនេះផងដែរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតពីរឿងជាក់លាក់មួយ ដែលពួកគេអាចធ្វើដើម្បី « ដើរដោយទៀងត្រង់ » នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ។

មេរៀនទី ១០៤

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:១–១៦

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ១៦ និង ១៧ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣៣ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈមួយអំពីការរងទុក្ខរបស់ពួកបរិសុទ្ធបានជួបប្រទះនៅរដ្ឋ មិសសួរី ។ វិវរណៈនេះ បានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១ នឹងត្រូវបានបំបែកជាបីមេរៀន ។ មេរៀនដំបូងនេះ រួមមានការពន្យល់របស់ព្រះអម្ចាស់ពីមូលហេតុដែលទ្រង់ទុកឲ្យពួកបរិសុទ្ធរងទុក្ខ ។ វាក៏បញ្ចូលព្រះបន្ទូលនៃការទូន្មាន និងការលួងលោមចិត្តរបស់ទ្រង់ដល់ពួកបរិសុទ្ធដែលកំពុងរងទុក្ខផងដែរ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:១–៨

ព្រះអម្ចាស់បានពន្យល់ពីមូលហេតុដែលទ្រង់ទុកឲ្យពួកបរិសុទ្ធជួបប្រទះការសោកល្បង

សូមគូរ រូបផែនទីដែលមានអមមកជាមួយ នៅលើក្ដារខៀនមុនពេលចូលរៀន ។ អ្នកអាច មើលតាមផែនទីពេញមួយមេរៀន ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីរឿងប្រវិត្តិសាស្ត្រនៅក្នុងមេរៀន ។

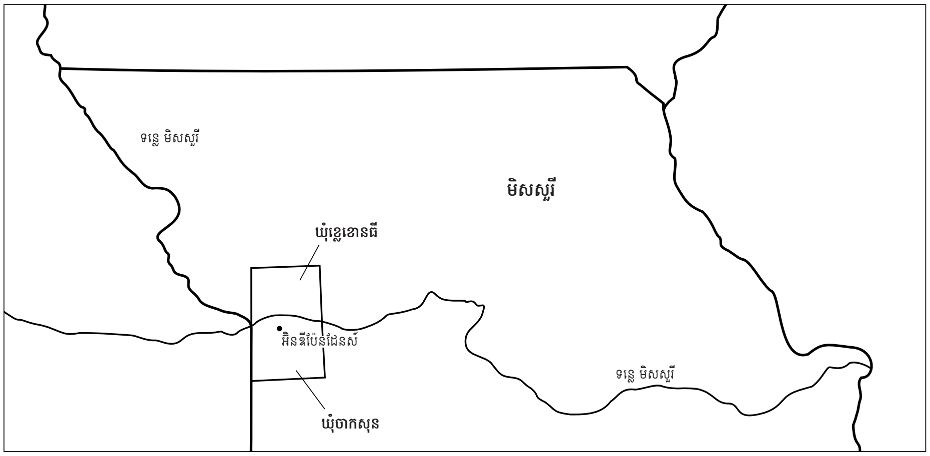

ដើម្បីចាប់ផ្ដើមមេរៀន សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើគំរូនៃការបៀតបៀនអ្វីខ្លះ ដែលពួកបរិសុទ្ធបានរងទុក្ខនៅក្នុងឃុំ ចាកសុន រដ្ឋ មិសសួរី ? (អ្នកប្រហែលត្រូវរំឭកសិស្សពីការបំផ្លិចបំផ្លាញការិយាល័យបោះពុម្ព ផ្ទះ និងដំណាំរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ហើយបានស្រោចជ័រកៅស៊ូ និងចាក់រោមសត្វលើ អែតវើត ប៉ាទ្រិច និង ឆាលស៍ អាឡែន)។

សូមសង្ខេប ឬអានឃ្លាខាងក្រោម ឬសូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានវា ។

ព្រោះតែការប្រើអំពើហិង្សារបស់ក្រុមពួកមនុស្សកំណាចក្នុងឃុំ ចាកសុន រដ្ឋ មិសសួរីនៅខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣៣ នោះអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី បានយល់ព្រមចាកចេញពីឃុំនោះ ។ ប៉ុន្តែ នៅ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៨៣៣ ក្រុមប្រឹក្សានៃអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រទៅក្នុងទីក្រុង ខឺតឡង់ បានជួបពិភាក្សាពីការលំបាកនៅរដ្ឋ មិសសួរី ។ ពួកគេបានផ្ញើសេចក្ដីណែនាំថា ពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី មិនគួរលក់ដីរបស់ខ្លួន ឬផ្លាស់ចេញពីភូមិនោះឡើង លុះត្រាតែពួកគេបានចុះកិច្ចព្រមព្រៀងឲ្យធ្វើដូច្នោះសិន ។ ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្របានស្នើដល់រដ្ឋាភិបាល ហើយបានប្រើវិធីស្របច្បាប់ដើម្បីរក្សាដីធ្លីរបស់ពួកគេនៅរដ្ឋ មិសសួរី និងស្វែងរកយុត្តិធម៌ពីសំណាក់អ្នកដែលទទួលខុសត្រូវលើអំពើហិង្សា ។ បន្ទាប់ពីបានឮពីទង្វើទាំងនេះ ហើយដោយជឿថាពួកបរិសុទ្ធគ្មានគម្រោងចាកចេញដូចដែលបានរំពឹងទុកនោះទេ អ្នកដែលមិនមែនជាពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ បាន

ការកំណត់ ភូមិសាស្ត្រ

ព័ត៌មានសាមញ្ញអំពីការកំណត់ភូមិសាស្ត្រនៃរឿងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ អាចជួយសិស្សឲ្យយល់កាន់តែច្បាស់ពីមាតិកានៃព្រះគម្ពីរ ។ ផែនទីអាចជួយសិស្សឲ្យយល់ពីទំនាក់ទំនងរវាងកន្លែងផ្សេងៗគ្នា ។ រូបគំនូរ និងរូបភាពអាចជួយពួកគេឲ្យមើលឃើញទីកន្លែង ។

វាយប្រហារពួកបរិសុទ្ធម្ដងទៀត ។ នៅយប់ថ្ងៃទី ៣១ ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៨៣៣ ពួកមនុស្សកំណាចជិះសេះប្រហែល ៥០នាក់ បានវាយឆ្មក់លំនៅដ្ឋានរបស់ វិតមើរ នៅភាគខាងលិចនៃ ទីក្រុងអ៊ីនឌីប៉ែនដែនស៍ ។ ពួកគេបានរុះរើផ្ទះ១៣ខ្នង និងបានវាយបុរសមួយចំនួនស្ទើរស្លាប់ ។ ការវាយប្រហារនេះបានបន្តដល់ពីរយប់បន្ទាប់ នៅទីក្រុង អ៊ីនឌីប៉ែនដែនស៍ និង ទីតាំងផ្សេងទៀតដែលពួកបរិសុទ្ធបានរស់នៅ ។ មនុស្សប្រុសត្រូវបានវាយដំ ហើយស្ត្រី និងកុមារត្រូវបានបំភ័យ ។

- តើសំណួរអ្វីខ្លះដែលអ្នកគិតថា ពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី អាចមាននៅពេលនោះ ? (បើសិស្សត្រូវការជំនួយក្នុងការឆ្លើយនឹងសំណួរនេះ សូមពិចារណាពីសំណើដែលពួកបរិសុទ្ធអាចឆ្ងល់ពីមូលហេតុ ដែលព្រះអម្ចាស់ទុកឲ្យពួកគេត្រូវបៀតបៀន) ។

សូមសួរសិស្សថា តើពួកគេធ្លាប់ឆ្ងល់ពីមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់ទុកឲ្យពួកគេ ឬមនុស្សដែលពួកគេស្គាល់ជួបប្រទះនឹងការរងទុក្ខដែរឬទេ ។

សូមពន្យល់ថា ពេលពួកបរិសុទ្ធក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី កំពុងរងទុក្ខតាមរយៈការសាកល្បងទាំងនេះ ព្រះអម្ចាស់បានសម្ដែងការពិតអំពីមូលហេតុដែលទ្រង់ទុកឲ្យប្រជាជនទ្រង់ជួបប្រទះនឹងការរងទុក្ខ ។ សូមឲ្យសិស្សមើលសេចក្ដីណែនាំអំពីកណ្ឌក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១ ហើយប្រាប់ពីកាលបរិច្ឆេទដែល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈនេះ ។ ហើយសូមឲ្យពួកគេរកមើលក្នុងកណ្ឌទាំងមូល ដើម្បីរកមើលទុក្ខវេទនាផ្សេងទៀតដែលពួកបរិសុទ្ធបានជួបប្រទះរវាងការវាយប្រហារពីពួកមនុស្សកំណាចនៅថ្ងៃទី ៣១ ខែ តុលា និងកាលបរិច្ឆេទពេលដែលវិវរណៈនេះត្រូវបានប្រទានឲ្យ ។ សូមឲ្យពួកគេរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ (បន្ទាប់ពីពួកគេរាយការណ៍ហើយ អ្នកអាចពន្យល់ថា មានពួកបរិសុទ្ធច្រើនជាង ១០០០នាក់ ដែលត្រូវបានបណ្ដេញពីផ្ទះរបស់ពួកគេក្នុងឃុំ ចាកសុន) ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:១–២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់បានទុកឲ្យពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងឃុំ ចាកសុន រងទុក្ខពីការបៀតបៀន និងការឈឺចាប់ ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីពី ខ ២ អំពីលទ្ធផលនៃការប្រឆាំងនឹងព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗ ប៉ុន្តែពួកគេគួរបង្ហាញអំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **នៅពេលយើងប្រឆាំងនឹងព្រះបញ្ញត្តិ នោះព្រះទុកឲ្យយើងរងទុក្ខ**) ។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា វាសំខាន់ក្នុងការយល់ពីគោលការណ៍នេះ ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ទោះជាពួកបរិសុទ្ធជាច្រើននៅរដ្ឋ មិសសួរី មានការស្មោះត្រង់ និងគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិក្ដី ពួកគេនៅតែរងទុក្ខដោយសារការបៀតបៀនដែរ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៣–៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់ទុកឲ្យពួកបរិសុទ្ធដែលសុចរិតរងទុក្ខ ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ អ្នកអាចពន្យល់ថា ពាក្យ *ការវាយផ្ចាល* មានន័យថាត្រូវណែនាំ ឬ កែតម្រូវ ពាក្យ*ការល្បង* មានន័យថាត្រូវសាកល្បង ហើយពាក្យ *ការញែកចេញជាបរិសុទ្ធ* មានន័យថាត្រូវធ្វើឲ្យនរណាម្នាក់ ឬអ្វីមួយបានបរិសុទ្ធ និងពិសិដ្ឋ។

- ស្របតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់វាយផ្ចាល និងល្បងប្រជាជនរបស់ទ្រង់ ? (សិស្សគួរតែបង្ហាញនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងមិនស៊ូទ្រាំនឹងការវាយផ្ចាលទេ នោះយើងមិនអាចត្រូវបានញែកចេញជាបរិសុទ្ធទេ ។** សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

- តើការវាយផ្ចាល អាចជួយយើងឲ្យត្រូវបានញែកចេញជាបរិសុទ្ធយ៉ាងដូចម្ដេច ?

- តើសារលិខិតនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ មានឥទ្ធិពលយ៉ាងណាចំពោះពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីរបៀបដែលត្រូវវាយផ្ចាល និងសាកល្បង ជួយយើងឲ្យបានញែកចេញជាបរិសុទ្ធ សូមឲ្យសិស្សអានឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយអែលឌើរ ឌី ថត គ្រីស្តូហ្វឺសិន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

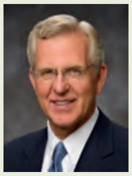

« បន្ថែមពីលើការជម្រុញការប្រែចិត្តរបស់យើង បទពិសោធន៍នៃការការស៊ូទ្រាំនឹងការវាយផ្ចាល អាចសម្រាំង និងរៀបចំយើងសម្រាប់ឯកសិទ្ធខាងវិញ្ញាណអស្ចារ្យជាងនេះ » (As Many as I Love, I Rebuke and Chasten » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១១ ទំព័រ ៩៨) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះអម្ចាស់សំដៅទៅ អ័ប្រាហាំ ជាគំរូមួយនៃមនុស្សម្នាក់ដែលត្រូវបានវាយផ្ចាល និងត្រូវបានសាកល្បង ។ អ្នកអាចសូមឲ្យសិស្សសង្ខេបយ៉ាងខ្លីនូវរឿងដែលព្រះអម្ចាស់បញ្ជារឲ្យ អ័ប្រាហាំ បូជាកូនប្រុសរបស់លោក គឺអ៊ីសាក ធ្វើជាយញ្ញបូជា (សូមមើល លោកុប្បត្តិ ២២:១–១៤) ។ សូមពន្យល់ថា ការស្មោះត្រង់របស់ អ័ប្រាហាំ ក្នុងពេលសាកល្បងនោះ និងក្នុងពេលសាកល្បងដទៃទៀត បានរៀបចំលោកឲ្យទទួលបានពរជ័យខាងវិញ្ញាណយ៉ាងអស្ចារ្យ (សូមមើល លោកុប្បត្តិ ២២:១៥–១៨) ។ សូមឲ្យសិស្សមើលគោលការណ៍ ដែលអ្នកបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ។

- តើសេចក្ដីពិតនេះ អាចជួយយើងក្នុងពេលលំបាកយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៦–៨ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ រកមើលអំពើបាបដែលបានធ្វើដោយពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួននៅរដ្ឋ មិសសួរី ដែលបានដឹកនាំទៅរកការរងទុក្ខសម្រាប់ពួកគេគ្រប់គ្នា ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍អំពីការរកឃើញរបស់ពួកគេ ដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ ។

- តើយើងរៀនអ្វីខ្លះពី ខ ៧–៨ ?
- យោងតាម ខ ៨ តើមនុស្សមួយចំនួនចង់ធ្វើអ្វី ពេលជីវិតពួកគេមានភាពសុខសាន្ដ ?
- ស្របតាម ខ ៨ តើមនុស្សមួយចំនួនចាប់ផ្ដើមធ្វើអ្វី នៅក្នុងការរងទុក្ខរបស់ពួកគេ ? តើអ្នកគិតថាការ « រាវរក » ព្រះអម្ចាស់មានន័យយ៉ាងណា ?

សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យសញ្ជឹងគិតពីបទពិសោធន៍ ពេលការសាកល្បងរបស់ពួកគេបាននាំគេឲ្យបែរដួងចិត្តពួកគេមករកព្រះអម្ចាស់ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៩–១៦

ព្រះអម្ចាស់បានប្រឹក្សា និងលួងលោមចិត្តដល់ពួកបរិសុទ្ធ

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៩ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ រកមើលសារលិខិតនៃសេចក្ដីសង្ឃឹមដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យពួកបរិសុទ្ធ ដែលរងទុក្ខនៅរដ្ឋ មិសសួរី ។

- តើសារលិខិតអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទាននៅ ខ ៩ ដែលអាចជួយយើងពេលយើងទទួលរងលទ្ធផលនៃអំពើបាបរបស់យើង ? (ចម្លើយរបស់សិស្សអាចនឹងមានខុសៗគ្នា ប៉ុន្ដែពួកគេបានកំណត់ពីសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោមនេះ ៖ **ទោះជានៅពេលដែលយើងបានធ្វើអំពើបាប ក៏ព្រះអម្ចាស់នៅតែមានសេចក្ដីមេត្ដាចំពោះយើងដែរ ។** សូមសរសេរសេចក្ដីពិតនេះនៅលើក្ដារខៀន ។ អ្នកក៏អាចផ្ដល់យោបល់ដែរថា សិស្សគួរតែកត់ត្រាវានៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។
- តើសេចក្ដីពិតនេះ អាចនាំមកនូវសេចក្ដីសង្ឃឹមដល់យើងដោយរបៀបណា ?

សូមឲ្យសិស្សសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅសរសេរ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ អំពីអ្វីមួយដែលពួកគេអាចធ្វើដើម្បីបង្វែរដួងចិត្តរបស់ពួកគេទៅព្រះអម្ចាស់ និងទទួលបទពិសោធន៍ពីសេចក្ដីមេត្តារបស់ទ្រង់ ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:១០–១១ ដោយពន្យល់ថា ទោះជាព្រះអម្ចាស់បានទុកឲ្យពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានបៀតបៀនក្ដី តែទ្រង់បានមានព្រះបន្ទូលថា ទ្រង់នឹងផ្ដន្ទាទោសអ្នកដែលបៀតបៀនពួកគេ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានឃ្លាខាងក្រោមឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកមើលការសាកល្បងបន្ថែម ដែលពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី បានជួបប្រទះ ។ អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សឲ្យនឹកស្រមៃថាតើពួកគេមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា បើបានធ្វើជាសាក្សី ឬជួបប្រទះការសាកល្បងទាំងនោះ ។

ក្រុមពួកមនុស្សកំណាចនៅឃុំ ចាកសុន បានបន្ដបៀតបៀនពួកបរិសុទ្ធរហូតដល់សមាជិកទាំងអស់ក្នុងសាសនាចក្រ ត្រូវបានបណ្ដេញចេញពីភូមិនោះ ។ ឡៃម៉ាន វ៉ៃត បានរាយការណ៍ថា « ខ្ញុំបានឃើញស្ដ្រី និងកុមារមួយរយកៅសិបនាក់បានដើរឆ្លងកាត់វាលស្មៅចម្ងាយ៤៨ គីឡូម៉ែត្រ ជាមួយនឹងបុរសចំណាស់បីនាក់គ្រាន់តែបានជាគ្នា នៅក្នុងខែវិច្ឆិកា ភ្លៀងលាយព្រិលបានកកជាប់នៅលើផ្លូវយ៉ាងស្ដើង ហើយខ្ញុំអាចរកផ្លូវដែលពួកគេដើរបានយ៉ាងងាយ ដោយ*ឈាមដែលហូរចេញពីជើងដែលរបួសរបស់ពួកគេ*នៅលើជញ្ជ្រាំងដែលបានឆេះ ។ (នៅក្នុង *History of the Church* ៣:៤៣៩) ។

ពួកបរិសុទ្ធស្ទើតែទាំងអស់បានភៀសខ្លួនទៅភាគខាងជើង ហើយពួកគេត្រូវឆ្លងទន្លេមិសសួរី ។ ឆ្នេរទន្លេនៅជិតសាឡាងត្រូវបានតម្រង់ជួរដោយអ្នកភៀសខ្លួន ។ មនុស្សមួយចំនួនមានសំណាងដែលបានភៀសខ្លួនជាមួយនឹងរបស់របរនៅក្នុងផ្ទះ ប៉ុន្ដែមនុស្សជាច្រើនទៀតបានបាត់បង់អ្វីគ្រប់យ៉ាង ។ ប៉ាលី ភី ប្រាត្ត បានសរសេរថា ៖ « មនុស្សជាច្រើនរយនាក់ ត្រូវបានឃើញបែកខ្ញែកទៅគ្រប់ទិសទី មនុស្សខ្លះនៅក្នុងតង់ ហើយមនុស្សខ្លះទៀតនៅខាងក្រៅនៅជុំវិញភ្នក់ភ្លើង ពេលដែលភ្លៀងធ្លាក់យ៉ាង

ដោកដាំ ។ ស្វាមីជាច្រើនកំពុងមើលថែដល់ភរិយាខ្លួន ភរិយាជាច្រើនកំពុងមើលថែស្វាមីខ្លួន ឪពុកម្ដាយជាច្រើនកំពុងមើលថែកូនៗខ្លួន និង កូនៗជាច្រើនកំពុងមើលថែឪពុកម្ដាយខ្លួន ។. . . ទិដ្ឋភាពនេះគឺគួរឲ្យខ្លោចផ្សាបំផុត ខ្ញុំប្រាកដណាស់ថា ការណ៍នេះបានធ្វើឲ្យមនុស្សនៅលើផែនដីមានចិត្តអាណិតអាសូរ លើកលែងតែជនគៀបសង្កត់ដ៏ឯងឹតងងល់ និង ក្រុមមនុស្សដែលល្ងង់ខ្លៅ និង អវិជ្ជាប៉ុណ្ណោះ » (*Autobiography of Parley P. Pratt,* ការបោះពុម្ពនៃ ប៉ាលី ភី ប្រាត្ត ជុញ្ញ័រ [ឆ្នាំ ១៩៣៨] ទំព័រ ១០២) ។

- តើផ្នែកមួយណានៃការសាកល្បងទាំងនេះ នឹងមានការពិបាកបំផុតសម្រាប់អ្នកធ្វើជាសាក្សី ឬជួបប្រទះ ?
- តើអ្នកគិតថាអ្នកអាចឆ្លើយតបយ៉ាងណា បើអ្នកបានជួបប្រទះការរងទុក្ខបែបនោះ ? (អ្នកអាចទុកពេលឲ្យសិស្សសញ្ជឹងគិតពីសំណួរនេះ ដោយមិនចាំបាច់ឆ្លើយឮៗទេ) ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:១២–១៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់ពួកបរិសុទ្ធដ៏ស្មោះត្រង់ទាំងនេះ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍អំពីការរកឃើញរបស់ពួកគេ។ សូមពន្យល់ថានៅក្នុង ខ ១២ ឃ្លា« អស់ទាំងពួកសាសន៍អ៊ីស្រាអែល » សំដៅទៅលើពួកអ្នកដែលស្មោះត្រង់ទៅនឹងសេចក្ដីសញ្ញានៃដំណឹងល្អ ។

- តើគោលការណ៍អ្វីដែលអ្នករៀនពី ខ ១២–១៦ ? (សូមសង្ខេបចម្លើយរបស់សិស្សជាប្រយោគមួយ ហើយសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ។ ចម្លើយរបស់ពួកគេ គួរតែបង្ហាញពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **នៅពេលយើងរស់នៅដោយសុចរិត យើងអាចស្វែងរកការលួងលោមនៅក្នុងការដឹងថា មនុស្សទាំងអស់គឺនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះអម្ចាស់**) ។
- នៅក្នុង ខ ១៦, តើអ្នកគិតថាអ្វីទៅដែលជានិយមន័យរបស់ព្រះបញ្ញត្តិឲ្យ « សូមបង្អង់សិន ឲ្យបានដឹងថាយើងជាព្រះ » ?
- តើ « តើការបង្អង់ » អាចជួយយើងឲ្យទទួលបានការលួងលោមដោយរបៀបណា ?

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីពេលវេលា ដែលពួកគេមានអារម្មណ៍សុខសាន្ត ហើយដឹងថាពួកគេនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះ ។ សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយនូវបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ។ អ្នកអាចចែកចាយបទពិសោធន៍មួយ ដែលអ្នកមាន នៅពេលអ្នកត្រូវបានប្រសិទ្ធិពរដោយភាពសុខសាន្ត នៅក្នុងពេលនៃការរងទុក្ខ ។

សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យបន្តបែរទៅរកព្រះអម្ចាស់ និងទុកចិត្តថាទ្រង់នឹងធ្វើអ្វីដែលប្រសើរបំផុតសម្រាប់ពួកគេ ។

មេរៀនទី ១០៥

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:១៧–៤២

សេចក្ដីផ្ដើម

នៅថ្ងៃទី ១៦ និង១៧ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣៣ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈមួយអំពីពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី ដែលបានចាកចេញពីផ្ទះរបស់ពួកគេ ដើម្បីគេចចេញពីការបៀតបៀនដ៏ឃោរឃៅ ។ ពួកបរិសុទ្ធជាច្រើន ត្រូវបានបង្ខំឲ្យបោះបង់ចោលទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ ។ វិវរណៈដែលព្យាការីបានទទួល បានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១ ត្រូវលើកមកពិភាក្សាជាបីមេរៀននៅក្នុងសៀវភៅសិក្សានេះ ។ មេរៀនទីពីរនេះ រួមមានការពិពណ៌នារបស់ព្រះអម្ចាស់ពីលក្ខខណ្ឌមួយចំនួននៃសហសវត្សន៍ ។ វាក៏បញ្ចូលព្រះបន្ទូលនៃការលួងលោមចិត្ត និងការទូន្មានដល់ពួកបរិសុទ្ធផងដែរ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:១៧–៣៤

ព្រះអម្ចាស់ពិពណ៌នាពីលក្ខខណ្ឌមួយចំនួននៃសហសវត្សន៍

សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ឈ្មោះព្រឹត្តិការណ៍នាពេលអនាគត ដែលពួកគេបានរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ ។ សូមសរសេរព្រឹត្តិការណ៍ទាំងនេះនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមសួរសិស្សថា តើពួកគេកំពុងធ្វើអ្វីដើម្បីរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ព្រឹត្តិការណ៍ទាំងនោះ ។

- តើហេតុអ្វីបានជាអ្នកខិតខំប្រឹងប្រែង ដើម្បីរៀបចំខ្លួន ?

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១ មានន្ទូវការបង្រៀនពីការរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងសហសវត្សន៍ ។ សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:១៧–២១ ដោយពន្យល់ថា ការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីប្រមូលផ្ដុំពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងទីក្រុងស៊ីយ៉ូននៅឃុំ ចាកសុន រដ្ឋ មិសសួរី « សូមបន្តរង់ចាំ នៅពេលដែលប្រជាជនត្រូវបានញែកចេញជាបរិសុទ្ធ សម្រាប់អំណោយទានដ៏អស្ចារ្យ និងសម្រាប់ទំនួលខុសត្រូវដែលមានមកជាមួយគ្នានោះ ។ នៅចន្លោះពេលនោះ ពួកអ្នកមានចិត្តទៀងត្រង់បានប្រមូលគ្នានៅប្រកភ្នំរ៉ក់គី [និងនៅស្តេកទូទាំងពិភពលោក] ។. . . ព្រះវិហារបរិសុទ្ធត្រូវបានកសាងឡើង ។. . . ប៉ុន្តែ ទីក្រុងស៊ីយ៉ូនពុំទាន់ត្រូវបានស្ថាបនានៅលើទីតាំងដែលបានជ្រើសនៅឡើយទេ (ជេម អ៊ី ថាលម៉េហ្គ *The Articles of Faith,* ការបោះពុម្ពលើកទី ១២ [ឆ្នាំ ១៩២៤],ទំព័រ ៣៥៣; សូមមើលផងដែរ *Doctrine and Covenants Student Manual,* ការបោះពុម្ពលើកទី ២. [Church Educational System manual, ឆ្នាំ ២០០១],ទំព័រ ២៤០) ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:២២–២៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលប្រាប់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យធ្វើ ដើម្បីរៀបចំខ្លួនការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ ។

- យោងតាម ខ ២២ និង ២៣, តើយើងអាចធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីរៀបចំខ្លួន សម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ ? (សិស្សគួរបង្ហាញថា **យើងអាចរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ដោយស្រែកហៅព្រះនាមទ្រង់ រស់នៅស្របតាមគោលការណ៍ទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អ ប្រមូលផ្ដុំគ្នា នឹងឈរនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ** ។ សូមសរសេរសេចក្ដីពិតនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។
- តើការ« ឈរនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ » មានន័យដូចម្ដេចចំពោះអ្នក ? តើនៅពេលណាដែលអ្នកមានអារម្មណ៍ថា អ្នកកំពុងនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ ?
- តើការប្រមូលផ្ដុំនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធជាមួយពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយដទៃទៀត ជួយអ្នកឲ្យរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីរៀបចំសិស្សឲ្យយល់ពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:២៤–៣៤, សូមពន្យល់ថា ខគម្ពីរទាំងនេះ សំដៅទៅការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃជនទុច្ចរិតនៅពេលនៅការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយវាជាលក្ខខណ្ឌដែលកើតមាននៅលើផែនដីក្នុងពេលសហសវត្សន៍ ។ សូមបែងចែកសិស្សជាគូៗ ។ សូមអញ្ជើញដៃគូឲ្យសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:២៤–៣៤ រកមើលលក្ខខណ្ឌដែលនឹងកើតមាននៅក្នុងសហសវត្សន៍ ។ ក្រោយពីមានពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមសុំឲ្យពួកគេរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅលើក្ដារខៀន ។

- តើលក្ខខណ្ឌនៅលើក្ដារខៀនមួយណា ដែលអ្នកចង់ជួបប្រទះជាងគេ ? ហេតុអ្វី ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៣៥–៣៨

ព្រះអម្ចាស់បានអះអាងជាមួយពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី ថាបើពួកគេស៊ូទ្រាំដោយសេចក្ដីជំនឿ នោះនៅទីបញ្ចប់ពួកគេនឹងអាចទទួលបានសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ។

សូមរំឭកសិស្សថា នៅពេលព្រះអម្ចាស់ប្រទានវិវរណៈនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១ ពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី បានជួបប្រទះនូវទុក្ខលំបាកយ៉ាងខ្លាំង ។ អ្នកអាចឲ្យសិស្សសង្ខេប ពីទុក្ខលំបាកមួយចំនួនដែលពួកគេបានរៀនក្នុងមេរៀនមុន ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៣៥–៣៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសមាជិកក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលសេចក្ដីពិតដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀន និងការទូន្មានដែលទ្រង់បានប្រទានឲ្យ ដើម្បីលួងលោមចិត្ត និងពង្រឹងពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងការសាកល្បងរបស់ពួកគេ ។

- តើសេចក្ដីពិត និងការទូន្មានអ្វីនៅក្នុង ខ ៣៥–៣៨ ដែលអាចនាំការលួងលោមចិត្តដល់ពួកបរិសុទ្ធដែលកំពុងរងទុក្ខនៅរដ្ឋ មិសសួរី ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយ សូមសួរពួកគេពីរបៀបដែលការពិត ឬការទូន្មានដែលពួកគេបានលើកឡើង អាចនាំមកនូវការលួងលោមចិត្តដល់ពួកបរិសុទ្ធ) ។

- តើអ្នកអាចបង្ហាញការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង ខ ៣៥ ដោយពាក្យសម្ដីផ្ទាល់របស់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សិស្សគួរតែឆ្លើយតបដោយលើកឡើងពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនេះ ៖ **អ្នកដែលរងទុក្ខការបៀតបៀនព្រោះព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ហើយស៊ូទ្រាំដោយសេចក្ដីជំនឿ នោះនឹងទទួលបានសិរីល្អរបស់ព្រះ ។** អ្នកអាចសរសេរសេចក្ដីពិតនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមពន្យល់ថា សិស្សដ៏ពិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទតែងតែដើរតាមទ្រង់ទោះជានៅពេលពួកគេត្រូវបានបៀតបៀនដោយសារសេចក្ដីជំនឿរបស់ពួកគេក៏ដោយ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន រឿងខាងក្រោម,ដែលបានប្រាប់ដោយប្រធាន ជេមស៍ អ៊ី ហ្វោស្ដនៃគណៈប្រធានទីមួយឲ្យឮៗ ។ មុនពេលគេអាន សូមពន្យល់ថា រឿងនោះគឺអំពី រ៉ាហ្វាអែល ម៉ុនរ៉យ និង វិនសិន ម៉ូរ៉ាល ជាពួកបរិសុទ្ធពីរនាក់ដែលរស់នៅក្នុងប្រទេសម៉ិកស៊ិក នៅដើមឆ្នាំ ១៩០០ ។ ក្នុងឆ្នាំ ១៩១៥ ពួកគេត្រូវបានចាប់ខ្លួន ដោយក្រុមទាហានហឹង្សាមួយក្រុម ។ សូមឲ្យសិស្សស្ដាប់រកមើលរបៀបដែលបងប្រុស ម៉ុនរ៉យ និងបងប្រុស ម៉ូរ៉ាល មានភាពស្មោះត្រង់នៅពេលពួកគេស៊ូទ្រាំនឹងការបៀតបៀន ។

« រ៉ាហ្វាអែល ម៉ុនរ៉យ គឺជាប្រធានសាខានៃសាខាតូចមួយនៅទីក្រុង សាន់ ម៉ាកុស ប្រទេស ម៉ិកស៊ិក និង វីសិនទែ ម៉ូរ៉ាឡែស គឺជាទីប្រឹក្សាទីមួយរបស់គាត់ ។. . . គេបានប្រាប់ពួកគាត់ថា ពួកគាត់នឹងរួចជីវិតបើពួកគាត់ទម្លាក់អាវុធចុះ ហើយលះបង់សាសនាដ៏ចម្លែករបស់ពួកគេចោល ។ បងប្រុស ម៉ុនរ៉យ បានប្រាប់អ្នកចាប់ខ្លួនគាត់ថា គាត់ពុំមានអាវុធណាមួយឡើយ ហើយបានដកយកព្រះគម្ពីរមរមនចេញពីហោប៉ៅរបស់គាត់ដោយធម្មតា ។ គាត់បានស្រដីថា ‹ លោក អាវុធតែមួយគត់ ដែលខ្ញុំមាន វាគឺជាអាវុធនៃសេចក្ដីពិតដែលប្រឆាំងនឹងភាពខុសឆ្គងទាំងឡាយ › ។

« នៅពេលគេពុំឃើញមានអាវុធទេ នោះបងប្អូនប្រុសទាំងពីរនាក់នេះ ត្រូវបានគេវាយធ្វើបាបយ៉ាងឃោរឃៅ ដើម្បីឲ្យពួកគាត់ប្រាប់ពីកន្លែងដែលអាវុធត្រូវបានលាក់ទុក ។ ប៉ុន្តែ ពុំមានអាវុធដែលត្រូវបានលាក់ទុកឡើយ ។ ក្រោយមកពួកគាត់ត្រូវបានគេនាំយកទៅឃុំឃាំងនៅជាយក្រុង ជាកន្លែងដែលអ្នកចាប់ខ្លួនពួកគាត់ ចាប់ចងផ្អោបពួកគាត់ទៅនឹងដើមឈើធំមួយ ដើម្បីធ្វើការប្រហារជីវិតនៅមុខពួកទាហាន ។ នាយទាហាននោះទទួលបន្ទុកដោះលែងពួកគាត់ បើពួកគាត់លះបង់ចោលសាសនារបស់ខ្លួន ហើយចូលរួមជាមួយ [កងទាហាន] ប៉ុន្តែ បងប្រុស ម៉ុនរ៉យ បានវាចាតបថា ‹ ខ្ញុំស្រឡាញ់សាសនារបស់ខ្ញុំជាងជីវិតរបស់ខ្ញុំទៅទៀត ហើយខ្ញុំមិនអាចលះបង់វាចោលបានឡើយ › ។

« លំដាប់នោះ គេបានប្រាប់ពួកគាត់ថា ពួកគាត់នឹងត្រូវគេបាញ់ប្រហារជីវិត ហើយបានសួរថាតើពួកគាត់មានសំណើអ្វីដែរឬទេ ។ បងប្រុស រ៉ាហ្វាអែល បានស្នើសុំឲ្យគាត់អាចអធិស្ឋាន ពីមុនគាត់ត្រូវបានប្រហារជីវិត ។ គាត់បានលុតជង្គង់ចុះនៅទីនោះ ក្នុងចំណោមពួកអ្នកប្រហារជីវិត អធិស្ឋានដោយបញ្ចេញសំឡេងឮៗ សូមឲ្យព្រះប្រទានពរ ហើយថែរក្សាមនុស្សដ៏ជាទីស្រឡាញ់ទាំងឡាយរបស់គាត់ ថែមទាំងថែរក្សាសាខាដ៏តូចដែលកំពុងពុះពារ ដែលនឹងត្រូវបាត់បង់អ្នកដឹកនាំនោះ ។ នៅពេលគាត់បានបញ្ចប់ការអធិស្ឋាន គាត់បានថ្លែងចេញព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ កាលទ្រង់ត្រូវបានដំដែកគោលភ្ជាប់លើឈើឆ្កាង ហើយបានអធិស្ឋានសម្រាប់ពួកអ្នកប្រហារជីវិតទ្រង់ ៖ ‹ ឱព្រះវរបិតាអើយ សូមអត់ទោសដល់អ្នកទាំងនេះផង ដ្បិតគេមិនដឹងជាគេធ្វើអ្វីទេ › ។ [លូកា ២៣:៣៤] ។ ក្រុមពេជ្ឈឃាដបានបាញ់សម្លាប់បងប្រុស ម៉ុនរ៉យ និងបងប្រុស ម៉ូរ៉ាល (« Discipleship » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា,* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៦,ទំព័រ ២១–២២; យោងតាម Rey L. Pratt, « A Latter–day Martyr » *Improvement Era,* ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៩១៨,ទំព័រ ៧២០–២៦) ។

- តើបងប្រុស ម៉ុនរ៉យ និងបងប្រុស ម៉្វារ៉ាល បញ្ជាក់ពីគោលការណ៍នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៣៥ យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីគ្រាដែលពួកគេត្រូវបានបៀតបៀន (ចំអក ឬ ប្រមាថ) ដោយសារសេចក្ដីជំនឿរបស់ពួកគេចំពោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ ។ អ្នកអាចសុំឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ ចែកចាយបទពិសោធន៍របស់របស់ពួកគេ ។

- ពេលអ្នកត្រូវបានបៀតបៀនដោយសារសេចក្ដីជំនឿចំពោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ តើអ្នកអាចធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីឆ្លើយតបដោយសេចក្ដីជំនឿ ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៣៩–៤២

ព្រះអម្ចាស់ប្រកាសថា ប្រជាជននៃសេចក្ដីសញ្ញារបស់ទ្រង់ ជាអំបិលនៃផែនដី

ដើម្បីរៀបចំសិស្សឲ្យយល់ការបង្រៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៣៩–៤២, សូមបង្ហាញគំរូអំបិលពីរប្រភេទ ៖ គំរូអំបិលសុទ្ធមួយ ហើយមួយទៀតជាគំរូអំបិលដែលបានលាយជាមួយសារធាតុផ្សេងទៀត ដូចជាដី ។

សូមនាំចំណាប់អារម្មណ៍របស់សិស្សផ្ដោតទៅលើគំរូអំបិលទីមួយ ។

- តើអំបិលត្រូវបានប្រើធ្វើអ្វីខ្លះ ? (ចម្លើយអាចរួមមាន ថាអំបិលអាចត្រូវបានប្រើដើម្បីផ្ដល់រស់ជាតិ និងរក្សាអាហារ និងព្យាបាលរបួសដូចជាថ្នាំលាងរបួស) ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៣៩ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ រកមើលមនុស្សដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រៀបធៀបទៅនឹងអំបិល ។

- តើនរណាដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថាជា « អំបិលនៃផែនដី ? »

សូមពន្យល់ថាពាក្យ *ជាតិប្រៃ* សំដៅទៅលើរស់ជាតិ ឬគុណសម្បត្តិដែលប្លែកពីគេ ។

- តើអ្នកគិតថា ជាតិប្រៃនៃមនុស្ស មានន័យដូចម្ដេច ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់កាន់តែច្បាស់ពីអត្ថន័យនៃការធ្វើជាជាតិប្រៃនៃមនុស្ស សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដោយអែលឌើរ ខាឡូស អ៊ី អាសេ នៃក្រុមចិតសិបនាក់ ៖

« នៅពេលព្រះអម្ចាស់ប្រើពាក្យ ‹ ជាតិប្រៃនៃមនុស្ស › ទ្រង់មានបន្ទូលពីអ្នកទាំងឡាយដែលតំណាងឲ្យទ្រង់ ។ ទ្រង់សំដៅទៅមនុស្សដែលបានប្រែចិត្ត ជាអ្នកដែលបានលាងសម្អាតនៅក្នុងទឹកនៃការជ្រមុជទឹក ហើយជាអ្នកដែលបានធ្វើសេចក្ដីសញ្ញាថានឹងលើកដាក់លើខ្លួនពួកគេនូវព្រះនាម និងបុព្វហេតុរបស់ទ្រង់ ។ មួយវិញទៀត ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលអំពីអ្នកទាំងឡាយ ដែលរួមចំណែកក្នុងអំណាចបព្វជិតភាពរបស់ខ្លួន តាមរយៈសេចក្ដីសញ្ញា ។ ទ្រង់មានបន្ទូលពីអ្នក និងខ្ញុំ » (Salt of the Earth: Savor of Men and Saviors of Men » *Ensign,* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៨០ ទំព័រ ៤២) ។

- តើឃ្លា « អំបិលនៃផែនដី » និង « ជាតិប្រៃនៃមនុស្ស » អាចបង្រៀនយើងអំពីទំនួលខុសត្រូវរបស់យើងចំពោះអ្នកដទៃអ្វីខ្លះ ?

សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ថា យើងមានទំនួលខុសត្រូវជួយដល់មនុស្សទាំងអស់នៃ ផែនដីឲ្យទទួលបានពរជ័យរបស់ទ្រង់ ដូចជាប្រជាជននៃសេចក្ដីសញ្ញាដែរ (សូមមើល អ័ប្រាហាំ ២:៨–១១) ។ សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ពុំពេញលេញដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *ដើម្បីជួយមនុស្សនៃផែនដីឲ្យទទួលបានពរជ័យនៃព្រះ យើងត្រូវ* . . .

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៤០–៤២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការព្រមាន និងការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ខ ៤០ រួមមានឃ្លា « បើសិនជាអំបិលនៃផែនដីបាត់ជាតិប្រៃ » ។ ដើម្បីជួយសិស្សយល់អត្ថន័យនៃឃ្លានេះ សូមនាំចំណាប់អារម្មណ៍របស់ពួកគេទៅគំរូអំបិលទីពីរ ។ សូមពន្យល់ថា អំបិលមិនបាត់បង់រស់ជាតិរបស់វាទេនៅពេលទុកយូរ ។ វាបាត់បង់រស់ជាតិ នៅពេលវាលាយជាមួយសារធាតុផ្សេងទៀត ហើយបានធ្វើឲ្យកខ្វក់ ។

ឧបករណ៍សម្រាប់មេរៀន

សូមគេមើលវិធីប្រើឧបករណ៍ ដែលនឹងជួយសិស្សឲ្យយល់គោលការណ៍ទាំងឡាយខាងវិញ្ញាណ ។ តាមរយៈឧបករណ៍សម្រាប់មេរៀនដ៏មានប្រសិទ្ធភាព អ្នកអាចជួយសិស្សឲ្យមើលឃើញ វិភាគ និងយល់បទគម្ពីរទាំងឡាយ ។ អ្នកក៏អាចប្រើឧបករណ៍សម្រាប់មេរៀនដើម្បីជម្រុញការពិភាក្សាផងដែរ ។

- យោងតាម ខ ៤១ តើអ្វីដែលធ្វើឲ្យយើងបាត់បង់ជាតិប្រៃរបស់យើងជាអំបិលនៃផែនដី ? (អំពើបាប) ។ តើហេតុអ្វីបានជាអ្នកគិតថា អំពើបាបរបស់យើងធ្វើឲ្យពិបាកសម្រាប់យើងដើម្បីជួយអ្នកឲ្យទទួលពរជ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ?
- តើអ្នកអាចនិយាយ ខ ៤២ ឡើងវិញជាពាក្យសម្ដីផ្ទាល់របស់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ? (ប្រសិនបើសិស្សត្រូវការជំនួយក្នុងការឆ្លើយសំណួរនេះ សូមពន្យល់ថានរណាម្នាក់ដែលបានតម្កើងខ្លួនជាអ្នកអំនួត ហើយនរណាដែលដាក់ខ្លួននោះជាអ្នកមានភាពរាបទាបចំពោះព្រះអម្ចាស់វិញ)។
- យើងតាមការព្រមាន និងការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៤០–៤២ តើអ្នកនឹងបំពេញគោលការណ៍នៅលើក្ដារខៀនដូចម្ដេច ? (សូមបំពេញគោលការណ៍នៅលើក្ដារខៀន ដោយប្រើចម្លើយរបស់សិស្ស ។ ទោះជាសិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងពីនេះ ពួកគេប្រើគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ដើម្បីជួយមនុស្សនៃផែនដីឲ្យទទួលបានពរជ័យរបស់ព្រះ យើងត្រូវប្រែចិត្តពីអំពើបាបយើង ហើយមានការបន្ទាបខ្លួន**) ។
- តើយើងអាចធ្វើអ្វីខ្លះជារៀងរាល់ថ្ងៃ ដែលនឹងជួយយើងឲ្យចៀសវាងពីការបំពុលនៃអំពើបាប ?

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាដោយស្ងៀមស្ងាត់ថា តើអំពើបាបធ្វើឲ្យជីវិតរបស់ពួកគេកខ្វក់ឬអត់ ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យប្រែចិត្តពីអំពើបាបទាំងនោះ ដូច្នេះពួកគេអាចក្លាយជាបរិសុទ្ធចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ហើយពួកគេអាចជួយអ្នកដ៏ទៃឲ្យទទួលបានពរជ័យទ្រង់ដោយមានប្រសិទ្ធភាព ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨–១០១:៤២ (មេរៀនទី ២១)

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោមនេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃព្រឹត្តិការណ៍ គោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨–១០១:៤២ (មេរៀនទី ២១) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨)

នៅពេលសិស្សបានសិក្សាអំពីពួកជនកំណាចមួយចំនួនបានធ្វើអំពើឃោឃៅព្រៃផ្សៃចំពោះពួកបរិសុទ្ធដែលបានជួបនៅក្នុងឃុំ ចាកសុន រដ្ឋមិសសួរី នោះពួកគេបានរៀនថា យើងបង្ហាញខ្លួនយើងចំពោះព្រះអម្ចាស់តាមរយៈការរក្សានូវសេចក្ដីសញ្ញារបស់យើង សូម្បីតែវាលំបាកដើម្បីធ្វើវាក្ដី ។ សិស្សក៏បានរៀនផងដែរថា ប្រសិនបើយើងស៊ូទ្រាំនឹងចំពោះការបំពានខុសឆ្គងដោយអត់ធ្មត់ និង ដោយគ្មានការសងសឹងតបវិញ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានរង្វាន់ដល់យើង ។ ជាចុងក្រោយ ពួកគេបានរៀនថាការចូលរួមក្នុងសង្គ្រាមអាចជាការត្រឹមត្រូវនៅក្រោមកាលៈទេសៈដែលបានដាក់បញ្ញត្តិដោយព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៩–១០០)

នៅក្នុងមេរៀននេះសិស្សបានរៀនថា យើងតំណាងឲ្យព្រះអម្ចាស់ នៅពេលយើងបម្រើបេសកកម្ម ហើយថាអស់អ្នកដែលទទួលយកដំណឹងល្អ « ដូចជាកូនក្មេងមួយ » (គ. និង ស. ៩៩:៣) ទទួលបានសេចក្ដីមេត្តាករុណា ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថា ប្រសិនបើយើងនឹងបន្លឺសំឡេងរបស់យើងដើម្បីចែកចាយដំណឹងល្អជាមួយមនុស្សដទៃ ដោយចិត្តម៉ឺងម៉ាត់ និង ដោយនូវវិញ្ញាណស្លូតបូត នោះព្រះអម្ចាស់នឹងជួយយើងឲ្យដឹងពីអ្វីដើម្បីនិយាយ ហើយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងថ្លែងទីបន្ទាល់នៃសារលិខិតរបស់យើង ។ សិស្សក៏បានឃើញផងដែរថាគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ផ្សំគ្នាសម្រាប់សេចក្ដីល្អដល់យើង ប្រសិនបើយើងដើរដោយទៀងត្រង់នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់នោះ ។

ថ្ងៃទី ៣ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:១–១៦)

នៅពេលសិស្សបានសិក្សាអំពីការបណ្ដេញចេញរបស់ពួកបរិសុទ្ធពីឃុំចាកសុន រដ្ឋមិសសួរី នោះពួកគេបានរៀនថា នៅពេលយើងរំលងព្រះបញ្ញត្តិ នោះព្រះបណ្ដោយយើងរងទុក្ខ ការណ៍នេះគឺខុសពីការសាកល្បង និង បទពិសោធន៍លំបាកៗនានានៃអស់អ្នកដែលសុចរិត ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថា ប្រសិនបើយើងមិនស៊ូទ្រាំនឹងការវាយផ្ចាលទេនោះ យើងនឹងពុំអាចញែកចេញបានឡើយ ។ សិស្សបានឃើញថាសូម្បីតែនៅពេលយើងបានធ្វើអំពើបាប នោះព្រះអម្ចាស់នឹងមានសេចក្ដីអាណិតអាសូរចំពោះយើង ។ នៅពេលយើងរស់នៅដោយសុចរិត នោះយើងអាចស្វែងរកការលួងលោមនៅក្នុងការចេះដឹងថាមនុស្សទាំងអស់គឺនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

ថ្ងៃទី ៤ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:១៧–៤២)

ជាផ្នែកនៃមេរៀននេះ សិស្សបានរៀនពីរបៀបនានាដែលយើងអាចត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។ ពួកគេក៏បានរកឃើញគោលការណ៍ដែលថា អស់អ្នកដែលស៊ូទ្រាំនឹងការបៀតបៀន ដោយព្រោះព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ហើយកាន់ខ្ជាប់ក្នុងសេចក្ដីជំនឿនឹងបានទទួលនូវសិរីល្អរបស់ព្រះ ។ ក្រៅពីនេះទៀត ពួកគេរកឃើញថាដើម្បីជួយមនុស្សនៅលើផែនដីនេះឲ្យទទួលពរជ័យរបស់ព្រះ នោះយើងត្រូវតែប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើង និង មានការបន្ទាបខ្លួន ។

សេចក្តីផ្តើម

មេរៀននេះផ្តោតលើការណែនាំមួយចំនួននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកបរិសុទ្ធដែលកំពុងត្រូវបានបៀតបៀនដោយពួកជនកំណាច ។ មេរៀននេះអាចជួយសិស្សឲ្យយល់ពីរបៀបដែលយើងគួរតែមានប្រតិកម្មតបតចំពោះស្ថានភាពលំបាកៗ ហើយវាអាចជួយពង្រឹងទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីព្រះចេស្ដា និង សេចក្ដីសប្បុរសរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨

ព្រះអម្ចាស់លើកទឹកចិត្តដល់ពួកបរិសុទ្ធអំឡុងពេលនៃការវេទនារបស់ពួកគេ

មុនពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ សូមសរសេរសំណួរខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *តើអ្នកនឹងមានអារម្មណ៍បែបណា ? តើអ្នកនឹងធ្វើអ្វីខ្លះ ?*

សូមពន្យល់ថានៅក្នុងមេរៀនថ្ងៃនេះ ពួកគេនឹងរៀនអំពីការសាកល្បង និង ការបៀតបៀនមួយចំនួនមកលើពួកបរិសុទ្ធដែលរស់នៅក្នុងឃុំ ចាកសុន រដ្ឋមិសសួរី ដែលបានជួបនៅក្នុងខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣៣ ។ សូមពន្យល់ថាពួកមិសសួរីមួយចំនួនបានប្រែជាខឹងនឹងពួកបរិសុទ្ធ ដោយសារតែភាពខុសគ្នានៃរឿងនយោបាយ សង្គម សេដ្ឋកិច្ច និង សាសនា ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានកថាខណ្ឌខាងក្រោមឲ្យឮៗ ៖

នៅថ្ងៃសៅរ៍ ទី ២០ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣៣ ប្រជាពលរដ្ឋមិសសួរីដែលមានកំហឹងប្រមាណជា ៤០០ទៅ ៥០០នាក់បានជួបប្រជុំគ្នានៅសាលាក្ដីនៅក្នុងទីក្រុងអ៊ីនឌីប៉ែនឌិន រដ្ឋមិសសួរី ។ ពួកគេបានជ្រើសរើសគណៈកម្មការមួយ ដើម្បីព្រៀងឯកសារមួយដែលសង្ខេបពីការទាមទារចង់បានរបស់ខ្លួនពីពួកមរមន ។ ពួកគេបានទាមទារថា ពុំអនុញ្ញាតឲ្យមានពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយផ្លាស់ប្ដូរទីលំនៅទៅឃុំចាកសុនទៀតឡើយ ហើយបាននិយាយថាអស់អ្នកដែលកំពុងរស់នៅទីនោះត្រូវតែសច្ចាថាចាកចេញពីទីនោះឲ្យបានឆាប់តាមដែលអាចធ្វើបាន ។ លើសពីនោះទៀត ពួកគេបានទាមទារសាសនាចក្រឲ្យបញ្ឈប់ការបោះពុម្ពផ្សាយកាសែត ។ នៅពេលការទាមទារនេះត្រូវបានដាក់បង្ហាញដល់ថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រនៅក្នុងរដ្ឋមិសសួរី ថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រមានការភ្ញាក់ផ្អើល ហើយបានស្នើសុំរយៈពេលបីខែដើម្បីពិចារណាពីសំណើនោះ និង ដើម្បីពិគ្រោះយោបល់ជាមួយថ្នាក់ដឹកនាំនៅក្នុងរដ្ឋអូហៃអូ ។ ក្រុមប្រជាពលរដ្ឋនៃរដ្ឋមិសសួរីបានបង្ហាញពីការទាមទារដែលបដិសេធនឹងការស្នើសុំរបស់ថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រ ។ ក្រោយមកពួកបរិសុទ្ធបានស្នើសុំរយៈពេល ១០ថ្ងៃ ប៉ុន្តែពួកគេបានអនុញ្ញាតឲ្យរយៈពេលតែ ១៥នាទីប៉ុណ្ណោះដើម្បីឆ្លើយតប ។ (សូមមើល *Church History in the Fulness of Times Student Manual*, បោះពុម្ពទី ២ [Church Educational System manual ឆ្នាំ ២០០៣], ទំព័រ ១៣២–៣៣) ។

បន្ទាប់មកសូមឲ្យសិស្សឆ្លើយសំណួរនៅលើក្ដារខៀន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ទៀតឲ្យអានកថាខណ្ឌខាងក្រោមឲ្យឮៗ ៖

ពួកមិសសួរីដែលនៅឯការប្រជុំនៅក្នុងសាលាក្ដីទីក្រុងអ៊ីនឌីប៉ែនដែនស៍ បានប្រែជាពួកជនកំណាចមួយពព្រិចភ្នែក ហើយបានសម្រេចចិត្តបំផ្លាញការិយាល័យបោះពុម្ព និង កាសែតចោល ។ ពួកជនកំណាចបានទំលាយទ្វារចូលទៅក្នុងការិយាល័យបោះពុម្ព គ្រវែងគ្រឿងសង្ហារិមទៅលើផ្លូវ និង សួនច្បារ ហែកកំទេចកាសែត ពង្រាយឯកសារនានា ហើយបានបំផ្លាញសមិទ្ធផលនៃការបោះពុម្ពស្ទើរតែទាំងស្រុង រួមទាំងក្រដាសនៃព្រះគម្ពីរនៃបទបញ្ញត្តិដែលមិនទាន់បានផ្គុំបញ្ចូលគ្នាស្ទើរតែទាំងអស់ ។ បន្ទាប់មកពួកជនកំណាចបានចង់បំផ្លាញហាងរបស់គិលប៊ឺត និង វិតនី ។ ប៉ុន្តែ ស៊ិឌនី គិលប៊ឺតបានជួបពួកជនកំណាចពីមុនពួកគេអាចធ្វើតាមគម្រោងការ និង ការសន្យារបស់ខ្លួនដែលថា លោកនឹងវេចខ្ចប់ឥវ៉ាន់ទាំងនោះ ហើយចាកចេញក្នុងរយៈពេលបីថ្ងៃ ។ (សូមមើល *Church History in the Fulness of Times*, ទំព័រ ១៣៣) ។

បន្ទាប់មកសូមឲ្យសិស្សឆ្លើយសំណួរនៅលើក្ដារខៀនម្ដងទៀត ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ទៀតឲ្យអានកថាខណ្ឌខាងក្រោមឲ្យឮៗ ៖

បីថ្ងៃក្រោយមក នៅថ្ងៃទី ២៣ ខែ កក្កដា ពួកជនកំណាចបានលេចមុខម្ដងទៀតនៅឃុំចាកសុន រដ្ឋមិសសួរី ម្ដងនេះពួកវាប្រដាប់ដោយកាំភ្លើងវែង កាំភ្លើងខ្លី ខ្សែតី និង ដំបង ។ ពួកជនកំណាចបានដុះគំនរចំបើង និង វាលស្រែ ហើយបានបំផ្លាញផ្ទះជាច្រើនខ្នង ជង្រុកស្រូវ និង អ្វីៗជាច្រើនទៀត ។ ទីបំផុតពួកជនកំណាចបានប្រឈមមុខគ្នាជាមួយថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រប្រាំមួយនាក់ ដោយឃើញថាទ្រព្យសម្បត្តិ និង ជីវិតនៃពួកបរិសុទ្ធបានធ្លាក់ក្នុងភាពគ្រោះថ្នាក់ ដោយបានប្រគល់ជីវិតរបស់ខ្លួនជាថ្លៃលោះនៃអ្វីៗទាំងនោះ ។ ពួកជនកំណាចបានបដិសេធការផ្ដល់ឲ្យនោះ ពួកអ្នកដឹកនាំពួកជនកំណាចនោះបានគំរាមថា

បុរស ស្ត្រី និង កូនក្មេងគ្រប់រូបនឹងវាយនឹងខ្សែតី ប្រសិនបើពួកគេមិនយល់ព្រមចាកចេញពីឃុំនោះទេ ។ ដោយការគាបសង្កត់ បងប្អូនប្រុសបានចុះហត្ថលេខាលើកិច្ចព្រមព្រៀងចាកចេញពីឃុំចាកសុន—សមាជិកសាសនាចក្រពាក់កណ្ដាល និង ថ្នាក់ដឹកនាំស្ទើរតែទាំងអស់គ្នាបានចាកចេញនៅថ្ងៃទី ១ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៨៣៤ ហើយអ្នកនៅសល់បានចាកចេញនៅថ្ងៃទី ១ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៣៤ ។ ពួកជនកំណាចបានអនុញ្ញាតឲ្យ យ៉ូហាន ខូរិល និង ស៊ិឌនី គិលប៊ឺត ឲ្យបន្តនៅលក់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានបណ្ដេញចេញនោះ ។ (សូមមើល *Church History in the Fulness of Times* ទំព័រ ១៣៤) ។

បន្ទាប់មកសូមឲ្យសិស្សឆ្លើយសំណួរនៅលើក្ដារខៀនម្ដងទៀត ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាននូវការណែនាំនៃក្បាលកណ្ឌសម្រាប់ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាមរកមើលអ្វីដែលបានបំផុសគំនិតឲ្យមានវិវរណៈនេះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរៀបរាប់អំពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- យោងតាមការណែនាំនៃក្បាលកណ្ឌ តើអ្វីទៅដែលជាអព្ភូតហេតុដ៏អស្ចារ្យអំពីការកំណត់ពេលវេលានៃវិវរណៈនេះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:១–២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលព្រះឱវាទដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកបរិសុទ្ធ ។ (វាអាចមានប្រយោជន៍ដើម្បីពន្យល់ថា *សាបោត*, នៅក្នុង ខ ២, គឺជាពាក្យរបស់ភាសាហេព្រើរដែលតែងតែមានន័យថា បរិវារ ឬ ពលទ័ព ។ ការប្រើពាក្យនេះនៅក្នុងខគម្ពីរនេះ បញ្ជាក់ឲ្យឃើញថាព្រះអម្ចាស់មានពលទ័ពនៃពួកទេវតា ឬ បរិវារ និង ពលទ័ពនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែល ឬ ពួកបរិសុទ្ធតាមការបញ្ជារបស់ទ្រង់ ។ [សូមមើល Bible Dictionary, « Sabaoth »]) ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានប្រទានព្រះឱវាទអ្វីខ្លះដល់ពួកបរិសុទ្ធ ? (សូមសរសេរចម្លើយរបស់សិស្សនៅលើក្ដារខៀន) ។
- ហេតុអ្វីវាសំខាន់ដើម្បីឲ្យពួកបរិសុទ្ធថ្លែងអំណរគុណអំឡុងគ្រាដ៏លំបាកនេះ ?
- តើអ្នកគិតថាដោយអត់ឱនរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ មានន័យដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ រ៉ូប៊ើត ឌី ហេល នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ឲ្យឮៗ ៖ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកអត្ថន័យនៃឃ្លា ដោយអត់ឱនរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ ។

« តើ. . .ដោយអត់ឱនរង់ចាំព្រះអម្ចាស់មានន័យដូចម្ដេច ? នៅក្នុងព្រះគម្ពីរពាក្យ *រង់ចាំ* មានន័យថា សង្ឃឹម ចូលរួម និង ទុកចិត្ត ។ សង្ឃឹម និង ទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់តម្រូវឲ្យមានសេចក្ដីជំនឿ ការអត់ធ្មត់ ការបន្ទាបខ្លួន ភាពស្លូតបូត ការអត់ទ្រាំ រក្សាព្រះបញ្ញត្តិ ហើយកាន់ខ្ជាប់ដរាបដល់ចុងបំផុត » (« Waiting upon the Lord: Thy Will Be Done » *Ensign* ឬ *Liahona*, ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១១ ទំព័រ ៧២) ។

- តើសេចក្ដីថ្លែងការណ៍របស់អែលឌើរ ហេលជួយអ្នកឲ្យយល់ពីអត្ថន័យនៃឃ្លា ដោយអត់ឱនរង់ចាំព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្ដេច ?
- ហេតុអ្វីបានជាព្រះឱវាទដើម្បីអត់ឱនរង់ចាំព្រះអម្ចាស់មានសារៈសំខាន់ចំពោះពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងរដ្ឋមិសសួរី ?
- តើព្រះបន្ទូលលួងលោមអ្វីខ្លះដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុង ខ ២?

សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ពុំពេញលេញខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *ប្រសិនបើយើងថ្លែងអំណរគុណនៅក្នុងគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ ហើយអត់ឱនរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ នោះ. . .*

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម រកមើលពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាចំពោះពួកបរិសុទ្ធ ប្រសិនបើពួកគេគោរពតាមព្រះឱវាទរបស់ទ្រង់ ។

- តើអ្នកនឹងបំពេញគោលការណ៍នៅលើក្ដារខៀននេះយ៉ាងដូចម្ដេច ដោយផ្អែកលើ ខ ៣? (ខាងក្រោមនេះគឺជារបៀបមួយដើម្បីបំពេញគោលការណ៍នេះ ៖ **ប្រសិនបើយើងថ្លែងអំណរគុណនៅក្នុងគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ ហើយអត់ឱនរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ នោះព្រះអម្ចាស់អាចធ្វើឲ្យការរងទុក្ខរបស់យើងផ្សំគ្នាសម្រាប់ជាសេចក្ដីល្អរបស់យើង**) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីនរណាម្នាក់ដែលពួកគេស្គាល់ ដែលបានអត់ឱនរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ អំឡុងពេលលំបាកនានា ហើយបានរកឃើញហេតុផលដើម្បីថ្លែងអំណរគុណ ។

- តើការរងទុក្ខបាននាំមកនូវសេចក្ដីល្អនៅក្នុងជីវិតរបស់មនុស្សម្នាក់នោះតាមរបៀបណាខ្លះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:១៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពរជ័យដែលពួកស្មោះត្រង់នឹងទទួលបាន ។

សូមបញ្ចប់ដោយថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលអ្នកបានពិភាក្សាគ្នានៅក្នុងថ្នាក់រៀនថ្ងៃនេះ ។

មេរៀនបន្ទាប់ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៤៣–១០១; ១០២–១០៥)

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្រមៃពីរបៀបដែលពួកគេអាចឆ្លើយតប ប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានហៅដោយព្រះអម្ចាស់ ឲ្យធ្វើដំណើររាប់រយគីឡូម៉ែត្រ អស់រយៈពេលជាច្រើនខែដើម្បីជួយសមាជិកសាសនាចក្រដែលទីទ័លក្រ ។ សូមពន្យល់ថានៅពេលពួកគេសិក្សាខគម្ពីរដែលនៅសល់នៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១ និង កណ្ឌទី ១០២ រហូតដល់ ១០៥ អំឡុងសប្ដាហ៍ខាងមុខនេះ នោះពួកគេនឹងរៀនអំពីក្រុមមនុស្សដែលស្ម័គ្រចិត្តធ្វើដំណើរពីរដ្ឋអូហៃអូ ទៅរដ្ឋមិសសួរីដើម្បីជួយសមាជិកសាសនាចក្រ ។ ក្រុមនេះត្រូវបានគេស្គាល់ថាជាជំរំស៊ីយ៉ូន ។

មេរៀនទី ១០៦

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៤៣–១០១

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ១៦ និង ១៧ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣៣ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈអំពីពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី ដែលបានចាកចេញពីផ្ទះសម្បែងរបស់ខ្លួន ដើម្បីគៀសខ្លួនចេញពីសេចក្ដីបៀតបៀន ។ ពួកបរិសុទ្ធជាច្រើន ត្រូវបានបង្ខំឲ្យទុកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេចោល ។ វិវរណៈដែលព្យាការីបានទទួល បានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១ ត្រូវបានបែងចែកទៅជាបីមេរៀន នៅក្នុងសៀវភៅសិក្សានេះ ។ មេរៀនទីបីនេះ រួមមានរឿងប្រដូចរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃបុរសត្រកូលខ្ពស់ និងដើមអូលីវ ការបង្រៀនពីព្រះទ័យរបស់ទ្រង់អំពីសេចក្ដីប្រោសលោះនៃស៊ីយ៉ូន ។ វាក៏រួមមានទាំងការទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ថា ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបន្តប្រមូលផ្ដុំគ្នា (ជាមួយនឹងសេចក្ដីយោងនៃរឿងប្រៀបធៀបរបស់ទ្រង់ពីស្រូវសាលី និងស្រងែ) ហើយព្យាយាមសងការធ្វើខុសដែលបានធ្វើប្រឆាំងនឹងពួកគេ (ជាមួយនឹងសេចក្ដីយោងនៃរឿងប្រៀបធៀបរបស់ទ្រង់នៃស្ត្រី និងចៅក្រមដ៏ឥតយុត្តិធម៌ម្នាក់) ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៤៣–៦២

ព្រះអម្ចាស់ប្រទានរឿងប្រៀបប្រដូចនៃបុរសត្រកូលខ្ពស់ និងដើមអូលីវ

សូមសរសេរ នៅលើក្ដារខៀននូវ *រឿងប្រៀបប្រដូចនៃ . . .*

សូមពន្យល់ថា រឿងប្រៀបប្រដូចគឺជា « រឿងសាមញ្ញមួយដែលត្រូវបានប្រើ ដើម្បីបង្ហាញ និងបង្រៀន សេចក្ដីពិតខាងវិញ្ញាណ ឬពីគោលការណ៍ ។ រឿងប្រៀបប្រដូច គឺផ្អែកលើការប្រៀបធៀបកម្មវត្ថុមួយ ឬព្រឹត្តិការណ៍ធម្មតាមួយទៅនឹងរឿងពិត (សេចក្ដីណែនាំដល់បទគម្ពីរទាំងឡាយ « រឿងប្រៀបប្រដូច » scriptures.lds.org) ។

សូមឲ្យសិស្សសរសេររឿងប្រៀបប្រដូចមួយចំនួនដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានបង្រៀន ក្នុងពេលនៃការបម្រើខាងសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ ។ ឧទាហរណ៍ សិស្សអាចរំឭកពីរឿងប្រៀបប្រដូចនៃសាសន៍សាម៉ារីដ៏ល្អ ឬរឿងប្រៀបប្រដូចនៃស្ត្រីព្រហ្មចារីទាំងដប់នាក់ ។

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងមេរៀនថ្ងៃនេះ សិស្សនឹងពិភាក្សាពីរឿងប្រៀបប្រដូចដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានប្រទានឲ្យតាមរយៈ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ សូមបំពេញឃ្លាខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ដែលនិយាយថា ៖ *រឿងប្រៀបប្រដូចនៃបុរសត្រកូលខ្ពស់ និងដើមអូលីវ* ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៤៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលសារលិខិតដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា ទ្រង់មានព្រះទ័យចង់ប្រាប់យើងតាមរយៈរឿងប្រៀបប្រដូចនេះ ។ (ទ្រង់ចង់ឲ្យមនុស្សយល់ពី « ព្រះទ័យទ្រង់អំពីសេចក្ដីប្រោះលោះនៃនៃស៊ីយ៉ូន ») ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១ :៤៤ –៤៥ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយយកចិត្តទុកដាក់លើសាច់រឿងលម្អិតនៃរឿងប្រៀបធៀបនេះ ។ ដើម្បីធានាថាសិស្សយល់ពីសាច់រឿង សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើបុរសត្រកូលខ្ពស់ បានបញ្ជាអ្នកបម្រើរបស់គាត់ឲ្យធ្វើអ្វី ?
- តើហេតុអ្វីបានជាបុរសត្រកូលខ្ពស់ចង់បានអ្នកយាមនៅក្នុងចម្ការរបស់គាត់ ? ហេតុអ្វីបានជាគាត់ចង់ឲ្យអ្នកយាមនៅលើប៉មចាំយាម ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៤៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលថាតើអ្នកបម្រើធ្វើតាមការណែនាំរបស់បុរសត្រកូលខ្ពស់បានល្អដល់កម្រិតណា ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៤៧–៥០ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលថាតើអ្នកបម្រើធ្វើតាមការណែនាំរបស់បុរសត្រកូលខ្ពស់បានល្អដល់កម្រិតណា ។

គោលការណ៍ដែលបង្កប់អត្ថន័យ

គោលការណ៍ជាច្រើន ពុំបានថ្លែងដោយផ្ទាល់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរទេ ប៉ុន្តែវាបន្កប់អត្ថន័យវិញ ។ ជារឿយៗ គោលការណ៍ដែលបង្កប់អត្ថន័យ អាចរកឃើញដោយការមើលទៅលើទំនាក់ទំនងមូលហេតុ និងផលប៉ះពាល់ ។ ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យរកឃើញគោលការណ៍ដែលបង្កប់អត្ថន័យ សូមគិតពីការសុំឲ្យពួកគេពន្យល់ចំណុចសំខាន់ៗ ឬដំបូន្មានរបស់រឿងនិទាននោះ ។

- តើអ្នកបម្រើបានធ្វើតាមការណែនាំល្អដល់កម្រិតណា ? (អ្នកអាចពន្យល់ថា នៅក្នុង ខ ៥០ ឃ្លា « ដដែកគ្នាទៅវិញទៅមក » មានន័យថា អ្នកបម្រើប្រកែកគ្នាទៅវិញទៅមក) ។
- តើហេតុអ្វីបានជាអ្នកបម្រើបរាជ័យក្នុងការសាងសង់ប៉មចាំយាម ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៥១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ រកមើលអ្វីដែលបានកើតឡើងដោយសារតែអ្នកបម្រើមិនបានសាងសង់ប៉មចាំយាម ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៥២–៥៤ ឲ្យសិស្សស្ដាប់ ។ សូមឲ្យពួកគេផ្ទៀងតាម រកមើលពាក្យរបស់បុរសត្រកូលខ្ពស់ទៅកាន់អ្នកបម្រើរបស់គាត់ ។

- យោងតាម ខ ៥៤ តើហេតុអ្វីបានបុរសត្រកូលខ្ពស់មិនសប្បាយចិត្តពេលដែលអ្នកបម្រើរបស់គាត់មិនបានសង់ប៉មចាំយាម ?
- តើព្រឹត្តិការណ៍នានាដែលបានពិពណ៌នានៅក្នុងរឿងប្រៀបប្រដូចនេះ ទាក់ទងទៅនឹងអ្វីដែលបានកើតឡើងដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី យ៉ាងដូចម្ដេច?

ជាផ្នែកនៃការពិភាក្សានេះ អ្នកអាចរំឭកសិស្សថា នៅក្នុងវិវរណៈដែលបានប្រទានឲ្យនៅខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣១ ព្រះអម្ចាស់បានកំណត់ទីតាំងសម្រាប់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ នៅទីក្រុង អ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋ មិសសួរី (សូមមើល គ. និង ស. ៥៧) ។ នៅថ្ងៃទី ៣ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៨៣១ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានឧទ្ទិសទីតាំងព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅទីក្រុង អ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ ។ ទោះជាយ៉ាងណាពួកបរិសុទ្ធមិនបានធ្វើអ្វីដើម្បីកសាងព្រះបរិសុទ្ធឡើយ ។ នៅថ្ងៃទី ៣ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៨៣៣ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី ម្ដងទៀតឲ្យកសាងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ (សូមមើល គ. និង ស. ៩៧) ។

- តើប៉មចាំយាមនៅក្នុងរឿងប្រៀបប្រដូច អាចទាក់ទងនឹងព្រះវិហារបរិសុទ្ធដែលពួកបរិសុទ្ធបរាជ័យក្នុងការកសាងយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើគោលការណ៍ អ្វីខ្លះនៅក្នុងរឿងប្រៀបប្រដូចនេះ ដែលយើងអាចអនុវត្តនៅក្នុងជីវិតយើង ? (ព្រោះថារឿងប្រៀបប្រដូចអាចមានន័យច្រើន សិស្សអាចស្នើនូវគោលការណ៍មួយចំនួនដែលមានដូចខាងក្រោមនេះ ៖ **នៅពេលយើងគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះយើងត្រូវបានពង្រឹងឲ្យស៊ូទ្រាំនឹងសត្រូវទាំងខាងវិញ្ញាណនិងខាងសាច់ឈាម ។ ពួកព្យាការីបម្រើជាអ្នកយាមនៅលើប៉មចាំយាម ព្រមានយើងពីគ្រោះថ្នាក់ដែលនឹងកើតឡើង ។ តាមរយៈកិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធ យើងរៀបចំខ្លួនដើម្បីស៊ូទ្រាំនឹងមារសត្រូវ**) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យផ្លាស់វេនគ្នាអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៥៥–៦២ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលអ្វីដែលបុរសត្រកូលខ្ពស់បានបញ្ជាដល់អ្នកបម្រើគាត់ឲ្យធ្វើ ។

- តើបុរសត្រកូលខ្ពស់បានប្រាប់អ្នកបម្រើគាត់ឲ្យធ្វើអ្វី ? (ឲ្យប្រមូលផ្ដុំពលទ័ព ហើយរំដោះចម្ការទំពាំងបាយជូរឡើងវិញ) ។

សូមពន្យល់ថា អ្នកបម្រើដែលបានលើកឡើងនៅក្នុង ខ ៥៥ តំណាងឲ្យ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ (សូមមើល គ. និង ស. ១០៣:២១) ។ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានធ្វើតាមបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានរៀបចំក្រុមមួយដែលហៅថា ជុំរំស៊ីយ៉ូន ដើម្បីរំដោះដែនដីស៊ីយ៉ូនឡើងវិញ ។ ជុំរំស៊ីយ៉ូន នឹងត្រូវបានពិភាក្សានៅក្នុងមេរៀនទី ១០៨ និងមេរៀនទី ១១០ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៦៣–៧៥

ព្រះអម្ចាស់ដាស់តឿនពួកបរិសុទ្ធឲ្យបន្តធ្វើការរួមគ្នា

សូមពន្យល់ថា ទោះជាពួកបរិសុទ្ធនៅឃុំ ចាកសុន រដ្ឋ មិសសួរី ត្រូវបានបណ្ដេញចេញពីផ្ទះសម្បែងរបស់ពួកគេក្ដី ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាពួកគេឲ្យបន្តកសាងនគររបស់ទ្រង់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៦៣–៦៤ ឲ្យឮៗ ហើយឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបន្ទូលថា ទ្រង់នឹងបន្តធ្វើ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៦៥–៦៦ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលរឿងប្រៀបប្រដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូល ។

- តើស្រូវសាលី និងស្រងែនៅក្នុងរឿងប្រៀបប្រដូចនេះ តំណាងឲ្យអ្វី ? (ស្រូវសាលីតំណាងឲ្យសមាជិកស្មោះត្រង់នៃសាសនាចក្រ ហើយស្រងែតំណាងឲ្យមនុស្សទុច្ចរិតនៃពិភពលោក ។ អ្នកអាចពន្យល់ថា ស្រងែជាស្មៅដែលដូចជាស្រូវសាលីពេលវានៅខ្ចី) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់រឿងប្រៀបប្រដូចនេះ សូមពន្យល់ថាសម័យបុរាណ ជង្រុកគឺជាកន្លែងដែលស្រូវសាលីត្រូវបានប្រមូល ហើយរក្សាទុកឲ្យត្រឹមត្រូវ ។ ដោយផ្អែកលើរឿងប្រដូចនេះ និងការបង្រៀនផ្សេងទៀតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ អែលឌើរ ដាវីឌ អេ បែដណា នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ បានពន្យល់ថា « ជង្រុក គឺជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធ » (« Honorably Hold a Name and Standing » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា*, ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០០៩,ទំព័រ ៩៧) ។ សូមសរសេរពាក្យដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន៖ *ជង្រុក = ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ*

- យោងតាមរឿងប្រៀបប្រដូចនេះ តើពរជ័យអ្វីដែលយើងនឹងទទួល ដោយការប្រមូលផ្ដុំ ហើយបម្រើនៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួរប្រាប់អំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖**នៅពេលយើងប្រមូលផ្ដុំគ្នានៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ យើងទទួលបានការការពារ ហើយរៀបចំខ្លួនយើងសម្រាប់ជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច**) ។

- តើអ្នកគិតថាសេចក្ដីសញ្ញានៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ អាចការពារ ហើយរៀបចំយើងសម្រាប់ជីវិតដ៏នៅអស់កល្ប ជានិច្ច យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយអំពីរបៀបដែលព្រះវិហារបរិសុទ្ធជាប្រភពនៃការការពារ និងការរៀបចំសម្រាប់ពួកគេ និងក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ ។ អ្នកអាចបន្ថែមទីបន្ទាល់របស់អ្នកលើគោលការណ៍នេះផងដែរ ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៦៧–៧៥ ដោយពន្យល់ថា ទោះជាពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានបណ្ដេញចេញពីឃុំ ចាកសុន រដ្ឋ មិសសួរី ក្ដីក៏ព្រះអម្ចាស់បានទូន្មានពួកគេឲ្យបន្តទិញដីនៅទីនោះ និងនៅឃុំជិតខាងដែរ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១: ៧៦ –១០១

ព្រះអម្ចាស់ទូន្មានពួកបរិសុទ្ធឲ្យបន្តស្វែងរកវិធីត្រឡប់ទៅផ្ទះពួកគេនៅរដ្ឋ មិសសួរី វិញ

សូមពន្យល់ថា លើសពីការណែនាំពួកបរិសុទ្ធឲ្យទិញអចលទ្រព្យ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលប្រាប់ពួកគេឲ្យ « តវ៉ាសូមឲ្យកែសាទុក្ខ » ដោយសារទង្វើរបស់ពួកអ្នកដែលបានបៀតបៀនពួកគេ (សូមមើល គ. និង ស. ១០១:៧៦) ។ ពាក្យម្យ៉ាងវិញទៀត ទ្រង់មានបន្ទូលឲ្យពួកគេស្វែងរកយុត្តិធម៌តាមប្រព័ន្ធស្របច្បាប់របស់រដ្ឋាភិបាល ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៧៦–៨០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលប្រព័ន្ធច្បាប់ដែលនឹងអនុញ្ញាតឲ្យពួកបរិសុទ្ធស្វែងរកជំនួយពីថ្នាក់ដឹកនាំក្នុងរដ្ឋាភិបាល ។

- ស្របតាមខគម្ពីរទាំងនេះ ព្រះអម្ចាស់បានដឹកនាំការស្ថាបនារដ្ឋធម្មនុញ្ញសម្រាប់សហរដ្ឋប៉ុន្មានឆ្នាំមុននោះ។ តើហេតុអ្វីបានជាទ្រង់ចង់ឲ្យរក្សារដ្ឋធម្មនុញ្ញ ?

- ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថាគោលបំណងមួយនៃ « សិទ្ធិជ្រើសរើសខាងសិលធម៌ » គឺដើម្បីធានាថាយើង « ទទួលខុសត្រូវចំពោះអំពើបាបទាំងឡាយរបស់[យើង] » (គ. និង ស. ១០១:៧៨) ។ តើហេតុអ្វីបានជាការទទួលខុសត្រូវ—ទំនួលខុសត្រូវសម្រាប់ទង្វើរបស់យើង—ជាផ្នែកសំខាន់នៃសិទ្ធិជ្រើសរើស ? តើអ្នកនឹងឆ្លើយទៅនឹងនរណាម្នាក់ដែលនិយាយថា « ខ្ញុំមានសេរីភាពនឹងធ្វើអ្វីៗដែលខ្ញុំចង់ធ្វើ » យ៉ាងដូចម្ដេច?

- ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា គ្មាននរណាម្នាក់គួរជាប់ក្នុងទាសភាពរបស់នរណាម្នាក់ឡើយ ។ តើហេតុអ្វីបានជាអ្នកគិតថាវាសំខាន់ដែលមនុស្សមិនជាប់ចំណងនោះ ?

ជាផ្នែកនៃការពិភាក្សានេះ សូមសរសេរឃ្លាខាងក្រោមនេះនៅលើក្ដារខៀន ៖ *ព្រះបានប្រទានឲ្យយើងនូវសិទ្ធិជ្រើសរើសខាងសិលធម៌ ជាអំណាចដើម្បីជ្រើសរើស ប៉ុន្តែយើង . . .*

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបំពេញឃ្លាខាងក្រោមយោងតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៧៨ ។ (នៅពេលសិស្សប្រាប់គោលការណ៍ដូចខាងក្រោម សូមបំពេញឃ្លានៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះប្រទានសិទ្ធិជ្រើសរើសខាងសិលធម៌ ជាអំណាចដើម្បីជ្រើសរើស ប៉ុន្តែយើងទទួលខុសត្រូវសម្រាប់ជម្រើសរបស់យើង**) ។

សូមពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់ប្រើរឿងប្រៀបប្រដូចដើម្បីលើកទឹកចិត្តពួកបរិសុទ្ធឲ្យស្វែងរកជំនួយពីថ្នាក់ដឹកនាំក្នុងរដ្ឋាភិបាល ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានរឿងប្រៀបប្រដូចនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៨១–៨៤ (សូមមើលផងដែរ លូកា ១៨:១–៨) ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយពិចារណាពីរបៀបដែលរឿងប្រៀបប្រដូចនោះអនុវត្តចំពោះពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី ។ បន្ទាប់មកឲ្យសិស្សម្នាក់ទៀតឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៨៥–៨៨ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលរបៀបដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះ អនុវត្តរឿងប្រៀបប្រដូចនោះចំពោះពួកបរិសុទ្ធ ។

- ក្នុងពេលនៃប្រវត្តិសាសនាចក្រនេះ តើស្ត្រីមេម៉ាយអាចតំណាងឲ្យនរណា ? (សមាជិកទាំងឡាយនៃសាសនាចក្រ) ។ តើចៅក្រមតំណាងឲ្យនរណា ? (ចៅក្រមអាចតំណាងឲ្យពួកចៅក្រមទាំងឡាយ និងថ្នាក់ដឹកនាំក្នុងរដ្ឋាភិបាល ជាអ្នកដែលពួកបរិសុទ្ធនឹងសុំជំនួយ ។ គាត់ក៏អាចតំណាងឲ្យព្រះវរបិតាសួគ៌ ជាអ្នកដែលពួកបរិសុទ្ធនឹងបន្តអធិស្ឋានទៅរកផងដែរ) ។
- ដោយប្រើរឿងប្រៀបប្រដូចនេះ តើរឿងជាក់លាក់អ្វីមួយដែលព្រះអម្ចាស់បានណែនាំឲ្យពួកបរិសុទ្ធធ្វើ ?

សូមពន្យល់ថា ពួកបរិសុទ្ធបានប្ដឹងសាទុក្ខទៅចៅក្រមក្នុងសាលាក្ដីប្រចាំតំបន់ ប៉ុន្តែមិនបានទទួលការគាំទ្រដែលពួកគេសង្ឃឹមចង់បាននោះទេ ។ ពួកគេបានសូមឲ្យ ដានីយ៉ែល ដាក់គ្លីន ជាអភិបាលរដ្ឋ មិសសួរី និង អែនដ្រូ ចាកសុន ជាប្រធានាធិបតីសហរដ្ឋ ឲ្យជួយពួកគេត្រឡប់ទៅផ្ទះ និងឲ្យដីធ្លីរបស់ពួកគេវិញ និងផ្ដល់នូវការការពារសម្រាប់ពួកគេ ។ ពួកអ្នកដឹកនាំទាំងពីរបានបដិសេធមិនជួយពួកគេ ។ ពួកបរិសុទ្ធក៏បានដាក់ពាក្យស្នើទៅ និតិបញ្ញត្តិរដ្ឋមិសសួរី ផងដែរ ប៉ុន្តែពួកគេបដិសេធមិនជួយ ។

សូមយោងទៅលើគោលការណ៍ ដែលអ្នកបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៨៩ –៩១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលរបៀបដែលថ្នាក់ដឹកនាំរដ្ឋាភិបាល នឹងត្រូវឲ្យទទួលខុសត្រូវបើពួកគេបដិសេធន៍មិនជួយពួកបរិសុទ្ធ ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៩២–៩៥ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលប្រាប់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យធ្វើសម្រាប់ថ្នាក់ដឹកនាំរដ្ឋាភិបាលរបស់ពួកគេ ។

- តើ ខ ៩២ បង្រៀនយើងអ្វីខ្លះអំពីព្រះអម្ចាស់ ? (ទ្រង់មិនចង់ដាក់ទោសមនុស្សទេ ។ ទ្រង់មានព្រះទ័យចង់ឲ្យមនុស្សទាំងអស់ប្រែចិត្ត ដូច្នេះទ្រង់អាចមេត្តាដល់ពួកគេ) ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៩៦–១០១ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានទូន្មានពួកបរិសុទ្ធឲ្យរក្សាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេក្នុងឃុំ ចាកសុន ទោះជាពួកគេមិនបានអនុញ្ញាតឲ្យរស់នៅទីនោះក៏ដោយ ។ ទ្រង់បានសន្យាថា បើពួកគេរស់នៅដោយមានភាពសក្ដិសម នៅថ្ងៃណាមួយពួកគេនឹងអាចរស់នៅទីនោះវិញ ។

ដើម្បីបញ្ចប់ សូមថ្លែងទីបន្ទាល់របស់អ្នកពីគោលការណ៍ដែលសិស្សបានពិភាក្សា ។

មេរៀនទី ១០៧

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០២

សេចក្ដីផ្ដើម

ត្រឹមខែ មករា ឆ្នាំ ១៨៣៤ សាសនាចក្របានរីកចម្រើន ហើយមានសមាជិកច្រើនជាង៣០០០នាក់ ។ ការរីកចម្រើននេះ បានបង្កើតឲ្យមានតម្រូវការសម្រាប់ថ្នាក់ដឹកនាំបន្ថែមទៀត ដើម្បីគ្រប់គ្រងកិច្ចការសាសនាចក្រ ។ ថ្ងៃទី ១៧ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៣៤ សង្ឃជាន់ខ្ពស់ម្ភៃបួននាក់ បានប្រមូលផ្ដុំគ្នានៅក្នុងផ្ទះរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ សម្រាប់សន្និសីទ ដែលក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ទីមួយត្រូវបានរៀបចំឡើង ។ អូរសុន ហៃឌ ជាស្មៀននៃការប្រជុំ បានសម្គាល់ឃើញថា ក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់អាចមានកំហុសឆ្គងមួយចំនួននៅក្នុងការកត់ត្រានៃការប្រជុំនោះ ។ ដូច្នេះ ក្រុមប្រឹក្សាបានបោះឆ្នោតថាព្យាការី គួរតែធ្វើការកែតម្រូវដែលចាំបាច់ ។ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានចំណាយពេលនៅថ្ងៃបន្ទាប់ នៅថ្ងៃទី ១៨ ខែ កុម្ភៈ បានធ្វើការកែតម្រូវដ៏បំផុសគំនិតសម្រាប់កំណត់ត្រាពីមុនទាំងប៉ុន្មាន ។ កំណត់ត្រាត្រូវបានកែតម្រូវ និងទទួលយកនៅថ្ងៃបន្ទាប់ ថ្ងៃទី ១៩ ខែ កុម្ភៈ ។ ឥឡូវវាត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០២ កំណត់ត្រាទាំងនេះពន្យល់ពីការស្ថាបនាក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ និងផ្ដល់នូវការដឹកនាំសម្រាប់គណៈប្រធានស្តេក និងក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ពេលពួកគេចាត់ចែងការណែនាំសម្រាប់បុគ្គលដែលបានធ្វើការរំលងដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ។ (សូមចំណាំថា គណៈប្រធានមណ្ឌល និងទីប្រឹក្សាមណ្ឌលក៏អាចអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើតាមដំណើរការទាំងនេះដែរ)។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០២:១–៥

ក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ដំបូងបំផុតនៃសាសនាចក្រត្រូវបានរៀបចំឡើង

សូមអាន ដំណើររឿងខាងក្រោម ដែលប្រាប់ដោយប្រធាន ហារ៉ូល ប៊ី លី ឲ្យឮៗ ៖

« ប៉ុន្មានឆ្នាំមុន . . . ខ្ញុំបានបម្រើជាប្រធានស្តេក ។ យើងមានករណីដ៏សោកសៅមួយដែលត្រូវបាននាំមកចំពោះទីប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ និងគណៈប្រធានស្តេក ដែលជាលទ្ធផលនៃការកាត់កាលចោលបុរសម្នាក់ដែលបានបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់យុវនារីដ៏គួរឲ្យស្រឡាញ់ម្នាក់ ។ បន្ទាប់ពីការប្រជុំស្ទើរតែពេញមួយយប់ទាក់ទងនឹងករណីនោះមក ខ្ញុំបានទៅការិយាល័យរបស់ខ្ញុំដោយអស់កម្លាំងនៅព្រឹកបន្ទាប់ ហើយត្រូវបានប្រឈមមុខជាមួយបងប្រុសរបស់បុរសនោះ ដែលយើង [បានជួបនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សា] នៅយប់មុននោះ ។ បុរសនេះបាននិយាយថា ‹ ខ្ញុំចង់ប្រាប់អ្នកថា ប្អូនប្រុសរបស់ខ្ញុំ គ្មានកំហុសដូចដែលអ្នកបានចោទប្រកាន់នោះទេ › ។

« ‹ តើអ្នកដឹងថា គេគ្មានកំហុសដោយរបៀបណា ? ខ្ញុំបានសួរ ។

« ‹ បុរសនោះបានឆ្លើយថា ‹ ដោយសារខ្ញុំបានអធិស្ឋាន ហើយព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ខ្ញុំថា គេគ្មានកំហុសទេ ›»
(*Teachings of Harold B. Lee,* ed. Clyde J. Williams [ឆ្នាំ ១៩៩៦],ទំព័រ ៤២០–២១) ។

ការប្រើរឿងនិទាន

រឿងនិទានអាចជួយទាក់ទាញសិស្ស ដោយបង្កើតចំណាប់អារម្មណ៍ និង ដោយអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេរៀនតាមរយៈការស្ដាប់បទពិសោធន៍របស់អ្នកដទៃទៀត ។ រឿងនិទានក៏អាចជួយសិស្សឲ្យឃើញពីរបៀបដែលគោលការណ៍ទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អ អនុវត្តនៅក្នុងជីវិតរបស់មនុស្សផងដែរ ។

- នៅក្នុងគំនិតរបស់អ្នក តើបុរសនោះអាចបានទទួលចម្លើយខុសពីការសម្រេចចិត្តដែលបានធ្វើឡើងដោយគណៈប្រធានស្តេក និងក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់បានយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០២ មាននូវគោលការណ៍ដែលជួយយើងឲ្យយល់ពីរបៀបដែលគណៈប្រធានស្តេក និងក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ព្យាយាមស្វែងយល់ព្រះទ័យព្រះអម្ចាស់ អំពីរបៀបដើម្បីជួយសមាជិកសាសនាចក្រ ដែលបានប្រព្រឹត្តការរំលងដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០២:១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់ថា ក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ជាអ្វី ។

- តើក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ជាអ្វី ? (ជាក្រុមដែលមានសង្ឃជាន់ខ្ពស់ ១២នាក់ ដោយមាន« ម្នាក់ឬបីនាក់ ក្នុងចំណោមគណៈប្រធានទី១ » ជាអធិបតី ។ នៅក្នុងសាសនាចក្រសព្វថ្ងៃនេះ ប្រធានស្តេក និងទីប្រឹក្សារបស់លោក ជាអធិបតីលើក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់) ។

សូមពន្យល់ថា ក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ត្រូវបានពិពណ៌នានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០២ មានភាពខុសគ្នាមួយចំនួនពីក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់នៅក្នុងស្ដេកសព្វថ្ងៃនេះ ។ វាជាតុលាការទូទៅនៅក្នុងទីក្រុង ខឺតឡង់ រដ្ឋអូហៃអូ និងតំបន់ដែលនៅជុំវិញនោះ ហើយជាអធិបតីគ្រប់គ្រងដោយ គណៈប្រធានទីមួយ ។ ប៉ុន្ដែ នៅពេលសមាជិកភាពនៅក្នុងសាសនាចក្របានកើនឡើង ស្ដេកត្រូវបានរៀបចំឡើង ហើយគណៈប្រធានស្ដេក និងក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ត្រូវបានហៅឲ្យបម្រើសាសនាចក្រនៅក្នុងដែនកំណត់ស្ដេកនីមួយៗ ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០២:២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលគោលបំណងនៃក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ និងរបៀបដែលវាត្រូវបានចាត់តាំងឡើង ។

- តើក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ត្រូវបានចាត់តាំងឡើងយ៉ាងដូចម្ដេច ? តើគោលបំណងរបស់វាជាអ្វី ?

បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតបទៅនឹងសំណួរខាងលើ សូមសរសេរសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ត្រូវបានចាត់តាំងដោយវិវរណៈ ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាសំខាន់ៗដែលកើតឡើងនៅក្នុងសាសនាចក្រ ។** សូមពន្យល់ថា ជាធម្មតា « បញ្ហាសំខាន់ »សំដៅទៅលើស្ថានភាពដែលសមាជិកបានប្រព្រឹត្តអំពើរំលងធ្ងន់ធ្ងរ ។

សូមពន្យល់ថា ដំណើររឿងរបស់ប្រធាន លី នៅខាងដើមមេរៀនផ្ដល់នូវឧទាហរណ៍នៃការទទួលខុសត្រូវមួយរបស់ក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ ៖ ដើម្បីតំណាងជាក្រុមប្រឹក្សាវិន័យ នៅក្រោមការដឹកនាំរបស់គណៈប្រធានស្ដេក ។ ដើម្បីជួយសមាជិកក្នុងថ្នាក់ឲ្យយល់ពីគោលបំណងនៃក្រុមប្រឹក្សាវិន័យ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់ពីគោលបំណងបីយ៉ាង នៃក្រុមប្រឹក្សាវិន័យសាសនាចក្រ ។

> « អំពើរំលងដ៏ធ្ងន់ធ្ងរបំផុត ដូចជាប្រព្រឹត្តអំពើហឹង្សាប្រឆាំងនឹងច្បាប់រដ្ឋប្បវេណី រំលោភបំពានប្ដី ឬប្រពន្ធ រំលោភបំពានលើកុមារ ផិតក្បត់ ប្រាសចាកសិលធម៌ រំលោភសេពសន្ថវៈ និងស្មន់ភាព ដែលជារឿងតម្រូវឲ្យមានការដាក់វិន័យជាផ្លូវការរបស់សាសនាចក្រ ។ ការដាក់វិន័យជាផ្លូវការរបស់សាសនាចក្រ អាចរួមមានការដាក់កម្រិតលើសិទ្ធិជាសមាជិកភាពសាសនាចក្រ ឬបាត់បង់សមាជិកភាពក្នុងសាសនាចក្រ ។. . .
>
> « . . . គោលបំណងរបស់ក្រុមប្រឹក្សាវិន័យ គឺត្រូវ [១] សង្គ្រោះព្រលឹងជនដែលប្រព្រឹត្តអំពើរំលង, [២] ការពារជនស្មោះត្រង់ និង [៣] ការពារភាពបរិសុទ្ធ ភាពត្រឹមត្រូវ និងកិត្តិយសរបស់សាសនាចក្រ ។
>
> « វិន័យរបស់សាសនាចក្រ គឺជាដំណើរការដ៏បំផុសគំនិត ដែលត្រូវការពេលវេលាយូរ ។ តាមរយៈដំណើរការនេះ និងតាមរយៈដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ សមាជិកម្នាក់អាចទទួលបានការអភ័យទោសនៃអំពើបាប ទទួលបានភាពសុខសាន្តនៅក្នុងចិត្តម្ដងទៀត និងចម្រើនឡើងនូវកម្លាំង ដើម្បីចៀសវាងពីការរំលងនាពេលអនាគត » (*ពិតចំពោះសេចក្ដីជំនឿ ៖ សេចក្ដីយោងនៃដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ២០០៤] ទំព័រ ៣៧–៣៨) ។

- តើគោលបំណងទាំងបីនៃក្រុមប្រឹក្សាវិន័យរបស់សាសនាចក្រ គឺជាអ្វី ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០២:៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលឃ្លាដែលពិពណ៌នាអំពីរបៀបដែលសមាជិកនៃក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់បំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេ ។ រួចហើយឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០២:៦–៣៤

ដំណើរការសម្រាប់ក្រុមប្រឹក្សាវិន័យត្រូវបានបង្កើតឡើង

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០២:៦–១១ ដោយប្រាប់សិស្សថា ខគម្ពីរទាំងនេះពន្យល់ពីរបៀបដែលក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ដំណើរការ នៅពេលដែលសមាជិកក្នុងក្រុមទាំងអស់អវត្តមាន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០២:១២–១៤ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ដើម្បីរៀនពីរបៀបដែលសមាជិកក្រុមប្រឹក្សាម្នាក់ត្រូវបានជ្រើសរើសឲ្យនិយាយនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាវិន័យ ។ រួចហើយឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

- តើការចាប់ឆ្នោតមានន័យដូចម្ដេច ? (ក្នុងករណីនេះ វាមានន័យថា សមាជិកក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ចាប់ពីលេខ ១ ដល់លេខ ១២) ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០២:១៥–១៨ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលមូលហេតុដែលក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ចាប់លេខ ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីពី ខ ១៥–១៦ អំពីរបៀបដែលក្រុមប្រឹក្សាវិន័យត្រូវបានដឹកនាំ ? (បន្ទាប់ពីសិស្សបានឆ្លើយហើយ សូមសរសេរឃ្លាខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **នៅក្នុងសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ក្រុមប្រឹក្សាវិន័យត្រូវបានដឹកនាំស្របតាមសមធម៌ និងយុត្តិធម៌**) ។

- បើក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ម្នាក់ចាប់បានលេខគូអំឡុង ពេល ការប្រជុំក្រុមប្រឹក្សាវិន័យ តើទំនួលខុសត្រូវរបស់លោកជាអ្វី ? តើការណ៍នេះបង្ហាញពីព្រះទ័យព្រួយបារម្ភរបស់ព្រះអម្ចាស់ សម្រាប់សមាជិកសាសនាចក្រ ដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដ៏ធ្ងន់ធ្ងរយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០២:១៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលអ្វីដែលប្រធាននៃក្រុមប្រឹក្សាត្រូវធ្វើ បន្ទាប់ពីឮរឿងពីភាគីទាំងសងខាងហើយ ។ រួចហើយឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

- តើវាជួយដល់ប្រធានស្ដេកឲ្យធ្វើការសម្រេចចិត្តស្ដាប់សមាជិកនៃក្រុមប្រឹក្សានិយាយពីចំណាប់អារម្មណ៍របស់ជនជាប់ចោទក៏ដូចជាចំណាប់អារម្មណ៍របស់សាសនាចក្រយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមសូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយប្រធាន ហ្គរដុន ប៊ី ហ៊ិងគ្លី ហើយសូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់សង្កេតមើលពីអ្វីដែលប្រធានក្រុមប្រឹក្សាធ្វើ បន្ថែមពីលើការស្ដាប់រឿងពីភាគីទាំងសងខាង ៖

« ខ្ញុំសូមអះអាងនឹងអ្នកថា . . . ខ្ញុំគិតថាមិនដែលមានការវិនិច្ឆ័យណាត្រូវបានសម្រេចមុនការអធិស្ឋាននោះទេ ។ លទ្ធផលដែលចេញពីការវិនិច្ឆ័យរបស់មនុស្ស គឺជាទង្វើទាស់នឹងសមាជិកម្នាក់ដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ជាពិសេសដោយសារមនុស្សតែម្នាក់ ។ វាត្រូវតែមានការដឹកនាំពីព្រះវិញ្ញាណ ដើម្បីឲ្យមានភាពយុត្តិធម៌ដោយការព្យាយាមស្វែងរកដោយស្មោះហើយធ្វើតាម » (In . . . Counsellors There Is Safety » *Ensign,* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩០, ទំព័រ ៥០) ។

- តើប្រធានស្ដេកធ្វើអ្វី បន្ថែមពីលើការស្ដាប់រឿងពីភាគីទាំងសងខាងហើយ ?

- យោងតាម ខ ១៩ តើប្រធានស្នើសុំឲ្យក្រុមប្រឹក្សាធ្វើអ្វីបន្ទាប់ពីលោកបានធ្វើការសម្រេចចិត្តហើយនោះ ?

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០២:២០–២២ ដោយការពន្យល់ថា ខគម្ពីរទាំងនេះ ផ្ដល់ការណែនាំអំពីអ្វីដែលត្រូវធ្វើ បើគ្មានការច្បាស់លាស់អំពីការសម្រេចចិត្តនោះ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០២:២៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់ពីអ្វីដែលគួរតែធ្វើក្នុងករណីដែលបញ្ហាគោលលទ្ធិមិនច្បាស់លាស់ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។

- តើសេចក្ដីពិតអ្វីដែលបានបង្រៀននៅក្នុង ខ ២៣ ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតបហើយ សូមសរសេរសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអម្ចាស់បានសម្ដែងព្រះទ័យទ្រង់ដល់អ្វីដែលជាអធិបតីលើក្រុមប្រឹក្សាវិន័យ**

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០២:២៧–៣៤ ដោយពន្យល់ថា ការសម្រេចចិត្តនានារបស់ក្រុមប្រឹក្សាវិន័យស្ដេកអាចត្រូវបានដាក់ស្នើដល់គណៈប្រធានទីមួយ ។

សូមពិនិត្យមើលដំណើររឿងដែលប្រាប់ដោយប្រធាន ហារ៉ូល ប៊ី លី នៅខាងដើមនៃមេរៀននេះជាមួយសិស្ស ។

- តើអ្នកមានទំនុកចិត្តលើនរណាជាង—រវាងគណៈប្រធានស្ដេក និងក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ ឬបុរសដែលប្រឆាំងទាស់នឹងការសម្រេចចិត្តរបស់ពួកគេ ?

- ផ្អែកលើសេចក្ដីពិតដែលអ្នកបានរៀន នៅក្នុងការសិក្សារបស់អ្នកក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០២ ហេតុអ្វីបានជាយើងអាចមានទំនុកចិត្តក្នុងការសម្រេចចិត្តដែលធ្វើឡើងដោយក្រុមប្រឹក្សាវិន័យនៃសាសនាចក្រ ?

បន្ទាប់ពីសិស្សបានឆ្លើយតបហើយ អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានដំណើររឿងរបស់ប្រធាន លី ដែលនៅសល់ឲ្យឮៗ ៖

« ខ្ញុំបានសូមឲ្យគាត់ចូលមកក្នុងការិយាល័យ ហើយយើងបានអង្គុយចុះ ហើយខ្ញុំបានសួរថា ‹ តើខ្ញុំអាចសួរអ្នកនូវសំណួរផ្ទាល់ខ្លួនមួយចំនួនបានទេ ? ›

« គាត់បាននិយាយថា ‹ ពិតជាមិនបានទេ › ។. . .

« ‹ តើអ្នកមានអាយុប៉ុន្មានហើយ ? ›

« ‹ សែសិបប្រាំពីរឆ្នាំ › ។

« ‹ តើអ្នកកាន់បព្វជិតភាពថ្នាក់អ្វី ? ›

« គាត់បាននិយាយថា គាត់គិតថាគាត់កាន់បព្វជិតភាពថ្នាក់គ្រូបង្រៀន ។

« ‹ តើអ្នករក្សាច្បាប់សុខភាពទេ ? ›

« ‹ អត់ទេ › . . .

« ‹ តើអ្នកបង់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ទេ ? ›

« គាត់បាននិយាយថា ‹ ទេ ›—ហើយគាត់មិនដែលគិតចង់ធ្វើវាទេ ដរាបណា . . . បុរសនោះនៅជាប៊ីស្សពនៃវួដទីសាមសិបពីរនោះ ។

« ខ្ញុំបាននិយាយថា ‹ តើអ្នកចូលរួមការប្រជុំបព្វជិតភាពរបស់អ្នកទេ ? ›

« គាត់បានតបថា ‹ អត់ទេលោក ! ›. . .

« ‹ តើអ្នកមិនបានចូលរួមការប្រជុំសាក្រាម៉ង់ដែរមែនទេ ? ›

« ‹ អត់ទេលោក › ។

« ‹ តើអ្នកមានការអធិស្ឋានជាក្រុមគ្រួសារទេ ? › ហើយគាត់បាននិយាយថា ទេ ។

« ‹ តើអ្នកបានសិក្សាព្រះគម្ពីរទេ ? › គាត់បាននិយាយថា ភ្នែករបស់គាត់មើលមិនច្បាស់ ហើយគាត់មិនអាចអានបានច្រើនទេ ។. . .

«ខ្ញុំបាននិយាយថា ‹ ឥឡូវមើលចុះ › ‹ បុរសដប់ប្រាំនាក់ដែលល្អបំផុតនៅក្នុងស្តេក ផាយអូនៀ បានអធិស្ឋានកាលពីយប់មិញ. . .ហើយបុរសម្នាក់បានរួបរួមគ្នា ។. . . ហើយពេលនេះ អ្នកគឺជាអ្នកដែលមិនបានធ្វើការណ៍ទាំងនេះសោះ អ្នកបែរជានិយាយថា អ្នកបានអធិស្ឋាន ហើយបានទទួលចម្លើយដែលផ្ទុយពីនោះ ។ តើអ្នកនឹងពន្យល់វាបានយ៉ាងដូចម្តេច ? ›

« ហើយបុរសនោះបានផ្តល់ចម្លើយមួយ ដែលខ្ញុំគិតថាជាចម្លើយដ៏សមរម្យ ។ គាត់បាននិយាយថា ‹ ប្រធាន លី ខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំទទួលបានចម្លើយពីប្រភពខុសហើយ › (*Teachings of Harold B. Lee,* ទំព័រ ៤២១–២២) ។

សូមគិតពីការចែកចាយទីបន្ទាល់អ្នកទាក់ទងនឹងមូលហេតុ ដែលយើងអាចទុកចិត្តលើការសម្រេចចិត្តរបស់គណៈប្រធានស្តេក និងក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ក្នុងសាសនាចក្រ ។

មេរៀនទី ១០៨

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៣

បុព្វកថា

ក្នុងការប្រជុំក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ក្នុងទីក្រុងខឺតឡង់ នៅថ្ងៃទី ២៤ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៣៤ ប៉ាលី ភី ប្រាត្ត និង ឡៃម៉ាន វ៉ៃត បានស្វែងរកការដឹកនាំពីរបៀបដែលពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី អាចទទួលបានជំនួយខាងសាច់ឈាម និងទទួលបានកម្មសិទ្ធិដីធ្លីរបស់ពួកគេនៅឃុំ ចាកសុន ។ នៅថ្ងៃដដែលនោះ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៣ ដែល ព្រះអម្ចាស់បានសន្យាថាដែនដីស៊ីយ៉ូននឹងត្រូវបានប្រោសលោះ ។ ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រឲ្យប្រមូលធនធាន និងកេណ្ឌអ្នកស្ម័គ្រចិត្តទៅជួយពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី ។ ក្រុមនេះ ត្រូវបានស្គាល់ថា ជាជំរុំស៊ីយ៉ូន ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៣:១–២០

ព្រះអម្ចាស់សន្យាថា ទីក្រុងស៊ីយ៉ូននឹងត្រូវបានប្រោសលោះ

សូមចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ដោយការសួរសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើសត្រូវអ្វីដែលពួកសុចរិតមាននៅថ្ងៃនេះ ?

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីរបៀបដែលសត្រូវរបស់ព្រះអម្ចាស់ ព្យាយាមបង្អាក់ការរីកចម្រើនខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកគេ ។

- តើហេតុអ្វីបានជាអ្នកគិតថា សត្រូវរបស់ព្រះអម្ចាស់អាចបង្អាក់ការរីកចម្រើនខាងវិញ្ញាណរបស់កូនចៅព្រះអម្ចាស់មួយចំនួនបាន ?

នៅពេលសិស្សចាប់ផ្ដើមការសិក្សា និងការពិភាក្សានៅថ្ងៃនេះក្នុង គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១០៣ សូមលើកទឹកចិត្តដល់ពួកគេឲ្យរកមើលគោលការណ៍ដែលនឹងជួយពួកគេឲ្យយកឈ្នះសត្រូវបែបនោះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវសេចក្ដីណែនាំអំពីកណ្ឌនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៣ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលមូលហេតុដែល ប៉ាលី ភី ប្រាត្ត និង ឡៃម៉ាន វ៉ៃត បានមកទីក្រុង ខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ ពីរដ្ឋ មិសសួរី ។

- តើហេតុអ្វីបានជាបងប្រុស ប្រាត្ត និង បងប្រុស វ៉ៃត មកទីក្រុងខឺតឡង់ ?

សូមពន្យល់ថា យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៣ នៅថ្ងៃជាមួយគ្នាដែលអ្នកដឹកនាំទាំងពីរបានជួបជាមួយលោក និងក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់នៅទីក្រុង ខឺតឡង់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា១០៣:១–៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់ អនុញ្ញាតឲ្យមានការបៀតបៀនដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី ។

- យោងទៅតាម ខ ៣–៤, តើហេតុផលពីរយ៉ាងដែលព្រះអម្ចាស់អនុញ្ញាតឲ្យសត្រូវរបស់ទ្រង់ បៀតបៀនពួកបរិសុទ្ធជាអ្វី ? (ហេតុផលទីមួយ គឺអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកបៀតបៀន « អាចបំពេញកម្រិតនៃសេចក្ដីទុច្ចរិតទាំងឡាយរបស់ពួកគេ ប្រយោជន៍ឲ្យពែងរបស់ពួកគេអាចបានពេញ »—តាមពាក្យម្យ៉ាងទៀតគឺ ដើម្បីធ្វើការជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់ចំពោះពួកទុច្ចរិតដោយត្រឹមត្រូវ ។ ហេតុផលមួយទៀត គឺដើម្បីវាយផ្ចាលពួកបរិសុទ្ធដែលមិនស្ដាប់បង្គាប់) ។
- ស្របតាម ខ ៤ តើហេតុអ្វីបានជាពួកបរិសុទ្ធត្រូវការការវាយផ្ចាលយ៉ាងដូច្នេះ ? តើអ្នកគិតថាឃ្លា « ពុំបានស្ដាប់តាម » មានន័យយ៉ាងណា ? (ពួកគេមិនបានស្ដាប់បង្គាប់ព្រះអម្ចាស់ទាំងស្រុងទេ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៣:៥–៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលអ្វី ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនពួកបរិសុទ្ធ ពីអ្វីដែលពួកគេត្រូវធ្វើដើម្បីយកឈ្នះលើសត្រូវរបស់ទ្រង់ ។ (អ្នកអាចពន្យល់ថា ពាក្យ *ឈ្នះ* មានន័យថា ខ្លាំងជាងគូបដិបក្ខ ឬមានជ័យជំនះ) ។

- បើពួកបរិសុទ្ធធ្វើតាមដំបូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ « ចាប់ពីម៉ោង[នោះ]តទៅ » តើពួកគេនឹងទទួលពរជ័យអ្វី ? (ពួកគេនឹងបានឈ្នះសត្រូវរបស់ព្រះអម្ចាស់ « ចាប់ពីម៉ោង[នោះ]តទៅ ») ។
- តើខគម្ពីរទាំងនេះ បង្រៀនអំពីរបៀបដែលយើងអាចឈ្នះឥទ្ធិពលលោកិយដោយរបៀបណា ? (សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែបង្ហាញពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **នៅពេលយើងចាប់ផ្ដើមស្ដាប់តាមការទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះយើងទទួលបានកម្លាំងដើម្បីយកឈ្នះលោកិយ**) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៣:៨–១០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើល អ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានព្រមានថានឹងកើតឡើង បើយើងជ្រើសរើសមិនគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។

- តើការជ្រើសរើសមិនស្ដាប់តាមព្រះបន្ទូលព្រះអម្ចាស់ នាំមកនូវលទ្ធផលអ្វីខ្លះ ? (សិស្សអាចប្រាប់គោលការណ៍ផ្សេងគ្នា រួមទាំងគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងមិនស្ដាប់តាមព្រះបញ្ញត្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះលោកិយនិងយកឈ្នះយើង ។ បើយើងមិនរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ទាំងអស់ទេ នោះយើងបាត់បង់សមត្ថភាពដើម្បីធ្វើជាពន្លឺដល់អ្នកដទៃ**) ។
- តើហេតុអ្វីបានជាអ្នកគិតថា នរណាម្នាក់ដែលមិនស្ដាប់បង្គាប់ ឬស្ដាប់បង្គាប់ព្រះអម្ចាស់តែបន្តិចបន្តួច មិនអាចយកឈ្នះលើសត្រូវនៃព្រះអម្ចាស់បាន ?
- តើឧទាហរណ៍ពីរបៀបដែលប្រជាជនអាចទទួលបានជ័យជំនះ លើសត្រូវរបស់ព្រះដោយការព្យាយាមគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់មានអ្វីខ្លះ ? (ឧទាហរណ៍អាចរួមមានមនុស្សដែលបានទទួលកម្លាំងពីព្រះអម្ចាស់ឲ្យយកឈ្នះលើការញៀនតាមរយៈការស្ដាប់បង្គាប់ ឬ រស់នៅតាមដំណឹងល្អបន្ទាប់ពីបានរស់នៅតាមរបៀបលោកិយ) ។

សូមជួយសិស្សដឹងពីរបៀបដើម្បីស្គាល់គោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ទាំងឡាយ

នៅពេលអ្នកជួយសិស្សឲ្យដឹងពីរបៀបស្គាល់គោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ពួកគេនឹងអាចសិក្សាព្រះគម្ពីរមានប្រសិទ្ធភាពជាងនេះដោយខ្លួនឯង ។ សូមបង្រៀនពួកគេឲ្យរកមើលឃ្លាដូចជា « ហើយយ៉ាងនោះយើងបានឃើញ » « ហេតុដូច្នេះហើយ » « ហេតុដូច្នេះហើយ » « ត្បិតមើលចុះ » ឬ « ប្រសិនបើ . . . នោះ . . . » ដែលជាញឹកញាប់ វាបង្ហាញពីគោលការណ៍ ឬ សេចក្ដីថ្លែងការនៃគោលលទ្ធិ ។

អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា នៅពេលយើងមិនអាចគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យបានឥតខ្ចោះ តែបើយើងព្យាយាមស្ដាប់តាមទ្រង់ ហើយប្រែចិត្តដោយស្មោះនៅពេលដែលយើងទន់ខ្សោយ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងជួយយើងឲ្យយកឈ្នះលើសត្រូវរបស់ទ្រង់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់រៀនរបស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរអំពីគោលការណ៍មួយដែលពួកគេអាចចាប់ផ្ដើមធ្វើតាម « ចាប់ពីម៉ោងនេះទៅ » ដើម្បីឲ្យបានស្ដាប់ឮការទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់កាន់តែប្រសើរ ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៣:១១–២០ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានសន្យានឹងពួកបរិសុទ្ធថា បន្ទាប់ពីការរងទុក្ខរបស់ពួកគេ ទីក្រុងស៊ីយ៉ូននឹងត្រូវបានប្រោសលោះ ដោយព្រះចេស្ដារបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ បើពួកបរិសុទ្ធបំពុលមរតករបស់ខ្លួន នោះមរតកទាំងឡាយនឹងត្រូវដកចេញពីពួកគេ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៣:២១–៤០

ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងពីរបៀបដែលទីក្រុងស៊ីយ៉ូនត្រូវបានប្រោសលោះ

មុនពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ សូមធ្វើស្លាកមួយដែលសរសេរថា *ត្រូវការអ្នកស្ម័គ្រចិត្ត !* សូមបង្ហាញវានៅកន្លែងដែលសិស្សអាចមើលឃើញ ។ បន្ថែមពីលើនោះ សូមរៀបចំ ការប្រកាស ដូចខាងក្រោមនៅលើក្រដាសមួយផ្ទាំង ៖

> ត្រូវការអ្នកស្ម័គ្រចិត្ត ! ពួកបរិសុទ្ធនៅឃុំ ចាកសុន រដ្ឋ មិសសួរី ត្រូវបានបង្ខំឲ្យចាកចេញពីដីធ្លីរបស់ខ្លួន ដោយពួកមនុស្សកំណាចដែលគ្មានមេត្តា ។ សូមចូលរួមក្នុងការសង្គ្រោះដល់ពួកបរិសុទ្ធទាំងនេះ ហើយជួយការពារពួកគេខណៈដែលពួកគេទទួលបាន និងរក្សាដីរបស់ពួកគេនៅក្នុងទីក្រុងស៊ីយ៉ូនវិញ ។ ចាកចេញពីទីក្រុង ខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ នៅថ្ងៃទី ១ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៨៣៤ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៣:២១–២៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានណែនាំពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រឲ្យធ្វើដើម្បីប្រោសលោះដីនៃទីក្រុងស៊ីយ៉ូន ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមឲ្យសិស្សឈរនៅជិតស្លាកដែលសរសេរថា *ត្រូវការអ្នកស្ម័គ្រចិត្ត !* សូមផ្តល់ឲ្យសិស្សនូវសេចក្តីប្រកាសដែលអ្នកបានរៀបចំ មុនចាប់ផ្តើមថ្នាក់ ហើយសូមឲ្យគេអានវាឮៗ ។ បន្ទាប់មក សូមសួរសិស្សក្នុងថ្នាក់នូវសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកគិតថា អ្នកនឹងស្ម័គ្រចិត្តទៅឃុំ ចាកសុន ដើម្បីជួយពួកបរិសុទ្ធឬទេ ? តើហេតុអ្វីបានជាអ្នកស្ម័គ្រចិត្តទៅ ឬ មិនទៅ ?

សូមពន្យល់ថា បុរសមួយក្រុមដែល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានដឹកនាំទៅរដ្ឋ មិសសួរី ត្រូវបានស្គាល់ថាជាជំរុំស៊ីយ៉ូន ។ (អ្នកអាចពន្យល់ថា *ជំរុំ* ជាពាក្យម្យ៉ាងទៀតសម្រាប់កងទ័ព [សូមមើល Noah Webster, *វចនានុក្រមអាមេរិក នៃភាសាអង់គ្លេស*, ច្បាប់ចម្លងនៃការបោះពុម្ពលើកទីមួយ (ឆ្នាំ ១៨២៨; repr., ឆ្នាំ ១៩៦៧), ពាក្យ « ជំរុំ »]) ។ សមាជិកភាពជំរុំស៊ីយ៉ូន មានគោលបំណងសំខាន់ពីរ ។ ទីមួយ ពួកគេត្រូវនាំយកធនធានទៅឲ្យពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី ដើម្បីផ្តល់ការជួយសង្គ្រោះ និងជួយឲ្យពួកគេត្រឡប់ទៅផ្ទះសម្បែងគេវិញ ហើយទិញដីបន្ថែមទៀត ។ ទីពីរ ដូចដែលបានអនុញ្ញាតដោយ ដានីយ៉ែល ដាក់គ្លីន ជាអភិបាលរដ្ឋ មិសសួរី ថាឲ្យសមាជិកជំរុំស៊ីយ៉ូននៅជួយរក្សាសណ្តាប់ធ្នាប់ និងភាពសុខសាន្តនៅទីនោះ បន្ទាប់ពីកងជីវពលរដ្ឋ មិសសួរី បានអមដំណើរពួកបរិសុទ្ធទៅឃុំ ចាកសុន វិញ ។

- បើអ្នកជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រនៅពេលនោះ តើអ្នកមានការព្រួយបារម្ភអ្វីខ្លះ អំពីការស្ម័គ្រចិត្តចូលរួមជំរុំស៊ីយ៉ូន ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និងសេចក្តីសញ្ញា ១០៣:២០ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ។

- តើការសន្យានៅក្នុងខគម្ពីរនេះ មានឥទ្ធិពលលើការសម្រេចចិត្ត ក្នុងការស្ម័គ្រចិត្តរបស់អ្នក យ៉ាងដូចម្តេច ?

សូមពន្យល់ថា ការចូលរួមក្នុងជំរុំស៊ីយ៉ូន តម្រូវឲ្យចាកចោលក្រុមគ្រួសារ និងទំនួលខុសត្រូវការងារ ត្រូវដើរជាក្បួនចម្ងាយប្រហែល ១៤៥០ គីឡូម៉ែត្រ ក្នុងស្ថានភាពនឿយហត់ជាខ្លាំងទៅក្នុងបរិស្ថានដែលពេញដោយសត្រូវ និងគ្រោះថ្នាក់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១០៣:២៧–២៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកអ្នកដែលនឹងចូលរួមក្នុងជំរុំស៊ីយ៉ូន ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើអ្នកគិតថាឃ្លា « ប្តូរជីវិតរបស់ខ្លួនដោយយល់ដល់ព្រះនាមរបស់យើង » មានន័យយ៉ាងណា ?
- យោងតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើព្រះអម្ចាស់ហៅនរណាដែលព្រមប្តូរជីវិតរបស់ខ្លួនដោយយល់ដល់ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ដូចម្តេច ? (បន្ទាប់ពីសិស្សបានឆ្លើយហើយ សូមសរសេរឃ្លាខាងក្រោមនៅលើក្តារខៀន ៖ **សិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ព្រមប្តូរជីវិតរបស់ខ្លួនដោយយល់ដល់ព្រះនាមរបស់ទ្រង់**) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា សម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធទៅក្នុងជំរុំស៊ីយ៉ូន ឱកាសនៃការស្លាប់គឺពិតប្រាកដ ។ ខណៈដែលយើងមិនជួបប្រទះនឹងគ្រោះថ្នាក់ដូចគ្នានោះ សេចក្តីពិតនេះនៅតែអនុវត្តចំពោះយើង ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន សេចក្តីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោម,ដែលបានថ្លែងដោយប្រធាន ជេមស៍ អ៊ី ហ្វោស្ត នៃគណៈប្រធានទីមួយឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្តាប់រកវិធីមួយដែលយើងអាច ប្តូរជីវិតរបស់យើងដោយយល់ដល់ព្រះនាមរបស់ទ្រង់ ។

« សម្រាប់យើងភាគច្រើន . . . អ្វីដែលតម្រូវឲ្យយើងធ្វើមិនមែនជា *ការស្លាប់* ដើម្បីសាសនាចក្រនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវ *រស់នៅ* ដើម្បីសាសនាចក្រវិញ ។ សម្រាប់មនុស្សជាច្រើន ការរស់នៅដូចជាព្រះយេស៊ូវជារៀងរាល់ថ្ងៃ អាចមានការលំបាក ជាងការប្តូរជីវិតខ្លួនទៅទៀត » (Discipleship » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៦ ទំព័រ ២២) ។

- តើហេតុអ្វីបានជាអ្នកគិតថា វាមានការលំបាកក្នុងការរស់នៅដើម្បីព្រះអម្ចាស់ ជាងការស្លាប់ដើម្បីទ្រង់ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១០៣:៣០–៣៤ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលថាព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យចង់បានអ្នកស្ម័គ្រចិត្តចូលក្នុងជំរុំស៊ីយ៉ូនប៉ុន្មាននាក់ ។

- តើព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យចង់បានអ្នកស្ម័គ្រចិត្តប៉ុន្មាននាក់ ? (៥០០ នាក់) ។ តើចំនួនអប្បបរមាដែលព្រះអម្ចាស់ចង់បានមានប៉ុន្មាន ? (១០០ នាក់) ។

សូមពន្យល់ថា នៅទីបញ្ចប់នៃការប្រជុំក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ ដែលពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្របានពិភាក្សាពីស្ថានភាពរបស់ពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានមានប្រសាសន៍ថា លោកនឹងធ្វើដំណើរទៅទីក្រុងស៊ីយ៉ូន ហើយជួយប្រោសលោះវា ។ មានបុរសប្រហែល ៣០ ឬ៤០នាក់ដែលមានវត្តមានក្នុងការប្រជុំនោះ ក៏បានស្ម័គ្រចិត្តដែរ ។ បន្ទាប់មកព្រះអម្ចាស់បានចាត់បុរស ៨ នាក់ឲ្យទៅតាមក្រុមជំនុំរបស់សាសនាចក្រទាំងមូល ដើម្បីប្រមូលផ្ដុំអ្នកស្ម័គ្រចិត្តសម្រាប់ជំរុំស៊ីយ៉ូន ហើយដើម្បីស្វែងរកការបរិច្ចាកជាគ្រឿងបរិភោគ និងថវិការសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី (សូមមើល គ. និង ស. ១០៣:៣៧–៤០) ។ មនុស្សប្រហែល ២០០ នាក់ បានទៅជាមួយជំរុំស៊ីយ៉ូន រួមទាំងស្ត្រី និងកុមារមួយចំនួនផងដែរ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១០៣:៣៥–៣៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យប្រាប់ពីអ្វីដែលពួកបរិសុទ្ធត្រូវធ្វើ ដើម្បីទទួលបានជោគជ័យក្នុងការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់ពួកគេក្នុងការប្រោសលោះទីក្រុងស៊ីយ៉ូន ។

- ស្របតាមការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ តើគោលការណ៍អ្វីដែលយើងអាចរៀនអំពីរបៀបដែលយើងអាចទទួលបានអស់ទាំងជ័យជំនះ និងសិរីល្អ ? (សិស្សគួរតែប្រាប់គោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **អស់ទាំងជ័យជំនះ និងសិរីល្អត្រូវបានធ្វើឲ្យសម្រេចដល់យើង តាមរយៈការឧស្សាហ៍ ការស្មោះត្រង់ និងការអធិស្ឋានដោយសេចក្តីជំនឿរបស់យើង**) ។

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថា យើងនឹងទទួលបានជ័យជំនះលើសត្រូវរបស់ព្រះអម្ចាស់ បើយើងព្យាយាមដោយឧស្សាហ៍ ហើយគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយស្មោះត្រង់ ។ សូមលើកទឹកចិត្តឲ្យសិស្សអនុវត្តអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ របស់ពួកគេ ឬក្នុងសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ « ពីម៉ោងនេះទៅ » ។

មេរៀនទី ១០៩

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៤

បព្វកថា

នៅនិទាឃរដូវឆ្នាំ ១៨៣៤ សាសនាចក្រមានបញ្ហាខាងហិរញ្ញវត្ថុ ហើយកិច្ចប្រឹងប្រែងដើម្បីប្រមូលមូលនិធិសម្រាប់ជំនួយត្រូវបានបរាជ័យ ។ នៅខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៣២ ថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រក្នុងរដ្ឋ អូហៃអូ បានបង្កើតអង្គការមួយដែលហៅថាសហសមាគម ដើម្បីគ្រប់គ្រងពាណិជ្ជកម្មរបស់សាសនាចក្រ ប្រតិបត្តិការអាជីវកម្ម និងផ្នែកជំនួញដែលនឹងជួយស្ថាបនាទីក្រុងស៊ីយ៉ូន និងផ្គត់ផ្គង់ជនក្រីក្រ (សូមមើល គ. និង ស. ៧៨) ។ នៅខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៣២ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងសមាជិកដទៃទៀតបានជួបជាមួយពួកអ្នកដឹកនាំនៅរដ្ឋ មិសសួរី ហើយបានរៀបចំសាខាសហសមាគមមួយនៅឃុំ ចាកសុន (សូមមើល គ. និង ស. ៨២) ។ សាខាទាំងពីរនេះ—មួយនៅរដ្ឋ អូហៃអូ ហើយមួយទៀតនៅរដ្ឋ មិសសួរី—បានបន្តរយៈពេលពីរឆ្នាំ ។ នៅក្នុងការប្រជុំមួយដែលធ្វើឡើងនៅថ្ងៃទី ១០ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៣៤ សមាជិកសមាគមបានសម្រេចចិត្តរំលាយអង្គការនោះចោល ។ ប៉ុន្តែ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈមួយប្រហែលពីសប្ដាហ៍ក្រោយមក « សហសមាគម ត្រូវបានរៀបចំឡើងវិញ » ហើយ « ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងឡាយ ត្រូវចែកជាការកាន់កាប់ត្រួតត្រា នៅក្នុងចំណោមសមាជិកនៃសមាគម (សេចក្ដីណែនាំកណ្ឌ គ. និង ស. ១០៤) ។ នៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ពាក្យ « សមាគម » ត្រូវបានជំនួសដោយពាក្យ « សហសមាគម » នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានទូន្មានអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ ពីបំណុលរបស់ពួកគេ ហើយបានបង្រៀនដល់សមាជិកសាសនាចក្រទាំងអស់ពីរបៀបដែលពួកគេអាចថែទាំដល់ជនក្រីក្រ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

ការសិក្សាព្រះគម្ពីររៀងរាល់ថ្ងៃ

រឿងតូចតាចមួយចំនួនគ្មានឥទ្ធិពលយូរអង្វែង ដូចការជួយសិស្សឲ្យរៀនស្រឡាញ់ព្រះគម្ពីរ និងសិក្សាព្រះគម្ពីរជារៀងរាល់ថ្ងៃនោះទេ។ សូមលើកទឹកចិត្តឲ្យមានការសិក្សាព្រះគម្ពីរជាទៀងទាត់ដោយផ្ដល់ឲ្យសិស្សនូវឱកាសក្នុងថ្នាក់ដើម្បីចែកចាយអ្វីដែលពួកគេកំពុងរៀន និងទទួលអារម្មណ៍អំឡុងការសិក្សាព្រះគម្ពីរផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៤:១–១៨

ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានការណែនាំអំពីសហសមាគម

សូមដាក់វត្ថុធ្ងន់មួយ (ដូចជាសៀវភៅក្រាស់មួយក្បាល ឬដុំថ្មមួយដុំ) នៅមុខថ្នាក់រៀន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យលើកវត្ថុនោះឡើង ដោយប្រើតែម្រាមដៃមួយ ។ វានឹងមានការពិបាក ឬមិនអាចលើកបានឡើយ ប៉ុន្តែសូមឲ្យសិស្សសាកល្បង ។ ហើយសូមអនុញ្ញាតឲ្យសិស្ស ហៅសិស្សដទៃឲ្យជួយលើកវត្ថុនោះ ។ សិស្សដែលជួយ ត្រូវសន្យាថាត្រូវជួយរហូតដល់លើកវត្ថុនោះរួច ហើយពួកគេក៏ត្រូវប្រើតែម្រាមដៃមួយដែរ ។ សូមអនុញ្ញាតឲ្យសិស្សទីមួយបន្តហៅសិស្សថែមទៀត រហូតដល់ពួកគេអាចលើកវត្ថុនោះរួច ។

- តើអ្វីដែលចាំបាច់ ដើម្បីលើកវត្ថុធ្ងន់នោះ ? (ចម្លើយអាចរួមមាន ការធ្វើការជាក្រុម សាមគ្គីភាព និងចំណុចផ្សេងៗទៀត) ។

សូមពន្យល់ថា ពេលចាប់ផ្ដើមសាសនាចក្រដំបូង បញ្ហាហិរញ្ញវត្ថុគឺជាបន្ទុកដ៏ធ្ងន់សម្រាប់សាសនាចក្រ ។ នៅខែ មិនា និង មេសា ឆ្នាំ ១៨៣២ ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រឲ្យរៀបចំសហសមាគមឡើង ដែលមានសមាជិកធ្វើសន្តិសញ្ញាថានឹងធ្វើការរួមគ្នា ហើយមានទំនួលខុសត្រូវក្នុងការត្រួតពិនិត្យវិស័យពាណិជ្ជកម្ម និងការបោះពុម្ព ដើម្បីកាត់បន្ថយបំណុលរបស់សាសនាចក្រ មើលថែទាំជនក្រីក្រ និងពន្លឿនកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ដើមឡើយស្ថាប័ននេះ ត្រូវបានហៅថាសហសមាគម (សូមមើល សេចក្ដីណែនាំកណ្ឌ ៧៨, ៨២, និង ១០៤ នៅក្នុងការបោះពុម្ពឆ្នាំ ២០១៣ នៃគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា) ។ នៅនិទាឃរដូវ ឆ្នាំ ១៨៣៤ បំណុលបានធ្វើឲ្យអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ គិតពីការរំលាយសមាគមចោល ។ នៅថ្ងៃទី ២៣ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៣៤ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៤ ក្នុងនោះ ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងអ្វីដែលត្រូវធ្វើជាមួយនឹងសហសមាគម និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់វា ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាននូវការណែនាំ នៃក្បាលកណ្ឌ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យចង់ឲ្យអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រធ្វើ ជាមួយនឹងសហសមាគម ។ (មុនពេលសិស្សអាន សូមពន្យល់ថា ក្រោយមក យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានកែប្រែពាក្យ « សមាគម »ទៅជាពាក្យ « សហសមាគម » នៅក្នុងវិវរណៈដែលបានបោះពុម្ព) ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៤:១–៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមសូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមូលហេតុមួយដែលសហសមាគមមានបញ្ហា ។ អ្នកអាចត្រូវពន្យល់ថា នៅក្នុង ខ ៤, ពាក្យ *លោភលន់* សំដៅលើបំណងដ៏អត្មានិយមដើម្បីបានអ្វីមួយ ជាធម្មតាគឺអ្វីមួយដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់មនុស្សផ្សេងទៀត ។

- តើបងប្អូនប្រុសមួយចំនួនបានធ្វើខុសអ្វីខ្លះ ដោយសារតែភាពលោភលន់ ?

សូមរំឭកសិស្សពីវត្ថុសម្រាប់មេរៀន នៅដើមមេរៀន ។ សូមឲ្យពួកគេពិចារណាពីអ្វីនឹងកើតឡើង បើសិស្សមួយចំនួនបានសន្យាថាជួយ ប៉ុន្តែក្រោយមកបែរជាផ្លាស់ប្ដូរគំនិតហើយបានសម្រេចចិត្តចាកចេញ នៅពេលវត្ថុនោះកំពុងត្រូវលើកឡើង ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៤:៥–១០ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានចេញបញ្ញត្តិថាលទ្ធផលនៃការរំលងសេចក្ដីសញ្ញា ដែលទាក់ទងនឹងសហសមាគម នឹងត្រូវបណ្ដាសា ហើយនឹងត្រូវកាត់ចេញពីសាសនាចក្រ (សូមមើលផងដែរ គ. និង ស. ៧៨:១១–១២; ៨២:១១–២១) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៤:១១–១៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូល អំពីអ្វីដែលសហសមាគមនឹងទទួលបាន ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ អ្នកអាចពន្យល់ថា អ្នកកាន់កាប់ត្រួតត្រាគឺជាបុគ្គលម្នាក់ដែលត្រូវបានប្រគល់ទំនួលខុសត្រូវឲ្យមើលការខុសត្រូវទ្រព្យសម្បត្តិរបស់មនុស្សផ្សេងទៀត ។

- ស្របតាម ខ ១២–១៣ តើហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់តាំងឲ្យមានអ្នកកាន់កាប់ត្រួតត្រាលើសមាជិកម្នាក់នៃសហសមាគម ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៤:១៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលថានរណាជាម្ចាស់កម្មសិទ្ធិលើទ្រព្យសម្បត្តិដែលនៅក្នុងសហសមាគម ។

- តើនរណាជាម្ចាស់លើទ្រព្យសម្បត្តិ ដែលត្រូវផ្ដល់ឲ្យសមាជិកសហសមាគម ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតបហើយ សូមសរសេរឃ្លាដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតផែនដី ហើយអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលនៅលើផែនដី ជារបស់ផងទ្រង់**) ។
- តើសេចក្ដីពិតនេះ មានឥទ្ធិពលលើរបៀបដែលអ្នកគិត និងប្រើប្រាស់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៤:១៥–១៨ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ។ សូមសូមពួកគេប្រាប់ពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀន អ្នកកាន់កាប់ត្រួតត្រារបស់ទ្រង់ឲ្យប្រើរបស់នៃលោកិយ ។

- តើព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យចង់ឲ្យពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ត្រូវបានផ្គត់ផ្គង់របៀបណា ?
- តើអ្នកគិតថា ឃ្លា « មនុស្សទ័លក្រត្រូវបានតម្កើងឡើង ក្នុងការមនុស្សមានត្រូវបានបន្ទាបចុះ » ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីអត្ថន័យនៃឃ្លានេះ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោម ដោយអែលឌើរ យ៉ូសែប ប៊ី វឺតលីន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ឲ្យឮៗ ៖

« របៀបរបស់ព្រះអម្ចាស់រួមមានការជួយមនុស្សឲ្យជួយខ្លួនឯង ។ មនុស្សទ័លក្រត្រូវបានតម្កើងឡើង ដោយសារពួកគេធ្វើការសម្រាប់ជំនួយបណ្ដោះអាសន្នដែលពួកគេទទួល ពួកគេត្រូវបានបង្រៀនគោលការណ៍ពិត ហើយពួកគេអាចរួចចេញពីភាពក្រីក្រ ទៅកាន់ភាពខ្លួនទីពឹងខ្លួន ។ អ្នកមានត្រូវបានបន្ទាបចុះ ដោយសារពួកគេមានភាពរាបទាប ក្នុងការចែករំលែកទ្រព្យសម្បត្តិពួកគេដល់មនុស្សទ័លក្រដោយសទ្ធា » (Inspired Church Welfare » *Ensign,* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៩៩ ទំព័រ ៧៧)

- តើគោលការណ៍នៅក្នុង ខ ១៧–១៨ បង្រៀនអំពីទំនួលខុសត្រូវរបស់យើង ដើម្បីជួយអ្នកដទៃអ្វីខ្លះ ? (សិស្សអាចប្រាប់ពីគោលការណ៍ផ្សេងគ្នា រួមទាំងគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **យើងមានទំនួលខុសត្រូវក្នុងការប្រើអ្វី ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់យើង ដើម្បីជួយអ្នកដទៃ ។** សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតពី « មនុស្សទ័លក្រ និងមនុស្សទុគ៌ត » ថាពួកគេមិនត្រឹមតែត្រូវការជំនួយខាងហិរញ្ញវត្ថុប៉ុណ្ណោះទេ ពួកគេក៏ត្រូវការជំនួយខាងវិញ្ញាណ ខាងអារម្មណ៍ ខាងផ្លូវចិត្ត និងខាងសង្គមផងដែរ ។ ដូចគ្នាផងដែរ យើងអាចគិតពីភាពសម្បូរសប្បាយរបស់យើង លើសពីប្រាក់កាស ឬទ្រព្យសម្បត្តិដែលយើងមានទៅទៀត ។ ភាពសម្បូរសប្បាយរបស់យើង រួមទាំងពេលវេលា ទេពកោសល្យ ចំណេះដឹង ទីបន្ទាល់ និងជំនាញរបស់យើង ។

- តើហេតុអ្វីបានជាអ្នកគិតថា វាសំខាន់ដែលយើងត្រូវចែកចាយភាពសម្បូរសប្បាយរបស់យើង ដល់ជនទុគ៌តនោះ ?
- តើយើងអាចជួយអ្នកដទៃ តាមវិធីរបស់ព្រះអម្ចាស់ដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតពីការប្រឹងប្រែងរបស់ពួកគេក្នុងការជួយមនុស្សទ័លក្រ និងមនុស្សទុគ៌ត ។ សូមឲ្យពួកគេសរសេរគោលដៅមួយ ពីរបៀបដែលពួកគេនឹងប្រើអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យពួកគេ ដើម្បីជួយនរណាម្នាក់ដែលត្រូវការ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៤: ១៩–៧៧

ព្រះអម្ចាស់ប្រទានការណែនាំទាក់ទងនឹងសហសមាគម អ្នកកាន់កាប់ត្រួតត្រា និងឃ្លាំង

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៤:១៩–៥៣ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់ប្រទានការណែនាំជាក់លាក់អំពីអ្នកកាន់កាប់ត្រួតត្រា ដែលទ្រង់បានចាត់ដល់សមាជិកនៃសហសមាគម ។ សូមសរសេរសេចក្ដីយោងដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៤:២៣,២៥, ៣១, ៣៣, ៣៥, ៣៨, ៤២, ៤៦* ។ សូមឲ្យសិស្សអានខគម្ពីរទាំងនេះដោយស្ងៀមស្ងាត់ រកមើលលំនាំដែលព្រះអម្ចាស់សន្យាដល់សមាជិកម្នាក់ៗនៅក្នុងសមាគម ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរាយការណ៍ ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមសួរសិស្សថា តើពាក្យ ឬឃ្លាមួយណាដែលលើកឡើងម្ដងហើយម្ដងទៀតក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ។ សូមចង្អុលបង្ហាញថា ឃ្លា « ដរាបណា » មានន័យថា « បើតាមដែល » ឬ « ដែលថា » ។

- តើឃ្លាទាំងនេះអាចបង្រៀនយើងអំពីរបៀបដែលការគោរពរបស់យើងមានឥទ្ធិពលលើពរជ័យដែលយើងបង្រៀនអ្វីខ្លះ ?

សូមសរសេរនៅលើក្ដារខៀននូវឃ្លា *ដរាបណាយើងបន្ទាបខ្លួន និងស្មោះត្រង់ នោះព្រះអម្ចាស់ នឹង . . .*

សូមសួរសិស្សពីរបៀបដែលពួកគេនឹងបំពេញគោលការណ៍នេះ ។ (សូមប្រើពាក្យរបស់គេផ្ទាល់ ដើម្បីបញ្ចប់គោលការណ៍មិនពេញលេញនៅលើក្ដារខៀន ។ ឧទាហរណ៍ ៖ **ដរាបណាយើងបន្ទាបខ្លួន និងស្មោះត្រង់ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានពរជ័យដល់យើងទ្វេឡើង**) ។

- តើពេលណា ដែលអ្នកបានឃើញនរណាម្នាក់ ត្រូវបានប្រទានពរឲ្យសម្រាប់ការស្មោះត្រង់ នៅក្នុងទំនួលខុសត្រូវរបស់ខ្លួនចំពោះព្រះអម្ចាស់ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីរបៀប ដែលពួកគេអាចស្មោះត្រង់ចំពោះទំនួលខុសត្រូវ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកគេ ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៤:៥៤–៧៧ ដោយការពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានសេចក្ដីណែនាំសម្រាប់ការស្ថាបនាឃ្លាំង ដើម្បីការពារមូលនិធិដែលនឹងត្រូវប្រើសម្រាប់ជាប្រយោជន៍របស់សាសនាចក្រ ដូចជាការបោះពុម្ពព្រះគម្ពីរ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៤:៧៨–៨៦

ព្រះអម្ចាស់ណែនាំដល់ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រទាក់ទងនឹងបំណុលរបស់សហសមាគម

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាថាតើពួកគេធ្លាប់ត្រូវបានសូមឲ្យធ្វើអ្វីមួយ ដែលពួកគេគិតថាមិនអាចទៅរួចដែរឬទេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ។

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងដំណើរការនៃការគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ សហមាគមមានបំណុលយ៉ាងច្រើន ។ ព្រឹត្តិការណ៍មួយចំនួនបានរាំងស្ទះមិនឲ្យសមាគមសងបំណុលបាន ។ ឧទាហរណ៍ ការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ពួកមនុស្សកំណាចទៅលើម៉ាស៊ីនបោះពុម្ពនៅរដ្ឋ ចាកសុន រដ្ឋ មិសសួរី បានរួមចំណែកដល់បញ្ហាសេដ្ឋកិច្ច ហើយពួកមនុស្សកំណាចបានរាំងស្ទះមិនឲ្យពួកបរិសុទ្ធប្រើឃ្លាំងនៅទីក្រុង អ៊ិនឌីប៉ែនដែនស៍ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៤:៧៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលសេចក្ដីណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីបំណុលរបស់សាសនាចក្រ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានណែនាំឲ្យសមាជិកនៃសហសមាគមធ្វើអ្វីខ្លះ ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ការសងបំណុលហាក់ដូចជាមិនអាចទៅរួចចំពោះពួកបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់ការណែនាំដើម្បីជួយពួកគេ ។ សូមសរសេរពាក្យ *បើ* និង *នោះ* នៅក្នុងកូឡោនពីរនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៤:៨០–៨២ ឲ្យឮៗ ។ សូមសូមឲ្យសិស្សពាក់កណ្ដាលក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានសូមដល់សមាជិកសមាគមឲ្យធ្វើ ដើម្បីទទួលបានជំនួយពីទ្រង់ក្នុងការសងបំណុលរបស់ពួកគេ ។ សូមសូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ពាក់កណ្ដាលទៀតផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាថាទ្រង់នឹងធ្វើ ដើម្បីជួយពួកបរិសុទ្ធឲ្យសងបំណុលរបស់ខ្លួន ។ សូមឲ្យក្រុមទីមួយសរសេរចម្លើយរបស់ខ្លួននៅក្រោមពាក្យ « បើ » ហើយឲ្យក្រុមទីពីរសរសេរចម្លើយរបស់ខ្លួននៅក្រោម « នោះ » ។

- តើយើងអាចរៀនគោលការណ៍អ្វីខ្លះ ដកស្រង់ពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៤:៨០–៨២ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែប្រាប់ពីគោលការណ៍ មួយចំនួនដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងបន្ទាបខ្លួន ហើយស្មោះត្រង់ ហើយអំពាវនាវដល់ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ នោះទ្រង់នឹងជួយយើងឲ្យសម្រេចបាននូវអ្វីដែលទ្រង់បានសូមឲ្យយើងធ្វើ**) ។

- តើព្រះអម្ចាស់សូមឲ្យសមាជិកសាសនាចក្រធ្វើអ្វីខ្លះនៅពេលនេះ ដែលចាត់ទុកថាពិបាកនោះ ? តើអ្នកគិតថា ការបន្ទាបខ្លួន ការស្មោះត្រង់ និងការអធិស្ឋាន មានតួនាទីក្នុងការសម្រេចបាននូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់សូមឲ្យយើងធ្វើអ្វីខ្លះ ?
- តើនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ នរណាខ្លះទៅដែលជាគំរូនៃគោលការណ៍ដែលបានប្រាប់នៅក្នុង ខ ៨០–៨២ ? តើសព្វថ្ងៃនេះ អ្នកស្គាល់នរណាខ្លះដែលជាគំរូនៃគោលការណ៍នេះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ខ្លួន ឬនៅក្នុងកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ពីវិធីមួយ ដែលពួកគេអាចមានការបន្ទាបខ្លួន ស្មោះត្រង់ ឬព្យាយាមកាន់តែខ្លាំង ដើម្បីឲ្យព្រះអម្ចាស់អាចជួយពួកគេឲ្យសម្រេចបាន នូវរឿងដែលទ្រង់បានសូមឲ្យពួកគេធ្វើ ។

មេរៀនទី ១១០

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៥

សេចក្ដីផ្ដើម

ក្នុងការគោរពតាមការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអ្នកស្ម័គ្រចិត្ត និងសមាជិកប្រមាណ២០០នាក់ផ្សេងទៀត បានរៀបចំជាជំរុំស៊ីយ៉ូនដើម្បីជួយដល់ពួកបរិសុទ្ធ ដែលបាននិរទេសចេញពីឃុំ ចាកសុន រដ្ឋ មិសសួរី ។ នៅថ្ងៃទី ២២ ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣៤ ពេលកំពុងបោះជំរុំនៅជិតទន្លេ ហ្វីស៊ីង ក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានទទួលវិវរណៈ ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៥ ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាក់ប្រាប់ពួកបរិសុទ្ធថា ដែនដីស៊ីយ៉ូននឹងមិនត្រូវបានប្រោសលោះ នៅពេលនោះទេ ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានផ្ដល់ការណែនាំ អំពីអ្វីដែលយើងត្រូវធ្វើដើម្បីឲ្យទីក្រុងស៊ីយ៉ូនត្រូវបានប្រោសលោះឡើងវិញនាពេលអនាគត ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៥:១–១៩

ព្រះអម្ចាស់ណែនាំឲ្យពួកបរិសុទ្ធរង់ចាំការប្រោសលោះនៃទីក្រុងស៊ីយ៉ូន

មុនពេលចាប់ផ្ដើមរៀន សូមយក ពែងក្រដាសមួយ កៅស៊ូកងមួយ និងខ្សែបីសរសៃ ។ បរិមាត្ររបស់កៅស៊ូកង ត្រូវតែតូចជាងបរិមាត្ររបស់ពែង ។ សូមចងខ្សែទាំងនោះជាប់នឹងកៅស៊ូកងដោយប្រវែងស្មើគ្នា ។

សូមចាប់ផ្ដើមមេរៀនដោយសូមអ្នកស្ម័គ្រចិត្តបីនាក់ ។ សូមដាក់ពែងនៅលើផ្ទៃរាបស្មើ ហើយបង្គាប់ឲ្យអ្នកស្ម័គ្រចិត្តទាំងនោះចាប់លើកពែងឡើងដោយប្រើតែកៅស៊ូកង និង ខ្សែនោះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមប្រាប់ពួកគេថាពួកគេពុំអាចបះកៅស៊ូកងឡើយ ពួកគេត្រូវតែកាន់តែខ្សែ ។ (ដើម្បីសម្រេចបានកិច្ចការនេះ សិស្សនឹងត្រូវធ្វើការរួមគ្នា ហើយទាញខ្សែស្រុះគ្នាដោយប្រើកម្លាំងស្មើដើម្បីទាញឲ្យកៅស៊ូកងនោះយឺតល្មមដើម្បីដាក់ពែងចូលកណ្ដាល ហើយបន្ទាប់មកលើកវាឡើង) ។

បន្ទាប់ពីសិស្សបានបំពេញសកម្មភាពនេះរួចហើយ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើភាពសាមគ្គីមានតួនាទីអ្វីនៅក្នុងការសម្រេចកិច្ចការនេះ ?

សូមរំឭកសិស្សថា នៅខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៣៤ ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអ្នកផ្សេងទៀតឲ្យប្រមូលធនធានបណ្ដោះអាសន្ន និងក្រុមអ្នកស្ម័គ្រចិត្តឲ្យជួយពួកបរិសុទ្ធ ដែលត្រូវបានបណ្ដេញចេញពីឃុំ ចាកសុន រដ្ឋ មិសសួរី ដើម្បីទាមទារដីពួកគេមកវិញ ។ នៅពេលសិស្សចាប់ផ្ដើមការពិភាក្សាថ្ងៃនេះនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១០៥ សូមលើកទឹកចិត្តដល់ពួកគេឲ្យរកមើលតួនាទីរបស់ភាពសាមគ្គី ដែលដើរតួក្នុងការទាមទារដែនដីនៃទីក្រុងរបស់ពួកបរិសុទ្ធមកវិញ ។

សូមសូមឲ្យសិស្សរំឭកពីការសិក្សារបស់ពួកគេនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៣ ពីចំនួនអ្នកស្ម័គ្រចិត្តដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យចង់ឲ្យចូលរួមក្នុងជំរុំស៊ីយ៉ូន (៥០០នាក់) និងចំនួនអប្បរិមាដែលទ្រង់ចង់បាន (១០០ នាក់) ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានកថាខណ្ឌដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកមើលចំនួនមនុស្ស ដែលបានស្ម័គ្រចិត្តក្នុងជំរុំស៊ីយ៉ូននៅពេលដែលក្រុមនោះបានចេញដំណើរជាលើកដំបូង ។

ចម្លើយទៅនឹងកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងក្រុមអ្នកស្ម័គ្រចិត្ត និងធនធានសម្រាប់ជុំរុំស៊ីយ៉ូន គឺមិនជោគជ័យដូចដែលបានសង្ឃឹមទុកនោះទេ ។ ទំរាំដល់ពេលដែលជុំរុំ ឬពលទាហានបានចាប់ផ្ដើមក្បួនដើរដង្ហែនៅដើមខែឧសភា ឆ្នាំ ១៨៣៤ មានតែមនុស្សចំនួន ១២២នាក់ប៉ុណ្ណោះដែលបានស្ម័គ្រចិត្តទៅ ។ ការប្រមូលអ្នកស្ម័គ្រចិត្តបន្ថែមសម្រាប់ជុំរុំស៊ីយ៉ូន នៅតាមផ្លូវទៅរដ្ឋ មិសសួរី ។ នៅពេលក្រុមដែល ហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធ និង ឡៃម៉ាន វ៉ៃត បានប្រមូលពីទឹកដីរដ្ឋ មីឈីហ្គែន បានមកជួបជាមួយក្រុមរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នៅដើមខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣៤ ជុំរុំស៊ីយ៉ូនមានបុរស ២០០នាក់ ស្ត្រី ១២នាក់ និងកុមារ ៩នាក់ប៉ុណ្ណោះ (សូមមើល Alexander L. Baugh, Joseph Smith and Zion's Camp » *Ensign,* ខែមិថុនា ឆ្នាំ ២០០៥,ទំព័រ ៤៥) ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៥:៧–៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលហេតុផលមួយដែលសមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួន មិនបានជ្រើសរើសជួយពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី ។ រួចហើយឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ឆ្លាស់វេនគ្នាអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៥:១–៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមសូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលរបៀបដែលការមិនស្ដាប់បង្គាប់ និងការខ្វះសាមគ្គី បណ្ដាលឲ្យមានឥទ្ធិពលលើសមាជិកនៃសាសនាចក្រ ។ (ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់កាន់តែច្បាស់ពីអត្ថន័យនៅក្នុង ខ ៥ វាអាចមានប្រយោជន៍ក្នុងការពន្យល់ថា « ក្រឹត្យវិន័យនៃនគរសេឡេស្ទាល » រួមមានក្រឹត្យវិន័យ និងគោលការណ៍ទាំងអស់ដែលយើងត្រូវគោរពតាម ពិធីបរិសុទ្ធនានាដែលយើងត្រូវទទួល និងសេចក្ដីសញ្ញាដែលយើងត្រូវរក្សា ដើម្បីស្នងនគរសេឡេស្ទាលទុកជាមរតក) ។

- តើសមាជិកសាសនាចក្របរាជ័យក្នុងការសាមគ្គី និងស្ដាប់បង្គាប់តាមរបៀបណា ?
- ស្របតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើយើងត្រូវធ្វើអ្វី ដើម្បីជួយស្ថាបនាទីក្រុងស៊ីយ៉ូន ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប សូមជួយពួកគេឲ្យរកគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ដើម្បីជួយស្ថាបនាទីក្រុងស៊ីយ៉ូន យើងត្រូវតែសាមគ្គី ហើយគោរពតាមអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានសូមឲ្យយើងធ្វើទាំងអស់**) ។
- តើអ្នកគិតថាហេតុអ្វីបានជាការរួបរួមគ្នា និង ការគោរពប្រតិបត្តិ ត្រូវបានតម្រូវឲ្យមានដើម្បីឲ្យស៊ីយ៉ូនត្រូវបានស្ថាបនាឡើង ?
- តើបទពិសោធន៍អ្វីខ្លះ ដែលបាន ជួយអ្នកឲ្យយល់ ពីសារៈសំខាន់នៃភាពសាមគ្គីរបស់សមាជិកសាសនាចក្រ ?

> ***សំណួរទាំងឡាយដែលពង្រឹងការយល់ដឹង***
> សំណួរដែលលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យគិតអំពីគោលលទ្ធិ ឬគោលការណ៍នៅក្នុងបរិបទទំនើប អាចជួយពួកគេឲ្យយល់សេចក្ដីពិតដែលគេរកឃើញកាន់តែច្បាស់ ។

សូមពន្យល់ថា អ្នកដែលបានស្ម័គ្រចិត្តចូលជុំរុំស៊ីយ៉ូន បានជួបឧបសគ្គ និងអព្ភូតហេតុជាច្រើនពេញបេសកកម្មរបស់ពួកគេ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានកថាខណ្ឌដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ។ សូមសូមឲ្យសិស្សនៅក្នុងថ្នាក់គិតពីរបៀបដែលពួកគេអាចឆ្លើយតបទៅនឹងបញ្ហាមួយចំនួន ។

ជុំរុំស៊ីយ៉ូន បានដើរប្រហែលជា ១៤៥០គីឡូម៉ែត្រកាត់តាមរដ្ឋ៤ ធ្វើដំណើរប្រហែល ៣០–៦០គីឡូម៉ែត្រក្នុងមួយថ្ងៃ អស់រយៈពេល៤៥ថ្ងៃ ។ សមាជិកក្នុងជុំរុំបានមានពងបែកជើង អាកាសធាតុក្ដៅហើយសើម ខ្វះស្បៀងអាហារ និងអាហារគ្មានគុណភាព ។ នៅពេលខ្លះ ការស្រេកទឹកខ្លាំង បាននាំឲ្យសមាជិកជុំរុំផឹកទឹកភក់ដែលបានត្រងពងមុសចេញ (ពេលខ្លះប្រើធ្មេញរបស់ពួកគេធ្វើជាតម្រង) ឬផឹកទឹកថ្លុកដក់តាមដានក្រចកសេះបន្ទាប់ពីភ្លៀងរួច ។ ពេញមួយបេសកកម្មនោះ ជុំរុំស៊ីយ៉ូនត្រូវបានគំរាមកំហែងដោយអំពើហិង្សាពីអ្នកជទៃជាញឹកញយ ។ (សូមមើល *Church History in the Fulness of Times Student Manual,* បោះពុម្ពលើកទី ២ [Church Educational System manual, ឆ្នាំ ២០០៣], ទំព័រ ១៤៣–៤៥) ។

- តើអ្នកគិតថា អ្នកនឹងឆ្លើយតបទៅនឹងបញ្ហាទាំងនោះដោយរបៀបណាដែរ ?

សូមពន្យល់ថា បន្ទាប់ពីសមាជិកជុំរុំស៊ីយ៉ូនបានមកដល់រដ្ឋ មិសសួរី ពួកគេបានដឹងថា ដានីយ៉ែល ដាក់គ្លីន ជាអភិបាលរដ្ឋមិសសួរី មិនបានរក្សាការសន្យារបស់លោកថាជួយពួកបរិសុទ្ធឲ្យត្រឡប់ទៅដីធ្លីនៅក្នុងឃុំ ចាកសុនវិញទេ ។ ទោះបីជាមានដំណឹងមិនល្អនេះក្ដី ជុំរុំស៊ីយ៉ូនបានបន្តធ្វើដំណើរទៅឃុំ ចាកសុន រង់ចាំការដឹកនាំបន្ថែមទៀតពីព្រះអម្ចាស់ ។

សូមប្រាប់សិស្សថា ការដឹកនាំដែលត្រូវការនោះមានក្នុងវិវរណៈដែលមកពីព្រះអម្ចាស់នៅ ថ្ងៃទី ២២ ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣៤ បន្ទាប់ពីជុំរុំស៊ីយ៉ូនបានធ្វើដំណើរជិតប្រាំពីរសប្ដាហ៍ ហើយនៅសល់តែចម្ងាយប្រហែលតែ ១៥–៣០គីឡូម៉ែត្រពីឃុំ ចាកសុន ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៥:៩–១៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបន្ទូលថាពួកគេត្រូវធ្វើអ្វី ដើម្បីប្រោសលោះទីក្រុងស៊ីយ៉ូន ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានណែនាំឲ្យជុំរុំឲ្យធ្វើអ្វី ដើម្បីប្រោសលោះទីក្រុងស៊ីយ៉ូន ?
- បើអ្នកជាសមាជិកនៅក្នុងជុំរុំស៊ីយ៉ូន តើអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងណានៅពេលបានឮវិវរណៈមុនទៅដល់គោលដៅតែបន្តិចបែបនេះ ?
- តើហេតុផលអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់ទុកឲ្យទីក្រុងស៊ីយ៉ូនមិនត្រូវបានប្រោសលោះនៅពេលនោះ ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៥:១៨–១៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសមាជិកក្នុងថ្នាក់រកមើលពីមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់បានដឹកនាំជុំរុំស៊ីយ៉ូនឲ្យធ្វើដំណើរដ៏សែនឆ្ងាយទៅកាន់រដ្ឋ មិសសួរី ហើយបន្ទាប់មកបានបើកសម្ដែងថាពួកគេមិនត្រូវជួយពួកបរិសុទ្ធឲ្យទៅកាន់ដីធ្លីរបស់ខ្លួននៅទីក្រុងស៊ីយ៉ូនវិញនៅពេលនោះទេ ។

- យោងតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់បញ្ជាឲ្យជុំរុំស៊ីយ៉ូនធ្វើដំណើររហូតដល់រដ្ឋ មិសសួរី ហើយបន្ទាប់មកបើកសម្ដែងថាទីក្រុងស៊ីយ៉ូនពុំទាន់អាចប្រោសលោះបានទៅវិញ ? (វាគឺជាការសាកល្បងនៃសេចក្ដីជំនឿ ។ វាអាចមានប្រយោជន៍ក្នុងការពន្យល់ថា ការសាកល្បងនៃសេចក្ដីជំនឿអាចសំដៅលើការល្បងថាតើយើងនឹងជ្រើសរើសទុកចិត្ត និងគោរពតាមព្រះអម្ចាស់មិនថានៅក្នុងស្ថានភាពបែបណា) ។
- តើតាមវិធីណាខ្លះដែលសេចក្ដីជំនឿរបស់សមាជិកនៃជុំរុំស៊ីយ៉ូន ត្រូវបានសាកល្បងតាមរយៈបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ?
- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពីខគម្ពីរទាំងនេះ ? (គោលការណ៍មួយដែលសិស្សអាចរកឃើញគឺ **ព្រះបានរៀបចំពរជ័យដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់អ្នកដែលស្មោះត្រង់តាមរយៈការសាកល្បងរបស់ពួកគេ**) ។
- តើពេលណាដែលអ្នក ឬ នរណាម្នាក់ដែលអ្នកស្គាល់ បានជួបប្រទះការសាកល្បងនៃសេចក្ដីជំនឿ ? តើការសាកល្បងនៃសេចក្ដីជំនឿរបស់អ្នក បានរៀបចំអ្នកសម្រាប់ពរជ័យដ៏អស្ចារ្យដូចម្ដេច ?

សូមប្រាប់សិស្សថា បុរសជាច្រើនដែលបានបម្រើក្នុងជុំរុំស៊ីយ៉ូន ត្រូវបានប្រទានពរនូវឱកាសដើម្បីបម្រើនៅក្នុងនគររបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ នៅខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៣៥ កូរ៉ុមនៃពួកដប់ពីរនាក់ និងកូរ៉ុមទីមួយនៃពួកចិតសិបនាក់ ត្រូវបានរៀបចំឡើង ។ សាវក៩នាក់ និងសមាជិកទាំងអស់ក្នុងកូរ៉ុមនៃពួកចិតសិបនាក់បានបម្រើនៅក្នុងជុំរុំស៊ីយ៉ូន ។ (សូមមើល *Church History in the Fulness of Times,* ទំព័រ ១៥១) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកមើលតួនាទីរបស់ជុំរុំស៊ីយ៉ូននៅក្នុងការរៀបចំបុរសទាំងឡាយសម្រាប់តំណែងដឹកនាំនានា ៖

« ព្រះមិនចង់ឲ្យអ្នកឈ្លោះគ្នានោះទេ ។ ទ្រង់មិនអាចរៀបចំនគររបស់ទ្រង់ដោយមនុស្សតែដប់ពីរនាក់ដើម្បីបើកផ្លូវដំណឹងល្អដល់ប្រជាជាតិនានានៃពិភពលោក និងបុរសចិតសិបនាក់នៅក្រោមឱវាទរបស់ពួកគេ ដើម្បីធ្វើតាមគំរូរបស់ពួកគេឡើយ លើកលែងតែទ្រង់បានរើសពួកគេក្នុងចំណោមអ្នកដែលបានប្ដូរជីវិតរបស់ខ្លួន និងអ្នកដែលមានការលះបង់យ៉ាងធំដូចជាអ័ប្រាហាំបានធ្វើដែរ » (នៅក្នុង *History of the Church,* ២ : ១៨២សូមមើលផងដែរ *Church History in the Fulness of Times,* ទំព័រ ១៥១) ។

សូមចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីសារៈសំខាន់នៃការទុកចិត្ត និងគោរពតាមព្រះអម្ចាស់ នៅពេលសេចក្ដីជំនឿយើងត្រូវបានសាកល្បង ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៥:២០–៤១

ព្រះអម្ចាស់បង្រៀនពួកបរិសុទ្ធនូវអ្វីដែលពួកគេត្រូវធ្វើ មុនពេលដែលទីក្រុងស៊ីយ៉ូនត្រូវបានប្រោសលោះ

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១០៥:២០–៣៧ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី ពីរបៀបដែលពួកគេត្រូវឆ្លើយតបទៅនឹងការបៀតបៀន ដែលពួកគេនឹងជួបប្រទះពេលកំពុងរង់ចាំការប្រោសលោះទីក្រុងស៊ីយ៉ូននាថ្ងៃខាងមុខ ។ ទ្រង់បានទូន្មានពួកគេឲ្យបន្ទាបខ្លួន ហើយចៀសវាងការបង្កជម្លោះ ។ ទ្រង់បានពន្យល់ថាពួកគេត្រូវលះបង់ក្នុងការរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ការប្រោសលោះទីក្រុងស៊ីយ៉ូននៅទីបញ្ចប់ ។ ទ្រង់បានមានបន្ទូលនៅក្នុងវិវរណៈដូចគ្នាពីមុនមកថា ពួកគេត្រូវ « បានបង្រៀនឲ្យបានល្អឥតខ្ចោះទៅទៀត ហើយមានការពិសោធន៍ ហើយចេះឲ្យបានល្អឥតខ្ចោះអំពីកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេ និងអ្វីៗដែលយើងតម្រូវពីស្នាដៃរបស់ពួកគេ » (គ. និង ស. ១០៥:១០) ។

- តើយើងគួរឆ្លើយតបនឹងការបៀតបៀនតាមរបៀបណាខ្លះ ?

សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៥:៣៨–៤១ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយជ្រើសរើសឃ្លាពីខគម្ពីរដែលសង្ខេបនូវអ្វី ដែលព្រះអម្ចាស់បានដឹកនាំពួកបរិសុទ្ធឲ្យធ្វើ ក្នុងការឆ្លើយតបទៅនឹងសង្កត់សង្កិនលើពួកគេ ។

- ស្របតាម ខ ៤០ តើពរជ័យអ្វីខ្លះនឹងកើតមានដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី បើពួកគេព្យាយាមបង្កើតសន្តិភាពជាមួយអ្នកដទៃនោះ ? (ចម្លើយរបស់សិស្សគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងព្យាយាមបង្កើតសន្តិភាពជាមួយអ្នកដទៃ នោះអ្វីគ្រប់យ៉ាងនឹងសម្រេចទៅបានសម្រាប់ការល្អរបស់យើង**) ។

- តើយើងអាចធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីជួយបង្កើតសន្តិភាពជាមួយអ្នកដទៃ ?

- តើអ្នកធ្លាប់បានទទួលពរជ័យយ៉ាងដូចម្ដេច ពេលអ្នកព្យាយាមបង្កើតសន្តិភាព រួមទាំងជាមួយអ្នកដែលបៀតបៀនអ្នកនោះ ?

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាពីរឿងមួយ ដែលពួកគេអាចធ្វើបានក្នុងការព្យាយាមបង្កើតសន្តិភាពជាមួយអ្នកនៅក្នុងជីវិតពួកគេឲ្យកាន់តែប្រសើរឡើង ជាពិសេសនៅពេលដែលពួកគេអាចត្រូវបានគេជិះជាន់ ហើយសរសេរគោលដៅមួយនៅក្នុងសៀវភៅសរសេរ ឬក្នុងសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ដើម្បីធ្វើតាមគោលការន៍នេះ ។

មេរៀនសិក្សានៅផ្ទះ

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៤៣–១០១; ១០២–១០៥ (មេរៀនទី ២២)

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោមនេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃព្រឹត្តិការណ៍ គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៤៣–១០១; ១០២–១០៥ (មេរៀនទី ២២) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ ៖ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៤៣–១០១; ១០២)

សិស្សបានសិក្សារឿងប្រៀបធៀបបីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រើ ដើម្បីបង្រៀនពួកបរិសុទ្ធពីព្រះឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ទាក់ទងនឹងសេចក្ដីប្រោសលោះនៃស៊ីយ៉ូន ។ នៅពេលពួកគេបានសិក្សា នោះសិស្សបានរៀនគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះ ៖ តាមរយៈកិច្ចការនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ការរស់នៅដោយសុចរិត ហើយធ្វើតាមព្យាការី នោះយើងត្រៀមខ្លួនដើម្បីទប់ទល់នឹងសេចក្ដីវេទនា នៅពេលយើងគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះយើងត្រូវបានពង្រឹងឲ្យទប់ទល់នឹងមារសត្រូវខាងវិញ្ញាណ និង ខាងរូបកាយ នៅពេលយើងមកជួបជុំគ្នាដើម្បីទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ នោះយើងទទួលបានការការពារ ហើយត្រៀមខ្លួនយើងសម្រាប់ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ហើយព្រះបានប្រទានសិទ្ធិជ្រើសរើសដល់យើង អំណាចដើម្បីជ្រើសរើស ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែទទួលខុសត្រូវចំពោះជម្រើសនានារបស់យើង ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៣)

នៅពេលសិស្សបានសិក្សាការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ទាក់ទងនឹងសេចក្ដីប្រោសលោះនៃស៊ីយ៉ូន នោះពួកគេបានរកឃើញពរជ័យដែលយើងទទួលនៅពេលយើងគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ និង លទ្ធផលដែលកើតឡើងនៅពេលយើងពុំបានគោរពតាម ។ សិស្សក៏បានរៀនផងដែរថា កូនសិស្សរបស់ព្រះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានឆន្ទៈថ្វាយជីវិតរបស់ខ្លួនដោយព្រោះព្រះនាមរបស់ទ្រង់ ហើយថាអស់ទាំងជ័យជំនះ និងសិរីល្អត្រូវបានធ្វើឲ្យសម្រេចដល់យើងតាមរយៈសេចក្ដីឧស្សាហ៍ សេចក្ដីស្មោះត្រង់ និង ពាក្យអធិស្ឋានទាំងឡាយនៃសេចក្ដីជំនឿរបស់យើង ។

ថ្ងៃទី ៣ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៤)

ចេញពីការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះការរៀបចំឡើងវិញនូវសហសមាគម (ជាញឹកញាប់ត្រូវបានហៅថាជាសណ្ដាប់ធ្នាប់សមាគម) នោះសិស្សបានរៀនថាព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតផែនដីនេះ ហើយថាអ្វីៗទាំងអស់ដែលនៅលើផែនដីនេះគឺជារបស់ទ្រង់ ។ ពួកគេបានរកឃើញគោលការណ៍ថា យើងត្រូវទទួលខុសត្រូវដើម្បីប្រើប្រាស់នូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់យើងដើម្បីជួយមនុស្សដទៃ ។ សិស្សក៏បានរៀនផងដែរអំពីពរជ័យនានា ដែលយើងទទួលបានពីការបន្ទាបខ្លួន និង ភាពស្មោះត្រង់ ព្រមទាំងការអំពាវនាវរកព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

ថ្ងៃទី ៤ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៥)

បន្ទាប់ពីក្រុមជំរំស៊ីយ៉ូនបានទៅដល់រដ្ឋមិសសួរី នោះព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងថា ក្រុងស៊ីយ៉ូននឹងពុំត្រូវបានប្រោសលោះនៅពេលនោះឡើយ ។ ចេញពីការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះពួកបរិសុទ្ធ នោះសិស្សបានរៀននូវគោលការណ៍ខាងក្រោម ៖ យើងត្រូវតែរួបរួមគ្នា ហើយគោរពធ្វើតាមអ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះស្នើសុំ ដើម្បីឲ្យទីក្រុងស៊ីយ៉ូនត្រូវបានបង្កើតឡើង ព្រះបានរៀបចំពរជ័យដ៏មហិមាសម្រាប់អ្នកដែលស្មោះត្រង់ដោយឆ្លងកាត់ការសាកល្បងរបស់ពួកគេ ហើយប្រសិនបើយើងស្វែងរកបង្កើតសន្តិភាពជាមួយមនុស្សដទៃ នោះគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់នឹងផ្សំគ្នាសម្រាប់សេចក្ដីល្អដល់យើង ។ ជាញឹកញាប់ កាលវិភាគរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺខុសពីកាលវិភាគផ្ទាល់របស់យើង ។

សេចក្ដីផ្ដើម

មេរៀននេះនឹងជួយសិស្សឲ្យអនុវត្តមេរៀននានានៃជំរំស៊ីយ៉ូននៅក្នុងជីវិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៥

ព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងនូវអ្វីៗដែលពួកបរិសុទ្ធត្រូវតែធ្វើ ទាក់ទងនឹងឧបសគ្គនានានៅក្នុងដែនដីស៊ីយ៉ូន

ពីមុនចាប់ផ្ដើមថ្នាក់, សូមស្វែងរកពែងក្រដាសមួយ កៅស៊ូកងមួយ និង ខ្សែបីចង្វាយ។ រង្វង់របស់កៅស៊ូកងត្រូវតែតូចជាងរង្វង់របស់ពែងក្រដាស ។ សូមចងខ្សែទាំងនោះជាប់នឹងកៅស៊ូកងដោយប្រវែងស្មើគ្នា ។

សូមចាប់ផ្ដើមមេរៀនដោយសូមអ្នកស្ម័គ្រចិត្តបីនាក់ ។ សូមដាក់ពែងនៅលើផ្ទៃរាបស្មើ ហើយបង្គាប់ឲ្យអ្នកស្ម័គ្រចិត្តទាំងនោះចាប់លើកពែងឡើងដោយប្រើតែកៅស៊ូកង និង ខ្សែនោះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមប្រាប់ពួកគេថាពួកគេពុំអាចប៉ះកៅស៊ូកងឡើយ ពួកគេត្រូវតែកាន់តែខ្សែ ។ (ដើម្បីសម្រេចកិច្ចការនេះ សិស្សនឹងត្រូវធ្វើការជាមួយគ្នា ហើយទាញខ្សែរៀងៗខ្លួនព្រមគ្នា ដោយប្រើកម្លាំងឲ្យស្មើគ្នា ដើម្បីពង្រីកកៅស៊ូកងឲ្យធំល្មមដើម្បីដាក់វាជុំវិញពែងនោះ ហើយលើកវាឡើង) ។

បន្ទាប់ពីសិស្សបានបំពេញសកម្មភាពនេះហើយសូមសួរសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើការរួបរួមគ្នាដើរតួយ៉ាងណាខ្លះនៅក្នុងការសម្រេចនូវកិច្ចការនេះ ?

សូមរំឭកសិស្សថា អំឡុងពេលការសិក្សារបស់ពួកគេកាលពីសប្ដាហ៍មុន នោះពួកគេបានមានឱកាសសិក្សាវិវរណៈពីព្រះអម្ចាស់ទាក់ទងនឹងជំរំស៊ីយ៉ូន និង បេសកកម្មរបស់វាដើម្បីជួយពួកបរិសុទ្ធដែលនិរទេសនៅក្នុងទីក្រុងស៊ីយ៉ូន ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យរកមើលការរួបរួមគ្នាដើរតួនៅក្នុងការព្យាយាមរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ដើម្បីទទួលកម្មសិទ្ធិវិញនៃដែនដីស៊ីយ៉ូនតាមរយៈមេរៀនថ្ងៃនេះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យប្រាប់ពីរឿងនៃជំរំស៊ីយ៉ូន ដោយផ្អែកលើអ្វីដែលពួកគេបានអាននៅក្នុងការសិក្សារបស់ពួកគេនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៣ និង ១០៥។ សំណួរខាងក្រោមនេះអាចត្រូវបានសួរ ដើម្បីជួយសិស្សនៅពេលពួកគេរំឭកពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ៖

- ហេតុអ្វីពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងទីក្រុងស៊ីយ៉ូន (ឃុំចាកសុន រដ្ឋមិសសួរី) ត្រូវការជំនួយ? (ពួកគេត្រូវបានបង្ខំឲ្យចាកចេញពីដែនដីរបស់ខ្លួនដោយពួកជនកំណាច) ។

- តើជំរំស៊ីយ៉ូនគឺជាអ្វី ? (ក្រុមមួយដែលមានបុរសជាង ២០០នាក់ ស្ត្រី ១២នាក់ និង កូនក្មេង ៩នាក់—បានស្ម័គ្រចិត្ត ហើយជ្រើសរើស—ដឹកនាំដោយព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ហើយបានរៀបចំឡើងតាមការគោរពចំពោះការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់) ។

- តើគោលបំណងចម្បងរបស់ជំរំស៊ីយ៉ូនគឺជាអ្វី ? (នាំយកធនធានដ៏ចាំបាច់នានាទៅកាន់ពួកបរិសុទ្ធដែលនិរទេសនៅរដ្ឋមិសសួរី ហើយជួយពួកគេក្នុងការទាមទារមកវិញនូវដែនដីរបស់ពួកគេនៅក្នុងឃុំចាកសុន) ។

សូមរំឭកសិស្សថាវិវរណៈដែលមាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៥ ត្រូវបានប្រទានឲ្យនៅថ្ងៃទី ២២ ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣៤ បន្ទាប់ពីក្រុមជំរំស៊ីយ៉ូនកំពុងធ្វើដំណើរអស់ជិតប្រាំពីរសប្ដាហ៍ និង បានចម្ងាយប្រមាណតែ ១០ ទៅ ២០ ម៉ាយ (ប្រហែល ១៥–៣០គីឡូម៉ែត្រ) ពីឃុំចាកសុន ។ សូមសួរសិស្សប្រសិនបើមាននរណាម្នាក់អាចប្រាប់ពីការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលបានប្រទានឲ្យនៅពេលនោះដល់ក្រុមជំរំស៊ីយ៉ូនទាក់ទងនឹងសេចក្ដីប្រោសលោះនៃស៊ីយ៉ូន ។ (ពួកគេត្រូវរង់ចាំជួយពួកបរិសុទ្ធដែលនិរទេសឲ្យទាមទារយកវិញនូវដែនដីស៊ីយ៉ូនវិញ ។ ប្រសិនបើសិស្សត្រូវការជំនួយពីការចងចាំពីព័ត៌មានលម្អិតនេះ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យមើល គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៥:៩) សារចុះសារឡើង ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១០៥:៣–៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រំពឹងពីហេតុផលមួយចំនួនដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទាននូវការពន្យាពេលនៃសេចក្តីប្រោសលោះនៃស៊ីយ៉ូន ។

- តើមានហេតុផលអ្វីខ្លះដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានចំពោះការពុំស្តារឡើងវិញដល់ពួកបរិសុទ្ធនូវដែនដី និង ផ្ទះសម្បែងរបស់ខ្លួននៅក្នុងក្រុងស៊ីយ៉ូននៅពេលនោះ ?
- តើគោលការណ៍អ្វីខ្លះដែលយើងអាចរៀនពីខគម្ពីរទាំងនេះ អំពីអ្វីដែលយើងត្រូវតែធ្វើដើម្បីកសាងក្រុងស៊ីយ៉ូននោះ ? (សិស្សអាចផ្តល់គោលការណ៍ផ្សេង ៗគ្នា ប៉ុន្តែសូមជួយពួកគេឲ្យរកឃើញគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះ ៖ **យើងត្រូវតែរួបរួមគ្នា ហើយគោរពធ្វើតាមអ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះស្នើសុំ ដើម្បីឲ្យទីក្រុងស៊ីយ៉ូនត្រូវបានស្ថាបនាឡើង ។** អ្នកអាចចង់សរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្តារខៀន) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់កាន់តែប្រសើរឡើងពីគោលការណ៍នេះ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្តីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោម ដោយអែលឌើរ ឌី ថត គ្រីស្តូហ្វឺសិននៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្តាប់ការពន្យល់របស់អែលឌើរគ្រីស្តូហ្វឺសិនអំពីអត្ថន័យនៃក្រុងស៊ីយ៉ូន និង អ្វីដែលត្រូវតែកើតឡើងចំពោះវា ដើម្បីវាត្រូវបានស្ថាបនាឡើង ។

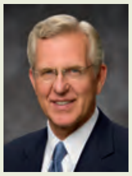

« ស៊ីយ៉ូនគឺជាទីតាំងផង និង ជាមនុស្សផង ។. . .

« ស៊ីយ៉ូន គឺជាក្រុងស៊ីយ៉ូនដោយសារតែចរិត លក្ខណៈ និង ភាពស្មោះត្រង់របស់ពលរដ្ឋនៃក្រុងនោះ ។ សូមចងចាំថា ‹ ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់បានហៅរាស្ត្រទ្រង់ថាស៊ីយ៉ូន ពីព្រោះពួកគេមានចិត្តតែមួយ និង គំនិតតែមួយ រស់នៅក្នុងសេចក្តីសុចរិត ហើយគ្មានមនុស្សក្រីក្រនៅក្នុងចំណោមពួកគេឡើយ › (ម៉ូសេ ៧:១៨) ។ ប្រសិនបើយើងនឹងស្ថាបនាស៊ីយ៉ូននៅក្នុងគេហដ្ឋានសាខា វួដ និង ស្តេករបស់យើង នោះយើងត្រូវតែចាប់យកបទដ្ឋាននេះ ។ វានឹងចាំបាច់ (១) ដើម្បីមានសាមគ្គីភាពក្នុងដួងចិត្ត ហើយគំនិតតែមួយ (២) ដើម្បីប្រែក្លាយជារាស្ត្រដ៏បរិសុទ្ធទាំងជាបុគ្គល និង ជារួមព្រមទាំង (៣) ដើម្បីមើលថែដល់អ្នកទ័លក្រ និង ទុគ៌ត ដោយមានប្រសិទ្ធភាពដូច្នេះ ដើម្បីយើងលុបបំបាត់ភាពក្រីក្រនៅក្នុងចំណោមពួកយើង ។ យើងពុំអាចរង់ចាំរហូតដល់ក្រុងស៊ីយ៉ូនមកដល់ ដើម្បីមានអ្វីៗទាំងនេះកើតឡើងនោះទេ—ក្រុងស៊ីយ៉ូន នឹងមកដល់តែពេលដែលអ្វីៗទាំងនេះកើតឡើងហើយប៉ុណ្ណោះ » (Come to Zion » *Ensign* ឬ *Liahona,* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៨, ទំព័រ ៣៧, ៣៨) ។

សូមគិតពីការសួរសំណួរខាងក្រោមមួយចំនួន ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ដឹងកាន់តែជ្រៅជ្រះអំពីក្រុងស៊ីយ៉ូន ៖

- តើស៊ីយ៉ូនគឺជាអ្វី ?
- តើអ្វីខ្លះត្រូវតែកើតឡើងដើម្បីស្ថាបនាក្រុងស៊ីយ៉ូន ?
- តើអ្នកគិតថាហេតុអ្វីបានជាការរួបរួមគ្នា និង ការគោរពប្រតិបត្តិ ត្រូវបានតម្រូវឲ្យមានដើម្បីឲ្យស៊ីយ៉ូនត្រូវបានស្ថាបនាឡើង ?
- យោងតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១០៥:៣–៥, មនុស្សដែលរួបរួមគ្នាកំពុងគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យនៃនគរនៃសិរីល្អណាមួយ ?
- តើអ្នកអាចធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីពង្រឹងសាមគ្គីភាពនៅក្នុងគ្រួសារ ថ្នាក់រៀនក្នុងសាសនាចក្រ ឬ កូរ៉ុមរបស់អ្នក ? តើអ្នកអាចលើកទឹកចិត្តមនុស្សដទៃនៅក្នុងក្រុមទាំងនេះឲ្យរួបរួមគ្នា ហើយគោរពប្រតិបត្តិចំពោះព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្តេច ?
- តើការធ្វើនូវកិច្ចការទាំងនេះជួយអ្នក និង មនុស្សដទៃឲ្យស្ថាបនាស៊ីយ៉ូនយ៉ាងដូចម្តេច ?
- តើមានបទពិសោធន៍អ្វីខ្លះដែលបានជួយអ្នកឲ្យយល់ពីសារៈសំខាន់នៃសាមគ្គីភាពនៅក្នុងក្រុម ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីអ្វីមួយដែលពួកគេអាចធ្វើដើម្បីពង្រឹងសាមគ្គីភាពនៅក្នុងក្រុមគ្រួសារ ឬ ថ្នាក់រៀនក្នុងសាសនាចក្រ ឬ កូរ៉ុមរបស់ពួកគេ ? សូមឲ្យសិស្សពិភាក្សាជាមួយដៃគូអំពីអ្វីដែលពួកគេនឹងធ្វើ ។ សូមថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសារៈសំខាន់នៃការមានភាពសាមគ្គី និងការគោរពប្រតិបត្តិ ពេលយើងព្យាយាមសម្រេចព្រះរាជបំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

សូមពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានរួមបញ្ចូលវិវរណៈនេះនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១០៥ ដោយណែនាំពួកបរិសុទ្ធពីរបៀបដែលពួកគេគប្បីឆ្លើយតបចំពោះមារសត្រូវរបស់ខ្លួន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១០៥:៣៨–៤១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយជ្រើសរើសឃ្លា មួយចេញពីខគម្ពីរទាំងនោះ ដែលសង្ខេបពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានដឹកនាំពួកបរិសុទ្ធឲ្យធ្វើ ក្នុងការឆ្លើយតបនឹងពួកអ្នកសង្កត់សង្កិនខ្លួន ។ បន្ទាប់មកសូមឲ្យសិស្សពន្យល់ពីមូលហេតុដែលពួកគេបានជ្រើសរើសឃ្លាទាំងនោះ ។

- ដោយផ្អែកទៅលើការបង្រៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ តើពរជ័យអ្វីខ្លះអាចត្រូវបានប្រទានឲ្យប្រសិនបើយើងព្យាយាមបង្កើតសន្តិភាពជាមួយមនុស្សដទៃនោះ ? (សូមគិតពីការអញ្ជើញសិស្សឲ្យគូសពាក្យ ឬ ឃ្លានានាដែលបង្រៀននូវគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះ ៖ **ប្រសិនបើយើងព្យាយាមបង្កើតសន្តិភាពជាមួយមនុស្សដទៃ នោះការណ៍គ្រប់យ៉ាងនឹងផ្សំគ្នាសម្រាប់ជាសេចក្ដីល្អដល់យើង**) ។
- តើអ្នកធ្លាប់បានឃើញពរជ័យអ្វីខ្លះដែលបានទទួល នៅពេលអ្នក ឬ នរណាម្នាក់ដែលអ្នកស្គាល់ព្យាយាមធ្វើជាអ្នកផ្សះផ្សារគេ ?

សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យព្យាយាមបង្កើតសន្តិភាព នៅក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយមនុស្សដទៃ ។

មេរៀនបន្ទាប់ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៦–១០៨; ១៣៧)

សូមសួរសិស្សប្រសិនបើពួកគេធ្លាប់ឆ្ងល់ពីអ្វីនឹងកើតឡើងដល់មនុស្សដែលស្លាប់ទៅ ដោយពុំបានជ្រមុជទឹក ឬ ដោយពុំបានឮដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ សូមពន្យល់ថានៅក្នុងមេរៀនបន្ទាប់ ពួកគេនឹងរកឃើញចម្លើយចំពោះសំណួរនោះ ។ ពួកគេក៏នឹងរៀនផងដែរអំពីឈ្មោះដើមនៃបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក និង មុខងារនៃតំណែងបព្វជិតភាព ។

មេរៀនទី ១១១

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៦:១–១០៧:២០

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ២៥ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨៣៤ ព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៦ ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់បានហៅ វ៉ារិន អេ ខៅឌើរី និងបងប្រុសរបស់ អូលីវើ ខៅឌើរី ឲ្យធ្វើជាអធិបតីលើសាសនាចក្រនៅទីក្រុង ហ្វ្រីដុម រដ្ឋ នូវ យ៉ោក និងសហគមនៅជុំវិញនោះ ។ យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧ ប្រហែលក្នុងខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៣៥ ថាសមាជិកទាំងអស់ក្នុងកូរ៉ុមនៃសាវកដប់ពីរនាក់ ត្រូវរៀបចំខ្លួនដើម្បីបម្រើបេសកកម្មនៅភាគខាងកើតនៃសហរដ្ឋ ។ នៅក្នុងសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ជាលាយលក្ខណ៍អក្សរមួយ ក្រុមសាវកដប់ពីរនាក់បានមានប្រសាសន៍ថា ៖ « ពេលដែលយើងត្រូវបែកគ្នាជិតមកដល់ហើយ មានតែព្រះដែលជ្រាបថា យើងនឹងជួបគ្នាម្ដងទៀត ដូច្នេះយើងសូមអ្នកដែលយើងទទួលស្គាល់ថាជាព្យាការី និងអ្នកមើលឆុតឲ្យអធិស្ឋាន និងទទួលវិវរណៈសម្រាប់ពួកយើង . . . ដែរយើងនឹងពឹងផ្អែកលើវានៅពេលដែលយើងបែកគ្នាហើយដួងចិត្តរបស់យើងអាចត្រូវបានលួងលោម »(នៅក្នុង *History of the Church,* ២:២០៩–១០) ។ វិវរណៈនេះត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៥, ប៉ុន្តែ « កំណត់ត្រាប្រវត្តិសាស្ត្របញ្ជាក់ថាវិវរណៈភាគច្រើននៃ ខ ៦០ ដល់ខ ១០០ បញ្ចូលវិវរណៈដែលបានប្រទានឲ្យតាមរយៈ យ៉ូសែប ស៊្មីធ នៅថ្ងៃទី ១១ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨៣១ » (បុព្វកថាក្នុង គ. និង ស. ១០៧) ។ នេះគឺជាមេរៀនទីមួយនៃមេរៀនទាំងបីនៅក្នុងសៀវភៅសិក្សានេះលើ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៦

ព្រះអម្ចាស់បានហៅ វ៉ារិន ខៅឌើរី ជាសង្ឃជាន់ខ្ពស់ជាអធិបតី នៅទីក្រុង ហ្វ្រីដុម រដ្ឋ នូវ យ៉ោក

សូមឲ្យសិស្សគិតពីពេលដែលពួកគេបានគាំទ្រប៊ីស្សព ឬប្រធានសាខាថ្មីម្នាក់ ។

- តើអ្នកគិតថា បុគ្គលម្នាក់មានអារម្មណ៍យ៉ាងដូចម្ដេច នៅពេលដែលលោកត្រូវបានគាំទ្រ ?

សូមពន្យល់ថា ក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៤ សាសនាចក្របានជួបប្រទះការរីកចម្រើនដ៏គួរឲ្យកត់សម្គាល់ នៅទីក្រុង ហ្វ្រីដុម រដ្ឋ ញូវយ៉ក ចម្ងាយប្រមាណជា ៣២០គីឡូម៉ែត្រពីទីក្រុង ខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ ។ ព្រះអម្ចាស់បានហៅអ្នកដឹកនាំបព្វជិតភាពម្នាក់ ឲ្យធ្វើជាអធិបតីលើសមាជិកនៅទីនោះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៦:១–៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ។

- តើព្រះអម្ចាស់ណែនាំ វ៉ារិន ខៅឌើរី ឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ?

សូមពន្យល់ថា អារម្មណ៍របស់បងប្រុស ខៅឌើរី ប្រហែលជាដូចអ្នកដែលជាប៊ីស្សព ឬប្រធានសាខាសព្វថ្ងៃនេះដែរ ។ ព្រះអម្ចាស់បានចែកចាយពាក្យលួងលោម នៅពេលដែលបងប្រុស ខៅឌើរី បានទទួលយកការហៅបម្រើថ្មីរបស់លោក ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៦:៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់មានសេចក្ដីអំណរជាមួយបងប្រុស ខៅឌើរី ។

- តើអ្នកគិតថាឃ្លា « ក្រាបចំពោះដំបងពេជ្ររបស់យើង » មានន័យយ៉ាងណា ? (ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យឆ្លើយនឹងសំណួរនេះ អ្នកអាចពន្យល់ថា ដំបងពេជ្រគឺជារបស់ដែលកាន់ដោយស្ដេច និងម្ចាស់ក្សត្រី ។ វាគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃអំណាច) ។
- តើអ្នកគិតថាឃ្លា « បំបែកខ្លួនចេញពីកលល្បិចនៃមនុស្ស » មានអត្ថន័យដូចម្ដេច ?

សូមសេរសេរពាក្យ *បើនៅលើក្ដារខៀន*____*នោះ*
________________________.សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៦:៧–៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការទូន្មាន និងការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះបងប្រុស ខៅឌើរី ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យ

សរសេរអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ដោយសរសេរគោលការណ៍ « បើ–នោះ » នៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។ ក្រោយពីមានពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយគោលការណ៍ដែលពួកគេបានរកឃើញនោះ ។ (សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែបង្ហាញនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងបន្ទាបខ្លួននៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ នោះទ្រង់នឹងមានក្ដីមេត្តាករុណាមកលើយើង តម្កើងយើង ហើយប្រទានឲ្យយើងនូវព្រះគុណ និងការលួងលោម**) ។

- តើព្រះអម្ចាស់តម្កើងអ្នកដែលបន្ទាបខ្លួនចំពោះទ្រង់តាមវិធីណា ?

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថាយើងអាចទទួលបានពរជ័យ ដែលបានសន្យាដល់ វ៉ារិន ខោវឌើរី ដែលថា បើយើងបន្ទាបខ្លួនចំពោះព្រះអម្ចាស់ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:១–២០

ព្រះអម្ចាស់បង្រៀនអំពី បព្វជិតភាព អើរ៉ុន និង បព្វជិតភាព មិលគីស្សាដែក

សូមពន្យល់ថា វិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧ បានជួយបញ្ជាក់ពីការរៀបចំ និងទំនួលខុសត្រូវរបស់គណៈប្រធានទីមួយ កូរ៉ុមនៃពួកដប់ពីរនាក់ និងកូរ៉ុមនៃពួកចិតសិបនាក់ ។

សូមអានការពិពណ៌នាពីព្យាការីក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ដូចខាងក្រោម ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យទាយថាអ្នកកំពុងពិពណ៌នាពីនរណា ។

ព្យាការីនេះ « គឺជាបុរសនៃសេចក្ដីជំនឿ ដែលសម្ដែងនូវភាពសុចរិត ហើយកាលលោកនៅជាកុមារ លោកខ្លាចព្រះ ហើយបានបិតមាត់របស់ហ្វូងតោ ហើយបានពន្លត់ភ្លើងដ៏សន្ធោសន្ធៅ » (ការបកប្រែរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ, លោកុប្បត្តិ ១៤:២៦ [នៅក្នុង the Bible appendix]) ។ ក្នុងនាមជាស្ដេចក្រុងសាឡិម ទ្រង់ « បានបង្កើតសេចក្ដីសុខសាន្តនៅក្នុងស្រុកនៅសម័យទ្រង់ ហេតុដូច្នេះហើយ ទ្រង់ត្រូវបានហៅថាជាម្ចាស់នៃសេចក្ដីសុខសាន្ត » (អាលម៉ា ១៣:១៨) ។ ព្យាការី អ័ប្រាហាំបានថ្វាយដង្វាយមួយភាគដប់ដល់ទ្រង់ (សូមមើល អាលម៉ា ១៣:១៥) ។

បន្ទាប់ពីសិស្សបីបួននាក់បានសាកល្បងទាយឈ្មោះរបស់ព្យាការីនេះហើយ សូមសរសេរ *មិលគីស្សាដែក* នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមឲ្យសិស្សស្រាវជ្រាវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:១–៤ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលខទាំងនេះដែលបង្រៀនអំពីមិលគីស្សាដែក ។

- តើបព្វជិតភាព មិលគីស្សាដែក ត្រូវបានហៅថាជាអ្វីមុនជំនាន់របស់មិលគីស្សាដែក ? តើហេតុអ្វីបានជាវាត្រូវបានហៅថាបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក ?

សូមសរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **បព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក គឺត្រូវបានហៅតាមបញ្ញារបស់ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ** ។ អ្នកអាចស្នើសិស្សឲ្យគូសចំណាំឃ្លានេះនៅក្នុង ខ ៣ ។

- តើគោលការណ៍នេះបង្ហាញអំពីរបៀបដែលពួកអ្នកកាន់បព្វជិតភាពគួរតែបំពេញទំនួលខុសត្រូវរបស់ពួកគេអ្វីខ្លះ?

ជាចំណែកនៃការពិភាក្សានេះ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឲ្យឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយប្រធាន ប៊ យដ៍ ឃេ ផាកកឺ នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

« អំណាចបព្វជិតភាពត្រូវបានអនុវត្តយ៉ាងត្រឹមត្រូវ គឺនៅពេលអ្នកកាន់បព្វជិតភាពធ្វើអ្វីដែលទ្រង់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនឹងធ្វើ បើទ្រង់គង់នៅ » (The Power of the Priesthood » *Ensign* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១០, ទំព័រ ៧) ។

សូមសរសេរអង្គការរបស់សាសនាចក្រនៅលើក្ដារខៀន ៖ *សមាគមសង្គ្រោះ ថ្នាក់សាលាថ្ងៃអាទិត្យ យុវជន យុវនារី* និង *ថ្នាក់អង្គការបឋមសិក្សា* ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៥, ៨–៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលនូវឃ្លាមួយដែលបង្រៀនពីរបៀបដែលអង្គការទាំងនេះទាក់ទងនឹងបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមជួយសិស្សឲ្យយល់អំពីគោលលទ្ធិគ្រឹះ

សិស្សនឹងរៀនគោលលទ្ធិគ្រឹះនៅពេលពួកគេសិក្សា និង ពិភាក្សាខគម្ពីររាល់ថ្ងៃ និង នៅពេលពួកគេសូត្រចាំវគ្គព្រះគម្ពីរគន្លឹះ ។ អ្នកពុំគួរបង្វែរចេញពីការបង្រៀនតាមលំដាប់លំដោយនៃប្រវត្តិព្រះគម្ពីរ ដើម្បីផ្ដោតលើគោលលទ្ធិគ្រឹះទាំងនេះឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកគួរយកចិត្តទុកដាក់ទៅលើគោលលទ្ធិទាំងឡាយនៅពេលវាមាននៅក្នុងវគ្គសិក្សា ។ ឧទាហរណ៍ នៅក្នុងមេរៀននេះ អ្នកអាចគូសបញ្ជាក់អំពីគោលលទ្ធិនៃបព្វជិតភាព និង កូនសោបព្វជិតភាព ដែលបានបង្រៀននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧ ។

- តើផ្នែកបន្ថែមជាអ្វី ? (ជាផ្នែកនៃរាងកាយ ដូចជាដៃ ឬជើង) ។

- យោងតាម ខ ៨, តើសិទ្ធិ និងអំណាចអ្វីដែលបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែកកាន់ ? (នៅពេលដែលសិស្សឆ្លើយ អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរសេចក្ដីពិតខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **បព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែកមានសិទ្ធិខាងគណៈប្រធាន និងសិទ្ធិអំណាចលើអស់ទាំងតំណែងនៅក្នុងសាសនាចក្រ និងមានអំណាចដើម្បីចាត់ចែងការណ៍ទាំងឡាយខាងវិញ្ញាណ ។** សូមពន្យល់ថា « [ការ]ចាត់ចែងការណ៍ទាំងឡាយខាងវិញ្ញាណ » រួមបញ្ចូលការចាត់ចែងការប្រសិទ្ធិពរ ពិធីបរិសុទ្ធ និងសេចក្ដីសញ្ញា) ។

សូមពន្យល់ថា គណៈប្រធានដែលបានលើកឡើងនៅក្នុង ខ ៩ គឺជាគណៈប្រធានទីមួយ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:១០ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលថា តើនរណាផ្សេងទៀតដែលមានសិទ្ធិធ្វើការក្នុងដំណែងរបស់ខ្លួនក្រោមការដឹកនាំនៃគណៈប្រធានទីមួយ ។ នៅពេលសិស្សរាយការណ៍លើអ្វីដែលពួកគេបានរៀន សូមជួយពួកគេឲ្យយល់ថា គណៈប្រធានស្តេក និងគណៈប៊ីស្សព គឺជាឧទាហរណ៍នៃសង្ឃជាន់ខ្ពស់ធ្វើការក្នុងដំណែងរបស់ខ្លួននៅក្រោមការដឹកនាំនៃគណៈប្រធានទីមួយ ។

សូមមើលឈ្មោះអង្គការដែលអ្នកបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ។ ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីទំនាក់ទំនងរវាងអង្គការ និងស្តេក និងអ្នកដឹកនាំបព្វជិតភាពក្នុងវួដទាំងនេះ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោម ដោយប្រធាន យ៉ូសែប អេហ្វ ស្ម៊ីធ ឲ្យឮៗ ៖

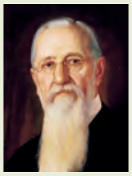

« គ្មានរដ្ឋាភិបាលនៅក្នុងសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដាច់ដោយឡែក ឬជាផ្នែកនៅខាងលើ ឬនៅក្រៅពីបព្វជិតភាពដ៏បរិសុទ្ធ ឬអំណាចរបស់វាឡើយ ។. . . [អង្គការជំនួយ] មិននៅក្រៅ ឬនៅលើ ហើយក៏មិនហួសពីវាឡើយ ។ ពួកគេទទួលស្គាល់គោលការណ៍នៃបព្វជិតភាព ។ គ្រប់ទីកន្លែងដែលពួកគេទៅ ពួកគេតែងតែនាំទិដ្ឋភាពនៃការសម្រេចបាននូវកិច្ចការល្អមួយចំនួន ការសង្គ្រោះព្រលឹងខាងសាច់ឈាម និងខាងវិញ្ញាណ » (*ការបង្រៀនរបស់ប្រធានសាសនាចក្រ ៖ យ៉ូសែប អេហ្វ ស្ម៊ីធ* [ឆ្នាំ ១៩៩៨], ទំព័រ ៣៤១–៤២) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្វែងរក គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:១៨–១៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ដើម្បីរកមើលអំណាចបន្ថែមដែលបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែកកាន់ ។

- ស្របតាម ខ ១៨ តើអំណាចអ្វីទៅ ដែលបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែកកាន់ ? (សូមសរសេរសេចក្ដីពិតខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន នៅពេលសិស្សបាប្រប់ថា ៖ **បព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែកកាន់កូនសោនៃពរជ័យខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងសាសនាចក្រទាំងអស់**) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់សេចក្ដីពិតនេះ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ ដោយព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ឲ្យឮៗ ។ សូមសូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកមើលពរជ័យខាងវិញ្ញាណ ដែលមកតាមរយៈបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក ។

«[បព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក] គឺជាផ្លូវដែលចំណេះដឹង គោលលទ្ធិ ផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ និងរឿងសំខាន់ៗទាំងអស់ ត្រូវបានបើកសម្ដែងពីស្ថានសួគ៌មក » (នៅក្នុង *History of the Church*, ៤:២០៧) ។

- តើពរជ័យខាងវិញ្ញាណមួយណាដែលបានពិពណ៌នានៅក្នុង ខ ១៩ ដែលលេចធ្លោចំពោះអ្នក ? ហេតុអ្វី ?

សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ថាអ្នកដែលកាន់បព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក ប្រើវាដើម្បីជួយមនុស្សដទៃឲ្យទទួលបានពរជ័យ ដូចជាអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងពរជ័យនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

- តើពរជ័យណាខ្លះ ដែលអ្នកបានទទួលតាមរយៈបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក ?

សូមពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់ក៏បានពិពណ៌នាពីសេចក្ដីពិតដែលបានបើកសម្ដែង អំពីសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាពអើរ៉ុនផងដែរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សបីនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេណគ្នាអានឲ្យឮៗមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:១៣–១៤, ២០ ។ សូមសូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់ពីសិទ្ធិអំណាចដែលបព្វជិតភាពអើរ៉ុនកាន់ ។

- តើសិទ្ធិអំណាចអ្វី ដែលបព្វជិតភាពអើរ៉ុនកាន់ ? (សិស្សគួរតែប្រាប់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **បព្វជិតភាពអើរ៉ុនកាន់កូនសោនៃការចាត់ចែងពួកទេវតា និងការចាត់ចែងពិធីបរិសុទ្ធខាងក្រៅ**) ។
- តើពិធីបរិសុទ្ធអ្វីទៅដែលលើកឡើងនៅក្នុង ខ ២០ ? តើពិធីបរិសុទ្ធអ្វីខ្លះទៀតដែលបានចាត់ចែងដោយសិទ្ធិអំណាចនៃបព្វជិតភាពអើរ៉ុន ? (ពិធីសាក្រាម៉ង់) ។
- តើពរជ័យអ្វីខ្លះ ដែលអ្នកបានទទួលតាមរយៈបព្វជិតភាពអើរ៉ុន ?

សូមសរសេរ ចំណងជើង ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖

> *ដំណែងបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក ដំណែងបព្វជិតភាអើរ៉ុន*

មុនពេលចូលរៀន សូមសរសេរដំណែងបព្វជិតភាពខាងក្រោម នៅលើក្រដាសមួយផ្ទាំង ៖ *ឌីកុន គ្រូ សង្ឃ ប៊ីស្សព អែលឌើរ សង្ឃជាន់ខ្ពស់ លោកអយ្យកោ ពួកចិតសិបនាក់ សាវក* ។ សូមដាក់ក្រដាសចូលក្នុងប្រអប់មួយ មិនតាមលំដាប់លំដោយ ។

នៅចំណុចណាមួយក្នុងមេរៀន សូមចែកក្រដាសឲ្យសិស្សបីបួននាក់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឡើងមកលើក្ដារខៀន ហើយដាក់តំណែងនិមួយៗនៅក្រោមចំណងជើងដែលត្រឹមត្រូវ ។

សិស្សមួយចំនួនអាចនិយាយថាតំណែងប៊ីស្សព គឺជាតំណែងបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក ។ បើពួកគេយល់ដូច្នោះ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:១៣ ១៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមសូមឲ្យសិស្សប្រើខគម្ពីរទាំងនេះដើម្បីសម្រេចទីកន្លែងដែលពួកគេគួរដាក់ដំណែងប៊ីស្សពនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមពន្យល់ថា តំណែងប៊ីស្សព គឺជាតំណែងនៅក្នុងបព្វជិតភាពអើរ៉ុន ៖ ប៊ីស្សពម្នាក់ គឺជាប្រធាននៃបព្វជិតភាពអើរ៉ុន និងជាសង្ឃជាន់ខ្ពស់ជាអធិបតីនៅក្នុងវួដរបស់គាត់ ។ (សូមចំណាំថា ការហៅនៃពូជពង្សនៃលោកអើរ៉ុនពិត ដូចដែលបានលើកឡើងនៅក្នុង ខ ១៦–១៧ ត្រូវបានលើកឡើងនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៨:១៥–២១ និងមេរៀនទី ៧៤) ។

សូមប្រាកដថា តំណែងទាំងឡាយត្រូវបានដាក់យ៉ាងត្រឹមត្រូវនៅលើក្ដារខៀន ។ (តំណែងបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែកមាន អែលឌើ សង្ឃជាន់ខ្ពស់ លោកអយ្យកោ ពួកចិតសិបនាក់ និងសាវក ។ តំណែងនៃបព្វជិតភាពអើរ៉ុនមាន ឌីកុន គ្រូ សង្ឃ និង ប៊ីស្សព ។ សូមពន្យល់ថា បញ្ជីទាំងនេះ នឹងរៀបចំសិស្សសម្រាប់មេរៀនពីរបន្ទាប់ទៀត ហើយពួកគេនឹងរៀនបន្ថែមទៀតអំពីតំណែងបព្វជិតភាព ។

សូមបញ្ចប់ ដោយអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេ អំពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀន និងពីអារម្មណ៍ដែលមាននៅក្នុងថ្នាក់ថ្ងៃនេះ ។

មេរៀនទី ១១២

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:២១–៣៨

សេចក្ដីផ្ដើម

នៅខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៣៥ សមាជិកក្នុងកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ដែលទើបតែបានតែងតាំងនៅទីក្រុង ខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ បានរៀបចំខ្លួនចេញទៅបម្រើបេសកកម្មជាកូរ៉ុមដំបូង ។ មុនពេលពួកគេចាកចេញ ពួកគេបានសំណូមពរឲ្យព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ស្វែងរកវិវរណៈដើម្បីជួយពួកគេ កាលដែលពួកគេបែកចេញទៅ (សូមមើល សេចក្ដីណែនាំដល់មេរៀនទី ១១១) ។ វិវរណៈដែលលោកបានទទួល គឺត្រូវបានកត់ត្រាទុកនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១០៧ ។ នេះគឺជាមេរៀនទីពីរនៃមេរៀនទាំងបី ដែលពិភាក្សានៅក្នុងមេរៀននេះ ។ នៅក្នុងផ្នែកនៃវិវរណៈនេះ ព្រះអម្ចាស់បានពន្យល់ពីតួនាទីនៃកូរ៉ុមជាអធិបតីក្នុងសាសនាចក្រ ៖ គណៈប្រធានទីមួយ កូរ៉ុមនៃពួកដប់ពីរនាក់ និងកូរ៉ុមនៃពួកចិតសិបនាក់ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:២១–២៦

ព្រះអម្ចាស់ពន្យល់ពីតួនាទី និងសិទ្ធិអំណាចរបស់កូរ៉ុមជាអធិបតីនៃសាសនាចក្រ

មុនចាប់ផ្ដើមមេរៀន សូមសរសេរពាក្យខាងក្រោមនេះនៅលើក្ដារខៀន ៖ *ជួយ* និង *គាំទ្រ* ។ នៅពេលចាប់ផ្ដើមមេរៀន សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីគ្រាដែលមាននរណាម្នាក់ជួយ ឬគាំទ្រពួកគេ ។ ហើយសូមឲ្យសិស្សបែរទៅរកដៃគូម្នាក់ ហើយពិពណ៌នាអំពីបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ។

- តើមានភាពខុសប្លែកគ្នាយ៉ាងណា កាលអ្នកដឹងថានរណាម្នាក់បានជួយ និងគាំទ្រអ្នកនោះ ?

សូមសរសេរពាក្យ *គាំទ្រ* នៅលើក្ដារខៀន ហើយពន្យល់ថាការគាំទ្រនរណាម្នាក់ មានន័យថា យើងជួយ និងគាំទ្របុគ្គលនោះ ។

សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:២១–២២ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលថានរណាដែលព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលឲ្យសមាជិកគួរតែគាំទ្រ ។

- តើនរណាដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថាយើងគួរគាំទ្រ ? (នៅពេលដែលសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរ *គណៈប្រធានទីមួយ* ជាចំណងជើងនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមឲ្យសិស្សមើល គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៨–៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ។ មុនពេលដែលពួកគេអានខគម្ពីរទាំងនេះ សូមពន្យល់ថានៅក្នុង ខ ៩ ឃ្លា « គណៈប្រធាននៃបព្វជិតភាពជាន់ខ្ពស់ តាមរបៀបលោកមិលគីស្សាដែក » សំដៅទៅលើគណៈប្រធានទីមួយ ។ សូមសូមឲ្យសិស្សរកមើលអ្វីដែលខគម្ពីរទាំងនេះបង្រៀន អំពីគណៈប្រធានទីមួយ ។

- តើខគម្ពីរទាំងនេះបង្រៀនអ្វីខ្លះអំពីគណៈប្រធានទីមួយ ? (នៅក្រោមចំណងជើង សូមសរសេរសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **គណៈប្រធានទីមួយមានទំនួលខុសត្រូវ និងសិទ្ធិអំណាចដើម្បីធ្វើជាអធិបតីលើគ្រប់ការិយាល័យនៃសាសនាចក្រ**) ។

- ស្របតាម ខ ២២តើយើងអាចគាំទ្រគណៈប្រធានទីមួយយ៉ាងដូចម្ដេច ? (ចម្លើយរបស់សិស្សគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **គណៈប្រធានទីមួយ ត្រូវបានគាំទ្រដោយសេចក្ដីទុកចិត្ត សេចក្ដីជំនឿ និងការអធិស្ឋាននៃសាសនាចក្រ** ។ អ្នកអាចនឹងចង់ឲ្យយោបល់ដល់សិស្សគូសចំណាំពាក្យ ឬឃ្លានៅក្នុង ខ ២២ ដែលបង្រៀនពីគោលការណ៍នេះ) ។

- តើហេតុអ្វីបានជាអ្នកគិតថា យើងត្រូវគាំទ្រគណៈប្រធានទីមួយ ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានឮនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន ហិនរី ប៊ី អាវរិង នៃគណៈប្រធានទីមួយ ៖ សូមសូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកមើលពីអ្វី ដែលលោកបានមានប្រសាសន៍ថាយើងគួរធ្វើដើម្បីទ្រទ្រង់ ឬគាំទ្រអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្ររបស់យើង ។

សូមបង្ហាញរូបភាពនៃពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ

ការបង្ហាញរូបភាពនៃពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ នឹងជួយសិស្សឲ្យស្គាល់អ្នកទាំងឡាយណាដែលព្រះអម្ចាស់បានហៅឲ្យធ្វើជាព្យាការី ជាអ្នកមើលឆុត និង អ្នកទទួលវិវរណៈ ។ នៅក្នុងមេរៀននេះ សិស្សនឹងរៀនអំពីតួនាទីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់អ្នកដឹកនាំទាំងនេះ ។ មុនពេលចាប់ផ្ដើមបង្រៀន អ្នកអាចរករូបភាពបច្ចុប្បន្ននៃសមាជិកនៃគណៈប្រធានទីមួយ កូរ៉ុមនៃពួកដប់ពីរនាក់ គណៈប្រធាននៃក្រុមចិតសិបនាក់ និងកូរ៉ុមទីមួយនៃក្រុមចិតសិបនាក់ ។ រូបភាពទាំងនេះត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅក្នុងទស្សនាវដ្ដីសាសនាចក្រស្ដីពីសន្និសីទ និងអាចរកបាននៅលើគេហទំព័រ LDS.org ។

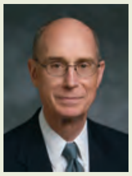

« ចំពោះយើង ដើម្បីគាំទ្រដល់អ្នកទាំងឡាយ ដែលត្រូវបានហៅ . . . យើងត្រូវតែពិនិត្យពិច័យលើជីវិតរបស់យើង ប្រែចិត្តបើចាំបាច់ សន្យាថានឹងគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិទាំងឡាយរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយធ្វើតាមពួកអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ ។. . .

« . . . វានឹងជារឿងឈ្លាសវៃក្នុងការប្ដេជ្ញាចិត្តថានឹងគាំទ្រដោយសេចក្ដីជំនឿ និង សេចក្ដីអធិស្ឋានរបស់យើង ដល់អ្នកទាំងឡាយដែលបម្រើយើងនៅក្នុងនគរ ។ ខ្ញុំយល់ច្បាស់ដោយខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់ អំពីអំណាចនៃសេចក្ដីជំនឿរបស់សមាជិកសាសនាចក្រ ក្នុងការគាំទ្រដល់អ្នកទាំងឡាយដែលត្រូវបានហៅ ។. . . ខ្ញុំបានមានអារម្មណ៍ពីការអធិស្ឋាន និងសេចក្ដីជំនឿរបស់មនុស្សដែលខ្ញុំមិនស្គាល់ ហើយពួកគេបានស្គាល់ខ្ញុំថាជាមនុស្សម្នាក់ដែលត្រូវបានហៅឲ្យបម្រើ តាមរយៈកូនសោបព្វជិតភាព » (The True and Living Church » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០០៨, ទំព័រ ២១) ។

- តើប្រធាន អាវរិង បានមានប្រសាសន៍ថា យើងត្រូវធ្វើអ្វីដើម្បីគាំទ្រដល់ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្ររបស់យើង ?
- តើយើងអាចគាំទ្រពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្ររបស់យើង ដូចជាគណៈប្រធានទីមួយ ដែលយើងស្គាល់ដោយផ្ទាល់ដោយរបៀបណា ?

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីអ្វីដែលពួកគេកំពុងធ្វើ ដើម្បីគាំទ្រគណៈប្រធានទីមួយ និងអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រដទៃទៀត ។ សូមសូមឲ្យពួកគេសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅសរសេររបស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ អំពីអ្វីដែលពួកគេនឹងធ្វើនាពេលអនាគត ដើម្បីជួយ និងគាំទ្រថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រកាន់តែប្រសើរឡើង ។

សូមសរសេរ *កូរ៉ុមនៃពួកដប់ពីរនាក់* ជាចំណងជើងនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:២៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូល អំពីតួនាទីរបស់ពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។

- ស្របតាម ខ ២៣ តើពួកសាវកដប់ពីរនាក់ត្រូវបានហៅឲ្យធ្វើអ្វី ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតបហើយ សូមសរសេរគោលលទ្ធិនៅលើក្ដាខៀនក្រោមចំណងជើង « កូរ៉ុមនៃពួកដប់ពីរនាក់ » ៖ **ពួកសាវកជាសាក្សីពិសេសអំពីព្រះនាមនៃព្រះគ្រីស្ទនៅពាសពេញពិភពលោក ។** (អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំគោលលទ្ធិនេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។
- តើអ្នកគិតថា ពួកសាវកជាសាក្សីពិសេសនៃព្រះនាមនៃព្រះគ្រីស្ទ មានន័យដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សអានអ្វីដែល Bible Dictionary និយាយអំពីពាក្យ និងតួនាទី *របស់សាវក ។* សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍អំពីការរកឃើញរបស់ពួកគេ។

សូមពន្យល់ថា ប្រធានសាសនាចក្រគឺជាសាវកច្បងនៅលើផែនដី ហើយថាទីប្រឹក្សានៅ ក្នុងគណៈប្រធានទីមួយក៏ជាសាវកដែរ ។ ដូច្នេះ សមាជិកនៃគណៈប្រធានទីមួយ ក៏ជាសាក្សីពិសេសនៃព្រះនាមនៃព្រះគ្រីស្ទដែរ ។ សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីអារម្មណ៍ដែលពួកគេមាន នៅពេលពួកគេបានស្ដាប់ ឬអានភស្ដុតាង ឬទីបន្ទាល់របស់ពួកសាវក ។ សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយពីអារម្មណ៍របស់ពួកគេជាមួយមិត្តរួមថ្នាក់ ។

សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:២៤ ដោយស្ងាត់ រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលអំពីសិទ្ធិអំណាច និងអំណាចនៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។

- នៅក្នុង ខ ២៤ តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះ អំពីសិទ្ធិ និងអំណាចនៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ? (ក្រុមកូរ៉ុមមានសិទ្ធិ និងអំណាចស្មើនឹងគណៈប្រធានទីមួយ ។ អ្នកអាចសរសេរព័ត៌មាននេះ នៅលើក្ដារខៀនក្រោមចំណងជើង « នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ») ។

សូមពន្យល់ថា ពេលបុរសណាម្នាក់ត្រូវបានតែងតាំងជាពួកសាវក នោះពួកគេត្រូវបានផ្ដល់កូនសោបព្វជិតភាពដូចគ្នានឹងប្រធាននៃសាសនាចក្រដែរ ។ ប៉ុន្តែ ប្រធាននៃសាសនាចក្រ ដែលជាសង្ឃជាន់ខ្ពស់ជាអធិបតីលើបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែកគឺជាបុរសតែម្នាក់នៅលើផែនដីដែលត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យអនុវត្តកូនសោនៃបព្វជិតភាពទាំងអស់ ។ ពួកសាវកផ្សេងទៀត ប្រើកូនសោបព្វជិតភាពទាំងនេះដូចដែលបានអនុញ្ញាតដោយប្រធាននៃសាសនាចក្រ ។ នៅពេលប្រធានសាសនាចក្រស្លាប់ គណៈប្រធានទីមួយត្រូវបានរំសាយ ហើយកូរ៉ុមនៃពួកដប់ពីរនាក់ ដែលមានសិទ្ធិ និងអំណាចស្មើគ្នាទៅនឹងគណៈប្រធានទីមួយ ក្លាយជាក្រុមអធិបតីនៃសាសនាចក្រ ។ ក្នុងនាមជាប្រធាននៃកូរ៉ុមនៃពួកដប់ពីរនាក់ សាវកច្បងដែលនៅរស់ ត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យអនុវត្តកូនសោបព្វជិតភាពទាំងអស់ ។

សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:២៥ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលកូរ៉ុមបព្វជិតភាពមួយទៀត ដែលបានរំឭកឡើងនៅក្នុងវិវរណៈនេះ និងតួនាទីរបស់សមាជិកក្នុងកូរ៉ុមនោះ ។

- តើក្វ៉ូរ៉ុមទីបីដែលព្រះអម្ចាស់បានលើកឡើងនៅក្នុងវិវរណៈនេះជាអ្វី ? (នៅពេលដែលសិស្សឆ្លើយ សូមសរសេរ *ក្រុមចិតសិបនាក់* ជាចំណងជើងនៅលើក្ដារខៀន) ។

- តើក្រុមចិតសិបនាក់មានតួនាទីអ្វី ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរសេចក្ដីពិតដូចតទៅនៅលើក្ដារខៀន ក្រោមចំណងជើង « ក្រុមចិតសិបនាក់ » ៖ **ក្រុមចិតសិបនាក់ ត្រូវបានហៅឲ្យបង្រៀនដំណឹងល្អ និងធ្វើជាសាក្សីពិសេសនៃព្រះនាមនៃព្រះគ្រីស្ទនៅទូទាំងពិភពលោក**) ។

សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:២៦ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលអំពីសិទ្ធិអំណាចនៃក្រុមចិតសិបនាក់ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

ដើម្បីជួយសមាជិកក្នុងថ្នាក់ឲ្យយល់ពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលអំពីសិទ្ធិអំណាចនៃក្រុមចិតសិបនាក់ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោម ៖

> « ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានកាន់កូនសោបព្វជិតភាពទាំងអស់សម្រាប់សាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ ។ ទ្រង់បានប្រទានឲ្យពួកសាវករបស់ទ្រង់ម្នាក់ៗវាល់កូនសោ ដែលមានសម្រាប់នគរព្រះនៅលើផែនដី ។ សាវកចាស់ជាងគេដែលកំពុងរស់នៅ ដែលជាប្រធានសាសនាចក្រ គឺជាបុគ្គលតែម្នាក់គត់នៅលើផែនដីនេះ ដែលត្រូវបានប្រទានសិទ្ធិអំណាចឲ្យប្រើវាល់កូនសោបព្វជិតភាព ។. . .
>
> « ពួកចិតសិបនាក់ បម្រើតាមការចាត់តាំង និងតាមការផ្ទេរសិទ្ធិអំណាច ពីគណៈប្រធានទីមួយ និងក្វ៉ូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។. . . គណៈប្រធាននៃពួកចិតសិបនាក់ត្រូវបានញែកចេញ ហើយត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យនូវកូនសោ ដើម្បីធ្វើជាអធិបតីលើក្វ៉ូរ៉ុមនៃពួកចិតសិបនាក់ » (*ក្បួនខ្នាតភាគ ២ ៖ ការគ្រប់គ្រងសាសនាចក្រ* [ឆ្នាំ ២០១០], ២.១.១

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍ទាំងឡាយដែលពួកគេមាន នៅពេលពួកគេបានអាន ឬបានស្ដាប់សុន្ទរកថាដោយសមាជិកនៃគណៈប្រធានទីមួយ ក្វ៉ូរ៉ុមនៃពួកដប់ពីរនាក់ និងក្រុមចិតសិបនាក់ ។ បើសិស្សបានជួបអ្នកដឹកនាំទាំងនេះ សូមឲ្យពួកគេចែកចាយបទពិសោធន៍នោះផងដែរ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:២៧–៣២

ព្រះអង្គសង្គ្រោះពន្យល់ពីរបៀបដែលក្វ៉ូរ៉ុមជាអធិបតីក្នុងសាសនាចក្រ ធ្វើការសម្រេចចិត្ត ។

សូមប្រាប់សិស្សថាអ្នកចង់ឲ្យពួកគេធ្វើការសម្រេចចិត្តសាមញ្ញមួយជាក្រុម (ឧទាហរណ៍ ពួកគេអាចសម្រេចយកបទចម្រៀងបិទសម្រាប់ការប្រជុំធម្មនិដ្ឋាននៅម៉ោងរៀនលើកក្រោយ) ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យពិភាក្សាពីជម្រើសរបស់ពួកគេ ហើយសម្រេចយកជម្រើសនោះរួមគ្នា ។ បន្ទាប់ពីសិស្សបានសម្រេចចិត្តហើយ សូមពិភាក្សាដូចខាងក្រោម ៖

- តើជាធម្មតា មនុស្សមួយក្រុមធ្វើការសម្រេចចិត្តយ៉ាងដូចម្ដេច ។

- តើអ្នកគិតថា វិធីសាស្ត្រទាំងនេះ អាចប្រៀបធៀបនឹងការសម្រេចចិត្តគណៈប្រធានទីមួយ ក្វ៉ូរ៉ុមនៃពួកដប់ពីរនាក់ និងក្រុមចិតសិបនាក់ យ៉ាងណាទៅ ?

សូមបែងចែកសិស្សជាគូៗ ។ សូមឲ្យពួកគេ អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:២៧–៣២ រួមគ្នា ហើយរកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនអំពី របៀបដែលក្វ៉ូរ៉ុមជាអធិបតីនៃសាសនាចក្រធ្វើការសម្រេចចិត្ត ។ ក្រោយពីសិស្សមានពេលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីសិក្សាខគម្ពីរទាំងនេះហើយ សូមពិភាក្សានូវសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- យោងតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើក្វ៉ូរ៉ុមជាអធិបតីធ្វើការសម្រេចចិត្តយ៉ាងដូចម្ដេច ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតបហើយ អ្នកអាចសង្ខេបចម្លើយរបស់ពួកគេ ដោយសរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ការសម្រេចចិត្តរបស់ក្វ៉ូរ៉ុមជាអធិបតីនៃសាសនាចក្រ ត្រូវបានធ្វើឡើងនៅក្នុងសាមគ្គី និងសេចក្ដីសុចរិត**) ។

- តើគុណសម្បត្តិអ្វីខ្លះដែលរំឭកឡើងនៅក្នុង ខ ៣០ ដែលមានសារៈសំខាន់សម្រាប់បងប្អូនប្រុសទាំងនេះ ដើម្បីឲ្យមានការសម្រេចចិត្តរួមគ្នា ?

- ស្របតាម ខ ៣១ តើព្រះអម្ចាស់សន្យាអ្វីខ្លះដល់ក្វ៉ូរ៉ុមជាអធិបតីនៃសាសនាចក្រ នៅពេលពួកគេធ្វើការសម្រេចចិត្តដោយប្រើគុណសម្បត្តិទាំងនេះ ?

- តើការដឹងថាព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានពរដល់គណៈប្រធានទីមួយ ក្វ៉ូរ៉ុមនៃសាវកពួកដប់ពីរនាក់ និងក្រុមចិត្តសិបនាក់ជាមួយនឹងព្រះប្រាជ្ញាទ្រង់ ជួយអ្នកឲ្យគាំទ្រអ្នកដឹកនាំទាំងនេះ ដោយសេចក្ដីទុកចិត្តសេចក្ដីជំនឿ និងការអធិស្ឋាន ហើយធ្វើតាមការទូន្មានរបស់ពួកគេយ៉ាងដូចម្ដេច ?

> ***អានខគម្ពីររួមគ្នា***
>
> ការអានខគម្ពីររួមគ្នា អាចជួយសិស្សឲ្យស្គាល់ និងយល់ដឹងពីខគម្ពីរដែលពួកគេកំពុងសិក្សាបានកាន់តែប្រសើរឡើង ។ វាក៏អាចជួយពួកគេមានជំនឿចិត្តកាន់តែខ្លាំងលើសមត្ថភាពរបស់ពួកគេ ក្នុងការសិក្សាព្រះគម្ពីរដោយខ្លួនគេផ្ទាល់ ។ មានវិធីជាច្រើនក្នុងការអានខគម្ពីររួមគ្នានៅក្នុងថ្នាក់ រួមទាំងការអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានឮៗដោយខ្លួនឯង ឬរួមគ្នា ឬការសូមឲ្យសិស្សអានឲ្យគ្នាស្ដាប់ទៅវិញទៅមកផងដែរ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៣៣–៣៨

ព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់ការដឹកនាំបន្ថែមទៀត ដល់កូរ៉ុមជាអធិបតីនៃសាសនាចក្រ

សូមចាត់ឲ្យសិស្សម្នាក់ៗនូវខគម្ពីរមួយដូចខាងក្រោម ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៣៣, ៣៤, ឬ ៣៥ ។ សូមឲ្យសិស្សសិក្សាខគម្ពីរ ហើយរកមើលសេចក្ដីពិតអំពីសាវកដប់ពីរនាក់ ឬក្រុមចិតសិបនាក់ ។ បន្ទាប់ពីផ្ដល់ពេលវេលាគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យទៅមុខក្ដារខៀន ហើយសរសេរសេចក្ដីពិតដែលពួកគេរកឃើញ នៅខាងក្រោមចំណងជើង « កូរ៉ុមនៃពួកដប់ពីរនាក់ » ឬ « ក្រុមចិតសិបនាក់ » ។

ក្នុងចំណោមសេចក្ដីពិតទាំងឡាយ សិស្សអាចរកឃើញសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **ពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ធ្វើកិច្ចការនៅក្នុងព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់ និងនៅក្រោមការដឹកនាំរបស់គណៈប្រធានទីមួយ ក្នុងការស្ថាបនាសាសនាចក្រ ។ ក្រុមចិតសិបនាក់ធ្វើកិច្ចការនៅក្នុងព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់ ក្រោមការដឹកនាំរបស់ពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ ពួកសាវកដប់ពីរនាក់កាន់កូនសោនៃការប្រកាសដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។**

សូមបញ្ចប់មេរៀននេះដោយការថ្លែងទីបន្ទាល់របស់អ្នក អំពីទំនួលខុសត្រូវដ៏ពិសិដ្ឋរបស់អ្នកដែលត្រូវបានហៅដោយព្រះអម្ចាស់ឲ្យដឹកនាំសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យគាំទ្រ និងទ្រទ្រង់ពួកអ្នកដឹកនាំ ដោយស្ដាប់តាមការដឹកនាំដ៏បំផុសគំនិតរបស់ពួកគេ ។

មេរៀនទី ១១៣

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៣៩–១០០

សេចក្ដីផ្ដើម

នេះគឺផ្នែកចុងក្រោយនៃមេរៀនទាំងបី ដែលពិភាក្សាពីវិវរណៈនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧ ។ វិវរណៈនេះត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៥, ប៉ុន្តែ « កំណត់ត្រាប្រវត្តិសាស្ត្របញ្ជាក់ថាវិវរណៈភាគច្រើននៃ ខ ៦០ ដល់ខ ១០០ បញ្ចូលវិវរណៈដែលបានប្រទានឲ្យតាមរយៈ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នៅថ្ងៃទី ១១ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨៣១ » (បុព្វកថាក្នុង គ. និង ស. ១០៧) ។ ខគម្ពីរដែលបានពិភាក្សានៅក្នុងមេរៀននេះ រួមមានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីការប្រតិបត្តិពីបុរាណនៃការផ្ទេរបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែកពីឪពុកមកកូនប្រុស ។ វាក៏បានផ្ដល់នូវការណែនាំទាក់ទងនឹង តួនាទីរបស់ថ្នាក់ដឹកនាំបព្វជិតភាពផ្សេងៗផងដែរ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៣៩–៥៧

ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងថា បព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែកត្រូវបានផ្ទេរមកពីសម័យបុរាណពីឪពុកទៅកូនប្រុស

មុនពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ សូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *តើស្ថានភាពអ្វីខ្លះដែលអ្នកកំពុងជួបប្រទះ ឬនឹងជួបប្រទះក្នុងពេលឆាប់ៗ ហើយអ្នកអាចទទួលប្រយោជន៍ពីការដឹកនាំ ឬការលួងលោមពីព្រះវរបិតាសួគ៌របស់អ្នកនោះ ?*

នៅពេលចាប់ផ្ដើមមេរៀន សូមឲ្យសិស្សគិតពីសំណួរនេះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយចម្លើយរបស់ពួកគេ ។ នៅពេលដែលសិស្សចាប់ផ្ដើមការពិភាក្សាសម្រាប់ថ្ងៃនេះនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៣៩–១០០ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យរកមើលគោលការណ៍ដែលអាចជួយពួកគេទទួលបានការដឹកនាំ និងការលួងលោមចិត្តពីព្រះវរបិតាសួគ៌របស់ពួកគេ ។

សូមរំឭកសិស្សថានៅក្នុងមេរៀនមុន ពួកគេបានរៀនអំពីគណៈប្រធានទីមួយ កូរ៉ុមនៃពួកដប់ពីរនាក់ និងក្រុមចិតសិបនាក់ ។ សូមសូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៣៩ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ រកមើលតួនាទីមួយរបស់ពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ សូមពន្យល់ថាពាក្យ *អ្នកធ្វើការងារបម្រើខាងការផ្សាយដំណឹងល្អ* សំដៅទៅលើអ្នកដែលកាន់តំណែងលោកអយ្យកោនៅក្នុងបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក (សូមមើល Guide to the Scriptures, « Evangelist » scriptures.lds.org; Bible Dictionary, « Evangelist ») ។

- យោងតាម ខ ៣៩ តើលោកអយ្យកោត្រូវបានតែងតាំងឲ្យកាន់តំណែងយ៉ាងដូចម្ដេច ? (ពេលសិស្សឆ្លើយ សូមជួយពួកគេឲ្យយល់ពីសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **លោកអយ្យកោត្រូវបានហៅដោយវិវរណៈ ហើយត្រូវបានតែងតាំងនៅក្នុងការដឹកនាំរបស់ពួកសាវកដប់ពីរនាក់**) ។

សូមឲ្យសិស្សពន្យល់ពីតួនាទីរបស់អ្នកដែលកាន់តំណែងលោកអយ្យកោ ។ (លោកអយ្យកោផ្ដល់ការប្រទានពរបព្វជិតភាពពិសេស ដែលហៅថា ពររបស់លោកអយ្យកោ ដល់សមាជិកសក្ដិសមក្នុងសាសនាចក្រទាំងអស់) ។ បន្ថែមពីលើនោះ សូមសួរថាតើមាននរណាម្នាក់អាចរំឭកដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ ថាពររបស់លោកអយ្យកោជាអ្វី ។ (ពររបស់លោកអយ្យកោរួមមានការប្រឹក្សារបស់ព្រះអម្ចាស់ សម្រាប់បុគ្គលម្នាក់ៗ និងប្រកាសពីពូជពង្សរបស់បុគ្គលនោះនៅក្នុងខ្សែស្រឡាយនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែល ។ សូមមើល *ពិតចំពោះសេចក្ដីជំនឿ៖ ឯកសារយោងនៃដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៤] « Patriarchal Blessings» ទំព័រ ១១១–១៣) ។

អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សដែលបានទទួលពររបស់លោកអយ្យកោ ឲ្យចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីការបម្រើរបស់លោកអយ្យកោក្នុងស្តេក ។ (សូមដាស់តឿនសិស្សថា ពររបស់លោកអយ្យកោជាពរដ៏ពិសិដ្ឋ ហើយផ្ទាល់ខ្លួន ហើយពួកគេមិនគួរចែកចាយជាមួយមនុស្សទូទៅ ក្រៅពីសមាជិកគ្រួសារនោះទេ) ។ សូមចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីពរជ័យនៃការទទួលពររបស់លោកអយ្យកោ និងការសិក្សាការប្រឹក្សាដែលមាននៅក្នុងនោះ ។

សូមពន្យល់ថាពាក្យ *លោកអយ្យកោ* ក៏សំដៅលើឪពុកនៅក្នុងគ្រួសារដែរ ។ ប្រធាន អ៊ែសរ៉ា ថាហ្វ ប៊ែនសឹន បានបង្រៀនថា ៖

« ពេលខ្លះ លំដាប់នៃបព្វជិតភាពដែលបាននិយាយនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ គឺសំដៅទៅលំដាប់លោកអយ្យកោ ព្រោះថាវាផ្ទេរពីឪពុកទៅកូនប្រុស » (What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple » *Ensign,* ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៩៨៥ ទំព័រ ៩) ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៤០ ឲ្យឮៗ ហើយឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលរបៀបដែលបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែកត្រូវបានផ្ទេរនៅសម័យបុរាណ ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៤១–៥៧ យើងអានអំពីរឿងមួយចំនួនដែល អ័ដាម បានធ្វើក្នុងនាមជាលោកអយ្យកោដ៏សុចរិត ។ សូមឲ្យសិស្សអានខ្សែៗក្នុង ខ ៤១–៥០ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ ហើយ រកមើលលំនាំ—ពីររបៀបដែលអ័ដាមបានធ្វើដដែលៗនៅពេលលោកធ្វើជាអធិបតីលើគ្រួសាររបស់លោក ។

> ### *សូមជួយសិស្សឲ្យរកឃើញលំនាំនោះ*
> លំនាំ គឺជាគំរូដែលអាចដឹកនាំសកម្មភាពរបស់យើង ។ អែលឌើរ ដាវីឌ អេ បែដណា នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ បានបង្រៀនថា « ព្រះគម្ពីរពេញទៅដោយលំនាំខាងវិញ្ញាណ » (« A Reservoir of Living Water ») [Church Educational System fireside for young adults, ថ្ងៃទី ៤ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ២០០៧],ទំព័រ ៤; LDS.org) ។ ការរកមើលលំនាំ គឺជាជំនាញការសិក្សាព្រះគម្ពីរដ៏មានតម្លៃមួយ ។ សូមឈប់ម្ដងម្កាលក្នុងពេលបង្រៀនមេរៀន ដើម្បីពិភាក្សាពីជំនាញនេះ និងជំនាញផ្សេងៗទៀត លើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យប្រើវាក្នុងការសិក្សាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។

- តើសកម្មភាពពីរអ្វីខ្លះ ដែលអ័ដាមធ្វើដដែលៗពេលលោកធ្វើជាអធិបតីលើគ្រួសាររបស់ពួកលោក ? (លោកបានតែងតាំងកូនចៅប្រុសដែលសក្ដិសមកាន់តំណែងបព្វជិតភាព ហើយលោកបានប្រទានពរដល់ពួកគេ) ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៥៣ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ រកមើលអ្នកដែល អ័ដាម បានប្រទានពរឲ្យ បន្ថែមពីលើកូនចៅប្រុសដែលសក្ដិសមរបស់លោក ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ (សូមធ្វើឲ្យប្រាកដថា ពួកគេយល់ថា អ័ដាម បានប្រទានពរដល់ពូជពង្សដែលសក្ដិសមរបស់លោកទាំងអស់ រួមទាំងកូនចៅស្រីផងដែរ) ។

- តើគំរូរបស់ អ័ដាម អាចធ្វើជាលំនាំសម្រាប់ឪពុកទាំងឡាយយ៉ាងដូចម្ដេច ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតបហើយ សូមសរសេរសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ឪពុកដែលកាន់បព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក មានសិទ្ធិអំណាចដើម្បីប្រទានពរដល់កូនចៅរបស់ពួកគេ**) ។
- បន្ថែមពីលើការតែងតាំងកូនប្រុសឲ្យកាន់បព្វជិតភាព តើឪពុកអាចផ្ដល់ការប្រសិទ្ធពរបព្វជិតភាពដល់កូនប្រុស ឬកូនស្រីនៅពេលណា ? (ចម្លើយអាចរួមមានថា ឪពុកអាចចាត់ចែងការប្រសិទ្ធពរបព្វជិតភាពក្នុងពេលដែលមានជម្ងឺ និងផ្ដល់ការដឹកនាំ ឬការលួងលោម) ។

សូមពន្យល់ថា បន្ថែមពីលើការប្រទានពរដល់កូនចៅរបស់ពួកគេ អ្នកកាន់បព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែកអាចប្រសិទ្ធពរដល់សមាជិកគ្រួសារផ្សេងទៀត និងដល់អ្នកផ្សេងទៀតដែលសូមការប្រសិទ្ធពរ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានឮៗពីសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមនេះដោយប្រធាន ប៊ យ ដ៍ យេ ផាកកឺ ក្នុងកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

« គេហដ្ឋានដែលគ្មានបព្វជិតភាព ត្រូវតែទទួលបានការមើលការខុសត្រូវ និងបម្រើដោយកូរ៉ុមនៃបព្វជិតភាព ។ ។ ការធ្វើបែបនេះ នឹងនាំឲ្យគ្មានការស្រេកឃ្លានពរជ័យក្នុងចំណោមសមាជិកនៃសាសនាចក្រឡើយ » (The Power of the Priesthood » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១០,ទំព័រ ៩) ។

សូមឲ្យសិស្សប្រាប់អំពីពេលវេលា ដែលពួកគេបានទទួលប្រយោជន៍ពីការទទួលការប្រសិទ្ធពរបព្វជិតភាព ពីឪពុករបស់គេ ឬពីអ្នកកាន់បព្វជិតភាពផ្សេងទៀត ។ បើពួកគេពុំទាន់មានឱកាសដើម្បីទទួលពរបព្វជិតភាពទេនោះ សូមឲ្យពួកគេគិតពីរបៀបដែលគេអាចទទួលប្រយោជន៍ ពីការស្វែងរកពរជ័យនោះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍ និងគំនិតរបស់ពួកគេ ។

សូមឲ្យពួកគេមើលសំណួរដែលអ្នកបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន មុនពេលចាប់ផ្ដើមមេរៀន ។ សូមចែកចាយសក្ខីភាពរបស់អ្នកថា សិស្សអាចស្វែងរកការដឹកនាំ និងការលួងលោមពីព្រះវរបិតាសួគ៌ តាមរយៈពររបស់លោកអយ្យកោ និងតាមរយៈពរជ័យបព្វជិតភាពដែលបានចាត់តាំងដោយឪពុករបស់ពួកគេ ឬអ្នកកាន់បព្វជិតភាពផ្សេងទៀត ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៥៨–១០០

ព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងតួនាទីរបស់ប្រធាននៃកូរ៉ុមបព្វជិតភាព

ជាការរំឭកខ្លីមួយ សូមសរសេរពាក្យ *បព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក* និង *បព្វជិតភាពអើរ៉ុន* នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមសូមឲ្យសិស្សសរសេរតំណែងនៃបព្វជិតភាពនៅក្រោមចំណងជើងដែលត្រឹមត្រូវ ។ សូមសូមឲ្យសិស្សម្នាក់សរសេរតំណែងមួយនៃបព្វជិតភាព ហើយហុចដីស ឬហ្វឺតបន្តឲ្យសិស្សម្នាក់ទៀត សូមបន្តធ្វើសកម្មភាពនេះរហូតដល់សិស្សបានសរសេរតំណែងទាំងអស់នៃបព្វជិតភាព ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យជួយគ្នាទៅវិញទៅមកនៅពេលចាំបាច់ ។ (តំណែងនៃបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែករួមមាន អែលឌើរ សង្ឃជាន់ខ្ពស់ លោកអយ្យកោ ពួកចិតសិបនាក់ និង សាវក ។ តំណែងនៃបព្វជិតភាពអើរ៉ុនមាន ឌីកុន គ្រូ សង្ឃ និង ប៊ីស្សព) ។

- តើកូរ៉ុមនៃបព្វជិតភាពគឺជាអ្វី ? (ជាក្រុមដែលបានរៀបចំឡើងដែលមានបងប្អូនប្រុសដែលកាន់តំណែងបព្វជិតភាពដូចគ្នា) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឡើងមកក្ដារខៀន ហើយគូសរង្វង់លើតំណែងបព្វជិតភាពណាដែលត្រូវបានរៀបចំជាកូរ៉ុម ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យជួយគ្នាតាមការគួរ ។ (តំណែងខាងក្រោមនេះមានកូរ៉ុម ៖ សាវក ពួកចិតសិបនាក់ សង្ឃជាន់ខ្ពស់ អែលឌើរ សង្ឃ គ្រូ និង ឌីកុន ។ អ្នកអាចពន្យល់ថា ស្តេកនិមួយៗមានកូរ៉ុមសង្ឃជាន់ខ្ពស់មួយ ដែលមានប្រធានស្តេកគឺជាប្រធានកូរ៉ុមនោះ ។ នៅក្នុងវួដនិមួយៗ ពួកសង្ឃជាន់ខ្ពស់ត្រូវបានរៀបចំជាក្រុមសង្ឃជាន់ខ្ពស់មួយ) ។

សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ឆ្លាស់វេនគ្នាអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៦០–៦៣, ៨៥–៨៩, ៩៣–៩៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលចំណុចរួមមួយអំពីកូរ៉ុមទាំងនេះដែលបាននិយាយនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ។

- យោងតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើកូរ៉ុមបព្វជិតភាពទាំងនេះមានអ្វីដែលដូចគ្នា ? (សូមជួយសិស្សប្រាប់អំពីសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **ប្រធានត្រូវបានចាត់តាំងឲ្យធ្វើជាអធិបតី ហើយចាត់តាំងកិច្ចការដល់កូរ៉ុមបព្វជិតភាពម្នាក់ៗ**) ។
- យោងតាម ខ ៨៧–៨៨ តើកូរ៉ុមសង្ឃខុសពីកូរ៉ុមឌីកុន និង កូរ៉ុមគ្រូយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ? (ប៊ីស្សពនៅវួដធ្វើជាអធិបតីលើកូរ៉ុមសង្ឃ ។ គាត់ក៏ធ្វើជាអធិបតីលើអ្នកកាន់បព្វជិតភាពអើរ៉ុនទាំងអស់នៅក្នុងវួដផងដែរ ។ នៅក្នុងសាខា ប្រធានសាខាដើរតួជាប្រធាននៃកូរ៉ុមសង្ឃ) ។
- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថាវាសំខាន់ដែលកូរ៉ុមនៃបព្វជិតភាពនិមួយៗមានប្រធានម្នាក់ ? តើប្រធានកូរ៉ុមបព្វជិតភាព អាចជួយសមាជិកកូរ៉ុមរបស់គាត់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៦៨–៨៤ ដោយពន្យល់ថា ខគម្ពីរទាំងនេះ ផ្ដល់ការបង្រៀនទាក់ទងនឹងការិយាល័យប៊ីស្សព និងតួនាទីក្រុមប្រឹក្សាសាសនាចក្រ ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៦៥–៦៦ ឲ្យឮៗ ហើយសូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់កត់សម្គាល់អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ ដែលធ្វើជាអធិបតីលើអ្នកកាន់បព្វជិតភាពទាំងអស់ ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ សូមប្រាកដថា ពួកគេយល់ថាខគម្ពីរទាំងនេះសំដៅលើប្រធានសាសនាចក្រ ។

សូមសូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៦៧ ៩១–៩២ ឲ្យឮៗ ហើយសូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលពាក្យ និងឃ្លាដែលពិពណ៌នាពីសិទ្ធិអំណាច និងទំនួលខុសត្រូវនៃប្រធានសាសនាចក្រ ។

- ស្របតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើអ្នកនឹងសង្ខេបសិទ្ធិអំណាច និងទំនួលខុសត្រូវជាប្រធានសាសនាចក្រយ៉ាងដូចម្ដេច ? (ទោះជាសិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែស្គាល់សេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **ប្រធានសាសនាចក្រមានសិទ្ធិអំណាចគ្រប់គ្រងពិធីបរិសុទ្ធ និងពរជ័យទាំងអស់ ហើយធ្វើជាអធិបតីលើសាសនាចក្រទាំងមូល ។** អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរសេចក្ដីពិតនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមបង្ហាញរូបភាពរបស់ព្យាការីសាសនាចក្របច្ចុប្បន្ន ។

- តើវិធីអ្វីខ្លះ ដែលអ្នកត្រូវបានប្រទានពរឲ្យដោយសារតែសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាព ដែលកាន់ដោយប្រធានសាសនាចក្រ ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា សមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួនអាចមានអារម្មណ៍ថា ការហៅបម្រើ ឬទំនួលខុសត្រូវរបស់ពួកគេនៅក្នុងសាសនាចក្រ មិនសំខាន់ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមឲ្យឮៗ ដោយប្រធាន ហ្គរដុន ប៊ី ហ៊ិងគ្លី ។ សូមពន្យល់ថា ប្រធាន ហ៊ិងគ្លី បានមានប្រសាសន៍ពីការណ៍នេះដល់សមាជិកសាសនាចក្រទាំងអស់ ។

« ទំនួលខុសត្រូវក្នុងការហៅបម្រើរបស់អ្នក សំខាន់ដូចជាទំនួលខុសត្រូវរបស់ខ្ញុំក្នុងហៅបម្រើរបស់ខ្ញុំដែរ ។ គ្មានការហៅបម្រើមួយណានៅក្នុងសាសនាចក្រ ដែលមិនសំខាន់នោះទេ ។ យើងទាំងអស់គ្នាខិតខំបំពេញតួនាទីរបស់យើង ដើម្បីប្រទានពរដល់ជីវិតរបស់អ្នកដទៃ » (« This Is the Work of the Master » *Ensign* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៩៥ ទំព័រ ៧១) ។

- តើអ្នកគិតថា « គ្មានការហៅបម្រើមួយណានៅក្នុងសាសនាចក្រ ដែលមិនសំខាន់ » មានន័យយ៉ាងណា ?

- តើសេចក្ដីថ្លែងការណ៍របស់ប្រធាន ហ៊ិងគ្លី បង្រៀនអ្នកអំពីទំនួលខុសត្រូវអ្វីខ្លះនៅក្នុងសាសនាចក្រ ?

សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៩៩–១០០ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយគិតពីរបៀបដែលសេចក្ដីថ្លែងការណ៍របស់ប្រធាន ហ៊ិងគ្លី ទាក់ទងនឹងខគម្ពីរទាំងនេះ ។

- យោងតាម ខ ៩៩–១០០ តើយើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីមានភាពសក្តិសមនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ? (សិស្សគួររកឃើញគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ដើម្បីមានភាពសក្តិសមនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ យើងត្រូវរៀនពីតួនាទីរបស់យើង ហើយបំពេញតួនាទីនោះដោយឧស្សាហ៍**) ។ អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំសេចក្ដីពិតនេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។

ទោះជាខគម្ពីរទាំងនេះ សំដៅត្រង់ចំពោះអ្នកកាន់បព្វជិតភាពក្ដី តែគោលការណ៍ដែលខគម្ពីរទាំងនោះបង្រៀន អនុវត្តចំពោះសមាជិកសាសនាចក្រទាំងអស់ ។

សូមចែកសិស្សជាគូៗ ។ សូមឲ្យពិភាក្សាអំពីសំណួរខាងក្រោម ៖ សូមអានសំណួរម្ដងមួយ ឬសរសេរវានៅលើក្ដារខៀន ។

- តើអ្នកធ្លាប់បានទទួលពរមកពីការបម្រើ នៃសមាជិកសាសនាចក្រម្នាក់ដែលបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់គាត់ដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមដែលឬទេ ?

- តើអ្នកកំពុងធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីរៀនពីកាតព្វកិច្ចរបស់អ្នក ហើយប្រតិបត្តិដោយសេចក្ដីឧស្សាហ៍គ្រប់ជំពូកដើម្បីបំពេញកាតព្វកិច្ចនោះ ?

សូមផ្ដល់ឱកាសឲ្យសិស្សថ្លែងទីបន្ទាល់ ពីសារៈសំខាន់នៃ ការបំពេញតួនាទីរបស់យើងនៅក្នុងសាសនាចក្រ និងនៅក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់យើង ។ សូមឲ្យពួកគេកំណត់គោលដៅ ដើម្បីបំពេញតួនាទីរបស់ពួកគេដោយឧស្សាហ៍ ។

មេរៀនទី ១១៤

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៨

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ២៦ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣៥ ឡៃម៉ាន ស៊ើម៉ាន ជាសមាជិកស្មោះត្រង់ក្នុងជំរុំស៊ីយ៉ូន និងប្រធានម្នាក់ក្នុងចំណោមប្រធានប្រាំពីរនាក់ នៃកូរ៉ុមនៃក្រុមចិតសិបនាក់ បានធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណ ឲ្យសួរព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ រកការដឹកនាំទាក់ទងនឹងតួនាទីរបស់លោក ។ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៨ មានវិវរណៈដែលបានប្រទានដល់ ឡៃម៉ាន តាមរយៈព្យាការី ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៨:១–៣

ព្រះអម្ចាស់អភ័យទោសឲ្យ ឡៃម៉ាន ស៊ើម៉ាន ចំពោះអំពើបាបរបស់គាត់

សូមចាប់ផ្ដើមបង្រៀនដោយសួរសំណួរដូចខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្នកធ្លាប់ត្រូវបានបំផុសគំនិត ដោយព្រះវិញ្ញាណឲ្យធ្វើអ្វីមួយដែរឬទេ ? តើពរជ័យអ្វីខ្លះដែលអ្នកបានទទួល ពេលអ្នកធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណនោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានសេចក្ដីណែនាំកណ្ឌ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៨ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលអ្នកដែលបានមករកព្យាការី ដើម្បីស្នើសុំវិវរណៈ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានពត៌មានខាងក្រោម ដោយ ឡៃម៉ាន ស៊ើម៉ាន ឲ្យឮៗ ៖

ឡៃម៉ាន ស៊ើម៉ាន ជាសមាជិកស្មោះត្រង់ម្នាក់របស់សាសនាចក្រ ដែលបានបម្រើនៅក្នុងជំរុំស៊ីយ៉ូន ហើយត្រូវបានហៅជាប្រធានម្នាក់ក្នុងចំណោមប្រធានប្រាំពីរនាក់ នៃកូរ៉ុមនៃក្រុមចិតសិបនាក់ ។ ព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានកត់ត្រានៅក្នុងកំណត់ហេតុរបស់លោកនៅថ្ងៃទី ២៦ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣៥ ថា « បងប្រុស ឡៃម៉ាន ស៊ើម៉ាន បានមករកខ្ញុំ ហើយបានស្នើសុំព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់តាមរយៈខ្ញុំ គាត់បាននិយាយថា ‹ ព្រោះខ្ញុំត្រូវបានបំភ្លឺឲ្យដឹងថា ខ្ញុំត្រូវបង្ហាញអារម្មណ៍ និងបំណងប្រាថ្នារបស់ខ្ញុំដល់ព្យាការី ហើយខ្ញុំត្រូវបានសន្យាថា នឹងទទួលបាននូវវិវរណៈដែលបង្ហាញប្រាប់ពីតួនាទីរបស់ខ្ញុំ › » (នៅក្នុង *History of the Church,* ២:៣៤៥ សូមមើលផងដែរ *Journals, វ៉ុល ១: ១៨៣២–១៨៣៩*, វ៉ុល ១ of the Journals series of *The Joseph Smith Papers* [ឆ្នាំ ២០០៨]ទំព័រ ១៣៧) ។

- តើអ្នកគិតថា ឡៃម៉ាន មានន័យយ៉ាងណានៅពេលដែលគាត់និយាយថា « បំភ្លឺ » ឲ្យនិយាយទៅកាន់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៨:១ ឲ្យឮៗ ។ សូមសូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម រកមើលពរជ័យដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យ ឡៃម៉ាន ស៊ើម៉ាន ព្រោះលោកធ្វើតាមការបំផុសគំនិតឲ្យនិយាយទៅកាន់ព្យាការី ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- យោងតាមអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងដល់ ឡៃម៉ាន ស៊ើម៉ាន តើពរជ័យអ្វីដែលយើងចង់អោយមានក្នុងជីវិតរបស់យើង នៅពេលយើងធ្វើតាមព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយពេញចិត្តនោះ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួរបង្ហាញអំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **នៅពេលយើងធ្វើតាមព្រះបន្ទូលព្រះអម្ចាស់ នោះយើងត្រូវបានអញ្ជើញឲ្យសុំការអភ័យទោសពីទ្រង់** ។ អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

- តើអ្នកគិតថា ហេតុអ្វីបានជាការធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះអម្ចាស់ គឺជាអញ្ជើញឲ្យមានការអភ័យទោស ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីគោលការណ៍នេះ សូមពន្យល់ថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ អាចត្រូវបានស្ដាប់ឮតាមរយៈព្រះគម្ពីរ ពាក្យសម្ដីព្យាការីថ្ងៃចុងក្រោយរបស់ទ្រង់ និងការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ការធ្វើតាមព្រះ រួមមានការបំពេញជីវិតរបស់យើងដោយសកម្មភាពសុចរិត ដែលនាំមកនូវអំណាចខាងវិញ្ញាណ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានការពន្យល់ដូចខាងក្រោមដកស្រង់ពី *ពិតចំពោះសេចក្ដីជំនឿឲ្យឮៗ* ៖ « ការគោរពយ៉ាងឥតល្អៀង នាំមកនូវអំណាចពេញលេញនៃដំណឹងល្អមកក្នុងជីវិតរបស់អ្នក រួមទាំងការបង្កើនកម្លាំងឲ្យយកឈ្នះលើភាពទន់ខ្សោយ ។ ការគោរពនេះ រួមមានសកម្មភាពដែល

អ្នកមិនអាចគិតដល់ពីដំបូងនៃផ្នែកនៃការប្រែចិត្តដូចជា ការចូលរួមការប្រជុំ ការបង់ដង្វាយមួយភាគដប់ ការផ្ដល់ការបម្រើ និងការអភ័យទោសដល់អ្នកដទៃ ។ ព្រះអម្ចាស់បានសន្យាថា ‹ អ្នកណាដែលប្រែចិត្ត ហើយធ្វើតាមព្រះបញ្ញត្តិទាំងឡាយនៃព្រះអម្ចាស់ នោះនឹងបានអត់ទោស › (គ. និង ស. ១:៣២ *ពិតចំពោះសេចក្ដីជំនឿ ៖ ឯកសារយោងនៃដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៤]ទំព័រ ១៣៥) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៨:២ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលដំបូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅកាន់ ឡៃម៉ាន ស៊ើម៉ាន បន្ទាប់ពីគាត់ ត្រូវបានប្រាប់ថាអំពើបាបរបស់គាត់ត្រូវបានអត់ទោស ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរៀបរាប់អំពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើអ្នកគិតថា « សូមឲ្យព្រលឹងអ្នកបានស្ងប់ស្ងៀមអំពីជំហរខាងវិញ្ញាណរបស់អ្នកចុះ » មានន័យយ៉ាងណា ?
- តើអ្នកគិតថា ការប្រឹក្សា « កុំប្រឆាំងនឹងសំឡេងរបស់[ព្រះអម្ចាស់] » អាចជួយនរណាម្នាក់ឲ្យព្រលឹងបានស្ងប់ស្ងៀមដោយរបៀបណា ?

សូមឲ្យសិស្សប្រាប់ពីគោលការណ៍ដែលដកស្រង់ពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៨:១–២ អំពីការអត់ទោសរបស់ព្រះអម្ចាស់នាំមកនូវអ្វី ។ (សិស្សអាចនឹងប្រាប់អំពីគោលការណ៍ផ្សេងៗ ប៉ុន្តែសូមប្រាកដថា ត្រូវគូសបញ្ជាក់អំពីសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **ការអត់ទោសរបស់ព្រះអម្ចាស់នាំមកនូវការស្ងប់ស្ងៀមដល់ព្រលឹងរបស់យើង**) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ពេលខ្លះមនុស្សដែលបានប្រែចិត្ត ឆ្ងល់ថាតើពួកគេត្រូវបានអត់ទោសបាបហើយឬនៅ ព្រោះពួកគេនៅតែមានអារម្មណ៍ពីបន្ទុករបស់អំពើបាប ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកមើលដំបូន្មាន សម្រាប់អ្នកដែលអាចកំពុងពុះពារ ឲ្យព្រលឹងពួកគេបានស្ងាត់ស្ងៀម ។

ប្រធាន ប៊ីយឌ៍ ឃេ ផាកកឺ ក្នុងកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ បានមានប្រសាសន៍ ៖

« [ព្រឹក] ព្រលឹមនៃការអត់ទោស អាចនឹងមិនកើតឡើងទាំងអស់ក្នុងពេលតែមួយនោះទេ ។ សូមកុំចុះចាញ់ បើអ្នកបរាជ័យលើកដំបូងនោះ ។ ជាញឹកញាប់ ចំណុចដ៏ពិបាកបំផុតនៃការប្រែចិត្ត គឺត្រូវអត់ទោសឲ្យខ្លួនឯង ។ ការបាក់ទឹកចិត្ត គឺជាចំណែកមួយនៃការសាកល្បងនោះ ។ សូមកុំចុះចាញ់ ។ ទិវាដ៏ចែងចាំងនឹងកើតឡើង ។

« យ៉ាងនោះ ‹ សេចក្ដីសុខសាន្តរបស់ព្រះ ដែលហួសលើសពី . . . គំនិត › នឹងកើតមាននៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នកសាជាថ្មី ។ [ភីលីព ៤:៧] ។ ហើយនោះអ្នកនឹងបានដូចទ្រង់ គឺមិននឹកចាំអំពើបាបរបស់អ្នកទៀតឡើយ ។ តើអ្នកនឹងដឹងដោយរបៀបណា ? អ្នកនឹងដឹង ! [សូមមើល ម៉ូសាយ ៤:១–៣] » ។ « The Brilliant Morning of Forgiveness » *Ensign*, ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩៥ ទំព័រ ២០) ។

- តើអ្នកនឹងពិពណ៌នាថាតើការធ្វើឲ្យព្រលឹងអ្នកបានស្ងប់ស្ងៀម ធ្វើឲ្យអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងណាដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៨:៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលការទូន្មានដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ ឡៃម៉ាន ស៊ើម៉ាន។

- តើការទូន្មានអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់បងប្រុស ស៊ើម៉ាន ? (ដើម្បី « ក្រោកឡើង ហើយសូមប្រយ័ត្នពីពេលនេះតទៅ ក្នុងការគោរពតាមសម្បថទាំងឡាយរបស់[គាត់] » ។ ពាក្យ *គោរពតាម* មានន័យថា ព្រមធ្វើតាម ឬប្រតិបត្តិតាម ។ ពាក្យសម្បថ គឺជាការសន្យា ឬជាសេចក្ដីសញ្ញា) ។
- តើយើងបានធ្វើសម្បថអ្វីខ្លះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីរបៀប ដែលពួកគេអាច « ប្រយ័ត្នពីពេលនេះតទៅ » ក្នុងការគោរពតាមសម្បថរបស់ពួកគេ ។ បើមានពេល អញ្ជើញពួកគេឲ្យសរសេរពីរបៀបដែលពួកគេអាចមានការប្រយ័ត្នកាន់តែខ្លាំងក្នុងការគោរពតាមសម្បថរបស់ពួកគេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ ពន្យល់ ពីរបៀបនៃសេចក្ដីពិតដែលពួកគេរកឃើញនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៨:១–៣ អាចលើកទឹកចិត្តពួកគេ ឬមិត្តភក្តិ ឬសមាជិកក្រុមគ្រួសារឲ្យគោរពតាមសំឡេងរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងទទួលបានការអត់ទោស ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីរបៀបដែលពួកគេអាចអនុវត្តគោលការណ៍ទាំងនេះ ហើយមានអារម្មណ៍ស្ងប់ស្ងៀមអំពីជំហរខាងវិញ្ញាណរបស់អ្នក នៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ។

ពន្យល់

សូមផ្ដល់ឱកាសឲ្យសិស្សពន្យល់ពីគោលលទ្ធិ ឬគោលការណ៍ដែលលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យគិតកាន់តែច្រើន និងស្វែងរកការយល់ដឹងកាន់តែប្រសើរមុនពេលបង្រៀនអ្នកដទៃ ។ អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សឲ្យពន្យល់គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ជាដៃគូ ឬជាក្រុមតូច ជាការសម្ដែងជាមួយសិស្សក្នុងថ្នាក់ ឬជាការសរសេរ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៨:៤–៨

ព្រះអម្ចាស់ប្រទានការទូន្មាន និងការសន្យាបន្ថែមដល់ ឡៃម៉ាន សើម៉ាន

សូមសួរដល់សិស្សថាតើពួកគេបានឮពីសេចក្ដីប្រកាសឲ្យមានជំនុំមុតមាំមួយឬទេ ។ បើមាននរណាម្នាក់បានឮ សូមសួរឲ្យពួកគេពន្យល់ពីអ្វីដែលពួកគេបានយល់អំពីសេចក្ដីប្រកាសនោះ ។ បើពួកគេត្រូវការជំនួយ សូមពន្យល់ថាសេចក្ដីប្រកាសឲ្យមានជំនុំមុតមាំមួយ គឺការប្រមូលផ្ដុំពិសេសសម្រាប់ « ការបង្រៀនពិសេសដល់អ្នកដឹកនាំបព្វជិតភាព និងការគាំទ្រសម្រាប់ការឧទ្ទិសឆ្លងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និងការគាំទ្រប្រធានសាសនាចក្រថ្មី » (David B. Haight, « Solemn Assemblies » *Ensign,* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩៤ទំព័រ ១៤) ។ នៅខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣២ ព្រះអម្ចាស់បានសន្យាចំពោះពួកបរិសុទ្ធថា បើពួកគេសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និងមានក្រុមជំនុំដ៏មុតមាំមួយ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានពរជ័យដ៏អស្ចារ្យមកលើពួកបរិសុទ្ធ (សូមមើល គ. និង ស. ៨៨:៧០–៧៥, ១១៧–១១៩) ។ នៅខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣៥ នៅពេលដែលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៨ ត្រូវបានប្រទានដល់ ឡៃម៉ាន សើម៉ាន នោះព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ខឺតឡង់ នៅសល់តែបីខែទៀតប៉ុណ្ណោះដើម្បីធ្វើការឧទ្ទិស ។ នៅចន្លោះខែ មករា និងខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៨៣៦ មានការប្រជុំមួយចំនួនត្រូវបានធ្វើឡើងនៅទីក្រុង ខឺតឡង់ ការប្រជុំមួយចំនួនត្រូវបានចាត់ថាជាជំនុំមុតមាំ ។ អំឡុងសប្ដាហ៍នៅថ្ងៃទី ២៧ ខែមិនា ឆ្នាំ ១៨៣៦ ជំនុំមុតមាំ ត្រូវបានធ្វើឡើងជាផ្នែកនៃការឧទ្ទិសឆ្លងនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ខឺតឡង់ រួមទាំងជំនុំមុតមាំមួយដើម្បីបង្រៀនដល់អ្នកដឹកនាំបព្វជិតភាព ដែលបានធ្វើឡើងនៅថ្ងៃទី ៣០ ខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៣៦ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៨:៤–៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យានឹង ឡៃម៉ាន ថាលោកនឹងបានទទួលនៅក្នុងជំនុំមុតមាំ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលប្រាប់ ឡៃម៉ាន សើម៉ាន ថាគាត់នឹងទទួលបានអ្វី ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៨: ៧–៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលការបង្រៀន ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់បងប្រុស សើម៉ាន ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ អ្នកអាចត្រូវពន្យល់ថា សេចក្ដីដាស់តឿន គឺជាពាក្យនៃការទូន្មាន ឬការលើកទឹកចិត្ត ។

- តើព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យចង់ឲ្យ ឡៃម៉ាន សើម៉ាន ពង្រឹងដល់បងប្អូនប្រុសរបស់គាត់ដោយរបៀបណា ?

សូមសួរឲ្យសិស្សរកមើលសេចក្ដីពិតនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៨:៧–៨ ។ ពួកគេអាចរកឃើញសេចក្ដីពិតខុសៗគ្នា រួមទាំងសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **យើងពង្រឹងអ្នកដទៃតាមរយៈការសន្ទនា និងទង្វើរបស់យើង។** អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំសេចក្ដីពិតនេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។

- តើអ្នកអាចពង្រឹងមនុស្សទាំងឡាយដែលនៅជុំវិញខ្លួនអ្នកតាមរយៈការសន្ទនាដោយរបៀបណា ? តើអ្នកអាចពង្រឹងមនុស្សទាំងឡាយដែលនៅជុំវិញខ្លួនអ្នកតាមរយៈទង្វើរបស់អ្នកដោយរបៀបណា ?

សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់បទពិសោធន៍ ពេលដែលនរណាម្នាក់បានពង្រឹងពួកគេតាមរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានទូន្មានដល់ ឡៃម៉ាន សើម៉ាន នៅក្នុង ខ ៧ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតពីនរណាម្នាក់ដែលពួកគេអាចពង្រឹងនៅថ្ងៃនេះ និងសកម្មភាពជាក់លាក់ណាមួយដែលពួកគេនឹងធ្វើដើម្បីពង្រឹងអ្នកនោះ ។

សូមប្រាប់សិស្សថា ឡៃម៉ាន សើម៉ាន បន្តមានសេចក្ដីជំនឿរហូតដល់គាត់ស្លាប់ ។ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដែលនៅក្នុងគុកលីប៊ើធី បានហៅ ហើយតែងតាំង ឡៃម៉ាន ធ្វើជាសមាជិកម្នាក់ក្នុងកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ នៅថ្ងៃទី ១៦ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៨៣៩ ប៉ុន្តែ ឡៃម៉ាន បានស្លាប់មុនពេលទទួលសំបុត្រពីការហៅថ្មីរបស់គាត់ពីព្យាការី ។

សូមបញ្ចប់ដោយការចែកចាយបទពិសោធន៍ ពេលនរណាម្នាក់បានពង្រឹងអ្នក ឬពេលអ្នកបានពង្រឹងនរណាម្នាក់ ។

មេរៀនទី ១១៥

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៧

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ២១ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៨៣៦ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានជួបជាមួយទីប្រឹក្សានៃគណៈប្រធានទីមួយរបស់លោក គណៈប៊ីស្សពមកពីទីក្រុង ខឺតឡង់ រដ្ឋ មិសសួរី ឪពុករបស់លោក និងស្មៀនរបស់លោក នៅបន្ទប់ជាន់ខាងលើនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធខឺតឡង់ដែលជិតនឹងសាងសង់រួច ។ បុរសទាំងប៉ុន្មាននាក់នេះ បានជួបជុំគ្នាសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងនៃពិធីបរិសុទ្ធក្នុងការរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ការឧទ្ទិសព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ ក្នុងពេលនោះ ព្យាការីបានឃើញការនិមិត្តមួយពីនគរសេឡេស្ទាល ហើយបានឮព្រះអម្ចាស់ប្រកាសពីរបៀបដែលទ្រង់នឹងកាត់សេចក្ដីអ្នកដែលបានស្លាប់ ដោយគ្មានចំណេះដឹងនៃដំណឹងល្អ ។ វ៉ារិន ផារីស ដែលជាស្មៀនរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នៅពេលនោះបានកត់ត្រាការនិមិត្តនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់ព្យាការី ។ ផ្នែកមួយនៃកំណត់ត្រាក្នុងការនិមិត្តនោះ ក្រោយមកត្រូវបានបញ្ចូលនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា កណ្ឌ ១៣៧ ។

សូមផ្ដល់ពេលវេលាដល់សិស្សគិត

នៅពេលអ្នកសួរសំណួរ សូមផ្ដល់ពេលដល់សិស្សគិតអំពីចម្លើយរបស់ពួកគេ ។ ជាញឹកញាប់ សំណួរដែលមានប្រសិទ្ធិភាពនាំទៅរកការគិត និង ការពិចារណា ហើយសិស្សអាចត្រូវការពេលវេលា ដើម្បីរកចម្លើយនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ឬ ដើម្បីគិតពីចម្លើយដ៏មានន័យ ។ ទោះបីជាចម្លើយរបស់សិស្សមិនល្អឥតខ្ចោះក្ដី ក៏សិស្សនឹងរៀនពីមេរៀនដ៏សំខាន់នៅពេលពួកគេគិតអំពីសេចក្ដីពិតនៃដំណឹងល្អ និង ចែកចាយពីគំនិតរបស់ពួកគេ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៧:១–៦

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានឃើញការនិមិត្តនៃនគរសេឡេស្ទាល

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសញ្ជឹងគិតអំពីសំណួរខាងក្រោមនេះ ។ (អ្នកអាចអញ្ជើញពួកគេឲ្យសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬក្នុងសៀវភៅកត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីរ) ។

- តើនរណាគេខ្លះដែលជាមនុស្សសំខាន់បំផុតនៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក ? តើហេតុអ្វីបានជាពួកគេសំខាន់ចំពោះអ្នក ?

ក្រោយពីសិស្សមានពេលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីគិតហើយ អញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយចម្លើយរបស់ពួកគេជាមួយសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។

- តើហេតុអ្វីបានជាវាមានសារៈសំខាន់ចំពោះអ្នកក្នុងការដឹងថា មនុស្សដែលអ្នកស្រឡាញ់ នឹងមានឱកាសដើម្បីរស់នៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាលនោះ ?

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៧ មាននូវការពិពណ៌នាពីការនិមិត្តរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ថាលោកបានឃើញនគរសេឡេស្ទាល ។ នៅក្នុងការពិពណ៌នានេះ លោកបានប្រាប់ឈ្មោះបុគ្គលមួយចំនួនដែលលោកបានឃើញនៅទីនោះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានសេចក្ដីណែនាំកណ្ឌក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៧ ដើម្បីរៀនពីប្រវត្តិនៃវិវរណៈនេះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៧:១–៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលពាក្យ និងឃ្លាដែលពិពណ៌នាពីនគរសេឡេស្ទាល ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ទៀតអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៧:៥–៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមសូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់មនុស្សដែល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានឃើញនៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាល ។

- តើ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានឃើញនរណានៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាល ? (ព្រះវរបិតាសួគ៌ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ អ័ដាម អ័ប្រាហាំ ម្ដាយ និងឪពុករបស់យ៉ូសែប និង អាលវិន ជាបងប្រុសរបស់ យ៉ូសែប ។ វាអាចមានប្រយោជន៍ក្នុងការចង្អុលបង្ហាញថា ឪពុក និងម្ដាយរបស់ យ៉ូសែប នៅរស់នៅឡើយទេក្នុងពេលនោះ តាមពិតទៅឪពុករបស់លោកកំពុងនៅក្នុបន្ទប់នោះជាមួយលោក កាលលោកបានឃើញការនិមិត្តនោះ ។ វាមានន័យថា ការនិមិត្តនោះ លោកមិនបានឃើញអ្នកដែលនៅនគរសេឡេស្ទាលរួចហើយនោះទេ ប៉ុន្តែជាការនិមិត្តពីអ្នកដែលនឹងទៅទីនោះ)។
- ស្របតាម ខ ៦ តើហេតុអ្វីបានជា យ៉ូសែប មានការញាប់ញ័រពេលលោកបានឃើញថា អាលវិនជាបងប្រុសរបស់លោកនឹងនៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាលនោះ ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់បន្ថែមទៀតពីមូលហេតុ ដែលបទពិសោធន៍នេះមានអត្ថន័យជាពិសេសសម្រាប់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាននូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖

យ៉ូសែប ស៊្មីធ ស្រឡាញ់ និងកោតសរសើរ អាលវិន ជាបងប្រុសរបស់លោកខ្លាំងណាស់ ។ អាលវិន ក៏ស្រឡាញ់ យ៉ូសែប ដែរ ហើយគាត់បានគាំទ្រ យ៉ូសែប ក្នុងការរៀបចំខ្លួនដើម្បីទទួលផ្ទាំងចំណារមាសពីទេវតា ម៉្រូណៃ ។ នៅខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨២៣ កាល អាលវិន អាយុ ២៥ ឆ្នាំ ហើយយ៉ូសែបអាយុ ១៧ ឆ្នាំ អាលវិនស្រាប់ធ្លាក់ខ្លួនឈឺជាទម្ងន់ ។ នៅពេលស្ថានភាពជំងឺរបស់គាត់កាន់តែធ្ងន់ធ្ងរ ហើយវាបង្ហាញថាគាត់នឹងស្លាប់ឆាប់ៗ នោះលោកបានទូន្មានយ៉ូសែបថា ៖ « បងចង់ឲ្យប្អូនក្លាយជាក្មេងល្អ ហើយធ្វើអ្វីគ្រប់យ៉ាងក្នុងអំណាចរបស់ប្អូនដើម្បីទទួលកំណត់ត្រា ។ សូមមានសេចក្ដីស្មោះត្រង់ក្នុងការទទួលការណែនាំ ហើយរក្សាគ្រប់បទបញ្ញត្តិដែលបានប្រទានមកដល់ប្អូន » (ដកស្រង់ចេញពី *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* [ឆ្នាំ ២០០៧] ទំព័រ ៤០១ សូមមើលផងដែរ *Church History in the Fulness of Times Student Manual* បោះពុម្ពលើកទី ២ [Church Educational System manual ឆ្នាំ ២០០៣]ទំព័រ ៤១–៤២) ។

ការស្លាប់របស់ អាលវិន បាននាំមកនូវការសោកសៅយ៉ាងខ្លាំងដល់គ្រួសារ ស៊្មីធ ។ អាចារ្យក្នុង ភូមិ ប៉ាលម៉ៃរ៉ា រដ្ឋ នូវយ៉ោក បានចាត់ចែងពិធីបុណ្យសពរបស់ អាលវិន ។ « ដោយសារ អាលវិន មិនធ្លាប់ជាសមាជិកនៅក្នុងក្រុមជំនុំរបស់លោកអាចារ្យនោះ គាត់បានឆ្លៀតបង្រៀនថា អាលវិន និងមិនត្រូវបានសង្គ្រោះឡើយ ។ វិល្លាម ស៊្មីធ ដែលជាប្អូនប្រុសរបស់ យ៉ូសែប បានរំឭកឡើងថា ៖ ‹ [អាចារ្យ] . . . បានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថា [អាលវិន] បានចុះឋាននរក ដោយសារអាលវិនមិនមែនជាសមាជិកព្រះវិហារ ប៉ុន្តែគាត់ជាក្មេងល្អ ហើយឪពុកខ្ញុំមិនពេញចិត្តចំពោះរឿងនេះទេ›» (ដកស្រង់ចេញពី ទំព័រ ៤០១, ៤០៣) ។

ផ្លាកព្រលឹងសម្គាល់កន្លែងបញ្ចុះ អាលវិន ស៊្មីធ ដែលជាបងប្រុសច្បងរបស់ព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីអារម្មណ៍របស់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ កាលលោកឃើញ អាលវិន នៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាល ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៧: ៧–១០

ព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងពីរបៀបដែលទ្រង់នឹងកាត់សេចក្ដីមនុស្សដែលស្លាប់ ដោយគ្មានចំណេះដឹងនៃដំណឹងល្អ

សូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ៖ *តើហេតុអ្វីបានជា អាលវិន អាចចូលក្នុងនគរសេឡេស្ទាលបាន ទោះបីជាលោកមិនបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ពេលដែលលោកនៅរស់ក៏ដោយ ?*

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៧: ៧–៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលសេចក្ដីពិតដែលជួយឆ្លើយនឹងសំណួរនៅលើក្ដារខៀន ។

- តើសេចក្ដីពិតអ្វី ដែលព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងដល់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ ដែលអាចឆ្លើយនឹងសំណួរនៅលើក្ដារខៀន ? (សិស្សគួរប្រាប់នូវសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **មនុស្សទាំងអស់ដែលស្លាប់ដោយគ្មានចំណេះដឹងនៃដំណឹងល្អ អ្នកដែលនឹងទទួលយកដំណឹងល្អ នឹងស្នងនគរសេឡេស្ទាលទុកជាមរតក ។**)
- តើសេចក្ដីពិតនេះអាចលួងលោកដល់អ្នក ដែលមានមនុស្សជាទីស្រឡាញ់បានស្លាប់ដោយគ្មានចំណេះដឹងនៃដំណឹងល្អយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងសេចក្ដីពិតនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៧:៧–៨ មុនទ្រង់បានបើកសម្ដែងគោលការណ៍នៃការធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់មរណៈជន ។ សិស្សនឹងសិក្សាវិវរណៈនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់មរណៈជន នៅក្នុងមេរៀនបន្ទាប់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៧:៩ ឲ្យឮៗ ហើយសូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀន អំពីវិធីដែលទ្រង់នឹងកាត់សេចក្ដីមនុស្សទាំងអស់ ។

- ស្របតាម ខ ៩ តើព្រះអម្ចាស់នឹងកាត់សេចក្ដីយើងដោយរបៀបណា ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែចម្លើយរបស់ពួកគេគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះអម្ចាស់នឹងកាត់សេចក្ដីយើង តាមកិច្ចការរបស់យើង និងបំណងនៃដួងចិត្តរបស់យើង ។** សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។
- តើហេតុអ្វីបានជាអ្នកគិតថា បំណងប្រាថ្នារបស់យើង និងកិច្ចការរបស់យើងមានសារៈសំខាន់ទាំងពីរ ?

សូមអានឧទាហរណ៍និមួយៗ ដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ។ បន្ទាប់ពីឧទាហរណ៍និមួយៗ សូមឲ្យសិស្សឆ្លើយតបទៅនឹងសំណួរនេះ ៖

- តើឧទាហរណ៍នេះ បង្ហាញពីសារៈសំខាន់នៃបំណងប្រាថ្នារបស់យើង ក៏ដូចជាកិច្ចការរបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

១. សមាជិកនៃសាសនាចក្រម្នាក់ មានបំណងប្រាថ្នាសុចរិត ដើម្បីរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ បន្ទាប់ពីការបម្រើយ៉ាងស្មោះត្រង់នៅក្នុងសាសនាចក្រពេញមួយជីវិត សមាជិកម្នាក់នេះស្លាប់ដោយគ្មានឱកាស ដើម្បីផ្សារភ្ជាប់ជាស្វាមីភរិយានៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធទេ ។

២. យុវជនម្នាក់រក្សាសេចក្ដីសញ្ញាបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់គាត់យ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួន ហើយបំពេញតួនាទីបព្វជិតភាពអើរ៉ុនរបស់ខ្លួន ។ គាត់មានបំណងប្រាថ្នាដ៏មុតមាំ ដើម្បីបម្រើជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាពេញម៉ោង ប៉ុន្តែមិនអាចធ្វើដូច្នោះបាន ដោយសារតែពិការភាព ។

៣. យុវនារីម្នាក់ មានការគុំគួននឹងយុវនារីម្នាក់ទៀត ។ នាងធ្វើពុតជារាក់ទាក់ ប៉ុន្តែចង់ឲ្យមានរឿងអាក្រក់កើតឡើងចំពោះយុវនារីម្នាក់ទៀតនោះ ។

៤. យុវជនម្នាក់ មានគំនិតលោភលន់ ហើយគេមិនបានស្វែងរកជំនួយពីព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីផ្លាស់ប្ដូរគំនិត និងអារម្មណ៍ដែលមិនត្រឹមត្រូវរបស់ខ្លួនឡើយ ។

ជាចំណែកនៃការពិភាក្សានេះ អ្នកអាចអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយអែលឌើរ ដាល្លិន អេក អូក នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

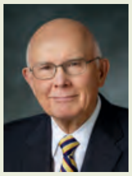

« តើអ្នកប្រាកដដែរឬទេ ថានឹងពុំមានទោសនៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យនៃព្រះ បើយើងគ្រាន់តែចៀសវាងចេញពីអំពើអាក្រក់នោះ ? ចុះបើសិនជាអ្នកពីការយនឹងគំនិត និង បំណងប្រាថ្នាដែលអាក្រក់ទៅវិញនោះ ?

« តើអារម្មណ៍សម្អប់ នឹងមិនត្រូវបានលើកឡើងនៅថ្ងៃនៃការជំនុំជម្រះទេឬអី ? ចុះការច្រណែនវិញ ? ចុះការលោភចង់បាននោះ ?. . .

« ចម្លើយរបស់យើងទៅនឹងសំណួរបែបនោះ បង្ហាញពីអ្វីដែលយើងអាចហៅថា ដំណឹងអាក្រក់ ថាយើងអាចមានអំពើបាប ទោះបីមិនបានប្រព្រឹត្តក្ដី ដោយគ្រាន់តែគិតតាមអារម្មណ៍ និងបំណងនៃដួងចិត្តរបស់យើងប៉ុណ្ណោះ ។

« វាក៏មានដំណឹងល្អផងដែរ ។ ក្រោមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ យើងអាចត្រូវបានផ្ដល់រង្វាន់ឲ្យសម្រាប់សេចក្ដីសុចរិត ទោះជាយើងមិនបានធ្វើអ្វីដែលទាក់ទងនឹងពរជ័យទាំងនោះក៏ដោយ ។

« ពេលនរណាម្នាក់ចង់ធ្វើអ្វីមួយសម្រាប់ឪពុកក្មេករបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែត្រូវបានបង្អាក់ដោយសារស្ថានភាពណាមួយ គាត់និងនិយាយថា ‹ អរគុណ ។ សម្រាប់បំណងល្អរបស់អ្នក › ។ ស្រដៀងគ្នានោះដែរ ខ្ញុំជឿថា ព្រះវរបិតាសួគ៌របស់យើងនឹងទទួលយកបំណងប្រាថ្នាពិត ចេញពីបេះដូងរបស់យើង ជំនួសឲ្យសកម្មភាពដែលពុំអាចធ្វើទៅបានដោយពិតនោះទេ » (The Desires of Our Hearts," *Ensign,* ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៩៨៦,ទំព័រ ៦៦) ។

- តើវាមានឥទ្ធិពលដល់អ្នកយ៉ាងណាដែរ ដោយដឹងថាអ្នកនឹងត្រូវបានកាត់សេចក្ដីស្របតាមកិច្ចការ និងបំណងប្រាថ្នានៃដួងចិត្តរបស់អ្នក ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៧:១០ ឲ្យឮៗ ហើយឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ រកមើលសេចក្ដីពិតមួយទៀតដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនអំពីអ្នកដែលនឹងស្នងនគរសេឡេស្ទាលទុកជាមរតក ។

- ស្របតាម ខ ១០ តើនរណានឹងត្រូវបានសង្គ្រោះនៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាល ? (សិស្សគួរបង្ហាញគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **ក្មេងៗទាំងអស់ដែលស្លាប់មុនអាយុទទួលខុសត្រូវ នឹងត្រូវបានសង្គ្រោះនៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាល**) ។

សូមប្រាប់សិស្សថា ពេល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈនេះ លោក និង អិមម៉ាបានរងទុក្ខ ពីការស្លាប់នៃកូនទាំងបួនរបស់ពួកលោករួមទាំងកូនចិញ្ចឹមម្នាក់ផង ។ ក្រោយមក កូនពីរនាក់ទៀតរបស់ពួកលោក ក៏បានស្លាប់កាលនៅជាទារកដែរ ។

ផ្លាកព្រលឹងសម្គាល់កន្លែងបញ្ចុះ អាលវិនៃ ស្ម៊ីធ ជាកូនប្រុសរបស់ យ៉ូសែប និង អិមម៉ា ស្ម៊ីធ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីរបៀបដែលសេចក្ដីពិតបានបើកសម្ដែងនៅក្នុង ខ ១០ អាចនាំមកនូវការលួងលោមចិត្តដល់ក្រុមគ្រួសារ ដែលកើតទុក្ខដោយសាការស្លាប់របស់កូន។ សូមផ្ដល់ពេលឲ្យពួកគេគិតពីបទពិសោធន៍ ដែលពួកគេមាន ឬដែលសមាជិកគ្រួសារមាន ពេលដែលសេចក្ដីពិតនេះបាននាំមកនូវការលួងលោមចិត្ត ។

- តើយើងបានរៀនអ្វីខ្លះចេញពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៧ អំពីកិច្ចខិតខំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីប្រទានដល់មនុស្សទាំងអស់នូវឱកាសដើម្បីរស់នៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាល ?

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិតដែលអ្នកបានពិភាក្សានៅថ្ងៃនេះ ។ អ្នកអាចផ្ដល់ឱកាសឲ្យសិស្សចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេដែរ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៦–១០៨; ១៣៧ (មេរៀនទី ២៣)

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោមនេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃព្រឹត្តិការណ៍ គោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៦–១០៨; ១៣៧ (មេរៀនទី ២៣) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ ៖(គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៦; ១០៧:១–២០)

តាមរយៈការសិក្សាព្រះឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះ វ៉ារិន ខៅឌើរីនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៦ សិស្សបានរៀនថា ប្រសិនបើយើងបន្ទាបខ្លួនចំពោះព្រះអម្ចាស់ នោះទ្រង់នឹងមានសេចក្ដីមេត្តាករុណាមកលើយើង លើកយើងឡើង ហើយផ្ដល់ព្រះគុណ និង ការធានាអះអាងដល់យើង ។ សិស្សក៏បានចាប់ផ្ដើមការសិក្សារបស់ខ្លួនពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧ ដែលជាវិវរណៈមួយលើបព្វជិតភាព ។ ចេញពីកណ្ឌនេះពួកគេបានរៀនថា បព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែកគឺតាមរបៀបនៃព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ។ ពួកគេក៏បានសិក្សាផងដែរពីតំណែង និង ទំនួលខុសត្រូវនានានៃបព្វជិតភាពអើរ៉ុន និង មិលគីស្សាដែក ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:២១–៣៨)

នៅពេលសិស្សបានបន្តការសិក្សារបស់ខ្លួនពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧, នោះពួកគេបានរៀនអំពីទំនួលខុសត្រូវនៃគណៈប្រធានកូរ៉ុមនៃសាសនាចក្រ ៖ គណៈប្រធានទីមួយ កូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ និង កូរ៉ុមនៃពួកចិតសិបនាក់ ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថា ការសម្រេចចិត្តនៃគណៈប្រធានកូរ៉ុមទាំងនេះគឺធ្វើឡើងដោយសាមគ្គីភាព និង ដោយសេចក្ដីសុចរិត ។

ថ្ងៃទី ៣ ៖ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៣៩–១០០; ១០៨)

ចេញពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧, សិស្សបានរៀនថា លោកអយ្យកោត្រូវបានហៅតាមរយៈវិវរណៈ ហើយត្រូវបានតែងតាំងឡើងក្រោមការដឹកនាំនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ហើយថាឪពុកដែលកាន់បព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែកមានសិទ្ធិអំណាចប្រសិទ្ធិពរដល់កូនៗរបស់ខ្លួន ។ សិស្សក៏បានរៀនផងដែរអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះ ឡៃម៉ាន ស៊ើម៉ាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៨។ ពួកគេបានឃើញថានៅពេលយើងគោរពតាមសំឡេងរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះយើងអញ្ជើញការអត់ទោសរបស់ទ្រង់ ដែលនាំសេចក្ដីសម្រាកដល់ព្រលឹងរបស់យើង ។

ថ្ងៃទី ៤ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៧)

នៅក្នុងមេរៀននេះ សិស្សបានរៀនអំពីការនិមិត្តរបស់ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធអំពីនគរសេឡេស្ទាល និង មនុស្សដែលលោកបានឃើញនៅក្នុងនគរនោះ ។ មេរៀននេះគូសបញ្ជាក់ពីគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះ ៖ មនុស្សទាំងអស់ដែលស្លាប់ដោយគ្មានការចេះដឹងពីដំណឹងល្អ ដែលនឹងទទួលយកដំណឹងល្អដោយអស់ពីដួងចិត្តរបស់ខ្លួន នឹងគ្រងមរតកនៃនគរសេឡេស្ទាល ព្រះអម្ចាស់នឹងជំនុំជម្រះពួកយើង តាមរយៈកិច្ចការ និង បំណងប្រាថ្នានៃដួងចិត្តរបស់យើង ហើយក្មេងៗទាំងអស់ដែលស្លាប់ទៅពីមុនពួកគេចាប់ផ្ដើមអាចទទួលខុសត្រូវ នឹងត្រូវបានសង្គ្រោះនៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាល ។

សេចក្ដីផ្ដើម

នៅក្នុងកិច្ចការប្រចាំសប្ដាហ៍របស់ពួកគេ សិស្សពុំត្រូវបានសុំឲ្យសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៦០–១០០ ឲ្យស៊ីជម្រៅនោះទេ ។ មេរៀននេះនឹងផ្ដល់ឱកាសនោះដល់ពួកគេ ។ វាអាចជួយពួកគេឲ្យស្គាល់តំណែងបព្វជិតភាព ហើយយល់កាន់តែប្រសើរឡើងអំពីតួនាទីរបស់ខ្លួនក្នុងនាមជាសមាជិកសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ? សិស្សនឹងរៀនផងដែរពីព្រះឱវាទដែលបានប្រទានដល់ឡៃម៉ាន ស៊ើម៉ានដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៨។

នៅក្នុងការសិក្សាពីតំណែងនៃបព្វជិតភាពនៅក្នុងមេរៀននេះ វាសំខាន់ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ថា អំឡុងពេលដែលបុរសជាច្រើនរូបបំពេញតំណែងផ្សេងៗទាំងនេះ ក្នុងនាមជាអ្នកកាន់បព្វជិតភាព នោះពរជ័យនៃបព្វជិតភាពនឹងអាចមានដល់មនុស្សគ្រប់គ្នា ។ អែលឌើរ ដាល្លិន អេក អូក ក្នុងកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់បានបង្រៀន ៖ « បព្វជិតភាពគឺជាព្រះចេស្ដានៃព្រះដែលបានប្រើដើម្បីប្រទានពរដល់កូនចៅរបស់ទ្រង់ទាំងអស់ ទាំងប្រុសទាំងស្រី ។ ការបង្ហាញខ្លីៗរបស់យើងមួយចំនួនដូចជា ‹ ស្ត្រី និង បព្វជិតភាព › បង្ហាញឲ្យឃើញគំនិតខុសឆ្គងមួយ ។ ពួកបុរសពុំមែនជា ‹ បព្វជិតភាព › ទេ ។ ការប្រជុំបព្វជិតភាពគឺជាការប្រជុំមួយនៃអស់អ្នកដែលកាន់ និង អនុវត្តអំណាចបព្វជិតភាព ។ ពរជ័យទាំងឡាយនៃបព្វជិតភាពដូចជាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ទទួលអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ អំណោយទានពិសិដ្ឋនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និង អាពាហ៍ពិពាហ៍ដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច គឺមានសម្រាប់បុរស និង ស្ត្រីដូចគ្នា ។ សិទ្ធិអំណាចនៃមុខងារបព្វជិតភាពនៅក្នុងគ្រួសារ និង សាសនាចក្រ ស្របតាមគោលការណ៍នានាដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតឡើង » (« Priesthood Authority in the Family and the Church » *Ensign* ឬ *Liahona,* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៥ ទំព័រ ២៥–២៦) ។ បុរស និង ស្ត្រីមានតួនាទីសំខាន់ស្មើគ្នានៅក្នុងក្រុមគ្រួសារ និង សាសនាចក្រ (សូមមើល « ក្រុមគ្រួសារ ៖ ការប្រកាសដល់ពិភពលោក » *Ensign,* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១០ ទំព័រ ១២៩) ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៦០–១០០

ព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងពីកាតព្វកិច្ចនៃប្រធាននៃកូរ៉ុមបព្វជិតភាព

ជាការរំឭកខ្លីមួយ សូមសរសេរពាក្យ *បព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក* និង *បព្វជិតភាពអើរ៉ុន* នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរតំណែងនានានៃបព្វជិតភាពឲ្យបានត្រឹមត្រូវខាងក្រោមពាក្យនោះ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់សរសេរតំណែងមួយនៃបព្វជិតភាព ហើយបន្ទាប់មកហុចដីស ឬ ហ៊្វឺតឲ្យសិស្សម្នាក់ទៀត បន្តដំណើរការនេះរហូតដល់សិស្សបានសរសេរគ្រប់អស់ទាំងតំណែងនៃបព្វជិតភាព ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យជួយគ្នាទៅវិញទៅមកតាមការគួរ ។ (តំណែងនៃបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែករួមមាន អែលឌើរ សង្ឃជាន់ខ្ពស់ លោកអយ្យកោ ពួកចិតសិបនាក់ និង សាវក ។ តំណែងនៃបព្វជិតភាពអើរ៉ុនមាន ឌីកុន គ្រូ សង្ឃ និង ប៊ីស្សព) ។

- តើកូរ៉ុមនៃបព្វជិតភាពគឺជាអ្វី ? (ជាក្រុមដែលបានរៀបចំឡើងដែលមានបងប្អូនប្រុសដែលកាន់តំណែងបព្វជិតភាពដូចគ្នា) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឡើងមកក្ដារខៀន ហើយគូសរង្វង់លើតំណែងបព្វជិតភាពណាដែលត្រូវបានរៀបចំជាកូរ៉ុម ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យជួយគ្នាតាមការគួរ ។ (តំណែងខាងក្រោមនេះមានកូរ៉ុម ៖ សាវក ពួកចិតសិបនាក់ សង្ឃជាន់ខ្ពស់ អែលឌើរ សង្ឃ គ្រូ និង ឌីកុន ។ អ្នកអាចពន្យល់ថា ស្ដេកនិមួយៗមានកូរ៉ុមសង្ឃជាន់ខ្ពស់មួយ ដែលមានប្រធានស្ដេកគឺជាប្រធានកូរ៉ុមនោះ ។ នៅក្នុងវួដនិមួយៗ ពួកសង្ឃជាន់ខ្ពស់ត្រូវបានរៀបចំជាក្រុមសង្ឃជាន់ខ្ពស់មួយ) ។

សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ផ្លាស់វេនគ្នាអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០ ៧:៦០–៦៣, ៨៥–៨៩, ៩៣–៩៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលចំណុចរួមមួយអំពីកូរ៉ុមទាំងនេះដែលបាននិយាយនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ។

- យោងតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើកូរ៉ុមបព្វជិតភាពទាំងនេះ មានអ្វីដែលរួមគ្នា ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែត្រូវប្រាកដថាពួកគេរកឃើញសេចក្ដីពិតខាងក្រោម ៖ **ប្រធានគឺត្រូវបានតាំងឡើងដើម្បីត្រួតត្រា និង ដឹកនាំកិច្ចការនៃកូរ៉ុមបព្វជិតភាពនិមួយៗ**) ។

- យោងតាម ខ ៨៧–៨៨ តើកូរ៉ុមសង្ឃខុសពីកូរ៉ុមឌីកុន និង កូរ៉ុមគ្រូយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ? (ប៊ីស្សពនៅវួដធ្វើជាអធិបតីលើកូរ៉ុមសង្ឃ ។ គាត់ក៏ធ្វើជាអធិបតីលើអ្នកកាន់បព្វជិតភាពអើរ៉ុនទាំងអស់នៅក្នុងវួដផងដែរ ។ នៅក្នុងសាខា ប្រធានសាខាដើរតួជាប្រធាននៃកូរ៉ុមសង្ឃ) ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថាវាសំខាន់ដែលកូរ៉ុមនៃបព្វជិតភាពនិមួយៗមានប្រធានម្នាក់ ? តើប្រធាននៃកូរ៉ុមនៃបព្វជិតភាពអាចជួយសមាជិកនៃកូរ៉ុមរបស់គាត់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៦៥–៦៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រដែលត្រួតត្រាលើអ្នកកាន់បព្វជិតភាពទាំងអស់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ សូមប្រាកដថាសិស្សយល់ថាខគម្ពីរទាំងនេះសំដៅលើប្រធាននៃសាសនាចក្រ ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់ទៀតអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៦៧, ៩១–៩២ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពាក្យ និង ឃ្លានានាដែលពិពណ៌នាអំពីសិទ្ធិអំណាច និង ទំនួលខុសត្រូវរបស់ប្រធានសាសនាចក្រ ។

- ផ្ដែកទៅលើអ្វីដែលអ្នកបានរៀនពីខគម្ពីរទាំងនេះ តើអ្នកនឹងសង្ខេបពីសិទ្ធិអំណាច និង ទំនួលខុសត្រូវរបស់ប្រធានសាសនាចក្រយ៉ាងដូចម្ដេច ? (ទោះជាសិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែស្គាល់សេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **ប្រធានសាសនាចក្រមានសិទ្ធិអំណាចគ្រប់គ្រងពិធីបរិសុទ្ធ និងពរជ័យទាំងអស់ ហើយធ្វើជាអធិបតីលើសាសនាចក្រទាំងមូល ។** សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

អ្នកអាចពន្យល់ពាក្យមួយចំនួននៅក្នុង ខ ៩២ ឲ្យបានច្បាស់ជាមួយនឹងនិយមន័យខាងក្រោមមកពីអែលឌើរ ចន អេ វីតសូវនៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

« ព្យាការីគឺជាគ្រូបង្រៀនអំពីសេចក្ដីពិតម្នាក់ ជាអ្នកមើលឆុតគឺជាអ្នកយល់ដឹងដោយញាណនូវសេចក្ដីពិតដែលអាថ៌កំបាំង ជាអ្នកទទួលវិវរណៈគឺជាអ្នកទទួលនូវសេចក្ដីពិតថ្មី ។ តាមន័យដ៏ទូលំទូលាយ ជាពាក្យដែលគេប្រើយ៉ាងច្រើនបំផុត គឺងារព្យាការីរួមបញ្ចូលទាំងងារផ្សេងទៀត » (*Evidences and Reconciliations,* arr. G. Homer Durham, វ៉ុល ៣ នៅក្នុង ១ [ឆ្នាំ ១៩៦០] ទំព័រ ២៥៨) ។

សូមបង្ហាញរូបភាពមួយរបស់ព្យាការីបច្ចុប្បន្ននៃសាសនាចក្រ ។

- តើអ្នកត្រូវបានប្រទានពរជ័យតាមរបៀបណាខ្លះតាមរយៈសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាព ដែលត្រូវបានកាន់ដោយប្រធាននៃសាសនាចក្រ ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៩៩–១០០ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ ។

- ស្របតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើយើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីនឹងឈរដោយសក្តិសមនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ? (សិស្សអាចប្រើពាក្យខុសៗគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែរកឃើញគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះ ៖ **ដើម្បីឈរដោយសក្តិសមនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ យើងត្រូវតែរៀនពីកាតព្វកិច្ចរបស់យើង ហើយប្រតិបត្តិដោយសេចក្ដីឧស្សាហ៍គ្រប់ជំពូកដើម្បីបំពេញកាតព្វកិច្ចនោះ**) ។

ទោះបីជាខគម្ពីរទាំងនេះនិយាយដោយផ្ទាល់ចំពោះអ្នកកាន់បព្វជិតភាពក្ដី ក៏គោលការណ៍ដែលខគម្ពីរនេះបង្រៀនអនុវត្តចំពោះសមាជិកសាសនាចក្រគ្រប់រូបផងដែរ ។

សូមចែកសិស្សជាគូៗ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិភាក្សាពីសំណួរខាងក្រោម ។ សូមអានសំណួរមួយម្ដងៗ ឬ សរសេរវានៅលើក្ដារខៀន ។

- តើអ្នកធ្លាប់បានទទួលពរមកពីការបម្រើ នៃសមាជិកសាសនាចក្រម្នាក់ដែលបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់គាត់ដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមដែលឬទេ ?

- តើអ្នកកំពុងធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីរៀនពីកាតព្វកិច្ចរបស់អ្នក ហើយប្រតិបត្តិដោយសេចក្ដីឧស្សាហ៍គ្រប់ជំពូកដើម្បីបំពេញកាតព្វកិច្ចនោះ ?

សូមផ្ដល់ឱកាសដល់សិស្ស ដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសារៈសំខាន់នៃការធ្វើកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួននៅក្នុងសាសនាចក្រ និងក្រុមគ្រួសារ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៨:៤–៨

ព្រះអម្ចាស់ប្រទានព្រះឱវាទ និង ការសន្យាដល់ឡៃម៉ាន សើម៉ាន

សូមរំឮកសិស្សថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៨ មាននូវវិវរណៈមួយអំពីព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះឡៃម៉ាន សើម៉ាន ដែលបានមកជួបព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ហើយស្នើសុំចង់ដឹងបន្ថែមទៀតទាក់ទងនឹងកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៨:៧–៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបានប្រទានដល់ឡៃម៉ាន ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ អ្នកត្រូវពន្យល់ថា *សេចក្ដីដាស់តឿន* គឺជាពាក្យទូន្មាន ឬ ការលើកទឹកចិត្ត ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានចង់ឲ្យឡៃម៉ាន សើម៉ានពង្រឹងបងប្អូនប្រុសរបស់ខ្លួនតាមរបៀបណាខ្លះ ?

សូមឲ្យសិស្សស្វែងរកគោលការណ៍មួយពីការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះ ទ្បេម៉ានៅក្នុង ខ ៧–៨? ពួកគេអាចរកឃើញគោលការណ៍ផ្សេងៗ រួមមានដូចខាងក្រោមនេះ ៖ **យើងត្រូវពង្រឹងមនុស្សដទៃតាមគ្រប់វាចា និង ការប្រព្រឹត្តិរបស់អ្នក ។** (អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំគោលកាណ៍នេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។

- តើអ្នកអាចពង្រឹងដល់អ្នកដែលនៅជុំវិញខ្លួនរបស់អ្នក តាមវាចារបស់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើអ្នកអាចពង្រឹងដល់អ្នកដែលនៅជុំវិញខ្លួនរបស់អ្នក តាមការប្រព្រឹត្តរបស់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សពិពណ៌នាពីបទពិសោធនមួយដែលពួកគេមាន នៅពេលនរណាម្នាក់បានពង្រឹងពួកគេតាមរយៈការធ្វើទង្វើមួយដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៨ ។ សូមគិតពីការចែកចាយនូវបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួនអ្នក ។ សូមអញ្ជើញសិស្សគិតពីមនុស្សម្នាក់ដែលពួកគេពង្រឹងនៅថ្ងៃនេះ និង ទង្វើជាក់លាក់មួយដែលពួកគេនឹងយកទៅធ្វើ ។

មេរៀនបន្ទាប់ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩–១១២)

ដើម្បីជួយសិស្សរៀបចំសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩–១១២, សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិចារណាពីសំណួរខាងក្រោម ៖ ហេតុអ្វីបានព្រះវិហារបរិសុទ្ធសំខាន់ ? តើអ្នកធ្លាប់ចូលរួមការឧទ្ទិសឆ្លងព្រះវិហារបរិសុទ្ធដែលឬទេ ? សូមពន្យល់ថានៅក្នុងមេរៀនបន្ទាប់ ពួកគេនឹងរៀនអំពីការឧទ្ទិសឆ្លងព្រះវិហារបរិសុទ្ធខឺតឡង់ ។ ពួកគេនឹងរៀនបន្ថែមទៀតអំពីអ្វីដែលបានកើតឡើង និង នរណាដែលបានបង្ហាញខ្លួននៅទីនោះ និង របៀបដែលអ្វីដែលបានបើកសម្ដែងនៅទីនោះអាចប្រទានពរដល់ពួកគេ និង ក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេជារៀងរហូត ។

មេរៀនទី ១១៦

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:១–៤៦

បុព្វកថា

ពួកបរិសុទ្ធធ្វើការអស់រយៈពេលជិតបីឆ្នាំ ដើម្បីសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធទីក្រុង ខឺតឡង់ ។ ពេលពួកគេបានបញ្ចប់ ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងដល់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ពីការអធិស្ឋានដើម្បីឧទ្ទិសព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ ព្យាការីបានអានការអធិស្ឋាន ជាផ្នែកមួយនៃការឧទ្ទិសនៅថ្ងៃទី ២៧ ខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៣៦ ។ ការអធិស្ឋាននោះ គឺត្រូវបានកត់ត្រាទុកនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១០៩ ។ មេរៀននេះ បង្ហាញពីផ្នែកទីមួយនៃការអធិស្ឋាន ដែលមានការទូលអង្វរដល់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យទទួល យកព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និងបំពេញការសន្យាដែលទ្រង់បានធ្វើទាក់ទងនឹងព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ រួមទាំងការការពារ និងពរជ័យសម្រាប់អ្នកដែលគោរពបូជានៅទីនោះ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:១–២៣

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទូលសូមឲ្យព្រះអម្ចាស់ទទួលយកព្រះវិហារបរិសុទ្ធទីក្រុង ខឺតឡង់ ហើយសូមឲ្យទ្រង់ប្រទានពរ ដល់អ្នកដែលគោរពបូជានៅទីនោះ ។

សូមបង្ហាញរូបព្រះវិហារបរិសុទ្ធពីរបីសន្លឹក ។ អ្នកអាចសួរសិស្សថាតើពួកគេស្គាល់ថាព្រះវិហារនិមួយៗមានទីតាំងនៅទីណា ឬទេ ។

សូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *តើហេតុអ្វីបានជាយើងសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ?* សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចាប់គូ ហើយពិភាក្សារកចម្លើយ ចំពោះសំណួរនេះ ។ ក្រោយពីបានផ្ដល់ពេលវេលាគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមពន្យល់ថា យើងអាចស្វែងរកចម្លើយ ចំពោះសំណួរនេះនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩ ។

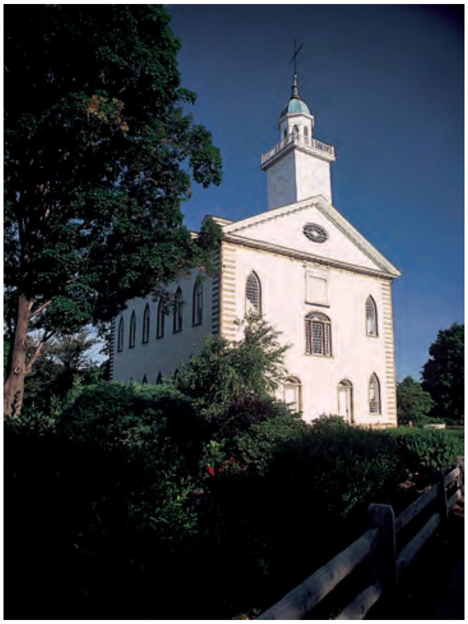

បង្ហាញរូបភាព នៃ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធទីក្រុង ខឺតឡង់ (សូមមើល *Gospel Art Book* [ឆ្នាំ ២០០៩] ទំព័រ ១១៧ សូមមើលផងដែរ LDS.org និង josephsmith.net) ។ សូមពន្យល់ថា ពួកបរិសុទ្ធបានធ្វើការ ហើយបានលះបង់អស់រយៈពេលជិតបីឆ្នាំ ដើម្បីសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធទីក្រុង ខឺតឡង់ ។ ពួកគេបានឃើញការបំពេញការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ថា បើពួកគេកាន់តាមព្រះបញ្ញត្តិទាំងឡាយរបស់ទ្រង់ នោះពួកគេនឹង « មានអំណាច ដើម្បីកសាងគេហដ្ឋាននោះ » (គ. និង ស. ៩៥:១១) ។ នៅថ្ងៃទី ២៧ ខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៣៦ ពួកបរិសុទ្ធបានចូលរួមការឧទ្ទិសព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ហើយព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានផ្ដល់ការអធិស្ឋានបើកឧទ្ទិសឆ្លង ។ លោកបានទទួលពាក្យអធិស្ឋាន ដោយវិវរណៈមុនពេលពិធីឧទ្ទិសឆ្លង ។ វិវរណៈនោះ គឺត្រូវបានកត់ត្រាទុកនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩ ។

សូមពន្យល់ថា ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយជិត ១,០០០នាក់បានចូលរួមការឧទ្ទិសឆ្លងព្រះវិហារបរិសុទ្ធទីក្រុង ខឺតឡង់ ។ មានសមាជិកជាច្រើនទៀតដែលចង់ចូលរួម ប៉ុន្តែអគារនោះ បានពេញហើយ ។ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានរៀបចំឲ្យពួកគេចូលរួមការប្រជុំនៅក្នុងអគារមួយផ្សេងទៀត ហើយ ការឧទ្ទិសឆ្លងបានធ្វើឡើងវិញម្ដងហើយម្ដងទៀតចំនួនពីរបីថ្ងៃសម្រាប់ពួកគេ ។

ប្រើជំនួយសិក្សាព្រះគម្ពីរ

ការបកប្រែភាគច្រើននៃគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា រួមបញ្ចូលជំនួយសិក្សាព្រះគម្ពីរ ដូចជាលេខយោង លិបិក្រម រូបភាព និងផែនទី ។ ឧទាហរណ៍ ច្បាប់បោះពុម្ពជាច្រើន រួមបញ្ចូលផ្នែកមួយដែលហៅថា ប្រវត្តិសាសនាចក្រតាមលំដាប់ពេលកើតឡើង ផែនទី និងរូបថតទាំងឡាយ ដែលមានរូបថតនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធទីក្រុង ខឺតឡង់ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យប្រើជំនួយការសិក្សា នៅក្នុងការសិក្សាព្រះគម្ពីរផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្រមៃពីការចូលរួមក្នុងពិធីឧទ្ទិសឆ្លងព្រះវិហារបរិសុទ្ធទីក្រុង ខឺតឡង់ ៖ ពួកគេមានអារម្មណ៍ត្រេកអរយ៉ាងខ្លាំង ខណៈពេលក្រុមចម្រៀងច្រៀងចម្រៀងបើក ។ ហើយ ស៊ីឌនី រិកដុន បានផ្ដល់ទេសនកថា ។ បន្ទាប់ពីការសម្រាកបន្តិចមក ពួកគេមានឱកាសផ្ដល់ការគាំទ្រដល់ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ ។ បន្ទាប់មក ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានឈរ ហើយអានការអធិស្ឋានឧទ្ទិសឆ្លង ។

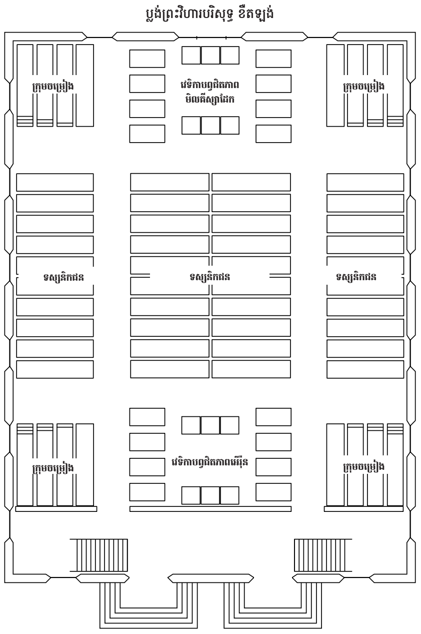

ប្លង់ជាន់ខាងក្រោមនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធទីក្រុង ខឺតឡង់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យក្រោកឈរ ហើយអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:១–៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលហេតុផលទីមួយដែលពួកបរិសុទ្ធកសាងព្រះវិហារបរិសុទ្ធទីក្រុង ខឺតឡង់ ។

- តើអ្វីជាមូលហេតុទីមួយ ដែលធ្វើឲ្យពួកបរិសុទ្ធកសាងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ខឺតឡង់? (សិស្សគួរឃើញថា ពួកបរិសុទ្ធកសាងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ដោយសារព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជា ។ សូមសរសេរឃ្លាខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាយើងឲ្យកសាងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ**) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ទៀតឲ្យក្រោកឈរ ហើយអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលឃ្លាដែលរៀបរាប់ពីការលះបង់របស់ពួកបរិសុទ្ធ ដើម្បីកសាងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

- តើអ្នកបានសម្គាល់ឃើញឃ្លាអ្វី ? (ចម្លើយអាចមាន « ការវេទនាដ៏ខ្លាំង » « ចេញពីភាពក្រខ្សត់ » និង « ថ្វាយរបស់របរនៃទូលបង្គំទាំងអស់គ្នា ») ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីការលះបង់ដែលពួកបរិសុទ្ធបានធ្វើ ដើម្បីកសាងព្រះវិហារបរិសុទ្ធទីក្រុង ខឺតឡង់ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីសង្ខេបដូចខាងក្រោម ៖

នៅចន្លោះខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣៣ និងខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៣៦ សមាជិកសាសនាចក្របានលះបង់ពេលវេលា ប្រាក់កាស និងទ្រព្យសម្បត្តិដើម្បីជួយកសាងព្រះរាជដំណាក់សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ ។ បុរសទាំងឡាយបានស្ម័គ្រចិត្តផ្ដល់កម្លាំងជួយសាងសង់ ។ ស្ត្រីទាំងឡាយបានដេរសម្លៀកបំពាក់ និងផ្ដល់កន្លែងស្នាក់នៅ ។ នៅពេលបុរសជាច្រើនបានចេញទៅឆ្វាយជាមួយជំរុំស៊ីយ៉ូន ស្ត្រីមួយចំនួនបានបន្តសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយមួយចំនួន ដូចជា ចន ថានណឺ និង វីអែណា ចាកស៍ បានផ្ដល់ទ្រព្យសម្បត្តិមួយចំនួនធំ ដើម្បីកសាងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ អ្នកដទៃទៀតបានផ្ដល់ជំនាញពលកម្ម ។ ឧទាហរណ៍ ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកឲ្យបុរសម្នាក់ដែលមានឈ្មោះថា អាថេមុស មីលលែត នៅប្រទេសកាណាដា ។ បងប្រុស មីលលែត បានបោះបង់ការងាររបស់គាត់ជាជាងថ្មកំបោរឲ្យរដ្ឋាភិបាល កាណាដា ដូច្នេះគាត់ និងក្រុមគ្រួសារគាត់អាចផ្លាស់ទៅរស់នៅទីក្រុង ខឺតឡង់ ហើយគាត់បានបម្រើជាមេជាងនៃការកសាងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ សរុបមក ព្រះវិហារបរិសុទ្ធមានតម្លៃប្រហែល ៦០,០០០ ដុល្លារអាមេរិក ជាចំនួនដ៏ច្រើននៅសម័យនោះ ជាពិសេសបើគិតពីភាពក្រីក្ររបស់ពួកបរិសុទ្ធ ។ បើប្រៀបធៀបនឹងចំនួនទឹកប្រាក់សព្វថ្ងៃនេះ ចំនួននោះអាចលើសពី ១,០០០,០០០ ដុល្លារអាមេរិក ។

- តើអ្វីដែលធ្វើឲ្យអ្នកចាប់អារម្មណ៍អំពីការលះបង់របស់ពួកបរិសុទ្ធ បានធ្វើដើម្បីកសាងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន ខ ៥ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ ហើយរកមើលសេចក្ដីពិតដែលពន្យល់ពីមូលហេតុដែលពួកបរិសុទ្ធបានលះបង់ជាច្រើន ដើម្បីកសាងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

- តើសេចក្ដីពិតអ្វីដែលអ្នករកឃើញ អំពីមូលហេតុដែលពួកបរិសុទ្ធចង់កសាងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ? (សិស្សគួរតែបង្ហាញថា **នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ព្រះអម្ចាស់អាចបើកសម្ដែងអង្គទ្រង់ដល់យើង** ។ សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:១០–១១ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ ហើយរកមើលអ្វីដែល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទូលសូមឲ្យព្រះអម្ចាស់ធ្វើ ដើម្បីឲ្យមនុស្សអាចទទួលបានពរជ័យនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់ទៀតឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:១២–១៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលឃ្លាដែលជួយ

ពួកគេឲ្យយល់ពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់សម្ដែងអង្គទ្រង់ដល់យើងនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ បន្ទាប់ពីមានពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមសួរក្រុមទីមួយនូវសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទូលសូមឲ្យព្រះអម្ចាស់ធ្វើអ្វី ដើម្បីឲ្យមនុស្សគ្រប់រូបអាចទទួលបានពរជ័យនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ? (ដើម្បីជួយពួកគេដោយព្រះគុណទ្រង់ ដូច្នេះពួកគេអាចមានភាពសក្ដិសមនៅក្នុងព្រះនេត្រទ្រង់) ។
- នៅពេលយើងព្យាយាមឲ្យមានភាពសក្ដិសម ដើម្បីចូលក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ តើហេតុអ្វីបានជាយើងត្រូវការព្រះគុណព្រះអម្ចាស់ ?

សូមសួរក្រុមទីពីរនូវសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើឃ្លាអ្វីដែលអ្នករកឃើញថាជួយអ្នកឲ្យយល់ ពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់សម្ដែងអង្គទ្រង់ដល់យើងនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ? (អ្នកអាចសូមឲ្យសិស្សគូសចំណាំឃ្លាដែលមិត្តរួមថ្នាក់របស់ពួកគេបានចែកចាយ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយជាគូ ឬជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់ទាំងអស់ នូវបទពិសោធន៍ដែលពួកគេមាន ពេលដែលពួកគេមានអារម្មណ៍ថានៅជិតព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ សូមរំឭកថា បទពិសោធន៍មួយចំនួនពិសិដ្ឋ ឬផ្ទាល់ខ្លួនណាស់ ដែលពុំគួរចែកចាយទេ ។ សូមគិតពីការចែកចាយនូវបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួនអ្នក ។

- តើការមានអារម្មណ៍ថានៅជិតព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ មានឥទ្ធិពលយ៉ាងណានៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក ពេលអ្នកនៅក្រៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សបន្តអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:១៤–២៣ ដោយខ្លួនឯង ហើយរកមើលពរជ័យបន្ថែមដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាចំពោះអ្នកដែលគោរពបូជានៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

- តើពរជ័យបន្ថែមអ្វីខ្លះដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាចំពោះអ្នកដែលគោរពបូជានៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ? (សិស្សគួររកឃើញពរជ័យជាច្រើននៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ។ (អ្នកអាចសរសេរពរជ័យទាំងនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

ពី ខ ២២–២៣តើការគោរពបូជានៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ នាំមកនូវលទ្ធផលអ្វីខ្លះ ? (ក្នុងការភ្ជាប់ទៅនឹងចម្លើយដែលសិស្សផ្ដល់ឲ្យ សូមជួយពួកគេឲ្យប្រាប់ពីសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **ការទទួលបានពរជ័យនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ផ្ដល់ឲ្យយើងនូវព្រះស្ដា និងជំនួយរបស់ព្រះអម្ចាស់ ពេលដែលយើងបម្រើទ្រង់** ។ សូមសរសេរសេចក្ដីពិតនេះនៅលើក្ដារខៀន ។ អ្នកក៏អាចផ្ដល់យោបល់ដែរថា សិស្សគួរតែកត់ត្រាវានៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេផងដែរ) ។

- តើអ្នកគិតថាការ « ប្រដាប់ទៅដោយព្រះចេស្ដារបស់ [ព្រះអម្ចាស់] » មានអត្ថន័យយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់កាន់តែប្រសើរអំពីអត្ថន័យនៃការប្រដាប់ទៅដោយព្រះចេស្ដារបស់ព្រះអម្ចាស់ សិស្សអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយ អែលឌើរ យ៉ូសែប ប៊ី វឺតលីន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ឲ្យឮៗ ៖

នៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ សមាជិកស្មោះត្រង់នៅក្នុងសាសនាចក្រ អាចត្រូវបានប្រទានអំណោយទានដល់ ‹ ដោយព្រះចេស្ដាពីស្ថានលើ › [គ. និង ស. ៩៥:៨ជាព្រះចេស្ដាដែលនឹងជួយយើងឲ្យទប់ទល់នឹងការល្បួង គោរពតាមសេចក្ដីសញ្ញា ធ្វើតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងថ្លែងទីបន្ទាល់ដល់គ្រួសារ មិត្តភក្ដិ និងអ្នកជិតខាងដោយភាពក្លៀវក្លា »(Cultivating Divine Attributes » *Ensign,* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩៨,ទំព័រ ២៧) ។

- តើព្រះចេស្ដាបែបនេះ អាចជាពរជ័យដល់អ្នក និងក្រុមគ្រួសាររបស់អ្នកដោយរបៀបណា ? តើព្រះចេស្ដាបែបនេះ អាចជាពរជ័យដល់អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាពេញម៉ោងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:០៤–៤៦

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទូលសូមដល់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យការពារ និងប្រទានពរដល់អ្នកដែលគោរពបូជានៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និងអ្នកដែលផ្សាយដំណឹងល្អ ។

សូមគូររូប ស្លាបព្រាបាយអ និងដាវ នៅលើក្ដារខៀន ។ អ្នកអាចពន្យល់ថា ស្លាបព្រាបាយអ គឺត្រូវបានប្រើដើម្បីបៀកបាយអនៅចន្លោះឥដ្ឋ ឬថ្ម ។ សូមសួរសិស្សពីរបៀបដែលឧបករណ៍ទាំងនេះ ត្រូវបានប្រើក្នុងការកសាងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

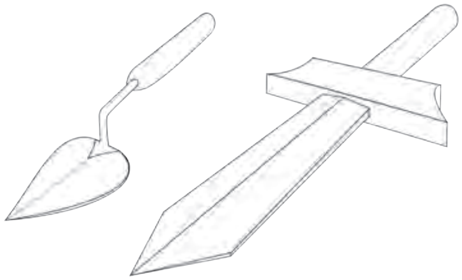

សូមពន្យល់ថា នៅពេលសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ខឺតឡង់ ពួកមនុស្សកំណាចបានគំទេចព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ ប្រធាន ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានប្រាប់ « អ្នករៀបជញ្ជាំង ឲ្យកាន់ដាវនៅដៃម្ខាងដើម្បីការពារខ្លួនគេពីពួកមនុស្សកំណាច ហើយដៃម្ខាងទៀតរៀបឥដ្ឋ និងបៀកបាយអ » (*Discourses of Brigham Young,* sel. John A. Widtsoe [ឆ្នាំ ១៩៥៤],ទំព័រ ៤១៥) ។ មានពេលខ្លះ បុរសដែលសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅពេលថ្ងៃ ត្រូវយាមនៅពេលយប់ ។

សូមពន្យល់ថា បន្ថែមពីលើការធ្វើការដោយឧស្សាហ៍ដើម្បីការពារព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និងខ្លួនគេហើយ ពួកបរិសុទ្ធបានទូលសូមការការពារពីព្រះអម្ចាស់ផងដែរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:២៤–២៨ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ រកមើលការការពារដែលព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ ស្នើសុំព្រះអម្ចាស់ បន្ទាប់ពីព្រះវិហារបរិសុទ្ធបានសាងសង់ហើយ។

- តើការការពាប្រភេទណាដែល យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានអធិស្ឋានសូម ?
- យោងតាម ខ ២៤ តើយើងអាចធ្វើអ្វីដើម្បីទទួលបានការការពារដូចនេះ ?
- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះពីខគម្ពីរទាំងនេះ អំពីការទទួលការការពារពីអំពើអាក្រក់ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួរប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើប្រជាជនរបស់ព្រះអម្ចាស់មានភាពសក្ដិសម ហើយគោរពបូជាទ្រង់នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ នោះអំពើអាក្រក់នឹងមិនអាចយកឈ្នះលើពួកគេឡើយ ។**)

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:២៩–៤៦ ដោយពន្យល់ថា ព្យាការីបានអធិស្ឋានថាអ្នកដែលផ្សាយការកុហកពីពួកបរិសុទ្ធនឹងត្រូវបានធ្វើឲ្យខ្មាស ហើយថាសមាជិកសាសនាចក្រ នឹងអាចក្រោកឡើង ហើយធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ លោកក៏បានទូលសូមដល់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យបំពេញព្រះវិហារបរិសុទ្ធដោយសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ហើយផ្ដល់ឲ្យអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់នូវទីបន្ទាល់ និងព្រះចេស្ដាដែលពួកគេត្រូវការដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អ ។

ដើម្បីបញ្ចប់ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យកាន់បណ្ណចូលព្រះវិហារបរិសុទ្ធដែលមានសុពលភាពជានិច្ច ទោះបីជាពួកគេមិនរស់នៅជិតព្រះវិហារបរិសុទ្ធក៏ដោយ ។ សូមចែកចាយសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន ហាវើដ ដបុលយូ ហ៊ុនធើរ ៖

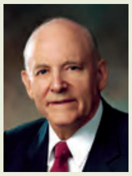

« ជាការពិតណាស់ ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យឲ្យរាស្ត្រទ្រង់ ធ្វើជាមនុស្សដែលមានការជម្រុញចិត្តចង់ធ្វើកិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ វាជាបំណងប្រាថ្នាដ៏ជ្រាលជ្រៅបំផុតចេញពីដួងចិត្តរបស់ខ្ញុំ សូមឲ្យសមាជិកគ្រប់រូប នៃសាសនាចក្រមានភាពសក្តិសមសម្រាប់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។. . . សូមឲ្យយើងធ្វើជាមនុស្សដែលចូលរួម និងស្រឡាញ់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ។ សូមយើងប្រញាប់ទៅកាន់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធឲ្យកាន់តែញឹកញាប់តាមពេលវេលា តាមមធ្យោបាយ និងតាមស្ថានភាពដែលអំណោយផលឲ្យ » (The Great Symbol of Our Membership » *Ensign,* ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៩៩៤,ទំព័រ ៥) ។

មេរៀនទី ១១៧

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:៤៧–៨០

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ២៧ ខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៣៦ ព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានប្រកាសការអធិស្ឋានពិធីឧទ្ទិសឆ្លងព្រះវិហារបរិសុទ្ធទីក្រុង ខឺតឡង់ ។ ជាការអធិស្ឋានដែលព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងដល់លោកពីលើកមុន ត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩ ។ នេះគឺជាផ្នែកទីពីរនៃមេរៀនទីពីរអំពីការអធិស្ឋាន ។ វាមានការទូលអង្វររបស់ព្យាការីសូមឲ្យព្រះអម្ចាស់ប្រទានពរដល់ពួកបរិសុទ្ធ ដែលត្រូវបានគេសង្កត់សង្កិននៅក្នុងភូមិ ចាកសុន រដ្ឋ មិសសួរី និងសូមឲ្យព្រះអម្ចាស់ប្រទានពរដល់អ្នកដែលសង្កត់សង្កិនលើពួកគេដែរផងដែរ ។ វាក៏មាននូវសំណើរបស់ព្យាការីថា មនុស្សទូទាំងពិភពលោក ជាពិសេសសាសន៍អ៊ីស្រាអែលដែលបែកខ្ញែក អាចត្រូវបានប្រែចិត្តជឿចំពោះដំណឹងល្អដ៏ពេញលេញ ហើយថា ព្រះវរបិតាសួគ៌នឹងទទួលយកការឧទ្ទិសឆ្លងព្រះវិហារបរិសុទ្ធទីក្រុង ខឺតឡង់ និងប្រទានពរដល់ក្រុមគ្រួសារនៃសាសនាចក្រទាំងនោះ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:៤៧–៥៣

យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានសូមឲ្យព្រះវរបិតាសួគ៌ជួយពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យនឹកស្រមៃថា មិត្តភក្តិម្នាក់ ឬសមាជិកគ្រួសារម្នាក់កំពុងតស៊ូ ឬរងទុក្ខដោយរបៀបណាមួយ ។ ហើយ សូមឲ្យពួកគេស្រមៃថា ពួកគេមិនអាចធ្វើអ្វីបានដោយខ្លួនឯង ដើម្បីជួយមិត្តភក្តិ ឬសមាជិកគ្រួសារម្នាក់នេះឡើយ។ ក្រោយពីសិស្សមានពេលគិតហើយ សូមសួរសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្នកអាចជួយសម្រាលការរងទុក្ខរបស់នរណាម្នាក់ ទោះជាអ្នកមិនអាចធ្វើអ្វីបានដោយខ្លួនអ្នក តាមវិធីណា ?

បន្ទាប់ពីសិស្សបានចែកចាយគំនិតមួយចំនួនហើយ សូមរំឭកពួកគេថា ពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី បានរងទុក្ខយ៉ាងខ្លាំងដោយសារអំពើហឹង្សាពីសំណាក់ពួកមនុស្សកំណាចនៅ ឃុំ ចាកសុន ។ នៅខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៣៦ ព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ នៅទីក្រុង ខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ ។ ទោះជាពេលនោះលោកមិនអាចធ្វើអ្វីបានដោយខ្លួនលោក ដើម្បីជួយសម្រាលការរងទុក្ខនៃពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី ក្ដី ក៏ លោកបានធ្វើអ្វីមួយនៅពេលឧទ្ទិសឆ្លងព្រះវិហារបរិសុទ្ធទីក្រុង ខឺតឡង់ ដើម្បីជួយពង្រឹងពួកគេដែរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:៤៧–៤៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលរឿងមួយដែលយើងអាចធ្វើបាន ដើម្បីជួយអ្នកដទៃក្នុងគ្រាលំបាក ។

- នៅការឧទ្ទិសឆ្លងព្រះវិហារបរិសុទ្ធទីក្រុង ខឺតឡង់ តើព្យាការីធ្វើអ្វីសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី ? (លោកបានអធិស្ឋានសម្រាប់ពួកគេ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យធ្វើជាអ្នកសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ដល់យោបល់ពីសេចក្ដីពិត ដែលយើងអាចរៀនពីពាក្យអធិស្ឋានរបស់ព្យាការីនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ។ នៅពេលដែលសិស្សឆ្លើយតប ស្មៀនអាចសរសេរសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **ការអធិស្ឋានរបស់យើង អាចនាំមកនូវជំនួយ និងកម្លាំងដល់អ្នកដែលកំពុងត្រូវការជំនួយ ។**

- តើនៅពេលណាដែលអ្នកមានអារម្មណ៍ ឬបានឃើញអំណាចនៃការអធិស្ឋានជួយនរណាម្នាក់ដែលត្រូវការជំនួយ ? (អ្នកអាចចង្អុលបង្ហាញថា ពេលខ្លះការអធិស្ឋានដូចនោះត្រូវបានឆ្លើយតបតាមរយៈការបំផុសគំនិតដែលយើងទទួលដើម្បីជួយអ្នកដទៃ)។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:៥០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលមនុស្សដទៃទៀតដែលព្យាការីបានអធិស្ឋានសម្រាប់ពួកគេ ។

- តើមាននរណាខ្លះទៀតដែលព្យាការីបានអធិស្ឋានសម្រាប់ពួកគេនោះ ?

- តើហេតុអ្វីបានជាអ្នកគិតថាយើងគួតែអធិស្ឋាន សម្រាប់សត្រូវរបស់យើង ? (ដើម្បីជួយសិស្សឆ្លើយសំណួរនេះ អ្នកអាចឲ្យពួកគេអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:៤៣ និង នីហ្វៃទី៣ ១២:៤៣–៤៥) ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:៥០ អំពីរបៀបដែលការអធិស្ឋានរបស់យើងអាចជះឥទ្ធិពលលើមនុស្សដទៃ ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយហើយ សូមឲ្យអ្នកសរសេរសរសេរគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ការអធិស្ឋានរបស់យើងអាចជះឥទ្ធិពលដល់មនុស្សឲ្យប្រែចិត្ត ។** បន្ទាប់មកសូមអញ្ជើញអ្នកសរសេរឲ្យអង្គុយចុះវិញ) ។

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាពីសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើវាប្រែជាយ៉ាងដូចម្ដេចដែរ ប្រសិនបើមនុស្សដែលយើងអធិស្ឋានឲ្យពុំព្រមជ្រើសប្រែចិត្តនោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:៥១–៥៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលឃ្លាដែលទទួលស្គាល់ព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ និង សិទ្ធិជ្រើសរើសរបស់មនុស្សដទៃ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ (មុនពេលដែលសិស្សអានខគម្ពីរទាំងនេះ អ្នកអាចពន្យល់ថា ពេលខគម្ពីរដែលរួមបញ្ចូលសេចក្ដីថ្លែងការណ៍អំពីព្រះអម្ចាស់លាតព្រះពាហុរបស់ទ្រង់ ខគម្ពីរនោះមានន័យថា ទ្រង់សម្ដែងព្រះចេស្ដារបស់ទ្រង់ ។)

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានម្ដងទៀតនូវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:៥៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលអ្វីដែលព្រះវរបិតាសួគ៌នឹងធ្វើសម្រាប់ពួកអ្នកដែលប្រែចិត្ត ។ (អ្នកអាចត្រូវពន្យល់ថា សេចក្ដីក្រោធរបស់ព្រះអម្ចាស់ បញ្ចេញតាមការដាក់ទោស ឬការរងទុក្ខដែលយើងជួបប្រទះស្របតាមសេចក្ដីយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់ ដោយសារតែអំពើបាបរបស់យើង ។ ឃ្លា « នៅពេលព្រះអង្គទតទៅលើព្រះភក្ត្រនៃអ្នកដែលទ្រង់បានចាក់ប្រេងតាំង » សំដៅលើព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ ប្រទានសេចក្ដីមេត្តាករុណាដោយសារតែពលិកម្មដ៏ធួននៃព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ) ។

- ហេតុអ្វីបានជាព្រះវរបិតាសួគ៌បង្វែរសេចក្ដីក្រោធរបស់ទ្រង់ចេញពីអស់អ្នកដែលប្រែចិត្តដូច្នេះ ? (សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែសូមជួយពួកគេរកឃើញគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះ ៖ **ដោយសារតែពលិកម្មដ៏ធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះសេចក្ដីក្រោធរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌នឹងត្រូវបែរចេញពីអស់អ្នកដែលប្រែចិត្ត** សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

> ***នឹកគិតនៅក្នុងចិត្ត***
> ម្ដងម្កាល សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្រមៃក្នុងចិត្តពីអ្វីដែលកើតឡើងនៅក្នុងដំណើររឿងព្រះគម្ពីរ ។ ការធ្វើដូច្នេះអាចជួយធ្វើឲ្យបទគម្ពីរ កាន់តែរស់រវើក និងពិតសម្រាប់ពួកគេ ។

ដើម្បីជួយសិស្ស ឲ្យនឹកគិតក្នុងចិត្ត ពីការរៀបរាប់នៅក្នុង ខ ៥៣ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យធ្វើដូចខាងក្រោម ៖

សូមស្រមៃថា អតីតសមាជិកក្រុមមនុស្សកំណាចប្រឆាំងនឹងពួកមរមន កំពុងឈរនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះដើម្បីជំនុំជំរះ ។ ឥឡូវសូមស្រមៃពីប៉ុន្មានឆ្នាំមុន ពីមុនបុគ្គលនេះស្លាប់ គាត់ពិតជាបានប្រែចិត្ត ហើយបានសុំការអភ័យទោស ហើយបានប្រោសលោះតាមរយៈដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ដោយសារតែព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានរងទុក្ខ សម្រាប់អំពើបាបរបស់បុគ្គលនេះព្រះវរបិតាសួគ៌នឹងបង្វែរការដាក់ទោស ហើយប្រទានសេចក្ដីមេត្តាដល់មនុស្សមានបាបដែលបានប្រែចិត្ត ។

សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យអភិវឌ្ឍអត្តចរិតនេះ ចំពោះអ្នកដែលបានធ្វើឲ្យពួកគេអាក់អន់ចិត្ត ឬបានធ្វើឲ្យពួកគេរងទុក្ខ ។ សូមឲ្យសិស្សស្រមៃពីមនុស្សដែលប្រែចិត្តបែបនេះ កំពុងឈរនៅពីមុខព្រះភក្ត្រព្រះវរបិតាសួគ៌ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអធិស្ឋាន ដូចជា យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានធ្វើសម្រាប់មនុស្សដែលបានធ្វើឲ្យពួកគេអាក់អន់ចិត្ត ឬធ្វើបាបទាស់នឹងពួកគេ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩: ៥៤ –៦៧

ព្យាការីអធិស្ឋានឲ្យមនុស្សទូទាំងពិភពលោក ឲ្យប្រែចិត្តជឿចំពោះភាពពេញលេញនៃដំណឹងល្អ

សូមឲ្យសិស្សលើកដៃ បើពួកគេបានធ្វើអ្វីមួយដូចខាងក្រោម ៖

បានអធិស្ឋានសម្រាប់អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាពេញម៉ោងទាំងឡាយ

បានអធិស្ឋានសម្រាប់សាសនាចារ្យដែលរៀនអំពីសាសនាចក្រ

បានអធិស្ឋានសម្រាប់មនុស្សដែលមិនទាន់បានឮដំណឹងល្អ

- តើអ្នកគិតថាការអធិស្ឋានរបស់អ្នកជួយដល់មនុស្សទាំងនេះ ដោយរបៀបណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:៥៤–៥៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់រកមើលមនុស្សដែល យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានអធិស្ឋានឲ្យ ។ សូមឲ្យសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់ទៀត រកមើលអ្វីដែលព្យាការីបានទូលសូមដល់ព្រះអម្ចាស់ធ្វើ សម្រាប់មនុស្សទាំងនោះ ។ រួចហើយសូមឲ្យក្រុមនិមួយៗរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

- តើព្យាការីបានអធិស្ឋានថា នឹងមានអ្វីកើតឡើងចំពោះអ្នកដែលឮទីបន្ទាល់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ ?
- តើគោលការណ៍អ្វី ដែលអ្នកបានឃើញនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ? (សិស្សអាចរកឃើញសេចក្ដីពិតមួយចំនួន រួមទាំងសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **ការថ្វាយបង្គំនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ រៀបចំយើងឲ្យថ្លែងទីបន្ទាល់ដល់អ្នកដទៃ ។ បើយើងអធិស្ឋានសម្រាប់អ្នកដទៃ នោះដួងចិត្តពួកគេអាចត្រូវបានបន្ទន់ ដើម្បីទទួលអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។** នៅពេលសិស្សប្រាប់ពីគោលការណ៍ទាំងនោះ អ្នកអាចសរសេរនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមផ្ដល់ឱកាសឲ្យសិស្សថ្លែងទីបន្ទាល់ នៃគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលពួកគេបានស្គាល់ ។ អ្នកអាចចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នក និងបទពិសោធន៍ដែលទាក់ទងនឹងមេរៀននេះ ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:៥៩–៦៧ ដោយការពន្យល់ថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានអធិស្ឋានថា ព្រះអម្ចាស់នឹងបង្កើតស្តេកនៃស៊ីយ៉ូនថែមទៀត ម្ល៉ោះហើយមនុស្សនៅទូទាំងពិភពលោកអាចប្រមូលគ្នាទៅស្តេកទាំងនោះ ។ លោកបានអធិស្ឋានជាពិសេសសម្រាប់ពូជពង្សរបស់ព្យាការី យ៉ាកុប (អ៊ីស្រាអែល) ឲ្យដឹងពីសេចក្ដីពិត និងការប្រែចិត្ត ទៅរកភាពពេញលេញនៃដំណឹងល្អ ។ នេះគឺជាវិធីមួយដ៏សំខាន់ ដែលសាសន៍អ៊ីស្រាអែល ត្រូវបានប្រមូលផ្ដុំគ្នានៅថ្ងៃចុងក្រោយ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩: ៦៨ –៨០

ព្យាការីអធិស្ឋានសម្រាប់សាសនាចក្រ និងទូលសូមឲ្យព្រះអម្ចាស់ទទួលយកការឧទ្ទិសឆ្លងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្រាវជ្រាវឡើងវិញនូវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:៦៨–៦៩, ៧១–៧៣ ,៧៨–៨០ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ។ អ្នកអាចសរសេរលេខនៅខគម្ពីរទាំងនេះ នៅលើក្ដារខៀន ដូច្នេះសិស្សអាចយោងទៅក្នុងនោះ។ សូមសូមឲ្យសិស្សរកមើលសំណើបន្ថែម ដែលព្យាការីបានសុំនៅក្នុងការអធិស្ឋានឧទ្ទិសឆ្លង ។ សូមផ្ដល់យោបល់ ឲ្យពួកគេគូសចំណាំអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានអធិស្ឋានសម្រាប់នរណា ហើយបានអធិស្ឋានធ្វើអ្វី?
- តើផលប្រយោជន៍អ្វីដែលបានមកពីការរួមបញ្ចូលសំណូមពរដូច្នោះនៅក្នុងការអធិស្ឋានរបស់យើង ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យច្រៀងបទ « ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ » (*ទំនុកតម្កើង* ទំព័រ ២) ។ សូមបង្វែរចំណាប់អារម្មណ៍របស់សិស្សទៅរកការពន្យល់ក្នុងអត្ថបទទំនុកតម្កើងខាងក្រោម ដែលនិយាយថាទំនុកតម្កើតនេះត្រូវបានច្រៀងនៅការឧទ្ទិសឆ្លង ព្រះវិហារបរិសុទ្ធទីក្រុង ខឺតឡង់ ។ (ក្រុមចម្រៀងច្រៀងបទនោះភ្លាមបន្ទាប់ពីការអធិស្ឋានឧទ្ទិសឆ្លង) ។ វាត្រូវបានបន្តច្រៀងនៅការឧទ្ទិសឆ្លងព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅសព្វថ្ងៃនេះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីសង្ខេបដូចខាងក្រោម ពីអ្វីដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅល្ងាចថ្ងៃទី ២៧ ខែមិនា ឆ្នាំ ១៨៣៦ បន្ទាប់ពីការឧទ្ទិសឆ្លងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ៖

នៅល្ងាចនោះ កូរ៉ុមបព្វជិតភាពបានជួបប្រជុំនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានមានប្រសាសន៍ថា លោក « បានប្រទានដល់ពួកគាត់នូវសេចក្ដីណែនាំអំពីវិញ្ញាណនៃការព្យាករណ៍ ហើយលោកបានចាត់ឲ្យអ្នកចូលរួមឡើងថ្លែង ។. . . ចច អេ ស្ម៊ីធ បានក្រោកឈរឡើង ហើយបានចាប់ផ្ដើមព្យាករ នោះមានសំឡេងមួយបានឮឡើងដូចជាសំឡេងខ្យល់ដ៏ខ្លាំង ដែលឮខ្ទរពេញព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ហើយក្រុមជំនុំបានក្រោកឈរឡើងព្រមគ្នា ត្រូវបានសណ្ឋិតដោយព្រះចេស្ដាអរូបី មនុស្សជាច្រើនចាប់ផ្ដើមនិយាយភាសាផ្សេងៗ ហើយចាប់ផ្ដើមព្យាករ អ្នកផ្សេងទៀតបានឃើញការនិមិត្តដ៏រុងរឿង ហើយមើលចុះ ខ្ញុំបានប្រកាសដល់ក្រុមជំនុំថា ព្រះវិហារបរិសុទ្ធបានពោរពេញទៅដោយទេវតា ។ មនុស្សម្នាក់ដែលនៅជិតខាង បានរត់មកមើល (ពួកគេឮសំឡេងដែលមិនប្រក្រតីពីក្នុងនោះ ហើយបានឃើញពន្លឺដ៏ភ្លឺដូចជាសសរភ្លើង សណ្ឋិតនៅលើព្រះវិហារបរិសុទ្ធ) ហើយមានការភ្ញាក់ផ្អើលអំពីអ្វីដែលកំពុងកើតឡើង » (នៅក្នុង *History of the Church* ២:៤២៨) ។ មនុស្សមួយចំនួន បានឃើញទេវតានៅលើព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ហើយបានឮពួកទេវតាច្រៀង (សូមមើល *Church History in the Fulness of Times Student Manual,* ការបោះពុម្ពលើកទី ២ [Church Educational System manual ឆ្នាំ ២០០៣], ទំព័រ ១៦៧) ។

សូមបញ្ចប់ដោយថ្លែងទីបន្ទាល់ពីពរជ័យ ដែលយើងអាចទទួលបាននៅពេលដែលយើងចូលក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធដោយភាពសក្ដិសម ។

មេរៀនទី ១១៨

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១០

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃ អាទិត្យ ទី ៣ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៣៦ ការប្រជុំសាក្រាម៉ង់មួយត្រូវបានធ្វើឡើងនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធទីក្រុង ខឺតឡង់ ។ ក្នុងពេលប្រជុំនោះ យ៉ូសែប ស៊្មីធ និងអូលីវើរ ខៅឌើរី ទៅកន្លែងមួយនៃព្រះវិហារ ជាកន្លែងដែលវាំងនននបានបំបែកពួកគេចេញពីក្រុមជំនុំ ។ ពួកលោកបានថ្វាយការអធិស្ឋាននៅទីនោះ ។ បន្ទាប់ពីពួកលោកបញ្ចប់ការអធិស្ឋាន ព្រះគ្រីស្ទ បានបង្ហាញអង្គទ្រង់ចំពោះពួកលោក ហើយបានទទួលយកព្រះវិហារបរិសុទ្ធដែលទើបតែបានឧទ្ទិសឆ្លងនោះ ។ បន្ទាប់មក ម៉ូសេ អេលីយ៉ាស់ និង អេលីយ៉ា បានបង្ហាញខ្លួនដល់ពួកលោក ហើយកូនសោបព្វជិតភាពត្រូវបានស្ដារឡើងវិញ ។ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១០ គឺជារឿងនៃការនិមិត្តនេះ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១០:១–១០

ព្រះអម្ចាស់បង្ហាញអង្គទ្រង់ ហើយទទួលយកព្រះវិហារបរិសុទ្ធទីក្រុង ខឺតឡង់

សូមសួរសិស្សថា អ្វីដែលបានសរសេរនៅខាងក្រៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធគ្រប់កន្លែង ។ (« ព្រះអម្ចាស់ដ៏បរិសុទ្ធ—ព្រះដំណាក់នៃព្រះអម្ចាស់ ») ។

- តើ ឃ្លា « ព្រះដំណាក់នៃព្រះអម្ចាស់ » មានអត្ថន័យយ៉ាងណាចំពោះអ្នក ?

បន្ទាប់ពីសិស្សបានពិភាក្សាសំណួរនេះហើយ សូមពន្យល់ថាព្រះអម្ចាស់បានយាងមកព្រះរាជដំណាក់របស់ទ្រង់នៅក្នុងទីក្រុង ខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ បន្ទាប់ពីបានឧទ្ទិសហើយ ។ ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីស្ថានភាពនៅជុំវិញព្រឹត្តិការណ៍ដ៏ពិសិដ្ឋនេះ អញ្ជើញសិស្សឲ្យអានបុព្វកថាកណ្ដាលក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលថាមានវត្តមាននរណាខ្លះ ហើយថាពួកគេបានធ្វើអ្វីមុនពេលដែលការនិមិត្តនេះប្រាកដឡើង ។

- តើនរណាខ្លះមានវត្តមានអំឡុងពេលនៃការនិមិត្តនេះ ? តើពួកគេបានធ្វើអ្វីខ្លះ មុនពេលដែលការនិមិត្តនេះប្រាកដឡើង ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ទៀតឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១០:១–៣ ឲ្យឮៗ ។ មុនពេលដែលសិស្សអាន សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយព្យាយាមគិតក្នុងចិត្តពីអ្វីដែលបានរៀបរាប់នៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១០:៤–៥ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ដើម្បីរៀនពីអ្វីដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានមានបន្ទូលទៅកាន់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ និង អូលីវើរ ខៅឌើរី ។

- តើខគម្ពីរទាំងនេះ មានអត្ថន័យយ៉ាងណាខ្លះចំពោះអ្នក ? ហេតុអ្វី ?

សូមអញ្ជើញសិស្សបួនប្រាំនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១០:៦–១០ ឲ្យឮៗ ។ សូមសូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថាពួកបរិសុទ្ធត្រូវអរសប្បាយ ។

- ស្របតាម ខ ៧ តើហេតុអ្វីបានជាពួកបរិសុទ្ធមានហេតុផលដើម្បីអរសប្បាយ ? (ព្រះអម្ចាស់បានទទួលយកព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ហើយបានសន្យាថានឹងបើកសម្ដែងអង្គទ្រង់ដល់អ្នកដែលនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធនោះ) ។
- តើព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងអង្គទ្រង់ដល់មនុស្សនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធដោយរបៀបណា ? (ពាក្យ *បើកសម្ដែង* មានន័យថា បើកសម្ដែង ឬ បង្ហាញ ។ សូមរំឭកសិស្សថា ពួកគេបានពិភាក្សាពីរឿងនេះពេលពួកគេសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៧ និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩ ។ ជារឿយៗ ព្រះអម្ចាស់បង្ហាញអង្គទ្រង់ដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សប្រាប់ពីគោលការណ៍មួយដកស្រង់ចេញពីការសន្យានៅក្នុង ខ ៧–៨ ។ សិស្សអាចនឹងប្រាប់នូវគោលការណ៍ផ្សេងៗ ប៉ុន្តែត្រូវប្រាកដថា គួសបញ្ជាក់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយ**

រក្សាព្រះដំណាក់របស់អង្គទ្រង់ឲ្យបរិសុទ្ធ នោះទ្រង់នឹងបើកសម្ដែងអង្គទ្រង់ដល់យើងនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ។ អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់ពីគោលការណ៍នេះកាន់តែប្រសើរ សូមពិភាក្សាពីសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើយើងអាចរក្សាព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យបរិសុទ្ធ និងស្អាតតាមរបៀបណា ?
- តើហេតុអ្វីបានជាអ្នកគិតថា ព្រះអម្ចាស់តម្រូវឲ្យយើងស្ដាប់បង្គាប់ និងស្អាតស្អំមុនពេលដែលទ្រង់នឹងសម្ដែងអង្គទ្រង់ដល់យើង នៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ទ្រង់ ?

បើសិស្សបានចូលរួមក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ សូមឲ្យពួកគេគិតពីបទពិសោធន៍ដែលពួកគេបានមាន ពេលពួកគេបានមានអារម្មណ៍ខិតជិតព្រះអម្ចាស់នៅទីនោះ ។ សូមគិតពីការចែកចាយពីរបៀបដែលអ្នកមានអារម្មណ៍ កាលអ្នកថ្វាយបង្គំនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១០:៩–១០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្នកដែលនឹងអរសប្បាយ និងពីមូលហេតុនោះ ។

- ស្របតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើនរណានឹងត្រូវបានប្រទានពរឲ្យដោយសារការស្ដារឡើងវិញនៃពរជ័យព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ?
- តើពិភពលោកនឹងត្រូវបានប្រទានពរ ដោយសារព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និងកិច្ចការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះសម្រាប់អ្នកដែលនៅរស់ និងអ្នកដែលបានស្លាប់ដោយរបៀបណា ?
- តើព្រះវិហារបរិសុទ្ធជាពរជ័យនៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នកដោយរបៀបណា ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១០: ១១–១៦

ម៉ូសេ អេលីយ៉ាស និង អេលីយ៉ា បានបង្ហាញខ្លួន ហើយកូនសោទាំងឡាយនៃបព្វជិតភាពត្រូវបានស្ដារឡើងវិញដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង អូលីវើ ខៅឌើរី

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យប្រាប់អំពីពេល ដែលសមាជិកក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ បានបែកចេញពីគ្នាជាបណ្ដោះអាសន្ន ។ សូមឲ្យសិស្សចែកចាយពីរបៀបដែលពួកគេមានអារម្មណ៍ពីការបែកគ្នានេះ ។ នៅពេលសិស្សសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១០:១១–១៦, សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យរកមើលរបៀបដែលការនិមិត្តនេះ ធានាថាក្រុមគ្រួសាររបស់យើងអាចយកឈ្នះលើការបែកគ្នានេះ ។

សូមចម្លង តារាងខាងក្រោម ដាក់លើក្ដារខៀន ។ សូមកុំសរសេរព័ត៌មាននៅក្នុងវង់ក្រចក ។

	ម៉ូសេ គ. និង ស. ១១០:១១	អេលីយ៉ាស គ. និង ស. ១១០:១២	អេលីយ៉ា គ. និង ស. ១១០:១៣–១៦
កូនសោបព្វជិតភាពត្រូវបានស្ដារឡើងវិញ	(កូនសោនៃការប្រមូលផ្ដុំកូនចៅអ៊ីស្រាអែល)	(ការកាន់កាប់ត្រួតត្រានៃដំណឹងល្អនៃអ័ប្រាហាំ)	(កូនសោនៃការកាន់កាប់ត្រួតត្រានេះ)
តើកូនសោទាំងនេះដឹកនាំទៅរកអ្វី	(កិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនា)	(អាពាហ៍ពិពាហ៍សេឡេស្ទាល និងពូជពង្សដ៏អស់កល្ប)	(អំណាចនៃការផ្សារភ្ជាប់ រួមទាំងកិច្ចការនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និងកិច្ចការពង្សប្រវត្តិ)

សូមពន្យល់ថា បន្ទាប់ពីការនិមិត្តនៃព្រះអង្គសង្គ្រោះត្រូវបានបញ្ចប់ នោះមានបុគ្គលបីនាក់ទៀតបានបង្ហាញខ្លួនម្ដងម្នាក់ៗដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង អូលីវើ ខៅឌើរី ។ សូមបង្ហាញរូបភាពរបស់ ម៉ូសេ និង អេលីយ៉ាស (សូមមើល *សៀវភៅសិល្បៈដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៩] លេខ ១៤, ២០ សូមមើលផងដែរ LDS.org) ។ សូមឲ្យសិស្សពន្យល់ថាតើ ម៉ូសេ និងអេលីយ៉ា ជានរណា ហើយឲ្យប្រាប់ពីរឿងសំខាន់ដែលពួកលោកបានធ្វើ (បើសិស្សត្រូវការជំនួយ សូមផ្ដល់យោបល់ឲ្យពួកគេរកមើលព្យាការីទាំងនេះនៅក្នុង Bible Dictionary) ។ សូមពន្យល់ថា អេលីយ៉ាស អាចជាព្យាការីដែលរស់នៅក្នុងជំនាន់ អ័ប្រាហាំ ។ បន្ថែមពីលើឈ្មោះ *អេលីយ៉ាស* ក៏ជាងារដែលមានន័យថា អ្នកនាំមុខ ឬអ្នកស្ដារឡើងវិញ (សូមមើល Bible Dictionary ឬ Guide to the Scriptures, « Elias » scriptures.lds.org) ។

សូមបែងចែកសិស្សក្នុងថ្នាក់ជាបីក្រុម ។ សូមចាត់ឲ្យក្រុមនិមួយៗនូវឈ្មោះមួយក្នុងចំណោមឈ្មោះទាំងបី នៅក្នុងតារាងលើក្ដារខៀន ។ សូមពន្យល់ថា អ្នកនាំសារនិមួយៗ បានប្រគល់កូនសោបព្វជិតភាពដល់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ និង អូលីវើ ខៅឌើរី ។ សូមឲ្យសិស្សសិក្សាវគ្គបទគម្ពីរ ដែលបានសរសេរនៅក្រោមឈ្មោះដែលពួកគេបានចាត់ឲ្យ និងរកឃើញអ្វីដែលទេវតានាំសារបានស្ដារឡើងវិញ ។ បន្ទាប់ពីផ្ដល់ពេលឲ្យគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់មកពីក្រុមនិមួយៗ អានវគ្គបទគម្ពីរដែលគេបានចាត់ឲ្យដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សទីពីរមកពីក្រុមនិមួយៗ សរសេរអ្វីដែលអ្នកនាំសារបានស្ដារឡើងវិញ នៅជួរដែលមានចំណងជើងថា « កូនសោបព្វជិតភាពដែលបានស្ដារឡើងវិញ » ក្នុងតារាងនៅលើក្ដារខៀន ។

ដើម្បី ជួយសិស្សឲ្យយល់ពីអ្វីដែលជាកូនសោនៃការប្រមូលផ្ដុំកូនចៅអ៊ីស្រាអែល សូមពិភាក្សាសំណួរខាងក្រោម ៖

- នៅក្នុងជំនាន់របស់យើង តើព្រះអម្ចាស់បានប្រមូលផ្ដុំកូនចៅទ្រង់ មកក្នុងនគររបស់ទ្រង់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

បន្ថែមពីលើ ឬបញ្ជាក់ចម្លើយរបស់សិស្ស ដោយការអញ្ជើញនរណាម្នាក់ឲ្យអានការពន្យល់ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ រ័សុល អិម ណិលសុន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

« កិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនា មានសារៈសំខាន់ដល់ការប្រមូលផ្ដុំនៃកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ។. . . នៅក្នុងប្រទេសជាតិជាច្រើន អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនារបស់យើងបានស្វែងរកកូនចៅនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែលដែលបានបែកខ្ញែក » (The Gathering of Scattered Israel » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា*ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៦ ទំព័រ ៨១) ។

សូមសរសេរ *កិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនា* នៅលើក្ដារខៀនក្រោម « ម៉ូសេ » នៅជួរដែលមានចំណងជើងថា « អ្វីដែលកូនសោទាំងនេះចាក់ចេញ» ។

- តើជីវិតរបស់អ្នកបានរងឥទ្ធិពលពីការស្ដារឡើងវិញនូវកូនសោរគ្រប់គ្រងកិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនារបស់ម៉ូសេ ដោយរបៀបណា ?

ការកាន់កាប់ត្រួតត្រានៃដំណឹងល្អនៃអ័ប្រាហាំ បានប្រគល់ឲ្យ យ៉ូសែប ស៊្មីធ និង អូលីវើ ខៅឌើរី ដោយ អេលីយ៉ាស បានស្ដារឡើងវិញនូវការសន្យាដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើជាមួយ អ័ប្រាហាំ ។ ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីការកាន់កាប់ត្រួតត្រានៃដំណឹងល្អនៃអ័ប្រាហាំដែលបានស្ដារឡើងវិញដោយ អេលីយ៉ាស សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានការពន្យល់ដូចខាងក្រោម ដោយអែលឌើរ ប្រ៊ូស អរ ម៉ាក់ខនឃី នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

«អេលីយ៉ាសបាននាំមកវិញនូវ ‹ ដំណឹងល្អនៃអ័ប្រាហាំ › ជាសេចក្ដីសញ្ញារបស់អ័ប្រាហាំ ដែលថាមនុស្សស្មោះត្រង់ទទួលបាននូវការរីកចម្រើនដ៏អស់កល្ប សន្យាថាតាមរយៈអាពាហ៍ពិពាហ៍សេឡេស្ទាល ពូជពង្សដ៏អស់កល្បរបស់ពួកគេនឹងរាប់មិនអស់ដូចជាគ្រាប់ខ្សាច់នៅលើឆ្នេរសមុទ្រ ឬដូចជាផ្កាយដ៏ឥតគណនានៅលើមេឃ ។ អេលីយ៉ាស ផ្ដល់នូវការសន្យា—ដែលបានទទួលពីបុរាណដោយ អ័ប្រាហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុប—ហើយមនុស្សនៅសម័យទំនើប និងពូជពង្សគ្រប់ជំនាន់នឹងត្រូវបានប្រទានពរ ។ ហើយយើងកំពុងផ្ដល់ពរជ័យរបស់ អ័ប្រាហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុប ដល់អ្នកដែលនឹងទទួលយកវា » (The Keys of the Kingdom » *Ensign,* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៨៣ ទំព័រ ២២) ។

- ស្របតាមអែលឌើរ ម៉ាក់ខនឃី តើសេចក្ដីសន្យាអ្វីដែលបានប្រទានដល់ អ័ប្រាហាំ ? (នៅពេលដែលសិស្សឆ្លើយ សូមសរសេរ *អាពាហ៍ពិពាហ៍សេឡេស្ទាល ពូជពង្សដ៏អស់កល្ប* នៅលើកក្ដារខៀនក្នុងជួរឈរក្រោម « អេលីយ៉ាស ») ។
- តើពរជ័យនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍សេឡេស្ទាល និងពូជពង្សដ៏អស់កល្បមានអត្ថន័យយ៉ាងណាចំពោះអ្នក ? តើហេតុអ្វីបានជាវាសំខាន់ចំពោះអ្នក ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីកូនសោដែលបានស្ដារឡើងវិញដោយ អេលីយ៉ា សូមឲ្យសិស្សពីរនាក់អាននូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖

ប្រធាន យ៉ូសែប ហ្វីលឌីង ស្ម៊ីធ បានបង្រៀន ៖ « អំណាចនៃការផ្សារភ្ជាប់នេះបានប្រទានដល់ អេលីយ៉ា គឺជាអំណាចដែលចងភ្ជាប់ស្វាមី និង ភរិយា ព្រមទាំងកូនចៅទៅនឹងឪពុកម្ដាយសម្រាប់ពេលនេះ និង ពេលដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។ វាគឺជាអំណាចនៃចងភ្ជាប់ ដែលមាននៅក្នុងគ្រប់ពិធីបរិសុទ្ធទាំងអស់នៃដំណឹងល្អ ។. . . ដោយសារតែអំណាចនេះហើយ ទើបគ្រប់ពិធីបរិសុទ្ធទាំងអស់ដែលទាក់ទងនឹងសេចក្ដីសង្គ្រោះត្រូវបានចងភ្ជាប់ ឬ ផ្សារភ្ជាប់ ហើយនោះគឺជាបេសកកម្មរបស់អេលីយ៉ា ដែលត្រូវបង្ហាញខ្លួនមក ហើយស្ដារវាឡើងវិញ » (*Elijah the Prophet and His Mission* ឆ្នាំ ១៩៥៧] ទំព័រ ៥) ។

អែលឌើរ ដាវីឌ អេ បែដណា នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ បានពន្យល់ថា ៖ « ក្នុងនាមជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រដែលបានស្ដារឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ យើងមានទំនួលខុសត្រូវដែលភ្ជាប់ជាមួយសេចក្ដីសញ្ញា ដើម្បីនឹងស្រាវជ្រាវស្វែងរកដូនតារបស់យើង ហើយធ្វើពិធីបរិសុទ្ធនៃការសង្គ្រោះក្នុងដំណឹងល្អដល់ពួកលោក ។. . . « ដោយសារតែមូលហេតុនេះហើយ ទើបយើងធ្វើការស្រាវជ្រាវពង្សប្រវត្តិ កសាងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និង ធ្វើពិធីបរិសុទ្ធជំនួសមនុស្សដែលបានចែកឋានទៅ ។ ដោយសារហេតុផលនេះ អេលីយ៉ា ត្រូវបានបញ្ជូនឲ្យទៅស្ដារអំណាចផ្សារភ្ជាប់ ចំណងនៅលើផែនដី និងនៅស្ថានសួគ៌ » (The Hearts of the Children Shall Turn » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១១ ទំព័រ ២៥–២៦) ។

- ស្របតាមការពន្យល់ទាំងនេះ តើព្រះចេស្ដា ឬសិទ្ធិអំណាចអ្វីដែល អេលីយ៉ាបានស្ដារឡើងវិញ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរ *អំណាចផ្សារភ្ជាប់ រួមទាំងកិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និងកិច្ចការពង្សប្រវត្តិ* នៅលើក្ដារខៀនក្នុងជួរឈរក្រោម « អេលីយ៉ា » ។ អ្នកអាចនឹងចង់រំឭកសិស្សថា បើគ្មានកូនសោបព្វជិតភាពទាំងនេះទេ « នោះផែនដីទាំងមូល នឹងត្រូវកំទេចចោលសូន្យឈឹង ក្នុងកាល [ព្រះអម្ចាស់] យាងមក » [គ. និង ស. ២:៣] ។
- តើអ្នកត្រូវបានប្រទានពរដោយការស្ដារឡើងវិញ នៃអំណាចផ្សារភ្ជាប់យ៉ាងណាខ្លះ ?

សូមពន្យល់ថា ប្រធាន យ៉ូសែប ហ្វីលឌីង ស្ម៊ីធ បានកត់ចំណាំថា ព្រះវិហារបរិសុទ្ធទីក្រុង ខឺតឡង់ « ត្រូវបានកសាងឡើងដើម្បីស្ដារឡើងវិញនូវកូនសោនៃសិទ្ធិអំណាច ។ ក្នុងការទទួលបានកូនសោទាំងនេះ ភាពពេញលេញនៃពិធីបរិសុទ្ធនៃដំណឹងល្អ [ត្រូវបាន] បើកសម្ដែង » (*Doctrines of Salvation* comp. Bruce R. McConkie, វ៉ុល ៣ [ឆ្នាំ១៩៥៤–៥៦] ២:២៤២) ។ ប្រធាននៃសាសនាចក្រ និងកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ បន្តអនុវត្តកូនសោនៃបព្វជិតភាពទាំងនេះ រហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដែលពុំពេញលេញដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *កូនសោនៃកិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនា ក្រុមគ្រួសារដ៏អស់កល្ប និងកិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ជួយយើងឲ្យ. . .*

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១០:១១–១៦ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលរបៀបដែលពួកគេអាចបំពេញគោលការណ៍នេះ ។

- ស្របតាមខគម្ពីរទាំងនេះ តើហេតុអ្វីបានជាកិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនា ក្រុមគ្រួសារអស់កល្ប និងកិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធមានសារៈសំខាន់ ? (នៅពេលដែលសិស្សឆ្លើយ សូមបំពេញសេចក្ដីថ្លែងនោះនៅលើក្ដារខៀន ។ ចម្លើយរបស់ពួកគេ គួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងពីគោលការណ៍ ដូចខាងក្រោម ៖ **កូនសោនៃកិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនា ក្រុមគ្រួសារដ៏អស់កល្ប និងកិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ជួយយើងឲ្យរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់**) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់គោលលទ្ធិនេះ សូមចាត់ឲ្យក្រុមនិមួយៗគិតពីសំណួរមួយដូចខាងក្រោម ៖ (១) តើកិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនារៀបចំមនុស្សសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់របៀបណា? (២) តើការសន្យានៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ និងក្រុមគ្រួសារដ៏អស់កល្ប រៀបចំមនុស្សសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្ដេច ? (៣) តើកិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធរៀបចំមនុស្ស សម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្ដេច ? បន្ទាប់ពីផ្ដល់ពេលឲ្យគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមសួរសិស្សម្នាក់ពីក្រុមនិមួយៗ ពីរបៀបដែលគេនឹងឆ្លើយសំណួរ ។

សូមសរសេរ សំណួរដូចខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ហើយអញ្ជើញសិស្សឲ្យឆ្លើយសំណួរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ៖

> *តើអ្នកត្រូវបានប្រទានពរ ដោយសារកូនសោបព្វជិតភាពដែលត្រូវបានស្ដារឡើងវិញដោយរបៀបណា ?*
>
> *តើអ្នកអាចធ្វើអ្វីដើម្បីជួយនរណាម្នាក់ ឲ្យទទួលបានពរជ័យតាមរយៈកូនសោដែលបានស្ដារឡើងវិញទាំងនេះ ?*

បន្ទាប់ពីទុកពេលឲ្យគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមឲ្យសិស្សពិភាក្សាពីគំនិតរបស់ពួកគេជាមួយដៃគូ ។ សូមគិតពីការចែកចាយ ពីរបៀបដែលជីវិតអ្នកត្រូវបានប្រទានពរ ដោយសារកូនសោបព្វជិតភាពដែលបានស្ដារឡើងវិញទាំងនេះ ។

មេរៀនទី ១១៩

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១១

បុព្វកថា

ក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៦ សាសនាចក្របានជំពាក់បំណុលយ៉ាងច្រើន ។ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រដទៃទៀត បានធ្វើដំណើរទៅទីក្រុង សាឡិម រដ្ឋម៉ាស្សាជូសសែត្ស ជាកន្លែងដែលពួកលោកមានសង្ឃឹមថានឹងអាចរកបានថវិកា ដើម្បីសងបំណុលដែលសាសនាចក្រជំពាក់ ។ នៅថ្ងៃទី ៦ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៨៣៦ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១១១ ក្នុងនោះ ព្រះអម្ចាស់បានលួងលោមលោក អំពីការព្រួយបារម្ភរបស់លោក ចំពោះបំណុល និងសុខុមាលភាពរបស់ទីក្រុងស៊ីយ៉ូន ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានប្រទានការណែនាំទាក់ទងនឹងការស្នាក់នៅរបស់សាសនាចក្រក្នុងទីក្រុង សាឡិម ដល់ព្យាការីផងដែរ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១១

ព្រះអម្ចាស់ប្រទានការលួងលោម និងការដឹកនាំសម្រាប់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រផ្សេងៗទៀត ។

សូមចាប់ផ្ដើមមេរៀនដោយសូមឲ្យសិស្សសរសេរនូវចម្លើយ ទៅនឹងសំណួរដូចខាងក្រោមនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ៖

- តើអ្វីខ្លះ ដែលនាំឲ្យមានភាពតានតឹង ឬការថប់អារម្មណ៍នៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក ?

អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យ ចែកចាយគំនិតរបស់ពួកគេជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។ (សូមរំឭកសិស្សថា គំនិត និងបទពិសោធន៍មួយចំនួន មានភាពផ្ទាល់ខ្លួនពេកដែលពុំគួរចែកចាយឡើយ) ។

សូមពន្យល់ថា នៅរដូវក្ដៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៦ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រផ្សេងទៀត បានជួបប្រទះការព្រួយបារម្ភពីហិរញ្ញវត្ថុរបស់សាសនាចក្រ ។ នៅឆ្នាំមុនៗ សាសនាចក្របានជាប់ជំពាក់បំណុលយ៉ាងច្រើន ដោយសារអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្របានធ្វើតាមការបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធទីក្រុង ខឺតឡង់ ទិញដីនៅរដ្ឋ អូហៃអូ និងរដ្ឋ មិសសួរី និងជួយឧបត្ថម្ភជំរុំស៊ីយ៉ូន ។ សាសនាចក្រក៏ត្រូវការថវិការ ដើម្បីទិញដីសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ មិសសួរី ដែលត្រូវបានបង្ខំឲ្យចេញពីផ្ទះសម្បែងរបស់ខ្លួន ។ ក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៤ ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រដទៃទៀតឲ្យ « បង់បំណុល [របស់ពួកគេ]ឲ្យអស់ » (គ. និង ស. ១០៤:៧៨) ។ ប៉ុន្តែ ការខិតខំរបស់ពួកគេដើម្បីសងបំណុលនោះ ត្រូវបានរាំងស្ទះដោយសារការបាត់បង់ចំណូលផ្នែកពាណិជ្ជកម្មនៅរដ្ឋ មិសសួរី ។ ដូច្នោះហើយ អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រពុំមានថវិការគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីបំពេញតាមតម្រូវការរបស់ម្ចាស់បំណុលឡើយ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៤:៨០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសមាជិកក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាថាធ្វើ ដើម្បីជួយអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រដោះស្រាយបញ្ហាបំណុលរបស់ពួកគេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

សូមពន្យល់ថា ក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៦ សមាជិកសាសនាចក្រម្នាក់ ដែលមានឈ្មោះថា វិល្លាម ប៊ឺហ្គេស បានមកដល់ទីក្រុង ខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ ហើយបានប្រាប់ដល់អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រពីចំនួនទឹកប្រាក់ដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ ដែលមាននៅក្នុងក្រុងសាឡិម រដ្ឋ ម៉ាស្សាជូសសែត្ស ។ លោកបាននិយាយថា លុយត្រូវបានលាក់នៅលើដំបូលផ្ទះមួយ ហើយលោកគឺជាបុគ្គលតែម្នាក់ ដែលនៅរស់ ដែលដឹងពីទីតាំងរបស់លុយនោះ ។

សូមប្រាប់សិស្សថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ស៊ីឌនី រិកដុន អូលីវើ ខៅឌើរី និង ហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធ បានចាកចេញពីទីក្រុងខឺតឡង់នៅថ្ងៃទី ២៥ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣៦ ដើម្បីជួបនឹងម្ចាស់បំណុលនៅរដ្ឋ ញូវយ៉ោក ។ បន្ទាប់ពីស្នាក់នៅរដ្ឋ នូវ យ៉ោក បានពីរបីថ្ងៃ ពួកលោកបាន ធ្វើដំណើរទៅសាឡិម ។ បងប្រុស ប៊ឺហ្គេស បានជួបពួកលោកនៅទីនោះ ប៉ុន្តែលោកបាននិយាយថា ទីក្រុងនោះមានការផ្លាស់ប្ដូរយ៉ាងខ្លាំង ចាប់តាំងពីលោកបានចេញទៅ ហើយលោកមិនអាចចាំទីតាំងផ្ទះដែលមានលុយនោះទេ ។ បងប្រុស ប៊ឺហ្គេសបានចាកចេញយ៉ាងឆាប់រហ័សបន្ទាប់ពីនោះ ។

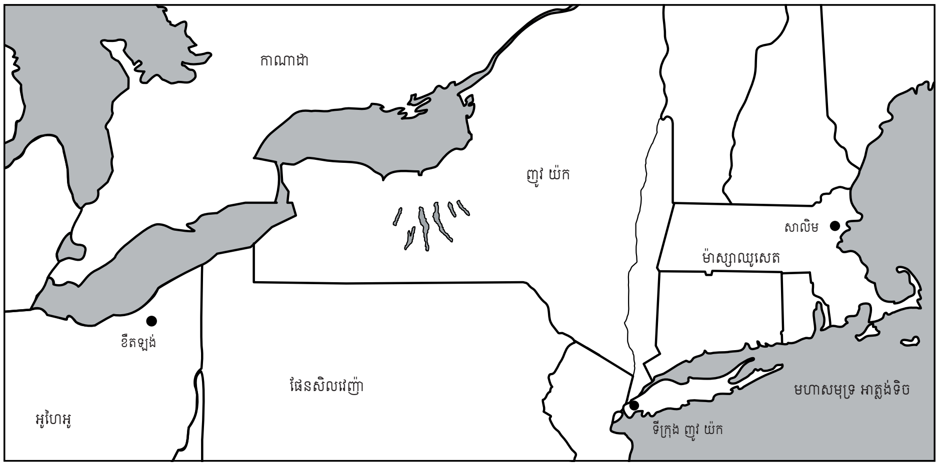

- តើអ្នកគិតថាអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា បន្ទាប់ពីធ្វើដំណើរទៅទីក្រុង សាឡិម ដោយសង្ឃឹមថានឹងរកឃើញមធ្យោបាយដើម្បីជួយសងបំណុលរបស់សាសនាចក្រ ហើយបែរជារកមិនឃើញអ្វីដែលអ្នកបានរំពឹងទុកទៅវិញនោះ ? តើអ្នកនឹងធ្វើអ្វីខ្លះ ?

សូមពន្យល់ថា ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្របានចំណាយពេលរកមើលផ្ទះដែលបានរាយការណ៍ថាមានលុយនោះ ។ នៅថ្ងៃទី ៦ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៨៣៦ ពេលកំពុងនៅក្នុងទីក្រុង សាឡិមនៅឡើយនោះ យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលវិវរណៈមួយដែលបានបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១១ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១១:១១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអារម្មណ៍របស់ព្រះអម្ចាស់អំពីដំណើររបស់បុរសទាំងនេះទៅទីក្រុង សាឡិម ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ (នៅពេលដែលសិស្សឆ្លើយ អ្នកអាចពន្យល់ថាពាក្យ *ចំកួត* អាចមានន័យថា « ទន់ខ្សោយ ឬទង្វើមិនទំនងដែលមិនមែនបទឧក្រិដ្ឋធ្ងន់ធ្ងរ ជាទង្វើមិនជាប់លាប់ ដែលមិនសមហេតុផល ឬខ្វះការពិចារណាដិតដល់ » [Noah Webster, *An American Dictionary of the English Language*, facsimile of the first edition (១៨២៨; repr., ១៩៦៧), "Folly"]) ។

- តើការធ្វើដំណើរទៅទីក្រុង សាឡិម អាចចាត់ទុកថាជាទង្វើចំកួតដែរឬទេ ?

សូមប្រាប់សិស្សថា ទោះជាការស្វែងរកលុយក្នុងទីក្រុង សាឡិម គ្មានជោគជ័យក៏ដោយ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាក់ថា ដំណើរនេះនៅតែអាចមានប្រយោជន៍ដល់នគររបស់ព្រះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១១:២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបន្ទូលនៅក្នុងទីក្រុង សាឡិម ។

- តើព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា ទ្រង់មានអ្វីនៅទីក្រុងសាឡិម ? (សម្បត្តិ និងមនុស្សជាច្រើន) ។

- តើព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថាទ្រង់នឹងប្រមូលផ្ដុំប្រជាជនទ្រង់មកក្នុងទីក្រុង សាឡិម នៅពេលណា ? (នៅពេលកំណត់) ។

សូមប្រាប់សិស្សថា យ៉ូសែប ស៊្មីធ និងអ្នកដែលធ្វើដំណើរជាមួយលោក បានចំណាយពេលបីបួនសប្ដាហ៍នៅទីក្រុង សាឡិម ហើយពួកគេបានបង្រៀនដំណឹងល្អពេលពួកគេនៅទីនោះ ។ ប្រាំឆ្នាំក្រោយមក អ៊ីរ៉ាស្ទុស ស្នូ ត្រូវបានហៅឲ្យបម្រើបេសកកម្មនៅទីក្រុង សាឡិម ជាកន្លែងដែលគាត់បានរៀបចំសាខាមួយដែលមានសមាជិក ១២០នាក់ឡើង (សូមមើល *Church History in the Fulness of Times Student Manual,* ការបោះពុម្ពលើកទីពីរ [Church Educational System manual, ឆ្នាំ ២០០៣],ទំព័រ ១៧០–៧១) ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីពីបទពិសោធន៍របស់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ នៅទីក្រុង សាឡិម និងការបង្រៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១១:១–២ ? (សិស្សអាចផ្ដល់ចម្លើយល្អផ្សេងៗគ្នា ។ ជាផ្នែកមួយក្នុងការពិភាក្សានេះ សូមសរសេរគោលការណ៍ខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអម្ចាស់អាចនាំមកនូវសេចក្ដីល្អពីការខិតខំដ៏ស្មោះត្រង់របស់យើង**) ។

- តើព្រះអម្ចាស់អាចនាំមកនូវសេចក្ដីល្អពីការខិតខំរបស់យើង ទោះដើមឡើយជាកំហុស ដោយរបៀបណា ? (ចម្លើយមួយអាចនិយាយបានថា ទ្រង់អាចជួយយើងឲ្យរៀនពីបទពិសោធន៍របស់យើង) ។

- តើវាមានឥទ្ធិពលធ្វើឲ្យអ្នកដឹងថា ព្រះអម្ចាស់អាចនាំមកនូវសេចក្ដីល្អពីការខិតខំដ៏ស្មោះត្រង់របស់អ្នក ដោយរបៀបណា ?

សូមពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់សេចក្ដីណែនាំដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងក្រុមរបស់លោក ដើម្បីជួយពួកលោកឲ្យសម្រេចបាននូវសេចក្ដីល្អពេលពួកគេនៅក្នុងទីក្រុង សាឡិម ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១១:៥–៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលអ្វី ដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យចង់ឲ្យ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងដៃគូរបស់លោកធ្វើ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានលួងលោម យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងក្រុមរបស់លោកទាក់ទងនឹងបំណុលរបស់សាសនាចក្រ និងស្ថានភាពរបស់ទីក្រុងស៊ីយ៉ូន យ៉ាងដូចម្ដេច ?

- ស្របតាម ខ ៨តើ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រដទៃទៀតដឹងពីកន្លែងដែលត្រូវនៅ កាលពួកគេនៅក្នុងទីក្រុងសាឡិម យ៉ាងដូចម្ដេច ?

- តើសេចក្ដីពិតអ្វីខ្លះដែលយើងអាចរៀន ពីការបង្រៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង ខ ៨ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយហើយ សូមសរសេរគោលការណ៍ខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **យើងអាចទទួលបានការដឹកនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់តាមរយៈសេចក្ដីសុខសាន្ត និងព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់**) ។

- តើគោលការណ៍នេះ ជួយអ្នកឲ្យប្រឈមមុខនឹងការព្រួយបារម្ភ និងបញ្ហាដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១១:៩–១០ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលកិច្ចការបន្ថែមដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងក្រុមរបស់លោកបំពេញពេលពួកគេនៅក្នុងទីក្រុង សាឡិម ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរៀន ។

សូមប្រាប់សិស្សថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងបុរសដទៃទៀត បានធ្វើតាមការទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឲ្យ « ខំសាកសួរពីបណ្ដាជនពីបុរាណកាល និងពួកអ្នកដែលរកឃើញទីក្រុងនេះ » (គ. និង ស. ១១១:៩) ។ ពួកគេបានទស្សនកិច្ចទីតាំងប្រវត្តិសាស្ត្រពេលពួកគេនៅក្នុងទីក្រុង សាឡិម ។ ពីការទស្សនកិច្ចនេះ ពួកគេបានរៀនថា ប្រជាជនមួយចំនួននៅទីក្រុងសាឡិម រដ្ឋម៉ាស្សាជូសសែត្ស និងនៅជុំវិញតំបន់ នូវ អ៊ីងលែន ត្រូវបានប្រហារ និងសម្លាប់ចោលដោយសារតែការមិនអត់ឱនខាងសាសនា និងការចង្អៀតចង្អល់ ។ (សូមមើល *History of the Church* ២:៤៦៤–៦៥) ។ ព្រឹត្តិការណ៍ទាំងនេះ បាននាំឲ្យ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ សរសេរនៅក្នុងប្រវត្តិថា « តើពេលណាទៅ ដែលមនុស្សឈប់ធ្វើសង្គ្រាមនឹងគ្នា ហើយអនុវត្តសិទ្ធិសេរីភាពដ៏ពិសិដ្ឋ ដើម្បីថ្វាយបង្គំព្រះរបស់ខ្លួន ស្របតាមសតិសម្បជញ្ញៈវិញ ? » (នៅក្នុង *History of the Church* ២:៤៦៥) ។ ក្រោយមក ព្យាការីបានរំឭកឡើងវិញនូវសារៈសំខាន់នៃការអនុញ្ញាតឲ្យមនុស្សទាំងអស់អនុវត្តសិទ្ធិសេរីភាពរបស់ខ្លួនខាងសាសនា (សូមមើល មាត្រានៃសេចក្ដីជំនឿ ១:១១) ។ ទោះជា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងក្រុមរបស់លោកមិនទទួលបានលុយដែលពួកលោកបានគិតថា ពួកគេអាចរកឃើញនៅក្នុងទីក្រុង សាឡិមក៏ ពួកលោកទទួលបានសម្បត្តិផ្សេងទៀតពីដំណើរនេះ រួមទាំងសម្បត្តិនៃចំណេះដឹងផងដែរ ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១១:១១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការការទូន្មានចុងក្រោយរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងវិវរណៈនេះ ។ សូមពន្យល់ថា ពាក្យ *រៀបចំ* ដែលប្រើនៅក្នុង ខ ១១ មានន័យថាការចាត់ចែង ។

- តើអ្នកអាចនិយាយឡើងវិញនូវការទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង ខ ១១ យ៉ាងដូចម្ដេច ? (ទោះជាសិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗ ប៉ុន្តែត្រូវប្រាកដថា ពួកគេយល់ពីគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងឆ្លាតវៃ ហើយចៀសវាងអំពើបាប នោះព្រះអម្ចាស់នឹងរៀបចំអ្វីគ្រប់យ៉ាង សម្រាប់សេចក្ដីល្អរបស់យើង ។** អ្នកអាចពន្យល់ថា ទោះជាពេលដែលមនុស្សសុចរិតជួបប្រទះការសាកល្បង ព្រះអម្ចាស់ « រៀបចំអ្វីៗ [ទាំងនេះ] សម្រាប់សេចក្ដីល្អ [របស់ពួកគេ] ») ។

- តើជម្រើសឆ្លាតវៃអ្វីខ្លះ ដែលយើងអាចធ្វើបាន ? (សិស្សអាចឆ្លើយនូវចម្លើយផ្សេងៗ រួមទាំងការព្យាយាមធ្វើតាមព្រះបញ្ញត្តិទាំងឡាយ) ។

- តើអ្នកគិតថា ព្រះអម្ចាស់ « នឹងរៀបចំអ្វីៗទាំងអស់ សម្រាប់សេចក្ដីល្អ [របស់យើង] » មានន័យយ៉ាងណា ?

- តើអ្នកបានឃើញគំរូនៃគោលការណ៍នេះនៅពេលណា ?

អនុវត្តគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ទាំងឡាយ

ទោះជាការអនុវត្តដ៏ណឹងល្អផ្ទាល់ខ្លួន ត្រូវបានធ្វើឡើងនៅក្រៅថ្នាក់រៀនភាគច្រើនក្ដី ក៏អ្នកអាចផ្ដល់ឲ្យសិស្សនូវឱកាសដើម្បីគិតពីស្ថានភាព ហើយពិចារណាពីវិធីជាក់លាក់ណាមួយ ដែលពួកគេអាចអនុវត្តគោលការណ៍ និងគោលលទ្ធិទាំងឡាយ ។ នៅពេលពួកគេគិតពីគោលការណ៍មួយ ហើយពិចារណាពីរបៀបធ្វើតាមគោលការណ៍ខាងក្រោមនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ នោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអាចបំផុសគំនិតពួកគេម្នាក់ៗ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិនិត្យមើលចម្លើយដែលពួកគេបានសរសេរ ឆ្លើយតបទៅនឹងចម្លើយដែលអ្នកបានសួរនៅពេលចាប់ផ្ដើមរៀន ។ សូមឲ្យពួកគេ គិតពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀនពីការសិក្សាខគម្ពីររបស់ពួកគេនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១១ ដែលអាចជួយពួកគេជាមួយនឹងបញ្ហាដែលពួកគេបានជួបប្រទះ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យកត់ត្រាគំនិតរបស់ពួកគេចូលក្នុងសៀវភៅសរសេរ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។

សូមបញ្ចប់ដោយការចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកពីគោលការណ៍ ដែលអ្នកបានពិភាក្សា ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យធ្វើតាមគោលការណ៍ទាំងនេះ ។

មេរៀនទី ១២០

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១២

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ២៣ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣៧ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈ សម្រាប់ ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស្ស ដែលក្រោយមកគឺជាប្រធាន កូរ៉ុមនៃពួកសាវកទាំងដប់ពីរនាក់ ។ ក្នុងវិវរណៈដែលមានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១២ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានការទូន្មានទាក់ទងនឹងទំនួលខុសត្រូវនៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១២:១–១៣

ព្រះអម្ចាស់ប្រទានការទូន្មាន និងសន្យាថាប្រទានពរជ័យដល់ ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស

សូមសរសេរពាក្យដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *ខឹង ខកចិត្ត អាក់អន់ចិត្ត ច្រណែន* ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីពេលដែលពួកគេអាចមានបទពិសោធន៍ទទួលអារម្មណ៍ទាំងនេះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានដំណើររឿងដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកស្ថានភាពដែល ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស បានជួបប្រទះដែលបាននាំលោកឲ្យទទួលបទពិសោធន៍នៃអារម្មណ៍ទាំងនោះ ដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ។

មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពី ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស ត្រូវបានហៅជាសាវកក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៥ លោកត្រូវបានតែងតាំងជាប្រធាននៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ នៅនិទាឃរដូវឆ្នាំ ១៨៣៧ ប្រធាន ម៉ាស បានដឹងថាមានសាវកម្នាក់ក្នុងចំណោមសាវកដប់ពីរនាក់ គឺអែលឌើរ បាលី ភី ប្រាត្ត បានរៀបចំចេញបេសកកម្មទៅប្រទេសអង់គ្លេសដោយគ្មានការដឹកនាំពីប្រធាន ម៉ាស ។ ប្រធាន ម៉ាស ដែលពេលនោះនៅរដ្ឋ មិសសួរី បានសរសេរទៅអែលឌើរ ប្រាត្ត និងសមាជិកដទៃនៃពួកដប់ពីរនាក់ ហើយបានអញ្ជើញពួកគេមកជួបលោកនៅទីក្រុង ខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ នៅថ្ងៃទី ២៤ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣៧ ដូច្នេះពួកគេអាចរួបរួមតែមួយក្នុងការរៀបចំសម្រាប់បេសកកម្ម ។ ប៉ុន្តែ មួយខែមុនការប្រជុំនោះកើតឡើង សមាជិកនៃពួកសាវកពីរនាក់ទៀតគឺ អែលឌើរ ហ៊ីប៊ើ សី ឃីមបឹល និងអូរសុន ហៃឌ បានចាកចេញទៅប្រទេស អង់គ្លេសបន្ទាប់ពីបានទទួលការហៅបម្រើពីព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ ប្រធាន ម៉ាស្ស មានការអន់ចិត្តដែលសមាជិកនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់បានចេញទៅផ្សាយដំណឹងល្អនៅប្រទេស អង់គ្លេស ដោយគ្មានការចូលរួមពីលោក ។

- នៅក្នុងស្ថានភាពនេះ តើប្រធាន ម៉ាស្ស អាចធ្វើអ្វីបានដើម្បីចៀសវាងពីអារម្មណ៍ដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ? តើគ្រោះថ្នាក់អ្វីខ្លះអាចកើតឡើងនៅពេលយើងអនុញ្ញាតឲ្យអារម្មណ៍បែបនោះគ្រប់គ្រងគំនិត និងទង្វើរបស់យើង ?

សូមពន្យល់ថាប្រធាន ម៉ាស្ស បានចែកចាយការព្រួយបារម្ភរបស់លោកជាមួយព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ហើយសូមការប្រឹក្សា ។ ក្នុងការឆ្លើយតប ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១២ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១២:១–៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមសូមឲ្យសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់រកមើលការព្រមាន ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ប្រធាន ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស្ស ។ សូមឲ្យសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់ទៀតរកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានថាប្រធាន ម៉ាស្ស បានធ្វើ ។ (មុនពេលសិស្សអាន អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថាពាក្យ *បន្ទាបខ្លួន* នៅក្នុង ខ ៣ មានន័យថា ប្រធាន ម៉ាស បានបន្ទាបខ្លួនលោក) ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានប្រទានការព្រមានអ្វីដល់ ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស្ស ?

- តើរឿងល្អអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថាប្រធាន ម៉ាស្ស បានធ្វើ ?

សូមពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានការទូន្មានបន្ថែមដល់ប្រធាន ម៉ាស្ស ហើយបានបើកសម្ដែងពីពរជ័យមួយចំនួនដែលប្រធាន ម៉ាស្ស អាចទទួលបានសម្រាប់ការស្មោះត្រង់របស់លោក ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអានឲ្យឮៗពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១២:៤–១០ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលការសន្យាដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស្ស ។ សូមពិចារណាអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរការសន្យាទាំងនេះ នៅលើក្ដារខៀនពេលដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើអ្នកអាចនិយាយឡើងវិញនូវការបង្រៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង ខ ១០ ដោយពាក្យសម្ដីផ្ទាល់របស់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួររកឃើញនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងបន្ទាបខ្លួន នោះព្រះអម្ចាស់នឹងដឹកនាំយើង ហើយប្រទានចម្លើយចំពោះការអធិស្ឋានរបស់យើង**) ។

- តើហេតុអ្វីបានជាអ្នកគិតថា ការបន្ទាបខ្លួនអាចជួយយើងឲ្យទទួលបានការដឹកនាំពីព្រះអម្ចាស់ ?

- តើនៅពេលណាដែលអ្នកបានមានអារម្មណ៍ថាត្រូវបានដឹកនាំ ដោយព្រះអម្ចាស់បន្ទាប់ពីអ្នកបន្ទាបខ្លួននោះ ?

សូមពន្យល់ថា ក្នុងខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣៧ នៅពេលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានវិវរណៈនេះ សាសនាចក្រកំពុងជួបប្រទះការបែកបាក់សាមគ្គី ការឈ្លោះប្រកែកគ្នា និងការក្បត់សាសនា ។ ភាពអំនួត និងភាពលោភលន់ បាននាំសមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួន រិះគន់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដោយចំហរ ហើយមានមន្ទិលពីសិទ្ធិអំណាចរបស់លោក ។ សមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួនរួមទាំងពួកសាវកដប់ពីរនាក់មួយចំនួន បានព្យាយាមដក យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ចេញពីប្រធានសាសនាចក្រ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១២:១១–១៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យប្រធាន ម៉ាស្ស ធ្វើដើម្បីជួយសមាជិកនៃកូរ៉ុមនៃពួកដប់ពីរនាក់ដែលកំពុងជួបបញ្ហា ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១២:១៤–៣៤

ព្រះអម្ចាស់បង្រៀន ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស្ស ពីកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកសាវកដប់ពីរនាក់

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យប្រធាន ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស្ស នូវទំនួលខុសត្រូវសំខាន់ៗជាច្រើន ។ សូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *តើអ្វីទៅដែលអាចជួយអ្នកឲ្យមានការបន្ទាបខ្លួន នៅពេលអ្នកទទួលបានទំនួលខុសត្រូវ ឬការទទួលស្គាល់ដ៏សំខាន់នោះ ?* សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសញ្ជឹងគិតពីសំណួរនេះ។

សូមពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានជួយ ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស្ស ឲ្យទទួលស្គាល់សារៈសំខាន់នៃទំនួលខុសត្រូវរបស់លោកជាប្រធាននៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ខណៈបន្តរំឭកលោកឲ្យបន្ទាបខ្លួន ។ សូមចម្លង តារាង នៅលើក្ដារខៀន ឬរៀបចំវាជាក្រដាសចែក ។ សូមឲ្យសិស្សអានខគម្ពីរដែលបានចាត់ឲ្យ ហើយបំពេញតារាងជាដៃគូ (ឬបំពេញវាជាមួយសិស្សក្នុងថ្នាក់) ។

	គ. និង ស. ១១២:១៤–២២ ២៨–៣៣
ឃ្លាទាំងនេះ សង្កត់ធ្ងន់លើសារៈសំខាន់នៃទំនួលខុសត្រូវរបស់ប្រធាន ម៉ាស្ស និងកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។	
ឃ្លាដែលរំឭកប្រធាន ម៉ាស្ស និងកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ពីតម្រូវការឲ្យមានការបន្ទាបខ្លួន ។	

ក្រោយពីសិស្សបានមានពេលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបំពេញតារាងនេះហើយ សូមសួរសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើឃ្លាអ្វីដែលអ្នករកឃើញថា គួសបញ្ជាក់ពីសារៈសំខាន់នៃទំនួលខុសត្រូវរបស់ប្រធាន ម៉ាស្ស ។

- ស្របតាម ខ ១៦–១៧ តើកូនសោរអ្វីដែលត្រូវបានកាន់ដោយប្រធាននៃកូរ៉ុមសាវកដប់ពីរនាក់ ? (សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួររកឃើញសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **ប្រធាននៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ កាន់កូនសោរដើម្បីដឹកនាំកិច្ចការរបស់ពួកដប់ពីរនាក់ ក្នុងការប្រកាសដំណឹងល្អដល់គ្រប់ប្រជាជាតិ** ។)

- ស្របតាម ខ ៣០–៣២ តើព្រះអម្ចាស់បង្រៀនអ្វីដល់ ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស្ស អំពីកូនសោបព្វជិតភាពដែលលោកកាន់នោះ ? (សិស្សអាចបាប្រប់ពីគោលការណ៍ផ្សេងៗ ប៉ុន្តែសូមប្រាកដថាពួកគេប្រាប់ពីសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **កូនសោបព្វជិតភាពដែលត្រូវបានស្ដារឡើងវិញជាលើកចុងក្រោយក្នុង** ការកាន់កាប់ត្រួតត្រា **នៅពេលពេញកំណត់** ។ អ្នកអាចរំឭកឡើងវិញយ៉ាងសង្ខេបពី អត្ថន័យនៃពាក្យ *ការកាន់កាប់ត្រួតត្រា* [សូមមើល Bible Dictionary, « Dispensations »]) ។

- តើឃ្លាអ្វីដែលអ្នករកឃើញ ហើយរំឭកអ្នកថាប្រធាន ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស្ស ត្រូវបន្ទាបខ្លួននោះ ?

- តើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង ខ ១៥ និង ខ ៣០ បង្រៀនអ្វីខ្លះពីទំនាក់ទំនងរវាងទំនួលខុសត្រូវរបស់ប្រធាន ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស្ស ជាប្រធាននៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ និងទំនួលខុសត្រូវរបស់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ជាប្រធាននៃសាសនាចក្រ ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យឃើញថា ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស្ស មានបញ្ហាក្នុងការធ្វើតាមការទូន្មានដែលលោកបានទទួលនៅក្នុងវិវរណៈនេះ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានឃ្លាដូចខាងក្រោម ៖

សូមជួយសិស្សឲ្យយល់អំពីគោលលទ្ធិគ្រឹះ

សិស្សនឹងរៀននូវគោលលទ្ធិគ្រឹះ នៅពេលពួកគេសិក្សា និងពិភាក្សាអំពីបទគម្ពីរជារៀងរាល់ថ្ងៃ និងនៅពេលពួកគេទន្ទេញចាំបទគម្ពីរគន្លឹះ ។ អ្នកពុំគួរបង្វែរការចាប់អារម្មណ៍ចេញពីការសិក្សាបទគម្ពីរតាមលំដាប់លំដោយ ទៅផ្ដោតលើគោលលទ្ធិគ្រឹះនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកគួរយកចិត្តទុកដាក់ទៅលើគោលលទ្ធិទាំងឡាយនៅពេលវាប្រាកដឡើងនៅក្នុងវគ្គសិក្សា ។ ឧទាហរណ៍ នៅក្នុងមេរៀននេះ អ្នកអាចគូសបញ្ជាក់អំពីគោលលទ្ធិនៃការកាន់កាប់ត្រួតត្រាទាក់ទងទៅនឹងអ្វីដែលបានបង្រៀននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១២ ។

មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីវិវរណៈនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១២ ត្រូវបានប្រទាន ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស្ស បានប្រាប់ វីឡេត គិមប៊ឹល ថា អែលឌើរ ហ៊ីប៊ើ ស៊ី គិមប៊ឹល ជាស្វាមីរបស់គាត់ នឹងគ្មានប្រសិទ្ធិភាពក្នុងបេសកកម្មរបស់គាត់នៅប្រទេសអង់គ្លេសឡើយ ។ ពិតណាស់ ប្រធាន ម៉ាស្ស មានអារម្មណ៍ថា ដោយសារការប្រកាសដំណឹងល្អនៅបរទេស គឺជាទំនួលខុសត្រូវរបស់លោក នោះឱកាសផ្សព្វផ្សាយសាសនានៅប្រទេសអង់គ្លេស នឹងមិនអាចបើកទាល់តែលោកបញ្ជូននរណាម្នាក់ដោយផ្ទាល់ ឬលោកទៅដោយខ្លួនឯង ។

- តើព្រឹត្តិការណ៍នេះ បង្ហាញថាប្រធាន ម៉ាស្ស អាចមានបញ្ហាក្នុងការបន្ទាបខ្លួន យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមយោងទៅលើសំណួរ ដែលអ្នកបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យឆ្លើយសំណួរ ។ ក្នុងផ្នែកនៃការពិភាក្សានេះ សូមគិតពីការប្រើសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយប្រធាន ឌៀថើរ អេស្វ អុជដូហ្វ នៃគណៈប្រធានទីមួយ ៖

« យើងមិនរកឃើញការបន្ទាបខ្លួនដោយ *ការ* បន្ទាបបន្ថោកខ្លួនយើងនោះឡើយ តែយើងរកឃើញការបន្ទាបខ្លួន ដោយការ *មិនផ្ដោតលើ* ខ្លួនយើង ។ វាកើតឡើងពេលយើងធ្វើការដោយមាន អាកប្បកិរិយានៃការបម្រើព្រះ និងបងប្អូនយើង ។

«. . . នៅពេលដែលយើងឈប់ឈ្លក់វង្វេងនឹងខ្លួនយើង ហើយភ្លេចខ្លួនយើងក្នុងការបម្រើ នោះភាពអំណួតរបស់យើងនឹងថយចុះ ហើយចាប់ផ្ដើមបាត់បង់ទៅ (Pride and the Priesthood » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១០ ទំព័រ ៥៨) ។

សូមរំឭកសិស្សពីពរជ័យ ដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាដល់ប្រធាន ម៉ាស្ស (សូមមើល គ. និង ស. ១១២:៤–១០) ។ អ្នកអាចឲ្យសិស្សសរសេរពរជ័យទាំងនេះនៅលើក្ដារខៀនជាមុន។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១២:៣៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់ពីអ្វីដែលប្រធាន ម៉ាស្ស ត្រូវធ្វើដើម្បីទទួលបានពរជ័យទាំងនេះ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ បន្ទាប់មក សូមសរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **យើងត្រូវតែស្មោះត្រង់ ដើម្បីទទួលបានពរជ័យសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ ។**

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់គោលការណ៍នេះ សូមអាន ឬសង្ខេបរឿងនៃការធ្លាក់ចេញពីសាសនាចក្រ និងការត្រឡប់មកវិញរបស់ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស្ស ៖

មានពេលមួយ ប្រធាន ម៉ាស្ស បានធ្វើតាមការទូន្មានដែលលោកបានទទួល ។ គាត់បានខិតខំពង្រឹងសាសនាចក្រ ហើយគាំទ្រ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅមិនយូរប៉ុន្មានគាត់បានត្រឡប់ជាមានអារម្មណ៍ជំទាស់នឹងរបៀបដែលសាសនាចក្រត្រូវបានដឹកនាំទៅវិញ ។ អារម្មណ៍ទាំងនេះបូកផ្សំជាមួយនឹងកង្វល់អំពីទំនាស់រវាងសមាជិកសាសនាចក្រដែលពុំគោរពប្រតិបត្តិ និង ឈ្លានពាន ព្រមទាំងអ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួននៅរដ្ឋ មិសសួរី ។ ក្នុងខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៣៨ កាលគាត់ត្រូវបានជុំជិតដោយគំនិតក្បត់សាសនា នោះភរិយារបស់គាត់ អេលីស្សាបែត បានពាក់ព័ន្ធនឹងជម្លោះមួយ ។ គាត់ និង ស្ត្រីម្នាក់ទៀត ទាំងពីរនាក់គឺជាសមាជិកសាសនាចក្រ បានព្រមព្រៀងគ្នាដោះដូរទឹកដោះគោជាប្រចាំ ដើម្បីមានទឹកដោះគោគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការធ្វើឈីស ប៉ុន្តែបងស្រី ម៉ាស្ស បានប្ដឹងគាត់ថាល្មើសនឹងកិច្ចព្រមព្រៀង ដោយបានទុកចំណែកទឹកដោះគោដែលមានសារធាតុខ្លាញ់ទឹកដោះច្រើន ។ បញ្ហានេះត្រូវបាននាំទៅដល់ថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រ ជាច្រើនដង ។ វាក៏ត្រូវបាននាំទៅដល់គណៈប្រធានទីមួយផងដែរ ។ រាល់ពេល វាត្រូវបានសម្រេចថា បងស្រី ម៉ាស្ស ពិតជាខុសមែន ។ ប្រធាន ម៉ាស្ស មានការខឹងសម្បារ និងមិនពេញចិត្តនឹងការសម្រេចចិត្តទាំងនេះ (សូមមើល George A. Smith, « Discourse » *Deseret News,* ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៥៦ ទំព័រ ៤៤) ។ បញ្ហានេះ មិនបាននាំលោកឲ្យចាកចេញពីសាសនាចក្រទេ ប៉ុន្តែវាគរបន្ថែមលើការខកចិត្តដទៃទៀត ។ លោកទិតៀនដល់អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រកាន់តែខ្លាំង ហើយនៅទីបំផុតលោកបានប្រឆាំងនឹងពួកបរិសុទ្ធ ។ ក្រោយមកលោកបានរំឭកឡើងវិញថា « ខ្ញុំមានការច្រណែននឹងព្យាការី . . . ហើយមើលរំលងអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលត្រឹមត្រូវ ហើយចំណាយពេលទាំងអស់របស់ខ្ញុំផ្ដោតលើរឿងអាក្រក់ៗទៅវិញ » (« Remarks » *Deseret News,* ថ្ងៃទី ១៦ ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៥៧ ទំព័រ ២២០) ។

ក្នុងខែ តុលា ឆ្នាំ ១៨៣៨ ប្រធាន ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស្ស បានស្បថចំពោះមុខអង្គចៅក្រមថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយជាសត្រូវរបស់រដ្ឋ មិសសួរី ។ លិខិតថ្លែងសច្ចានេះ បានរួមចំណែកដល់ការចេញបញ្ជាពីរដ្ឋាភិបាលឲ្យមានការប្រល័យដែលធ្វើឲ្យមានពួកបរិសុទ្ធច្រើនជាង ១៥,០០០នាក់ត្រូវបណ្ដេញចេញពីផ្ទះរបស់ខ្លួននៅរដ្ឋ មិសសួរី ។

ដប់ប្រាំបីឆ្នាំបន្ទាប់ពី ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស្ស បានចាកចេញពីសាសនាចក្រ លោកបានសរសេរសំបុត្រមួយច្បាប់ដោយបន្ទាបខ្លួន ទៅកាន់ប្រធាន ហ៊ីប៊ើ ស៊ី គិមប៊ឹល នៃគណៈប្រធានទីមួយ សូមការអភ័យទោស និងសុំអនុញ្ញាតដើម្បីចូលក្នុងសាសនាចក្រវិញ ។ លោកបានពន្យល់ថា លោកបានរៀនពីកំហុសខ្លួនឯងថា ៖ « ព្រះអម្ចាស់អាចធ្វើកិច្ចការទោះបីជាគ្មានខ្ញុំ ហើយទ្រង់មិនបាត់បង់អ្វីដោយការធ្លាក់ចេញរបស់ខ្ញុំដែរ ប៉ុន្តែ តើខ្ញុំបានបាត់បង់អ្វីខ្លះទៅ ? » ! (Thomas B. Marsh letter to Heber C. Kimball, ថ្ងៃទី ៥ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៨៥៧, Brigham Young Collection, Church History Library,

as quoted in Kay Darowski, « The Faith and Fall of Thomas Marsh » Revelations in Context, history.lds.org) ។

សូមយោងទៅលើគោលការណ៍នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមពន្យល់ថា ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស្ស បានស្វាគមន៍ឲ្យត្រឡប់មកជាសមាជិកសាសនាចក្រវិញ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារលោកមិនបានធ្វើតាមការទូន្មានឲ្យបន្ទាបខ្លួន និងស្មោះត្រង់ក្នុងការធ្វើជាប្រធាននៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ នោះលោកមិនបានទទួលពរជ័យដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១២:៤–១០ ទេ ។

សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់សង្ខេបពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀននៅថ្ងៃនេះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យជ្រើសរើសវិធីមួយដែលពួកគេអាចមានការបន្ទាបខ្លួន និងមានភាពស្មោះត្រង់កាន់តែខ្លាំង ហើយសរសេរគោលដៅមួយដើម្បីធ្វើតាម ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩–១១២ (មេរៀនទី ២៤)

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោមនេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃព្រឹត្តិការណ៍ គោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀននៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩–១១២ (មេរៀនទី ២៤) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩)

នៅពេលសិស្សបានសិក្សាការអធិស្ឋានឧទ្ទិសឆ្លងនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធខឺតឡង់ នោះពួកគេបានឃើញហេតុផលមួយចំនួនដែលយើងសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ ពួកគេបានរៀនថា ប្រសិនបើយើងថ្វាយបង្គំដោយភាពសក្ដិសមនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងបង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់ពួកយើង បំពាក់យើងដោយព្រះចេស្ដា និង ជំនួយរបស់ទ្រង់ ព្រមទាំងប្រទានពរដល់យើងដូច្នេះអំពើទុច្ចរិតនឹងពុំអាចឈ្នះលើយើងបានឡើយ ។ បទពិសោធន៍របស់ពួកបរិសុទ្ធនៅឯការឧទ្ទិសនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធខឺតឡង់ គឺវាស្រដៀងគ្នាយ៉ាងខ្លាំងទៅនឹងអ្វី ដែលបានកើតឡើងចំពោះសាវកពីបុរាណនៅបុណ្យថ្ងៃទីហាសិប (សូមមើល កិច្ចការ ២) ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១០)

ផ្នែកនៃពរជ័យដែលបានទទួលដោយពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធខឺតឡង់ នោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបង្ហាញព្រះកាយទ្រង់ដល់យ៉ូសែប ស៊្មីធ និង អូលីវើរ ខៅឌើរី ។ សិស្សបានរៀនថាប្រសិនបើយើងគោរពប្រតិបត្តិតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយរក្សាព្រះដំណាក់របស់ទ្រង់ឲ្យបានបរិសុទ្ធ នោះទ្រង់នឹងបង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់ពួកយើងនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ។ សិស្សក៏បានរៀនផងដែរថាម៉ូសេ អេលីយ៉ាស និង អេលីយ៉ា បានបង្ហាញខ្លួននៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធខឺតឡង់ ហើយបានប្រគល់កូនសោនៃបព្វជិតភាពឲ្យព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ និង អូលីវើរ ខៅឌើរី ។ សិស្សបានរៀនថា កូនសោនៃកិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនា ក្រុមគ្រួសារដ៏អស់កល្ប និង កិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធ រៀបចំខ្លួនយើងសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

ថ្ងៃទី ៣ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១១)

ចេញពីវិវរណៈដែលបានប្រទានឲ្យព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធនៅក្នុងក្រុងសាលិម រដ្ឋម៉ាស្សាឈូសេត នោះសិស្សបានរៀនថាព្រះអម្ចាស់អាចនាំមកនូវសេចក្ដីល្អសម្រាប់កិច្ចខិតខំដ៏ស្មោះត្រង់របស់យើង ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថា យើងអាចទទួលបានការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់តាមរយៈសេចក្ដីសុខសាន្ត និង ព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ។

ថ្ងៃទី ៤ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១២)

តាមរយៈព្រះឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស្ស នោះសិស្សបានរៀនថា ប្រសិនបើយើងបន្ទាបខ្លួន នោះព្រះអម្ចាស់នឹងដឹកនាំយើង និងប្រទានចម្លើយចំពោះការអធិស្ឋានរបស់យើង ។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ប្រធានម៉ាស្សថា ក្នុងនាមជាប្រធាននៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីនាក់ នោះលោកបានកាន់កូនសោដើម្បីដឹកនាំកិច្ចការនៃពួកដប់ពីនាក់ នៅក្នុងការប្រកាសប្រាប់ដំណឹងល្អនៅក្នុងគ្រប់អស់ទាំងសាសន៍ ។ កូនសោទាំងនេះត្រូវបានស្ដារឡើងវិញជាលើកចុងក្រោយបង្អស់ នៅក្នុងគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រានៃពេលពេញកំណត់ ។ សិស្សក៏បានរៀនផងដែរថា ពួកគេត្រូវតែស្មោះត្រង់ ដើម្បីទទួលបានការសន្យានៃពរជ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

សេចក្ដីផ្ដើម

នៅក្នុងផ្នែកនៃពាក្យអធិស្ឋានឧទ្ទិសឆ្លងសម្រាប់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធខឺតឡង់ នោះព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធ បានអធិស្ឋានសម្រាប់សុខុមាលភាពរបស់មនុស្សដទៃ ។ បន្ទាប់ពីព្រះវិហារបរិសុទ្ធត្រូវបានឧទ្ទិសឆ្លង នោះព្យាការីពីគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រាជំនាន់ដើមបានប្រគល់កូនសោបព្វជិតភាពទៅលើព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធ និង អូលីវើរ ខៅឌើរី រួមទាំងកូនសោនៃការផ្សារភ្ជាប់ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:៤៧–៥៣

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានសូមព្រះវរបិតាសួគ៌ឲ្យជួយពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងរដ្ឋមិសសួរី

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីនរណាម្នាក់ដែលពួកគេស្គាល់ ដែលកំពុងប្រឈមមុខនឹងឧបសគ្គ ឬ រងទុក្ខតាមរបៀបមួយចំនួន ។ ក្រោយពីពួកគេមានពេលវេលាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីគិតហើយ សូមសួរសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើមានវិធីណាខ្លះដែលអ្នកអាចជួយសម្រាលការរងទុក្ខរបស់នរណាម្នាក់ ?

បន្ទាប់ពីសិស្សបានចែកចាយយោបល់មួយចំនួន សូមរំឭកពួកគេថាពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងរដ្ឋមិសសួរី បានរងទុក្ខយ៉ាងខ្លាំងដោយសារអំពើដ៏សាហាវព្រៃផ្សៃនៃពួកជនកំណាចនៅក្នុងឃុំចាកសុន ។ ពួកបរិសុទ្ធដ៏ល្អទាំងនោះត្រូវបានចងចាំនៅក្នុងការឧទ្ទិសឆ្លងព្រះវិហារបរិសុទ្ធខឺតឡង់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានផ្នែកនៃការអធិស្ឋានឧទ្ទិសឆ្លងដែលបានកត់ត្រាទុកនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:៤៧–៤៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីមួយដែលយើងអាចធ្វើដើម្បីជួយមនុស្សដទៃអំឡុងពេលលំបាក ។

- នៅឯការឧទ្ទិសឆ្លងនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធខឺតឡង់ តើព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានធ្វើអ្វីខ្លះសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងរដ្ឋមិសសួរី ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ធ្វើជាអ្នកសរសេរ ។ សូមឲ្យសិស្សផ្ដល់គោលការណ៍មួយ ដែលយើងអាចរៀនពីការអធិស្ឋានរបស់ព្យាការីនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនោះ ។ នៅពេលសិស្សឆ្លើយ អ្នកសរសេរអាចសរសេរគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះ ៖ **ការអធិស្ឋានរបស់យើងអាចនាំជំនួយ និង ផ្ដល់កម្លាំងដល់អស់អ្នកដែលខ្វះខាត ។**

- តើនៅពេលណាដែរ ដែលអ្នកបានទទួលអារម្មណ៍ ឬ បានឃើញអំណាចនៃការអធិស្ឋានជួយមនុស្សម្នាក់ដែលត្រូវការជំនួយ ? (អ្នកអាចបង្ហាញថាការអធិស្ឋានបែបនោះភាគច្រើនបានទទួលចម្លើយតាមរយៈការបំផុសគំនិត ដែលយើង ឬ មនុស្សដទៃទៀតបានទទួលអំពីអ្វីដែលយើងអាចធ្វើដើម្បីជួយមនុស្សដទៃ ។ អ្នកក៏អាចចែកចាយបទពិសោធន៍ពីរបៀបដែលអ្នកបានឃើញគោលការណ៍នេះបានបំពេញនៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:៥០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលមនុស្សដទៃទៀតដែលព្យាការីបានអធិស្ឋានសម្រាប់ពួកគេ ។

- តើមាននរណាខ្លះទៀតដែលព្យាការីបានអធិស្ឋានសម្រាប់ពួកគេនោះ ?
- តើអ្នកគិតថាហេតុអ្វីបានជាយើងគួរតែអធិស្ឋានសម្រាប់មារសត្រូវរបស់យើង ?
- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:៥០ អំពីរបៀបដែលការអធិស្ឋានរបស់យើងអាចជះឥទ្ធិពលលើមនុស្សដទៃ ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយហើយ សូមឲ្យអ្នកសរសេរសរសេរគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ការអធិស្ឋានរបស់យើងអាចជះឥទ្ធិពលដល់មនុស្សឲ្យប្រែចិត្ត ។** បន្ទាប់មកសូមអញ្ជើញអ្នកសរសេរឲ្យអង្គុយចុះវិញ) ។

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាពីសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើវាប្រែជាយ៉ាងដូចម្ដេចដែរ ប្រសិនបើមនុស្សដែលយើងអធិស្ឋានឲ្យពុំព្រមជ្រើសប្រែចិត្តនោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:៥១–៥៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលឃ្លាដែលទទួលស្គាល់ព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ និង សិទ្ធិជ្រើសរើសរបស់មនុស្សដទៃ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ (ពីមុនសិស្សអានខគម្ពីរទាំងនេះ អ្នកអាចពន្យល់ថា នៅពេលព្រះគម្ពីរលើកឡើងនូវឃ្លាដែលថាព្រះអម្ចាស់ត្រដាងព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ នោះវាសំដៅលើការបង្ហាញព្រះចេស្ដារបស់ទ្រង់) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:៥៣ ឲ្យឮៗម្ដងទៀត ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះវរបិតាសួគ៌នឹងធ្វើចំពោះអស់អ្នកដែលប្រែចិត្ត ។ (អ្នកត្រូវតែពន្យល់ថា សេចក្ដីក្រោធរបស់ព្រះជាញឹកញាប់ត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងការដាក់ទោស ឬ រកទុក្ខនូវបទពិសោធន៍ដែលយើងជួបប្រទះ ដោយសារតែអំពើបាបរបស់យើង ស្របតាមសេចក្ដីយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់ ។ ឃ្លា « នៅពេលព្រះអង្គទតទៅលើព្រះភក្ត្រនៃអ្នកដែលទ្រង់បានចាក់ប្រេងតាំង » សំដៅលើព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ ប្រទានសេចក្ដីមេត្តាករុណាដោយសារតែពលិកម្មដ៏ធួននៃព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ) ។

- ហេតុអ្វីបានជាព្រះវរបិតាសួគ៌បង្វែរសេចក្ដីក្រោធរបស់ទ្រង់ចេញពីអស់អ្នកដែលប្រែចិត្តដូច្នេះ ? (សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេង ៗគ្នា ប៉ុន្តែសូមជួយពួកគេរកឃើញគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះ ៖ **ដោយសារតែពលិកម្មដ៏ធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះសេចក្ដីក្រោធរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌នឹងត្រូវបែរចេញពីអស់អ្នកដែលប្រែចិត្ត**) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យឃើញពីការពិពណ៌នានៅក្នុង ខ ៥៣ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យធ្វើចំណុចខាងក្រោមនេះ ៖

សូមស្រមៃពីសមាជិកពីមុនម្នាក់របស់ពួកជនកំណាច ដែលប្រឆាំងនឹងពួកបរិសុទ្ធ ហើយបានចូលរួមក្នុងការដកហូតទ្រព្យរបស់ពួកគេ ...

សូមស្រមៃពីសមាជិកពីមុនម្នាក់របស់ពួកជនកំណាច ដែលប្រឆាំងនឹងពួកមរមនឈរនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះដើម្បីត្រូវបានជំនំជម្រះ ។ ឥឡូវសូមស្រមៃពីប៉ុន្មានឆ្នាំមុន ពីមុនបុគ្គលនេះស្លាប់ គាត់ពិតជាបានប្រែចិត្ត ហើយបានសុំការអភ័យទោស ហើយបានប្រោសលោះតាមរយៈដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានរងទុក្ខសម្រាប់អំពើបាបរបស់បុគ្គលនេះ នោះព្រះវរបិតាសួគ៌នឹងបង្វែរការដាក់ទោសចេញ ហើយប្រទាននូវសេចក្ដីមេត្តាករុណាដល់អ្នកមានបាបដែលប្រែចិត្ត ។

- តើឥរិយាបថអ្វីខ្លះដែលចាំបាច់សម្រាប់មនុស្សឲ្យអធិស្ឋានដោយស្មោះសរ ដើម្បីឲ្យមារសត្រូវរបស់ពួកគេអាចត្រូវបានបែរចេញពីសេចក្ដីក្រោធរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ពីពួកគេ ?

សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យអភិវឌ្ឍន៍ឥរិយាបថនេះ ចំពោះអស់អ្នកដែលបានធ្វើឲ្យពួកគេអន់ចិត្ត ឬ បានបណ្ដាលឲ្យពួកគេឈឺចាប់ ។ សូមឲ្យសិស្សស្រមៃពីមនុស្សដែលប្រែចិត្តបែបនេះ កំពុងឈរនៅពីមុខព្រះភក្ត្រព្រះវរបិតាសួគ៌ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអធិស្ឋានដូចជាយ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានអធិស្ឋាន សម្រាប់មនុស្សដែលធ្វើឲ្យពួកគេអន់ចិត្ត ឬ ធ្វើអំពើបាបទាស់នឹងពួកគេ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១០:១៣–១៦

អេលីយ៉ាប្រគល់កូនសោនៃការផ្សារភ្ជាប់ឲ្យយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង អូលីវើរ ខៅឌើរី

សូមរំឭកសិស្សថានៅចុងសប្ដាហ៍នៃការឧទ្ទិសឆ្លងព្រះវិហារបរិសុទ្ធខឺតឡង់ នោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង អូលីវើរ ខៅឌើរី នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យមើលនៅក្នុងសេចក្ដីណែនាំកណ្ឌនៃគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១០ ហើយរកមើលកាលបរិច្ឆេទនៃការនិមិត្តនោះ ។ បន្ទាប់ពីពួកគេរកឃើញហើយ សូមពន្យល់ថានៅចុងសប្ដាហ៍នៃថ្ងៃទី ៣ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៣៦ គឺជាបុណ្យរំលងសម្រាប់ជនជាតិយូដានៅទូទាំងពិភពលោក ។ អស់ពេលជាច្រើនសតវត្សមកហើយ ពួកគ្រួសារនៃសាសន៍យូដាបានទុកកៅអីទំនេរ នៅឯពិធីជប់លៀងនៃបុណ្យរំលងរបស់ពួកគេ ដោយផ្អែកលើការព្យាករមួយដោយម៉ាឡាគី នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ដោយមានការចូលរួមរបស់អេលីយ៉ាដើម្បី « បង្វែរចិត្តពួកឪពុកមកឯកូន និង ចិត្តកូនមកឯឪពុកវិញ » (ម៉ាឡាគី ៤:៦) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១០:១៣–១៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលរបៀបដែលការព្យាកររបស់ម៉ាឡាគីត្រូវបានបំពេញនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធខឺតឡង់ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

ប្រធានយ៉ូសែប ហ្វីលឌិង ស្ម៊ីធ បានបង្រៀនថាអេលីយ៉ាបានប្រគល់ដល់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធនូវ « អំណាចនៃការផ្សារភ្ជាប់នៃបព្វជិតភាព ដែលគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់នឹងត្រូវបានចងភ្ជាប់នៅលើឋានសួគ៌ ព្រមទាំងនៅលើផែនដីផងដែរ ។ វាបានផ្ដល់សិទ្ធិអំណាចដល់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដើម្បីធ្វើពិធីបរិសុទ្ធទាំងអស់នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ដែលចាំបាច់សម្រាប់សេចក្ដីសង្គ្រោះទាំងអ្នកនៅរស់ និង មរណជន » (*Doctrines of Salvation,* បានបោះពុម្ព ប្រ៊ូស អរ ម៉ាក់ខនឃី ភាគទី ៣ [ឆ្នាំ ១៩៥៤–៥៦], ២:១១៨) ។

- តើយើងកំពុងផ្ដល់អ្វីខ្លះដល់បុព្វការីជនដែលបានចែកឋានរបស់យើង នៅពេលយើងជួយធ្វើពិធីបរិសុទ្ធទាំងនេះនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធជំនួសពួកគាត់នោះ ? (សូមគិតពីការសរសេរគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះនៅលើក្ដារខៀន ៖ **យើងផ្ដល់សេចក្ដីសង្គ្រោះដល់បុព្វការីជនរបស់យើង នៅពេលយើងធ្វើកិច្ចការពង្សប្រវត្តិ និង ព្រះវិហារបរិសុទ្ធសម្រាប់ពួកគេ**) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ រីឆាដ ជី ស្កុត កូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ឲ្យឮៗ ។ អ្នកអាចនឹងផ្ដល់ច្បាប់ចម្លងនៃសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នេះដល់សិស្ស ។ សូមឲ្យពួកគេស្ដាប់រកមើលពរជ័យ ដែលអាចប្រទានមកដល់អស់អ្នកដែលជួយនៅក្នុងកិច្ចការពង្សប្រវត្តិ និង កិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

« កិច្ចការអ្វីដែលអ្នកធ្វើនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ គឺជាពេលដែលចំណាយបានល្អ ប៉ុន្តែការទទួលពិធីបរិសុទ្ធជំនួសជីដូនជីតាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នក នឹងធ្វើឲ្យពេលវេលាក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធកាន់តែពិសិដ្ឋ ហើយថែមទាំងទទួលបានពរជ័យកាន់តែអស្ចារ្យទៀតផង ។. . .

« តើមនុស្សវ័យក្មេងដូចជាអ្នកចង់បានវិធីដ៏ប្រាកដមួយ ដើម្បីលុបបំបាត់ឥទ្ធិពលរបស់មារសត្រូវមានក្នុងជីវិតរបស់អ្នកឬទេ ? សូមជ្រមុជខ្លួនអ្នកទៅក្នុងការស្រាវជ្រាវរកជីដូនជីតាអ្នក រៀបចំឈ្មោះរបស់ពួកគាត់សម្រាប់ពិធីបរិសុទ្ធជំនួសដ៏ពិសិដ្ឋដែលមាននៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ រួចហើយទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ដើម្បីឈរជាអ្នកទទួលពិធីបរិសុទ្ធនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជំនួសពួកគាត់ ។ នៅពេលអ្នកធំឡើង អ្នកនឹងអាចចូលរួមក្នុងការទទួលពិធីបរិសុទ្ធផ្សេងទៀតផងដែរ ។ ខ្ញុំគិតមិនឃើញនូវកិច្ចការពារដ៏មហិមាពីឥទ្ធិពលរបស់មារសត្រូវក្នុងជីវិតរបស់អ្នកនោះឡើយ » (« The Joy of Redeeming the Dead » *Ensign* ឬ *Liahona,* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១២ ទំព័រ ៩៣–៩៤) ។

- តើពរជ័យអ្វីខ្លះដែលនឹងប្រទានឲ្យដល់អស់អ្នកដែលធ្វើកិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និងកិច្ចការពង្សប្រវត្តិ ?
- តើពេលណាដែលអ្នក ឬ នរណាម្នាក់ដែលអ្នកស្គាល់បានជួបបទពិសោធន៍នៃពរជ័យទាំងនេះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាពីអ្វីដែលពួកគេអាចធ្វើដើម្បីបង្កើនកិច្ចខិតខំរបស់ពួកគេនៅក្នុងកិច្ចការពង្សប្រវត្តិ និងកិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

មេរៀនបន្ទាប់ (សាសនាចក្រប្ដូរទៅរដ្ឋមិសសួរីភាគខាងជើង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៣–១២០)

ដើម្បីរៀបចំសិស្សសម្រាប់ការសិក្សារបស់ខ្លួនអំឡុងពេលនៃសប្ដាហ៍នេះ អ្នកអាចអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិចារណាសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖ តើសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយបានទទួលឈ្មោះរបស់ខ្លួនដោយរបៀបណា ? តើច្បាប់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ត្រូវបានណែនាំប្រាប់នៅពេលណា ? សូមពន្យល់ថានៅក្នុងមេរៀនបន្ទាប់ ពួកគេនឹងបានរៀនពីចម្លើយចំពោះសំណួរទាំងនេះ និង អំពីរបៀបដែលយើងអាចអំពាវនាវដល់ព្រះសុំជំនួយឲ្យបន្តនៅពិតស្មោះត្រង់ចំពោះសេចក្ដីជំនឿ និងសេចក្ដីសញ្ញារបស់យើង ។

មេរៀនទី ១២១

សាសនាចក្រប្ដូរទៅរដ្ឋមិសសួរីភាគខាងជើង

បុព្វកថា

ក្នុង ១៨៣៧ និង ១៨៣៨ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ពួកអ្នកដឹកនាំដទៃទៀតនៃសាសនាចក្របានដឹកនាំសាសនាចក្រឆ្លងកាត់គ្រាដ៏លំបាកមួយ ។ ជាលទ្ធផលនៃវិបត្តិសេដ្ឋកិច្ច សេចក្ដីលោភលន់ ការស្វែងរកកំហុស និង ការបៀតបៀននោះពួកបរិសុទ្ធ ១០ ទៅ ១៥ ភាគរយនៅក្នុងទីក្រុងខឺតឡង់ រដ្ឋអូហៃអូ និង រដ្ឋមិសសួរីភាគខាងជើងបានក្បត់សាសនា រួមមានទាំងថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រដែលលេចធ្លោមួយចំនួនផងដែរ ។ ពួកបរិសុទ្ធស្មោះត្រង់នៅក្នុងរដ្ឋអូហៃអូ បានចាប់ផ្ដើមប្ដូរទីលំនៅទៅចូលរួមជាមួយពួកអ្នកដែលនៅក្នុងរដ្ឋមិសសួរីភាគខាងជើង ។ មេរៀននេះអាចជួយសិស្សឲ្យយល់ និង រៀនពីព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រនានា ហើយផ្ដល់ការយល់ដឹងដល់ពួកគេអំពីវិវរណៈដែលបានទទួលអំឡុងពេលនោះ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

ការក្បត់សាសនា និង ទីក្រុងនៃភូមិ ហ្វា វែស្ទ

អំឡុងពេលនៃការក្បត់សាសនា និង ការបៀតបៀន ពួកបរិសុទ្ធស្មោះត្រង់បានប្ដូរទីលំនៅទៅរដ្ឋ មិសសួរីភាគខាងជើង

ពីមុនចាប់ផ្ដើមបង្រៀន សូមសរសេរសំណួរខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *តើការលំបាក និង ការសាកល្បងជួយពង្រឹងសេចក្ដីជំនឿរបស់យើង ឬក៏បណ្ដាលឲ្យយើងបាត់បង់សេចក្ដីជំនឿ ?* អ្នកក៏អាច គូរផែនទីមួយ នៅលើក្ដារខៀនបង្ហាញពីទីតាំងនៃទីក្រុង ខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ និង ការតាំងទីលំនៅផ្សេងទៀតនៅរដ្ឋមិសសួរីភាគខាងជើងផងដែរ ។

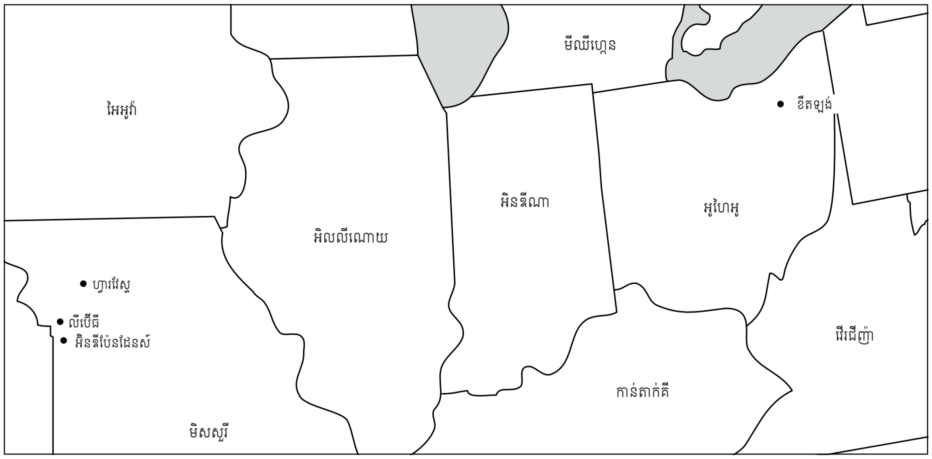

សូមចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ដោយអញ្ជើញសិស្សឲ្យឆ្លើយសំណួរនៅលើក្ដារខៀន ។ បន្ទាប់ពី សិស្សបានចែកចាយការយល់ដឹងរបស់ខ្លួនរួចហើយ សូមពន្យល់ថានៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៧ និង ១៨៣៨ ជារយៈពេលមួយនៃការសាកល្បងដែលបាននាំឲ្យពួកបរិសុទ្ធជាច្រើនប្រឈមមុខនឹងសំណួរដូចគ្នានេះផងដែរ ។ សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងមេរៀននេះសិស្សនឹងរៀនអំពីព្រឹត្តិការណ៍លំបាក ៗទាំងនេះ និង របៀបដែលពួកបរិសុទ្ធឆ្លើយតបទៅនឹងការលំបាកទាំងនោះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសញ្ជឹងគិតអំពី របៀបដែលយើងមានប្រតិកម្មចំពោះការសាកល្បងអាចពង្រឹងជំនឿ ឬ ក៏ធ្វើឲ្យជំនឿរបស់យើងលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទន់ខ្សោយ ។

អ្នកអាចពន្យល់ដល់សិស្សផងដែរថា មេរៀននេះអាចជួយពួកគេឲ្យយល់ពីទិដ្ឋភាពប្រវត្តិនៃវិវរណៈនានាដែលពួកគេនឹងសិក្សានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៣–១២៣ ។

សូមចង្អុលទៅរដ្ឋមិសសួរីនៅលើផែនទី ។ សូមពន្យល់ថា នៅពេលពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានបណ្ដេញចេញពីឃុំ ចាកសុន រដ្ឋ មិសសួរី នៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៣ ប្រជាពលរដ្ឋនៃឃុំ ក្លេ ដែលជាអ្នកភូមិជិតខាងផងរបងកៀ្ស បានស្វាគមន៍ពួកគេជាច្រើននាក់ ហើយបានធ្វើឲ្យពួកគេធូរស្បើយ ដោយគិតថាពួកបរិសុទ្ធនឹងស្នាក់នៅបណ្ដោះអាសន្នតែប៉ុណ្ណោះ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកបរិសុទ្ធបានរស់នៅទីនោះអស់រយៈពេលជិតបីឆ្នាំប៉ុណ្ណោះ ប្រជាពលរដ្ឋទាំងនេះបានចាប់ផ្ដើមគាបសង្កត់ពួកគេឲ្យចាកចេញពីឃុំនោះ ។

សូមចង្អុលទៅទីក្រុង ខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូនៅលើផែនទី ។ សូមពន្យល់ថានៅក្នុង ១៨៣៧ ជាឆ្នាំបន្ទាប់ពីព្រះវិហារបរិសុទ្ធខឺតឡង់ ត្រូវបានឧទ្ទិសឆ្លង នោះពួកបរិសុទ្ធបានជួបការសាកល្បងដែលពិសោធន៍ពីសេចក្ដីជំនឿរបស់ពួកគេ ។ ពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនបានក្បត់សាសនា ហើយបានចាកចេញពីសាសនាចក្រ រួមមានថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រដែលលេចធ្លោមួយចំនួនផងដែរ ។

សូមចែកសិស្សជាពីរក្រុម ។ សូមផ្ដល់ឲ្យនូវច្បាប់ចម្លងនៃ សេចក្ដីសង្ខេបប្រវត្តិសាស្ត្រខាងក្រោម មួយច្បាប់ដល់ក្រុមនិមួយៗ ។ (បើសិនអ្នកមានសិស្សច្រើន អ្នកអាចចង់ចែកសិស្សជាបួន ឬ ប្រាំមួយក្រុម ហើយឲ្យសេចក្ដីសង្ខេបមួយច្បាប់ដល់ក្រុមនិមួយៗ ។ ការណ៍នេះនឹងធ្វើឲ្យសិស្សច្រើនទៀតចូលរួមនៅក្នុងការពិភាក្សានេះ) ។ សូមឲ្យក្រុមនិមួយៗអានសេចក្ដីសង្ខេបនោះជាមួយគ្នា ហើយពិភាក្សាសំណួរនៅពេលអានសេចក្ដីសង្ខេបនោះចប់ ។ សូមចាត់សិស្សម្នាក់នៅក្នុងក្រុមនិមួយៗឲ្យដឹកនាំការពិភាក្សា ហើយជួយក្រុមឲ្យសរសេរគោលការណ៍មួយចែកចាយជាមួយសិស្សក្នុងថ្នាក់នៅពេលក្រោយ ។

សេចក្ដីសង្ខេបប្រវត្តិសាស្ត្រទី ១—ការក្បត់សាសនានៅទីក្រុង ខឺតឡង់

ក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៧ ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងទីក្រុងខឺតឡង់ រដ្ឋអូហៃអូបានជួបនឹងបញ្ហាហិរញ្ញវត្ថុខ្លះៗ ។ ដើម្បីជួយដល់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យកាន់តែមានភាពពឹងផ្អែកខ្លួនឯងលើផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ នោះយ៉ូសែប ស៊្មីធ និងពួកអ្នកដឹកនាំដទៃទៀតនៃសាសនាចក្របានស្ថាបនាក្រុមហ៊ុនមួយ ដែលស្រដៀងទៅនឹងធនាគារ ហើយត្រូវបានហៅថា ក្រុមហ៊ុនសុវត្ថិភាពទីក្រុងខឺតឡង់ ។ ដោយសារតែការរីករាលដាលនៃការធ្លាក់ចុះខាងសេដ្ឋកិច្ចអំឡុងពេលនោះ ធនាគារជាច្រើនបានដួលរលំទូទាំងប្រទេស ។ សមាគមសង្គមសុវត្ថិភាពទីក្រុងខឺតឡង់ ក៏បានដួលរលំនៅរដូវស្លឹកឈើជ្រុះក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៧ ដែរ ។ អ្នកវិនិយោគពីរយនាក់នៅក្នុងធនាគារបានបាត់បង់អ្វីៗស្ទើរតែទាំងអស់ ដោយមាន យ៉ូសែប ស៊្មីធ ទទួលរងការការខូចខាតខ្លាំងជាងគេ ។ ទោះបីជាក្រុមហ៊ុនសុវត្ថិភាពទីក្រុងខឺតឡង់មិនត្រូវបានឧបត្ថម្ភដោយសាសនាចក្រក្ដី ក៏ពួកបរិសុទ្ធខ្លះបានគិតថាវាជាធនាគាររបស់សាសនាចក្រមួយ ឬធនាគាររបស់ព្យាការីមួយ ហើយបានបន្ទោស ដល់យ៉ូសែប ស៊្មីធ ចំពោះបញ្ហាហិរញ្ញវត្ថុរបស់ពួកគេ ។ អ្នកខ្លះថែមទាំងចាប់ផ្ដើមហៅលោកថាជាព្យាការីបរាជ័យម្នាក់ ។ ប៉ុន្តែ ថ្វីបើធនាគារបានបរាជ័យក៏អ្នកដទៃផ្សេងទៀតជាច្រើន ដែលបានខាតបង់ប្រាក់កាក់នោះ បានបន្តនៅក្នុងសេចក្ដីជំនឿ និងបានបន្តស្មោះត្រង់លើព្យាការីដដែល ។ (សូមមើល *Church History in the Fulness of Times Student Manual,* [Church Educational System manual, ឆ្នាំ ២០០៣] ទំព័រ ១៧១–៧៣) ។

វិញ្ញាណនៃការក្បត់សាសនា និងការស្វែងរកកំហុសបានចាប់ផ្ដើមរីករាលដាលនៅក្នុងចំណោមពួកបរិសុទ្ធជាច្រើន ។ ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានពិពណ៌នាពីគ្រាមួយនៅពេលដែលអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ និង សមាជិកមួយចំនួន បានជួបដើម្បីបដិសេធព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធ ហើយបានតែងតាំងព្យាការីថ្មីម្នាក់ទៀត ៖

« ពួកដប់ពីរនាក់មួយចំនួនដែលជាសាក្សីនៃព្រះគម្ពីរមរមន និង អ្នកផ្សេងទៀតដែលមានសិទ្ធិអំណាចនៃសាសនាចក្រ បានប្រជុំក្រុមប្រឹក្សានៅបន្ទប់ខាងលើនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ សំណួរដែលចោទសួរនោះ គឺថាតើព្យាការី យ៉ូសែប អាចត្រូវទម្លាក់ ហើយតែងតាំង ដាវីឌ វិតមើរ ជាប្រធានសាសនាចក្រជំនួសវិញដោយរបៀបណា ។. . . ខ្ញុំបានក្រោកឈរឡើង ដោយប្រឡេតហើយបានប្រាប់ទៅពួកគេថា ខ្ញុំដឹងថា យ៉ូសែប គឺជាព្យាការីម្នាក់ ហើយពួកគេអាចតិះដៀល និងនិយាយបង្ខូចលោកបានតាមពួកគេត្រូវការ ប៉ុន្តែពួកគេមិនអាចបំផ្លាញការជ្រើសតាំងរបស់ព្យាការីនៃព្រះបានទេ ពួកគេអាចត្រឹមតែបំផ្លាញសិទ្ធិអំណាចរបស់ខ្លួនឯង និងកាត់ចំណងដែលចងពួកគេទៅនឹងព្យាការី និងព្រះ ហើយពន្លិចខ្លួនទៅក្នុងនរកប៉ុណ្ណោះ » (*Manuscript History of Brigham Young, ១៨០១–១៨៤៤*, ed. Elden Jay Watson [១៩៦៨], ទំព័រ ១៥–១៦) ។

នៅត្រឹមខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣៨ មានអ្នកក្បត់សាសនាប្រហែលជា ២០០ ឬ ៣០០ នាក់បានចាកចេញពីសាសនាចក្រ រួមមានទាំងពួកសាវកបួនរូប ដែលជាសាក្សីបីនាក់នៃព្រះគម្ពីរមរមន និងសមាជិកម្នាក់នៃគណៈប្រធានទីមួយផងដែរ (សូមមើល *Church History in the Fulness of Times,* ទំព័រ ១៧៧) ។ ទោះជាយ៉ាងណាក្ដី ពួកបរិសុទ្ធភាគច្រើនបានឆ្លើយតបទៅនឹងរយៈពេលនៃការសាកល្បងនេះដោយសេចក្ដីជំនឿ គឺដូចជាព្រិកហាំ យ៉ង់ បានធ្វើដែរ ។ ពួកគេត្រូវបានពង្រឹងដោយព្រះអម្ចាស់ ហើយពួកគេនៅតែស្មោះចំពោះទីបន្ទាល់របស់ពួកគេ ។ មានមនុស្សបួនប្រាំនាក់នៃអស់អ្នកដែលបានចាកចេញពីសាសនាចក្រអំឡុងពេលនៃការក្បត់សាសនានេះ ក្រោយមកបានត្រឡប់មកវិញ និងបានស្នើសុំរួបរួមគ្នាជាថ្មីម្ដងទៀតជាមួយនឹងសាសនាចក្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ នៅក្នុងចំណោមពួកគេនោះគឺមាន អូលីវើរ ខៅឌើរី ម៉ាទីន ហារីស លូកា ចនសុន និងហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស ។

នៅអំឡុងពេលនៃការលំបាកទាំងនេះនៅក្នុងទីក្រុងខឺតឡង់ នោះពួកអ្នកក្បត់សាសនាពីរបីនាក់បានចង់សម្លាប់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ ។ ដោយត្រូវបានព្រមានពីព្រះវិញ្ញាណ នោះលោក និង ស៊ីឌនី រិកដុន បានចាកចេញនាយប់ថ្ងៃទី ១២ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៨៣៨ ។ សត្រូវបានដេញតាមពួកលោកជាច្រើនថ្ងៃ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់បានការពារពួកលោក ។ ពួកលោកបានមកជួបជុំគ្រួសាររបស់ខ្លួននៅក្នុង ហ្វា វែស្ទ រដ្ឋមិសសួរី នៅថ្ងៃទី ១៤ ខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៣៨ ។

សូមពិភាក្សាសំណួរខាងក្រោមនេះជាក្រុម ៖

- តើគោលការណ៍អ្វីខ្លះដែលយើងអាចរៀនពីព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រទាំងនេះ ?
- តើអ្នកនឹងធ្វើអ្វីដើម្បីបន្តនៅស្មោះត្រង់ចំពោះព្យាការីអំឡុងពេលនៃការស្វែងរកកំហុស ?
- តើពេលណាដែលការស៊ូទ្រាំចំពោះការសាកល្បងដោយសេចក្ដីជំនឿបានពង្រឹងសេចក្ដីជំនឿរបស់អ្នកលើព្រះអង្គសង្គ្រោះ ?
- តើការធ្វើតាមព្យាការីបានក្លាយជាការការពារខាងវិញ្ញាណមួយសម្រាប់អ្នកដោយរបៀបណា ?

សេចក្ដីសង្ខេបប្រវត្តិសាស្ត្រទី ២—ថ្នាក់ដឹកនាំរដ្ឋ មិសសួរីភាគខាងជើង

នៅក្នុងរដូវក្ដៅ ឆ្នាំ ១៨៣៦ នៅពេលប្រជាពលរដ្ឋនៃឃុំ ក្លេ រដ្ឋ មិសសួរី កំពុងគាបសង្កត់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យស្វែងរកផ្ទះសម្បែងដែលកាន់តែអចិន្ត្រៃយ៍ នោះយ៉ូហាន វិតមើរ និង វិលលាម ដ័បបុលយូ ហ្វែប្សដែលជាទីប្រឹក្សាទាំងពីរនៅក្នុងគណៈប្រធានស្តេក មិសសួរី បានចំណាយលុយរបស់សាសនាចក្រដើម្បីទិញដីនៅទីតាំងមួយដែលបានស្គាល់ថា ហ្វាវេស រដ្ឋ មិសសួរី ភាគខាងជើង ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលពួកគេបានផ្ដល់ឲ្យនូវដីមួយផ្នែកដល់ពួកបរិសុទ្ធដែលនឹងចូលមក នោះពួកគេបានលក់ដីនោះសម្រាប់តែប្រយោជន៍តួចមួយ ដែលពួកគេបានទុកសម្រាប់ខ្លួនគេតែប៉ុណ្ណោះ ។ ការអាក់អន់ចិត្តដោយការណ៍នេះ និង ការទាស់ចិត្តផ្សេងៗទៀត នោះក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់នៅ ក្នុងរដ្ឋមិសសួរីបានទម្លាក់គណៈប្រធានស្តេកចេញពីតំណែង ។

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានគាំទ្រវិធានការរបស់ក្រុមប្រឹក្សានោះ ហើយ វិលលាម ដ័បបុលយូ ហ្វែប្សបានអាក់អន់ចិត្ត ។ នៅក្នុងខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨៣៨ បងប្រុស ហ្វែប្ស បានចុះហត្ថលេខាលើលិខិតថ្លែងសច្ចាមួយប្រឆាំងនឹងព្យាការី ។ លិខិតថ្លែងសច្ចានេះ បានបណ្ដាលឲ្យព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង មនុស្សផ្សេងទៀតត្រូវចាប់ខ្លួន ហើយបញ្ជូលចូលទៅក្នុងគុកលីប៊ើធីអស់រយៈពេលមួយរដូវរងា ។ បងប្រុស ហ្វែប្ស ត្រូវបានកាត់កាលចេញពីសាសនាចក្រមិនយូរប៉ុន្មានក្រោយពីការណ៍នោះ ។

នៅក្នុងគុក យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង អស់អ្នកដែលនៅជាមួយលោកបានរងទុក្ខវេទនាយ៉ាងអនេក មិនគ្រាន់តែបណ្ដាលមកពីស្ថានភាពដ៏ឃោរឃៅនៃការឃុំឃាំងរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងមកពីរបាយការណ៍មកថា ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានបណ្ដេញចេញពីផ្ទះសម្បែង និង ត្រូវបានធ្វើបាបតាមរូបភាពគ្រប់យ៉ាង ។ ពួកមនុស្សកំណាចនៅក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី ដែលមិនអាចគ្រប់គ្រងបានដោយអភិបាលខេត្ត បានបំផ្លាញទ្រព្យសម្បត្តិ និង អាយុជីវិត រួមទាំងសម្លាប់រង្គាលមនុស្សចំនួន ១៧ នាក់ នៅរោងម៉ាស៊ីនកិនស្រូវមួយដែលម្ចាស់វា មានឈ្មោះយ៉ាកុប ហន ។

មួយឆ្នាំ ក្រោយមកវិលលាម ដ័បបុលយូ ហ្វែប្ស បានរងការឈឺចាប់ខាងវិញ្ញាណចំពោះទង្វើរបស់ខ្លួន ហើយលោកបានសរសេរសំបុត្រមួយច្បាប់ឲ្យ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធសុំការអភ័យទោស ។ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានសរសេរតបវិញ ៖

« ពិតណាស់ យើងបានរងការឈឺចាប់យ៉ាងខ្លាំងដោយសារតែលទ្ធផលនៃទង្វើរបស់អ្នក ។. . .

« ប៉ុន្តែ ពែងនោះត្រូវបានផឹកហើយ ព្រះទ័យរបស់ព្រះវរបិតាត្រូវបានសម្រេច ហើយពួកយើងនៅមានជីវិតនៅឡើយ នោះហើយជាហេតុផលដែលយើងអរព្រះគុណដល់ព្រះអម្ចាស់ ។. . .

« ដោយជឿថាការសារភាពរបស់អ្នកពិត ហើយអ្នកប្រាកដជាប្រែចិត្តមែន ខ្ញុំមានភាពរីករាយក្នុងការផ្ដល់សិទ្ធិឲ្យអ្នកធ្វើជាសមាជិកម្ដងទៀត ហើយរីករាយចំពោះការត្រឡប់មកវិញរបស់កូនប្រុសខ្ជះខ្ជាយ ។. . .

« ‹ សូមមកចុះបងប្រុសជាទីស្រឡាញ់ ដោយសារសង្គ្រាមបានចប់ហើយ

« ដ្បិតដំបូងយើងគឺជាមិត្តភក្តិនឹងគ្នា ហើយចុងក្រោយយើងក៏នៅតែជាមិត្តភក្តិនឹងគ្នាម្ដងទៀត › »
(នៅក្នុង *History of the Church* ៤:១៦៣ ១៦៤) ។

សូមពិភាក្សាសំណួរខាងក្រោមនេះជាក្រុម ៖

- ហេតុអ្វីបានជាវាពិបាកដើម្បីអភ័យទោសដល់មិត្តភក្តដែលបានក្បត់អ្នក ហើយធ្វើឲ្យអ្នកមានការឈឺចាប់នោះ ?
- តើគោលការណ៍អ្វីខ្លះ ដែលយើងអាចរៀនមកពីគំរូរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ?
- តើមេរៀនអ្វីផ្សេងទៀតដែលយើងអាចរៀនពីបទពិសោធន៍នេះ ?

ក្រោយពីក្រុមទាំងនោះមានពេលអាន និង ពិភាក្សាពីប្រវត្តិសាស្ត្រដែលបានសង្ខេបហើយ សូមឲ្យពួកគេនិយាយប្រវត្តិដែលពួកគេបានរៀន និងគោលការណ៍ដែលពួកគេបានរកឃើញ ប្រាប់ដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ ។ នៅពេលពួកគេបង្រៀន សូមឲ្យពួកគេសរសេរគោលការណ៍នោះនៅលើក្ដារខៀន ។ គោលការណ៍ទាំងនោះអាចរួមមានដូចខាងក្រោម ៖ **នៅពេលយើងជ្រើសដើម្បីឆ្លើយតបចំពោះការសាកល្បងនានាដោយមានជំនឿជាជាងចម្ងល់ នោះទីបន្ទាល់របស់យើងអាចត្រូវបានពង្រឹង នៅពេលយើងគាំទ្រព្យាការី ហើយធ្វើតាមការទូន្មានរបស់លោក នោះយើងទទួលបានសុវត្ថិភាពខាងវិញ្ញាណ ដែលចងយើងជាប់នឹងព្រះ** (សូមមើលសេចក្ដីសង្ខេបប្រវត្តិសាស្ត្រទី ១) ។ **នៅពេលយើងអភ័យទោសឲ្យមនុស្សដទៃ នោះព្រះអម្ចាស់អាចព្យាបាលទំនាក់ទំនងរបស់យើង** (សូមមើលសេចក្ដីសង្ខេបប្រវត្តិសាស្ត្រទី ២) ។

នៅពេលសិស្សស្វែងរកគោលការណ៍នោះ សូមសួរសំណួរតាមដាននានា ដើម្បីជួយពួកគេឲ្យយល់ ហើយទទួលអារម្មណ៍អំពីសារៈសំខាន់នៃសេចក្ដីពិតទាំងនេះ ។ សំណួរទាំងនោះអាចរួមមានដូចខាងក្រោម ៖

- ហេតុអ្វីវាសំខាន់ដើម្បីឲ្យយើងចងចាំពីគោលការណ៍នេះ ?
- តើអ្នកនឹងពន្យល់សេចក្ដី ពិតនេះដល់មិត្តភក្ដិរបស់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើអ្នកបានមានបទពិសោធន៍ ឬ បានឃើញគំរូមួយអំពីគោលការណ៍នេះនៅពេលណា ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យអនុវត្តសេចក្ដីពិតដែលពួកគេបានរៀន សូមឲ្យពួកគេជ្រើសរើសគោលការណ៍មួយ ឬពីរដែលក្រុមនោះបានរកឃើញ ។ រួចសូមឲ្យពួកគេសរសេរចម្លើយចំពោះសំណួរខាងក្រោមនេះនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ៖

- ដោយព្រោះគោលការណ៍នេះ ឬ គោលការណ៍នានាដែលខ្ញុំបានរៀននាថ្ងៃនេះ តើខ្ញុំនឹងធ្វើអ្វីផ្សេងពីនេះខ្លះ ?

ព្រឹត្តិការណ៍នានាដែលនាំឲ្យមានការបណ្ដេញពួកបរិសុទ្ធចេញពីរដ្ឋ មិសសួរីភាគខាងជើង

សូមឲ្យសិស្សលើកដៃឡើង បើពួកគេបានឃើញសមាជិកសាសនាចក្រណាម្នាក់បានសម្រេចចិត្ត ដែលបណ្ដាលឲ្យមនុស្សម្នាក់ផ្សេងទៀតបង្ហាញអារម្មណ៍អវិជ្ជមានចំពោះសាសនាចក្រ ។ (សូមកុំឲ្យពួកគេចែកចាយពីបទពិសោធន៍របស់ពួកគេឡើយ) ។ អ្នកក៏អាចសូមឲ្យសិស្សពិចារណាពីរបៀបដែលទង្វើផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេបានជះឥទ្ធិពលដល់ការបង្ហាញអារម្មណ៍របស់មនុស្សដទៃចំពោះសាសនាចក្រ ។

- ហេតុអ្វីបានជាវាសំខាន់សម្រាប់យើងដើម្បីគិតអំពីរបៀបដែលទង្វើ ឬ ពាក្យសម្ដីរបស់យើង ជះឥទ្ធិពលលើសាសនាចក្រ ?

សូមពន្យល់ថានៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៨ ទង្វើ និង ពាក្យសម្ដីរបស់សមាជិកមួយចំនួនបានបន្ថែមអារម្មណ៍អវិជ្ជមានលើប្រជាពលរដ្ឋមួយចំនួននៃរដ្ឋ មិសសួរី ចំពោះពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ ។ សូមឲ្យច្បាប់ចម្លង សេចក្ដីសង្ខេបប្រវត្តិសាស្ត្រខាងក្រោម, ហើយអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានវាឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនបាននិយាយ និង បានធ្វើដែលធ្វើឲ្យសាសនាចក្រ និង សមាជិកមានការឈឺចាប់ ។ សូមគិតពីការអញ្ជើញសិស្សឈប់មួយសន្ទុះបន្ទាប់ពីអានចប់កថាខណ្ឌនិមួយៗ ។ នៅពេលឈប់ម្ដងៗ សូមសួរសំណួរខាងក្រោមដល់សិស្ស ៖

- តើពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនបាននិយាយ ឬ ធ្វើអ្វីខ្លះ ដែលបណ្ដាលឲ្យមានប្រតិកម្មអវិជ្ជមានចំពោះសាសនាចក្រ ?

> នៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៧ និង ១៨៣៨ សមាជិកនៃសាសនាចក្រដែលខូចមិត្តភាព និងត្រូវកាត់កាលចេញពីសាសនាចក្រខ្លះដែលបានរស់នៅក្នុងចំណោមពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងហ្វា វេស បានចាប់ផ្ដើមប្ដឹងផ្ដល់សាសនាចក្រ និងអ្នកដឹកនាំ ហើយដើម្បីរំខានដល់សាសនាចក្រ ។ ពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនបានចាប់ផ្ដើមបង្កើនភាពគ្មានអំណត់ជាមួយការបះបោរទាំងនេះ ។ នៅក្នុងខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣៨ ស៊ីឌនី រិកដុន បានថ្លែងដោយខឹងសម្បារ ដែលវាត្រូវបានគេស្គាល់ថាជា « ទេសនកថាអំបិល » ។ លោកបាននិយាយពី ម៉ាថាយ ៥:១៣ ហើយបានថ្លែងថា ប្រសិនបើអំបិលបាត់បង់រសជាតិរបស់វា នោះវាគ្មានប្រយោជន៍សោះ ហើយគួរតែកាត់ចេញទៅ ដោយបង្កប់ន័យថា អស់អ្នកដែលបានចាកចេញពីសាសនាចក្រគួរតែត្រូវបានកាត់ចេញពីក្នុងចំណោមពួកបរិសុទ្ធទៅ ។ បន្ថែមពីលើនោះ សមាជិកសាសនាចក្រ ៨៤ នាក់បានចុះហត្ថលេខាលើឯកសារមួយដែលបញ្ជាឲ្យពួកក្បត់សាសនាចាកចេញពីឃុំនោះ ។ ពីរសប្ដាហ៍ក្រោយមកនៅថ្ងៃទី ៤ ខែ កក្កដា ស៊ីឌនី រិកដុន បានថ្លែងសុន្ទរកថាមួយ ដែលលោកបានសន្យាថា ពួកបរិសុទ្ធនឹងការពារខ្លួនគេថ្វីបើមាន « សង្គ្រាមនៃការបំផ្លាញចោល » កើតឡើងក្ដី ។ ទោះបីជាសុន្ទរកថាទាំងពីរនេះហាក់ដូចជាប្រឆាំងនឹងការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បី « តវ៉ាសូមសេចក្ដីសុខសាន្ត » (គ. និង ស. ១០៥:៣៨) ក្ដី ក៏សុន្ទរកថាទាំងពីរនេះត្រូវបានបោះពុម្ព និងបានបណ្ដាលឲ្យមានការបង្កើលដល់ពួកអ្នកមិនមែនជាពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយដែរ ។ (សូមមើល *Church History in the Fulness of Times,* ទំព័រ ១៩១–៩២) ។

> នៅថ្ងៃទី ៦ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៨៣៨ នៅពេលពួកបរិសុទ្ធមួយក្រុមបានព្យាយាមបោះឆ្នោតនៅ ក្នុង ទីក្រុង ហ្គាឡាទីន រដ្ឋ មិសសួរី នោះពួកគេត្រូវបានរុញទៅម្ខាង ដោយមនុស្សមួយក្រុម នៅរដ្ឋ មិសសួរី ហើយបុរសម្នាក់ក្នុងមូលដ្ឋាននោះបានវាយពួកបរិសុទ្ធម្នាក់ ។ ពួកបរិសុទ្ធបានវាយត្រឡប់ទៅវិញ ហើយមនុស្សមួយចំនួនបានរងរបួសទាំងសងខាង ។ ព្រឹត្តិការណ៍នេះបាននាំឲ្យមានជម្លោះ និង ការគំរាមកំហែងបន្ថែមទៀត ព្រមទាំងបង្កើនការយល់ច្រឡំរវាងពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ និង អ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួននៅក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី ។
>
> អំឡុងពេលនេះ អ្នកប្រែចិត្តជឿម្នាក់ឈ្មោះ សេមសិន អាវើត បានធ្វើសម្បថសម្ងាត់ចំពោះអស់អ្នកដែលនឹងចូលរួមជាមួយនឹងគាត់ក្នុងការបង្កើតក្រុមមួយនៃពួកចោរប្លន់ ដែលហៅថា ពួកឌែណៃ ។ អាវើត បានណែនាំពួកគេឲ្យលួច និងប្លន់ពួកអ្នកនៅរដ្ឋមិសសួរី ដោយនិយាយថា ការណ៍នេះនឹងជួយកសាងដល់នគររបស់ព្រះ ។ អាវើត បានបញ្ឆោតបញ្ចូលដល់អ្នកដើរតាមខ្លួនថា ការដឹកនាំរបស់គាត់បានមកពីគណៈប្រធានទីមួយ ។ ក្រោយមក ការពិតត្រូវបានលាតត្រដាង ហើយអាវើតត្រូវបានកាត់កាល់ចេញ ។ សកម្មភាពរបស់អាវើត បានបណ្ដាលឲ្យមានការខូចខាតដ៏ខ្លាំងដល់កិត្តិនាមរបស់សាសនាចក្រ និងបានធ្វើឲ្យព្យាការីត្រូវគេចាប់ដាក់គុកលីប៊ើធី ។
>
> នៅក្នុងខែ តុលា ឆ្នាំ ១៨៣៨ សង្គ្រាមមួយរវាងសមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួន និងពួកទាហានមិសសួរីបានធ្វើឲ្យមនុស្សពីរបីនាក់ស្លាប់ពីភាគីម្ខាងៗ ។ របាយការណ៍បំផ្លើសពន្លើសនៃសង្គ្រាមនេះបានឮទៅដល់លោកអភិបាលលីលប៊ើន ដបុលយូ ប៉ុហ្គស៍ ជាអភិបាលរដ្ឋមិសសួរី ដែលពេលនោះបានចេញដីកាដែលហៅថាជា ដីកាបំផ្លាញចោល ៖ « ត្រូវតែចាត់ទុកពួកមរមនថាជាសត្រូវ និង *ត្រូវតែបំផ្លាញចោល* ឬបណ្ដេញចេញពីរដ្ឋនេះ ប្រសិនបើចាំបាច់ដើម្បីប្រយោជន៍សាធារណៈ » (បានដកស្រង់នៅក្នុង *History of the Church* ៣:១៧៥) ។ ភ្លាមៗនោះ ទីក្រុងហ្វា វេស ត្រូវបានឡោមព័ទ្ធដោយទាហានមួយក្រុម ដែលមានចំនួនច្រើនលើសលុបលើកម្លាំងរបស់ពួកបរិសុទ្ធប្រាំដង ។ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងអ្នកដឹកនាំដទៃទៀតនៃសាសនាចក្រត្រូវបានចាប់ដាក់គុកលីប៊ើធី ជាកន្លែងដែលពួកលោកជាប់នៅទីនោះពេញមួយរដូវរងានោះ ។ ពួកបរិសុទ្ធទាំងឡាយផ្សេងទៀតត្រូវបានបង្ខំឲ្យចាកចេញពីរដ្ឋនេះ ។

- ហេតុអ្វីបានជាវាអាចជាការសំខាន់សម្រាប់យើងដើម្បីទទួលស្គាល់ថា ការបៀតបៀនមួយចំនួនដែលពួកបរិសុទ្ធបានរងទុក្ខគឺជាលទ្ធផលមកពីទង្វើរបស់សមាជិកសាសនាចក្រ ?
- តើយើងអាចរៀនពីព្រឹត្តិការណ៍ទាំងនេះ អំពីរបៀបដែលទង្វើផ្ទាល់ខ្លួន និង ពាក្យសម្ដីរបស់យើងអាចជះឥទ្ធិពលដល់មនុស្សដទៃ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយ សូមគូសបញ្ជាក់គោលការណ៍ខាងក្រោម ៖ **ទង្វើ និង ពាក្យសម្ដីរបស់យើងអាចជះឥទ្ធិពលលើរបៀបដែលមនុស្សដទៃគិតពីសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។** អ្នកអាចសូមសិស្សឲ្យអាន អាលម៉ា ៣៩:១១) ។

សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយបទពិសោធន៍ដែលពួកគេមាន នៅពេលដែលអ្នកបានឃើញពាក្យសម្ដី ឬសកម្មភាពរបស់មនុស្សផ្សេងទៀតជះឥទ្ធិពលលើនរណាម្នាក់ទៀតឲ្យមានទស្សនៈវិជ្ជមានមួយអំពីសាសនាចក្រ ។

សូមបញ្ចប់ដោយយោងទៅសំណួរដែលអ្នកបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀនម្ដងទៀតពីមុនចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀនថ្ងៃនេះ អំពីរបៀបដែលចម្លើយរបស់យើងចំពោះឧបសគ្គ និង ការសាកល្បងអាចពង្រឹងជំនឿ ឬ ក៏ធ្វើឲ្យជំនឿរបស់យើងទន់ខ្សោយ ។ សូមចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពី អំណាចនៃការបន្តនៅស្មោះត្រង់ចំពោះដំណឹងល្អអំឡុងគ្រាលំបាកនានា ។

មេរៀនទី ១២២

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៣–១១៤

បុព្វកថា

បន្ទាប់ពីមកដល់ក្រុងហ្វារវែស្ទ រដ្ឋ មិសសួរី នៅខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៣៨ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៣ ។ នៅក្នុងវិវរណៈនោះ ព្រះអម្ចាស់បានឆ្លើយសំណួរនានាអំពីវគ្គព្រះគម្ពីរចេញមកពីគម្ពីរអេសាយ ។ នៅថ្ងៃទី ១១ ខែ មេសា ឆ្នាំ១៨៣៨ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានទទួលវិវរណៈដែលមានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១១៤, ដែលព្រះអម្ចាស់បានដឹកនាំ ដាវីឌ ដ័បុលយូ ប៉ាទិន ជាសមាជិកម្នាក់នៃកូរ៉ុមនៃពួកដប់ពីរនាក់ឲ្យរៀបចំខ្លួនបម្រើបេសកកម្មមួយ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

ការបង្រៀនតាមលំដាប់លំដោយនៃព្រះគម្ពីរ

នៅក្នុងវគ្គសិក្សាថ្នាក់សិក្ខាសាលាជំពូក និង កណ្ឌនានានៃព្រះគម្ពីរ ជាទូទៅត្រូវបង្រៀនតាមលំដាប់លំដោយដែលវាបានបង្ហាញនៅ ក្នុងបទដ្ឋានព្រះគម្ពីរ ។ មេរៀននិមួយៗតែងធ្វើតាមលំដាប់លំដោយនៃខគម្ពីរជានិច្ច ។ ខណៈដែលមេរៀននេះរៀបរាប់ពីការព្យាករណ៍មួយនៅក្នុងគម្ពីរអេសាយ នោះវាពុំមែនជាមេរៀនស្ដីអំពីគម្ពីរអេសាយឡើយ ។ អ្នកគួរតែបង្រៀន គោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍នានានៃដំណឹងល្អដែលមាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៣ ហើយចៀសវាងពីការចំណាយពេលច្រើនទៅពន្យល់ពីគម្ពីរអេសាយឡើយ ។

គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១១៣

នោះព្រះអម្ចាស់បានឆ្លើយសំណួរនានាអំពីវគ្គបទគម្ពីរចេញមកពីគម្ពីរអេសាយ

សូមចាប់ផ្ដើមបង្រៀនដោយសួរសំណួរខាងក្រោមនេះដល់សិស្ស ៖

- តើអ្នកធ្លាប់មានការលំបាកយល់ពីអ្វីដែលអ្នកបានអានពីព្រះគម្ពីរដែរឬទេ ?

សូមបង្ហាញថាការព្យាករណ៍មួយចំនួននៅ ក្នុងព្រះគម្ពីររួមមាននិមិត្តរូបដែលពិបាកយល់ ។ សូមពន្យល់ថានៅក្នុង ហ្វា វែស្ទ រដ្ឋ មិសសួរី បងប្អូនប្រុសមួយចំនួនបានសួរយ៉ូសែប ស្ម៊ីធឲ្យបញ្ជាក់ន័យនៃវគ្គបទគម្ពីរនៅក្នុងជំពូក ១១ និង ៥២ នៅក្នុងគម្ពីរអេសាយ ។ ចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះសំណួរទាំងនោះ ត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៣ ។ អ្នកអាចពន្យល់ថា នៅពេលមរ៉ូណៃបានជួប យ៉ូសែប ស្ម៊ីធលើកដំបូង នោះលោកបានដកស្រង់ការព្យាករណ៍នៅក្នុង អេសាយ ១១ ។ មរ៉ូណៃ បាន ប្រាប់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ថា ការព្យាករណ៍នេះជិតនឹងបាន សម្រេចហើយ (សូមមើល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ–ប្រវត្តិ ១:៤០) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន អេសាយ ១១:១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលវត្ថុបួនដែលបានរៀបរាប់ក្នុងខនេះ ។

- តើអ្នកបានរកឃើញវត្ថុអ្វីខ្លះ ? (សិស្សគួរតែរៀបរាប់ថាជា លំពង់ ១ គល់ ១ មែក ១ និង ឫស ។ សូមចង្អុលបង្ហាញថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៣ មានការពន្យល់ពីលំពង់ គល់ មែក និង ឫស) ។

សូមពន្យល់ថាពាក្យ *គល់* នៅក្នុង អេសាយ ១១:១ ត្រូវបានបកប្រែពីភាសាហេព្រើរដែលសំដៅលើដើម ឬ គល់របស់ឈើ—ទោះជាឈើដែលបានកាត់ ឬ ដើមឈើដែលបានដាំក្ដី ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់ គូរគល់ឈើមួយលើក្ដារខៀន ហើយសរសេរពាក្យ *គល់* នៅក្បែររូបនោះ ។ បន្ទាប់មកសូមសិស្សឲ្យបន្ថែមឫស ហើយសរសេរជាពាក្យថា *ឫស* ។

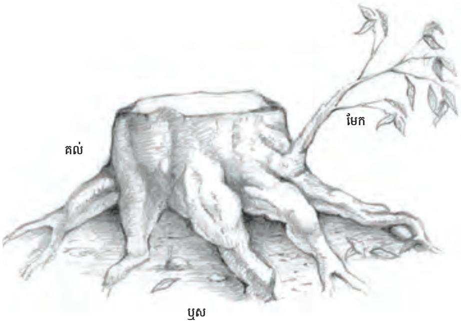

- យោងតាម អេសាយ ១១:១ តើអ្វីដែលចេញមកពីគល់ឈើ ? (លំពង់—ពាក្យម្យ៉ាងទៀតថា ដើមដុះថ្មី) ។

សូមឲ្យសិស្សគូរដើមដុះថ្មីចេញពី គល់ហើយសរសេរថា *លំពង់* ។

សូមពន្យល់ថាវត្ថុទាំងនេះគឺជានិមិត្តរូប ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៣:១–៦ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលនិយមន័យនៃនិមិត្តរូបនោះ ។

- យោងតាម ខ ១–២ តើគល់របស់អ៊ីសាយតំណាងឲ្យនរណា ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់សរសេរពាក្យ *ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ* នៅលើក្ដារខៀនជាប់នឹងពាក្យ *គល់* ។

សូមពន្យល់ថា អែលឌើរ ប្រ៊ូស អ័រ ម៉ាក់ខន់ឃី នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ បានចែកចាយពីការបកស្រាយមួយអំពីឬស និង លំពង់—ដែលវត្ថុទាំងពីរនេះតំណាងឲ្យយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមឲ្យឮៗ ៖

« តើយើងនិយាយខុសឬដែល ថាព្យាការីដែលបានលើកឡើងនៅទីនេះគឺជាយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដែលមានបព្វជិតភាព ដែលបានទទួលកូនសោទាំងឡាយនៃនគរ និង ដែលបានលើកទង់ដើម្បីប្រមូលរាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រារបស់យើងឬ ? ហើយតើលោកក៏មិនមែនជា ‹ អ្នកបម្រើនៅក្នុងព្រះហស្តនៃព្រះគ្រីស្ទដែលជាពូជពង្សរបស់អ៊ីសាយខ្លះ និង ពូជពង្សរបស់អេប្រាអិមខ្លះ ឬ ជាវង្សនៃយ៉ូសែបដែលមានអំណាចដ៏ខ្លាំង › ទេឬអី ? (គ. និង ស. ១១៣:៤–៦) ។ អ្នកដែលយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងខ្លាំងចំពោះការណ៍ដ៏ទេវភាពនោះនឹងដឹងអំពីអត្ថន័យនៃការណ៍ទាំងនេះ » (*The Millennial Messiah: The Second Coming of the Son of Man* [ឆ្នាំ ១៩៨២] ទំព័រ ៣៣៩–៤០) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរ *យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ* នៅលើក្ដារខៀនជាប់នឹងពាក្យ *ឬស* និង *លំពង់* ។

- តើយ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានធ្វើអ្វីខ្លះក្នុងនាមជា « អ្នកបម្រើនៅក្នុងព្រះហស្តនៃព្រះគ្រីស្ទ ? » (គ. និង ស. ១១៣:៤) ។
- នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៣:៦, តើការប្រទានកូនសោទាំងឡាយនៃនគរឲ្យដល់ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធមានបំណងអ្វី ? (នៅពេលសិស្សពិភាក្សាសំណួរនេះ សូមសរសេរសេចក្ដីពិតខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលកូនសោទាំងឡាយនៃនគរសម្រាប់ប្រមូលសាសន៍អ៊ីស្រាអែលនៅថ្ងៃចុងក្រោយ** ។ អ្នកអាចសូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១០:១១) ។

សូមពន្យល់ថា បន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងចម្លើយចំពោះសំណួរអំពី អេសាយ ១១, អេលីយ៉ាស ហ៊ីកប៊ី បានសួរសំណួរដែលទាក់ទងនឹង អេសាយ ៥២ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៣:៧–៨ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់ទៀតឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៣:៩–១០ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ។ សូមឲ្យសិស្សទាំងពីរក្រុមស្វែងរកព្រះទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់សម្រាប់ប្រជារាស្ត្រនៃក្រុងស៊ីយ៉ូន ។

- យោងតាម ខ ៧–៨, តើយើងគួរ « ពាក់ » អ្វី ? យោងតាម ខ ៨ តើកម្លាំងរបស់ក្រុងស៊ីយ៉ូននោះជាអ្វី ? (សិស្សគួរតែបង្ហាញសេចក្ដីពិតខាងក្រោមនេះ ៖ **សិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាពគឺជាកម្លាំងនៃក្រុងស៊ីយ៉ូន**) ។

សូមពន្យល់ថា ខ ៩ រួមមានសំណួរមួយអំពីទីក្រុងស៊ីយ៉ូន « ដោះចំណងពីកនាងចេញ » ។ នៅក្នុងខនេះពាក្យ *ចំណង* សំដៅទៅលើឧបករណ៍ប្រើដើម្បីឃាត់នរណាម្នាក់ឲ្យនៅក្នុងសេវកភាព ។

- យោងតាម ខ ១០, តើឃ្លា « ចំណងទាំងឡាយនៅកនាង » មានន័យដូចម្ដេច ? »
- តើវិធីមួយចំនួនដែលសិទ្ធិអំណាចនៃបព្វជិតភាពជួយយើងទាំងអស់គ្នាឲ្យ « ពាក់កម្លាំង [របស់យើង] មានអ្វីខ្លះ ? »
- តើមានអ្វីខ្លះដែលយើងអាចធ្វើដើម្បីដោះខ្លួនយើងចេញពី « ចំណងទាំងឡាយ » នោះ ? តើយើងអាចជួយមនុស្សដទៃទៀតឲ្យធ្វើការណ៍ទាំងនេះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១១៤

ព្រះអម្ចាស់ចេញបញ្ជាដល់ ដាវីឌ ដបុលយូ ប៉ាទិន ឲ្យរៀបចំខ្លួនបម្រើបេសកកម្ម

សូមពន្យល់ថាមនុស្សម្នាក់ដែលព្រះអម្ចាស់បានជ្រើសរើសដើម្បីជួយទីក្រុងស៊ីយ៉ូន « ពាក់កម្លាំងរបស់នាង » នោះគឺជាមនុស្សម្នាក់ដែលមានឈ្មោះថា ដាវីឌ ដបុលយូ ប៉ាទិន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានការពិពណ៌នាខាងក្រោមឲ្យឮៗ ៖

ដាវីឌ ដបុលយូ ប៉ាទិន បានចូលរួមសាសនាចក្រនៅថ្ងៃទី ១៥ ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣២ ។ លោកត្រូវបានតែងតាំងជាសាវកនៅឆ្នាំ ១៨៣៥ ។ លោកគ្មានការភ័យខ្លាចក្នុងការការពារសេចក្ដីជំនឿ និងព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធឡើយ ។ ក្នុងការការពារដល់ពួកបរិសុទ្ធប្រឆាំងនឹងពួកមនុស្សកំណាចនៅរដ្ឋ មិសសួរី ដាវីឌ ដបុលយូ ប៉ាទិន ត្រូវបានស្គាល់ថាជា « មេបញ្ជាការដែលមិនចេះខ្លាច » ។ (សូមមើល លីខុហ្គាស អេ វិលសុន *Life of David W. Patten: The First Apostolic Martyr* [ឆ្នាំ ១៩០០] ទំព័រ ៥, ៣២, ៥២, ៦២) ។

សូមពន្យល់ថា អែលឌើរ ប៉ាទិន បានសុំឲ្យព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធស្វែងរកវិវរណៈជំនួសលោក ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៤:១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សរកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យចង់ឲ្យ អែលឌើរ ប៉ាទិន ធ្វើ ។

- តើព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យចង់ឲ្យអែលឌើរ ប៉ាទិន ធ្វើអ្វីខ្លះ ?
- យោងតាម ខ ១ តើមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់ដែលត្រូវបានហៅដោយព្រះអម្ចាស់ដើម្បីបម្រើបេសកកម្មនេះ ? (ដប់ពីរនាក់ ។ ខនេះសំដៅលើក្រុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ និង បេសកកម្មបន្ទាប់ទៀតរបស់ពួកគេទៅប្រទេស អង់គ្លេស) ។
- តើអែលឌើរ ដាវីឌ ប៉ាទិន ចេញបេសកកម្មនៅពេលណា ? សូមមើលនៅក្នុងសេចក្ដីផ្ដើមនៃកណ្ឌ ហើយសម្គាល់ពីកាលបរិច្ឆេទនៃវិវរណៈនេះដែលបានប្រទានឲ្យ ។ តើ ដាវីឌមានពេលប៉ុន្មានពីមុនលោកចាកចេញនោះ ? (ប្រហែលមួយឆ្នាំ) ។

សូមប្រាប់សិស្សថា មានសោកនាកម្មមួយបានកើតឡើងក្រោយពីវិវរណៈនេះត្រូវបានប្រទានដល់ ដាវីឌ ប៉ាទិន ប្រាំមួយខែក្រោយមក ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានដំណើររឿងខាងក្រោមឲ្យឮៗ អំពីសង្គ្រាមនៅទន្លេគ្រូក ៖

នៅរដូវស្លឹកឈើជ្រុះនៃ ឆ្នាំ ១៨៣៨ ជម្លោះ និង ការបៀតបៀននានាបានកើនឡើងម្ដងទៀតប្រឆាំងនឹងពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងរដ្ឋមិសសួរី ។ នៅថ្ងៃទី ២៤ ខែ តុលា មនុស្សកំណាចមួយក្រុមបានចាប់ជំរិតពួកបរិសុទ្ធបីនាក់ ហាក់ដូចជាមានគម្រោងសម្លាប់ពួកគេនៅយប់នោះ ។ ដោយបានឮពីរឿងនេះ ចៅក្រមក្នុងមូលដ្ឋានម្នាក់ឈ្មោះ អេលីយ៉ាស ហ៊ីកប៊ី ជាសមាជិកសាសនាចក្របានបញ្ជាឲ្យអនុសេនីយ៍ទោ ខូលូណែល ចច អិម ហ៊ីងខ្លេនៃពលទាហានរដ្ឋ ដែលជាសមាជិកផងដែរនោះ ឲ្យរៀបចំបុរសមួយក្រុមដើម្បីបំបែកក្រុមមនុស្សកំណាច ហើយសង្គ្រោះឈ្លើយសឹក ។ បុរសចិតសិបប្រាំនាក់បានប្រមូលគ្នានៅពាក់កណ្ដាលយប់ដែលមាន ដាវីឌ ដ័បុលយូ ប៉ាទិន ជាមេបញ្ជាការរបស់ពួកគេ ។ អែលឌើរ ប៉ាទិន សង្ឃឹមថានឹងធ្វើឲ្យពួកជនកំណាចភ្ញាក់ផ្អើល ហើយសង្គ្រោះពួកឈ្លើយសឹកដោយពុំកំចាយឈាមឡើយ ប៉ុន្តែនៅពេលក្រុមបុរសនោះបានទៅដល់ទន្លេ គ្រូក សមាជិកនៃពួកមនុស្សកំណាចដែលលាក់ខ្លួនបានបាញ់កាំភ្លើងមួយគ្រាប់ ។ ជាទ្រីក អូ បាននៀន សមាជិកម្នាក់នៃទាហានពួកបរិសុទ្ធបានដួលចុះ ។ មេបញ្ជាការ ប៉ាទិនបានដឹកនាំបុរស១៥ នាក់ទៀតនៅឆ្ងាយពីក្រុមទាំងអស់ បានឮសំឡេងកាំភ្លើង ហើយបាននាំកងកម្លាំងទាំងនោះទៅតំបន់នោះ ។ ការវាយប្រហារបន្ទាប់ភ្លាមៗមួយបានធ្វើឡើង ហើយមនុស្សបីបួននាក់បានរងរបួស ។ គេឌាន ខាតើរ បានស្លាប់ភ្លាមៗ ហើយជាទ្រីក អូ បាននៀនក៏បានស្លាប់នៅយប់នោះដែរ ។ អែលឌើរ ប៉ាទិនក៏ជាម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នករងរបួសទាំងនោះដែរ ។

អែលឌើរ ប៉ាទិនបានស្លាប់បីបួនម៉ោងបន្ទាប់ពីការប្រយុទ្ធគ្នានោះ ។ សេចក្ដីជំនឿរបស់គាត់នៅក្នុងដំណឹងល្អដែលបានស្ដារឡើងវិញ នោះគឺថាគាត់បានបង្ហាញដល់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នូវវត្ថុនៈដើម្បីស្លាប់ក្នុងនាមជាទុក្ករបុគ្គល ។ « ព្យាការី វន្ទត់ចិត្តជាខ្លាំងបានបង្ហាញការសោកស្ដាយជាពន់ពេក ដែលលោកបានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ដាវីឌថា ‹ ដ្បិតនៅពេលមនុស្សម្នាក់ដែលមានសេចក្ដីជំនឿដូចជាអ្នកសុំព្រះអម្ចាស់នូវអ្វីមួយ នោះភាគច្រើនគាត់នឹងទទួលវា (*Church History in the Fulness of Times Student Manual,* ការបោះពុម្ពលើកទី ២ [Church Educational System manual, ២០០៣], ទំព័រ ២០០; ការដកស្រង់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នៅក្នុង *Life of David W. Patten,* ទំព័រ ៥៣) ។ ពីមុនពិធីបុណ្យសពរបស់អែលឌើរ ប៉ាទិន នៅ ហ្វា វេស នោះយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានចង្អុលទៅសពរបស់អែលឌើរ ប៉ាទិន ហើយមានប្រសាសន៍ថា « នេះគឺជាបុរសម្នាក់ដែលបានធ្វើដូចអ្វីដែលគាត់បាននិយាយ—គាត់បានលះបង់ជីវិតខ្លួនដើម្បីមិត្តភក្តិរបស់គាត់ » (នៅក្នុង *History of the Church* ៣:១៧៥) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា នៅពេលអែលឌើរ ប៉ាទិន បានស្លាប់ នោះគាត់កំពុងតែរៀបចំខ្លួនតាមរយៈភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់ដើម្បីបម្រើបេសកកម្ម ។ សូមឲ្យសិស្សចាប់ដៃគូហើយពិភាក្សាសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកគិតថា ការបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីរៀបចំខ្លួនសម្រាប់បេសកកម្មបានជះឥទ្ធិពលដល់អែលឌើរ ប៉ាទិន យ៉ាងដូចម្ដេច ? តើការបញ្ជានេះអាចក្លាយជាពរជ័យមួយដល់អែលឌើរ ប៉ាទិន យ៉ាងដូចម្ដេច ទោះបីជាគាត់ពុំធ្លាប់បានបំពេញបេសកកម្ម ដូចដែលគាត់រំពឹងនឹងធ្វើនោះក្ដី ?
- តើគោលការណ៍អ្វីខ្លះ ដែលយើងអាចរៀនពីការណ៍នេះ ? (សិស្សអាចចែកចាយការយល់ដឹង និង សេចក្ដីពិតមួយចំនួនផ្សេងៗពីគ្នា រួមមានគោលការណ៍ខាងក្រោម ៖ **បើសិនយើងស្ដាប់តាមការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះយើងនឹងត្រូវបានរៀបចំខ្លួនសម្រាប់អ្វីដែលទ្រង់បានរៀបផែនការសម្រាប់យើង**) ។
- តើអ្នកធ្លាប់បានធ្វើតាមការទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានឃើញថាវាបានធ្វើឲ្យអ្នករៀបចំខ្លួនសម្រាប់អ្វីមួយដែលអ្នកមិនបានរំពឹងទុកនៅពេលណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៤:២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា នឹងកើតឡើងនៅពេលមនុស្សមិនបានបំពេញការហៅបម្រើរបស់ខ្លួន ។ (អ្នកអាចពន្យល់ថានៅក្នុងខគម្ពីរនេះពាក្យថា *គណៈប៊ីស្សព* សំដៅទៅលើទំនួលខុសត្រូវរបស់មនុស្សម្នាក់ ពុំមែនសំដៅលើប៊ីស្សព និង ទីប្រឹក្សារបស់គាត់ទេ ។ សូមមើល ទំនុកតម្កើង ១០៩:៨; កិច្ចការ ១:២០) ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីមកពី ខ ២ អំពីអ្វីដែលនឹងកើតឡើងបើសិនជាយើងមិនបានស្មោះត្រង់នៅក្នុងការហៅបម្រើយើងនោះ ? (មនុស្សម្នាក់ទៀតនឹងត្រូវបានហៅដើម្បីបំពេញទំនួលខុសត្រូវរបស់យើង) ។

សូមពន្យល់ថា នៅពេលអែលឌើរ ដាវីឌ ដបុលយូ ប៉ាទិន ដេកស្លាប់លើគ្រែរបស់ខ្លួន នោះលោកបាននិយាយពីបងប្អូនពួកបរិសុទ្ធរបស់លោកមួយចំនួន រួមមានទាំងសមាជិកនៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ដែលពុំមានចិត្តស្មោះត្រង់ ។ លោកបានបន្លឺឡើងថា « ឱ បើសិនពួកគេនៅក្នុងសភាពដូចជាខ្ញុំនេះ ! ដ្បិតខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាខ្ញុំបានរក្សាសេចក្ដីជំនឿ ខ្ញុំបានបញ្ចប់កិច្ចការរបស់ខ្ញុំ ហេតុដូច្នេះហើយនឹងមានមកុដមួយសម្រាប់ខ្ញុំ ដែលព្រះអម្ចាស់ជាចៅក្រមដ៏សុចរិតនឹងប្រទានដល់ខ្ញុំ » ។ គាត់បាននិយាយទៅកាន់ភរិយាគាត់ថា « ទោះជាអូនធ្វើអ្វីក៏ដោយ តែសូមកុំបោះបង់ចោលសេចក្ដីជំនឿឡើយ » (សេចក្ដីសម្រង់ Heber C. Kimball, នៅក្នុង *Life of David W. Patten,* ទំព័រ ៦៩) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យទទួលអារម្មណ៍ពីភាពសំខាន់នៃការជ្រើសរើសក្នុងពេលឥឡូវនេះដើម្បីស្មោះត្រង់ សូមឲ្យពួកគេសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬ សៀវភៅកំណត់ហេតុសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ខ្លួនអំពីអ្វីដែលពួកគេនឹងធ្វើ ដើម្បីធ្វើតាមព្រះឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបំពេញការរំពឹងទុកនានាដែលទ្រង់មានចំពោះពួកគេ ។

មេរៀនទី ១២៣

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៥–១១៦

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ២៦ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៣៨ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៥ ។ នៅក្នុងនោះព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងឈ្មោះរបស់សាសនាចក្រ និងបានបញ្ជាពួកបរិសុទ្ធឲ្យ « ក្រោកឡើង ហើយបញ្ចាំងពន្លឺចេញទៅ » (គ. និង ស. ១១៥:៥) ហើយបានបើកសម្ដែងព្រះទ័យទ្រង់ទាក់ទងនឹងព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅក្នុងភូមិហ្វារវេសត៍ ។ នៅថ្ងៃទី ១៩ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៨៣៨ ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈដែលមាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៦ ដែលបានរកឃើញថា ស្ព្រីង ហិល រដ្ឋ មិសសួរី ថាជា អ័ដាម អុនដៃ អាម៉ាន ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៥:១–៦

ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាឲ្យសមាជិកនៃសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ឲ្យ « ក្រោកឡើង ហើយបញ្ចាំងពន្លឺចេញទៅ »

មុនចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ សូមសរសេរសំណួរខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ៖

១. តើឈ្មោះរបស់អង្គការនេះបង្ហាញពីអ្វី ?

២. តើនរណាជាអ្នកដឹកនាំអង្គការនេះ ?

៣. តើអង្គការនេះធ្វើអ្វីខ្លះ ?

សូមតាំងបង្ហាញឈ្មោះ ឬ ស្លាកសញ្ញារបស់ក្រុមហ៊ុន ឬ អង្គការសមរម្យមួយចំនួន ដែលសិស្សរបស់អ្នកទំនងជាស្គាល់ ។ សូមឈប់មួយសន្ទុះបន្ទាប់ពីការបង្ហាញស្លាកសញ្ញាមួយនោះៗ ហើយសូមឲ្យសិស្សឆ្លើយសំណួរដែលបានសរសេរលើក្ដារខៀននោះ ។

សូមបង្ហាញឈ្មោះ និង ស្លាកសញ្ញារបស់សាសនាចក្រ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរកមើលចម្លើយចំពោះសំណួរទាំងឡាយនៅលើក្ដារខៀន ដែលទាក់ទងនឹងឈ្មោះរបស់សាសនាចក្រនៅពេលពួកគេសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៥ ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៥:១–៣ ដោយពន្យល់ថា វិវរណៈនេះត្រូវបានប្រទានឲ្យតាមរយៈព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដល់បុរសទាំងអស់ដែលមានឈ្មោះនៅក្នុង ខ ១–២ និង ចំពោះសមាជិកទាំងអស់នៃសាសនាចក្រ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៥:៤ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលឈ្មោះដែលព្រះអម្ចាស់បានរៀបចំឡើងសម្រាប់សាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ ។ នៅពេលសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ សូមសរសេរឈ្មោះនៃសាសនាចក្រនៅលើក្ដារខៀន ដូចខាងក្រោម ៖

សាសនាចក្រ

នៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ

នៃពួកបរិសុទ្ធ

ថ្ងៃចុងក្រោយ

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីសារៈសំខាន់នៃឈ្មោះរបស់សាសនាចក្រ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិភាក្សាជាមួយដៃគូគិតពីអត្ថន័យនៃពាក្យ ឬ ឃ្លានិមួយៗដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ។ ក្រោយពីទុកពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយការយល់ដឹងរបស់ខ្លួនទាក់ទងនឹងអត្ថន័យនៃពាក្យ ឬ ឃ្លានិមួយៗនោះ ។ បើសិនសិស្សត្រូវការជំនួយអ្នកអាចចង់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ អិម រ័សុល បាឡឺដ នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

« ពាក្យថា *សាសនាចក្រ*បង្ហាញពីគោលជំហរពិសេសនៃសាសនាចក្រដែលបានស្តារឡើងវិញក្នុងចំណោមសាសនានានានៃពិភពលោក ។

« ពាក្យ *សាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ*ប្រកាសថា វាជាសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ ។. . .

«*នៃថ្ងៃចុងក្រោយ*ពន្យល់ថា វាជាសាសនាចក្រតែមួយនឹងសាសនាចក្រដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបង្កើតឡើងក្នុងពេល នៃការគ្រប់គ្រងខាងសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ ហើយត្រូវបានស្តារឡើងវិញនៅថ្ងៃចុងក្រោយនេះ ។. . .

«*ពួកបរិសុទ្ធ* . . .សំដៅយ៉ាងសាមញ្ញលើអស់អ្នកណាដែលព្យាយាមធ្វើឲ្យជីវិតរបស់ខ្លួនបរិសុទ្ធដោយចុះសេចក្តីសញ្ញាធ្វើតាមព្រះគ្រីស្ទ » (The Importance of a Name » *Ensign* ឬ *Liahona,* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១១ ទំព័រ ៨០) ។

- តើសេចក្តីពិតសំខាន់ណាខ្លះ ដែលបង្ហាញដោយឈ្មោះរបស់សាសនាចក្រនោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១១៥:៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់រំពឹងចង់បានពីអស់អ្នកដែលជាសមាជិកនៃសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ ។

- តើព្រះអម្ចាស់រំពឹងអ្វីខ្លះពីយើងដែលជាសមាជិកនៃសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ ?
- តើអ្នកគិតថា « សូមក្រោក ឡើង ហើយបញ្ចាំងពន្លឺចេញទៅ » មានន័យដូចម្តេច ក្នុងនាមអ្នកជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ ?
- យោងតាម ខ ៥,តើពរជ័យអ្វីខ្លះនឹងបានប្រទានដល់យើងក្នុងនាមជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រដែលបានធ្វើតាមការទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យក្រោកឡើង ហើយបញ្ចាំងពន្លឺចេញទៅនោះ ? (សិស្សគួរតែរកឃើញគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះ ៖ **បើសិនយើងក្រោកឡើង ហើយ បញ្ចាំងពន្លឺចេញទៅនោះពន្លឺរបស់យើងនឹងក្លាយជាបមាណីយដល់សាសន៍នានា ។** អ្នកអាចឲ្យយោបល់សិស្សគូសចំណាំគោលការណ៍នេះនៅក្នុង ខ ៥) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់ពីគោលការណ៍នេះកាន់តែប្រសើរ សូមសួរសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្នកគិតថាវាមានន័យយ៉ាងណាដែលថា ពន្លឺ ឬ គំរូរបស់យើងអាចក្លាយជា « បមាណីយដល់សាសន៍នានា ? » (បមាណីយគឺជាទង់ជ័យ ឬ បដាមួយដែលត្រូវបានប្រើជាទីតាំងប្រមូលផ្តុំមួយ ឬ និមិត្តរូបនៃការបំផុសខាងវិញ្ញាណ ។ គំរូរបស់យើងក្នុងនាមជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រ អាចបំផុសគំនិតមនុស្សដទៃ ហើយនាំពួកគេឲ្យខិតជិតព្រះអម្ចាស់) ។
- តើព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះខាងក្រោមនេះដែលឲ្យក្រោកឡើង ហើយបញ្ចាំងពន្លឺចេញទៅ អាចទាក់ទាញមនុស្សដទៃទៀតឲ្យមកសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយដោយរបៀបណា ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីរបៀបដែលពន្លឺរបស់យើងអាចជួយមនុស្សដទៃ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន ដំណើររឿងខាងក្រោមដែលបានចែកចាយដោយប្រធាន ជែមស៍ អ៊ី ហ្វាស្ត នៃគណៈប្រធានទីមួយ ៖

« ជាច្រើនឆ្នាំមុន ខនស្វែន ជានិសិត្សគិលានុបដ្ឋាម្នាក់ត្រូវបានចាត់ឲ្យព្យាយាមជួយស្ត្រីម្នាក់ដែលមានរបួសជើងនៅក្នុងគ្រោះថ្នាក់មួយ ។ ស្ត្រីម្នាក់នោះបានបដិសេធជំនួយផ្នែកពេទ្យ ដោយសារតែគាត់មានបទពិសោធន៍មិនល្អជាមួយនរណាម្នាក់នៅមន្ទីរពេទ្យ ។ គាត់មានការភ័យខ្លាច ហើយបានដកខ្លួនចេញពីសង្គម ។ លើកទីមួយដែល ខនស្វែន បានទៅផ្ទះគាត់ ស្ត្រីរងរបួសនោះបានបញ្ជាឲ្យនាងចេញ ។ នៅក្នុងការព្យាយាមលើកទីពីរ គាត់ពុំអនុញ្ញាតឲ្យ ខនស្វែន ចូលមកឡើយ ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះជើងរបស់ស្ត្រីនោះបានមានដំបៅកាន់តែធំឡើងៗ ហើយមានសាច់មួយចំនួនបានរលួយ ។ ប៉ុន្តែ គាត់នៅតែមិនចង់ទទួលការព្យាបាល ។

« ខនស្វែន បានអធិស្ឋានពីរឿងនោះ ហើយមួយថ្ងៃ ឬពីរថ្ងៃក្រោយមក នាងបានទទួលចម្លើយ ។ នាងបានយកទឹកលាងរបួស ទៅជាមួយនៅពេលនាងទៅលើកក្រោយ ។ ដោយសារតែវាមិនធ្វើឲ្យឈឺ ស្ត្រីចំណាស់នោះបានព្រមឲ្យនាងប្រើវានៅលើជើងគាត់ ។ ហើយពួកគេបាននិយាយអំពីការព្យាបាលដែលប្រាកដប្រជាជាងនេះ ។ ខនស្វែន បានអះអាងនឹងគាត់ថា មន្ទីរពេទ្យនឹងព្យាយាមធ្វើឲ្យគាត់ស្នាក់នៅយ៉ាងសុខស្រួល ។ មួយថ្ងៃ ឬពីរថ្ងៃក្រោយមក ស្ត្រីនោះមានចិត្តក្លាហានទៅមន្ទីរពេទ្យ ។ នៅពេល ខនស្វែន ទៅសួរសុខទុក្ខគាត់ ស្ត្រីនោះបានញញឹម ហើយបាននិយាយថា ‹ ក្មួយបានធ្វើឲ្យខ្ញុំផ្លាស់ប្តូរគំនិត › ។ ហើយគាត់បានសួរ ខនស្វែន ដោយមិនបានរំពឹងទុកថា ‹ តើក្មួយជាសមាជិករបស់សាសនាចក្រមួយណាដែរ ? › ខនស្វែន បានប្រាប់គាត់ថា នាងគឺជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ ។

ស្ត្រីនោះបាននិយាយថា ៖ ‹ ខ្ញុំដឹងហើយ ។ ខ្ញុំដឹងថា ក្មួយត្រូវបានបញ្ជូនមកខ្ញុំ តាំងពីថ្ងៃទីមួយដែលខ្ញុំបានឃើញក្មួយ ។ មានពន្លឺមួយនៅលើមុខរបស់ក្មួយ ដែលខ្ញុំបានសម្គាល់ឃើញមាននៅលើមុខរបស់អ្នកដទៃទៀត ដែលមានជំនឿដូចក្មួយ ។ ខ្ញុំត្រូវទុកចិត្តលើក្មួយ › ។

« ជើងដំបៅរបស់គាត់បានជាសះស្បើយទាំងស្រុងក្នុងរយៈពេលបីខែ ។ សមាជិកនៅវួដដែលស្ត្រីចំណាស់នោះរស់នៅបានធ្វើផ្ទះ និង ជួសជុលរានហាលរបស់គាត់ ។ ពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាបានជួបជាមួយគាត់ ហើយមិនយូរប៉ុន្មានក្រោយមកគាត់បានជ្រមុជទឹក [សូមមើល Constance Polve] « A Battle Won » *New Era,* ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៩៨០ ទំព័រ ៤៤–៤៥] ។ ការណ៍ទាំងនេះ ដោយសារតែគាត់បានកត់សម្គាល់ពីពន្លឺដែលមានលើមុខរបស់និស្សិតគិលានុបដ្ឋាយិកាក្មេងនោះ » (The Light in Their Eyes » *Ensign* ឬ *Liahona,* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៥ ទំព័រ ២២) ។

- តើខុនស្តេនបានធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បី « ក្រោកឡើងហើយបញ្ចាំងពន្លឺចេញទៅ ? »
- តើពន្លឺនៅលើមុខរបស់ខុនស្តេនគឺជាបមាណីយដល់ស្ត្រីរបួសនោះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យបានទទួលអារម្មណ៍ពីសេចក្តីពិត និង ពីសារៈសំខាន់នៃគោលការណ៍នេះ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យគិតអំពីមនុស្សដែលពួកគេស្គាល់ ដែលជាគំរូល្អអំពីការក្រោកឡើង ហើយបញ្ចាំងពន្លឺចេញទៅ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយពីអ្នកដែលពួកគេបានគិត និង របៀបដែលគំរូរបស់បុគ្គលម្នាក់នោះក្លាយជាពរជ័យមួយសម្រាប់ពួកគេ ។ នៅពេលអ្នកស្ដាប់ ចម្លើយរបស់ពួកគេ សូមសួរសំណួរតាមដាននានាដែលនឹងបំផុសគំនិតសិស្សឲ្យចែកចាយបន្ថែមពីអ្វីដែលពួកគេកំពុងគិត និង ទទួលអារម្មណ៍ ។

ស្ដាប់ដោយយកចិត្តទុកដាក់

នៅពេលអ្នកសង្កេត និង ការស្ដាប់សិស្សដោយយកចិត្តទុកដាក់ដល់ចម្លើយរបស់ពួកគេ នោះអ្នកអាចដឹងពីតម្រូវការរបស់ពួកគេ ហើយដឹកនាំការពិភាក្សានៅក្រោមការដឹកនាំនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ សូមប្រាកដថាអ្នកយល់ចម្លើយរបស់សិស្សដោយការសួរ សំណួរដូចជា « តើអ្នកអាចជួយខ្ញុំឲ្យយល់ពីអ្វីដែលអ្នកចង់ មានន័យបានដែរឬទេ ? » ឬ « តើអ្នកអាចផ្ដល់ឧទាហរណ៍មួយអំពីអ្វីដែលចង់និយាយបានទេ ? » ការសួរសំណួរតាមដានដូចនេះញឹកញាប់ នាំឲ្យមានវិញ្ញាណនៃទីបន្ទាល់នៅក្នុងចម្លើយរបស់សិស្ស ។

សូមឲ្យសិស្សសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់រៀន ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេអំពីអ្វីដែលពួកគេនឹងធ្វើដើម្បីប្រែក្លាយកាន់តែជាបមាណីយដល់មនុស្សដែលនៅជុំវិញខ្លួនពួកគេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៥:៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សស្វែងរកពរជ័យដែលបានសន្យាដល់អស់អ្នកដែលបានប្រមូលផ្ដុំគ្នាជាមួយសាសនាចក្រនៅក្នុងស្ដេកនៃស៊ីយ៉ូន ?

- តើពរជ័យអ្វីខ្លះដែលបានសន្យាដល់អស់អ្នកដែលបានប្រមូលផ្ដុំគ្នានៅក្នុងស្ដេកនៃស៊ីយ៉ូន ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយហើយ សូមសរសេរសេចក្ដីពិតខាងក្រោមនេះនៅលើក្ដារខៀន ៖ **យើងប្រមូលផ្ដុំគ្នាទៅស្ដេកនៃស៊ីយ៉ូនសម្រាប់ការការពារ និង ជាទីជម្រក**
- តើយើងចាំបាច់ត្រូវការពារខ្លួនយើងពីអ្វីខ្លះ ? តើយើងចាំបាច់ត្រូវការទីជម្រកគេចពីអ្វីខ្លះ ? តើអ្នកបានឃើញការប្រមូលផ្ដុំគ្នាក្នុងនាមជាពួកបរិសុទ្ធ ជួយយើងការពារខ្លួនយើង និង ស្វែងរកទីជម្រកយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតពីនរណាម្នាក់ដែលពួកគេស្គាល់ ដែលបានទទួលផលប្រយោជន៍មកពីការប្រមូលគ្នាជាមួយពួកបរិសុទ្ធ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យពន្លឺរបស់ពួកគេបញ្ចាំងចេញទៅ ដូច្នេះមនុស្សដទៃអាចត្រូវបាននាំទៅរកភាពសុខសាន្ត សុវត្ថិភាព និង ទីជម្រកដែលផ្ដល់ឲ្យដោយសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៥:៧–១៩

ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាពួកបរិសុទ្ធឲ្យស្ថាបនាទីក្រុង ហ្វារវេស ហើយឲ្យកសាងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ

សូមពន្យល់ថារបៀបមួយដែលយើងអាចទទួលបានការការពារពីព្រះអម្ចាស់ និង សុវត្ថិភាពគឺតាមរយៈការថ្វាយបង្គំទ្រង់នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ បន្ទាប់ពីពួកបរិសុទ្ធបានចាប់ផ្ដើមប្ដូរទីលំនៅទៅហ្វារវេស រដ្ឋ មិសសួរី នៅក្នុង ឆ្នាំ ១៨៣៦ ថ្នាក់ដឹកនាំសាសានាចក្រ បានរៀបចំផែនការកសាងព្រះវិហារបរិសុទ្ធមួយស្រដៀងទៅនឹងព្រះវិហារនៅទីក្រុង ខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ ។ ទោះបីជាដីមួយចំនួនត្រូវបានជីកហើយក្ដី ក៏ការសាងសង់បន្ថែមត្រូវពន្យាពេល រហូតដល់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធអាចទទួលសេចក្ដីណែនាំបន្ថែមទៀតពីព្រះអម្ចាស់ ។ ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងព្រះឆន្ទៈរបស់ទ្រង់អំពីព្រះវិហារបរិសុទ្ធដែលជាផ្នែកមួយនៃវិវរណៈដែលមាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៥ ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៥:៧–១៦ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងថាព្រះវិហារបរិសុទ្ធមួយគួរតែត្រូវបានសាងសង់ឡើងនៅហ្វា វេស ស្របតាមគំរូដែលទ្រង់នឹងប្រទានដល់គណៈប្រធានទីមួយ ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានផ្ដល់ព្រះឱវាទដល់ថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រ មិនឲ្យជំពាក់បំណុលគេដើម្បីកសាងព្រះវិហារបរិសុទ្ធឡើយ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៥:១៧–១៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យពួកបរិសុទ្ធធ្វើ ក្រោមការណែនាំរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នៅហ្វា វេស និង នៅតំបន់ក្បែរៗនោះ ។

- តើព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យចង់ឲ្យពួកបរិសុទ្ធធ្វើអ្វីខ្លះនៅហ្វា វេស ? តើកិច្ចការអ្វីខ្លះដែលពួកគេធ្វើក្រោមការណែនាំរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធនៅក្នុងតំបន់ជុំវិញ ហ្វា វេស ?
- យោងតាម ខ ១៩, តើគុណសម្បត្តិអ្វីខ្លះដែលប្រធានសាសនាចក្របច្ចុប្បន្ននេះមានដើម្បីដឹកនាំកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់លើផែនដីនេះ ? (សិស្សគួររកឃើញគោលលទ្ធិខាងក្រោមនេះ ៖ **ប្រធាននៃសាសនាចក្រកាន់កូនសោដើម្បីដឹកនាំកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅលើផែនដីនេះ**) ។ អ្នកអាចឲ្យយោបល់សិស្សគូសចំណាំឃ្លាដែលបង្រៀនគោលលទ្ធិទាំងនេះនៅ ខ ១៩) ។

សូមឲ្យសិស្សមើលទៅសំណួរនៅលើក្ដារខៀន ហើយសុំឲ្យពួកគេពន្យល់ពីរបៀបដែលពួកគេឆ្លើយនឹងសំណួរទាំងនោះដោយផ្អែកលើអ្វីដែលពួកគេបានរៀននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៥ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៦:១

ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាក់ថា អ័ដាម អុនដៃ អាម៉ាន គឺជាទីតាំងនៃកន្លែងប្រជុំនាពេលអនាគតរវាងព្រះអម្ចាស់ និងប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់

សូមពន្យល់ថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានធ្វើតាមការទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៥:១៨ ហើយបានពិនិត្យមើលតំបន់នានានៅជុំវិញ ហ្វា វេស ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីណែនាំកណ្ឌសម្រាប់ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៦ ឲ្យឮៗ ហើយសូមឲ្យសិស្សរកមើលឈ្មោះនៃទីតាំងដែលយ៉ូសែបបានពិនិត្យមើល ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៦:១ ឲ្យឮៗ ហើយសូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងអំពី ស្ព្រីង ហិល រដ្ឋ មិសសួរី ។ អ្នកអាចណែនាំឲ្យសិស្សបើកទៅ ផែនទី និង រូបភាពនៃ អ័ដាម អុនដៃ អាម៉ាននៅខាងក្រោយព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ (សូមមើល ផែនទីប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រ ផែនទីទី ៥ « មិសសួរី អិលលីណោយ និង អៃអូវ៉ា តំបន់នៃ ស.រ.អា. » និង រូបថតប្រវត្តិសាសនាចក្រ រូបថតទី ១០ « អ័ដាម អុនដៃ អាម៉ាន ») ។

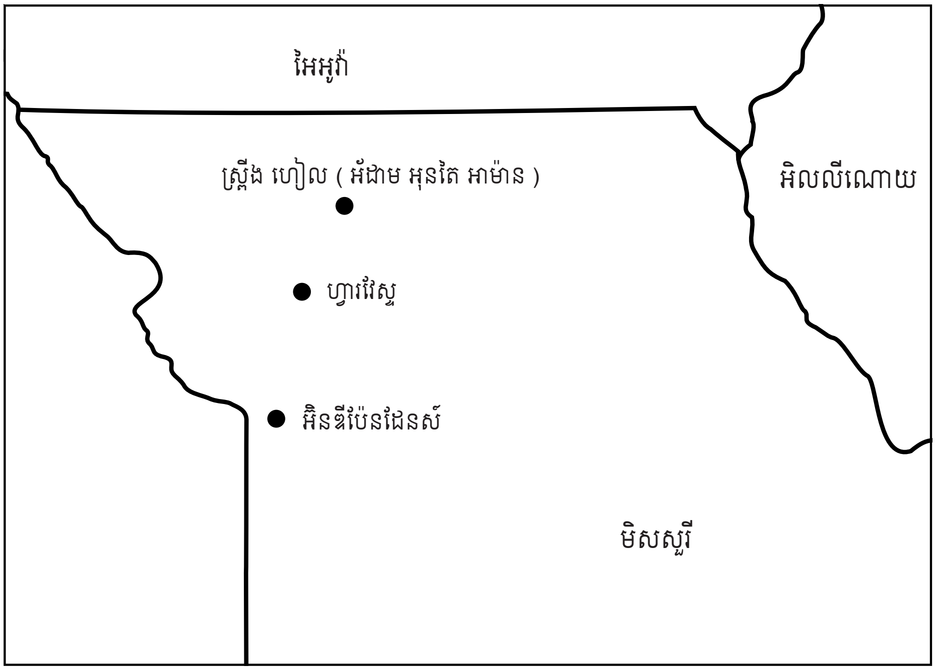

សូមពន្យល់ថា វិវរណៈនេះប្រាប់ពីទីតាំងនៃការបំពេញការព្យាករណ៍នាអនាគតដែលបានព្យាករណ៍តាំងពីបុរាណដោយព្យាការីដានីយ៉ែល (សូមមើល ដានីយ៉ែល ៧:៩–១០, ១៣–១៤) ។ ការព្យាករណ៍នោះពិពណ៌នាអំពីព្រឹត្តិការណ៍នៃថ្ងៃចុងក្រោយដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះ និង អ័ដាម នឹងមកផែនដី ហើយធ្វើជាអធិបតីលើការប្រជុំមួយពីមុនការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដល់ពិភពលោកទាំងមូល (សូមមើល គ. និង ស. ២៧:៥–១៤) ។ សូមគិតអំពីការបញ្ចូលមេរៀនដោយឲ្យសិស្សច្រៀងទំនុកតម្កើងបទ « Adam–ondi–Ahman » (*ទំនុកតម្កើង* លេខ ៤៩) ។

មេរៀនទី ១២៤

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៧–១១៨

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ៨ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣៨នៅ ហ្វា វេស រដ្ឋ មិសសួរី ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈបួនដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៧–១២០ ។ ក្នុងវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៧, ព្រះអម្ចាស់បានចេញបញ្ជាដល់នូវែល ខេ វិតនី និង វិលលាម ម៉ាក្ស ដើម្បីចាត់ចែងធុរកិច្ចរបស់ខ្លួនយ៉ាងឆាប់នៅក្នុងទីក្រុង ខឺតឡង់ ហើយចូលរួមជាមួយពួកបរិសុទ្ធស្មោះត្រង់ ដែលបានប្រមូលផ្ដុំគ្នានៅហ្វា វេស ។ ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលផងដែរថា អូលីវើរ គ្រេងគើរ ត្រូវបម្រើជាអ្នកតំណាងនៃគណៈប្រធានទីមួយដើម្បីលក់ទ្រព្យសម្បត្តិសាសនាចក្រ និង ចាត់ចែងធុរកិច្ចរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ នៅក្នុងវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៨, ព្រះអម្ចាស់បានហៅសាវកថ្មីឲ្យបំពេញកន្លែងរបស់អស់អ្នកដែលបានវង្វេងចេញ ហើយបានហៅសមាជិកទាំងអស់នៃកូរ៉ុមនៃពួកដប់ពីរនាក់ឲ្យបម្រើបេសកកម្មនៅចក្រភព អង់គ្លេស ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៧:១–១១

ព្រះអម្ចាស់បញ្ជា វិលលាម ម៉ាក្ស និង នូវែល ខេ វិតនី ឲ្យចាត់ចែងធុរកិច្ចរបស់ពួកគេឲ្យបានលឿន ហើយចាកចេញពីទីក្រុង ខឺតឡង់

សូមឲ្យសិស្សធ្វើបញ្ជីមូលហេតុដែលបុគ្គលម្នាក់អាចស្ទាក់ស្ទើរធ្វើតាមព្រះបញ្ញត្តិមួយពីព្រះអម្ចាស់ ។ សូមសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅលើក្ដារខៀន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិនិត្យមើល គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៧:១ ហើយរកមើលថាតើវិវរណៈនេះត្រូវបានប្រទានឲ្យដល់នរណា ? សូមពន្យល់ថា នូវែល ខេ វិតនី គឺជាប៊ីស្សពនៅក្នុងទីក្រុង ខឺតឡង់ ។ លោកគឺជាម្ចាស់អាជីវកម្មដ៏មានជោគជ័យម្នាក់ ហើយលោកបានលះបង់ទ្រព្យសម្បត្តិខ្លួនយ៉ាងច្រើនដល់សាសនាចក្រ ។ វិលលាម ម៉ាក្ស ត្រូវបានហៅឲ្យបម្រើជាភ្នាក់ងារដល់ប៊ីស្សព វិតនីនៅថ្ងៃទី ១៧ ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៣៧ ។ លោកមាន មុខរបរបើកហាងលក់សៀវភៅ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៧:១–៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលថាព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ឲ្យរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ធ្វើអ្វីខ្លះ ។ (អ្នកអាចនឹងពន្យល់ថាពាក្យ*ចាប់ផ្ដើមធ្វើការ*មានន័យថា ផ្ដើមធ្វើ) ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យ នូវែល ខេ វិតនី និង វិលលាម ម៉ាក្សធ្វើអ្វីខ្លះ ? (ទ្រង់បានបញ្ជាពួកគេឲ្យចាត់ចែងធុរកិច្ចរបស់ពួកគេឲ្យបានលឿន ហើយចាកចេញពីទីក្រុង ខឺតឡង់ ។ ពួកគេត្រូវធ្វើដំណើរពីមុនព្រះអម្ចាស់នឹងចាត់ឲ្យព្រិលធ្លាក់នៅតំបន់នោះ ។ ម្យ៉ាងទៀត ពួកគេត្រូវតែចាកចេញក្នុងរយៈពេលបួនខែ) ។

សូមរំឭកសិស្សថា នៅថ្ងៃទី ២៦ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៣៨ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យប្រមូលផ្ដុំគ្នានៅ ហ្វា វេស រដ្ឋមិសសួរី និង កន្លែងផ្សេង ៗទៀត (សូមមើល គ. និង ស. ១១៥:១៧–១៨) ។ នៅថ្ងៃទី ៦ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣៨ ក្រុមមួយដែលបានស្គាល់ថាក្រុមបោះជំរុំខឺតឡង់ ដែលមានពួកបរិសុទ្ធជាង ៥០០ នាក់មកពីតំបន់ ខឺតឡង់ បានចេញដំណើរទៅរដ្ឋមិសសួរី (សូមមើល *Church History in the Fulness of Times Student Manual,* ការបោះពុម្ពលើកទី ២ [Church Educational System manual, ឆ្នាំ ២០០៣] ទំព័រ ១៧៨–៧៩) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា នៅពេលយើងអានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៧:៤–៥, នោះយើងឃើញថាប៊ីស្សព វិតនី និង វិលលាម ម៉ាក្ស បានបារម្ភជាខ្លាំងអំពីទ្រព្យសម្បត្តិសាសនាចក្រនៅក្នុងទីក្រុង ខឺតឡង់ ។ ដោយសារតែការហៅបម្រើរបស់ពួកគេជាប៊ីស្សព និង ជាភ្នាក់ងាររបស់ប៊ីស្សព នោះពួកគេមានទំនួលខុសត្រូវលើទ្រព្យសម្បត្តិទាំងនេះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន ខ ៤ ឲ្យឮៗ ហើយសូមសិស្សឲ្យស្ដាប់សំណួររបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងខនេះ ។

សូមសរសេរសំណួរខាងក្រោមនេះនៅលើក្ដារខៀន ៖ *តើអ្វីទៅជារបស់របរដល់យើង ?*

- តើអ្នកគិតថាវាមានន័យយ៉ាងណា ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីអត្ថន័យនៃសំណួររបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង ខ ៤, សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យផ្លាស់វេនគ្នាអានឲ្យឮៗដកស្រង់ចេញពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៧:៥–៨ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្វែងរកមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់នឹងមានព្រះបន្ទូលថា « តើអ្វីទៅជារបស់របរដល់យើង ? » (អ្នកអាចពន្យល់ថាឃ្លា « ភ្នំទាំងឡាយនៅអូឡាហា ស៊ីនេហា » សំដៅលើតំបន់ដែលនៅជុំវិញ អ័ដាម អុនដៃ អាម៉ាននៅក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី) ។

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យយ៉ាងណាដើម្បី « លោភចង់បាន. . .តំណក់ ហើយចោលសេចក្ដីដែលមានទម្ងន់ជាងឬ ? » (គ. និង ស. ១១៧:៨) ។ តើទ្រព្យសម្បត្តិនៅក្នុងទីក្រុង ខឺតឡង់ « តំណក់ » ប្រៀបធៀបទៅនឹងពរជ័យដែលព្រះអម្ចាស់អាចប្រទានដល់ប៊ីស្សព វិតនី និងប្រធានម៉ាក្សយ៉ាងដូចម្ដេច ? (បន្ទាប់ពីសិស្សពិភាក្សាសំណួរទាំងនេះ សូមសរសេរគោលការណ៍ខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ការលោភចង់បានទ្រព្យសម្បត្តិខាងសាច់ឈាមអាចបណ្ដាលឲ្យយើងចោលសេចក្ដីដែលមានទម្ងន់ជាង**) ។

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាអំពីរបៀបដែលពួកគេអាចផ្ដោតយកចិត្តទុកដាក់កាន់តែខ្លាំង ទៅលើអ្វីដែលសំខាន់បំផុតនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៧:១០ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានឲ្យវិលលាម ម៉ាក្ស បន្តបម្រើជាអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ នៅពេលលោកទៅដល់ ហ្វា វេស ។ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលផងដែរថា បើសិនប្រធាន ម៉ាក្សនឹងនៅបន្ត « ស្មោះត្រង់ត្រួតលើរបស់បន្តិចនេះ » នោះនៅទីបំផុតលោកនឹង « ត្រួតលើរបស់ជាច្រើន » ទៀត (សូមមើល ម៉ាថាយ ២៥:២៣) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៧:១១ ឲ្យឮៗ ហើយសូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យរកមើលការស្ដីបន្ទោសរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះ នូវល ខេ វិតនី ។ បន្ទាប់ពីសិស្សអានខគម្ពីរនេះហើយ សូមពន្យល់ថាពួកនីកូឡាគឺពួកនិកាយសាសនាពីបុរាណ ។ ពួកគេបាននិយាយថាពួកគេជាពួកគ្រិស្តសាសនិក ប៉ុន្តែពួកគេវង្វេងចេញពីគោលការណ៍ដំណឹងល្អ ហើយធ្វើតាមការប្រតិបត្តិខាងលោកិយ (សូមមើល *Doctrine and Covenants Student Manual* [Church Educational System manual, ឆ្នាំ ២០០១] ទំព័រ ២៩០) ។

- បើសិន នូវល ខេ វិតនី បានសម្រេចចិត្តផ្ដោតលើទ្រព្យសម្បត្តិនៅទីក្រុង ខឺតឡង់ច្រើនជាងការប្រមូលផ្ដុំជាមួយពួកបរិសុទ្ធ តើទង្វើរបស់គាត់អាចស្រដៀងទៅនឹងទង្វើរបស់ពួកនីកូឡាយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថាដោយសារការពន្យាពេលចេញដំណើររបស់ពួកគេពីទីក្រុងខឺតឡង់ និង ការបៀតបៀននៅរដ្ឋ មិសសួរី វិលលាម ម៉ាក្ស និង នូវល ខេ វិតនីពុំអាចមកជួបជុំពួកបរិសុទ្ធនៅ ហ្វា វេសឡើយ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេបានធ្វើតាមព្រះឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបន្តស្មោះត្រង់ ហើយក្រោយមកពួកគេប្រមូលផ្ដុំជាមួយពួកបរិសុទ្ធនៅទីក្រុង ណៅវូ រដ្ឋ អិលលីណោយ ជាកន្លែងដែល វិលលាម ម៉ាក្ស បានបម្រើជាប្រធានស្ដេក ហើយ នូវល ខេ វិតនី បានបម្រើជាប៊ីស្សព ។

> ### *សំណួរទាំងឡាយដែលនាំសិស្សឲ្យវិភាគសម្រាប់ការយល់ដឹង*
> សូមប្រើសំណួរវិភាគទាំងឡាយ ដើម្បីលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យគិតអំពីអត្ថន័យនៃខគម្ពីរដែលពួកគេកំពុងសិក្សា ។ ជាញឹកញាប់ សំណួរបែបនេះចាប់ផ្ដើមដោយឃ្លាដូចជា « ហេតុអ្វីបានជាអ្នកគិតថា » ឬ « តើអ្នកគិតថាយ៉ាងម៉េចដែរ » ។ ឧទាហរណ៍ អ្នកអាចសួរថា « តើអ្នកគិតថា (ឃ្លា ឬ ពាក្យ) នេះមានន័យយ៉ាងម៉េចដែរ ? » ជាធម្មតាអ្នកគួរតែសួរសំណួរទាំងនេះ ក្រោយពីសិស្សស្គាល់ខគម្ពីរដែលអ្នកកំពុងសួរ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៧:១២–១៦

ព្រះអម្ចាស់ ផ្ដល់សិទ្ធិអំណាចដល់អូលីវើរ គ្រេងគើរ តំណាងគណៈប្រធានទីមួយនៅក្នុងការដោះស្រាយធុរកិច្ចនៅទីក្រុង ខឺតឡង់

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរនៅលើក្ដារខៀន នូវការហៅបម្រើផ្សេងៗ ឬ ការចាត់តាំងរបស់សាសនាចក្រដែលពួកគេអាចទទួល ។

សូមពន្យល់ថាព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាបុរសម្នាក់ឈ្មោះ អូលីវើរ គ្រេងគើរ ឲ្យចាកចេញពី ហ្វា វេស ហើយត្រឡប់ទៅទីក្រុងខឺតឡង់ដើម្បី « ឧស្សាហ៍ធ្វើការ ដើម្បីសេចក្ដីប្រោសលោះនៃគណៈប្រធានទីមួយក្នុងសាសនាចក្ររបស់យើងចុះ » (គ. និង ស. ១១៧:១៣) ។ ការចាត់តាំងនេះរួមមានការលក់ទ្រព្យសម្បត្តិសាសនាចក្រ និង ចាត់ចែងធុរកិច្ចរបស់យ៉ូសែបស្ម៊ីធ ។ ការណ៍នេះនឹងតម្រូវឲ្យអូលីវើរ គ្រេងគើរ ដែលជិតនឹងងងឹតភ្នែកនោះធ្វើការលះបង់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៧:១២–១៥ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលពរជ័យដែលព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលថា អូលីវើរ គ្រេងគើរនឹងទទួលនៅពេលលោកបំពេញការចាត់តាំងនេះ ។

- តើពរជ័យអ្វីខ្លះដែលអូលីវើរ គ្រេងគើរនឹងទទួល ?

- តើព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យយ៉ាងណា ចំពោះការបូជារបស់អូលីវើរ គ្រេងគើរ ? (អ្នកអាចត្រូវពន្យល់ថាសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ថា « ការបូជារបស់គាត់នឹងត្រូវបានរាប់ថាពិសិដ្ឋដល់យើងជាងការតម្លើងរបស់គាត់ទៅទៀត » បង្ហាញថាព្រះអម្ចាស់យកព្រះទ័យទុកដាក់យ៉ាងខ្លាំងអំពីការបូជារបស់អូលីវើរ ជាជាងលុយដែលអូលីវើរអាចទទួល នៅពេលគាត់បំពេញការចាត់តាំងរបស់គាត់ ។ សូមសរសេរគោលការណ៍ខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ការបូជាដែលយើងធ្វើនៅក្នុងការបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺពិសិដ្ឋចំពោះទ្រង់**) ។

សូមមើលទៅការហៅបម្រើ និង ការចាត់តាំងដែលអ្នកបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមសួរសិស្សថា តើការហៅបម្រើ និង ការចាត់តាំងនេះតម្រូវឲ្យធ្វើការបូជាអ្វីខ្លះ ។

- ហេតុអ្វីបានជាសំខាន់ដើម្បីធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ ដែលយើងអាចបំពេញការចាត់តាំង ឬ ការហៅបម្រើ ?

សូមពន្យល់ថា អូលីវើរ គ្រែងគើរ បានស្លាប់នៅក្នុងទីក្រុង ខឺតឡង់ នៅថ្ងៃទី ២៥ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៨៤១ ។ នៅពេលនោះ លោកបានបន្តធ្វើជាគណៈប្រធានទីមួយ ដែលតំណាងឲ្យធុរកិច្ចរបស់ពួកគេ ។ ទោះបីជាលោក ពុំបានជោគជ័យពេញលេញនៅក្នុងការចាត់ចែងធុរកិច្ចរបស់សាសនាចក្រ នោះលោកបានធ្វើការដោយរក្សាសេចក្ដីថ្លៃថ្នូររបស់សាសនាចក្រ និង កិត្តិនាមល្អ ។ លោកពិតចំពោះព្រះអម្ចាស់ និង ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានឮៗពីសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមនេះដោយប្រធាន ប៊យដ៍ ឃេ ផាកកឺ ក្នុងកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

« តើ អូលីវើរ គ្រែងគើ បានធ្វើអ្វី បានជាឈ្មោះគាត់គួរត្រូវបានរំឭកយ៉ាងពិសិដ្ឋ ? គាត់មិនបានធ្វើអ្វីច្រើនទេ ។ វាមិនមែនជាអ្វីដែលគាត់បានធ្វើនោះទេ ប៉ុន្តែគឺខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ទេតើ ។. . .

« ព្រះអម្ចាស់មិនបានរំពឹងឲ្យ អូលីវើ មានភាពឥតខ្ចោះនោះទេ ប្រហែលជាមិនរំពឹងឲ្យគាត់ជោគជ័យផងដែរ ។. . .

« យើងមិនអាចរំពឹងដើម្បីមានជោគជ័យជានិច្ចនោះទេ ប៉ុន្តែយើងគួរតែព្យាយាមឲ្យអស់ពីសមត្ថភាពដែលយើងអាចធ្វើបាន » (The Least of These » *Ensign* ឬ *Liahona*, ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៤ ទំព័រ ៨៦) ។

- ហេតុអ្វីបានជាអ្នកគិតថាការបូជារបស់យើងគឺពិសិដ្ឋចំពោះព្រះអម្ចាស់ ទោះបីជាយើងពុំមានអារម្មណ៍ថាមានជោគជ័យពេញលេញក្នុងកិច្ចខិតខំរបស់យើងនោះក្ដី ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៨

ព្រះអម្ចាស់បានតែងតាំងសាវកថ្មី ហើយហៅសាវកទាំងអស់ឲ្យបម្រើបេសកកម្ម ។

សូមពន្យល់ថានៅថ្ងៃទី ៨ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣៨ ព្រះអម្ចាស់បានហៅសាវកថ្មីបួននាក់ដើម្បីជំនួស លូកា ចនសុន, ឡៃម៉ាន អ៊ី ចនសុន, វិលលាម អ៊ី ម៉ុកខ្លេលិន និង យ៉ូហាន អេហ្វ បោញតុន ដែលបានក្បត់សាសនា ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៨:៣ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះហឫទ័យចង់ឲ្យសាវកធ្វើ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យសាវករបស់ទ្រង់ឲ្យធ្វើអ្វី ?

- តើពាក្យ និង ឃ្លាអ្វីដែលនៅក្នុង ខ ៣ ដែលពិពណ៌នាពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យសាវកបង្រៀនដំណឹងល្អ ?

សូមសរសេរឃ្លាខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *បើយើងបង្រៀនដំណឹងល្អតាមរបៀបរបស់ព្រះអម្ចាស់. . .*

- ដោយផ្អែកលើ ខ ៣, តើរបៀបពីរយ៉ាងអ្វីខ្លះដែលយើងអាចបំពេញប្រយោគនេះ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែរកឃើញគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះ ៖ **បើយើងបង្រៀនដំណឹងល្អតាមរបៀបរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះទ្រង់នឹងផ្គត់ផ្គង់ដល់គ្រួសាររបស់យើង ។ បើសិនយើងបង្រៀនដំណឹងល្អតាមរបៀបរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះទ្រង់នឹងរៀបចំមនុស្សដទៃឲ្យទទួលសារលិខិតរបស់ទ្រង់**) ។

អ្នកអាចសូមឲ្យសិស្សចែកចាយពីរបៀបដែលពួកគេត្រូវបានប្រទានពរ តាមរយៈកិច្ចការអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ជាមួយបងប្អូនបង្កើត ឬ សមាជិកគ្រួសារដទៃទៀត ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៨:៤–៥ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានហៅសមាជិកនៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ឲ្យ « ចេញទៅលើទឹកដ៏ធំធេង » (មហាសមុទ្រ អាត្លង់ទិច) ដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ ដោយចាប់ផ្ដើមបេសកកម្មរបស់ពួកគេនៅបរិវេណព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅ ហ្វា វេស ។ ពួកគេនឹងបម្រើនៅក្នុងចក្រភពអង់គ្លេស ។

- យោងតាម ខ ៥ តើសាវកទាំងនេះនឹងចេញទៅបម្រើបេសកកម្មនៅពេលណា ? តើពួកគេចាកចេញពីកន្លែងណា ?

សូមពន្យល់ថា ប៉ុន្មានខែក្រោយពីវិវរណៈនេះផ្ដល់ឲ្យ នោះការបៀតបៀនបានកើនឡើងនៅក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី ។ នៅទីបំផុតពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានបណ្ដេញចេញពីរដ្ឋនោះ ។ ស្ថានការណ៍នេះបានបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ពួកបរិសុទ្ធ ក្នុងការបំពេញព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីទៅជួបជុំគ្នានៅក្រុងហ្វាវែស្ទ ។ ប្រជាជនរដ្ឋ មិសសួរី បានអួតអាងយ៉ាងបើកចំហរថា ពួកគេ

នឹងទប់ស្កាត់មិនឲ្យវិវរណៈរបស់ព្រះអម្ចាស់បានសម្រេច ។ ប៉ុន្តែពួកដប់ពីរនាក់បានសម្រេចចិត្តធ្វើតាមការបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ នៅព្រឹកថ្ងៃទី ២៦ ខែ មេសា ឆ្នាំ១៨៣៩ អែលឌើរ ព្រិកហាំ យ៉ង់, ហីប៊ើរ ស៊ី គិលបុល និង អូរសុន ប្រាត្ត ជាមួយនឹងអែលឌើរ យ៉ូហាន អ៊ី ភេច និង យ៉ូហាន ថេល័រ ដែលបច្ចុប្បន្ននេះត្រូវបានតែងតាំងជាសាវក (សូមមើល គ. និង ស. ១១៨:៦), បានទៅបរិវេណព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ហ្វា វេស ។ (ពុំមានសមាជិកស្មោះត្រង់ទាំងអស់នៃកូរ៉ុមអាចនៅទីនោះរហូតឡើយ ។ ឧទាហរណ៍ អែលឌើរ ប៉ាលី ភី ប្រាត្តត្រូវបានចាប់ខ្លួន ហើយដាក់គុកដោយសារការចោទប្រកាន់ខុសឆ្គង) ។ ពួកគេបានផ្ដល់អនុសាសន៍ឲ្យចាក់គ្រឹះនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ (សូមមើល គ. និង ស. ១១៥:១១) ដោយដាក់ថ្មធំមួយនៅក្បែរកាច់ជ្រុងទិសខាងត្បូងនៃទីតាំងនោះ ។ ពួកគេក៏បានតែងតាំង សាវកថ្មី អែលឌើរ វិលហ្វូឌ វូឌ្រុព្វ (សូមមើល គ. និង ស. ១១៨:៦) និង ចច អេ ស្ម៊ីធ ឲ្យបំពេញមុខងារនៅក្នុងកូរ៉ុមនៃពួកដប់ពីរនាក់ ។ ដោយការបំពេញតាមការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះពួកគេបានចាកចេញ ដែលអស់អ្នកដែលរៀបផែនការបញ្ឈប់ពួកគេពុំចាប់ពួកលោកបានឡើយ ។ វិលឡ៊ឺឌ រិចិឌ្ស ដែលបាននិយាយនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៨:៦ ត្រូវបានតែងតាំងជាសាវកប្រហែលជាមួយឆ្នាំក្រោយមកនៅថ្ងៃទី ១៤ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៤០ ។ (សម្រាប់ដំណើររឿងពេញលេញបន្ថែមទៀតអំពីបទពិសោធន៍នេះ សូមមើល *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* [ឆ្នាំ ២០០៤], ទំព័រ ១៣៩–៤១) ។

សូមបញ្ចប់ដោយការថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលបានពិភាក្សានៅក្នុងមេរៀនថ្ងៃនេះ ។

មេរៀនទី ១២៥

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៩–១២០

បុព្វកថា

នៅក្នុងរដូវក្ដៅឆ្នាំ ១៨៣៨ ពួកបរិសុទ្ធកំពុងជួបវិបត្តិខាងផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុយ៉ាងខ្លាំង នៅពេលពួកគេព្យាយាមស្ថាបនាសាសនាចក្រនៅក្នុងរដ្ឋ មិសសួរីភាគខាងជើង ។ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានព្យាយាមសុំការណែនាំពីព្រះអម្ចាស់ ហើយនៅថ្ងៃទី ៨ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣៨ លោកបានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៩ និង ១២០ ។ នៅក្នុងវិវរណៈទាំងនេះ ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនច្បាប់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ និង បានផ្ដល់សិទ្ធិជាក់លាក់ដល់ថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រ ដើម្បីសម្រេចពីរបៀបដែលមូលនិធិនៃដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ត្រូវបានប្រើប្រាស់ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៩:១–៤

ព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងពីច្បាប់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានដំណើររឿងខាងក្រោមឲ្យឮៗ ដែលបានប្រាប់ដោយប្រធាន ហ្គរដុន ប៊ី ហ៊ិងគ្លី ៖

« ស្ត្រីម្នាក់នៅក្នុងទីក្រុង សៅ ផាឡូ ប្រទេសប្រេស៊ីល. . .បានធ្វើការផង និង រៀនផងដើម្បីផ្គត់ផ្គង់គ្រួសារនាង ។ ខ្ញុំសូមប្រើពាក្យពេចន៍ផ្ទាល់របស់នាងក្នុងការប្រាប់រឿងនេះ ។ នាងថ្លែងថា ៖

« សាកលវិទ្យាល័យដែលខ្ញុំបានសិក្សានោះ មានច្បាប់មួយដែលហាមឃាត់សិស្សដែលមិនទាន់បង់លុយឲ្យធ្វើការប្រឡងនោះឡើយ ។. . .

« ‹ ខ្ញុំបានចាំពីពេលមួយ នៅពេលដែលខ្ញុំ . . . មានបញ្ហាលំបាកខ្លាំងខាងផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ ។. . . នៅពេលដែលខ្ញុំចាត់ចែងថវិកាប្រចាំខែរបស់ខ្ញុំ នោះខ្ញុំចាប់អារម្មណ៍ថា គ្មានប្រាក់គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបង់ [ទាំង] ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ និង ថ្លៃសាកលវិទ្យាល័យរបស់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំត្រូវតែជ្រើសរើសរវាងតម្រូវការទាំងពីរនោះ ។ ការប្រឡងរៀងរាល់ពីរខែម្ដង នឹងចាប់ផ្ដើមនៅសប្ដាហ៍បន្ទាប់ ហើយបើសិនខ្ញុំមិនបានប្រឡងទេ នោះខ្ញុំនឹងធ្លាក់ក្នុងឆ្នាំនោះ ។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ច្របូកច្របល់យ៉ាងខ្លាំង ។. . . ខ្ញុំមានការសម្រេចចិត្តដ៏ពិបាកក្រៃលែងនៅចំពោះមុខ ហើយខ្ញុំមិនដឹងថាត្រូវសម្រេចចិត្តយ៉ាងណានោះទេ › » (We Walk by Faith » *Ensign,* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០០២ ទំព័រ ៧៣) ។

- តើអ្នកនឹងនិយាយយ៉ាងដូចម្ដេចទៅកាន់មនុស្សម្នាក់ដែលស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពដ៏លំបាកបែបនេះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានដំណើររឿងបន្តទៀត ៖

« ‹ អារម្មណ៍នេះបាននៅតែដក់ក្នុងគំនិតខ្ញុំ ហើយនៅជាប់នឹងខ្ញុំ [អស់ជាច្រើនថ្ងៃ] ។ បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានចងចាំថា នៅពេលខ្ញុំបានជ្រមុជទឹក ខ្ញុំបានយល់ព្រមដើម្បីរស់នៅតាមច្បាប់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ ។ ខ្ញុំបានលើកដាក់មកលើខ្លួនខ្ញុំនូវកាតព្វកិច្ចនេះ មិនមែនជាមួយនឹងពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនានោះទេ ប៉ុន្តែជាមួយនឹងព្រះវរបិតាសួគ៌របស់ខ្ញុំ ។ នៅពេលនោះ ការឈឺចាប់បានចាប់ផ្ដើមវិនាសបាត់ទៅ ដោយបន្សល់ទុកនូវអារម្មណ៍ដ៏រីករាយនៃភាពស្ងប់ស្ងាត់ និងការប្ដេជ្ញាចិត្ត ។. . .

« ‹ នាយប់នោះ នៅពេលខ្ញុំបានអធិស្ឋាន ខ្ញុំបានទូលសុំព្រះអម្ចាស់ឲ្យអភ័យទោសឲ្យខ្ញុំចំពោះការសម្រេចចិត្តរបស់ខ្ញុំ ។ នៅថ្ងៃអាទិត្យ. . .ខ្ញុំបានបង់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ និង ដង្វាយតមអាហារដោយក្ដីរីករាយបំផុត ។ នោះគឺជាថ្ងៃមួយដ៏ពិសេស ។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍រីករាយ និង មានភាពសុខសាន្តនៅក្នុងដួងចិត្តខ្ញុំជាមួយនិង ព្រះវរបិតាសួគ៌ › » (We Walk by Faith » ទំព័រ ៧៣) ។

សូមឲ្យសិស្សសញ្ជឹងគិតពីរបៀបដែលពួកគេអាចឆ្លើយតបចំពោះស្ថានភាពនេះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរកមើលគោលការណ៍នានាអំឡុងពេលពួកគេសិក្សាខគម្ពីរថ្ងៃនេះ ដែលអាចជួយពួកគេនៅពេលពួកគេជួបស្ថានភាពស្រដៀងគ្នានេះ ។

សូមពន្យល់ថានៅដើមឆ្នាំ ១៨៣៧ សាសនាចក្រកំពុងជួបវិបត្តិខាងផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុយ៉ាងខ្លាំង ព្រមទាំងសមាជិកនៃសាសនាចក្រជាច្រើននាក់ទៀតផងដែរ ។ បញ្ហាហិរញ្ញវត្ថុនេះបណ្ដាលមកពីការធ្លាក់ចុះនៃសេដ្ឋកិច្ចរបស់ប្រទេស មនុស្សកំណាចប្រើអំពើហិង្សានៅក្នុងរដ្ឋ មិសសួរី និង រដ្ឋ អូហៃអូ ដែលបណ្ដេញពួកបរិសុទ្ធចេញពីផ្ទះសម្បែងរបស់ខ្លួន និងពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនគ្មានឆន្ទៈដើម្បីរស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យនៃការថ្វាយ ។ នៅឆ្នាំ ១៨៣៨ ជាមួយនឹងការប្រមូលផ្ដុំនៃពួកបរិសុទ្ធទៅកាន់ឃុំ ខលវ៉េល រដ្ឋ មិសសួរី សាសនាចក្រត្រូវការប្រាក់ដើម្បីសម្រេចចំពោះអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានចេញបញ្ជាដល់ពួកគេឲ្យធ្វើ ដូចជាការសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅហ្វា វេស ។ ប៊ីស្សពនៅក្នុងរដ្ឋ អូហៃអូ និង មិសសួរី ត្រូវបានលើកទឹកចិត្តពួកបរិសុទ្ធឲ្យនាំដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ និង ដង្វាយផ្សេងៗរបស់ខ្លួនទៅទុកក្នុងឃ្លាំង ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីណែនាំ នៃក្បាលកណ្ឌ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានទូលសួរនៅពេលនោះ ។

- តើយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានសួរអ្វីខ្លះដល់ព្រះអម្ចាស់ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៩:១–៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ ចំពោះការស្នើសុំរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។

- យោងតាម ខ ៤, តើដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់គឺជាអ្វី ? (សិស្សគួរតែរកឃើញព្រះបញ្ញត្តិខាងក្រោមនេះ ៖ **ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាឲ្យពួកយើងបង់មួយភាគក្នុងដប់នៃទ្រព្យធនធានរបស់យើងថ្វាយទ្រង់ ទុកជាដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ ។** អ្នកអាចសរសេរព្រះបញ្ញត្តិនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់អត្ថន័យនៃពាក្យ *ធនធាន* នៅក្នុង ខ ៤ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន ហារើដ ដបុលយូ ហ៊ីនធើរ ឲ្យឮៗ ៖

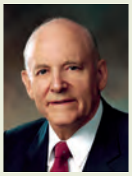

« ក្រឹត្យវិន័យនេះគឺថ្លែងយ៉ាងសាមញ្ញថា ‹ មួយភាគដប់នៃធនធានទាំងអស់របស់ពួកគេ › ។ ធនធានមានន័យថា ប្រាក់ចំណេញ ប្រាក់សំណង ប្រាក់កំណើន ។ វាគឺជាប្រាក់ខែរបស់និយោជិតមួយរូប ជាប្រាក់ចំណេញពីការធ្វើអាជីវកម្ម ជាប្រាក់កំណើនរបស់បុគ្គលម្នាក់ដែលរីកចម្រើន ឬ រកបាន ឬ ជាប្រាក់ចំណូលរបស់មនុស្សម្នាក់ទោះមកពីប្រភពណាក៏ដោយ ។ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា វាជាក្រឹត្យវិន័យដែលនៅ ‹ អចិន្ត្រៃយ › ដូចដែលវាមានពីបុរាណកាលផងដែរ » (នៅក្នុង Conference Report, ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៩៦៤, ទំព័រ ៣៥) ។

- តើអ្នករៀនអ្វីខ្លះពីការបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យថ្វាយដង្វាយមួយភាគក្នុង នៅចំពេលដែលវាមានការលំបាកចំពោះពួកគេដើម្បីធ្វើការណ៍នោះដូច្នេះ ?

- តើការបង់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ជាទង្វើធ្វើឡើងដោយសេចក្ដីជំនឿតាមរបៀបណាខ្លះ ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីរបៀបបង់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ សូមបង្ហាញក្រដាសបង់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ និង ដង្វាយផ្សេងៗ ។ សូមឲ្យសិស្សស្រមៃថា ពួកគេទើបតែរកបានប្រាក់មួយចំនួន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យប៉ាន់ស្មានពីចំនួនប្រាក់នោះ ។

- តើប្រាក់ចំនួនប៉ុណ្ណឹងត្រូវបង់ដង្វាយមួយភាគដប់ប៉ុន្មាន ?

សូមកត់ចំនួនប្រាក់នៃដង្វាយមួយក្នុងដប់នោះនៅកន្លែងត្រឹមត្រូវនៅលើក្រដាសនោះ ហើយសួរសំណួរខាងក្រោម ៖

- ប្រសិនបើយើងចែក ១០ភាគរយនៃប្រាក់ចំណូលរបស់យើងក្នុងចំណោមខ្ទង់បរិច្ចាគផ្សេងៗទៀតនៅលើក្រដាសនេះ តើយើងបានបង់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ពេញលេញដែរឬទេ ? (សូមប្រាកដថាសិស្សយល់ថា ១០ភាគរយនៃប្រាក់ចំណូលរបស់យើងគួរតែត្រូវដាក់ក្នុងខ្ទង់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ ។ ការបរិច្ចាគផ្សេងៗទៀតដែលពួកគេបរិច្ចាគ គឺជាមូលនិធិផ្សេងទៀតក្រៅពី ១០ភាគរយនោះ) ។

សូមចែកសិស្សជាគូៗ ។ សូមឲ្យពួកគេពន្យល់គ្នាទៅវិញទៅមកអំពីការយល់ដឹងរបស់ពួកគេ អំពីរបៀបដែលមូលនិធិនៃដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ត្រូវបានប្រើប្រាស់ ។ បន្ទាប់មកសូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានការពន្យល់របស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៩:២។

- យោងតាម ខ ២, តើមូលនិធិដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ត្រូវបានប្រើសម្រាប់អ្វីខ្លះ ? (ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ ត្រូវបានប្រើ « សម្រាប់ការកសាងដំណាក់របស់ [ព្រះអម្ចាស់] [កសាងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ] និង « សម្រាប់ការសង់គ្រឹះនៃស៊ីយ៉ូន និង សម្រាប់បព្វជិតភាព » [ផ្គត់ផ្គង់ហិរញ្ញវត្ថុដល់ផ្នែកផ្សេងទៀតនៃកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដូចជាការសាងសង់ និងការថែរក្សាសាលាប្រជុំ ការបកប្រែ និងបោះពុម្ពព្រះគម្ពីរ និងការឧបត្ថមដល់អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា និងកិច្ចការពង្សប្រវត្តិនៅទូទាំងពិភពលោក] ។ អ្នកអាចចង្អុលបង្ហាញថា សព្វថ្ងៃនេះសាសនាចក្រពុំជំពាក់បំណុលរបស់គេទេ ។ សូមសរសេរសេចក្ដីពិតខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **មូលនិធិនៃដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ត្រូវបានប្រើប្រាស់ដើម្បីសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និង ដើម្បីសម្រេចកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។**

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៩:៥–៧

ព្រះអម្ចាស់ពន្យល់ពីច្បាប់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់

> ***ការសម្ដែង***
>
> ការសម្ដែងជួយសិស្សឲ្យអនុវត្តគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍នៃដំណឹងល្អទៅក្នុងស្ថានភាពជីវិតជាក់ស្ដែង ។ ការសម្ដែងនឹងកាន់តែមានជោគជ័យបន្ថែមទៀត បើអ្នកផ្ដល់ឲ្យអ្នកចូលរួមសម្ដែងនូវព័ត៌មានគ្រប់គ្រាន់ ហើយផ្ដល់ពេលឲ្យរៀបចំខ្លួន ។ នៅពេលសិស្សសម្ដែង ពួកគេនឹងមានកំហុសឆ្គង ។ សូមយល់ពីអារម្មណ៍ និងអាកប្បកិរិយារបស់ពួកគេ ហើយមិនត្រូវរិះគន់ចំពោះកំហុសឆ្គងរបស់ពួកគេឡើយ ។ នៅចុងបញ្ចប់នៃការសម្ដែង វាអាចមានប្រយោជន៍ដើម្បីសួរអ្នកមើល បើមានគំនិតផ្សេងដែលពួកគេអាចនឹងលើកឡើង បើសិនពួកគេជាតួអង្គក្នុងការសម្ដែងវិញនោះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរនាក់ឲ្យចូលរួមក្នុង ការសម្ដែងមួយ ។ សូមចាត់តាំងឲ្យសិស្សម្នាក់ធ្វើសមាជិកស្មោះត្រង់នៃសាសនាចក្រ ហើយសិស្សទីពីរដើរតួជាម្នាក់ដែលមិនមែនជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រ ។ សូមឲ្យសិស្សទីពីរនូវក្រដាសមួយសន្លឹកដោយសរសេរសំណួរខាងក្រោមនៅលើក្រដាសនោះ ៖ *ខ្ញុំបានឮថាអ្នកបានបង់ ១០ភាគរយនៃប្រាក់ចំណូលរបស់អ្នកទៅក្នុងសាសនាចក្ររបស់អ្នក ។ ហេតុអ្វីអ្នកចង់ធ្វើបែបនោះ ?*

សូមឲ្យសិស្សទីពីរអានសំណួរឲ្យឮៗ ហើយអញ្ជើញសិស្សទីមួយឲ្យឆ្លើយ ។ បន្ទាប់ពីសម្ដែងចប់ សូមសួរសិស្សក្នុងថ្នាក់ពីរបៀបដែលពួកគេអាចឆ្លើយចំពោះសំណួរនោះ ។ សូមចង្អុលបង្ហាញថាមានចម្លើយល្អៗជាច្រើនចំពោះសំណួរនេះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៩:៦–៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្វែងរកអ្វីដែលបានសម្រេចដោយការធ្វើតាមច្បាប់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់នេះ ។

- យោងតាម ខ ៦ តើមានអ្វីខ្លះដែលសម្រេចបានតាមរយៈការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះច្បាប់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ ? (ញែកដែនដីស៊ីយ៉ូនចេញជាបរិសុទ្ធដល់ព្រះអម្ចាស់) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ខគម្ពីរនេះ សូមពន្យល់ថាការញែកចេញជាបរិសុទ្ធ សំដៅលើការគ្មានអំពើបាប—បរិសុទ្ធ ស្អាតស្អំ និងបរិសុទ្ធតាមរយៈដង្វាយធួននៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ លើសពីនេះ សូមរំឭកសិស្សថាស៊ីយ៉ូនគឺជាមានន័យលើសពីទីតាំងទៅទៀត វាគឺជាមនុស្សដែលជា« អ្នកដែលមានចិត្តល្អសុទ្ធសាធ » (គ. និង ស. ៩៧:២១) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសង្ខេបឥទ្ធិពលនៃការគោរពតាមច្បាប់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ជាពាក្យសម្ដីផ្ទាល់របស់ខ្លួន ។ ទោះជាសិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗគ្នាក្ដី ពួកគេគួរតែរកឃើញគោលការណ៍ខាងក្រោម ៖ **ការបង់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ញែកយើងម្នាក់ៗ និង សាសនាចក្រចេញជាបរិសុទ្ធ ។** សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន ។ អ្នកអាចស្នើថា សិស្សគួរតែសរសេរវានៅក្បែរគែមទំព័រនៃព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ និងទទួលអារម្មណ៍ពីភាពសំខាន់នៃគោលការណ៍នេះ សូមឲ្យពួកគេឆ្លើយសំណួរមួយខាងក្រោមនេះនៅក្នុងសៀវភៅកត់ត្រាក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬ សៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ខ្លួន ៖

- តើការបង់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់បានជួយញែកអ្នកចេញជាបរិសុទ្ធយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើអ្នកគិតថាការបង់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់នឹងជួយមនុស្សម្នាក់ឲ្យត្រូវបានញែកចេញជាបរិសុទ្ធតាមវិធីណា ?

ក្រោយពីទុកពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យពន្យល់ពីអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរ ។ អ្នកក៏អាចចែកចាយនូវបទពិសោធន៍មួយ និង ថ្លែងទីបន្ទាល់របស់ខ្លួនអំពីច្បាប់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់នេះ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២០

ព្រះអម្ចាស់បង្កើតក្រុមប្រឹក្សា លើការរៀបចំដង្វាយមួយ ភាគក្នុងដប់

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីណែនាំក្បាលកណ្ឌនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលគោលបំណងនៃវិវរណៈនេះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២០:១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ដោយរកមើលថានរណាដែលព្រះអម្ចាស់បានជ្រើសរើសដើម្បីធ្វើជាផ្នែកមួយនៃក្រុមប្រឹក្សាដែលសម្រេចពីរបៀបដែលមូលនិធិនៃដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ត្រូវចំណាយ ។

- តើនរណាជាអ្នកសម្រេចពីរបៀបដើម្បីប្រើប្រាស់មូលនិធិនៃដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ ?

អ្នកអាចពន្យល់ថាក្រុមប្រឹក្សាដែលបាននិយាយនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២០ គឺមានទំនួលខុសត្រូវសម្រាប់គ្រប់គ្រងលើការបង់ និង ការចំណាយទាំងអស់សម្រាប់សាសនាចក្រទាំងមូល ។ បច្ចុប្បន្នក្រុមប្រឹក្សានេះត្រូវបានស្គាល់ថាជាក្រុមប្រឹក្សាលើការរៀបចំដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ ហើយរួមមាន គណៈប្រធានទីមួយ កូរ៉ុមសាវកដប់ពីរនាក់ និង គណៈប៊ីស្សពជាអធិបតី ។

- យោងតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២០:១, តើសមាជិកនៃក្រុមប្រឹក្សានេះសម្រេចពីរបៀបប្រើមូលនិធិដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់នេះដោយរបៀបណា ? (តាមរយៈ« សំឡេងព្រះអង្គសង្គ្រោះផ្ទាល់ចំពោះពួកលោក » ។ ឬនិយាយម្យ៉ាងទៀតថា តាមរយៈវិវរណៈ) ។

សូមឲ្យសិស្សសង្ខេបជាពាក្យសម្ដីរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ពីអ្វីដែលវិវរណៈនេះបង្រៀនអំពីនរណាដែលដឹកនាំការប្រើប្រាស់មូលនិធិដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់នេះ ។ (ទោះបីជាសិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងគ្នាក្ដី ក៏ពួកគេគួរតែរកឃើញគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះ ៖ **ព្រះអម្ចាស់ដឹកនាំការប្រើប្រាស់មូលនិធិដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់តាមរយៈអ្នកបម្រើជម្រើសរបស់ទ្រង់**) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីរបៀបដែលគោលការណ៍នេះដំណើរការនៅក្នុងសាសនាចក្រសព្វថ្ងៃនេះ សូមពន្យល់ថាវួដ ឬសាខានិមួយៗបានផ្ញើមូលនិធិដែលប្រមូលបានទៅកាន់ទីស្នាក់ការកណ្ដាលរបស់សាសនាចក្រ ។ ពួកអ្នកដឹកនាំប្រចាំមូលដ្ឋានពុំសម្រេចពីរបៀបដែលមូលនិធិពិសិដ្ឋទាំងនេះត្រូវបានប្រើប្រាស់ឡើយ ។ ក្រុមប្រឹក្សា លើការរៀបចំដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់នេះធ្វើការសម្រេចចិត្តទាំងនោះក្រោមការដឹកនាំពីព្រះអម្ចាស់ ។

ប្រធាន ហ្គរដុន ប៊ី ហ៊ិងគ្លីបានមានប្រសាសន៍អំពីការគោរពដ៏ជ្រាលជ្រៅចំពោះ ក្រុមប្រឹក្សាលើការរៀបចំដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់សម្រាប់មូលនិធិ ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ ៖

« ខ្ញុំបានរក្សាប្រាក់ស្លឹងមួយរបស់ស្ត្រីមេម៉ាយ នៅលើទូក្រោយតុរបស់ខ្ញុំដែលគេបានឲ្យខ្ញុំនៅក្នុងទីក្រុងយេរូសាឡិមកាលពីច្រើនឆ្នាំមុនទុកជាវត្ថុរំឭក រំឭកជានិច្ចនៃការញែកមូលនិធិដែលយើងត្រូវចែកចាយ ។ ប្រាក់ដង្វាយនោះមកពីស្ត្រីមេម៉ាយ វាគឺជាការបូជារបស់នាងព្រមទាំង ដង្វាយមួយភាគដប់របស់អ្នកមានទ្រព្យនោះ ហើយវាត្រូវបានប្រើប្រាស់ដោយការយកចិត្តទុកដាក់ និង ដោយការសម្រេចចិត្តសម្រាប់គោលបំណងនានារបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ យើងប្រើវាដោយប្រុងប្រយ័ត្ន និង ការពារវា ហើយព្យាយាមគ្រប់បែបយ៉ាងដែលយើងអាចធ្វើបាន ដើម្បីឃើញថាយើងបានប្រើប្រាស់វាដូចដែលយើងមានអារម្មណ៍ថាព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យឲ្យប្រើវាសម្រាប់ការលើកស្ទួយកិច្ចការរបស់ទ្រង់ និង ផ្ដល់ប្រយោជន៍ដល់មនុស្ស » (This Thing Was Not Done in a Corner » *Ensign,* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩៦ ទំព័រ ៥០) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយការយល់ដឹង ឬ ទីបន្ទាល់បន្ថែមទៀតរបស់ខ្លួនអំពីច្បាប់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់នេះ ។

សាសនាចក្រប្តូរទៅរដ្ឋមិសសួរីភាគខាងជើង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១១៣–១២០ (មេរៀនទី ២៥)

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្តីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោមនេះគឺជាសេចក្តីសង្ខេបនៃព្រឹត្តិការណ៍ គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សា « សាសនាចក្រប្តូរទៅរដ្ឋមិសសួរីភាគខាងជើង » និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១១៣–១២០ (មេរៀនទី ២៥) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្តោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (សាសនាចក្រប្តូរទៅរដ្ឋមិសសួរីភាគខាងជើង)

នៅពេលសិស្សបានសិក្សាអំពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលនាំឲ្យទីស្នាក់ការកណ្តាលរបស់សាសនាចក្រផ្លាស់ប្តូរទៅរដ្ឋមិសសួរីភាគខាងជើង នោះពួកគេបានរៀនថា នៅពេលយើងជ្រើសរើសទប់ទល់នឹងការសាកល្បងដោយសេចក្តីជំនឿជាជាងការរឿងធ្ងល់ នោះទីបន្ទាល់របស់យើងអាចត្រូវបានពង្រឹង ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថានៅពេលពួកគេគាំទ្រព្យាការី ហើយធ្វើតាមការទូន្មានរបស់លោក នោះយើងទទួលបានសុវត្ថិភាពខាងវិញ្ញាណដែលចងភ្ជាប់យើងទៅនឹងព្រះ ។ សិស្សបានឃើញថា នៅពេលយើងអភ័យទោសឲ្យមនុស្សដទៃ នោះព្រះអម្ចាស់អាចផ្សះផ្សារទំនាក់ទំនងរបស់យើង ។ ក្រៅពីនេះទៀត មេរៀននេះផ្តល់ឱកាសដល់សិស្សឲ្យពិចារណាពីរបៀបដែលទង្វើ និង ពាក្យសម្តីរបស់យើងអាចជះឥទ្ធិពលដល់មនុស្សដទៃដែលគិតអំពីសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១១៣–១១៤)

មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីបានទៅដល់ ហ្វា វេស រដ្ឋមិសសួរីហើយនោះ ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានត្រូវបានសួរឲ្យបញ្ជាក់ឲ្យច្បាស់ពីវគ្គបទគម្ពីរលំបាកៗមួយចំនួននៅក្នុងគម្ពីរអេសាយ ។ ចេញពីវិវរណៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលជាចម្លើយចំពោះសំណួរទាំងនោះ នោះសិស្សបានរៀនថាព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានទទួលកូនសោនៃនគរសម្រាប់ការប្រមូលសាសន៍អ៊ីស្រាអែលនៅថ្ងៃចុងក្រោយ ។ នៅពេលសិស្សបានសិក្សាអំពីដាវីឌ ដ័បុលយូ ប៉ាទិន ដែលជាសាវកម្នាក់នៃសាវកសម័យមុន នោះពួកគេបានឃើញថា ប្រសិនបើយើងស្តាប់តាមការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះយើងនឹងត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់អ្វីៗដែលទ្រង់មានផែនការសម្រាប់ពួកយើង ។

ថ្ងៃទី ៣ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១១៥–១១៦)

នៅក្នុងមេរៀននេះ សិស្សបានរៀនថាប្រសិនបើពួកគេក្រោកឡើង ហើយបញ្ចាំងពន្លឺចេញទៅ នោះពន្លឺរបស់យើងទៅជាបមាណីយដល់សាសន៍នានា ។ ពួកគេក៏បានឃើញផងដែរថា អស់អ្នកដែលប្រមូលគ្នាទៅស្តេកនៃស៊ីយ៉ូន អាចទទួលបានការការពារ និង មានសុវត្ថិភាព ហើយថាប្រធានសាសនាចក្រកាន់កូនសោដើម្បីដឹកនាំកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅលើផែនដីនេះ ។

ថ្ងៃទី ៤ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១១៧–១២០)

ចេញពីព្រះឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះ នូវល ខេ វីតនី និង វិលលាម ម៉ាក ទាក់ទងនឹងទ្រព្យសម្បត្តិនៅក្នុងទីក្រុងខឺតឡង់ រដ្ឋអូហៃអូ សិស្សបានរៀនថាការលោភចង់បានអ្វីៗខាងសាច់ឈាមអាចបណ្តាលឲ្យយើងចោលសេចក្តីដែលមានទម្ងន់ជាង ។ ចេញពីគំរូរបស់ អូលីវើរ គ្រែងគើរ នោះពួកគេបានរៀនថាការលះបង់ដែលយើងធ្វើនៅក្នុងការបម្រើនៃព្រះអម្ចាស់គឺពិសិដ្ឋចំពោះទ្រង់ ។

សេចក្តីផ្តើម

មេរៀននេះនឹងជួយសិស្សឲ្យយល់ពីច្បាប់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ និង ពរជ័យនានាដែលទទួលបាននៅពេលយើងរស់នៅតាមច្បាប់នេះ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៩:១–៤

ព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងច្បាប់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់

សូមសរសេរសំណួរខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *តើយើងត្រូវបានប្រទានពរតាមរបៀបណាខ្លះ នៅពេលយើងរស់នៅតាមច្បាប់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់នោះ ?*

សូមពន្យល់ថានៅដើមឆ្នាំ ១៨៣៧ សាសនាចក្របានជួបប្រទះនឹងវិបត្តិខាងហិរញ្ញវត្ថុយ៉ាងខ្លាំង ព្រមទាំងសមាជិកគ្រប់រូបនៃសាសនាចក្រផងដែរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីណែនាំក្បាលកណ្ឌនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៩។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធ បានសួរដែលនាំឲ្យមាននូវវិវរណៈនេះ ។

- តើយ៉ូសែប ស៊្មីធ បានសួរអ្វីខ្លះដល់ព្រះអម្ចាស់ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៩:១–៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះការស្នើសុំរបស់យ៉ូសែប ស៊្មីធ ។

- យោងតាម ខ ៤, តើដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់គឺជាអ្វី ? (សិស្សគួរតែរកឃើញព្រះបញ្ញត្តិខាងក្រោមនេះ ៖ **ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាឲ្យពួកយើងបង់មួយភាគក្នុងដប់នៃទ្រព្យធនធានរបស់យើងថ្វាយទ្រង់ ទុកជាដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ ។** អ្នកអាចសរសេរព្រះបញ្ញត្តិនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់អត្ថន័យនៃពាក្យ *ធនធាន* នៅក្នុង ខ ៤សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន ហាវើដ ដបុលយូ ហ៊ីនធើរ ឲ្យឮៗ ៖

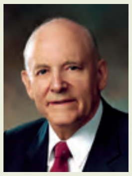

« ក្រឹត្យវិន័យនេះគឺថ្លែងយ៉ាងសាមញ្ញថា ‹ មួយភាគដប់នៃធនធានទាំងអស់របស់ពួកគេ › ។ ធនធានមានន័យថា ប្រាក់ចំណេញ ប្រាក់សំណង ប្រាក់កំណើន ។ វាគឺជាប្រាក់ខែរបស់និយោជិតម្នាក់ ជាប្រាក់ចំណេញពីការធ្វើអាជីវកម្ម ជាប្រាក់កំណើនរបស់បុគ្គលម្នាក់ដែលរីកចម្រើន ឬ រកបាន ឬ ជាប្រាក់ចំណូលរបស់មនុស្សម្នាក់ទោះមកពីប្រភពណាក៏ដោយ ។ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា វាជាក្រឹត្យវិន័យដែលនៅ ‹ អចិន្ត្រៃយ៍ › ដូចដែលវាមានពីបុរាណកាលផងដែរ » (នៅក្នុង Conference Report, ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៩៦៤, ទំព័រ ៣៥) ។

- តើអ្នករៀនអ្វីខ្លះពីការបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យថ្វាយដង្វាយមួយភាគក្នុង នៅចំពេលដែលវាមានការលំបាកចំពោះពួកគេដើម្បីធ្វើការណ៍នោះដូច្នេះ ?

- តើការថ្វាយដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់គឺជាទង្វើនៃសេចក្ដីជំនឿដោយរបៀបណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយប្រធាន ជេមស៍ អ៊ី ហ្វោស្ដ នៃគណៈប្រធានទីមួយ ៖

« ហេតុអ្វីសមាជិកទូទាំងពិភពលោកគួរតែ ត្រូវបានលើកទឹកចិត្តឲ្យរក្សាច្បាប់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់របស់ព្រះអម្ចាស់ ទោះបីជាពួកគេភាគច្រើនគ្មានប្រាក់គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់បំពេញសេចក្ដីត្រូវការប្រចាំថ្ងៃរបស់ខ្លួនក៏ដោយ ? ដូចដែរប្រធាន ហ៊ិងគ្លី បានមានប្រសាសន៍នៅក្នុងទីក្រុង សេប៊ូ ទឹកដីនៃប្រទេសភីលីពថា ‹ ទោះបីសមាជិករស់នៅក្នុងភាពក្ដីក្រ និង វេទនាក្ដី. . .ប្រសិនបើពួកគេទទួលយកដំណឹងល្អហើយរស់នៅតាមវា បង់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ និង ដង្វាយនានារបស់ពួកគេ សូម្បីតែអ្នកទាំងឡាយណាដែលមានស្ដួចស្ដើង . . .នោះពួកគេនឹងមានបាយនៅក្នុងចាន និង សម្លៀកបំពាក់សម្រាប់បិទបាំងខ្លួនប្រាណ និង មានទីជម្រកសម្រាប់ពួកគេ ។ ខ្ញុំពុំឃើញដំណោះស្រាយណាផ្សេងទៀតឡើយ › [« Inspirational Thoughts » *Ensign,* ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៩៩៧ ទំព័រ ៧] ។

« មានមនុស្សមួយចំនួនប្រហែលមានអារម្មណ៍ថា ពួកគេពុំអាចមានប្រាក់គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីថ្វាយដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ឡើយ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់បានសន្យាថា ទ្រង់នឹងរៀបចំផ្លូវសម្រាប់ពួកយើងដើម្បីរក្សាគ្រប់ទាំងព្រះបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ [សូមមើល នីហ្វៃទី ១ ៣:៧] ។ ដើម្បីថ្វាយដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់តម្រូវឲ្យមានសេចក្ដីជំនឿយ៉ាងខ្លាំងនៅពេលដំបូង ។. . . ខ្ញុំជឿថា វាអាចផ្ដាច់ចំណងនៃភាពក្រីក្រ ដោយការមានជំនឿថ្វាយត្រឡប់ទៅព្រះអម្ចាស់វិញនូវផ្នែកដែលមានបន្តិចបន្តួចរបស់យើង » (Opening the Windows of Heaven » *Ensign,* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩៨ ទំព័រ ៥៩) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីរបៀបថ្វាយដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ សូមបង្ហាញក្រដាសដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ និង ដង្វាយផ្សេងៗ ។ សូមឲ្យសិស្សស្រមៃថា ពួកគេទើបតែរកបានប្រាក់មួយចំនួន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យប៉ាន់ស្មានពីចំនួនប្រាក់នោះ ។

- តើប្រាក់ចំនួនប៉ុណ្ណឹងត្រូវបង់ដង្វាយមួយភាគដប់ប៉ុន្មាន ?

សូមកត់ចំនួនប្រាក់នៃដង្វាយមួយក្នុងដប់នោះនៅកន្លែងត្រឹមត្រូវនៅលើក្រដាសនោះ ហើយសួរសំណួរខាងក្រោម ៖

- ប្រសិនបើយើងចែក ១០ភាគរយនៃប្រាក់ចំណូលរបស់យើងក្នុងចំណោមខ្ទង់បរិច្ចាគផ្សេងៗទៀតនៅលើក្រដាសនេះ តើយើងបានបង់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ពេញលេញដែរឬទេ ? (សូមប្រាកដថាសិស្សយល់ថា ១០ភាគរយនៃប្រាក់ចំណូលរបស់យើងគួរតែត្រូវដាក់ក្នុងខ្ទង់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ ។ ការបរិច្ចាគផ្សេងៗទៀតដែលពួកគេបរិច្ចាគ គឺជាមូលនិធិផ្សេងទៀតក្រៅពី ១០ភាគរយនោះ) ។

សូមចែកសិស្សជាគូៗ ។ សូមឲ្យពួកគេពន្យល់គ្នាទៅវិញទៅមកអំពីការយល់ដឹងរបស់ពួកគេ អំពីរបៀបដែលមូលនិធិនៃដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ត្រូវបានប្រើប្រាស់ ។ បន្ទាប់មកសូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានការពន្យល់របស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១១៩:២។

- យោងតាម ខ ២, តើមូលនិធិដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ត្រូវបានប្រើសម្រាប់អ្វីខ្លះ ? (ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ ត្រូវបានប្រើ ‹ សម្រាប់ការកសាងដំណាក់របស់ [ព្រះអម្ចាស់] [កសាងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ] និង « សម្រាប់ការសង់គ្រឹះនៃស៊ីយ៉ូន និងសម្រាប់បព្វជិតភាព » [ផ្គត់ផ្គង់ហិរញ្ញវត្ថុដល់ផ្នែកផ្សេងទៀតនៃកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដូចជាការសាងសង់ និងការថែរក្សាសាលាប្រជុំ ការបកប្រែ និងបោះពុម្ពព្រះគម្ពីរ និងការឧបត្ថមដល់អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា និងកិច្ចការពង្សប្រវត្តិនៅទូទាំងពិភពលោក] ។ អ្នកអាចចង្អុលបង្ហាញថា សព្វថ្ងៃនេះសាសនាចក្រពុំជំពាក់បំណុលរបស់គេទេ ។ សូមសរសេរសេចក្តីពិតខាងក្រោមនៅលើក្តារខៀន ៖ **មូលនិធិនៃដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ត្រូវបានប្រើប្រាស់ដើម្បីសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និង ដើម្បីសម្រេចកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់**) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១១៩:៥–៧

ព្រះអម្ចាស់ពន្យល់ពីច្បាប់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់

សូមអញ្ជើញសិស្សពីនាក់ឲ្យចូលរួមដើរតួសម្តែងមួយ ។ សូមចាត់ឲ្យសិស្សម្នាក់សម្តែងធ្វើជាសមាជិកស្មោះត្រង់ម្នាក់នៃសាសនាចក្រ ហើយសិស្សទីពីរសម្តែងធ្វើជាអ្នកមិនមែនជាសមាជិកសាសនាចក្រ ។ សូមឲ្យសិស្សទីពីរទុកក្រដាសមួយសន្លឹកដោយសរសេរសំណួរខាងក្រោមនៅលើក្រដាសនោះ ៖ *ខ្ញុំបានឮថាអ្នកបានបង់ ១០ភាគរយនៃប្រាក់ចំណូលរបស់អ្នកទៅក្នុងសាសនាចក្ររបស់អ្នក ។ ហេតុអ្វីអ្នកចង់ធ្វើបែបនោះ ?*

សូមឲ្យសិស្សទីពីរអានសំណួរឲ្យឮៗ ហើយអញ្ជើញសិស្សទីមួយឲ្យឆ្លើយ ។ បន្ទាប់ពីសម្តែងចប់ សូមសួរសិស្សក្នុងថ្នាក់ពីរបៀបដែលពួកគេអាចឆ្លើយចំពោះសំណួរនោះ ។ សូមចង្អុលបង្ហាញថាមានចម្លើយល្អៗជាច្រើនចំពោះសំណួរនេះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១១៩:៦–៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីខ្លះបានដែលសម្រេចបានតាមរយៈការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះច្បាប់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ ។

- យោងតាម ខ ៦ តើមានអ្វីខ្លះដែលសម្រេចបានតាមរយៈការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះច្បាប់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ ? (ញែកដែនដីស៊ីយ៉ូនចេញជាបរិសុទ្ធដល់ព្រះអម្ចាស់) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ខគម្ពីរនេះ សូមពន្យល់ថាការញែកចេញជាបរិសុទ្ធ សំដៅលើការគ្មានអំពើបាប—បរិសុទ្ធ ស្អាតស្អំ និងបរិសុទ្ធតាមរយៈដង្វាយធួននៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ លើសពីនេះ សូមរំឭកសិស្សថាស៊ីយ៉ូនគឺជាមានន័យលើសពីទីតាំងទៅទៀត វាគឺជាមនុស្សដែលជា« អ្នកដែលមានចិត្តល្អសុទ្ធសាធ » (គ. និង ស. ៩៧:២១) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសង្ខេបឥទ្ធិពលនៃការគោរពតាមច្បាប់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ជាពាក្យសម្តីផ្ទាល់របស់ខ្លួន ។ ទោះជាសិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗគ្នាក្តី ពួកគេគួរតែរកឃើញគោលការណ៍ខាងក្រោម ៖ **ការបង់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ញែកយើងម្នាក់ៗ និង សាសនាចក្រចេញជាបរិសុទ្ធ ។**

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ និង ដឹងពីសារៈសំខាន់នៃគោលការណ៍នេះ សូមសួរសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើមានវិធីណាខ្លះ ដែលអ្នកគិតថាការបង់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ជួយញែកបុគ្គលម្នាក់ឲ្យបរិសុទ្ធ ?

សូមមើលសំណួរនៅលើក្តារខៀន ៖ *តើយើងត្រូវបានប្រទានពរតាមវិធីណាខ្លះនៅពេលយើងរស់នៅតាមច្បាប់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់នោះ ?* អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍ និង ថ្លែងទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីច្បាប់ដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ ។ អ្នកក៏អាចថ្លែងទីបន្ទាល់បានផងដែរ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យអនុវត្តសេចក្តីជំនឿដោយការថ្វាយ ១០ភាគរយនៃធនធានរបស់ពួកគេជាដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ចំពោះព្រះអម្ចាស់ ។

មេរៀនបន្ទាប់ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១–១២៣ ការស្ថាបនាទីក្រុងណៅវូ)

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីការសាកល្បងនានាដែលពួកគេបានជួបប្រទះ និង អ្វីដែលពួកគេបានរៀនពីបទពិសោធន៍ទាំងនោះ ។ តើអ្នកមានអារម្មណ៍បែបណា ប្រសិនបើអ្នកត្រូវបានចោទប្រកាន់ដោយខុសឆ្គង ហើយចាប់ដាក់គុកនោះ ? សូមពន្យល់ថានៅអំឡុងសប្ដាហ៍ក្រោយ ពួកគេនឹងសិក្សាពីគោលការណ៍មួយចំនួនដែលព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធ បានរៀនអំឡុងពេលការដាក់គុកដោយអយុត្តិធម៌របស់លោកនៅក្នុងគុកលីប៊ើរធី រួមទាំងព្រះរាជបំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលបណ្ដោយឲ្យយើងទទួលនូវបទពិសោធននៃការសាកល្បងនោះ ។

មេរៀនទី ១២៦

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:១–១០; ១២២

បុព្វកថា

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១–១២៣ មានសំបុត្រដែលបានជ្រើសរើសឬសំបុត្រមកពីព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធទៅកាន់សាសនាចក្រ កាលបរិច្ឆេទចុះថ្ងៃទី ២០ ខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៣៩ ។ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានសរសេរសំបុត្រមួយខណៈដែលលោក និង ដៃគូពីរបីនាក់ទៀតកំពុងជាប់នៅក្នុងគុកលីប៊ើធី ។ នៅក្នុងសំបុត្រនេះ ព្យាការីបញ្ចូលការអធិស្ឋានខ្លះរបស់លោក ដោយបានសុំព្រះអម្ចាស់ឲ្យប្រទានពរដល់លោក និង ដៃគូផ្សេងៗរបស់លោក និង ពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់ដែលរងទុក្ខ ដោយសារទង្វើរបស់មារសត្រូវរបស់ខ្លួន ។ លោកក៏បានបញ្ចូលចម្លើយដែលលោកបានទទួល ទៅ ក្នុងការអធិស្ឋានទាំងនោះផងដែរ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:១–៦

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អធិស្ឋានសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធដែលរងទុក្ខ

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្រមៃថា មានមិត្តម្នាក់ ឬមនុស្សជាទីស្រឡាញ់កំពុងឆ្លងកាត់បទពិសោធន៍លំបាកមួយ ។ នាងបង្ហាញអ្នកថា នាងពុំយល់ពីមូលហេតុដែលនាងកំពុងរងទុក្ខបែបនោះឡើយ ហើយថានាងមានអារម្មណ៍ថាព្រះហាក់បីដូចជាបោះបង់នាងចោល ។

- តើអ្នកនឹងប្រាប់អ្វីខ្លះដល់មិត្តរបស់អ្នក ? តើអ្នកនឹងធ្វើអ្វីខ្លះបើសិនអ្នកជាម្នាក់ដែលជួបបទពិសោធន៍នៃការរងទុក្ខទាំងនេះ ?

សូមពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានទូន្មាន និង លួងលោមព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អំឡុងពេលនៃបទពិសោធន៍ដ៏លំបាកបំផុតមួយ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្ស ឲ្យស្វែងរករបៀបនានាដែលព្រះបន្ទូលនៃព្រះឱវាទ និង ការលួងលោមរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:–១២៣ អាចជួយពួកគេឆ្លងកាត់ការសាកល្បងរបស់ខ្លួនផ្ទាល់ ។

សូមពន្យល់ថានៅថ្ងៃទី ៣១ ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៨៣៨ ចច ហ៊ីងខ្លេ ជាសមាជិកម្នាក់នៃសាសនាចក្រ និង ជាវរសេនីយឯកម្នាក់នៅក្នុងជួរជីវពល រដ្ឋ មិសសួរី បានក្បត់នឹងព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ ហ៊ីងខ្លេ បានប្រាប់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធថាសមាជិកនៃជួរជីវពល រដ្ឋ មិសសួរី ដែលបានវាយប្រហារពួកបរិសុទ្ធនៅ ហ្វា វេស រដ្ឋ មិសសួរី ចង់ជួបលោកសាកសួរដើម្បីរកដំណោះស្រាយចំពោះភាពមិនចុះសម្រុងគ្នាដោយសន្តិភាព ។ នៅពេលយ៉ូសែប និង អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រដទៃទៀត បានមកដល់សម្រាប់ការសាកសួរ នោះពួកជីវពលបានចាប់ដោយចោទពួកគេថាជាទណ្ឌិតសង្គ្រាម ។ ដោយសារនៅខែបន្ទាប់មក យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង អ្នកពាក់ព័ន្ធនឹងលោកត្រូវបានធ្វើបាប និង ជេរស្ដី នៅពេលសត្រូវរបស់ពួកលោកបានដាក់ពួកលោកក្នុងគុកនៅ អ៊ីនឌីប៉ែនដែនស៍ រដ្ឋមិសសួរី និង រិចម៉ុន រដ្ឋ មិសសួរី ។ ខណៈកំពុងរង់ចាំការសាកល្បងនេះ ដែលផ្ដោតលើការចោទប្រកាន់ខុសឆ្គង និង ធ្វើឡើងដោយគ្មានដំណើរការត្រឹមត្រូវ នោះយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រដទៃទៀតត្រូវបានប្ដូរឲ្យទៅនៅក្នុងគុកមួយនៅលីប៊ើធី រដ្ឋ មិសសួរី នៅថ្ងៃទី ១ ខែ ធ្នូ ។

អំឡុងពេលបួនខែក្រោយមកបងប្រុសរបស់ព្យាការី ហៃរុម អាឡិចសាន់ឌើរ ម៉ាករ៉េ ឡៃម៉ាន វ៉ៃត និង កាលីប បាលវីន ត្រូវបានជាប់នៅក្នុងគុកងងឹតជាន់ក្រោមនៃគុក លីប៊ើធី អំឡុងពេលរដូវរងាដែលត្រជាក់ដ៏ល្វីងជូរចត់ ។ ស៊ីឌនី រិកដុន ក៏បាននៅជាមួយពួកគេមួយរយៈដែល ប៉ុន្តែចៅក្រមបានអនុញ្ញាតឲ្យគាត់រួចទោសនៅចុងខែ មករា ឆ្នាំ ១៨៣៩ ។ ដោយខ្លាចការគំរាមកំហែងពីពួកខ្លាំងសត្រូវបងប្រុស រិកដុន ពុំបានចេញពីគុកឡើយរហូតដល់ដើមខែ កុម្ភៈ ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យដឹងពីពីស្ថានភាពយោរយៅដែលព្យាការី និង មិត្តភក្តិរបស់លោកបានជួប ខណៈនៅក្នុងគុកលីប៊ើធី នោះអ្នកអាចប្រើស្កុត ឬ អ្វីផ្សេងទៀតដើម្បីគូសផ្ទៃកម្រាលឥដ្ឋឲ្យមានរាងបួនជ្រុងដែលមានទំហំ ៤.៣ គុណ ៤.៣ ម៉ែត្រ ។ សូមពន្យល់ថានេះគឺជាទំហំប្រហាក់ប្រហែលនឹងកម្រាលនៃគុកនោះ ។ ដំបូលគុកមានកំពស់ប្រហែល ១.៨ ម៉ែត្រ និង ២ ម៉ែត្រ ។

អ្នកក៏អាចឲ្យយោបល់ដល់សិស្សមើលរូបភាពនៃគុក លីប៊ើធីនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេផងដែរ (សូមមើលរូបថតប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រ រូបថតទី ១២ « គុក លីប៊ើធី ») ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្រមៃថាតើវាមានសភាពបែបណា ដែលនៅជាប់ក្នុងគុកដ៏តូចបែបនោះជាមួយមនុស្ស៤ ឬ ៥ នាក់ទៀតអស់រយៈពេល៤ខែនារដូវរងានោះ ។ របាំងបង្អួចពីរតូចផ្ដល់ពន្លឺតិចៗ ហើយនៅខាងក្រៅបង្អួចទាំងនេះ មនុស្សនានាបានសើចចំអក និង ជេរស្ដីទណ្ឌិត ។ ទណ្ឌិតដេកលើចំបើងដ៏កខ្វក់លើកម្រាលនោះ ។ ការផ្ដល់ឲ្យដ៏ស្ដួចស្ដើងរបស់ពួកលោករួមមានធុងមួយសម្រាប់ដាក់លាមក ។ មានពេលខ្លះ យ៉ូសែបគ្មានសូម្បីតែភួយមួយ ដែលវាគ្រាន់តែទុកឲ្យទណ្ឌិតដណ្ដប់ការពារពីអាកាសធាតុដ៏សែនត្រជាក់ប៉ុណ្ណោះ ។ ម្ដងម្កាលអាហារមានជាតិពុល ហើយនៅពេលខ្លះវាគួរឲ្យខ្ពើមណាស់ ដែលពួកលោកគ្រាន់តែបរិភោគដើម្បីកុំឲ្យឃ្លានប៉ុណ្ណោះ ។ ពួកលោកកម្រមានអ្នកមកសួរសុខទុក្ខណាស់ ហើយមានការឈឺចាប់ជាខ្លាំងដោយបានឮការរងទុក្ខរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវបណ្ដេញចេញពីរដ្ឋមិសសួរីនៅពាក់កណ្ដាលនៃរដូវរងារនោះ ។

- តើអារម្មណ៍ ឬ គំនិតអ្វីខ្លះដែលអ្នកអាចមាន បើសិនជាអ្នកបាននៅក្នុងស្ថានភាពដូចយ៉ូសែបនោះ ?

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១២១–១២៣ រួមមាននូវសំបុត្រមួយដែលបានជ្រើសរើសមកពីព្យាការីទៅកាន់ពួកបរិសុទ្ធដែលលោកបានសរសេរនៅជិតចុងបញ្ចប់នៃការជាប់ឃុំឃាំងរបស់លោកនៅគុកលីប៊ើធី ។ សំបុត្រនោះរួមមានការអធិស្ឋានមួយចំនួនរបស់យ៉ូសែបទូលអង្វរដល់ព្រះអម្ចាស់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីឲ្យនាក់ផ្លាស់វេនគ្នាអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:១–៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សរកមើលសំណួរ និង ការទូលអង្វរដែលព្យាការីបានបង្ហាញដល់ព្រះអម្ចាស់ ។ (ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ ខ ១ និង ៤, អ្នកអាចពន្យល់ថា ពន្លាគឺជាអគារមួយ ឬ សំណង់មួយផ្សេងទៀតដែលផ្ដល់ជាទីជម្រក) ។

- តើសំណួរ និង ការទូលអង្វរអ្វីខ្លះដែលអ្នកបានរកឃើញ ? តើមានអ្វីខ្លះទៀតដែលធ្វើឲ្យអ្នកមានភាពអស្ចារ្យពីខគម្ពីរទាំងនេះ ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:៧–១០; ១២២

ព្រះអម្ចាស់លួងលោមព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ

សូមពន្យល់ថាចម្លើយមួយចំនួនរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅនឹងការអធិស្ឋានរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធមាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:៧–២៥ និង ១២២:១–៩ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:៧–១០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលគោលការណ៍នានាដែលបានជួយ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ដៃគូរបស់លោកអំឡុងពេលពួកគេនៅក្នុងគុកលីប៊ើធី ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍នានាដែលពួកគេរៀនពីខគម្ពីរទាំងនេះនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។

ក្រោយពីទុកពេលឲ្យគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមឲ្យសិស្សចែកចាយគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ដែលពួកគេបានរកឃើញ ។ សូមសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេ នៅលើក្ដារខៀន ។ គោលការណ៍ខាងក្រោមនេះគឺជាគោលការណ៍បីដែលពួកគេអាចរកឃើញ ៖

នៅពេលយើងអំពាវនាវទៅកាន់ទ្រង់នៅក្នុងគ្រានៃសេចក្ដីវេទនា និង ការឈឺចាប់ នោះយើងអាចទទួលក្ដីសុខសាន្តរបស់ទ្រង់ ។

បើសិនយើងតស៊ូនឹងការសាកល្បងបានប្រសើរនៅក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់នេះ នោះព្រះនឹងប្រទានពរដល់យើងនាពេលនេះ និងនៅក្នុងពេលដ៏អស់កល្ប ។

នៅពេលនៃការសាកល្បង នោះយើងអាចរកឃើញការលួងលោម និងការគាំទ្រពីសំណាក់មិត្តភក្ដិដ៏ពិតទាំងឡាយ ។

សូមចែកសិស្សជាគូៗ ហើយសូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិភាក្សាពីសំណួរខាងក្រោម ។ សូមសួរមួយសំណួរម្ដងៗ ដោយទុកពេលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីពិភាក្សា ។

- តើការស៊ូទ្រាំនឹងការសាកល្បងខុសគ្នានឹងការស៊ូទ្រាំការសាកល្បងដោយអំណត់ដូចម្ដេចខ្លះ ?

- តើអ្នកស្គាល់នរណាម្នាក់ដែលជាគំរូនៃការស៊ូទ្រាំនឹងការសាកល្បងដោយអំណត់ដែរឬទេ ?

បន្ទាប់មក សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ទាំងអស់ពីអ្វីដែលពួកគេបានពិភាក្សាជាមួយដៃគូរបស់ខ្លួន ។

- ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលថា សេចក្ដីទំនាស់ និង សេចក្ដីវេទនារបស់យ៉ូសែបស្ម៊ីធ គឺ « គ្រាន់តែមួយភ្លែតប៉ុណ្ណោះទេ » (គ. និង ស. ១២១:៧) ។ តើអ្នកគិតថាវាមានន័យយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ? តើទស្សនវិស័យនេះអាចជួយយើងឲ្យស៊ូទ្រាំការសាកល្បងរបស់យើងដោយអំណត់យ៉ាងដូចម្ដេចទៅ ?

សូមទុកឱកាសឲ្យសិស្សចែកចាយបទពិសោធន៍ដែលពួកគេមាន នៅពេលពួកគេបានទទួលភាពសុខសាន្តរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះអំឡុងពេលនៃការលំបាក ។

សូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *តើនរណានឹងស្វែងរកការទូន្មាន និង ពរជ័យតាមរយៈព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ?*

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានរកមើលចម្លើយចំពោះសំណួរនេះនៅពេលពួកគេអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២២:១–៤ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ ។ ក្រោយពីទុកពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិចារណាថាតើ ខ ២–៣ ពិពណ៌នាពីចម្លើយនោះឬអត់ ។

- តើយើងបន្តទទួលការទូន្មានពី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធតាមរបៀបណាខ្លះ ? តើយើងទទួលសិទ្ធិអំណាច និង ពរជ័យតាមរយៈលោកដោយរបៀបណាខ្លះ ?

- តើការសន្យាអ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សបីនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអានពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២២:៥–៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលគោលការណ៍ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អំពីការលំបាកដែលលោក និង មនុស្សដទៃទៀតកំពុងជួបប្រទះ ។

- យោងតាម ខ ៧, តើលទ្ធផលវិជ្ជមានអ្វីខ្លះដែលបានទទួលមកពីសេចក្ដីវេទនា និង ការឈឺចាប់ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយសំណួរនេះ សូមសរសេរគោលការណ៍ខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ការឈឺចាប់អាចផ្ដល់ជាបទពិសោធន៍ និងជាសេចក្ដីល្អសម្រាប់យើង**) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដី ថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមនេះដោយអែលឌើរ យ៉ូសែប ប៊ី វើតលីន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ សូមឲ្យសិស្សស្ដាប់ពីរបៀបដែលការឈឺចាប់អាចកើតមានសម្រាប់ជាសេចក្ដីល្អសម្រាប់យើង ។

« អ្នកប្រហែលជាមានអារម្មណ៍ឯកោ នៅពេលសេចក្ដីទំនាស់ចូលមកក្នុងជីវិតអ្នក ។ អ្នកគ្រវីក្បាល ហើយនឹកឆ្ងល់ថា ‹ ហេតុអ្វីជារូបខ្ញុំ › ?

« ប៉ុន្តែនៅទីបំផុតទុក្ខព្រួយនេះនឹងកើតមានចំពោះយើងម្នាក់ៗ ។ នៅពេលខុសៗគ្នា មនុស្សគ្រប់រូបត្រូវតែជួបនឹងទុក្ខព្រួយ ។ គ្មាននរណាម្នាក់ចៀសផុតឡើយ » ។. . .

« ការរៀនស៊ូទ្រាំក្នុងគ្រានៃការខកចិត្ត ការរងទុក្ខ និងសោកសៅ គឺជាផ្នែកនៃការបំពាក់បំប៉នការងាររបស់យើង ។ ជាញឹកញាប់ បទពិសោធន៍ទាំងនេះហាក់បីដូចជាពិបាកទ្រាំទ្រ តែវាក៏ជាប្រភេទនៃបទពិសោធន៍ជាក់លាក់ដែលពង្រីកការយល់ដឹងរបស់យើង ស្ថាបនាចរិកលក្ខណៈរបស់យើង ហើយបង្កើនសេចក្ដីមេត្តារបស់យើងចំពោះអ្នកដទៃ » (Come What May, and Love It » *Ensign* ឬ *Liahona*, ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៨ ទំព័រ ២៧) ។

- តើអែលឌើរ វើតលីន បានមានប្រសាសន៍អំពីបទពិសោធន៍លំបាករបស់យើងអាចជួយយើងអ្វីខ្លះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬ សៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ អំពីរបៀបដែលការសាកល្បងបានផ្ដល់បទពិសោធន៍ និងសម្រាប់ជាសេចក្ដីល្អដល់ពួកគេ ។ ក្រោយពីទុកពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ អ្នកអាចសូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយពីអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យមកមុខក្ដារខៀន ហើយធ្វើជាអ្នកសរសេរ ។ សូមឲ្យគាត់គូសបន្ទាត់ផ្ដេកមួយ ប្រហែលមួយភាគបីពីផ្នែកខាងក្រោមនៃក្ដារខៀន ។ បន្ទាប់មកសូមឲ្យសិស្សសរសេរអំពីស្ថានភាពឧបសគ្គនានាដែលមនុស្សជួបប្រទះ ។ សូមឲ្យអ្នកសរសេរកត់ត្រាចម្លើយរបស់ពួកគេខាងលើបន្ទាត់នោះ ។

បន្ទាប់ពីសិស្សមានពេលធ្វើបញ្ជីនោះគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមសួរពួកគេបើសិនពួកគេធ្លាប់ឮនរណាម្នាក់និយាយថា « គ្មាននរណាម្នាក់យល់ពីអ្វីដែលខ្ញុំកំពុងឆ្លងកាត់នោះទេ » ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២២:៨ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ អាចមានបន្ទូលឆ្លើយតបចំពោះសេចក្ដីអធិប្បាយនេះ ។ នៅពេលពួកគេរាយការណ៍ពីចម្លើយរបស់ខ្លួន សូមឲ្យអ្នកសរសេរសរសេរពាក្យ *ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ* នៅក្រោមបន្ទាត់នៅលើក្ដារខៀន ។

- តើអ្នកគិតថា ព្រះអង្គសង្គ្រោះ « បានចុះទាបជាងការណ៍ទាំងនោះទៅទៀត » វាមានន័យយ៉ាងណា ? (ពីមុនសិស្សឆ្លើយសំណួរនេះ អ្នកអាចឲ្យពួកគេអាន នីហ្វៃទី ២ ៩:២០–២១, អាលម៉ា ៧:១១, និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៥–៦ ។ សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែរកឃើញអំពីគោលលទ្ធិខាងក្រោមនេះ ៖ **ព្រះអង្គសង្គ្រោះបានរងទុក្ខនូវការឈឺចាប់ និង សេចក្ដីវេទនានៃមនុស្សទាំងអស់**) ។
- តើអ្នកគិតថាសេចក្ដីពិតនេះអាចមានប្រយោជន៍ចំពោះយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ដៃគូរបស់លោកនៅក្នុងគុកលីបើធីយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីគោលលទ្ធិនេះ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ វ៉ុតលីនឲ្យឮៗ ៖

« ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានរងទុក្ខយ៉ាងមហិមា ទ្រង់យល់ពីការរងទុក្ខរបស់យើង ។ ទ្រង់យល់ពីភាពសោកសៅរបស់យើង ។ យើងជួបរឿងលំបាកៗដើម្បីយើងអាចមានសេចក្ដីមេត្តាករុណា និង ការយល់ដឹងកាន់តែច្រើនចំពោះមនុស្សផ្សេងទៀត ។

« សូមចងចាំបន្ទូលដ៏ឧត្តមរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះទៅកាន់ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នៅពេលលោកបានរងទុក្ខជាមួយនឹងពួកដៃគូរបស់លោកនៅក្នុងភាពងងឹតអាប់អួរនៃគុកលិបើធី ។. . .

« . . .យ៉ូសែប បានទទួលការល្បួងលោមដោយសារព្រះបន្ទូលនេះ ហើយយើងក៏អាចធ្វើដូច្នោះផងដែរ » (« Come What May, and Love It, »ទំព័រ ២៧) ។

- តើការជួប « បញ្ហាលំបាកៗ » អាចបង្កើនការអាណិតអាសូរ និង ការយល់ចិត្តមនុស្សដទៃទៀតដោយរបៀបណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២២:៩ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ ហើយពិចារណាអំពីរបៀបដែលខគម្ពីរនេះទាក់ទងនឹងជីវិត និង ការបម្រើរបស់ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។

- តើអ្នកមានអារម្មណ៍ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២២:៩ ទាក់ទងនឹងអ្នកដូចម្ដេច ? តើខគម្ពីរនេះអាច ពង្រឹងអ្នកអំឡុងពេលជួបការលំបាកដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថា មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីសំបុត្រនេះត្រូវបានសរសេររួច ព្រះអម្ចាស់បានបើកផ្លូវឲ្យយ៉ូសែប និង ដៃគូរបស់លោកបានជួបជុំជាមួយពួកបរិសុទ្ធម្ដងទៀតនៅរដ្ឋ អិលលីណោយ ។ សូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថាព្រះគង់នៅជាមួយអ្នកបម្រើទ្រង់ គឺយ៉ូសែប ស្ម៊ីធពេញមួយជីវិតរបស់យ៉ូសែប ។ សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ថា បើសិនយើងបន្តនៅស្មោះត្រង់អំឡុងពេលនៃការសាកល្បងរបស់យើង នោះព្រះនឹងគង់នៅជាមួយយើងផងដែរ ។ ដើម្បីបញ្ចប់ សូមចែកចាយទីបន្ទាល់ខាងក្រោមដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានថ្លែងនៅជិតចុងបញ្ចប់នៃជីវិតរបស់លោក ៖ « ព្រះដ៏មានមហិទ្ធិឫទ្ធិគឺជាខែលរបស់ខ្ញុំ ហើយតើនរណាហ៊ានធ្វើអ្វីខ្ញុំ ព្រោះព្រះគឺជាមិត្តសំឡាញ់របស់ខ្ញុំនោះ ? » (នៅក្នុង *History of the Church,* ៥:២៥៩) ។

សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ពីមាតិកានៃខគម្ពីរ

សូមសួរសំណួរដែលនឹងជួយសិស្សឲ្យវិភាគពីនៃខគម្ពីរ ។ ឧទាហរណ៍ អ្នកអាចសួរសំណួរដែលជួយសិស្សឲ្យ (១) ពិនិត្យមើលពីវគ្គបទព្រះគម្ពីរមួយដោយទទួលពន្លឺពីបទគម្ពីរផ្សេងទៀត (២) ពន្យល់ឲ្យច្បាស់ពីអត្ថន័យនៃពាក្យ ឬ ឃ្លា ឬ (៣) វិភាគព័ត៌មានលម្អិតនៃខ្សែរឿងឲ្យកាន់តែយល់បានស៊ីជម្រៅ ។ ការឆ្លើយសំណួរបែបនោះនឹងជួយសិស្សឲ្យរៀបចំខ្លួនរកឃើញគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍នានា ។

មេរៀនទី ១២៧

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:១១–៣៣

បុព្វកថា

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១ គឺជាការដកស្រង់ពីលិខិតដ៏បំផុសគំនិតដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានសរសេរទៅកាន់ពួកបរិសុទ្ធចុះថ្ងៃទី ២០ ខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៣៩ ពីគុក លីបឺធី ។ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:១១–៣៣ ពិពណ៌នាអំពីការជំនុំជម្រះដែលនឹងធ្លាក់លើពួកទុច្ចរិត និង វិវរណៈដែលបានសន្យាដល់មនុស្សដែលក្លាហាន ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:១១–២៥

ព្រះអម្ចាស់ ពិពណ៌នាអំពីការជំនុំជម្រះដែលនឹងធ្លាក់លើអស់អ្នកដែលបៀតបៀនពួកបរិសុទ្ធ

មុនចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ សូមសរសេរប្រយោគខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ « *ត្រូវចាត់ទុកពួកមរមនជាសត្រូវ ហើយត្រូវសម្លាប់ផ្ដាច់ពូជ* » ។

នៅពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្រមៃគិតថានាព្រឹកមួយ នៅពេលពួកគេកំពុងចេញពីផ្ទះ នោះពួកគេបានឃើញការប្រកាសនេះបិទនៅមាត់ទ្វារផ្ទះរបស់ខ្លួន ។

- តើអ្នកភ័យខ្លាចដែលត្រូវចេញពីផ្ទះដែរឬទេ ? តើអ្នកនឹងទៅរកជំនួយនៅកន្លែងណា ? តើអ្នកនឹងមានអារម្មណ៍ដូចម្ដេចបើសិនអ្នកដឹងថាសេចក្ដីប្រកាសនោះចេញមកពីមិត្តភក្ដិចាស់ៗមួយចំនួនរបស់អ្នកនោះ ?

> *សូមជួយសិស្សឲ្យយល់បរិបទនៃព្រះគម្ពីរ*
>
> សិស្សអាចស្គាល់គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ក្នុងព្រះគម្ពីរបានកាន់តែប្រសើរ នៅពេលពួកគេយល់ពីបរិបទប្រវត្តិសាស្ត្រនៅក្នុងបណ្ដុំខគម្ពីរដែលពួកគេកំពុងសិក្សា ។ វិធីមួយដើម្បីធ្វើកិច្ចការនេះ គឺត្រូវឲ្យសិស្សដាក់ខ្លួនគេនៅក្នុងស្ថានភាពរបស់អ្នកដែលនៅក្នុងខគម្ពីរ ហើយពិចារណាពីរបៀបដែលពួកគេមានអារម្មណ៍ និង ធ្វើសកម្មភាពនៅក្នុងស្ថានភាពស្រដៀងគ្នានេះ ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់ បរិបទប្រវត្តិសាស្ត្រ នៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១, សូមពន្យល់ថាមានមិត្តភក្ដិរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធមួយចំនួនដែលធ្លាប់ស្មោះត្រង់នឹងលោកបែរជាប្រឆាំងទាស់នឹងលោកទៅវិញ ។ មានមិត្តភក្ដិពីរនាក់ គឺ ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាស និង អូរសុន ហៃឌ ជាសមាជិកនៃកូរ៉ុមនៃពួកដប់ពីរនាក់ ។ បុរសទាំងពីរនាក់នេះបានចុះហត្ថលេខាលើសេចក្ដីថ្លែងសច្ចា (សេចក្ដីសម្បថ) ក្លែងក្លាយមួយដោយចោទប្រកាន់យ៉ូសែប ស៊្មីធ និង សមាជិកសាសនាចក្រដទៃទៀតអំពីផែនការនៃការបណ្តេញសត្រូវរបស់ខ្លួនចេញដោយការដុត និង បំផ្លាញទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ ។ លិខិតថ្លែងសច្ចានោះបានជម្រុញឲ្យរដ្ឋាភិបាលនៃរដ្ឋ មិសសួរីចេញសេចក្ដីថ្លែងការណ៍មួយ ដែលស្គាល់ថាជាការបញ្ជាឲ្យសម្លាប់ផ្ដាច់ពូជ ដោយប្រកាសថាត្រូវតែកំទេចពួកមរមនចោលឲ្យសាបសូន្យ ឬ បណ្ដេញចេញពីរដ្ឋនេះ ។ សេចក្ដីថ្លែងការណ៍នៅលើក្ដារខៀននេះគឺជាការដកស្រង់ផ្ទាល់មកពីការបញ្ជាឲ្យសម្លាប់ផ្ដាច់ពូជ ។ (ថូម៉ាស ប៊ី ម៉ាសត្រូវបានកាត់កាលចេញនៅថ្ងៃទី ១៧ ខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៣៩ ហើយបានជ្រមុជទឹកម្ដងទៀតនៅថ្ងៃទី ១៦ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៥៧ ។ អូរសុន ហៃឌ ត្រូវបានដកចេញពីកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់នៅថ្ងៃទី ៤ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៨៣៩ ហើយបានដាក់ចូលក្នុងកូរ៉ុមវិញនៅថ្ងៃទី ២៧ ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៣៩) ។

សូមរំឭកសិស្សថា គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១២១–១២៣ គឺជាផ្នែកនៃលិខិតដ៏បំផុសគំនិតមួយរបស់ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដែលបានសរសេរឲ្យពួកបរិសុទ្ធ នៅខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៣៩ ខណៈដែលលោកនៅជាប់គុកលីបឺធី ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:១១–១៧ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ ដើម្បីរកមើលអ្វីដែលព្យាការីបានរៀនពី ព្រះអម្ចាស់ទាក់ទងនឹងអ្វីដែលនឹងកើតឡើងចំពោះអស់អ្នកដែលបានចោទប្រកាន់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីអំពើរំលង ។ សូមឲ្យពួកគេរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើអ្នកគិតថាឃ្លា « សេចក្ដីសង្ឃឹមរបស់ពួកគេនឹងត្រូវបែកខ្ទេចខ្ទី ហើយសេចក្ដីប្រាថ្នារបស់ពួកគេនឹងត្រូវបានរលាយបាត់ទៅ » មានន័យដូចម្ដេច ? (អស់អ្នកដែលប្រឆាំងទាស់នឹងអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅទីបំផុតនឹងគ្មានជោគជ័យតាមបំណងខ្លួនឡើយ) ។

- នៅក្នុង ខ ១៣ និង ១៧, តើហេតុផលអ្វីខ្លះដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានសម្រាប់មូលហេតុដែលមនុស្សខ្លះបានចោទប្រកាន់ដល់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីអំពើបាប ? (អ្នកចោទប្រកាន់ « ដួងចិត្ត [ត្រូវបាន] ពុករលួយ » ហើយពួកគេគឺជា « ពួកអ្នកបម្រើនៃអំពើបាប » និង « កូនចៅនៃការមិនគោរពប្រតិបត្តិ ») ។

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:១៨–២២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាមនៅក្នុងគម្ពីរពួកគេ រកមើលលទ្ធផលបន្ថែមទៀតដែលនឹងកើតមានមកលើអស់អ្នកដែលចោទប្រកាន់ខុសឆ្គង ហើយប្រឆាំងនឹងពួកបរិសុទ្ធ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ អ្នកអាចពន្យល់ថាដើម្បីត្រូវបាន « កាត់ចេញពីពិធីបរិសុទ្ធទាំងឡាយនៃដំណាក់របស់ [ព្រះអម្ចាស់] » (ខ ១៩) មានន័យថាត្រូវបាត់បង់ ឬ បំបែកចេញពីពរជ័យដែលទាក់ទងជាមួយនឹងពិធីបរិសុទ្ធនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

សូមប្រាប់សិស្សថាសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ក្លែងក្លាយមកពីសមាជិកសាសនាចក្រដែលក្បត់សាសនាចក្រ និង មនុស្សដទៃទៀត រួមជាមួយនឹងការបញ្ជាឲ្យសម្លាប់ផ្ដាច់ពូជរបស់រដ្ឋាភិបាល បានជម្រុញឲ្យពួកមនុស្សកំណាចបង្កើនការបៀតបៀនលើពួកបរិសុទ្ធ ។ សូមអានដំណើររឿងខាងក្រោមឲ្យឮៗ ហើយសូមឲ្យសិស្សស្ដាប់ឧទាហរណ៍មួយពីរបៀបដែលពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានប្រព្រឹត្តយ៉ាងអយុត្តិធម៌នៅពេលនោះ ៖

នៅថ្ងៃទី៣០ ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៨៣៨ គឺបីថ្ងៃបន្ទាប់ពីការបញ្ជាឲ្យសម្លាប់ផ្ដាច់ពូជត្រូវបានចេញ មានមនុស្សប្រហែល ២៤០ នាក់បានមកដល់ភូមិឋានពួកមរមនជាកន្លែងមួយហៅថា រោងម៉ាស៊ីនកិនស្រូវហន ។ ស្ត្រី និង ក្មេងៗបានរត់ភាសខ្លួនចូលទៅក្នុងព្រៃ ខណៈដែលបុរសៗបានព្យាយាមការពារខ្លួននៅក្នុងរោងជាងដែក ។ ថ្នាក់ដឹកនាំម្នាក់របស់ពួកបរិសុទ្ធ គឺដេវីឌ អេវ៉ានស៍ បានគ្រវីមួករបស់គាត់ ហើយស្រែកសុំសន្តិភាព ។ សំឡេងកាំភ្លើងរាប់រយបានឆ្លើយតបនឹងការសុំរបស់គាត់ ភាគច្រើនបាញ់តម្រង់ទៅហាងជាងដែកនោះ ។ ពួកមនុស្សកំណាចនោះបានលើកកាំភ្លើងបាញ់ដោយគ្មានក្ដីមេត្តាទៅលើមនុស្សគ្រប់គ្នាដែលពួកគេឃើញ រួមទាំងស្ត្រី បុរសចំណាស់ និងកុមារផងដែរ ។ អាមេនដា ស្មីធ បានឆក់កូនស្រីតូចពីរនាក់របស់ខ្លួន ហើយបានរត់ទៅជាមួយម៉ារី ស្ដេដវេល កាត់ទឹកតាមផ្លូវដើរ ។ អាម៉ានដាបាននិយាយថា « ទោះបីជាយើងជាស្ត្រី ដែលមានកូនតូចៗ បានរត់ដើម្បីរស់រានមានជីវិត ក៏ពួកជនកំណាចនៅបន្តបាញ់សម្លាប់ពួកយើង » (នៅក្នុង អេនឌ្រូ ជេនសិន *The Historical Record,* ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៨៦ ទំព័រ ៨៤) ។

ពួកមនុស្សកំណាចបានចូលទៅក្នុងរោងជាងដែក ហើយបានឃើញ រួចសម្លាប់ សាឌៀស ស្មីធ កូនប្រុសរបស់អាម៉ានដា ស្មីធ ដែលបានលាក់ខ្លួននៅក្នុងខាងក្រោមស្នប់រោងជាងដែកនោះ ។ ក្រោយមកពួកនោះនិយាយគ្នាថា « អាពងចៃ [កូនចៃ] នេះនឹងក្លាយជាចៃ ហើយបើសិនជាទុកឲ្យវានៅរស់នោះវានឹងក្លាយជាពួកមរមន »(នៅក្នុង ជេនសិន *The Historical Record,* ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៨៨ ទំព័រ ៦៧៣; សូមមើលផងដែរ ជេម ប៊ី អាឡែន និង ហ្គិន អិម ឡេអូណាត *The Story of the Latter–day Saints* [ឆ្នាំ ១៩៧៦] ទំព័រ ១២៧–២៨) ។ អាលម៉ា ស្មីធ ជាប្អូនប្រុសសាឌៀស អាយុប្រាំពីរឆ្នាំ បានឃើញពីការធ្វើឃាតលើឪពុក និង បងប្រុសរបស់ខ្លួន ព្រមទាំងខ្លួនផ្ទាល់ត្រូវបានបាញ់ចំភ្លៅ ។ ក្រុមមនុស្សកំណាចរកវាមិនឃើញឡើយ ហើយក្រោយមកត្រូវបានជាសះស្បើយយ៉ាងអព្ភូតហេតុតាមរយៈការអធិស្ឋាន និង សេចក្ដីជំនឿ ។ ទោះបីជាមានបុរសពីរបីនាក់ រួមនឹងស្ត្រី ព្រមទាំងកូនក្មេងបានរត់គេចឆ្លងទន្លេចូលទៅក្នុងកូនភ្នំរួចក្ដី យ៉ាងហោចណាស់មានមនុស្ស ១៧ នាក់ត្រូវបានសម្លាប់ ហើយមាន១៣នាក់ត្រូវរងរបួស ។ (សូមមើល *Church History in the Fulness of Times Student Manual* [Church Educational System manual, ឆ្នាំ ២០០៣]ទំព័រ ២០១ ២០៣–៤; សូមមើលផងដែរ *History of the Church* ៣:១៨៣–៨៧) ។ មនុស្សកំណាចឃោរឃៅទាំងនោះ មិនត្រូវបាននាំទៅកាត់ទោសចំពោះអំពើឃាតកម្មរបស់ពួកគេនៅក្នុងតុលាការរដ្ឋ មិសសួរី ឬ ដោយសហព័ន្ធដែលមានសិទ្ធិអំណាចឡើយ ។

- តើអ្នកអាចមានអារម្មណ៍ដូចម្ដេចខ្លះ បើសិនអ្នកជួបនូវរឿងដ៏ព្រៃផ្សៃបែបនេះ ? តើអ្នកនឹងមានអារម្មណ៍ដូចម្ដេចនៅពេលអ្នកបានដឹងថាអ្នកវាយប្រហារយើងនឹងមិនត្រូវបានទទួលខុសត្រូវចំពោះទង្វើរបស់ខ្លួននោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:២៣–២៥ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ រកមើលឃ្លាដែលបង្ហាញថាព្រះនឹងឲ្យពួកសត្រូវរបស់ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយទទួលខុសត្រូវចំពោះទង្វើរបស់ខ្លួន ។

- តើគោលការណ៍អ្វីខ្លះដែលយើងបានរៀនពី ខ ២៣–២៥ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយ សូមគូសបញ្ជាក់គោលការណ៍ខាងក្រោមនេះ ដោយសរសេរវានៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអម្ចាស់ទតឃើញ ហើយជ្រាបដឹងគ្រប់កិច្ចការរបស់យើង ។ អស់អ្នកដែលប្រឆាំងទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់ និង ប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់នឹងទទួលការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះ នៅពេលកំណត់របស់ទ្រង់**) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សគិតឲ្យអំពីពេល ដែលពួកគេបានឃើញមនុស្សដែលធ្វើខុស ហើយពុំឃើញលទ្ធផលភ្លាមៗ ។

- តើគោលការណ៍ដែលយើងឃើញនៅក្នុង ខ ២៣–២៥ អាចទាក់ទងនឹងស្ថានភាពសព្វថ្ងៃនេះ នៅពេលមនុស្សចង់គេចចេញពីលទ្ធផលនៃទង្វើខុសឆ្គងរបស់ខ្លួនយ៉ាងដូចម្ដេច ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:២៦–៣៣

ព្រះសន្យាបើកសម្ដែងសេចក្ដីពិតដ៏អស់កល្បតាមរយៈ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

បើអាចធ្វើបាន សូមដាក់បង្ហាញរូបភាព យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នៅ ក្នុងគុកលីប៊ើធី (*សៀវភៅសិល្បៈដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៩] ទំព័រ ៩៧ សូមមើលផងដែរ LDS.org) ។

- តើការលំបាកអ្វីខ្លះដែលយ៉ូសែប ស៊្មីធ និង ដៃគូរបស់លោកបានស៊ូទ្រាំនៅក្នុងគុក លីប៊ើធី ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:២៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលសេចក្ដីពិតមួយដែល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានកត់ត្រា នៅពេលលោកជាប់ឃុំនៅក្នុងគុកលីប៊ើធី ។

- តើសេចក្ដីពិតអ្វីដែលយ៉ូសែបស្ម៊ីធបានកត់ត្រានៅក្នុង ខ ២៦ ? (សិស្សគួរតែរកឃើញចំណុចដូចខាងក្រោមនេះ ៖ **ព្រះនឹងផ្ដល់ចំណេះដឹងដល់យើងតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ**) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់ពីរបៀបដែលសេចក្ដីពិតនេះអាចទាក់ទងនឹងពួកគេនៅពេលពួកគេជួបបទពិសោធន៍លំបាក សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានទីបន្ទាល់ខាងក្រោមដោយ អែលឌើរ ជែហ្វ្រី អ័រ ហូឡិន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ឲ្យឮៗ ៖

« អ្នកអាចមានបទពិសោធន៍ដឹកនាំដ៏ពិសិដ្ឋ ដ៏មានវិវរណៈយ៉ាងជ្រាលជ្រៅជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ *នៅក្នុងបទពិសោធន៍ដ៏ឈឺចាប់ក្នុងជីវិតអ្នក*នៅក្នុងដំណើរដ៏អាក្រក់បំផុត ខណៈស៊ូទ្រាំនឹងភាពអយុត្តិធម៌ដ៏ខ្លោចផ្សា នៅពេលប្រឈមមុខនឹងរឿងរ៉ាវដែលពុំអាចឈ្នះបាន និង ការសង្កត់សង្កិនដែលអ្នកធ្លាប់បានជួបប្រទះពីមុន » (Lessons from Liberty Jail » *Ensign,* ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ២០០៩ ទំព័រ ២៨) ។

- តើការទទួលចំណេះដឹងតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអាចជួយយើងដូចម្ដេចខ្លះ នៅពេលយើងជួបការលំបាក ?
- តើពេលណាដែលអ្នកបានទទួលចំណេះដឹង ឬ ការណែនាំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលជួយអ្នកឲ្យឆ្លងកាត់ពេលដ៏លំបាកនោះ ? (សូមរំឭកសិស្សថា បទពិសោធន៍មួយចំនួន គឺពិសិដ្ឋ ឬផ្ទាល់ខ្លួនណាស់ពុំគួរចែកចាយទេ) ។

ដើម្បីបង្ហាញសេចក្ដីពិតបន្ថែមទៀតដែលសិស្សរកឃើញនៅក្នុង ខ ២៦, អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានដំណើររឿងខាងក្រោមដោយ លូស៊ី ម៉ាក ស្ម៊ីធ ដែលបានទទួលចំណេះដឹង និង ការលួងលោមតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បន្ទាប់ពីយ៉ូសែប និង ហៃរ៉ុម ត្រូវបានចាប់យកទៅជាទណ្ឌិត ហើយគំរាមគំហែងដោយសេចក្ដីស្លាប់ ៖

« នៅក្នុងអំឡុងពេលនៃសេចក្ដីសោកសៅរបស់ខ្ញុំ នោះខ្ញុំបានឃើញការលួងលោម ដែលមានហួសពីការលួងលោមនៃអស់ទាំងខាងលោកិយ ។ ខ្ញុំបានពោរពេញដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ ហើយបានទទួលចំណេះដឹងដូចតទៅនេះតាមរយៈអំណោយទាននៃការព្យាករ ៖ ‹ សូមឲ្យដួងចិត្តអ្នកទទួលបានការលួងលោមទាក់ទងនឹងរឿងកូនៗរបស់អ្នក មារសត្រូវរបស់ពួកគេនឹងមិនបៀតបៀនពួកគេឡើយ ។. . .ការណ៍នេះបានធ្វើឲ្យចិត្តខ្ញុំធូរស្បើយ ហើយខ្ញុំត្រូវបានរៀបចំដើម្បីលួងលោមកូនៗរបស់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំបានប្រាប់ពួកគេពីអ្វីដែលបានបើកសម្ដែងដល់ខ្ញុំ ដែលលួងលោមចិត្តរបស់ពួកគេយ៉ាងខ្លាំង » (*History of Joseph Smith by His Mother,* បានបោះពុម្ព ប្រេសតុន នីប្លី [ឆ្នាំ ១៩៥៨] ទំព័រ ២៩១) ។

- តើការសន្យានៃវិវរណៈរបស់ព្រះអម្ចាស់តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអាចលួងលោមយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ពួកបរិសុទ្ធអំឡុងពេលនៃការបៀតបៀនដោយរបៀបណា ?

សូមសង្ខេប ខ ២៦–៣៣ ដោយពន្យល់ថាព្រះអម្ចាស់បានសន្យាថាបើកសម្ដែងចំណេះដឹងដែល « ពុំទាន់បានបើកសម្ដែងប្រាប់ចាប់តាំងពីកំណើតលោកិយ » (គ. និង ស. ១២១:២៦) ហើយប្រទានពរជ័យដ៏រុងរឿងដល់អស់អ្នកដែលស៊ូទ្រាំដោយ « ក្លាហានដើម្បីដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ » (គ. និង ស. ១២១:២៩) ។

សូមប្រាប់សិស្សថានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១២១:៣៣, ព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធ បានប្រើការប្រដូចមួយដើម្បីជួយពួកបរិសុទ្ធឲ្យយល់ថាព្រះអម្ចាស់មានព្រះចេស្ដាច្រើនជាងអស់អ្នកដែលកំពុងបៀតបៀនពួកបរិសុទ្ធ ហើយព្យាយាមរារាំងកិច្ចការរបស់ព្រះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:៣៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលរូបភាពមួយដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានប្រើដើម្បីបង្ហាញពីព្រះចេស្ដានៃព្រះ ។ (« ទឹកហូរ » និង « ទន្លេមិសសួរី » ។ អ្នកអាចពន្យល់ថាទន្លេមិសសួរីគឺជាទន្លេធំមួយ ហើយជាទន្លេដ៏មានឥទ្ធិពលដែលពួកបរិសុទ្ធកាលពីដើមបានរស់នៅក្បែរនោះ ហើយបានស្គាល់ទីនោះ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតពីពេល ដែលពួកគេបានឃើញទឹកហូរគំហុកដូចជាទន្លេ ឬ ស្ទឹងមួយដែលហូរពីលើភ្នំ ។ សូមឲ្យសិស្សគិតពីពេល ដែលពួកគេបានឃើញទឹកនឹងថ្កល់ដូចជាស្រះមួយ ។ បើអាចធ្វើបាន អ្នកអាចបង្ហាញរូបភាពនៃទឹកដែលផ្ទុយពីនោះ ។

- តើយើងអាចរៀនគោលការណ៍អ្វីខ្លះចេញពីខគម្ពីរនេះ ? (សូមជួយសិស្សស្វែងរកគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះ ៖ **គ្មានអ្វីមួយអាចបញ្ឈប់កិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យបន្តរីកចម្រើនបានឡើយ**) ។

- តើវាធ្វើឲ្យអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងណាដើម្បីដឹងថា កិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងបន្តទោះបីជាមានការប្រឆាំងក៏ដោយ ?

ដើម្បីបញ្ចប់ អ្នកអាចរំឭកដោយសង្ខេបអំពី គោលការណ៍នានាដែលសិស្សបានរៀនពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយពីរបៀបដែលពួកគេអាចធ្វើតាមគោលការណ៍ទាំងនេះនៅក្នុងជីវិតពួកគេ ។ អ្នកក៏អាចថ្លែងទីបន្ទាល់អំពី របៀបដែលសេចក្ដីពិតទាំងនេះបានប្រទានពរដល់អ្នក ។

មេរៀនទី ១២៨

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:៣៤–៤៦

បុព្វកថា

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:៣៤–៤៦ គឺជាផ្នែកមួយនៃសំបុត្រដ៏បំផុសគំនិតរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធពីគុកលីប៊ើធី ។ នៅក្នុងផ្នែកនៃសំបុត្រនេះ ព្យាការីបង្រៀនគោលការណ៍នានាអំពីព្រះចេស្ដា និង សិទ្ធិអំណាចនៃបព្វជិតភាព ។ លោកពន្យល់ពីមូលហេតុដែលថាមានមនុស្សជាច្រើនដែលត្រូវបានហៅ ប៉ុន្តែមានតែបន្តិចប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានរើស និង របៀបដែលអ្នកកាន់បព្វជិតភាពអាចទទួលអំណាចនានានៃឋានសួគ៌ដើម្បីបម្រើមនុស្សដទៃ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:៣៤–៤០

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បង្រៀនថា សិទ្ធិនៃបព្វជិតភាពត្រូវបានភ្ជាប់ទៅនឹងអំណាចសួគ៌

សូមបង្ហាញអំពូលភ្លើងមួយដែលពុំដោតនឹងព្រីភ្លើង ។ សូមប្រាកដថា កុងតាក់អំពូលភ្លើងនោះត្រូវបាន « បិទ » ដើម្បីនៅពេលដោតនឹងព្រីភ្លើង អំពូលនោះពុំភ្លឺឡើយ ។ ប្រសិនបើអ្នកពុំអាចយកអំពូលភ្លើងមកបាន សូមគូសរូប អំពូលភ្លើងដែលមានដូចរៀបរាប់មកនេះ (ដោយពុំដាក់ពាក្យឡើយ) នៅលើក្ដារខៀន ។

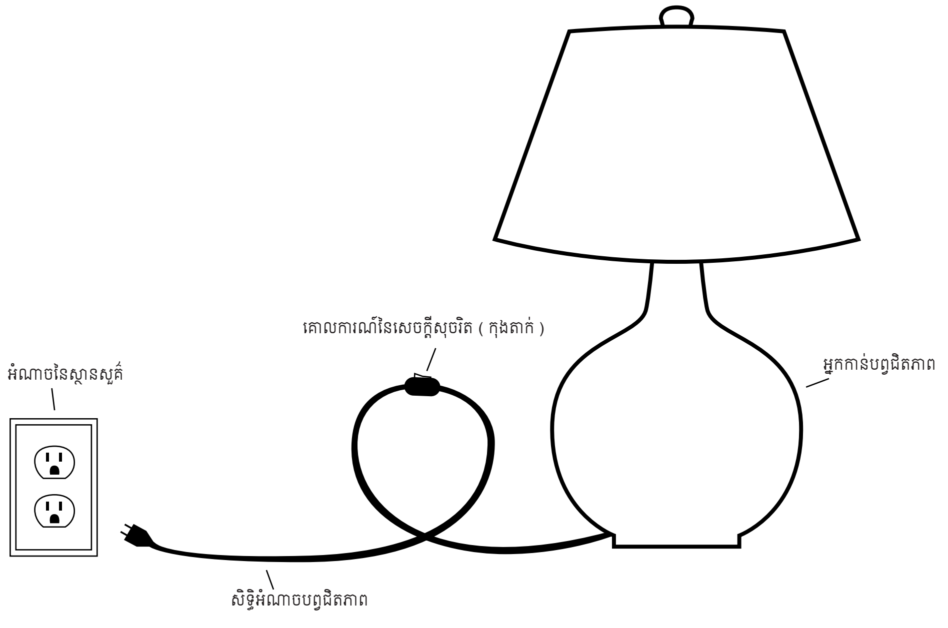

សូមពន្យល់ថាមេរៀនថ្ងៃនេះ អំពូលភ្លើងតំណាងឲ្យអ្នកកាន់បព្វជិតភាព ។ ពន្លឺពីអំពូលភ្លើងតំណាងឲ្យពរជ័យដែលមនុស្សអាចទទួលបានពីព្រះតាមរយៈការបម្រើនៃអ្នកកាន់បព្វជិតភាព ។ បើសិនអ្នកមានអំពូលភ្លើងមកជាមួយអ្នក សូមបិទលើអំពូលភ្លើងនោះថា *អ្នកកាន់បព្វជិតភាព* ។ បើសិនពុំមានអំពូលភ្លើងទេ សូមសរសេរឃ្លានេះនៅលើកន្លែងណាមួយដែលសមរម្យលើរូប ។

នៅពេលសិស្សចាប់ផ្ដើមការសិក្សារបស់ពួកគេអំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:៣៤–៤៦ ថ្ងៃនេះ សូមឲ្យពួកគេពិចារណាពីរបៀបនៃសេចក្ដីសុចរិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នកកាន់បព្វជិតភាព ជះឥទ្ធិពលលើសមត្ថភាពខ្លួន ដើម្បីជួយមនុស្សដទៃឲ្យទទួល

ពរជ័យនានាពីបព្វជិតភាព ។ សូមចង្អុលបង្ហាញថា ទោះបីជាខគម្ពីរទាំងនេះនិយាយផ្ទាល់ចំពោះអ្នកកាន់បព្វជិតភាពក្ដី ក៏ខគម្ពីរទាំងនេះមាននូវគោលការណ៍ដែលអនុវត្តចំពោះសមាជិកសាសនាចក្រគ្រប់រូប ។

សូមរំឮកសិស្សថា គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១២១ មានផ្នែកនានានៃសំបុត្រដ៏បំផុសគំនិតដែលយ៉ូសែប ស៊្មីធ បានសរសេរនៅពេលលោកជាប់នៅក្នុងគុកលីប៊ើធី ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:៣៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សរកត់ចំណាំសំណួរនៅក្នុងខគម្ពីរនេះ ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យពិចារណា និង ពិភាក្សាពីអត្ថន័យដែលថា អ្នកកាន់បព្វជិតភាពត្រូវបាន « ហៅ » និង « ជ្រើសរើស » សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន ជេមស៍ អ៊ី ហ្វោស្ត នៃ គណៈប្រធានទីមួយដែលបានថ្លែងទៅកាន់អ្នកកាន់បព្វជិតភាពឲ្យឮៗ ៖

« យើងត្រូវបានហៅនៅពេលគេដាក់ដៃលើក្បាលរបស់យើង ហើយយើងត្រូវបានប្រទាននូវបព្វជិតភាព ប៉ុន្តែយើងមិនត្រូវបានជ្រើសរើសនៅឡើយទេ រហូតដល់យើងបានបង្ហាញដល់ព្រះពីសេចក្ដីសុចរិតភាពស្មោះត្រង់ និង ការតាំងចិត្តរបស់យើងជាមុនសិន » (Called and Chosen » *Ensign* ឬ *Liahona*, ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៥ ទំព័រ ៥៥) ។

- ស្របតាមប្រធាន ហ្វោស្ត តើវាមានន័យដូចម្ដេចនៅពេលក្មេងប្រុសម្នាក់ត្រូវបាន « ហៅ » នោះ ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថាការត្រូវបាន « ហៅ » គឺមិនដូចគ្នានឹងការត្រូវបាន « ជ្រើសរើស » ឡើយ ។ ដើម្បីក្លាយជា « មនុស្សជម្រើស » របស់ព្រះ អ្នកកាន់បព្វជិតភាពត្រូវតែរស់នៅតាមរបៀបមួយដែលអាចឲ្យគាត់ទទួលយកអំណាចនៃឋានសួគ៌ ដើម្បីជួយមនុស្សដទៃឲ្យទទួលពរជ័យនៃបព្វជិតភាព ។

សូមពន្យល់ថានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:៣៥–៣៩, យើងរៀនពីមូលហេតុដែលអ្នកកាន់បព្វជិតភាពមួយចំនួនមិនត្រូវបានជ្រើសរើសឡើយ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:៣៥–៣៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលមេរៀនមួយដែលអ្នកកាន់បព្វជិតភាពគ្រប់រូបគួរតែរៀន ។

- យោងតាម ខ ៣៦, តើមេរៀនអ្វីដែលអ្នកកាន់បព្វជិតភាពគ្រប់រូបគួរតែរៀន ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់អំពីមេរៀននៅក្នុង ខ ៣៦,សូមមើលទៅប្រភពនៃចរន្តអគ្គិសនីនៅក្នុងថ្នាក់រៀន ឬ នៅក្នុងរូបលើក្ដារខៀន ។

- តាមឃ្លានៅក្នុង ខ ៣៦ តើចរន្តអគ្គិសនីអាចតំណាងឲ្យអ្វី ? (« អំណាចទាំងឡាយនៃស្ថានសួគ៌ » ។ សូមសរសេរ *អំណាចទាំងឡាយនៃស្ថានសួគ៌* នៅលើក្ដារខៀនជាប់នឹងរូបព្រីភ្លើង ឬ បិទស្លាកនេះនៅជាប់នឹងប្រភពថាមពលភ្លើងពិត) ។
- នៅក្នុង ខ ៣៦, តើអ្នកគិតថាឃ្លា « សិទ្ធិទាំងឡាយនៃបព្វជិតភាព » សំដៅទៅលើអ្វី ? (ចម្លើយរបស់សិស្សគួរតែបញ្ជាក់ថា បុរសម្នាក់ទទួលសិទ្ធិដើម្បីអនុវត្តបព្វជិតភាព នៅពេលសិទ្ធិអំណាចនៃបព្វជិតភាពត្រូវបាន ប្រគល់ឲ្យគាត់ដោយការដាក់ដៃលើ) ។

សូមបិទស្លាកលើខ្សែភ្លើងថា *សិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាព* ។ បើសិនអ្នកបង្ហាញពីអំពូលភ្លើងមួយ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យដោតខ្សែឌុយទៅក្នុងព្រីភ្លើង ។

- ហេតុអ្វីក៏អំពូលភ្លើងអត់ភ្លឺ ? (ដោយសារកុងតាក់បិទ) ។
- តាមឃ្លានៅក្នុង ខ ៣៦ តើកុងតាក់អាចប្រដូចទៅនឹងអ្វី ? (« គោលការណ៍នៃសេចក្ដីសុចរិត » ។ សូមពន្យល់ថាឃ្លានេះសំដៅលើទំនួលខុសត្រូវរបស់អ្នកកាន់បព្វជិតភាពឲ្យរស់នៅដោយសុចរិត) ។

សូមបិទស្លាកលើកុងតាក់ថា *គោលការណ៍នៃសេចក្ដីសុចរិត* ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យបើកកុងតាក់ភ្លើង ។

- ក្នុងការប្រៀបធៀបនេះ តើការរស់នៅដោយសុចរិតប្រដូចទៅនឹងការបើកកុងតាក់ភ្លើងនេះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យថ្លែងជាសម្ដីខ្លួនផ្ទាល់ពីគោលការណ៍ដែលដកស្រង់ពី ខ ៣៦ ។ សូមសង្ខេបចម្លើយរបស់ពួកគេ ដោយសរសេរគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះ—ឬ សរសេរអ្វីដូចនេះ—លើក្ដារខៀន ៖ **អ្នកកាន់បព្វជិតភាពអាចទទួលអំណាចទាំងឡាយនៃឋានសួគ៌បាន បើសិនពួកគេរស់នៅដោយសេចក្ដីសុចរិតតែប៉ុណ្ណោះ** ។ អ្នកអាចប្រាប់សិស្សឲ្យសរសេរគោលកាណ៍នេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:៣៧–៣៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលកើតឡើងចំពោះសមត្ថភាពរបស់អ្នកកាន់បព្វជិតភាពម្នាក់ ដើម្បីទទួលបានអំណាចនានានៃឋានសួគ៌ បើសិន គាត់មិនបានរស់នៅដោយសុចរិតទេនោះ ។

- តើមានអ្វី កើតឡើងនៅពេលដែលអ្នកកាន់បព្វជិតភាពមិនរស់នៅដោយសុចរិតនោះ ? (អំណាចទាំងឡាយនៃឋានសួគ៌ ដកខ្លួនចេញ ហើយសិទ្ធិអំណាចរបស់គាត់ត្រូវបានបញ្ចប់ ។ អ្នកអាចពន្យល់ថា ឃ្លា « ធាក់ជល់នឹងជន្លួញ » សំដៅលើសត្វពាហនៈមួយដែលតតាំងនឹងឈើស្រួចមួយដែលប្រើដើម្បី នាំផ្លូវវាទៅកាន់គោលដៅដែលចង់ទៅ ។ សម្រាប់ពួកយើង ឃ្លានេះសំដៅលើការតតាំងនឹងការណែនាំពីព្រះអម្ចាស់ ឬ អ្នកបម្រើទ្រង់) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីគោលការណ៍នៅលើក្ដារខៀន សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន ប៊យដ៏ ឃេ ផាកកឺ នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

*សិទ្ធិអំណាច*នៅក្នុងបព្វជិតភាពបានមកដោយការតែងតាំង *អំណាច*នៅក្នុងបព្វជិតភាពបានមក តាមរយៈសេចក្ដីស្មោះត្រង់ និង ការប្រតិបត្តិតាម ការរស់នៅក្នុងការគោរពសេចក្ដីសញ្ញាទាំងឡាយ ។ វានឹងកើនឡើងតាមរយៈការអនុវត្ត និង ប្រើបព្វជិតភាពនៅក្នុងសេចក្ដីសុចរិត » (The Power of the Priesthood » *Ensign* ឬ *Liahona*, ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១០ ទំព័រ ៩) ។

សូមសរសេរប្រយោគ ខាងក្រោម នៅលើក្ដាខៀន ៖

ធ្វើឲ្យទំនាក់ទំនងចុះខ្សោយ ពង្រឹងទំនាក់ទំនង

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន ខ ៣៥ និង ៣៧ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ រកមើលចរិតលក្ខណៈ និង សកម្មភាពដែលមិនសុចរិត ដែលបណ្ដាលឲ្យទំនាក់ទំនងនៃអ្នកកាន់បព្វជិតភាពជាមួយអំណាចទាំងឡាយនៃឋានសួគ៌ចុះខ្សោយ ។ អ្នកអាចចង់ឲ្យ ពួកគេគូរគូសចំណាំអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ ក្រោយពីទុកពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមឲ្យពួកគេរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យធ្វើជាអ្នកសរសេរ ដោយសរសេរចម្លើយនៅក្រោមឃ្លា « ធ្វើឲ្យទំនាក់ទំនងចុះខ្សោយ » ។ បន្ទាប់ពីសរសេរចម្លើយសិស្សហើយ សូមអានឧទាហរណ៍ខាងក្រោមនេះ ។ សម្រាប់ឧទាហរណ៍និមួយៗ សូមឲ្យសិស្សស្វែងរកឥរិយាបទ ឬ សកម្មភាពដែលពួកគេបានសរសេរលើក្ដារខៀន ។

១. ដើម្បីត្រូវគ្នានឹងមនុស្សដ៏មានប្រជាប្រិយរបស់ខ្លួន អ្នកកាន់បព្វជិតភាពចូលរួមជាមួយពួកគេ ហើយសើចចំអកដល់មិត្តរួមថ្នាក់នៅឯសាលា ។

២. ប្រធានកូរ៉ុមគ្រូម្នាក់ចូលចិត្តកីឡា ហើយគាត់បានបដិសេធមិនចូលរួមការដាក់ផែនការនៃសកម្មភាពកូរ៉ុម ដែលមិនទាក់ទងនឹងការលេងបាល់ទាត់ ឬ បាល់បោះឡើយ ។ នៅពេលកូរ៉ុមចូលរួមក្នុងសកម្មភាពមួយ ឬ បម្រើ គាត់បញ្ជាឲ្យយុវជនផ្សេងទៀតធ្វើតាមអ្វីដែលខ្លួននិយាយ ដោយសារគាត់ជាប្រធានកូរ៉ុម ។

- តើមានគំរូអ្វីខ្លះនៃមនុស្សដែលព្យាយាមលាក់បាំងអំពើបាបរបស់ពួកគេ ?
- តើមានគំរូអ្វីខ្លះនៃមនុស្សដែលដាក់ដួងចិត្តរបស់ពួកគេភ្ជាប់ទៅលើអ្វីៗទាំងឡាយនៃលោកនេះ ហើយប្រាថ្នាចង់បានកិត្តិយសនៃមនុស្សលោក ?
- តើអ្នកគិតថា ហេតុអ្វីបានជាឥរិយាបទ និង សកម្មភាពនានារារាំងអ្នកកាន់បព្វជិតភាពពីការទទួលអំណាចទាំងឡាយនៃឋានសួគ៌ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:៣៩–៤០ ឲ្យឮៗ ហើយសូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលហេតុផលដែលមនុស្សមួយចំនួនអនុវត្តការគ្រប់គ្រងដែលមិនសុចរិត ។ សូមឲ្យពួកគេរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- ដោយផ្អែកទៅលើអ្វីដែលអ្នកបានរៀនពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:៣៤–៤០, តើអ្នកនឹងសង្ខេបពីមូលហេតុដែលមនុស្សជាច្រើនត្រូវបានហៅ ប៉ុន្តែមានតែមួយចំនួនតូចដែលត្រូវបានរើសយ៉ាងដូចម្ដេច ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:៤១–៤៦

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធបង្រៀនពីរបៀបដែលពួកអ្នកកាន់បព្វជិតភាពគួរប្រព្រឹត្ត

សូមពន្យល់ថា បន្ទាប់ពីការបង្រៀនអំពីឥរិយាបថ និង សកម្មភាពដែលធ្វើឲ្យទំនាក់ទំនងរវាងអ្នកកាន់បព្វជិតភាព និង អំណាចទាំងឡាយនៃឋានសួគ៌ចុះខ្សោយ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានបង្រៀនអំពីឥរិយាបថ និង សកម្មភាពដែលពង្រឹងទំនាក់ទំនងនោះ ។ សូមចែកសិស្សជាគូៗ ហើយសូមឲ្យពួកគេ អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:៤១–៤៥ ជាមួយគ្នា ។ សូមឲ្យពួកគេរកមើលឥរិយាបទ និង សកម្មភាពនានាដែលជួយអ្នកកាន់បព្វជិតភាពឲ្យទទួលអំណាចទាំងឡាយនៃឋានសួគ៌ដើម្បីជួយមនុស្សដទៃទៀត ។ (ពីមុនពួកគេអាន អ្នកអាចចង្អុលបង្ហាញថានៅក្នុង ខ ៤១, ពាក្យថា *លើកលែង* មានន័យថា « លើកលែងតែ ») ។

ក្រោយពីទុកពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យធ្វើជាអ្នកសរសេរ ដោយសរសេរចម្លើយនៅក្រោមពាក្យ « ពង្រឹងទំនាក់ទំនង » ។ សូមឲ្យសិស្សសរសេរគោលការណ៍នានានៃសេចក្ដីសុចរិត អ្នកអាចឲ្យពួកគេពន្យល់ ឬ ផ្ដល់ឧទាហរណ៍ពីគោលការណ៍និមួយៗ ។ បើចាំបាច់ សូមសួរសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្នកគិតថាធ្វើដោយការស្រឡាញ់ស្មោះត្រង់ និង ដោយឥតលាក់ពុត ឬ ដោយឥតមានឧបាយកលឡើយមានន័យដូចម្ដេច ? (ចម្លើយអាចរួមមានដូចជា វាមានន័យថា ស្រឡាញ់មនុស្សដោយស្ម័គ្រស្មោះ និង ពិតប្រាកដ ហើយមានការជម្រុញចិត្តដ៏សុចរិត) ។ ហេតុអ្វីបានជាអាកប្បកិរិយាទាំងនេះសំខាន់ចំពោះអ្នកកាន់បព្វជិតភាព ?

- នៅក្នុង ខ ៤៣, ពាក្យ *ស្ដីបន្ទោស* សំដៅទៅលើទង្វើនៃការប្រាប់នរណាម្នាក់ថាគាត់កំពុងធ្វើខុសហើយជាទូទៅប្រាប់បែបសុភាព ឬ សន្ដានចិត្តល្អ ។ ពាក្យ *សមពេលសមហេតុ* មានន័យថា « មុនពេល » ឬ « ក្នុងលក្ខណៈទាន់ពេលវេលា » ។ ពាក្យ *ការតឹងរ៉ឹង* អាចសំដៅទៅលើសេចក្ដីត្រូវការដើម្បីបង្ហាញខ្លួនយើងឲ្យច្បាស់លាស់ ។ តើអ្នកគិតថា ហេតុអ្វីវាជាការសំខាន់សម្រាប់ថ្នាក់ដឹកនាំបព្វជិតភាពម្នាក់ដើម្បីស្ដីបន្ទោសឲ្យច្បាស់លាស់ ចំពេល ហើយស្របតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ? តើអ្នកគិតថា ហេតុអ្វីបានជាវាសំខាន់ដើម្បីបង្ហាញការបង្កើនសេចក្ដីស្រឡាញ់ បន្ទាប់ពីស្ដីបន្ទោសនរណាម្នាក់ហើយនោះ ? តើអ្នកធ្លាប់ទទួលអត្ថប្រយោជន៍ពីការកែប្រែបែបនោះដែរឬទេ ?

- តើអ្នកគិតថា សូមឲ្យចិត្តអ្នកពេញទៅដោយសេចក្ដីសប្បុរសដល់មនុស្សទាំងអស់ មានន័យដូចម្ដេច ? (សូមមើល ខ ៤៥) ។ ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា វាសំខាន់សម្រាប់អ្នកកាន់បព្វជិតភាព ដើម្បីមានភាពស្លូតបូត និង មានសន្ដានចិត្តល្អក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយមនុស្សដទៃ ?

- តើអ្នកគិតថា សូមឲ្យគុណធម៌តុបតែងគំនិតអ្នកដោយឥតឈប់ឈរឡើយ មានន័យដូចម្ដេច ? (សូមមើល ខ ៤៥) ។ តើមានអ្វីខ្លះដែលយើងអាចធ្វើបានដើម្បីរក្សាគំនិតរបស់យើងឲ្យមានគុណធម៌ ?

- តើអ្នកគិតថាហេតុអ្វីបានជា អ្នកកាន់បព្វជិតភាពត្រូវតែធ្វើតាមគោលការណ៍នៃសេចក្ដីសុចរិត ដើម្បីទទួលបានអំណាចទាំងឡាយនៃឋានសួគ៌ ?

សូមចង្អុលបង្ហាញពាក្យ *ខណៈនោះ* នៅក្នុង ខ ៤៥ ។ សូមពន្យល់ថា ពាក្យនេះចង្អុលបង្ហាញទៅលទ្ធផលនៃការរស់នៅស្របតាមគោលការណ៍នៃសេចក្ដីសុចរិតដែលមាននៅក្នុង ខ ៤១–៤៥ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:៤៥–៤៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពរជ័យដែលបានប្រទានមកដល់អ្នកកាន់បព្វជិតភាព ដែលបានទទួលអំណាចនានានៃឋានសួគ៌តាមរយៈការរស់នៅដោយសុចរិត ។ (មុនពេលសិស្សអាន អ្នកអាចពន្យល់ថា ដំបងពេជ្រគឺជាដំបងដែលកាន់ដោយព្រះមហាក្សត្រ ឬ ម្ចាស់ក្សត្រី ។ វាគឺជានិមិត្តរូបនៃសិទ្ធិអំណាច និង ព្រះចេស្ដា) ។

- តើមានពរជ័យអ្វីខ្លះនៃការរស់នៅតាមគោលការណ៍នៃសេចក្ដីសុចរិត ?

- សូមគិតពីអ្នកកាន់បព្វជិតភាពម្នាក់ដែលអ្នកស្គាល់ ដែលរស់នៅក្នុងរបៀបមួយដែលជួយគាត់ទទួលបានអំណាចទាំងឡាយនៃឋានសួគ៌ ។ តើអ្នកបានទទួលពរជ័យតាមរយៈការបម្រើរបស់គាត់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីពរជ័យដែលអ្នកបានទទួលតាមរយៈសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាព និង អំណាចបព្វជិតភាព ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេផងដែរ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យជ្រើសរើសគោលការណ៍មួយនៃសេចក្ដីសុចរិតដែលបានរៀបរាប់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:៤១–៤៥ ហើយដាក់គោលដៅដើម្បីរស់នៅតាមគោលការណ៍នោះឲ្យបានកាន់តែប្រសើរ ។

មេរៀនទី ១២៩

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១២៣

បុព្វកថា

អំឡុងពេលដែលព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នៅក្នុងគុកលីប៊ើធី ថ្ងៃទី ១ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣៨ ដល់ថ្ងៃទី ៦ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៣៩ លោកបានសរសេរសំបុត្រនៃការលួងលោម និង ទូន្មានដល់ពួកបរិសុទ្ធ ។ គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១២៣ គឺជាការដកស្រង់មួយចេញពីសំបុត្រនោះដែលចុះថ្ងៃទី ២០ ខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៣៩ ដែលលោកបានសរសេរទៅកាន់ពួកបរិសុទ្ធ ។ នៅក្នុងការដកស្រង់នេះ ព្យាការីបានសូមឲ្យពួកបរិសុទ្ធប្រមូល និង បោះពុម្ពដំណើររឿងនៃការបៀតបៀន និង ការរងទុក្ខរបស់ពួកគេ ហើយជួយដល់អស់អ្នកដែលបំពាន់ដោយគោលលទ្ធិក្លែងក្លាយ ។

កំណត់ចំណាំ ៖ មេរៀនបន្ទាប់ (« ការកសាងទីក្រុងណៅវូ » មេរៀនទី ១៣០) នឹងផ្តល់ឱកាសមួយឲ្យសិស្សពីរនាក់បង្រៀនផ្នែកនៃមេរៀននោះ ។ អ្នកអាចនឹងជ្រើសរើសសិស្សពីរនាក់ក្នុងពេលឥឡូវនេះ ហើយផ្តល់ច្បាប់ចម្លងមួយផ្នែក នៃមេរៀនទី ១៣០ ដែលបានចាត់តាំងដល់ពួកគេ ដើម្បីពួកគេអាចរៀបចំមេរៀននោះ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១២៣:១–៦

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ទូន្មានឲ្យពួកបរិសុទ្ធប្រមូល និង បោះពុម្ពដំណើររឿងនៃការបៀតបៀន និង ការរងទុក្ខរបស់ពួកគេ

សូមចាប់ផ្តើមដោយអានសេចក្តីថ្លែងខាងក្រោមនេះ ៖

> « នេះសូមបញ្ជាក់ថា ខ្ញុំឈ្មោះឌែលា រីដ បានប្តូរមកនៅរដ្ឋ មិសសួរីនៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៦ ។ ស្វាមីរបស់ខ្ញុំបានស្លាប់មិនយូរប៉ុន្មាន បន្ទាប់ពីយើងបានមកដល់ទីនេះ ហើយទុកកូនតូចៗប្រាំពីរនាក់ជាមួយខ្ញុំ ។. . . នៅពេលភាពច្របូកច្របល់បានកើតមានឡើងរវាងពួកប្រជាជន និង ពួកមរមន នោះខ្ញុំជាមួយនឹងសមាគមទាំងអស់របស់យើង ត្រូវបានបង្ខំឲ្យចាកចេញពីរដ្ឋនោះ ។. . . ខ្ញុំត្រូវបានបង្ខំឲ្យលះបង់ទ្រព្យសម្បត្តិភាគច្រើន [និង] គ្រួសាររបស់ខ្ញុំ [បាន] ព្រាត់ប្រាស់គ្នា ហើយខ្ញុំត្រូវទទួលអាហារបន្តិចបន្តួចពី ជនដែលខ្ញុំមិនស្គាល់ » (ឌែលា រីដ នៅក្នុង *Mormon Redress Petitions: Documents of the ១៨៣៣–១៨៣៨ Missouri Conflict,* បានបោះពុម្ពដោយ ខ្លាក វី ចនសុន [ឆ្នាំ ១៩៩២] ទំព័រ ៥២៣ វណ្ណយុត្ត អក្សរធំ និង ការប្រកបពាក្យដែលមានបទដ្ឋាន) ។

សូមពន្យល់ថានេះគឺជាសេចក្តីថ្លែងការណ៍ជាផ្លូវការរបស់បងស្រី រីដ ដែលបានផ្តល់ឲ្យមន្ត្រីចៅក្រម ។ បន្ទាប់មក សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និងសេចក្តីសញ្ញា ១២៣:១ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ ។

- ចេញពីអ្វីដែលអ្នកបានរៀនពីខគម្ពីរនេះ តើបងស្រី រីដផ្តល់សេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះក្នុងគោលបំណងអ្វី ?

សូមរំឮកសិស្សថាចាប់ពី ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣៨ ដល់ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៣៩ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រមួយចំនួនផ្សេងទៀតត្រូវបានជាប់ឃុំនៅក្នុងគុកនៅលីប៊ើធី រដ្ឋ មិសសួរី ។ នៅតំណាលគ្នានោះ ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានបណ្តេញចេញពីរដ្ឋ មិសសួរី អំឡុងពេលរដូវរងាដ៏ត្រជាក់ជាច្រើនខែ ដោយសារតែការចេញបញ្ជាឲ្យសម្លាប់ផ្តាច់ពូជរបស់រដ្ឋាភិបាល លិបបឺន បកស៍ ។ សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១២៣ គឺជាការដកស្រង់មួយនៃសំបុត្ររបស់ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដែលបានសរសេរនៅខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៣៩ ពីគុកលីប៊ើធីដែលផ្តល់ការទូន្មានដល់ពួកបរិសុទ្ធអំឡុងពេលដ៏លំបាកនេះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១២៣:១–៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ដោយរកមើលអ្វីដែលយ៉ូសែបបានណែនាំឲ្យពួកបរិសុទ្ធដែលរងការបៀតបៀនធ្វើតាម ។ ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ខគម្ពីរទាំងនោះ អ្នកអាចត្រូវការពន្យល់ថានៅក្នុង ខ ៥ ឃ្លា « ប្រជុំអំពើទុច្ចរិត » សំដៅលើការប្រមូលនៃការកុហក់ទុច្ចរិត និង ឃ្លា « ការបង្ខំដ៏អាក្រក់អាស្រូវ និង ឃាតកម្មទាំងឡាយ » សំដៅលើអំពើអាក្រក់ និង ទង្វើហិង្សា ។

- តើព្យាការីបានទូន្មានឲ្យ ពួកបរិសុទ្ធធ្វើអ្វីខ្លះនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ?

ពួកបរិសុទ្ធជាច្រើនបានគោរពប្រតិបត្តិតាមការទូន្មានរបស់ព្យាការី ហើយបានប្រមូលដំណើររឿងនៃការបៀតបៀនរបស់ពួកគេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១២៣:៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម

រកមើលមូលហេតុដែលពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានប្រាប់ឲ្យប្រមូលដំណើររឿងនៃការបៀតបៀន និង ការរងទុក្ខរបស់ពួកគេ ។ អ្នកអាចពន្យល់ថាឃ្លា « ដែលតម្រូវពីយើង » មានន័យថា « តម្រូវឲ្យពួកយើង » ។ អ្នកអាចរំឭកពួកគេថាព្រះអម្ចាស់បានសន្យាកាលពីមុនថា ប្រាសលោះពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានគេបៀតបៀនហើយ « យាងចេញពីទីកំបាំងរបស់ទ្រង់ ហើយនៅក្នុងសេចក្ដីខ្ញាល់របស់ទ្រង់នឹងធ្វើទុក្ខដល់ប្រទេស » (គ. និង ស. ១០១:៨៩) ។

- យោងតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៣:៦, ហេតុអ្វីបានជាព្រះវរបិតាសួគ៌បញ្ជាឲ្យពួកបរិសុទ្ធប្រមូលដំណើររឿងនានានៃការបៀតបៀនរបស់ពួកគេ ?

- តើខគម្ពីរនេះបង្រៀនអ្វីខ្លះ ដែលយើងត្រូវធ្វើពីមុនពេលដែលព្រះអម្ចាស់បំពេញការសន្យារបស់ទ្រង់ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដែលជាគោលការណ៍ ដែលបញ្ជាក់ពីទំនាក់ទំនងរវាងកិច្ចខិតខំរបស់យើង និងការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយគោលការណ៍ដែលពួកគេបានរកឃើញ ។ ខាងក្រោម គឺជារបៀបមួយដែលសិស្សអាចសរសេរគោលការណ៍នេះ ៖ **ព្រះអម្ចាស់នឹងបំពេញការសន្យារបស់ទ្រង់ បន្ទាប់ពីយើងបានធ្វើផ្នែករបស់យើងជាមុនសិន ។** សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន ។

- តើអ្នកគិតថា ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់រំពឹងឲ្យយើងធ្វើផ្នែករបស់យើង ពីមុនទ្រង់នឹងបំពេញការសន្យារបស់ទ្រង់ ?

- តើអ្នកធ្លាប់បានឃើញគោលការណ៍នេះបញ្ជាក់នៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក ឬ នៅក្នុងជីវិតរបស់នរណាម្នាក់ដែលអ្នកស្គាល់នៅពេលណា ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៣:៧–១៧

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ទូន្មានឲ្យពួកបរិសុទ្ធជួយដល់អស់អ្នកដែលបំភាន់ដោយពាក្យកុហក

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្រមៃថាពួកគេត្រូវបានចាត់តាំងឲ្យសរសេររបាយការណ៍អំពីសាសនាចក្រសម្រាប់នរណាម្នាក់នៅក្នុងសាលារៀនរបស់ពួកគេ ។ ផ្នែកមួយនៃតម្រូវការនោះ ពួកគេត្រូវតែរួមបញ្ចូលយ៉ាងហោចណាស់ប្រភពបីយ៉ាង ។

- តើធនធានអ្វីដែលអ្នកអាចប្រើសម្រាប់របាយការណ៍របស់អ្នក ?

- ហេតុអ្វីបានជាវាសំខាន់ពីធនធានដែលអ្នកប្រើដើម្បីសរសេរអំពីសាសនាចក្រនោះ ?

- តើអ្នកដឹងថាធនធានមួយពិតដែលពិពណ៌នាពីសាសនាចក្រដោយរបៀបណា ?

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៣:៧–១០ ដោយពន្យល់ថា នៅពេលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានកត់ត្រាខគម្ពីរទាំងនេះ មានការកុហកជាច្រើនបានផ្សព្វផ្សាយអំពីសាសនាចក្រ ។ ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានគេប្រាប់ថាវាគឺជា « កាតព្វកិច្ចដ៏ចាំបាច់ » (គ. និង ស. ១២៣:៧) ដើម្បីឆ្លើយតបនឹងការកុហកទាំងនេះ ហើយប្រមូល និង បោះពុម្ពដំណើររឿងនៃការបៀតបៀន និងការរងទុក្ខរបស់ពួកគេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៣:១១–១២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលមូលហេតុបន្ថែមដែលពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានដឹកនាំឲ្យប្រមូល និង បោះពុម្ពដំណើររឿងនៃការបៀតបៀន និង ការរងទុក្ខរបស់ពួកគេ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីការរកឃើញរបស់ពួកគេ ។

- យោងតាម ខ ១២, តើមានមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់ដែលមានចិត្តបរិសុទ្ធដែលបានលាក់បាំងពីសេចក្ដីពិត ?

- តើអ្នកគិតថាការកុហកអំពីសាសនាចក្រប៉ះពាល់ដល់អស់អ្នកដែលមិនមែននៅក្នុងជំនឿរបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?

- យោងតាម ខ ១២ ហេតុអ្វីបានជាមានមនុស្សជាច្រើននាក់នៅលើផែនដីនេះត្រូវបានលាក់បាំងពីសេចក្ដីពិត ? (សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែរកឃើញសេចក្ដីពិតខាងក្រោម ៖ **មានមនុស្សជាច្រើនត្រូវបានលាក់បាំងពីសេចក្ដីពិតដោយសារពួកគេមិនដឹងជាទៅរកសេចក្ដីពិតនៅឯណាឡើយ**) ។

- តើការបោះពុម្ពសេចក្ដីពិតអំពីការបៀតបៀន និង ការរងទុក្ខរបស់ពួកបរិសុទ្ធនៅពេលនោះអាចជួយមនុស្សឲ្យរកសេចក្ដីពិតយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមរំឭកសិស្សថា នៅតែមានមនុស្សជាច្រើននាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ « ដែលបានខ្វាក់ដោយសារឧបាយកលដ៏ប្រសប់នៃមនុស្ស » ហើយដែលត្រូវបានលាក់ពីសេចក្ដីពិត ពីព្រោះពួកគេមិនដឹងជាទៅរកសេចក្ដីពិតឯណាទេ (គ. និង ស. ១២៣:១២) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ អិម រ័សុល បាឡឺដ នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សស្ដាប់ដោយស្វែងរកអ្វីដែលលាក់មនុស្សពីការដឹងសេចក្ដីពិតអំពី សាសនាចក្រនៅជំនាន់របស់យើងនេះ ។

« មានមនុស្សជាច្រើន ដែលមានការយល់ដឹងតិចតួចអំពីសាសនាចក្រ ដោយសារតែព័ត៌មានភាគច្រើន ដែលពួកគេបានឮពីយើង គឺមកពីព័ត៌មានប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយសង្គម ដែលជាញឹកញាប់ជំរុញដោយការជំទាស់ ។ ការផ្ដោតចិត្តច្រើនពេកលើការជំទាស់បាននាំឲ្យជះឥទ្ធិពលអវិជ្ជមានលើការយល់ដឹងរបស់មនុស្សអំពីភាពពិត ដែលសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយមាន » (Sharing the Gospel Using the Internet » *Ensign*, ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ២០០៨ ទំព័រ ៦២) ។

- យោងតាម អែលឌើរ បាឡឺដ តើអ្វីខ្លះដែលលាក់បាំងមនុស្សពីការដឹងសេចក្ដីពិតអំពី សាសនាចក្រនៅជំនាន់របស់យើងនេះ ?

សូមពន្យល់ថា ស្រដៀងនឹងពួកបរិសុទ្ធក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៩ យើងត្រូវបានដឹកនាំឲ្យជួយមនុស្សដទៃឲ្យមានការយល់ដឹងត្រឹមត្រូវអំពីសាសនាចក្រនេះគឺយល់ដឹងពី—សមាជិក អ្នកដឹកនាំ ជំនឿ ប្រវត្តិ ការបង្រៀន និង ការអនុវត្ត ។

- តើអ្វីអ្នកអាចធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីជួយមនុស្សដទៃឲ្យទទួលបានការយល់ដឹងត្រឹមត្រូវអំពីសាសនាចក្រ ? (សូមសរសេរចម្លើយរបស់សិស្សនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោម ដោយអែលឌើរ អិម រ័សុល បាឡឺដ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកវិធីមួយដែលយើងអាចជួយមនុស្សដទៃឲ្យទទួលបានការយល់ដឹងត្រឹមត្រូវអំពីសាសនាចក្រ ។

« មានការសន្ទនាជាច្រើនអំពីសាសនាចក្រឥតឈប់ឈរ ។ ការសន្ទនានោះនឹងបន្ត ទោះបីជាយើងជ្រើសរើសចូលរួម ឬ មិនចូលរួមក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចឈរនៅស្ងៀម ខណៈដែលមនុស្សដទៃរួមទាំងអ្នករិះគន់របស់យើងព្យាយាមកំណត់ពីអ្វីដែលសាសនាចក្របង្រៀនឡើយ ។ ខណៈដែលការសន្ទនាមួយចំនួនមានអ្នកស្ដាប់រាប់ពាន់ ឬ រាប់លានអ្នកក៏ដោយ ការសន្ទនានោះគឺជារឿងតូចតាចទេ ។ ប៉ុន្តែការសន្ទនាទាំងនោះមានឥទ្ធិពលលើអស់អ្នកដែលចូលរួមក្នុងការសន្ទនានោះ ។ ការយល់ដឹងអំពីសាសនាចក្រត្រូវបានកកើតឡើងនៅក្នុងការសន្ទនាម្ដងៗ ។. . .

« ឥឡូវនេះខ្ញុំសូមឲ្យអ្នកចូលរួមសន្ទនាតាមរយៈ ការចូលរួមតាមអ៊ិនធើណែត ដើម្បីចែកចាយដំណឹងល្អ ហើយសូមពន្យល់នូវសារលិខិតដ៏សាមញ្ញ និងច្បាស់លាស់នៃការស្ដារឡើងវិញ ។. . . *ពិតមែនហើយ ការណ៍នេះតម្រូវឲ្យអ្នកយល់គោលការណ៍គ្រឹះនៃដំណឹងល្អសិន* ។ វាគឺជាការណ៍សំខាន់ដែលអ្នកអាចផ្ដល់ជាសាក្សីដ៏ *ច្បាស់* និង *ត្រឹមត្រូវ* អំពីសេចក្ដីពិតនៃដំណឹងល្អ » (Sharing the Gospel Using the Internet »ទំព័រ ៦១,៦២) ។

សូមបន្ថែមយោបល់របស់អែលឌើរ បាឡឺដ លើយោបល់ដែលមាននៅលើក្ដារខៀននោះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីរបៀបដើម្បីជួយមនុស្សដទៃ រៀនអំពីសេចក្ដីពិតដែលបានសរសេរលើក្ដារខៀន ។ សូមឲ្យពួកគេជ្រើសរើសសេចក្ដីពិតមួយដែលពួកគេមានអារម្មណ៍ថាអាចយកទៅប្រើ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យរាយការណ៍អំពីយោបល់ណាមួយដែលពួកគេបានជ្រើសរើស និង របៀបដែលពួកគេរៀបផែនការប្រើវា ដើម្បីជួយមនុស្សដទៃឲ្យមានការយល់ដឹងត្រឹមត្រូវអំពីសាសនាចក្រ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សទាំងអស់ឲ្យធ្វើតាមយោបល់ដែលពួកគេបានជ្រើសរើស ដើម្បីជួយមនុស្សដទៃឲ្យស្វែងរកសេចក្ដីពិត ។

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីគ្រាមួយ ដែលពួកគេបានជួយមនុស្សដទៃឲ្យមានការយល់ដឹងត្រឹមត្រូវអំពី សាសនាចក្រ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យ ចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ខ្លួន ជាមួយសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយពីបទពិសោធន៍នានា

ក្រោយពីចែកចាយទីបន្ទាល់ និង បទពិសោធន៍របស់អ្នកហើយសូមផ្ដល់ឱកាសឲ្យសិស្សចែកចាយពីគំនិត និង ការយល់ដឹង របស់ពួកគេ ព្រមទាំងបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួនដែលពួកគេមានជាមួយនឹងគោលលទ្ធិ ឬ គោលការណ៍មួយ ។ ពួកគេក៏អាចរៀបរាប់ពីបទពិសោធន៍ដែលពួកគេបានឃើញនៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នកដទៃផងដែរ ។ នៅពេលសិស្សចែកចាយ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិតនៃគោលលទ្ធិ ឬ គោលការណ៍ដែលកំពុងពិភាក្សា ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៣:១៣–១៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលអ្វីដែលពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានប្រាប់អំពីកិច្ចខិតខំរបស់ពួកគេដើម្បីបង្ហាញដំណើររឿងពិតអំពីសេចក្ដីពិតដល់មនុស្សដទៃ ។

- យោងតាម ខ ១៥, ហេតុអ្វីបានជាពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានប្រាប់ថាកុំចាត់ទុកកិច្ចខិតខំរបស់ពួកគេថាជា « ការណ៍តូចឡើយ ? »

- តើគោលការណ៍អ្វីដែលយើងអាចរៀនពីការទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង ខ ១៥ អំពីការសម្រេចចិត្តតូចតាចដែលយើងធ្វើក្នុងពេលឥឡូវនេះ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែរកឃើញគោលការណ៍ខាងក្រោម ៖ **ការសម្រេចចិត្តរបស់យើងដើម្បី ធ្វើតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលហាក់បីដូចជាតូចតាច អាចមានឥទ្ធិពលធំធេងលើជីវិតរបស់យើងនាពេលអនាគត**) ។

- តើការសម្រេចចិត្តតូចតាចដើម្បី មានការសន្ទនាអំពីដំណឹងល្អជាមួយនរណាម្នាក់អាចមានឥទ្ធិពលធំធេងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៣:១៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលរបៀបដែលខគម្ពីរនេះទាក់ទងនឹងសេចក្ដីពិតដែលបានសរសេរលើក្ដារខៀនពីមុន ៖ *ព្រះអម្ចាស់នឹងបំពេញការសន្យារបស់ទ្រង់ បន្ទាប់ពីយើងបានធ្វើផ្នែករបស់យើងជាមុន* ។ សូមអញ្ជើញសិស្សចែកចាយការយល់ដឹងរបស់ពួកគេជាមួយសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា វាសំខាន់ដើម្បី « ប្រព្រឹត្តការណ៍ទាំងនេះដែលនៅក្នុងអំណាចយើង » *ដោយរីករាយចុះ* ?
- ផ្អែកលើ ខ ១៧ តើយើងអាចត្រូវបានធានាអ្វីខ្លះ បើសិនយើងធ្វើអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលយើងអាចធ្វើបានដើម្បី គោរពប្រតិបត្តិតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់នោះ ? (សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែរកឃើញគោលការណ៍ខាងក្រោម ៖ **បើយើងប្រព្រឹត្តការណ៍ទាំងនេះដែលនៅក្នុងអំណាចយើង ដើម្បីគោរពប្រតិបត្តិតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះយើងអាចទទួលការធានាអះអាងថាព្រះនឹងប្រើព្រះចេស្ដារបស់ទ្រង់ដើម្បីជួយយើងស្របតាមព្រះឆន្ទៈ និង ពេលវេលារបស់ទ្រង់**) ។
- តើអ្នកគិតថាវាមានន័យយ៉ាងណា ដើម្បីមានការធានាថាព្រះនឹងប្រើព្រះចេស្ដារបស់ទ្រង់ ដើម្បីជួយយើងបើសិនយើង « ប្រព្រឹត្តការណ៍ទាំងនេះដែលនៅក្នុងអំណាចយើងដោយរីករាយ ? » តើមានអ្វីខ្លះដែលអ្នកអាចធ្វើដើម្បីមានការធានាអះអាងនោះនៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក ?

សូមចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកថា យើងអាចមានទំនុកចិត្តថា នៅពេលយើងបានធ្វើអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលយើងអាចធ្វើបាន ដើម្បីគោរពប្រតិបត្តិតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ នោះទ្រង់នឹងបំពេញការសន្យារបស់ទ្រង់ ។

មេរៀនទី ១៣០

ការកសាងទីក្រុងណៅវូ

បុព្វកថា

បន្ទាប់ពីការបណ្ដេញពួកបរិសុទ្ធចេញពីរដ្ឋ មិសសួរីមក ពួកគេបានដើរឆ្លងវាលកក់ល្បប់តាមដងទន្លេ មីស៊ីស៊ីពី ចូលក្នុងទីក្រុងណៅវូទឹកដីដ៏ស្រស់ត្រកាល ។ ទីក្រុងណៅវូ រដ្ឋ អិលលីណោយបានក្លាយជាទីស្នាក់ការកណ្ដាលរបស់សាសនាចក្រពីឆ្នាំ ១៨៣៩ ដល់ ១៨៤៦ ។ សមាគមសង្គ្រោះត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅទីនោះ ហើយចេញពីទីក្រុងណៅវូ ទីស្នាក់ការកណ្ដាលនៃអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាបានផ្សព្វផ្សាយកាន់តែច្រើនលើផែនដី ។

កំណត់ចំណាំ ៖ មេរៀននេះ ផ្ដល់នូវឱកាសមួយសម្រាប់សិស្សពីនាក់ឡើងមកបង្រៀន ។ សូមជ្រើសរើសសិស្សពីរនាក់ឲ្យបានពីរបីថ្ងៃមុនមេរៀននេះ ហើយផ្ដល់ច្បាប់ចម្លងនៃផ្នែកដែលបានចាត់តាំងដើម្បីពួកគេអាចរៀបចំមេរៀននោះ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

ពួកបរិសុទ្ធបានកសាងទីក្រុងណៅវូ

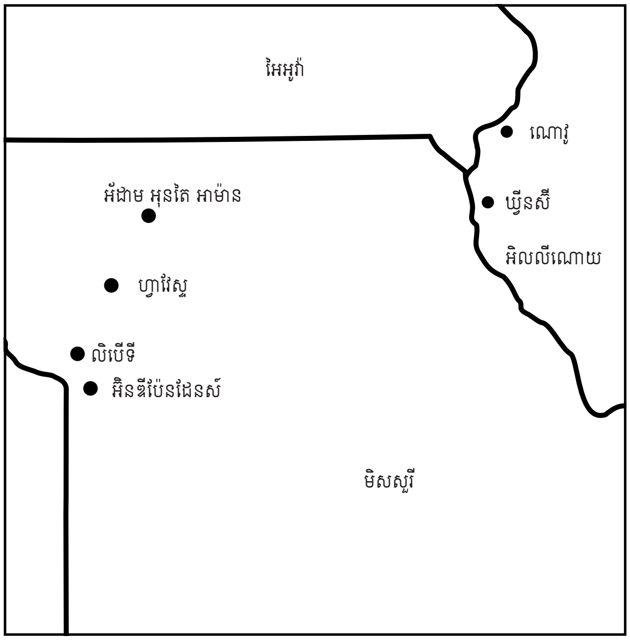

រំឭកសិស្សថា ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានបណ្ដេញចេញពីរដ្ឋ មិសសួរី អំឡុងពេលនៃរដូវរងាឆ្នាំ ១៨៣៨–៣៩ ខណៈយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ជាប់ឃុំឃាំងនៅក្នុងគុកលីបើធី ។

- តើអ្នកគិតថាពួកបរិសុទ្ធអាចមានអារម្មណ៍បែបណានៅពេលពួកគេត្រូវបានបណ្ដេញចេញពីរដ្ឋ មិសសួរី ? (ចម្លើយអាចរួមមានថា ពួកបរិសុទ្ធឆ្ងល់ថាតើពួកគេនឹងត្រូវទៅទីណា) ។

សូមពន្យល់ថាបន្ទាប់ពីការបណ្ដេញពួកបរិសុទ្ធចេញពីរដ្ឋមិសសួរី ពួកគេបានរកឃើញទីជម្រកនៅ ឃ្វីនស៊ី រដ្ឋ អិលលីណោយ និង តាមសហគមតូច ៗផ្សេងទៀត ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យប្រាប់ពី ទីតាំងនៃ ឃ្វីនស៊ី នៅក្នុងផែនទី ៦ (« ការប្ដូរទីលំនៅទៅភាគខាងលិចនៃសាសនាចក្រ ») នៅក្នុងផ្នែកផែនទីប្រវត្តិសាសនាចក្រនៃព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។ នៅថ្ងៃទី ១៥ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៣៩ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង មិត្តភក្ដិដែលជាប់ទោសជាមួយលោកត្រូវបានប្រាប់ថា ពួកគេនឹងប្ដូរទៅទីតាំងមួយផ្សេងទៀត ។

នៅតាមផ្លូវទៅទីតាំងថ្មីនេះ ពួកអ្នកយាមរបស់ពួកលោកបានឲ្យពួកលោករត់គេច ដោយដឹងពីភាពអយុត្តិធម៌នៃការបង្ខាំងទុកពួកលោកជាយូរមកនោះ ។ ប្រហែលជាមួយសប្តាហ៍ក្រោយមក យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានជួបជុំជាមួយគ្រួសាររបស់លោកវិញនៅឃ្វីនស៊ី ។ ក្រោមការដឹកនាំរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ សាសនាចក្របានទិញដីនៅសងខាងទន្លេ មីស៊ីស៊ីពី ភាគខាងជើងនៃឃ្វីនស៊ី ។ ភាគខាងលិចនៃទន្លេនោះគឺជាផ្នែកមួយទឹកដីរដ្ឋ អៃអូវ៉ា ហើយភាគខាងកើតគឺផ្នែកមួយនៃរដ្ឋ អិលលីណោយ ។ ពួកបរិសុទ្ធបានកសាងទីស្នាក់ការកណ្តាលថ្មីមួយរបស់សាសនាចក្រនៅផ្នែកម្ខាងនៃរដ្ឋ អិលលីណោយ នៅកន្លែងមួយដែលហៅថា ខមមើស ដែលក្រោយមកពួកគេបានដាក់ឈ្មោះថ្មីហៅថាណៅវូ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សទីមួយឲ្យដែលត្រូវបង្រៀនចេញមក ហើយបង្រៀនខ្លីៗដល់សិស្សអំពីការកសាងទីក្រុងណៅវូ ។

សិស្សដែលត្រូវបង្រៀនទី ១ ៖ ពួកបរិសុទ្ធបានប្តូរឈ្មោះ ខមមើស រដ្ឋ អិលលីណោយ ទៅជា ណៅវូ—ទឹកដីដ៏ស្រស់ត្រកាល ។

សូមសរសេរសំណួរខាងក្រោមនៅលើក្តារខៀន ៖ *តើមានកាលៈទេសៈណាខ្លះនៅក្នុងជីវិតអ្នកក្នុងពេលនេះដែលពិបាក ឬ មិនរីករាយ ?* សូមទុកពេលឲ្យសិស្សពិចារណាអំពីសំណួរនេះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្វែងរកការយល់ដឹងអំពីរបៀបដែលពួកគេអាចដោះស្រាយជាមួយកាលៈទេសៈដែលលំបាក ឬ មិនរីករាយ នៅពេលពួកគេរៀនអំពីពួកបរិសុទ្ធដែលបានកសាងទីក្រុងណៅវូ ។

សូមពន្យល់ថាសមាជិកសាសនាចក្របានប្តូរឈ្មោះទឹកដីតូចមួយដែលហៅថា ខមមើស ទៅជាណៅវូវិញ ដែលភាសាហេព្រើរមានន័យថាស្រស់ស្អាត ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានការពិពណ៌នាខាងក្រោមនេះអំពីស្ថានភាពនៃតំនប់នេះកាលពេលបរិសុទ្ធបានទៅដល់ទីនោះលើកដំបូងនៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៩ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្តាប់ ហើយពិចារណាពីប្រតិកម្មរបស់ពួកគេអំពីស្ថានភាពនៃតំបន់នោះ ។

នៅពេលពួកបរិសុទ្ធបានទៅដល់កន្លែងមួយដែលពួកគេនឹងហៅថា ណៅវូ ភាគច្រើននៃដីនោះគឺជាវាលភក់ល្បប់ដែលមានសុទ្ធតែមូស ។ មូសទាំងនោះចម្លងជំងឺមួយហៅថាគ្រុនចាញ់ ដែលបណ្តាលឲ្យមានការក្តៅខ្លួនខ្លាំង និង រងាញាក់ ហើយអាចបណ្តាលឲ្យស្លាប់បាន ។ ពួកបរិសុទ្ធជាច្រើនបានឆ្លងជំងឺនោះហើយធ្លាក់ខ្លួនឈឺ ។ អ្នកជំងឺមួយចំនួនឈឺកាន់តែធ្ងន់ ពួកគេបានត្រឹមតែលូនក្នុងការជួយគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយពួកគេមួយចំនួនបានស្លាប់ ។ (សូមមើល *Church History in the Fulness of Times Student Manual,* បោះពុម្ពលើកទី ២ [Church Educational System manual ឆ្នាំ ២០០៣] ទំព័រ ២១៧–១៨) ។

- តើអ្នកនឹងហៅទីនោះថាជាទឹកដីដ៏ស្រស់ត្រកាលដែរឬទេ ? ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានជ្រើសរើសហៅវាលភក់ល្បប់នេះថាជាទឹកដីដ៏ស្រស់ត្រកាលទៅវិញ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានកថាខណ្ឌខាងក្រោម ដែលពន្យល់ពីរបៀបដែលពួកបរិសុទ្ធឆ្លើយតបនឹងឧបសគ្គដែលពួកគេបានជួបប្រទះក្នុងកន្លែងដែលជាគេហដ្ឋានថ្មីរបស់ពួកគេ ។

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធក៏បានកើតជំងឺគ្រុនចាញ់ផងដែរ ប៉ុន្តែប៉ុន្មានថ្ងៃក្រោយពីឈឺមក លោកបានជាឡើងវិញនៅថ្ងៃទី ២២ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣៩ ហើយបានពោរពេញដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ ។ លោកបានប្រសិទ្ធពរអ្នកជំងឺជាច្រើននៅក្បែរផ្ទះរបស់លោក ។ មានពេលមួយនោះ យ៉ូសែប បានទៅដល់តង់មួយដែលជាកម្មសិទ្ធរបស់សមាជិកសាសនាចក្រ ឈ្មោះ ហិនរី ជី ស៊ើរ្វឌ ដែលហៀបនឹងស្លាប់ទៅហើយ ។ នៅពេលព្យាការីបានបញ្ជាឲ្យគាត់ក្រោកឡើង ហើយចេញពីតង់ បងប្រុស ស៊ើរ្វឌបានធ្វើតាម ហើយបានជាសះស្បើយ ។

យ៉ូសែបបានឆ្លងទន្លេទៅផ្នែកម្ខាងទៀតនៃរដ្ឋ អៃអូវ៉ា ហើយបន្តប្រសិទ្ធពរដល់អ្នកឈឺ ។ នៅពេលយ៉ូសែបកំពុងរៀបចំត្រឡប់មកខាងរដ្ឋ អិលលីណោយវិញនោះ មានបុរសម្នាក់ដែលមិនមែនជាសមាជិកសាសនាចក្រ បានសុំព្យាការីឲ្យទៅប្រសិទ្ធពរដល់កូនភ្លោះរបស់គាត់ដែលមានចម្ងាយប្រហែលពីរម៉ាយពីទីនោះ ។ « យ៉ូសែប បាននិយាយថា គាត់មិនអាចទៅបានឡើយ ប៉ុន្តែគាត់បានឲ្យកន្សែងដៃ សូត្រពណ៌ក្រហម ឲ្យទៅ វិលហ្វូឌ វូឌដ្រុព្វ ហើយបានប្រាប់លោកឲ្យទៅប្រសិទ្ធពរដល់ពួកគេ ដោយសន្យាថានៅពេលលោកជូតកន្សែងនេះលើមុខរបស់ពួកគេ នោះពួកគេនឹងបានជាសះស្បើយ » (*Church History in the Fulness of Times,* ទំព័រ ២១៩) ។ វិលហ្វូឌ បានធ្វើតាមការណែនាំនោះ ហើយក្មេងទាំងពីរនោះបានជាសះស្បើយមែន ។ វិលហ្វូឌ បានហៅថ្ងៃនោះថា « ជាថ្ងៃនៃព្រះចេស្តានៃព្រះ » (វិលហ្វូឌ វូឌដ្រុព្វ សៀវភៅទិន្នានុប្បវត្តិថ្ងៃទី ២២ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣៩ ដែលបានដកស្រង់នៅក្នុង *Church History in the Fulness of Times,* ទំព័រ ២១៨) ។

ទោះបីជាមានសេចក្ដីជំនឿ និង ព្រះចេស្ដានៃថ្ងៃនោះ ជំងឺនៅតែបន្តកើតមានចំពោះពួកបរិសុទ្ធអស់រយៈពេលជាច្រើនខែ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេបានបន្តថែទាំគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយបានធ្វើការសាងសង់ផ្ទះថ្មីរបស់ពួកគេ ។ ពួកគេបានជីក អណ្ដូងដើម្បីបង្ហូរទឹក ចេញពីវាលភក់ល្បប់ចូលទៅក្នុងទន្លេ ដែលធ្វើឲ្យដីកាន់តែមានប្រយោជន៍ ហើយកាត់បន្ថយបញ្ហាមូស ។ ទីបំផុតពួកគេបានសង់ ផ្ទះ និង សំណង់ដទៃផ្សេងទៀត ជាច្រើនរួមទាំង ព្រះវិហារបរិសុទ្ធណៅវូ ដែលមានមនុស្សមួយចំនួនចាត់ទុកថាវាជាអគារដែលស្រស់ស្អាតជាងគេបំផុតនៅក្នុងប្រទេស ។

- តើ« ថ្ងៃនៃព្រះចេស្ដានៃព្រះ » នៅថ្ងៃទី ២២ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ១៨៣៩ ជួយអ្នកឲ្យមានសេចក្ដីជំនឿកាន់តែខ្លាំងលើព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើពួកបរិសុទ្ធបានធ្វើឲ្យទីក្រុងណៅវូជាទីកន្លែងដ៏ស្រស់ត្រកាលរបៀបណា ?
- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះពីគំរូរបស់ពួកគេ ?

បន្ទាប់ពីសិស្សបានពិភាក្សាអំពីគំរូរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលព្យាយាមធ្វើការសាងសង់ទីក្រុងណៅវូ សូមសួរសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើមានអ្វីខ្លះអាចកើតមានឡើងនៅពេលយើងព្យាយាមកែលម្អបរិស្ថានជុំវិញខ្លួនយើង ?

នៅពេលសិស្សឆ្លើយតបសូមសរសេរគោលការណ៍ខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **នៅពេលយើងព្យាយាមកែលម្អបរិស្ថាននៅជុំវិញខ្លួនយើង នោះខ្លួនយើងនឹងរីកចម្រើនកាន់តែប្រសើរ ។** សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍ដែលបង្ហាញនៅក្នុងគោលការណ៍នេះ ។ អ្នកអាចចែកចាយបទពិសោធន៍ ឬថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីគោលការណ៍នេះផងដែរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យរកមើលឱកាសនានាក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ដើម្បីកែលម្អបរិស្ថាននៅជុំវិញពួកគេ ។

សិស្សដែលត្រូវបង្រៀនទី ២ ៖ សមាគមសង្គ្រោះត្រូវបានបង្កើត

កំណត់ចំណាំ ៖ ពីមុនចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ សូមឲ្យសមាជិកម្នាក់នៃសមាគមសង្គ្រោះ (ដូចជាសមាជិកគ្រួសារ ឬ មិត្តភក្តិ) ឲ្យប្រាប់អ្នកអំពីរបៀបមួយចំនួនដែលសមាគមសង្គ្រោះបានផ្ដល់ឱកាសដល់គាត់ចូលរួមក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានប្រទានពរដល់ជីវិតគាត់ ។ សូមគិតពីការសរសេរនូវអ្វីដែលអ្នកបានរៀនពីគាត់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីស្ត្រីនៅក្នុងព្រះគម្ពីរដែលពួកគេពេញចិត្ត ។ សូមឲ្យពួកគេប្រាប់ដៃគូម្នាក់អំពីស្ត្រីនោះ និងមូលហេតុដែលពួកគេកោតសសើរគាត់ ។ បន្ទាប់ពីដៃគូនិមួយៗមានពេលពិភាក្សា សូមពន្យល់ថាស្ត្រីនៅក្នុងទីក្រុងណៅវូគឺជាកម្លាំងដ៏អស្ចារ្យមួយនៅក្នុងការពន្លឿនកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

សូមពន្យល់ថានៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៤២ ស្ត្រីមួយចំនួននៅក្នុងទីក្រុងណៅវូ បានជួបជុំគ្នាពិភាក្សាពី របៀបដែលពួកគេអាចជួយក្នុងការកសាងព្រះវិហារបរិសុទ្ធណៅវូ ។ ពួកគេបានបង្កើតសមាគមមួយ ហើយបានសរសេរច្បាប់ និង ក្រឹត្យក្រមដើម្បីគ្រប់គ្រងកិច្ចការរបស់ពួកគេ ។ ពួកគេបានបង្ហាញច្បាប់ និង ក្រឹត្យក្រមនោះដល់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដែលបានមានប្រសាសន៍ថាច្បាប់នេះជា « ច្បាប់ល្អបំផុតដែលលោកធ្លាប់បានឃើញ » ។ ប៉ុន្តែក្រោយមកលោកបានមានប្រសាសន៍ថាព្រះអម្ចាស់មាន « អ្វីមួយដែលប្រសើរជាងមុនសម្រាប់ពួកគេជាងច្បាប់ដែលបានសរសេរនោះ » ។ លោកបានអញ្ជើញពួកគេឲ្យជួបជាមួយលោកនៅសប្ដាហ៍បន្ទាប់ នៅពេលលោកនឹង « រៀបចំស្ត្រីនៅក្រោមបព្វជិតភាពតាមគំរូនៃបព្វជិតភាព » (សារ៉ា អិម ឃីមបឹល « Auto–biography » *Woman's Exponent,* ថ្ងៃទី ១ ខែកញ្ញា ១៨៨៣ ទំព័រ ៥១ បានដកស្រង់ក្នុង *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* [ឆ្នាំ ២០១១] ទំព័រ ១២) ។ អង្គការនេះគឺជាសមាគមសង្គ្រោះ ។

អិមម៉ា ស្ម៊ីធ ត្រូវបានហៅឲ្យធ្វើជាប្រធានសមាគមសង្គ្រោះទូទៅដំបូងគេ ។ អ៊ីឡៃស្សា អរ ស្នូ ជាលេខានៃសមាគមសង្គ្រោះនៅទីក្រុងណៅវូ ហើយក្រោយមកក្លាយជាប្រធានសមាគមសង្គ្រោះទូទៅទីពីរបានបង្រៀនថា « ថ្វីដ្បិតតែឈ្មោះ [សមាគមសង្គ្រោះ] មានភាពទំនើបក្ដី ប៉ុន្តែស្ថាបននេះមានប្រភពដើមពីបុរាណ ។ យើងត្រូវបានប្រាប់ដោយ [ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ] ថាអង្គការដូចគ្នានេះបានមានក្នុងសាសនាចក្រកាលពីបុរាណ » (« Female Relief Society » *Deseret News,* ថ្ងៃទី ២២ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៦៨ ទំព័រ ១ សូមមើលផងដែរ *Daughters in My Kingdom,* ទំព័រ ៧) ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះអំពីសមាគមសង្គ្រោះពីសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ អ៊ីឡៃហ្សា អរ ស្នូ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយ សូមសរសេរសេចក្តីពិតនេះនៅលើក្តារខៀន ៖ **សមាគមសង្គ្រោះគឺជាផ្នែកដ៏បំផុសគំនិតមួយនៃការស្តារឡើងវិញនៃសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ**) ។
- តើអ្នកគិតថា ហេតុអ្វីបានជាវាសំខាន់សម្រាប់យើងឲ្យយល់ពីសេចក្តីពិតនេះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានសេចក្តីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោម ដែលទាក់ទងនឹងគោលបំណងនៃសមាគមសង្គ្រោះ ៖

« សមាគមសង្គ្រោះត្រូវបានបង្កើតឡើង ដើម្បីជួយរៀបចំបុត្រីរបស់ព្រះដើម្បីទទួលពរជ័យនៃជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។ គោលបំណងនៃសមាគមសង្គ្រោះ គឺដើម្បីបង្កើនសេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីសុចរិតផ្ទាល់ខ្លួន ពង្រឹងក្រុមគ្រួសារ និងគេហដ្ឋាន និងផ្តល់ការសង្គ្រោះដោយស្វែងរក និងជួយអ្នកទាំងឡាយណាដែលត្រូវការជំនួយ » (*Daughters in My Kingdom,*xi) ។

សូមប្រាប់សិស្សក្នុងថ្នាក់អំពីការសន្ទនាដែលអ្នកមានជាមួយសមាជិកម្នាក់នៃសមាគមសង្គ្រោះ រួមទាំងគំនិតរបស់អ្នកអំពីអ្វីដែលអ្នកបានរៀន ។ សូមបញ្ចប់ដោយការថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលអ្នកបានសរសេរលើក្តារខៀន ។

កិច្ចការអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាផ្សព្វផ្សាយទូទាំងផែនដី

សូមអរគុណដល់សិស្សដែលបានបង្រៀន ។ ដើម្បីរៀបចំសិស្សឲ្យរៀនអំពីការរីកចម្រើននៃសាសនាចក្រអំឡុងពេលនៅណៅវូ សូមសួរសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើវត្ថុអ្វីខ្លះដែលធ្វើឲ្យយើងអាចពន្លត់ភ្លើងបាន ?
- តើអ្វីខ្លះដែលអាចធ្វើឲ្យភ្លើងកាន់តែឆេះខ្លាំងឡើយ ?
- យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានប្រៀបធៀបកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅនឹងភ្លើង ។ តើអ្នកគិតថាការបៀតបៀនដែលពួកបរិសុទ្ធបានជួបនៅរដ្ឋ មិសសួរី ដូចជាទឹកដែលបានចាប់ផ្តើមពន្លត់កិច្ចការរបស់ព្រះ ឬ ដូចជាប្រេងសាំងដែលធ្វើឲ្យកិច្ចការនោះកាន់តែរីកចម្រើន ? ហេតុអ្វី ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្តីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោម ដែលព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានសរសេរនៅក្នុងលិខិតមួយទៅកាន់អ្នកបោះពុម្ពកាសែតឈ្មោះ ចន វិនវ៉ស នៅថ្ងៃទី ១ ខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៤២ ៖

« ការបៀតបៀនពុំបានបញ្ឈប់ការរីកចម្រើននៃសេចក្តីពិតឡើយ ប៉ុន្តែវាកាន់តែបន្ថែមប្រេងសាំងទៅលើភ្លើងទៅវិញ ។. . .

«. . .បទដ្ឋាននៃសេចក្តីពិតត្រូវបានបង្កើតឡើង គ្មានដៃដែលមិនស្អាតស្អំណា អាចបញ្ឈប់កិច្ចការនេះពីការរីកចម្រើនឡើយ ការបៀតបៀនអាចកញ្ជ្រោលឡើង ពួកមនុស្សកំណាចអាចប្រមូលផ្តុំគ្នា ពួកទាហានអាចប្រជុំគ្នា ពួកអ្នកមួលបង្កាច់អាចបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះ តែសេចក្តីពិតនៃព្រះនឹងឆ្ពោះទៅមុខដោយក្លៀវក្លា ថ្លៃថ្នូរ និង ឯករាជរហូតទាល់តែវាបានដល់គ្រប់ទាំងទ្វីប គ្រប់តំបន់ គ្រប់ប្រទេស និង បានឮដល់គ្រប់ត្រចៀក រហូតដល់គោលបំណងនៃព្រះនឹងបានសម្រេច ហើយព្រះយេហូវ៉ាដ៏អស្ចារ្យនឹងមានបន្ទូលថា កិច្ចការបានចប់ហើយ » (នៅក្នុង *History of the Church,* ៤:៥៤០) ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះពីសេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះ ? (សិស្សអាចរកឃើញគោលការណ៍សេចក្តីពិតផ្សេង ៗគ្នា ប៉ុន្តែសូមគូសបញ្ជាក់ដូចខាងក្រោមនេះ ៖ **គ្មានអ្វីអាចបញ្ឈប់កិច្ចការរបស់ព្រះទូទាំងផែនដីនេះមិនឲ្យរីកចម្រើនបានឡើយ ។** សូមសរសេរសេចក្តីពិតនេះនៅលើក្តារខៀន) ។

សូមពន្យល់ថា នៅពេលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានកត់ត្រានៅក្នុងការព្យាករណ៍នេះ នោះព្រះអម្ចាស់បានចាប់ផ្តើមហៅអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាឲ្យបង្រៀនដំណឹងល្អនៅក្នុងប្រទេសជាច្រើន ។ ជាលទ្ធផល មនុស្សរាប់ពាន់នាក់—ជាពិសេសចក្រភពអង់គ្លេស—បានជ្រមុជទឹក ។ សមាជិកថ្មីនោះបានធ្វើឲ្យសាសនាចក្រកាន់តែរឹងមាំ ហើយមានមនុស្សជាច្រើនបានធ្វើដំណើរមកចូលរួមជាមួយពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងទីក្រុងណៅវូ ។

ដើម្បីបង្ហាញពីសេចក្ដីពិតនៅលើក្ដារខៀន សូមរកអ្នកស្ម័គ្រចិត្តបួននាក់ដើម្បីចូលរួមដើរតួអំពីបទពិសោធន៍មួយ ដែល វិលហ្វូឌ វូឌដ្រុព្វ បានមានខណៈផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អនៅក្នុងហៀហ្វតស្ស៊ើ ប្រទេសអង់គ្លេសនៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៤០ ។ សូមចាត់តាំងអ្នកស្ម័គ្រចិត្តនូវផ្នែកខាងក្រោម ៖ វិលហ្វូឌ វូឌដ្រុព្វ អាចារ្យ ប៉ូលីស អ្នកពោល ។ សូមផ្ដល់ច្បាប់ចម្លងនៃ នាដកថាដូចខាងក្រោម ដល់អ្នកស្ម័គ្រចិត្តគ្រប់រូបដើម្បីប្រើក្នុងការដើរតួ ៖

វិលហ្វូឌ វូឌដ្រុព្វ *(និយាយម្នាក់ឯងថា)* ៖ ហ៊ឺ ។ នេះជាការបង្រៀនទីពីរដែលខ្ញុំបានបង្រៀនថ្ងៃនេះ ។ បន្ទាប់ពីការប្រជុំនាល្ងាចនេះ ខ្ញុំគិតថានឹងមានមនុស្សជិតមួយពាន់នាក់នឹងបានស្ដាប់ឮសារលិខិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ថ្ងៃនេះ ។

អាចារ្យ *(ឈរនៅជ្រុងម្ខាងនៃថ្នាក់រៀន ដោយនិយាយទៅកាន់ប៉ូលីស)* ៖ លោកប៉ូលីស អ្នកផ្សព្វផ្សាយពួកមរមននេះត្រូវតែឈប់ ។ ខ្ញុំមានមនុស្សតែដប់ប្រាំនាក់ប៉ុណ្ណោះដែលចូលរួមក្នុងព្រះវិហារកាតូលិករបស់ខ្ញុំនៅថ្ងៃនេះ ។ តែដប់ប្រាំនាក់ ! ខ្ញុំគិតថាមនុស្សផ្សេងទៀតនឹងត្រូវបានដឹកនាំទៅស្ដាប់ការបង្រៀនរបស់វា ។ ខ្ញុំមិនអាចធ្វើឲ្យព្រះវិហារកាតូលិករបស់ខ្ញុំបន្តខ្សត់មនុស្សឡើយ ខណៈដែលអ្នកស្ដាប់ពួកមរមននេះបានកើនឡើងនោះ ។ ខ្ញុំចង់ឲ្យលោកចាប់វា ហើយបញ្ឈប់កិច្ចការរបស់វាទៅ ។

ប៉ូលីស ៖ ខ្ញុំនឹងព្យាយាមធ្វើឲ្យអស់ពីលទ្ធភាព ។

អ្នកអត្ថាធិប្បាយ ៖ ពេលអែលឌើរ វូឌដ្រុព្វ ក្រោកឡើងនិយាយនៅក្នុងការប្រជុំនាល្ងាចនោះ ប៉ូលីសបានមកដល់មាត់ទ្វារ ។

ប៉ូលីស *(ឥឡូវនិយាយទៅកាន់ វិលហ្វូឌ វូឌដ្រុព្វ)* ៖ សុំទោសលោក ។ ខ្ញុំគឺជាប៉ូលីស ហើយអាចារ្យម្នាក់នៃព្រះវិហារកាតូលិកក្នុងមូលដ្ឋាននេះបានឲ្យខ្ញុំមកជាមួយនឹងដីកាចាប់ខ្លួនលោក ។

វិលហ្វូឌ វូឌដ្រុព្វ ៖ តើចាប់ពីបទឧក្រិដ្ឋអ្វីដែរ ?

ប៉ូលីស ៖ ពីបទផ្សព្វផ្សាយដល់ប្រជានជន ។

វិលហ្វូឌ វូឌដ្រុព្វ ៖ ខ្ញុំអាចធានានឹងលោកថាខ្ញុំមានអាជ្ញាប័ណ្ណដើម្បីផ្សាយដំណឹងល្អដល់ប្រជាជន ដូចជាអាចារ្យម្នាក់នោះបានផ្សាយដែរ ។ បើសិនលោកអង្គុយចាំ នោះខ្ញុំនឹងនិយាយជាមួយលោកបន្ថែមទៀតអំពីបញ្ហានេះបន្ទាប់ពីការប្រជុំ ប៉ុន្តែខ្ញុំត្រូវតែចាប់ផ្ដើមបង្រៀនឥឡូវនេះហើយ ។. . . . *(សូមធ្វើត្រាប់ការនិយាយនោះដល់សិស្ស)*

អ្នកអត្ថាធិប្បាយ ៖ ប៉ូលីសនោះបានយកកៅអីដែលអែលឌើរ វូឌដ្រុព្វ អង្គុយមកដាក់អង្គុយក្បែរអែលឌើរ វូឌដ្រុព្វ ខណៈដែលលោកបានបង្រៀនដំណឹងល្អអស់រយៈពេលជាងមួយម៉ោង ។ វិលហ្វូឌ វូឌដ្រុព្វ បាននិយាយអំពីបទពិសោធន៍នេះ ៖

វិលហ្វូឌ វូឌដ្រុព្វ ៖ ព្រះចេស្ដានៃព្រះបានស្ថិតមកលើរូបខ្ញុំ ព្រះវិញ្ញាណបានស្ថិតនៅពេញផ្ទះនោះ ហើយមនុស្សទាំងអស់បានប្រែចិត្តជឿ ។

អ្នកអត្ថាធិប្បាយ ៖ នៅពេលប្រជុំចប់ អែលឌើរ វូឌដ្រុព្វ បានអញ្ជើញឲ្យពួកគេជ្រមុជទឹក ។

វិលហ្វូឌ វូឌដ្រុព្វ ៖ ខ្ញុំសូមអញ្ជើញអស់អ្នកដែលមានបំណងចង់ឲ្យអំពើបាបរបស់អ្នកបានអត់ទោសឲ្យ ហើយចូលរួមជាមួយនឹងសាសនាចក្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបានស្ដារឡើងវិញ ឲ្យចុះទៅក្នុងទឹកនៃបុណ្យជ្រមុជទឹកនាថ្ងៃនេះ ។

ប៉ូលីស *(បានក្រោកចេញពីកៅអី ហើយនិយាយទៅកាន់ វិលហ្វូឌ វូឌដ្រុព្វ)* ៖ លោក វូឌដ្រុព្វ ខ្ញុំចង់ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។

អ្នកអត្ថាធិប្បាយ ៖ ប៉ូលីសនោះបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅថ្ងៃនោះ ជាមួយនឹងគ្រូផ្សព្វផ្សាយបួននាក់ និង មនុស្សពីរនាក់ផ្សេងទៀត ។ ប៉ូលីសបានត្រឡប់ទៅជួបអាចារ្យនោះវិញ ហើយបានពន្យល់ប្រាប់ពីស្ថានភាពនោះ ។

ប៉ូលីស *(និយាយទៅកាន់ អាចារ្យ)* ៖ បើសិនអ្នកចង់ចាប់ខ្លួនលោក វូឌដ្រុព្វ អ្នកត្រូវតែចាប់គាត់ដោយខ្លួនឯងទៅ ដ្បិតខ្ញុំបានឮគាត់បង្រៀនតែសេចក្ដីពិតនៃដំណឹងល្អប៉ុណ្ណោះ ដែលខ្ញុំបានស្ដាប់ពេញមួយជីវិតខ្ញុំមកហើយ ។

> **អ្នកអត្ថាធិប្បាយ ៖** ក្រោយមក អាចារ្យនោះបានបញ្ជូនស្មៀនពីនាក់ទៀតឲ្យចូលរួមក្នុងការប្រជុំហើយស្វែងយល់អំពីអ្វីដែលអែលឌើរ វូឌ្រុព្វ កំពុងបង្រៀន ។ ពួកគេក៏បានប្រែចិត្តជឿលើសេចក្ដីពិតនៃសារលិខិតរបស់អែលឌើរ វូឌ្រុព្វ ហើយបានជ្រមុជទឹក ។ អាចារ្យនោះពុំបានបញ្ជូននរណាទៀតឲ្យទៅ ស្ដាប់ការបង្រៀនរបស់អែលឌើរ វូឌ្រុព្វទៀតឡើយ ។
>
> (កែសម្រួលពី វិលហ្វូឌ វូឌ្រុព្វ, *Leaves from My Journal* [ឆ្នាំ ១៨៨១] ទំព័រ ៨០–៨១) ។

បន្ទាប់ពីអ្នកស្ម័គ្រចិត្តបានបញ្ចប់ហើយ សូមសួរសិស្សក្នុងថ្នាក់នូវសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើបទពិសោធន៍របស់អែលឌើរ វូឌ្រុព្វបង្ហាញពី គោលការណ៍ដែលថា គ្មានអ្វីអាចបញ្ឈប់កិច្ចការរបស់ព្រះឲ្យរីកចម្រើនដោយរបៀបណា ?
- តើការព្យាករណ៍របស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ទាក់ទងនឹងការរីកចម្រើននៃកិច្ចការរបស់ព្រះចាប់ផ្ដើមបំពេញនៅថ្ងៃនេះដោយរបៀបណា ? តើអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងណាដែរ អំពីការចូលរួមក្នុងកិច្ចការនេះ ?
- តើអ្នកអាចធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីជួយឲ្យកិច្ចការរបស់ព្រះបានផ្សព្វផ្សាយក្នុងចំណោមប្រជាជនទាំងអស់ ? (អ្នកអាចឲ្យសិស្សឆ្លើយសំណួរនេះនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។

សូមពន្យល់ថានៅមេរៀនបន្ទាប់ សិស្សនឹងរៀនបន្ថែមទៀតអំពីព្រឹត្តិការណ៍សំខាន់ៗដែលបានកើតឡើង និង គោលការណ៍នានាដែលត្រូវបានបង្រៀនខណៈដែល សាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ បានបន្តរក្សាទីស្នាក់ការកណ្ដាលនៅក្នុងទីក្រុងណៅវូ ពី ឆ្នាំ ១៨៣៩ ដល់ ១៨៤៦ ។ សូមថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលបានពិភាក្សានៅក្នុងថ្នាក់ថ្ងៃនេះ ហើយសូមអញ្ជើញសិស្សអនុវត្តអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។

មេរៀនសិក្សានៅផ្ទះ

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១–១២៣ ការស្ថាបនាទីក្រុងណៅវូ (មេរៀនទី ២៦)

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោមនេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃព្រឹត្តិការណ៍ គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១–១២៣ និង មេរៀនស្ដីអំពី « ការស្ថាបនាទីក្រុងណៅវូ » (មេរៀនទី ២៦) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:១–១០; ១២២)

នៅពេលសិស្សបានសិក្សាអំពីការចាប់ដាក់គុករបស់ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង មនុស្សដទៃទៀតនៅក្នុងគុកលីប៊ើរធី នោះពួកគេបានឃើញគោលការណ៍ខាងក្រោម ៖ នៅពេលយើងអំពាវនាវហៅព្រះអម្ចាស់អំឡុងពេលលំបាក និង រងទុក្ខ នោះយើងអាចទទួលបាននូវសន្តិភាពរបស់ទ្រង់ ។ ប្រសិនបើយើងស៊ូទ្រាំនឹងឧបសគ្គបានល្អនៅក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់នេះ នោះព្រះនឹងប្រទានពរដល់យើងនាពេលនេះ និងនៅក្នុងភាពដ៏អស់កល្ប ។ ទុក្ខលំបាកអាចផ្ដល់ការពិសោធដល់យើង និងទៅជាការណ៍ល្អដល់យើងទៅវិញ ។ សិស្សក៏បានរៀនផងដែរថា ព្រះអង្គសង្គ្រោះបានរងនូវការឈឺចាប់ និង ទុក្ខលំបាកនៃមនុស្សទាំងអស់ ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:១១–៣៣)

បន្ទាប់ពីការសិក្សាអំពីទុក្ខលំបាក និង ការបៀតបៀនដែលពួកបរិសុទ្ធបានជួបប្រទះដោយសារតែមារសត្រូវរបស់ពួកគេនៅក្នុងរដ្ឋមិសសួរី នោះសិស្សបានរៀនថាព្រះអម្ចាស់ទតឃើញ និង ស្គាល់ពីគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់របស់យើង ហើយថាអស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តិខុសនឹងទទួលនូវការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះនៅពេលកំណត់របស់ទ្រង់ ។ ពួកគេក៏បានឃើញថាព្រះនឹងបើកសម្ដែងការចេះដឹងដល់យើងតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយថាការសាកល្បងរបស់យើងអាចជួយញែកយើងចេញជាបរិសុទ្ធ ព្រមទាំងរៀបចំខ្លួនយើងដើម្បីទទួលនូវវិវរណៈ ។

ថ្ងៃទី ៣ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:៣៤–៤៦)

នៅក្នុងផ្នែកនៃលិខិតដ៏បំផុសគំនិតរបស់ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធមកពីគុកលីប៊ើរធី នោះសិស្សបានរៀនថា អ្នកកាន់បព្វជិតភាពអាចទទួលអំណាចទាំងឡាយនៃឋានសួគ៌បាន ប្រសិនបើពួកគេរស់នៅដោយសុចរិតតែប៉ុណ្ណោះ ។ សិស្សក៏បានពិចារណាផងដែរអំពីទង្វើជាក់លាក់នានា ដែលអាចធ្វើឲ្យអំណាចនៃអ្នកកាន់បព្វជិតភាពម្នាក់ប្រែទៅជាខ្សោយ ឬ ប្រែជាខ្លាំង ។

ថ្ងៃទី ៤ ៖គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៣; ការស្ថាបនាទីក្រុងណៅវូ

នៅពេលសិស្សបានសិក្សាពីកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងការទាក់ទងជាមួយនឹងអ្នកដែលធ្វើការបៀតបៀនខ្លួន នោះពួកគេបានរៀនគោលការណ៍ទាំងនេះ ៖ ព្រះអម្ចាស់នឹងបំពេញតាមការសន្យារបស់ទ្រង់ បន្ទាប់ពីយើងបានធ្វើផ្នែករបស់យើងសិន ។ មានមនុស្សជាច្រើនដែលលាក់ពីសេចក្ដីពិត ពីព្រោះពួកគេមិនដឹងជាទៅរកសេចក្ដីពិតឯណាទេ ។ ការសម្រេចចិត្តរបស់យើងដើម្បី ធ្វើតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលហាក់បីដូចជាតូចតាចក្ដី អាចមានឥទ្ធិពលមហិមានាពេលអនាគត ។ សិស្សក៏បានរៀនផងដែរ អំពីទីស្នាក់ការកណ្ដាលរបស់សាសនាចក្រត្រូវបានស្ថាបនានៅក្នុងទីក្រុងណៅវូ រដ្ឋអិលលីណោយ ហើយបានឃើញសមាគមសង្គ្រោះ គឺជាផ្នែកដ៏បំផុសគំនិតនៃការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

សេចក្ដីផ្ដើម

នៅក្នុងមេរៀននេះ សិស្សនឹងរំឭកឡើងវិញនូវការបង្រៀនមួយចំនួនចេញពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១–១២២ ដែលអាចជួយពួកយើង នៅពេលយើងជួបប្រទះនឹងបញ្ហាលំបាកនៅក្នុងជីវិត ។ ពួកគេនឹងឃើញផងដែរថាការបៀតបៀនអាចជះឥទ្ធពលដល់កិច្ចការរបស់ព្រះឲ្យឆ្ពោះទៅមុខជាជាងបញ្ឈប់ការរីកចម្រើនរបស់វា ។ ជាចុងក្រោយ សិស្សនឹងរៀនអំពីការស្ថាបនាសមាគមសង្គ្រោះនៅក្នុងទីក្រុងណៅវូ រដ្ឋអិលលីណោយ និងចែកចាយពីរបៀបដែលសមាគមសង្គ្រោះ ប្រទានពរដល់មនុស្សនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១–១២២

ពួកបរិសុទ្ធបានរៀនពីមេរៀនសំខាន់ចេញពី បទពិសោធន៍របស់ខ្លួនជាមួយនឹងការបៀតបៀន

នៅលើក្ដារខៀនសូមសរសេរពាក្យ *ការបញ្ជាឲ្យសម្លាប់ផ្ដាច់ពូជ រោងម៉ាស៊ីនកិនស្រូវហន* និង *គុកលីប៊ើធី* ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យប្រើពាក្យទាំងនេះ សង្ខេបពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀនអំពីការបៀតបៀននានា ដែលពួកបរិសុទ្ធបានជួបប្រទះនៅក្នុងរដ្ឋមិសសួរីនៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៨–៣៩ ។

សូមសរសេរ *គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:៧–១០; ១២២:៧–៩* នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមរំឭកសិស្សថានៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងគោលការណ៍នានាដល់ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដើម្បីលួងលោមលោក និង ពួកបរិសុទ្ធអំឡុងពេលនៃការសាកល្បងរបស់ពួកគេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានខគម្ពីរទាំងនេះដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលរបៀបនៃការបង្រៀនក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះអាចជួយពួកគេអំឡុងពេលនៃការសាកល្បងរបស់ខ្លួន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

អំឡុងសប្ដាហ៍នេះ សិស្សបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:៣៦, ៤១–៤២, ដែលជាវគ្គចំណេះចំណានខគម្ពីរមួយ ។ អ្នកអាចសូមឲ្យពួកគេរំឭកពីខគម្ពីរនេះដោយការសូត្រ ខ ៣៦ ជាមួយគ្នា ។ អ្នកក៏អាចគិតពីការសូមឲ្យពួកគេសរសេរទង្វើសុចរិតនានាដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលនៅក្នុង ខ ៤១–៤២ ផងដែរ ។

- តើអ្នកស្គាល់នរណាដែលជាគំរូនៃគោលការណ៍សុចរិតទាំងនេះ ?

សូមចែកចាយអំណរគុណដែលអ្នកមានចំពោះអ្នកកាន់បព្វជិតភាពសុចរិត និង អស់ទាំងពរជ័យដែលមនុស្សបានទទួលតាមរយៈអំណាចនៃបព្វជិតភាព ។

ការស្លាបនាទីក្រុងណៅវូ

សូមឲ្យសិស្សរកឈ្មោះវត្ថុនានាដែលអាចពន្លត់ភ្លើងបាន ។ ក្រោយមកសួរពួកគេពីវត្ថុនានាដែលអាចធ្វើឲ្យភ្លើងកាន់តែឆេះខ្លាំងឡើង ។ សូមពន្យល់ថាយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានប្រៀបធៀបកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅនឹងភ្លើង ។

- តើអ្នកគិតថាការបៀតបៀនដែលពួកបរិសុទ្ធបានជួបនៅរដ្ឋមិសសួរី ដូចជាទឹកដែលបានចាប់ផ្ដើមពន្លត់កិច្ចការរបស់ព្រះ ឬ ដូចជាប្រេងសាំងដែលជួយឲ្យកិច្ចការនោះកាន់តែរីកចម្រើន ? ហេតុអ្វី ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធឲ្យឮៗ ។ សូមពន្យល់ថាព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការនេះនៅក្នុងលិខិតមួយទៅកាន់អ្នកបោះពុម្ពកាសែតឈ្មោះ ចន វីនវ័ស នៅថ្ងៃទី ១ ខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៤២ ។

« ការបៀតបៀនពុំបានបញ្ឈប់ការរីកចម្រើននៃសេចក្ដីពិតឡើយ ប៉ុន្តែវាកាន់តែបន្ថែមប្រេងសាំងទៅលើភ្លើងទៅវិញ ។. . .

«. . .បទដ្ឋាននៃសេចក្ដីពិតត្រូវបានបង្កើតឡើង គ្មានដៃដែលមិនស្អាតស្អំណា អាចបញ្ឈប់កិច្ចការនេះពីការរីកចម្រើនឡើយ ការបៀតបៀនអាចកញ្ជ្រោលឡើង ពួកមនុស្សកំណាចអាចប្រមូលផ្ដុំគ្នា ពួកទាហានអាចប្រជុំគ្នា ពួកអ្នកមួលបង្កាច់អាចបង្ខូចកេរ្ដិ៍ឈ្មោះ តែសេចក្ដីពិតនៃព្រះនឹងឆ្ពោះទៅមុខដោយក្លៀវក្លា ថ្លៃថ្នូរ និង ឯករាជរហូតទាល់តែវាបានដល់គ្រប់ទាំងទ្វីប គ្រប់តំបន់ គ្រប់ប្រទេស និង បានឮដល់គ្រប់ត្រចៀក រហូតដល់គោលបំណងនៃព្រះនឹងបានសម្រេច ហើយព្រះយេហូវ៉ាដ៏អស្ចារ្យនឹងមានបន្ទូលថា កិច្ចការបានចប់ហើយ » (នៅក្នុង *History of the Church,* ៤:៥៤០) ។

- តើយើងរៀនគោលការណ៍អ្វីខ្លះពីសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នេះ ? (សិស្សអាចរកឃើញគោលការណ៍សេចក្ដីពិតផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែសូមគូសបញ្ជាក់ដូចខាងក្រោមនេះ ៖ **គ្មានអ្វីអាចបញ្ឈប់កិច្ចការរបស់ព្រះទូទាំងផែនដីនេះមិនឲ្យរីកចម្រើនបានឡើយ**) ។
- តើមានភស្ដុតាងអ្វីខ្លះដែលអ្នកឃើញអំពីគោលការណ៍នេះនៅពេលបច្ចុប្បន្ន ?
- តើមានវិធីណាខ្លះដែលអ្នកអាចចូលរួមក្នុងការធ្វើឲ្យកិច្ចការរបស់ព្រះរីកចម្រើន ?

សូមពន្យល់ថា នៅពេលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានសរសេរនៅក្នុងការព្យាករណ៍នេះនៅក្នុងលិខិតរបស់លោកទៅកាន់ចន វីនវ័ស នោះព្រះអម្ចាស់បានចាប់ផ្ដើមហៅអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាឲ្យបង្រៀនដំណឹងល្អនៅក្នុងប្រទេសជាច្រើន ។ ការព្យាករនោះត្រូវបាន

បំពេញនៅពេលមនុស្សរាប់ពាន់នាក់—ជាពិសេសចក្រភពអង់គ្លេស—បានជ្រមុជទឹក ។ សមាជិកថ្មីនោះបានធ្វើឲ្យសាសនាចក្រកាន់តែរឹងមាំ ហើយមានមនុស្សជាច្រើនបានធ្វើដំណើរមកចូលរួមជាមួយពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងទីក្រុងណៅវូ ។

សូមប្រាប់សិស្សថានៅទីក្រុងណៅវូ រដ្ឋអិលលីណោយស្ត្រីនៃសាសនាចក្រគឺជាកម្លាំងដ៏អស្ចារ្យមួយនៅក្នុងការពន្លឿនកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឃ្លាពីរខាងក្រោម ៖

នៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៤២ស្ត្រីមួយចំនួននៅក្នុងទីក្រុងណៅវូ រដ្ឋអិលលីណោយបានជួបជុំគ្នាពិភាក្សាពី របៀបដែលពួកគេអាចជួយក្នុងការសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធណៅវូ ។ ពួកគេបានបង្កើតសមាគមមួយ ហើយក្រោយមកបានសូមគំនិតពីព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អំពីសមាគមនោះ ។ លោកបានអនុមតិវា ប៉ុន្តែលោកត្រូវបានបំផុសគំនិតឲ្យរៀបចំសមាគមសង្គ្រោះឡើង « រៀបចំស្ត្រីនៅក្រោមបព្វជិតភាព តាមគំរូនៃបព្វជិតភាព » (*ការបង្រៀនរបស់ប្រធានសាសនាចក្រ ៖ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ* [ឆ្នាំ ២០០៧], ទំព័រ ៤៥១ សូមមើល *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* [ឆ្នាំ ២០១១], ទំព័រ ១២) ។

អិមម៉ា ស្ម៊ីធ ត្រូវបានហៅឲ្យធ្វើជាប្រធានសមាគមសង្គ្រោះទូទៅដំបូងគេ ។ បងស្រីអ៊ីឡៃស្សា អរ ស្នូ ដែលបានបម្រើជាលេខានៃសមាគមសង្គ្រោះនៅទីក្រុង ណៅវូ ហើយក្រោយមកត្រូវបានហៅឲ្យបម្រើជាប្រធានសមាគមសង្គ្រោះទូទៅទីពីរបានបង្រៀនថា « ថ្វីដ្បិតតែឈ្មោះ [សមាគមសង្គ្រោះ] មានភាពទំនើបក្ដី ប៉ុន្តែស្ថាប័ននេះមានប្រភពដើមពីបុរាណ ។ យើងត្រូវបានប្រាប់ដោយ [ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ] ថាអង្គការដូចគ្នានេះបានមានក្នុងសាសនាចក្រកាលពីបុរាណ » (« Female Relief Society » *Deseret News,* ថ្ងៃទី ២២ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៦៨ ទំព័រ ១ សូមមើលផងដែរ *Daughters in My Kingdom,* ទំព័រ ៧) ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះអំពីសមាគមសង្គ្រោះពីសេចក្ដីថ្លែងការណ៍របស់ អ៊ីឡៃស្សា អរ ស្នូ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយ សូមសរសេរសេចក្ដីពិតនេះនៅលើក្ដារខៀន ៖ **សមាគមសង្គ្រោះគឺជាផ្នែកដ៏បំផុសគំនិតមួយនៃការស្ដារឡើងវិញនៃសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ**) ។
- តើអ្នកគិតថា ហេតុអ្វីវាសំខាន់សម្រាប់យើងឲ្យយល់ពីសេចក្ដីពិតនេះ ?

សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោម ដែលទាក់ទងនឹងគោលបំណងនៃសមាគមសង្គ្រោះឲ្យឮៗ ៖

> « សមាគមសង្គ្រោះត្រូវបានបង្កើតឡើង ដើម្បីជួយរៀបចំបុត្រីរបស់ព្រះដើម្បីទទួលពរជ័យនៃជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។ គោលបំណងនៃសមាគមសង្គ្រោះ គឺដើម្បីបង្កើនសេចក្ដីជំនឿ និងសេចក្ដីសុចរិតផ្ទាល់ខ្លួន ពង្រឹងក្រុមគ្រួសារ និងគេហដ្ឋាន និងផ្ដល់ការសង្គ្រោះដោយស្វែងរក និងជួយអ្នកទាំងឡាយណាដែលត្រូវការជំនួយ » (*Daughters in My Kingdom,* xi) ។

សូមឲ្យសិស្សរំឭកឡើងវិញពីអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរ នៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ហេតុសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេសម្រាប់ថ្ងៃទី ៤ កិច្ចការទី ៧ ។ (ពួកគេត្រូវបានសុំឲ្យនិយាយជាមួយសមាជិកម្នាក់នៃសមាគមសង្គ្រោះ ហើយសរសេររបៀបមួយចំនួនដែលសមាគមសង្គ្រោះបានប្រទានពរដល់ជីវិតនាង និង បានផ្ដល់ឱកាសឲ្យនាងចូលរួមនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយនូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀនពីសកម្មភាពនេះ ។

សូមបញ្ចប់មេរៀននេះដោយចែកចាយទីបន្ទាល់របសអ្នកពីរបៀបដែលកិច្ចខិតខំនៃបុរស និង ស្ត្រីទាំងនេះសព្វថ្ងៃនេះ កំពុងជួយកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យបន្តសាយភាយទូទាំងផែនដី ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរស់នៅដោយស្មោះត្រង់ ដូច្នេះពួកគេអាចបន្តចូលរួមក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

មេរៀនបន្ទាប់ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤–១២៨)

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីគ្រានានា នៅពេលពួកគេបានចូលរួមពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និង ពិធីបញ្ជាក់សម្រាប់មរណជន ។ សូមពន្យល់ថាការសិក្សារបស់ពួកគេភាគច្រើននៅសប្ដាហ៍ក្រោយគឺសិក្សាអំពីព្រះវិហារបរិសុទ្ធទីក្រុងណៅវូ និង ការស្ដារឡើងវិញនៃពិធីបរិសុទ្ធនៃបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់មរណជន ។

មេរៀនទី ១៣១

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:១–២១

បុព្វកថា

នៅពេលព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤ នៅថ្ងៃទី ១៩ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៨៤១ នោះ ពួកបរិសុទ្ធបាននៅក្នុងទីក្រុងណៅវូ អិលលីណោយ ប្រហែលជិតពីរឆ្នាំហើយ ។ បន្ទាប់ការបៀតបៀន និង ទុក្ខវេទនាដែលពួកគេបានជួបមក ឥឡូវនេះពួកបរិសុទ្ធបានមានកន្លែងមួយដែលពួកគេអាចប្រមូលផ្ដុំ ហើយស្ថាបនាទីក្រុងមួយដោយភាពសុខសាន្ត គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤ គឺជាវិវរណៈដំបូងដែលយ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលនៅក្នុងទីក្រុងណៅវូ ដែលនឹងត្រូវបានញែកចេញ ។ កណ្ឌនេះនឹងត្រូវបានបំបែកជាបីមេរៀន ។ មេរៀននេះពិភាក្សា ខ ១–២១ ។ នៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាថាការប្រកាសមួយនឹងត្រូវបានផ្ញើទៅអ្នកគ្រប់គ្រងនៃផែនដីទាក់ទងនឹងការស្ដារដំណឹងល្អឡើងវិញ និង ស្ដេកនៃស៊ីយ៉ូននៅក្នុងទីក្រុងណៅវូ ។ លោកក៏បានសរសើរ និង ផ្ដល់ការទូន្មានដល់អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រកាលពីដើម ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:១–១៤

ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាថាការប្រកាសមួយនឹងត្រូវបានផ្ញើទៅអ្នកគ្រប់គ្រងនៃផែនដី

សូមសរសេរពាក្យ *ខ្លាំងក្លា* នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមសួរសិស្សថា តើមនុស្សបែបណា ដែលស្របតាមបទដ្ឋានរបស់លោកិយត្រូវបានគេចាត់ទុកថាខ្លាំងក្លា ។ នៅពេលសិស្សឆ្លើយ សូមសរសេរចម្លើយពួកគេនៅលើក្ដារខៀនក្រោមពាក្យ *ខ្លាំងក្លា* ។ សូមសរសេរពាក្យ *ទន់ខ្សោយ* នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមសួរសិស្សថា តើអត្តចរិតអ្វីខ្លះ ដែលស្របតាមបទដ្ឋានរបស់លោកិយដែលទាក់ទងជាមួយភាពទន់ខ្សោយ ។

- តើពិភពលោកព្យាយាមធ្វើឲ្យយុវជន ឬ យុវនារីមានអារម្មណ៍ថាទន់ខ្សោយតាមរយៈបទដ្ឋានរបស់លោកិយដោយវិធីណាខ្លះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:១ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ រកមើលថានរណាដែលព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលថាជាអ្នកទន់ខ្សោយ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានឃើញ ។

- តើយ៉ូសែប ស៊្មីធ អាចមានភាពទន់ខ្សោយតាមរបៀបណាខ្លះ នៅពេលលោកត្រូវបានហៅដើម្បីស្ដារដំណឹងល្អឡើងវិញនោះ ? យោងតាម ខ ១, ហេតុអ្វីព្រះអម្ចាស់ហៅមនុស្សទន់ខ្សោយឲ្យធ្វើកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។ (នៅពេលសិស្សឆ្លើយ សូមសង្ខេបចម្លើយរបស់ពួកគេដោយសរសេរគោលការណ៍ស្រដៀងគ្នាខាងក្រោមនេះនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអម្ចាស់បើកបង្ហាញព្រះប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់តាមរយៈអ្វីៗដែលទន់ខ្សោយនៃផែនដីនេះ**

- តើព្រះអម្ចាស់បានបើកបង្ហាញព្រះប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់តាមរយៈព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធ យ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?

- តើព្រះអម្ចាស់បានតម្កើងសមត្ថភាពរបស់យ៉ូសែប ស៊្មីធដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សប្រាប់ពីការហៅបម្រើ ឬ ការចាត់តាំងនានាដែលពួកគេអាចទទួល ខណៈពួកគេនៅក្នុងភាពជាយុវវ័យ ។ (ចម្លើយអាចរួមមាន គ្រូបង្រៀនតាមផ្ទះ សមាជិកនៃថ្នាក់ ឬ គណៈប្រធានកូរ៉ុម អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា និយាយនៅក្នុងការប្រជុំសាក្រាម៉ង់ ឬ ស្វាគមន៍នរណាម្នាក់នៅក្នុងវួដ ឬ សាខារបស់ពួកគេ) ។

សូមមើលគោលការណ៍ដែលបានសរសេរលើក្ដារខៀន ហើយសួរសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើការចងចាំពីសេចក្ដីពិតនេះអាចជួយយើងដូចម្ដេច នៅពេលយើងទទួលការហៅ និង ការចាត់តាំងផ្សេងៗដើម្បីបម្រើនៅក្នុងសាសនាចក្រ ?

- តើអ្នកបានទទួលពរជ័យ តាមរយៈអស់អ្នកដែលបានបម្រើព្រះអម្ចាស់ដោយស្មោះត្រង់ ដោយរបៀបណា ទោះបីជាពួកគេមើលទៅដូចជាទន់ខ្សោយនៅក្នុងក្រសែភ្នែកនៃលោកិយក្ដី ?

សូមរំឭកសិស្សថា អំឡុងរដូវរងាឆ្នាំ ១៨៣៨–៣៩ ពួកបរិសុទ្ធបានរត់ភៀសខ្លួនចេញពីរដ្ឋ មិសសួរី ហើយបានតាំងទីលំនៅនៅក្នុងរដ្ឋ អិលលីណោយលើដងទន្លេ មីស៊ីស៊ីពី ។ នៅទីនោះពួកបរិសុទ្ធបានចាប់ផ្ដើមកសាងទីក្រុងណៅវូ ។ បន្ទាប់ពីមានការស៊ូទ្រាំនឹងការបៀតបៀន ព្រមទាំងការលំបាកជាច្រើននោះពួកបរិសុទ្ធបានមានកន្លែងមួយដែលពួកគេអាចប្រមូលផ្ដុំគ្នា ហើយកសាងទីក្រុងមួយដោយសុខសាន្ត ។ នៅខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៤០ នីតិបញ្ញត្តិនៃរដ្ឋ អិលលីណោយ បានផ្ដល់លិខិតអនុញ្ញាតឲ្យកសាងទីក្រុងណៅវូ ដែលអនុញ្ញាតឲ្យពួកបរិសុទ្ធរៀបចំរដ្ឋាភិបាលក្នុងមូលដ្ឋានមួយ កសាងសាកលវិទ្យាល័យ និង បង្កើតកងជីវពលក្នុងមូលដ្ឋាន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:២–៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យចង់ឲ្យយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ធ្វើឥឡូវនេះ ដែលពួកបរិសុទ្ធបានតាំងទីលំនៅនៅក្នុងទីក្រុងណៅវូ ។ (អ្នកអាចត្រូវតែពន្យល់ពួកគេថាពាក្យ *ស្តេកនេះ* នៅក្នុង ខ ២ សំដៅលើទីក្រុងណៅវូ) ។

- តើព្រះអម្ចាស់ហៅព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ? (ធ្វើសេចក្ដីប្រកាសមួយអំពីដំណឹងល្អទៅកាន់អ្នកគ្រប់គ្រងនៃផែនដី) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចំណាយពេលពីរបីនាទី សរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ អំពីអ្វីដែលពួកគេនឹងដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងសេចក្ដីប្រកាសអំពីដំណឹងល្អទៅកាន់អ្នកគ្រប់គ្រងនៃផែនដី ។ ដើម្បីជួយសិស្ស អ្នកអាចឲ្យពួកគេពិចារណាពីអ្វីដែលពួកគេដឹងថាពិតនៅក្នុងដំណឹងល្អ ហើយស្នើឲ្យពួកគេបញ្ចូលទីបន្ទាល់មួយនៃសេចក្ដីពិតទាំងនោះក្នុងការប្រកាសរបស់ពួកគេ ។ ពីរបីនាទីក្រោយមក សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយជាមួយសិស្សក្នុងថ្នាក់អំពីអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរ ។

សូមឲ្យសរសេររបៀបផ្សេង ៗដែលយើងអាចចែកចាយដំណឹងល្អជាមួយមនុស្សដទៃ ។ (ឧទាហរណ៍អាចរួមមានការចែកចាយតាមរយៈប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយសង្គម ការសរសេរទីបន្ទាល់មួយនៅក្នុងព្រះគម្ពីរមរមន ហើយឲ្យវាទៅមិត្តណាម្នាក់ និង ការអញ្ជើញនរណាម្នាក់ឲ្យមកព្រះវិហារ ឬ ថ្នាក់សិក្ខាសាលា) ។ សូមសរសេរចម្លើយរបស់សិស្សនៅលើក្ដារខៀន ។

- តើមានរបៀបដែលមានប្រសិទ្ធភាពខ្លាំងបំផុតណាខ្លះ ដែលអ្នកអាចចែកចាយដំណឹងល្អជាមួយមនុស្សដទៃ ?

សូមសរសេរពាក្យទាំងពីរខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *របៀបណា ?* និង *ហេតុអ្វី ?*

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:៤–៨ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ ។ សូមឲ្យសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់ស្វែងរករបៀបដែលព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យសរសេរសេចក្ដីប្រកាសនេះ ហើយសូមឲ្យសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់ទៀតរកមើលមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យសរសេរសេចក្ដីប្រកាសនេះ ។ ក្រោយពីសិស្សមានពេលគ្រប់គ្រាន់សិក្សាខគម្ពីរនេះហើយ សូមអញ្ជើញពួកគេពីរបីនាក់ឲ្យឡើងមកមុខក្ដារខៀន ហើយសរសេរអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញនៅខាងក្រោមពាក្យដែលត្រឹមត្រូវ ។

> ### *ការយល់ដឹងពីគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍*
>
> ដើម្បីយល់ពីគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍នានា សិស្សត្រូវតែយល់ពាក្យដែលបង្ហាញពីវា ហើយរៀនពីរបៀបដែលគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ទាំងនោះអាចជះឥទ្ធិពលក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។ សូមសួរសំណួរដែលនឹងជួយពួកគេឲ្យវិភាគពីអត្ថន័យនៃពាក្យ និង ឃ្លានៅក្នុងគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ដែលពួកគេរកឃើញ ។ អ្នកអាចចែកចាយការបង្រៀនរបស់ព្យាការី និង សាវកថ្ងៃចុងក្រោយ ដែលបានពន្យល់ជាក់លាក់អំពីគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ ហើយបានប្រាប់ពីរបៀបដែលវាអនុវត្តនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្វែងរកគោលការណ៍មួយពី ខ ៤ ដែលបង្រៀនពី *របៀប* ដែលព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យពួកយើងចែកចាយដំណឹងល្អជាមួយមនុស្សដទៃ ។ (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ៗគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែរកឃើញគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **យើងត្រូវប្រកាសដំណឹងល្អដោយរាបទាប និង ដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ**) ។

- តើអ្នកគិតថា ប្រកាសដំណឹងល្អដោយរាបទាបមានន័យដូចម្ដេច ? តើអ្នកគិតថាប្រកាសដំណឹងល្អដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានន័យដូចម្ដេច ?

- សូមមើលបញ្ជីនៃរបៀបនានាដើម្បីចែកចាយដំណឹងល្អនៅលើក្ដារខៀន ។ តើយើងអាចចែកចាយដំណឹងល្អដោយរាបទាប និង ដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយប្រើប្រាស់វិធីសាស្ត្រទាំងនេះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:៩ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលថាទ្រង់នឹងចង់ធ្វើនៅពេលពួកបរិសុទ្ធប្រកាសដំណឹងល្អ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្វែងរកគោលលទ្ធិមួយដែលបានបង្រៀននៅក្នុង ខ ៩ ដែលទាក់ទងនឹងអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់អាចធ្វើសម្រាប់អស់អ្នកដែលស្ដាប់តាមដំណឹងល្អ ។ សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ៗគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែរកឃើញសេចក្ដីពិត ដែលស្រដៀងនឹងសេចក្ដីពិតខាងក្រោមនេះ ៖ **ព្រះអម្ចាស់អាចបន្ទន់ចិត្តនៃអស់អ្នកដែលស្ដាប់ដំណឹងល្អ ។**

- តើគោលការណ៍នេះអាចទាក់ទងនឹងសេចក្ដីពិតអំពីរបៀបដែលយើងគួរតែប្រកាសដំណឹងល្អដោយរាបទាប និង ដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដូចម្ដេច ?

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:១០–១៤ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលថា ទ្រង់នឹងហៅអ្នកគ្រប់គ្រងនៃផែនដីឲ្យផ្ដល់ជំនួយដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅពេលពួកបរិសុទ្ធបានប្រកាសដំណឹងល្អដល់ពួកគេ ។ ក្រៅពីនោះ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជា រ៉ូប៊ើត ប៊ី ថមសុន ឲ្យជួយយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ សរសេរសេចក្ដីប្រកាសដំណឹងល្អនេះ ។

សូមពន្យល់ថាទោះបីជាកិច្ចការនៃការសរសេរសេចក្ដីប្រកាសនេះបានចាប់ផ្ដើមភ្លាម បន្ទាប់ពីវិវរណៈនេះបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤ ដែលបានទទួលនេះក៏ដោយ ក៏មានកត្តាមួយចំនួនដែលរារាំងវាមិនឲ្យបញ្ចប់ ហើយបោះពុម្ពឡើយ រហូតដល់ប៉ុន្មានឆ្នាំក្រោយមក ។ រ៉ូប៊ើត ប៊ី ថមសុន បានស្លាប់ប្រាំពីរខែបន្ទាប់ពីការសរសេរបានចាប់ផ្ដើម ។ មរណភាពរបស់លោក គឺក្នុងអំឡុងពេលដែលបានធ្វើការលះបង់ ដើម្បីកសាងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ណៅវូ និង ចំពេលបំពេញកាតព្វកិច្ចផ្សេងៗទៀតដែលបានរាំងស្ទះការបញ្ចប់សេចក្ដីប្រកាសនេះពីមុនមរណភាពរបស់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ ទីបំផុតសេចក្ដីប្រកាសនេះត្រូវសរសេរចប់ ដោយ ប៉ាលី ភី ប្រាត្ត ហើយបានបោះពុម្ពជាកូនសៀវភៅនៅក្នុងទីក្រុង នូវ យ៉ោក នៅថ្ងៃទី ៦ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៤៥ ហើយដោយ *Millennial Star* នៅថ្ងៃទី ២២ ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៨៤៥ ។ (សូមមើល អ៊ែរសា ថាហ្វ ប៊ែនសឹន « A Message to the World » *Ensign,* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៧៥ ទំព័រ ៣២–៣៤) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:១៥–២១

ព្រះអម្ចាស់ប្រទានការណែនាំដល់អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រនៅក្នុងទីក្រុងណៅវូ

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីគ្រាមួយដែលមាននរណាម្នាក់បានសរសើរពួកគេដោយស្មោះសរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពីរបីនាក់ចែកចាយបទពិសោធន៍ និង មូលហេតុនៃការសរសើរទាំងនេះមានអត្ថន័យចំពោះពួកគេ ។

សូមពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលពីបុគ្គលមួយចំនួននៅក្នុងវិវរណៈនេះ ហើយបានបញ្ជាពួកគេដោយចង្អុលបង្ហាញពីកម្លាំង និង ការរួមចំណែករបស់ពួកគេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្ទង់មើល គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:១៥–២០ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ ហើយរកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលអំពីបុគ្គលទាំងនេះ ។ អ្នកអាចស្នើឲ្យពួកគេគូសចំណាំឃ្លាណាដែលលេចធ្លោចំពោះពួកគេ ។ ក្រោយពីទុកពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមឲ្យសិស្សបែរទៅរកដៃគូរបស់ខ្លួន ហើយចែកចាយចាយអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ដោយបញ្ចូលឃ្លាដែលលេចធ្លោចំពោះពួកគេ និង ហេតុផលរបស់វា ។

អ្នកអាចចង្អុលបង្ហាញថានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:១៩ ព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសថាបុរសស្មោះត្រង់បីរូបដែលទើបនឹងស្លាប់ (ដាវីឌ ដឹបុលយូ ប៉ាទិន ,អែតវិត ប៉ាទ្រិច និង យ៉ូសែប ស៊្មីធ ស៊ីញ័រ ឪពុករបស់ព្យាការី) ត្រូវបានទទួលឲ្យចូលទៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះអម្ចាស់ហើយ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យរំឭកឡើងវិញនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលអំពី ហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធ និង ជួច មិលលើ នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:១៥, ២០ ។

- តើព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យដូចម្ដេច ចំពោះអស់អ្នកដែលមានសេចក្ដីទៀងត្រង់ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែរកឃើញគោលការណ៍ខាងក្រោម ៖ **ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យ ហើយទុកព្រះទ័យលើអស់អ្នកដែលមានសេចក្ដីទៀងត្រង់នៃចិត្ត** ។ អ្នកអាចប្រាប់សិស្សឲ្យគូសចំណាំពាក្យដែលបង្រៀនគោលការណ៍នេះនៅក្នុង ខ ១៥ និង ២០) ។

- តើអ្នកឲ្យនិយមន័យនៃពាក្យសេចក្ដីទៀងត្រង់នៃចិត្តដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមនេះ ដោយអែលឌើរ យ៉ូសែប ប៊ី វឺតលីន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ឲ្យឮៗ ៖

« ចំពោះខ្ញុំសេចក្ដីទៀងត្រង់មានន័យថា ត្រូវធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ និង ល្អជានិច្ចមិនថាកើតមានលទ្ធផលភ្លាមៗយ៉ាងណានោះទេ ។ វាមានន័យថាត្រូវមានសេចក្ដីសុចរិតចេញពីជម្រៅនៃដួងព្រលឹងរបស់យើង មិនមែនគ្រាន់តែការប្រព្រឹត្តនោះទេ ប៉ុន្តែអ្វីដែលសំខាន់នោះគឺ ក្នុងគំនិត និង ក្នុងដួងចិត្តរបស់យើង ។ សេចក្ដីទៀងត្រង់ផ្ទាល់ខ្លួនបញ្ជាក់ពីការទុកចិត្ត និង បរិសុទ្ធភាពនោះ ដែលយើងមិនអាចត្រូវបានបោកបញ្ឆោតឲ្យទុកចិត្ត ឬ ធ្វើសេចក្ដីសញ្ញាឡើយ » (« Personal Integrity » *Ensign,* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៩០ ទំព័រ ៣០) ។

- ដោយផ្អែកលើនិយមន័យរបស់អែលឌើរ វ៉ឺតលីន ហេតុអ្វីអ្នកគិតថាព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យដល់អស់អ្នកដែលមានសេចក្ដីទៀងត្រង់នៃចិត្ត ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណា អំពីផ្នែកមួយនៃជីវិតរបស់ខ្លួនដែលពួកគេអាចមានសេចក្ដីទៀងត្រង់នៃចិត្ត ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យដាក់គោលដៅផ្ទាល់ខ្លួនមួយ ដើម្បីបង្កើនសេចក្ដីទៀងត្រង់នៅក្នុងចំណុចនោះ ។

សូមបញ្ចប់ដោយចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីសេចក្ដីពិតដែលសិស្សបានរៀនថ្ងៃនេះ ។

មេរៀនទី ១៣២

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:២២–៨៣

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ១៩ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៨៤១ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាពួកបរិសុទ្ធឲ្យសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធក្នុងទីក្រុងណៅវូ រដ្ឋ អិលលីណោយ ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះដែលមានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤, ព្រះអម្ចាស់បានពន្យល់ពីពរជ័យដែលអាចកើតមានចំពោះពួកបរិសុទ្ធ បើសិនពួកគេព្យាយាមក្នុងការសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាពួកបរិសុទ្ធឲ្យសាងសង់ផ្ទះមួយ ដែលអ្នកធ្វើដំណើរអាចស្នាក់នៅក្នុងទីក្រុងណៅវូ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:២២–៤១, ៥៦–៨៣

ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាពួកបរិសុទ្ធឲ្យសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និង ផ្ទះមួយសម្រាប់ភ្ញៀវមកទស្សនាទីក្រុងណៅវូ

មុនពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ សូមសរសេរសំណួរខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *តើលទ្ធផលអ្វីខ្លះ ដែលអ្នកសម្រេចបានដែលតម្រូវឲ្យអ្នកប្រើពេលវេលា កិច្ចខិតខំ ឬ ការលះបង់ដ៏ពិសេសពីខ្លួនអ្នក ?* នៅពេលសិស្សមកដល់ សូមឲ្យពួកគេរៀបចំខ្លួនឆ្លើយសំណួរនេះ ។ ក្រោយពីការប្រជុំធម្មនិដ្ឋានហើយ សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយចម្លើយរបស់ពួកគេជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។

- ហេតុអ្វីបានជាស្នាដៃរបស់អ្នកវាសក្ដិសមទៅនឹងពេលវេលា កិច្ចខិតខំ ឬ ការបូជាដែលតម្រូវឲ្យធ្វើ ?

សូមពន្យល់ថានៅឆ្នាំ ១៨៤១ពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនធំបានបោះទីតាំងជាថ្មីទៅទីក្រុងណៅវូ រដ្ឋ អិលលីណោយ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:២៥–២៧ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងទីក្រុងណៅវូ ឲ្យធ្វើ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យពួកបរិសុទ្ធធ្វើអ្វីខ្លះ ?

- តើព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យចង់ឲ្យពួកបរិសុទ្ធប្រើអ្វីដើម្បីសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:២៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលហេតុផលដែលព្រះអម្ចាស់ បានប្រទានដល់ពួកបរិសុទ្ធចាំបាច់ត្រូវសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

- ហេតុអ្វីពួកបរិសុទ្ធត្រូវតែសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ? (ដើម្បីផ្ដល់ទីតាំងមួយជាកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់យាងមក និង ស្ដារភាពពោរពេញនៃបព្វជិតភាពឡើងវិញ) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់ឃ្លា « ភាពពោរពេញនៃបព្វជិតភាព » នៅក្នុង ខ ២៨, សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន យ៉ូសែប ហ្វីលឌីង ស្ម៊ីធ ៖

« មនុស្សគ្រប់រូបដែលស្មោះត្រង់ ហើយមានឆន្ទៈទទួលពិធីបរិសុទ្ធ និង ពរជ័យទាំងនេះទទួលភាពពោរពេញនៃបព្វជិតភាព ហើយព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ‹ ហើយព្រះអង្គ ធ្វើឲ្យពួកគេបានស្មើគ្នានៅក្នុងអំណាច និង នៅក្នុងពលំ និង នៅក្នុងអាណាចក្រ › [គ. និង ស. ៧៦:៩៥ សូមមើលផងដែរ គ. និង ស. ៨៨:១០៧] ។. . . ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យពរជ័យនេះអាចកើតមានចំពោះមនុស្សគ្រប់គ្នានៅក្នុងសាសនាចក្រនេះ តាមរយៈការគោរពប្រតិបត្តិរបស់គាត់ ដើម្បីទទួលបានភាពពេញលេញនៃបព្វជិតភាពតាមរយៈពិធីបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ការណ៍នេះពុំអាចត្រូវបានទទួលនៅទីណាផ្សេងទៀតឡើយ » (នៅក្នុង *Doctrines of Salvation,* និពន្ធ ដោយ ប្រូស អ័រ ម៉ាក់ខន់ឃី ភាគទី ៣. [ឆ្នាំ ១៩៥៤–៥៦], ៣:១៣២–៣៣) ។

សូមពន្យល់ថាសមាជិកសាសនាចក្រទាំងអស់—ទាំងបុរស និង ស្ត្រី—អាចទទួលភាពពោរពេញនៃ ពរជ័យទាំងឡាយនៃបព្វជិតភាព តាមរយៈការទទួលពិធីបរិសុទ្ធទាំងអស់នៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ តាមរយៈពិធីបរិសុទ្ធទាំងនេះ យើងអាចទទួលបាននូវពរជ័យទាំងអស់ដែលព្រះវរបិតាសួគ៌មានព្រះទ័យចង់ប្រទានពរដល់កូនចៅរបស់ទ្រង់ ។ សូមចង្អុលបង្ហាញថាការស្ដារឡើងវិញនៃពិធីបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និង សេចក្ដីសញ្ញា បានចាប់ផ្ដើមនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ខឺតឡង់ ប៉ុន្តែពុំបានចប់សព្វគ្រប់ឡើយ ។ ការសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅទីក្រុងណៅវូ នឹងធ្វើឲ្យការស្ដារពិធីបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និងសេចក្ដីសញ្ញានឹងបន្តឡើងវិញ (សូមមើល គ. និង ស. ១២៤:២៨, ៤០–៤១) ។

- តើពិធីបរិសុទ្ធជាអ្វី ? (ជាពិធីដ៏ពិសិដ្ឋ និង ជាផ្លូវការមួយដែលបានធ្វើឡើងដោយសិទ្ធិអំណាចនៃបព្វជិតភាព) ។

សូមពន្យល់ថាពិធីបរិសុទ្ធមួយចំនួនគឺចាំបាច់សម្រាប់ភាពតម្កើងឡើង ហើយពិធីបរិសុទ្ធនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះទាំងនេះអាចធ្វើបានតែនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:២៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលពិធីបរិសុទ្ធមួយដ៏ចាំបាច់ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញថាចាំបាច់ត្រូវតែស្ដារឡើងវិញ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

> ## *សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ពីគោលលទ្ធិគ្រឹះ*
>
> សិស្សនឹងរៀនគោលលទ្ធិគ្រឹះនៅពេលពួកគេសិក្សា និង ពិភាក្សាខគម្ពីររាល់ថ្ងៃ និង នៅពេលពួកគេសូត្រចាំវគ្គព្រះគម្ពីរគន្លឹះ ។ អ្នកពុំគួរបង្វែរចេញពីការបង្រៀនតាមលំដាប់លំដោយនៃប្រវត្តិព្រះគម្ពីរ ដើម្បីផ្ដោតលើគោលលទ្ធិគ្រឹះទាំងនេះឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកគួរតែផ្ដល់ការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះ គោលលទ្ធិ ទាំងនេះ នៅពេលវាប្រាកដឡើងនៅក្នុងវគ្គសិក្សា ។ ឧទាហរណ៍នៅក្នុងមេរៀននេះ អ្នកអាចគូសបញ្ជាក់ពីគោលលទ្ធិនៃពិធីបរិសុទ្ធដែលទាក់ទងនឹងអ្វីដែលបានបង្រៀននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤ ។

សូមពន្យល់ថានៅថ្ងៃទី ១៥ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៨៤០ ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានបង្រៀនដំបូងថាពួកបរិសុទ្ធអាចធ្វើពិធីបរិសុទ្ធនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះបាន ដូចជាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជំនួសឲ្យមរណជននៃគ្រួសារ ឬ មិត្តភក្តិរបស់ខ្លួនដែលពុំមានឱកាសទទួលដំណឹងល្អ (សូមមើល *ការបង្រៀនរបស់ប្រធានសាសនាចក្រ ៖ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ* [ឆ្នាំ ២០០៧], ៤០៣) ។ បន្ទាប់ពីការប្រកាសនេះ មានបុណ្យជ្រមុជទឹកជាច្រើនសម្រាប់មរណជនត្រូវបានធ្វើឡើងនៅក្នុងទន្លេមីស៊ីស៊ីពី ឬ នៅជិតស្ទឹងក្បែរនោះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអាន គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:៣០–៣៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ពីទីកន្លែងដែលពិធីបរិសុទ្ធនៃបុណ្យជ្រមុជទឹកជំនួសមនុស្សស្លាប់ត្រូវធ្វើឡើង ។

- តើព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថាពិធីបរិសុទ្ធ នៃបុណ្យជ្រមុជទឹកជំនួសមនុស្សស្លាប់ចាំបាច់ត្រូវតែធ្វើនៅទីណាដើម្បីទ្រង់អាចទទួលយកនោះ ? ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់អនុញ្ញាតឲ្យ ពួកបរិសុទ្ធធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកខាងក្រៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធបណ្ដោះសន្ទសិន ?

អ្នកអាចបង្ហាញរូបភាពនៃ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធណៅវូ (*សៀវភៅសិល្បៈដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៩] លេខ ១១៨ សូមមើលផងដែរ LDS.org) ។ សូមពន្យល់ថាបន្ទាប់ពី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈនេះនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤, ធ្វើការកសាងព្រះវិហារបរិសុទ្ធកាន់តែរីកចម្រើនឡើងឆាប់ៗ ។ នៅថ្ងៃទី ៣ ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៨៤១ បន្ទាប់ពីជាន់ថ្នាល់ដីនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធបានសង់ហើយបានមួយចំនួន យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានប្រាប់ពួកបរិសុទ្ធថា « គ្មានពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកបន្ថែមទៀតសម្រាប់មរណជនឡើយ រហូតដល់ពិធីបរិសុទ្ធនោះអាចត្រូវបានចូលមកធ្វើនៅក្នុងដំណាក់នៃព្រះអម្ចាស់ ។ . . . *ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ទ្រង់មានបន្ទូលថាដូច្នេះ !* » (*ការបង្រៀន ៖ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ* ៤៦៩) ។ នៅថ្ងៃទី ២១ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨៤១ បន្ទាប់ពី អាងជ្រមុជទឹក និងការឧទ្ទិសនៅជាន់ថ្នាល់ដីនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធណៅវូបានធ្វើសង់រួច នោះពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់មរណជនបានបន្តមានទៀត ។ (សូមមើល *Church History in the Fulness of Times Student Manual,* បានបោះពុម្ពលើកទី ២ [Church Educational System manual, ឆ្នាំ ២០០៣], ទំព័រ ២៥១–៥២; *ការបង្រៀន ៖ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ* ៤៦៩–៧០) ។

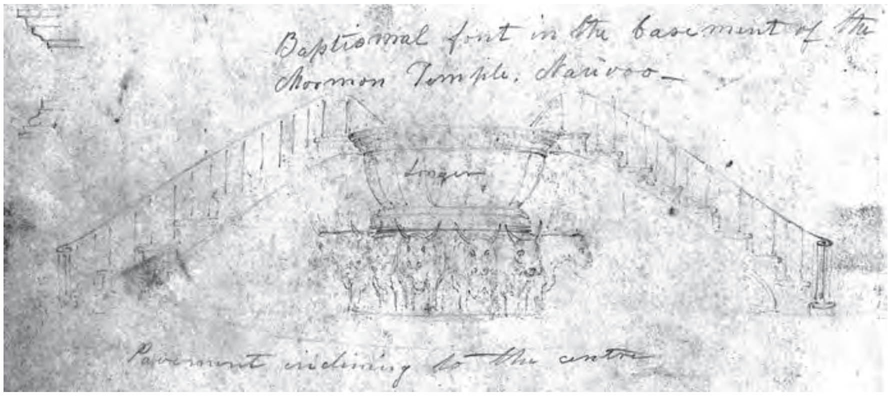

នៅពេលព្រះវិហារបរិសុទ្ធណៅវូបានសាងសង់ ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានណែនាំថា អាងជ្រមុជទឹកត្រូវតែសង់នៅជាន់ផ្ទាល់ដីនៅលើខ្នងនៃគោឈ្មោលដប់ពីរក្បាល ដែលតំណាងឲ្យកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែលទាំងដប់ពីរ ។

- យោងតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤, តើកន្លែងណាមួយដែលភាពពោរពេញនៃពិធីបរិសុទ្ធបព្វជិតភាពអាចត្រូវបានទទួលសម្រាប់សេចក្ដីប្រោសលោះទាំងអ្នកនៅរស់ និង មរណជន ? (សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែរកឃើញគោលលទ្ធិខាងក្រោម ៖ **ព្រះវិហារបរិសុទ្ធគឺជាកន្លែងតែមួយគត់ដែលយើងអាចទទួលបានភាពពោរពេញនៃពិធីបរិសុទ្ធនៃបព្វជិតភាពនៃសេចក្ដីប្រោសលោះនៃអ្នកនៅរស់ និង មរណជន**) ។

- តើគោលលទ្ធិនេះអាចជម្រុញពួកបរិសុទ្ធឲ្យធ្វើការលះបង់ដ៏ចាំបាច់ដើម្បីសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅទីក្រុងណៅវូយ៉ាងដូចម្ដេច ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីសេចក្ដីពិត និងសារៈសំខាន់នៃគោលលទ្ធិនេះ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោម ដោយប្រធាន ថូម៉ាស អេស ម៉នសុន ឲ្យឮៗ ។ (អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់ ច្បាប់ចម្លងនៃសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដល់សិស្សមួយច្បាប់ម្នាក់ៗ) ។

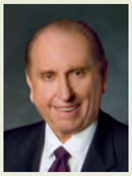

« អ្នកដែលយល់ពីពរជ័យដ៏អស់កល្បជានិច្ច មកពីព្រះវិហារបរិសុទ្ធដឹងថា គ្មានការពលិកម្មណាមួយមហិមាខ្លាំងពេក គ្មានតម្លៃណាធ្ងន់ធ្ងរពេក និង គ្មានការពុះពារណាលំបាកពេក ក្នុងការទទួលពរជ័យទាំងនេះនោះទេ ។ ពួកគេនឹងធ្វើដំណើរទៅ មិនថាឆ្ងាយប៉ុណ្ណានោះទេ មិនថាមានឧបសគ្គយ៉ាងណាដើម្បីយកឈ្នះនោះដែរឬស៊ូទ្រាំគ្រប់ទាំងភាពមិនងាយស្រួលទាំងអស់ ។ ពួកគេយល់ថាពិធីបរិសុទ្ធនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះទាំងឡាយ ដែលបានទទួលក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ដែលអនុញ្ញាតឲ្យយើងត្រឡប់ទៅព្រះវរបិតាសួគ៌នៅថ្ងៃមួយក្នុងទំនាក់ទំនងគ្រួសារអស់កល្បជានិច្ច និង ត្រូវបានប្រទានឲ្យនូវពរជ័យ និងអំណាចមកពីទីខ្ពស់ គឺមានតម្លៃគ្រប់ការពលិកម្ម និងការខិតខំទាំងអស់ ។ (The Holy Temple—a Beacon to the World » *Ensign* ឬ *Liahona,* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១១ ទំព័រ ៩២) ។

- តើការបូជាអ្វីខ្លះដែលអ្នកអាចធ្វើដើម្បីសក្ដិសម និង រៀបចំខ្លួនដើម្បីទទួលពិធីបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:៣៨–៤១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យម៉ូសេសាងសង់រោងឧបោសថនៅក្នុងទីរហោស្ថាន និង មូលហេតុដែលទ្រង់បានបង្គាប់ដល់ប្រជារាស្ត្រទ្រង់សាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅក្នុងដែនដីសន្យា ។ (អ្នកត្រូវតែពន្យល់ថាម៉ូសេ និង ប្រជាជនរបស់លោកពុំបានធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់មរណជនឡើយ ។ គ្មានកិច្ចការសម្រាប់មរណជនត្រូវបានធ្វើឡើងឡើយរហូតដល់ព្រះអង្គសង្គ្រោះបានដឹកនាំកិច្ចការនោះនៅក្នុងពិភពវិញ្ញាណបន្ទាប់ពីការសុគតរបស់ទ្រង់) ។

- យោងតាម ខ ៣៨, ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យសាសន៍អ៊ីស្រាអែលបុរាណឲ្យសាងសង់រោងឧបោសថ និង ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ?

សូមសរសេរ សំណួរពីរខាងក្រោម នៅលើក្តារខៀន ៖

> *ហេតុអ្វីព្រះវិហារបរិសុទ្ធសំខាន់ចំពោះអ្នក ? ហេតុអ្វីបានជាសាសនាចក្រសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ?*

សូមចាត់តាំងឲ្យសិស្សធ្វើការជាគូៗ ។ សូមឲ្យសិស្សម្នាក់ៗជ្រើសរើសសំណួរមួយនៅលើក្តារខៀន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបែរទៅដៃគូខ្លួន ហើយឆ្លាស់វេនគ្នាឆ្លើយសំណួររបស់ពួកគេដោយផ្អែកលើអ្វីដែលពួកគេបានរៀននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១២៤:២៥–៤១ ។ ក្រោយពីនោះ អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយការយល់ដឹងរបស់ពួកគេ (ឬ ដៃគូរបស់ពួកគេ) ជាមួយសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។

អ្នកអាចសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១២៤:២២–២៤, ៥៦–៨៣ ដោយពន្យល់ថា ក្រៅពីព្រះវិហារបរិសុទ្ធព្រះអម្ចាស់បានណែនាំពួកបរិសុទ្ធឲ្យសាងសង់សំណង់មួយផ្សេងទៀតហៅថាណៅវូហោស ជាកន្លែងដែលភ្ញៀវមកទស្សនាទីក្រុងណៅវូអាចស្នាក់នៅបាន ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១២៤:៤២–៥៥

ព្រះអម្ចាស់ពន្យល់ពីអ្វីដែលនឹងកើតឡើង បើសិនពួកបរិសុទ្ធគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិឲ្យកសាងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១២៤:៤២–៤៥ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថានឹងកើតឡើង បើសិនពួកបរិសុទ្ធនឹងសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និង ស្តាប់តាមសំឡេងរបស់ទ្រង់ និង សំឡេងរបស់អ្នកបម្រើទ្រង់ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១២៤:៤៦–៥៤ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ពួកបរិសុទ្ធពីអ្វីដែលនឹងកើតឡើង បើសិនពួកគេបានសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែមិនស្តាប់តាមសំឡេងរបស់ទ្រង់ ឬ សំឡេងរបស់អ្នកបម្រើទ្រង់ ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានពន្យល់ផងដែរថា ទ្រង់នឹងទទួលយកកិច្ចខិតខំរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ដើម្បីសម្រេចកិច្ចការរបស់ទ្រង់ (រួមមានការសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ) ទោះបីជាពួកគេត្រូវបានរារាំងមិនឲ្យធ្វើដូច្នេះក្តី ដោយសារការបៀតបៀនដែលពួកគេជួបប្រទះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១២៤:៥៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសឲ្យពួកបរិសុទ្ធ នឹងបង្ហាញដល់ទ្រង់តាមរយៈការគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ដើម្បីកសាងព្រះវិហារបរិសុទ្ធណៅវូ ។

- យោងតាម ខ ៥៥, តើយើងធ្វើអ្វីដើម្បីបង្ហាញដល់ព្រះអម្ចាស់នៅពេលយើងគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់នោះ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែរកឃើញគោលការណ៍ខាងក្រោម ៖ **តាមរយៈការគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះយើងបង្ហាញពីភាពស្មោះត្រង់របស់យើង ។** អ្នកអាចសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្តារខៀន) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាពីកិច្ចខិតខំ ពេលវេលា និង ការបូជាមួយចំនួនដែលទាក់ទងជាមួយនឹងការគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

- តើឱកាសដើម្បីបង្ហាញភាពស្មោះត្រង់របស់យើងចំពោះព្រះអាចជំរុញចិត្តរបស់យើងឲ្យគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់យ៉ាងដូចម្តេច ?

- យោងតាម ខ ៥៥ តើពរជ័យបន្ថែមអ្វីខ្លះទៀតដែលព្រះអម្ចាស់សន្យាដល់ពួកបរិសុទ្ធ បើសិនពួកគេនឹងសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅណៅវូ ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថាពរជ័យនៃការបំពាក់កិត្តិយស អមតភាព និង ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចដែលបានសន្យានៅក្នុង ខ ៥៥ គឺអស់កល្បជានិច្ច ។

- ហេតុអ្វីបានជាវាសំខាន់ដើម្បីយល់ថា ពរជ័យដែលយើងទទួលសម្រាប់ភាពស្មោះត្រង់របស់យើងចំពោះព្រះអម្ចាស់មិនអាចបានមកភ្លាមៗ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាពីពេលវេលានៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ នៅពេលពួកគេបានគោរពធ្វើតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះចេញពី បំណងប្រាថ្នាដ៏មានភក្តីភាពចំពោះព្រះវរបិតាសួគ៌ និង ព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍ និង អារម្មណ៍របស់ពួកគេអំពីការបង្ហាញភក្តីភាព និង ភាពស្មោះត្រង់របស់ពួកគេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សរកមើលឱកាសនានាដើម្បីបង្ហាញភាពស្មោះត្រង់របស់ខ្លួនចំពោះព្រះអម្ចាស់ ។

មេរៀនទី ១៣៣

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:៨៤–១៤៥; ១២៥–១២៦

បុព្វកថា

នេះគឺជាមេរៀនទីបីចុងក្រោយ ក្នុងការពិភាក្សាអំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤ ។ វាក៏ពិភាក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៥ និង ១២៦ ផងដែរ នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:៨៤–១៤៥, ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានព្រះឱវាទដល់សមាជិកសាសនាចក្រម្នាក់ៗ និង បានដាក់ឈ្មោះដល់អស់អ្នកដែលនឹងបម្រើនៅក្នុងតំណែងផ្សេងៗនៃថ្នាក់ដឹកនាំបព្វជិតភាព ។ នៅក្នុងខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៤១ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈដែលមាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១២៥, ដែលព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងព្រះឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ទាក់ទងនឹងការប្រមូលផ្ដុំពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងទឹកដីអៃអូវ៉ា ។ នៅថ្ងៃទី ៩ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ១៨៤១ លោកបានទទួលវិវរណៈដែលមាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១២៦, ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ ព្រិកហាំ យ៉ង់ ថាលោកនឹងពុំតម្រូវឲ្យចាកចេញពីគ្រួសាររបស់លោកដើម្បីបម្រើបេសកកម្មទៀតឡើយ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:៨៤–១២២

ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដំបូន្មានដល់បុគ្គលជាក់លាក់ទាំងឡាយ

ពីមុនចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ សូមសរសេរគោលការណ៍ខាងក្រោមនៅលើក្រដាសមួយសន្លឹក ៖ **បើសិនយើងប្រុងស្ដាប់តាមការទូន្មានរបស់ព្យាការី នោះយើងនឹងបានសេចក្ដីសុខ** ។ សូមដាក់ក្រដាសនោះនៅក្នុងស្រោមសំបុត្រ ហើយនៅក្រៅស្រោមសំបុត្រនោះ សូមសរសេរថា *របៀបដែលយើងអាចប្រទានពរទាំងពេលនេះ និង ជានិរន្តរ៍* ។

សូមចាប់ផ្ដើមមេរៀនដោយបង្ហាញស្រោមសំបុត្រនោះដល់សិស្ស ។ សូមប្រាប់ពួកគេថា ស្រោមសំបុត្រនេះមានសេចក្ដីណែនាំពីរបៀបដែលយើងអាចរីករាយក្នុងពេលនេះ គេចផុតពីឧបសគ្គដែលពុំសំខាន់នៅក្នុងជីវិតយើង ហើយទទួលពរជ័យដទៃទៀត ។ សូមពន្យល់ថាសេចក្ដីណែនាំនេះអនុវត្តចំពោះពួកគេម្នាក់ៗ ទោះជាក្នុងកាលៈទេសៈពិសេសរបស់ពួកគេក្ដី ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសញ្ជឹងគិតអំពីសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើវាអាចសំខាន់សម្រាប់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ដើម្បីទទួលបានការណែនាំនៅក្នុងស្រោមសំបុត្រនោះ ?
- បើសិនអ្នកអាចមានការណែនាំនោះ តើអ្នកនឹងធ្វើតាមការណែនាំនោះខ្លាំងប៉ុណ្ណា ?

សូមថតចម្លង តារាងដែលអមមកជាមួយ នៅលើក្ដារខៀន ពីមុនចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ ។ សូមមើលទៅក្នុងតារាង០ហើយពន្យល់ថានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:៨៤–១១៨ ព្រះអម្ចាស់បានប្រាស់បង្គាប់ដល់សមាជិកសាសនាចក្រជាក់លាក់ម្នាក់ៗ បើសិនពួកគេធ្វើតាម នោះពួកគេនឹងទទួលបានពរជ័យដ៏មហិមា ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ៗឲ្យអានសេចក្ដីយោងពីរ ឬច្រើនជាងនេះនៅលើក្ដារខៀនដោយស្ងៀមស្ងាត់ ។ សូមឲ្យពួកគេ រកមើល ភាពស្រដៀងគ្នារវាងសេចក្ដីណែនាំដែលបានប្រទានឲ្យដល់បុគ្គលម្នាក់ៗនៅពេលពួកគេអាន ។

វិលាម ឡ៉ូវ (គ. និង ស. ៨៩–៩០)	ហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធ (គ. និង ស. ៩៤–៩៦)	អេម៉ុស ដាវីស (គ. និង ស១១១–១១៤)	រ៉ូបឺត ហ្វូស្ទើរ (គ. និង ស ១១៥–១១៨)

ក្រោយពីសិស្សមានពេលអានគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមសួរសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្នកបានកត់សម្គាល់ឃើញមានភាពស្រដៀងគ្នាអ្វីខ្លះក្នុងការណែនាំដែលបានប្រទានដល់បុរសទាំងនេះ ? (វគ្គនិមួយៗមានការណែនាំឲ្យធ្វើតាមការទូន្មានរបស់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ) ។

> ***សកម្មភាពដែលអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្រាវជ្រាវរកព័ត៌មាន***
>
> សកម្មភាពស្រាវជ្រាវជួយសិស្សឲ្យបង្កើតការយល់ដឹងគ្រឹះរបស់ពួកគេអំពីព្រះគម្ពីរ ។ សូមសួរសំណួរដែលនាំឲ្យពួកគេ រកមើលព័ត៌មានលំអិតសំខាន់ដែលទាក់ទងទៅនឹងបរិបទនៃបណ្ដុំព្រះគម្ពីរ ។ វាមានប្រយោជន៍ដើម្បីសរសេរសំណួរបែបនោះលើក្ដារខៀន ដូច្នេះសិស្សអាចចាំពី អ្វីដែលពួកគេត្រូវស្វែងរកនៅពេលពួកគេអាន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យមើលខគម្ពីរទាំងនោះឡើងវិញឲ្យពួកគេអាន ហើយរកមើលពរជ័យដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យានឹងប្រទានឲ្យ បើសិនពួកបុរសទាំងនេះធ្វើតាមការទូន្មានដែលទ្រង់បានប្រទានដល់ពួកគេ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ សូមសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅលើក្ដារខៀន ។

- តើអ្នកនឹងសង្ខេបការសន្យាដែលព្រះអម្ចាស់ធ្វើដល់បុរសទាំងនេះយ៉ាងដូចម្ដេច បើសិនពួកគេស្ដាប់តាមព្យាការី ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យបើកស្រោមសំបុត្រ ហើយអានគោលការណ៍នៅលើក្រដាសនោះឲ្យឮៗ ។

- តើពរជ័យដែលបានសន្យានិមួយៗសរសេរនៅលើក្ដារខៀនទាក់ទងនឹងឃ្លាថា « យើងនឹងបានសេចក្ដីសុខ » យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សសរសេរការទូន្មានជាក់លាក់ ដែលប្រធានសាសនាចក្របានផ្ដល់ឲ្យកាលពីប៉ុន្មានឆ្នាំនេះ ហើយអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរចម្លើយលើក្ដារខៀន ។

- តើនៅពេលណាដែលអ្នកត្រូវបានប្រទានពរដោយការស្ដាប់តាមការទូន្មានរបស់ពួកព្យាការី ? (អ្នកក៏អាចពិចារណាដោយចែកចាយបទពិសោធន៍មួយផងដែរ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:៨៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា សមាជិកសាសនាចក្រម្នាក់ឈ្មោះ អាលម៉ុន បាបបិត បានកំពុងធ្វើកិច្ចការដោយមិនធ្វើតាមការទូន្មានរបស់គណៈប្រធានទីមួយ ។

- យោងតាម ខ ៨៤, តើអាលម៉ុន បាបបិត បានធ្វើអ្វីដែលមិនធ្វើតាមការទូន្មានរបស់គណៈប្រធានទីមួយ ? (គាត់មានមហិច្ឆិតាបង្កើតការទូន្មានផ្ទាល់ខ្លួន ។ អ្នកអាចពន្យល់ថា លោកបានព្យាយាមបញ្ចុះបញ្ចូលមនុស្សមួយចំនួន « ឈប់មួយរយៈ » ក្នុងការធ្វើអន្តោប្រវេសន៍ទៅទីក្រុងណៅវូ ហើយទៅតាំងទីលំនៅលើក្នុងទីក្រុងខឺតឡង់វិញ [សូមមើល *History of the Church,* ៤:៤៧៦]) ។
- តើមានគំរូអ្វីខ្លះអំពីរបៀបដែលមនុស្សអាចបង្កើតការទូន្មានផ្ទាល់ខ្លួននៅក្នុងសម័យរបស់យើងនេះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សពិចារណាអំពីចម្លើយរបស់ពួកគេ ទៅនឹងសំណួរដែលពួកគេបានគិតកាលពីដើមមេរៀនអំពីបំណងប្រាថ្នារបស់ពួកគេដើម្បីទទួល និង ធ្វើតាមការណែនាំនៅក្នុងស្រោមសំបុត្រ ។ សូមឲ្យពួកគេសរសេរគោលដៅជាក់លាក់សម្រាប់កែលម្អកិច្ចខិតខំរបស់ខ្លួន ដើម្បីស្ដាប់តាមការទូន្មានរបស់ព្យាការីរស់នៅ ដូច្នេះពួកគេអាចទទួលពរជ័យដែលបានសន្យា ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:១១៩–១២២ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានការណែនាំបន្ថែមដល់សាសនាចក្រទាក់ទងនឹងការសាងសង់ណៅវូហោស ដែលក្លាយជាសណ្ឋាគារផ្ទាល់របស់សាសនាចក្រ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:១២៣–១៤៥

ព្រះអម្ចាស់ប្រាប់ឈ្មោះនៃអស់អ្នកដែលត្រូវបម្រើនៅក្នុងមុខងារផ្សេងៗនៃថ្នាក់ដឹកនាំបព្វជិតភាព

សូមឲ្យសិស្សសរសេរពីមុខងាររបស់ថ្នាក់ដឹកនាំបព្វជិតភាពក្នុងសាសនាចក្រមួយចំនួនលើក្ដារខៀន ។

សូមពន្យល់ថា នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:១២៣–១៤៥, ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ឈ្មោះជាក់លាក់របស់មនុស្សមួយចំនួនដើម្បីបម្រើក្នុងមុខងារផ្សេងៗនៃថ្នាក់ដឹកនាំបព្វជិតភាព ។ សូមឲ្យសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់អានពី ខ ១២៣–១៣២ ហើយសុំឲ្យសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់ទៀតអានពី ខ ១៣៣–១៤២, ដោយរកមើលមុខងារថ្នាក់ដឹកនាំបព្វជិតភាពដែលព្រះអម្ចាស់បានលើកឡើង ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ សូមសរសេរមុខងារថ្នាក់ដឹកនាំបព្វជិតភាពណាដែលមិនទាន់បានសរសេរពីមុនលើក្ដារខៀន ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:១៤៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់បានហៅពួកអ្នកដឹកនាំបព្វជិតភាព ហើយប្រទានកូនសោបព្វជិតភាពដល់ពួកលោក ។

- ហេតុអ្វីព្រះអម្ចាស់ហៅពួកអ្នកដឹកនាំបព្វជិតភាព ហើយប្រទានកូនសោបព្វជិតភាពដល់ពួកលោកយ៉ាងដូច្នេះ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែរកឃើញគោលការណ៍ខាងក្រោម ៖ **ព្រះអម្ចាស់ហៅពួកអ្នកដឹកនាំបព្វជិតភាពដើម្បីគ្រប់គ្រងកិច្ចការនៃការបម្រើ ហើយជួយពួកបរិសុទ្ធឲ្យបានគ្រប់លក្ខណ៍**) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាពីរបៀបដែលអ្នកដឹកនាំបព្វជិតភាពបានជួយពួកគេក្នុងកិច្ចខិតខំដើម្បីធ្វើតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទឲ្យបានកាន់តែប្រសើរ និងប្រែក្លាយឲ្យកាន់តែដូចទ្រង់ ។ អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៥

ព្រះអម្ចាស់ដឹកនាំពួកបរិសុទ្ធឲ្យប្រមូលផ្ដុំគ្នាទៅកន្លែងនានាដែលទ្រង់បានកំណត់

សូមពន្យល់ថាបន្ទាប់ពីពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានបណ្ដេញចេញពីរដ្ឋ មិសសួរី នៅរដូវរងាឆ្នាំ ១៨៣៨–៣៩ ពួកគេបានធ្វើដំណើរចូលទៅរដ្ឋ អិលលីណោយ និង អៃអូវ៉ា ជាកន្លែងដែលពួកគេបានតាំងទីលំនៅទាំងសងខាងលើច្រាំងទន្លេ មីស៊ីស៊ីពី ។ សូមសង្ខេបវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៥ ដោយពន្យល់ថាវាបានទទួលនៅខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៤១ ហើយបានបើកសម្ដែងពីព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ទាក់ទងនឹងពួកបរិសុទ្ធដែលរស់នៅក្នុងទឹកដី អៃអូវ៉ា និង អស់អ្នកដែលមានគម្រោងនឹងទៅទីនោះ ។ នៅក្នុងវិវរណៈនេះព្រះអម្ចាស់បានណែនាំពួកបរិសុទ្ធឲ្យប្រមូលផ្ដុំគ្នា ហើយសាងសង់ទីតាំងនានាដែលព្រះអម្ចាស់បានកំណត់ទុកតាមរយៈព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ រួមមានទីក្រុង អៃអូវ៉ា ដែលត្រូវបានដាក់ឈ្មោះថា សារ៉ាហិមឡា ។ សាសនាចក្របានទិញដីនៅក្នុងរដ្ឋ អៃអូវ៉ា ច្រើនជាងទិញដីនៅរដ្ឋ អិលលីណោយ ដោយផ្ដល់យោបល់ថាថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រគ្មានបំណងថា ពួកបរិសុទ្ធនឹងតាំងទីលំនៅនៅក្នុងទីក្រុង ណៅវូទាំងអស់គ្នានោះទេ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៦

ព្រិកហាំ យ៉ង់ ពុំតម្រូវឲ្យចាកចេញពីគ្រួសាររបស់លោកដើម្បីបម្រើបេសកកម្មបន្ថែមទៀតឡើយ

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្រមៃពីស្ថានភាពដែលពួកគេចាកចេញពីគ្រួសាររបស់ខ្លួនដើម្បីបម្រើបេសកកម្មសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងរយៈពេលរដូវក្ដៅប្រាំឆ្នាំបន្ទាប់ទៀត ហើយបន្ទាប់មកនឹងត្រូវបានហៅបម្រើបេសកកម្មមួយទៀតនៅបរទេសរយៈពេលជិតពីរឆ្នាំ ។

- តើអ្នកនឹងមានអារម្មណ៍ដូចម្ដេច អំពីការចាកចេញពីគ្រួសារអ្នកច្រើនដងបែបនេះ ?

- តើអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា បើសិនអ្នកមានទំនួលខុសត្រូវក្នុងការផ្គត់ផ្គង់សេចក្ដីត្រូវការរបស់គ្រួសារអ្នក ?

សូមប្រាប់សិស្សថាបន្ទាប់ពី ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានចូលរួមសាសនាចក្រនៅខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៣២ លោកបានបម្រើបេសកកម្មមួយចំនួនច្រើនជាងប្រាំបួនឆ្នាំ ។ បេសកកម្មដំបូងរបស់លោកគឺអំឡុងពេលនៃរដូវរងា បន្ទាប់ពីលោកបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹករួច ។ ការបម្រើបេសកកម្មប្រាំផ្សេងទៀត រួមមានការចូលរួមរបស់លោកនៅក្នុងជំរុំស៊ីយ៉ូន បានកើតឡើងរាល់រដូវក្ដៅពីឆ្នាំ ១៨៣៣ ដល់ ១៨៣៧ ។ បេសកកម្មទាំងនេះមានរយៈពេលចាប់ពីបីទៅប្រាំខែ ។ នៅថ្ងៃទី ៨ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣៨ ព្រិកហាំ យ៉ង់ ជាមួយនឹងសាវកផ្សេងទៀតត្រូវបានហៅឲ្យបម្រើបេសកកម្មនៅចក្រភពអង់គ្លេស ។ ពួកគេបានធ្វើតាមការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីចាកចេញទៅបេសកកម្មនេះពី ហ្វា វែស្ទ រដ្ឋ មិសសួរី នៅថ្ងៃទី ២៦ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៣៩ (សូមមើល គ. និង ស. ១១៨) ។ ព្រិកហាំ យ៉ង់ និង សាវកផ្សេងទៀតបានចំណាយពេលពីរបីខែបន្ទាប់នៅក្នុងរដ្ឋ អៃអូវ៉ា និង អិលលីណោយ ធ្វើការរៀបចំបន្ថែមទៀតដើម្បីធ្វើដំណើរទៅចក្រភពអង់គ្លេស ។ ការឆ្លងរោគគ្រុនចាញ់ បានកើតមាននៅក្នុងតំបន់នោះនារដូវក្ដៅឆ្នាំ ១៨៣៩ ហើយពួកគេក៏បានឆ្លងជំងឺនោះផងដែរ ។

សូមអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយ ប្រធាន ព្រិកហាំ យ៉ង់ឲ្យឮៗ ៖ សូមឲ្យសិស្សស្ដាប់តាមរកមើលឥរិយាបថរបស់លោកចំពោះការបម្រើព្រះអម្ចាស់ ទោះបីជាលោកឈឺដែលស្ទើរតែមិនអាចដើរចូលក្នុងរទេះបើសិនគ្មានអ្នកជួយគ្រានៅពេលលោកបានចេញដំណើរ ។

« ខ្ញុំត្រូវបានកំណត់ឲ្យទៅប្រទេសអង់គ្លេស ឬ ក៏ធ្វើការណ៍នោះរហូតដល់ស្លាប់ ។ ខ្ញុំមានការតាំងចិត្តយ៉ាងមុតមាំថា ខ្ញុំនឹងធ្វើអ្វីដែលខ្ញុំបានតម្រូវឲ្យធ្វើនៅក្នុងដំណឹងល្អនៃជីវិត និង សេចក្ដីសង្គ្រោះ ឬ ខ្ញុំនឹងស្លាប់ដោយការព្យាយាមធ្វើការណ៍នេះ » (*Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* [ឆ្នាំ ១៩៩៧], ទំព័រ ៥) ។

សូមពន្យល់ថាការបម្រើជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនារបស់ព្រិកហាំ យ៉ង់ ក៏បានតម្រូវឲ្យគ្រួសាររបស់លោកធ្វើការលះបង់ផងដែរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីសង្ខេបខាងក្រោមនេះអំពីស្ថានភាពរបស់គ្រួសារព្រិកហាំ យ៉ង់ នៅពេលលោកបានចេញទៅបម្រើបេសកកម្មរបស់ខ្លួនទៅចក្រភពអង់គ្លេស ៖

ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានចេញពី ម៉ុនទ្រូស រដ្ឋ អៃអូវ៉ា ទៅចក្រភពអង់គ្លេសនៅថ្ងៃទី ១៤ ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៣៩ គឺ១០ថ្ងៃបន្ទាប់ពីភរិយារបស់លោក ម៉ារី អាន បានឆ្លងទន្លេកូនទីបួនរបស់ខ្លួន ។ ម៉ារី អាន បានរងទុក្ខដោយសារជំងឺគ្រុនចាញ់ ។ នេះគឺជាលើកទីប្រាំហើយតាំងពីពួកគេបានរៀបការដែលគាត់បានឲ្យព្រិកហាំចេញទៅបេសកកម្ម ។ ដោយត្រូវបានបណ្ដេញចេញពីផ្ទះ និង បានបាត់បង់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេនៅក្នុងរដ្ឋ មិសសួរីកាលពីឆ្នាំមុនពួកគេមានភាពក្រតោកយ៉ាក ។ ព្រិកហាំ បានបន្សល់

ប្រាក់តែ ២.៧២ ដុល្លារ ឲ្យម៉ារី អាន សម្រាប់គ្រួសាររបស់ពួកលោក ។ ព្រិកហាំ និង ម៉ារី អានបានទុកចិត្តថា ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានពរដល់ពួកគេ និង ពឹកផ្អែកលើការសន្យាពីព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ថា ក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកសាវកនឹងទទួលបានការថែទាំសម្រាប់សេចក្ដី ត្រូវការនានាខណៈដែលពួកសាវកទាំងនោះចេញទៅបម្រើបេសកកម្ម ។ (សូមមើល Leonard J. Arrington, *Brigham Young: American Moses* [ឆ្នាំ ១៩៨៥] ទំព័រ ៧៤–៧៥, ៤១៣, ៤២០) ។

សូមពន្យល់ថា បន្ទាប់ពីការដឹកនាំកិច្ចការអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនារបស់សាសនាចក្រនៅក្នុងចក្រភពអង់គ្លេស ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានទៅដល់ទីក្រុងណៅវូ រដ្ឋ អិលលីណោយនៅថ្ងៃទី ១ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៤១ ។ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៦ ប្រាំបីថ្ងៃក្រោយមក ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៦:១–៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ព្រិកហាំអំពីការបម្រើរបស់លោក ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ (អ្នកអាចចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា ពាក្យ *កិច្ចការធ្ងន់* សំដៅទៅលើការព្យាយាមធ្វើការក្នុងរយៈពេលដ៏វែង) ។

សូមពន្យល់ថា ទោះបីជាព្រះអម្ចាស់ពុំតម្រូវឲ្យលោកចាកចេញពីគ្រួសាររបស់ខ្លួនក៏ដោយ ក៏ក្រោយមកព្រិកហាំ យ៉ង់ បានបម្រើបេសកកម្មរយៈពេលខ្លីៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យប្រាប់គោលការណ៍មួយពី ខ ១–២ ដែលបង្រៀនពី អ្វីដែលនឹងកើតឡើង បើសិនយើងធ្វើការដោយឧស្សាហ៍សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ ។ (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែរកឃើញគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **បើយើងធ្វើការដោយព្យាយាមសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ នោះទ្រង់នឹងទទួលយកការថ្វាយដ៏សុចរិតរបស់យើង** ។ អ្នកអាចស្នើថា សិស្សគួរតែសរសេរគោលការណ៍នេះនៅក្បែរគែមទំព័រនៃព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។

- តើនៅពេលណាដែលអ្នកមានអារម្មណ៍ថា ព្រះអម្ចាស់បានសព្វព្រះទ័យនឹងការបម្រើរបស់អ្នក ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីឱកាសនានាដែលពួកគេមានដើម្បីបម្រើព្រះអម្ចាស់ ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេ ឲ្យធ្វើតាមគំរូរបស់អ្នកដឹកនាំដូចជា ព្រិកហាំ យ៉ង់ ដើម្បីធ្វើការដោយព្យាយាមនៅក្នុងឱកាសទាំងនេះ ។ សូមចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកថា ព្រះអម្ចាស់នឹងទទួលយកការថ្វាយដ៏សុចរិតនៃកិច្ចខិតខំព្យាយាមរបស់ពួកគេក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។

មេរៀនទី ១៣៤

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៧; ១២៨:១–១១

បុព្វកថា

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៧ មានលិខិតមួយមកពីព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ចុះថ្ងៃទី ១ ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៤២ ដែលបានណែនាំពួកបរិសុទ្ធឲ្យរក្សាកំណត់ត្រានៃបុណ្យជ្រមុជទឹកដែលពួកគេបានធ្វើសម្រាប់មរណជន ។ ប្រហែលជាមួយសប្ដាហ៍ក្រោយមក យ៉ូសែបបានសរសេរសំបុត្រមួយទៀតអំពីប្រធានបទនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកជំនួសឲ្យអ្នកស្លាប់ ។ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨ អត្ថន័យក្នុងលិខិតនេះបង្រៀនពីមូលហេតុដែលយើងរក្សាកំណត់ត្រានៃពិធីបរិសុទ្ធនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៧:១–៤

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នៅតែអររីករាយទោះមានការបៀតបៀន និង សេចក្ដីទុក្ខលំបាក

សូមចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ ដោយបង្ហាញ នូវក្រឡាធំថ្លាមួយដែលមានបិទពាក្យថា *ជីវិតមែងស្លាប់* និង ទឹកមួយថូរបិទពាក្យ *សេចក្ដីទុក្ខលំបាក* ។ សូមសួរសិស្សពីអ្វីដែលជាសេចក្ដីទុក្ខលំបាករបស់ពួកគេដែលបានធ្លាប់ជួប ឬ បានឃើញមនុស្សដទៃបានជួប ។ សម្រាប់សេចក្ដីទុក្ខលំបាកនិមួយៗដែលពួកគេលើកឡើង សូមចាក់ទឹកខ្លះចេញពីថូរទៅក្នុងក្រឡថ្លានោះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៧:១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលសេចក្ដីទុក្ខលំបាកអ្វីខ្លះដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានជួបប្រទះនៅក្នុងទីក្រុងណៅវូ ឆ្នាំ ១៨៤២ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមពន្យល់ថានៅក្នុងខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៨៤២ លីលបឺន ដបុលយូ បកស៏ ដែលជាអតីតអភិបាលនៃរដ្ឋ មិសសួរីដែលបានចេញបញ្ជាឲ្យសម្លាប់ផ្ដាច់ពូជប្រឆាំងនឹងពួកបរិសុទ្ធ ត្រូវបានរងរបួសដោយឃាតករមិនស្គាល់មុខម្នាក់ ។ អាជ្ញាធររដ្ឋ មិសសួរី បានចោទប្រកាន់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធពីការរៀបចំមនុស្សម្នាក់នោះឲ្យមកធ្វើឃាត លោក បកស៏ ហើយបានព្យាយាមនាំយកព្យាការីត្រឡប់ទៅរដ្ឋ មិសសួរីវិញដើម្បីកាត់ទោស ។ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានចាកចេញពីរដ្ឋ មិសសួរីប៉ុន្មានឆ្នាំមុន ហើយបានរស់នៅក្នុតតំបន់នៃទីក្រុង ណៅវូ រដ្ឋ អិលលីណោយនៅពេលនោះ ។ ដោយដឹងថា បើសិនលោកត្រឡប់ទៅរដ្ឋ មិសសួរីវិញលោកនឹងត្រូវគេសម្លាប់ នោះព្យាការីបានលាក់ខ្លួនពីអជ្ញាធររដ្ឋ មិសសួរីមួយរយៈដើម្បីចៀសវាងពីការចាប់ខ្លួនដោយខុសច្បាប់នោះ ។ នៅក្នុងខែ មករា ឆ្នាំ ១៨៤៣ ដីកាចាប់ខ្លួនយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង បត្យាប័ននាំខ្លួនលោកមករដ្ឋ មិសសួរីគឺខុសច្បាប់ ។

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១២៧ គឺជាលិខិតមួយដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានសរសេរទៅសមាជិកនៃសាសនាចក្រខណៈដែលលោកកំពុងប្ដូរទីលំនៅដើម្បីគេចពីការចាប់ខ្លួនខុសច្បាប់ពីសំណាក់អជ្ញាធរ រដ្ឋ មិសសួរី ។ លិខិតនេះត្រូវបានអានឲ្យពួកបរិសុទ្ធនៅទីក្រុងណៅវូប៉ុន្មានថ្ងៃក្រោយមក ។

សូមបង្ហាញបាល់ពីរដល់សិស្ស ដែលបាល់នោះមានទំហំប្រហាក់ប្រហែលគ្នា បាល់មួយអណ្ដែតទឹក ហើយមួយទៀតលិច ។ (ឧទាហរណ៍ អ្នកអាចប្រើបាល់វាយកូនហ្គោលផ្លាស្ទីក និង បាល់វាយកូនហ្គោលធម្មតា) ។ សូមដាក់បាល់ទាំងពីរនោះនៅក្នុងក្រឡទឹកនោះ ហើយសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើបាល់ទាំងពីរនេះ អាចតំណាងឲ្យវិធីផ្សេងគ្នាដែលមនុស្សឆ្លើយតបនឹងសេចក្ដីទុក្ខលំបាកយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៧:២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលពីរបៀបដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានឆ្លើយតបចំពោះ សេចក្ដីទុក្ខលំបាកនោះ ។

- តើបាល់មួយណាដែលតំណាងឲ្យការឆ្លើយតបចំពោះសេចក្ដីទុក្ខលំបាករបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ? ហេតុអ្វី ?

- តើយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានដឹងថាលោកនឹងឈ្នះលើសេចក្ដីទុក្ខលំបាក និង គ្រោះថ្នាក់របស់លោកដោយរបៀបណា ?
- យោងតាមអ្វីដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានសរសេរទៅកាន់ពួកបរិសុទ្ធ តើអ្វីដែលអាចជួយយើងឲ្យស៊ូទ្រាំនឹងសេចក្ដីទុក្ខលំបាកបាន ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប សូមសង្ខេបប្រយោគរបស់ពួកគេ ដោយសរសេរគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ការទុកចិត្តលើព្រះវរបិតាសួគ៌អាចជួយយើងឲ្យស៊ូទ្រាំនឹងសេចក្ដីទុក្ខលំបាក**) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីមនុស្សម្នាក់ដែលពួកគេស្គាល់ (ឬ ធ្លាប់រៀនពីម្នាក់នោះ) ដែលអាចស៊ូទ្រាំសេចក្ដីទុក្ខលំបាកដោយសារគាត់បានទុកចិត្តលើព្រះវរបិតាសួគ៌ ។ សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ពន្យល់ពីមនុស្សដែលពួកគេបានគិតដល់នោះ និងរបៀបដែលការទុកចិត្តលើព្រះវរបិតាសួគ៌ បានជួយបុគ្គលនេះឲ្យស៊ូទ្រាំទុក្ខវេទនា ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៧:៣–៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្យាការីបានប្រាប់ពួកបរិសុទ្ធ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សស្វែងរក ហើយចែកចាយឃ្លាដែលមានអត្ថន័យចំពោះពួកគេ ។

- យោងតាម ខ ៣ តើហេតុអ្វីពួកបរិសុទ្ធគួរតែរីករាយអំឡុងពេលនៃសេចក្ដីទុក្ខលំបាក ?
- នៅក្នុង ខ ៤, តើព្រះអម្ចាស់បានសន្យាអ្វី ខ្លះដល់អស់អ្នកដែលស៊ូទ្រាំនឹងការបៀតបៀន ?
- តើការទុកចិត្តលើព្រះវរបិតាសួគ៌បានជួយអ្នកឲ្យស៊ូទ្រាំនឹងពេលវេលាលំបាកៗនៅក្នុងជីវិតអ្នកដូចម្ដេច ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៧:៥–១២

ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ទូន្មានពួកបរិសុទ្ធឲ្យកត់ត្រាកំណត់ត្រានៃបុណ្យជ្រមុជទឹកដែលពួកគេបានធ្វើសម្រាប់មរណជន

សូមរំឭកសិស្សថា ប្រហែលជាមួយឆ្នាំកន្លះពីមុនយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានសរសេរលិខិតនេះ ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ពួកបរិសុទ្ធថា ពិធីបរិសុទ្ធនៃបុណ្យជ្រមុជទឹកជំនួសមនុស្សស្លាប់គួរតែត្រូវបានធ្វើឡើងនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ (សូមមើល គ. និង ស. ១២៤:៣០) ។ ទោះជាយ៉ាងណា ព្រះអម្ចាស់បានអនុញ្ញាតឲ្យពួកបរិសុទ្ធធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់មរណជននៅក្នុងទន្លេ និង ស្ទឹងដែលនៅក្បែរនោះសម្រាប់មួយរយៈពេលខ្លី ។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ពួកគេថានៅពេលព្រះវិហារបរិសុទ្ធសង់រួចស្រេចបាច់ ពិធីបរិសុទ្ធនៃបុណ្យជ្រមុជទឹកជំនួសមនុស្សស្លាប់អាចទទួលយកបានបើសិនបានធ្វើឡើងនៅតែក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ ។ ពួកបរិសុទ្ធបានចាប់ផ្ដើមធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់មរណជននៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធទីក្រុង ណៅវូ នៅក្នុងខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨៤១ ។

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីពេលចុងក្រោយគេដែលពួកគេបានចូលរួមនៅក្នុងពិធីបុណ្យជម្រុជទឹកសម្រាប់មរណជន ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិពណ៌នាពីបទពិសោធន៍ រួមទាំងអស់អ្នកដែលអង្គុយនៅក្បែរអាងជ្រមុជទឹកអំឡុងពេលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៧:៥–៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលថានរណាដែលគួរតែមានវត្តមាននៅពេលគេធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់មរណជន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- យោងតាម ខ ៧, ហេតុអ្វីបានវាសំខាន់ថាកំណត់ត្រាគឺជាសាក្សីនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ?

សូមសរសេរឃ្លាមិនពេញលេញខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *ពិធីបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ដែលយើងធ្វើនៅលើផែនដីនេះគឺ. . .*

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបំពេញសេចក្ដីថ្លែងការណ៍យោងតាម ខ ៥–៩ ។ (សិស្សគួរតែបំពេញសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នេះ ដែលឲ្យស្រដៀងទៅនឹងសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **ពិធីបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធដែលយើងធ្វើនៅលើផែនដីនេះកំពុងតែចងវានៅក្នុងឋានសួគ៌ដែរ**) ។

- តើអ្នកគិតថាវាមានន័យយ៉ាងណាដែលថាពិធីបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធនឹងត្រូវចងភ្ជាប់នៅក្នុងឋានសួគ៌ ?
- តើការដឹងពីសេចក្ដីពិតនេះអាច ជួយអ្នកបំពេញទំនួលខុសត្រូវដើម្បីធ្វើពិធីបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធសម្រាប់ « មរណជនរបស់អ្នក » យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៧:១០–១២ ដោយពន្យល់ថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ចង់បង្រៀនពួកបរិសុទ្ធបន្ថែមទៀតអំពីបុណ្យជ្រមុជទឹកជំនួសមនុស្សស្លាប់ ប៉ុន្តែដោយសារលោកកំពុងលាក់ខ្លួននោះលោកពុំអាចបង្រៀនពួកគេបានឡើយ ។ លោកបានសន្យាថាសរសេរលិខិតបន្ថែមឲ្យពួកបរិសុទ្ធអំពីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់មរណជន និង ប្រធានបទសំខាន់ដទៃទៀត ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨:១–១១

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ពន្យល់ពីមូលហេតុដែលយើងរក្សាកំណត់ត្រាសម្រាប់ពិធីបរិសុទ្ធនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ

ប្រហែលជាមួយសប្ដាហ៍បន្ទាប់ពីលោកបានសរសេរលិខិតនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៧, យ៉ូសែប បានសរសេរលិខិតមួយទៀតឲ្យពួកបរិសុទ្ធទាក់ទងនឹងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់មរណជន ។ លិខិតនេះមាននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨ ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨:១–៥ ដោយពន្យល់ថា យ៉ូសែប បានបង្រៀនថាកំណត់ត្រាក្នុងមូលដ្ឋានគួរតែត្រូវបានធ្វើឡើងដើម្បីជាសាក្សី និង កត់ត្រាអំពីពិធីបរិសុទ្ធនៃបុណ្យជ្រមុជទឹកជំនួសមនុស្សស្លាប់ ។ លោកក៏បានបង្រៀនថាអ្នកកត់ត្រាទូទៅ គួរតែត្រូវបានតែងតាំងដើម្បីចងក្រងកំណត់ត្រាក្នុងមូលដ្ឋានឲ្យទៅជាកំណត់ត្រាសាសនាចក្រទូទៅ ។

សូមបង្ហាញលិខិតឆ្លងដែនមួយ (ឬ រូបភាពនៃលិខិតឆ្លងដែន) ។ សូមសួរថាតើឯកសិទ្ធបែបណាដែលអ្នកកាន់លិខិតឆ្លងដែនត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យប្រើប្រាស់ ។

- ហេតុអ្វីបានជាអ្នកពុំអាចប្រើលិខិតឆ្លងដែនអ្នកដទៃចូលទៅក្នុងប្រទេសមួយទៀតបាន ?
- តើនឹងមានអ្វីកើតឡើងបើសិនអ្នកព្យាយាមចូលទៅក្នុងប្រទេសមួយទៀត ប៉ុន្តែព័ត៌មាននៅក្នុងលិខិតឆ្លងដែនរបស់អ្នកពុំបានបំពេញចប់សព្វគ្រប់នោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨:៦–៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលថាតើកំណត់ត្រាអ្វីដែលនឹងត្រូវបានប្រើប្រាស់ដើម្បីសម្រេច ថាបើសិនយើងអាចត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យចូលទៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ សូមចង្អុលបង្ហាញថា យ៉ូហាន និងយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បាននិយាយពីកំណត់ត្រាជាច្រើន ៖ « បញ្ជីបានបើកឡើង » ហើយ « បញ្ជីមួយទៀត. . .គឺជាបញ្ជីជីវិត » ។

- យោងតាម ខ ៧, តើបញ្ជីដំបូងដែលបាននិយាយដោយយ៉ូហាននោះគឺជាបញ្ជីអ្វី ? (បញ្ជីទាំងឡាយដែលបានរក្សាទុកនៅលើផែនដី) ។
- តើបញ្ជីជីវិតគឺជាអ្វី ? (បញ្ជាដែលបានរក្សាទុកនៅលើឋានសួគ៌) ។
- តើមានអ្វីខ្លះដែលបានកត់ត្រានៅក្នុងបញ្ជីទាំងនេះ ? (កិច្ចការរបស់យើង) ។
- តើកិច្ចការអ្វី ខ្លះដែលត្រូវតែកត់ត្រានៅក្នុងបញ្ជីនេះ ដើម្បីត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យចូលទៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះបាន ?

បន្ទាប់ពីសិស្សចែកចាយគំនិតរបស់ពួកគេទាក់ទងនឹងសំណួរនោះ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន ប៊ិយដ៏ ឃេ ផាកកឺ នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ឲ្យឮៗ ៖

« ពិធីបរិសុទ្ធ និង សេចក្ដីសញ្ញា ក្លាយជាប័ណ្ណសម្គាល់ខ្លួនយើងសម្រាប់ការចូលទៅក្នុងវត្តមាន [វត្តមានរបស់ព្រះ] (« Covenants » *Ensign,* ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៨៧ ទំព័រ ២៤) ។

- យោងតាមសេចក្ដីថ្លែងការណ៍របស់ប្រធាន ផាកកឺ តើអ្វីនឹងកើតឡើងនៅថ្ងៃនៃសេចក្ដីជំនុំជម្រះ បើសិនបញ្ជីរបស់មនុស្សម្នាក់បង្ហាញថាគាត់ពុំធ្លាប់ទទួលពិធីបរិសុទ្ធនៃបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះ ?

សូមសរសេរឃ្លាខាងក្រោមលើក្ដារខៀន ៖ *មិនថាអ្វីដែលអ្នកចងភ្ជាប់នៅលើផែនដីនេះ នោះនឹងត្រូវបានចងភ្ជាប់លើនៅឋានសួគ៌ដែរ ។* សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨:៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលរបៀបដែលព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានពន្យល់ពីសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នេះទៅកាន់ពួកបរិសុទ្ធ ។ នៅពេលសិស្សរាយការណ៍ពីអារម្មណ៍របស់ពួកគេ សូមជំនួសពាក្យ *ចង* ជាមួយពាក្យ *បញ្ជី* ដោយពាក្យ *បានចង* ដោយពាក្យ *បានកត់ត្រា* នៅលើក្ដារខៀន ។

- តើយើងរៀនអ្វីខ្លះពី ខ ៨ អំពីការកត់ត្រាពិធីបរិសុទ្ធដែលយើងទទួលនោះ ? (អ្នកអាចពន្យល់ថាឃ្លា « *ដោយខ្លួនពួកគេផ្ទាល់* » សំដៅលើមនុស្សដែលបានជ្រមុជទឹកសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ ហើយឃ្លា « ភ្នាក់ងាររបស់គេផ្ទាល់ » សំដៅលើអស់អ្នកដែលបានជ្រមុជទឹកក្នុងនាមជាអ្នកជំនួស) ។

សូមសរសេរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *នៅពេលពិធីបរិសុទ្ធមួយត្រូវបានធ្វើឡើងដោយ ________ ហើយបានរក្សាយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ________________________________ពិធីបរិសុទ្ធនេះត្រូវបានចងនៅលើផែនដី និង នៅលើឋានសួគ៌ ។*

- យោងតាម ខ ៨, តើអ្វីដែលចាំបាច់ត្រូវតែកើតមានដើម្បីឲ្យពិធីបរិសុទ្ធត្រូវបានចងនៅលើផែនដី និង នៅឋានសួគ៌ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបំពេញសេចក្ដីពិតនៅលើក្ដារខៀនដូចខាងក្រោមនេះ ៖ **នៅពេលពិធីបរិសុទ្ធមួយត្រូវបានធ្វើឡើងដោយអ្នកមានសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាព ហើយកំណត់ត្រាត្រូវបានរក្សាត្រឹមត្រូវ នោះពិធីបរិសុទ្ធនោះកំពុងបានចងនៅលើផែនដី និងនៅក្នុងឋានសួគ៌**) ។

- តើសេចក្ដីសង្ឃឹមអ្វីខ្លះដែលគោលការណ៍នេះផ្ដល់ដល់អស់អ្នកដែលបានស្លាប់ទៅ ដោយពុំមានចំណេះដឹងអំពីដំណឹងល្អនោះ ?

- តើការទទួលខុសត្រូវអ្វីខ្លះដែលយើងត្រូវមានដើម្បីបំពេញគោលការណ៍នេះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨:៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានប្រសាសន៍អំពីគោលការណ៍នេះ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានធ្វើអ្វីខ្លះនៅក្នុងគ្រប់សម័យកាន់កាប់ត្រួតត្រាទាំងអស់នៃបព្វជិតភាព ? (ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានសិទ្ធិអំណាចយ៉ាងហោចណាស់ដល់អ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ម្នាក់ដើម្បីកាន់ និង ប្រើប្រាស់កូនសោនៃការផ្សារភ្ជាប់នៃបព្វជិតភាព) ។

- យោងតាម ខ ៩, តើអ្វីកើតឡើងនៅពេលពិធីបរិសុទ្ធមួយត្រូវបានធ្វើឡើងដោយសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាព និង បានរក្សាកំណត់ត្រាត្រឹមត្រូវនោះ ? (វាក្លាយជាក្រឹត្យវិន័យមួយលើផែនដី និង នៅក្នុងឋានសួគ៌ ហើយមិនអាចក្លាយជាអសារឥតការឡើយ លុះត្រាតែបុគ្គលនោះដែលទទួលវានោះរស់នៅពុំសក្ដិសម) ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨:១០–១១ ដោយពន្យល់ថា គឺដូចជាព្រះអង្គសង្គ្រោះបានប្រទានកូនសោផ្សារភ្ជាប់នៃបព្វជិតភាពដល់ពេត្រុស នោះទ្រង់បានប្រទានកូនសោនោះដល់ជំនាន់យើងនេះម្ដងទៀត ។

> *លំហាត់សរសេរ*
>
> ការអញ្ជើញសិស្សឲ្យឆ្លើយតបនឹងសំណួរបំផុសគំនិត ដោយការសរសេរអាចជួយធ្វើឲ្យពួកគេគិតបានជ្រៅជ្រះ និងច្បាស់លាស់អំពីគំនិត និង អារម្មណ៍របស់ខ្លួន ។ ការអញ្ជើញសិស្សឲ្យឆ្លើយសំណួរមួយដោយការសរសេរមុនពេលចែកចាយពីគំនិតរបស់គេជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់រៀន គឺផ្ដល់ពេលវេលាឲ្យពួកគេដើម្បីរៀបចំគំនិត និង ទទួលការបំផុសពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

សូមបញ្ចប់មេរៀនដោយសរសេរ សំណួរខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ហើយ សូមឲ្យសិស្សឆ្លើយសំណួរទាំងនោះ នៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។

> *តើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់មរណជន និង កូនសោនៃការផ្សារភ្ជាប់ទាក់ទងគ្នាយ៉ាងដូចម្ដេច ?*
>
> *តើអ្នកត្រូវបានបំផុសគំនិតឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ដោយសារតែអ្វីដែលអ្នកបានរៀននៅថ្ងៃនេះ ?*

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរជាមួយសិស្សនៅក្នុងថ្នាក់ ។ អ្នកក៏អាចចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីការធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់មរណជន ។

មេរៀនទី ១៣៥

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨:១២–២៥

បុព្វកថា

មេរៀននេះមាននូវផ្នែកទាំងអស់នៃលិខិតដែលព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានសរសេរឲ្យពួកបរិសុទ្ធនៅដើមខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៤២ ។ នៅក្នុងផ្នែកនៃលិខិតនេះ ព្យាការីបង្រៀនអំពីសេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់អ្នកនៅរស់ និង មរណជន ។ លោកបានលើកទឹកចិត្តពួកបរិសុទ្ធឲ្យស្មោះត្រង់ចំពោះកិច្ចការរបស់ខ្លួនសម្រាប់មរណជន ហើយបង្ហាញសេចក្ដីអំណររបស់លោកនៅក្នុងការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨:១២–១៨

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បង្រៀនអំពីសេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់អ្នកនៅរស់ និង មរណជន ។

សូមបង្ហាញរូបភាពមួយនៃអាងជ្រមុជទឹកនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ (ឧទាហរណ៍, « អាងជ្រមុជទឹកព្រះវិហារបរិសុទ្ធ » *សៀវភៅសិល្បៈដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៩] លេខ ១២១; សូមមើលផងដែរគេហទំព័រ LDS.org) ។ សូមឲ្យសិស្សស្រមៃថាពួកគេកំពុងចូលរួមការសម្ពោធបើកឲ្យប្រើប្រាស់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធជាមួយមិត្តម្នាក់ដែលមិនមែនជាសមាជិកសាសនាចក្រ ។ បន្ទាប់ពីបានដើរកាត់កន្លែងជ្រមុជទឹកមិត្តរបស់ពួកគេសួរថា « ហេតុអ្វីបានជាអ្នកត្រូវតែលិចខ្លួនទាំងស្រុងចូលទៅក្នុងទឹកនៅពេលអ្នកទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកដូច្នេះ ? » មិត្តរបស់ពួកគេក៏សួរផងដែរថា « ហេតុអ្វីបានជាអ្នកជ្រមុជទឹកជំនួសអ្នកដែលស្លាប់ទៅយ៉ាងដូច្នេះ ? »

សូមរំឭកសិស្សថាខណៈពេលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានលាក់ខ្លួនពីមនុស្សដែលស្វែងរកចាប់ខ្លួនលោកខុសច្បាប់នោះ លោកបានសរសេរលិខិតមួយឲ្យពួកបរិសុទ្ធ ។ នៅក្នុងសំបុត្រនោះ លោកបានបង្រៀនពួកគេបន្ថែមអំពីបុណ្យជ្រមុជទឹកជំនួសមនុស្សស្លាប់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨:១២–១៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលការបង្រៀនរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អំពីនិមិត្តរូបនៃបុណ្យជ្រមុជទឹក ។

- តើអ្នកអាចប្រើការបង្រៀននៅក្នុង ខ ១២–១៣ ដើម្បីជួយនរណាម្នាក់ឲ្យយល់ពីមូលហេតុដែលបុណ្យជ្រមុជទឹកត្រូវធ្វើឡើងដោយការពន្លិចខ្លួនយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨:១៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលមូលហេតុដែលយើងធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់មរណជន ។

- យោងតាម ខគម្ពីរនេះ ហេតុអ្វីបានជាដូនតារបស់យើងត្រូវការយើងឲ្យធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់មរណជនដូច្នេះ ? (បើចាំបាច់ សូមទាញចំណាប់អារម្មណ៍សិស្សមកពាក្យ « ពួកគេពុំអាចបានល្អឥតខ្ចោះ ក្រៅពីយើងឡើយ » ។ សូមជួយសិស្សឲ្យស្វែងរកគោលលទ្ធិខាងក្រោម ៖ **ជីដូនជីតារបស់យើង ដែលបានស្លាប់ដោយគ្មានដំណឹងល្អ មិនអាចរីកចម្រើនទៅកាន់ភាពល្អឥតខ្ចោះឡើយ ទាល់តែមានពិធីបរិសុទ្ធនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះនៃដំណឹងល្អ ត្រូវបានធ្វើឡើងសម្រាប់ពួកគាត់**) ។

បើសិនសិស្សត្រូវការជំនួយដើម្បីឆ្លើយសំណួរនេះ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមឲ្យឮៗ ៖

« ជីដូនជីតាដែលបានទទួលមរណភាពទៅហើយរបស់អ្នករស់នៅកន្លែងមួយដែលហៅថា ពិភពវិញ្ញាណ ។ នៅទីនោះ ពួកគេមានឱកាសដើម្បីស្ដាប់ និង ទទួលយកដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេមិនអាចទទួលពិធីបរិសុទ្ធនៃដំណឹងសម្រាប់ខ្លួនពួកគេឡើយ ហើយពួកគេពុំអាចរីកចម្រើនឡើងលើកលែងតែមានមនុស្សដទៃទៀតផ្ដល់ពិធីបរិសុទ្ធទាំងនេះសម្រាប់ពួកគេ ។

« ឯកសិទ្ធិ និង ទំនួលខុសត្រូវរបស់អ្នកគឺត្រូវផ្ដល់អំណោយនេះដល់ពួកគេដោយការស្វែងរកពួកគេ ហើយធានាថាពិធីបរិសុទ្ធទាំងនេះត្រូវបានធ្វើឡើងជំនួសពួកគេនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ បន្ទាប់មក ពួកគេអាចជ្រើសរើសថាព្រមទទួលយកកិច្ចការដែលបានធ្វើនេះឬក៏ អត់ » (*Member's Guide to Temple and Family History Work* [ឆ្នាំ ២០០៩] ទំព័រ ២) ។

- តើអ្នកគិតថាជីដូនជីតារបស់អ្នកអាចមានអារម្មណ៍បែបណាចំពោះអ្នក នៅពេលអ្នកធ្វើកិច្ចការនេះសម្រាប់ពួកគេនោះ ?
- យោងតាម ខ ១៥, តើហេតុផលអ្វីមួយផ្សេងទៀតដែលយើងធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់មរណជននោះ ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរគោលលទ្ធិខាងក្រោមនេះលើក្ដារខៀន ៖ **សេចក្ដីសង្គ្រោះសម្រាប់ជីដូនជីតាដែលបានស្លាប់របស់យើងគឺចាំបាច់ ហើយសំខាន់ចំពោះ សេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់យើង**) ។
- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា « សេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេគឺចាំបាច់ ហើយសំខាន់ចំពោះសេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់យើង ? » (បន្ទាប់ពីសិស្សមានពេលដើម្បីពិភាក្សាសំណួរនេះហើយ សូមប្រាប់ពួកគេថាពួកគេនឹងរៀនបន្ថែមទៀតអំពីគោលលទ្ធិនៅពេលពួកគេបន្តសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨:១៦–១៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលព្យាការីនៅក្នុងព្រះគម្ពីរប៊ីបដែលបានសរសេរអំពីបុណ្យជ្រមុជទឹកជំនួសមនុស្សស្លាប់ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើវគ្គព្រះគម្ពីរប៊ីបទាំងនេះអាចមានសារៈប្រយោជន៍ចំពោះមិត្តម្នាក់ដែលមិនមែនជាសមាជិកសាសនាចក្រដូចម្ដេច ?

សូមបង្ហាញ ច្រវ៉ាក់ ដែលដែលមានច្រើនកាំ ឬ សូមគូសវានៅលើក្ដារខៀន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨:១៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលរបៀបដែលតំណនៃច្រវ៉ាក់នេះទាក់ទងនឹងការបង្រៀនរបស់យ៉ូសែប ស៊្មីធ អំពីបុណ្យជ្រមុជទឹកជំនួសមនុស្សស្លាប់ ។ (អ្នកអាចរំឭកសិស្សថាសម័យកាន់កាប់ត្រួតត្រាគឺជាអំឡុងពេលដែលព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងគោលលទ្ធិ ពិធីបរិសុទ្ធ និង បព្វជិតភាពរបស់ទ្រង់ ។ អ្នកអាចពន្យល់ថានៅក្នុងខគម្ពីរនេះ ពាក្យថា *កូនៗ* សំដៅលើពួកយើង ហើយពាក្យថា *ឪពុក* សំដៅលើជីដូនជីតារបស់យើង) ។

- តើតំណនៃច្រវ៉ាក់នេះទាក់ទងនឹងការបង្រៀនរបស់យ៉ូសែប ស៊្មីធ អំពីបុណ្យជ្រមុជទឹកជំនួសមនុស្សស្លាប់យ៉ាងដូចម្ដេច ? (សិស្សគួរតែរកឃើញសេចក្ដីពិតខាងក្រោមនេះ ៖ **បុណ្យជ្រមុជទឹកជំនួសមនុស្សស្លាប់ជួយភ្ជាប់យើងជានិរន្តរ៍ជាមួយនឹងជីដូនជីតារបស់យើង** ។ សូមពន្យល់ថា ក្រៅពីបុណ្យជ្រមុជទឹក ពិធីបរិសុទ្ធនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះផ្សេងទៀត—ពិធីបញ្ជាក់ ការតែងតាំងបព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក [សម្រាប់បុរស] ពិធីអំណោយទានពិសិដ្ឋនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និង ពិធីបរិសុទ្ធនៃការផ្សារភ្ជាប់—ក៏សំខាន់ដើម្បីសង្គ្រោះតំណនៃការផ្សារភ្ជាប់គ្នារវាងជីដូនជីតារបស់យើង និង ខ្លួនយើង) ។

ដើម្បីជួយសិស្សបង្កើនការយល់ដឹងរបស់ពួកគេអំពីគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ដែលពួកគេបានរកឃើញនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨:១២–១៨, សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយ ប្រធាន យ៉ូសែប ហ្វីលឌីង ស៊្មីធឲ្យឮៗ ៖

« ត្រូវតែមានអង្គការគ្រួសារមួយជាអង្គភាពក្រុមគ្រួសារមួយ ហើយជំនាន់និមួយៗត្រូវតែផ្សារភ្ជាប់ជាមួយនឹងច្រវ៉ាក់ដែលបានទៅមុនដើម្បី នាំមកនូវភាពល្អឥតខ្ចោះនៅក្នុងអង្គភាពគ្រួសារ ។ ដូច្នេះនៅទីបំផុត យើងនឹងក្លាយជាគ្រួសារដ៏ធំមួយតាំងពីដំបូងជាមួយនឹងអ័ដាម មីកែល មេទ័ពពួកទេវតាធ្វើជាអធិបតីលើពូជពង្សរបស់លោក » (*Doctrines of Salvation,* បាននិពន្ធដោយ ប្រ៊ូស អ័រ ម៉ាក់ខន់ឃី ភាគទី ៣ [ឆ្នាំ ១៩៥៤–៥៦] ២:១៧៥) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថាយោងតាម ខ ១៨, ផែនដីនឹងត្រូវបានវាយដោយសេចក្ដីបណ្ដាសា លើងលែងតែមានចំណងភ្ជាប់ណាមួយ រវាងពួកឪពុក និង កូនៗ ។ ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីគោលលទ្ធិនេះ សូមអានសុន្ទរកថាខាងក្រោមនេះដែលពន្យល់ដោយ ប្រធាន យ៉ូសែប ហ្វីលឌីង ស្ម៊ីធ ៖

« បើសិនគ្មានតំណភ្ជាប់គ្នារវាងពួកឪពុក និងកូនៗ—ដែលជាកិច្ចការសម្រាប់មនុស្សស្លាប់ទេ— នោះយើងទាំងអស់គ្នានឹងត្រូវកំទេចចោល ហើយកិច្ចការរបស់ព្រះទាំងមូលនឹងបរាជ័យ និង ត្រូវកំទេចចោលសូន្យឈឹង » (*Doctrines of Salvation*,២:១២២) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨:១៩–២៥

យ៉ូសែប ស៊្មីធ បង្ហាញពីសេចក្ដីអំណរនៅក្នុងស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អ ហើយលើកទឹកចិត្តដល់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យ ស្មោះត្រង់ នៅពេលពួកគេធ្វើកិច្ចការសម្រាប់សេចក្ដីសង្គ្រោះដល់មរណជន

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពី ពេលមួយដែលពួកគេមានភាពរីករាយដោយបានឮដំណឹងដ៏ល្អ ។ សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ ចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ។ បន្ទាប់ពីពួកគេចែកចាយហើយ សូមសួរពួកគេបើសិនពួកគេចង់ចែកចាយព័ត៌មាននេះ ជាមួយមនុស្សដទៃ និង មូលហេតុអ្វី ។

សូមពន្យល់ថាពាក្យមួយទៀតសម្រាប់ពាក្យ *ព័ត៌មាន* គឺ *ដំណឹង* ។ បន្ទាប់មកសូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨:១៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលដំណឹងដែល យ៉ូសែប ស៊្មីធបាននិយាយដែល យើងបានទទួល ។

- តើ « ដំណឹងល្អ » អ្វីដែលយើងបានទទួល ? (ដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ) ។
- តើដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាសំឡេងរីករាយសម្រាប់អ្នករស់ និង មរណជនយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថាយ៉ូសែប ស៊្មីធ បានរៀបរាប់ពីបទពិសោធន៍មួយចំនួន ដែលលោកបានមានជាមួយសារទូតឋានសួគ៌នៅពេល ដំណឹងល្អត្រូវបានស្ដារឡើងវិញតាមរយៈលោក ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានស្ងួសៗ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨:២០–២១ ហើយរកមើលបទពិសោធន៍ និង សារទូតទាំងនោះ ។ អ្នកអាចចង់ឲ្យពួកគេគួរគូសចំណាំអ្វីដែលពួកគេ រកឃើញ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរៀន ។ បន្ទាប់ពីសិស្សបានចែកចាយអ្វីដែលពួកគេបានឃើញ ហើយ សង្ខេបយោបល់របស់ពួកគេដោយការសរសេរគោលលទ្ធិនៅលើក្ដារខៀន ៖ **កូនសោ អំណាច និង សិទ្ធិអំណាចនៃសម័យ កាន់កាប់ត្រួតត្រាពី ដើមត្រូវបានស្ដារឡើងវិញនៅក្នុងសម័យកាន់កាប់ត្រួតត្រានៃពេលពេញកំណត់នេះ ។**

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន យ៉ូហាន ថេលើរ ឲ្យឮៗ ៖

« គោលការណ៍ដែល [យ៉ូសែប ស៊្មីធ] ត្រូវបានដឹកនាំឲ្យធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការសន្ទនា ជាមួយ ព្រះអម្ចាស់ ហើយមិនមែនត្រឹមតែជាមួយព្រះអម្ចាស់ឡើយ ប៉ុន្តែជាមួយសាវក និង ព្យាការីបុរាណ បុរសទាំងនោះរួមមាន ដូចជា អ័ប្រាហាំ អ៊ីសាក យ៉ាកុប ណូអេ អ័ដាម សេត អេណុក និង ព្រះយេស៊ូវ និងព្រះវរបិតា និង សាវកដែលបានរស់នៅលើទ្វីបនេះ ព្រមទាំងអស់អ្នកដែលបានរស់នៅក្នុងទ្វីបអាស៊ី ផងដែរ ។ លោកហាក់បីដូចជាស្គាល់មនុស្សទាំងនោះនៅពេលយើងបាននៅជាមួយគ្នា ។ ហេតុអ្វី ? ដោយសារលោកត្រូវតែណែនាំនូវគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រាមួយដែលត្រូវបានហៅថាសម័យកាន់កាប់ ត្រួតត្រានៃពេលពេញកំណត់ ហើយវាត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយអ្នកបម្រើពីបុរាណនៃព្រះ (*The Gospel Kingdom* [ឆ្នាំ ១៩៨៧] ទំព័រ ៣៥៣) ។

- តើមានអ្វីខ្លះបានផ្លាស់ប្ដូរនៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នកដោយការដឹងថា ដំណឹងល្អបានស្ដារឡើងវិញលើផែនដីតាមរយៈសារទូតឋាន សួគ៌ ?

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨:២២–២៣ មានការបង្ហាញពីសេចក្ដីអំណររបស់យ៉ូសែប ស៊្មីធដោយសារ កូនសោនៃបព្វជិតភាពត្រូវបានស្ដារឡើងវិញ ហើយដោយសារពួកបរិសុទ្ធអាចជួយសង្គ្រោះដល់មរណជន ។ សូមអញ្ជើញ សិស្សម្នាក់ឲ្យអានខគម្ពីរទាំងនេះឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យផ្ទៀងតាម រកមើលឃ្លានានា ដែលមានអត្ថន័យពិសេសចំពោះ ពួកគេ ។ (អ្នកអាចចង់ស្នើថា ពួកគេគូសចំណាំឃ្លាទាំងនោះ) ។ បន្ទាប់មកសូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាម ហើយពន្យល់មូលហេតុ ដែលឃ្លាទាំងនោះមានន័យចំពោះពួកគេ ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨:២៤ ឲ្យឮៗ ហើយអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យរកមើលអ្វីដែលព្យាការី បានណែនាំពួកបរិសុទ្ធឲ្យធ្វើ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- យោងតាមខគម្ពីរនេះ តើអ្វីទៅជាការថ្វាយដង្វាយដោយសេចក្ដីសុចរិតដែលយើងថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ ? (បញ្ជីមួយដែល មានបញ្ជីនៃពួកអ្នកស្លាប់របស់យើង) ។
- តើយើងអាចធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីរួមចំណែកនៅក្នុង « បញ្ជី » នេះ ? តើ ខ ២៤ បង្រៀនអ្វីខ្លះអំពីការចូលរួមរបស់យើងនៅក្នុង កិច្ចការនៃពង្សប្រវត្តិ និង កិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែរកឃើញ គោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **នៅពេលយើងធ្វើកិច្ចការពង្សប្រវត្តិ ហើយទទួលពិធីបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធសម្រាប់ ជីដូនជីតារបស់យើង នោះយើងធ្វើការថ្វាយដង្វាយដោយសុចរិតដល់ព្រះអម្ចាស់ហើយ** ។ សូមសរសេរគោលការណ៍នេះ នៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមនេះដោយអែលឌើរ ដេវីឌ អេ បែដណា នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវក ដប់ពីរនាក់ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់ការពិពណ៌នារបស់អែលឌើរ បែដណាអំពីតួនាទីរបស់ពួកគេនៅក្នុងកិច្ចការនៃ សេចក្ដីសង្គ្រោះដល់មរណជន ៖

« មានអ្នករាល់គ្នាជាច្រើនប្រហែលជាគិតថា កិច្ចការពង្សប្រវត្តិគឺត្រូវតែធ្វើឡើងដោយពួកមនុស្សវ័យ ចំណាស់ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំដឹងថាគ្មានការកំណត់អាយុណាមួយបានរៀបរាប់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ឬសេចក្ដីណែនាំ ណាមួយដែលបានប្រកាសដោយពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្របានដាក់កំហិតលើការបម្រើដ៏សំខាន់ នេះទេ ។. . .

« វាមិនមែនជាការចៃដន្យទេ ដែលកម្មវិធីស្រាវជ្រាវពង្សប្រវត្តិ. . .ឧបករណ៍ទាំងឡាយដទៃទៀត ត្រូវបង្កើតឡើងនៅចំពេលដែលមនុស្សវ័យក្មេងមានការចេះដឹងយ៉ាងទូលំទូលាយអំពីបច្ចេកវិទ្យាព័ត៌មាន និង ទំនាក់ទំនង នោះ ។. . . ជំនាញ និង ភាពឆ្លាតវៃក្នុងចំណោមពួកយុវវ័យជាច្រើនរបស់យើងសព្វថ្ងៃនេះ រៀបចំដើម្បីចូលរួមចំណែកជួយ ដល់កិច្ចការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ ។

« . . .ខ្ញុំសូមលើកទឹកចិត្តអ្នកឲ្យសិក្សា ស្វែងរកជីដូនជីតារបស់អ្នក ហើយត្រៀមខ្លួនរបស់អ្នកដើម្បី ធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹក ជំនួសនៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់សម្រាប់ *មរណជន* របស់អ្នក ។. . . យើងខ្ញុំសូម ជម្រុញអ្នកឲ្យជួយមនុស្សដទៃ ស្វែងរកពង្សប្រវត្តិរបស់ពួកគេ » (The Hearts of the Children Shall Turn » *Ensign* ឬ *Liahona*, ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១១ ទំព័រ ២៦) ។

- តើតាមរបៀបណាខ្លះដែលអ្នកអាចចូលរួមក្នុងកិច្ចការពង្សប្រវត្តិ និង កិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ?
- តើនៅពេលណា ដែលអ្នកបានថ្វាយដង្វាយតាមរយៈកិច្ចការពង្សប្រវត្តិ និង ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ? តើអ្នកត្រូវបានប្រទានពរ តាមរបៀបណាខ្លះនៅពេលអ្នកបានធ្វើការថ្វាយដង្វាយទាំងនេះ ?

សូមចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីពរជ័យទាំងឡាយដែលសិស្សនឹងទទួលបាននៅពេលពួកគេចូលរួមនៅក្នុងកិច្ចការពង្សប្រវត្តិ និង ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យដាក់គោលដៅដែលនឹងជួយពួកគេធ្វើកិច្ចការពង្សប្រវត្តិ និង ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

សំណួរដែលអញ្ជើញឲ្យ ដឹង និង មានទីបន្ទាល់

សំណួរមួយចំនួនអាចនាំសិស្សឲ្យ គិតអំពីបទពិសោធន៍ខាងវិញ្ញាណ ពីអតីតកាល ហើយជួយពួកគេឲ្យ មានអារម្មណ៍កាន់តែជ្រាលជ្រៅលើ សេចក្ដីពិត និង សារៈសំខាន់នៃ គោលលទ្ធិ ឬ គោលការណ៍នៃដំណឹង ល្អ ។ ជាញឹកញាប់សំណួរទាំងនេះ ធ្វើឲ្យសិស្សចែកចាយពីអារម្មណ៍ បទពិសោធន៍ និង ទីបន្ទាល់ ។ សំណួរ ទាំងនេះជួយនាំដំណឹងល្អចេញពីគំនិត សិស្សចូលទៅក្នុងដួងចិត្តរបស់ពួកគេ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤–១២៨ (មេរៀនទី ២៧)

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោមនេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃព្រឹត្តិការណ៍ គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤–១២៨ (មេរៀនទី ២៧) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:១–៨៣)

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤ គឺជាវិវរណៈដំបូងនៅក្នុងទីក្រុងណៅវូ រដ្ឋអិលលីណោយ ដែលត្រូវបានបោះពុម្ពនៅក្នុងគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ។ នៅពេលសិស្សបានសិក្សាការបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ ឲ្យសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅក្នុងទីក្រុងណៅវូ នោះពួកគេបានរៀនថាព្រះវិហារបរិសុទ្ធ គឺជាកន្លែងតែមួយគត់ដែលយើងអាចទទួលបានភាពពោរពេញ នៃពិធីបរិសុទ្ធនៃបព្វជិតភាពសម្រាប់សេចក្ដីប្រោសលោះដល់អ្នកនៅរស់ និង អ្នកស្លាប់ ។ ពួកគេបានឃើញថា តាមរយៈការគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះយើងបង្ហាញពីភាពស្មោះត្រង់របស់យើង ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:៨៤–១៤៥; ១២៥–១២៦)

នៅពេលសិស្សបញ្ចប់ការសិក្សារបស់ខ្លួនអំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤, នោះពួកគេបានរៀនថា ប្រសិនបើពួកគេស្ដាប់តាមការទូន្មានរបស់ព្យាការី នោះវាជាការណ៍ល្អជាមួយនឹងយើង ហើយថាព្រះអម្ចាស់ហៅពួកអ្នកដឹកនាំបព្វជិតភាពដើម្បីគ្រប់គ្រងកិច្ចការនៃការបម្រើ ហើយជួយពួកបរិសុទ្ធឲ្យបានគ្រប់លក្ខណ៍ ។ នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៥ និង ១២៦, សិស្សបានរៀនថាប្រសិនបើយើងធ្វើការដោយព្យាយាមសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ នោះទ្រង់នឹងទទួលយកការថ្វាយដ៏សុចរិតរបស់យើង ។

ថ្ងៃទី ៣ ៖(គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៧; ១២៨:១–១១)

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៧ និង ១២៨ ត្រូវបានដកស្រង់ចេញពីលិខិតរបស់ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដែលបានសរសេរទៅកាន់ពួកបរិសុទ្ធ ខណៈដែលលោកកំពុងប្ដូរទីលំនៅដើម្បីចៀសវាងពីការចាប់ខ្លួនខុសច្បាប់ដោយមន្ត្រីរដ្ឋមិសសួរី ។ នៅក្នុងកណ្ឌនេះសិស្សបានឃើញថាការទុកចិត្តលើព្រះវរបិតាសួគ៌ អាចជួយយើងឲ្យទប់ទល់នឹងសេចក្ដីទុក្ខលំបាក ហើយថានៅពេលត្រូវបានកត់ត្រាត្រឹមត្រូវនូវពិធីបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធដែលយើងធ្វើនៅលើផែនដីនេះ នោះវាកំពុងតែចងភ្ជាប់នៅក្នុងឋានសួគ៌ផងដែរ ។

ថ្ងៃទី ៤ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨:១២–២៥)

អំឡុងពេលសិក្សារបស់ពួកគេនៃខគម្ពីរដែលនៅសល់នៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨, នោះសិស្សបានរកឃើញគោលការណ៍ខាងក្រោមទាក់ទងនឹងកិច្ចការព្រះវិហារ ៖ សេចក្ដីសង្គ្រោះដល់មរណជនរបស់យើងគឺចាំបាច់ ហើយសំខាន់ចំពោះសេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់យើង ។ បុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់មរណជន ជួយតភ្ជាប់យើងជានិរន្តរ៍ជាមួយនឹងជីដូនជីតារបស់យើង ។ កូនសោ អំណាច និង សិទ្ធិអំណាចនៃគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រាពីមុនៗ ត្រូវបានស្ដារឡើងវិញនៅក្នុងគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រានៃពេលពេញកំណត់នេះ ។ នៅពេលយើងធ្វើកិច្ចការពង្សប្រវត្តិ ហើយទទួលពិធីបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធសម្រាប់ជីដូនជីតារបស់យើង នោះយើងធ្វើការថ្វាយដង្វាយដោយសុច្ចរិតដល់ព្រះអម្ចាស់ហើយ ។

សេចក្ដីផ្ដើម

មេរៀននេះផ្ដោតលើ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:១–២១។ នៅពេលសិស្សសិក្សាខគម្ពីរទាំងនេះ នោះពួកគេនឹងរៀនអំពីយ៉ូសែប និង ហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធ ព្រមទាំងតួនាទីរបស់ពួកគេនៅក្នុងការស្ដារឡើងវិញនៃសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:១–១៤

ព្រះអម្ចាស់ពន្យល់ពីមូលហេតុដែលទ្រង់បានហៅយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ឲ្យស្ដារដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទឡើងវិញ

សូមសរសេរពាក្យ *ខ្លាំងក្លា* នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមសួរសិស្សថា តើលក្ខណៈអ្វីខ្លះដែលស្របតាមបទដ្ឋានរបស់លោកិយ ដែលត្រូវបានចាត់ទុកថាជាការពិពណ៌នាអំពីមនុស្សដែលខ្លាំងក្លាម្នាក់ ។ នៅពេលសិស្សឆ្លើយ សូមសរសេរចម្លើយពួកគេនៅលើក្ដារខៀនក្រោមពាក្យ *ខ្លាំងក្លា* ។ បន្ទាប់មកសូមសរសេរពាក្យ *ខ្សោយ* នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមសួរសិស្សថា តើលក្ខណៈអ្វីខ្លះដែលស្របតាមបទដ្ឋានរបស់លោកិយ ដែលត្រូវបានចាត់ទុកថាជាការពិពណ៌នាអំពីមនុស្សដែលខ្សោយម្នាក់ ។

- តើពិភពលោកព្យាយាមធ្វើឲ្យយុវជន ឬ យុវនារីមានអារម្មណ៍ថាទន់ខ្សោយតាមរយៈបទដ្ឋានរបស់លោកិយតាមរបៀបណាខ្លះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៥:១៣ ឲ្យឮៗ ។ បន្ទាប់មកសូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:១ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលថានរណាដែលព្រះអម្ចាស់បានពិពណ៌នាថាជាអ្នកទន់ខ្សោយ ។

- តើយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អាចមានភាពទន់ខ្សោយតាមរបៀបណាខ្លះ នៅពេលលោកត្រូវបានហៅដើម្បីស្ដារដំណឹងល្អឡើងវិញនោះ ?
- យោងតាម គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៥:១, ហេតុអ្វីព្រះអម្ចាស់ហៅមនុស្សទន់ខ្សោយឲ្យធ្វើកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។ (នៅពេលសិស្សឆ្លើយ សូមសង្ខេបចម្លើយរបស់ពួកគេដោយសរសេរសេចក្ដីពិតស្រដៀងគ្នាទៅនឹងគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអម្ចាស់បើកបង្ហាញព្រះប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់តាមរយៈអ្វីៗដែលទន់ខ្សោយនៃផែនដីនេះ**) ។
- តើព្រះអម្ចាស់បានបើកបង្ហាញព្រះប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់តាមរយៈព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ តាមរបៀបណាខ្លះ ?

សូមឲ្យសិស្សប្រាប់ពីការហៅបម្រើ និង ការចាត់តាំងមួយចំនួនដែលពួកគេអាចទទួល អំឡុងពេលពួកគេនៅក្នុងភាពជាយុវវ័យ ។ (ចម្លើយអាចរួមមាន គ្រូបង្រៀនតាមផ្ទះ សមាជិកនៃថ្នាក់ ឬ គណៈប្រធានកូរ៉ុម អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា និយាយនៅក្នុងការប្រជុំសាក្រាម៉ង់ ឬ ស្វាគមន៍នរណាម្នាក់នៅក្នុងវួដ ឬ សាខារបស់ពួកគេ) ។

- តើការចងចាំពីគោលការណ៍ដែលបានសរសេរលើក្ដារខៀននេះ អាចជួយយើងដូចម្ដេចខ្លះ នៅពេលយើងទទួលការហៅ និង ការចាត់តាំងផ្សេងៗដើម្បីបម្រើនៅក្នុងសាសនាចក្រ ?

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:២–១៤ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យយ៉ូសែប ស្ម៊ីធសរសេរសេចក្ដីប្រកាសនៃដំណឹងល្អដល់អ្នកដឹកនាំនានានៃផែនដី ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:១៥–២១

ព្រះអម្ចាស់ប្រទានការណែនាំដល់អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រនៅក្នុងទីក្រុងណៅវូ

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីគ្រាមួយដែលមាននរណាម្នាក់បានសរសើរពួកគេដោយស្មោះសរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពីរបីនាក់ចែកចាយបទពិសោធន៍ និង មូលហេតុនៃការសរសើរទាំងនេះមានអត្ថន័យចំពោះពួកគេ ។

សូមពន្យល់ថាព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលពីបុគ្គលមួយចំនួននៅក្នុងវិវរណៈនេះ ហើយបានបញ្ជាពួកគេដោយចង្អុលបង្ហាញពីកម្លាំង និង ការរួមចំណែករបស់ពួកគេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្រាវជ្រាវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:១៥–២០ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលអំពីបុគ្គលទាំងនេះ ។ អ្នកអាចស្នើឲ្យពួកគេគូសចំណាំឃ្លាណាដែលលេចធ្លោចំពោះពួកគេ ។ ក្រោយពីទុកពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមឲ្យសិស្សបែរទៅរកដៃគូរបស់ខ្លួន ហើយចែកចាយចាយអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ដោយបញ្ចូលឃ្លាដែលលេចធ្លោចំពោះពួកគេ និង ហេតុផលរបស់វា ។

អ្នកអាចចង្អុលបង្ហាញថានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:១៩ ព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសថាបុរសស្មោះត្រង់បីរូប ដែលទើបនឹងស្លាប់ (ដាវីឌ ដឹបុលយូ ប៉ាទិន អែតវិត ប៉ាទ្រិច និង យ៉ូសែប ស៊្មីធ ស៊ីញ៉រ ឪពុករបស់ព្យាការី) ត្រូវបានទទួលឲ្យចូលទៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះអម្ចាស់ហើយ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរំពឹក គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:១៥, ២០, រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលអំពីហៃរ៉ុម ស៊្មីធ និង ចច មីលលើ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលអ្វីខ្លះអំពីហៃរ៉ុម ស៊្មីធ និង ចច មីលលើ ?
- តើព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យដូចម្ដេច ចំពោះអស់អ្នកដែលមានសេចក្ដីទៀងត្រង់នោះ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែរកឃើញសេចក្ដីពិតខាងក្រោម ៖ **ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យ ហើយទុកព្រះទ័យលើអស់អ្នកដែលមានសេចក្ដីទៀងត្រង់នៃចិត្ត**) ។
- តើអ្នកឲ្យនិយមន័យនៃពាក្យសេចក្ដីទៀងត្រង់នៃចិត្តដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមនេះ ដោយអែលឌើរ យ៉ូសែប ប៊ី វីតលីន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវក ដប់ពីរនាក់ឲ្យឮៗ ៖

« ចំពោះខ្ញុំសេចក្ដីទៀងត្រង់មានន័យថា ត្រូវធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ និង ល្អជានិច្ចមិនថាកើតមានលទ្ធផលភ្លាមៗយ៉ាងណានោះទេ ។ វាមានន័យថាត្រូវមានសេចក្ដីសុចរិតចេញពីជម្រៅនៃដួងព្រលឹងរបស់យើង មិនមែនគ្រាន់តែការប្រព្រឹត្តនោះទេ ប៉ុន្តែអ្វីដែលសំខាន់នោះគឺ ក្នុងគំនិត និង ក្នុងដួងចិត្តរបស់យើង ។ សេចក្ដីទៀងត្រង់ផ្ទាល់ខ្លួនបញ្ជាក់ពីការទុកចិត្ត និង បរិសុទ្ធភាពនោះ ដែលយើងមិនអាចត្រូវបានបោកបញ្ឆោតឲ្យទុកចិត្ត ឬ ធ្វើសេចក្ដីសញ្ញាឡើយ » (« Personal Integrity » *Ensign*, ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៩០ ទំព័រ ៣០) ។

- ដោយផ្ដែកលើនិយមន័យរបស់អែលឌើរ វីតលីន ហេតុអ្វីអ្នកគិតថាព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យដល់អស់អ្នកដែលមានសេចក្ដីទៀងត្រង់នៃចិត្ត ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីរបៀបដែលហៃរ៉ុម ស៊្មីធ បានធ្វើជាគំរូនៃសេចក្ដីទៀងត្រង់នៃចិត្ត សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោម ដោយអែលឌើរ អិម រ័សុល បាឡឺដនៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ឲ្យឮៗ ៖

« ហៃរ៉ុម ស៊្មីធ ជាបងប្រុស ជាមិត្ត និង ជាអ្នកផ្ដល់យោបល់ដល់ព្យាការី បានបង្ហាញភាពពិតទាំងស្រុងសេចក្ដីស្រឡាញ់ ភាពស្មោះត្រង់ និង ភក្ដីភាពចំពោះព្រះអម្ចាស់ដែលពុំអាចថ្លែងបាន និង ចំពោះប្អូនប្រុសរបស់ខ្លួនគឺ យ៉ូសែប ។ ភាពជាបងប្អូនរបស់ពួកគេពុំមាននរណាល្អជាងនរណាឡើយ ។. . .

« យ៉ូសែប បានមានប្រសាសន៍ពី ហៃរ៉ុម ថា ‹ ខ្ញុំចង់អធិស្ឋាននៅក្នុងដួងចិត្តរបស់ខ្ញុំថាបងប្អូនប្រុសរបស់ខ្ញុំទាំងអស់ ដូចជាបងប្រុសជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំហៃរ៉ុម ដែលមាននូវភាពទន់ភ្លន់នៃកូនចៀម និង សេចក្ដីទៀងត្រង់នៃយ៉ូប និង និយាយជារួម មានភាពស្លូតបូត និង ភាពរាបទាបនៃព្រះគ្រីស្ទ ហើយខ្ញុំស្រឡាញ់គាត់ជាមួយនឹងសេចក្ដីស្រឡាញ់នោះគឺខ្លាំងជាងសេចក្ដីស្លាប់ទៅទៀត ដ្បិតខ្ញុំពុំដែលធ្លាប់មានពេលស្ដីបន្ទោសគាត់ ហើយគាត់ក៏ពុំដែលស្ដីបន្ទោសខ្ញុំផងដែរ › ។ *History of the Church*, ២:៣៣៨) ។. . .

« ហៃរ៉ុមពុំដែលរារែកឡើយ សូម្បីតែប្រឈមមុខនឹងសេចក្ដីស្លាប់ ។ បន្ទាប់ពីការបង្អត់អាហារ និង ការបៀតបៀនមួយរយៈពេលដ៏យូរមក គាត់បានសរសេរ ៖

« ‹ ខ្ញុំសូមថ្លែងអំណរគុណព្រះថា ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាការសម្រេចចិត្តដើម្បីស្លាប់ ជាជាងបដិសេធនូវអ្វីៗដែលភ្នែករបស់ខ្ញុំបានឃើញ ដែលដៃរបស់ខ្ញុំបានកាន់ [ផ្ទាំងដែលត្រូវបានបកប្រែទៅជាព្រះគម្ពីរមរមន] និង អ្វីដែលខ្ញុំបានថ្លែងទីបន្ទាល់ ទោះបីជាខ្ញុំត្រូវចាត់ទៅទីណាក៏ដោយ ហើយខ្ញុំអាចអះអាងជាមួយបងប្អូនប្រុសជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំថា ខ្ញុំអាចថ្លែងទីបន្ទាល់ដែលវាជាទីបន្ទាល់ដ៏រឹងមាំដែលខ្ញុំធ្លាប់ថ្លែងនៅក្នុងជីវិតខ្ញុំ › ។ (*Times and Seasons,* ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣៩ ទំព័រ ២៣) » ។ (« The Family of the Prophet Joseph Smith » *Ensign,* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩១ ទំព័រ ៧) ។

- តើហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធបានបង្ហាញសេចក្ដីទៀតត្រង់របស់ខ្លួនតាមរបៀបណាខ្លះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីផ្នែកមួយនៃជីវិតរបស់ខ្លួន ដែលពួកគេអាចមានសេចក្ដីទៀងត្រង់កាន់តែច្រើនឡើង ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យដាក់គោលដៅផ្ទាល់ខ្លួនមួយ ដើម្បីបង្កើនសេចក្ដីទៀងត្រង់នៅក្នុងចំណុចនោះ ។

សូមបញ្ចប់ដោយចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នក អំពីគោលការណ៍នានាដែលបានបង្រៀននៅថ្ងៃនេះ ។

មេរៀនបន្ទាប់ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៩–១៣២)

សូមសួរសិស្ស ប្រសិនបើពួកគេស្គាល់ពីកម្រិតនានាដែលមាននៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាល ។ សូមពន្យល់ថានៅក្នុងការសិក្សានៅសប្ដាហ៍បន្ទាប់ ពួកគេនឹងឃើញពីគោលការណ៍មួយចំនួនដែលទាក់ទងនឹងនគរសេឡេស្ទាល និង ផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ ។

មេរៀនទី ១៣៦

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១២៩; ១៣០:១–១១, ២២–២៣

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ៩ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៤៣ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានផ្តល់ការណែនាំដើម្បីជួយពួកបរិសុទ្ធឲ្យដឹងពីរបៀបខុសប្លែកគ្នានៃលក្ខណៈនៃការបម្រើរបស់ពួកទេវតា និង វិញ្ញាណទាំងឡាយ ។ សេចក្តីណែនាំទាំងនេះត្រូវបានកត់ត្រាទុកនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និងសេចក្តីសញ្ញា ១២៩ ។ គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៣០ មាន ការបង្រៀនរបស់ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អំពីគោលលទ្ធិផ្សេងៗខណៈដែលលោកកំពុងជួបពួកបរិសុទ្ធនៅ រ៉ាម៉ូស រដ្ឋ អិលលីណោយ នៅថ្ងៃទី ២ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៤៣ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១២៩

ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានផ្តល់ការណែនាំអំពីលក្ខណៈនៃការបម្រើរបស់ពួកទេវតា និង វិញ្ញាណទាំងឡាយ ។

សូមសួរសិស្សថា តើពួកគេនឹងប្រាប់អ្វីខ្លះដល់នរណាម្នាក់ដែលចង់ដឹងថា តើពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយជឿលើពួកទេវតាឬទេ ។ បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្តីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមនេះដោយអែលឌើរ ជេហ្វ្រី អ័រ.ហូឡិន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

« ចាប់តាំងពីការចាប់ផ្តើម រហូតមកដល់គ្រប់ការកាន់កាប់ត្រួតត្រាទាំងអស់ ព្រះបានប្រើពួកទេវតាជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយរបស់ទ្រង់នៅក្នុងការបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ និង ការខ្វល់ខ្វាយចំពោះកូនចៅរបស់ទ្រង់ ។. . .

« ជាទូទៅទេវតាទាំងនោះគឺមនុស្សមើល *មិន* ឃើញឡើយ ។ ពេលខ្លះមើលឃើញ ។ ប៉ុន្តែទោះបីឃើញ ឬ មិនឃើញក្តីពួកគេគឺ *តែង* នៅក្បែរជានិច្ច ។ ពេលខ្លះការចាត់តាំងរបស់ពួកគេគឺធំអស្ចារ្យ ហើយមានសារៈសំខាន់ចំពោះពិភពលោកទាំងមូល ។ ពេលខ្លះ សារលិខិតនោះគឺសម្ងាត់ណាស់ ។ យូរៗម្តងគោលបំណងនៃពួកទេវតាគឺដើម្បីព្រមាន » (The Ministry of Angels » *Ensign* ឬ *Liahona*, ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៨ ទំព័រ ២៩) ។

សូមពន្យល់ថានៅដើមឆ្នាំ ១៨៣៩ និង បន្តរហូតដល់ ឆ្នាំ ១៨៤៣ ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានផ្តល់ការណែនាំដល់មនុស្សជាច្រើនដើម្បីជួយឲ្យពួកគេដឹងពីភាពខុសប្លែកគ្នាអំពីលក្ខណៈនៃការបម្រើរបស់ពួកទេវតា និង វិញ្ញាណទាំងឡាយ ។ ការណែនាំមួយចំនួនត្រូវបានកត់ត្រាទុកនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១២៩ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១២៩:១–៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលចំណុចសំខាន់ផ្សេងគ្នាមួយរវាងពួកទេវតា និង វិញ្ញាណទាំងឡាយ ។ (អ្នកអាចពន្យល់ថាពាក្យ *សុចរិត* មានន័យថាពួកអ្នកសុចរិត) ។

- តើពួកទេវតាខុសពីវិញ្ញាណទាំងឡាយដូចម្តេច ? (ពួកទេវតាមានរូបកាយរស់ឡើងវិញជាសាច់ និង ឆ្អឹង វិញ្ញាណទាំងឡាយពុំមានរូបកាយជាសាច់ និង ឆ្អឹងឡើយ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១២៩:៤–៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលរបៀបមួយដើម្បីដឹងពីភាពខុសគ្នារវាងពួកទេវតា និង វិញ្ញាណសុចរិតទាំងឡាយ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើយើងរៀនអ្វីខ្លះពី ខ ៧ អំពីលក្ខណៈពិតនៃសារទូតដែលបានបញ្ជូនមកពីព្រះវរបិតាសួគ៌ ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយហើយ អ្នកអាចស្នើឲ្យពួកគេសរសេរគោលលទ្ធិខាងក្រោមនេះនៅគែមព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ៖ **សារទូតពិតដែលបានបញ្ជូនមកពីព្រះវរបិតាសួគ៌នឹងមិនបោកប្រាស់យើងឡើយ**) ។

សូមពន្យល់ថា ពេលខ្លះអារក្សព្យាយាមក្លែងខ្លួនជា « ទេវតានៃពន្លឺ » ដើម្បីបោកប្រាស់មនុស្ស (សូមមើល គ. និង ស ១២៩:៨) ។ លើសពីនោះ« ព្រះគម្ពីរបាននិយាយផងដែរអំពីទេវតានៃអារក្ស ។ ទាំងនោះគឺជាពួកវិញ្ញាណដែលបានធ្វើតាមលូស៊ីហ្វើ ហើយត្រូវបានបណ្ដេញចេញពីវត្តមានរបស់ព្រះនៅក្នុងជីវិតមុនឆាកជីវិតនេះ ហើយដេញចុះមកលើផែនដីនេះ (វិវរណៈ ១២:១–៩; នីហ្វៃ ទី ២ ៩:៩, ១៦; គ. និង ស. ២៩:៣៦–៣៧) » (សេចក្ដីណែនាំដល់បទគម្ពីរទាំងឡាយ « ពួកទេវតា » scriptures.lds.org) ។ សូមកុំនិយាយពី បទពិសោធន៍ទាក់ទងនឹងសាតាំង ឬ វិញ្ញាណអាក្រក់ ឬ ធ្វើឲ្យការពិភាក្សាដែលបង្កើតឲ្យមានការទាក់ទងនឹង រឿងដែលបំផ្លើស និង អ្វីដែលកុហកឡើយ ។

> *ចៀសវាងពីការដកស្រង់ ឬ រឿងដែលបំផ្លើស ឬ កុហក*
>
> យូរៗម្ដងការដកស្រង់ ឬ រឿងដែលបំផ្លើស (មិនពិត) ឬ កុហក មាននៅក្នុងចំណោមសមាជិកសាសនាចក្រ ។ វាសំខាន់ដើម្បីទទួលស្គាល់ថាព្រះវិញ្ញាណពុំថ្លែងទីបន្ទាល់ពីអ្វីដែលពុំពិត ឬ ពុំត្រឹមត្រូវឡើយ ។ នៅពេលអ្នកបង្រៀន សូមឲ្យព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនាំសិស្សទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនដំណើរឿងបំផ្លើសឡើយ ។ សូមចៀសវាងពីការពិភាក្សាពីរឿងដែលមិនស្គាល់ ឬ លើកតម្កើងគ្នាឡើង ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៩:៨–៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលរបៀបដើម្បីទទួលស្គាល់វិញ្ញាណអាក្រក់ដែលស្វែងរកបោកប្រាស់ដោយការក្លែងខ្លួនជាទេវតានៃពន្លឺ ។ (សូមពន្យល់ថាពាក្យ *ចាត់ចែង* នៅក្នុង ខ ៩ សំដៅលើការបង្ហាញ ឬ ការមកជួបពីទេវតា ឬ វិញ្ញាណ) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរៀន ។

- បន្ថែមពីលើសេចក្ដីណែនាំនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ តើព្រះវរបិតាសួគ៌បានប្រទានអ្វីទៀតដល់អ្នកដើម្បីជួយអ្នកឲ្យដឹងពីការបោកប្រាស់របស់សាតាំង ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០:១–១១, ២២–២៣

ព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានបញ្ជាក់ពីគោលលទ្ធិផ្សេងៗ

សូមពន្យល់ថានៅថ្ងៃទី ២ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៤៣ យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានប្រារព្ធធ្វើសន្និសីទស្តេកជាមួយពួកបរិសុទ្ធនៅ រ៉ាមូស រដ្ឋអិលលីណោយ ដែលមានចម្ងាយ២០ ម៉ែលភាគអាគ្នេយ៍នៃទីក្រុងណៅវូ ។ អំឡុងការប្រជុំពេលព្រឹក អែលឌើរ អូរសុន ហៃឌ បានផ្សព្វផ្សាយទេសកថាមួយ ហើយបានបង្រៀនការបកស្រាយព្រះគម្ពីរដែលលោកបានរៀនកាលពីមុនជាមួយព្រះវិហារផ្សេង ។

- តើ ទំនួលខុសត្រូវអ្វីខ្លះដែលព្យាការីបានមាននៅក្នុងស្ថានភាពនេះ ? (កែប្រែគោលលទ្ធិក្លែងក្លាយដែលបានបង្រៀននៅក្នុងការប្រជុំ) ។

សូមពន្យល់ថាថ្នាក់ដឹកនាំជាអធិបតីនៅក្នុងសាសនាចក្រដូចជាព្យាការី ប្រធានស្តេក និង ប៊ីស្សពមានទំនួលខុសត្រូវដើម្បីប្រាកដថាគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវត្រូវបានបង្រៀននៅក្នុងការប្រជុំសាសនាចក្រ ។ បន្ទាប់ការប្រជុំនៅពេលព្រឹក យ៉ូសែប ស៊្មីធ អូរសុន ហៃឌ នឹងមនុស្សពីរបីនាក់ផ្សេងទៀត បានទទួលទានអាហារថ្ងៃត្រង់នៅផ្ទះរបស់ប្អូនស្រីយ៉ូសែប ស៊្មីធ សុហ្វ្រូនៀ ។ អំឡុងពេលអាហារថ្ងៃត្រង់នោះព្យាការីបាននិយាយថាលោក « នឹងផ្ដល់ការកែតម្រូវមួយចំនួនចំពោះការបង្រៀនរបស់ [បងប្រុស ហៃឌ] » ។ បងប្រុស ហៃឌ បានឆ្លើយថា « ពួកគេនឹងទទួលដោយអំណរគុណ » (នៅក្នុង History of the Church, ៥:៣២៣) ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះពីរបៀបដែលយ៉ូសែប ស៊្មីធ បានដោះស្រាយក្នុងស្ថានភាពនោះ ?

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពីការឆ្លើយតបរបស់អូរសុន ហៃឌចំពោះព្យាការី ?

សូមពន្យល់ថានៅក្នុងការនិយាយនាព្រឹកនោះ អូរសុន ហៃឌ បានបកស្រាយខុសនូវខគម្ពីរ យ៉ូហាន ១៤:២៣ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានខគម្ពីរនោះឲ្យឮៗ ។

សូមប្រាប់សិស្សក្នុងថ្នាក់ថា បន្ទាប់ពីអូរសុន ហៃឌបាននិយាយពីខគម្ពីរនេះហើយ លោកបានប្រាប់មនុស្សថា វាគឺជា « ឯកសិទ្ធិរបស់យើងដើម្បីមានព្រះវរបិតា និង ព្រះរាជបុត្រាគង់នៅក្នុងដួងចិត្តរបស់យើង » (នៅក្នុង History of the Church, ៥:៣២៣) ។ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០ មានការកែប្រែរបស់យ៉ូសែប ស៊្មីធអំពីគំនិតនេះ ។ វាក៏មានការបង្រៀនបន្ថែមមួយចំនួនទៀតផងដែរ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០:១–៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលអ្វីដែលជាសេចក្ដីថ្លែងការណ៍របស់អូរសុន ហៃឌទាក់ទងនឹងអត្ថន័យនៃគម្ពីរ យ៉ូហាន ១៤:២៣ គឺខុសឆ្គង ។ សូមឲ្យពួកគេរាយការណ៍អ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមពន្យល់ថាមនុស្សជាច្រើនសព្វថ្ងៃនេះទោះបីជាពុំគិតអំពីព្រះ ឬ ប្រហែលជាដូចជា អូរសុន ហៃឌ ដែលធ្លាប់ជាគ្រូបង្រៀនពួកខេមប៊ែលីតមានការយល់ដឹងខុសពីលក្ខណៈនៃអទិទេព ដោយសារតែទំនៀមទម្លាប់ក្លែងក្លាយនានា ។ យើងអាចជួយមនុស្សដទៃឲ្យយល់ពីលក្ខណៈពិតរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ និង ទំនាក់ទំនងរបស់ពួកគេទៅកាន់ទ្រង់ ។

- តើយើងអាចឆ្លើយតបដោយសេចក្ដីសប្បុរស និង ការយល់ដឹង នៅពេលពិភាក្សាពីដំណឹងល្អជាមួយអស់អ្នកដែលមានគំនិតខុសឆ្គងដោយសារទំនៀមទម្លាប់ខុសឆ្គងដូម្ដេចខ្លះ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យ អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០:២២–២៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលគោលលទ្ធិដែលពួកគេអាចពន្យល់នៅពេលបង្រៀនមនុស្សដទៃអំពីក្រុមព្រះ ។

- តើគោលលទ្ធិអ្វីខ្លះដែលត្រូវបានបង្រៀននៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ? (សិស្សគួរតែរកឃើញពីគោលលទ្ធិខាងក្រោម ៖ **ព្រះវរបិតាសួគ៌ និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាអង្គពីរផ្សេងគ្នាដោយមានរូបរាងកាយជាសាច់ និងឆ្អឹង ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាតួអង្គវិញ្ញាណ**) ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថាវាសំខាន់ដើម្បីយល់ថាព្រះវរបិតាសួគ៌ និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាតួអង្គពីរខុសគ្នាដោយមានរូបរាងកាយជាសាច់ និងឆ្អឹង ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់បន្ថែមពីគោលលទ្ធិនៃក្រុមព្រះ សូមចាត់តាំងពួកគេឲ្យធ្វើការជាគូ ។ សូមឲ្យដៃគូនិមួយៗ នូវ សេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោម ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យសិក្សាសេចក្ដីថ្លែងនោះជាមួយដៃគូខ្លួន ហើយគូសបន្ទាត់ពីក្រោមសេចក្ដីពិតនានាអំពីព្រះបិតា ព្រះរាជបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលលេចធ្លោចំពោះពួកគេ ។

> *ព្រះជាព្រះវរបិតា* ៖ជាទូទៅគឺជាព្រះវរបិតា ឬ អ៊ីឡូហិម ដែលត្រូវបានហៅថាដោយព្រះនាមព្រះ ។ ទ្រង់ត្រូវបានហៅថាជាព្រះវរបិតាដោយសារទ្រង់គឺជាព្រះវរបិតាខាងវិញ្ញាណរបស់យើង ។. . . ព្រះវរបិតាគឺជាអង្គគ្រប់គ្រងដ៏ខ្ពស់បំផុតនៃសាកលលោកនេះ ។ ទ្រង់មានព្រះចេស្ដាទាំងអស់. . .ជ្រាបដឹងអ្វីៗទាំងអស់. . .ហើយទ្រង់មានវត្តមានគ្រប់ទីន្លែងតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ។. . . មនុស្សមានទំនាក់ទំនងពិសេសជាមួយព្រះដែលបានញែកមនុស្សចេញពីការបង្កើតអ្វីៗផ្សេងទៀតទាំងអស់ ៖ បុរស និង ស្ត្រីគឺជាបុត្រាបុត្រីខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះ ។. . .
>
> «*ព្រះដែលជាព្រះរាជបុត្រា* ៖ព្រះដែលបានស្គាល់ថាជាព្រះយេហូវ៉ា គឺជាព្រះរាជបុត្រា គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។. . . ព្រះយេស៊ូវធ្វើការក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះវរបិតា ហើយចុះសម្រុងទាំងស្រុងជាមួយទ្រង់ ។ មនុស្សលោកទាំងអស់គឺជាបងប្អូនប្រុសស្រីរបស់ទ្រង់ ដ្បិតទ្រង់គឺជាកូនច្បងខាងវិញ្ញាណរបស់ អេឡូហិម ។ [ទ្រង់គឺជាអង្គប្រោសលោះ ដែលរងទុក្ខនៃអំពើបាប និង ការឈឺចាប់របស់មនុស្សលោកទាំងអស់ ហើយបានយកឈ្នះលើសេចក្ដីស្លាប់ខាងរូបកាយសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់] ។. . .
>
> «*ព្រះដែលជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ* ៖ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាព្រះមួយអង្គផងដែរ ហើយត្រូវបានហៅថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ព្រះវិញ្ញាណ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ ក្នុងចំណោមឈ្មោះ និង ព្រះនាមស្រដៀងនេះ [មានដូចជា អង្គលួងលោម] ។ ដោយមានជំនួយពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ មនុស្សអាចដឹងពីព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះជាព្រះវរបិតា ហើយដឹងថាព្រះយេស៊ូវ គឺជាព្រះគ្រីស្ទ » (សេចក្ដីណែនាំដល់បទគម្ពីរទាំងឡាយ « ព្រះ ក្រុមព្រះ » scriptures.lds.org) ។ តួនាទីចម្បងរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីព្រះជាព្រះវរបិតា និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបង្រៀន និងបញ្ជាក់ពីសេចក្ដីពិត ។

បន្ទាប់ពីសិស្សបានបំពេញការចាត់តាំងនេះរួចមក សូមឲ្យពួកគេមួយចំនួនរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានគូស ហើយពន្យល់ពីមូលហេតុដែលសេចក្ដីពិតទាំងនោះលេចធ្លោចំពោះពួកគេ ។ អ្នកអាចបញ្ចប់សកម្មភាពនេះដោយអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ ឬ ពីរនាក់ឲ្យចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីក្រុមព្រះជាមួយសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យរកឃើញគោលលទ្ធិមួយទៀតដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានបង្រៀនដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុង រ៉ាមូស សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យមើល គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០:២, រកមើលអ្វីដែលលោកបានមានប្រសាសន៍អំពីទំនាក់ទំនងរបស់យើង ។

- តើពាក្យថា *ទំនាក់ទំនង* មានន័យយ៉ាងណា ? (ទំនាក់ទំនងសំដៅលើលក្ខណៈនៃការប្រាស្រ័យគ្នា និង ការទាក់ទងផ្ទាល់ខ្លួន) ។

- តើព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានបង្រៀនអ្វីទាក់ទងនឹងលក្ខណៈនៃទំនាក់ទំនងរបស់យើងនៅក្នុងឋានសួគ៌ ? (សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែរកឃើញសេចក្ដីពិតខាងក្រោម ៖ **ទំនាក់ទំនងដែលយើងអាចមាននៅក្នុងឋានសួគ៌គឺដូចគ្នាទៅនឹងទំនាក់ទំនងទាំងអស់ដែលយើងរីករាយនៅលើផែនដីនេះ ប៉ុន្តែវានឹងរួមបញ្ចូលជាមួយសិរីរុងរឿងនៃភាពអស់កល្បជានិច្ច**) ។

- តើសេចក្ដីពិតនេះអាចជម្រុញឲ្យអ្នកមានការប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយមនុស្សដទៃទៀតយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមអំពីទំនាក់ទំនងអស់កល្បជានិច្ចដោយប្រធាន ហិនរី ប៊ី អាវរិង នៃ គណៈប្រធានទីមួយឲ្យឮៗ ៖

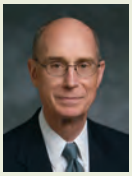

« ដោយសារការស្ដារឡើងវិញនៃចំណេះដឹងអំពីក្រុមគ្រួសារអស់កល្បជានិច្ច នោះយើងមានសង្ឃឹម និង មានចិត្តសប្បុរសកាន់តែច្រើននៅក្នុងទំនាក់ទំនងគ្រួសាររបស់យើងទាំងអស់ ។ សេចក្ដីអំណរដ៏អស្ចារ្យបំផុតនៅក្នុងជីវិតនេះគឺនៅក្នុងក្រុមគ្រួសារ នៅពេលពួកគេនឹងនៅក្នុងពិភពខាងមុខទៀត ។ ខ្ញុំមានអំណរគុណយ៉ាងខ្លាំងចំពោះការអះអាងដែលខ្ញុំមាន បើសិនយើងស្មោះត្រង់ នោះទំនាក់ទំនងដដែរនោះដែលរីករាយនៅទីនេះនៅក្នុងជីវិតនេះ នឹងបន្តនៅអស់កល្បជាមួយយើងនៅក្នុងពិភពខាងមុខនៅក្នុងសិរីរុងរឿងដ៏អស់កល្ប » [សូមមើល គ. និង ស ១៣០:២] (The True and Living Church » *Ensign* ឬ *Liahona,* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០០៨ ទំព័រ ២២) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតពីទំនាក់ទំនងរបស់ពួកគេជាមួយមនុស្សដទៃ ជាពិសេសជាមួយសមាជិកគ្រួសារពួកគេ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យសរសេរគោលដៅមួយដើម្បីពង្រឹងទំនាក់ទំនងទាំងនោះ ។

ដើម្បីជួយសិស្សរកឃើញគោលលទ្ធិផ្សេងទៀតដែលព្យាការីបានបង្រៀននៅពេលប្រជុំនៅ រ៉ាមូស សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឆ្លាស់វេនគ្នាអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០:៤–១១ ឲ្យឮៗ ។

- តើយើងរៀនអ្វីខ្លះអំពីពួកទេវតាពី ខ ៤–៧ ?
- តើយើងរៀនអ្វីខ្លះពី ខ ៩ អំពីអនាគតរបស់ផែនដី ?

អ្នកអាចពន្យល់ថាយោងតាម ខ ១០–១១, អស់អ្នកដែលគ្រងមរតកនៃនគរសេឡេស្ទាលនឹងទទួល យូរីម និង ធូមីម មួយដើម្បីជួយពួកគេឲ្យរៀន និង យល់អំពីអ្វីៗនៃឋានសួគ៌ ។ ព្យាការីពុំបានបរិយាយល្អិតល្អន់អំពីការបង្រៀននេះឡើយ ។

មេរៀនទី ១៣៧

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០:១២–២១

បុព្វកថា

មេរៀននេះមានគោលលទ្ធិដែល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានបង្រៀននៅក្នុងការប្រជុំសាសនាចក្រមួយនៅរ៉ាមូស រដ្ឋ អិលលីណោយ នៅថ្ងៃទី ២ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៤៣ ។ ការបង្រៀនទាំងនេះបានកត់ត្រាទុកនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០ ។ ព្យាការីបានបង្រៀនអំពីព្រឹត្តិការណ៍នាពេលអនាគត រួមទាំងការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ លោកក៏បានបង្រៀនពួកគេអំពីសមត្ថភាពរបស់យើង ដើម្បីរក្សាចំណេះដឹង និង បញ្ញាបន្ទាប់ពីយើងស្លាប់ទៅ ហើយបានពន្យល់ពីរបៀបដែលយើងអាចទទួលពរជ័យរបស់ព្រះ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០:១២–១៧

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បង្រៀនអំពីការយាងមកជាលើកទីពីរ

ពីមុនរៀន សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *មនុស្សជាច្រើនបានឆ្ងល់អំពីកាលបរិច្ឆេទជាក់លាក់នៃការយាងមកជាលើកទីពីរ ។*

- តើអ្នកធ្លាប់ ចង់ដឹងជាក់លាក់ពីពេលនៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែរឬទេ ?

សូមពន្យល់ថានៅសម័យយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អ្នកផ្សព្វផ្សាយគ្រិស្តសាសនាល្បីល្បាញម្នាក់ឈ្មោះ វីល្លាម មីលល័រ បានប្រកាសអំពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះនឹងកើតឡើងនៅថ្ងៃទី ៣ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៤៣ ។ មួយថ្ងៃមុនកាលបរិច្ឆេទនៃការព្យាករណ៍របស់មីលល័រអំពីការយាងមកជាលើកទីពីរ ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ពួកបរិសុទ្ធនៅរ៉ាមូស រដ្ឋ អិលលីណោយ ហើយបានបញ្ជាក់ថា លោកបានអធិស្ឋានដើម្បីដឹងពីពេលនៃការយាងមកជាលើកទីពីរ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០:១៤–១៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីបានរៀននៅពេលលោកបានអធិស្ឋានអំពីពេលវេលានៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងដល់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ អំពីកាលបរិច្ឆេទច្បាស់លាស់អំពីការយាងមកជាលើកទីពីរដែរឬទេ ?
- តើព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ឲ្យ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធធ្វើអ្វីខ្លះ ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយហើយ អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ឲ្យពួកគេគូសចំណាំឃ្លា « សូមកុំរំខានយើងពីការណ៍នេះទៀតឡើយ » នៅក្នុងបទគម្ពីររបស់ពួកគេ ។ សូមពិចារណានាំសិស្សមើលលេខយោងនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០:១៥ *ក* ដើម្បីគូសបញ្ជាក់បន្ថែមទៀតថាគ្មាននរណាម្នាក់ដឹងដោយជាក់លាក់ពីពេលវេលាដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះនឹងត្រឡប់មកវិញឡើយ) ។

បង្កើតឲ្យមានភាពទាក់ទង និង គោលបំណង

របៀបដ៏មានប្រសិទ្ធភាពមួយដើម្បីជួយសិស្សរៀបចំរៀន គឺចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀនដោយសូមឲ្យពួកគេសញ្ជឹងគិតអំពីសំណួរ ឬ ស្ថានភាពមួយដែលទាក់ទងនឹងពួកគេ ហើយថានឹងត្រូវបានឆ្លើយតបនៅក្នុងព្រះគម្ពីរមកពីអ្វីដែលអ្នកកំពុងបង្រៀន ។ ចំណុចនេះនឹងជួយសិស្សឲ្យសិក្សាព្រះគម្ពីរដោយមានគោលបំណង ។

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ អិម រ័សុល បាឡឹដ នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ឲ្យឮៗ ៖

« ខ្ញុំត្រូវបានហៅជាសាវកម្នាក់ដើម្បីធ្វើជាសាក្សីពិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ. . .ហើយខ្ញុំមិនដឹងពីពេលវេលាដែលទ្រង់នឹងយាងមកម្ដងទៀតឡើយ ។ អ្វីដែលខ្ញុំដឹង គឺថាគ្មានបងប្អូនណាម្នាក់នៅក្នុងកូរ៉ុមនៃពួកដប់ពីរនាក់ ឬ សូម្បីតែនៅក្នុងគណៈប្រធានទីមួយបានដឹងឡើយ ។ ហើយខ្ញុំចង់ប្រាប់ដោយរាបទាបថា បើសិនយើងមិនដឹងពីរឿងនោះទេនោះគ្មាននរណាដឹងឡើយ ។. . . ព្រះអង្គសង្គ្រោះបានមានបន្ទូលថា ‹ អំពីថ្ងៃ និង កាលវេលានោះ គឺគ្មាននរណាម្នាក់ដឹងឡើយ សូម្បីតែពួកទេវតានៃព្រះនៅឯស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែមានតែព្រះវរបិតាយើងមួយអង្គគត់ › [Joseph Smith—Matthew ១:៤០

« ខ្ញុំជឿថា នៅពេលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា ‹ គ្មានអ្នកណា › ដឹង ទ្រង់ពិតជាមានន័យថា គ្មានម្នាក់ដឹងឡើយ » (When Shall These Things Be ? » *Ensign* ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៩៩៦ ទំព័រ ៥៦) ។

- តើយើងរៀនបានអ្វីខ្លះពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០:១៤–១៧ និង សេចក្ដីថ្លែងការណ៍របស់អែលឌើរ បាឡឹដ ? (សិស្សអាចរកឃើញសេចក្ដីពិតផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួររកឃើញសេចក្ដីពិតខាងក្រោមនេះ ៖ **មានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលដឹងច្បាស់លាស់ពី ពេលវេលានៃការយាងមកជាលើកទីពីរនឹងកើតឡើង**) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថានៅក្នុងសម័យរបស់យើងនេះ មនុស្សមួយចំនួនព្យាយាមព្យាករណ៍ពីពេលវេលាជាក់លាក់នៃការយាងមកជាលើកទីពីរ ឬ ចុងបំផុតនៃលោកិយ ។

- តើការចងចាំពីគោលការណ៍នេះ អាចជួយអ្នកកុំឲ្យត្រូវបានដឹកនាំដោយខុសឆ្គងដោយការប្រកាសក្លែងក្លាយដោយរបៀបណា ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០:១៨–១៩

យ៉ូសែប ស៊្មីធបង្រៀនអំពីសារៈសំខាន់នៃការទទួលបានចំណេះដឹង និង បញ្ញានៅក្នុងជីវិតនេះ

បើសិនអាចធ្វើបាន សូមបង្ហាញវ៉ាលី ឬ កាបូបមួយ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យនឹកស្រមៃថាពួកគេកំពុងចាកចេញពីផ្ទះ ហើយទៅកន្លែងមួយដែលពួកគេមិនធ្លាប់ទៅពីមុន ។ ពួកគេត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យយកតែរបស់របរល្មមពេញតែវ៉ាលី (ឬ កាបូប) នេះប៉ុណ្ណោះ ។

- តើអ្នកនឹងចង់វិចខ្ចប់ឥវ៉ាន់អ្វីខ្លះដាក់នៅក្នុងវ៉ាលីនេះ ? (សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមឲ្យសិស្សស្រមៃថាគោលដៅរបស់ពួកគេគឺពិភពវិញ្ញាណ ជាកន្លែងដែលពួកយើងនឹងទៅនៅពេលយើងស្លាប់ ។

- តើឥវ៉ាន់អ្វីខ្លះនៅពេលធ្វើដំណើរ ដែលអ្នកនឹងអាចយកតាមខ្លួនបាននៅពេលអ្នកស្លាប់ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០:១៨–១៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាមរកមើលអ្វីដែលយើងអាចនាំទៅជាមួយយើងពីក្នុងជីវិតនេះនៅពេលយើងស្លាប់ ។

- យោងតាម ខ ១៨–១៩, តើមានអ្វីខ្លះដែលយើងអាចយកទៅជាមួយពេលយើងស្លាប់ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួររកឃើញសេចក្ដីពិតខាងក្រោមនេះ ៖ **ចំណេះវិជ្ជា និង បញ្ញានានាដែលយើងទទួលនៅក្នុងជីវិតនេះនឹងមាននៅជាប់ជាមួយយើងនៅពេលយើងរស់ឡើងវិញ** ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពី អត្ថន័យនៃពាក្យ *ចំណេះវិជ្ជា* និង *បញ្ញា*, សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដោយអែលឌើរ នែល អេ ម៉ាក់ស្វែលនៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ឲ្យឮៗ ៖

« បើសិនយើងពិចារណាពីអ្វី ដែលនឹងមានជាប់ជាមួយយើងនៅពេលរស់ឡើងវិញនោះ វាហាក់បីដូចជាច្បាស់ថាបញ្ញារបស់យើងនឹងមាននៅជាប់ជាមួយយើង មិនមែនជាបញ្ញាសាមញ្ញរបស់យើងឡើយ ប៉ុន្តែគឺជាសមត្ថភាពរបស់យើងដើម្បីទទួល ហើយអនុវត្តសេចក្ដីពិតរបស់យើង ។ ទេពកោសល្យ លក្ខណៈ និងជំនាញរបស់យើងនឹងក្រោកឡើងជាមួយយើង ពិតណាស់រួមទាំងសមត្ថភាពរបស់យើងដើម្បីរៀន កម្រិតនៃទំនុកចិត្តរបស់យើង និង សមត្ថភាពធ្វើការរបស់យើងផងដែរ » (*We Will Prove Them Herewith* ឆ្នាំ ១៩៨២] ទំព័រ ១២) ។

- យោងតាមអែលឌើរ ម៉ាក់ស្វែលតើពាក្យ *បញ្ញា* មានន័យដូចម្ដេចដែរនៅក្នុង ខ១៨–១៩ ?
- យោងតាម ខ ១៩, តើយើងអាចទទួលចំណេះវិជ្ជា និង បញ្ញាកាន់តែប្រសើរឡើងដោយរបៀបណា ? (អ្នកអាចចង់ចង្អុលបង្ហាញថាចំណេះវិជ្ជា និង បញ្ញាមួយចំនួនអាចត្រូវបានទទួលតែ « ដោយសារ . . . ការព្យាយាម និង ការគោរព ») ប៉ុណ្ណោះ ។
- តើនៅពេលណាដែលអ្នកបានទទួលចំណេះវិជ្ជា ឬ បញ្ញាដោយសារការព្យាយាម និង ការគោរពប្រតិបត្តិ ? (អ្នកក៏អាចចែកចាយបទពិសោធន៍មួយផងដែរ) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថាយោងតាម ខ ១៩, អ្នកទាំងឡាយណាដែលទទួលចំណេះវិជ្ជា និង បញ្ញាកាន់តែច្រើននៅក្នុងក្នុងជីវិតនេះនឹងមានប្រៀបច្រើននៅពិភពខាងមុខ ។

- តើអ្នកគិតថាការទទួលចំណេះវិជ្ជា និង បញ្ញានៅក្នុងក្នុងជីវិតនេះអាចមានប្រៀបកាន់តែច្រើននៅពិភពខាងមុខយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថាអ្វីដែលយើងរៀននៅក្នុងជីវិតនេះទាំងខាងសាច់ឈាម និង ខាងវិញ្ញាណនឹងមានប្រយោជន៍ចំពោះយើងរហូតដល់អស់កល្បជានិច្ច ។ យើងនឹងអាចស្ថាបនាលើចំណេះវិជ្ជាដែលយើងទទួលបានក្នុងជីវិតនេះ ដើម្បីប្រែក្លាយខ្លួនឲ្យកាន់តែដូចព្រះវរបិតាសួគ៌ ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យបន្តទទួលបានចំណេះវិជ្ជា និង បញ្ញា សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យបន្តចូលរួមនៅក្នុងថ្នាក់សិក្ខាសាលាឥឡូវនេះ ហើយដើម្បីគ្រោងចូលរួមថ្នាក់វិទ្យាស្ថាន បន្ទាប់ពីពួកគេបញ្ចប់ពីថ្នាក់សិក្ខាសាលា ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរគោលដៅមួយ ដែលនឹងជួយពួកគេទទួលបានចំណេះវិជ្ជា និង បញ្ញាបន្ថែមទៀត ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០:២០–២១

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ពន្យល់ពីរបៀបដែលយើងទទួលបានពរជ័យ

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្រមៃថាពួកគេចង់អភិវឌ្ឍជំនាញការសរសេររបស់ពួកគេ ដូច្នេះពួកគេសម្រេចចិត្តតែចម្ងាយបីម៉ោយប្រាំថ្ងៃក្នុងមួយសប្ដាហ៍រយៈពេលមួយខែ ។

- តើលទ្ធផលនឹងទៅជាយ៉ាងណា ? ហេតុអ្វី ?
- តើអ្នកនឹងធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីឲ្យជំនាញការសរសេររបស់អ្នកបានកាន់តែប្រសើរឡើង ?

សូមចង្អុលបង្ហាញថា គឺដូចជាយើងត្រូវយល់ពីរបៀបទទួលលទ្ធផលដែលយើងចង់បាន នោះយើងត្រូវយល់ពី របៀបដើម្បីទទួលពរជ័យដែលព្រះវរបិតាសួគ៌មានព្រះទ័យចង់ប្រទានឲ្យយើង ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០:២០–២១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលរបៀបដែលយើងអាចទទួលពរជ័យដែលព្រះវរបិតាសួគ៌មានព្រះទ័យចង់ប្រទានឲ្យយើង ។ (អ្នកអាចចង់ពន្យល់ថាពាក្យ« ផ្អែក » មានន័យថា « ផ្អែកទៅលើ » ហើយថាក្រឹត្យវិន័យមួយដែល « ពុំអាចដកចេញបាន » មានន័យថានៅជាអចិន្ត្រៃ ហើយពុំប្រែលប្រួលឡើយ) ។

- យោងតាម ខ ២០–២១, តើយើងអាចទទួលពរជ័យពីព្រះតាមរបៀបណា ?

សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សសរសេរគោលការណ៍ « បើសិន–នោះ » ដោយផ្អែកលើ ខ ២០–២១ ។ បន្ទាប់ពីទុកពេលគ្រប់គ្រាន់ ហើយសូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍របស់ពួកគេឲ្យឮ ។ សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែរកឃើញគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះ ៖ **បើសិនយើងចង់ទទួលបានពរជ័យពីព្រះ នោះយើងត្រូវតែគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យដែលគ្រប់ព្រះពរទាំងអស់ផ្អែកទៅលើ ។**

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់កាន់តែជ្រាលជ្រៅអំពីសេចក្ដីពិតនេះ សូមសរសេរ តារាងខាងក្រោម លើក្ដារខៀន (អ្នកអាចធ្វើវាពីមុនចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចម្លងតារាងចូលក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។ សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សម្នាក់អានវគ្គព្រះគម្ពីរទីមួយដែលបានសរសេរឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលក្រឹត្យវិន័យមួយ និង ពរជ័យដែលទាក់ទងនោះ ។ នៅពេលពួកគេប្រាប់ពីចម្លើយ សូមបំពេញវានៅក្នុងចន្លោះដែលត្រឹមត្រូវនៅលើតារាង ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបំពេញតារាងរបស់ខ្លួនដោយខ្លួនឯង ។

បើសិនយើងចង់ទទួលបានពរជ័យពីព្រះ នោះយើងត្រូវតែគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យដែលគ្រប់ព្រះពរទាំងអស់ផ្អែកទៅលើ ។

វគ្គបទគម្ពីរ	ក្រឹត្យវិន័យ	ពរជ័យ
គ. និង ស. ១០:៥		
គ. និង ស. ៨៨:១២៤		
នីហ្វៃទី ២ ៣២:៣		
យ៉ូហាន ៧:១៧		

បន្ទាប់ពីសិស្សបញ្ចប់សកម្មភាពនេះ សូមឲ្យពួកគេគិតពីពរជ័យដែលពួកគេបានទទួលពីព្រោះពួកគេបានធ្វើតាមក្រឹត្យវិន័យ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យចែកចាយពីបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរពរជ័យដែលពួកគេចង់បាន ។ រួចសូមអញ្ជើញពួកគេសរសេរពីក្រឹត្យវិន័យមួយ ឬ ច្រើនដែលពួកគេត្រូវតែគោរពតាមដើម្បីទទួលបានពរជ័យទាំងនោះ ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថាក្រឹត្យវិន័យ និង ពរជ័យមួយចំនួនគឺពិសេសណាស់ខណៈដែលក្រឹត្យវិន័យ និង ពរជ័យផ្សេងទៀតមានភាពសាមញ្ញ ។ សូមចង្អុលបង្ហាញផងដែរថាពរជ័យដែលបានសន្យាមួយចំនួនអាចទទួលបាននៅជីវិតបន្ទាប់ ។

ដើម្បីបញ្ចប់មេរៀនថ្ងៃនេះ សូមអញ្ជើញសិស្សរំឭកពីសេចក្ដីពិតមួយចំនួនដែលពួកគេបានរៀនពីការបង្រៀនរបស់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០ ។

- តើសេចក្ដីពិតនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០ ជួយអ្នកឲ្យមានអំណរគុណចំពោះយ៉ូសែប ស្ម៊ីធយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមបញ្ចប់មេរៀនដោយអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោយដោយប្រធាន ព្រិកហាំ យ៉ង់ អំពីសមត្ថភាពរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដើម្បីពន្យល់ពីការណ៍នានារបស់ព្រះ ។

« សិរីល្អដ៏អស្ចារ្យបំផុតនៃអកប្បកិរិយារបស់បងប្រុស យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ គឺថាលោកអាចប្រាប់ការណ៍ផ្សេងៗពីឋានសួគ៌ដើម្បីឲ្យមនុស្សធម្មតាយល់បាន ។ នៅពេលលោកបង្រៀនមនុស្ស—ទាក់ទងនឹងរឿងរបស់ព្រះ ព្រះឆន្ទៈរបស់ព្រះ ផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ គោលបំណងនៃព្រះយេហូវ៉ា ទំនាក់ទំនងដែលយើងមានចំពោះទ្រង់ និងចំពោះតួអង្គសួគ៌ាទាំងអស់ លោកបានសម្របការបង្រៀនរបស់លោកទៅ នឹងសមត្ថភាពរបស់បុរស ស្ត្រី និង កូនក្មេងគ្រប់រូប ដោយធ្វើឲ្យពួកគេយល់ច្បាស់ដូចជាផ្លូវដែលមានផ្លាកសញ្ញាយ៉ាងច្បាស់ ។ ការណ៍នេះគួរតែបានបញ្ចុះបញ្ចូលមនុស្សគ្រប់រូបដែលធ្លាប់បានឮពីលោកអំពីសិទ្ធិអំណាច និង អំណាចដ៏ទេវភាពរបស់លោក ដ្បិតគ្មានមនុស្សណាម្នាក់ផ្សេងទៀតអាចបង្រៀនយើងដូចលោកបានធ្វើឡើយ ហើយគ្មានបុគ្គលណាបើកសម្ដែងពីការណ៍របស់ព្រះឡើយ ប៉ុន្តែដោយវិវរណៈអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ » (*Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* [ឆ្នាំ ១៩៩៧] ទំព័រ ៣៤៧) ។

សូមបញ្ចប់ដោយចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីការហៅបម្រើរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ក្នុងនាមជាព្យាការី អ្នកមើលឆុត និង អ្នកទទួលវិវរណៈ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យធ្វើតាមគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍នានាដែលពួកគេបានរៀនពីការបង្រៀនរបស់ព្យាការីនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០ ។

មេរៀនទី ១៣៨

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣១

បុព្វកថា

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣១ រួមមាននូវការបកស្រាយមួយអំពីគោលការណ៍ដែលព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានបង្រៀនកាលនៅរ៉ាមូស រដ្ឋ អិលលីណោយ នៅថ្ងៃទី ១៦–១៧ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៨៤៣ ។ លោកបានបង្រៀនអំពីសេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បជានិច្ចនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ និង ការសន្យានៃជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចសម្រាប់អ្នកស្មោះត្រង់ ។ លោកក៏បានបង្រៀនថាវិញ្ញាណទាំងអស់គឺជាធាតុ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣១:១–៤

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធបង្រៀនអំពីសារៈសំខាន់នៃសេចក្ដីសញ្ញាអាពាហ៍ពិពាហ៍ដ៏អស់កល្បជានិច្ច

សូមបង្ហាញដល់សិស្សនូវ សោដែលមានលេខសម្ងាត់សាមញ្ញមួយ ។ អ្នកអាចគិតប្រើវាដើម្បីចាក់សោគម្របប្រអប់មួយឲ្យមានសុវត្ថិភាព ។ បើសិនអ្នកគ្មានសោទេនោះ សូមគូររូបសោនេះលើក្ដារខៀន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សប្រុសម្នាក់ និង សិស្សស្រីម្នាក់ឲ្យឈរនៅខាងមុខក្ដារខៀន ។ សូមឲ្យក្រដាសមួយសន្លឹកដែលមានផ្នែកដំបូងនៃលេខសម្ងាត់សរសេរនៅលើនោះទៅសិស្សម្នាក់ ។ សូមឲ្យក្រដាសមួយសន្លឹកទៀត ដែលមានផ្នែកនៅសល់នៃលេខសម្ងាត់មួយទៀតសរសេរនៅលើនោះឲ្យទៅសិស្សម្នាក់ទៀត ។ បើសិនអ្នកបាននាំយកសោមួយមកថ្នាក់រៀន សូមឲ្យសិស្សម្នាក់បើកសោនៅដោយពុំឲ្យសិស្សផ្សេងទៀតជួយឡើយ ។ បន្ទាប់មកសូមឲ្យពួកគេធ្វើការជាមួយគ្នាដើម្បីបើកសោនោះ ។

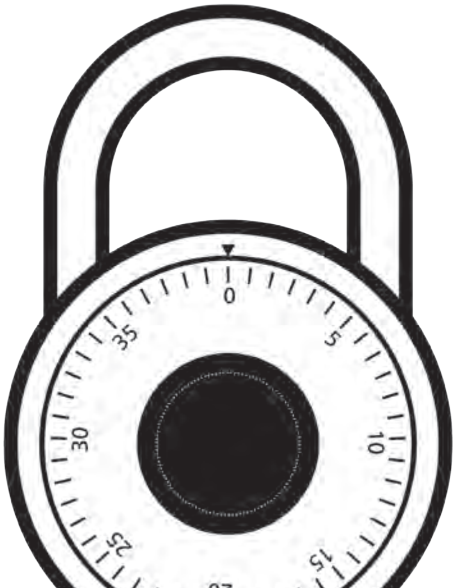

សូមសរសេរសំណួរខាងក្រោមលើក្ដារខៀន (ឬ សូមសរសេរវានៅក្រដាសមួយនៅក្នុងប្រអប់ដែលសិស្សពីរនាក់ទើបតែបានចាក់សោ) ៖ *បើសិនសោតំណាងឲ្យច្រកចូលទៅក្នុងកម្រិតដ៏ខ្ពស់បំផុតនៃនគរសេឡេស្ទាល តើលេខសម្ងាត់នោះតំណាងឲ្យអ្វី ?* សូមឲ្យសិស្សអានរកមើលចម្លើយចំពោះសំណួរនេះនៅពេលពួកគេសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣១ ។

សូមពន្យល់ថានៅថ្ងៃទី ១៦ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៨៤៣ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានធ្វើដំណើរទៅកាន់ រ៉ាមូស រដ្ឋ អិលលីណោយ ។ ខណៈនៅផ្ទះរបស់បេនយ៉ាមីន និងមីលីសា ចនសិន លោកបានធ្វើពិធីផ្សារភ្ជាប់ឲ្យពួកគេជាស្វាមី និង ភរិយាសម្រាប់ភាពអស់កល្បជានិច្ច ។ លោកក៏បានបង្រៀនពួកគេពី របៀបដែលអាពាហ៍ពិពាហ៍ដ៏អស់កល្បជានិច្ចទាក់ទងនឹងនគរសេឡេស្ទាល ។ សេចក្ដីពិតទាំងនេះត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១៣១:១–៤ ។ (សូមមើល *History of the Church,* ៥:៣៩១–៩២) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣១:១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលសេចក្ដីពិតដែលព្យាការីបានបើកសម្ដែងអំពីនគរសេឡេស្ទាល ។

- តើយ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានបើកសម្ដែងអ្វីខ្លះអំពីនគរសេឡេស្ទាល ?

សូមពន្យល់ថាជាញឹកញាប់យើងនិយាយពី ការទទួលកម្រិតនៃសិរីរុងរឿងដ៏ខ្ពស់បំផុតនៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាល ថាជា ភាពតម្កើងឡើង ឬ ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។ សូមសរសេរពាក្យ *ភាពតម្កើងឡើង* នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមពន្យល់ថាអស់អ្នកដែលទទួលកម្រិតនៃសិរីរុងរឿងនៃនគរសេឡេស្ទាលនេះនឹងរស់នៅដូចជាព្រះវរបិតាសួគ៌ទ្រង់រស់នៅដែរ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យ អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣១:២–៤ ឲ្យឮៗ, ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលអ្វីដែលយើងត្រូវតែធ្វើដើម្បីទទួលបានកម្រិតដ៏ខ្ពស់បំផុតនៃនគរសេឡេស្ទាល ។

- តើយើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីទទួលបានកម្រិតដ៏ខ្ពស់បំផុតនៃនគរសេឡេស្ទាល ? (សិស្សគួររកឃើញគោលលទ្ធិខាងក្រោម ៖ **ដើម្បីទទួលបានកម្រិតខ្ពស់បំផុតនៃនគរសេឡេស្ទាល នោះយើងត្រូវតែចូលទៅក្នុងសេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយដ៏អស់កល្បអស់កាលជានិច្ចនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍**) ។

- តើអ្នកគិតថាវាមានន័យដូចម្ដេចនៅក្នុង ខ ៤ ដែលថាបើសិនយើងមិនបានផ្សារភ្ជាប់នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធដោយសិទ្ធិអំណាចត្រឹមត្រូវនោះយើង « ពុំអាចបានភាពចម្រើនឡើយ ? » (ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ខនេះអ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា *ចម្រើន* សំដៅលើឱកាសដើម្បីបន្តមានកូនចៅនៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាល) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ឃ្លា « សេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយដ៏អស់កល្បអស់កាលជានិច្ចនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ » សូមពន្យល់ពាក្យ *ថ្មី* នៅក្នុងបរិបទនេះមានន័យថា សេចក្ដីសញ្ញានេះត្រូវបានស្ដារឡើងវិញថ្មីនៅក្នុងសម័យកាន់កាប់ត្រួតត្រារបស់យើង ។ ពាក្យ *ដ៏អស់កល្បអស់កាលជានិច្ច* មានន័យថាសេចក្ដីសញ្ញាដ៏ចាំបាច់នេះនឹងបន្តឆ្ពោះទៅរកភាពអស់កល្ប ។ សូមរំឭកសិស្សថាពួកគេចូលទៅក្នុងសេចក្ដីសញ្ញានៃអាពាហ៍ពិពាហ៍សេឡេស្ទាលនេះនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ) ។

- តើអ្នកគិតថាអាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងបុរសម្នាក់ និង ស្ត្រីម្នាក់រៀបចំពួកគេសម្រាប់ភាពតម្កើងឡើងតាមរបៀបណាខ្លះ ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមនេះដោយអែលឌើរ ដេវីឌ អេ បែដណា នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ឲ្យឮៗ ៖ សូមឲ្យសិស្សស្ដាប់ដោយរកមើលពីរបៀបដែលអាពាហ៍ពិពាហ៍ជួយយើងរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។

« ហេតុផលខាងគោលលទ្ធិពីរជួយយើងឲ្យយល់ដឹងពីហេតុផលដែលអាពាហ៍ពិពាហ៍ដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចគឺជារឿងដ៏សំខាន់នៅក្នុងផែនការរបស់ព្រះវរបិតា ។

« មូលហេតុទី ១ ៖ ធម្មជាតិនៃវិញ្ញាណភេទប្រុស និងភេទស្រី បំពេញកង្វះគ្នាទៅវិញទៅមក និងជួយគ្នាទៅវិញទៅមកឲ្យល្អឥតខ្ចោះ ហេតុដូច្នោះហើយ បុរស និងស្ត្រី គឺមានបំណងចង់រីកចម្រើនទៅជាមួយគ្នាឆ្ពោះទៅរកភាពតម្កើងឡើង ។. . .

« តាមរយៈការរចនាដ៏ទេវភាព បុរស និង ស្ត្រី ត្រូវបានតាំងចិត្តដើម្បីរីកចម្រើនជាមួយគ្នាឆ្ពោះទៅកាន់ភាពល្អឥតខ្ចោះ និង ភាពដ៏ពេញលេញនៃសិរីល្អ ។ ដោយសារភាពខុសគ្នានៃនិស្ស័យ និង សមត្ថភាពរបស់ខ្លួន បុរស និង ស្ត្រីគ្រប់រូបនាំមកកាន់ទំនាក់ទំនងអាពាហ៍ពិពាហ៍នូវទស្សនវិស័យ និង បទពិសោធន៍ដ៏ពិសេស ។ បុរស និង ស្ត្រីមានលក្ខណៈផ្សេងគ្នា ប៉ុន្តែមានភាពស្មើគ្នាតែមួយ និង សាមគ្គីភាព ដែលកិច្ចការទាំងនេះមិនអាចទទួលបានជោគជ័យបានតាមវិធីផ្សេងឡើយ ។ បុរសបំពេញ និងធ្វើឲ្យស្ត្រីបានគ្រប់លក្ខណ៍ ហើយស្ត្រីបំពេញ និងធ្វើឲ្យបុរសបានគ្រប់លក្ខណ៍ នៅពេលពួកគេរៀនពីគ្នា ហើយពង្រឹង និងប្រទានពរដល់គ្នាទៅវិញទៅមកនោះ ។

« ហេតុផលទី ២ ៖ តាមរយៈការតាក់តែងដ៏ទេវភាពទាំងបុរស និង ស្ត្រីគឺចាំបាច់ត្រូវនាំកូនចូលមកក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់នេះ ហើយផ្ដល់គំរូដ៏ល្អបំផុតដើម្បីចិញ្ចឹម និង ថែទាំកូនចៅ » (« Marriage Is Essential to His Eternal Plan » *Ensign,* ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ២០០៦ ទំព័រ ៨៣–៨៤ អក្សរជិត និង ទ្រេតត្រូវបានដកចេញ) ។

- យោងតាមអែលឌើរ បែដណា ហេតុអ្វីអាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងបុរសម្នាក់ និង ស្ត្រីម្នាក់ចាំបាច់សម្រាប់ភាពតម្កើងឡើងរបស់ពួកគេ ?

- តើការយល់ដឹងពីគោលលទ្ធិដែលថាអាពាហ៍ពិពាហ៍សេឡេស្ទាលចាំបាច់សម្រាប់ភាពតម្កើងឡើងអាចជះលទ្ធិពលលើអ្វីដែលអ្នកស្វែងរកចំពោះអនាគតស្វាមី ឬ ភរិយាយ៉ាងដូចម្ដេច ?

- ហេតុអ្វីបានជាវាសំខាន់ដែលនៅក្នុងវ័យរបស់អ្នក ត្រូវដាក់ផែនការការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍អស់កល្បជានិច្ចក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ គឺជាអាទិភាពយ៉ាងដូច្នេះ ?

អ្នកអាចពន្យល់ថាពរជ័យនៃភាពតម្កើងឡើងនឹងមានដល់មនុស្សទាំងអស់ដែលពុំមានឱកាសសម្រាប់អាពាហ៍ពិពាហ៍សេឡេស្ទាលនៅក្នុងជីវិតនេះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមនេះ ដកស្រង់ពីសៀវភៅ *ពិតចំពោះសេចក្ដីជំនឿ* ៖

> « សមាជិកសាសនាចក្រខ្លះនៅតែនៅលីវ ដោយមិនមែនជាកំហុសរបស់គេ ទោះបីជាពួកគេចង់រៀបការក្តី ។ ប្រសិនបើអ្នកឃើញខ្លួនអ្នកស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពនេះ សូមប្រាកដថា ‹ គ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ផ្សំគ្នាសម្រាប់សេចក្តីល្អ ដល់ពួកអ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះ › (រ៉ូម ៨:២៨) ។ នៅពេលអ្នកបន្តមានភាពសក្តិសម នោះនៅថ្ងៃណាមួយ នៅក្នុងជីវិតនេះ ឬជីវិតបន្ទាប់ អ្នកនឹងបានពរជ័យទាំងឡាយនៃទំនាក់ទំនងគ្រួសារដ៏អស់កល្ប » (*ពិតចំពោះសេចក្តីជំនឿ ៖ ឯកសារយោងដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៤], ទំព័រ ៩៩) ។

- តើការរក្សាសេចក្តីសញ្ញានៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់អ្នកក្នុងពេលនេះ អាចជួយអ្នករៀបចំខ្លួនដើម្បីទទួលបានពរជ័យនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធបៀបណា ? តើយុវជន និងយុវនារីអាចធ្វើអ្វីខ្លះក្នុងពេលឥឡូវនេះ ដើម្បីធ្វើឲ្យអាពាហ៍ពិពាហ៍សេឡេស្ទាលនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធក្លាយជាអាទិភាពមួយ ? (អ្នកអាចសរសេរចម្លើយរបស់សិស្សនៅលើក្តារខៀន ។)

សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យដាក់អាពាហ៍ពិពាហ៍ដ៏អស់កល្បជានិច្ចនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធជាអាទិភាពសម្រាប់ពួកគេ ។ សូមថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីពរជ័យទាំងឡាយដែលបានមកពីលទ្ធផលនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍សេឡេស្ទាល ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៣១:៥–៦

ព្យាការីពន្យល់ពី « ពាក្យព្យាការណ៍ដ៏ពិតជាង »

សូមបង្ហាញសំបុត្រធានាខុសត្រូវ ឬ សំបុត្រធានាមួយច្បាប់ ។

- តើការមានអ្នកធានាម្នាក់វាមានប្រយោជន៍អ្វីខ្លះ ?
- ហេតុអ្វីបានជាការធានាមួយមកពីព្រះវរបិតាសួគ៌ មានតម្លៃពិសេសយ៉ាងដូច្នេះ ?

សូមពន្យល់ថានៅរ៉ាមូស រដ្ឋ អិលលីណោយ នៅព្រឹកថ្ងៃទី ១៧ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៨៤៣ យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានបង្រៀនឃ្លាមួយដែលមាននៅក្នុង ពេត្រុសទី ២ ១:១៩ ដែលតំណាងឲ្យអ្នកធានាមួយមកពីព្រះ (សូមមើល *History of the Church,* ៥:៣៩២) សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន ពេត្រុសទី ២ ១:១៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលឃ្លានោះ ។ (ពាក្យទំនាយដ៏ពិតជាង ») ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៣១:៥ ហើយរកមើលអត្ថន័យនៃឃ្លា « ពាក្យព្យាការណ៍ដ៏ពិតជាង » ។ សូមឲ្យពួកគេរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- យោងតាម ខ ៥, តើព្រះវរបិតាសួគ៌ធានាអ្វីខ្លះដល់មនុស្សម្នាក់តាមរយៈពាក្យព្យាការណ៍ដ៏ពិតជាងនោះ ? (ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច) ។
- តើអ្នកគិតថាអ្នកនឹងមានអារម្មណ៍ដូចម្តេចដើម្បីទទួលការធានាបែបនោះ ? ហេតុអ្វី ?

កំណត់ចំណាំ ៖ សូមកុំមើលស្រាលបុគ្គលដែលនៅរស់ដែលអាចនឹងទទួលបាន « ពាក្យព្យាការណ៍ដ៏ពិតជាង »ឡើយ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយព្រះគម្ពីរប្រាប់យើងពី បុគ្គលមួយចំនួនដែលបានទទួលការធានានៃជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចអំឡុងពេលនៅក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់នេះនៅឡើយ ។ ឧទាហរណ៍ ព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញនៅក្នុងការធានាអះអាងនេះចំពោះយ៉ូសែប ស៊្មីធ (សូមមើល គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៣២:៤៩) និង ចំពោះអាលម៉ា (សូមមើល ម៉ូសាយ ២៦:២០) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៣១:៦ ឲ្យឮៗ ហើយសូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលអ្វីដែលនឹងរារាំងមនុស្សម្នាក់ពីការទទួលជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។

- តើយ៉ូសែប ស៊្មីធបានមានប្រសាសន៍ពីកិច្ចការអ្វីខ្លះ ដែលធ្វើឲ្យយើងមិនបានសង្គ្រោះ ឬ ទទួលជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ? (សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែសូមប្រាកដថាពួកគេយល់ថា **យើងមិនអាចបានសង្គ្រោះនៅក្នុងភាពល្ងង់ខ្លៅឡើយ ។** អ្នកអាចសរសេរសេចក្តីពិតនេះនៅលើក្តារខៀន) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានការពន្យល់ខាងក្រោម អំពីសេចក្តីពិតដែលបានផ្តល់ឲ្យដោយប្រធាន ម៉ារ៉ុន ជី រ៉មនី នៃគណៈប្រធានទីមួយ ។ សូមឲ្យសិស្សស្តាប់រកមើលចំណេះវិជ្ជាបែបណាដែលយើងត្រូវការ ដើម្បីទទួលបានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។

« ចំណេះវិជ្ជានៃការ ‹ ស្គាល់ដល់ទ្រង់ដ៏ជាព្រះពិតតែមួយ និង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ › (យ៉ូហាន ១៧:៣) គឺជាចំណេះវិជ្ជាដ៏សំខាន់បំផុតនៅលើសាកលលោកនេះ វាគឺជាចំណេះវិជ្ជាដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានមានប្រសាសន៍ថាបើគ្មានចំណេះនេះ នោះគ្មាននរណាបានសង្គ្រោះឡើយ ។ ការខ្វះនូវចំណេះវិជ្ជានេះគឺជាភាពល្ងង់ខ្លៅសំដៅទៅក្នុងវិវរណៈដែលបានសរសេរក្នុងនោះថា ៖ ‹ គឺគ្មានផ្លូវទេសម្រាប់ឲ្យមនុស្សបានសង្គ្រោះក្នុងការល្ងង់ខ្លៅឡើយ › ។ (គ. និង ស. ១៣១:៦) » ។ (« Except a Man Be Born Again » *Ensign,* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៨១ ទំព័រ ១៤) ។

- តើចំណេះវិជ្ជាបែបណាដែលយើងត្រូវតែមាន ដើម្បីទទួលបានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ? តើអ្នកគិតថា ហេតុអ្វីចំណេះវិជ្ជាបែបនេះចាំបាច់សម្រាប់សេចក្ដីសង្គ្រោះ ?
- តើយើងអាចធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីបង្កើនចំណេះវិជ្ជារបស់យើងអំពីព្រះវរបិតាសួគ៌ និង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣១:៧–៨

យ៉ូសែប ស្ម៊ីធបង្រៀនថាវិញ្ញាណទាំងអស់គឺជាធាតុ

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣១:៧–៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលថាតើវិញ្ញាណផ្សំឡើងពីអ្វីខ្លះ ។

- តើអ្នករៀនអ្វីខ្លះពីខគម្ពីរទាំងនេះ ? (គ្រប់អស់ទាំងការបង្កបង្កើតផ្សំពីធាតុនានា ប៉ុន្តែធាតុនៃវិញ្ញាណគឺ « ហ្មត់ ឬ សុទ្ធសាធ ») ។

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីគោលការណ៍ដែលបានពិភាក្សានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣១, ហើយសូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យបន្តទទួលចំណេះវិជ្ជាអំពីព្រះវរបិតាសួគ៌ និង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដូច្នេះពួកគេអាចប្រែក្លាយកាន់តែដូចពួកទ្រង់ ។

មេរៀនទី ១៣៩

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៣–៣៣

បុព្វកថា

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២ មានវិវរណៈមួយអំពីសេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ចខាងអាពាហ៍ពិពាហ៍ ។ ទោះបីជាវិវរណៈនេះត្រូវបានកត់ត្រាទុកនៅថ្ងៃទី ១២ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៤៣ ក្ដីសេចក្ដីពិតមួយចំនួននៅក្នុងវិវរណៈនេះត្រូវបានទទួលស្គាល់ ហើយបង្រៀនដោយព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធនៅដើមឆ្នាំ ១៨៣១ ។ វិវរណៈនេះនឹងត្រូវបានពិភាក្សាជាពីរមេរៀន ។ មេរៀននេះពិភាក្សាអំពីលក្ខខណ្ឌនៃសេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ចខាងអាពាហ៍ពិពាហ៍ និង ការសន្យាដែលប្រទានដល់អស់អ្នកដែលគោរពដល់វា ។ មេរៀនបន្ទាប់នឹងពិភាក្សាពីគោលការណ៍នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៣–១៨

ព្រះអម្ចាស់កំណត់ពីលក្ខខណ្ឌនៃសេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ច ។

កំណត់ចំណាំ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:១–២ គឺមាននៅក្នុងមេរៀនទី ១៤០ ជាផ្នែកមួយនៃការពិភាក្សាអំពីអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព ។

ពីមុនចាប់ផ្ដើមថ្នាក់សូមសរសេរ សំណួរខាងក្រោមនេះ នៅលើក្ដារខៀន ៖

> *ហេតុអ្វីអាពាហ៍ពិពាហ៍ដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចសំខាន់ចំពោះអ្នក ?*
>
> *ដោយចាប់ផ្ដើមពីថ្ងៃនេះ តើអ្នកនឹងធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីរៀបចំខ្លួនចូលទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ហើយរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ចំពោះវេលាកាល និង ភាពអស់កល្បជានិច្ច ?*
>
> *តើពរជ័យអ្វីខ្លះដែលអាចត្រូវបានទទួលនៅក្នុងជីវិតនេះចំពោះអស់អ្នកដែលធ្វើតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ ដើម្បីត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ?*

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាពីសំណួរទាំងនេះនៅពេលពួកគេសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២ ថ្ងៃនេះ ។

សូមចាប់ផ្ដើមដោយសួរសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើសេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ចនោះជាអ្វី ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់អត្ថន័យនៃឃ្លា « សេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ច » សូមអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន យ៉ូសែប ហ្វីលឌិង ស្ម៊ីធ ៖

« ឥឡូវនេះមាននិយមន័យដ៏ច្បាស់មួយយ៉ាងលម្អិតអំពីសេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ច ។ វាគឺជាអ្វីគ្រប់យ៉ាង—ភាពពោរពេញនៃដំណឹងល្អ ។ ដូច្នេះអាពាហ៍ពិពាហ៍ត្រឹមត្រូវត្រូវបានធ្វើឡើង ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ពិធីតែងតាំងបព្វជិតភាព អ្វីគ្រប់យ៉ាងផ្សេងទៀត—គ្រប់កិច្ចសន្យា កាតព្វកិច្ច ការធ្វើពិធី នានាដែលទាក់ទងនឹងដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៃសេចក្ដីសន្យាយោងតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ដែលបានប្រទានមក គឺជាផ្នែកមួយនៃសេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ច » (*Doctrines of Salvation,* និពន្ធដោយ ប្រ៊ូស អ័រ ម៉ាក់ខន់ឃី ភាគទី ៣. [ឆ្នាំ ១៩៥៤–៥៦], ១:១៥៨ បានដកអក្សរទ្រេតចេញ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៣–៥ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ រកមើលលទ្ធផលនៃការបដិសេធទៅនឹងសេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ច ដែលរួមមានសេចក្ដីសញ្ញានៃអាពាហ៍ពិពាហ៍សេឡេស្ទាល ។

សូមប្រយ័ត្ន

អ្នកអាចមានសិស្សនៅក្នុងថ្នាក់ដែលមានការលំបាកដើម្បីនិយាយពីអាពាហ៍ពិពាហ៍អស់កល្បជានិច្ច ។ ប្រធានបទនេះប្រហែលជាលំបាកសម្រាប់ពួកគេ បើសិនឪពុកម្ដាយពួកគេបានលែងលះគ្នា បើសិនជាឪពុក ម្ដាយ ឬ ទាំងឪពុក និងម្ដាយមិនមែនជាសមាជិកសាសនាចក្រ បើសិនពួកគេជាគ្រួសារដែលឪពុក ឬ ម្ដាយចុង ឬ ដោយសារតែស្ថានភាពគ្រួសារផ្សេងៗទៀត ។ នៅពេលអ្នកបង្រៀនពីគោលលទ្ធិនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច សូមប្រយ័ត្នចំពោះតម្រូវការ និង កង្វល់របស់សិស្សទាំងនេះ ។

- តើមានលទ្ធផលអ្វីខ្លះចំពោះការបដិសេធទៅនឹងសេចក្ដីសញ្ញាថ្មី និងអស់កល្បអស់កាលជានិច្ច ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយសំណួរនេះ អ្នកអាចពន្យល់ថាពាក្យ *ជាប់ទោស* មានន័យថាបុគ្គលម្នាក់ត្រូវបានបញ្ឈប់នៅក្នុងដំណើរការដ៏អស់កល្បរបស់ខ្លួន) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពរជ័យដែលព្រះអម្ចាស់សន្យាដល់អស់អ្នកដែលស្មោះត្រង់ចំពោះសេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ច ។

- យោងតាម ខ ៦,តើយើងទទួលអ្វីខ្លះបើសិនយើងស្មោះត្រង់ចំពោះ សេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ច ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយសំណួរនេះ អ្នកអាចចង់ចង្អុលបង្ហាញពីភាពផ្ទុយគ្នារវាងការជាប់ទោស ឬ រាំងមិនឲ្យរីកចម្រើន និង ការទទួល « ភាពពោរពេញនៃសិរីល្អ [របស់ព្រះអម្ចាស់] ») ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថាជាញឹកញាប់មនុស្សធ្វើកិច្ចសន្យា ឬ កិច្ចព្រមព្រៀងជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមក ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមចាត់តាំងសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់ ឲ្យរកមើលអ្វីដែលកើតឡើងលើមនុស្សដែលចុះកិច្ចសន្យានៅពេលពួកគេស្លាប់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់ទៀត ស្វែងរកលក្ខខណ្ឌពីរសម្រាប់សេចក្ដីសញ្ញាដែលត្រូវបានភ្ជាប់បន្ទាប់ពីយើងស្លាប់ ។

- តើមានអ្វីកើតឡើង ចំពោះមនុស្សដែលធ្វើកិច្ចសន្យានោះ ? (ពួកគេបានបញ្ចប់នៅពេលស្លាប់) ។
- យោងតាម ខ ៧, តើចំណុចពីរយ៉ាងដែលត្រូវតែកើតឡើងសម្រាប់សេចក្ដីសញ្ញាដើម្បីត្រូវបានភ្ជាប់បន្ទាប់ពីយើងស្លាប់នោះជាអ្វី ? (វាត្រូវតែបានធ្វើឡើងតាមរយៈសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាព ហើយវាត្រូវតែ « ចូល ហើយភ្ជាប់ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃសេចក្ដីសន្យា ») ។

សូមពន្យល់ថា « ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃសេចក្ដីសន្យា ។. . . ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃសេចក្ដីសន្យាធ្វើជាសាក្សីដល់ព្រះវរបិតាថា ពិធីបរិសុទ្ធនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះត្រូវបានធ្វើឡើងយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ហើយថាសេចក្ដីសញ្ញាដែលបានទាក់ទងជាមួយនឹងពួកគេត្រូវបានរក្សាទុក » (សេចក្ដីណែនាំដល់បទគម្ពីរទាំងឡាយ ព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្ដីសន្យា » scriptures.lds.org) ។ បន្ទាប់មកសូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន ខ ៧ ម្ដងទៀត ហើយសង្ខេបវាជាសេចក្ដីថ្លែងការណ៍មួយនៃគោលលទ្ធិ ។ សូមសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅលើក្ដារខៀន ។ ឧទាហរណ៍ អ្នកអាចសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដែលស្រដៀងគ្នានេះ ទៅនឹងសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមនេះ ៖ **មានតែសេចក្ដីសញ្ញាដែលត្រូវបានធ្វើឡើងតាមរយៈសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាពត្រឹមត្រូវប៉ុណ្ណោះ និង ត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃសេចក្ដីសន្យា បើមិនដូច្នេះទេ វានឹងត្រូវបញ្ចប់នៅពេលស្លាប់ ។**

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យពង្រីកការយល់ដឹងអំពីគោលលទ្ធិនេះ សូមឲ្យពួកគេនិយាយម្ដងទៀតជាឃ្លាស្របវិញ ។ សូមសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅលើក្ដារខៀន ។ ឧទាហរណ៍ អ្នកអាចសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដែលស្រដៀងគ្នានេះ ទៅនឹងសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមនេះ ៖ **នៅពេលសេចក្ដីសញ្ញាត្រូវបានធ្វើឡើងតាមរយៈសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាពត្រឹមត្រូវ និង ត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃសេចក្ដីសញ្ញា វានឹងនៅជាប់ជានិរន្ដរ៍ ។**

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៨–១៤ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានបន្ដកំណត់លក្ខខណ្ឌនានានៃក្រឹត្យវិន័យ និង ពិធីបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ។ ទ្រង់បានប្រកាសថា អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលទ្រង់បានបង្កើតឡើងនឹងបន្ដនៅជានិរន្ដរ៍ ប៉ុន្ដែអ្វីផ្សេងទៀតនឹងត្រូវបំផ្លាញចោលនៅទីបញ្ចប់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សបួននាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:១៥–១៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលរបៀបពីយ៉ាងដែលបុរស និង ស្ត្រីអាចចូលទៅក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាមួយគ្នា ។ បន្ទាប់មកសូមអានឧទាហរណ៍ខាងក្រោមនេះឲ្យឮៗ ។ បន្ទាប់ពីឧទាហរណ៍និមួយៗ សូមសួរសិស្សថាតើមានសេចក្ដីពិតអ្វីខ្លះដែលបានបង្រៀននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:១៥–១៨ អនុវត្តនៅក្នុងស្ថានភាពនោះ ។

ឧទាហរណ៍ ទី១ ៖ បុរស និង ស្ត្រីមួយគូស្រឡាញ់គ្នាគោរពច្បាប់ព្រហ្មចារីភាព ហើយរៀបការយ៉ាងរីករាយដោយអ្នកដឹកនាំរដ្ឋាភិបាលក្នុងមូលដ្ឋាន ។ ពួកគេពុំបានផ្សារភ្ជាប់នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធឡើយ ។ ពិធីរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ពួកគេមានពាក្យ « រហូតទាល់តែសេចក្ដីស្លាប់បំបែកអ្នកចេញ » ។ ពីរបីឆ្នាំក្រោយមក ស្វាមីម្នាក់នោះបានស្លាប់ដោយគ្រោះថ្នាក់ចរាចរណ៍ ។ តើសេចក្ដីពិតណាខ្លះដែលបានបង្រៀននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:១៥–១៧ អនុវត្តចំពោះរឿងនេះ ? (ស្វាមី និង ភរិយានេះពុំបាននៅតែរៀបការជាមួយគ្នាទៀតឡើយ) ។

ឧទាហរណ៍ទី ២ ៖ បុរស និង ស្ត្រីមួយគូបានរៀបការហើយ ។ ពួកគេសន្យានឹងគ្នាថា ពួកគេនឹងស្រឡាញ់គ្នាជានិច្ច ហើយថាពួកគេនឹងនៅជាមួយគ្នារហូត ប៉ុន្ដែពួកគេពុំបានផ្សារភ្ជាប់នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធឡើយ ។ ពួកគេជឿថា ដោយសារសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ពួកគេ នោះព្រះនឹងអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេនៅជាមួយគ្នាជានិរន្ដរ៍ ។ តើសេចក្ដីពិតណាខ្លះដែលបានបង្រៀននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:១៨ អនុវត្តចំពោះរឿងនេះ ? (អាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ពួកគេនឹងមិនបន្ដទៀតឡើយបន្ទាប់ពីពួកគេស្លាប់ទៅ) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:១៩–៣៣

ព្រះអម្ចាស់សន្យាប្រទានពរជ័យដល់អស់អ្នកដែលគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍សេឡេស្ទាល

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានបទពិសោធន៍ខាងក្រោម ដែលបានចែកចាយដោយអែលឌើរ អែនរីក អរ ហ្វាឡាប៊ែឡានៃពួកចិតសិបនាក់ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកមើលអ្វីដែលធ្វើឲ្យអែលឌើរ និង ស៊ិស្ទើរ ហ្វាឡាប៊ែឡា កើតទុក្ខ ហើយអ្វីដែលធ្វើឲ្យពួកគាត់រីករាយ ។

« នៅពេលខ្ញុំត្រឡប់មកពីបេសកកម្មវិញ ខ្ញុំបានជួបនឹងយុវនារីដ៏ស្រស់ស្អាតម្នាក់ ។. . . នាងបានធ្វើឲ្យខ្ញុំជាប់ចិត្ត តាំងពីគ្រាដំបូងដែលខ្ញុំបានជួបនាង ។

« ភរិយារបស់ខ្ញុំ បានដាក់គោលដៅរៀបការនៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ទោះជាកាលនោះព្រះវិហារបរិសុទ្ធដែលជិតបំផុតតម្រូវឲ្យយើងធ្វើដំណើរច្រើនជាង ៦៤០០ គីឡូម៉ែត្រក៏ដោយ ។

« ពិធីរៀបការស៊ីវិលរបស់យើងមានទាំងរឿងរីករាយ និង កើតទុក្ខ ដ្បិតយើងបានរៀបការដែលមានកាលបរិច្ឆេទពេលយើងបញ្ចប់ជីវិតនេះ ។ មន្ត្រីនោះបានប្រកាសពាក្យថា ‹ ហើយឥឡូវនេះខ្ញុំសូមប្រកាសថាអ្នកគឺជាស្វាមី និង ភរិយា › ប៉ុន្តែបន្តិចក្រោយមកគាត់បាននិយាយថា ‹ ដល់ពេលស្លាប់អ្នកនឹងបែកគ្នា › ។

« ដូច្នេះដោយមានការលះបង់នោះយើងបានទិញសំបុត្រយន្តហោះទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ មេសា អារីហ្សូណា ។

« នៅពេលយើងលុតជង្គង់ចុះលើអាសនានៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ អ្នកបម្រើដែលមានសិទ្ធិអំណាចម្នាក់បានប្រកាសពាក្យដែលខ្ញុំចង់ស្ដាប់យូរមកហើយ ដែលបានប្រកាសថាពួកយើងគឺជាស្វាមី និង ភរិយាសម្រាប់វេលាកាលនេះ និង រហូតដល់ភាពអស់កល្បជានិច្ច » (« The Home: The School of Life, » *Ensign* ឬ *Liahona*, ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១៣ ទំព័រ ១០២) ។

- ហេតុអ្វីគ្រួសារហ្វាឡាប៊ែឡា ពុំពេញចិត្តជាមួយនឹងអាពាហ៍ពិពាហ៍ស៊ីវិលរបស់ពួកគេ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:១៩–២១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពរជ័យដែលព្រះអម្ចាស់សន្យាដល់អស់អ្នកដែលពិតចំពោះសេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ច ។ ដោយសារវគ្គព្រះគម្ពីរនេះវែងហើយពិបាកយល់ នោះអ្នកអាចចាំបាច់ឈប់ពីរបីដងដើម្បីពន្យល់ ហើយឆ្លើយសំណួរ ។ ព័ត៌មានខាងក្រោមនេះអាចជួយដល់អ្នកបានដែរ ៖

ពាក្យ *នៅជាប់* មានន័យថាទទួល ឬ បន្ត ដូច្នេះឃ្លា « នៅជាប់ក្នុងសេចក្ដីសញ្ញារបស់យើង » (ខ ១៩) និង « នៅជាប់នឹងក្រឹត្យវិន័យរបស់យើង » (ខ ២១) មានន័យថាបន្តនៅពិតចំពោះសេចក្ដីសញ្ញា និង ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

ខ ១៩ មានការសន្យាដែលថា បើសិនបុរស និង ស្ត្រីរៀបការនៅក្នុង « សេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ច » ហើយ « សេចក្ដីសញ្ញានោះបានភ្ជាប់ដល់ពួកគេដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃសេចក្ដីសន្យា » នោះ ពួកគេ « នឹងត្រូវបានក្រោកឡើងនៅក្នុងដំណើររស់ឡើងវិញលើកទីមួយ ហើយ. . .គ្រងបល្ល័ង្កទាំងឡាយ នគរទាំងឡាយ ក្សត្របុរីទាំងឡាយ និង អំណាចទាំងឡាយ » ដរាបណាពួកគេ « នៅជាប់ក្នុងសេចក្ដីសញ្ញារបស់យើង ហើយមិនប្រព្រឹត្តិឃាតកម្ម ដោយការកំចាយឈាមអ្នកដែលគ្មានទោសឡើយ » ។ (សូមមើលផងដរ គ. និង ស. ១៣២:២៧) ។

ឃ្លា « ពូជដ៏បរិបូរ និង បន្តបន្ទាប់ជារៀងដរាបតទៅ » (ខ ១៩) និង « ពួកគេមានបន្តទៅ » (ខ ២០) សំដៅលើការសន្យាដែលគ្រួសារ និង ពូជពង្សរបស់យើងអាចបន្តរហូតអស់កល្បជានិច្ច ។

សូមសរសេរ *បើសិន*____ *នោះ*________________________ នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបំពេញចន្លោះដើម្បី សង្ខេបការសន្យាដែលបានផ្ដល់ឲ្យនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:១៩–២១ ។ សូមសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅលើក្ដារខៀន ។ ពួកគេអាចរកឃើញគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនេះ ៖

បើសិនបុរសម្នាក់ និងស្ត្រីម្នាក់រស់នៅតាមសេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ចនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ នោះពួកគេនឹងទទួលបានភាពតម្កើងឡើង និងសិរីល្អ ។

បើសិនបុរសម្នាក់ និងស្ត្រីម្នាក់នៅជាប់នឹងសេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ចនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ នោះពួកគេនឹងមានការកើនឡើងនៃពូជពង្សដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។

បើសិនបុរសម្នាក់ និងស្ត្រីម្នាក់នៅជាប់នឹងសេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ចនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ នោះអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ពួកគេនឹងមានប្រសិទ្ធិភាពរហូតដល់អស់កល្បអស់កាលជានិច្ច ។

បើសិនបុរសម្នាក់ និងស្ត្រីម្នាក់នៅជាប់នឹងសេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ចនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ នោះពួកគេនឹងប្រែក្លាយដូចជាព្រះ ។

សូមអានឧទាហរណ៍ខាងក្រោមនេះ ៖

ឧទាហរណ៍ទី៣ ៖ យុវជន និង យុវនារីម្នាក់បានផ្សារភ្ជាប់នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធដោយសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាព ។ ពួកគេទាំងពីររស់នៅដោយស្មោះត្រង់ ហើយគោរពសេចក្ដីសញ្ញារបស់ខ្លួន ។ តើសេចក្ដីពិតណាខ្លះដែលបានបង្រៀននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:១៩–២១ អនុវត្តចំពោះរឿងនេះបន្ទាប់ពីពួកគេស្លាប់ទៅនោះ ? (អាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ពួកគេបន្តជានិរន្តរ៍ ។ ពួកគេនឹងក្លាយដូចជាព្រះវរបិតាដែលគង់នៅឋានសួគ៌ ហើយនឹងត្រូវបានប្រទានពរជាមួយនឹងសិរីល្អភាពតម្កើងឡើង និង គ្រួសាររស់កល្បជានិច្ច) ។

- តើអ្នកគិតថាស្វាមី និង ភរិយាត្រូវតែធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីនៅជាប់នឹងសេចក្ដីសញ្ញានៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ ? (ចម្លើយអាចរួមមាន រស់នៅតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គោរពប្រតិបត្តិតាមគ្រប់អស់ទាំងពិធីបរិសុទ្ធនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ មានគុណធម៌ និង សក្តិសម ស្រឡាញ់គ្នា ធ្វើការរួមគ្នាដើម្បីធ្វើជាឪពុកម្ដាយល្អ ចិញ្ចឹមកូនចៅដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់ និង សុចរិត ហើយត្រឡប់ទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធជាមួយគ្នាជាទៀងទាត់) ។

សូមឲ្យសិស្សអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:២២–២៥ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ដោយផ្ដោតយកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេសចំពោះ ការពិពណ៌នារបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីពាក្យ « ទ្វារ » និង ពាក្យ « ផ្លូវ » ដែលនាំទៅកាន់ភាពតម្កើងឡើង ។ ពីមុនពួកគេអាន សូមពន្យល់ថាពាក្យ *ចង្អៀត* នៅក្នុង ខ ២២ មានន័យថាតូច ឬ យ៉ាងប្រិតប្រៀនដែលមិនឲ្យអ្វីមួយឆ្លងកាត់បាន ។

- តើរូបភាពនៃទ្វារដ៏ធំ និង ផ្លូវដ៏ទូលាយអាចតំណាងឲ្យទស្សនៈនៅក្នុងសង្គមបច្ចុប្បន្នអំពីទំនាក់ទំនងគូស្វាមីភរិយា និង អាពាហ៍ពិពាហ៍តាមរបៀបណាខ្លះ ? តើទស្សនៈទាំងនេះផ្ទុយទៅនឹងសេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ចខាងអាពាហ៍ពិពាហ៍យ៉ាងដូចម្ដេច ?

- យោងតាម ខ ២២ និង ខ ២៥, ហេតុអ្វីមានមនុស្សជាច្រើនបានបរាជ័យក្នុងការចូលតាមផ្លូវចង្អៀតដែលនាំទៅរកភាពតម្កើងឡើងយ៉ាងដូច្នេះ ? (ពួកគេពុំទទួលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ពុំចង់ស្គាល់ទ្រង់ ឬ ពុំនៅជាប់នៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យទ្រង់) ។

- យោងតាម ខ ២១–២៤, តើយើងចាំបាច់ត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីទទួលជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ? (សូមសង្ខេបចម្លើយរបស់សិស្ស ដោយសរសេរនូវគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះលើក្ដារខៀន ៖ **ដើម្បីទទួលបានភាពតម្កើងឡើង និង ជីវិតអស់កល្បជានិច្ចយើងត្រូវតែស្គាល់ព្រះវរបិតា និង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ប្រែក្លាយដូចជាពួកទ្រង់ ហើយនៅជាប់ជាមួយក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់**) ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:២៩–៣៣ ដោយពន្យល់ថា អ័ប្រាហាំស្មោះត្រង់ និង គោរពតាមក្រឹត្យវិន័យនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយថាលោកបានទទួលការសន្យានៃការកើនឡើងនៃពូជពង្សដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថា នៅពេលយើងធ្វើតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ នោះយើងអាចរស់នៅជាមួយទ្រង់ ហើយទទួលបានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។

សូមមើលសំណួរដែលអ្នកបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀនពីមុនចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យឆ្លើយសំណួរទាំងនេះក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។ បន្ទាប់ពីទុកពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ អ្នកអាចចង់អញ្ជើញសិស្សម្នាក់ ឬ ពីរនាក់ចែកចាយអារម្មណ៍របស់ពួកគេជាមួយសិស្សក្នុងថ្នាក់ទាំងមូល ។

សូមបញ្ចប់ដោយបង្ហាញរូបភាពក្រុមគ្រួសាររបស់អ្នក ។ សូមចែកចាយអារម្មណ៍ និង ទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីពរជ័យនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យរៀបចំខ្លួនក្នុងពេលឥឡូវនេះ ដើម្បីទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ហើយរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍សម្រាប់ភាពអស់កល្បជានិច្ច ។ សូមចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីពរជ័យដែលបានសន្យានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២ និង សេចក្ដីអំណរដែលបានមកពីការរៀបចំខ្លួនសម្រាប់អាពាហ៍ពិពាហ៍ក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

មេរៀនទី ១៤០

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:១–២, ៣៤–៦៦

បុព្វកថា

ខណៈដែលព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ កំពុងធ្វើកំណែថ្មីដ៏បំផុសគំនិតនៃព្រះគម្ពីរ ប៊ីបនៅឆ្នាំ ១៨៣១ នោះលោកបានសុំព្រះអម្ចាស់ប្រទានការយល់ដឹងអំពី លោកអយ្យកោជំនាន់បុរាណដែលមានភរិយាច្រើនជាងម្នាក់ ។ នៅពេលនោះ ព្យាការីបានចាប់ផ្ដើមទទួលវិវរណៈនេះជាចម្លើយចំពោះសំណួររបស់លោក ។ ប៉ុន្មាន ឆ្នាំក្រោយមក ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យព្យាការី និង ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយផ្សេង ទៀតឲ្យរស់នៅតាមគោលការណ៍នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព ។ នៅក្នុង ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៤៣ ខណៈដែលសាសនាចក្រមានទីស្នាក់ការកណ្ដាលនៅទីក្រុង ណៅវូ រដ្ឋ អិលលីណោយ នោះព្យាការីបានកត់ត្រាវិវរណៈដែលលោកបានទទួល ។ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២ មានកត់ត្រាអំពីការបង្រៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់ ទាក់ទងនឹងអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព រួមទាំងពាក្យទូន្មានដល់យ៉ូសែប និង អិមម៉ា ស្ម៊ីធ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:១–២, ៣៤–៤៨

ព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងគោលការណ៍នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព

សូមចាប់ផ្ដើមដោយពន្យល់ថា ខណៈដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ កំពុងធ្វើការបកប្រែដ៏បំផុសគំនិតនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ នៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៣១ នោះលោកបានអានអំពីទំនៀមទម្លាប់នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពរបស់ព្យាការីសម័យបុរាណ (ក៏ត្រូវបានហៅពហុពន្ធភាពផងដែរ) ។ ក្នុងទំនៀមទម្លាប់នេះ បុរសម្នាក់ត្រូវបានរៀបការជាមួយភរិយាដែលកំពុង នៅមានជីវិតជាច្រើននាក់ ។ ព្យាការីបានសិក្សាព្រះគម្ពីរ ពិចារណាពីអ្វីដែលបានរៀន ហើយទីបំផុតបានយកសំណួរអំពីអាពាហ៍ ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពសួរដល់ព្រះវរបិតាដោយការអធិស្ឋាន ។

សូមសរសេរ *លោកុប្បត្តិ ១៦:១–៣* នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមពន្យល់ថាខគម្ពីរទាំងនេះ ពិពណ៌នាអំពីសកម្មភាពរបស់សារ៉ាយ និង អាប់រ៉ាមដែលក្រោយមកហៅថា សារ៉ា និង អ័ប្រាហាំ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានខគម្ពីរទាំងនេះឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយគិតអំពីសំណួរនានាដែលពួកគេអាចមានអំពីព្រឹត្តិការណ៍នៅក្នុងជីវិតរបស់អាប់រ៉ាម និង សារ៉ាយ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:១ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលអ្វីដែលព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានសួរនៅពេលលោកបានសិក្សាវគ្គបទគម្ពីរនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ទាក់ទងនឹងការអនុវត្តនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ ពហុពន្ធភាព ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ (អ្នកអាចពន្យល់ថាពាក្យ *ប្រពន្ធចុង* គឺជាពាក្យមួយ ដែលត្រូវបានប្រើដើម្បីប្រាប់ពីស្ត្រីនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដែលនៅសម័យ និង វប្បធម៌ដែលពួកគេបានរស់នៅ ដែលជា ស្ត្រីដែលបានរៀបការពេញច្បាប់នឹងបុរសម្នាក់ ប៉ុន្តែមានឋានៈក្នុងសង្គមទាបជាងប្រពន្ធដើម ។ ប្រពន្ធចុងមិនមែនជាផ្នែកនៃ ទំនៀមទម្លាប់នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពនៅក្នុងសម័យកាន់កាប់ត្រួតត្រារបស់យើងឡើយ) ។

សូមសរសេរសំណួរខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់បញ្ជាបុរស និង ស្ត្រីសុចរិតទាំងនោះ ឲ្យធ្វើតាម គោលការណ៍នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពនៅជំនាន់នោះ ?*

សូមពន្យល់ថានៅក្នុងការសិក្សារបស់ពួកគេអំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២, សិស្សអាចរកឃើញចម្លើយចំពោះ សំណួរទាំងនោះនៅលើក្ដារខៀន និង សំណួរផ្សេងទៀតដែលពួកគេអាចមានទាក់ទងនឹងអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព ។ សូម អញ្ជើញពួកគេឲ្យសរសេរគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ដែល ពួកគេរកឃើញអំឡុងពេលការសិក្សារបស់ពួកគេថ្ងៃនេះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៣៤–៣៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុង ថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលមូលហេតុដែលអ័ប្រាហាំ និងសារ៉ាបានចាប់ផ្ដើមអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព ។

> *ប្រើសម្ភារៈដែលបានអនុមតិ*
>
> សម្ភារៈកម្មវិធីសិក្សារបស់ថ្នាក់សិក្ខាសាលា និង ថ្នាក់វិទ្យាស្ថានត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យជាធនធានសំខាន់ដើម្បីជួយអ្នករៀបចំ និង បង្រៀនមេរៀនឲ្យមានប្រសិទ្ធិភាព ។ អ្នកអាចប្រើធនធានបន្ថែមទាំងឡាយមានដូចជាទស្សនាវដ្ដីសាសនាចក្រ នៅពេលអ្នកគាំទ្រការយល់ដឹងរបស់សិស្សអំពីបណ្ដុំបទគម្ពីរ ។ ធនធានដទៃទៀតមិនគួរត្រូវបានប្រើដើម្បីស្មាន ឬ បំផ្លើស ប្រធានបទមេរៀន ឬ បង្រៀនគំនិតនានាដែលពុំបានបង្កើតឡើងដោយសាសនាចក្រឡើយ ។ សូម្បីតែមានធនធានដែលបានបោះពុម្ពពីមុនក៏ដោយក៏វានៅតែអាចមិនសមរម្យសម្រាប់ប្រើនៅក្នុងថ្នាក់រៀនដែរ ។ សូមជ្រើសរើសសម្ភារៈមេរៀនដោយឆ្លាតវៃ ដូច្នេះមេរៀនអាចបង្កើតឲ្យសិស្សមានសេចក្ដីជំនឿ និង ទីបន្ទាល់ ។

- យោងតាម ខ ៣៤, ហេតុអ្វីក៏សារ៉ាអនុញ្ញាតឲ្យអ័ប្រាហាំយកភរិយាមួយទៀត ? តើការណ៍នេះបង្រៀនយើងអ្វីខ្លះ អំពីគោលការណ៍នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយ សូមសរសេរគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះនៅលើក្ដារខៀន ៖ **អាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពត្រូវបានអនុមតិពីព្រះអម្ចាស់ តែនៅពេលដែលទ្រង់បញ្ជាឲ្យធ្វើតែប៉ុណ្ណោះ**) ។
- តើការគោរពប្រតិបត្តិតាមរបស់សារ៉ា និង អ័ប្រាហាំបានជួយបំពេញអ្វីខ្លះ ? (ការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះអ័ប្រាហាំរួមមានការសន្យាថាអ័ប្រាហាំនឹងមានពូជពង្សច្រើនរាប់មិនអស់ដូចជាផ្កាយ [សូមមើល លោកុប្បត្តិ ១៥:៥]) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់បន្ថែមទៀតអំពីគោលការណ៍ដែលអ្នកបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន សូមស្នើឲ្យពួកគេសរសេរ *យ៉ាកុប ២:២៧, ៣០* នៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេនៅក្បែរ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៣៤ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានខគម្ពីរទាំងនេះឲ្យឮៗ ។ សូមចង្អុលបង្ហាញថាអាពាហ៍ពិពាហប្ដីមួយប្រពន្ធមួយ (អាពាហ៍ពិព៌ាហ៍រវាងបុរសម្នាក់ និងស្ត្រីម្នាក់) គឺជាបទដ្ឋានរបស់ព្រះចំពោះអាពាហ៍ពិពាហ៍ លុះត្រាតែទ្រង់បញ្ជាឲ្យធ្វើប៉ុណ្ណោះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៣៧–៣៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលឃ្លាដែលពិពណ៌នាអំពីឧទាហរណ៍នានាពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៣៩, ៤១–៤៣ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាក់ថានៅពេលមនុស្សអនុវត្តគោលការណ៍នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពអាស្រ័យលើបទបញ្ញារបស់ទ្រង់ នោះពួកគេពុំមានកំហុសនឹងអំពើបាបនៃអំពើកំផិតឡើយ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក្ដី ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ដែលអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពក្នុងលក្ខខណ្ឌណាមួយដែលព្រះអម្ចាស់ពុំបានបញ្ជា នោះពួកគេធ្វើខុសនឹងអំពើកំផិតហើយ ។ (សូមកត់ចំណាំថាពាក្យ *ត្រូវបំផ្លាញចោល* នៅក្នុង ខ ៤១ បង្ហាញថា អស់អ្នកដែលរំលងសេចក្ដីសញ្ញាដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ខ្លួន នោះនឹងត្រូវបំបែកចេញពីព្រះ និងពីវាស្ត្រនៃសេចក្ដីសញ្ញារបស់ទ្រង់ [សូមប្រៀបធៀប កិច្ចការ ៣:២២–២៣; នីហ្វៃទី ១ ២២:២០]) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៤០ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ ហើយរកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលថាទ្រង់នឹងធ្វើវា ។

- យោងតាម ខ ៤០ តើព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើអ្វី ? (សាងឡើងវិញនូវការណ៍គ្រប់យ៉ាង ។ សូមពន្យល់ថាពាក្យ « ការណ៍គ្រប់យ៉ាង » សំដៅលើច្បាប់ និងពិធីបរិសុទ្ធនៃដំណឹងល្អនានាដែលត្រូវបានបើកសម្ដែងនៅក្នុងសម័យកាន់កាប់ត្រួតត្រាមុនៗ ។ សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន ៖ **បទបញ្ញត្តិដើម្បីរស់នៅតាមច្បាប់អាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ គឺជាផ្នែកនៃការស្ដារឡើងវិញនៃការណ៍ទាំងឡាយ** ។ [សូមមើលផងដែរ កិច្ចការ ៣:២០–២១]) ។

> ***ចៀសវាងការប៉ាន់ស្មាន***
>
> សូមកុំប៉ាន់ស្មានអំពីអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពថាជាតម្រូវការមួយសម្រាប់នគរសេឡេស្ទាលឡើយ ។ យើងពុំមានចំណេះដឹងថា អាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពនឹងក្លាយជាតម្រូវការមួយសម្រាប់ភាពតម្កើងឡើងទេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៤៥, ៤៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់ដល់យ៉ូសែប ស៊្មីធ ឲ្យនាំមកនូវការសាងឡើងវិញនូវការណ៍គ្រប់យ៉ាង ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់អ្វីដល់យ៉ូសែប ស៊្មីធ ដើម្បីនាំមកនូវការសាងឡើងវិញនូវការណ៍គ្រប់យ៉ាង ? (កូនសោ និង អំណាចនៃបព្វជិតភាព) ។
- តើយើងរៀនអ្វីខ្លះពី ខ ៤៥ និង ៤៨ អំពីអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយ សូមសរសេរគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះលើក្ដារខៀន ៖ **អាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពអាចត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យមាន តែតាមរយៈកូនសោនៃបព្វជិតភាពដែលត្រូវបានប្រទានដល់ប្រធាននៃសាសនាចក្រតែប៉ុណ្ណោះ**) ។

សូមពន្យល់ថានៅដើមដំបូងនៃសម័យកាន់កាប់ត្រួតត្រានេះ ក្នុងផ្នែកមួយនៃការស្ដារឡើងវិញនៃការណ៍ទាំងឡាយ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយជំនាន់ដើម មួយចំនួនឲ្យអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព តាមរយៈកូនសោបព្វជិតភាពដែលបានកាន់ដោយព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធ និង ប្រធានសាសនាចក្របន្តបន្ទាប់ទៀត—ព្រិកហាំ យ៉ង់ យ៉ូហាន ថេលើរ និង វិលហ្វូឌ វូឌ្រូហ្វ ។ នៅឆ្នាំ ១៨៩០ ប្រធាន វូឌ្រូហ្វ ដោយប្រើកូនសោបព្វជិតភាពដដែលនោះ បានទទួលវិវរណៈថាការអនុវត្តនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពគួរតែបញ្ចប់ (សូមមើល សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ១) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៤៩–៦៦

ព្រះអម្ចាស់ប្រទានព្រះឱវាទដល់យ៉ូសែប និង អិមម៉ា ស៊្មីធ ទាក់ទងនឹងអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព

សូមពន្យល់ថា ព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធ មានការស្ទាក់ស្ទើរដើម្បីចាប់ផ្ដើមអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព ។ លោកបានថ្លែងថា លោកមិនបានចាប់ផ្ដើមអនុវត្តវាឡើយ រហូតដល់លោកត្រូវបានព្រមានថាលោកនឹងត្រូវបំផ្លាញចោលបើសិនលោកមិនគោរពធ្វើតាមទេនោះ (សូមមើល « Plural Marriage » *Historical Record,* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៨៨៧ ទំព័រ ២២២) ។ ដោយសារការខ្វះឯកសារប្រវត្តិសាស្ត្រ នោះយើងពុំដឹងអំពីការព្យាយាមដំបូងរបស់យ៉ូសែប ស៊្មីធ ដើម្បីធ្វើតាមបទបញ្ញត្តិនេះឡើយ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយនៅឆ្នាំ ១៨៤១ ព្យាការីបានចាប់ផ្ដើមគោរពតាមព្រះបញ្ញត្តិនេះ ហើយបង្រៀនវាដល់សមាជិកមួយចំនួននៃសាសនាចក្រ ហើយបីឆ្នាំជាងក្រោយមក លោកបានរៀបការប្រពន្ធបន្ថែមទៀត ស្របទៅតាម

ការបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ការគោរពប្រតិបត្តិតាមរបស់ព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធចំពោះព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីអនុវត្ត អាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពគឺជាការសាកល្បងមួយនៃសេចក្ដីជំនឿសម្រាប់លោក និង អិមម៉ាដែលជាភរិយាលោក ដែលលោក ស្រឡាញ់យ៉ាងខ្លាំង ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៤៩–៥០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ រកមើល ពរជ័យដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាចំពោះយ៉ូសែប ស៊្មីធ ។

- តើពរជ័យអ្វីខ្លះដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាចំពោះយ៉ូសែប ស៊្មីធ ?
- យោងតាម ខ ៥០, ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់សន្យាពរជ័យទាំងនោះចំពោះយ៉ូសែប ស៊្មីធ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៥២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើល ព្រះឱវាទដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់អិមម៉ា ស៊្មីធ ។

- យោងតាម ខ ៥២, តើអិមម៉ាបានទទួលព្រះឱវាទអ្វីខ្លះ ? (« អស់អ្នកណាដែលត្រូវបានប្រទានដល់យ៉ូសែប ស៊្មីធជាអ្នក បម្រើយើង » សំដៅលើអស់អ្នកដែលបានផ្សារភ្ជាប់ជាមួយនឹងយ៉ូសែប ស៊្មីធ) ។

សូមពន្យល់ថាក្រៅពីការបញ្ជាដល់អិមម៉ា ឲ្យទទួលអស់អ្នកដែលត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ជាមួយនឹងស្វាមីខ្លួនហើយ ព្រះអម្ចាស់បាន បញ្ជាឲ្យគាត់នៅជាប់នឹងក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ ហើយអភ័យទោសដល់យ៉ូសែបចំពោះការប្រព្រឹត្តិរបស់លោក ។ សូមអញ្ជើញ សិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៥៦ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ ដើម្បីរៀនពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាដល់ អិមម៉ា ស៊្មីធ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានសន្យាអ្វីជាមួយអិមម៉ា បើសិនគាត់នឹងគោរពតាមបទបញ្ញារបស់ទ្រង់នោះ ?

សូមពន្យល់ថានៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៤១ យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានចាប់ផ្ដើមបង្រៀនដល់បុរស និង ស្ត្រីស្មោះត្រង់ផ្សេងទៀតអំពីគោលការណ៍ នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពនេះ ។ នៅពេលដំបូងពួកគេក៏មានការលំបាកដើម្បីយល់ និង ទទួលយកគោលការណ៍នេះ ដែរ ។ ឧទាហរណ៍ នៅពេលដំបូងដែលព្រិកហាំ យ៉ង់បានរៀនពីបទបញ្ញត្តិនេះដើម្បីអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព នោះ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា លោកមានអារម្មណ៍ថាលោកចង់ស្លាប់ជាជាងយកប្រពន្ធច្រើន (សូមមើល ស៊ូសា យ៉ង់ ហ្គេត និង លៀ ឌី វីតស្វ, [ឆ្នាំ ១៩៣០] ទំព័រ ៣២១) ។ ទោះបីជាសមាជិកសាសនាចក្រដ៏ស្មោះត្រង់ទាំងនេះមានការស្ទាក់ស្ទើរ និង លំបាកចំពោះបទបញ្ញត្តិនេះនៅពេលដំបូងក៏ដោយ ក៏ពួកគេបានទទួលការបញ្ជាក់រៀងៗខ្លួនតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយ ទទួលយកគោលការណ៍នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពនេះ ។ វីលេត គិមបុល ភរិយាទីមួយរបស់អែលឌើរ ហេ៊ើប៊ើរ ស៊ី គិមបុល បានទទួល ហើយធ្វើតាមគោលលទ្ធិនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព ហើយ « ពុំឆ្ងល់ឡើយថាការបញ្ជានៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ ពហុពន្ធភាពនោះគឺមកពីព្រះ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងវាដល់គាត់នៅក្នុងចម្លើយចំពោះការអធិស្ឋាន » (Helen Mar Kimball, នៅក្នុង Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* [ឆ្នាំ ១៩៦៧] ទំព័រ ៣២៥ សូមមើល ផងដែរ ទំព័រ ៣២៦–២៨) ។

ការអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពបាននាំឲ្យមានឧបសគ្គបន្ថែមទៀត ។ ដ្បិតដំបូងការអនុវត្តនេះធ្វើឡើងដោយលាក់លាម នោះពាក្យចចាមអារ៉ាមបានចាប់ផ្ដើមរាលដាលអំពីអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្របានរៀបការប្រពន្ធថែមទៀត ។ ពាក្យចចាមអារ៉ាម ទាំងនេះបង្ខូចបង្កាច់សេចក្ដីពិត បានបង្ខូចឈ្មោះរបស់ព្យាការី និង អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រដទៃទៀត ហើយបានបង្កឲ្យមាន ការបៀតបៀនកើនឡើងប្រឆាំងនឹងពួកបរិសុទ្ធ ។

សូមអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៦៣ ឲ្យឮៗ ដោយចាប់ផ្ដើមជាមួយឃ្លា « ដ្បិតពួកគេត្រូវបានប្រគល់ដល់ គាត់ » ។ ពីមុនអ្នកអាន សូមពន្យល់ថាខគម្ពីរនេះជួយយើងឲ្យយល់ពី ហេតុផលមួយដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាយ៉ូសែប ស៊្មីធ និង មនុស្សដទៃផ្សេងទៀតដើម្បីអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលគោលបំណង ពិសេសនោះ ។

- តើបទបញ្ញត្តិអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលនៅក្នុង ខ ៦៣ ? (ព្រះបញ្ញត្តិឲ្យបង្កើតកូនឲ្យចម្រើនជាច្រើន ឡើង ហើយមានពេសពេញលើផែនដី) ។ តើការបង្កើតកូនឲ្យចម្រើនជាច្រើនឡើង ហើយមានពេសពេញលើផែនដី មានន័យយ៉ាងណា ? (បង្កើតកូនចៅ) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញឃ្លាខាងក្រោមនៅក្នុង ខ ៦៣: « ដ្បិតការណ៍នេះហើយទើបកិច្ចការនៃព្រះវរបិតារបស់យើងបានបន្តទៅ » ។

- តើការមានកូនចៅធ្វើឲ្យឪពុកម្ដាយក្លាយជាផ្នែកមួយនៃការបន្តកិច្ចការរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌យ៉ាងដូចម្ដេច ?

ជាចំណែកនៃការពិភាក្សានេះ អ្នកអាចអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោម ដោយអែលឌើរ នែល អិល អាន់ឌើរសិន នៃកូរ៉ុមនៃ ពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

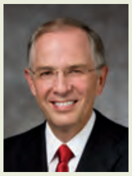

« នៅពេលកូនម្នាក់បានកើតមកដោយឪពុក និងម្ដាយ នោះពួកគេកំពុងបំពេញផ្នែកនៃផែនការរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ដើម្បី នាំកូនចៅមកលើផែនដីនេះ ។ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា ‹ នេះហើយជាកិច្ចការរបស់យើងនិង សិរីល្អរបស់យើង—គឺដើម្បីនាំឲ្យមានអមតភាព និង ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចដល់មនុស្ស › [ម៉ូសេ ១:៣៩] ។ ពីមុនពួកគេមានអមតភាព នោះពួកគេត្រូវតែមានជីវិតរមែងស្លាប់សិន » (Children » *Ensign* ឬ *Liahona*, ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១១ ទំព័រ ២៨) ។

- ផ្អែកលើអ្វីដែលអ្នកបានរៀនពី ខ ៦៣, តើអ្វីទៅជាមូលហេតុមួយដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយហើយ សូមសរសេរគោលការណ៍ខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពដើម្បីផ្ដល់ឱកាសបន្ថែមទៀតដល់ប្រជារាស្ដ្ររបស់ទ្រង់ចិញ្ចឹមកូនចៅសុចរិតថ្វាយទ្រង់ ។** អ្នកអាចអាន យ៉ាកុប ២:៣០) ។

សូមមើលសំណួរដែលអ្នកបានសរសេរលើក្ដារខៀននៅពេលជិតចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន ៖ *ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់បញ្ជាឲ្យបុរស និង ស្ដ្រីសុចរិតទាំងនោះ ឲ្យធ្វើតាមគោលការណ៍នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពនៅជំនាន់នោះ ?* អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសង្ខេបដល់សិស្សនៅក្នុងថ្នាក់ អំពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀនពីការសិក្សារបស់ខ្លួនដកស្រង់ពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២ និង យ៉ាកុប ២:២៧, ៣០ ដែលជួយពួកគេឲ្យឆ្លើយសំណួរនេះ ។

សូមបញ្ចប់ដោយចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ហើយថាលោកបានទទួល ព្រមទាំងគោរពតាមវិវរណៈពីព្រះ ។

មេរៀនសិក្សានៅផ្ទះ

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៩–១៣១; ១៣២:១–៣៣ (មេរៀនទី ២៨)

ការរៀបចំសម្ភារសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបនៃមេរៀនសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោមនេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃព្រឹត្តិការណ៍ គោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៩–១៣១; ១៣២:១–៣៣ (មេរៀនទី ២៨) មិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៩; ១៣០:១–១១, ២២–២៣)

នៅពេលសិស្សបានសិក្សាការបង្រៀនមួយចំនួនរបស់ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នោះពួកគេបានរៀនថា សារទូតពិតដែលបានបញ្ជូនមកពីព្រះវរបិតាសួគ៌នឹងមិនបោកបញ្ឆោតយើងឡើយ ។ ពួកគេក៏បានឃើញថាគោលលទ្ធិទាក់ទងនឹងសមាជិកនៃក្រុមព្រះ ។ សិស្សបានរៀនថា ទំនាក់ទំនងដែលយើងអាចមាននៅក្នុងឋានសួគ៌គឺដូចគ្នាទៅនឹងទំនាក់ទំនងទាំងអស់ ដែលយើងរីករាយនៅលើផែនដីនេះ ប៉ុន្តែវានឹងរួមបញ្ចូលជាមួយសិរីរុងរឿងនៃភាពអស់កល្បជានិច្ច ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០:១២–២១)

នៅក្នុងមេរៀននេះ សិស្សបានរៀនអំពីគោលការណ៍ខាងក្រោម ៖ មានព្រះតែមួយអង្គគត់ដែលជ្រាបដឹងពីពេលវេលាពិតប្រាកដនៃការយាងមកជាលើកទីពីរ ។ ចំណេះដឹង និង បញ្ញាដែលយើងបានទទួលនៅក្នុងជីវិតនេះ នោះនឹងនៅជាប់នឹងយើងក្នុងដំណើររស់ឡើងវិញ ។ ប្រសិនបើយើងចង់ទទួលបានពរជ័យពីព្រះ នោះយើងត្រូវតែគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យដែលគ្រប់ព្រះពរទាំងអស់ផ្អែកទៅលើ ។

ថ្ងៃទី ៣ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣១)

នៅពេលសិស្សបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣១, នោះ ពួកគេបានឃើញថា ដើម្បីទទួលបានកម្រិតខ្ពស់បំផុតនៃនគរសេឡេស្ទាល នោះយើងត្រូវតែចូលទៅក្នុងសេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ចនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ ។ សិស្សក៏បានរៀនផងដែរអំពីអត្ថន័យនៃឃ្លា « ពាក្យព្យាករណ៍ដ៏ពិតជាង » និង បានរៀនអំពីលក្ខណៈនៃវិញ្ញាណរបស់យើង ។

ថ្ងៃទី ៤ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:១–៣៣)

នៅក្នុងមេរៀននេះសិស្សបានរៀនថា នៅពេលសេចក្ដីសញ្ញាត្រូវបានធ្វើឡើងតាមរយៈសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាពត្រឹមត្រូវ និង ត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃសេចក្ដីសញ្ញា វានឹងជាប់ជានិរន្តរ៍ ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថា ប្រសិនបើបុរសម្នាក់ និងស្ត្រីម្នាក់នៅជាប់នឹងសេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ចនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ នោះពួកគេនឹងមានការកើនឡើងនៃពូជពង្សដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។

សេចក្ដីផ្ដើម

សិស្សបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:១–៣៣ នៅក្នុងមេរៀនរបស់ខ្លួននៅថ្ងៃទី ៤ ។ មេរៀនថ្ងៃនេះអាចជួយពួកគេឲ្យយល់បានកាន់តែប្រសើរឡើងពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២ ទាំងអស់ និង គោលការណ៍នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព ។ សិស្សនឹងបង្កើនការយល់ដឹងរបស់ខ្លួនអំពីមូលហេតុ ដែលអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពត្រូវបានអនុវត្តកាលពីសម័យមុន ។

កំណត់ចំណាំ ៖ សិស្សបានរៀនវគ្គចំណេះចំណានខគម្ពីរពីរនៅក្នុងមេរៀននេះ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០:២២–២៣ និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣១:១–៤ ។ នៅពេលចាប់ផ្ដើមមេរៀននេះ សូមគិតពីការអញ្ជើញសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់ឲ្យពន្យល់អ្វីដែលពួកគេបានរៀនមកពីវគ្គបទគម្ពីរទីមួយ ហើយសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់ទៀតពន្យល់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀនពីវគ្គបទគម្ពីរទីពីរ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៣–៦, ៣៤–៤៨

ព្រះអម្ចាស់កំណត់ពីលក្ខខណ្ឌនៃសេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ហើយអស់កល្បអស់កាលជានិច្ច ហើយបើកសម្ដែងគោលការណ៍នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព

ពីមុនថ្នាក់ចាប់ផ្ដើម សូមសរសេរ សំណួរខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ៖

> *ហេតុអ្វីអាពាហ៍ពិពាហ៍ដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចសំខាន់ចំពោះអ្នក ?*
>
> *ដោយចាប់ផ្ដើមពីថ្ងៃនេះ តើអ្នកនឹងធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីរៀបចំខ្លួនចូលទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ហើយរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ចំពោះវេលាកាល និង ភាពអស់កល្បជានិច្ច ?*
>
> *តើពរជ័យអ្វីខ្លះដែលអាចត្រូវបានទទួលនៅក្នុងជីវិតនេះចំពោះអស់អ្នកដែលធ្វើតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ ដើម្បីត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ?*

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាពីសំណួរទាំងនេះនៅពេលពួកគេសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២ ថ្ងៃនេះ ។

សូមពន្យល់ថាខណៈដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ កំពុងធ្វើការបកប្រែដ៏បំផុសគំនិតនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់នៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៣១ នោះលោកបានអានអំពីការអនុវត្តនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពរបស់ព្យាការីសម័យបុរាណ (ក៏ត្រូវបានហៅពហុពន្ធភាពផងដែរ) ។ ក្នុងការអនុវត្តនេះ បុរសម្នាក់ត្រូវបានរៀបការជាមួយភរិយាដែលកំពុងនៅរស់ច្រើនជាងម្នាក់ ។ ព្យាការីបានសិក្សាព្រះគម្ពីរពិចារណាពីអ្វីដែលបានរៀន ហើយទីបំផុតបានយកសំណួរអំពីអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពសួរដល់ព្រះវរបិតាដោយការអធិស្ឋាន ។

សូមសរសេរ *លោកុប្បត្តិ ១៦:១–៣* នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមពន្យល់ថាខគម្ពីរទាំងនេះ ពិពណ៌នាអំពីសកម្មភាពរបស់សារ៉ាយ និង អាប់រ៉ាមដែលក្រោយមកហៅថា សារ៉ា និង អ័ប្រាហាំ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានខគម្ពីរទាំងនេះឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយគិតអំពីសំណួរនានាដែលពួកគេអាចមានអំពីព្រឹត្តិការណ៍នៅក្នុងជីវិតរបស់អាប់រ៉ាម និង សារ៉ាយ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:១ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលអ្វីដែលព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានសួរនៅពេលលោកបានសិក្សាវគ្គបទគម្ពីរនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ទាក់ទងនឹងការអនុវត្តនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ (អ្នកអាចចង់ពន្យល់ថាពាក្យ *ប្រពន្ធចុង* គឺជាពាក្យមួយដែលត្រូវបានប្រើដើម្បីប្រាប់ពីស្ត្រីនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដែលនៅសម័យ និង វប្បធម៌ដែលពួកគេបានរស់នៅ ដែលជាស្ត្រីដែលបានរៀបការពេញច្បាប់នឹងបុរសម្នាក់ ប៉ុន្តែមានឋានៈក្នុងសង្គម និង ស្របច្បាប់ទាបជាងប្រពន្ធ ។ ប្រពន្ធចុងមិនមែនជាផ្នែកនៃការអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព នៅក្នុងសម័យកាន់កាប់ត្រួតត្រារបស់យើងឡើយ) ។

សូមសរសេរសំណួរខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់បញ្ជាបុរស និង ស្ត្រីសុចរិតទាំងនោះ ឲ្យធ្វើតាមគោលការណ៍នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពនៅជំនាន់នោះ ?*

សូមពន្យល់ថានៅក្នុងការសិក្សារបស់ពួកគេអំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២, សិស្សអាចរកឃើញចម្លើយចំពោះសំណួរលើក្ដារខៀន និង សំណួរផ្សេងទៀតដែលពួកគេអាចមានទាក់ទងនឹងអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យសរសេរសេចក្ដីពិតដែលពួកគេរកឃើញអំឡុងពេលការសិក្សារបស់ពួកគេថ្ងៃនេះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៣៤–៣៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលមូលហេតុដែលអ័ប្រាហាំ និងសារ៉ាបានចាប់ផ្ដើមអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព ។

- យោងតាម ខ ៣៤, ហេតុអ្វីក៏សារ៉ាអនុញ្ញាតឲ្យអ័ប្រាហាំយកភរិយាមួយទៀត ? តើការណ៍នេះបង្រៀនយើងអ្វីខ្លះ អំពីគោលការណ៍នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយ សូមសរសេរគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះនៅលើក្ដារខៀន ៖ **អាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពត្រូវបានអនុមតិពីព្រះអម្ចាស់ តែនៅពេលដែលទ្រង់បញ្ជាឲ្យធ្វើតែប៉ុណ្ណោះ ។** ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់គោលការណ៍នេះ នោះអ្នកអាចសូមឲ្យពួកគេអាន យ៉ាកុប ២:២៧, ៣០។ អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ឲ្យសិស្សថា ពួកគេអាចសរសេរសេចក្ដីយោងនេះនៅក្នុងគម្ពីររបស់ពួកគេក្បែរ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៣៤) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៣៧–៣៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលឃ្លាដែលពិពណ៌នាអំពីឧទាហរណ៍នានាពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៣៩, ៤១–៤៣ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាក់ថានៅពេលមនុស្ស អនុវត្តគោលការណ៍នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពអាស្រ័យលើបទបញ្ញារបស់ទ្រង់ នោះពួកគេពុំមានកំហុសនឹងអំពើបាបនៃ អំពើកំផិតឡើយ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក្ដី ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ដែលអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពក្នុងលក្ខខណ្ឌណាមួយ ដែលព្រះអម្ចាស់ពុំបានបញ្ជា នោះពួកគេធ្វើខុសនឹងអំពើកំផិតហើយ ។ (សូមកត់ចំណាំថាពាក្យ *ត្រូវបំផ្លាញចោល* នៅក្នុង ខ ៤១ បង្ហាញថា អស់អ្នកដែលរំលងសេចក្ដីសញ្ញាដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ខ្លួន នោះនឹងត្រូវបំបែកចេញពី ព្រះ និងពីរាស្ត្រនៃសេចក្ដីសញ្ញា របស់ទ្រង់ [សូមប្រៀបធៀប កិច្ចការ ៣:២២–២៣; នីហ្វៃទី ១ ២២:២០]) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៤០ យស្ងៀមស្ងាត់ រកមើលអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមាន ព្រះបន្ទូលថាទ្រង់នឹងធ្វើវា ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមពន្យល់ថាពាក្យ « ការណ៍ទាំងឡាយ » សំដៅលើច្បាប់ និងពិធីបរិសុទ្ធនៃដំណឹងល្អនានាដែលត្រូវបានបើកសម្ដែង នៅក្នុងសម័យកាន់កាប់ត្រួតត្រាមុនៗ ។ សូមសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន ៖ **បទបញ្ញត្តិដើម្បីរស់នៅតាមច្បាប់ អាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ គឺជាផ្នែកនៃការស្ដារឡើងវិញនៃការណ៍ទាំងឡាយ ។** (សូមមើលផងដែរ កិច្ចការ ៣:២០–២១) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៤៥, ៤៨ ឲ្យឮៗ ។

- តើយើងរៀនអ្វីខ្លះចេញពីខគម្ពីរទាំងនេះអំពីអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយ សូមសរសេរ គោលការណ៍ខាងក្រោមនេះលើក្ដារខៀន ៖ **អាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពអាចត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យមាន តែតាមរយៈកូនសោ នៃបព្វជិតភាពដែលត្រូវបានប្រទានដល់ប្រធាននៃសាសនាចក្រតែប៉ុណ្ណោះ**) ។

សូមពន្យល់ថានៅដើមដំបូងនៃសម័យកាន់កាប់ត្រួតត្រានេះ ក្នុងផ្នែកមួយនៃការស្ដារឡើងវិញនៃការណ៍ទាំងឡាយ ព្រះអម្ចាស់ បានបញ្ជាដល់ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយជំនាន់ដើម មួយចំនួនឲ្យអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព តាមរយៈកូនសោ បព្វជិតភាពដែលបានកាន់ដោយព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ប្រធានសាសនាចក្របន្តបន្ទាប់ទៀត—ព្រិកហាំ យ៉ង់ យ៉ូហាន ថេល័រ និង វិលហ្វដ វូឌ្រុហ្វ ។ នៅឆ្នាំ ១៨៩០ ប្រធាន វូឌ្រុហ្វ ដោយប្រើកូនសោបព្វជិតភាពដដែលនោះ បានទទួលវិវរណៈ ថាការអនុវត្តនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពគួរតែបញ្ចប់ (សូមមើល សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ១) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៤៩–៦៦

ព្រះអម្ចាស់ប្រទានព្រះឱវាទដល់យ៉ូសែប និង អិមម៉ា ស្ម៊ីធ ទាក់ទងនឹងអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព

សូមពន្យល់ថា ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ មានការស្ទាក់ស្ទើរដើម្បីចាប់ផ្ដើមអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព ។ លោកបានថ្លែងថា លោកមិនបានចាប់ផ្ដើមអនុវត្តវាឡើយ រហូតដល់លោកត្រូវបានព្រមានថាលោកនឹងត្រូវបំផ្លាញចោលប្រសិនបើលោកមិនគោរព ធ្វើតាមទេនោះ (សូមមើល « Plural Marriage » *Historical Record,* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៨៨៧ ទំព័រ ២២២) ។ ដោយសារការខ្វះឯកសារប្រវត្តិសាស្ត្រ នោះយើងដឹងបានតិចតួចបំផុតអំពីការខិតខំការពីដំបូងរបស់លោកដើម្បីធ្វើតាម ព្រះបញ្ញត្តិនេះ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅឆ្នាំ ១៨៤១ ព្យាការីបានគោរពធ្វើតាមព្រះបញ្ញត្តិនេះ ហើយបីឆ្នាំជាងក្រោយមក លោកបានរៀបការប្រពន្ធបន្ថែមទៀត ស្របទៅតាមការបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ការគោរពប្រតិបត្តិតាមរបស់ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធចំពោះព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព គឺជាការសាកល្បងមួយនៃសេចក្ដីជំនឿសម្រាប់ លោក និង អិមម៉ាដែលជាភរិយាលោកដែលលោកស្រឡាញ់យ៉ាងខ្លាំង ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៤៩–៥៦ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានព្រះឱវាទដល់យ៉ូសែប និង អិមម៉ា ស្ម៊ីធ ហើយបានសន្យាដល់ពួកគេនូវពរជ័យ ប្រសិនបើពួកគេនឹងគោរពតាមគោលការណ៍នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ ពហុពន្ធភាព ។ សូមពន្យល់ថានៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៤១ ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានចាប់ផ្ដើមបង្រៀនដល់បុរស និង ស្ត្រីស្មោះត្រង់ ផ្សេងទៀតអំពីគោលការណ៍នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពនេះ ។ ទោះបីជា សមាជិកសាសនាចក្រដ៏ស្មោះត្រង់ទាំងនេះ មាន ការស្ទាក់ស្ទើរ និង លំបាកចំពោះបទបញ្ញត្តិនេះនៅពេលដំបូងក៏ដោយ ក៏ពួកគេបានទទួលការបញ្ជាក់រៀងៗខ្លួនតាមរយៈ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយទទួលយកគោលការណ៍នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពនេះ ។

សូមអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៦៣ ឲ្យឮដោយចាប់ផ្ដើមជាមួយឃ្លា « ដ្បិតពួកគេត្រូវបានប្រគល់ដល់អ្នក នោះ » ។ ពីមុនអ្នកអាន សូមពន្យល់ថាខគម្ពីរនេះជួយយើងឲ្យយល់ពី ហេតុផលមួយដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង មនុស្សដទៃផ្សេងទៀតដើម្បីអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលគោលបំណង ពិសេសនោះ ។ (បន្ទាប់ពីអ្នកអានហើយ សូមសរសេរគោលការណ៍ខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យ អនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពដើម្បីផ្ដល់ឱកាសបន្ថែមទៀតដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ចិញ្ចឹមកូនចៅថ្វាយទ្រង់ ។** (អ្នកអាច មើល យ៉ាកុប ២:៣០ ម្ដងទៀត) ។

- តើ « ឲ្យបង្កើតកូនជាច្រើនឡើង ហើយមានពេសពេញលើផែនដី » នោះមានន័យដូចម្ដេច ? (បង្កើតកូនចៅ) ។
- តើការមានកូនចៅធ្វើឲ្យឪពុកម្ដាយក្លាយជាផ្នែកមួយនៃការបន្តកិច្ចការរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមមើលសំណួរដែលអ្នកបានសរសេរលើក្ដារខៀននៅពេលជិតចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន ៖ *ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់បញ្ជាឲ្យបុរស និង ស្ត្រីសុចរិតទាំងនោះឲ្យធ្វើតាមគោលការណ៍នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពនៅជំនាន់នោះ ?* អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សឲ្យសង្ខេបដល់សិស្សនៅក្នុងថ្នាក់អំពីអ្វី ដែលពួកគេបានរៀនពីការសិក្សារបស់ខ្លួនពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២ និង យ៉ាកុប ២:២៧, ៣០ ដែលជួយពួកគេឲ្យឆ្លើយសំណួរនេះ ។

សូមបញ្ចប់ដោយចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ហើយថាលោកបានទទួល ព្រមទាំងគោរពតាមវិវរណៈពីព្រះ (សូមមើល គ. និង ស. ១៣២:៣៧) ។

មេរៀនបន្ទាប់ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣–១៣៥)

សូមសួរសិស្សពីអ្វីដែលពួកគេនឹងធ្វើ ប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានឲ្យជ្រើសរើសរវាងការស្លាប់ ឬ រត់គេចខ្លួនចេញពីអស់អ្នកដែលបានព្យាយាមសម្លាប់ពួកគេ ។ ចុះប្រសិនបើការជ្រើសរើសដើម្បីប្រឈមមុខនឹងសេចក្ដីស្លាប់អាចសង្គ្រោះជីវិតរបស់ក្រុមគ្រួសារ មិត្តភក្តិរបស់អ្នក និង មនុស្សដទៃរាប់រយអ្នកទៀតនោះ ? តើអ្នកនឹងធ្វើដូចម្ដេច ? ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ មានឆន្ទៈជ្រើសរើសប្រឈមមុខនឹងសេចក្ដីស្លាប់ដោយនិយាយថា « ខ្ញុំទៅដូចជាចៀមដឹកទៅសំឡាប់ ប៉ុន្តែខ្ញុំស្ងប់ចិត្តដូចជាព្រឹកព្រលឹមនារដូវក្ដៅ » (គ. និង ស. ១៣៥:៤) ។ សិស្សនឹងអានអំពីទុក្ករកម្មរបស់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធនៅក្នុងមេរៀនបន្ទាប់ ។

មេរៀនទី ១៤១

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:១–៣៥

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ៣ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨៣១ រយៈពេលពីរថ្ងៃបន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់បានដឹកនាំ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ឲ្យបោះពុម្ពព្រះគម្ពីរនៃព្រះបញ្ញត្តិ ព្យាការីបានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣។ វិវរណៈនេះត្រូវបានដាក់បញ្ចូលនៅក្នុងការបោះពុម្ពឆ្នាំ ១៨៣៥ នៃគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ជាកណ្ឌទី ១០០ ហើយត្រូវបានកំណត់ទុកថាជាសេចក្ដីបន្ថែមរបស់ព្រះគម្ពីរ ។ អ្នកទាំងឡាយណាដែលកំពុងធ្វើការជាមួយនឹងឯកសារសរសេរដោយដៃកាលពីដើម មានបំណងចង់ដាក់វិវរណៈនេះនៅខាងក្រោយគេនៃការបោះពុម្ពឆ្នាំ ១៨៣៥ ។ វិវរណៈនឹងត្រូវបានបែងចែកជាមេរៀនពីរ ។ មេរៀននេះពិភាក្សាអំពីបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ថា រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ត្រូវរៀបចំខ្លួនគេ និងអ្នកដទៃសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ ។ វាក៏ពិភាក្សាអំពីការព្យាករណ៍អំពីព្រឹត្តការណ៍ទាំងឡាយដែលទាក់ទងនឹងយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ និងរាជ្យនៃសហស្សវត្សរ៍ផងដែរ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:១–៣

ព្រះអម្ចាស់ពិពណ៌នាអំពីការយាងមកជាលើកទីពីរ

មុនចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ សូមសរសេរសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ។ (សេចក្ដីថ្លែងមាននៅក្នុង « Preparation for theSecond Coming » *Ensign* ឬ *Liahona* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០០៤ ទំព័រ ៧) ។

> *« ថ្ងៃនេះ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍បំផុសឲ្យនិយាយអំពីសារៈសំខាន់នៃការត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ព្រឹត្តការណ៍នាពេលអនាគតមួយដែលសំខាន់យ៉ាងខ្លាំងចំពោះយើងម្នាក់ៗ–______________________» (អែលឌើរ ដាល្លិន អេក អូក) ។*

សូមចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ដោយការសួរសិស្សនូវសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្នកធ្លាប់ទៅសាលារៀន ហើយបានដឹងថា អ្នកបានភ្លេចត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការប្រឡងដែរឬទេ ? បើធ្លាប់ តើអ្នកមានអារម្មណ៍ដូចម្ដេច ?
- តើអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា នៅពេលដែលអ្នកបានត្រៀមខ្លួនយ៉ាងល្អសម្រាប់ការប្រឡងមួយនោះ ?

សូមបង្វែរអារម្មណ៍របស់សិស្សឲ្យផ្ដោតលើសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នេះឲ្យឮៗ។ បន្ទាប់មកសួរសិស្សក្នុងថ្នាក់នូវសំណួរខាងក្រោម ៖

- តើព្រឹត្តការណ៍អ្វីខ្លះដែលអ្នកគិតថា អែលឌើរ អូក កំពុងតែសំដៅទៅលើ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:១–៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលព្រឹត្តការណ៍ដែលយើងត្រូវធ្វើ ដើម្បីត្រៀមខ្លួន និងមូលហេតុមួយថា ហេតុអ្វីយើងត្រូវត្រៀមខ្លួននោះ ។ (មុនពេលសិស្សអាន អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា ឃ្លា « លាតព្រះពាហុបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ » សំដៅទៅលើព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងនូវកម្លាំង និងព្រះចេស្ដារបស់ទ្រង់ដល់ពិភពលោក) ។

- តើព្រឹត្តការណ៍អ្វីខ្លះ ដែលព្រះអម្ចាស់សំដៅទៅលើក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ? (បើសិស្សត្រូវការជំនួយ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យមើលទៅ ខ ២ លេខយោង *ក* ។ បន្ទាប់មក បំពេញសេចក្ដីថ្លែងការណ៍របស់អែលឌើរ អូក នៅលើក្ដារខៀនដោយការសរសេរ*ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់*)។
- ស្របតាម ខ ២ តើអ្វីខ្លះនឹងកើតឡើងចំពោះពួកអាក្រក់ ឬពួកទុច្ចរិត នៅក្នុងការយាងមកជាលើកទីពីរ ? (សិស្សគប្បីប្រាប់នូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **នៅក្នុងការយាងមកជាលើកទីពីរ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនឹងយាងមកជំនុំជំរះ ជំទាស់នឹងពួកមនុស្សអាក្រក់ ។** អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ឲ្យសិស្សសរសេរគោលលទ្ធិនេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេក្បែរ ខ ២) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:៤–១៦

ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ឲ្យរៀបចំសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីបរិបទនៃវិវរណៈនេះ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានឮៗនូវសេចក្ដីណែនាំដល់កណ្ឌចំពោះ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣។ សូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាម រកមើលរបៀបដែលវិវរណៈនេះត្រូវបានដាក់បញ្ចូលពីដើមនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ។ បន្ទាប់ពីពួកគេរាយការណ៍នូវអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យកត់សម្គាល់អំពីកាលបរិច្ឆេទដែលវិវរណៈនេះដែលត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យ ។ សូមពន្យល់ថា វិវរណៈនេះគឺនៅក្រៅលំដាប់នៃមាតិកា ព្រោះតែវាត្រូវបានដាក់បន្ថែមពីដើមដំបូងទៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ។ វិវរណៈនេះ និងកណ្ឌ ១ ត្រូវបានចងក្រងសម្រាប់វិវរណៈទាំងឡាយដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យមើលត្រួសៗនូវ ខ ៤ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយស្វែងរកនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ឲ្យធ្វើ ទាក់ទងនឹងការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បញ្ជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ? (ត្រៀមខ្លួន ហើយប្រមូលផ្ដុំគ្នានៅក្នុងស៊ីយ៉ូន) ។

សូមសរសេរប្រយោគមិនពេញលេញខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ ______________________ *ជួយរៀបចំយើងសម្រាប់ការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។*

សូមបំបែកសិស្សជាគូ ៗ ។ សូមអញ្ជើញដៃគូឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:៤–១៦ ជាមួយគ្នា រកមើលនូវពាក្យ និងឃ្លាដែលបង្រៀនអំពីរបៀបដើម្បីត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ ។

សូមអញ្ជើញដៃគូនិមួយៗឲ្យរាយការណ៍នូវអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ហើយសុំសិស្សម្នាក់ឲ្យបំពេញសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នៅលើក្ដារខៀន ដោយការសរសេរចម្លើយរបស់សិស្សនៅក្រោមកន្លែងទំនេរ ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់កាន់តែល្អប្រសើរ អំពីរបៀបមួយចំនួនដែលយើងអាចត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់សូមថតចម្លងសកម្មភាពដូចខាងក្រោមសម្រាប់សិស្សម្នាក់ៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបំពេញសកម្មភាពជាមួយដៃគូរបស់ពួកគេ ហើយត្រៀមខ្លួនដើម្បីចែកចាយការយល់ដឹងរបស់ពួកគេជាមួយសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។ (អ្នកអាចនឹងលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេ មុនពេលពួកគេចែកចាយជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់) ។

ការរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ

១. សូមពិភាក្សាជាមួយនឹងដៃគូរបស់អ្នកថា ហេតុអ្វីចម្លើយដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀនហាក់ដូចជាសំខាន់ដើម្បីត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដូច្នេះ ។

២. សូមកត់សម្គាល់នូវឃ្លាទាំងឡាយអំពីក្រុងបាប៊ីឡូន នៅក្នុង ខ ៥, ៧ និង ១៤ ។ នៅក្នុងគ្រានៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ទីក្រុងបាប៊ីឡូន គឺជាកន្លែងមួយនៃសេចក្ដីទុច្ចរិតដ៏ធំ ។ នៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ក្រុងបាប៊ីឡូន ត្រូវបានប្រើជានិមិត្តរូបនៃភាពខាងលោកិយ ។

   ក. តើវាអាចនឹងមានន័យយ៉ាងណា នៅពេលព្រះអម្ចាស់ដឹកនាំយើងឲ្យ « ចេញពីក្រុងបាប៊ីឡូន » ?

   ខ. តើយើងអាចរត់គៀសពីទីក្រុង បាប៊ីឡូន បានដោយរបៀបណា ? តើរឿងទាំងនេះអាចរៀបចំយើងសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរយ៉ាងដូចម្ដេច ?

   គ. តើអ្នកបានធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីដកខ្លួនចេញពីឥទ្ធិពលខាងលោកិយ ?

៣. សូមអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:១៥ សារឡើងវិញ ហើយរកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានព្រមានដល់ពួកបរិសុទ្ធជំនាន់មុន កុំឲ្យធ្វើ នៅពេលពួកគេចេញពីក្រុងបាប៊ីឡូន ។ អ្នកអាចនឹងគូសចំណាំនូវអ្វីដែលអ្នករកឃើញ ហើយពិចារណាអំពីរបៀបដែលការព្រមាននេះ អនុវត្តនៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក ។

   ក. តើអ្នកគិតថាពាក្យ « កុំងាកមើលក្រោយ » បន្ទាប់ពីយើងបានដកខ្លួនយើងចេញពីឥទ្ធិពលខាងលោកិយមានន័យយ៉ាងម៉េច ? (យើង « ងាកមើលក្រោយ » នៅពេលយើងព្យាយាមលះបង់ខាងលោកិយ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មកត្រឡប់ទៅផ្លូវចាស់របស់យើងវិញ ។ ជាជាងអនុញ្ញាតឲ្យដួងចិត្តយើងផ្លាស់ប្ដូរ នោះយើងមានទំនោរចង់ត្រឡប់ទៅរកជីវិតពីមុនរបស់យើង ។

ខ. តើយើងអាចរៀនគោលការណ៍អ្វីចេញមកពី ខ ១៥ នេះ ? ___________________________________

គ. សូមពិភាក្សាជាមួយដៃគូរបស់អ្នកអំពី របៀបដែលយុវវ័យពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ « ពុំអាចងាកមើលក្រោយ » នៅពេលពួកគេខំប្រឹងប្រែងរីកចម្រើនខាងវិញ្ញាណ ហើយចូលមកកាន់តែជិតនឹងព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។

ឃ. សូមគិតអំពីមនុស្សដែលអ្នកស្គាល់ ដែលតែងតែទន្ទឹងរង់ចាំ ត្រៀមខ្លួនជានិច្ចសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ ។ តើអ្នកមើលឃើញថាពួកគេធ្វើអ្វីខ្លះ ? ____

បន្ទាប់ពីមានពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយនោះ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយចម្លើយរបស់ពួកគេជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។ (ដើម្បីជួយឲ្យសិស្សគ្រប់រូបចូលរួម សូមអនុញ្ញាតឲ្យដៃគូផ្សេង ៗឆ្លើយតបចំពោះសំណួរផ្សេង ៗ) ។ នៅពេលសិស្សពិភាក្សា ខ ១៥ ពួកគេគប្បីប្រាប់គោលការណ៍មួយស្រដៀងគ្នាដូចខាងក្រោម ៖**បើយើងត្រឡប់ទៅរកសេចក្ដីទុច្ចរិត និងអំពើបាបពីអតីតកាលរបស់យើងវិញ នោះយើងនឹងពុំបានត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទឡើយ ។**

យោងត្រឡប់ទៅការសរសេរនៅលើក្ដារខៀនអំពីអ្វីៗទាំងឡាយដែលយើងអាចធ្វើដើម្បីត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ សូមចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យឲ្យរាស្ត្រគ្រប់រូបរបស់ទ្រង់ ត្រៀមខ្លួនជាស្រេចសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យមើល គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:៤–១៥ យ៉ាងរហ័ស ហើយប្រាប់អំពីខទាំងឡាយដែលបង្រៀនយើងអំពីរបៀបដើម្បីផ្សាយដំណឹងល្អ និងអញ្ជើញអ្នកដទៃឲ្យមករកព្រះគ្រីស្ទ ។

- តើខគម្ពីរណាខ្លះ បង្រៀនយើងថា យើងចាំបាច់ត្រូវផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយអញ្ជើញអ្នកដទៃឲ្យមករកព្រះគ្រីស្ទ ? (សិស្សគប្បីប្រាប់ថា ខ ៨–១០) ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះចេញមកពីខទាំងនេះអំពីកិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនា ? (សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនេះ ៖ **នៅពេលយើងចែកចាយដំណឹងល្អ នោះយើងជួយអ្នកដទៃឲ្យត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។** អ្នកអាចនឹងផ្ដល់យោបល់ដល់សិស្សឲ្យសរសេរចំណាំគោលកាណ៍នេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីគោលការណ៍នេះ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ឲ្យឮៗដូចខាងក្រោម ដោយ អែលឌើរ នែល អិល អាន់ឌើរសិន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យស្ដាប់នូវអ្វីដែលអែលឌើរ អាន់ឌើរសិន បានប្រាប់ថាជាការទទួលខុសត្រូវរបស់យើង និងជាវិធីមួយដែលយើងអាចបំពេញនូវទំនួលខុសត្រូវនោះ ។

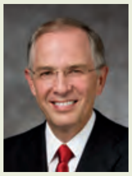

« ការទទួលខុសត្រូវដ៏ចាំបាច់មួយរបស់អ្នក គឺត្រូវជួយរៀបចំមនុស្សទទួលការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។. . .

« បេសកកម្មរបស់អ្នកនឹងក្លាយជាឱកាសមួយដ៏ពិសិដ្ឋក្នុងការនាំមនុស្សទូទៅមករកព្រះគ្រីស្ទ ហើយជួយរៀបចំពួកគេទទួលការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។. . .

« . . . ពិភពលោកកំពុងត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់ការយាង មកជា លើក ទីពីររបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ នៅក្នុងទំហំដ៏ធំមួយ ដោយសារ តែកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ តាមរយៈអ្នក ផ្សព្វផ្សាយសាសនារបស់ទ្រង់ » (Preparing the World for the Second Coming, » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១១, ទំព័រ ៤៩, ៥០, ៥១) ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា ការរៀបចំតែខ្លួនឯង មិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ ?

- តើអ្នកគិតថា ការជួយអ្នកដទៃឲ្យរៀបចំសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ នឹងជួយអ្នកឲ្យរៀបចំខ្លួនផងដែរដោយរបៀបណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសញ្ជឹងគិតអំពីអ្នកទាំងឡាយដែលបានជួយពួកគេឲ្យចូលមកកាន់តែជិតព្រះគ្រីស្ទ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយរបៀបដែលអ្នកដទៃបានជះឥទ្ធិពល និងបានជួយដល់ពួកគេ ។

សូមឲ្យសិស្សមើលឡើងវិញក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:១៦ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជារាស្ត្រទាំងអស់ឲ្យធ្វើ ដើម្បីត្រៀមខ្លួនដើម្បីជួបទ្រង់ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើអ្នករកឃើញអ្វីខ្លះនៅក្នុង ខ ១៦ ដែលទាក់ទងទៅនឹងនឹងកិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនា ?

ការគូសចំណាំ និងការសរសេរសេចក្ដីពន្យល់បទគម្ពីរបន្ថែម

របៀបដែលជាជំនួយមួយសម្រាប់សិស្សដើម្បីចងចាំនូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀន គឺគូសចំណាំ និងចារសេចក្ដីពន្យល់បទគម្ពីររបស់ពួកគេ ។ ពួកគេអាចធ្វើដូចនេះដោយការគូសបន្ទាត់ពីខាងក្រោម ផាត់ពណ៌ ឬសង្វៃពាក្យ ឬឃ្លាសំខាន់ៗ ។ សិស្សក៏អាចសរសេរគោលការណ៍ ប្រសាសន៍ព្យាករ និងការយល់ដឹងជ្រៅជ្រះផ្ទាល់ខ្លួន និងចំណាប់អារម្មណ៍ទាំងឡាយនៅក្នុងខគម្ពីររបស់ពួកគេ ។ ទោះយ៉ាងណាក្ដី អ្នកគួរតែគោរពសិទ្ធិជ្រើសរើសរបស់សិស្ស និង មិនត្រូវតម្រូវឲ្យពួកគេសរសេរនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ សូមធ្វើការស្នើសុំ និង អនុញ្ញាតឲ្យសិស្សសម្រេចចំពោះអ្វីដែលសមរម្យសម្រាប់គេ ។

- តើគោលការណ៍អ្វីខ្លះ ដែលយើងអាចប្រាប់នៅក្នុង ខ ១៦ ដែលនឹងជួយយើងត្រៀមខ្លួនដើម្បីជួបនឹងព្រះអម្ចាស់នៅពេលទ្រង់យាងមក ? (វិធីមួយដែលសិស្សអាចសម្ដែងគោលការណ៍នេះ គឺថា **នៅពេលយើងប្រែចិត្ត នោះយើងត្រៀមខ្លួនដើម្បីជួបនឹងព្រះអម្ចាស់**) ។
- តើការប្រែចិត្តជួយរៀបចំយើងសម្រាប់ការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមសរសេរប្រយោគមិនពេញលេញដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖

> *ខ្ញុំនឹងត្រៀមខ្លួនខ្ញុំសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះដោយ . . .*
> *ខ្ញុំនឹងជួយអ្នកដទៃត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរដោយ . . .*

ដើម្បីជួយសិស្សអនុវត្តសេចក្ដីពិតដែលពួកគេបានរៀនសព្វថ្ងៃនេះ សូមឲ្យពួកគេបំពេញបញ្ចប់សេចក្ដីថ្លែងការណ៍នៅលើក្ដារខៀន នៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:១៧–៣៥

ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងព្រឹត្តការណ៍មួយចំនួនដែលជាប់ទាក់ទងនឹងការយាងមកជាលើកទីពីរ និងរាជ្យនៃសហស្សវត្សរ៍របស់ទ្រង់

សូមពន្យល់ថា បន្ទាប់ពីការបង្រៀនអំពីរបៀបដើម្បីត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ នោះព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ឲ្យយើងត្រៀមខ្លួន ។

សូមបែងចែកសិស្សជាគូៗម្ដងទៀត ដូច្នេះពួកគេមានដៃគូថ្មី ។ សូមអញ្ជើញដៃគូពាក់កណ្ដាលឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:១៧–២៥ ជាមួយគ្នា រកមើលព្រឹត្តការណ៍ដែលទាក់ទងនឹងការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ សូមឲ្យដៃគូពាក់កណ្ដាលទៀតធ្វើដូចគ្នាជាមួយនឹង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:២៦–២៥។ បន្ទាប់ពីផ្ដល់ពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញដៃគូនិមួយៗឲ្យរៀបរាប់ទៅដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់នូវរឿងមួយដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

- ស្របតាម ខ ១៧ តើយើងគួរធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ ? ហេតុអ្វីបានជាការណ៍នេះសារៈសំខាន់ខ្លាំងម្ល៉េះ ? (ដើម្បីជួយសិស្សឆ្លើយតបសំណួរនេះ អ្នកអាចនឹងផ្ដល់យោបល់ឲ្យពួកគេអាន អាលម៉ា ៧:៩, ១៤–១៩។ សូមចង្អុលបង្ហាញថា ឃ្លា « តម្រង់ផ្លូវតូចថ្វាយទ្រង់ » ទាក់ទងនឹងទំនួលខុសត្រូវរបស់យើងដើម្បីប្រែចិត្ត ហើយផ្សាយដំណឹងល្អដល់អ្នកដទៃ ដូច្នេះពួកគេអាចប្រែចិត្ត ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយទទួលអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ) ។

សូមបញ្ចប់ដោយការថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសារៈសំខាន់នៃការប្រែចិត្តនៅក្នុងការត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យរស់នៅដោយសុចរិត ដើម្បីពួកគេអាចទទួលបានបទពិសោធន៍នៃភាពពេញលេញតាមការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។

មេរៀនទី ១៤២

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:៣៦–៧៤

បុព្វកថា

មេរៀននេះពិភាក្សានូវផ្នែកទីពីរនៃវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣។ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈនេះ នៅថ្ងៃទី ៣ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨៣១ ។ វាឆ្លើយតបទៅនឹងសំណួរដែលពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាបានមានអំពីការផ្សាយដំណឹងល្អ និងការប្រមូលផ្ដុំវង្សអ៊ីស្រាអែល ។ វាក៏ពិពណ៌នាអំពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយពន្យល់នូវអ្វីដែលយើងចាំបាច់ត្រូវធ្វើដើម្បីបានរៀបចំសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរផងដែរ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:៣៦–៤០

ព្រះអម្ចាស់ប្រកាសថា ដំណឹងល្អដែលបានស្ដារឡើងវិញ នឹងត្រូវផ្សាយចេញទៅគ្រប់កន្លែងក្នុងពិភពលោក

សូមចាប់ផ្ដើមមេរៀនដោយការសួរសិស្សនូវសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើពេលណា ដែលអ្នកធ្លាប់បានមានចិត្តរំភើបយ៉ាងខ្លាំង ដើម្បីជួបនឹងនរណាម្នាក់ ? (សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យរៀបរាប់អំពីបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ។ អ្នកក៏អាចចែកចាយបទពិសោធន៍មួយផងដែរ) ។

សូមដាក់បង្ហាញរូបភាពការយាងមកជាលើកទីពីរ *សៀវភៅសិល្បៈដំណឹងល្អ* ២០០៩ ។ ទំព័រ ៦៦, សូមមើលផងដែរ LDS.org

- តើអ្នកមានចិត្តរំភើប ដើម្បីជួបនឹងព្រះអង្គសង្គ្រោះនៅការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ដែរឬទេ ? ហេតុអ្វី ?

សូមពន្យល់ថា ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនឹងជាបទពិសោធន៍ដ៏ផ្អែមល្ហែម ហើយអស្ចារ្យមួយសម្រាប់មនុស្សមួយចំនួន ហើយវាក៏ជាបទពិសោធន៍ដ៏ភ័យខ្លាចសម្រាប់មនុស្សផ្សេងទៀតផងដែរ ។ សូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ព្រះអង្គសង្គ្រោះមានព្រះទ័យចង់ឲ្យមនុស្សគ្រប់រូបត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការយាងមករបស់ទ្រង់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:៣៦–៣៩ ឲ្យឮ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលភស្តុតាងដែលថាព្រះអង្គសង្គ្រោះសព្វព្រះទ័យឲ្យមនុស្សទាំងអស់ត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ ។

- តើមានភស្តុតាងអ្វីខ្លះ ដែលអ្នកបានឃើញនៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ដែលថាព្រះអង្គសង្គ្រោះសព្វព្រះទ័យឲ្យមនុស្សទាំងអស់ត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ ? (ទ្រង់បានបញ្ជូនទេវតាមួយអង្គ [ឬពួកទេវតា] ឲ្យស្ដារដំណឹងល្អនៅលើផែនដី ។ ទ្រង់កំពុងបញ្ជូនពួកអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អដល់មនុស្សគ្រប់រូបផងដែរ ។

បង្រៀនដោយព្រះវិញ្ញាណ

ក្នុងនាមជាគ្រូបង្រៀនដំណឹងល្អម្នាក់ អ្នកត្រូវស្វែងរកការណែនាំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ សម្រាប់ការរៀបចំមេរៀន និងការបង្រៀនរបស់អ្នក ។ « ព្រះវិញ្ញាណត្រូវបានប្រទានដល់អ្នកដោយពាក្យអធិស្ឋាននៃសេចក្ដីជំនឿ ហើយបើសិនជាអ្នករាល់គ្នាមិនបានទទួលព្រះវិញ្ញាណទេ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងមិនត្រូវបង្រៀនឡើយ » (គ. និង ស. ៤២:១៤) ។

- តើនរណាជាពួកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ ដែលនឹងផ្សាយសារនៃដំណឹងល្អដែលបានស្តារឡើងវិញ ? (សមាជិកគ្រប់រូបនៃសាសនាចក្រ គឺជាពួកអ្នកបម្រើនៃព្រះ ដែលមានទំនួលខុសត្រូវដើម្បីចែកចាយដំណឹងល្អជាមួយអ្នកដទៃ ។ អ្នកអាចនឹងប្រាប់ឲ្យសិស្សសរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅក្នុងគម្ពីររបស់ពួកគេ ៖ **ក្នុងនាមជាពួកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ យើងអាចជួយអ្នកដទៃឲ្យត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ ដោយការចែកចាយដំណឹងល្អជាមួយពួកគេ**) ។

- ស្របតាម ខ ៣៨ តើយើងប្រកាសដំណឹងល្អយ៉ាងដូចម្ដេច ? តើអ្នកគិតថាវាអាចមានន័យដូចម្ដេច ដើម្បីចែកចាយដំណឹងល្អ « ដោយបន្លឺសំឡេងយ៉ាងខ្លាំង » ? (ចម្លើយអាចរួមមានដូចជា យើងគប្បីចែកចាយដំណឹងល្អដោយចិត្តក្លាហាន និងដោយជំនឿស៊ប់) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:៤០ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរកមើលអ្វីមួយផ្សេងទៀត ដែលពួកអ្នកបម្រើនៃព្រះនឹងធ្វើ ពីមុនការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

- ស្របតាម ខ ៤០ តើអ្នកបម្រើរបស់ព្រះនឹងធ្វើអ្វីខ្លះ ពីមុនការយាងមកជាលើកទីពីរ ? (ពួកគេនឹងអធិស្ឋានសុំសម្រាប់ការយាងត្រឡប់មកវិញរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:៤១–៥៦

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទពិពណ៌នាអំពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:៤១–៤៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវពរជ័យទាំងឡាយដែលនឹងកើតមានចំពោះអ្នកទាំងឡាយណាដែលអធិស្ឋាន ហើយរង់ចាំការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

- ស្របតាម ខ ៤៥ តើព្រះអម្ចាស់សន្យាអ្វីខ្លះ ដល់អ្នកទាំងឡាយដែលនឹងរង់ចាំទ្រង់នោះ ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរនូវសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអម្ចាស់បានត្រៀមពរជ័យដ៏មហិមាទាំងឡាយសម្រាប់អ្នកទាំងឡាយដែលរង់ចាំទ្រង់**) ។

- តើអ្នកគិតថា ការរង់ចាំព្រះអម្ចាស់មានន័យយ៉ាងណា ? (សូមជួយសិស្សយល់ថា ឃ្លា « រង់ចាំព្រះអម្ចាស់ » មានន័យច្រើនជាងហួសពីការគ្រាន់តែរង់ចាំឲ្យពេលវេលាកន្លងផុតទៅរហូតដល់ទ្រង់យាងមកនោះទេ ។ វាមានន័យថា ឃ្លាំចាំមើល ហើយត្រៀមខ្លួន និងចូលរួមនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់កាន់តែល្អប្រសើរអំពីរបៀបដែលពួកគេអាចរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ និងការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយ អែលឌើរ ជែហ្វ្រី អរ ហូឡិន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ សូមឲ្យសិស្សស្ដាប់រកមើលសកម្មភាពនានា ដែលយើងគួរធ្វើ នៅពេលយើងរង់ចាំការយាងមកជាលើកទីពីរ ។

« ចំពោះអ្នករាល់គ្នាណា ដែលបានខ្វល់ខ្វាយអំពីអនាគត. . .

« ព្រះមានព្រះទ័យរំពឹងឲ្យអ្នកមានសេចក្ដីជំនឿគ្រប់គ្រាន់ និង ការប្ដេជ្ញាចិត្ត ហើយទុកចិត្តលើទ្រង់ ដើម្បីបន្តទៅមុខ បន្តរស់នៅ និងបន្តមានចិត្តរីករាយ ។ ប្រាកដណាស់ ទ្រង់មិនមានព្រះទ័យរំពឹងឲ្យអ្នក *ប្រឈមមុខ* នឹងអនាគតកាលដោយជម្មតា (ដែលហាក់ដូចជាក្រៀមក្រំ និង បណ្ដោយតាមវាសនា) នោះទេ ដ្បិតទ្រង់មានព្រះទ័យរំពឹងឲ្យអ្នកឱបក្រសោបយក ហើយ *រៀបចំ* អនាគតកាល—ដើម្បីចេះស្រឡាញ់ ហើយអរសប្បាយនឹងអនាគតកាល ហើយធ្វើឲ្យរីកាយឡើងនៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក ។

« ព្រះទ្រង់ទន្ទឹងរង់ចាំដោយអន្ទះសា ចំពោះឱកាសដើម្បីឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់អ្នក ហើយបំពេញតាមសេចក្ដីប្រាថ្នាដែលអ្នកមាន ដូចដែលទ្រង់ធ្លាប់បានធ្វើរួចមកហើយ ។ ប៉ុន្តែទ្រង់ពុំអាចធ្វើបានទេ បើអ្នកមិនអធិស្ឋាន ហើយទ្រង់ពុំអាចធ្វើបានទេ បើអ្នកពុំសុបិនចង់បាននោះ ។ សរុបឲ្យខ្លី ទ្រង់ពុំអាចធ្វើបានទេ បើអ្នកពុំជឿនោះ » (« Terror, Triumph, and a Wedding Feast » [Church Educational System devotional, ថ្ងៃទី ១២ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ ២០០៤], ទំព័រ ៣, speeches.byu.edu) ។

- តើអែលឌើរ ហូឡិន បានមានប្រសាសន៍ថា យើងគប្បីធ្វើអ្វីខ្លះ នៅពេលយើងរង់ចាំការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:៤៦–៤៧ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរៀបរាប់នូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀនអំពីមនុស្សមួយចំនួនដែលនឹងនៅលើផែនដីក្នុងគ្រានៃការយាងមកជាលើកទីពីរ ។ សិស្សគប្បីទទួលស្គាល់ថា ពុំមែនមនុស្សទាំងអស់នឹងស្គាល់ថាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជានរណាទេ នៅពេលនៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់នោះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:៤៨–៤៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវការពិពណ៌នាមួយអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានរូបរាងយ៉ាងម៉េច នៅពេលនៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ ។

- តើនឹងមានសភាពជាក់លាក់បែបណាខ្លះ អំពីរូបរាងរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះនៅគ្រានៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ ? (ទ្រង់នឹងយាងមកក្នុងព្រះពស្ត្រពណ៌ក្រហម ហើយទ្រង់នឹងលេចមកនៅក្នុងសិរីល្អដ៏មហិមា) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីនិមិត្តរូបនៃព្រះពស្ត្រពណ៌ក្រហមរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ សូមចង្អុលបង្ហាញពាក្យ*ធុងទំពាំងបាយជូរ* នៅក្នុង ខ ៤៨។ សូមដាក់តាំងរូបភាពដែលមានអមមកជាមួយនៃធុងទំពាំងបាយជូរ (ក៏ត្រូវបានហៅថា ធុងស្រាផងដែរនោះ) ឬគូររូបមួយនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមពន្យល់ថា នៅក្នុងជំនាន់បុរាណ ធុងស្រាគឺជាបាសាំងធំមួយ ដែលប្រើដើម្បីជាន់យកទឹកទំពាំងបាយជូរចេញពីផ្លែ ។ បាសាំងនឹងត្រូវដាក់បំពេញដោយផ្លែទំពាំងបាយជូរ ហើយមនុស្សមួយចំនួននឹងចូលទៅក្នុងបាសាំងនោះ ហើយជាន់ទន្ទ្រាំពីលើផ្លែទំពាំងបាយជូរ ដើម្បីឲ្យទឹកវាចេញមក ។ នៅពេលមនុស្សជាន់លើទំពាំងបាយជូរពណ៌ក្រហម ឬពណ៌ស្វាយ នោះទឹកទំពាំងបាយជូរនឹងប្រឡាក់ជាប់ជើង និងសម្លៀកបំពាក់របស់ពួកគេដោយពណ៌ក្រហមជាំ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:៥០–៥១ ឲ្យឮៗ ។

- តើខគម្ពីរទាំងនេះជួយយើងឲ្យយល់អំពីសេចក្ដីយុត្តិធម៌របស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្ដេច ? (អ្នកអាចនឹងរំឭកសិស្សថា ពួកទុច្ចរិតដែលពុំព្រមប្រែចិត្តត្រូវតែរងទុក្ខទៅតាមតម្រូវការនៃសេចក្ដីយុត្តិធម៌ ហើយនឹងមិនអាចធន់នៅក្នុងថ្ងៃនៃការយាងមកជាលើកទីពីរនោះទេ [សូមមើល គ. និង ស. ៣៨:៨] ។ ព្រះពស្ត្រពណ៌ក្រហមរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាតំណាងឲ្យលោហិតនៃពួកទុច្ចរិតដែលនឹងត្រូវបានបំផ្លាញចោល នៅពេលសេចក្ដីយុត្តិធម៌ចាក់មកលើពួកគេនៅការយាងមកជាលើកទីពីរ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:៥២–៥៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវអ្វីដែលពួកសុចរិត នឹងចងចាំ ហើយថ្លែងនៅគ្រានៃការយាងមកជាលើកទីពីរ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរៀបរាប់អំពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើខគម្ពីរទាំងនេះបង្រៀនអ្វីខ្លះអំពីសេចក្ដីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:៥៤–៥៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់ថានរណានឹងលេចចេញមកជាមួយនឹងព្រះអង្គសង្គ្រោះនៅការយាងមកជាលើកទីពីរ ។

- តើនរណានឹងលេចចេញមកជាមួយព្រះអង្គសង្គ្រោះនៅការយាងមកជាលើកទីពីរ ? (ពួកសុចរិតដែលបានរស់នៅពីមុនព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងដែលបានរស់ឡើងវិញហើយនោះ នឹងមកជាមួយទ្រង់នៅក្នុងសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ។ បន្ថែមពីលើនោះ ពួកសុចរិតដែលរស់នៅ និងបានស្លាប់ទៅ បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នឹងត្រូវបានរស់ឡើងវិញ ហើយចេញមកចូលរួមនឹងព្រះអង្គសង្គ្រោះ និងអ្នកទាំងឡាយណាដែលនៅជាមួយទ្រង់ ។ អ្នកអាចនឹងថ្លែងថា ការណ៍នេះរួមមានទាំងសមាជិកគ្រួសារសុចរិតរបស់យើង ដែលបានស្លាប់ទៅផងដែរ ។ ពួកសុចរិត ដែលនៅរស់នៅលើផែនដី នឹង « ត្រូវបានលើកឡើង » ទៅជួបនឹងព្រះអង្គសង្គ្រោះ [សូមមើល ថែស្សាឡូនិចទី ១ ៤:១៧, គ. និង ស. ១០៩:៧៥]) ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:៥៧–៧៤

ដំណឹងល្អត្រូវបានបញ្ជូនចេញទៅ ដើម្បីរៀបចំផែនដីសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ

សូមបែងចែកសិស្សជាដៃគូៗ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិភាក្សាសំណួរខាងក្រោមជាមួយនឹងដៃគូពួកគេ ៖

- តើអ្នកបានរៀនអ្វីខ្លះចេញមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣ អំពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ? តើអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា នៅពេលអ្នកគិតអំពីព្រឹត្តការណ៍ទាំងនេះ ?

បន្ទាប់ពីសិស្សបានពិភាក្សាសំណួរទាំងនេះ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យស្រាវជ្រាវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:៥៧–៦២ ជាមួយនឹងដៃគូរបស់ពួកគេ ហើយរកមើលសេចក្ដីពិតទាំងឡាយអំពីមូលហេតុដែលដំណឹងល្អនឹងចេញទៅពីមុនការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ក្រោយពីមានពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថា នៅពេលយើងរៀនដំណឹងល្អ ហើយរស់នៅតាម នោះយើងនឹងត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ ។

- ស្របតាម ខ ៦២ តើពរជ័យដ៏ធំបំផុតដែលយើងនឹងទទួលមានអ្វីខ្លះ ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖**អ្នកទាំងឡាយណាដែលប្រែចិត្ត ហើយញែកខ្លួនពួកគេចេញជាបរិសុទ្ធ នឹងទទួលជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច**) ។

ដើម្បីជួយសិស្សភ្ជាប់គោលការណ៍នេះជាមួយនឹងគោលការណ៍មួយដែលពួកគេបានប្រាប់ពីមុននេះ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើគោលការណ៍នៅក្នុង ខ ៦២ ទាក់ទងទៅនឹងគោលការណ៍ដែលយើងប្រាប់នៅក្នុងគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:៤៥ ដែលបានថ្លែងថា « ព្រះអម្ចាស់បានរៀបចំពរជ័យដ៏មហិមាទាំងឡាយសម្រាប់អ្នកទាំងឡាយដែលរង់ចាំទ្រង់ យ៉ាងដូចម្ដេច » ?

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:៦៣–៧៤ ដោយពន្យល់ថា នៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់អំពីផលវិបាកមួយចំនួនដល់អ្នកទាំងឡាយដែលនឹងពុំប្រែចិត្ត ហើយពុំត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ ។ ផលវិបាកមួយចំនួនទាំងនេះ រួមមានទាំងការកាត់ចេញពីព្រះអម្ចាស់ និងរាស្ត្រសុចរិតរបស់ទ្រង់ (សូមមើល គ. និង ស. ១៣៣:៦៣) ហើយ « ត្រូវបានប្រគល់ទៅឯសេចក្ដីងងឹត » (គ. និង ស. ១៣៣:៧២) មានន័យថា ជាមនុស្សទុច្ចរិតដែលបានស្លាប់នៅក្នុងការយាងមកជាលើកទីពីរ នឹងត្រូវចូលទៅកន្លែងមួយដែលហៅថា ស្ថានឃុំវិញ្ញាណ ឬស្ថាននរក (សូមមើល សេចក្ដីណែនាំដល់បទគម្ពីរ « ស្ថាននរក » scriptures.lds.org) ។

ដើម្បីបញ្ចប់មេរៀននេះ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ នូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣ ដែលបានពង្រឹងដល់ការយល់ដឹង និងទីបន្ទាល់របស់ពួកគេ អំពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ សូមគិតអំពីការអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយគំនិតទាំងនេះជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។ សូមថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិតដែលអ្នកបានពិភាក្សា ។

សូមជួយសិស្សឲ្យប្រាប់អំពីទំនាក់ទំនងនៅក្នុងបទគម្ពីរនានា

អែលឌើរ ដេវីឌ អេ បែដណា ក្នុងកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ បានបង្រៀនថា « ការភ្ជាប់គ្នាគឺជាទំនាក់ទំនង ឬ តំណរវាងគំនិត មនុស្ស វត្ថុ ឬ ព្រឹត្តិការណ៍នានា ហើយបទគម្ពីរមានពេញទៅដោយការភ្ជាប់គ្នានេះ ។. . . ការសម្គាល់មើលប្រកបដោយការអធិស្ឋាន ការរៀនអំពី និងការពិចារណាចំពោះការទាក់ទងគ្នាដូច្នេះ. . . នាំទៅរកការយល់ដឹងដ៏បំផុសគំនិត » (« A Reservoir of Living Water » [Church Educational System devotional, ថ្ងៃទី ៤ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ២០០៧],ទំព័រ ៤, speeches.byu.edu) ។ ពីមួយគ្រាទៅមួយគ្រា សូមឈប់មួយសន្ទុះក្នុងអំឡុងមេរៀន ដើម្បីពិភាក្សាអំពីជំនាញនេះ និងជំនាញសិក្សាបទគម្ពីរដទៃទៀត ដោយលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យប្រើវានៅក្នុងការសិក្សាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។

មេរៀនទី ១៤៣

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៤

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ១៧ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៨៣៥ ការប្រជុំទូទៅមួយនៃសាសនាចក្របានធ្វើឡើងនៅទីក្រុង ខឺតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ ដើម្បីពិចារណាលើមាតិកាដែលបានស្នើសម្រាប់ការបោះពុម្ពលើកដំបូងនៃគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ។ ដោយសារតែព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ កំពុងតែទៅសួរសុខទុក្ខដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅ ទីក្រុងមីឈីហ្គេន នោះ អូលីវើរ ខៅឌើរី បានធ្វើជាអធិបតីក្នុងការប្រជុំនេះ ។ នៅក្នុងការប្រជុំពួកបរិសុទ្ធបានបោះឆ្នោតដោយអនាមិកដើម្បីដាក់បញ្ចូលនូវសេចក្ដីប្រកាសមួយដែល អូលីវើរ ខៅឌើរី បានបង្ហាញទាក់ទងនឹងជំនឿនៃសាសនាចក្រ ពាក់ព័ន្ធនឹងរដ្ឋាភិបាល និងច្បាប់ទាំងឡាយ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៤:១–៤

ទំនួលខុសត្រូវទាំងឡាយរបស់រដ្ឋាភិបាលត្រូវបានស្ថាបនាឡើង

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យនឹកស្រមៃថា ពួកគេកំពុងតែបង្កើតប្រទេសថ្មីមួយ ។ សូមតែងតាំងសិស្សម្នាក់ឲ្យធ្វើជាអ្នកដឹកនាំនៅក្នុងរដ្ឋាភិបាលថ្មីនេះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យយកគម្ពីររបស់ពួកគេមកខាងមុខសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។ សូមសួរដល់សិស្សដែលជាអ្នកដឹកនាំនោះ នូវសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើច្បាប់ណាខ្លះ ដែលអ្នកចង់អនុមតិឲ្យប្រជាជននៅក្នុងប្រទេសថ្មីនេះអនុវត្តតាម ? (អ្នកអាចនឹងសរសេរចម្លើយរបស់សិស្សនៅលើក្ដារខៀន ។)

សូមសួរសិស្ស ៖

- តើអ្នកគិតថា ច្បាប់ណាខ្លះដែលអ្នកដឹកនាំរបស់អ្នកបានបង្កើតឡើង ? តើអ្នកមានផែនការធ្វើតាមច្បាប់ទាំងនោះឲ្យបានល្អកម្រិតណា ?
- តើអ្នកគិតថា គោលបំណងរបស់រដ្ឋាភិបាលមួយគឺជាអ្វី ?

សូមពន្យល់ថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៤ មាននូវឯកសារមួយដែលប្រកាសអំពីជំនឿរបស់សាសនាចក្រ ទាក់ទងនឹងរដ្ឋាភិបាល និងច្បាប់ទាំងឡាយ ។ នៅថ្ងៃទី ១៧ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៣៥ ខណៈពេលការរៀបចំចុងក្រោយត្រូវបានធ្វើឡើងដើម្បីបោះពុម្ពច្បាប់ដំបូងនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា នោះអូលីវើរ ខៅឌើរី បានធ្វើជាអធិបតីនៅក្នុងការប្រជុំទូទៅមួយនៃសមាជិកសាសនាចក្រ ។ លោកបានបង្ហាញឯកសារ ហើយសមាជិកបានចូលរួមបោះឆ្នោតដោយអនាមិកដើម្បីដាក់បញ្ចូលវាទៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ។ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ហ្វ្រេឌើរិក ជី វិលលាម្ស ដែលជាទីប្រឹក្សាទីពីរនៅក្នុងគណៈប្រធានទីមួយ ពុំមានវត្តមាននៅក្នុងការប្រជុំនេះទេ ។ ពួកលោកកំពុងផ្សាយដំណឹងល្អនៅរដ្ឋ មីឈីហ្គេន ។ នៅពេលពួកលោកបានត្រឡប់មកវិញ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានអនុញ្ញាតឲ្យឯកសារនោះត្រូវបានដាក់បញ្ចូលទៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ។

សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សដែលជាអ្នកដឹកនាំអាននូវសេចក្ដីណែនាំក្នុងកណ្ឌ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវមូលហេតុដែលពួកបរិសុទ្ធមានអារម្មណ៍ថា ការប្រកាស គឺចាំបាច់ត្រូវបានបោះពុម្ព ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៤:១ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ។ សូមឲ្យសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់រកមើលថា តើនរណាជាអ្នកបង្កើតគំនិតអំពីរដ្ឋាភិបាល ហើយនឹងគោលបំណងចម្បងនៃ រដ្ឋាភិបាលទាំងឡាយ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់ទៀតឲ្យរកមើលអ្វីដែលព្រះកាន់ទំនួលខុសត្រូវជាផ្លូវការរបស់រដ្ឋាភិបាល ។ សូមអញ្ជើញក្រុមនីមួយៗឲ្យរាយការណ៍អំពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ នៅពេលសិស្សប្រាប់អំពីសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម សូមសរសេរវានៅលើក្ដារខៀន ៖

រដ្ឋាភិបាលទាំងឡាយ ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់មនុស្ស ។

មន្ត្រីរដ្ឋាភិបាល គឺទទួលខុសត្រូវចំពោះព្រះសម្រាប់ការណ៍ល្អ និងសន្តិសុខក្នុងសង្គម ។

- តើមានវិធីណាខ្លះ ដែលអ្នកដឹកនាំក្នុងរដ្ឋាភិបាលអាចធ្វើសម្រាប់ការល្អ និងសន្តិសុខក្នុងសង្គម ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៤:២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើល សិទ្ធិរបស់រដ្ឋាភិបាលបីយ៉ាង គប្បីការពារដល់បុគ្គលម្នាក់ៗ ។ ពីមុនសិស្សអាន អ្នកអាចនឹង ពន្យល់ថា ពាក្យធានា*មានន័យថា សុវត្ថិភាព ឬមិនល្មើស* ។

- ស្របតាម ខ ២ តើសិទ្ធិអ្វីខ្លះ ដែលរដ្ឋាភិបាលគប្បីមានដើម្បីធានាសុវត្ថិភាពដល់ប្រជាពលរដ្ឋរបស់ពួកគេ ? (« សេរីភាពខាងសតិសម្បជញ្ញៈខាងសិទ្ធិ, សិទ្ធិកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិ និង សិទ្ធិការពារជីវិត » ។ អ្នកអាចនឹងប្រាប់សិស្សថា ប្រធាន អែសរ៉ា ថាហ្វ បែនសឹន បានមានប្រសាសន៍ថា « ជីវិត, សេរីភាព [និង] ទ្រព្យសម្បត្តិ [គឺជា] សិទ្ធិដ៏ធំបីយ៉ាងរបស់ មនុស្សលោក » [«Our Divine Constitution» *Ensign* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៨៧ ទំព័រ ៤]) ។

- តើអ្នកគិតថា ការអនុវត្តខាងសតិសម្បជញ្ញៈរបស់អ្នក មានន័យយ៉ាងដូចម្ដេច ? ហេតុអ្វីវាសំខាន់ ដើម្បីមានសិទ្ធិអនុវត្តខាង សតិសម្បជញ្ញៈរបស់អ្នកដោយសេរីនោះ ?

> ### និយមន័យពាក្យ និង ឃ្លាពិបាកៗ
> នៅពេលសិស្សសិក្សាបទគម្ពីរ ពួកគេអាចនឹងជួបនូវពាក្យ ឬឃ្លាពិបាកៗ ដែលពុំធ្លាប់ស្គាល់ ឬដែលពិបាកយល់ ។ អ្នកអាចជួយពួកគេរកមើលនិយមន័យនៃពាក្យ និងឃ្លាដូច្នេះ ដោយការលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យរកមើលក្នុងវចនានុក្រម សៀវភៅសិក្សារបស់សិស្ស លេខយោង និងជំនួយការសិក្សាបទគម្ពីរដទៃទៀត ។ បើចាំបាច់ អ្នកអាចនឹងផ្ដល់នូវនិយមន័យទាំងនេះខ្លះដោយខ្លួនអ្នក ។ ឧទាហរណ៍ អ្នកអាចនឹងសរសេរពាក្យពិបាកៗ និងនិយមន័យនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៤ នៅលើក្ដារខៀន នៅពេលត្រូវបានលើកឡើងអំឡុងមេរៀន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៤:៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលសិទ្ធិផ្សេងទៀត ដែលរដ្ឋាភិបាលគប្បីការពារ ។ (ពីមុនសិស្សអាន អ្នកអាចនឹងពន្យល់ថា ពាក្យ *ទទួលខុស ត្រូវ* មានន័យថា ចេះទទួលខុសត្រូវ ហើយថាអ្នកកាន់អំណាចរដ្ឋបាលស៊ីវិល គឺជាមន្ត្រីសាធារណៈមួយ ដែលគ្រប់គ្រងច្បាប់) ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថាវាសំខាន់ ចំពោះមនុស្សត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះព្រះ ពុំមែនរដ្ឋាភិបាល ចំពោះរបៀបដែលពួកគេអនុវត្ត សាសនារបស់ពួកគេ ?

- តើអ្នកគិតថាវាមានន័យយ៉ាងណា ដើម្បីបង្ក្រាបលើឧក្រិដ្ឋកម្ម ហើយដាក់ទោសកំហុស ដោយពុំព្យាយាមគ្រប់គ្រងលើ មនសិកា ឬបំផ្លាញសេរីភាពរបស់មនុស្សនោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៤:៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ដើម្បីស្វែងរកមើល អ្វីមួយដែលពលរដ្ឋនៃប្រទេសមួយចំនួនអាចធ្វើ ដើម្បីជួយមើលឲ្យប្រាកដថា អ្នកដឹកនាំក្នុងរដ្ឋាភិបាលរបស់ពួកគេនឹងជួយលើក កម្ពស់ដល់ច្បាប់ ។ (ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់នូវខគម្ពីរអ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា សាធារណរដ្ឋ គឺជារដ្ឋាភិបាលមួយ ដែលប្រជាជនជ្រើសរើសអ្នកដឹកនាំឲ្យធ្វើជាតំណាងរបស់ពួកគេ ហើយថាមហាក្សត្រគឺជាអ្នកគ្រប់គ្រងដ៏ខ្ពស់ខ្ពង់ ដូចជាស្ដេច ឬ ម្ចាស់ក្សត្រី) ។

- តើ « សំឡេងរបស់ប្រជាជន » ស្វែងរក និងលើកកម្ពស់ដល់អ្នកដឹកនាំល្អយ៉ាងដូចម្ដេច ? (បើចាំបាច់ សូមចង្អុល បង្ហាញថា ឃ្លា « សំឡេងរបស់ប្រជាជន » សំដៅទៅលើការអនុវត្តនៃការបោះឆ្នោតរើសអ្នកដឹកនាំ) ។

សូមយោងទៅលើសិស្សដែលអ្នកបានចាត់តាំងឲ្យធ្វើជាអ្នកដឹកនាំលើប្រទេសថ្មីកាលពីពេលចាប់ផ្ដើមមេរៀនដំបូង ។ សូម អញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យដាក់បញ្ចូលឈ្មោះសិស្សច្រើនទៀតដើម្បីជួយដល់អ្នកដឹកនាំនេះ ។ បន្ទាប់មកធ្វើការបោះឆ្នោតមួយ ដើម្បីសិស្សក្នុងថ្នាក់អាចជ្រើសរើសសិស្សពីរនាក់ដែលត្រូវបានដាក់បញ្ចូលឈ្មោះនោះ ។ សូមអញ្ជើញអ្នកដឹកនាំថ្មីទាំងនេះ ឲ្យយកព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេមក ហើយចូលរួមនឹងអ្នកដឹកនាំទីមួយ (ជាមនុស្សម្នាក់ដែលអ្នកបានតែងតាំងមុនគេ) មកខាង មុខថ្នាក់ ។ សូមឲ្យអ្នកដឹកនាំទាំងបីនាក់នេះ ពន្យល់អំពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀនរហូតមកដល់ពេលនេះ អំពីទំនួលខុសត្រូវ របស់ពួកគេក្នុងនាមជាមន្ត្រីរដ្ឋាភិបាល ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៤:៥–៦, ៨

ទំនួលខុសត្រូវទាំងឡាយរបស់ពលរដ្ឋត្រូវបានរៀបចំឡើង

សូមឲ្យអ្នកដឹកនាំទាំងបីរូបនោះ សរសេរនូវទំនួលខុសត្រូវមួយចំនួនដែលពលរដ្ឋគួរតែមាននៅក្នុងប្រទេសថ្មីរបស់ពួកគេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅលើក្ដារខៀន ។ បន្ទាប់មក សូមសួរសិស្ស ៖

- តើអ្នកគិតថាបញ្ជីនៃទំនួលខុសត្រូវនេះយ៉ាងម៉េចដែរ ? តើអ្នកនឹងផ្លាស់ប្ដូរបញ្ជីនេះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៤:៥–៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលនូវ ទំនួលខុសត្រូវរបស់ប្រជាពលរដ្ឋ ។ (នៅពេលសិស្សអាន អ្នកអាចនឹងសុំពួកគេឲ្យផ្អាកមួយភ្លែតសិន ដើម្បីអ្នកអាចឲ្យន័យ នៃពាក្យដូចខាងក្រោម ៖ *ឥតដកចេញបាន* សំដៅទៅលើអ្វីមួយដែលពុំអាចយកចេញបាន ពាក្យ *ការចាក់រុក* សំដៅទៅលើ ការបះបោរទាស់នឹងអ្នកដឹកនាំរដ្ឋាភិបាល ពាក្យ *ព្រមធ្វើតាម* មានន័យថា យល់ព្រម ឬចុះចូល ពាក្យ *បានជំនួស* មានន័យថា បានជួស *អនាធិបតេយ្យ* មានន័យថាភាពគ្មានច្បាប់ទម្លាប់–ភាពអវត្តមាននៃច្បាប់ និងរដ្ឋាភិបាល ឬការបះបោរទាស់នឹងច្បាប់ និងរដ្ឋាភិបាល) ។

- ស្របតាម ខ ៥–៦ តើយើងមានទំនួលខុសត្រូវអ្វីខ្លះចំពោះរដ្ឋាភិបាលរបស់យើង ? (សិស្សគួរតែបង្ហាញពីអ្វីមួយស្រដៀងគ្នាទៅនឹងសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **យើងត្រូវគាំទ្រ និងលើកកម្ពស់ដល់រដ្ឋាភិបាលដែលយើងរស់នៅ ។** សូមពិចារណាសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមចង្អុលបង្ហាញថា គោលការណ៍នេះរួមមានទាំង ការសន្មត់ថា រដ្ឋាភិបាលរបស់យើង រក្សាច្បាប់ទាំងឡាយដែលការពារយើងនៅក្នុង « សិទ្ធិកំណើត និងឥតអាចដកចេញបាន ») ។

- តើមាត្រានៃសេចក្ដីជំនឿមួយណា ដែលគោលការណ៍នេះរំឭកអ្នកអំពីវា ? (អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន ឬសូត្រមាត្រានៃសេចក្ដីជំនឿទីដប់ពីរ)។

- តើក្នុងនាមជាប្រជាពលរដ្ឋយើងអាចធ្វើដូចម្ដេច ដើម្បីគាំទ្រ និងលើកកម្ពស់ដល់រដ្ឋាភិបាល ? (ចម្លើយអាចរួមមានថា យើងអាចគោរពច្បាប់ លើកទឹកចិត្តអ្នកដទៃឲ្យគោរពតាម បម្រើនៅក្នុងសហគមន៍ បង្ហាញការគោរពដល់មន្ត្រីរដ្ឋាភិបាល និងការបោះឆ្នោត) ។

ដើម្បីជួយសិស្សប្រាប់អំពីសេចក្ដីពិតផ្សេងទៀត អំពីការលើកកម្ពស់ដល់រដ្ឋាភិបាល និងច្បាប់ទាំងឡាយ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- ស្របតាម ខ ៦ តើព្រះមានព្រះទ័យយ៉ាងណាអំពីការគោរពប្រតិបត្តិរបស់យើងចំពោះក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ និងច្បាប់របស់មនុស្ស ? (បន្ទាប់ពីសិស្សបានឆ្លើយតប សូមសរសេរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះចង់ឲ្យយើងធ្វើតាម និងគោរពដល់ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ និងច្បាប់របស់មនុស្ស**) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឆ្លើយសំណួរពីមុន សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានឲ្យឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ជេម អ៊ី ថាលម៉េហ្គ នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់នូវរបៀបដែលយើងគប្បីប្រព្រឹត្តចំពោះច្បាប់នៃដែនដី នៅពេលវាទាស់នឹងជំនឿរបស់យើង ៖

« នៅក្នុងករណីមានទំនាស់រវាងការទាមទារដែលធ្វើឡើងពីព្រះបន្ទូលនៃព្រះដែលបានបើកសម្ដែង និងពីស្ថានភាពដែលត្រូវបានបង្ខំដោយច្បាប់លោកិយ តើភាគីណាមួយដែលសមាជិកសាសនាចក្រត្រូវគោរពតាម ?. . .

« ទន្ទឹមនឹងការរង់ចាំ [ព្រះ] ទ្រង់គ្រប់គ្រងលើអ្វីទាំងអស់ ដើម្បីមានសេរីភាពខាងសាសនានោះ វាគឺជាករណីយកិច្ចរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ដែលត្រូវចុះចូលទៅនឹងច្បាប់នៃប្រទេសរបស់ខ្លួន ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេគួរតែប្រើប្រាស់គ្រប់វិធី ក្នុងនាមជាប្រជាពលរដ្ឋ ឬ ដាក់សំណើទៅកាន់រដ្ឋាភិបាលរបស់ខ្លួន ដើម្បីជានាដល់ពួកគេ និង ដល់មនុស្សទាំងពួង ឲ្យទទួលបានគុណប្រយោជន៍នៃសេរីភាពខាងកិច្ចការសាសនា ។ វាពុំតម្រូវពួកគេឲ្យទទួលការរងទុក្ខដោយគ្មានការប្រឆាំងតវ៉ាចំពោះការធ្វើទុក្ខពីអ្នកបៀតបៀនដែលគ្មានច្បាប់ ឬតាមរយៈការប្រតិបត្តិច្បាប់ដោយអយុត្តិធម៌ឡើយ ប៉ុន្តែការប្រឆាំងតវ៉ារបស់ពួកគេ គប្បីផ្ដល់ឲ្យតាមច្បាប់ និងលំដាប់ត្រឹមត្រូវ ។ ពួកបរិសុទ្ធពិតជាបានបង្ហាញនូវការទទួលយកគោលលទ្ធិរបស់ពួកគេតាមការប្រតិបត្តិ ដែលវាល្អប្រសើរជាងដើម្បីរងទុក្ខទង្វើអាក្រក់ ជាជាងការធ្វើខុស ដោយការប្រឆាំងចំពោះអ្នកមានសិទ្ធិអំណាចដែលអយុត្តិធម៌ដោយពុំត្រឹមត្រូវនោះ » (*មាត្រានៃសេចក្ដីជំនឿទី* ១២ បានបោះពុម្ព [ឆ្នាំ ១៩២៤] ទំព័រ ៤២២, ៤២៣]) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពី មនុស្សដែលពួកគេស្គាល់ ដែលគោរពតាមគោលការណ៍ទាំងឡាយនៃការគាំទ្រ និងការលើកកម្ពស់ដល់រដ្ឋាភិបាល និងច្បាប់របស់ពួកគេ ។ អ្នកអាចនឹងសុំឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយរបៀបដែលពលរដ្ឋទាំងនេះលើកកម្ពស់ដល់រដ្ឋាភិបាល ។ បន្ទាប់មកសូមឲ្យសិស្សសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ អំពីអ្វីមួយដែលពួកគេនឹងធ្វើដោយខ្លួនឯងដើម្បីគាំទ្រ និងលើកកម្ពស់ដល់រដ្ឋាភិបាល និងច្បាប់ ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៤:៨ ដោយការពន្យល់ថា រដ្ឋាភិបាលមានទំនួលខុសត្រូវមួយដើម្បីដាក់ទោសដល់អស់អ្នកទាំងឡាយណាដែលប្រព្រឹត្តបទឧក្រិដ្ឋ ហើយថាប្រជាពលរដ្ឋ មានទំនួលខុសត្រូវមួយដើម្បីជួយ « នាំអ្នកមានទោសដែលទាស់នឹងច្បាប់ល្អត្រឹមត្រូវមកដាក់ទោស » ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៤:៧, ៩–១០, ១២

ទំនាក់ទំនងរវាងសាសនា និងរដ្ឋាភិបាលត្រូវបានពិពណ៌នា

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៤:៧, ៩–១០, ១២ ដោយការពន្យល់ថា អូលីវើរ ខៅឌើរី បានសរសេរថា រដ្ឋាភិបាលគប្បីតែបង្កើតច្បាប់ដែលការពារដល់គោរពខាងសាសនា ប៉ុន្តែពួកគេពុំគប្បីលំអៀងទៅលើសាសនាមួយជាងសាសនាមួយទៀតឡើយ ។ បន្ថែមពីលើនោះ លោកបានសរសេរថា សង្គមសាសនាទាំងឡាយ មានសិទ្ធិដើម្បីដាក់ទោស

ចំពោះសមាជិកដែលពុំគោរពតាមរបស់ពួកគេ ដោយការកាត់កាលពួកគេចេញ ឬដកសមាជិកភាពរបស់ពួកគេចេញ ប៉ុន្តែសង្គមដូច្នេះ ពុំមានសិទ្ធិធ្វើការវិនិច្ឆ័យ ឬដាក់ទណ្ឌកម្មនានា ដែលនឹងដកហូរយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់សមាជិកពួកគេ ឬធ្វើឲ្យគ្រោះថ្នាក់ដល់រាងកាយពួកគេឡើយ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៤:១១

សិទ្ធិដើម្បីអំពាវនាវសុំជំនួយមកពីរដ្ឋាភិបាល គឺត្រូវបានពន្យល់

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៤:១១ ដោយការពន្យល់ថា ស្របតាមខគម្ពីរនេះ ពលរដ្ឋគប្បីអនុញ្ញាតឲ្យសុំដល់រដ្ឋាភិបាលរបស់ពួកគេដើម្បី « កែកំហុស » បើពួកគេបានធ្វើខុស ។ ពាក្យ *កែកំហុស* មានន័យថា បានធ្វើអ្វីមួយត្រូវ ។ ខគម្ពីរក៏មានបញ្ចូលទាំងការប្រកាសមួយ ដែលពលរដ្ឋមានមូលហេតុត្រឹមត្រូវនៅក្នុងការការពារខ្លួន និងអ្នកដទៃ នៅពេលដែលមានតម្រូវការបន្ទាន់មួយ ហើយរដ្ឋាភិបាលពុំអាចជួយបាន ។

សូមឲ្យសិស្សចែកចាយនូវអ្វីដែលពួកគេថ្លែងអំណរគុណចំពោះប្រទេស និងសហគមន៍របស់ពួកគេ ។ សូមថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសារៈសំខាន់នៃការគាំទ្រ និងការលើកកម្ពស់រដ្ឋាភិបាល និងច្បាប់ទាំងឡាយ ។

មេរៀនទី ១៤៤

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥ ភាគ ១

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ២៧ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨៤៤ ព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធ និង បងប្រុសរបស់លោក ហៃរ៉ុម ដែលជាជំនួយការប្រធាន និងជាលោកអយ្យកោរបស់សាសនាចក្រ ត្រូវបានធ្វើទុក្ករកម្មនៅក្នុងគុកកាតេជេច រដ្ឋ អិលលីណោយ ។ កូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ បានអនុមតិការប្រកាសអំពីទុក្ករកម្មមួយ ឲ្យដាក់បញ្ចូលនៅក្នុងការបោះពុម្ពនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា នៅចុងឆ្នាំ ១៨៤៤ ដែលហៀបនឹងត្រូវបានបោះពុម្ព ។ សេចក្ដីប្រកាសនោះសរសេរតាមដំណើររឿងដែលអែលឌើរ យ៉ូហាន ថេលើរ និង វិលឡើឌ រិចឺស្ស ជាសមាជិកក្នុងកូរ៉ុមនៃពួកដប់ពីរនាក់ បានឃើញដោយផ្ទាល់ភ្នែក ។ វីរៈណៈនេះ ឥឡូវត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥ ។

*កំណត់ចំណាំ ៖*មេរៀននេះ រួមមាននូវដំណើររឿងជាប្រវត្តិសាស្ត្រមួយចំនួនដែលអាចត្រូវបានអានដោយសិស្ស ។ អ្នកអាចនឹងគិតធ្វើការថតចម្លងដំណើររឿងទាំងនេះ ហើយចែកវាទៅឲ្យសិស្សនៅពេលចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥:១–៧

ទុក្ករកម្មរបស់ យ៉ូសែប និង ហៃរ៉ុម ស៊្មីធ ត្រូវបានប្រកាស

សូមចាប់ផ្ដើមថ្នាក់ដោយការសួរដល់សិស្ស បើមានពួកគេណាម្នាក់ចាំថា ពួកគេនៅកន្លែងណា នៅពេលពួកគេបានដឹងអំពីការស្លាប់របស់ប្រធាននៃសាសនាចក្រ ឬមនុស្សជាទីស្រឡាញ់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្រមៃថា ពួកគេជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រដែលរស់នៅក្នុងទីក្រុង ណៅវូ រដ្ឋ អិលលីណោយ ក្នុងឆ្នាំ ១៨៤៤ ហើយពួកគេបានទទួលដំណឹង ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥:១ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានខគម្ពីរនេះឲ្យឮៗ ។

- តើអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងដូចម្ដេច បន្ទាប់ពីបានស្ដាប់ឮអំពីសោកនាដកម្មនេះ ?

សូមពន្យល់ថា ពួកបរិសុទ្ធជាច្រើន បានរញ្ជួយចិត្តជាខ្លាំងជាមួយនិងភាពសោកសៅ នៅពេលពួកគេបានដឹងអំពីការស្លាប់របស់ យ៉ូសែប និង ហៃរ៉ុម ស៊្មីធ ។ សូមលើកទឹកចិត្តដល់សិស្សឲ្យនឹកគិតអំពីអារម្មណ៍ផ្ទាល់ខ្លួន និងទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ នៅពេលពួកគេដឹងអំពីថ្ងៃចុងក្រោយនៃជីវិតរបស់លោក ។

សូមប្រាប់សិស្សថា យ៉ូសែប ស៊្មីធ និង ពួកបរិសុទ្ធ បានរស់នៅដោយភាពសុខសាន្តក្នុងរដ្ឋ អិលលីណោយ ប្រហែលរយៈពេលបីឆ្នាំ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ត្រឹមឆ្នាំ ១៨៤២ ពួកគេបានចាប់ផ្ដើមជួបនឹងការជំទាស់ប្រឆាំងម្ដងទៀត ។ អ្នកប្រឆាំងនៅក្នុងសាសនាចក្រ និងបក្សប្រឆាំងនៅខាងក្រៅសាសនាចក្រ បានរួមកម្លាំងគ្នាដើម្បីប្រឆាំងនឹងព្យាការី ព្រមទាំងសាសនាចក្រ ។ ពលរដ្ឋមួយចំនួននៅរដ្ឋ អិលលីណោយ បានចាប់ផ្ដើមមានភាពភ័យខ្លាច ហើយស្អប់ឥទ្ធិពលខាងនយោបាយរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ។ អ្នកដទៃទៀតកាន់តែច្រណែននឹងការរីកចម្រើនខាងសេដ្ឋកិច្ចរបស់សាសនាចក្រនៅទីក្រុងណៅវូ ហើយបានរិះគន់នឹងអំណាចរបស់អភិបាលក្រុងណៅវូ និងក្រុមជីវពលរបស់ក្រុង ។ មនុស្សមួយចំនួនទៀតបានចាប់ផ្ដើមមិនចូលចិត្តពួកបរិសុទ្ធ ដោយសារតែការយល់ច្រឡំអំពីគោលលទ្ធិ និងការអនុវត្តរបស់ពួកមរមនដ៏ចម្លែក ដូចជាអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព ហើយមួយចំនួនទៀតបានយល់ខុស ដោយសារតែសមាជិកនៃសាសនាចក្រដែលក្បត់សាសនា ។ (សូមមើល *Church History in the Fulness of Times Student Manual,* បោះពុម្ពទី ២ [Church Educational System manual, ឆ្នាំ ២០០៣], ទំព័រ ២៦៣–៦៦, ២៧០–៧១) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន កថាកណ្ឌដូចខាងក្រោម ៖

សិស្សទី ១

ត្រឹមខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៤៤ ភាពអនាមិកប្រឆាំងនឹងសាសនាចក្រកាន់តែតានតឹងខ្លាំងឡើងៗ ។ ប្រជាជនខ្លះនៅក្នុងរដ្ឋ អិលលីណោយ បានពិភាក្សាពីការបណ្ដេញពួកបរិសុទ្ធចេញពីរដ្ឋ ខណៈអ្នកផ្សេងទៀតបានគ្រោងសម្លាប់ព្យាការី ។ អ្នកខ្លះដែលបានរួមគំនិតក្បត់នឹងព្យាការី និង សាសនាចក្រ ជាអតីតសមាជិកនៃសាសនាចក្រ ដែលបានក្បត់សាសនា ។ នៅថ្ងៃទី ៧ ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៤៤ វិល្លៀម ឡរ ដែលបានបម្រើជាទីប្រឹក្សាទីពីរនៃគណៈប្រធានទីមួយ និងអ្នកក្បត់សាសនាផ្សេងទៀត បានបោះពុម្ពកាសែតលេខទីមួយដែលហៅថា *Nauvoo Expositor* ។ ដោយមានបំណងចង់ញុះញង់ដល់សាធារណជន ឲ្យប្រឆាំងនឹងព្យាការី និងសាសនាចក្រ បុរសទាំងនេះបានប្រើកាសែតដើម្បីនិយាយបង្ខូចដល់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រផ្សេងទៀត ។ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងក្រុមប្រឹក្សាក្រុងណៅវូភាគច្រើនបានដឹងថា កាសែតអុជអាលនេះ នឹងនាំទៅកេអំពើហិង្សាឥតសណ្ដាប់ធ្នាប់ប្រឆាំងក្នុងក្រុងនេះ ។ ពួកគេបានប្រកាសដល់សាធារណៈជនថាជាសារព័ត៌មានខ្ទេចខ្ទាំ និងបានបញ្ជាឲ្យបំផ្លាញកាសែត *Nauvoo Expositor* ។

សូមពន្យល់ថា មាតិកាអំពី *Nauvoo Expositor* ព្រមជាមួយនឹងការបំផ្លាញការបោះពុម្ព បានបណ្ដាលឲ្យមានកំហឹងទំនាស់ប្រឆាំងនឹងពួកមរមន កើនឡើងរឹតតែខ្លាំង ។ ម្ចាស់រោងពុម្ពបានដាក់បណ្ដឹងស្របច្បាប់ទាស់នឹង យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង អ្នកដឹកនាំក្នុងក្រុងដទៃទៀត ដោយចោទប្រកាន់ពួកគេអំពីការបង្កឲ្យមានកុប្បកម្មឡើង ។ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ត្រូវបានរួចពីការចោទប្រកាន់ ប៉ុន្តែការដោះលែងលោក កាន់តែធ្វើឲ្យមារសត្រូវ របស់លោកខឹងខ្លាំងឡើងៗប៉ុណ្ណោះ ។ នៅពេលការវាយការណ៍បានចាប់ផ្ដើមសាយភាយ ដែលពួកមនុស្សកំណាចបានប្រមូលផ្ដុំគ្នាវាយប្រហារលើទីក្រុង ណៅវូ នោះ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ក្នុងនាមជាអភិបាលខេត្ត បានប្រកាសថាទីក្រុង ណៅវូ ត្រូវស្ថិតនៅក្រោមច្បាប់ទ័ព (ច្បាប់ទ័ពបណ្ដោះអាសន្ន) ។ ដោយមានការដឹកនាំពីអភិបាល ថូម៉ាស ហ្វត នៃរដ្ឋ អិលលីណោយ យ៉ូសែប បានបញ្ជាទ័ពផ្លូវការនៅណៅវូ ការពារដល់ទីក្រុង ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានកថាកណ្ឌពីរដូចខាងក្រោម ៖

សិស្សទី ២

ការរំជើបរំជួលនៅក្នុងតំបន់បានរីកធំឡើងៗ ដែលធ្វើឲ្យអភិបាល ហ្វត ចេញទៅ កាតធេច ជាទីស្នាក់ការកណ្ដាលនៃរដ្ឋាភិបាល ស៊ុកងទ័ព ដើម្បីបង្រ្កាបស្ថានភាពហឹង្សាដ៏ខ្លាំងនោះ ។ គាត់បានសរសេរសំបុត្រទៅកាន់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ថា មានតែតាមរយៈការសម្រេចក្ដីរបស់ព្យាការី និង ថ្នាក់ដឹកនាំដទៃទៀតនៃសាសនាចក្រត្រូវបានធ្វើឡើងដោយក្រុមចៅក្រមមិនមែនជាពួកមរមន នៅក្រុងកាតធេច ទេ ទើបអាចធ្វើឲ្យប្រជាពលរដ្ឋស្ងប់ចិត្តបាន ។ អភិបាល ហ្វត ក៏បានសន្យានឹងពួកគេថា នឹងការពារ ហើយកាត់ទោសដោយយុត្តិធម៌ទាំងស្រុង បើពួកគេចូលមកដោយស្ម័គ្រចិត្ត ។ យ៉ូសែប បានតបថា ជីវិតរបស់លោកនឹងស្ថិតនៅក្នុងភាពគ្រោះថ្នាក់នៅតាមផ្លូវ ហើយថាលោកនឹងពុំចូលខ្លួនទេ ។

នៅពេល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានប្រឹក្សាជាមួយនឹងបងប្អូនប្រុសរបស់លោកអំពីអ្វីត្រូវធ្វើបន្ទាប់ទៀត នោះលោកមានអារម្មណ៍ថា បើលោក និងហៃរ៉ុម ចាកចេញពី ណៅវូ ហើយធ្វើដំណើរទៅទិសខាងលិច នោះពួកគេបរិសុទ្ធនៅរដ្ឋ ណៅវូ នឹងពុំមានគ្រោះថ្នាក់ទេ ។ យ៉ូសែប និង ហៃរ៉ុមបានធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់ទន្លេមីស៊ីស៊ីពី ទៅ អៃអូវ៉ា តាមការប្រឹក្សានេះ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួននៅណាវូ បានសង្ស័យចំពោះផែនការរបស់ព្យាការី ។ មានមនុស្សមួយចំនួនបានមកជួបលោក បានចោទលោកថា កំសាក ដោយនិយាយថា លោកបានបោះបង់ចោលពួកបរិសុទ្ធ ហើយទុកឲ្យពួកគេនៅប្រឈមមុខនឹងការបៀតបៀនតែឯង ។ ព្យាការីបានតបថា « បើសិនជាជីវិតមិត្តរបស់ខ្ញុំពុំមានតម្លៃចំពោះជីវិតខ្ញុំ នោះខ្ញុំគ្មានតម្លៃអ្វីទេ » (នៅក្នុង*History of the Church* ៦:៥៤៩) ។ បន្ទាប់ពីបានប្រឹក្សាជាមួយគ្នាហើយ យ៉ូសែប និង ហៃរ៉ុម បានត្រឡប់មកទីក្រុង ណៅវូ វិញ ។ នៅព្រឹកព្រលឹមថ្ងៃទី ២៤ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨៤៤ ពួកលោកបានចាកចេញទៅកាតធេច ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥:៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការព្យាករដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានធ្វើ នៅពេលលោកជិតទៅដល់ទីក្រុងកាតធេច ។

- តើយ៉ូសែបបានប្រាប់ថា មានអ្វីនឹងកើតឡើងដល់លោក ?

- តើអ្នកគិតថា ព្យាការីនឹងមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា នៅពេលដែលលោកចាកចេញពីគ្រួសារលោក ដោយដឹងថា លោកនឹងពុំត្រឡប់មកជួបពួកគេវិញនោះ ?

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា យ៉ូសែប « មានចិត្តស្ងប់ស្ងាត់ដូចជាព្រឹកព្រលឹមនៅរដូវក្ដៅ » នៅពេលលោកបានដឹងថា លោកនឹង « ដូចជាកូនចៀមដែលនឹងត្រូវសម្លាប់ » យ៉ាងដូច្នោះ ?

សូមពន្យល់ថា ព្យាការីបានដឹងថាការស្លាប់របស់លោក នឹងការពារដល់ជីវិតរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ។

នៅពេលហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធ បានរៀបចំធ្វើដំណើរទៅគុកកាតធេច នោះលោកបានអាន អេធើរ ១២:៣៦–៣៨ ហើយបន្ទាប់មក បានបត់ទំព័រនោះទុក ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥:៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សត្រៀមខ្លួន ហើយកត់សម្គាល់នូវអ្វីដែលហៃរ៉ុមបានអាន និងបានគូសចំណាំពីមុនចាកចេញទៅគុកកាតធេច ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា ខគម្ពីរមកពីគម្ពីរអេធើរទាំងនេះ អាចមានអត្ថន័យយ៉ាងខ្លាំងចំពោះហៃរ៉ុមដើម្បីអាននៅគ្រានោះ ?

- តើអ្នកគិតថាឃ្លា « មនុស្សទាំងអស់នឹងដឹងថា អាវរបស់ខ្ញុំគ្មានប្រឡាក់ដោយឈាមរបស់អ្នកឡើយ » (គ. និង ស. ១៣៥:៥) មានន័យដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាពីរបៀបដែល យ៉ូសែប និងហៃរ៉ុម អាចមានអារម្មណ៍បែបណា នៅពេលដឹងថាពួកលោកបានបំពេញតាមការហៅបម្រើ និងកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកលោកមកពី ព្រះដោយអស់ពីលទ្ធភាពខ្លួនហើយនោះ ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះ ពីគំរូរបស់យ៉ូសែប និងហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធ ដែលអាចជួយយើងឲ្យបំពេញការហៅនានាដែលយើងទទួលបានមកពីព្រះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីសង្ខេបដូចខាងក្រោមអំពីព្រឹត្តការណ៍ទាំងឡាយដែលកើតឡើងនៅថ្ងៃទី ២៥–២៧ ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៤៤ ៖

សិស្សទី ៣

នៅថ្ងៃទី ២៥ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨៤៤ យ៉ូសែប និង ហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធ និងអ្នកដឹកនាំដទៃទៀត បានបង់ប្រាក់ធានាអនុញ្ញាតឲ្យនៅក្រៅឃុំ នៅកាតធេច ហើយបាននៅក្រៅឃុំរហូតដល់ថ្ងៃការកាត់ក្ដីជាផ្លូវការ នឹងធ្វើឡើង ដែលចោទប្រកាន់អំពីការបង្ករឲ្យមានកុប្បកម្មនោះ (សំដៅទៅលើការបំផ្លាញកាសែត *Nauvoo Expositor*) ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅល្ងាចនោះ យ៉ូសែប និង ហៃរ៉ុម ត្រូវបានបង្ខាំងឲ្យនៅក្នុងគុកកាតធេច ទាក់ទងនឹងការចោទមួយថាក្បត់ជាតិ ដែលថា យ៉ូសែប និង មេធាវីរបស់លោក បានតវ៉ាថាពុំស្របច្បាប់ឡើយ ដោយថា ការចោទនោះពុំបានបរិយាយអំពី ប្រាក់ធានាអនុញ្ញាតឲ្យនៅក្រៅឃុំ សម្រាប់សវនាការពីដំបូងរបស់ពួកលោក ។ គ្មានប្រាក់ធានាអនុញ្ញាតឲ្យនៅក្រៅឃុំចំពោះករណីក្បត់ជាតិទេ ដូច្នេះពួកលោកត្រូវតែស្ថិតនៅក្នុងគុកកាតធេច– ហើយស្ថិតនៅក្នុងគ្រោះថ្នាក់ដដែល ។

នៅថ្ងៃទី ២៦ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨៤៤ យ៉ូសែប បានជួបនឹងអភិបាល ហ្វត នៅក្នុងគុក ។ លោកអភិបាល ហ្វដ បានគិតអំពីការធ្វើដំណើរទៅទីក្រុង ណៅវូ ហើយ យ៉ូសែប បានសុំទៅជាមួយ ដោយមានអារម្មណ៍ថាលោកពុំមានសុវត្ថិភាពនៅក្នុងគុក កាតធេច នេះឡើយ ។ អភិបាល ហ្វត បានសន្យាថា បើលោកចាកចេញពី កាតធេច នោះលោកនឹងនាំ យ៉ូសែប និង ហៃរ៉ុមទៅជាមួយ ។ នាល្ងាចនោះ ព្យាការីបានថ្លែងទីបន្ទាល់ទៅដល់ពួកអ្នកយាមអំពីភាពពិតនៃព្រះគម្ពីរមរមន និងការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អ ។

នៅព្រឹកថ្ងៃទី ២៧ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨៤៤ យ៉ូសែប បានសរសេរនៅក្នុងសំបុត្រមួយទៅ អិមម៉ា ថា ៖ « បងទទួលយកស្ថានភាពរបស់បង ដោយដឹងថាបងត្រឹមត្រូវ ហើយបានធ្វើល្អបំផុតតាមដែលបងអាចធ្វើបានហើយ ។ សូមផ្ដល់ក្ដីស្រឡាញ់របស់បងដល់កូនៗ និងមិត្តភក្តិទាំងអស់របស់បងផង » (នៅក្នុង *History of the Church,* ៦:៦០៥) ។ ក្រោយមកនៅថ្ងៃដដែលនោះ ដោយដឹងថាប្រជាពលរដ្ឋក្នុងមូលដ្ឋានមានផែនការនឹងសម្រុកចូលទៅក្នុងគុកដើម្បីសម្លាប់អ្នកទោសទាំងឡាយ នោះ អភិបាល ហ្វត បានចាកចេញពីទីក្រុងកាតធេច ដើម្បីនិយាយទៅកាន់ប្រជាពលរដ្ឋនៅណៅវូ ។ លោកបានក្បត់សន្យារបស់លោក ហើយពុំបាននាំ យ៉ូសែប និង ហៃរ៉ុម ទៅជាមួយឡើយ ។ មុនពេលចាកចេញ អភិបាល ហ្វត បានដាក់កាតធេថនៅក្នុងភាពក្រៀមក្រំ–ដែលទាហានឃោរឃៅជាច្រើនបានប្រមូលផ្ដុំគ្នានៅទីក្រុងកាតធេច– ទទួលបញ្ជាយាមគុក ហើយបានបណ្ដេញទាហានផ្សេងទៀតឲ្យត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ។

សូមប្រាប់សិស្សថា នៅក្នុងពេលល្ងាចដ៏ក្ដៅ និង សើមនៅថ្ងៃទី ២៧ ខែមិថុនា នោះសាវក យ៉ូហាន ថេលើរ និង វិលឡឺឌ រីឆាដ នៅជាមួយនឹង យ៉ូសែប និង ហៃរ៉ុម នៅក្នុងគុកកាតធេច ។ អារម្មណ៍នៃភាពអស់សង្ឃឹមបានមកគ្របដណ្ដប់លើព្យាការី និង អ្នកទាំងឡាយដែលនៅជាមួយលោក នៅពេលពួកគេបានអង្គុយនៅក្នុងបន្ទប់ក្នុងគុកនៅជាន់ទីពីរ ។ ហៃរុម ស៊្មីធ បានសុំឲ្យ យ៉ូហាន ថេលើរ ច្រៀងបទ « អ្នកធ្វើដំណើរដ៏ក្រតោកយ៉ាក » (សូមមើល *ទំនុកតម្កើង* ទំព័រ ១៧) ។ បើទំនុកតម្កើងនេះមានក្នុងសៀវភៅទំនុកតម្កើងរបស់អ្នក សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យច្រៀងពីរបីវគ្គ ។ នៅពេលពួកគេច្រៀង សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យគិតអំពីទំនុកតម្កើងនេះ អាចមានន័យយ៉ាងណាចំពោះ យ៉ូសែប និង ហៃរុម ស៊្មីធ នៅក្នុងគ្រានេះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សបីនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអានសេចក្ដីសង្ខេបដូចខាងក្រោមអំពីទុក្ករកម្ម ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ព្យាយាមបង្កើតជាចក្ខុវិស័យអំពីព្រឹត្តការណ៍ទាំងនេះដូចជាពួកគេនៅជាមួយនឹងព្យាការីក្នុងគុកកាតធេច ។

ការប្រើតន្ត្រីនៅក្នុងមេរៀន

តន្ត្រី ជាពិសេសទំនុកតម្កើងរបស់សាសនាចក្រ អាចដើរតួយ៉ាងសំខាន់មួយ នៅក្នុងការជួយដល់សិស្សឲ្យទទួលអារម្មណ៍ដឹងអំពីឥទ្ធិពលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងបទពិសោធន៍នៃការរៀនសូត្រ អំពីដំណឹងល្អរបស់ពួកគេ ។ ការច្រៀងទំនុកតម្កើងដែលទាក់ទងផ្ទាល់ទៅនឹងមេរៀនរបស់អ្នក អាចជួយសិស្សឲ្យរៀនគោលការណ៍ដំណឹងល្អ និងពិចារណាអំពីគំនិតបន្ថែមទៀត ។

សិស្សទី ៤

មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីម៉ោង ៥:០០ ល្ងាច នៅថ្ងៃទី ២៧ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨៤៤ មានពួកមនុស្សកំណាចមួយក្រុម ដែលមានចំនួនប្រហែលជា ១៥០–២០០ នាក់ ដោយមានលាបមុខដើម្បីលាក់បាំងអត្តសញ្ញាណរបស់ពួកគេ បានមកព័ទ្ធគុក ។ អ្នកយាមពុំបានឃាត់ពួកគេទេ ពេលពួកមនុស្សកំណាចមួយចំនួនបានសម្រុករត់ឡើងមកជាន់លើ ត្រង់កន្លែងដែលព្យាការី និងមិត្តភក្ដិរបស់លោកស្ថិតនៅនោះ ។

យ៉ូសែប និងអ្នកដទៃទៀតបានរុញទប់ទ្វារការពារកុំឲ្យពួកមនុស្សកំណាចសម្រុកបើកបាន ។ មានម្នាក់ក្នុងក្រុមមនុស្សកំណាចបានបាញ់កាំភ្លើងទៅផ្នែកខាងលើនៃទ្វារ ដោយបានទម្លុះច្រមុះរបស់ហៃរុមផ្នែកខាងឆ្វេង ។ គាត់បានដួលផ្ងារក្រោយ ដោយបានស្រែកថា « ខ្ញុំស្លាប់ហើយ ! » (នៅក្នុង *History of the Church* ៦:៦១៧) ។ យ៉ូហាន ថេលើរ បានមានប្រសាសន៍ថា « ខ្ញុំពុំអាចបំភ្លេចបានទេ នូវអារម្មណ៍ដ៏សោរសៅ និងគោរពដ៏ជ្រាលជ្រៅ ដែលបានបង្ហាញនៅលើទឹកមុខ យ៉ូសែប នៅពេលដែលលោកបានទៅជិតហៃរុម ហើយទ្រោបខ្លួនលើលោក ដោយស្រែកថា ‹ ឱ! បងប្រុសកំសត់ជាទីស្រឡាញ់របស់ប្អូនអើយ ! ›» (នៅក្នុង *History of the Church* ៧:១០២) ។

សិស្សទី ៥

នាព្រឹកថ្ងៃនោះ មានអ្នកមកសួរសុខទុក្ខម្នាក់បានឲ្យកាំភ្លើងមួយដើមទៅ យ៉ូសែប ។ ដោយការពារដល់មនុស្សគ្រប់រូបនៅក្នុងបន្ទប់ យ៉ូសែប បានរត់ទៅមាត់ទ្វា ហើយបានបាញ់ចេញទៅក្រៅមាត់ទ្វា ។ មានតែបីគ្រាប់ចំណោមប្រាំមួយគ្រាប់ប៉ុណ្ណោះដែលបាញ់ចេញ ដែលធ្វើឲ្យសមាជិកមួយចំនួននាក់នៃពួកមនុស្សកំណាចរងរបួសខ្លះ ។ ពេលនោះ ពួកមនុស្សកំណាចបានប្រើកាំភ្លើងរបស់គេរុញចូលតាមប្រហោងទ្វារដែលពាក់កណ្ដាលបើក ហើយយ៉ូហាន ថេលើរ បានព្យាយាមវាយកាណុងកាំភ្លើងរបស់ពួកគេឲ្យដកថយវិញដោយដងឈើច្រត់មួយ ។

នៅពេលភាពចលាចលនៅទ្វារនោះមានកាន់តែខ្លាំងឡើង នោះយ៉ូហាន ថេលើរ បានព្យាយាមរត់គេចដោយផ្លោះតាមបង្អួច ។ នៅពេលលោកចង់លោតចេញពីបង្អួច លោកត្រូវបានគេបាញ់ចំភ្លៅ ដែលបាញ់ពីមាត់ទ្វារ ហើយក៏ត្រូវគេបាញ់ចំពីខាងក្រៅផងដែរ ។ លោកបានដួលទៅលើកម្រាលឥដ្ឋ ហើយខណៈដែលខំវារទៅក្រោមគ្រែក្បែរបង្អួចនោះ លោកត្រូវបានគេបាញ់បីគ្រាប់ទៀត ធ្វើឲ្យរបួសយ៉ាងធ្ងន់ ។ ទន្ទឹមនឹងគ្នានោះ នៅពេលកាំភ្លើងជាច្រើនបានបាញ់ចូលមកតាមមាត់ទ្វារ នោះវិលឡឺឌ រីឆាដ បានចាប់ផ្ដើមតតាំងនឹងពួកគេដោយឈើច្រត់មួយ ។

សិស្សទី ៦

បន្ទាប់មក យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានព្យាយាមគេចតាមបង្អួចដដែលនោះ ដែលទំនងជានឹងរក្សាជីវិតលោក តែមនុស្សខ្លះបានជឿថា គឺដើម្បីជួយជីវិតរបស់ វិលឡឺឌ រីឆាដ និង យ៉ូហាន ថេលើរ ។ នៅពេលវិលឡឺឌ រីឆាដ បានបន្តវាយរុញច្រានឡប់ពួកមនុស្សកំណាចនៅឯមាត់ទ្វារ នោះព្យាការីបានលោតទៅបង្អួចដែលបើករួចនោះ ។ នៅពេលលោកបានធ្វើដូច្នោះ មានគ្រាប់កាំភ្លើងជាច្រើនទាំងក្នុង និងក្រៅគុកបានបាញ់សំដៅទៅលោក ។ លោកបានធ្លាក់ចេញពីបង្អួចដោយស្រែកថា « ឱ ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះខ្ញុំអើយ » ហើយក៏បានធ្លាក់មកដី ។ សមាជិកពួកមនុស្សកំណាចខ្លះដែលនៅក្នុងគុក បានរត់ចេញទៅក្រៅដើម្បីបញ្ជាក់ថា យ៉ូសែប បានស្លាប់មែន ។ ទោះបីជាគ្មានសមាជិកសាសនាចក្រណាម្នាក់នៅតាមផ្លូវទៅទីក្រុងកាតធេច ក៏មានមនុស្សម្នាក់បានស្រែកថា « ពួកមរមនមកហើយ » ហើយហ្វូងមនុស្សកំណាចទាំងមូលក៏រត់គេចចេញអស់ទៅ ។ (សូមមើល *History of the Church,* ៦:៦១៨, ៦២០–២១; សូមមើលផងដែរ *History in the Fulness of Times Student Manual,* ទំព័រ ២៨៣) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥:២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយកត់ចំណាំការពិពណ៌នាអំពីជោគវាសនារបស់ យ៉ូហាន ថេលើរ និង វិលឡើឌ រីឆាដ ។ សូមប្រាប់សិស្សថា វិលឡើឌ រីឆាដ គ្រាន់តែត្រូវគ្រាប់កាំភ្លើងមួយគ្រាប់ហោះប្រធិតៗនឹងត្រចៀកខាងឆ្វេងរបស់គាត់តែប៉ុណ្ណោះ ដែលបានបំពេញតាមការព្យាករណ៍ដែលយ៉ូសែប បានព្យាករអស់ជាងមួយឆ្នាំមុនថា « ពេលវេលានឹងមកដល់ ដែលគ្រាប់កាំភ្លើងនឹងហោះនៅជុំវិញគាត់ដូចជាគ្រាប់ព្រិលធ្លាក់ ហើយគាត់នឹងមើលឃើញមិត្តរបស់គាត់ដួលស្លាប់នៅខាងឆ្វេង និងខាងស្ដាំ ប៉ុន្តែនឹងគ្មានគ្រាប់កាំភ្លើងមួយគ្រាប់ណាមកប៉ះនឹងអាវរបស់គាត់ឡើយ » (នៅក្នុង *History of the Church* ៦:៦១៩) ។

សូមនាំសិស្សទៅកាន់ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥:១ ហើយសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើអ្នកគិតថាឃ្លា « ដើម្បីបិទទីបន្ទាល់នៃព្រះគម្ពីរនេះ និងព្រះគម្ពីរមរមន » មានន័យដូចម្ដេច ? (វាអាចនឹងជួយពន្យល់ថានៅក្នុងបរិបទនេះ ដើម្បី *បិទ* គឺបង្កើតអ្វីមួយដ៏និរន្តន៍ ដូចជាទីបន្ទាល់ជាដើម) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថាពាក្យ *ទុក្ករកម្ម* នៅក្នុង ខ ១ ហើយសួរថា ៖

- តើទុក្ករជនជាអ្វី ? (មនុស្សម្នាក់ដែលរងទុក្ខដល់ស្លាប់ ក្នុងការធ្វើជាសាក្សីចំពោះសេចក្ដីពិតអំពីជំនឿ ឬបុព្វហេតុរបស់គាត់ ឬនាង ។ សូមពន្យល់ថា ពាក្យ *ទុក្ករជន* ចេញមកពីពាក្យភាសាក្រិចថា *សាក្សី* [សូមមើល Bible Dictionary, « Martyr » ។

សូមឲ្យសិស្សមើលត្រួសៗនូវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥:៧ រកមើលនូវអ្វីថាតើទុក្ករកម្មរបស់ យ៉ូសែប និង ហៃរុម ស្ម៊ីធ ធ្វើជាសាក្សីចំពោះអ្វីខ្លះ ។

- តាមរយៈការស្លាប់របស់ពួកលោកជាទុក្ករជន តើ យ៉ូសែប និង ហៃរុម ស្ម៊ីធ បានបិទទីបន្ទាល់របស់ពួកលោកអំពីអ្វីខ្លះ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគប្បីប្រាប់នូវសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖**យ៉ូសែប និង ហៃរុម ស្ម៊ីធ បានបិទសាក្សីរបស់ពួកលោកអំពីសេចក្ដីពិតដ៏ពេញលេញនៃដំណឹងល្អដែលបានស្ដារឡើងវិញដោយជីវិតរបស់ពួកលោក ។** អ្នកអាចសរសេរសេចក្ដីពិតនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីសំណួរដូចខាងក្រោម រួចហើយសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ៖

- តើចំណេះដឹងរបស់អ្នកអំពីទីបន្ទាល់របស់ យ៉ូសែប និង ហៃរុម ស្ម៊ីធ និងការស្ម័គ្រចិត្តស្លាប់របស់ពួកលោកដើម្បីសេចក្ដីពិតមានឥទ្ធិពលមកលើទីបន្ទាល់របស់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?

បន្ទាប់ពីផ្ដល់ពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សដែលមានឆន្ទៈចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេឲ្យឡើងចែកចាយ ។ សូមបញ្ចប់មេរៀន ដោយចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។

មេរៀនទី ១៤៥

គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥ ភាគ ២

សេចក្ដីផ្ដើម

នេះគឺជាផ្នែកទីពីរនៃមេរៀនទីពីរនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥ និងទុក្ករកម្មរបស់ យ៉ូសែប និង ហៃរ៉ាំស្ម៊ីធ នៅថ្ងៃទី ២៧ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨៤៤ ។

ក្នុងមេរៀននេះ សិស្សនឹងពិភាក្សាអំពីតួនាទីរបស់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នៅក្នុងសេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់កូនចៅព្រះ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥

ទុក្ករកម្មរបស់ យ៉ូសែប និង ហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធ ត្រូវបានប្រកាស

មុននឹងចាប់ផ្ដើម សូមដាក់តាំងរូបភាពមួយរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធនៅខាងមុខថ្នាក់រៀន (សូមមើល *Gospel Art Book* [ឆ្នាំ ២០០៩] លេខ ៨៧ សូមមើលផងដែរ LDS.org)។ អ្នកអាចនឹងចង់សុំដល់សិស្សឲ្យច្រៀងបទ « សរសើរដល់លោក » (*ទំនុកតម្កើង* លេខ ១៦) សម្រាប់ជាទំនុកតម្កើងប្រជុំធម្មនិដ្ឋាន ។ ពីមុនច្រៀងទំនុកតម្កើង សូមពន្យល់ថា ដឺបុលយូ ដបុលយូ ហ្វែប បានសរសេរពាក្យនៃទំនុកតម្កើង នៅក្នុងការចងចាំដល់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ក្រោយពីការធ្វើទុក្ករកម្មបន្តិច ។

សូមចាប់ផ្ដើមមេរៀនដោយសួរសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្នកធ្លាប់ជជែកជាមួយនរណាម្នាក់ដែលមិនមែនជាសមាជិកសាសនាចក្រអំពីព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធដែរឬទេ ? បើធ្លាប់ តើអ្នកនិយាយអំពីអ្វីខ្លះ ? (បើគ្មាននរណាម្នាក់ធ្លាប់មានបទពិសោធន៍នេះទេ សូមសួរដល់សិស្សថាតើពួកគេចង់ប្រាប់អ្នកដទៃអំពី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដែរឬទេ) ។

សូមរំឭកសិស្សថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥ មាននូវការប្រកាសមួយអំពីទុក្ករកម្មរបស់ យ៉ូសែប និង ហៃរុម ស្ម៊ីធ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានប្រយោគទីមួយនៃ គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥:៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាម ។

- តើសារលិខិតនៃខគម្ពីរនេះគឺជាអ្វី ? (សិស្សគួរតែបង្ហាញថា **យ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានធ្វើកិច្ចការច្រើនជាងគេ លើកលែងតែព្រះយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះ សម្រាប់សេចក្ដីសង្គ្រោះដល់មនុស្សលោកនេះ ជាងមនុស្សផ្សេង ៗទៀតដែលធ្លាប់រស់នៅក្នុងលោកនេះ**) ។

- តើព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានធ្វើអ្វីខ្លះសម្រាប់សេចក្ដីសង្គ្រោះ និង ភាពតម្កើងឡើងរបស់យើង ? (សូមសរសេរចម្លើយរបស់សិស្សនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឃ្លាទាំងអស់នៃ គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥:៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលឃ្លាដែលពិពណ៌នាអំពីអ្វីដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានធ្វើសម្រាប់សេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់យើង ។ សូមឲ្យសិស្សស្វែងរកចំណុចបន្ថែមទៀតដើម្បីបន្ថែមលើបញ្ជីនៅលើក្ដារខៀន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោម ដោយប្រធានយ៉ូសែប ហ្វៀស ស្ម៊ីធ ។ សូមឲ្យសិស្សស្ដាប់រកមើលនរណាដែលត្រូវបានទទួលរងឥទ្ធិពល តាមរយៈកិច្ចការនៃព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។

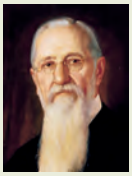

« កិច្ចការដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានចូលប្រឡូកពុំត្រូវបានកំណត់ចំពោះតែជីវិតនេះនោះទេ ប៉ុន្តែវាជាប់ទាក់ទងនឹងជីវិតឯបរលោកនាយ និង ជីវិតដែលធ្លាប់មានផងដែរ ។ និយាយម៉្យាងទៀតថា វាជាប់ទាក់ទងនឹងអ្នកទាំងឡាយណាដែលបានរស់នៅលើផែនដីនេះ អ្នកទាំងឡាយណាដែលកំពុងរស់នៅ និង អ្នកទាំងឡាយណាដែលនឹងមកបន្ទាប់ពីយើង ។ វាពុំមែនជាអ្វីដែលគ្រាន់តែទាក់ទងនឹងមនុស្សអំឡុងពេលពួកគេរស់នៅក្នុងរោងឧបោសថនៅក្នុងសាច់ឈាមនោះទេ ប៉ុន្តែគឺសម្រាប់គ្រួសារមនុស្សទាំងអស់ចេញពីភាពអស់កល្បទៅភាពអស់កល្ប » (*Gospel Doctrine,* ការបោះពុម្ពលើកទី ៥. [ឆ្នាំ ១៩៣៩] ទំព័រ ៤៨១) ។

សូមមើលការពិពណ៌នារបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធអំពីការនាំចេញមកនូវព្រះគម្ពីរមរមន និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញានៅក្នុង ខ ៣។ ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់បន្ថែមទៀតអំពីសារៈសំខាន់នៃកិច្ចការនេះ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥:៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលហេតុផលដែលព្រះគម្ពីរមរមន និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញាត្រូវបាននាំចេញមក ។

- យោងតាម ខ ៦, ហេតុអ្វីបានជាព្រះគម្ពីរមរមន និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញាត្រូវបាននាំចេញមក ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួររកឃើញសេចក្ដីពិតខាងក្រោមនេះ ៖ **ព្រះគម្ពីរមរមន និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញាត្រូវបាននាំចេញមកសម្រាប់សេចក្ដីសង្គ្រោះដល់ពិភពលោក**) ។
- តើគម្ពីរទាំងនេះជួយនាំមកនូវសេចក្ដីសង្គ្រោះដល់ពិភពលោកតាមវិធីណា ?
- យោងតាម ខ ៦, តើអ្វីខ្លះដែលធ្វើឲ្យព្រះគម្ពីរមរមន និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញាមានតម្លៃខ្លាំងបំផុតក្នុងចំណោមព្រះគម្ពីរដែលអ្នកមាន ?

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាពីអ្វីដែលពួកគេបានធ្វើជាមួយព្រះគម្ពីរមរមន និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញានៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។

- តើយើងអាចធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីបង្ហាញការដឹងគុណរបស់យើងចំពោះការបូជារបស់យ៉ូសែប និង ហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធដើម្បីនាំចេញមកនូវព្រះគម្ពីរទាំងនេះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬ សៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេនូវរបៀបជាក់លាក់មួយ ដែលពួកគេអាចបង្ហាញការដឹងគុណរបស់ខ្លួនចំពោះការបូជាដែលបានធ្វើឡើង ដើម្បីនាំចេញមកនូវព្រះគម្ពីរទាំងនេះ ។

សូមយោងទៅលើបញ្ជីដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀនពីដើមដំបូងមេរៀន ។ សូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថា តាមរយៈការជួយស្ដារព្រះគម្ពីរឡើងវិញ គោលលទ្ធិពិត សិទ្ធិអំណាច និងកូនសោបព្វជិតភាព ពិធីបរិសុទ្ធសម្រាប់អ្នកនៅរស់ និងអ្នកស្លាប់ និងការរៀបចំសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានជួយកូនចៅរបស់ព្រះទាំងអស់ទទួលបាននូវពរជ័យពេញលេញនៃដង្វាយធួន ។

ចូរពន្យល់ថា មនុស្សមួយចំនួនអាចនឹងយល់ខុសអំពីអារម្មណ៍ និងការជឿរបស់ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយចំពោះព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមឲ្យឮៗ ដោយប្រធាន ហ្គរដុន ប៊ី ហ៊ិងគ្លី ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់មើលអំពីរបៀបដែលសមាជិកនៃសាសនាចក្រយល់ឃើញអំពី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ចំពោះព្រះវរបិតាសួគ៌ និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ប្រសិនបើអាចធ្វើបាន អ្នកអាចផ្ដល់ ច្បាប់ចម្លងនៃសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នេះដល់សិស្សមួយច្បាប់ម្នាក់ ។

« យើងមិនថ្វាយបង្គំព្យាការីទេ ។ យើងថ្វាយបង្គំព្រះជាព្រះវរបិតាសួគ៌របស់យើង និង ព្រះអម្ចាស់ដែលបានមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញគឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ប៉ុន្តែយើងទទួលស្គាល់ព្យាការី យើងប្រកាសអំពីលោក យើងគោរពលោក យើងមានគារវភាពចំពោះលោកថាជាឧបករណ៍នៅក្នុងព្រះហស្តនៃព្រះដ៏មានមហិទ្ធិឫទ្ធិ ក្នុងការស្ដារឡើងវិញមកលើផែនដីនូវសេចក្ដីពិតពីបុរាណនៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះ រួមជាមួយនឹងបព្វជិតភាពតាមរយៈសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ គឺត្រូវបានអនុវត្តនៅក្នុងកិច្ចការនៃសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ និង សម្រាប់ពរជ័យនៃប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ » (Joseph Smith Jr.—Prophet of God, Mighty Servant » *Ensign,* ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ២០០៥ ទំព័រ ៤) ។

- ជាពាក្យរបស់អ្នកផ្ទាល់ តើអ្នកនឹងពន្យល់ពីអារម្មណ៍របស់សមាជិកសាសនាចក្រអំពីព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីឥទ្ធិពលការបម្រើរបស់ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានមាននៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ហើយក្នុងជីវិតមនុស្សរាប់លាននៅទូទាំងពិភពលោក ។ សូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ហើយសុំសិស្សឲ្យឆ្លើយសំណួរមួយក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ៖

> *តើជីវិតរបស់អ្នកអាចខុសគ្នា យ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ប្រសិនបើគ្មានការបម្រើរបស់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ទេនោះ ?*
>
> *តើព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានមានឥទ្ធិពលលើចំណេះដឹង និងទំនាក់ទំនងរបស់អ្នកជាមួយព្រះវរបិតាសួគ៌ និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយ៉ាងដូចម្ដេច ?*

សូមសិស្សម្នាក់អានឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយប្រធាន ថូម៉ាស អេស. ម៉នសុន ។ សូមឲ្យសិស្សស្ដាប់មើលអំពីរបៀបដែលយើងអាចជួយអ្នកដទៃទទួលបទពិសោធន៍ក្ដីអំណរនៃដំណឹងល្អ ។

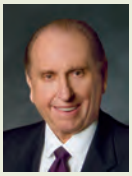

«[ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ] បានបន្សល់ទុកនូវកេរតំណែលមួយ ដែលជួយឲ្យមានអ្នកដើរតាម [រាប់លានអ្នក] នៅសព្វថ្ងៃនេះ នៅលើគ្រប់ទ្វីបដើម្បីប្រកាសអំពីលោកថាជាព្យាការីម្នាក់របស់ព្រះ ។ សូមឲ្យយើងម្នាក់ៗ ព្យាយាមដើម្បីបន្តនូវការនិមិត្តរបស់ព្យាការី យ៉ូសែប ចំពោះ កិច្ចការនេះ ហើយតម្កើងកេរដំណែលរបស់លោក តាមរយៈកិច្ចការរបស់យើង និងទីបន្ទាល់ដល់អ្នកដទៃ ដើម្បីពួកគេអាចស្គាល់លោក ដូចជាយើង ហើយដើម្បីឲ្យពួកគេអាចមានបទពិសោធន៍នៃភាពសុខសាន្ត និងក្ដីអំណរនៃដំណឹងល្អ ដែលលោកបានស្ដារឡើងវិញ » (Brother Joseph» *Church News* ថ្ងៃទី ៣១ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ២០០៥ ទំព័រ ៤) ។

- តើយើងអាចជួយអ្នកដទៃទទួលបទពិសោធន៍ក្ដីអំណរនៃដំណឹងល្អ ដូចដែលបានស្ដារឡើងវិញតាមរយៈព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថា សម្រាប់សិស្សនៅសល់ក្នុងថ្នាក់ អាចចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិចារណាអំពីការប្រើចម្លើយពួកគេចេញមកពីសកម្មភាពសរសេរពីខាងដើមនៅពេលពួកគេបង្ហាញពីទីបន្ទាល់របស់ពួកគេ ។

សូមបញ្ចប់មេរៀន ដោយការចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងការស្ដារឡើងវិញ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរកមើលឱកាសនៅពីរបីថ្ងៃខាងមុខនេះដើម្បីចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេជាមួយនឹងអ្នកដទៃអំពីព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងតួនាទីរបស់លោកក្នុងការស្ដារដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទឡើងវិញ ។

ការថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិតនៃដំណឹងល្អ

ការធ្វើទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិតនៃដំណឹងល្អ ផ្ដល់ឱកាសនានាសម្រាប់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ឲ្យធ្វើជាសាក្សីនៃគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ពិតប្រាកដ នៃដំណឹងល្អ ដែលបានស្ដារឡើងវិញ ។ នៅពេលអ្នកផ្ដល់ឱកាសដល់សិស្សដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីគោលការណ៍ដំណឹងល្អដល់មិត្តភក្ដិពួកគេ សូមប្រយ័ត្នចំពោះលក្ខណៈពិសិដ្ឋ និងភាពផ្ទាល់ខ្លួននៃទីបន្ទាល់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេ ប៉ុន្តែអ្នកពុំគួរតម្រូវឲ្យគេធ្វើដូច្នោះឡើយ ។

មេរៀនសិក្សានៅផ្ទះ

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣–១៣៥ (មេរៀនទី ២៩)

ការរៀបចំមេរៀនសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបមេរៀនសម្រាប់សិស្សសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោមនេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍នានាដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣–១៣៥ (មេរៀនទី ២៩) ។ សេចក្ដីសង្ខេបនេះមិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនសម្រាប់មេរៀនទី ២៩ ផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:១–៣៥)

នៅពេលសិស្សបានសិក្សាអំពីការបង្រៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់ ទាក់ទងនឹងការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ ពួកគេបានរៀនថាការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ នោះទ្រង់នឹងយាងមកនៅក្នុងការជំនុំជំម្រះប្រឆាំងទាស់នឹងពួកអាក្រក់ ។ សិស្សក៏បានរកឃើញផងដែរនូវរបៀបនានាដែលយើងអាចរៀបចំខ្លួនយើង និងអ្នកដទៃសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ ។ ការរៀបចំខ្លួននេះរួមមានការប្រែចិត្ត និង ពុំត្រឡប់ទៅរកអំពើបាបពីមុនៗរបស់ខ្លួនវិញឡើយ ។

ថ្ងៃទី ២ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:៣៥–៧៤)

នៅក្នុងមេរៀននេះ សិស្សបានបន្តការសិក្សារបស់ខ្លួនអំពីការបង្រៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់ទាក់ទងនឹងការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ ។ ពួកគេបានរៀនថាក្នុងនាមជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ ពួកគេអាចជួយមនុស្សដទៃឲ្យរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ តាមរយៈការចែកចាយដំណឹងល្អជាមួយពួកគេ ។ សិស្សក៏បានឃើញផងដែរថាព្រះអម្ចាស់បានរៀបចំពរជ័យដ៏មហិមាសម្រាប់អស់អ្នកដែលរង់ចាំទ្រង់ ហើយថាអស់អ្នកដែលប្រែចិត្ត ហើយញែកខ្លួនពួកគេចេញជាបរិសុទ្ធនឹងបានទទួលជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។

ថ្ងៃទី ៣ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៤)

នៅពេលសិស្សបានសិក្សាសេចក្ដីប្រកាសនេះអំពីជំនឿរបស់សាសនាចក្រទាក់ទងនឹងរដ្ឋាភិបាល និង ក្រឹត្យវិន័យនានានោះពួកគេបានរកឃើញសេចក្ដីពិតដូចតទៅ ៖ រដ្ឋាភិបាលត្រូវបានតែងតាំងឡើងដោយព្រះសម្រាប់ជាប្រយោជន៍នៃមនុស្ស ហើយរដ្ឋាភិបាលមានទំនួលខុសត្រូវចំពោះព្រះ ដើម្បីការពារសិទ្ធិរបស់បុគ្គលម្នាក់ៗ រួមទាំងសេរីភាពសាសនាផងដែរ ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថា យើងមានកាតព្វកិច្ចដើម្បីគាំទ្រ និង ទ្រទ្រង់រដ្ឋាភិបាលនៅក្នុងកន្លែងដែលយើងរស់នៅ ហើយថាព្រះនឹងឲ្យយើងទទួលខុសត្រូវចំពោះការរំលងក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ និង ច្បាប់របស់មនុស្ស ។

ថ្ងៃទី ៤ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥)

ជាផ្នែកនៃមេរៀននេះ សិស្សបានរៀនអំពីព្រឹត្តិការណ៍នានាដែលទាក់ទងនឹងទុក្ករកម្មនៃ យ៉ូសែប និង ហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធ ហើយបានសិក្សាពីសេចក្ដីប្រកាសមួយដែលបានសរសេរអំពីមរណភាពរបស់ពួកលោក ។ តាមរយៈការធ្វើដូច្នេះ នោះសិស្សបានឃើញថាយ៉ូសែប និង ហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធ បានផ្សារភ្ជាប់ទីបន្ទាល់របស់ពួកលោកអំពីភាពពោរពេញនៃសេចក្ដីពិតនៃដំណឹងល្អ ដែលបានស្ដារឡើងវិញជាមួយជីវិតរបស់ពួកគេ ។

សេចក្ដីផ្ដើម

មេរៀននេះនឹងជួយសិស្សឲ្យយល់ពីកិច្ចការមួយចំនួនដែលព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានធ្វើសម្រាប់សេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់មនុស្សលោក ។ សិស្សនឹងមានឱកាសផងដែរដើម្បីចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥:១–៧

ទុក្ករកម្មនៃព្យាការីយ៉ូសែប និង ហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធ ត្រូវបានប្រកាស

ពីមុនថ្នាក់រៀន សូមបង្ហាញរូបភាពរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ (សូមមើល *សៀវភៅសិល្បៈដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៩] លេខ ៨៧ សូមមើលផងដែរ LDS.org) ។ អ្នកអាចគិតពីការឲ្យសិស្សច្រៀងបទ « សរសេរដល់លោក » (*ទំនុកតម្កើង*, លេខ ១៦) សម្រាប់ទំនុកតម្កើងការប្រជុំធម្មនិដ្ឋាន ។ ពីមុនការប្រជុំធម្មនិដ្ឋានសូមពន្យល់ថា ដំបុលយូ ដបុលយូ ហ្វែល្ប បានសរសេរទំនុកបទនៃទំនុកតម្កើងនេះដើម្បីរំឮកចាំពីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីទុក្ករកម្មរបស់ព្យាការី ។

សូមចាប់ផ្ដើមមេរៀនដោយសួរសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្នកធ្លាប់ជជែកជាមួយនរណាម្នាក់ដែលមិនមែនជាសមាជិកសាសនាចក្រអំពីព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធដែរឬទេ ? ប្រសិនបើបានជជែកគ្នាមែន តើអ្នកបានជជែកគ្នាពីអ្វី ? (ប្រសិនបើគ្មាននរណាម្នាក់ធ្លាប់ជជែកគ្នាពីរឿងនោះទេ សូមសួរសិស្សនូវអ្វីដែលពួកគេចង់ប្រាប់មនុស្សអំពីព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ) ។

សូមរំឮកសិស្សថា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥ មាននូវសេចក្ដីប្រកាសនៃទុក្ករកម្មរបស់យ៉ូសែប និងហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានប្រយោគទីមួយនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥:៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាម ។

- តើសារលិខិតនៃខគម្ពីរនេះគឺជាអ្វី ? (សិស្សគួរតែបង្ហាញថា **យ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានធ្វើកិច្ចការច្រើនជាងគេ លើកលែងតែព្រះយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះ សម្រាប់សេចក្ដីសង្គ្រោះដល់មនុស្សលោកនេះ ជាងមនុស្សផ្សេងៗទៀតដែលធ្លាប់រស់នៅក្នុងលោកនេះ**) ។
- តើព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានធ្វើអ្វីខ្លះសម្រាប់សេចក្ដីសង្គ្រោះ និង ភាពតម្កើងឡើងរបស់យើង ? (សូមសរសេរចម្លើយរបស់សិស្សនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឃ្លាទាំងអស់នៃ គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥:៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលឃ្លាដែលពិពណ៌នាអំពីអ្វីដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានធ្វើសម្រាប់សេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់យើង ។ សូមឲ្យសិស្សស្វែងរកចំណុចបន្ថែមទៀតដើម្បីបន្ថែមលើបញ្ជីនៅលើក្ដារខៀន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោម ដោយប្រធានយ៉ូសែប ហ្វែស ស្ម៊ីធ ។ សូមឲ្យសិស្សស្ដាប់រកមើលនរណាដែលត្រូវបានទទួលរងឥទ្ធិពល តាមរយៈកិច្ចការនៃព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។

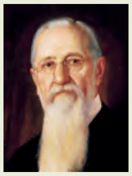

« កិច្ចការដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានចូលប្រឡូកពុំត្រូវបានកំណត់ចំពោះតែជីវិតនេះនោះទេ ប៉ុន្តែវាជាប់ទាក់ទងនឹងជីវិតឯបរលោកនាយ និង ជីវិតដែលធ្លាប់មានផងដែរ ។ និយាយម្យ៉ាងទៀតថា វាជាប់ទាក់ទងនឹងអ្នកទាំងឡាយណាដែលបានរស់នៅលើផែនដីនេះ អ្នកទាំងឡាយណាដែលកំពុងរស់នៅ និង អ្នកទាំងឡាយណាដែលនឹងមកបន្ទាប់ពីយើង ។ វាពុំមែនជាអ្វីដែលគ្រាន់តែទាក់ទងនឹងមនុស្សអំឡុងពេលពួកគេរស់នៅក្នុងរោងឧបោសថនៅក្នុងសាច់ឈាមនោះទេ ប៉ុន្តែគឺសម្រាប់គ្រួសារមនុស្សទាំងអស់ចេញពីកាលអស់កល្បទៅកាលអស់កល្ប » (*Gospel Doctrine*, ការបោះពុម្ពលើកទី ៥. [ឆ្នាំ ១៩៣៩] ទំព័រ ៤៨១) ។

សូមមើលការពិពណ៌នារបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធអំពីការនាំចេញមកនូវព្រះគម្ពីរមរមន និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញានៅក្នុង ខ ៣។ ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់បន្ថែមទៀតអំពីសារៈសំខាន់នៃកិច្ចការនេះ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥:៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលហេតុផលដែលព្រះគម្ពីរមរមន និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញាត្រូវបាននាំចេញមក ។

- យោងតាម ខ ៦, ហេតុអ្វីបានជាព្រះគម្ពីរមរមន និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញាត្រូវបាននាំចេញមក ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្ដែពួកគេគួររកឃើញសេចក្ដីពិតខាងក្រោមនេះ ៖ **ព្រះគម្ពីរមរមន និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញាត្រូវបាននាំចេញមកសម្រាប់សេចក្ដីសង្គ្រោះដល់ពិភពលោក**) ។

- តើមានវិធីណាខ្លះដែលព្រះគម្ពីរទាំងនេះរួមចំណែកផ្ដល់សេចក្ដីសង្គ្រោះដល់ពិភពលោក ?

- យោងតាម ខ ៦, តើអ្វីខ្លះដែលធ្វើឲ្យព្រះគម្ពីរមរមន និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញាមានតម្លៃខ្លាំងបំផុតក្នុងចំណោមព្រះគម្ពីរដែលអ្នកមាន ?

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាពីអ្វីដែលពួកគេបានធ្វើជាមួយព្រះគម្ពីរមរមន និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញានៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។

- តើយើងអាចធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីបង្ហាញការដឹងគុណរបស់យើងចំពោះការបូជារបស់យ៉ូសែប និង ហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធដើម្បីនាំចេញមកនូវព្រះគម្ពីរទាំងនេះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬ សៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេនូវរបៀបជាក់លាក់មួយ ដែលពួកគេអាចបង្ហាញការដឹងគុណរបស់ខ្លួនចំពោះការបូជាដែលបានធ្វើឡើង ដើម្បីនាំចេញមកនូវព្រះគម្ពីរទាំងនេះ ។

សូមមើលបញ្ជីដែលបានសរសេរលើក្ដារខៀនពីពេលចាប់ផ្ដើមមេរៀនដំបូង ។ សូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថាតាមរយៈការជួយស្ដារព្រះគម្ពីរ គោលលទ្ធិពិត សិទ្ធិអំណាចនៃបព្វជិតភាព និង កូនសោ ពិធីបរិសុទ្ធ និង រចនាសម្ព័ន្ធនៃសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទឡើងវិញ នោះយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានជួយកូនចៅរបស់ព្រះទាំងអស់ទទួលបានសិទ្ធិពេញលេញ ដើម្បីទទួលពរជ័យនៃដង្វាយធួន ។

សូមពន្យល់ថាមនុស្សមួយចំនួនអាចយល់ច្រឡំអំពីអារម្មណ៍ ឬ ជំនឿរបស់ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយចំពោះព្យាការីយ៉ូសែបស្ម៊ីធ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមឲ្យឮៗ ដោយប្រធាន ហ្គរដុន ប៊ី ហ៊ិងគ្លី ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកមើលរបៀបដែលសមាជិកសាសនាចក្រយល់ឃើញចំពោះយ៉ូសែប ស្ម៊ីធនៅក្នុងទំនាក់ទំនងចំពោះព្រះវរបិតាសួគ៌ និង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ប្រសិនបើអាចធ្វើបាន អ្នកអាចផ្ដល់ ច្បាប់ចម្លងនៃសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នេះដល់សិស្សមួយច្បាប់ម្នាក់ ។

« យើងមិនថ្វាយបង្គំព្យាការីទេ ។ យើងថ្វាយបង្គំព្រះជាព្រះវរបិតាសួគ៌របស់យើង និង ព្រះអម្ចាស់ដែលបានមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញគឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ប៉ុន្ដែយើងទទួលស្គាល់ព្យាការី យើងប្រកាសអំពីលោក យើងគោរពលោក យើងមានគារវភាពចំពោះលោកថាជាឧបករណ៍នៅក្នុងព្រះហស្ដនៃព្រះដ៏មានមហិទ្ធិឫទ្ធិ ក្នុងការស្ដារឡើងវិញមកលើផែនដីនូវសេចក្ដីពិតពីបុរាណនៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះ រួមជាមួយនឹងបព្វជិតភាពតាមរយៈសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ គឺត្រូវបានអនុវត្តនៅក្នុងកិច្ចការនៃសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ និង សម្រាប់ពរជ័យនៃប្រជារាស្ដ្ររបស់ទ្រង់ » (Joseph Smith Jr.—Prophet of God, Mighty Servant » *Ensign,* ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ២០០៥ ទំព័រ ៤) ។

- ជាពាក្យរបស់អ្នកផ្ទាល់ តើអ្នកនឹងពន្យល់ពីអារម្មណ៍របស់សមាជិកសាសនាចក្រអំពីព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតពីឥទ្ធិពលនៃ ការបម្រើរបស់ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ មាននៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ និង ក្នុងជីវិតមនុស្សរាប់លាននាក់ទូទាំងពិភពលោក ។ សូមសរសេរ សំណួរដូចខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ហើយសូមឲ្យសិស្សឆ្លើយសំណួរទាំងនេះ ក្នុងសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ៖

> *តើជីវិតរបស់អ្នកអាចខុសគ្នាយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ប្រសិនបើគ្មានការបម្រើរបស់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ទេនោះ ?*
>
> *តើព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធបានជួយឲ្យចំណេះដឹងរបស់អ្នកមានអនុភាពយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ អំពីទំនាក់ទំនងរបស់អ្នកជាមួយព្រះវរបិតាសួគ៌ និង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ?*

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចំណាយពេលដែលសល់នៅក្នុងថ្នាក់ទាំងប៉ុន្មាន ដើម្បីចែកចាយអារម្មណ៍ និង ទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យគិតពីការប្រើប្រាស់ចម្លើយរបស់ពួកគេចេញពីសកម្មភាពសរសេរ កាលពីចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀន នៅពេលពួកគេបង្ហាញអារម្មណ៍ និង ទីបន្ទាល់របស់ខ្លួន ។

សូមបញ្ចប់មេរៀនតាមរយៈការចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពីព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ការស្ដារឡើងវិញ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរកមើលឱកាសនៅពីរបីថ្ងៃខាងមុខនេះ ដើម្បីចែកចាយជាមួយនឹងអ្នកដទៃអំពីទីបន្ទាល់របស់គេអំពីព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង តួនាទីរបស់លោកក្នុងការស្ដារដំណឹងល្អឡើងវិញ ។ អ្នកអាចលើកទឹកចិត្តពួកគេផងដែរឲ្យកត់ត្រាពីទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង ការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អ នៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ហេតុផ្ទាល់របស់ពួកគេ ។

កំណត់ចំណាំ ៖ សូមទុកពេលគ្រប់គ្រាន់ឲ្យសិស្សចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេនៅចុងមេរៀន វាសំខាន់ជាងការប្រើសកម្មភាពខាងក្រោមនេះ ។ ប្រសិនបើទីបន្ទាល់របស់សិស្សប្រើពេលនៅសល់នៃម៉ោងរៀនរបស់អ្នក នោះអ្នកអាចនឹងប្រើសកម្មភាពនេះនៅថ្ងៃផ្សេង នៅពេលអ្នកមានពេលច្រើន ។

សូមឲ្យបញ្ជីនៃសេចក្ដីយោងនៃចំណេះចំណានខគម្ពីរទាំង ២៥ នៃគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា និង ប្រវត្តិសាសនាចក្រដល់សិស្ស ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យពិចារណាពីវគ្គចំណេះចំណានខគម្ពីរណាមួយដែលពួកគេអាចប្រើដើម្បីបង្រៀននរណាម្នាក់ អំពីការស្ដារឡើងវិញនៃដំណឹងល្អតាមរយៈព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ សូមឲ្យសិស្សសរសេរមេរៀន ឬ ការនិយាយខ្លីមួយដោយប្រើប្រាស់វគ្គចំណេះចំណាន ខគម្ពីរមួយចំនួនដែលពួកគេបានរកឃើញ ។ ពួកគេអាចសរសេរមេរៀន ឬ ការនិយាយលើក្រដាស ឬ នៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់អ្នក ។ សូមគិតអំពីការអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យបង្រៀនមេរៀនរបស់ខ្លួន ឬ អានការនិយាយដល់សិស្សដែលជាផ្នែកមួយនៃការប្រជុំធម្មនិដ្ឋាននាពេលខាងមុខ ។

មេរៀនបន្ទាប់ (ការធ្វើដំណើរទៅទិសខាងលិច)

សូមឲ្យសិស្សស្រមៃថាព្យាការីបានសុំពួកគេឲ្យរៀបចំឥវ៉ាន់របស់ពួកគេ ហើយធ្វើដំណើរចំណាយរាប់រយគីឡូម៉ែត្រនៅក្នុងទេះសេះ ឬ រុញរទេះទៅមុខដោយគ្មានទិសដៅ ។ សូមពន្យល់ថានៅក្នុងមេរៀនបន្ទាប់ ពួកគេនឹងរៀនអំពីការធ្វើដំណើរទៅទិសខាងលិចរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ។ ពួកគេក៏នឹងរៀនផងដែរអំពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានបន្តដឹកនាំសាសាចក្រ រួមទាំងការបង្កើតអ្នកដឹកនាំបន្តបន្ទាប់ ក្រោយពីការស្លាប់របស់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។

មេរៀនទី ១៤៦

ការស្នងតំណែងបន្តនៅក្នុងគណៈប្រធានទីមួយ

បុព្វកថា

បន្ទាប់ពីទុក្ករកម្មរបស់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង បងប្រុសរបស់លោក ហៃរុម នៅថ្ងៃទី ២៧ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨៤៤មក មនុស្សមួយចំនួនបានច្របូកច្របល់ក្នុងចិត្តថា តើនរណានឹងដឹកនាំសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ ។ ប៉ុន្តែមុនពេលលោកស្លាប់ ព្យាការីបានរៀបចំសម្រាប់ការផ្ទេរនូវភាពជាអ្នកដឹកនាំនេះដោយការប្រគល់កូនសោ និងអំណាចនៃបព្វជិតភាពទាំងអស់ទៅឲ្យក្រុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ នៅពេល ព្រិកហាំ យ៉ង់ ដែលជាប្រធាននៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ បានថ្លែងទៅកាន់ពួកបរិសុទ្ធនៅថ្ងៃទី ៨ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៤៤ ថា មានសមាជិកសាសនាចក្រជាច្រើនបានទទួលសាក្សីខាងវិញ្ញាណមួយថា លោកត្រូវបានហៅ និងរៀបចំដោយព្រះដើម្បីដឹកនាំសាសនាចក្រ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

បន្ទាប់ពីទុក្ករកម្មរបស់យ៉ូសែប និង ហៃរុម ស្ម៊ីធ មនុស្សមួយចំនួនបានអះអាងសិទ្ធិដឹកនាំសាសនាចក្រ

ពីមុនថ្នាក់ចាប់ផ្ដើម សូមសរសេរសំណួរខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖

នៅពេលដែលប្រធាននៃសាសនាចក្របច្ចុប្បន្នស្លាប់ទៅ តើនរណានឹងក្លាយជាប្រធាននៃសាសនាចក្របន្ទាប់ទៀត ? តើលោកនឹងត្រូវបានជ្រើសរើសយ៉ាងដូចម្ដេច ?

តើប្រធាននៃសាសនាចក្រទទួលសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាពចាំបាច់ ដើម្បីធ្វើជាអធិបតីលើសាសនាចក្រយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីរបៀបដែលពួកគេនឹងឆ្លើយសំណួរនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យស្ដាប់ចម្លើយចំពោះសំណួរទាំងនេះនៅថ្ងៃនេះ ពេលពួកគេរៀនអំពីការផ្លាស់ប្ដូរនៅក្នុងថ្នាក់ដឹកនាំនៃសាសនាចក្រ ដែលកើតមានឡើងបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និង បងប្រុសលោក ហៃរុម ។

សូមពន្យល់ថា បន្ទាប់ពី យ៉ូសែប និង ហៃរុម ស្ម៊ីធ ត្រូវបានធ្វើទុក្ករកម្ម នោះពួកបរិសុទ្ធបានជួបនឹងការទុក្ខសោកយ៉ាងខ្លាំង ។ ពួកគេមួយចំនួនក៏បានភាន់ច្រឡំផងដែរអំពីនរណានឹងត្រូវដឹកនាំសាសនាចក្រ ។ ពេលអវត្តមានប្រធានសាសនាចក្រ នោះមនុស្សមួយចំនួនបានយល់ថា ភាពជាអ្នកដឹកនាំត្រូវធ្លាក់ទៅលើកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ដោយត្រឹមត្រូវ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មនុស្សមួយចំនួនបានដាក់នូវការអះអាងខុសឆ្គងថា ពួកគេមានសិទ្ធិដើម្បីដឹកនាំសាសនាចក្រ ។ នៅក្នុងចំណោមពួកគេគឺមាន ស៊ីឌនី រិកដុន និង ជេម ស្ត្រាង ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានកថាខណ្ឌចំនួនបីដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់ និងស្វែងរកមូលហេតុដែល ស៊ីឌនី រិកដុន ដែលបានធ្វើជាអ្នកដឹកនាំដ៏សំខាន់មួយរូបនៅក្នុងសាសនាចក្រអស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំ បានគិតថាគាត់គួរតែដឹកនាំសាសនាចក្រ ។

> « ស៊ីឌនី រិកដុន ជាទីប្រឹក្សាទីមួយនៅក្នុងគណៈប្រធានទីមួយ បានមកដល់ [ទីក្រុងណៅវូ] ពីភិតស្បឺក រដ្ឋផែនស៊ីលវេញ៉ា នៅថ្ងៃទី ៣ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៨៤៤ ។ នៅក្នុងឆ្នាំមុននេះ គាត់បានចាប់ផ្ដើមដើរផ្លូវទាស់នឹងការប្រឹក្សារបស់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ហើយបានបំបែកខ្លួនចេញពីសាសនាចក្រ ។ គាត់បានបដិសេធមិនជួបជាមួយសមាជិកបីរូបនៃពួកដប់ពីរនាក់រួចទៅហើយ កាលនៅទីក្រុង ណៅវូ ហើយជំនួសឲ្យការមកជួបនោះ គាត់បែរជាទៅថ្លែងទៅកាន់ពួកបរិសុទ្ធមួយក្រុមធំ ដែលមកជួបជុំគ្នាថ្វាយបង្គំនៅថ្ងៃអាទិត្យ » (*ករដំណែលរបស់យើង ៖ ប្រវត្តិសង្ខេបរបស់សាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយឆ្នាំ* ១៩៩៦] ទំព័រ ៦៦) ។

ស៊ីឌនី រិកដុន បានកោះហៅឲ្យមានការប្រជុំជាពិសេសមួយនៅថ្ងៃអង្គារ ទី ៦ ខែ សីហា ដើម្បីឲ្យសមាជិកសាសនាចក្រអាចជ្រើសរើសអ្នកគាំពារសាសនាចក្រម្នាក់ ។ វាមើលទៅហាក់ដូចជា ស៊ីឌនី រិកដុន បានព្យាយាមដើម្បីធ្វើឲ្យការប្រជុំនេះមាន

ចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នក

សូមពិចារណាប្រើមេរៀននេះជាឱកាសមួយ ដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងការបន្តសិទ្ធិអំណាចបព្វជិតភាពដែលពុំអាចកាត់ផ្ដាច់បានមកពី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ទៅដល់ព្យាការីនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ។ អ្នកអាចនឹងលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យថ្លែងទីបន្ទាល់របស់ពួកគេផងដែរ ។ ការចែកចាយទីបន្ទាល់ ប្រទានពរដល់មនុស្សដែលថ្លែងពីវា និងអាចពង្រឹងសេចក្ដីជំនឿ និង ទីបន្ទាល់របស់អ្នកដទៃផងដែរ ។

សមាជិកសាសនាចក្រអនុម័តឲ្យគាត់មានតំណែងជាអ្នកគាំពារសាសនាចក្រ មុនពេលពួកសាវកដប់ពីរនាក់ទាំងអស់ បានត្រឡប់មកពីបេសកកម្មរបស់ពួកគេពីភាគខាងកើតនៃសហរដ្ឋអាមេរិកវិញ ។ ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រមួយចំនួន បានដឹងថា បងប្រុស រិកដុន អាចនឹងគ្រោង « ឈ្លៀតយកឱកាសពីស្ថានភាពរបស់ពួកបរិសុទ្ធ » (*History of the Church* ៧:២២៥) ។ ជាអកុសល ដោយសារតែការខិតខំរបស់អែលឌើរ វិលឡឺឌ រីឆាដ និងអែលឌើរ ប៉ាលី ភី ប្រាត្ត ការប្រជុំនោះត្រូវលើកទៅថ្ងៃព្រហស្បតិ៍ ទី ៨ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៨៤៤ ដែលជាពេលដែលពួកសាវកភាគច្រើនបានត្រឡប់មកដល់ទីក្រុងណៅវូវិញ ។

ស៊ីឌនី រិកដុន បានទាមទារថា ដោយសារគាត់ត្រូវបានហៅ និងតែងតាំងជាអ្នកនាំពាក្យរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ពីមុនមក (សូមមើល គ. និង ស. ១០០:៩ នោះវាជាទំនួលខុសត្រូវរបស់គាត់ដើម្បី « មើលថា សាសនាចក្រនេះត្រូវបានដឹកនាំតាមរបៀបត្រឹមត្រូវ » (នៅក្នុង *History of the Church* ៧:២២៩) ។ គាត់ក៏បានអះអាងថា គាត់គួរតែជា « អ្នកគាំពារដល់ប្រជាជន » ហើយថានៅក្នុងការបំពេញនូវទំនួលខុសត្រូវនេះ នោះគាត់កំពុងធ្វើនូវអ្វីដែលព្រះបានបញ្ជាគាត់ឲ្យធ្វើ (សូមមើល *History of the Church* ៧:២៣០) ។

- បើអ្នកបានទៅទីក្រុង ណៅវូ ក្នុងគ្រានោះ តើអ្នកគិតថាការអះអាងរបស់ ស៊ីឌនី រិកដុនយ៉ាងណាដែរ ? តើអ្នកអាចនឹងមានការបារម្ភអ្វីខ្លះ អំពីបងប្រុស រិកដុន ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានកថាខណ្ឌដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកពីមូលហេតុដែល ជេម ស្ត្រាំង បាននិយាយថា គាត់គួរតែដឹកនាំសាសនាចក្រ ។

ជេម ស្ត្រាំង ដែលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៤៤ បានរកឃើញទីតាំងមួយ សម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធនៅ រដ្ឋវីស្កុនស៊ីន ក្នុងនិទារឃរដូវឆ្នាំ ១៨៤៤ ។ បន្ទាប់ពីទុក្ករកម្ម នោះជេម ស្ត្រាំង បានអះអាងថា បានទទួលសំបុត្រមួយមកពី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ដោយថ្លែងថា គាត់ត្រូវបានតែងតាំងឲ្យធ្វើជាអ្នកស្នងតំណែងយ៉ូសែប ។ សំបុត្ររបស់ ជេម ស្ត្រាំង ដែលគាត់បានបង្ហាញដល់សមាជិកសាសនាចក្រ បានមាននូវហត្ថលេខារបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ។ ជេម ស្ត្រាំង បានអះអាងឲ្យធ្វើជាព្យាការីបន្ទាប់ ហើយបានប្រកាសតំណែងរបស់គាត់នៅក្នុងសន្និសីទមួយរបស់សាសនាចក្រ នៅទីក្រុងមីឈីហ្គែន នៅថ្ងៃទី ៥ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៤៤ ។

- បើអ្នកបាននៅជាមួយនឹងពួកបរិសុទ្ធនៅ ទីក្រុងមីឈីហ្គែន តើអ្នកគិតថាអ្នកនឹងជឿទៅលើការអះអាងរបស់ ជេម ស្ត្រាំង ដែរឬទេ ? តើអ្នកអាចនឹងមានការបារម្ភអ្វីខ្លះ អំពីការអះអាងទាំងនេះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានកថាខណ្ឌចំនួនប្រាំដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សស្ដាប់នូវអ្វីដែល ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានប្រាប់ដល់អ្នកដឹកនាំបព្វជិតភាពដទៃទៀត ដោយរួមទាំងសមាជិកនៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ដែលនៅទីក្រុង ណៅវូ អំពីនរណាគួរតែដឹកនាំសាសនាចក្រ ៖

អែលឌើរ យ៉ូហាន ថេលើរ, វិលឡឺដ រីឆាដ, ប៉ាលី ភី ប្រាត្ត គឺបាននៅក្នុងទីក្រុងណៅវូស្រាប់ នៅពេលស៊ីឌនី រិកដុន បានមកដល់ ។ ពួកសាវកឯទៀតភាគច្រើនព្រមទាំង ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានត្រឡប់មកដល់ទីក្រុង ណៅវូ វិញនាល្ងាចថ្ងៃទី ៦ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៤៤ ។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ ថ្ងៃទី ៧ ខែ សីហា ពួកសាវកបានជួបជុំក្រុមប្រឹក្សានៅផ្ទះរបស់យ៉ូហាន ថេលើរ ។ នាពេលរសៀលនៅថ្ងៃនោះ ពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ និងពួកសង្ឃជាន់ខ្ពស់បានជួបជុំគ្នា ។ ប្រធាន យ៉ង់ បានសួរដល់ស៊ីឌនី រិកដុន ឲ្យថ្លែងប្រាប់ពីសារលិខិតរបស់គាត់ដល់ពួកបរិសុទ្ធ ។ ស៊ីឌនី រិកដុន បានប្រកាសដោយអង់អាចថា គាត់បានឃើញការនិមិត្តមួយ ហើយថាគ្មានបុរសណាអាចបន្តតំណែង យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ជាប្រធាននៃសាសនាចក្រទេ ។ ភ្លាមនោះលោកបានស្នើថា លោកត្រូវបានតែងតាំងជាអាណាព្យាបាលនៃប្រជាជននេះ ។

ក្រោយពី ស៊ីឌនី រិកដុន បានបញ្ចប់សុន្ទរកថារបស់គាត់ ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានមានប្រសាសន៍ ៖

« ខ្ញុំមិនខ្វល់ថានរណាដឹកនាំសាសនាចក្រនោះទេ . . . ប៉ុន្តែមានរឿងមួយដែលខ្ញុំត្រូវតែដឹង ហើយថានោះជាអ្វីដែលព្រះមានបន្ទូលអំពីវា ។ ខ្ញុំមានកូនសោ និង មានវិធីជាច្រើនក្នុងការទទួលបានព្រះឆន្ទៈនៃព្រះលើការងារនេះ ។. . .

« យ៉ូសែប បានប្រគល់មកលើក្បាលយើង [សំដៅទៅលើកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់] នូវកូនសោ និងអំណាចទាំងអស់ ដែលជារបស់ផងសាវក ដែលលោកផ្ទាល់បានកាន់ មុនពេលលោកត្រូវបាននាំយកទៅ ។. . .

« តើយ៉ូសែប បាននិយាយប៉ុន្មានដងដល់ពួកសាវកថា ‹ ខ្ញុំបានដាក់គ្រឹះ ហើយអ្នកត្រូវតែសាងនៅលើវា ដ្បិតនៅលើស្មាអ្នកនោះនគរនឹងសម្រាក › » (នៅក្នុង *History of the Church* ៧:២៣០) ។

- ហេតុអ្វីបានជាទីបន្ទាល់របស់ព្រិកហាំ យ៉ង់ អំពីកូនសោនៃបព្វជិតភាពសំខាន់ម្ល៉េះ ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖**ពួកសាវកកាន់កូនសោទាំងអស់នៃអំណាចបព្វជិតភាពដែលចាំបាច់ដើម្បីធ្វើជាអធិបតីដល់សាសនាចក្រ**) ។

សូមពន្យល់ថា នៅពេលសាវកម្នាក់ត្រូវបានតែងតាំង នោះលោកត្រូវបានប្រគល់ឲ្យនូវកូនសោចាំបាច់ទាំងអស់នៃបព្វជិតភាពនៅលើផែនដីនេះ (សូមមើល គ. និង ស. ១១២:៣០–៣២) ប៉ុន្តែសិទ្ធិអំណាចដើម្បីអនុវត្តកូនសោទាំងនោះ ត្រូវបានកំណត់ចំពោះតែសាវកមុខច្បង ប្រធាននៃសាសនាចក្រតែប៉ុណ្ណោះ ។

សូមអានឲ្យឮៗនូវសេចក្ដីណែនាំដូចខាងក្រោម ដែលបានផ្ដល់ឲ្យ ដោយ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ទៅកាន់ កូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់នៅខែមករា ឆ្នាំ ១៨៣៦ មានរយៈពេលច្រើនជាងប្រាំបីឆ្នាំ មុនពេលលោកបានស្លាប់ ៖

« ពួកដប់ពីរនាក់ ពុំស្ថិតនៅក្រោមអ្នកផ្សេងក្រៅពី គណៈប្រធានទីមួយ នោះឡើយ. . . ‹ ហើយកន្លែងណាបើគ្មានខ្ញុំ នោះគ្មានគណៈប្រធានទីមួយ ធ្វើជាអធិបតីលើពួកដប់ពីរនាក់ឡើយ ›» (នៅក្នុង *History of the Church* ២:៣៧៤) ។

- ផ្ដេកទៅលើសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នេះ តើមានអ្វីកើតឡើងចំពោះគណៈប្រធានទីមួយ នៅពេលប្រធានសាសនាចក្រស្លាប់ ? តើនរណាដឹកនាំសាសនាចក្រ ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖**នៅពេលប្រធាននៃសាសនាចក្រស្លាប់ទៅ នោះគណៈប្រធានទីមួយ ត្រូវបានរំលាយ ហើយ កូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ បានក្លាយជាកូរ៉ុមជាអធិបតី**) ។

សូមពន្យល់ថា នៅពេលប្រធានសាសនាចក្រស្លាប់ នោះទីប្រឹក្សានៅក្នុងគណៈប្រធានទីមួយ នឹងត្រឡប់ទៅតំណែងពួកលោកម្ដងទៀតក្នុងនាមជាសមាជិកក្នុងកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ដោយផ្អែកលើភាពជាសិស្សច្បងរបស់ខ្លួននៅក្នុងកូរ៉ុម ។ នៅពេលកូរ៉ុមត្រូវបានបង្កើតឡើងដំបូងនៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៣៥ នោះភាពជារៀមច្បង គឺត្រូវបានសម្រេចដោយវ័យ ។ ឥឡូវ ភាពជារៀមច្បង គឺត្រូវបានកំណត់ដោយកាលបរិច្ឆេទដែលបុរសម្នាក់បានក្លាយទៅជាសមាជិកនៃកូរ៉ុមនៃពួកដប់ពីរនាក់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:១២៧–១២៨ ឲ្យឮៗ ហើយសុំដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលថាតើនរណា គឺជាសាវកមុខច្បង និងជាប្រធាននៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ នៅគ្រាដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ស្លាប់ ។ សូមឲ្យពួកគេរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។

- ផ្ដេកទៅលើអ្វីដែលអ្នកបានរៀន ហេតុអ្វីបានជាអ្នកស្ម័គ្រចិត្តធ្វើតាម ព្រិកហាំ យ៉ង់ បន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់ ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ?

សូមបំពេញគោលលទ្ធិនៅលើក្ដារខៀនដោយបន្ថែមនូវផ្នែកដែលបានគូសបន្ទាត់ពីក្រោម ៖**នៅពេលប្រធាននៃសាសនាចក្រស្លាប់ នោះគណៈប្រធានទីមួយ ត្រូវបានរំលាយ ហើយកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ បានក្លាយទៅជាកូរ៉ុមជាអធិបតី នៅក្រោមការដឹកនាំរបស់សាវកមុខច្បង** ។

ពួកបរិសុទ្ធជាច្រើន បានទទួលសាក្សីមួយថា ព្រិកហាំ យ៉ង់ គួរតែដឹកនាំសាសនាចក្រ

សូមពន្យល់ថា នៅថ្ងៃទី ៨ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៨៤៤ ពួកបរិសុទ្ធនៅទីក្រុងណៅវូបានប្រជុំគ្នានៅម៉ោង ១០ ព្រឹក ដើម្បីស្ដាប់ ស៊ីឌនី រិកដុន ធ្វើការអះអាងខ្លួនថាជាអ្នកគាំពារសាសនាចក្រ ។ ដោយសារតែខ្យល់បានបោកបក់ទៅចំវេទិកា នោះ ស៊ីឌនី រិកដុន បាននៅត្រង់កន្លែងក្នុងរទេះសេះមួយ ពីខាងក្រោយក្រុមជំនុំដែលបានជួបជុំគ្នា ដូច្នេះប្រជាជនពុំអាចឮសំឡេងគាត់ច្បាស់ឡើយ ។ ដែលក្រុមជំនុំត្រូវបែរក្រោយដើម្បីពួកគេអាចមើលឃើញស៊ីឌនី រិកដុន នៅពេលគាត់និយាយ ។ គាត់បាននិយាយដល់ពួកបរិសុទ្ធដែលមកប្រជុំរាប់ពាន់នាក់ អស់រយៈពេលមួយម៉ោងកន្លះ ដោយពន្យល់ពីមូលហេតុដែលគាត់គួរតែក្លាយជាអ្នកគាំពារសាសនាចក្រ ។ មនុស្សបីបួននាក់បាននិយាយថា សុន្ទរកថារបស់គាត់មិនមែនជាការបំផុសគំនិតនោះទេ ។

ប្រធាន ព្រិកហាំ យ៉ង់ និង អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រដទៃទៀត បានមកចូលរួម ហើយអង្គុយនៅលើវេទិកាប្រទល់មុខនឹង ស៊ីឌនី រិកដុន ដែលកំពុងតែថ្លែងនោះ ។ ខ្យល់បានស្ងប់ទៅវិញ ត្រង់ពេលនេះ ។ បន្ទាប់ពី ស៊ីឌនី រិកដុនបានបញ្ចប់ ប្រធាន ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានមានប្រសាសន៍ ។ បណ្ដាជនទាំងឡាយបានងាកត្រឡប់មកស្ដាប់ ព្រិកហាំ យ៉ង់ មានប្រសាសន៍ ហើយបែរខ្នងទៅរទេះសេះដែលស៊ីឌនី រិកដុនស្ថិតនៅនោះវិញ ។ (សូមមើល George Q. Cannon, « Discourse, » *Deseret News,* ថ្ងៃទី ២១ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៨៣, ៦៧) ។ ប្រធាន ព្រិកហាំ យ៉ង់ បាននិយាយដោយខ្លី ហើយបានថ្លែងថា លោកចង់ត្រឡប់មកក្រុងណៅវូ ដើម្បីចូលរួមរំលែកទុក្ខដល់ព្យាការី ជាជាងដើម្បីមកតែងតាំងអ្នកដឹកនាំថ្មីមួយ ។ លោកបានប្រកាសថាការប្រមូលផ្ដុំនៃថ្នាក់ដឹកនាំ និងសមាជិកនឹងធ្វើឡើងពេលក្រោយនៅថ្ងៃនោះវេលាម៉ោង ២ រសៀល ។ ក្រោយមកសមាជិកមួយ

ចំនួនរបស់សាសនាចក្របានថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ពេលប្រធាន ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានមានប្រសាសន៍ នោះពួកគេបានឃើញថាទឹកមុខរបស់លោកបានផ្លាស់ប្ដូរ ហើយបានឮសំឡេងរបស់លោកបានផ្លាស់ប្ដូរ ហើយលោកបានបានមានទឹកមុខ និងសំឡេងដូចនឹងព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ ។ ព្រឹត្តការណ៍ដ៏អព្ភូតហេតុនេះ បានជួយឲ្យពួកបរិសុទ្ធជាច្រើនបានដឹងថា ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យឲ្យ ព្រិកហាំ យ៉ង់ ដឹកនាំសាសនាចក្រ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវឧទាហរណ៍ដូចខាងក្រោមអំពីអ្វីដែលពួកបរិសុទ្ធជាច្រើនបានមើលឃើញ និងបានស្ដាប់ឮៗ ៖

បេនយ៉ាមីន អេហ្វ ចនសុន បានរំឭកថា « រំពេចដែលលោក [ព្រិកហាំ យ៉ង់] មានប្រសាសន៍ភ្លាម នោះខ្ញុំបានក្រោកឈរឡើង ដ្បិតវាគឺជាសំឡេងរបស់ យ៉ូសែប គ្រប់ពាក្យ ហើយរូបរាងលោកផ្ទាល់ ទាំងអាកប្បកិរិយា សម្លៀកបំពាក់ និងរូបរាង គឺដូចជា យ៉ូសែបផ្ទាល់ នៅរស់រើក ហើយខ្ញុំដឹងមួយរំពេចនោះថា ព្រះវិញ្ញាណ និងមានជារូបរបស់យ៉ូសែបមកគ្របលើលោក » (*My Life's Review* ១០៤ ដូចបានដកស្រង់នៅក្នុង *Church History in the Fulness of Times Student Manual,* បោះពុម្ពជាលើកទីពីរ [Church Educational System manual, ឆ្នាំ ២០០៣], ទំព័រ ២៩១) ។

វិលលាម សី ស្ទេន បានពិពណ៌នាថា ព្រិកហាំ យ៉ង់ នៅពេលកំពុងតែនិយាយ « សំឡេងលោកគឺដូចជាសំឡេងរបស់ព្យាការីយ៉ូសែប ។ ខ្ញុំបានគិតវា ជាយ៉ូសែប ហើយមានមនុស្សរាប់ពាន់បានស្ដាប់ឮដូចគ្នានេះដែរ » (នៅក្នុង *History of the Church* ៧:២៣៦) ។

វិលហ្វូឌ វូឌរ្រុព្វ បានសរសេរថា « បើខ្ញុំពុំធ្លាប់បានឃើញ ព្រិកហាំ យ៉ង់ ដោយផ្ទាល់ភ្នែករបស់ខ្ញុំទេ នោះគ្មាននរណាម្នាក់ ដែលអាចមកបញ្ចុះបញ្ចូលខ្ញុំឲ្យជឿថាអ្នកដែលឡើងនិយាយនោះពុំមែនជា យ៉ូសែប ស៊្មីធ នោះឡើយ ហើយមនុស្សគ្រប់រូបដែលបានស្គាល់បុរសទាំងពីររូបនេះ អាចថ្លែងទីបន្ទាល់ចំពោះព្រឹត្តិការណ៍នេះបាន (នៅក្នុង *History of the Church* ៧:២៣៦) ។

សូមពន្យល់ថា អំឡុងការប្រជុំបានធ្វើឡើងក្រោយមកនៅថ្ងៃនោះ វេលាម៉ោង ២:០០ រសៀល នោះ ព្រិកហាំ យ៉ង់ និងសមាជិកនៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ផ្សេងទៀតបានមានប្រសាសន៍ ។ នៅពេលលោកបាននិយាយនារសៀលនោះ មានពួកបរិសុទ្ធជាច្រើនបាននិយាយថា ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានមើលទៅ និងស្ដាប់ទៅឮដូចជាយ៉ូសែប ស៊្មីធ ។ ចច យូ្យ ខានុន ដែលមានអាយុ ១៧ ឆ្នាំនាគ្រានោះ បានចងចាំថា « វាគឺជាសំឡេងរបស់ យ៉ូសែប ផ្ទាល់មែន ។. . . វាហាក់ដូចជានៅក្នុងភ្នែករបស់មនុស្សដែលនៅទីនោះ មើលឃើញថាជាយ៉ូសែប ដែលកំពុងឈរនៅចំពោះមុខពួកគេនោះ » (នៅក្នុង *History of the Church,* ៧:២៣៦; សូមមើលផងដែរ Edward William Tullidge, *Life of Brigham Young* ឆ្នាំ ១៨៧៧], ទំព័រ ១១៥) ។ បន្ថែមលើអព្ភូតហេតុនោះ ពួកបរិសុទ្ធជាច្រើនក៏បានមានអារម្មណ៍ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើជាសាក្សីដល់ពួកគេថា ព្រិកហាំ យ៉ង់ និងកូរ៉ុមនៃពួកដប់ពីរនាក់ត្រូវបានហៅដោយព្រះដើម្បីដឹកនាំសាសនាចក្រ ។ នៅពេលបញ្ចប់នៃការប្រជុំនេះ ពួកបរិសុទ្ធនៅទីក្រុងណៅវូបានបោះឆ្នោតដោយអនាមិកដើម្បីគាំទ្រដល់កូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ដោយមានព្រិកហាំ យ៉ង់ ជាប្រធានដើម្បីដឹកនាំសាសនាចក្រ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក្ដី ពុំមែនសមាជិកគ្រប់រូបនៃសាសនាចក្របានជ្រើសរើសដើម្បីធ្វើតាមពួកសាវកនៅទីបញ្ចប់នោះទេ ។ ប្រជាជនខ្លះបានជ្រើសរើសធ្វើតាមបុគ្គលនានាដូចជា ស៊ីឌនី រិកដុន និងជេម ស្ត្រាង ដែលបានបង្កើតសាសនាចក្រផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេទៅវិញ ។

- តើព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរដល់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យដឹងថា តើនរណាដែលទ្រង់បានចាត់តាំងឲ្យដឹកនាំសាសនាចក្រយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើយើងអាចដឹងថា អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រសព្វថ្ងៃនេះត្រូវបានហៅដោយព្រះដោយរបៀបណា ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ យើងអាចទទួលបានសាក្សីមួយថា អស់អ្នកដែលដឹកនាំសាសនាចក្រត្រូវបានហៅបម្រើដោយព្រះ**) ។
- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា វាសំខាន់ដើម្បីទទួលទីបន្ទាល់មួយថា អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្ររបស់យើង ត្រូវបានហៅពីព្រះ ?
- តើនៅពេលណា ដែលអ្នកបានទទួលសាក្សីមួយថា អ្នកដឹកនាំនៃសាសនាចក្រម្នាក់ ត្រូវបានហៅពីព្រះ ? តើអ្នកបានធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីទទួលបានសាក្សីនោះ ?

សូមពន្យល់ថា នៅពេលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានស្លាប់ទៅ សាវករៀមច្បង (ព្រិកហាំ យ៉ង់) គឺអាចអនុវត្តកូនសោអំណាចបព្វជិតភាពទាំងអស់បានភ្លាមៗ ។ លោកមានសិទ្ធិដើម្បីទទួលវិវរណៈស្ដីអំពីពេលវេលាណា ដើម្បីរៀបចំគណៈប្រធានទីមួយថ្មី ។ នៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៤៧ – មានរយៈពេលច្រើនជាងពីរឆ្នាំ បន្ទាប់ពីការធ្វើទុក្ករកម្ម– ព្រិកហាំ យ៉ង់ ត្រូវបានបំផុសគំនិតឲ្យរៀបចំគណៈប្រធានទីមួយម្ដងទៀត ជាជាងបន្តដឹកនាំសាសនាចក្រក្នុងនាមជាប្រធាននៃ កូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។

សូមបង្ហាញរូបភាពនៃគណៈប្រធានទីមួយ និង កូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ពេលបច្ចុប្បន្ន ។ ដើម្បីផ្ដល់ឱកាសដល់សិស្សសង្ខេបនូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀន សូមឲ្យពួកគេពន្យល់នូវអ្វីដែលបានកើតឡើងចំពោះគណៈប្រធានទីមួយ និង កូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ នៅពេលប្រធាននៃសាសនាចក្រស្លាប់ ។ សូមឲ្យពួកគេប្រាប់ថា នរណានឹងក្លាយជាប្រធានសាសនាចក្រឬសាវករៀមច្បង បើប្រធានសាសនាចក្របច្ចុប្បន្នស្លាប់នៅថ្ងៃនេះនោះ ។

អ្នកអាចនឹងចង់បញ្ចប់មេរៀននេះដោយការថ្លែងទីបន្ទាល់ថា កូនសោ និងអំណាចបព្វជិតភាពដូចគ្នាដែលយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានប្រគល់ដល់ព្រិកហាំ យ៉ង់ និងសមាជិកនៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ត្រូវបានកាន់នៅថ្ងៃនេះដោយប្រធាននៃសាសនាចក្រ ទីប្រឹក្សារបស់លោកនៅក្នុងគណៈប្រធានទីមួយ និងសមាជិកនៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ អ្នកក៏អាចចែកចាយផងដែរពីរបៀបដែលអ្នកទទួលបានទីបន្ទាល់ថា អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រត្រូវបានហៅដោយព្រះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្វែងរកប្រកបដោយការអធិស្ឋានដើម្បីទទួលបាន ឬពង្រឹងដល់ទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីសេចក្ដីពិត ដែលពួកគេបានពិភាក្សាថ្ងៃនេះ ។

មេរៀនទី ១៤៧

ការចាកចេញពីទីក្រុងណៅវូ

បុព្វកថា

បន្ទាប់ពីព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ត្រូវគេធ្វើទុក្ករកម្ម នោះកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ នៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ប្រធានកូរ៉ុមពួកគេ គឺ ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានដឹកនាំសាសនាចក្រ ហើយបន្តធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ពួកលោកបានលើកទឹកចិត្តពួកបរិសុទ្ធឲ្យបញ្ចប់ការសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធណៅវូ ។ ដោយសារតែមានការបៀតបៀនឥតឈប់ឈរ នោះពួកលោកបានប្រឹក្សាដល់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យត្រៀមខ្លួនដើម្បីចេញដំណើរទៅទិសខាងលិចផងដែរ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

ពួកបរិសុទ្ធបានធ្វើការដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម ដើម្បីទទួលពរជ័យនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីគ្រាមួយ ដែលពួកគេបានធ្វើអ្វីមួយដ៏លំបាក ដោយសារតែពួកគេបានដឹងថា លទ្ធផលនឹងមានតម្លៃក្នុងការខិតខំនោះ ។ សូមពិចារណាធ្វើការចែកចាយបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួនជាមួយសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។ បន្ទាប់មកសូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ។

សូមពន្យល់ថា បន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នោះពួកបរិសុទ្ធមានការងារដ៏លំបាក ដើម្បីបញ្ចប់ការសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធណៅវូ ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា វាមានការលំបាកសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធដើម្បីបំពេញតាមបទបញ្ញត្តិមួយនេះ ដែលបានផ្តល់ឲ្យតាមរយៈយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ?

សូមបង្ហាញរូបភាព ព្រះវិហារបរិសុទ្ធណៅវូ អិលលីណោយ ដល់សិស្ស (សូមមើល *សៀវភៅរូបភាពដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៩] លេខ ១១៨ សូមមើលផងដែរគេហទំព័រ LDS.org) ។ សូមពន្យល់ថា វាត្រូវការពលិកម្មដ៏ខ្លាំងពីពួកបរិសុទ្ធដើម្បីសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធណៅវូ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានកថាកណ្ឌដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់មើលអំពីការពលិកម្មទាំងឡាយដែលពួកបរិសុទ្ធបានធ្វើការលះបង់ ដើម្បីសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធដំបូងនៅទីក្រុងណៅវូ ។

នៅសន្និសីទទូទៅខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៤៤ ប្រធាន ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានសុំឲ្យពួកបរិសុទ្ធថ្វាយដង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ និងដង្វាយផ្សេង ៗរបស់ពួកគេដើម្បីសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ ក្នុងការឆ្លើយតប បងស្រីសមាគមសង្គ្រោះម្នាក់ៗ បានបរិច្ចាគប្រាក់មួយសេនរាល់សប្ដាហ៍ ដើម្បីផ្គត់ផ្គង់ដល់ការសាងសង់ ។ បុរសជាច្រើនបានថ្វាយដង្វាយមួយភាគដប់ជាពេលវេលារបស់ពួកគេ ដោយការធ្វើការសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធមួយថ្ងៃក្នុងរយៈពេលដប់ថ្ងៃ ។ អ្នកផ្សេងទៀតបានថ្វាយច្រើនជាងមួយភាគក្នុងដប់ទៅតាមមធ្យោបាយរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ យ៉ូសែប តូរ៉ុនតូ បានប្រគល់ដល់ ព្រិកហាំ យ៉ង់ នូវមាសដែលមានតម្លៃស្មើរនឹងទឹកប្រាក់ចំនួន ២៥០០ ដុល្លា ហើយបាននិយាយថា គាត់ចង់ថ្វាយអ្វីៗទាំងអស់ដែលគាត់មាន ដើម្បីស្ថាបនានគរនៃព្រះ ។ (សូមមើល *Church History in the Fulness of Times Student Manual,* បានបោះពុម្ពជាលើកទី ២ [Church Educational System manual, ២០០៣], ៣០២; *Our Heritage* [១៩៩៦], ៥៩–៦០) ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា ពួកបរិសុទ្ធស្ម័គ្រចិត្តលះបង់យ៉ាងច្រើនដើម្បីសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធដូច្នេះ ?

បន្ទាប់ពីសិស្សពិភាក្សាសំណួរនេះហើយ សូមពន្យល់ថា ការបៀតបៀនបានធ្វើឲ្យមានការលំបាកក្នុងការសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធណៅវូឲ្យហើយ ។ មានមារសត្រូវរបស់សាសនាចក្រជាច្រើន បានគិតថា កាលណា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ត្រូវគេសម្លាប់ហើយ នោះសាសនាចក្រនឹងត្រូវរលំចុះ ។ តែទោះជាយ៉ាងណា នៅពេលសាសនាចក្របន្តរីកចម្រើន និងលូតលាស់ នោះពួកមារសត្រូវនៃសាសនាចក្របានបង្កើននូវការខិតខំរបស់ពួកគេដើម្បីបណ្ដេញពួកបរិសុទ្ធចេញពីរដ្ឋ អិលលីណោយ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានកថាកណ្ឌដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកមើលនូវអ្វីដែលពួកមារសត្រូវនៃសាសនាចក្របានធ្វើ ដើម្បីព្យាយាមបំផ្លាញសាសនាចក្រ ។

នៅក្នុងខែកញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៤៤ វរសេនីឯក លេវី វិលលាម ជាមនុស្សម្នាក់នៃអ្នកទាំងនោះ ដែលក្រោយមកបានកាត់ទោសថាជាអ្នកសម្លាប់ យ៉ូសែប និង ហៃរុម ស្ម៊ីធ បានរៀបចំបង្កើតក្រុមកងទ័ពមួយដ៏ធំដើម្បីបង្ខំពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយចេញពីរដ្ឋ អិលលីណោយ ។ វាត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយសាសនាជា « ឆ្កែចចកដ៏ធំប្រមាញ់នៅក្នុងឃុំ ហែនខក » (David E. Miller and Della S. Miller, *Nauvoo: The City of Joseph* [ឆ្នាំ ១៩៧៤] ទំព័រ ១៨៦) ។ ពេលបានឮអំពីរឿងនេះ អភិបាល ថូម៉ាស ហ្វត នៃរដ្ឋ អិលលីណោយ បានបញ្ជូនឧត្ដមសេនី ចន ហាឌីន នៃកងចល័តរដ្ឋឲ្យទៅកាន់ឃុំនោះ ដើម្បីរក្សាភាពសុខសាន្ត ។ មួយឆ្នាំក្រោយមក នៅខែកញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៤៥ វរសេនីឯក វិលលាម បានដឹកនាំក្រុមមនុស្សអាក្រក់មួយក្រុមដែលមានមនុស្ស ៣០០ នាក់ ទៅវាយប្រហារដល់ជម្រករបស់ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយនៅតំបន់ជាយៗ ដោយការដុតផ្ទះជាច្រើនខ្នង និងដុតអគារកសិដ្ឋាន រោងកិនស្រូវ និងស្រូវអង្ករអស់ជាច្រើន ។ នៅពាក់កណ្ដាលខែកញ្ញា ប្រធាន ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានស្វែងរកអ្នកស្ម័គ្រចិត្តដើម្បីទៅជួយសង្គ្រោះពួកបរិសុទ្ធទាំងនោះ ។ ពួកបរិសុទ្ធនៅទីក្រុង ណៅវូ បានត្រៀមរទេះសេះចំនួន ១៣៤ ដើម្បីដឹកក្រុមគ្រួសារដែលរស់នៅតំបន់ឆ្ងាយដាច់ស្រយាលមកទីក្រុង ណៅវូ ដែលជាទីជម្រកមានសុវត្ថិភាព ។ (សូមមើល *History of the Church* ៧:៤៥–៤៦ *Church History in the Fulness of Times Student Manual,* ទំព័រ ៣០១ David E. Miller and Della S. Miller, *Nauvoo: The City of Joseph* ទំព័រ ១៨៥–៨៦) ។

- តើការវាយប្រហារទាំងនេះ បានធ្វើឲ្យវាមានការលំបាកដើម្បីបន្តធ្វើការសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធយ៉ាងដូចម្ដេច?

សូមពន្យល់ថា មានប្រជាជនរដ្ឋ អិលលីណោយ ជាច្រើនរូប បានភ័យខ្លាចថា វត្តមានរបស់ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ អាចនាំឲ្យកើតមានសង្គ្រាមស៊ីវិល ។ ពួកគេបានសុំឲ្យពួកបរិសុទ្ធចាកចេញពីរដ្ឋ ។ នៅថ្ងៃទី ២៤ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៤៥ កូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ បានបោះពុម្ពលិខិតមួយសន្យាថា សាសនាចក្រនឹងចាកចេញនៅនិទាឃរដូវក្រោយ ។

- ហេតុអ្វីបានជាព្រឹត្តិការណ៍នេះក្លាយជាការសម្រេចចិត្តដ៏លំបាកយ៉ាងដូច្នេះ ?

- តើអ្នកគិតថាការសម្រេចចិត្តចាកចេញពីទីក្រុងណៅវូ អាចប៉ះទង្គិចដល់ការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ដើម្បីបញ្ចប់ការសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធយ៉ាងដូចម្ដេច ?

បន្ទាប់ពីសិស្សពិភាក្សាអំពីសំណួរនេះ ចូរពន្យល់ថា ទោះជាពួកបរិសុទ្ធបានដឹងថា ពួកគេត្រូវតែចាកចេញពីរដ្ឋ អិលលីណោយក្ដី ក៏ពួកគេបានបន្តធ្វើការសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

- តើអ្នកគិតថា ហេតុអ្វីពួកបរិសុទ្ធបានបន្តធ្វើការសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ថ្វីបើពួកគេបានដឹងថា ពួកគេនឹងចាកចេញទៅក្ដី ?

សូមរំឭកសិស្សថា នៅគ្រានោះពិធីបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ដែលចាំបាច់សម្រាប់ការលើកតម្កើង ពុំទាន់មានចំពោះសមាជិកភាពទូទៅនៃសាសនាចក្រនៅឡើយ ។ នៅក្នុងវិវរណៈមួយក្នុងឆ្នាំ ១៨៤១ ព្រះអម្ចាស់បានសន្យានឹងពួកបរិសុទ្ធថា បើពួកគេសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ណៅវូ នោះពួកគេអាចនឹងទទួលបានពិធីបរិសុទ្ធទាំងនោះ (សូមមើល គ. និង ស. ១២៤:២៧–៤៤) ។

- តើយើងម្នាក់ៗអាចរៀនដូចម្ដេចខ្លះ អំពីដំណើររឿងនៃការពលិកម្ម និងទុក្ខលំបាកទាំងឡាយរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ដើម្បីសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ? (សិស្សអាចរកឃើញគោលការណ៍ផ្សេងៗដូចខាងក្រោមនេះ ៖ **ការទទួលពិធីបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធមានតម្លៃនឹងការខិតខំ និងពលិកម្មដ៏សុចរិតទាំងអស់របស់យើង ។** សូមសរសេរគោលការណ៍នេះ និងសេចក្ដីថ្លែងដទៃទៀតដែលសិស្សបានប្រាប់នៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានឲ្យឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយប្រធាន ថូម៉ាស អេស. ម៉នសុន ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកមើលការពលិកម្មរបស់ពួកបរិសុទ្ធសម័យទំនើបមួយចំនួន ដែលពួកគេបានធ្វើដើម្បីទទួលបានពិធីបរិសុទ្ធក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

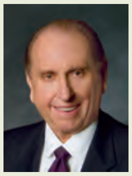

« អស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំកន្លងទៅ ខ្ញុំបានអានអំពីក្រុមសមាជិកជាងមួយរយនាក់ ដែលបានចាកចេញពី មេណូស ដែលស្ថិតនៅកណ្ដាលព្រៃលិចទឹកអាម៉ាហ្សូន ធ្វើដំណើរទៅកាន់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធដែលនៅជិតបំផុត ស្ថិតនៅទីក្រុង សៅ ផាឡូ ប្រទេសប្រេស៊ីល –(ចម្ងាយប្រហែល ៤000 គីឡូម៉ែត្រ)ពី មេណូស។ ពួកបរិសុទ្ធស្មោះត្រង់ទាំងនោះ បានធ្វើដំណើរតាមទូកអស់រយៈពេលបួនថ្ងៃ តាមទន្លេអាម៉ាហ្សូន និង តាមដៃទន្លេ អាម៉ាស្សូន ។ បន្ទាប់ពីបានបញ្ចប់ការធ្វើដំណើរតាមទឹកនេះ ពួកគេបានឡើងជិះឡានក្រុង ធ្វើដំណើររយៈពេលបីថ្ងៃទៀត តាមផ្លូវលោក់ ហើយមានអាហារបរិភោគបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ ហើយគ្មានកន្លែងសម្រាកស្រួលបួលនោះទេ ។ ប្រាំពីរយប់ប្រាំពីរថ្ងៃក្រោយមក ពួកគេបានមកដល់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅ សៅ ផាឡូ ដែលនៅទីនោះពិធីបរិសុទ្ធដ៏អស់កល្បទាំងឡាយត្រូវបានធ្វើឡើង ។ ប្រាកដណាស់ការធ្វើដំណើរត្រឡប់មកវិញរបស់ពួកគេ មានការលំបាកដូចនឹងពេលធ្វើដំណើរទៅដែរ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេបានទទួលពិធីបរិសុទ្ធ និងពរជ័យនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ហើយទោះបីជាក្នុងសំពាយ របស់ពួកគេគ្មាននៅសល់ប្រាក់ក្ដីក៏ពួកគេបានពោរពេញទៅដោយអារម្មណ៍ នៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ហើយមានអំណរ គុណចំពោះពរជ័យទាំងឡាយដែលពួកគេបានទទួលផងដែរ » (The Holy Temple—a Beacon to the World,» *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១១, ទំព័រ ៩១) ។

- **តើ ពួកបរិសុទ្ធមកពីមេណូសបានធ្វើពលិកម្មអ្វីខ្លះ ដើម្បីទទួលបានពិធីបរិសុទ្ធក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ?**

សូមអញ្ជើញសិស្សបីនាក់ឲ្យមកខាងមុខសិស្សក្នុងថ្នាក់ ហើយអានដំណើររឿងដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់កិច្ចខិតខំដ៏សុចរិតរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ណៅវូ ដើម្បីទទួលបានពិធីបរិសុទ្ធក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

១. អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្របានឧទ្ទិសឆ្លងបន្ទប់ទាំងឡាយក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ នៅពេលដែលបានសាងសង់ចប់សព្វគ្រប់ ដើម្បីកិច្ចការនៃពិធីបរិសុទ្ធអាចចាប់ផ្ដើមឲ្យឆាប់បំផុតតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន ។ បន្ទប់ខាងលើនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ត្រូវបានឧទ្ទិសឆ្លងសម្រាប់កិច្ចការនៃពិធីបរិសុទ្ធនៅថ្ងៃទី ៣០ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨៤៥ ។ ពួកបរិសុទ្ធបានចាប់ផ្ដើមទទួលពិធីអំណោយទានពិសិដ្ឋរបស់ពួកគេ នាពេលល្ងាចថ្ងៃទី ១០ ខែធ្នូ ដែលមានវគ្គពិធីអំណោយទានពិសិដ្ឋបានបន្តរហូតដល់ម៉ោង ៣ ព្រឹកនៅថ្ងៃទី ១១ ខែធ្នូ ។ (សូមមើល *Church History in the Fulness of Times Student Manual Religion* ទំព័រ ៣០៣) ។

២. មកត្រឹមចុងឆ្នាំ ១៨៤៥ មានសមាជិកច្រើនជាង ១000 នាក់បានទទួលពិធីបរិសុទ្ធក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ នៅខែមករា ឆ្នាំ ១៨៤៦ ប្រធាន ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានកត់ត្រាថា ៖ « ការណ៍បែបនោះបានបង្ហាញឲ្យឃើញថាពួកបរិសុទ្ធមានចិត្តអន្ទះសា ដើម្បីទទួលបានពិធីបរិសុទ្ធ [នៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ] ហើយមានចិត្តអន្ទះសាក្នុងចំណែករបស់យើង ដើម្បីបម្រើដល់ពួកគេ រហូតដល់ខ្ញុំបានលះបង់ខ្លួនខ្ញុំទាំងស្រុងចំពោះកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ដោយចូលសម្រាកជាមធ្យមលើសពីបួនម៉ោងក្នុងមួយថ្ងៃទេ ហើយទៅផ្ទះតែម្ដងប៉ុណ្ណោះក្នុងមួយសប្ដាហ៍ » (នៅក្នុង *History of the Church* ៧:៥៦៧) ។ បុរសស្ត្រីជាច្រើនរូប បានចូលរួមចំណែកដោយការបោកគក់សម្លៀកបំពាក់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធរាល់យប់ ដើម្បីឲ្យកិច្ចការអាចបន្តមាននៅព្រឹកស្អែកឡើងដោយពុំមានការបង្អង់ឡើយ ។ (សូមមើល *Church History in the Fulness of Times Student Manual Religion* ទំព័រ ៣០៣) ។

៣. នៅថ្ងៃទី ៣ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៤៦ ប្រធាន យ៉ង់ បានចាកចេញពីព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ដើម្បីលោកអាចត្រៀមខ្លួនចាកចេញពីទីក្រុង ណៅវូ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលលោកបានដើរចេញទៅខាងក្រៅ លោកបានឃើញមនុស្សមួយក្រុមធំ ដែលកំពុងតែរង់ចាំដើម្បីទទួលពិធីអំណោយទានពិសិដ្ឋរបស់ពួកគេ ។ ដោយមានអារម្មណ៍អាណិតអាសូរ ចំពោះបងប្អូនពួកបរិសុទ្ធទាំងនេះ លោកបានត្រឡប់ទៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធវិញ ដើម្បីបម្រើពួកគេ ។ លោកពុំអាចចាកចេញពីទីក្រុង ណៅវូ បានទេ រហូតដល់ពីរសប្ដាហ៍ក្រោយមក ។ កំណត់ត្រាព្រះវិហារបរិសុទ្ធបានបង្ហាញថាមានពួកបរិសុទ្ធចំនួន ៥៦១៥ នាក់ត្រូវបានទទួលអំណោយទានពិសិដ្ឋមុនពេលធ្វើដំណើរទៅទិសខាងលិច។ (សូមមើល ទំព័រ ៣០៣–៤) ។

លំហាត់សរសេរ

លំហាត់សរសេរផ្ដល់ដល់សិស្សនូវឱកាសគិតពិចារណា ទទួលការបំផុសគំនិត រៀបចំដើម្បី បង្រៀន និង ចែកចាយអារម្មណ៍របស់ពួកគេជាមួយអ្នកដទៃ ទទួលស្គាល់ព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងជីវិតរបស់គេ និង ថ្លែងទីបន្ទាល់ ។

- **តើអ្វីដែលពិតជាធ្វើឲ្យអ្នកចាប់អារម្មណ៍ អំពីកិច្ចខិតខំរបស់ពួកបរិសុទ្ធដើម្បីទទួលពិធីបរិសុទ្ធក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ?**

ដើម្បីជួយសិស្សដឹងពីសេចក្ដីពិត និងសារៈសំខាន់នៃគោលការណ៍ទាំងឡាយ ដែលអ្នកបាន សរសេរនៅលើក្ដារខៀន និងដើម្បីជួយពួកគេអនុវត្តគោលការណ៍ទាំងនេះនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យឆ្លើយតបចំពោះសំណួរ

ទាំងឡាយនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីរ របស់ពួកគេ ។ (សូមសរសេរសំណួរនៅលើក្ដារខៀន) ។

> *តើការខំប្រឹងប្រែង និងពលិកម្មអ្វីខ្លះ ដែលយើងត្រូវធ្វើ ដើម្បីទទួលបានពិធីបរិសុទ្ធក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ?*
>
> *ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា ការទទួលពិធីបរិសុទ្ធក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធគឺមានតម្លៃឲ្យខិតខំ និងធ្វើពលិកម្មយ៉ាងខ្លាំងដូច្នោះ ?*
>
> *តើអ្នកចាំបាច់ត្រូវធ្វើដូចម្ដេចខ្លះ ដើម្បីអ្នកអាចទទួលបានពិធីបរិសុទ្ធក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ? (តើអ្នកចាំបាច់ត្រូវឈប់ ឬចាប់ផ្ដើមធ្វើអ្វីខ្លះ ?)*

ក្រោយពីមានពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ស្ម័គ្រចិត្តចែកចាយចម្លើយរបស់ពួកគេចំពោះសំណួរទីពីរ ។

ពួកបរិសុទ្ធចាកចេញពីទីក្រុងណៅវូ

សូមពន្យល់ថា បន្ទាប់ពីបានទទួលពិធីបរិសុទ្ធក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធហើយ ពួកបរិសុទ្ធបានចាប់ផ្ដើមចាកចេញពីទីក្រុង ណៅវូ នៅខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៤៦ ។ ប៉ុន្មានខែក្រោយមក ពួកគេបានបន្តចាកចេញពីទីក្រុង ណៅវូ ហើយមានក្រុមផ្សេង ៗជាច្រើន បានបោះជម្រកបណ្ដោះអាសន្ននៅពេលឆ្លងកាត់រដ្ឋ អៃអូវ៉ា ។ មកដល់ត្រឹមចុងខែមេសា ពួកបរិសុទ្ធភាគច្រើនបានចាកចេញពីទីក្រុង ណៅវូ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពុំមែនសមាជិកសាសនាចក្រទាំងអស់អាចចាកចេញទៅបានទេ ។ មានមនុស្សមួយចំនួនតូច បានបន្តនៅក្នុងទីក្រុង ណៅវូ អំឡុងរដូវក្ដៅឆ្នាំ ១៨៤៦ ដោយសារតែពួកគេឈឺធ្ងន់ពេក ក្រខ្លាំងពេក ឬខ្សោយខ្លាំងពេក ពុំអាចធ្វើដំណើរទៅបាន ។ មានមួយចំនួនតូចផ្សេងទៀត បានជ្រើសរើសនៅទីនោះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮ ៗនូវកថាកណ្ឌដូចខាងក្រោម ដែលទាក់ទងនឹងអ្វីបានកើតឡើងចំពោះមនុស្សជាច្រើន ដែលមិនបានចាកចេញពីក្រុងនោះ ។

នៅខែកញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៤៦ មានមនុស្សប្រហែលជា ៨០០ នាក់ បំពាក់ដោយកាំភ្លើងកាណុងធំប្រាំមួយ បានរៀបចំមកវាយប្រហារលើទីក្រុង ណៅវូ ។ ពួកបរិសុទ្ធដែលនៅសល់ និងពលរដ្ឋថ្មី ៗមួយចំនួន ដែលមានបុរសចំនួនប្រហែលជា ១៥០ នាក់ បានត្រៀមខ្លួនដើម្បីប្រយុទ្ធការពារទីក្រុង ។ បន្ទាប់ពីមានការប្រយុទ្ធគ្នាអស់រយៈពេលពីរបីថ្ងៃ នោះពួកបរិសុទ្ធជាច្រើនត្រូវបានបង្ខំឲ្យចុះចាញ់ ហើយត្រូវបានប្រាប់ថា ឲ្យចាកចេញពីទីក្រុងជាបន្ទាន់ ។ បន្ទាប់មក ពួកមនុស្សអាក្រក់ បានចូលមកក្នុងទីក្រុង ឆក់ប្លន់តាមផ្ទះ ហើយបានបំផ្លាញព្រះវិហារបរិសុទ្ធចោល ។ ពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនដែលពុំអាចភៀសខ្លួនបានលឿន ត្រូវបានគេវាយធ្វើបាប ឬបោះចូលទៅក្នុងទន្លេមីស៊ីស៊ីពី ។ បន្ទាប់ពីពួកបរិសុទ្ធដែលនៅសល់ទាំងនេះ ត្រូវបានគេបង្ខំឲ្យចេញពីទីក្រុង ណៅវូហើយ នោះពួកគេបានបោះជំរុំជនភៀសខ្លួន នៅតាមដងទន្លេរដ្ឋអៃអូវ៉ា ។ ពួកគេពុំមានអាហារ សម្ភារ ឬកម្លាំងខាងរាងកាយគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីទ្រទ្រង់ខ្លួនទេ ។ (សូមមើល *Church History in the Fulness of Times Student Manual Religion* ទំព័រ ៣១៨) ។

សូមពន្យល់ថា ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្របានបញ្ជូនក្រុមជួយសង្គ្រោះឲ្យធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់រដ្ឋ អៃអូវ៉ា ត្រឡប់មកជួយដល់ពួកបរិសុទ្ធដែលកំពុងរងទុក្ខ ។

- តើអ្នកគិតថា អ្នកអាចមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា បើអ្នកត្រូវបានហៅឲ្យត្រឡប់ទៅកាន់ទីក្រុង ណៅវូ វិញនោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានឮ ៗនូវសាររបស់ ព្រិកហំ យ៉ង់ បានបញ្ជូនទៅឲ្យបុរស ៗដែលគ្រប់គ្រងក្នុងការជ្រើសរើសក្រុមជួយសង្គ្រោះ ៖

« សូមឲ្យភ្លើងនៃសេចក្ដីសញ្ញា ដែលអ្នកបានធ្វើនៅក្នុងដំណាក់នៃព្រះអម្ចាស់ បានដុតរោលរាលក្នុងដួងចិត្តអ្នក ដូចជាអណ្ដាតភ្លើងដែលពុំអាចពន្លត់បាន រហូតដល់អ្នកបាន . . . ជួយដល់មនុស្សគ្រប់រូប. . . ដែល [អាចចាកចេញមកបាន] ហើយចែកភ្លើងនោះទៅដល់ព្រលឹងរបស់គាត់ រហូតដល់គាត់អាចក្រោកឡើង. . . ហើយចេញទៅភ្លាម ហើយនាំក្រុមមនុស្សក្រីក្រចេញពីទីក្រុង ណៅវូ ។. . .

« . . . នេះគឺជាជំនាន់នៃការធ្វើសកម្មភាព » (Journal History of The Church of Jesus Christ of Latter–day Saints, ថ្ងៃទី ២៨ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៤៦, ទំព័រ ៥–៦, Church History Library, Salt Lake City) ។

- តើសេចក្ដីថ្លែងការណ៍របស់ព្រិកហំ យ៉ង់ បង្រៀនយើងអំពីសេចក្ដីសញ្ញាដែលយើងបានធ្វើអ្វីខ្លះ ? (សូមប្រាកដថា សិស្សយល់ថា វាពុំគ្រប់គ្រាន់ទេ ដោយគ្រាន់តែធ្វើសេចក្ដីសញ្ញានោះ– តែយើងចាំបាច់ត្រូវរក្សាសេចក្ដីសញ្ញាទាំងឡាយ ។ សូមសរសេរសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖**ព្រះអម្ចាស់តម្រូវឲ្យយើងរស់នៅតាមសេចក្ដីសញ្ញាទាំងឡាយដែលយើងធ្វើ**) ។

សូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖

> *តើពលិកម្មអ្វីខ្លះដែលអ្នកបានធ្វើ ដើម្បីរក្សាសេចក្ដីសញ្ញាទាំងឡាយ ?*
>
> *តើពរជ័យអ្វីខ្លះដែលអ្នកបានដកបទពិសោធន៍ ដោយសារតែអ្នកបានរស់នៅស្របតាមសេចក្ដីសញ្ញាទាំងឡាយដែលអ្នកបានធ្វើនោះ ?*

សូមបំបែកសិស្សជាក្រុមៗ ហើយអញ្ជើញពួកគេឲ្យជ្រើសរើសសំណួរមួយនៃសំណួរទាំងឡាយ ហើយពិភាក្សាចម្លើយរបស់ពួកគេជាមួយនឹងដៃគូ ។ អ្នកអាចនឹងចង់អញ្ជើញឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ ឲ្យចែកចាយការឆ្លើយតបរបស់ពួកគេជាមួយសិស្សក្នុងថ្នាក់ផងដែរ ។

សូមបញ្ចប់ដោយការសុំឲ្យសិស្សពិចារណាអំពីអ្វីដែលពួកគេចាំបាច់ត្រូវធ្វើដើម្បីរស់នៅតាមសេចក្ដីសញ្ញាទាំងឡាយដែលពួកគេបានធ្វើ ។ សូមថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីពរជ័យទាំងឡាយចំពោះការរក្សាសេចក្ដីសញ្ញារបស់យើង ។

មេរៀនទី ១៤៨ ៖ ការធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់រដ្ឋ អៃអូវ៉ា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:១–១៨

បុព្វកថា

នៅខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៤៦ ពួកបរិសុទ្ធបានចាប់ផ្ដើមចាកចេញពីទីក្រុងណៅវូ ហើយធ្វើដំណើរទៅ កាន់ទិសខាងលិចឆ្លងកាត់រដ្ឋ អៃអូវ៉ា ។ ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦ នៅវិនទើរ ខ្វទើរ្ស រដ្ឋ នេប្រាស្កា នៅខែមករា ឆ្នាំ ១៨៤៧ ។ មេរៀននេះ ពិភាក្សាអំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:១–១៨ ដែលរួមមាននូវការទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីជួយពួកបរិសុទ្ធរៀបចំខ្លួន ហើយត្រៀមខ្លួនដើម្បីបន្តការធ្វើដំណើរទៅកាន់ទិសខាងលិច ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ បានឆ្លងកាត់រដ្ឋ អៃអូវ៉ា ហើយបានបង្កើតទីស្នាក់ការកណ្ដាលនៅវិនទើរ ខ្វទើរ្ស

សូមចងកន្សែងបិទភ្នែកសិស្សម្នាក់ ហើយដាក់គាត់នៅម្ខាងនៃបន្ទប់រៀន ។ បន្ទាប់មកសូមរៀបចំរបស់របរមួយចំនួននៅក្នុងថ្នាក់ឡើងវិញ សូមធ្វើវាឲ្យឮសំឡេងដូច្នេះសិស្សអាចប្រាប់ថាតវ៉ាន់នោះត្រូវបានផ្លាស់ប្ដូរទីតាំង ។ សូមឲ្យសិស្សដែលត្រូវបានបិទមុខនោះជ្រើសរើសមិត្តរួមថ្នាក់ម្នាក់ឲ្យនិយាយប្រាប់ ដើម្បីជួយគាត់ដើរទៅដល់ជ្រុងម្ខាងទៀតនៃបន្ទប់ ។ នៅពេលសិស្សជ្រើសរើសនរណាម្នាក់ហើយនោះ សូមសួរ ៖

- ហេតុអ្វីអ្នកជ្រើសរើសបុគ្គលម្នាក់នោះ ?
- តើការទុកចិត្តរបស់យើងទៅលើមនុស្សម្នាក់ទៀត មានឥទ្ធិពលទៅលើរបៀបដែលយើងធ្វើតាមការណែនាំរបស់ពួកគេដោយយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងដូចម្ដេច?

សូមឲ្យអ្នកប្រាប់ផ្លូវនោះផ្ដល់ទិសដៅនានា ដើម្បីឲ្យសិស្សដែលមានកន្សែងចងបិទភ្នែកនោះ នឹងអាចដើរដោយសុវត្ថិភាពទៅកាន់ផ្នែកម្ខាងទៀតនៃថ្នាក់រៀន ។ ក្រោយមកសូមបង្គាប់សិស្សទាំងពីរនោះឲ្យត្រឡប់ទៅអង្គុយវិញ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោម អំពីការធ្វើដំណើររបស់ពួកបរិសុទ្ធចេញពីទីក្រុងណៅវូ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់អំពីរបៀបនានានៃបទពិសោធន៍របស់ពួកបរិសុទ្ធអាចមាន ដែលស្រដៀងនឹងបទពិសោធន៍នៃសិស្សដែលត្រូវបានដឹកនាំឲ្យដើរឆ្លងក្នុងបន្ទប់រៀននោះ ។

ក្រោមការគម្រាមកំហែងដ៏សាហាវព្រៃផ្សៃមកពីពួកជនកំណាចក្នុងមូលដ្ឋាន នោះពួកបរិសុទ្ធបានចាប់ផ្ដើមចាកចេញពីទីក្រុងណៅវូ នៅខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៤៦ ធ្វើដំណើរទៅទិសខាងលិចដោយឆ្លងកាត់រដ្ឋអៃអូវ៉ា ។ « ការចាកចេញពីទីក្រុងណៅវូគឺជា ទង្វើមួយនៃសេចក្ដីជំនឿរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ។ ពួកគេបានចាកចេញទៅដោយពុំដឹងពីទីកន្លែងពិតប្រាកដថានឹងទៅទីណា ឬ នៅពេលណាពួកគេនឹងទៅដល់កន្លែងមួយដែលពួកគេអាចបោះទីតាំងរស់នៅបានឡើយ ។ ពួកគេគ្រាន់តែដឹងថាពួកគេត្រូវបានបណ្ដេញចេញពីរដ្ឋអិលលីណោយ ដោយសារមារសត្រូវរបស់ខ្លួន ហើយថាថ្នាក់ដឹកនាំរបស់ពួកគេបានទទួលវិវរណៈដើម្បីបោះទីតាំងនៃជនភាសខ្លួននៅកន្លែងមួយនៅក្នុងតំបន់ រ៉ុកគី ម៉ោនធីន » (*Church History in the Fulness of Times Student Manual,* ការបោះពុម្ពលើកទី ២ [Church Educational System manual ឆ្នាំ ២០០៣] ទំព័រ ៣០៩) ។

- តើបទពិសោធន៍របស់ពួកបរិសុទ្ធក្នុងការចាកចេញពីទីក្រុងណៅវូ ស្រដៀងគ្នាទៅនឹងបទពិសោធន៍របស់សិស្ស ដែលត្រូវបាននាំដើរកាត់បន្ទប់រៀនយ៉ាងដូចម្ដេច ? (បទពិសោធន៍ទាំងពីរ បានពឹងផ្អែកទៅលើចក្ខុវិស័យ និងការដឹកនាំរបស់មនុស្សម្នាក់ ដែលពួកគេទុកចិត្តឲ្យជួយពួកគេទៅដល់ទិសដៅរបស់ពួកគេ) ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពីបទពិសោធន៍របស់ពួកបរិសុទ្ធអំពីការចាកចេញពីទីក្រុងណៅវូ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យសម្ដីផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគប្បីបង្ហាញនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **យើងអនុវត្តសេចក្ដីជំនឿរបស់យើង នៅពេលយើងធ្វើតាមការទូន្មាន និងការដឹកនាំរបស់ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្ររបស់យើង**)។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានដំណើររឿងដូចខាងក្រោមអំពី វីល្លាម ក្លេតុន ។ សូមឲ្យសិស្សស្ដាប់រកមើលគំរូនៃសេចក្ដីជំនឿរបស់បងប្រុសក្លេតុន ។

> « វីល្លាម ក្លេតុន ត្រូវបានហៅឲ្យនៅក្នុងក្រុមទីមួយដើម្បីចាកចេញពីទីក្រុងណៅវូ ហើយទុកចោលភរិយារបស់គាត់ ឌីអាន់ថា ឲ្យនៅនឹងឪពុកម្ដាយរបស់គាត់ រយៈពេលតែមួយខែមុនពេលគាត់សម្រាលកូនដំបូងរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ ។ ការធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់ដីល្បាប់ និងបោះជំរុំនៅក្នុងត្រសាលត្រជាក់ បានធ្វើឲ្យគាត់ព្រួយបារម្ភ និងមានការមួរម៉ៅ ដោយសារគាត់បារម្ភអំពីសុខុមាលភាពរបស់ឌីអាន់ថា ។ រយៈពេលពីរខែក្រោយមក គាត់នៅតែពុំបានដឹង បើសិនថានាងបានសម្រាល [កូន] ដោយសុវត្ថិភាព ឬអត់ ប៉ុន្តែនៅទីបំផុត គាត់បានទទួលពាក្យប្រកបដោយអំណរថា ‹ កូនប្រុសដ៏ត្រលុកត្រលន់ › បានកើតមកហើយ ។ រំពេចដែលគាត់បានឮដំណឹងនោះភ្លាម វីល្លាមបានអង្គុយចុះ ហើយបាននិពន្ធបទចម្រៀងមួយបទ ដែលពុំគ្រាន់តែមានអត្ថន័យពិសេសចំពោះគាត់តែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាក្លាយទៅជាភ្លេងជាតិដ៏បំផុសគំនិត ហើយប្រកបដោយការដឹងគុណដល់សមាជិកនៃសាសនាចក្រជាច្រើនតំណរ ។ ចម្រៀងនោះមានចំណងជើងថា ‹ មក មក ពួកបរិសុទ្ធ ›» (*Our Heritage: A Brief History of The Church of Jesus Christ of Latter–day Saints* [ឆ្នាំ ១៩៩៦], ទំព័រ ៧១) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យច្រៀងបទជាមួយគ្នានៅវគ្គបីដំបូងនៃបទ « មក មក ពួកបរិសុទ្ធ » (*ទំនុកតម្កើង* ទំព័រ ១៨) ។ (ឬទាក់ទងនឹងសិស្សម្នាក់ ឬសិស្សមួយក្រុមជាមុន ហើយអញ្ជើញពួកគេឲ្យត្រៀមខ្លួនដើម្បីច្រៀងវគ្គបីដំបូងនៃទំនុកតម្កើងនេះ) ។ មុនពេលទំនុកតម្កើងត្រូវបានច្រៀង សូមសិស្សឲ្យរកមើល ឬស្ដាប់ឃ្លាទាំងឡាយដែលបង្ហាញពីជំនឿរបស់ពួកបរិសុទ្ធទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយនឹងទំនុកចិត្តទៅលើពួកអ្នកដឹកនាំរបស់ពួកគេ ។

តន្ត្រីពិសិដ្ឋ

តន្ត្រីពិសិដ្ឋ ជាពិសេសទំនុកតម្កើងរបស់សាសនាចក្រ អាចដើរតួយ៉ាងសំខាន់មួយ នៅក្នុងការជួយដល់សិស្សឲ្យទទួលអារម្មណ៍ដឹងអំពីឥទ្ធិពលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងរៀនគោលលទ្ធិដំណឹងល្អ ។

បន្ទាប់ពីវគ្គបីដំបូងត្រូវបានច្រៀង សូមសួរថា ៖

- តើទំនុកតម្កើងនេះបង្ហាញពីសេចក្ដីជំនឿទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងទំនុកចិត្តទៅលើពួកអ្នកដឹកនាំរបស់ពួកគេយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗអំពីដំណើររឿងដូចខាងក្រោមរបស់ អូរសុន ប្រាត្ត និង ខាធើរិន ស្ពែនសើរ ។ សូមឲ្យសិស្សស្ដាប់រកមើលគំរូនៃសេចក្ដីជំនឿ និងទំនុកចិត្តរបស់ស្ពែនសើរ ។

> « បន្ទាប់ពីចាកចេញពីទីក្រុងណៅវូ [ខាធើរិន] ទន់ខ្សោយ ហើយបានធ្លាក់ខ្លួនឈឺ ដោយសារតែទុក្ខលំបាកជាច្រើនដែលនាងបានជួបប្រទះ ។ ស្វាមីដ៏ប្រកបដោយទុក្ខព្រួយ បានសរសេរសំបុត្រអង្វរករដល់ឪពុកម្ដាយរបស់ភរិយា សុំឲ្យពួកគាត់ទទួលនាងទៅនៅនឹងពួកគាត់ ទម្រាំតែពួកបរិសុទ្ធរកបានកន្លែងនឹងនរមួយ ។ ចម្លើយបានតបមកថា ‹ សូមឲ្យនាងបោះបង់ចោលជំនឿដ៏គួរខ្មាស់អៀនរបស់នាងនោះចោលទៅ ទើបនាងអាចត្រឡប់មកនៅជាមួយយើងវិញ បើមិនដូច្នោះទេ នាងពុំអាចមកវិញឡើយ › ។
>
> « នៅពេលសំបុត្រត្រូវបានអានឲ្យនាងស្ដាប់ នោះនាងបានសុំឲ្យស្វាមីនាងបើកព្រះគម្ពីរប៊ីបរបស់គាត់ទៅគម្ពីរនាងរស់ ហើយអានជំពូកទីមួយ ខទីដប់ប្រាំមួយ និងដប់ប្រាំពីរ ៖ ‹ សូមកុំទទូចឲ្យខ្ញុំទៅចោលអ្នកម្ដាយនឹងវិលទៅវិញ លែងតាមអ្នកម្ដាយនោះឡើយ ដ្បិតកន្លែងណាដែលអ្នកម្ដាយអញ្ជើញទៅ នោះខ្ញុំនឹងទៅតាម ហើយកន្លែងដែលអ្នកម្ដាយស្នាក់នៅ នោះខ្ញុំក៏នឹងទៅដែរ ។ សាសន៍របស់អ្នកម្ដាយនឹងបានជាសាសន៍របស់ខ្ញុំ ហើយព្រះរបស់អ្នកម្ដាយ នឹងបានជាព្រះរបស់ខ្ញុំដែរ › » (*Memoirs of John R. Young: Utah Pioneer ១៨៤៧* [ឆ្នាំ ១៩២០] ទំព័រ ១៧–១៨) ។ ខាធើរិន ស្ពែនសើរ បានស្លាប់នៅមិនយូរប៉ុន្មានក្រោយមក ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យច្រៀងវគ្គទីបួននៃបទ « មក មក ពួកបរិសុទ្ធ » ។ សូមឲ្យពួកគេគិតអំពីរបៀបដែលពាក្យពេចន៍ទាំងនោះនៅក្នុងវគ្គនេះ ទាក់ទងនឹងខាធើរិន ស្ពែនសើរ ។ បន្ទាប់ពីពួកគេបានច្រៀងវគ្គនេះរួចហើយ សូមសួរថា ៖

- តើពាក្យនៃវគ្គនេះ ទាក់ទងនឹងខាធើរិន ស្ពែនសើរ យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យដាក់គោលដៅមួយដើម្បីអនុវត្តសេចក្ដីជំនឿទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយធ្វើតាមដំបូន្មាន និងការដឹកនាំរបស់ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្ររបស់ពួកគេកាន់តែល្អប្រសើរ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបើកទៅផែនទី ទី ៦ (« ដំណើរនៃសាសនាចក្រទៅទិសខាងលិច ») នៅក្នុងវគ្គផែនទីប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រនៃព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ហើយរកមើលទីក្រុង ណៅវូ និង វិនទើរ ខ្វរទើរ្ស ។ សូមពន្យល់ថា ដោយសារតែភ្លៀងធ្លាក់យ៉ាងខ្លាំង និងការផ្គត់ផ្គង់មិនគ្រប់គ្រាន់ នោះពួកបរិសុទ្ធដែលបានចាកចេញពីទីក្រុងណៅវូនៅខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៤៦ បានចំណាយពេលបួនខែធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់រដ្ឋអៃអូវ៉ាចម្ងាយ ៤៨០គីឡូម៉ែត្រ ។ ល្បឿននៃការធ្វើដំណើររបស់ក្រុមនេះមានការយឺតយ៉ាវ ដោយសារតែលក្ខខណ្ឌទាំងនេះ និង ដោយសារពួកគេបានបាត់បង់ការបម្រើពីបុរស ៗនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយជាង ៥០០ នាក់ ។ បុរសទាំងនេះ ដែលបានស្គាល់ថាជាកងវរសេនាតូចមរមន បានស្ដាប់តាមការអំពាវនាវរបស់ប្រធាន យ៉ង់ ឲ្យចូលបម្រើកងទ័ពសហរដ្ឋ ដើម្បីរកប្រាក់ជួយដល់សមាជិកសាសនាចក្រដែលក្រីក្រឲ្យធ្វើដំណើរទៅទិសខាងលិច ។ ការបូជានេះបានជួយយ៉ាងច្រើន ប៉ុន្តែវាក៏បានបន្សល់ទុកនូវក្រុមគ្រួសារជាច្រើនឲ្យគ្មានស្វាមី និង ឪពុកក្នុងការធ្វើដំណើរជាមួយពួកគេផងដែរ ។ ដោយគិតពីការធ្វើដំណើរយ៉ាងយឺតនោះ អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្របានសម្រេចចិត្តមិនបន្តដំណើរទៅភាគខាងលិចនៃភ្នំរ៉ុកគី ម៉ោនធីនឡើយរហូតដល់រដូវផ្ការីកឆ្នាំ ១៨៤៧ ។ ពួកលោកបានទូន្មានដល់ពួកបរិសុទ្ធ ឲ្យបោះទីលំនៅសម្រាកសម្រាប់រដូវរងានោះ ។ ការបោះទីលំនៅដ៏ធំបំផុតមួយ ត្រូវបានធ្វើឡើងនៅវិនធើរ ខ្វតធើរនៅភាគខាងលិចនៃដងទន្លេមិសសួរី ដែលបច្ចុប្បន្ននេះគឺជារដ្ឋណេប្រាស្កា ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីសង្ខេបខាងក្រោមដែលពិពណ៌នាអំពីវិនធើរ ខ្វតធើរ និង ការបោះទីលំនៅបណ្ដោះអាសន្នផ្សេង ៗទៀត ៖

ពួកបរិសុទ្ធជាច្រើនបានរស់នៅក្នុងផ្ទះដាច់ ៗពីគ្នា និង នៅក្នុងខ្ទមដែលធ្វើពីឈើ និង ដី ។ មានមនុស្សជាច្រើនដែលខ្វះជម្រកជ្រកពីអាកាសធាតុត្រជាក់នេះ ។ ជម្ងឺដូចជា គ្រុនចាញ់ ជម្ងឺលាកសួត ជម្ងឺរបេង អាសន្នរោគ និងជំងឺកង្វះវីតាមីនសេ៊ ដែលជាលទ្ធផលនាំឲ្យមានការឆ្លងរាលដាល និងបណ្ដាលឲ្យស្លាប់ ។ មានមនុស្សច្រើនជាងប្រាំពីររយនាក់បានស្លាប់ នៅក្នុងការបោះជំរុំនៅចុងបញ្ចប់នៃរដូវត្រជាក់ទីមួយ ។ (សូមមើល *គេហដំណែលរបស់យើង* ៧១–៧២; ៣១៩–២០) ។

- បើអ្នកបាននៅជាមួយនឹងពួកបរិសុទ្ធនៅ វិនទើរ ខ្វរទើរ្ស តើអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា ពេលដឹងថាអ្នកនឹងត្រូវធ្វើដំណើររាប់រយម៉ែលបន្តទៅទៀតនោះ ?

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:១–១៨

ព្រះអម្ចាស់បានប្រឹក្សាឲ្យពួកបរិសុទ្ធរៀបចំខ្លួនគេ ហើយត្រៀមខ្លួនដើម្បីបន្តការធ្វើដំណើរទៅកាន់ទិសខាងលិច

សូមសុំសិស្សឲ្យស្រាវជ្រាវនៅក្នុងសេចក្ដីណែនាំកណ្ឌ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦ រកមើលកាលបរិច្ឆេទដែលវិវរណៈនេះត្រូវបានប្រទានឲ្យ ។ សូមឲ្យពួកគេរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:១ ឲ្យឮ ៗ ។

- តើអ្នកគិតថាវាអាចនឹងជួយដល់ពួកបរិសុទ្ធយ៉ាងដូចម្ដេច ពេលដឹងថា ព្រះអម្ចាស់បានបន្តបើកសម្ដែងពីព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ចំពោះពួកគេនោះ ? (ចម្លើយអាចរួមមានថា វិវរណៈនេះ បានជួយពួកគេដឹងថា ព្រះអម្ចាស់បានដឹងអំពីពួកគេ ថាទ្រង់នឹងជួយពួកគេបន្តដំណើរទៅទិសខាងលិច ហើយថាទ្រង់មានបន្ទូលតាមរយៈប្រធាន ព្រិកហាំ យ៉ង់ ដូចជាទ្រង់បានមានបន្ទូលតាមរយៈ ព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអានឲ្យឮ ៗនូវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:២–៥ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានណែនាំឲ្យពួកបរិសុទ្ធធ្វើ ដើម្បីរៀបចំបន្តការធ្វើដំណើរទៅភាគខាងលិចរបស់ពួកគេ ។

- តើក្រុមនិមួយ ៗត្រូវបានរៀបចំយ៉ាងដូចម្ដេច ?

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា វាមានប្រយោជន៍ដើម្បីរៀបចំពួកបរិសុទ្ធជាក្រុម ៗជាមួយនឹងអ្នកដឹកនាំដែលបានជ្រើសតាំងដូច្នេះ ? តើការណ៍នេះស្រដៀងគ្នាទៅនឹង របៀបដែលសាសនាចក្រត្រូវបានរៀបចំឡើងនៅសព្វថ្ងៃយ៉ាងដូចម្ដេច ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតបចំពោះសំណួរទាំងនេះ អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរសេចក្ដីពិតដូចតទៅនេះនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអម្ចាស់រៀបចំពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ទៅជាក្រុម ៗ ដើម្បីឲ្យបុគ្គលម្នាក់ ៗអាចត្រូវបានដឹកនាំ និងត្រូវបានយកចិត្តទុកដាក់ថែទាំ**) ។

- តើ ខ ៤ ផ្ដល់យោបល់អំពីរបៀបដែលពួកបរិសុទ្ធនឹងទទួលបានកម្លាំងយ៉ាងដូចម្ដេចខ្លះ ?

សូមពន្យល់ថា ដោយសារតែជម្ងឺ និងការស្លាប់នៅ វិនទើរ ខ្វរទើរ្ស និងជំរុំដែលនៅជុំវិញ នោះមានក្រុមគ្រួសារជាច្រើន និងបុគ្គលម្នាក់ ៗជាច្រើនរូបត្រូវការជំនួយខាងហិរញ្ញវត្ថុ ដើម្បីពួកគេអាចបន្តដំណើរទៅទិសខាងលិចបាន ។

សូមចែកសិស្សជាគូៗ ។ សូមពួកគេឲ្យសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:៦–១១ រកមើលជាមួយគ្នានូវរបៀបដែលពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានមើលថែដល់អ្នកទាំងឡាយដែលខ្វះខាត ។ ពីមុនសិស្សអានវគ្គនេះ សូមពន្យល់ថា ពុំមែនពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់បានចាកចេញពី វិនទើរ ខ្វរទើរ្ស នៅក្នុងពេលតែមួយទេ ។ ឃ្លា « អស់អ្នកដែលត្រូវនៅ » នៅក្នុង ខ ៦ សំដៅលើពួកបរិសុទ្ធដែលបន្តនៅមួយរយៈពេលទៀតនៅវិនធើរ ខ្វតធើរ និង ជុំវិញនោះ ។

- តើពាក្យ ឬឃ្លាណាខ្លះនៅក្នុង ខ ៦–១១ ដែលបង្ហាញពីរបៀបដែលពួកបរិសុទ្ធត្រូវមើលថែទាំដល់អស់អ្នកដែលខ្វះខាតនោះ ?
- តើមានពាក្យអ្វីនៅក្នុង ខ ៧ ដែលសំដៅទៅលើមនុស្សដែលរៀបចំផ្លូវសម្រាប់មនុស្សដទៃនោះ ? (ពួកអ្នកត្រួសត្រាយ) ។

សូមសរសេរ និយមន័យខាងក្រោមនេះ នៅលើក្ដារខៀន ។ (វាត្រូវបានដកស្រង់ចេញពី *Oxford English Dictionary,* ការបោះពុម្ពលើកទីពីរ [ឆ្នាំ ១៩៨៩] « pioneer ») ។

> *អ្នកត្រួសត្រាយ ៖ មនុស្សដែលដើរទៅមុន ដើម្បីរៀបចំ ឬ បើកផ្លូវសម្រាប់មនុស្សដទៃទៀតឲ្យដើរតាម ។*

- យោងតាម ខ ១១, តើព្រះអម្ចាស់បានសន្យាអ្វីខ្លះដល់អស់អ្នកដែលនឹងជួយមនុស្សដទៃដែលខ្វះខាត និង រៀបចំផ្លូវសម្រាប់ពួកគេ ? តើយើងអាចរៀនអ្វីចេញពីការណ៍នេះ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប អ្នកអាចនឹងសរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានពរដល់យើង នៅពេលយើងជួយដល់អ្នកដទៃ និងរៀបចំផ្លូវសម្រាប់ពួកគេ**) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិភាក្សាសំណួរដូចខាងក្រោមជាមួយនឹងដៃគូពួកគេ ៖

- តើនរណាបានរៀបចំផ្លូវសម្រាប់អ្នក ដើម្បីឲ្យអ្នកបានរីករាយនឹងពរជ័យនៃដំណឹងល្អ ?

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាពីសំណួរខាងក្រោម ។ បន្ទាប់មកសូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ ឲ្យចែកចាយចម្លើយរបស់ពួកគេជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។

- តើអ្នកនឹងធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីក្លាយជាអ្នកត្រួសត្រាយ–ដើម្បីជួយអ្នកដទៃដែលខ្វះខាត ហើយរៀបចំផ្លូវសម្រាប់ពួកគេដើម្បីឲ្យពួកគេបានរីករាយនឹងពរជ័យទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អ ?

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:១២–១៨ ដោយពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដល់ពួកអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ឲ្យបង្រៀនវិវរណៈនេះដល់ពួកបរិសុទ្ធ ។

សូមបញ្ចប់ ដោយការថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិត ដែលអ្នកបានពិភាក្សា ហើយលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យធ្វើតាមសេចក្ដីពិតទាំងនោះ។

មេរៀនទី ១៤៩

គោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:១៩–៤២

បុព្វកថា

នៅខែមករា ឆ្នាំ ១៨៤៧ ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានទទួលវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦ នៅវិនទើរ ខ្វរទើរ្ស រដ្ឋ នេប្រាស្កា ។ មេរៀននេះ ពិភាក្សាអំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:១៩–៤២ ដែលរួមមានទាំង ការដឹកនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់ពួកបរិសុទ្ធអំពីរបៀបដើម្បីធ្វើការរួមគ្នា ហើយទទួលបានកិច្ចការពាររបស់ទ្រង់នៅក្នុងការធ្វើដំណើររបស់ពួកគេទៅទិសខាងលិច ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:១៩–២៩

ព្រះអម្ចាស់ដឹកនាំពួកបរិសុទ្ធអំពីរបៀបដើម្បីធ្វើកិច្ចការនៅក្នុងការធ្វើដំណើររបស់ពួកគេ

សូមចាប់ផ្ដើមមេរៀនដោយការសួរសិស្សនូវសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើឱកាសអ្វីខ្លះដែលអ្នកមានដើម្បីប្រាស្រ័យទាក់ទងនឹងមនុស្សដទៃនៅក្នុងក្រុមមួយ ? (ចម្លើយអាចរួមមាន ក្រុមគ្រួសារ កូរ៉ុមបព្វជិតភាព និង ថ្នាក់យុវនារី ក្រុមកីឡា មិត្តនៅសាលារៀន និងក្រុមការងារ) ។
- តើទិដ្ឋភាពវិជ្ជមានមួយចំនួននៃការធ្វើការជាមួយអ្នកដទៃនៅក្នុងក្រុមមួយមានអ្វីខ្លះ ?

សូមពន្យល់ថា នៅពេលពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានបង្ខំឲ្យចាកចេញពីទីក្រុងណៅវូ នៅដើមឆ្នាំ ១៨៤៦ ហើយបានចាប់ផ្ដើមធ្វើដំណើរទៅទិសខាងលិច នោះមានមនុស្សជាច្រើនពុំបានត្រៀមខ្លួនដើម្បីធ្វើដំណើរទេ ។ ពួកបរិសុទ្ធដំបូងគេ បានចេញទៅដោយបែកខ្ញែកគ្នាជាច្រើនគីឡូម៉ែត្រ ដែលធ្វើឲ្យពួកគេពុំអាចជួយគ្នាទៅវិញទៅមក ។ នៅក្នុងវិវរណៈមួយ ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានទទួលនៅវិនទើរ ខ្វរទើរ្ស រ ប្រហែលជាមួយឆ្នាំក្រោយមក ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំឲ្យពួកបរិសុទ្ធរៀបចំខ្លួនដើម្បីពួកគេអាចជួយគ្នាទៅវិញទៅមក នៅពេលពួកគេបានបន្តការធ្វើដំណើរ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរំឭកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:២, ៨–១០ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម ហើយរាយការណ៍អំពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានណែនាំដល់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យជួយគ្នាទៅវិញទៅមក ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ថ្វីដ្បិតតែការធ្វើការជាក្រុមអនុញ្ញាតឲ្យយើងជួយគ្នាទៅវិញទៅមកក្ដី ក៏វាអាចបង្កើតជាបញ្ហាច្រើនផងដែរ ។

- នៅក្នុងបទពិសោធន៍របស់អ្នក តើឧបសគ្គមួយចំនួនមកពីការធ្វើការជាក្រុមមានអ្វីខ្លះ ?

សូមបំបែកសិស្សឲ្យធ្វើការជាដៃគូ ។ សូមអញ្ជើញដៃគូនិមួយៗឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:១៩–២៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យពួកគេរកមើលការដឹកនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់ពួកបរិសុទ្ធ នៅពេលពួកគេបានធ្វើដំណើរ និងធ្វើការរួមគ្នា ។ បន្ទាប់ពីទុកពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយនោះ សូមសួរសិស្សនូវសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្នកមើលឃើញថា មានការដឹកនាំអ្វីខ្លះដែលនឹងជួយដល់ពួកបរិសុទ្ធធ្វើដំណើរ និងធ្វើការរួមគ្នា ? តើអ្នកគិតថា ហេតុអ្វីបានជាការដឹកនាំនេះ អាចចាំបាច់ ?
- តើអ្នកអាចយកការដឹកនាំនេះមកអនុវត្ត នៅពេលអ្នកប្រាស្រ័យទាក់ទង និងធ្វើការជាមួយមនុស្សដទៃតាមរបៀបណា ?
- តើមានលទ្ធផលអ្វីខ្លះ នៅពេលមនុស្សមិនគោរពតាមដំបូន្មាននេះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:២៣–២៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមសួរសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម ។ អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា ពីមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់បានដឹកនាំពួកបរិសុទ្ធឲ្យ « ឈប់ការផឹកប្រមឹក »

សូមសម្របសម្រួលមេរៀននេះទៅតាមតម្រូវការរបស់សិស្ស

នៅពេលសិស្សរីកចម្រើននៅក្នុងវគ្គសិក្សាថ្នាក់សិក្ខាសាលា សូមព្យាយាមរៀនអំពីភាពខ្លាំង ការលំបាក និង សេចក្ដីត្រូវការរបស់ពួកគេ ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងជួយអ្នកឲ្យសម្របសម្រួលមេរៀននិមួយៗទៅតាមតម្រូវការរបស់ពួកគេ ។ នៅពេលអ្នកបង្រៀនមេរៀននេះ សូមពិភាក្សាអំពីដំបូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់មកពីវគ្គបទគម្ពីរ ដែលអ្នកមានអារម្មណ៍ ដើម្បីជួយដល់សិស្សរបស់អ្នកឲ្យបានល្អបំផុត ។

ទោះជាពួកគេបានទទួលពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃហើយក្ដីនោះ ។ សូមរំឭកពួកគេថា ពួកបរិសុទ្ធបានរីកចម្រើនបន្ដិចម្ដងៗ នៅក្នុងការគោរពតាមពាក្យសម្ដីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃរបស់ពួកគេ ។ នៅពេលវិវរណៈនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦ ត្រូវបានប្រទានឲ្យ ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ ត្រូវបានហាមឃាត់ពីការប្រើគ្រឿងស្រវឹងទាំងអស់ ដូចជាយើងនៅសព្វថ្ងៃនេះដែរ ។

- ស្របតាម ខ ២៤ តើពាក្យសម្ដីរបស់យើងនឹងធ្វើយ៉ាងណាចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលនៅជុំវិញយើង ? (សិស្សគួរស្គាល់នូវសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **ពាក្យសម្ដីរបស់យើងគួរស្អាងគ្នាទៅវិញទៅមក ។** អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា ដើម្បីស្អាងគ្នា មានន័យថា ស្ថាបនានរណាម្នាក់ឡើងខាងវិញ្ញាណ ឬខាងសតិអារម្មណ៍) ។
- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា វាសំខាន់សម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធដើម្បីប្រើពាក្យស្អាងគ្នា នៅពេលពួកគេធ្វើដំណើរជាមួយគ្នានោះ ?
- តើអ្នកធ្លាប់ឃើញនរណាម្នាក់ប្រើពាក្យដែលស្អាងដល់មនុស្សដទៃនៅពេលណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីអ្វីដែលពួកគេអាចនិយាយថា នឹងស្អាងដល់អ្នកទាំងឡាយដែលនៅជុំវិញពួកគេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរនាក់អានឆ្លាស់គ្នានូវដំណើររឿងបទពិសោធន៍របស់ពួកបរិសុទ្ធក្នុងការធ្វើដំណើររបស់ពួកគេឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់គិតអំពីអត្តចរិតរបស់ពួកបរិសុទ្ធស្មោះត្រង់ទាំងឡាយ ។

ម៉ារី អាណេ វេស្តុន មូហាន បានសរសេរថា ៖

> « យើងត្រូវបានហៅឲ្យបញ្ចុះសពមនុស្សពីរនាក់នៃក្រុមយើង ដែលបានស្លាប់នៅព្រឹកនេះដោយសារតែជំងឺអាសន្នរោគ ដែលជាបុរសម្នាក់ឈ្មោះ ប្រោណ និងកុមារតូចម្នាក់ ។ មានមនុស្សឈឺច្រើនទៀតនៅក្នុងក្រុម ។ ដោយបានទៅដល់ ទន្លេប្លាត ពេញមួយថ្ងៃ ។ បានធ្វើដំណើរ ២៤ គីឡូម៉ែត្រ បានបោះជំរុំនៅ សលត៍ ក្រិក ។ មិនយូរប៉ុន្មាន ក្មេងម្នាក់ទៀតក្នុងជំរុំយើងបានស្លាប់ ។ ពួកគេបានបញ្ចុះសពនៅពេលថ្ងៃលិច តាមច្រាំងទន្លេក្រិក ។ មានមនុស្សច្រើនទៀតឈឺ ។ វាធ្វើឲ្យយើងមានអារម្មណ៍សោកសៅដែលត្រូវបញ្ចុះសពមិត្តរបស់យើងនៅតាមផ្លូវ ។ អាកាសធាតុក្ដៅខ្លាំង » (Mary Ann Weston Maughan journal, វ៉ុលទី ៣., ថ្ងៃទី ២១ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨៥០, ២:១, Family History Library, Salt Lake City; spelling, capitalization, and punctuation modernized) ។

ក្លារីសា យ៉ង់ ស្ពែនសើរ (កូនស្រីរបស់ ព្រិកហាំ យ៉ង់) បានសរសេរថា ៖

> « គុណសម្បត្តិល្អបំផុតរបស់លោកឪពុកក្នុងនាមជាអ្នកដឹកនាំម្នាក់គឺជាឥរិយាបទដែលលោកបានមើលថែដល់សុខុមាលភាពរបស់ប្រជាជនលោកទាំងខាងសាច់ឈាម និងខាងសង្គម ព្រមទាំងដឹកនាំពួកគេនៅក្នុងសេចក្ដីត្រូវការខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកគេផងដែរ ។ នៅក្នុងការធ្វើដំណើរដ៏ខ្លាំងឆ្លងកាត់ទីវាលទំនាប ពេលដែលមនុស្សគ្រប់គ្នាដើរដោយទន់ល្វើយក្នុងផ្លូវដ៏វែងឆ្ងាយ ពួកបរិសុទ្ធនឹងជួបជុំគ្នាជុំគុក្កភ្លើង ដើម្បីកំសាន្តនៅពេលល្ងាច បើសិនជាអាកាសធាតុមានសភាពល្អនោះ ។ មានចម្រៀងនឹងច្រៀងឡើង តន្ត្រីប្រគុំដោយអ្នកលេងវីយូឡុង ហើយបុរសស្ត្រីទាំងឡាយនឹងបំភ្លេចនូវភាពនឿយហត់ក្នុងការដើរអស់ចម្ងាយ ២៤ គីឡូម៉ែត្រជាដើមនៅលើវាលខ្សាច់ល្អរល្វេវ ខណៈដែលពួកគេចូលរួមនៅក្នុងការរាំជារង្វង់ ។ នេះជារបៀបរបស់លោកក្នុង ‹សីលធម៌› មុនពេលនឹងមានពាក្យមួយត្រូវបានប្រើ » (ជាមួយ Mabel Harmer *One Who Was Valiant* [ឆ្នាំ ១៩៤០] ទំព័រ ១៦២) ។

- ផ្អែកទៅលើដំណើររឿងទាំងនេះ តើអ្នកនឹងពិពណ៌នាអំពីអ្នកត្រួសត្រាយដ៏ស្មោះត្រង់ទាំងនេះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:២៨–២៩ ឲ្យឮៗ ។

សូមសួរសិស្សអំពីដំបូន្មានណាខ្លះ ដែលមាននៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ។ បន្ទាប់ពីសិស្សរាយការណ៍នូវអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ហើយ សូមសរសេរនូវសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **បើយើងរីករាយ នោះយើងគប្បីសរសើរ និងថ្លែងអំណរគុណដល់ព្រះវរបិតាសួគ៌ ។ បើយើងសោកសៅ យើងគប្បីអធិស្ឋានសុំឲ្យព្រលឹងរបស់យើងបានប្រកបដោយក្ដីអំណរ ។**

- តើអ្នកគិតថា គោលការណ៍ទាំងនេះបានជួយដល់ពួកបរិសុទ្ធ ក្នុងការធ្វើដំណើររបស់ពួកគេដោយរបៀបណា ?
- តើគោលការណ៍ទាំងនេះ អាចជួយការពារយើងសព្វថ្ងៃយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីគ្រាដែលព្រះវរបិតាសួគ៌បានឆ្លើយតបនឹងការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេ ដោយការជួយពួកគេឲ្យមានភាពរីករាយ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ។

សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យសរសើរ និងថ្លែងអំណរគុណដល់ព្រះអម្ចាស់ នៅពេលពួកគេរីករាយ ហើយអធិស្ឋានសុំជំនួយនៅពេលពួកគេសោកសៅ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:៣០–៤២

ព្រះអម្ចាស់បានអះអាងដល់ពួកបរិសុទ្ធ ហើយដឹកនាំពួកគេឲ្យឧស្សាហ៍ព្យាយាម នៅក្នុងការរក្សាបទបញ្ញត្តិទាំងអស់របស់ទ្រង់

សូមរំឭកសិស្សថា ពួកបរិសុទ្ធបានស៊ូទ្រាំនឹងការសាកល្បងដ៏ធំ ហើយថាពួកគេបានដឹងថា ការធ្វើដំណើរបន្តទៅមុខទៀតរបស់ពួកគេ នឹងជាការលំបាកដ៏ខ្លាំងផងដែរ ។

- តើអ្នកគិតថា មានអ្វីខ្លះដែលបានជួយដល់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យបន្តមានចិត្តស្មោះត្រង់ ទោះជាស្ថិតនៅក្រោមស្ថានភាពដ៏លំបាកដូច្នេះក្ដីនោះ ?

សូមបែងចែកសិស្សធ្វើការជាពីរក្រុម ។ សូមអញ្ជើញក្រុមទីមួយឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:៣០–៣៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញក្រុមទីពីរឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:៣៤–៤០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យក្រុមទាំងពីររកមើលគោលការណ៍ទាំងឡាយដែលអាចនឹងលើកទឹកចិត្តដល់ពួកបរិសុទ្ធ ។

បន្ទាប់ពីផ្ដល់ពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមឲ្យសិស្សក្នុងក្រុមនិមួយៗរាយការណ៍ ។ សូមសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅលើក្ដារខៀន ។ ចម្លើយរបស់ពួកគេអាចរួមមាននូវគោលការណ៍ និងគោលលទ្ធិទាំងឡាយដូចខាងក្រោម ៖

យើងពុំគួរខ្លាចមារសត្រូវរបស់យើងឡើយពីព្រោះពួកគេស្ថិតនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់

ការសាកល្បងរបស់យើង អាចរៀបចំយើងឲ្យទទួលបានសិរីល្អដែលព្រះមានសម្រាប់យើង ។

បើយើងបន្ទាបខ្លួន ហើយអំពាវនាវដល់ព្រះ នោះព្រះវិញ្ញាណនឹងបំភ្លឺចិត្តយើង ។

បើយើងស្មោះត្រង់នៅក្នុងការរក្សាព្រះបន្ទូលទាំងអស់ដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានដល់យើង នោះយើងនឹងមើលឃើញសិរីល្អរបស់ទ្រង់នៅថ្ងៃណាមួយ ។

ព្រះអម្ចាស់ប្រទានដល់យើងនូវព្រះបន្ទូលទ្រង់ តាមរយៈពួកព្យាការីរបស់ទ្រង់ ។

ព្រះអម្ចាស់អាចរំដោះយើងពីមារសត្រូវរបស់យើង ។

- តើអ្នកគិតថា គោលការណ៍ទាំងនេះបានជួយដល់ពួកបរិសុទ្ធបន្តមានចិត្តស្មោះត្រង់ដោយរបៀបណា ?
- តើគោលការណ៍ទាំងនេះ អាចជួយយើងបន្តស្មោះត្រង់ ក្នុងអំឡុងពេលបទពិសោធន៍លំបាកផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរំពឹកដោយឆាប់រហ័សនូវគោលការណ៍នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមឲ្យពួកគេពិចារណាអំពីសារលិខិតទាំងមូល ដែលពួកគេគិតថា ពួកគេបរិសុទ្ធប្រហែលជាបានរៀន ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ អំពីចម្លើយរបស់ពួកគេ ។ សិស្សអាចប្រាប់នូវសារលិខិតផ្សេងៗ ប៉ុន្តែសូមជួយពួកគេយល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រទាននូវការអះអាងដល់ពួកបរិសុទ្ធថាមានដំណោះស្រាយចំពោះអ្វីៗទាំងអស់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:៤១–៤២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលការអះអាង និងការទូន្មានបន្ថែមមកពីព្រះអម្ចាស់ ។

- តើសារលិខិតរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង ខ ៤១ អាចលួងលោមដល់ពួកបរិសុទ្ធយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើយើងអាចរៀនមកពីការបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង ខ ៤២ អ្វីខ្លះ ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **បើយើងឧស្សាហ៍ព្យាយាមនៅក្នុងការរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះការជំនុំជំរះរបស់ព្រះអម្ចាស់ នឹងពុំធ្លាក់មកលើយើងឡើយ ហើយសេចក្ដីជំនឿរបស់យើងនឹងបានរឹងមាំ ហើយមារសត្រូវរបស់យើងនឹងពុំអាចយកឈ្នះលើយើងឡើយ**) ។
- តើគោលការណ៍នេះបានជួយដល់ពួកបរិសុទ្ធក្នុងការធ្វើដំណើររបស់ពួកគេដោយរបៀបណា ? តើវាអាចជួយយើងយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថា ពួកបរិសុទ្ធបានគោរពដល់បទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ក្រុមទីមួយនៃអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវបានចាកចេញពីវិនធើរខ្វរធើរ នៅថ្ងៃទី ៥ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៨៤៧ ។ ពួកគេបានធ្វើដំណើរជាង ១៦០០ គីឡូម៉ែត្រ និងបានមកដល់ច្រកភ្នំ សលត៍លេក នៅចុងខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៤៧ ។ ថ្ងៃទី ២៤ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៤៧ ប្រធាន ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានចូលទៅក្នុងច្រកភ្នំ និងបានទទួលការបញ្ជាក់ថា ពួកបរិសុទ្ធបានរកឃើញលំនៅដ្ឋានថ្មីរបស់ពួកគេហើយ ។ លោកបានជិះពីខាងក្រោយរទេះរបស់វិលហ្វូឌ វូឌដ្រុព្វ នៅពេលនោះ ដោយសារតែគាត់មានជម្ងឺគ្រុនក្ដៅ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឲ្យឮៗនូវដំណើររឿង របស់ប្រធាន វិលហ្វូឌ វូឌដ្រុព្វអំពី ការមើលឃើញជ្រលងភ្នំសលត៍ លេករបស់ព្រិកហាំ យ៉ង់ ៖

« នៅពេលយើងមកដល់. . . មើលឃើញទិដ្ឋភាពទាំងមូលនៃជ្រលងភ្នំ ខ្ញុំបានបង្វែររទេះរបស់ខ្ញុំមួយជុំ បង្វែរវាទៅកាន់ទិសខាងលិច ហើយប្រធាន ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានក្រោកឡើងពីដំណេកលោក រួចស្ទង់មើលទៅលើស្រុកនេះ ។ នៅពេលកំពុងមើលទៅទិដ្ឋភាពពីខាងមុខយើង លោកបានបើកការនិមិត្ត ចេញមកអស់រយៈពេលជាច្រើននាទី ។ លោកបានឃើញជ្រលងភ្នំនេះពីមុននៅក្នុងការនិមិត្ត ហើយនៅពេលនេះ លោកបានឃើញអនាគតដ៏រុងរឿងនៃស៊ីយ៉ូន និង នៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែល ។. . . នៅពេលការនិមិត្តបានបញ្ចប់ទៅ នោះលោកបានមានប្រសាសន៍ថា ‹ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយ ។ នេះគឺជាកន្លែងត្រឹមត្រូវហើយ ។ សូមបន្តទៅមុខទៀត › » (*Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* [ឆ្នាំ ២០០៤], ទំព័រ ១៤៦) ។

- ហេតុអ្វីបានជាវាសំខាន់សម្រាប់ ព្រិកហាំ យ៉ង់ និង ពួកបរិសុទ្ធទទួលការបញ្ជាក់ថា ជ្រលងភ្នំ សលត៍ លេក គឺជាកន្លែងដែលត្រឹមត្រូវដើម្បីតាំងលំនៅ ?

សូមបញ្ចប់ដោយការអញ្ជើញសិស្សឲ្យព្យាយាមដើម្បីក្សោរាល់បទបញ្ញត្តិ ហើយស្ដាប់ការអះអាងរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ។

មេរៀនទី ១៥០

ក្រុមអ្នកត្រួសត្រាយរទេះអូស ឆ្នាំ ១៨៥៦–១៨៦០

សេចក្ដីផ្ដើម

ពួកបរិសុទ្ធបានមកដល់ជ្រលងភ្នំ សលត៍ លេក នៅឆ្នាំ ១៨៤៧ បានចេញទៅធ្វើការដាំដំណាំដាំដុះ និងបង្កើតធនធានដទៃទៀត សម្រាប់អន្តោប្រវេសន៍នាពេលអនាគត ។ នៅខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៥១ ព្រិកហាំ យ៉ង់ និងទីប្រឹក្សារបស់លោកនៅក្នុងគណៈប្រធានទីមួយ បានបញ្ជាក់ឡើងវិញដល់ពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់កំពុងរស់នៅក្នុងរដ្ឋ អៃអូវ៉ា និងនៅជុំវិញពិភពលោក មកជួបជុំគ្នានៅជ្រលងភ្នំសលត៍ លេក ។ មានពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយជាច្រើនបានឆ្លើយតបចំពោះការអំពាវនាវរបស់ប្រធាន យ៉ង់ ដោយមានការលះបង់ដ៏ធំក្រៃលែង ។ សមាជិកនៃពួកដប់ពីរនាក់ ត្រូវបានបញ្ជូនឲ្យទៅមើលអន្តោប្រវេសន៍ ហើយនៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៥២ មានពួកបរិសុទ្ធកាន់តែច្រើនបានធ្វើដំណើរតាមផ្លូវរទេះទៅកាន់ជ្រលងភ្នំសលត៍ លេក ដែលច្រើនជាងឆ្នាំនានាឯទៀត ។ បន្ថែមពីលើនោះ មានពួកបរិសុទ្ធជាច្រើនធ្វើដំណើរទៅជ្រលងភ្នំ សលត៍ លេក នៅក្នុងក្រុមរទេះរុញ ចន្លោះឆ្នាំ ១៨៥៦ និង ឆ្នាំ ១៨៦០ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

ពួកបរិសុទ្ធបានគោរពតាមដំបូន្មានឲ្យប្រមូលផ្ដុំគ្នានៅជ្រលងភ្នំសលត៍ លេក

សូមឲ្យសិស្សនឹកគិតថា ពួកគេត្រូវបានសុំឲ្យធ្វើដំណើរចម្ងាយ ១៣០០ ម៉ែល (ប្រហែលជា ២០៩០ គីឡូម៉ែត្រ) ថ្មើរជើងខណៈដែលត្រូវអូសរទេះផងដែរ ហើយពួកគេអនុញ្ញាតឲ្យយក តែ១៧ ផោន (ប្រហែលជា ៧.៧ គីឡូក្រាម) នូវរបស់របរផ្ទាល់ខ្លួនតែប៉ុណ្ណោះ ។ សូមសួរថាតើមានសិស្សណាខ្លះដែលចង់ស្ម័គ្រចិត្តធ្វើដំណើរ ។

សូមបង្ហាញដល់សិស្សនូវរូបភាពរទេះអូស ឬគូររូប ដែលមានអមមកជាមួយ នៅលើក្ដារខៀន ។ សូមពន្យល់ថានៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៥៦ ប្រធាន ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានស្នើសុំឲ្យអ្នកធ្វើអន្តោប្រវេសន៍ គប្បីធ្វើដំណើរដោយការប្រើរទេះអូសជំនួសឲ្យរទេះសេះ ដោយសារតែមានការខ្វះខាតខាងហិរញ្ញវត្ថុ ។ ក្រុមរទេះអូស ពុំសូវចំណាយច្រើនទេ ហើយអនុញ្ញាតឲ្យមានពួកបរិសុទ្ធកាន់តែច្រើនរូប ធ្វើអន្តោប្រវេសន៍ ។ នៅចន្លោះឆ្នាំ ១៨៥៦ និង ១៨៦០ មានពួកបរិសុទ្ធស្ទើរតែ ៣០០០ នាក់ បានជ្រើសរើសធ្វើដំណើរទៅទិសខាងលិចកាត់វាលទំនាបនៃសហរដ្ឋអាមេរិកទៅកាន់រដ្ឋយូថាហ៍ ដោយអូសរបស់របរពួកគេនៅក្នុងរទេះអូស ។ ក្រុមរទេះរុញច្រើនបំផុតបានដាក់ស្បៀងអាហារ និងសម្ភារផ្ទាល់ខ្លួន និងអាហារខ្លះៗនៅក្នុងរទេះ ហើយដើរពីទីក្រុង អៃអូវ៉ា រដ្ឋអៃអូវ៉ា ធ្វើដំណើរទៅកាន់ទីក្រុង សលត៍ លេក រដ្ឋ យូថាហ៍ ។ ក្រុមបីចុងក្រោយគេ បានចាប់ផ្ដើមការធ្វើដំណើរនៅទីក្រុងហ្លរិន រដ្ឋ នេប្រាស្កា ។

សូមដាក់តាំងប្រអប់ ឬថង់មួយដែលមានទម្ងន់ចំនួន ១៧ ផោន (ប្រហែលជា ៧.៧ គ.ក) ។ សូមឲ្យសិស្សពីរបីនាក់លើកវត្ថុនោះឡើង ។ សូមពន្យល់ថា មនុស្សពេញវ័យដែលធ្វើដំណើរក្នុងក្រុមរទេះអូស ត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យយកសម្ភារផ្ទាល់ខ្លួនទម្ងន់ចំនួន ១៧ ផោន ។ កុមារតូចៗអាចយកទម្ងន់ចំនួន ១០ ផោន (ប្រហែលជា ៤.៥ គ.ក) ។ សម្ភារផ្ទាល់ខ្លួនរួមមានសម្លៀកបំពាក់ និងវត្ថុផ្សេងទៀត ។ សម្ភារត្រូវបានថ្លឹងទៅតាមបុគ្គលម្នាក់ៗ ហើយអ្វីៗដែលលើសពីកម្រិតនៃទម្ងន់នេះ ត្រូវបោះបង់ចោល ។

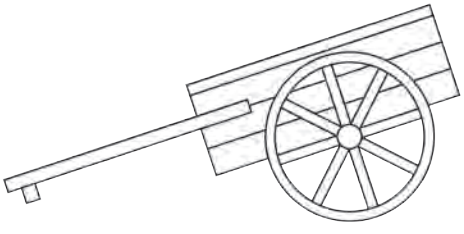

- បើអ្នកជាអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវក្រុមរទេះអូសទាំងអស់នេះ តើសម្ភារផ្ទាល់ខ្លួនអ្វីខ្លះ ដែលអ្នកនឹងជ្រើសរើសយក ? ហេតុអ្វី ?
- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា ពួកបរិសុទ្ធស្ម័គ្រចិត្តធ្វើពលិកម្មយ៉ាងច្រើនដើម្បីទៅដល់រដ្ឋយូថាហ៍ដូច្នេះ ?

ទោះជាការធ្វើដំណើរមានការលំបាកក្ដី មានក្រុមរទេះអូសចំនួនប្រាំបីក្នុងចំណោមដប់ក្រុម បានធ្វើដំណើរទៅដោយជោគជ័យនៅចន្លោះឆ្នាំ ១៨៥៦ និងឆ្នាំ ១៨៦០ ។ ប៉ុន្តែនៅឆ្នាំ ១៨៥៦ មានក្រុមរទេះអូសទីបួន និងទីប្រាំ បានចេញដំណើរយឺតពេលក្នុងរដូវ ហើយបានជួបនឹងការលំបាកដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ។ ពួកគេគឺជាក្រុមរទេះអូស វីលី ដែល

ដឹកនាំដោយ ជេម ជី វីលី និង ក្រុមរទេះអូស ម៉ាទីន ដែលដឹកនាំដោយ អែតវើត ម៉ាទីន ។ បន្ទាប់ពីបានធ្វើដំណើរប្រហែលជា ១០០០ ម៉ែល (ប្រហែលជា ១៦០០ គីឡូម៉ែត្រ) ខាងលិចរដ្ឋ អៃអូវ៉ា ក្រុមរទេះអូសទាំងឡាយបានខ្វះខាតគ្រឿងសម្ភារ និង អាហារយ៉ាងខ្លាំង ។ នៅខែតុលា ក្រុមទាំងពីរនេះ ត្រូវជាប់នៅក្នុងព្យុះទឹកកករដូវរងារដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនៅលើទីវាលទំនាបនៃរដ្ឋវ៉ាយអូមីង ដែលបានបង្អាក់ការធ្វើដំណើរទៅមុខរបស់ពួកគេ ។ ពួកបរិសុទ្ធទាំងនេះបានរងទុក្ខយ៉ាងលំបាកនៅក្នុងភាពត្រជាក់ និងទឹកកកដ៏ក្រាស់ ។ (សូមគិតធ្វើការដាក់បង្ហាញរូបភាពនៃពួកអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវរទេះអូស ដូចជា ក្រុមត្រួសត្រាយផ្លូវដែលអូសរទេះនោះបានមកដល់ជ្រលងភ្នំសលត៍ លេក [*Gospel Art Book* (២០០៩) លេខ ១០២ សូមមើលផងដែរ LDS.org]) ។

សូមប្រាប់ដំណើររឿងពិត

ដំណើររឿងពិតទាំងឡាយ គឺជារឿងត្រឹមត្រូវដែលអាចជួយស្ថាបនាសេចក្ដីជំនឿរបស់សិស្សទៅលើដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវ គ្រីស្ទ ។ រឿងនោះអាចធ្វើឲ្យមានចំណាប់អារម្មណ៍ និងជួយសិស្សឲ្យយល់ពីដំណឹងល្អ តាមរយៈបទពិសោធន៍របស់មនុស្សផ្សេងៗគ្នា ។ ដំណើររឿងពិតក៏អាចមានឥទ្ធិពលជាក់លាក់ផងដែរនៅក្នុងការជួយដល់សិស្សឲ្យយល់គោលការណ៍ដំណឹងល្អ ។ ខណៈដែលដំណើររឿងបែបនេះអាចជួយសិស្ស ឲ្យដឹងពីព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះពួកគេគប្បីកុំប្រើនូវការនិយាយបំភ្លើសក្នុងអារម្មណ៍ឡើយ ។

បើអាចធ្វើទៅបាន សូមផ្ដល់ដល់សិស្សនូវច្បាប់ចម្លងនៃដំណើររឿងរបស់អើរ៉ុន និង អេលីស្សាប៊ែត ចាកសុន ដូចខាងក្រោម ។ សូមពន្យល់ថា ចាកសុនធ្វើដំណើរជាមួយក្រុមរបស់ ម៉ាទីន ដែលធ្វើដំណើរប្រហែលជា ១០០ ម៉ែល (ប្រហែលជា ១៦០ គ.ម) ពីក្រោយក្រុមរបស់វីលី ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យ អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នេះឲ្យព្ធ ៗ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលភស្តុតាងនៃសេចក្ដីជំនឿរបស់អើរ៉ុន និងអេលីស្សាប៊ែត ។

នៅថ្ងៃទី ១៩ ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៨៥៦ សមាជិកក្នុងក្រុមរទេះអូសរបស់ ម៉ាទីន ត្រូវឆ្លងកាត់ទន្លេដ៏ធំមួយ អំឡុងពេលព្យុះទឹកកកមួយ ។ សមាជិកក្នុងក្រុមនោះជាច្រើននាក់ រួមមានទាំង អើរ៉ុន ចាកសុន ផងដែរ បានទន់ខ្សោយ ហើយបានធ្លាក់ខ្លួនឈឺ រីឯការធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់ទន្លេ គឺមានឥទ្ធិពលកាន់តែអាក្រក់លើពួកគេ ។ អេលីស្សាប៊ែត ចាកសុន បានពិពណ៌នាអំពីអ្វីដែលបានកើតឡើងចំពោះស្វាមីរបស់គាត់នៅពីរបីថ្ងៃក្រោយមក ៖

> « ខ្ញុំបានចូលដេក នៅម៉ោងប្រហែលជាប្រាំបួន ។. . . វាដូចជា ខ្ញុំបានដេករហូតដល់ម៉ោងប្រហែលជាពាក់កណ្ដាលអធ្រាត្រ ។ ខ្ញុំត្រជាក់យ៉ាងខ្លាំង ។ អាកាសធាតុកាន់តែត្រជាក់ខ្លាំង ។ ខ្ញុំបានស្ដាប់ថាតើស្វាមីរបស់ខ្ញុំនៅមានដង្ហើមឬទេ–ព្រោះគាត់ដេកនឹងថ្កល់ ។ ខ្ញុំស្ដាប់ពុំឮដង្ហើមរបស់គាត់ទេ ។ ខ្ញុំបានដឹងភ្លាម ។ ខ្ញុំបានដាក់ដៃខ្ញុំលើខ្លួនគាត់ នៅពេលនោះបានដឹងដោយរន្ធត់ចិត្តជាខ្លាំង ហើយភាពភ័យខ្លាចបំផុតរបស់ខ្ញុំបានចាប់ផ្ដើម ។ ស្វាមីរបស់ខ្ញុំបាន *ស្លាប់ហើយ* ។. . . ខ្ញុំបានស្រែកហៅរកជំនួយពីមនុស្សដែលនៅក្នុងតង់ផ្សេងទៀត ។ ពួកគេពុំអាចជួយខ្ញុំ អ្វីបានទេ ។. . . នៅពេលព្រឹកឡើង នោះបុរសមួយចំនួនមកពីក្នុងក្រុម បានរៀបចំបញ្ចុះសពរបស់គាត់ ។. . . ពួកគេបានរុំសពគាត់នៅក្នុងភួយមួយ ហើយបានដាក់គាត់នៅក្នុងគំនរនៃមនុស្សស្លាប់ដប់បីនាក់ទៀត រួចក៏គ្របដណ្ដប់គាត់ដោយពំនូកទឹកកក ។. . .
>
> « ខ្ញុំពុំចង់ពិពណ៌នាអំពីអារម្មណ៍របស់ខ្ញុំ ពេលឃើញថាខ្លួនត្រូវបានបន្សល់ទុកឲ្យនៅជាស្ត្រីមេម៉ាយជាមួយនឹងកូនបីនាក់ ស្ថិតនៅក្រោមស្ថានភាពដ៏ឈឺចាប់ដូច្នេះទេ ។ ខ្ញុំពុំអាចធ្វើបានទេ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំជឿទៅលើកំណត់ត្រាទេវតាដែលបានពិពណ៌នានៅក្នុងកំណត់ត្រាខាងលើ ហើយថាការរងទុក្ខរបស់ខ្ញុំដើម្បីជាប្រយោជន៍របស់ដំណឹងល្អនឹងញែកចេញជាបរិសុទ្ធចំពោះខ្ញុំ សម្រាប់ជាសេចក្ដីល្អរបស់ខ្ញុំ » (*Leaves from the Life of Elizabeth Horrocks Jackson Kingsford* [ឆ្នាំ ១៩០៨], ទំព័រ ៦–៧; សូមមើលផងដែរ history.lds.org) ។

- តើអេលីស្សាប៊ែត បាននិយាយយ៉ាងណាអំពី ការរងទុក្ខរបស់គាត់សម្រាប់ជាប្រយោជន៍នៃដំណឹងល្អ ? តើអ្នកគិតយ៉ាងណាចំពោះឃ្លា « ញែកខ្ញុំចេញជាបរិសុទ្ធសម្រាប់សេចក្ដីល្អរបស់ខ្ញុំនោះ ? (ការរងទុក្ខរបស់គាត់ នឹងធ្វើឲ្យទៅជាពិសិដ្ឋ និងបរិសុទ្ធ សម្រាប់ជាប្រយោជន៍របស់គាត់) ។

- តើអ្វីខ្លះអាចកើតមានចំពោះយើង បើយើងចាំបាច់ត្រូវរងទុក្ខដោយអត់ធ្មត់ចំពោះប្រយោជន៍នៃដំណឹងល្អនោះ ? (សូមសរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖**បើយើងរងទុក្ខដោយអត់ធ្មត់ដើម្បីប្រយោជន៍នៃដំណឹងល្អ នោះវាអាចញែកខ្លួនយើងចេញជាបរិសុទ្ធសម្រាប់សេចក្ដីល្អ ។** [សូមមើល គ. និង ស. ១២២:៧; នីហ្វៃទី ២ ២: ២]) ។

- ទោះជាអ្នកពុំរងទុក្ខដូចជា អេលីស្សាប៊ែត ចាកសុន ក្ដី តើអ្នកអាចនឹងត្រូវរងទុក្ខដើម្បីប្រយោជន៍នៃដំណឹងល្អតាមរបៀបណាខ្លះ ? តើអ្នកអាចទទួលពរ តាមរយៈបទពិសោធន៍ទាំងនេះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថា អំឡុងពេលពីរបីថ្ងៃក្រោយ បន្ទាប់ពី អើរ៉ុន ចាកសុន បានស្លាប់ នោះក្រុមរទេះអូស ម៉ាទីន បានធ្វើដំណើរឆ្ពោះទៅមុខទៀត បានប្រហែលជា ១០ ម៉ែល (ប្រហែលជា ១៦ គីឡូម៉ែត្រ) ។ មនុស្សជាច្រើនបានស្លាប់អំឡុងពេលនេះ ។ នាយប់មួយ អំឡុងពេលធ្វើដំណើរនេះ គ្មាននរណាម្នាក់មានកម្លាំងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបោះតង់នោះទេ ។ អេលីស្សាប៊ែត ចាកសុន បានអង្គុយនៅលើថ្មមួយដុំ ដែលកូនម្នាក់អង្គុយនៅលើភ្លៅ ហើយកូនម្នាក់ទៀតអង្គុយនៅសងខាងគាត់ ។ គាត់បាននៅអង្គុយដូច្នោះរហូតដល់ព្រឹក ។ អេលីស្សាប៊ែតបាក់ទឹកចិត្តខ្លាំងណាស់ ។ រួចហើយនាយប់ថ្ងៃទី ២៧ ខែតុលា គាត់បានទទួលបទពិសោធន៍មួយ ដែលផ្តល់ក្តីសង្ឃឹមដល់គាត់ដើម្បីរួចពីគ្រោះថ្នាក់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានដំណើររឿងដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្តាប់ពីអ្វីដែលអេលីស្សាប៊ែតបានរៀននៅក្នុងសុបិនមួយនោះ ។

« មនុស្សនឹងអាចយល់ហើយថា នៅក្រោមស្ថានភាពដ៏អាក្រក់ដូច្នេះ ខ្ញុំអស់សង្ឃឹមជាខ្លាំង ។ ខ្ញុំនៅចម្ងាយប្រាំបួនពាន់ប្រាំរយ ឬ មួយម៉ឺនមួយពាន់គីឡូម៉ែតពីដែនដីកំណើតរបស់ខ្ញុំ នៅក្នុងតំបន់ព្រៃភ្នំក្រោមថ្ម នៅក្នុងស្ថានភាពដ៏អស់សង្ឃឹមដែលផ្ទៃដីគ្របដណ្តប់ដោយព្រិល ទឹកត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយទឹកកក ហើយខ្ញុំនៅជាមួយនឹងកូនបីនាក់ដែលគ្មានឪពុក គ្មានអ្វីជួយការពារពួកគេពីព្យុះដ៏កំណាចឡើយ ។ ពេលខ្ញុំចូលដេកនៅពេលយប់ នៅថ្ងៃទី ២៧ ខែតុលា នោះខ្ញុំមាននិវរណៈយ៉ាងអស្ចារ្យមួយ ។ នៅក្នុងសុបិនរបស់ខ្ញុំ ប្តីរបស់ខ្ញុំបានឈរនៅជិតខ្ញុំ ហើយបាននិយាយថា– ‹ សូមរីករាយឡើង អេលីស្សាប៊ែត ការជួយសង្គ្រោះជិតមកដល់ហើយ ›»(*Leaves from the Life of Elizabeth Horrocks Jackson Kingsford* ៨ សូមមើលផងដែរ history.lds.org) ។

សូមប្រាប់សិស្សថា សុបិនត្រូវបានបំពេញ នៅពេលដែលពួកជួយសង្គ្រោះមកពីទីក្រុងសលត៍ លេក បានមកដល់ក្រុមម៉ាទីន នៅថ្ងៃស្អែកឡើងនោះ ។

សូមពន្យល់ថា នៅថ្ងៃទី ៤ ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៥៦ អស់ជាច្រើនសប្តាហ៍មុនពេលមានព្យុះទឹកកក បានវាយប្រហារលើក្រុមរទេះអូស នោះពួកអ្នកធ្វើដំណើរបានរាយការណ៍ទៅប្រធាន ព្រិកហាំ យ៉ង់ថា ក្រុមត្រួសត្រាយផ្លូវ កំពុងស្ថិតនៅលើទីវាលទំនាបនៅឡើយ ហើយនៅសល់រាប់រយម៉ែលទៀត ។ នៅថ្ងៃស្អែកឡើង ក្នុងការប្រជុំថ្ងៃអាទិត្យ ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានថ្លែងអំពីការជួយសង្គ្រោះដល់ពួកត្រួសត្រាយផ្លូវរទេះអូសទាំងនេះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានកថាខណ្ឌដូចខាងក្រោមនៅក្នុងប្រសាសន៍របស់លោក ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្តាប់ ហើយស្វែងរកគោលការណ៍មួយដែលប្រធាន យ៉ង់ កំពុងបង្រៀនដល់ពួកបរិសុទ្ធ ។ (បើអាចធ្វើទៅបាន សូមផ្តល់ច្បាប់ចម្លងនៃសេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះដល់សិស្សម្នាក់មួយច្បាប់ ដើម្បីពួកគេអាចធ្វើតាម) ។

« ពួកបងប្អូនប្រុសស្រីរបស់យើងជាច្រើននាក់កំពុងស្ថិតនៅតំបន់វាលទំនាបដោយមានរទេះអូសជាច្រើន ហើយប្រហែលជាពួកគេជាច្រើន ឥឡូវនេះស្ថិតនៅចម្ងាយប្រមាណ ១១០០ គីឡូម៉ែត្រពីទីកន្លែងនេះ យើងត្រូវនាំពួកគេមកទីនេះ ដូច្នេះយើងត្រូវតែបញ្ជូនជំនួយដល់ពួកគេ ។. . .

« នោះជាសាសនារបស់ខ្ញុំ នេះជាការបង្ហាញប្រាប់ដល់ខ្ញុំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ថាត្រូវសង្គ្រោះដល់មនុស្ស ។. . . នេះគឺជាសេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលខ្ញុំកំពុងស្វែងរកនាពេលនេះ ដើម្បីសង្គ្រោះបងប្អូនប្រុសរបស់យើង ដែលនឹងត្រូវវិនាស ឬ រងទុក្ខដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ បើសិនជាយើងមិនបញ្ជូនជំនួយដល់ពួកគេទេនោះ ។

« ខ្ញុំនឹងពុំរង់ចាំរហូតដល់ថ្ងៃស្អែក ឬ រហូតដល់ថ្ងៃស្អែកឡើយ ខ្ញុំនឹងហៅឲ្យពួកប៊ីស្សពនៅថ្ងៃនេះ រកគោល្អៗចំនួន ៦០ ក្បាល និង រទេះ ១២ ឬ ១៥ រទេះ. . . [ព្រមទាំង] ម្សៅ ១២ តោន និង មនុស្សបររទេះរឹងមាំ ៤០ នាក់ ក្រៅពីអ្នកទាំងឡាយដែលដឹកនាំក្រុម ។. . .

« ខ្ញុំនឹងប្រាប់អ្នកទាំងអស់គ្នាថា សេចក្តីជំនឿរបស់អ្នក សាសនា និងវិជ្ជាជីវៈសាសនារបស់អ្នក នឹងពុំសង្គ្រោះដល់ព្រលឹងណាម្នាក់ ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នានៅក្នុងនគរសេឡេស្ទាលនៃព្រះរបស់យើងឡើយ លុះត្រាតែអ្នកអនុវត្តនូវគោលការណ៍ទាំងឡាយនេះ ដែលខ្ញុំកំពុងតែបង្រៀនអ្នកនាពេលនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមចេញទៅ ហើយនាំអស់អ្នកដែលកំពុងតែនៅលើវាលទំនាបនាពេលឥឡូវនេះ » (« Remarks » *Deseret News* ថ្ងៃទី ១៥ ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៥៦, ទំព័រ ២៥២) ។

- តើប្រធាន ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានបង្រៀនដល់ពួកបរិសុទ្ធអ្វីខ្លះ ? (សិស្សអាចនឹងប្រាប់អំពីគោលការណ៍ផ្សេងៗ ប៉ុន្តែសូមប្រាកដថា ពួកគេយល់**ក្នុងនាមជាសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ យើងត្រូវជួយដល់អ្នកទាំងឡាយដែលខ្វះខាត**)។

សូមពន្យល់ថា មានបុរស និងស្ត្រីជាច្រើនបានឆ្លើយតបតាមការសុំ ហើយអំឡុងពេលពីរថ្ងៃបន្ទាប់ពីទេសនកថារបស់ប្រធាន យ៉ង់ នោះមានបុរសៗបានចេញទៅរកពួកអន្តោប្រវេសន្ត៍ ដោយបររទេះគោដឹកជញ្ជូនសម្ភារជាច្រើន ។

- តើកិច្ចខិតខំជួយសង្គ្រោះនេះ អាចជាពលិកម្មមួយចំពោះពួកបរិសុទ្ធនៅជ្រលងភ្នំសលត៍ លេកយ៉ាងដូចម្តេច ?

- តើពលិកម្មមួយចំនួនណាខ្លះដែលយើងអាចធ្វើដើម្បីជួយដល់អ្នកទាំងឡាយដែលមានតម្រូវការខាងរូបកាយ ?
- តើពលិកម្មមួយចំនួនណាខ្លះដែលយើងអាចធ្វើដើម្បីជួយដល់អ្នកទាំងឡាយដែលមានតម្រូវការខាងវិញ្ញាណ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្តីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមឲ្យឮៗ ដោយប្រធាន ហ្គរដុន ប៊ី ហ៊ិងគ្លី ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្តាប់ ហើយស្វែងរកវិធីបន្ថែមទៀត ដែលយើងអាចជួយដល់អ្នកទាំងឡាយដែលខ្វះខាត ។

« ខ្ញុំមានអំណរគុណដែលថ្ងៃនេះ ពុំមានមនុស្សរបស់យើងណាម្នាក់ ជាប់នៅទីខ្ពស់នៃរដ្ឋ វ៉ាយអូមីង ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំដឹងថា ក្រៅពីយើងនោះមានមនុស្សជាច្រើនដែលត្រូវការជំនួយ ហើយដែលគួរត្រូវបានជួយសង្គ្រោះ ។ បេកកម្មនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង ក្នុងនាមជាអ្នកដើរតាមព្រះអម្ចាស់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺត្រូវតែជាបេសកកម្មនៃការជួយសង្គ្រោះ ។ មានមនុស្សឥតជម្រក ស្រេកឃ្លាន និងទាល់ក្រ ។ ស្ថានភាពរបស់ពួកគេមើលឃើញជាក់ស្តែង ។ យើងបានសម្រេចអ្វីៗជាច្រើន ។ យើងអាចធ្វើបានកាន់តែច្រើនទៀត ដើម្បីជួយដល់អ្នកទាំងឡាយដែលរស់នៅស្ទើរតែមិនរស់ ។

« យើងអាចឈោងទៅជួយពង្រឹងដល់អ្នកទាំងឡាយដែលជាប់នៅក្នុងរូបអាសគ្រាម ភាពអសីលធម៌ដ៏អាក្រក់ និងគ្រឿងញៀន ។ មានមនុស្សជាច្រើនបានក្លាយជាមនុស្សញៀនកាន់តែខ្លាំង ដែលពួកគេបានបាត់បង់អំណាចគ្រប់គ្រងលើដោគវាសនាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។ ពួកគេស្ថិតក្នុងសភាពអាក្រក់ និងខ្ទេចខ្ទាំ ។ ពួកគេអាចត្រូវបានជួយសង្គ្រោះ និងស្រោចស្រង់បាន ។. . .

« យើងពុំចាំបាច់ខ្វល់ខ្វាយនឹងអ្នកទាំងឡាយដែលស្ថិតនៅទីវាលនៃរដ្ឋ វ៉ាយអូមីង ទៀតទេ ។ យើងខ្វល់ខ្វាយនឹងមនុស្សជាច្រើនដែលនៅជិតៗជុំវិញខ្លួនយើងនេះ នៅក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់យើង នៅក្នុងវួដ និងស្តេករបស់យើង នៅក្នុងអ្នកជិតខាង និងសហគមន៍របស់យើង » (Our Mission of Saving» *Ensign* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩១ ទំព័រ ៥៩) ។

- តើអ្នកធ្លាប់បានឃើញនរណាម្នាក់ ដែលបានជួយដល់អ្នកទាំងឡាយដែលខ្វះខាតខាងរូបកាយ និងខាងវិញ្ញាណ នៅពេលណា ? តើពួកគេជួយបានយ៉ាងដូចម្តេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណា និងអធិស្ឋានដើម្បីដឹងរបៀបដែលពួកគេអាចជួយដល់នរណាម្នាក់ទៀត ។ អ្នកអាចនឹងផ្តល់ពេលឲ្យពួកគេមួយសន្ទុះ សរសេរគំនិតរបស់ពួកគេទុកនៅក្នុងសៀវភៅកត់ចំណាំការរៀនសូត្ររបស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ។

ដើម្បីជួយសិស្សមើលឃើញថា យើងត្រូវបានប្រទានពរនៅពេលយើងស៊ូទ្រាំនឹងការសាកល្បងដោយសេចក្តីជំនឿ អញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានដំណើររឿងដូចខាងក្រោម ៖

នៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៥៦ ហ្វ្រែនស៊ីស និងបេតស៊ី មានប្រាក់គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីធ្វើដំណើរទៅរដ្ឋ យូថាហ៍ តាមរទេះសេះ ប៉ុន្តែពួកគេបានបរិច្ចាគប្រាក់របស់ពួកគេចូលមូលនិធិ ដែលបានបង្កើតឡើង ដើម្បីជួយដល់ពួកបរិសុទ្ធដែលធ្វើអន្តប្រវេសន៍ទៅរដ្ឋយូថាហ៍ (មូលនិធិអន្តោប្រវេសន៍អចិន្ត្រៃយ៍) ។ ការបរិច្ចាគរបស់ពួកគេបានអនុញ្ញាតឲ្យមនុស្សប្រាំបួននាក់បន្ថែមទៀតធ្វើដំណើរតាមរទេះអូស ។ ហ្វ្រែនស៊ីស និង បេតស៊ី ដែលកំពុងពពោះ បានធ្វើដំណើរទៅទីក្រុងសលត៍ លេក ជាមួយក្រុមរទេះអូស ម៉ាទីន ហើយបានរងទុក្ខលំបាកនៅតាមផ្លូវជាមួយនឹងអស់អ្នកផ្សេងទៀតក្នុងក្រុម ។

ប៉ុន្មានឆ្នាំក្រោយមក នៅពេលបងប្រុស វិបស្ទើរ អង្គុយនៅក្នុងថ្នាក់សាលាថ្ងៃអាទិត្យ នោះគាត់បានស្តាប់ឮសមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួន រិះគន់ដល់ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ ចំពោះទុក្ខលំបាករបស់ក្រុមរទេះអូស ។ ដោយពុំអាចទប់បាន គាត់បានក្រោកឈរឡើង រួចថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីពរជ័យនៃការនៅជាមួយក្រុមរទេះអូស ម៉ាទីន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន ទីបន្ទាល់របស់ ហ្វ្រែនស៊ីស វិបស្ទើរ ឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សប្រាប់ពីរបៀបមួយ ដែលអ្នកទាំងឡាយដែលបានរងទុក្ខជាមួយនឹងក្រុមរទេះអូស បានទទួលពរជ័យ ។

« ខ្ញុំសុំឲ្យអ្នកបញ្ឈប់នូវការរិះគន់នេះ ដ្បិតអ្នកកំពុងតែពិភាក្សាអំពីរឿងមួយដែលអ្នកពុំដឹងអ្វីទាល់តែសោះ ។ អង្គហេតុជាប្រវត្តិសាស្ត្រ ពុំមានន័យអ្វីទេនៅទីនេះ ដ្បិតវាពុំបានផ្ដល់នូវការបកស្រាយត្រឹមត្រូវចំពោះសំណួរដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធទេ ។ តើវាជាកំហុសឆ្គងដែលបញ្ជូនក្រុមរទេះអូសចេញទៅយឺតពេលនៅក្នុងរដូវនោះ ? មែនហើយ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំបាននៅក្នុងក្រុមនោះ ហើយភរិយារបស់ខ្ញុំក៏នៅទីនោះដែរ ។. . . យើងបានរងទុក្ខហួសពីអ្វីដែល អ្នកគិតឃើញទៅទៀត ហើយមានមនុស្សជាច្រើនបានស្លាប់ដោយ ហេវហត់ និងសេចក្ដីស្រេកឃ្លាន ។ តើអ្នកធ្លាប់ឮមនុស្សដែលនៅមានជីវិតពីក្រុមនោះថ្លែងពាក្យរិះគន់ឬទេ ?. . .

« ខ្ញុំបានងាកមើលក្រោយជាច្រើនដង ដើម្បីមើលថាតើនរណាដែលបានរុញរទេះរបស់ខ្ញុំ តែខ្ញុំមើលពុំឃើញថាមាននរណាម្នាក់ទេ ។ រួចហើយខ្ញុំដឹងថា ពួកទេវតានៃព្រះគង់នៅទីនោះ ។

« តើខ្ញុំសោកស្ដាយដែលខ្ញុំបានជ្រើសរើសធ្វើដំណើរមកដោយការអូសរទេះមែនទេ ? អត់ទេ ។ គ្មានសោះឡើយនៅក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំ ទាំងនាពេលនោះ ហើយពេលនេះក៏គ្មានដែរ ។ តម្លៃដែលយើងបានបង់ថ្លៃដើម្បីស្គាល់ព្រះ គឺជាឯកសិទ្ធិដើម្បីបង់ថ្លៃ ហើយខ្ញុំមានអំណរគុណដែលខ្ញុំមានឯកសិទ្ធិដើម្បីមកដល់ស៊ីយ៉ូន នៅក្នុងក្រុមរទេះអូសម៉ាទីន » (នៅក្នុង William R. Palmer «Pioneers of Southern Utah» *The Instructor* វ៉ុលទី ៧៩, លេខ ៥ [ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៤៤], ទំព័រ ២១៧–១៨) ។

- តើគោលការណ៍អ្វីដែលយើងអាចរៀនមកពីទីបន្ទាល់របស់ ហ្វ្រេនស៊ីស វិបស្ទើរ ? (សិស្សគប្បីតែសម្គាល់ឃើញនូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖**បើយើងស៊ូទ្រាំរងទុក្ខដោយស្មោះត្រង់ នោះយើងអាចបានស្គាល់ព្រះ**)។

- តើអាកប្បកិរិយា ឬឥរិយាបទប្រភេទណាខ្លះ ដែលអ្នកបានមើលឃើញ នៅក្នុងខ្លួនអស់អ្នកទាំងឡាយដែលស៊ូទ្រាំការរងទុក្ខដោយស្មោះត្រង់នោះ ? តើតាមវិធីណាខ្លះ ដែលអ្នកបានស្គាល់ព្រះ តាមរយៈការសាកល្បងដែលអ្នកបានជួបប្រទះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីគោលការណ៍មួយ ដែលយើងបានរៀននៅក្នុងមេរៀនថ្ងៃនេះ ។ អ្នកអាចចង់ចែកចាយបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នកផងដែរ ។

មេរៀនសិក្សានៅផ្ទះ

ការស្នងតំណែងបន្តនៅក្នុងគណៈប្រធាន ការចាកចេញពីទីក្រុងណៅវូ និង ការធ្វើដំណើរទៅទិសខាងលិច (មេរៀនទី ៣០)

ការរៀបចំមេរៀនសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបមេរៀនសម្រាប់សិស្សសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោមនេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍នានាដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សាមេរៀនទី ៣០ ។ សេចក្ដីសង្ខេបនេះមិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនសម្រាប់មេរៀនទី ៣០ ផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (ការស្នងតំណែងបន្តនៅក្នុងគណៈប្រធាន)

សិស្សបានរៀនពីគោលការណ៍ខាងក្រោមអំពីការស្នងតំណែងបន្តនៅក្នុងគណៈប្រធាន ៖ ពួកសាវកកាន់កូនសោទាំងឡាយនៃអំណាចបព្វជិតភាពដែលចាំបាច់ដល់ការដឹកនាំសាសនាចក្រ ។ នៅពេលប្រធានសាសនាចក្រទទួលមរណភាព គណៈប្រធានទីមួយត្រូវបានរំលាយ ហើយកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ក្លាយជាកូរ៉ុមជាអធិបតីក្រោមការណែនាំរបស់សាវកច្បង ។ តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ យើងអាចទទួលបានសាក្សីមួយថា អស់អ្នកដែលដឹកនាំសាសនាចក្រត្រូវបានហៅបម្រើដោយព្រះ ។

ថ្ងៃទី ២ (ការចាកចេញពីទីក្រុងណៅវូ ការធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់រដ្ឋអៃអូវ៉ា; គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:១–១៨)

តាមរយៈការសិក្សាអំពីកិច្ចខិតខំរបស់ពួកបរិសុទ្ធដើម្បីបញ្ចប់ការសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធណៅវូ ពីមុនពួកគេត្រូវបានបង្ខំឲ្យចាកចេញពីរដ្ឋអិលលីណោយ សិស្សបានរៀនថា ការទទួលពិធីបរិសុទ្ធនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធគឺវាសមនឹងកិច្ចខិតខំ និង ការបូជាដ៏សុចរិតទាំងអស់របស់យើង ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថា ព្រះអម្ចាស់តម្រូវឲ្យពួកយើងរស់នៅតាមសេចក្ដីសញ្ញាដែលយើងធ្វើ ។

ថ្ងៃទី ៣ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:១៩–៤២)

នៅពេលសិស្សបានសិក្សាវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦ ពួកគេបានរៀនថា ប្រសិនបើយើងរីករាយយើងគួរតែសរសើរ និង ថ្លែងអំណរគុណដល់ព្រះវរបិតាសួគ៌ ហើយថាប្រសិនបើយើងមានទុក្ខព្រួយ នោះយើងគួរតែអធិស្ឋានសូមឲ្យដួងព្រលឹងរបស់យើងមានក្ដីអំណរផង ។ ពួកគេបានឃើញថាការសាកល្បងរបស់យើង អាចរៀបចំយើងឲ្យទទួលសិរីល្អរបស់ព្រះដែលមានសម្រាប់ពួកយើង ហើយថាប្រសិនបើយើងបន្ទាបខ្លួន ហើយអំពាវនាវរកព្រះ នោះព្រះវិញ្ញាណនឹងបំភ្លឺយើង ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថា ប្រសិនបើយើងឧស្សាហ៍ព្យាយាមក្នុងការគោរពព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងពុំមានមកលើយើងឡើយ សេចក្ដីជំនឿរបស់យើងនឹងរឹងមាំ ហើយមារសត្រូវរបស់យើងនឹងគ្មានជ័យជំនះលើយើងឡើយ ។

ថ្ងៃទី ៤ (ក្រុមអ្នកត្រួសត្រាយរទេះអូសឆ្នាំ ១៨៥៦–៦០)

សិស្សបានរៀនអំពីការសាកល្បងនៃក្រុមអ្នកត្រួសត្រាយរទេះអូស ហើយបានឃើញថា ប្រសិនបើយើងស៊ូទ្រាំដោយអត់ធ្មត់ចំពោះដំណឹងល្អ នោះយើងអាចត្រូវបានញែកចេញសម្រាប់សេចក្ដីល្អ ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថា ក្នុងនាមជាកូនសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះយើងត្រូវតែជួយដល់អស់អ្នកខ្វះខាត ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថា នៅពេលយើងស៊ូទ្រាំការរងទុក្ខដោយស្មោះត្រង់ នោះយើងអាចកាន់តែស្គាល់ទ្រង់ ។

សេចក្តីផ្តើម

តាមរយៈមេរៀននេះ សិស្សនឹងយល់ថាពួកគេអនុវត្តសេចក្តីជំនឿ នៅពេលពួកគេធ្វើតាមការទូន្មាន និង ការណែនាំនៃថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្ររបស់យើង ។ ពួកគេនឹងរៀនផងដែរថា ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានពរពួកគេនៅពេលពួកគេជួយមនុស្សដទៃដែលខ្វះខាត ហើយរៀបចំផ្លូវដល់ពួកគេ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៣៦:១–១៨

ព្រះអម្ចាស់ប្រទានព្រះឱវាទដល់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យរៀបចំខ្លួនពួកគេ និង រៀបចំបន្តដំណើររបស់ពួកគេទៅទិសខាងលិច

សូមបិទមុខសិស្សម្នាក់ ហើយយកគាត់ទៅដាក់នៅជ្រុងម្ខាងនៃបន្ទប់ ។ បន្ទាប់មកសូមរៀបចំរបស់របរមួយចំនួននៅក្នុងថ្នាក់ឡើងវិញ សូមធ្វើវាឲ្យឮសំឡេងដូច្នេះសិស្សអាចប្រាប់ថាឥវ៉ាន់នោះត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទីតាំង ។ សូមឲ្យសិស្សដែលត្រូវបានបិទមុខនោះជ្រើសរើសមិត្តរួមថ្នាក់ម្នាក់ឲ្យនិយាយប្រាប់ ដើម្បីជួយគាត់ដើរទៅដល់ជ្រុងម្ខាងទៀតនៃបន្ទប់ ។ នៅពេលសិស្សជ្រើសរើសនរណាម្នាក់ហើយនោះ សូមសួរ ៖

- ហេតុអ្វីអ្នកជ្រើសរើសបុគ្គលម្នាក់នោះ ?
- តើការទុកចិត្តរបស់យើងលើបុគ្គលផ្សេងទៀតជះឥទ្ធិពលលើរបៀប ដែលយើងធ្វើតាមការណែនាំរបស់ពួកគេយ៉ាងដូចម្តេច ?

សូមឲ្យសិស្សដែលនាំផ្លូវដល់សិស្សដែលត្រូវបានបិទមុខនោះ និយាយប្រាប់ផ្លូវដែលនឹងជួយឲ្យគាត់ដើរទៅដល់ជ្រុងម្ខាងទៀតនៃបន្ទប់ ។ ក្រោយមកសូមបង្គាប់សិស្សទាំងពីរនោះឲ្យត្រឡប់ទៅអង្គុយវិញ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្តីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោម អំពីការធ្វើដំណើររបស់ពួកបរិសុទ្ធចេញពីទីក្រុងណៅវូ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្តាប់អំពីរបៀបនានានៃបទពិសោធន៍របស់ពួកបរិសុទ្ធអាចមាន ដែលស្រដៀងនឹងបទពិសោធន៍នៃសិស្សដែលត្រូវបានដឹកនាំឲ្យដើរឆ្លងក្នុងបន្ទប់រៀននោះ ។

ក្រោមការគម្រាមកំហែងដ៏សាហាវព្រៃផ្សៃមកពីពួកជនកំណាចក្នុងមូលដ្ឋាន នោះពួកបរិសុទ្ធបានចាប់ផ្តើមចាកចេញពីទីក្រុងណៅវូ នៅខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៤៦ ធ្វើដំណើរទៅទិសខាងលិចដោយឆ្លងកាត់រដ្ឋអៃអូវ៉ា ។ « ការចាកចេញពីទីក្រុងណៅវូគឺជា ទង្វើមួយនៃសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ។ ពួកគេបានចាកចេញទៅដោយពុំដឹងពីទីកន្លែងពិតប្រាកដថានឹងទៅទីណា ឬ នៅពេលណាពួកគេនឹងទៅដល់កន្លែងមួយដែលពួកគេអាចបោះទីតាំងរស់នៅបានឡើយ ។ ពួកគេគ្រាន់តែដឹងថាពួកគេត្រូវបានបណ្តេញចេញពីរដ្ឋអិលលីណោយ ដោយសារមារសត្រូវរបស់ខ្លួន ហើយថាថ្នាក់ដឹកនាំរបស់ពួកគេបានទទួលវិវរណៈដើម្បីបោះទីតាំងនៃជនភាសខ្លួននៅកន្លែងមួយនៅក្នុងតំបន់ រ៉ក់គី ម៉ោនធីន » (*Church History in the Fulness of Times Student Manual,* ការបោះពុម្ពលើកទី ២ [Church Educational System manual ឆ្នាំ ២០០៣] ទំព័រ ៣០៩) ។

- បទពិសោធន៍របស់ពួកបរិសុទ្ធដែលចាកចេញពីទីក្រុងណៅវូ ស្រដៀងទៅនឹងបទពិសោធន៍នៃសិស្សដែលត្រូវបានដឹកនាំឲ្យដើរឆ្លងក្នុងបន្ទប់រៀននោះយ៉ាងដូចម្តេច ?
- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះចេញពីបទពិសោធន៍របស់ពួកបរិសុទ្ធដែលចាកចេញពីទីក្រុងណៅវូ ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ៗគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែប្រាប់គោលការណ៍ខាងក្រោម ៖ **យើងអនុវត្តសេចក្តីជំនឿនៅពេលយើងធ្វើតាមការទូន្មាន និង ការណែនាំរបស់ថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រ**) ។ អ្នកអាចសរសេរគោលការណ៍នេះនៅលើក្តារខៀន) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យបើកទៅផែនទីទី ៦ (« ដំណើរនៃសាសនាចក្រទៅទិសខាងលិច ») នៅក្នុងផ្នែកផែនទីប្រវត្តិសាសនាចក្រនៃព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ និង ប្រាប់ពីទីតាំងនៃទីក្រុងណៅវូ និង វិនធើរ ខ្វតធើរ ។ សូមពន្យល់ថា ដោយសារតែភ្លៀងធ្លាក់យ៉ាងខ្លាំង និងការផ្គត់ផ្គង់មិនគ្រប់គ្រាន់ នោះពួកបរិសុទ្ធដែលបានចាកចេញពីទីក្រុងណៅវូនៅខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៤៦ បានចំណាយពេលបួនខែធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់រដ្ឋអៃអូវ៉ាចម្ងាយ ៤៨០គីឡូម៉ែត្រ ។ ល្បឿននៃការធ្វើដំណើររបស់ក្រុមនេះមានការយឺតយ៉ាវ ដោយសារតែលក្ខខណ្ឌទាំងនេះ និង ដោយសារពួកគេបានបាត់បង់ការបម្រើពីបុរស ៗនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយជាង ៥០០ នាក់ ។ បុរសទាំងនេះ ដែលបានស្គាល់ថាជាកងវរសេនាតូចមរមន បានស្តាប់តាមការអំពាវនាវរបស់ប្រធាន យ៉ង់ឲ្យចូលបម្រើកងទ័ពសហរដ្ឋ ដើម្បីរកប្រាក់ជួយដល់សមាជិកសាសនាចក្រដែលក្រីក្រឲ្យធ្វើដំណើរទៅទិសខាងលិច ។ ការបូជា

នេះបានជួយយ៉ាងច្រើន ប៉ុន្តែវាក៏បានបន្សល់ទុកនូវក្រុមគ្រួសារជាច្រើនឲ្យគ្មានស្វាមី និង ឪពុកក្នុងការធ្វើដំណើរជាមួយពួកគេផងដែរ ។ ដោយគិតពីការធ្វើដំណើរយ៉ាងយឺតនោះ អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្របានសម្រេចចិត្តមិនបន្តដំណើរទៅភាគខាងលិចនៃភ្នំរ៉ុកគី ម៉ោនធីនឡើយរហូតដល់រដូវផ្ការីកឆ្នាំ ១៨៤៧ ។ ពួកលោកបានទូន្មានដល់ពួកបរិសុទ្ធ ឲ្យបោះទីលំនៅសម្រាកសម្រាប់រដូវរងានោះ ។ ការបោះទីលំនៅដ៏ធំបំផុតមួយ ត្រូវបានធ្វើឡើងនៅវិនធើរ ខ្វតធើរនៅភាគខាងលិចនៃដងទន្លេមិសស៊ូរី ដែលបច្ចុប្បន្ននេះគឺជារដ្ឋណេប្រាស្កា ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្តីសង្ខេបខាងក្រោមដែលពិពណ៌នាអំពីវិនធើរ ខ្វតធើរ និង ការបោះទីលំនៅបណ្ដោះអាសន្នផ្សេងៗទៀត ៖

ពួកបរិសុទ្ធជាច្រើនបានរស់នៅក្នុងផ្ទះដាច់ៗពីគ្នា និង នៅក្នុងខ្ទមដែលធ្វើពីឈើ និង ដី ។ មានមនុស្សជាច្រើនដែលខ្វះជម្រកជ្រកពីអាកាសធាតុត្រជាក់នេះ ។ ជំងឺជាច្រើនដូចជា គ្រុនចាញ់ រលាកសួត របេង អាសន្នរោគ និង ជំងឺខ្វះវីតាមីនសេ ដែលធ្វើឲ្យមានការរងទុក្ខ និង ស្លាប់ជាច្រើននាក់ ។ មានមនុស្សជាង ៧០០នាក់បានស្លាប់នៅក្នុងជំរំនៅចុងរដូវរងាដំបូងនោះ ។ (សូមមើល *Our Heritage: A Brief History of The Church of Jesus Christ of Latter–day Saints* [ឆ្នាំ ១៩៩៦] ទំព័រ ៧១–៧២; *Church History in the Fulness of Times Student Manual,* ទំព័រ ៣១៩–២០) ។

- ប្រសិនបើអ្នកបាននៅជាមួយពួកបរិសុទ្ធនៅវិនធើរ ខ្វតធើរ តើអ្នកនឹងមានអារម្មណ៍បែបណា ដោយដឹងថាអ្នកនឹងនៅតែត្រូវធ្វើដំណើរទៅមុខរាប់រយគីឡូម៉ែត្រទៀតដូច្នេះនោះ ?

អ្នកអាចបង្ហាញថា ទោះបីជាអំឡុងពេលនៃការរងទុក្ខ និង សេចក្តីស្លាប់នោះ ពួកបរិសុទ្ធដ៏សុចរិតត្រូវបានប្រទានពរដោយសារសេចក្តីសញ្ញាដែលពួកគេបានធ្វើ ។ អ្នកក៏អាចពន្យល់ផងដែរថា ព្រះអម្ចាស់បានសន្យានូវពរជ័យដ៏មហិមាដល់អស់អ្នកដែលស្លាប់នៅក្នុងការបម្រើរបស់ទ្រង់ (សូមមើល អាលម៉ា ៤០:១១–១២; ៦០:១៣; គ. និង ស. ៤២:៤៦) ។

សូមឲ្យសិស្សមើលសារចុះសារឡើងនៅក្នុងសេចក្តីណែនាំកណ្ឌនៃ គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៣៦ រកមើលទីកន្លែងដែលវិវរណៈនេះបានប្រទានឲ្យ និង នរណាបានទទួលវា ។ សូមឲ្យពួកគេរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៣៦:១ ឲ្យឮៗ ។

- តើអ្នកគិតថាខគម្ពីរអាចជួយពួកបរិសុទ្ធដឹងឲ្យថា ព្រះអម្ចាស់បានបន្តបើកសម្ដែងព្រះឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ចំពោះពួកគេតាមរបៀបណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យឆ្លាស់វេនគ្នាអានពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៣៦:២–៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានណែនាំឲ្យពួកបរិសុទ្ធធ្វើ ដើម្បីរៀបចំបន្តការធ្វើដំណើរទៅភាគខាងលិចរបស់ពួកគេ ។

- តើក្រុមនិមួយៗត្រូវបានរៀបចំយ៉ាងដូចម្តេច ?
- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា វាមានប្រយោជន៍ដើម្បីរៀបចំពួកបរិសុទ្ធជាក្រុមៗជាមួយនឹងអ្នកដឹកនាំដែលបានជ្រើសតាំងដូច្នេះ ? តើការណ៍នេះស្រដៀងគ្នាទៅនឹង របៀបដែលសាសនាចក្រត្រូវបានរៀបចំឡើងនៅសព្វថ្ងៃយ៉ាងដូចម្តេច ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយសំណួរទាំងនេះ អ្នកអាចសរសេរសេចក្តីពិតដូចតទៅនេះនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអម្ចាស់រៀបចំពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ទៅជាក្រុមៗ ដើម្បីឲ្យបុគ្គលម្នាក់ៗអាចត្រូវបានដឹកនាំ និង ត្រូវបានយកចិត្តទុកដាក់ដល់ពួកគេ**) ។

សូមពន្យល់ថាដោយសារតែជំងឺ និង សេចក្តីស្លាប់នៅវិនធើរ ខ្វតធើរ និង នៅជំរំជុំវិញនោះ មានក្រុមគ្រួសារ និង មនុស្សជាច្រើននាក់ត្រូវការជំនួយហិរញ្ញវត្ថុ ដូច្នេះពួកគេអាចបន្តដំណើររបស់ខ្លួនទៅទិសខាងលិចទៀត ។

សូមចែកសិស្សជាគូៗ ។ សូមឲ្យពួកគេសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៣៦:៦–១១ ជាមួយគ្នា ដោយស្វែងរកមើលរបៀបនានា ដែលពួកបរិសុទ្ធបានថែទាំដល់អស់អ្នកដែលខ្វះខាត ។ (អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ឲ្យ សិស្សគូសចំណាំអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ) ។ ពីមុនសិស្សអានវគ្គព្រះគម្ពីរនេះ សូមពន្យល់ថាពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់គ្នាពុំបានចាកចេញពីវិនធើរ ខ្វតធើរនៅពេលតែមួយជាមួយគ្នានោះឡើយ ។ ឃ្លា « អស់អ្នកដែលត្រូវនៅ » នៅក្នុង ខ ៦ សំដៅលើពួកបរិសុទ្ធដែលបន្តនៅមួយរយៈពេលទៀតនៅវិនធើរ ខ្វតធើរ និង ជំរំជុំវិញនោះ ។

- តើពាក្យ ឬឃ្លាណាខ្លះនៅក្នុង ខ ៦–១១ ដែលបង្ហាញពីរបៀបដែលពួកបរិសុទ្ធត្រូវមើលថែទាំដល់អស់អ្នកដែលខ្វះខាតនោះ ?
- តើមានពាក្យអ្វីនៅក្នុង ខ ៧ ដែលសំដៅទៅលើមនុស្សដែលរៀបចំផ្លូវសម្រាប់មនុស្សដទៃនោះ ? (ពួកអ្នកត្រួសត្រាយ) ។

សូមសរសេរ និយមន័យខាងក្រោមនេះ នៅលើក្ដារខៀន ។ (វាត្រូវបានដកស្រង់ចេញពី *Oxford English Dictionary,* ការបោះពុម្ពលើកទីពីរ [ឆ្នាំ ១៩៨៩] « pioneer ») ។

> *អ្នកត្រួសត្រាយ ៖ មនុស្សដែលដើរទៅមុន ដើម្បីរៀបចំ ឬ បើកផ្លូវសម្រាប់មនុស្សដទៃទៀតឲ្យដើរតាម ។*

- យោងតាម ខ ១១, តើព្រះអម្ចាស់បានសន្យាអ្វីខ្លះដល់អស់អ្នកដែលនឹងជួយមនុស្សដទៃដែលខ្វះខាត និងរៀបចំផ្លូវសម្រាប់ពួកគេ ? តើយើងអាចរៀនអ្វីចេញពីការណ៍នេះ ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយហើយ អ្នកអាចសរសេរគោលការណ៍ខាងក្រោមនេះនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានដល់យើង នៅពេលយើងជួយដល់អ្នកដទៃដែលទីទ័លក្រ និងរៀបចំផ្លូវសម្រាប់ពួកគេ**) ។
- តើនរណាបានរៀបចំផ្លូវសម្រាប់អ្នក ដើម្បីឲ្យអ្នកបានរីករាយនឹងពរជ័យនៃដំណឹងល្អ ?

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាពីសំណួរខាងក្រោម ។ បន្ទាប់មកសូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ ឲ្យចែកចាយចម្លើយរបស់ពួកគេជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។

- តើអ្នកនឹងធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីក្លាយជាអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវ—ជួយដល់អ្នកដទៃដែលទីទ័លក្រ និង រៀបចំផ្លូវសម្រាប់ពួកគេឲ្យរីករាយនឹងពរជ័យនៃដំណឹងល្អ ?

សូមបញ្ចប់មេរៀន ដោយថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិត ដែលអ្នកបានពិភាក្សា ហើយលើកទឹកចិត្តអញ្ជើញដល់សិស្សឲ្យធ្វើតាមសេចក្ដីពិតទាំងនោះ ។

មេរៀនបន្ទាប់ (សង្គ្រាមនៅយូថាហ៍ និង ការសម្លាប់រង្គាលនៅភ្នំម៉េដូ ការលេចចេញមកនៃព្រះគម្ពីរមុក្ដាដ៏មានតម្លៃមហិមា សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ១, និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨)

ដើម្បីជួយសិស្សរៀនចំខ្លួនសម្រាប់ ការសិក្សារបស់ពួកគេអំឡុងពេលនៃសប្ដាហ៍នេះ សូមឲ្យ ពួកគេពិចារណាសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖ តើលទ្ធផលអ្វីខ្លះនឹងកើតឡើងតាមរយៈការលាក់បាំងអំពើបាប ? នៅក្នុងមេរៀនបន្ទាប់សិស្សនឹងរៀន អំពីព្រឹត្តិការណ៍ដ៏សោកនាដកម្មមួយដែលបានហៅថាការសម្លាប់រង្គាលនៅភ្នំម៉េដូ ដែលបានកើតឡើងនៅពេលសមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួនបានព្យាយាមលាក់បាំងអំពើបាបរបស់ខ្លួន ។ ពួកគេក៏នឹងរៀនផងដែរអំពីវឌ្ឍនៈភាពរបស់សាសនាចក្រ នៅពេលពួកបរិសុទ្ធបានបោះទីលំនៅក្នុងជ្រលងភ្នំសលត៍ លេក ។

មេរៀនទី ១៥១

សង្គ្រាមនៅយូថាហ៍ និង ការសម្លាប់រង្គាលនៅភ្នំម៉េដូ

បុព្វកថា

អំឡុងទសវត្សរ៍ឆ្នាំ ១៨៥០ ភាពតានតឹង និង ទំនាក់ទំនងយល់ច្រឡំរវាងពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ និង ពួកមន្ត្រីរដ្ឋាភិបាលសហរដ្ឋអាមេរិកបាននាំឲ្យមានសង្គ្រាមនៅរដ្ឋយូថាហ៍នាឆ្នាំ ១៨៥៧–៥៨ ។ ក្នុងខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៥៧ មានជម្លោះមួយកើតឡើងផងដែររវាងពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួន និង សមាជិកក្រុមរទេះសេះដែលបានធ្វើអន្តោប្រវេសន៍ឆ្លងកាត់រដ្ឋ យូថាហ៍ ។ ដោយសារតែបានជំរុញដោយកំហឹង និង ភាពភ័យខ្លាច នោះពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយមួយចំនួននៅខាងត្បូងរដ្ឋយូថាហ៍ បានរៀបផែនការ ហើយអនុវត្តការសម្លាប់រង្គាលពួកអន្តោប្រវេសន៍ប្រមាណជា ១២០ នាក់ ដែលធ្វើដំណើរទៅរដ្ឋ កាលីហ្វូញ៉ា ។ ភាពសាហាវយ៉ង់ឃ្នងនេះត្រូវបានគេហៅពេលនេះ ថាជាការសម្លាប់រង្គាលនៅភ្នំម៉េដូ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

ភាពតានតឹងដែលបានកើតឡើងរវាងពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ និងរដ្ឋាភិបាលសហរដ្ឋអាមេរិក

សូមពន្យល់ថានៅថ្ងៃទី ២៤ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៥៧ ប្រធាន ព្រិកហាំ យ៉ង់ បាននៅជាមួយនឹងក្រុមពួកបរិសុទ្ធមួយដែលកំពុងប្រារព្ធខួបរំឭកលើកទី ១០ នៃការមកដល់របស់ពួកគេនៅក្នុងជ្រលងភ្នំសលត៍ លេកនេះ នៅពេលលោកបានទទួលការបញ្ជាក់អំពីដំណឹងពីមុននោះថា កងទព័មួយក្រុមកំពុងមកកាន់ទីក្រុង សលត៍ លេក ។ កាលពីប៉ុន្មានឆ្នាំមុន មានការមិនយល់ព្រម និងការខ្វែងគំនិតគ្នាដែលបន្សល់ទុកនូវការកើនឡើងនូវភាពតានតឹងរវាងពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ និងពួកមន្ត្រីរាជការនៃរដ្ឋាភិបាលសហរដ្ឋ ។ ពួកបរិសុទ្ធចង់បានអ្នកដឹកនាំដែលពួកគេបានជ្រើសរើស ហើយបានបដិសេធនូវការចាត់តាំងរបស់សហពន្ធ័ ដែលមិនបានឲ្យតម្លៃដល់ពួកគេ ។ នោះនាំឲ្យមន្ត្រីសហព័ន្ធមួយចំនួនបានគិតថា ពួកគេបានបះបោរទាស់នឹងរដ្ឋាភិបាលអាមេរិក ។ ដោយគ្មានការអនុមតិមកពីរដ្ឋសភា នោះប្រធានាធិបតី ជេម ប៊ូឃែន្និន បានបញ្ជូនកងទ័ពប្រហែលជា ១៥០០ ទៅកាន់ទីក្រុងសលត៍លេក បង្ខំឲ្យពួកយូថាហ៍ទទួលយកជាផ្លូវការថ្មី ។

- ប្រសិនបើអ្នកជាពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយម្នាក់នៅឆ្នាំ ១៨៥៧ ហើយបានឮថា កងទ័ពដ៏ធំមួយក្រុមកំពុងតែចូលមកដល់ទីក្រុងរបស់អ្នក តើអ្នកអាចនឹងមានការបារម្ភអ្វីខ្លះ ? (សិស្សប្រហែលជាលើកឡើងថា ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានបណ្ដេញយ៉ាងព្រៃផ្សៃចេញពីរដ្ឋអូហៃអូ មិសសួរី និងអិលលីណយ ហើយមនុស្សជាច្រើនបានបាត់បង់របស់ និងដីធ្លី ដ៏មានតម្លៃ ហើយអ្នកខ្លះត្រូវបានគេសម្លាប់ ឬបានស្លាប់ក្នុងអំឡុងពេលបៀតបៀនទាំងនេះ ។ ដំណឹងនៃការមកដល់របស់កងទ័ពបានបណ្ដាលឲ្យពួកបរិសុទ្ធខ្លះបារម្ភថា ព្រឹត្តិការណ៍បែបនោះក៏អាចនឹងកើតឡើងនៅក្នុងរដ្ឋយូដាហ៍ដែរ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានកថាខណ្ឌដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ៖

នៅក្នុងទេសនកថាដល់ពួកបរិសុទ្ធ ប្រធាន យ៉ង់ និងអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រផ្សេងទៀតបានចាត់ទុកកងទ័ពដែលនឹងមកនោះថាជាសត្រូវ ។ ប្រធាន យ៉ង់ ដែលបានសុំឲ្យពួកបរិសុទ្ធសន្សំទុកគ្រាប់ធញ្ញជាតិអស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំមកហើយ បានផ្ដល់ការណែនាំជាថ្មីរបស់លោក ដើម្បីឲ្យពួកគេនឹងមានអាហារបរិភោគ ក្នុងករណីពួកគេត្រូវរត់គេចពីកងទ័ពនេះ ។ ក្នុងនាមជាអភិបាលរដ្ឋយូថាហ៍ លោកក៏បានដឹកនាំឲ្យក្រុមជីវពលដែនដីរៀបចំការពារដល់បូរណភាពទឹកដីដែរ ។

ជម្លោះបានកើតឡើងរវាងពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយមួយចំនួន និងសមាជិកនៃពួកអន្តោប្រវេសន៍ក្រុមរទេះសេះ

សូមបង្ហាញផែនទី ១ ដែលស្រដៀងគ្នានឹងការដាក់បញ្ចូលនៅទីនេះមួយ ឬគូរវានៅលើក្ដារខៀន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឲ្យឮនូវកថាកណ្ឌពីរខាងក្រោម ៖

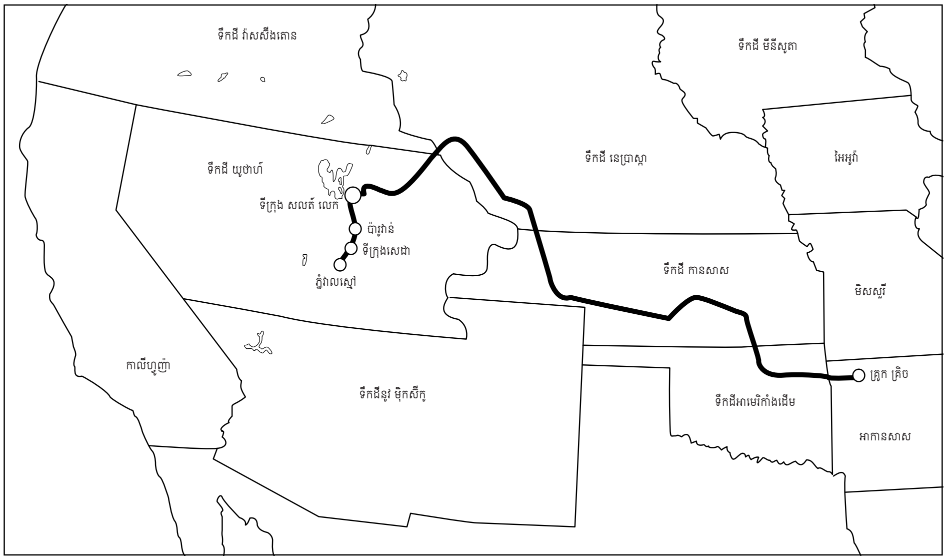

ក្រុមរទេះសេះ ដែលធ្វើអន្តោប្រវេសន៍ បានធ្វើដំណើរមកភាគខាងលិចពីរដ្ឋអាកាន់សាស ទៅកាន់រដ្ឋកាលីហ្វ័រញ៉ា បានចូលមក រដ្ឋ យូថាហ៍ ចំពេលដែលពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយកំពុងរៀបចំការពារដែនដី ប្រឆាំងនឹងការមកដល់នៃកងទ័ពរបស់សហរដ្ឋ ។ សមាជិកនៃក្រុមរទេះខ្លះបានមានចិត្តរសាប់រសល់ ដោយសារតែពួកគេពិបាកនឹងទិញគ្រាប់ធុញ្ញជាតិដែលត្រូវការជាខ្លាំងពីពួកបរិសុទ្ធ ដែលត្រូវបានណែនាំឲ្យរក្សាគ្រាប់ធុញ្ញជាតិនោះទុក ។ ពួកជនអន្តោប្រវេសន៍នោះក៏បានមានជម្លោះជាមួយនឹងពួកបរិសុទ្ធ ដែលមិនចង់ឲ្យសេះ និងសត្វគោរបស់ក្រុមរទេះនេះស៊ីអាហារនិង ផឹកទឹកដែលពួកបរិសុទ្ធត្រូវការសម្រាប់សត្វរបស់ពួកគេផ្ទាល់ដែរ ។

ទំនាស់បានផ្ទុះឡើងនៅទីក្រុងសេដា ជាទីតាំងចុងក្រោយគេនៅក្នុងរដ្ឋ យូថាហ៍តាមដងផ្លូវទៅកាន់រដ្ឋកាលីហ្វ័រញ៉ា ។ ការប្រឈមមុខជាច្រើនបានកើតឡើង រវាងសមាជិកនៃក្រុមរទេះសេះខ្លះ និង ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយខ្លះ ។ សមាជិកក្រុមរទេះសេះខ្លះបានគំរាមកំហែងថា នឹងចូលរួមក្នុងកងទ័ពរដ្ឋាភិបាលដែលកំពុងតែចេញដំណើរមកប្រឆាំងនឹងពួកបរិសុទ្ធនោះ ។ ទោះបីជាមេបញ្ជាការនៃក្រុមរទេះសេះនេះបានស្ដីបន្ទោសដល់ដៃគូរបស់លោកដោយសារបានធ្វើការគម្រាមកំហែងទាំងនេះក្ដី ក៏អ្នកដឹកនាំទីក្រុងសេដាខ្លះ និងអ្នករស់នៅទីនោះបានចាត់ទុកថាជនអន្តោប្រវេសន៍នេះជាសត្រូវដែរ ។ ក្រុមរទេះសេះនេះបានចាកចេញពីទីក្រុងក្រោយពីបានមកដល់តែត្រឹមប្រហែលមួយម៉ោងប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែប្រជាជន និងអ្នកដឹកនាំខ្លះនៅទីក្រុងសេដាបានចង់ដេញតាម និងដាក់ទោសដល់មនុស្សទាំងឡាយដែលបានមើលងាយដល់ពួកគេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីពេល ដែលពួកគេបានជួបនឹងជម្លោះជាមួយនឹងមនុស្សផ្សេងទៀត ឬមនុស្សមួយក្រុម ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន នីហ្វៃទី ៣ ១២:២៥ ឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សផ្ទៀងតាម រកមើលគោលការណ៍មួយដែលព្រះយេស៊ូវបានបង្រៀន ដែលអាចដឹកនាំយើង នៅពេលយើងជួបនឹងភាពតានតឹងជាមួយនឹងអ្នកដទៃ ។

- តើអ្នកគិតថា វាមានន័យដូចម្ដេចក្នុងឃ្លា « ព្រមព្រៀងជាមួយនឹងអ្នកដើមចោទអ្នកជាប្រញាប់ » ?

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីអត្ថន័យនៃឃ្លានេះ អ្នកអាចសុំឲ្យសិស្សម្នាក់អានឲ្យឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖

អែលឌើរ ដេវីឌ អ៊ី សូរិនសិន នៃពួកចិតសិបនាក់ បានបង្រៀនថា ឃ្លា « ព្រមព្រៀងជាមួយនឹងអ្នកដើមចោទអ្នកជាប្រញាប់ » មានន័យថា « ដោះស្រាយនូវភាពខុសគ្នារបស់យើងឲ្យបានរហ័ស បើមិនដូច្នោះទេ កំហឹងមួយគ្រានោះនឹងកើនឡើងទៅជាហិង្សាខាងរាងកាយ ឬសតិអារម្មណ៍ ហើយយើងបានជាប់ក្នុងកំហឹងរបស់យើង » Forgiveness Will Change Bitterness to Love » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០០៣, ទំព័រ ១១) ។

- តើអ្នកគប្បីសង្ខេបការបង្រៀនរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះនៅក្នុង នីហ្វៃទី ៣ ១២:២៥ តាមពាក្យរបស់អ្នក ដោយរបៀបណា ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរគោលការណ៍ស្រដៀងគ្នាទៅនឹងអ្វីដូចតទៅនៅលើក្ដារខៀន ៖ **បើយើងដោះស្រាយជម្លោះជាមួយនឹងអ្នកដទៃតាមរបៀបរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះយើងអាចចៀសវាងពីឥទ្ធិពលដែលនាំឲ្យមហន្តរាយដោយការទាស់ទែងគ្នា**) ។

- តើការគោរពតាមគោលការណ៍នៅក្នុង នីហ្វៃទី ៣ ១២:២៥ បានជួយពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ ដែលបានអាក់អន់ចិត្តនឹងសមាជិកនៃក្រុមរទេះសេះយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថា ដោយសារពួកបរិសុទ្ធទាំងនេះមិនបានដោះស្រាយនូវជម្លោះរបស់ពួកគេជាមួយនឹងពួកជនអន្តោប្រវេសន៍តាមរបៀបរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះស្ថានការណ៍នេះបានក្លាយទៅជាកាន់តែធ្ងន់ទៅៗ ។ អ៊ីសាក ហេត ជាអភិបាលក្រុងសេដា ជាវរសេនីយត្រីជីវពល និងជាប្រធានស្តេក បានស្នើសុំការអនុញ្ញាតពីមេបញ្ជាការជីវពល ដែលបានរស់នៅក្បែរទីក្រុងផារ៉ូវ៉ាន់ ឲ្យកោះហៅជីវពលឲ្យជួយបង្ក្រាបពួកអ្នកមើលងាយពីក្រុមរទេះ ។ មេបញ្ជាការជីវពលឈ្មោះ វិល្លាម ដេម បានប្រឹក្សានឹងអ៊ីសាក ហេត កុំឲ្យខ្វល់នឹងការគម្រាមរបស់ពួកអន្តោប្រវេសន៍នោះ ។ ជាជាងស្តាប់តាមការប្រឹក្សានេះ អ៊ីសាក ហេត និងអ្នកដឹកនាំទីក្រុងសេដាផ្សេងទៀតបានសម្រេចចិត្តទៅបញ្ចុះបញ្ចូលពួកសាសន៍អាមេរិកាំងដើមក្នុងស្រុកខ្លះឲ្យវាយប្រហារក្រុមរទេះសេះ និងទៅលួចគោរបស់ពួកគេ ដើម្បីជារបៀបមួយក្នុងការដាក់ទោសដល់ពួកជនអន្តោប្រវេសន៍នោះ ។ អ៊ីសាក ហេត បានសុំឲ្យ ចន ឌី លី ជាសមាជិកព្រះវិហារក្នុងមូលដ្ឋានម្នាក់ និងជាវរសេនីយត្រី ដឹកនាំការវាយប្រហារនេះ ហើយបុរសទាំងពីររូបនេះបានគ្រោងដើម្បីទម្លាក់កំហុសលើពួកសាសន៍អាមេរិកាំងដើមចំពោះទង្វើនេះ ។

- តើអ្នកដឹកនាំទីក្រុងសេដា គួរតែបានធ្វើអ្វីខ្លះ នៅពេលវិល្លាម ដេម បានប្រឹក្សាដល់ពួកគេកុំឲ្យប្រើក្រុមជីវពល ? តើការមិនធ្វើយោបល់នាពេលនោះ បាននាំពួកគេឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ? (បន្ទាប់ពីសិស្សបានឆ្លើយតប សូមសរសេរនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្តារខៀន ៖ **ប្រសិនបើយើងមិនព្រមស្តាប់តាមការប្រឹក្សាឲ្យធ្វើអ្វីដែលត្រូវទេ នោះយើងនឹងកាន់តែមានចិត្តលំអៀងទៅកាន់ការជ្រើសរើសអ្វីដែលមិនល្អ) ។**

សូមចង្អុលបង្ហាញថា បុរសទាំងនេះ បានធ្វើផ្ទុយទៅនឹងការទទួលខុសត្រូវបព្វជិតភាពរបស់ពួកគេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១២១:៣៦–៣៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការព្រមានរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះអ្នកកាន់បព្វជិតភាព ដែលធ្វើទង្វើមិនសុចរិត ។

- តើ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានការព្រមានអ្វីខ្លះ ដល់អ្នកកាន់បព្វជិតភាព ដែលព្យាយាមដើម្បីគ្របបាំងអំពើបាបរបស់ពួកគេ ឬធ្វើទង្វើមិនសុចរិតនោះ ?

សូមអាន ឬសង្ខេបកថាខណ្ឌដូចខាងក្រោម ហើយអញ្ជើញសិស្សឲ្យស្តាប់មើលរបៀបអ្នកដឹកនាំនៅទីក្រុង សេដា បានបន្តធ្វើការជ្រើសរើសពុំល្អ បន្ទាប់ពីពុំស្តាប់តាមការទូន្មានដែលពួកគេបានទទួលនោះ ។

អ៊ីសាក ហេត បានបង្ហាញគម្រោងវាយប្រហារក្រុមរទេះនេះដល់ក្រុមប្រឹក្សាអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ សហគមន៍ និងជីវពលក្នុងមូលដ្ឋាន ។ សមាជិកក្រុមប្រឹក្សាខ្លះមិនយល់ព្រមសោះឡើយ ចំពោះគម្រោងនេះ ហើយបានសួរ ហេត ថាតើលោកបានប្រឹក្សាជាមួយនឹងប្រធាន ព្រិកហាំ យ៉ង់ អំពីបញ្ហានេះហើយឬនៅ ។ ដោយបាននិយាយថា លោកមិនទាន់បានសួរនៅឡើយ លោកហេត បានយល់ព្រមបញ្ជូនសារទូតម្នាក់ គឺលោកជេម ហេសឡេម ទៅកាន់ទីក្រុងសលត៍ លេក អមដោយសំបុត្រមួយច្បាប់ពន្យល់ពីស្ថានការណ៍ និងសួរថាត្រូវតែធ្វើអ្វី ។ ទោះជាយ៉ាងណាក្តី ដោយសារទីក្រុងសលត៍ លេក មានរយៈចម្ងាយប្រហែល ២៥០ ម៉ាយល៍ (៤០០ គីឡូម៉ែត្រ) ពីទីក្រុងសេដា វាត្រូវការប្រហែលជាមួយសប្តាហ៍ក្នុងការជិះសេះយ៉ាងលឿនដើម្បីទៅដល់ទីក្រុងសលត៍ លេក និងត្រឡប់មកទីក្រុងសេដាវិញដោយមានដំបូន្មានពីប្រធាន យ៉ង់ ជាមួយនឹងសារទូតនោះ ។

អំឡុងពេលយ៉ាងខ្លី មុនពេលអ៊ីសាក ហេត បានបញ្ជូនសាររបស់លោកជាមួយនឹងសារទូត ចន ឌី លី និងពួកអាមេរិកកាំងស្បែកក្រហមមួយក្រុមបានវាយប្រហារជំរុំក្រុមជនអន្តោប្រវេសន៍នៅកន្លែងមួយដែលហៅថា ភ្នំម៉េដូ ។ លី បានដឹកនាំការវាយប្រហារនេះ ប៉ុន្តែបានលាក់អត្តសញ្ញាណរបស់លោក ដើម្បីឲ្យវាមើលទៅមានតែពួកអាមេរិកកាំងស្បែកក្រហមប៉ុណ្ណោះដែលបានពាក់ព័ន្ធក្នុងរឿងនេះ ។ ជនអន្តោប្រវេសន៍ខ្លះត្រូវបានគេសម្លាប់ ឬរងរបួស ហើយអ្នកនៅសេសសល់បានបណ្តេញពួកអ្នកវាយប្រហារពួកគេ ដោយបង្ខំ ដោយលោកលី និងពួកអាមេរិកកាំងស្បែកក្រហមឲ្យដកថយ ។ ជនអន្តោប្រវេសន៍បានទាញរទេះសេះរបស់ខ្លួនជារង្វង់ ឬក្រោលមួយយ៉ាងមាំភ្លាមៗដើម្បីការពារខ្លួន ។ ការវាយប្រហារពីរដងទៀតបានកើតឡើងអំឡុងពេលការឡោមព័ទ្ធប្រាំថ្ងៃដល់ក្រុមរទេះ ។

នៅពេលមួយនោះ ពួកជីវពលទីក្រុងសេដាបានដឹងថាមានជនអន្តោប្រវេសន៍ពីរនាក់បានចេញពីក្រោលរទេះនោះ ។ ពួកជីវពលបានបាញ់ពួកគេ ដោយបានសម្លាប់គេម្នាក់ ។ បុរសម្នាក់ទៀតបានរត់គេចផុត ហើយបាននាំដំណឹងនេះទៅដល់ជុំរំរទេះសេះថាមានបុរសស្បែកសពាក់ព័ន្ធនឹងការវាយលុកប្រឆាំងនឹងពួកគេ ។ ឥឡូវនេះ អស់អ្នកដែលបានគ្រោងការវាយប្រហារនេះត្រូវបានគេដឹងពីល្បិចកលខ្លួន ។ ប្រសិនបើជនអន្តោប្រវេសន៍ត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យបន្តធ្វើដំណើរទៅរដ្ឋកាលីហ្វ័រញ៉ា នោះដំណឹងនេះនឹងលេចឮថា ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយបានទាក់ទងនឹងការវាយប្រហារលើពួកក្រុមរទេះសេះនេះ ។ ពួកអ្នករួមគំនិតក្បត់ បានខ្លាចថាដំណឹងនេះនឹងនាំឲ្យមានលទ្ធផលអវិជ្ជមាន មកដល់ខ្លួនគេ និងប្រជាជនរបស់ពួកគេ ។

- តើមានលទ្ធផលអ្វីខ្លះ កើតមកពីការសម្រេចចិត្តមិនគោរពតាមការប្រឹក្សារបស់មេបញ្ជាការជីវពល ?

- នៅចំណុចនេះ តើជម្រើសណាខ្លះ ដែលជាទំនួលខុសត្រូវរបស់អស់អ្នកដែលបានធ្វើការវាយប្រហារទាំងនោះ ? (ពួកគេអាចសារភាពពីអ្វីដែលពួកគេបានធ្វើ និងបានទទួលលទ្ធផលនានា ឬពួកគេអាចព្យាយាមលាក់កំបាំងនូវបទឧក្រិដ្ឋ និងអំពើបាបទាំងឡាយ ។ សូមមើល គ. និង ស. ១២១:៣៧) ។

- តើពួកគេបានធ្វើអ្វីខ្លះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសញ្ជឹងគិតអំពីសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្នកធ្វើអ្វីខ្លះ នៅពេលអ្នកធ្វើអ្វីមួយខុស ? តើអ្នកសារភាពពីអ្វីដែលអ្នកបានធ្វើខុស និងបានទទួលលទ្ធផលនានា ឬតើអ្នកព្យាយាមលាក់បាំងនូវអំពើបាបទាំងនោះតាមរយៈការបោកបញ្ឆោត ?

ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយខ្លះបានគ្រោងសម្លាប់រង្គាលនៅភ្នំម៉េដូ

សូមពន្យល់ថា សមាជិកសាសនាចក្រដែលបានពាក់ព័ន្ធនៅក្នុងការវាយប្រហារពួកអន្តោប្រវេសន៍នេះ បានជ្រើសរើសយកការព្យាយាមលាក់បាំងអំពើបាបរបស់ពួកគេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យស្តាប់នូវអ្វីដែលបានកើតឡើង ជាលទ្ធផលមកពីការសម្រេចចិត្តនេះ នៅពេលអ្នកអាន ឬសង្ខេបកថាកណ្ឌដូចខាងក្រោម ៖

នៅក្នុងបំណងដើម្បីរារាំងព័ត៌មាននេះកុំឲ្យរាលដាលថា ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយបានចូលរួមនៅក្នុងការវាយប្រហារលើក្រុមរទេះសេះនេះ នោះអ៊ីសាក ហេត, ចន ឌី លី និងអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រក្នុងមូលដ្ឋាន និងក្រុមជីវពលបានបង្កើតគម្រោងមួយដើម្បីសម្លាប់អ្នកនៅរស់ទាំងអស់ លើកលែងតែកូនក្មេងតូចៗប៉ុណ្ណោះ ។ ក្នុងការអនុម័តគម្រោងការនេះ ចន ឌី លី បានទៅដល់ពួកអន្តោប្រវេសន៍ ហើយបាននិយាយថា ពួកជីវពលនឹងការពារពួកគេកុំឲ្យរងការវាយប្រហារផ្សេងទៀត ដោយនឹងជួយនាំពួកគេត្រឡប់ទៅកាន់ទីក្រុងសេដាវិញដោយសុវត្ថិភាព ។ នៅពេលពួកអន្តោប្រវេសន៍បានដើរទៅកាន់ទីក្រុងសេដា ពួកជីវពលបានត្រឡប់ក្រោយ និងបានបាញ់ពួកគេ ។ ពួកអាមេរិកកាំងស្បែកក្រហមខ្លះដែលបានចូលរួមនឹងពួកប្រជាជននោះបានរត់ចេញពីកន្លែងពួនមកដើម្បីជួយបាញ់បន្ថែម ។ មានជនអន្តោប្រវេសន៍ប្រហែល ១៤០ នាក់ដែលបានចូលរួមនៅក្នុងក្រុមរទេះសេះនេះ មានតែកូនក្មេង ១៧ នាក់ប៉ុណ្ណោះដែលនៅរស់ ។

ពីរថ្ងៃបន្ទាប់ពីការសម្លាប់រង្គាលនោះ ជេម ហេលឡេម បានមកដល់ទីក្រុងសេដាដោយមានសារឆ្លើយតបរបស់ប្រធាន យ៉ង់ មកផង ដែលបានណែនាំឲ្យពួកអ្នកដឹកនាំក្នុងតំបន់ឲ្យអនុញ្ញាតឲ្យក្រុមរទេះសេះនោះធ្វើដំណើរបន្តទៀតដោយមានសន្តិភាព ។ « នៅពេលហេត បានអានពាក្យរបស់ប្រធាន យ៉ង់ លោកបានយំដូចជាកូនក្មេងម្នាក់ ហើយអាចនិយាយចេញតែពាក្យ ‹ យឺតពេលហើយ យឺតពេលហើយ › » (Richard E. Turley Jr., « The Mountain Meadows Massacre » *Ensign,* ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ២០០៧ ទំព័រ ២០) ។

សូមពន្យល់ថា ជម្រើសរបស់ពួកអ្នកដឹកនាំ និងអ្នករស់នៅដែលជាបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយមួយចំនួននៅក្នុងដែនដីរដ្ឋ យូថាហ៍ ភាគខាងត្បូង បានដឹកនាំឲ្យមានសោកនាដកម្មនោះការសម្លាប់រង្គាលនៅភ្នំម៉េដូ ។ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ និងអ្នកដឹកនាំដែនដីនៅក្នុងទីក្រុងសលត៍ លេក បានដោះស្រាយជម្លោះជាមួយនឹងរដ្ឋាភិបាលសហរដ្ឋតាមរយៈការនិយាយ និងការចរចារដោយសន្តិភាពនៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៥៨ ។ អំឡុងពេលនៃជម្លោះនេះ —ដែលក្រោយមកត្រូវបានហៅថា សង្គ្រាមរដ្ឋយូថាហ៍ — ពួកទាហានសហរដ្ឋ និងពួកជីវពលរដ្ឋយូថាហ៍បានប្រឡូកនឹងសកម្មភាពនៃការឈ្លានពាន ប៉ុន្តែមិនដែលចូលរួមក្នុងចម្បាំងឡើយ ។

- តើអ្នកនឹងសង្ខេបនូវជម្រើសដែលបាននាំទៅរកការសម្លាប់រង្គាលនៅភ្នំម៉េដូដោយរបៀបណា ?
- តើគោលការណ៍អ្វីខ្លះ ដែលយើងអាចរៀនពីសោកនាដកម្មនេះ ? (សិស្សអាចស្គាល់គោលការណ៍ផ្សេងៗ ប៉ុន្តែចម្លើយរបស់ពួកគេអាចរួមមានដូចជា ៖ **ការជ្រើសរើសលាក់បាំងអំពើបាបរបស់យើង អាចនាំយើងឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាបកាន់តែធ្ងន់ ។ ការជ្រើសរើសដើម្បីលាក់បាំងអំពើបាបរបស់យើងអាចនាំមកនូវការសោកស្តាយ និងការរងទុក្ខ**) ។

សូមពន្យល់ថា ការសម្លាប់រង្គាលនៅភ្នំម៉េដូ មិនត្រឹមតែធ្វើឲ្យមាននូវការស្លាប់របស់ជនរងគ្រោះប្រហែល ១២០ នាក់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាថែមទាំងបណ្តាលឲ្យមានការរងទុក្ខជាខ្លាំងផងដែរចំពោះកូនក្មេងដែលនៅរស់ និងសាច់ញាតិផ្សេងទៀតរបស់ជនរងគ្រោះទាំងនោះ ។ ពួកអាមេរិកកាំងស្បែកក្រហមឈ្មោះដៃយូតក៏បានរងនូវការស្តីបន្ទោសដ៏អយុត្តិធម៌ចំពោះបទឧក្រិដ្ឋកម្មនេះ ។ បន្ថែមទៀតនោះ អស់អ្នក « ដែលបានធ្វើការសម្លាប់រង្គាលនេះ បានរស់នៅក្នុងជីវិតមួយស្ថិតនៅក្រោមអារម្មណ៍ជាប់ទោសដ៏អាប់អួរ និងបានមានបទពិសោធន៍យ៉ាងអាក្រក់ចំពោះអ្វីដែលពួកគេធ្វើ និងបានឃើញ » (Richard E. Turley Jr., « The Mountain Meadows Massacre »ទំព័រ ២០) ។

សូមបញ្ជាក់ប្រាប់ដល់សិស្សថា ប្រសិនបើពួកគេបានចាប់ផ្តើមដើរលើផ្លូវនៃអំពើខុស និងផ្លូវនៃអំពើបាបហើយ នោះពួកគេអាចការពារមិនឲ្យមាននូវការឈឺចិត្ត និងការសោកស្តាយនាពេលអនាគតបាន ដោយការបែរទៅរកព្រះអម្ចាស់ និងការប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ ។

សូមពន្យល់ថា ដោយសារពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយក្នុងមូលដ្ឋានមួយចំនួន បានទទួលខុសត្រូវលើការគ្រោង និងការអនុវត្តក្នុងការសម្លាប់រង្គាលនៅលើភ្នំម៉េដូ នោះប្រជាជនខ្លះបានអនុញ្ញាតឲ្យហេតុការណ៍នេះជះឥទ្ធិពលអវិជ្ជមានលើការគិតអំពីសាសនាចក្រទាំងមូលរបស់ពួកគេ ។

- ហេតុអ្វីបានជាវាសំខាន់ដើម្បីដឹងថា ការធ្វើខុសរបស់សមាជិកសាសនាចក្រខ្លះ មិនបានសម្រេចដល់សេចក្តីពិតពេញលេញទាំងមូលនៃដំណឹងល្អ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានឲ្យឮនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន ហិនរី ប៊ី អាវរិង នៃគណៈប្រធានទីមួយ ៖

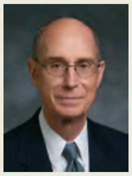

« ដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលយើងឱបក្រសោប ស្អប់ខ្ពើមការសម្លាប់ដ៏ឃោរឃៅដល់បុរស ស្ត្រី និងកូនក្មេង ។ ពិតណាស់ វាបានគាំទ្រដល់សេចក្ដីសុខសាន្ត និង ការអភ័យទោស ។ អ្វីដែលបានធ្វើដោយសមាជិកនៃសាសនាចក្ររបស់ [នៅភ្នំម៉េដូ] ជាយូរលង់មកនោះ តំណាងឲ្យការឃ្លាតចេញពីការបង្រៀន និងទង្វើជាពួកគ្រីស្ទានដ៏អាក្រក់ និងពុំអាចដោះសារបានឡើយ » (« 150th Anniversary of Mountain Meadows Massacre,» ថ្ងៃទី ១១ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ ២០០៧, mormonnewsroom.org/article/150th–anniversary–of–mountain–meadows–massacre ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន ហេលេមិន ៥:១២ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វីដែលយើងអាចធ្វើបានដើម្បីអភិវឌ្ឍ និងរក្សាទីបន្ទាល់របស់យើង ដើម្បីពេលណាយើងជួបនឹងគ្រាលំបាកនានា នោះសេចក្ដីជំនឿរបស់យើងនឹងមិនដែលរង្គោះរង្គើឡើយ ព្រោះយើងរៀនពីបទពិសោធន៍ ដែលសមាជិកសាសនាចក្រមិនបានរស់នៅស្របតាមការបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនោះ ។

- ស្របតាម ហេលេមិន ៥:១២ តើយើងអាចធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីអភិវឌ្ឍ និងរក្សានូវទីបន្ទាល់របស់យើងឲ្យបានគង់វង្ស ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **យើងអាចអភិវឌ្ឍទីបន្ទាល់ដ៏រឹងមាំទាំងឡាយ ដោយការសាងសង់សេចក្ដីជំនឿរបស់យើងនៅលើគ្រឹះរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ**) ។

ដើម្បីបង្ហាញនូវគោលការណ៍នេះ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានកថាខណ្ឌដូចខាងក្រោម ៖

« ជេម សេនឌើរ គឺជាចៅទួតប្រុសរបស់. . . ដែលជាក្មេងម្នាក់ដែលបាននៅរស់ពីការសម្លាប់រង្គាល [ហើយក៏ជាសមាជិកម្នាក់នៃ សាសនាចក្រផងដែរ] ។. . . បងប្រុស សេនឌើរ. . . បានមានប្រសាសន៍ថា ការដឹងពីដូនតារបស់លោកថាត្រូវបានគេសម្លាប់នៅក្នុងការសម្លាប់រង្គាល ‹ មិនបានប៉ះពាល់ដល់សេចក្ដីជំនឿរបស់ខ្ញុំនោះទេ ដោយសារវាផ្អែកលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មិនមែនលើមនុស្សនៅក្នុងសាសនាចក្រនោះទេ › » (Richard E. Turley Jr., The Mountain Meadows Massacre » ទំព័រ ២១) ។

- តើសេចក្ដីជំនឿរបស់យើងទៅលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ អាចពង្រឹងដល់យើងយ៉ាងណា នៅពេលយើងរៀនអំពីបទពិសោធន៍នានា ដែលសមាជិកសាសនាចក្រខ្លះ មិនបានរស់នៅស្របតាមការបង្រៀនរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះនោះ ?

- តើអ្នកបានធ្វើអ្វីខ្លះដើម្បីជួយដល់ខ្លួនអ្នកឲ្យសាងសេចក្ដីជំនឿរបស់អ្នកនៅលើគ្រឹះរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ?

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសារសំខាន់នៃការរស់នៅតាមការបង្រៀនរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ និងការផ្អែកសេចក្ដីជំនឿរបស់យើងទៅលើទ្រង់ និងដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យសញ្ជឹងគិតអំពីរបៀបដែលពួកគេអាចសាងសេចក្ដីជំនឿរបស់ពួកគេឲ្យបានកាន់តែប្រសើរឡើង នៅលើគ្រឹះរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងដើម្បីអាចដាក់គោលដៅមួយដើម្បីធ្វើដូច្នោះ ។

មេរៀនទី ១៥២

ការលេចចេញមកនៃព្រះគម្ពីរមុក្តាដ៏មានតម្លៃមហិមា

បុព្វកថា

នៅឆ្នាំ ១៨៥១ អែលឌើរ ហ្វ្រែងគ្លីន ឌី រីឆាដ ជាសមាជិកនៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវក ដប់ពីរនាក់ និងជាប្រធានបេសកកម្មអង់គ្លេស បានបោះពុម្ពវិវរណៈ ការបកប្រែ និងការសរសេររបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធមួយចំនួន ហើយបានចងក្រងជាមុក្តាដ៏មានតម្លៃមហិមា ។ អំឡុងសន្និសីទទូទៅមួយរបស់សាសនាចក្រនៅខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៨០ សាសនាចក្របានទទួលយកមុក្តាដ៏មានតម្លៃមហិមាជាព្រះគម្ពីរ–ជាចំណែកនៃព្រះគម្ពីរបទដ្ឋាន ។ « ព្រះគម្ពីរមុក្តាដ៏មានតម្លៃមហិមា គឺជាការជ្រើសរើសដ៏ជម្រើសនៃឯកសារទាំងឡាយ ដែលគ្របលើទិដ្ឋភាពដ៏សំខាន់ជាច្រើន អំពីសេចក្ដីជំនឿ និងគោលលទ្ធិនៃសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ » (បុព្វកថាមុក្តាដ៏មានតម្លៃមហិមា)។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

ការលេចចេញមកនៃព្រះគម្ពីរមុក្តាដ៏មានតម្លៃមហិមា

សូមបង្ហាញ ឬគូររូបមុក្តា ឬគុជមួយ ។ សូមសួរដល់សិស្សថាតើពួកគេដឹងថាគុជធ្វើមកពីអ្វីឬទេ ។ បើពួកគេមិនដឹង សូមពន្យល់ថា មុក្តា ឬគុជមួយគ្រាប់ត្រូវបានបង្កបង្កើតឡើងនៅក្នុងខ្យងសមុទ្រ នៅពេលខ្យងសមុទ្រដែលវាគិតថាជាគ្រាប់ខ្សាច់ដ៏រំខានមួយគ្រាប់ ។ ខ្យងសមុទ្របង្កើតជាសារធាតុមួយដែលរុំជុំវិញគ្រាប់ខ្សាច់ ដែលយូរៗទៅបង្កើតបានជាគុជ ។ គុជធម្មជាតិ គឺកម្រមានណាស់ ហើយវាត្រូវបានចាត់ទុកថាមានតម្លៃបំផុត ។

សូមពន្យល់ថា នៅថ្ងៃនេះ សិស្សនឹងរៀនអំពីធាតុដើមនៃគម្ពីរដែលមានចំណងជើងថា មុក្តាដ៏មានតម្លៃមហិមា ។ ពួកគេនឹងរកឃើញនូវមូលហេតុមួយចំនួន ដែលមុក្តាដ៏មានតម្លៃមហិមាមានតម្លៃពិត ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានអំពីកថាកណ្ឌទីមួយនៅក្នុងបុព្វកថាដល់មុក្តាដ៏មានតម្លៃមហិមា សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលនូវអ្វីដែលមាននៅក្នុងមុក្តាដ៏មានតម្លៃមហិមា ។ ពីមុនពួកគេអាន អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា ពាក្យ *ទស្សនាវដ្ដី* សំដៅទៅលើកាសែត ឬទស្សនាវដ្ដី– ជាការបោះពុម្ពទាំងឡាយដែលត្រូវបានចែកចាយជាទៀងទាត់ ដូចជាប្រចាំថ្ងៃ ប្រចាំសប្ដាហ៍ ឬប្រចាំខែ ។

- តើអ្នកគិតថាមុក្តាដ៏មានតម្លៃមហិមា គឺជាវត្ថុកម្រ និងមានតម្លៃ តាមរបៀបណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានកថាកណ្ឌទីពីរនៃសេចក្ដីណែនាំ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលពីមូលហេតុដែលមុក្តាដ៏មានតម្លៃមហិមា ត្រូវបានចងក្រងឡើង ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមសង្ខេបកថាកណ្ឌទីបីនៃ បុព្វកថា ដោយពន្យល់ថា ចាប់តាំងពីការបោះពុម្ពជាលើដំបូងនៃមុក្តាដ៏មានតម្លៃមហិមា មាតិកាមួយចំនួនត្រូវបានបន្ថែម ឬបានផ្លាស់ប្ដូរ ។ មាតិកាមួយចំនួនត្រូវបានបន្ថែម ហើយក្រោយមកត្រូវបានដកចេញទៅដាក់ក្នុងគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានឮៗនូវកថាកណ្ឌដែលចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងឃ្លាថា « ការជ្រើសរើសចេញមកពីគម្ពីរម៉ូសេ » ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលរបៀបដែល យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលវិវរណៈនៅក្នុងគម្ពីរនេះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យមើលគម្ពីរម៉ូសេត្រួសៗ ហើយរកមើលយ៉ាងតិចណាស់ ខគម្ពីរមួយ ដែលមាននូវសេចក្តីពិតមួយ ដែលពួកគេគិតថាមានតម្លៃ ។ បន្ទាប់ពីផ្តល់ពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមឲ្យសិស្សចែកចាយខគម្ពីររបស់ពួកគេនឹងដៃគូ ឬដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ ។

សូមឲ្យសិស្សត្រឡប់ទៅ បុព្វកថាមុក្តាដ៏មានតម្លៃមហិមា។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានឮៗនូវកថាកណ្ឌដែលចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងឃ្លាថា « ការជ្រើសរើសចេញមកពីគម្ពីរអ័ប្រាហាំ » ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវរបៀបដែល យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលការសរសេរនៅក្នុងគម្ពីរអ័ប្រាហាំ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

ដើម្បីជួយពន្យល់អំពីរបៀបដែល យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលនូវការសរសេរពីបុរាណនៅក្នុងគម្ពីរអ័ប្រាហាំ សូមអាន ឬអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានដូចខាងក្រោម ៖

> « នៅថ្ងៃទី ៣ ខែកក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣៥ មានបុរសម្នាក់ឈ្មោះ មីកែល ចានលើរ បាននាំយកសាកសពអេស៊ីព្ទចំនួនបួន និងរមូរក្រដាសផ្ទាំងចារិកជាច្រើន ដែលមានអក្សរអេស៊ីព្ទបុរាណយកទៅទីក្រុង ខឺតឡង់ រដ្ឋអូហៃអូ ។ សាកសព និងរមូរផ្ទាំងចរិក ត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងប្រទេសអេស៊ីព្ទជាច្រើនឆ្នាំមុនដោយ អានតូនីញ៉ូ លីបូឡូ ។ ទីក្រុង ខឺតឡង់ គឺជាកន្លែងដែលរដ្ឋជាច្រើនចូលសំចត នៃសហរដ្ឋអាមេរិកប៉ែកខាងកើត ដើម្បីមើលការតាំងពិពណ៌សាកសពម៉ូមីរបស់ ចានលើរ ។ ចានលើរ បានដាក់លក់សាកសពម៉ូមី និង ផ្ទាំងរមូរទាំងឡាយ ហើយដោយមានការជម្រុញពីព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ នោះសមាជិកមួយចំនួននៃសាសនាចក្រ បានបរិច្ចាគប្រាក់ដើម្បីទិញវា ។ នៅក្នុងសេចក្តីថ្លែងការមួយចុះថ្ងៃទី ៥ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៨៣៥ យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានប្រកាសអំពីសារៈសំខាន់នៃអត្ថបទរបស់ជនជាតិអេហ្ស៊ីបពីបុរាណទាំងនេះ ដែលបានកត់ត្រា ៖ ‹ ខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមបកប្រែតួអក្សរ ឬ អក្សរសញ្ញាសម្គាល់មួយចំនួន ហើយសេចក្តីអំណររបស់យើងគឺមានដ៏លើសលប់ដែលរកឃើញថា ផ្ទាំងរមូរមួយមាននូវការសរសេររបស់អ័ប្រាហាំ ។. . . យើងពិតជាអាចនិយាយថា ព្រះអម្ចាស់កំពុងចាប់ផ្តើមបើកសម្តែងនូវសេចក្តីសុខសាន្ត និងសេចក្តីពិតដ៏ច្រើន › (*History of the Church* ២:២៣៦) » (*The Pearl of Great Price Student Manual* [Church Educational System manual, ឆ្នាំ ២០០០],ទំព័រ ២៨) ។

មនុស្សមួយចំនួនបានងឿងឆ្ងល់ថា តើព្យាការីបានបកប្រែការសរសេរពីបុរាណដោយរបៀបណា ។ សូមពន្យល់ថា « ព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ ពុំដែលទំនាក់ទំនងវិធីសាស្ត្ររបស់លោកនៃការបកប្រែកំណត់ត្រាទាំងនេះទេ ។ ក៏ដូចជាគម្ពីរដទៃផ្សេងទៀតទាំងអស់ ទីបន្ទាល់នៃសេចក្តីពិតពេញលេញអំពីការសរសេរនេះ គឺជារឿងនៃសេចក្តីជំនឿជាចម្បង ។ ភស្តុតាងដ៏មហិមាបំផុតនៃសេចក្តីពិតពេញលេញអំពីគម្ពីរអ័ប្រាហាំ គឺពុំមាននៅក្នុងការវិភាគអំពីភស្តុតាងផ្នែកសាច់ឈាម ឬជីវប្រវត្តិខាងប្រវត្តិសាស្ត្រទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងការពិចារណាប្រកបដោយការអធិស្ឋានអំពីមាតិការ និងអំណាចរបស់វា » (*The Pearl of Great Price Student Manual* ទំព័រ ២៨) ។ ទោះជាយើងមិនដឹងពីវិធីសាស្ត្រពិតប្រាកដដែល យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានប្រើក្នុងការបកប្រែឯកសារទាំងឡាយក្តី ក៏យើងដឹងថាលោកបានបកប្រែគម្ពីរអ័ប្រាហាំ ដោយអំណោយទាន និងព្រះចេស្តានៃព្រះ ។

- ហេតុអ្វីវាសំខាន់ដើម្បីទទួលបានសាក្សីខាងវិញ្ញាណអំពីសេចក្តីពិតពេញលេញនៃគម្ពីរអ័ប្រាហាំ ?

សម្រាប់ផ្នែកនៃមេរៀនតទៅនេះ សូមពិចារណាធ្វើការអញ្ជើញសិស្សពីរនាក់មកខាងមុខថ្នាក់ ហើយដើរតួរជាអ្នករាយការណ៍សារព័ត៌មាន កំពុងសម្ភាសដល់អ្នកប្រាជ្ញមួយរូបដែលបានលះបង់ពេលវេលាដ៏ច្រើនដើម្បីសិក្សាអំពីមាតិការ និងធាតុពិតនៃគម្ពីរទាំងឡាយនៅក្នុងមុក្តាដ៏មានតម្លៃមហិមា ។ សូមឲ្យពួកគេអានប្រវ៉ូលដូចខាងក្រោម ៖

អ្នករាយការណ៍ ៖ ហេតុអ្វីយ៉ូសែប ស៊្មីធ និយាយថា លោកបានបកប្រែការសរសេរនៃគម្ពីរអ័ប្រាហាំ ទោះជាឯកសារសរសេរដោយដៃនោះ ពុំមានកាលបរិច្ឆេទចាប់តាំងពីជំនាន់អ័ប្រាហាំផងហ្នឹង ?

អ្នកប្រាជ្ញ ៖ ព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ ពុំដែលប្រកាសថា រមូរផ្ទាំងចរិក គឺជាការសរសេររបស់អ័ប្រាហាំដ៏ពិតដែរ ។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា គម្ពីរអ័ប្រាហាំ គឺជា « ការបកប្រែនៃកំណត់ត្រាពីបុរាណមួយចំនួន ដែលបានធ្លាក់មកក្នុងដៃរបស់យើង មកពីខេតខូមស៍របស់អេស៊ីព្ទ ដែលគាំទ្រធ្វើជាការសរសេររបស់អ័ប្រាហាំ ខណៈដែលលោកនៅក្នុងប្រទេសអេស៊ីព្ទ » (*Times and Seasons* ថ្ងៃទី ១ ខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៤២ ទំព័រ ៧០៤) ។

« នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៦៦ រមូរផ្ទាំងចរិកចំនួនដប់មួយបំណែក ដែលធ្លាប់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ ព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធ ត្រូវបានរកឃើញមាននៅសារៈមន្ទីរសិល្បៈមេត្រូប៉ូលីតាន នៅក្នុងទីក្រុងញូវ យ៉ក ។ ពួកគេបានប្រគល់ដល់សាសនាចក្រ ហើយអ្នកប្រាជ្ញបានវិភាគឃើញពីកាលបរិច្ឆេទវត្ថុទាំងនោះ គឺនៅចន្លោះ ឆ្នាំ ១០០ ម.គ និង គ.ស ។ ការជំទាស់ភាគច្រើនចំពោះភាពពិតនៃគម្ពីរអ័ប្រាហាំគឺថាការសរសេរដោយដៃ មិនត្រូវបានប្រាប់គ្រប់គ្រាន់ថាត្រូវបានសរសេរដោយអ័ប្រាហាំ ដែលបានរស់នៅជិតពីរយឆ្នាំពីមុនព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទឡើយ ។ យ៉ូសែប ស៊្មីធ មិនធ្លាប់ប្រកាសថា ផ្ទាំងចារិក

នោះ មានសរសេរនិពន្ធផ្ទាល់ (បានសរសេរដោយអ័ប្រាហាំផ្ទាល់) ឬ វាមានកាលបរិច្ឆេទចេញមកពីជំនាន់របស់អ័ប្រាហាំឡើយ ។ ជាធម្មតា វាសំដៅទៅលើកិច្ចការរបស់អ្នកនិពន្ធម្នាក់ថា ជាការនិពន្ធ ‹របស់លោក› ទោះជាលោកបានសរសេរដោយខ្លួនឯង ឬសរសេរឲ្យអ្នកដទៃ ឬអ្នកផ្សេងចម្លងការសរសេររបស់លោកក្រោយមកជាដើម » (*The Pearl of Great Price Student Manual* ទំព័រ ២៨) ។

អ្នករាយការណ៍ ៖ តើយ៉ូសែប ស៊្មីធ បានធ្វើអ្វីខ្លះជាមួយនឹងការបកប្រែរបស់លោក ?

អ្នកប្រាជ្ញ ៖ « គម្ពីរអ័ប្រាហាំ ត្រូវបានបោះពុម្ពជាលើកដំបូងដោយមានការដកស្រង់តែចំនួនពីរបីមួយលើកៗនៅក្នុង *Times and Seasons* ការបោះពុម្ពផ្សាយរបស់សាសនាចក្រ ចាប់ផ្ដើមនៅខែ មិនា ឆ្នាំ ១៨៤២ នៅទីក្រុងណៅវូ រដ្ឋ អិលលីណោយ (សូមមើល [បុព្វកថា] នៅដើមគម្ពីរមុក្ដាដ៏មានតម្លៃមហិមា) ។ ព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានចង្អុលបង្ហាញថា លោកនឹងបោះពុម្ពគម្ពីរអ័ប្រាហាំបន្ថែមទៀតនៅពេលក្រោយ ប៉ុន្តែលោកត្រូវបានគេសម្លាប់ មុនពេលលោកអាចបោះពុម្ពបន្ថែមទៀត ។ ស្ដីអំពីរយៈពេលជាចម្បងនៃការបកប្រែបានបញ្ចប់ អូលីវើរ ខៅឌើរី គ្រាមួយនោះបានមានប្រសាសន៍ថា ‹ វ៉ុល › ចាំបាច់ត្រូវមានដាក់នៅក្នុងនោះ (សូមមើល *Messenger and Advocate* ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៣៥ ទំព័រ ២៣៦) ។

« បន្ថែមពីលើអក្សរអេស៊ីព្វបុរាណ នោះឯកសារសរសេរដោយដៃ ក៏មាននូវគំនូរអេស៊ីព្វផងដែរ ។ នៅថ្ងៃទី ២៣ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៨៤២ ព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធ បានសុំ រ៉ូប៊ិន ហែតឡាក់ ជាអ្នកឆ្លាក់ឈើដ៏ជំនាញមួយរូប ហើយជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រ ដើម្បីរៀបចំកាត់ឈើឆ្លាក់ជាពុម្ពចំនួនបីដើម្បីពួកគេអាចបោះពុម្ពបាន ។ ហែតឡាក់ បានបញ្ចប់ការឆ្លាក់ក្នុងមួយសប្ដាហ៍ ហើយ យ៉ូសែប ស៊្មីធ បានបោះពុម្ពច្បាប់ចម្លង (សំណៅ) ព្រមជាមួយនឹងគម្ពីរអ័ប្រាហាំ ។ ការពន្យល់របស់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ អំពីគំនូរព្រមជាមួយនឹងសំណៅ » (*The Pearl of Great Price Student Manual,* ទំព័រ ២៨–២៩) ។

អ្នករាយការណ៍ ៖ តើមានអ្វីកើតឡើងចំពោះសាកសព និង រមូរផ្ទាំងចរិកនោះ ?

អ្នកប្រាជ្ញ ៖ « បន្ទាប់ពីមរណភាពរបស់ ព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធ នោះមានសាកសពចំនួនបួន និងរមូរផ្ទាំងចរិកបានក្លាយទៅជាកម្មសិទ្ធិរបស់ម្ដាយរបស់យ៉ូសែប ឈ្មោះ លូស៊ី ម៉ាក ស៊្មីធ » (*The Pearl of Great Price Student Manual* ទំព័រ ២៩) ។ បន្ទាប់ពី លូស៊ី ម៉ាក ស៊្មីធ បានទទួលមរណភាព នោះវត្ថុទាំងនោះត្រូវបានលក់ទៅឲ្យបុរសម្នាក់ឈ្មោះ អេបិល ខូមស៍ ។ វត្ថុទាំងនោះ អាចនឹងត្រូវបានលក់ដោយភរិយារបស់ យ៉ូសែប ស៊្មីធ ឈ្មោះ អិមម៉ា ឬវាត្រូវបានលក់ដោយប្អូនប្រុសរបស់លោក ឈ្មោះ វីល្លាម ។ លោក ខូមស៍ បានលក់វត្ថុមួយចំនួនទៅឲ្យសារៈមន្ទីរមួយនៅ សេន លូវីស រដ្ឋមិសសួរី ។ គាត់បានរក្សានូវចំណែកផ្សេងទៀត ហើយក្រោយមកបានឲ្យខ្លះទៅអ្នកដទៃទៀត ។ (សូមមើល *The Pearl of Great Price Student Manual,*ទំព័រ ២៩ អេក ឌុន ភីទើសុន *The Story of the Book of Abraham: Mummies, Manuscripts, and Mormonism* [ឆ្នាំ ១៩៩៥], ទំព័រ ២០៤–៩, ២៥៧) ។

« ទ្រឹស្ដីមួយចំនួនត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យ ស្ដីអំពីអ្វីដែលបានកើតឡើង. . . ចំពោះសាកសព និងរមូរផ្ទាំងចរិក ។ មានសាកសពយ៉ាងហោចណាស់ចំនួនពីរ ដែលហាក់ដូចជា ត្រូវបានឆេះនៅក្នុងពេលមានអគ្គិសភ័យដ៏ធំនៅរដ្ឋ ឈីកាហ្គោក្នុងឆ្នាំ ១៨៧១ (សូមមើល B. H. Roberts, *New Witnesses for God* វ៉ុលទី ៣ [ឆ្នាំ ១៩០៩–១១], ២:៣៨០–៣៨២) ។

« នៅដើមនិទាឃរដូវឆ្នាំ ១៩៩៦ វេជ្ជ. អាហ្ស៊ីស អេស. អាទីយ៉ា ជាសាស្ត្រាចារ្យសាកលវិទ្យាល័យយូថាហ៍ [បានប្រាប់ឲ្យសាសនាចក្រដឹងទីតាំងនៃបំណែករមូរផ្ទាំងចរិកមួយចំនួនរបស់យ៉ូសែប ស៊្មីធ] នៅសារៈមន្ទីរសិល្បៈមេត្រូប៉ូលីតានក្នុងទីក្រុង ញូវ យ៉ក ។ បំណែកទាំងនេះ ត្រូវបានបង្ហាញដល់សាសនាចក្រ ដោយនាយកសារៈមន្ទីរ នៅថ្ងៃទី ២៧ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៦៧ ។ ពុំមានដំណឹងអំពីទីតាំងបច្ចុប្បន្នភាពរបស់សាកសពផ្សេងទៀត និងបំណែកផ្សេងទៀតនៃផ្ទាំងចារិកនោះទេ [សូមមើល H. Donl Peterson, « Some Joseph Smith Papyri Rediscovered (ឆ្នាំ១៩៦៧),» នៅក្នុង *Studies in Scripture, Volume Two: The Pearl of Great Price*បានបោះពុម្ពដោយ Robert L. Millett and Kent P. Jackson (ឆ្នាំ ១៩៨៥), ទំព័រ ១៨៣–៨៥] » (*The Pearl of Great Price Student Manual,* ទំព័រ ២៩) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យមើលគម្ពីរអ័ប្រាហាំត្រួសៗ ហើយរកមើលខគម្ពីរយ៉ាងតិចណាស់មួយដែលពួកគេគិតថាមានតម្លៃ ។ បន្ទាប់ពីផ្ដល់ពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយនោះ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយខគម្ពីររបស់ពួកគេជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។

សូមឲ្យសិស្សត្រឡប់ទៅបុព្វកថាវិញ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវកថាកណ្ឌដែលចាប់ផ្ដើមជាមួយនឹងឃ្លាថា « យ៉ូសែប ស៊្មីធ–ម៉ាថាយ » ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលពីរបៀបដែលយ៉ូសែប ស៊្មីធ បានទទួលវិវរណៈនេះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរាយការណ៍ អំពីការស្វែងរករបស់ពួកគេ ។

សូមពន្យល់ថា មូលហេតុមួយដែល យ៉ូសែប ស៊្មីធ–ម៉ាថាយ មានតម្លៃគឺថា វាមាននូវទេសនកថាអំពីការយាងមកជាលើកទីពីរ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវកថាកណ្ឌដែលចាប់ផ្ដើមជាមួយនឹងឃ្លាថា « យ៉ូសែប ស៊្មីធ–ប្រវត្តិ » ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលថាតើយ៉ូសែប ស៊្មីធ បានរៀបចំប្រវត្តិសាស្ត្រនេះនៅពេលណា ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យមើលយ៉ូសែប ស៊្មីធ–ប្រវត្តិត្រួសៗ ហើយរកមើលខគម្ពីរមួយយ៉ាងតិច ដែលពួកគេគិតថាមានតម្លៃ ។ បន្ទាប់ពីផ្ដល់ពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយនោះ សូមឲ្យសិស្សចែកចាយខគម្ពីរទាំងឡាយរបស់ពួកគេជាមួយនឹងដៃគូ ឬសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យនឹកគិតថា មិត្តម្នាក់បានសុំឲ្យពួកគេពន្យល់អំពីជំនឿនៃសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយរយៈពេលពីរនាទី ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់សរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីរ អំពីរបៀបដែលពួកគេនឹងឆ្លើយតប ។ បន្ទាប់ពីរយៈពេលពីរបីនាទីមក សូមអញ្ជើញសិស្សមួយចំនួនឲ្យអាននូវអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរ ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា មាត្រានៃសេចក្ដីជំនឿ បានផ្ដល់នូវការសង្ខេបដ៏ល្អមួយអំពីជំនឿរបស់យើង ។ ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីធាតុដើមនៃមាត្រានៃសេចក្ដីជំនឿ សូមពន្យល់ថា នៅថ្ងៃទី ១ ខែមិនា ឆ្នាំ ១៨៤២ ព្យាការីយ៉ូសែប ស៊្មីធ បានឆ្លើយតបចំពោះសំណើរមួយមកពី យ៉ូហាន វ៉ែនវើត ជាអ្នកកែសម្រួលកាសែត ដើម្បីផ្ដល់ព័ត៌មានអំពីរូបលោក និងប្រវត្តិ និងជំនឿរបស់សាសនាចក្រ ។ រឿងនេះត្រូវបានគេស្គាល់ជាទូទៅថា សំបុត្ររបស់វ៉ែនវើត ។ នៅក្នុងសំបុត្រនោះ យ៉ូសែប បានប្រកាសគោលការណ៍គ្រឹះនៃដំណឹងល្អចំនួន ១៣ ។ ជំនឿទាំងនេះ ត្រូវបានដាក់បញ្ចូលនៅក្នុង មុក្ដាដ៏មានតម្លៃមហិមា ជា មាត្រានៃសេចក្ដីជំនឿ។ ទោះបីជាអ្វីទាំងនោះពុំមែនជាសេចក្ដីថ្លែងការណ៍មួយអំពីជំនឿរបស់យើងទាំងអស់ក្ដី តែវាជាគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍មួយចំនួនដ៏សំខាន់ ។

សូមបំបែកសិស្សឲ្យធ្វើការជាដៃគូ ។ សូមចាត់ឲ្យដៃគូនិមួយៗនូវមាត្រានៃសេចក្ដីជំនឿយ៉ាងហោចណាស់មួយ ។ (អ្នកអាចចាត់ដៃគូនិមួយៗនូវ មាត្រានៃសេចក្ដីជំនឿមួយ ឬច្រើន អាស្រ័យលើតម្រូវការរបស់សិស្ស និងទំហំនៃថ្នាក់រៀនរបស់អ្នក) ។ សូមឲ្យដៃគូនិមួយៗអានមាត្រានៃសេចក្ដីជំនឿដែលបានចាត់ទៅឲ្យពួកគេ ហើយធ្វើតាមការណែនាំដូចខាងក្រោម ។ អ្នកអាចធ្វើការថតចម្លងការដឹកនាំទាំងនេះ ឬសរសេរវានៅលើក្ដារខៀន ។ សិស្សអាចនឹងធ្វើតាមការណែនាំទាំងនេះនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬសៀវភៅកំណត់ត្រាការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។

១. បន្ទាប់ពីការអានមាត្រានៃសេចក្ដីជំនឿដែលរបស់អ្នកដែលបានចាត់ឲ្យ សូមសរសេរគោលលទ្ធិ ឬគោលការណ៍ដែលវាបង្រៀន តាមពាក្យរបស់អ្នកផ្ទាល់ ។

២. សូមរកមើលខគម្ពីរមួយ ដែលគាំទ្រ ឬពន្យល់អំពីគោលលទ្ធិ ឬគោលការណ៍នៅក្នុងមាត្រានៃសេចក្ដីជំនឿរបស់អ្នកដែលបានចាត់ឲ្យអ្នក ។ សូមសរសេរអំពីគំនិតដឹងសីជម្រៅ ដែលបទគម្ពីរបានបន្ថែមទៅក្នុងការយល់ដឹងរបស់អ្នកអំពីគោលការណ៍នេះ ។

៣. សូមសរសេរនូវវិធីនានា ដែលការយល់ដឹង និងការជឿលើមាត្រានៃសេចក្ដីជំនឿនេះ អាចនាំពរជ័យចូលមកក្នុងជីវិតរបស់មនុស្សម្នាក់ ។

បន្ទាប់ពីសិស្សមានពេលសរសេរគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីបញ្ចប់នូវកិច្ចការរបស់ពួកគេហើយ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរ ។ អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរនូវសេចក្ដីពិតមួយចំនួន ដែលពួកគេបានប្រាប់នៅលើក្ដារខៀន ។

- ហេតុអ្វីបានជា មាត្រានៃសេចក្ដីជំនឿ មានតម្លៃចំពោះអ្នក ?

ការចែកចាយគំនិត និងបទពិសោធន៍

គ្រូ និង សិស្សគួរតែមានឱកាស ដើម្បីចែកចាយពីគំនិត និង ការយល់ដឹងរបស់ពួកគេក៏ដូចជាបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ដែល ពួកគេមានផងដែរ ។ ពួកគេក៏អាចរៀបរាប់អំពីបទពិសោធន៍ដែលពួកគេបានធ្វើជាសាក្សីនៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នកដទៃផងដែរ ។ នៅពេលពួកគេចែកចាយ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិតដែលត្រូវបានពិភាក្សានោះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្ស ឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍ ដែលពួកគេបានមាន នៅពេល មាត្រានៃសេចក្ដីជំនឿ ឬសេចក្ដីពិតទាំងឡាយដែលមាននៅក្នុងនោះ បានជួយដល់ពួកគេពន្យល់ដំណឹងល្អដល់នរណាម្នាក់ ។ អ្នកក៏អាចចែកចាយពីបទពិសោធន៍មួយរបស់អ្នកដែរ ។

សូមសំណូមពរដល់សិស្សឲ្យសិក្សា និងទន្ទេញចាំនូវ មាត្រានៃសេចក្ដីជំនឿ។ អ្នកអាចប្រើនូវសកម្មភាពទន្ទេញចាំមួយ ដែលមាននៅក្នុងសេចក្ដីបន្ថែមនៃសៀវភៅសិក្សានេះ ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យទន្ទេញចាំនូវមាត្រានៃសេចក្ដីជំនឿមួយទាំងអស់គ្នា ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យប្រើចំណេះដឹងរបស់ពួកគេអំពី មាត្រានៃសេចក្ដីជំនឿ នៅពេលពួកគេពន្យល់អំពីជំនឿដល់អ្នកដទៃទៀត ។

សូមសរសេរនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ពុំពេញលេញនៅលើក្ដារខៀន ៖*មុក្ដាដ៏មានតម្លៃមហិមា គឺជាភស្ដុតាងដែលថា យ៉ូសែប ស៊្មីធ គឺជា . . .*

សូមជួយសិស្សឲ្យបំពេញបញ្ចប់នូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ ដោយការសួរសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើវគ្គមាននៃសេចក្ដីពិតដ៏មានតម្លៃនៅក្នុងមុក្ដាដ៏មានតម្លៃមហិមា បង្រៀនយើងអ្វីខ្លះ អំពីព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ? (សូមបំពេញសេចក្ដីពិតនៅលើក្ដារខៀន ដូចតទៅនេះ ៖**មុក្ដាដ៏មានតម្លៃមហិមា គឺជាភស្ដុតាងថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ គឺជាព្យាការី អ្នកមើលឆុត និងអ្នកទទួលវិវរណៈ)**
- តើអ្នកគិតថា មុក្ដាដ៏មានតម្លៃមហិមា គឺជាភស្ដុតាងអំពីការហៅបម្រើរបស់ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ក្នុងនាមជាព្យាការី ដោយវិធីណា ?

សូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថា មុក្ដាដ៏មានតម្លៃមហិមា គឺជាភស្ដុតាងថា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ គឺជាព្យាការី អ្នកមើលឆុត និងអ្នកទទួលវិវរណៈ ។ សៀវភៅនេះ បង្រៀនយើងពីសេចក្ដីពិតដ៏មានតម្លៃ អំពីព្រះវរបិតាសួគ៌ និង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

មេរៀនទី ១៥៣

សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ១ និងការអភិវឌ្ឍកិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធជាបន្តបន្ទាប់

បុព្វកថា

បន្ទាប់ពីព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈដើម្បីដឹកនាំលោកឲ្យបង្រៀនគោលការណ៍នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព នោះសមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួនបានចាប់ផ្ដើមអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព នៅក្រោមការដឹកនាំរបស់លោកនៅដើមឆ្នាំ ១៨៤០ ។ នៅអំឡុងជាច្រើនទស្សវត្សរ៍ក្រោយមក សាសនាចក្របានទទួលបទពិសោធន៍នៃការប្រឆាំងជំទាស់ជាសាធារណៈ ដោយសារតែការអនុវត្តនេះ ។ « បន្ទាប់ពីការទទួលបានវិវរណៈ នោះប្រធាន វិលហ្វូឌ វូឌ្រុព្វ បានចេញ. . . [សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ១] ដែលត្រូវបានទទួលយកដោយសាសនាចក្រ ជាការអនុញ្ញាតជាផ្លូវការ ហើយគោរពតាម នៅថ្ងៃទី ៦ ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៩០ ។ សេចក្ដីថ្លែងការណ៍នេះ បាននាំទៅរកការបញ្ចប់នូវការអនុវត្តន៍អាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពនៅក្នុងសាសនាចក្រ (សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ១ បុព្វកថា) ។ ទោះជាពួកបរិសុទ្ធបានជួបនឹងការជំទាស់ក្ដី ក៏ពួកគេបានធ្វើការដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមដើម្បីសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ជាកន្លែងដែលពួកគេបានទទួលពិធីបរិសុទ្ធនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះសម្រាប់ខ្លួនគេ និងសម្រាប់មរណជន ។ ពួកគេបានសាងសង់ ហើយបានឧទ្ទិសឆ្លងព្រះវិហារបរិសុទ្ធចំនួនប្រាំ នៅចន្លោះឆ្នាំ ១៨៤៦ និង ១៨៩៣ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

ព្រះអម្ចាស់បានបើកបង្ហាញថា ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយគួរតែបញ្ឈប់នូវការអនុវត្តន៍នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព

សូមឲ្យសិស្សប្រាប់ឈ្មោះមនុស្សសុចរិតនៅក្នុងគម្ពីរ ដែលត្រូវបានចាប់ខ្លួន ឬដាក់គុគ ដោយសារតែបានធ្វើតាមអ្វីដែលព្រះបានបញ្ជាពួកគេឲ្យធ្វើ ។ (ចម្លើយទាំងឡាយអាចរួមមាន ដានីយ៉ែល អាប៊ីណាដៃ ពេត្រុស យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ និងព្រះអង្គសង្គ្រោះ) ។

សូមពន្យល់ថា មានបុរស ៗថ្ងៃចុងក្រោយជាច្រើនរូប ត្រូវបានចាប់ខ្លួន ហើយដាក់គុក ដោយសារតែពួកគេបានបន្ដគោរពបទបញ្ញត្តិដើម្បីអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព បន្ទាប់ពីរដ្ឋាភិបាលសហរដ្ឋអាមេរិក បានអនុម័តច្បាប់ ធ្វើឲ្យការអនុវត្តនេះខុសច្បាប់ ។ ស្ត្រីមួយចំនួនត្រូវបានចាប់ខ្លួនផងដែរ ជាធម្មតាដោយសារតែពួកគេពុំព្រមប្រាប់ពីកន្លែងលាក់ខ្លួនរបស់ប្ដីពួកគេដែលបានរត់ទៅលាក់ខ្លួនពីការតាមចាប់នោះ ។

សូមឲ្យសិស្សសង្ខេបអំពីរបៀបដែលការអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព បានចាប់ផ្ដើមមាននៅក្នុងចំណោមសមាជិកនៃសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ ។ (ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ បានទទួលវិវរណៈអំពីគោលការណ៍នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព ហើយការអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព ត្រូវបានស្ថាបនាឡើងនៅក្នុងចំណោមសមាជិកសាសនាចក្រ នៅដើមឆ្នាំ ១៨៤០ ជាការឆ្លើយតបចំពោះបទបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ [សូមមើល គ. និង ស. ១៣២]) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានកថាខណ្ឌដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់មើលនូវការលំបាក ៗដែលសមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួន បានជួបប្រទះ នៅពេលពួកគេបានគោរពតាមបទបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព ។

នៅខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៥២ ជាចំណែកនៃសន្និសីទមួយនៅក្នុងទីក្រុង សលត៍ លេក អែលឌើរ អ្សូរសុន ប្រាត្តបានប្រកាសជាសាធារណៈថា នៅក្នុងការគោរពតាមបទបញ្ញត្តិមួយមកពីព្រះ នោះសមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួនកំពុងតែអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព ។ អែលឌើរ ប្រាត្ត បានធ្វើសេចក្ដីប្រកាសនេះ នៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ប្រធានព្រិកហាំ យ៉ង់ ។ មានអ្នកដឹកនាំសាសនា និងអ្នកដឹកនាំនយោបាយជាច្រើននៅក្នុងសហរដ្ឋ បានប្រឆាំងទៅនឹងប្រព័ន្ធអាពាហ៍ពិពាហ៍បែបនោះ ដែលពួកគេចាត់ទុកថាប្រព័ន្ធនេះគឺអសីលធម៌ និងគ្មានអរិយធម៌ ។ ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយជាច្រើនរូបត្រូវបានគេសើចចំអកក្នុងទីសាធារណៈនៅក្នុងសុន្ទរកថា សៀវភៅ ទស្សនាវដ្ដី និង កាសែតនានា ។ សភាសហរដ្ឋបានចេញច្បាប់ជាច្រើនដែលដាក់កម្រិតដល់សេរីភាពរបស់សមាជិកសាសនាចក្រ ហើយបានសង្កត់សង្កិនដល់សាសនាចក្រខាងសេដ្ឋកិច្ច

ដោយរឹតបន្តឹងចំនួនអចលនទ្រព្យដែលសាសនាចក្រអាចកាន់កាប់បាន ។ ច្បាប់ទាំងនេះ នៅទីបំផុតនាំទៅរកការចាប់ខ្លួន និងការដាក់គុកបុរស ៗដែលមានប្រពន្ធច្រើនជាងមួយ ។ បុរសទាំងនេះត្រូវបានគេបដិសេធ « មិនឲ្យមានសិទ្ធិបោះឆ្នោត គ្មានសិទ្ធិឯកជននៅក្នុងផ្ទះរបស់ពួកគេ ហើយគ្មានសិទ្ធិរីករាយនឹងសេរីភាពស៊ីវិលដទៃទៀតឡើយ » (*កេរដំណែលរបស់យើង ៖ ប្រវត្តិសង្ខេបរបស់សាសនាចក្រនៃព្រះ យេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ* [ឆ្នាំ ១៩៩៦] ទំព័រ ៩៧) ។ នៅត្រឹមឆ្នាំ ១៨៩០ មានពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយដ៏ស្មោះត្រង់ជាច្រើនរយនាក់បានជាប់គុក ។ អ្នកផ្សេងទៀតបានរត់ពួនដើម្បីចៀសវាងពីការចាប់ខ្លួន និងដាក់គុក ។ នៅក្នុងស្ថានភាពបែបនេះ មានគ្រួសារជាច្រើនបានរងទុក្ខដោយភាពតានតឹង ទុក្ខសោក ភាពក្រីក្រ និង ការអត់ឃ្លាន ។

បន្ទាប់ពីសេចក្តីប្រកាសនៅឆ្នាំ ១៨៥២ អាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពបានប្រែទៅជាមានភាពរីករាលដាលកាន់តែខ្លាំងឡើង ហើយបុរស និងស្ត្រីរាប់ពាន់នាក់ ត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់នៅក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព នៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ពួកអ្នកដឹកនាំបព្វជិតភាព ។ ទោះបីជាពិភពលោកបានចំអកឡកឡឺយដល់ពួកគេដោយសារការអនុវត្តន៍អាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពក្តី ក៏មានពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយដ៏ស្មោះត្រង់ជាច្រើនបានទ្រទ្រង់ក្នុងការអនុវត្តន៍នេះ និងបានថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ពួកគេបានដឹងថា វាត្រូវបានបើកបង្ហាញមកពីព្រះ តាមរយៈព្យាការី យ៉ូសែប ស៊្មីធ ។

- តើយើងនឹង សង្ខេបអំពីភាពលំបាកវេទនារបស់ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយកាលពីជំនាន់ដើម ដែលបានជួបផលលំបាកដោយសារតែពួកគេបានគោរពតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងការអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពនេះយ៉ាងដូចម្តេច ?

សូមពន្យល់ថា ស្ថានភាពដ៏លំបាកទាំងនេះបាននាំឲ្យប្រធាន វិលហ្វូឌ វូឌរ្រុព្វ ស្វែងរកដោយការអធិស្ឋានទូលសូមការដឹកនាំពីព្រះអម្ចាស់ទាក់ទងទៅនឹងការអនុវត្តន៍អាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពរបស់ពួកបរិសុទ្ធទាំងឡាយ ។ នៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៨៩ ប្រធាន វូដរ្រុព្វ បានណែនាំអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រទាំងឡាយឲ្យបញ្ឈប់ការបង្រៀនគោលការណ៍នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពនេះទៀត ។ នៅត្រឹមឆ្នាំ ១៨៩០ មានតែអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពពីរបីប៉ុណ្ណោះដែលកើតមានឡើង ហើយការណ៍នេះត្រូវបានធ្វើឡើងដើម្បីប្រឆាំងនឹងការទូន្មានរបស់ប្រធាន វូឌរ្រុព្វ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏មានមនុស្សខ្លះបានបោះពុម្ពចេញផ្សាយរបាយការណ៍ជាច្រើនថា សាសនាចក្រនៅតែបន្តឲ្យមានការអនុវត្តន៍អាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពដដែល ។ របាយការណ៍ទាំងនេះ បានបង្កើតជាការរុកគួនដល់សាសនាចក្រ ។ នៅខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ១៨៩០ ប្រធាន វូឌ រ្រុព្វ បានចេញជាសេចក្តីប្រកាសមួយដែលក្នុងពេលនេះត្រូវបានគេស្គាល់ថាជា សេចក្តីប្រកាសជាផ្លូវការទី ១ ដែលមាននៅក្នុងគោលលទ្ធិ និងសេចក្តីសញ្ញា ។

ការយល់ដឹងអំពីបរិបទ

ការយល់អំពីបរិបទមួយ មានដូចជាជីវប្រវត្តិខាងប្រវត្តិសាស្ត្រ ការស្ថាបនាគ្រឹះមួយដើម្បីបើកឲ្យឃើញនូវគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍គ្រឹះ ។ បន្ទាប់ពីការចែកចាយបរិបទអំពីវិវរណៈមួយ ឬវគ្គបទគម្ពីរមួយ របៀបមួយដើម្បីធ្វើឲ្យប្រាកដថាសិស្សយល់ត្រឹមត្រូវអំពីបរិបទ គឺត្រូវអញ្ជើញពួកគេឲ្យសង្ខេបជាពាក្យផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។

សូមសង្ខេបកថាខណ្ឌបីដំបូងនៃ សេចក្តីប្រកាសជាផ្លូវការទី ១ ដោយពន្យល់ថា ប្រធាន វូឌរ្រុព្វ បានអះអាងថា របាយការណ៍ចោទប្រកាន់ថា សាសនាចក្រនៅតែលើកទឹកចិត្តឲ្យអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព គឺជារឿងមិនត្រឹមត្រូវ ។ បន្ទាប់មក អញ្ជើញសិស្សបីនាក់ឲ្យផ្លាស់វេនគ្នាអានឮៗនូវកថាខណ្ឌទីបួន និងទីប្រាំនៃ សេចក្តីប្រកាសជាផ្លូវការទី ១ (ចាប់ផ្តើមនៅត្រង់ « ដរាបណាដែលមានច្បាប់ ») និងសេចក្តីថ្លែងការណ៍ជាបន្តបន្ទាប់ដោយប្រធាន ឡូរ៉េនសូ ស្នូ ដែលពេលនោះជាប្រធានកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវអ្វីដែលប្រធាន វូឌរ្រុព្វ បានណែនាំដល់ពួកបរិសុទ្ធឲ្យធ្វើ ។

- តើពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានណែនាំឲ្យធ្វើអ្វីខ្លះ ? (ចៀសវាងពីការចុះកិច្ចព្រមព្រៀង ឬការបង្កើតនូវអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពគ្រប់ប្រភេទ) ។

- យោងតាមសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដោយប្រធាន ឡូរ៉េនសូ ស្នូ ហេតុអ្វីក៏វាសំខាន់ដែលការដឹកនាំឲ្យចៀសវាងពីការចុះកិច្ចព្រមព្រៀងលើអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពតទៅទៀត ត្រូវចេញមកពីប្រធាននៃសាសនាចក្រ ? (ដោយសារលោកគឺជាមនុស្សតែម្នាក់គត់នៅលើផែនដី ដែលកាន់កូនសោនៃអំណាចផ្សារភ្ជាប់ ។ អ្នកអាចនឹងចង់រំឭកសិស្សថា អាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព អាចត្រូវបានអនុញ្ញាតតែតាមរយៈកូនសោបព្វជិតភាព ដែលត្រូវបានប្រទានឲ្យប្រធាននៃសាសនាចក្រតែប៉ុណ្ណោះ [សូមមើល គ. និង ស. ១៣២:៧, ៤៨]) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវកថាខណ្ឌទីមួយនៃ « ការដកស្រង់មកពីប្រសាសន៍ចំនួនបី ដោយប្រធាន វិលហ្វូឌ វូឌរ្រុព្វ ទាក់ទងនឹងគោលនយោបាយ » ដែលយកតាមអត្ថបទនៃគោលនយោបាយ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលគោលការណ៍មួយ ដែលប្រធាន វូឌរ្រុព្វបានបង្រៀនដល់ពួកបរិសុទ្ធ ។

- តើប្រធាន វិលហ្វឺ វ៉ូឌ្រុព្វបានបង្រៀនដល់ពួកបរិសុទ្ធអ្វីខ្លះ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអម្ចាស់នឹងពុំដែលអនុញ្ញាតឲ្យប្រធាននៃសាសនាចក្រដឹកនាំសាសនាចក្រឲ្យវង្វេងឡើយ ។** អ្នកអាចនឹងចង់អញ្ជើញសិស្សឲ្យគូសចំណាំពាក្យ ឬ ឃ្លានៅក្នុងគម្ពីររបស់ពួកគេដែលបង្រៀនអំពីគោលលទ្ធិនេះ) ។
- តើគោលការណ៍នេះ អាចជួយយើងនៅសព្វថ្ងៃយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថា សមាជិកសាសនាចក្រមួយចំនួន បានងឿងឆ្ងល់ថាហេតុអ្វីក៏ពួកគេត្រូវបានដឹកនាំឲ្យរស់នៅតាមគោលការណ៍នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពហើយ បែរជាមកដឹកនាំឲ្យបញ្ឈប់ទៅវិញដូច្នេះ ។ ព្រះអម្ចាស់បានដឹកនាំប្រធាន វ៉ូឌ្រុព្វ ឲ្យសួរសំណួរដល់ពួកបរិសុទ្ធ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សបីនាក់ឲ្យផ្លាស់វេនគ្នាអានឮៗនូវកថាខណ្ឌទីបី ទីបួន និងទីប្រាំនៃ « ការដកស្រង់ចេញមកពីសុន្ទរកថាបីរបស់ប្រធាន វិលហ្វឺ វ៉ូឌ្រុព្វ » (ចាប់ផ្ដើមត្រង់ « ខ្ញុំមានវិវរណៈមួយចំនួន ») ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលសំណួរដែលប្រធាន វ៉ូឌ្រុព្វបានសួរដល់ពួកបរិសុទ្ធ ។

- តើអ្នកនឹងសង្ខេបសំណួររបស់ប្រធាន វ៉ូឌ្រុព្វ ដែលត្រូវបានបំផុសឲ្យសួរដល់ពួកបរិសុទ្ធយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថា ពួកបរិសុទ្ធគឺស្ថិតនៅក្នុងភាពគ្រោះថ្នាក់នៃការបាត់បង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធសេន្ត ចច យូថាហ៍ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធឡូហ្គិន យូថាហ៍ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធម៉ាន់ថៃយូថាហ៍ និងព្រះវិហារបរិសុទ្ធសលត៍ លេកដែលហៀបនឹងសាងសង់បញ្ចប់នោះ ។ (បើអាចធ្វើទៅបាន អ្នកអាចនឹងចង់ដាក់តាំងរូបភាពព្រះវិហារបរិសុទ្ធទាំងនេះ) ។

- តើកិច្ចការសំខាន់អ្វីខ្លះ នឹងត្រូវបញ្ចប់ បើព្រះវិហារបរិសុទ្ធត្រូវបានរឹបអូសយកនោះ ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានឮៗនូវកថាខណ្ឌទីប្រាំពីរនៃ «ការដកស្រង់ចេញមកពីប្រសាសន៍ទាំងបីរបស់ប្រធាន វិលហ្វឺ វ៉ូឌ្រុព្វ » (ចាប់ផ្ដើមត្រង់ « ខ្ញុំបានឃើញយ៉ាងច្បាស់ ») ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលប្រធាន វ៉ូឌ្រុព្វនឹងបានធ្វើ បើព្រះពុំបានបញ្ជាលោកឲ្យណែនាំដល់ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រឲ្យបញ្ឈប់ការអនុវត្តនូវការធ្វើពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពនោះ ។

- តើប្រធាន វ៉ូឌ្រុព្វ គួរបានធ្វើអ្វីខ្លះ ?
- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពីសេចក្ដីថ្លែងការណ៍របស់ប្រធាន វ៉ូឌ្រុព្វ « ខ្ញុំបានសរសេរនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ឲ្យខ្ញុំសរសេរ ? » (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរនូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអម្ចាស់ដឹកនាំសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់តាមរយៈវិវរណៈទៅដល់ប្រធានសាសនាចក្រ**)។
- តើគោលលទ្ធិនេះបានជះឥទ្ធិពលលើអ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីសេចក្ដីពិតដែលអ្នកបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ។ អ្នកក៏អាចចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកផងដែរ ។

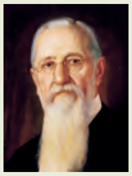

សូមពន្យល់ថា ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយមួយចំនួនតូច បានបន្តចូលទៅក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពថ្មី បន្ទាប់ពីត្រូវបានប្រគល់ឲ្យនូវគោលនយោបាយនោះ ។ នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩០៤ ប្រធាន យ៉ូសែប អែហ្វ ស្ម៊ីធ បានប្រកាស « ថារាល់អាពាហ៍ពិពាហ៍ [ពហុពន្ធភាព] គឺត្រូវបានហាមឃាត់ ហើយបើមានអ្នកកាន់តំណែងណាមួយ ឬសមាជិកនៃសាសនាចក្រណាម្នាក់ ទទួលយកដោយគោរព ឬចូលទៅក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍ប្រភេទនេះ នោះគាត់នឹងត្រូវ. . . កាត់កាលចេញពីសាសនាចក្រ » (នៅក្នុង Conference Report, ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៩០៤, ទំព័រ ៧៥) ។ គោលនយោបាយនេះបន្តនៅមានសព្វថ្ងៃនេះ ។

- ផ្អែកទៅលើអ្វីដែលអ្នកបានរៀន តើអ្នកនឹងឆ្លើយតបយ៉ាងដូចម្ដេច បើសិនជានរណាម្នាក់បានសួរថាតើពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយពិតជាបានអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពមែនដែរឬទេ ? (សូមជួយសិស្សឲ្យយល់ថា សមាជិកសាសនាចក្របានអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាពមួយរយៈ ក្នុងការគោរពតាមបញ្ញារបស់ព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែការអនុវត្តនោះបានបញ្ឈប់ជាយូរលង់មកហើយ ស្របតាមបញ្ញារបស់ព្រះអម្ចាស់ផងដែរ ។ អាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងបុរសម្នាក់ និងស្ត្រីម្នាក់ គឺជាបទដ្ឋានអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ព្រះ លុះត្រាតែគាត់ប្រកាសតាមរបៀបផ្សេងទៀតប៉ុណ្ណោះ (សូមមើល យ៉ាកុប ២:២៧–៣០)) ។

ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងថា ពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយគប្បីផ្សារភ្ជាប់សមាជិកក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ ។

សូមពន្យល់ថា បន្ទាប់ពីគោលនយោបាយត្រូវបានប្រគល់ឲ្យមក ការគម្រាមគំហែងរឹបអូសយកព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់រដ្ឋាភិបាលសហព័ន្ធ និងសម្បត្តិរបស់សាសនាចក្រត្រូវបានបញ្ចប់ ។ បើគ្មានការរំខានដូច្នោះទេ នោះពួកបរិសុទ្ធអាចនឹងត្រូវបានផ្ដោតអារម្មណ៍កាន់តែខ្លាំងទៅលើកិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធ។ នៅថ្ងៃទី ៦ ខែមេសា ឆ្នាំ ១៨៩៣ រយៈពេលសែសិបឆ្នាំ បន្ទាប់ពីថ្មជ្រុងនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធសលត៍ លេកត្រូវបានបញ្ចុះ ប្រធាន វិលហ្វឺឌ វូឌរ៉ុហ្វ បានឧទ្ទិសឆ្លងព្រះវិហារបរិសុទ្ធនោះ ដោយនាំឲ្យមានព្រះវិហារបរិសុទ្ធមានដំណើរការបានចំនួនបួន ។

នៅខែមេសា ឆ្នាំ ១៩៨៩៤ រយៈពេលមួយឆ្នាំ បន្ទាប់ពីការឧទ្ទិសឆ្លងព្រះវិហារបរិសុទ្ធសលត៍ លេក ប្រធាន វិលហ្វឺឌ វូឌរ៉ុហ្វ បានប្រកាសថា លោកបានទទួលវិវរណៈមួយ ។ មុនពេលវិវរណៈនេះ សមាជិកសាសនាចក្រ បានធ្វើតាមចំណេះដឹងដែលពួកគេមាន ដែលពួកគេបានផ្សារភ្ជាប់ខ្លួនពួកគេ ឬ « បានធ្វើជាសាច់ញាតិចិញ្ចឹម » ទៅនឹងអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រដូចជា យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ ឬ ព្រិកហាំ យ៉ង់ ជាជាងផ្សារភ្ជាប់ទៅនឹងឪពុកម្ដាយផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្ដែប្រធាន វូឌរ៉ុហ្វ បានដឹងតាមវិវរណៈថា លោកគួរតែដឹកនាំពួកបរិសុទ្ធ « ឲ្យសរសេរពង្សប្រវត្តិរបស់ពួកគេឲ្យបានច្រើនតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន ហើយត្រូវផ្សារភ្ជាប់ទៅនឹងឪពុក និងម្ដាយរបស់ពួកគេ ។ សូមឲ្យកូនៗផ្សារភ្ជាប់នឹងឪពុកម្ដាយរបស់ពួកគេ ហើយប្រើការតជាខ្សែរតំណរនេះ ទៅកាន់ជំនាន់ដើមតាមដែលអ្នកអាចរកបាន ។. . . នេះគឺជាព្រះទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ » (នៅក្នុង James R. Clark, ចងក្រង *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter–day Saints,* វ៉ុលទី ៦ [ឆ្នាំ ១៩៦៥–៧៥], ៣:២៥៦–២៥៧; សូមមើលផងដែរ *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* ២០០៤], xxxiii–xxxv) ។

- តើអ្នកណាខ្លះដែលយើងអាចត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់តាមរយៈពិធីបរិសុទ្ធ ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរសេចក្ដីពិតនៅលើក្ដារខៀន ៖**យើងអាចត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ទៅសមាជិកគ្រួសាររបស់យើង រួមមានទាំងអស់អ្នកដែលបានទទួលមរណភាព និងអ្នកដែលមកក្រោយយើង តាមរយៈអំណាចនៃការផ្សារភ្ជាប់**) ។

- តើអ្នកមានអារម្មណ៍យ៉ាងណាអំពីការដឹងថា អ្នកអាចត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ទៅនឹងសមាជិកគ្រួសាររបស់អ្នក ?

សូមបញ្ចប់ដោយការថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីអំណាចនៃការផ្សារភ្ជាប់ និងសារៈសំខាន់នៃការតភ្ជាប់ខ្លួនយើងទៅនឹងជំនាន់នៃគ្រួសាររបស់យើងតាមរយៈពិធីបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

មេរៀនទី ១៥៤

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:១–២៤

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ៣ ខែតុលា ឆ្នាំ ១៩៨១ នៅក្នុងបីហៃ ហោស៍ នៅទីក្រុងសលត៍ លេក (ជាផ្ទះដែលប្រធាន ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានរស់នៅ ពេលលោកជាប្រធានសាសនាចក្រ) ប្រធាន យ៉ូសែប អេហ្វ ស្ម៊ីធ បានទទួលការនិមិត្តដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨។ នៅក្នុងការនិមិត្តនេះ ប្រធានស្ម៊ីធ បាន ឃើញព្រះអង្គសង្គ្រោះ ចន្លោះពេលនៃការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ បម្រើទៅដល់វិញ្ញាណសុចរិតនៅស្ថានបរមសុខ ដែលកំពុងរង់ចាំការរំដោះឲ្យរួចពី ចំណងនៃសេចក្ដីស្លាប់ ។ នេះគឺជាមេរៀនទីមួយនៃមេរៀនចំនួនពីរ ដែលពិភាក្សា អំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:១–១១

ប្រធាន យ៉ូសែប អេហ្វ ស្ម៊ីធ ពិចារណាអំពីបទគម្ពីរទាំងឡាយ និងដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ

សូមឲ្យសិស្សនឹកគិត អំពីផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ និងអ្វីដែលបានកើតឡើងទៅដល់វិញ្ញាណ និងរូបកាយនៅពេលស្លាប់ ។

- តើមានអ្វីនឹងកើតឡើងចំពោះវិញ្ញាណ និងរូបកាយរបស់យើង ពេលយើងស្លាប់ ? តើវិញ្ញាណរបស់យើងនឹងទៅកន្លែងណា ?
- តើអ្នកនឹកគិតថា ពិភពវិញ្ញាណមានលក្ខណៈដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថា ប្រធាន យ៉ូសែប អេហ្វ ស្ម៊ីធ ជាប្រធានសាសនាចក្រទីប្រាំមួយ បានទទួលវិវរណៈមួយអំពីពិភពវិញ្ញាណ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានន្ទការណែនាំ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលអ្វីដែលប្រធាន ស្ម៊ីធ បានទទួលពិសោធន៍នៅក្នុងពេលជាច្រើនខែពីមុនសន្និសីទទូទៅខែតុលា ឆ្នាំ ១៩១៨ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមប្រាប់សិស្សថា នៅក្នុងខែទាំងនោះ ប្រធាន យ៉ូសែប អេហ្វ ស្ម៊ីធកំពុងកាន់ទុក្ខចំពោះការបាត់បង់កូនប្រុសរបស់លោក ហៃរ៉ុម ម៉ាក់ ស្ម៊ីធ ដែលបានបម្រើជាសមាជិកមួយរូបនៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ អែលឌើរ ស្ម៊ីធ បានទទួលមរណភាពនៅដើមឆ្នាំនោះ ដោយសារធ្លាយពោះវៀនដុះខ្នែង នៅក្នុងវ័យ ៤៥ ឆ្នាំ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:១–៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលគោលលទ្ធិដែលប្រធាន យ៉ូសែប អេហ្វ ស្ម៊ីធ ពិចារណានៅថ្ងៃទី ៣ ខែតុលា ឆ្នាំ ១៩១៨ នៅពេលលោកនៅស្ងាត់ម្នាក់ឯងក្នុងបន្ទប់លោក ។

- តើគោលលទ្ធិអ្វីដែលប្រធាន ស្ម៊ីធ ពិចារណា ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប សូមសរសេរគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **តាមរយៈដង្វាយធួននៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងតាមរយៈការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះគោលការណ៍ទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អ មនុស្សទាំងអស់អាចត្រូវបានសង្គ្រោះ**) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:៥ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលប្រធាន ស្ម៊ីធ បានជួបបទពិសោធន៍ នៅពេលលោកពិចារណាអំពីដង្វាយធួន ។

- តើមានអ្វីខ្លះបានចូលមកក្នុងគំនិតរបស់ប្រធាន ស្ម៊ីធ នៅពេលលោកបានពិចារណាអំពីដង្វាយធួននៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ?

សូមសួរដល់សិស្សបើពួកគេធ្លាប់មានវគ្គគម្ពីរណាមួយ ដែលផុសចេញមកក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេ នៅពេលពួកគេបានពិចារណាចំណែកមួយនៃដំណឹងល្អ ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យចែកចាយពីបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:៦–១០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលការបង្រៀនដែលបានធ្វើឲ្យប្រធានស្ម៊ីធរំភើបចិត្ត ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ បន្ទាប់មកសូមពន្យល់ថា ប្រធាន ស្ម៊ីធ បានទទួលការនិមិត្តមួយដែលជួយយើងយល់អំពីការបង្រៀនរបស់ពេត្រុស អំពីពិភពវិញ្ញាណ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:១១ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលនូវអ្វីដែលប្រធាន ស្ម៊ីធ បានមើលឃើញ នៅពេលលោកពិចារណាអំពីបទគម្ពីរ ។ សូមសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមពន្យល់ថា ពីមុនសិស្សរៀនអំពីការនិមិត្តរបស់ប្រធាន ស្ម៊ីធ អំពីពិភពវិញ្ញាណ ពួកគេគួរតែកត់សម្គាល់អំពីដំណើរការនៃវិវរណៈដែលលោកបានពិពណ៌នា ៖ នៅពេលលោកពិចារណាអំពីបទគម្ពីរ លោកបាននឹកគិតដល់គោលលទ្ធិនៃដង្វាយធួន និងក្ដីស្រឡាញ់ដែលព្រះវរបិតាសួគ៌ និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានចំពោះមនុស្សលោកទាំងអស់ ។ គំនិតទាំងនេះ បាននាំឲ្យលោកនឹកចាំអំពីពាក្យសម្ដីរបស់ពេត្រុស ។ បន្ទាប់មក ពេលលោកពិចារណាអំពីពាក្យសម្ដីរបស់ពេត្រុស « កែវភ្នែកនៃការយល់ដឹងរបស់ [លោក] ត្រូវបានបើកឡើង » ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានសណ្ឋិតមកលើលោក ហើយលោកបានឃើញពិភពវិញ្ញាណ ។

- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពីប្រធាន យ៉ូសែប អែហ្វ ស្ម៊ីធ អំពីការត្រៀមខ្លួនដើម្បីទទួលវិវរណៈ ? (សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងៗ ប៉ុន្តែពួកគេគប្បីប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖**នៅពេលយើងអាន និងពិចារណាបទគម្ពីរ នោះយើងត្រៀមខ្លួនយើងដើម្បីទទួលវិវរណៈ ។** អ្នកអាចស្នើឲ្យសិស្សសរសេរគោលការណ៍នេះ នៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេក្បែរ ខ ១១ ។)
- តើការអាន និងការពិចារណាបទគម្ពីរជួយអ្នកអញ្ជើញឲ្យមានវិវរណៈយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ឌី ថត គ្រីស្តូហ្វឺសិន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ (បើអាចធ្វើទៅបាន សូមផ្ដល់ច្បាប់ចម្លងនៃសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដល់សិស្ស ហើយសុំឲ្យពួកគេផ្ទៀងតាម) ។ សូមឲ្យសិស្សស្ដាប់ការពិពណ៌នារបស់អែលឌើរ គ្រីស្តូហ្វឺសិន អំពីរបៀបដែលយើងគប្បីសិក្សាបទគម្ពីរ ៖

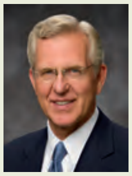

« នៅពេលដែលខ្ញុំនិយាយថា ‹ សិក្សា › ខ្ញុំមានន័យថាជាអ្វីមួយ ដែលពិសេសជាងការគ្រាន់តែអានទៅទៀត ។. . . ខ្ញុំឃើញថា ពេលខ្លះអ្នកអានខគម្ពីរមួយចំនួន រួចហើយឈប់ ដើម្បីសញ្ជឹងគិតអំពីខគម្ពីរនោះ សូមអានខគម្ពីរនេះម្ដងទៀតដោយយកចិត្តទុកដាក់ ហើយនៅពេលអ្នកគិតពីន័យរបស់វា សូមអធិស្ឋានសម្រាប់ការយល់ដឹង សួរសំណួរនៅក្នុងគំនិតរបស់អ្នក រង់ចាំការបំផុសគំនិតខាងវិញ្ញាណ និងសរសេរទុកនូវការបំផុសគំនិត និង ទស្សនៈវិស័យជ្រៅជ្រះដែលនឹងមក ដូច្នេះអ្នកអាចចងចាំ និងរៀនបានច្រើនជាង » (When Thou Art Converted, » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០០៤, ទំព័រ ១១) ។

- តើពេលណាដែលអ្នកបានធ្វើតាមគំរូនេះ នៅក្នុងការសិក្សាគម្ពីររបស់អ្នក ? តើវាបានផ្លាស់ប្ដូរបទពិសោធន៍របស់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យដាក់គោលដៅមួយ ដើម្បីអាន និងពិចារណាអំពីបទគម្ពីរតាមរបៀបដែលអែលឌើរ គ្រីស្តូហ្វឺសិន បានពិពណ៌នា ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:១២–២៤, ៣៨–៥០

យ៉ូសែប អែហ្វ ស្ម៊ីធ មើលឃើញមរណជនសុចរិត កំពុងរង់ចាំការរស់ឡើងវិញរបស់ពួកគេ

សូមបំបែកសិស្សឲ្យធ្វើការជាដៃគូ ។ បន្ទាប់មក សូមឲ្យពួកគេពិភាក្សាសំណួរខាងក្រោមជាមួយនឹងដៃគូរបស់ពួកគេ ៖

- តើព្រឹត្តការណ៍នាពេលអនាគតអ្វីខ្លះ ដែលអ្នកកំពុងទន្ទឹងចាំខ្លាំងបំផុតនោះ ? ហេតុអ្វីអ្នករំភើបចិត្តចំពោះវា ?

ក្រោយពីមានពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ប្រាប់ចម្លើយរបស់គេជាមួយនឹងសិស្សក្នុងថ្នាក់ ។ សូមពន្យល់ថា នៅពេលប្រធាន យ៉ូសែប អែហ្វ ស្ម៊ីធ បានមើលឃើញពិភពវិញ្ញាណនៅក្នុងការនិមិត្ត នោះលោកបានឃើញនូវការប្រមូលផ្ដុំគ្នាដ៏ធំនៃពួកវិញ្ញាណ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:១២–១៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលការពិពណ៌នាអំពីពួកវិញ្ញាណដែលបានប្រមូលផ្ដុំគ្នានោះ ។

- តើប្រធាន ស្ម៊ីធ ពិពណ៌នាអំពីពួកវិញ្ញាណដែលលោកបានមើលឃើញយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:៣៨–៤៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលឈ្មោះនៃពួកវិញ្ញាណមួយចំនួនដែលនៅទីនោះ ។ (អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ឲ្យសិស្សគូសចំណាំឈ្មោះទាំងនេះនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ) ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីឈ្មោះមួយចំនួនដែលពួកគេរកឃើញ ។

- ស្របតាម ខ ៤៩ តើពួកវិញ្ញាណទាំងនេះកំពុងរង់ចាំអ្វី ? (ការរំដោះឲ្យរួច) ។

រក្សាចំណាប់អារម្មណ៍

ដោយសារតែសិស្សពេលខ្លះមានរយៈពេលចំណាប់អារម្មណ៍មានកម្រិត សូមដាក់ផែនការសកម្មភាព និងសំណួរដែលនឹងបង្កើតចំណាប់អារម្មណ៍ ហើយជួយអ្នករៀនឲ្យផ្ដោតចំណាប់អារម្មណ៍ និងការយកចិត្តទុកដាក់របស់ពួកគេទៅលើបទគម្ពីរនៅក្នុងមេរៀន ។ សកម្មភាពទាំងនេះគឺមានប្រសិទ្ធភាពបំផុត នៅពេលវាសង្ខេបខ្លី និងពេលដែលវាជួយអ្នករៀនឲ្យផ្ដោតទៅលើគោលការណ៍ចម្បងនៅក្នុងផ្នែកផ្សេងៗនៃមេរៀន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:១៤–១៦, ៥០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវមូលហេតុដែលក្រុមវិញ្ញាណសុចរិតទាំងនេះ ពោរពេញដោយសេចក្ដីអំណរ និងភាពសប្បាយរីករាយ ។

- ហេតុអ្វីបានជាពួកវិញ្ញាណសុចរិតទាំងនេះបានពោរពេញដោយសេចក្ដីអំណរ និងសេចក្ដីអររីករាយ ? (« ដោយសារតែថ្ងៃនៃសេចក្ដីរំដោះរបស់គេនៅជិតដែបង្ហើយ » [ខ ១៥] ។ ជាពាក្យម្យ៉ាងទៀតថា ពួកគេបានដឹងថា ពួកគេនឹងត្រូវបានរស់ឡើងវិញក្នុងពេលឆាប់ៗ ដោយសារតែដង្វាយធួននៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ) ។
- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា ការផ្គុំឡើងវិញនៃវិញ្ញាណ និងរូបកាយ នឹងនាំមកនូវសេចក្ដីរំដោះចំពោះពួកវិញ្ញាណសុចរិតទាំងនេះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:១៧ ឲ្យឮៗ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលនូវពរជ័យទាំងឡាយដែលក្រុមព្រលឹងសុចរិត ទទួលបាន បន្ទាប់ពីវិញ្ញាណ និងរូបកាយរបស់ពួកគេផ្គុំឡើងវិញ ។ អ្នកអាចនឹងចង់អញ្ជើញសិស្សឲ្យគូសចំណាំអ្វី ដែលពួកគេបានរកឃើញ ។

- តើយើងអាចទទួលបានអ្វីខ្លះ នៅពេលយើងត្រូវបានរស់ឡើងវិញ ? (ភាពពេញលេញនៃសេចក្ដីអំណរ) ។
- តើយើងអាចរៀនអ្វីខ្លះមកពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:១៤–១៧, ៥០ អំពីការរំដោះឲ្យរួចពីការស្លាប់ខាងរូបកាយ ? (សិស្សអាចនឹងប្រាប់ អំពីគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ផ្សេងៗ ប៉ុន្តែសូមប្រាកដថា ពួកគេយល់នូវគោលលទ្ធិពីរដូចខាងក្រោម ៖ **តាមរយៈព្រះគុណនៃព្រះជាព្រះវរបិតា និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះយើងនឹងត្រូវបានរំដោះឲ្យរួចពីចំណងនៃសេចក្ដីស្លាប់** ហើយ **យើងអាចទទួលបានសេចក្ដីអំណរពេញលេញតាមរយៈការរស់ឡើងវិញ** ។ អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរគោលលទ្ធិទាំងនេះលើក្ដារខៀន) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ដាវីឌ អេ បែដណា នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ឲ្យឮៗ ដែលបានអធិប្បាយអំពីតម្រូវការ និងពរជ័យនៃការមានរូបកាយសាច់ឈាម ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់មើលមូលហេតុនៃការមានរូបកាយសាច់ឈាម មានសារៈសំខាន់ចំពោះផែនការរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ចំពោះយើង ដើម្បីមានភាពពេញលេញនៃសេចក្ដីអំណរ ។

« រូបកាយសាច់ឈាមរបស់យើង ធ្វើឲ្យមានបទពិសោធន៍ទូលំទូលាយ ជ្រាលជ្រៅ និង កម្លាំង ដែលជាធម្មតាពុំអាចទទួលបាននៅក្នុងរូបកាយមុនជីវិតមែងស្លាប់របស់យើងបានឡើយ ។ ដូច្នេះទំនាក់ទំនងរបស់យើងជាមួយមនុស្សទូទៅ សមត្ថភាពរបស់យើងដើម្បីស្គាល់ និង ប្រព្រឹត្តស្របតាមសេចក្ដីពិត និង លទ្ធភាពរបស់យើងដើម្បីគោរពតាមគោលការណ៍ និង ពិធីបរិសុទ្ធទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ត្រូវបានពង្រីកឲ្យកាន់តែល្អឡើងតាមរយៈរូបកាយសាច់ឈាមរបស់យើង ។. . .

« ផែនការរបស់ព្រះវរបិតា ត្រូវបានគ្រោងឡើង ដើម្បីផ្ដល់ការដឹកនាំចំពោះកូនចៅរបស់ទ្រង់ ដើម្បីជួយពួកគេឲ្យរីករាយ ហើយនាំពួកគេត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ទៅឯទ្រង់ដោយសុវត្ថិភាព ជាមួយនឹងរូបកាយដែលរស់ឡើងវិញ និងតម្កើងឡើង » (We Believe in Being Chaste,» *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១៣ ទំព័រ ៤១, ៤៣) ។

- ហេតុអ្វីយើងត្រូវការរូបកាយសាច់ឈាមដើម្បីទទួលបានសេចក្ដីអំណរពេញលេញ ?

ដើម្បីបន្ថែមពីលើចម្លើយរបស់សិស្ស អ្នកអាចនឹងចង់ពន្យល់ថា ភាពពេញលេញនៃសេចក្ដីអំណរ គឺជាប្រភេទនៃសេចក្ដីអំណរដែលព្រះវរបិតាសួគ៌មានបទពិសោធន៍ ។ ព្រះវរបិតាសួគ៌ មានរូបកាយសាច់ឈាមជា សាច់ និងឆ្អឹង (សូមមើល គ. និង ស. ១៣០:២២) ។ នៅពេលវិញ្ញាណ និងរូបកាយរបស់យើងត្រូវបានបំបែកចេញពីគ្នា យើងពុំដូចជាទ្រង់ឡើង ហើយពុំអាចទទួលភាពពេញលេញនៃសេចក្ដីអំណរឡើយ (សូមមើល គ. និង ស. ៩៣:៣៣–៣៤) ។ នៅពេលវិញ្ញាណ និងរូបកាយរបស់យើងភ្ជាប់នឹងគ្នាដោយពុំអាចបំបែកបាន–នៅពេលយើងត្រូវបានរស់ឡើងវិញ– នោះយើងអាចប្រែក្លាយដូចជាព្រះវរបិតាសួគ៌របស់យើង ហើយមានសេចក្ដីអំណរពេញលេញនៅទីបំផុត ។

សូមពន្យល់ថា ពួកសុចរិតនៅក្នុងពិភពវិញ្ញាណ កំពុងរង់ចាំ «ការយាងមក» ឬការយាងមកដល់របស់ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ដើម្បីរំដោះពួកគេ ហើយស្ដារពួកគេឡើងនៅក្នុង « រូបរាងពេញខ្នាត » (គ. និង ស. ១៣៨:១៦–១៧) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យនឹកគិតក្នុងចិត្តនូវអ្វីដែលបានកើតឡើងនៅលើផែនដី ខណៈដែលពួកវិញ្ញាណសុចរិតទាំងនេះ ត្រូវបានប្រមូលផ្ដុំ ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បានធ្វើដង្វាយធួនសម្រាប់កូនចៅទាំងអស់របស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ តាមរយៈការរងទុក្ខរបស់ទ្រង់នៅក្នុងសួនច្បារគេតសេម៉ានី និងនៅលើឈើឆ្កាង ។ ពួកវិញ្ញាណសុចរិតមួយចំនួន ដែលនៅក្នុងពិភពវិញ្ញាណ បានរង់ចាំអស់រាប់ពាន់ឆ្នាំសម្រាប់សេចក្ដីរំដោះរបស់ពួកគេ ។ ការពលិកម្មរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ រួមមានទាំងការប្រោសលោះពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ ក៏ដូចជាសេចក្ដីសង្គ្រោះពីសេចក្ដីស្លាប់ខាងរូបកាយ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:១៨–១៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម នឹកស្រមៃពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលអាចកើតមាន ដែលបានពិពណ៌នានៅក្នុងខគម្ពីរទាំងនេះ ។

- តើអ្នកគិតថា ការលេចព្រះកាយរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៅក្នុងពិភពវិញ្ញាណអាចនឹងមានលក្ខណៈយ៉ាងដូចម្ដេចចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលទ្រង់បានយាងទៅជួប ?
- តើព្រះអង្គសង្គ្រោះបង្រៀនដល់ពួកវិញ្ញាណទាំងនេះអ្វីខ្លះ ?
- តើអ្នកអាចឆ្លើយតបចំពោះព្រះអង្គសង្គ្រោះ ដែលបានធ្វើដង្វាយធួនសម្រាប់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច បើអ្នកបាននៅទីនោះស្ដាប់ឮទ្រង់ផ្សាយនៅក្នុងពិភពវិញ្ញាណ ? (អ្នកអាចសុំឲ្យសិស្សពិចារណាអំពីសំណួរនេះដោយស្ងាត់ស្ងៀម ជាជាងឆ្លើយដោយឮៗ ។)

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:២៣–២៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលរបៀបដែលពួកវិញ្ញាណសុចរិតបានឆ្លើយតបចំពោះការយាងមកជួបរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមចង្អុលបង្ហាញទៅគោលលទ្ធិទីមួយ ដែលអ្នកបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ៖ **តាមរយៈដង្វាយធួននៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និង តាមរយៈការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះគោលការណ៍ទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អ មនុស្សទាំងអស់អាចត្រូវបានសង្គ្រោះ ។** សូមពន្យល់ថា នៅពេលសិស្សបន្តសិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨ នោះពួកគេនឹងរៀនអំពីរបៀបដែលព្រះវរបិតាសួគ៌ បានផ្ដល់នូវមាគ៌ាមួយចំពោះកូនចៅទាំងអស់របស់ទ្រង់ ដើម្បីទទួលប្រយោជន៍មកពីដង្វាយធួនរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។

មេរៀនទី ១៥៥

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:៧–៦០

បុព្វកថា

មេរៀននេះ គឺជាមេរៀនទីពីរអំពីវិវរណៈដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨។ នៅពេលប្រធាន យ៉ូសែប អេហ្វ ស្ម៊ីធ បានពិចារណាអំពីបទគម្ពីរមួយចំនួននៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី លោកបានមើលឃើញការនិមិត្តមួយ អំពីពិភពវិញ្ញាណ និងអំពីវិញ្ញាណជនសុចរិតដែលរង់ចាំសេចក្ដីរំដោះ ឲ្យរួចពីចំណងនៃសេចក្ដីស្លាប់ ។ ប្រធាន ស្ម៊ីធ ក៏បានមើលឃើញផងដែរថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានរៀបចំ និងអនុញ្ញាតឲ្យពួកអ្នកបម្រើសុចរិតបង្រៀនដំណឹងល្អដល់ពួកវិញ្ញាណដែលនៅក្នុងស្ថានឃុំព្រលឹង នៅចន្លោះពេលនៃការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:៧–៣៧

ប្រធាន យ៉ូសែប អេហ្វ ស្ម៊ីធ បានរៀនអំពីរបៀបដែលដំណឹងល្អត្រូវបានផ្សាយនៅក្នុងពិភពវិញ្ញាណ

សូមប្រាប់សិស្សថាមនុស្សនៅទូទាំងពិភពលោកប្រកាន់ជំនឿផ្សេង ៗគ្នា អំពីអ្វីដែលកើតឡើងចំពោះពួកយើងបន្ទាប់ពីយើងស្លាប់ ។ សូមសួរ ប្រសិនបើសិស្សធ្លាប់ជួបនរណាម្នាក់ដែលមានជំនឿផ្សេង ដែលទាក់ទងនឹងអ្វីដែលកើតឡើងចំពោះពួកយើងបន្ទាប់ពីយើងស្លាប់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ខ្លួន ។ (សូមប្រយ័ត្នកុំនិយាយអវិជ្ជមាន ឬនិយាយមើលងាយដល់ជំនឿរបស់សាសនាដទៃឡើយ) ។

- តើយើងអាចដឹងយ៉ាងដូចម្ដេចថា ជំនឿណាមួយអំពីជីវិតបន្ទាប់ពីសេចក្ដីស្លាប់ថាត្រឹមត្រូវ ? (អ្នកអាចអាចនឹងចង្អុលបង្ហាញថា ទោះជាពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយមួយចំនួន ក៏អាចមានជំនឿពុំត្រឹមត្រូវអំពីជីវិតបន្ទាប់ពីសេចក្ដីស្លាប់ដែរ) ។

ដើម្បីបន្ថែមដល់ចម្លើយរបស់សិស្ស សូមសិស្សម្នាក់អានឲ្យឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ឌី ថត គ្រីស្តូហ្វឺសិន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

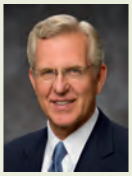

« បទគម្ពីរគឺជាថ្មសាកមាស ដើម្បីវាស់នូវភាពត្រឹមត្រូវ និងភាពពិត » (The Blessing of Scripture» *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១០ ទំព័រ ៣៤) ។

សូមបញ្ជាក់ថា យើងអាចដឹងពីភាពត្រឹមត្រូវនៃជំនឿផ្សេងៗ អំពីជីវិតបន្ទាប់ពីសេចក្ដីស្លាប់ ដោយការប្រៀបធៀបជំនឿទាំងនោះជាមួយនឹងសេចក្ដីពិតទាំងឡាយ ដែលព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងនៅក្នុងបទគម្ពីរ ដូចជានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨។

សូមគូស ឌីយ៉ាក្រាមដែលអមមកជាមួយ នៅលើក្ដារខៀន ។ អ្នកអាចពន្យល់ខ្លីៗថា តាមរបៀបមួយចំនួននៅក្នុងពិភពវិញ្ញាណទាំងមូលអាចចាត់ទុកថាជាស្ថានឃុំវិញ្ញាណ ដោយសារសូម្បីតែពួកសុចរិតបានគិតថាការបែកចេញពីរាងកាយរបស់ខ្លួននោះគឺជាសេវកភាព (សូមមើល គ. និង ស. ១៣៨:៤៩–៥០) ។

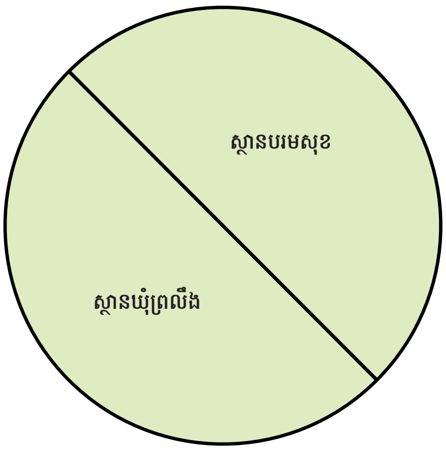

ដើម្បីជួយសិស្សរំឭកដោយសង្ខេបអំពីសេចក្ដីពិត ដែលពួកគេបានរៀននៅក្នុងមេរៀនមុននៅកណ្ឌ ១៣៨ ដោយចាត់ឲ្យសិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់ស្រាវជ្រាវនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:១២–១៥, ២២ នូវព័ត៌មានលម្អិត អំពីអ្នកដែលនឹងទៅស្ថានបរមសុខពេលស្លាប់ទៅ និងស្ថានភាពនានាដែលពួកគេនឹងជួបប្រទះនៅទីនោះ ។ សូមចាត់សិស្សពាក់កណ្ដាលថ្នាក់ទៀតស្រាវជ្រាវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:២០–២២ រកព័ត៌មានលម្អិតអំពីអ្នកដែលនឹងទៅស្ថានឃុំព្រលឹង បន្ទាប់ពីស្លាប់ទៅ និងស្ថានភាពនានាដែលពួកគេនឹងជួប ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ពុំមែនមានតែពួកមនុស្សទុច្ចរិត និងមនុស្សប្រព្រឹត្តិល្មើសលើបញ្ញត្តិប៉ុណ្ណោះទេ ដែលទៅស្ថានឃុំព្រលឹងនៅពេលពួកគេស្លាប់ទៅនោះ ប៉ុន្តែក៏មានអ្នកទាំងឡាយដែលស្លាប់ទៅនៅក្នុងអំពើបាបរបស់ពួកគេ ដោយគ្មានចំណេះដឹងនៃដំណឹងល្អផងដែរ (សូមមើល គ. និង ស. ១៣៨:៣២) ។ សូមរំឭកសិស្សថា ខណៈដែលប្រធាន យ៉ូសែប អែហ្វ ស្ម៊ីធ ពិចារណាអំពីខគម្ពីរនៅក្នុងពេត្រុសទី ១ នោះព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្ដែងដល់លោកអំពីរបៀបដែលអ្នកនៅក្នុងស្ថានឃុំព្រលឹងនឹងមានឱកាសដើម្បីទទួលពរជ័យទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:៧–១០ ឲ្យឮៗ ។ សូមដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម ហើយរកមើលនូវអ្វីដែលពេត្រុសបានថ្លែងអំពីអ្វីដែលព្រះយេស៊ូវបានធ្វើ បន្ទាប់ពីទ្រង់ត្រូវបាន «គេធ្វើគតខាងសាច់ឈាម » ។

- តើពេត្រុសបានថ្លែងថាព្រះអង្គសង្គ្រោះបានធ្វើអ្វីខ្លះ នៅពេលទ្រង់យាងទៅពិភពវិញ្ញាណ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:២៥–២៨ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់ពីអ្វីដែលប្រធាន ស្ម៊ីធ បានងឿងឆ្ងល់ នៅពេលលោកបាននឹកគិតអំពីកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងពិភពវិញ្ញាណនោះ ។

- តើប្រធានស្ម៊ីធមានចម្ងល់អ្វីខ្លះ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយតប អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *តើវាអាចធ្វើទៅបានដោយរបៀបណា ដើម្បីឲ្យព្រះអម្ចាស់ផ្សាយដំណឹងល្អទៅកាន់អស់អ្នកដែលស្ថិតនៅក្នុងស្ថានឃុំព្រលឹងត្រឹមតែបីថ្ងៃនោះ ?)*

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:២៩–៣២ ឲ្យឮៗ ហើយសុំដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យរកមើលចម្លើយដែលប្រធាន ស្ម៊ីធ បានទទួលនៅពេលលោកបានគិតពិចារណា ។

- តើព្រះអង្គសង្គ្រោះផ្សាយដំណឹងល្អដល់អ្នកទាំងឡាយដែលស្ថិតនៅក្នុងស្ថានឃុំវិញ្ញាណ ក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លីដូច្នេះដោយរបៀបណា ?

សូមឲ្យសិស្សប្រើនូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀននៅក្នុង ខ ២៩–៣២ ដើម្បីថ្លែងពីសេចក្ដីពិតអំពីរបៀបដែលដំណឹងល្អត្រូវបានបង្រៀននៅក្នុងពិភពវិញ្ញាណ ។ ពួកគេគប្បីប្រាប់អ្វីខ្លះដែលស្រដៀងគ្នាទៅនឹងសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **នៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ សារទូតសុចរិតបង្រៀនដំណឹងល្អដល់អ្នកទាំងឡាយដែលស្ថិតនៅស្ថានឃុំព្រលឹង ។** អ្នកអាចនឹងចង់អញ្ជើញសិស្សឲ្យគូសចំណាំឃ្លានៅក្នុងខ ៣០ដែលបង្រៀនពីសេចក្ដីពិតនេះ ។

ក្នុងតារាងនៅលើក្ដារខៀន សូមគូរបព្រួញមួយមកពីស្ថានបរមសុខ ទៅកាន់ស្ថានឃុំព្រលឹងដើម្បីតំណាងឲ្យពួកសារទូតសុចរិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលកំពុងផ្សាយដំណឹងល្អនៅក្នុងស្ថានឃុំព្រលឹង ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:៣៣–៣៤ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលអ្វី ដែលពួកសារទូតសុចរិតរបស់ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនដល់ពួក វិញ្ញាណក្នុងស្ថានឃុំព្រលឹង ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើការបង្រៀនទាំងនេះប្រៀបធៀបនឹងអ្វីដែលមនុស្សត្រូវបានបង្រៀន នៅពេលពួកគេត្រៀមខ្លួនដើម្បីធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់ដោយរបៀបណា ?

ការគូសចំណាំ និងការចារសេចក្ដីពន្យល់បទគម្ពីរ

គ្រូបង្រៀនទាំងឡាយ អាចលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យគូសចំណាំបទគម្ពីរដោយប្រាប់អ្វីខ្លះដូចនេះថា « នៅពេលអ្នកស្រាវជ្រាវខទាំងនេះ ខ្ញុំសុំអញ្ជើញអ្នកឲ្យដាក់គូសចំណាំនូវគោលការណ៍គន្លឹះមួយ ដែលអ្នករកឃើញ » ឬថា « នេះជាសេចក្ដីយោងបទគម្ពីរដ៏សំខាន់មួយ ។ អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរដូចនេះ នៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់អ្នក » ។ វាល្អប្រសើរដើម្បីបង្រៀន បង្ហាញ និងអនុវត្តនូវជាតុទាំងឡាយក្នុងបទគម្ពីរដែលបានគូសចំណាំ ជាជាងបង្រៀននូវរបៀបគូសចំណាំជាក់លាក់មួយ ។ សូមគោរពសិទ្ធិជ្រើសរើសរបស់សិស្សជានិច្ច និងមិនត្រូវតម្រូវឲ្យពួកគេសរសេរនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ សូមធ្វើការស្នើសុំ និងអនុញ្ញាតឲ្យសិស្សសម្រេចអ្វីដែលសមរម្យសម្រាប់គេ ។

- តើ « បុណ្យជ្រមុជទឹកជំនួស » គឺជាអ្វី ?
- ស្របតាម ខ ៣៤ ហេតុអ្វីក៏គោលការណ៍នៃដំណឹងល្អទាំងនេះចាំបាច់ ដើម្បីផ្សាយទៅកាន់អ្នកទាំងឡាយដែលស្ថិតនៅក្នុងស្ថានឃុំព្រលឹងដូច្នេះ ? (អ្នកអាចនឹងចាំបាច់ត្រូវពន្យល់ថា ដោយ « ត្រូវបានជំនុំជំរះតាមមនុស្សក្នុងសាច់ឈាម » មានន័យថា កូនចៅរបស់ព្រះទាំងអស់ ទាំងរស់ ឬទាំងស្លាប់ ចាំបាច់ត្រូវមាននូវឱកាសដើម្បីរៀនអំពីការទទួលយកដំណឹងល្អ ដើម្បីពួកគេអាចត្រូវបានជំនុំជំរះតាមបទដ្ឋានដូចគ្នា) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:៣៥–៣៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវរបៀបដែលពួកវិញ្ញាណជាច្រើន នឹងមានឱកាសមួយ ដើម្បីទទួលយកដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា វាសំខាន់អ្វីម្ល៉េះ ដើម្បីដឹងថា កូនចៅទាំងអស់របស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ នឹងមានឱកាសដើម្បីស្ដាប់ឮ ហើយទទួលយកដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដូច្នេះ ?

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីរបៀបដែលមនុស្សគ្រប់រូបនឹងស្ដាប់ឮដំណឹងល្អ សូមពន្យល់ថា ទោះជាព្រះអង្គសង្គ្រោះបានយាងទៅពិភពវិញ្ញាណសម្រាប់រយៈពេលខ្លីបន្ទាប់ពីការសុគតរបស់ទ្រង់ក្ដី ក៏ទ្រង់បានរៀបចំពួកវិញ្ញាណសុចរិតឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អដល់អ្នកដែលនៅក្នុងស្ថានឃុំព្រលឹងផងដែរ ។ កិច្ចការនេះនៅតែបន្តនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ។ នៅពេលមនុស្សពុំបានស្ដាប់ឮ ឬទទួលយកដំណឹងល្អនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង ពេលស្លាប់ទៅ នោះពួកគេក៏នឹងមានឱកាសដើម្បីស្ដាប់ឮ ហើយទទួលយកដំណឹងល្អ នៅក្នុងពិភពវិញ្ញាណផងដែរ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:៣៨–៦០

ប្រធាន ស្ម៊ីធ បានមើលឃើញក្រុមវិញ្ញាណថ្លៃថ្នូ និងអស្ចារ្យ ដែលនឹងផ្សាយដំណឹងល្អនៅក្នុងស្ថានឃុំព្រលឹង ។

សូមឲ្យសិស្សគិតអំពីសមាជិកគ្រួសារ ឬជីដូនជីតាសុចរិតរបស់ពួកគេដែលបានស្លាប់ទៅ ។

- តើអ្នកធ្លាប់ងឿងឆ្ងល់អំពីអ្វីដែលពួកគេកំពុងធ្វើនៅក្នុងពិភពវិញ្ញាណដែរឬទេ ?

សូមរំឭកសិស្សថានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:៣៨–៤៩ ប្រធាន យ៉ូសែប អេហ្វ ស្ម៊ីធ បានរៀបរាប់ឈ្មោះនៃពួកវិញ្ញាណ « ដែលជាពួកអ្នកធំ និងពូកែ » ដែលលោកបានឃើញនៅក្នុងពិភពវិញ្ញាណដែលកំពុងរង់ចាំព្រះអង្គសង្គ្រោះ ដើម្បីលេចមកជួបពួកគេបន្ទាប់ពីការសុគតរបស់ទ្រង់នៅលើឈើឆ្កាង ។ ពួកវិញ្ញាណមួយចំនួន ដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានយាងទៅជួបគឺពួកព្យាការីគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរមរមន ។ នៅសេចក្ដីផ្ដើម ខ ៥៣ យើងអានថា ប្រធាន ស្ម៊ីធ ក៏បានមើលឃើញពួកវិញ្ញាណជម្រើសផងដែរ ដែលនឹងមកនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ រួមមានទាំងព្យាការី យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ (ឪពុកមារបស់លោក) និង ហៃរុម ស្ម៊ីធ (ឪពុករបស់លោក) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:៥៣–៥៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលពីរបៀបដែលបុគ្គលទាំងនេះបានរួមចំណែក អំឡុងពេលពួកគេបានមានជីវិតនៅលើផែនដីដើម្បីសេចក្ដីសង្គ្រោះនៃអស់អ្នកដែលនៅក្នុងស្ថានឃុំវិញ្ញាណ ។

- តើថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រថ្ងៃចុងក្រោយនេះ បានជួយវិញ្ញាណនៅក្នុងស្ថានឃុំវិញ្ញាណដោយរបៀបណា ?

បន្ទាប់ពីសិស្សបានរកឃើញ ពួកព្យាការីថ្ងៃចុងក្រោយដែលបានជួយនៅក្នុងការប្រោសលោះដល់មរណជន តាមរយៈការសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និងការបម្រើពិធីបរិសុទ្ធក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ សម្រាប់មរណជន សូមដាក់តាំង ឬគូររូបភាពព្រះវិហារបរិសុទ្ធមួយនៅជិតនឹងតារាងនៅលើក្ដារខៀន ។

- ស្របតាម ខ ៥៥–៥៦ តើពួកអ្នកដឹកនាំទាំងនេះចាប់ផ្ដើមរៀបចំសម្រាប់កិច្ចការ ដែលពួកគេនឹងធ្វើនៅទីនេះលើផែនដីនៅពេលណា ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:៥៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលនូវអ្វីដែលពួកអែលឌើរសុចរិតនឹងបន្តធ្វើបន្ទាប់ពីពួកគេបានស្លាប់ទៅ ។

- តើពួកអែលឌើរស្មោះត្រង់នឹងបន្តធ្វើអ្វីខ្លះ បន្ទាប់ពីពួកគេបានស្លាប់ទៅ ?

ដើម្បីបញ្ជាក់ថា កិច្ចការនៅក្នុងពិភពវិញ្ញាណ គឺពុំមានលក្ខខណ្ឌដាក់កំហិតចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលកាន់បព្វជិតភាពមិលគីស្សាដែក សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយប្រធាន យ៉ូសែប អែហ្វ ស្ម៊ីធ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់មើលនូវអ្វីដែលស្ត្រីស្មោះត្រង់ធ្វើនៅក្នុងពិភពវិញ្ញាណ ៖

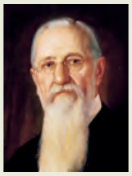

« ស្ត្រីល្អៗទាំងនេះ ត្រូវបានញែកចេញ តែងតាំងចំពោះកិច្ចការ. . . នឹងត្រូវបានផ្ដល់សិទ្ធិ និងអំណាចពេញលេញ ដើម្បីផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយបម្រើដល់ស្ត្រីៗ ខណៈដែលពួកអែលឌើរ និង ពួកព្យាការីកំពុងផ្សាយដំណឹងល្អទៅដល់បុរសៗ » (*Gospel Doctrine* បោះពុម្ពលើកទី ៥ [ឆ្នាំ ១៩៣៩] ទំព័រ ៤៦១) ។

អ្នកអាចនឹងចង់អញ្ជើញសិស្សឲ្យគូសចំណាំឃ្លានៅក្នុង ខ ៥៧ ដែលបង្រៀនសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម ៖ **បន្ទាប់ពីចាកចេញពីជីវិតរមែងស្លាប់ នោះពួកបរិសុទ្ធស្មោះត្រង់ នឹងបន្តកិច្ចការរបស់ពួកគេនៅក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អ ។**

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:៥៨–៥៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើល អ្វីដែលមរណជនត្រូវតែធ្វើដើម្បីត្រូវបានប្រោសលោះ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើមានអ្វីខ្លះនឹងកើតឡើងចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលប្រែចិត្តនៅក្នុងពិភពវិញ្ញាណ ? (សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែរកឃើញគោលលទ្ធិខាងក្រោម ៖ **វិញ្ញាណដែលប្រែចិត្តនឹងត្រូវបានប្រោសលោះ តាមរយៈការគោរពប្រតិបត្តិតាមពិធីបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ត្រូវបានជ្រះស្អាតតាមរយៈដង្វាយធួន ហើយបានទទួលរង្វាន់របស់ខ្លួន**) ។

- តើយើងអាចជួយនៅក្នុងកិច្ចការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះសម្រាប់មរណជន តាមរបៀបណាអំឡុងពេលយើងនៅទីនេះលើផែនដី ? (ដោយការបញ្ចប់កិច្ចការពង្សប្រវត្តិ ហើយចូលរួមនៅក្នុងពិធីបរិសុទ្ធក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធសម្រាប់មរណជន) ។

ជាចំណែកនៃការពិភាក្សានេះ អ្នកអាចនឹងចង់អញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឲ្យឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដោយប្រធាន ប្រធាន រីឆាដ ជី ស្កត នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

« កិច្ចការអ្វីដែលអ្នកធ្វើនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ គឺចំណាយពេលបានល្អ ប៉ុន្តែការទទួលពិធីបរិសុទ្ធជំនួសជីដូនជីតាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នក នឹងធ្វើឲ្យពេលវេលាក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធកាន់តែពិសិដ្ឋ ហើយទទួលបានពរជ័យកាន់តែធំអស្ចារ្យថែមទៀតផង » (The Joy of Redeeming the Dead,» *Ensign* ឬ *លីអាហូណា*, ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១២, ទំព័រ ៩៣–៩៤) ។

សូមចង្អុលទៅរូបភាពនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថានៅពេលយើងទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ដើម្បីធ្វើពិធីបរិសុទ្ធសម្រាប់អស់អ្នកដែលបានចែកឋានទៅ នោះយើងជួយពួកគេ—ប្រសិនបើពួកគេជ្រើសរើសទទួលពិធីបរិសុទ្ធទាំងនោះ—ដើម្បីត្រូវបានប្រោសលោះចេញពីស្ថានឃុំវិញ្ញាណ ហើយចូលរួមជាមួយវិញ្ញាណសុចរិតនៅស្ថានបរមសុខ ។

លើរូបនៅលើក្ដារខៀន សូមគូរសញ្ញាព្រួញមួយចេញពីស្ថានឃុំវិញ្ញាណទៅស្ថានបរមសុខ ដើម្បីតំណាងពីការប្រោសលោះនៃវិញ្ញាណដែលប្រែចិត្តពីស្ថានឃុំវិញ្ញាណ ។

- តើចំណេះដឹងនេះ អាចមានឥទ្ធិពលចំពោះបទពិសោធន៍របស់អ្នក នៅក្នុងការធ្វើកិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និងកិច្ចការពង្សប្រវត្តិយ៉ាងដូចម្ដេច ?

- តើអ្នកបានទទួលពរជ័យដោយសារការចូលរួមក្នុងកិច្ចការពង្សប្រវត្តិ និង កិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធយ៉ាងដូចម្ដេច ? (អ្នកក៏អាចចែកចាយពីបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នកផងដែរ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:៦០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើល ទីបន្ទាល់របស់ប្រធានយ៉ូសែប អែហ្វ ស្ម៊ីធអំពីសេចក្ដីពិតដែលលោកបានកត់ត្រា ។

សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យដាក់កាលវិភាគធ្វើកិច្ចការពង្សប្រវត្តិ ឬ កិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅពីរបីសប្ដាហ៍ខាងមុខទៀត ។

សូមបញ្ចប់ដោយការចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកអំពី ព្រះអម្ចាស់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងពរជ័យទាំងឡាយនៃដង្វាយធួនមានចំពោះទាំងអ្នកនៅរស់ និងមរណជន ។

សង្គ្រាមនៅយូថាហ៍ និង ការសម្លាប់រង្គាលនៅភ្នំម៉េដូ ការលេចចេញមកនៃព្រះគម្ពីរមុក្តាដ៏មានតម្លៃមហិមា សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ១, និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨ (មេរៀនទី ៣១)

ការរៀបចំមេរៀនសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបមេរៀនសម្រាប់សិស្សសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោមនេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍នានាដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សាមេរៀនទី ៣១ ។ សេចក្ដីសង្ខេបនេះមិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនសម្រាប់មេរៀនទី ៣១ ផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (សង្គ្រាមនៅយូថាហ៍ និង ការសម្លាប់រង្គាលនៅភ្នំម៉េដូ)

នៅពេលសិស្សបានរៀនពីព្រឹត្តិការនៃសោកនាដកម្មមួយនៅក្នុងប្រវត្តិសាសនាចក្រ នោះពួកគេបានពិចារណាពីគោលការណ៍ថា ប្រសិនបើយើងដោះស្រាយជម្លោះជាមួយនឹងអ្នកដទៃតាមរបៀបរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះយើងអាចចៀសវាងពីឥទ្ធិពលដែលនាំឲ្យមហន្តរាយដោយការទាស់ទែងគ្នា ។ សិស្សក៏បានរៀនផងដែរថា ប្រសិនបើយើងព្រងើយកន្តើយនឹងការទូន្មានឲ្យធ្វើអ្វីដែលត្រូវ នោះយើងនឹងកាន់តែមានចិត្តស្រាលក្នុងការជ្រើសរើសអ្វីដែលមិនល្អ ។ សិស្សបានឃើញថាការជ្រើសរើសដើម្បីលាក់បាំង អំពើបាបរបស់យើងអាចនាំឲ្យយើងប្រព្រឹត្តិអំពើបាបច្រើនឡើង ហើយអាចនាំមកនូវវិប្បដិសារី និង ការរងទុក្ខ ។ ជាចុងក្រោយ សិស្សបានរៀនថា ប្រសិនបើយើងអាចអភិវឌ្ឍទីបន្ទាល់ដ៏រឹងមាំដោយការស្ថាបនាសេចក្ដីជំនឿរបស់យើងនៅលើគ្រឹះរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

ថ្ងៃទី ២ (ការលេចចេញមកនៃព្រះគម្ពីរមុក្តាដ៏មានតម្លៃមហិមា)

សិស្សបានឃើញថាព្រះគម្ពីរមុក្តាដ៏មានតម្លៃមហិមាគឺជាភស្ដុតាងថាយ៉ូសែប ស្ម៊ីធគឺជាព្យាការី អ្នកមើលឆុត និង អ្នកទទួលវិវរណៈ ។ ពួកគេបានរៀនអំពីការលេចចេញមកនៃគម្ពីរម៉ូសេ និង គម្ពីរអ័ប្រាហាំ ។ ពួកគេក៏បានរកឃើញគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍មួយចំនួននៅក្នុងមាត្រានៃសេចក្ដីជំនឿផងដែរ ។

ថ្ងៃទី ៣ (សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ១)

នៅពេលសិស្សបានសិក្សាសេចក្ដីប្រកាស ទាក់ទងនឹងការបញ្ឈប់នៃការអនុវត្តអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព នោះពួកគេបានរៀនថា ព្រះអម្ចាស់ដឹកនាំសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់តាមរយៈវិវរណៈដល់ប្រធាននៃសាសនាចក្រ ហើយថាព្រះអម្ចាស់នឹងពុំដែលអនុញ្ញាតឲ្យប្រធាននៃសាសនាចក្រដឹកនាំសាសនាចក្រឲ្យវង្វេងនោះទេ ។ អំឡុងពេលរៀនអំពីការីកចម្រើននៃកិច្ចការពង្សប្រវត្តិនៅក្នុងទសវត្សរ៍ឆ្នាំ១៨៩០ នោះសិស្សបានឃើញផងដែរថា យើងអាចត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ជាមួយសមាជិកគ្រួសាររបស់យើង រួមមានអស់អ្នកដែលកើតមកមុនយើង និង អស់អ្នកដែលកើតក្រោយយើងតាមរយៈពិធីបរិសុទ្ធនៃការផ្សារភ្ជាប់ ។

ថ្ងៃទី ៤ (គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៣៨)

តាមរយៈការសិក្សាបទពិសោធន៍របស់ប្រធានយ៉ូសែប អ្វែស ស្ម៊ីធក្នុងការទទួលវិវរណៈ នោះសិស្សបានឃើញថានៅពេលយើងអាន និង ពិចារណាព្រះគម្ពីរនេះ នោះយើងរៀបចំខ្លួនយើងដើម្បីទទួលវិវរណៈ ។ លើសពីនេះទៀត ពួកគេបានរៀនតាមរយៈដង្វាយធួននៃព្រះយេស៊ូវ គ្រីស្ទ និង តាមរយៈការគោរពប្រតិបត្តិតាមគោលការណ៍ទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អ នោះមនុស្សលោកទាំងអស់អាចបានសង្គ្រោះ ។ សិស្សក៏បាន រៀនផងដែរថា តាមរយៈព្រះគុណនៃព្រះជាព្រះវរបិតា និង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនោះយើងនឹងត្រូវបានរំដោះឲ្យរួចពីចំណងនៃសេចក្តីស្លាប់ ហើយ យើងអាចទទួលបានសេចក្តីអំណរដ៏ពេញលេញ តាមរយៈការរស់ឡើងវិញ ។

សេចក្តីផ្តើម

មេរៀននេះនឹងជួយសិស្សឲ្យយល់ ពីរបៀបដែលវិញ្ញាណនានានៅក្នុងពិភពវិញ្ញាណត្រូវបានបង្រៀនដំណឹងល្អ ។ វាក៏អាចជួយ សិស្សឲ្យយល់របៀប ដែលពួកគេអាចក្លាយជាផ្នែកមួយនៃកិច្ចការដ៏មហិមានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ សម្រាប់មរណជននេះផងដែរ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

ពីមុនបង្រៀនមេរៀននេះអំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៣៨ អ្នកក៏អាចសួរសិស្សប្រសិនបើ ពួកគេមានសំណួរអំពី អ្វីៗដែលពួកគេបានសិក្សាអំឡុងសប្តាហ៍នេះ ។ ឧទាហរណ៍ ពួកគេអាចមានសំណួរអំពីការសម្លាប់រង្គាលនៅភ្នំម៉េដូ ឬ សេចក្តីប្រកាសជាផ្លូវការទី ១ ។

គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៣៨

ប្រធានយ៉ូសែប អែហ្វ ស្ម៊ីធ រៀនពីរបៀបដែលដំណឹងល្អត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយនៅក្នុងពិភពវិញ្ញាណ

សូមប្រាប់សិស្សថាមនុស្សនៅទូទាំងពិភពលោកប្រកាន់ជំនឿផ្សេង ៗគ្នា អំពីអ្វីដែលកើតឡើងចំពោះពួកយើងបន្ទាប់ពីយើង ស្លាប់ ។ សូមសួរ ប្រសិនបើសិស្សធ្លាប់ជួបនរណាម្នាក់ដែលមានជំនឿផ្សេង ដែលទាក់ទងនឹងអ្វីដែលកើតឡើងចំពោះពួកយើង បន្ទាប់ពីយើងស្លាប់ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ខ្លួន ។ (សូមប្រយ័ត្នកុំនិយាយអវិជ្ជមាន ឬ និយាយមើលងាយដល់ជំនឿរបស់សាសនាដទៃឡើយ) ។

- តើយើងអាចដឹងថាជំនឿណាមួយអំពីជីវិតក្រោយពីស្លាប់នោះត្រឹមត្រូវ ? (អ្នកអាចនឹងពន្យល់ថា សូម្បីតែពួកបរិសុទ្ធមួយ ចំនួនអាចមានជំនឿពុំប្រាកដប្រជាឡើយអំពីជីវិតក្រោយពីស្លាប់) ។

ដើម្បីបន្ថែមលើចម្លើយរបស់សិស្សសូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានសេចក្តីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ឌី ថត គ្រីស្តូហ្វឺសិន នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ឲ្យឮៗ ៖

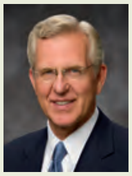

« ព្រះគម្ពីរគឺជាប៉ាន់គំរូ [បទដ្ឋាន] សម្រាប់វាស់វែងភាពត្រឹមត្រូវ និង សេចក្តីពិត » (The Blessing of Scripture » *Ensign* ឬ *Liahona,* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១០ ទំព័រ ៣៤) ។

សូមបញ្ជាក់ថាយើងអាចដឹងពីភាពត្រឹមត្រូវនៃជំនឿផ្សេង ៗគ្នាទាក់ទងនឹងជីវិតក្រោយពីស្លាប់ តាមរយៈការប្រៀបធៀប ជំនឿទាំងនោះជាមួយសេចក្តីពិតដែលព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្តែងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរដូចជានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៣៨។

សូមគូស រូបដែលអមមកជាមួយ ខាងក្រោមនេះនៅលើក្តារខៀន ។ អ្នកអាចពន្យល់ខ្លីៗថា តាមរបៀបមួយចំនួននៅក្នុងពិភព វិញ្ញាណទាំងមូលអាចចាត់ទុកថាជាស្ថានឃុំវិញ្ញាណ ដោយសារសូម្បីតែពួកសុចរិតបានគិតថាការបែកចេញពីរាងកាយរបស់ខ្លួន នោះគឺជាសេវកភាព (សូមមើល គ. និង ស. ១៣៨:៤៩–៥០) ។

ដើម្បីជួយសិស្សរំឮកខ្លីៗអំពីសេចក្តីពិតដែលពួកគេបានសិក្សានៅក្នុង កណ្ឌ ១៣៨ សូមចាត់ឲ្យសិស្សពាក់កណ្តាលថ្នាក់ស្រាវជ្រាវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៣៨:១២–១៥, ២២ សម្រាប់សេចក្តីលម្អិតទាក់ទងនឹងជនមួយចំនួនដែលទៅស្ថានបរមសុខនៅពេលស្លាប់ និង លក្ខខណ្ឌនានាដែលពួកគេនឹងទទួលបទពិសោធន៍នៅទីនោះ ។ សូមចាត់សិស្សពាក់កណ្តាលថ្នាក់ទៀតឲ្យស្រាវជ្រាវ គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៣៨:២០–២២ សម្រាប់សេចក្តីលម្អិតទាក់ទងនឹងជនមួយចំនួនដែលទៅស្ថានឃុំវិញ្ញាណនៅពេលស្លាប់ និង លក្ខខណ្ឌនានាដែលពួកគេនឹងទទួលបទពិសោធន៍ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថាមិនគ្រាន់តែពួកទុច្ចរិត និង ពួកបះបោរប៉ុណ្ណោះទេដែលទៅស្ថានឃុំវិញ្ញាណនៅពេលពួកគេស្លាប់ឡើយ ប៉ុន្តែអស់អ្នកដែលស្លាប់ទៅក្នុងអំពើបាបរបស់ខ្លួនដោយគ្មានការចេះដឹងអំពីដំណឹងល្អផងដែរ (សូមមើល គ. និង ស. ១៣៨:៣២) ។ សូមរំឮកសិស្សថាខណៈដែលប្រធាន យ៉ូសែប អែ្វស ស្ម៊ីធកំពុងពិចារណាអំពីវគ្គបទគម្ពីរនៅក្នុងពេត្រុសទី ១, ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្តែងដល់លោកនូវរបៀប ដែលមនុស្សនៅក្នុងស្ថានឃុំវិញ្ញាណនឹងមានឱកាសដើម្បីទទួលពរជ័យនានានៃដំណឹងល្អ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៣៨:២៩–៣២ ឲ្យឮៗ ហើយសូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យរកមើល របៀបដែលដំណឹងល្អត្រូវបានបង្រៀននៅក្នុងពិភពវិញ្ញាណ ។ សូមឲ្យសិស្សរាយការណ៍ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ ពួកគេគួរតែរកឃើញសេចក្តីពិតស្រដៀងខាងក្រោមនេះ ៖ **នៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ សារទូតសុចរិតបង្រៀនដំណឹងល្អដល់អស់អ្នកដែលស្ថិតនៅក្នុងស្ថានឃុំវិញ្ញាណ ។**

លើរូបនៅលើក្តារខៀន សូមគូរសញ្ញាព្រួញមួយចេញពីស្ថានបរមសុខទៅស្ថានឃុំវិញ្ញាណ ដើម្បីតំណាងពីសារទូតសុចរិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ប្រកាសដំណឹងល្អនៅក្នុងស្ថានឃុំវិញ្ញាណ ។

សូមសង្ខេប គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៣៨:៣៣–៣៧ ដោយពន្យល់ថា កូនចៅរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ទាំងអស់នឹងមានឱកាសដើម្បីទទួលយកគោលការណ៍ និង ពិធីបរិសុទ្ធនៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ទោះជានៅលើផែនដី ឬ នៅពិភពវិញ្ញាណក្តី ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីរបៀបដែលមនុស្សគ្រប់គ្នានឹងស្តាប់ដំណឹងល្អ សូមពន្យល់ថា ទោះបីជាព្រះអង្គសង្គ្រោះបានយាងទៅពិភពវិញ្ញាណ សម្រាប់មួយរយៈពេលខ្លីបន្ទាប់ពីការសុគតរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានរៀបចំវិញ្ញាណសុចរិត ដើម្បីផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អដល់អស់អ្នកដែលនៅស្ថានឃុំវិញ្ញាណ ។ កិច្ចការនេះនៅតែបន្តនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ។ នៅពេលមនុស្សដែលពុំធ្លាប់ឮដំណឹងល្អ ឬ ទទួលយកដំណឹងល្អ នៅក្នុងជីវិតរបស់យើង នៅពេលស្លាប់ទៅពួកគេក៏នឹងមានឱកាសដើម្បីស្តាប់ និង ទទួលយកដំណឹងល្អនៅក្នុងពិភពវិញ្ញាណ ។

សូមរំឮកសិស្សថានៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៣៨:៣៨–៤៩, ប្រធាន យ៉ូសែប អែហ្វ ស្ម៊ីធ បានធ្វើបញ្ជីឈ្មោះជាច្រើននៃវិញ្ញាណ « អ្នកធំ និង អ្នកពូកែទាំងឡាយ » ដែលលោកបានឃើញនៅក្នុងពិភពវិញ្ញាណ ដែលកំពុងរង់ចាំព្រះអង្គសង្គ្រោះបង្ហាញព្រះកាយដល់ពួកគេបន្ទាប់ពីការសុគតរបស់ទ្រង់នៅលើឈើឆ្កាង ។ វិញ្ញាណមួយចំនួនដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានជួបគឺជាព្យាការីនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និង ព្រះគម្ពីរមរមន ។ ដោយចាប់ផ្តើមនៅក្នុង ខ ៥៣, យើងបានអានថាប្រធាន ស្ម៊ីធ ក៏បានឃើញវិញ្ញាណជម្រើសនានាដែលនឹងកើតមក នៅក្នុងគ្រាកាន់កាប់ត្រួតត្រាចុងក្រោយនេះ រួមមាន ព្យាការីយ៉ូសែប ស្ម៊ីធ (ឪពុកមារបស់លោក) និង ហៃរ៉ុម ស្ម៊ីធ (ឪពុករបស់លោក) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៣៨:៥៣–៥៦ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើលពីរបៀបដែលបុគ្គលទាំងនេះបានរួមចំណែក អំឡុងពេលពួកគេបានមានជីវិតនៅលើផែនដីដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះ នៃអស់អ្នកដែលនៅក្នុងស្ថានឃុំវិញ្ញាណ ។

- តើថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រថ្ងៃចុងក្រោយនេះ បានជួយវិញ្ញាណនៅក្នុងស្ថានឃុំវិញ្ញាណដោយរបៀបណា ?

បន្ទាប់ពីសិស្សឃើញថាព្យាការីថ្ងៃចុងក្រោយនេះ ជួយនៅក្នុងសេចក្តីប្រោសលោះដល់មនុស្សស្លាប់ តាមរយៈការសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និង ការធ្វើពិធីបរិសុទ្ធនានានៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធសម្រាប់មរណជន សូមដាក់ ឬ គូសរូបព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅជាប់នឹងរូបនៅលើក្តារខៀន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:៥៨–៥៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាមរកមើល អ្វីដែលមរណជនត្រូវតែធ្វើដើម្បីត្រូវបានប្រោសលោះ ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើមានអ្វីខ្លះនឹងកើតឡើងចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលប្រែចិត្តនៅក្នុងពិភពវិញ្ញាណ ? (សិស្សអាចប្រើពាក្យផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែរកឃើញគោលលទ្ធិខាងក្រោម ៖ **វិញ្ញាណដែលប្រែចិត្តនឹងត្រូវបានប្រោសលោះ តាមរយៈការគោរពប្រតិបត្តិតាមពិធីបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ត្រូវបានជ្រះស្អាតតាមរយៈដង្វាយធួន ហើយបានទទួលរង្វាន់របស់ខ្លួន**) ។

- តើយើងអាចជួយក្នុងកិច្ចការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះដល់អ្នកស្លាប់ អំឡុងពេលដែលយើងរស់នៅលើផែនដីនេះដោយរបៀបណា ? (តាមរយៈការបំពេញកិច្ចការពង្សប្រវត្តិ និង ការចូលរួមនៅក្នុងពិធីបរិសុទ្ធនានាក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធសម្រាប់អ្នកស្លាប់) ។

សូមចង្អុលទៅរូបភាពនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថានៅពេលយើងទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ដើម្បីធ្វើពិធីបរិសុទ្ធសម្រាប់អស់អ្នកដែលបានចែកឋានទៅ នោះយើងជួយពួកគេ—ប្រសិនបើពួកគេជ្រើសរើសទទួលពិធីបរិសុទ្ធទាំងនោះ—ដើម្បីត្រូវបានប្រោសលោះចេញពីស្ថានឃុំវិញ្ញាណ ហើយចូលរួមជាមួយវិញ្ញាណសុចរិតនៅស្ថានបរមសុខ ។

លើរូបនៅលើក្ដារខៀន សូមគូរសញ្ញាព្រួញមួយចេញពីស្ថានឃុំវិញ្ញាណទៅស្ថានបរមសុខ ដើម្បីតំណាងពីការប្រោសលោះនៃវិញ្ញាណដែលប្រែចិត្តពីស្ថានឃុំវិញ្ញាណ ។

- តើការចេះដឹងនេះអាចជះឥទ្ធិពលយ៉ាងដូចម្ដេចលើបទពិសោធន៍របស់អ្នកជាមួយនឹងកិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និង ពង្សប្រវត្តិ ?

- តើអ្នកបានទទួលពរជ័យដោយសារការចូលរួមក្នុងកិច្ចការពង្សប្រវត្តិ និង កិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធយ៉ាងដូចម្ដេច ? (អ្នកក៏អាចចែកចាយពីបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នកផងដែរ) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:៦០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម រកមើលទីបន្ទាល់របស់ប្រធានយ៉ូសែប អែហ្វ ស្ម៊ីធអំពីសេចក្ដីពិតដែលលោកបានកត់ត្រា ។

សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យដាក់កាលវិភាគធ្វើកិច្ចការពង្សប្រវត្តិ ឬ កិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅពីរបីសប្ដាហ៍ខាងមុខទៀត ។

សូមបញ្ចប់ដោយចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នក អំពីព្រះអម្ចាស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និង ពរជ័យនានានៃដង្វាយធួនដែលមានដល់អ្នកនៅរស់ និង អ្នកស្លាប់ ។

មេរៀនបន្ទាប់ (កម្មវិធី និង អង្គការសាសនាចក្រ សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ២ ការពន្លឿនកិច្ចការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ ការប្រកាសអំពីក្រុមគ្រួសារ និង ព្យាការីនៅរស់)

សូមសួរសិស្សពីរបៀបដែលពួកគេដឹងថា ព្រះអម្ចាស់កំពុងដឹកនាំសាសនាចក្រទ្រង់សព្វថ្ងៃនេះ ។ ហេតុអ្វីវាសំខាន់ដើម្បីមានព្យាការីដែលកំពុងនៅរស់ ? ហេតុអ្វីក្រុមគ្រួសារមានសារៈសំខាន់ ? សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យរកមើលចម្លើយចំពោះសំណួរទាំងនេះ នៅពេលពួកគេសិក្សាមេរៀននានានៅក្នុងសប្ដាហ៍ក្រោយ ។

មេរៀនទី ១៥៦

កម្មវិធី និងអង្គការសាសនាចក្រ

បុព្វកថា

នៅពេលសាសនាចក្របន្តរីកចម្រើន ព្រះអម្ចាស់បានបំផុសគំនិតដល់អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ និងសមាជិកឲ្យអនុវត្តនូវអង្គការ និងកម្មវិធីនៅក្នុងសាសនាចក្រ ដើម្បីប្រទានពរដល់ពួកបរិសុទ្ធ ។ នៅពេលអង្គការ និងកម្មវិធីមួយចំនួនទាំងនេះ ត្រូវបានស្ថាបនាជាលើកដំបូង នោះវាពុំមែនជាតម្រូវការចាំបាច់ទេ ប៉ុន្តែខណៈពេលសាសនាចក្រលូតលាស់ នោះវាក្លាយទៅជាផ្នែកដ៏សំខាន់នៅក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីសេចក្ដីសង្គ្រោះនៃកូនចៅរបស់ទ្រង់ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

អង្គការ និងកម្មវិធីសាសនាចក្រ ជួយយើងរៀបចំខ្លួន និងលូតលាស់ឆ្ពោះទៅរកជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច

សូមចាប់ផ្ដើមថ្នាក់រៀនដោយសុំឲ្យសិស្សស្រមៃគិតអំពីមិត្តម្នាក់ដែលពុំចង់ទៅក្នុងការប្រជុំ ឬសកម្មភាពថ្នាក់យុវនារីរបស់នាង ។ នាងបាននិយាយថា សប្បាយគួរសមដែរ តែពុំសូវមានប្រយោជន៍ចំពោះនាងទេ ។

បន្ទាប់ពីអ្នកបង្ហាញឧទាហរណ៍នេះ សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សគិតពិចារណាដោយស្ងាត់ស្ងៀមអំពីអ្វីដែលពួកគេអាចនិយាយ ដើម្បីជួយដល់មិត្តម្នាក់នេះ ឲ្យយល់ពីគោលបំណងនៃការប្រជុំ និងសកម្មភាពថ្នាក់យុវនារីរបស់នាង ។

- តើអ្នកនឹងនិយាយអ្វីខ្លះ អំពីគោលបំណងនៃក្រុមយុវនារី និងអង្គការយុវនារី ?
- តើការដឹងអំពីគោលបំណងនៃអង្គការមួយ អាចជួយដល់អស់អ្នកដែលចូលរួមចំណែកយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យអាន ម៉ូសេ ១:៣៩ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម រកមើលគោលបំណងរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ចំពោះអ្វីៗទាំងអស់ដែលទ្រង់ធ្វើ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។ អ្នកអាចនឹងចាំបាច់រំឭកដល់សិស្សថា*អមតភាព*សំដៅទៅលើស្ថានភាពនៃការរស់នៅជារៀងរហូត នៅក្នុងស្ថានភាពរស់ឡើងវិញមួយ ។ តាមរយៈដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មនុស្សទាំងអស់នឹងត្រូវបានរស់ឡើងវិញ ដោយមិនគិតអំពីអំពើទុច្ចរិត ឬសុចរិតរបស់ពួកគេនៅក្នុងជីវិតនេះទេ ។ *ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច*សំដៅទៅលើ ការរស់នៅជានិរន្តរ៍ជាមួយក្រុមគ្រួសារក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះ និង ការប្រែក្លាយដូចជាទ្រង់ ។ ក៏ដូចជាជីវិតអមតផងដែរ ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច នឹងកើតមានឡើង តាមរយៈដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយវា ក៏តម្រូវឲ្យមាននូវ « ការគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យ និងពិធីការទាំងឡាយនៃដំណឹងល្អ » របស់យើងផងដែរ (មាត្រានៃសេចក្ដីជំនឿ ១:៣) ។

- បើគោលបំណងរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ គឺដើម្បីនាំមកនូវអមតភាព និងជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចដល់កូនចៅរបស់ទ្រង់ ចុះតើគោលបំណងនៃសាសនាចក្រនេះគឺជាអ្វី ?

បន្ទាប់ពីសិស្សបានឆ្លើយតប សូមសរសេរនូវសេចក្ដីពិតដូចខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ៖**សាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ ជួយព្រះវរបិតាសួគ៌នាំមកនូវជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ចដល់កូនចៅរបស់ទ្រង់ ។** បន្ទាប់មកសូមសួរ ៖

- តើវិធីមួយចំនួនណាខ្លះ ដែលសាសនាចក្រជួយនាំមកនូវអមតភាព និងជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ចមកដល់កូនចៅរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ ?

សូមពន្យល់ថា សាសនាចក្រមានអង្គការជាច្រើន–ដែលហៅថា អង្គការជំនួយចំពោះបព្វជិតភាព–ហើយនិងកម្មវិធីផ្សេងៗដែលជួយយើងឲ្យរីកចម្រើនឆ្ពោះទៅរកជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យរៀបរាប់ឈ្មោះអង្គការមួយចំនួននោះ ។ (ចម្លើយអាចរួមមាន សមាគមសង្គ្រោះ យុវជន យុវនារី អង្គការបឋមសិក្សា និងថ្នាក់សាលាថ្ងៃអាទិត្យ ព្រមទាំងកម្មវិធីទាំងឡាយ ដូចជា រាត្រីជួបជុំក្រុមគ្រួសារ និងថ្នាក់សិក្ខាសាលា និងថ្នាក់វិទ្យាស្ថានសាសនា) ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីរបៀបដែលអង្គការសាសនាចក្រ និងកម្មវិធីទាំងឡាយជួយយើងឲ្យរៀន និងរីកចម្រើននៅក្នុងដំណឹងល្អ ដើម្បីយើងអាចទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយប្រធាន ប៊ីយ៉ដ៍ ឃេ ផាកកឺ នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ សូមពន្យល់ថា សេចក្ដីថ្លែងការណ៍នេះគឺអំពីកម្មវិធីថ្នាក់សិក្ខាសាលា និងថ្នាក់វិទ្យាស្ថាន ប៉ុន្តែគោលការណ៍ដែលវាបង្រៀនក៏អាចយកមកអនុវត្តចំពោះអង្គការជំនួយសាសនាចក្រដទៃទៀត និងកម្មវិធីទាំងឡាយផងដែរ។

« កម្មវិធីទាំងនេះ ត្រូវបានចាប់ផ្តើម វាល្អ ប៉ុន្តែវាពុំត្រូវការជាចាំបាច់នោះទេ ។ វាផ្តល់នូវរដូវកាលមួយដើម្បីចម្រើន និងលូតលាស់ទៅជាបន្ទាយការពារសម្រាប់សាសនាចក្រ ។ ឥឡូវនេះ អង្គការទាំងនេះក្លាយទៅជាការបញ្ជូនមកពីព្រះ សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះដល់សាសន៍អ៊ីស្រាអែលសម័យទំនើប នៅក្នុងម៉ោងពេលដ៏លំបាកបំផុតមួយ » (« Teach the Scriptures» [address to CES religious educators, ថ្ងៃទី ១៤ ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៩៧៧], ទំព័រ ៣, LDS.org) ។

- តើថ្នាក់សិក្ខាសាលាបានជួយអ្នកត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ឧបសគ្គមួយចំនួនក្នុងជីវិតយ៉ាងដូចម្តេច ?

សូមពន្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់បានបំផុសគំនិតអំពីកម្មវិធី និងអង្គការជាច្រើននៅក្នុងសាសនាចក្រ ដើម្បីរៀបចំយើងសម្រាប់ឧបសគ្គនៃជីវិត និងដើម្បីជួយយើងរីកចម្រើនឆ្ពោះទៅរកជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។ ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យពិភាក្សាអំពីជំនួយ ដែលពួកគេទទួលបានមកពីអង្គការ និងកម្មវិធីសាសនាចក្រមួយចំនួន សូមបំបែកថ្នាក់ទៅជាប្រាំមួយក្រុម ។ សូមផ្តល់ដល់ក្រុមនិមួយៗនូវច្បាប់ចម្លងនៃសំណួរដូចខាងក្រោម(ឬសរសេរវានៅលើក្តារខៀន) និងឲ្យសេចក្តីសង្ខេបខាងប្រវត្តិសាស្ត្រដូចខាងក្រោមមួយច្បាប់ផងដែរ ។ សូមឲ្យសិស្សសិក្សាសេចក្តីសង្ខេបនៅក្នុងក្រុមរបស់ពួកគេ ហើយរៀបចំឆ្លើយនឹងសំណួរ ។

តើអង្គការ ឬកម្មវិធីនេះបានចាប់ផ្តើមមានឡើងយ៉ាងដូចម្តេច ?

តើអ្នកគិតថា វារៀបចំយើងដើម្បីប្រឈមមុខនឹងការសាកល្បង និងឧបសគ្គនានាក្នុងជំនាន់របស់យើងយ៉ាងដូចម្តេច ?

តើអ្នកគិតថា វាជួយយើងរីកចម្រើនឆ្ពោះទៅរកជីវិតអស់កល្បជានិច្ចយ៉ាងដូចម្តេច ?

ថ្នាក់សាលាថ្ងៃអាទិត្យ

នៅឆ្នាំ ១៨៤៩ សមាជិកសាសនាចក្រម្នាក់ ឈ្មោះ រីឆាដ បាឡាទីន មានអារម្មណ៍ថា កុមារតូចៗត្រូវការកន្លែងមួយដើម្បីរៀនអំពីដំណឹងល្អនៅថ្ងៃបរិសុទ្ធ ។ ពួកបរិសុទ្ធនៅចក្រភពអង់គ្លេស មានថ្នាក់សាលាថ្ងៃអាទិត្យរួចទៅហើយ ហើយបងប្រុស បាឡាទីន បានចាប់ផ្តើមថ្នាក់សាលាថ្ងៃអាទិត្យដំបូងគេនៅរដ្ឋ យូថាហ៍ នៅក្នុងវួដទីក្រុងសលត៍ លេករបស់គាត់ នៅខែធ្នូ ឆ្នាំ ១៨៤៩ ។ មិនយូរប៉ុន្មានក្រោយមក វួដផ្សេងទៀត បានចាប់ផ្តើមទទួលយកការអនុវត្តដូចគ្នានេះ ដោយវួដនិមួយៗប្រើកម្មវិធីសិក្សារៀងៗខ្លួន ។ ក្នុងឆ្នាំ ១៨៦៧ ថ្នាក់អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្របានបង្កើតសហព័ន្ធសាលាថ្ងៃអាទិត្យដេសេរ៉េត ដែលលើកទឹកចិត្តឲ្យមានភាពរួបរួមគ្នាក្នុងកម្មវិធីសិក្សាតែមួយ ។ ត្រឹមឆ្នាំ ១៨៧០ នោះមានថ្នាក់សាលាថ្ងៃអាទិត្យច្រើនជាង ២០០ ថ្នាក់ ត្រូវបានបង្កើតឡើង ។ សព្វថ្ងៃនេះ វួដ និងសាខាទាំងឡាយ មានថ្នាក់សាលាថ្ងៃអាទិត្យចម្រុះ ។

យុវនារី

ប្រធាន ព្រិកហាំ យ៉ង់ បានជួបនឹងកូនស្រីទាំងឡាយរបស់លោកនៅក្នុងផ្ទះរបស់លោកនៅថ្ងៃទី ២៨ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨៦៩ ហើយបានសុំពួកគេឲ្យធ្វើជាអ្នកដឹកនាំ ដើម្បីជួយដល់មិត្តភក្តិដែលមានអាយុប្រហាក់ប្រហែលនឹងពួកគេទទួលបានទីបន្ទាល់នៃដំណឹងល្អ ដើម្បីមានភាពរមទម្យនៅក្នុង ការស្លៀកពាក់ និងទង្វើរបស់ពួកគេ ហើយចៀសវាងពីទំនោរ និងអាកប្បកិរិយាខាងលោកិយ ។ នៅឆ្នាំ ១៨៧០ អង្គការយុវនារីជាផ្លូវការមួយ ត្រូវបានរៀបចំឡើងដើម្បីលើកស្ទួយដល់គោលបំណងទាំងនេះ ។ អង្គការនេះ នៅទីបំផុតបានត្រូវគេស្គាល់ថាជា សមាគមកែលម្អគ្នាទៅវិញទៅមករបស់ក្រុមយុវនារី (វ៉ាយ.ដបុលយូ.អិម.អាយ.អេ) ដែលក្រោយមកបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាអង្គការយុវនារី ។ នៅដើមឆ្នាំ ១៩៧០ ពួកអ្នកដឹកនាំបានណែនាំអំពីកម្មវិធីអភិវឌ្ឍខ្លួន ។ នៅឆ្នាំ ១៩៨៥ ពួកគាត់បានណែនាំអំពីគុណសម្បត្តិ និងបាវចនាយុវនារី ។

យុវជន

សមាគមកែលម្អគ្នាទៅវិញទៅមករបស់ក្រុមយុវជន (វ៉ាយ.អិម.អិម.អាយ.អេ) ត្រូវបានរៀបចំឡើងនៅថ្ងៃទី ១០ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៨៧៥ នៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ប្រធាន ព្រិកហាំ យ៉ង់ ។ អង្គការនេះ គឺមានបំណងដើម្បីជួយដល់ក្រុមយុវជនអភិវឌ្ឍខាងវិញ្ញាណ និងខាងបញ្ញាស្មារតី ក៏ដូចជាផ្តល់ដល់ពួកគេនូវសកម្មភាពផ្នែកប្រឌិតផងដែរ ។ នៅឆ្នាំ ១៩១៣ សាសនាចក្របានចូលសហការជាមួយនឹងក្រុមកាយឫទ្ធិអាមេរិកកាំងនៅក្នុងសហរដ្ឋអាមេរិក ។ ភាពជាដៃគូជាមួយនឹងកម្មវិធីក្រុមកាយឫទ្ធិផ្សេងទៀត ត្រូវបានបង្កើតឡើងជាអន្តរជាតិ នៅកន្លែងណាដែលអាចធ្វើទៅបាន ។ ឈ្មោះរបស់អង្គការត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរផងដែរ ដែលដំបូងឡើងបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាបព្វជិតភាពអើរ៉ុន–អិម.អាយ.អេ បន្ទាប់មកក្លាយទៅជាបព្វជិតភាពអើរ៉ុន ហើយបន្ទាប់មកទៀតទៅជាក្រុមយុវជន ។ នៅឆ្នាំ ២០០១ ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ បានណែនាំកម្មវិធីកាតព្វកិច្ចចំពោះព្រះ ។

អង្គការបឋមសិក្សា

នៅឆ្នាំ ១៨៧៧ អូរេលៀ ស្ពែនសើរ រ៉ូជើរ « ទទួលអារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំងថា មានអ្វីមួយត្រូវធ្វើឡើង អំពីឥរិយាបទរបស់ក្មេងប្រុសនៅជិតខាងដែលរត់លេងដោយសេរីពេញទីក្រុងទាំងថ្ងៃទាំងយប់ ។ នាងមានអារម្មណ៍ថា កុមារទាំងនេះ ពុំត្រូវបានបង្រៀននូវគោលការណ៍ និងគុណតម្លៃជាមូលដ្ឋាន [ដើម្បីរៀបចំពួកគេ] ទាំងខាងចំណេះដឹង ឬឥរិយាបទ ដើម្បីនាំយកដំណឹងល្អឆ្ពោះទៅមុខ ឬដើម្បីក្លាយជាឪពុកម្ដាយ ឬពលរដ្ឋល្អ » («History of Primary»lds.org/callings/primary/getting–started/history–of–primary) ។ នាងបានជួបនឹង អេលីស្សា អ ស្នូ ដែលពេលនោះបម្រើជាប្រធានសមាគមសង្គ្រោះទូទៅ ហើយពួកគេបានទទួលការអនុញ្ញាតមកពីប្រធាន យ៉ូហាន ថេលើរ ដើម្បីរៀបចំអង្គការបឋមសិក្សានៅក្នុងក្រុង ហ្វាមីងតុន រដ្ឋយូថាហ៍ នៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ប៊ីស្សព យ៉ូហាន ហេស្ស ។ ការប្រជុំអង្គការបឋមសិក្សាដំបូង បានធ្វើឡើងនៅថ្ងៃទី ២៥ ខែសីហា ឆ្នាំ ១៨៧៨ ដែលមានកុមារ និងកុមារីចំនួន ២២៤ នាក់ ។ នៅឆ្នាំ ១៨៨០ ប្រធានអង្គការបឋមសិក្សាទូទៅត្រូវបានហៅ ហើយថ្នាក់អង្គការបឋមសិក្សាបានចាប់ផ្ដើមរៀបចំឡើងនៅក្នុងវួដជាច្រើន ។

ថ្នាក់សិក្ខាសាលា និងថ្នាក់វិទ្យាស្ថាននៃសាសនា

នៅឆ្នាំ ១៨៨៨ សាសនាចក្របានបង្កើតគណៈកម្មការអប់រំ និងវិទ្យាស្ថានសាសនាចក្រ ហើយបានបង្កើតថ្នាក់ខាងសាសនា ដើម្បីផ្ដល់គ្រឹះខាងវិញ្ញាណសម្រាប់ការរៀនសូត្រ ដែលមិនទាក់ទងនឹងសាសនាសម្រាប់អ្នកទាំងឡាយ ដែលពុំបានចូលរួមក្នុងវិទ្យាស្ថានសាសនាចក្រ ។ នៅឆ្នាំ ១៩១២ យ៉ូសែប អែហ្វ មើរីល សាស្ត្រាចារ្យម្នាក់ និងសមាជិកសាសនាចក្រ បានដាក់ស្នើសុំផែនការមួយដើម្បីអនុញ្ញាតឲ្យសិស្សនៅក្នុងសាលារដ្ឋមកចូលរួមថ្នាក់សាសនាជាផ្នែកមួយនៃ ការសិក្សារាល់ថ្ងៃរបស់ពួកគេ ។ វាហៅថាថ្នាក់សិក្ខាសាលា ហើយថ្នាក់ដំបូងត្រូវបានបង្រៀននៅជិតវិទ្យាល័យហ្គ្រេនិត នៅទីក្រុងសលត៍ លេក រដ្ឋយូថាហ៍ ហើយមានសិស្សចុះឈ្មោះចំនួន ៧០ នាក់ ។ នៅពេលកម្មវិធីថ្នាក់សិក្ខាសាលាបានរីកសុះសាយ នោះកម្មវិធីស្រដៀងគ្នាមួយត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់យុវវ័យដែលស្ថិតក្នុងវ័យរៀននៅសាកលវិទ្យាល័យ ។ វាត្រូវបានដាក់ឈ្មោះថា វិទ្យាស្ថានសាសនាពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ ហើយថ្នាក់វិទ្យាស្ថានបានចាប់ផ្ដើមនៅក្នុងឆ្នាំ ១៩២៦ នៅក្នុងទីក្រុង ម៉ូស្កូ រដ្ឋ អៃដាហូ ។ នៅដើមឆ្នាំ ១៩៥០ កម្មវិធីថ្នាក់សិក្ខាសាលានៅពេលព្រឹកព្រលឹម បានចាប់ផ្ដើមនៅក្នុងរដ្ឋ កាលីហ្វូញ៉ា កម្មវិធីថ្នាក់សិក្ខាសាលាសិក្សានៅផ្ទះ បានចាប់ផ្ដើមនៅឆ្នាំ ១៩៦០ ហើយថ្នាក់សិក្ខាសាលា និងថ្នាក់វិទ្យាស្ថានសាសនា បានចាប់ផ្ដើមនៅក្នុងអំឡុងបណ្ដាឆ្នាំ ១៩៦០ ហើយថ្នាក់សិក្ខាសាលា និងថ្នាក់វិទ្យាស្ថានសាសនា បានបន្តពង្រីកនៅទូទាំងពិភពលោក ។

រាត្រីជួបជុំក្រុមគ្រួសារ

ប្រធាន យ៉ូសែប អែហ្វ ស្ម៊ីធ បានបង្រៀនថាកម្មវិធីសាសនាចក្រ គប្បី « បន្ថែមទៅក្នុងការបង្រៀន និងការបំពាក់បំប៉នរបស់យើងនៅក្នុងគេហដ្ឋាន ។ បើបរិដ្ឋាន គំរូ និង ការបំពាក់បំប៉ននៅក្នុងគេហដ្ឋាន មានភាពចុះសម្រុងនឹងសេចក្ដីពិតនៅក្នុងដំណឹងល្អនៃព្រះគ្រីស្ទ នោះគឺគ្មានកុមារណាម្នាក់ក្នុងចំនួនមួយរយនាក់នឹងត្រូវវង្វេងឡើយ » («Worship in the Home,» *Improvement Era* ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៩០៣ ទំព័រ ១៣៨) ។ នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩០៩ ស្តេកហ្គ្រេនិតនៅក្នុងទីក្រុងសលត៍ លេក រដ្ឋយូថាហ៍ បានចាប់ផ្ដើមកម្មវិធីរាត្រីជួបជុំក្រុមគ្រួសារប្រចាំសប្ដាហ៍ ដែលប្រសាសន៍របស់ប្រធាន ស្ម៊ីធ ត្រូវបានបំផុសគំនិត ។ នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩១៥ គណៈប្រធានទីមួយ បានចេញអនុសាសន៍ថា រាត្រីជួបជុំក្រុមគ្រួសារប្រចាំខែ ត្រូវបានអនុវត្តទូទាំងសាសនាចក្រ ។ គណៈប្រធានទីមួយបានសន្យា ៖ « បើពួកបរិសុទ្ធគោរពតាមដំបូន្មាននេះ [ដើម្បីរក្សារាត្រីជួបជុំក្រុមគ្រួសារ] នោះយើងសន្យាថា ពរជ័យដ៏មហិមា នឹងកើតមានឡើង ។ សេចក្ដីស្រឡាញ់ក្នុងផ្ទះ និងការគោរពប្រតិបត្តិដល់ឪពុកម្ដាយនឹងកើនឡើង ។ សេចក្ដីជំនឿ នឹងបង្កើតឡើងនៅក្នុងដួងចិត្តរបស់យុវវ័យនៃអ៊ីស្រាអែល ហើយពួកគេនឹងទទួលបានអំណាចដើម្បីទប់ទល់នឹងឥទ្ធិពល និងការល្បួងរបស់អារក្សឡោមព័ទ្ធពួកគេ » (នៅក្នុង James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter–day Saints,* វ៉ុលទី ៦ [១៩៦៥–៧៥], ៤:៣៣៩) ។ ហាសិបឆ្នាំក្រោយមក សាសនាចក្របានបោះពុម្ពសៀវភៅសិក្សាសម្រាប់ក្រុមគ្រួសារឲ្យប្រើប្រាស់នៅក្នុងការបង្រៀនដំណឹងល្អប្រចាំសប្ដាហ៍ ។ នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៧០ អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ បានជ្រើសរើសល្ងាចថ្ងៃចន្ទសម្រាប់រាត្រីជួបជុំក្រុមគ្រួសារ ហើយបានប្រកាសថា សកម្មភាពសាសនាចក្រដទៃទៀត ពុំត្រូវធ្វើឡើងនៅល្ងាចនោះទេ ។

បន្ទាប់ពីផ្ដល់ពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយនោះ សូមឲ្យសិស្សនៅក្នុងក្រុមនិមួយៗសង្ខេបប្រវត្តិនៃអង្គការ ឬកម្មវិធីដែលបានចាត់ទៅឲ្យពួកគេ ហើយពន្យល់ចម្លើយរបស់ពួកគេចំពោះសំណួរដែលពួកគេបានពិភាក្សា ។

សូមពន្យល់ថា អង្គការ និងកម្មវិធីសាសនាចក្រនីមួយៗ បានប្រតិបត្តិឡើងជាឯករាជ្យពីដំបូងឡើយ ។ នៅពេលសាសនាចក្រពង្រីកកាន់តែធំនៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៥០ នោះពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្របានឃើញពីតម្រូវការដើម្បីធ្វើការវាយតម្លៃទៅលើរបៀបដែលអង្គការសាសនាចក្របំពេញតាមគោលបំណងរបស់សាសនាចក្រ ។ ពួកគាត់បានសម្រេចចិត្តដើម្បីរួបរួម ហើយសម្របសម្រួលគ្រប់អង្គការ និងកម្មវិធីសាសនាចក្រទាំងអស់ ទាំងនៅក្នុងការគ្រប់គ្រង និងនៅក្នុងការជ្រើសរើសកម្មវិធីសិក្សា ។ ការផ្លាស់ប្ដូរទាំងនេះ បានជួយអង្គការ និងកម្មវិធីនានា ឲ្យបំពេញតាមតម្រូវការនៃការលូតលាស់របស់សាសនាចក្រ និងដើម្បីពង្រឹងក្រុមគ្រួសារកាន់តែល្អប្រសើរ ។ នៅក្រោមកិច្ចខិតខំសហសម្ព័ន្ធនេះ**អង្គការសាសនាចក្រទាំងអស់ បានប្រតិបត្តិនៅក្រោមការដឹកនាំរបស់អ្នកដឹកនាំបព្វជិតភាព ដែលកាន់កូនសោជាអធិបតី ។**

សូមអញ្ជើញឲ្យសិស្សម្នាក់អានឮៗពីសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមនេះដោយអែលឌើរ ប្រ៊ូស អ័រ ម៉ាក់ខន់ឃី នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖

« សហសម្ព័ន្ធ គឺជាប្រព័ន្ធនៃការគ្រប់គ្រងរបស់សាសនាចក្រ ដែលនៅក្នុងនោះ យើងយកកម្មវិធីទាំងអស់របស់សាសនាចក្រមក ដាក់វានៅក្នុងចំណុចរួមមួយ រួចដាក់វាបញ្ចូលក្នុងប្រព័ន្ធតែមួយ ប្រតិបត្តិវាជាកម្មវិធីមួយ ដែលសមាជិកសាសនាចក្រទាំងអស់មានជាប់ទាក់ទងនៅក្នុងកិច្ចប្រតិបត្តិការ– ហើយធ្វើវាទាំងអស់នៅក្រោមការដឹកនាំបព្វជិតភាព » (*Let Every Man Learn His Duty* [កូនសៀវភៅ, ឆ្នាំ ១៩៧៦], ទំព័រ ២) ។

សូមសរសេរគោលការណ៍ដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖**នៅពេលយើងចូលរួមនៅក្នុងអង្គការ និងកម្មវិធីនានារបស់សាសនាចក្រ នោះយើងទទួលបានពរជ័យដែលមាននៅក្នុងកម្មវិធី និងអង្គការទាំងនោះ ។** បន្ទាប់មកសូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ហើយអញ្ជើញសិស្សឲ្យឆ្លើយសំណួរក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬកំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។

តើអង្គការ និងកម្មវិធីនានារបស់សាសនាចក្រ បានប្រទានពរដល់ជីវិតរបស់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ? តើកម្មវិធីកាតព្វកិច្ចចំពោះព្រះ ឬកម្មវិធីអភិវឌ្ឍខ្លួន បានប្រទានពរដល់ជីវិតរបស់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?

តើអ្នកនឹងចូលរួមកាន់តែពេញលេញនៅក្នុងកម្មវិធីយុវជន ឬយុវនារីយ៉ាងដូចម្ដេច ? នៅក្នុងថ្នាក់សាលាថ្ងៃអាទិត្យ ? ក្នុងរាត្រីជួបជុំក្រុមគ្រួសារ ? នៅក្នុងថ្នាក់សិក្ខាសាលា ?

ក្រោយពីមានពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយពីអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរ ។ អ្នកក៏អាចចែកចាយគំនិតយោបល់របស់អ្នកអំពីរបៀបដែលអង្គការនានារបស់សាសនាចក្រប្រទានពរដល់ជីវិតរបស់អ្នក ហើយជួយអ្នក និងគ្រួសារអ្នករីកចម្រើនឆ្ពោះទៅកាន់ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។

មេរៀនទី ១៥៧

សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ២

បុព្វកថា

អំឡុងសតវត្សរ៍ទី ២០ កិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនា បានសាយភាយទៅទូទាំងផែនដី ។ អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ បានអធិស្ឋានសុំការដឹកនាំពាក់ព័ន្ធទៅនឹងលក្ខខណ្ឌចំពោះការតែងតាំងបព្វជិតភាព និងពិធីបរិសុទ្ធក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធសម្រាប់សមាជិកសាសនាចក្រដែលជាកូនចៅរបស់ជនជាតិអាហ្វ្រិក ។ វិវរណៈដ៏ជាក់លាក់មួយបានប្រទានដល់ប្រធាន ស្ពែនសើរ ដបុលយូ ឃីមបឹល ហើយត្រូវបានអះអាងបញ្ជាក់ដល់ទីប្រឹក្សារបស់លោកនៅក្នុងគណៈប្រធានទីមួយ និង សមាជិកនៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធសលត៍ លេក នៅថ្ងៃទី ១ ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៩៧៨ ។ នៅក្នុងសំបុត្រមួយដែលចុះថ្ងៃទី ៨ ខែកក្កដា ឆ្នាំ ១៩៧៨ ពួកលោកបានប្រកាសវិវរណៈនោះ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ២

ព្រះអម្ចាស់បើកសម្ដែងថា ពរជ័យបព្វជិតភាព និងពរជ័យព្រះវិហារបរិសុទ្ធ អាចផ្ដល់ទៅឲ្យគ្រប់សមាជិកសាសនាចក្រដែលមានភាពសក្ដិសម ។

សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យនឹកស្រមៃថា ពួកគេមានមិត្តម្នាក់ដែលជាពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ ហើយកំពុងតែមានចម្ងល់ចំពោះសំណួរខ្លះៗអំពីសាសនាចក្រ ។

- តើអ្នកនឹងលើកទឹកចិត្តឲ្យមិត្តរបស់អ្នកធ្វើអ្វីខ្លះ ?

បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប សូមអានឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយប្រធាន ឌៀថើរ អេហ្វ. អុជដូហ្វ នៃគណៈប្រធានទីមួយ ៖

មិត្តភក្ដិយុវវ័យក្មេងជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំអើយ យើងគឺជាមនុស្សដែលសួរសំណួរ ដោយសារយើងដឹងថាសំណួរនាំទៅរកសេចក្ដីពិត ។. . .

« . . .ចម្ងល់គឺជាទីកំណើតនៃទីបន្ទាល់ ។ អ្នកខ្លះអាចមានអារម្មណ៍អៀនខ្មាស់ ឬ ថាមិនស័ក្ដិសមដោយសារពួកគេបានរកសំណួរដែលទាក់ទងទៅនឹងដំណឹងល្អ ប៉ុន្តែពួកគេមិនចាំបាច់មានអារម្មណ៍បែបនោះទេ ។ ការសួរសំណួរ មិនមែនជាសញ្ញានៃភាពទន់ខ្សោយនោះទេ វាគឺជាប្រផ្នូលមួយនៃការរីកចម្រើន ។

« ព្រះបានបញ្ជាយើងឲ្យស្វែងរកចម្លើយចំពោះសំណួររបស់យើង (សូមមើល យ៉ាកុប ១:៥–៦) ហើយសួរតែអ្វីដែលយើងស្វែងរក ‹ ដោយចិត្តស្មោះស គឺដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត ដោយមានសេចក្ដីជំនឿជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទ › (មរ៉ូណៃ ១០:៤) ។ នៅពេលយើងធ្វើដូច្នោះ សេចក្ដីពិតនៃការណ៍ទាំងអស់អាចត្រូវបានបង្ហាញដល់យើង ‹ ដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ › (មរ៉ូណៃ ១០:៥) ។

« សូមកុំខ្លាចឡើយ សូមសួរសំណួរ ។ សូមចង់ដឹង ប៉ុន្តែកុំសង្ស័យឡើយ ! សូមកាន់ខ្ជាប់ទៅនឹងសេចក្ដីជំនឿ និងពន្លឺ ដែលអ្នកបានទទួលរួចហើយជានិច្ច » («The Reflection in the Water» [ការប្រជុំពិសេសប្រព័ន្ធអប់រំសាសនាចក្រសម្រាប់មជ្ឈិមវ័យវ័យក្មេង ថ្ងៃទី ១ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៩] នៅ LDS.org) ។

- តើប្រធាន អុជដូហ្វ បានបង្រៀនអ្វីខ្លះ ដែលអាចជួយដល់នរណាម្នាក់ដែលមានសំណួរអំពីសាសនាចក្រនោះ ?

សូមឲ្យសិស្សម្នាក់អានដំណើររឿងដូចខាងក្រោមអំពីមនុស្សពីរនាក់ ឈ្មោះ ហេលវេសឺអូ និង រូដា ម៉ាទិន ដែលព្យាយាមចង់ទទួលបាន និងយល់អំពីសេចក្ដីពិត តាមការសួរសំណួរ ៖

« នៅយប់ភ្លឺថ្លាខែមេសា ឆ្នាំ ១៩៧២ . . . ហេលវេសីអូ ម៉ាទិន បានសញ្ជឹងគិតអំពីការស្វែងរកសេចក្ដីពិតរបស់គ្រួសារគាត់ ។ គាត់ និងភរិយា រូដា បានសើបអង្កេតអំពីសាសនាជាច្រើន ប៉ុន្តែហាក់ដូចជាគ្មានបំពេញនូវភាពទទេស្អាតខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកគេសោះ ។ គាត់និយាយថា ‹ ខ្ញុំបានសន្ទនាជាមួយព្រះនាយប់នោះ ដោយទូលសុំជំនួយ ›» («Elder Helvécio Martins of the Seventy» *Ensign* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៩០ ទំព័រ ១៦០) ។

អែលឌើរ ហេលវេសីអូ ម៉ាទិន

ប៉ុន្មានថ្ងៃក្រោយមក ពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាបានមកដល់ផ្ទះរបស់ពួកគេនៅ រីយ៉ូ ដេ ចានេរ្យូ ប្រទេសប្រេស៊ីល ។ អែលឌើរ ម៉ាទីន បាននឹកចាំថា « នៅគ្រាដែលយុវជនទាំងពីរនាក់នោះ បានបោះជំហានចូលមកក្នុងផ្ទះរបស់យើងភ្លាម នោះភាពងងឹត និងភាពរសាប់រសល់ខាងវិញ្ញាណទាំងអស់របស់ខ្ញុំត្រូវបានរលាយបាត់មួយរំពេច ហើយត្រូវបានដាក់ជំនួសវិញដោយភាពស្ងប់ស្ងាត់ ដែលឥឡូវខ្ញុំដឹងថា វាបានមកពីឥទ្ធិពលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ » (ដោយ Mark Grover, *The Autobiography of Elder Helvécio Martins* [ឆ្នាំ ១៩៩៤] ទំព័រ ៤៣) ។

នៅពេល ហេលវេសីអូ និង រូដា ដែលជាកូនចៅជនជាតិអាហ្វ្រិក បានសន្ទនាជាមួយអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនានោះ ហេលវេសីអូ បានសួរអំពីតួនាទីរបស់ប្រជាជនស្បែកខ្មៅនៅក្នុងសាសនាចក្រ ។ ម៉ាទិនបានដឹងថា នៅគ្រានោះ គោលនយោបាយសាសនាចក្រ បានដាក់កំហិតចំពោះបុរសស្បែកខ្មៅដែលជាកូនចៅជនជាតិអាហ្វ្រិក ពីការត្រូវបានតែងតាំងបព្វជិតភាព ។ រឿងនេះបាននាំឲ្យពួកគេសួរសំណួរបន្ថែមទៀតដល់ពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ។

- បើអ្នកស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពគ្រួសារម៉ាទិន តើសំណួរអ្វីខ្លះដែលអ្នកអាចនឹងសួរ នៅពេលអ្នកបានដឹងអំពីការដាក់កំហិតចំពោះបព្វជិតភាព ?

សូមបង្ហាញពីសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោម ដែលជាចំណែកមួយនៃសេចក្ដីណែនាំទៅកាន់ សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ២។ (អ្នកអាចនឹងចង់បោះពុម្ព ច្បាប់នៃសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នេះដល់សិស្សដែលពុំទាន់មានកំណែថ្មីនៃព្រះគម្ពីរសម្រាប់ឆ្នាំ ២០១៣) ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ឲ្យឮ ហើយសុំឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់រកមើលចម្លើយចំពោះសំណួរដែលបុគ្គលម្នាក់ៗ អាចនឹងមានអំពីការដាក់កំហិតចំពោះបព្វជិតភាព ។

> « ព្រះគម្ពីរមរមនបង្រៀនថាគ្រប់ ‹ មនុស្សទាំងអស់ក៏ដូចគ្នានៅចំពោះព្រះ › រួម ‹ ទាំងខ្មៅ និងស ទាំងបាវគេ និងសេរី ទាំងប្រុស និងស្រី ›(នីហ្វៃទី ២ ២៦:៣៣) ។ ពេញទាំងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃសាសនាចក្រ មនុស្សទាំងអស់នៃអស់ទាំងសាសន៍ និងជាតិពន្ធនៅក្នុងប្រទេសជាច្រើន បានជ្រមុជទឹក និងបានរស់នៅជាសមាជិកដ៏ស្មោះត្រង់នៃសាសនាចក្រ ។ អំឡុងពេល យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ នៅមានជីវិត មានបុរសស្បែកខ្មៅពីរបីនាក់ដែលជាសមាជិកនៃសាសនាចក្រ ត្រូវបានតែងតាំងឲ្យមានបព្វជិតភាព ។ កាលពីដើមនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្របានបញ្ឈប់ការអនុញ្ញាតឲ្យមានបព្វជិតភាពដល់បុរសស្បែកខ្មៅដែលមានពូជអំបូរអាហ្វ្រិក ។ កំណត់ត្រាសាសនាចក្រ ពុំបានផ្ដល់នូវការយល់ដឹងច្បាស់លាស់ នៅក្នុងច្បាប់ដើមនៃការអនុវត្តនេះទេ » ។

- តើសំណួរណាខ្លះ អំពីការដាក់កំហិតបព្វជិតភាព ដែលអាចត្រូវបានឆ្លើយតាមរយៈសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នេះ ?

សូមចង្អុលបង្ហាញផ្នូរដែលថ្លែងថា « កំណត់ត្រានៃសាសនាចក្រ ពុំបានផ្ដល់នូវការយល់ដឹងច្បាស់លាស់អំពីការអនុវត្តបែបនេះពីដើមដំបូងឡើយ » ។ សូមប្រាកដថា សិស្សយល់ថា ខណៈដែលមនុស្សមួយចំនួន អាចនឹងផ្ដល់នូវមូលហេតុដែលបុរសអំបូរអាហ្វ្រិក មិនត្រូវបានតែងតាំងឲ្យមានបព្វជិតភាពមួយរយៈនោះ មូលហេតុទាំងនោះប្រហែលមិនត្រឹមត្រូវឡើយ ។ សេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដែលទើបតែបានអានរួច មានតំណាងឲ្យតំណែងជាផ្លូវការនៅក្នុងសាសនាចក្រ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សផ្សេងទៀតឲ្យអាននូវកថាកណ្ឌដូចខាងក្រោម ពិពណ៌នាអំពីអ្វីដែលគ្រួសារម៉ាទីន បានធ្វើ បន្ទាប់ពីពួកគេបានដឹងអំពីដំណឹងល្អដែលបានស្ដារឡើងវិញ ៖

> ***ការឆ្លើយតបចំពោះសំណួរលំបាកៗ***
>
> ប្រធាន បិយដ៍ យេ ផាកកឺ បានបង្រៀនថា ៖ « គ្រូបង្រៀនម្នាក់ ត្រូវតែដឹងថានឹងមានសំណួរពិបាកៗត្រូវបានចោទជាញឹកញាប់ ។ ជាញឹកញាប់ សំណួរទាំងនេះ គឺមិនផ្ដល់នូវចម្លើយដែលគាប់ចិត្ត និងស្ងប់ចិត្តនោះទេ ។ គ្រូបង្រៀនម្នាក់ ពុំអាចដឹងអ្វីៗទាំងអស់ឡើយ ។ ព្រះអម្ចាស់ពុំទាន់បានបើកសម្ដែងអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងទេ ។ ប៉ុន្តែចំពោះគ្រូបង្រៀន សំណួរនឹងកើតមាន សួរអំពីអ្វីគ្រប់យ៉ាង ។ [គ្រូបង្រៀន] គប្បីមានចិត្តរបសារនិយាយថា ‹ ខ្ញុំពុំដឹងទេ › ។ ជាញឹកញាប់ នោះនឹងជាចម្លើយពិតតែមួយគត់ » (*Teach Ye Diligently* [ឆ្នាំ ១៩៧៥], ទំព័រ ៦៥) ។

គ្រួសារម៉ាទិន បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅថ្ងៃទី ២ ខែកក្កដា ឆ្នាំ ១៩៧២ ហើយបានបម្រើដោយស្មោះត្រង់នៅក្នុងសាសនាចក្រ ។ នៅពេលកូនប្រុសច្បងរបស់ពួកគេ ម៉ាគឹស បានទទួលពររបស់លោកអយ្យកោរបស់គាត់ ក្នុងនោះបានសន្យាថាគាត់នឹងផ្សាយដំណឹងល្អ ។ ទោះជាមានការដាក់កំហិតបព្វជិតភាពនៅគ្រានោះដែលបានរារាំង ម៉ាគឹសមិនឲ្យបម្រើបេសកកម្មពេញម៉ោងក្ដី ក៏ឪពុកម្ដាយគាត់ បានបើកគណនីសន្សំប្រាក់ចេញផ្សាយសាសនាឲ្យគាត់ដែរ ។ នៅឆ្នាំ ១៩៧៥ សាសនាចក្របានប្រកាសថា ព្រះវិហារបរិសុទ្ធនឹងត្រូវសាងសង់នៅក្នុងទីក្រុង សៅ ផាឡូ ប្រទេសប្រេស៊ីល ។ ដើម្បីជួយដល់ការរៃអង្គាសបងស្រីម៉ាទិន បានលក់គ្រឿងអលង្ការរបស់គាត់ ។ បងប្រុស ម៉ាទិន បានបម្រើដោយស្មោះត្រង់ជាសមាជិកនៃគណៈកម្មការសាធារណៈសម្រាប់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ គ្រួសារម៉ាទិន បានធ្វើការលះបង់ទាំងនេះ ទោះជាពួកគេបានដឹងថា ពួកគេនឹងពុំមានឱកាសទទួលពិធីបរិសុទ្ធបព្វជិតភាពនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធក្ដី ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថា គ្រួសារម៉ាទិស មានឆន្ទៈទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយបម្រើដោយស្មោះត្រង់នៅក្នុងសាសនាចក្រ ទោះជាពួកគេរងឥទ្ធិពលដោយការដាក់កំហិតបព្វជិតភាពនៅគ្រានោះដូច្នេះ ?

បន្ទាប់ពីសិស្សពិភាក្សាអំពីសំណួរនេះ សូមអានចម្លើយរបស់បងប្រុស ម៉ាទីន ៖

« ‹យើងបានរកឃើញសេចក្ដីពិត ហើយគ្មានអ្វីនឹងបញ្ឈប់យើងពីការរស់នៅតាមសេចក្ដីពិតនោះទេ › ។. . . នៅពេលព្រះវិញ្ញាណប្រាប់អ្នកថា ដំណឹងល្អពិត តើអ្នកអាចបដិសេធដោយរបៀបណា ?» (នៅក្នុង « Elder Helvécio Martins of the Seventy,» ទំព័រ ១០៦) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ដោយសារតែគ្រួសារម៉ាទីន បានទទួលទីបន្ទាល់តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះពួកគេអាចដើរឆ្ពោះទៅមុខ ទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ ដោយមិនគិតពីអ្វីដែលពួកគេពុំយល់នោះឡើយ ។

- តើគ្រួសារម៉ាទិន ធ្វើជាគំរូមួយសម្រាប់អ្នក នៅពេលអ្នកមានចម្ងល់ដោយរបៀបណា ? (យើងអាចតោងឲ្យជាប់ទៅនឹងអ្វីដែលអ្នកបានដឹងរួចហើយនោះ ហើយឈរឲ្យរឹងមាំរហូតដល់ទទួលបានចំណេះដឹងបន្ថែម)។

សូមពន្យល់ថា បន្ថែមពីលើគ្រួសារម៉ាទិន ពូជអំបូរអាហ្វ្រិករាប់ពាន់ទៀត នៅក្នុងជាតិសាសន៍ជាច្រើនប្រភេទបានមកស្គាល់នូវសេចក្ដីពិតពេញលេញនៃដំណឹងល្អដែលបានស្ដារឡើងវិញនៅក្នុងបណ្ដាទស្សវត្សរ៍មុននឹងមានវិវរណៈឆ្នាំ ១៩៧៨ ទៅទៀត ។ ថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រនៅក្នុងទីក្រុងសលត៍ លេក បានទទួលសំបុត្រជាច្រើនមកពីអ្នកប្រែចិត្តដែលមិនទាន់បានជ្រមុជទឹកនៅក្នុងប្រទេសនីហ្សេរីយ៉ា និងហ្គាណាស្នើសុំឲ្យមានអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាជាច្រើនបញ្ជូនទៅកាន់អាហ្វ្រិក ។ អស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំ ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្របានពិចារណាប្រកបដោយការអធិស្ឋានអំពីរឿងនោះ ប៉ុន្តែពួកលោកបានមានអារម្មណ៍ថា ពេលវេលាពុំទាន់មកដល់នៅឡើយ ដើម្បីបញ្ជូនពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាទៅអាហ្វ្រិកជាកន្លែងដែលសមាជិកក្នុងមូលដ្ឋាននឹងពុំអាចធ្វើជាអធិបតី ឬធ្វើពិធីបរិសុទ្ធនៅឡើយនោះ ។

សូមប្រាប់សិស្សថាសេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ២មាននូវការប្រកាសជាផ្លូវការអំពីវិវរណៈមួយដែលប្រធាន ស្ពែនសើរ ដបុលយូ ឃឹមបឹល បានទទួលនៅថ្ងៃទី ១ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៩៧៨ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានកថាកណ្ឌទីមួយ នៅត្រង់ឃ្លា « បងប្អូនប្រុសជាទីស្រឡាញ់ » ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យផ្ទៀងតាម ដោយរកមើលអ្វីដែលថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្របានមានប្រសាសន៍ថាពួកលោកបានធ្វើជាសាក្សី ។

- តើថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្របានមើលឃើញទូទាំងផែនដីអំពីអ្វីខ្លះ ?

- តើថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រត្រូវបានបំផុសគំនិតអ្វីខ្លះ នៅពេលពួកលោកបានធ្វើជាសាក្សីអំពីកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ? (បំណងប្រាថ្នាដើម្បីផ្ដល់ពរជ័យនៃដំណឹងល្អទាំងអស់ទៅដល់សមាជិកសក្ដិសមទាំងអស់) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានកថាកណ្ឌបន្ទាប់ (ដែលចាប់ផ្ដើមត្រង់ («សូមយល់ពីសេចក្ដីសន្យាទាំងឡាយ») ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្វែងរករបៀបដែលថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្របានធ្វើសកម្មភាពលើបំណងប្រាថ្នាដ៏បំផុសគំនិតរបស់ពួកលោក ។

- តើប្រធាន ស្ពែនសើរ ដបុលយូ ឃឹមប៊ល និងថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រផ្សេងទៀតបានធ្វើសកម្មភាពលើបំណងប្រាថ្នាដ៏បំផុសគំនិតរបស់ពួកលោកដោយរបៀបណា ?

- តើរឿងនេះបង្រៀនយើងអំពីពួកព្យាការីយ៉ាងណាខ្លះ ? (បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយតប អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរសេចក្ដីពិតដូចតទៅនេះ នៅលើក្ដារខៀន ៖ **ពួកព្យាការីបានស្វែងរកការដឹកនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងការដឹកនាំសាសនាចក្រ**) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា ឃ្លា « ដោយយល់ពីសេចក្ដីសន្យាទាំងឡាយ ដែលបានធ្វើដោយពួកព្យាការី » ។

- តើឃ្លា និងប្រយោគនេះបង្រៀនយើងអំពីអ្វី ដែលពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្របានដឹងអំពីការដាក់ កំហិតបព្វជិតភាពយ៉ាងណាខ្លះ ? (ពួកលោកបានដឹងថា នៅពេលខ្លះ បុរសសក្ដិសមទាំងឡាយនឹងមានឱកាសដើម្បីទទួលបានបព្វជិតភាព) ។

សូមពន្យល់ថា អស់ជាច្រើនឆ្នាំពីមុនឆ្នាំ ១៩៧៨ គណៈប្រធានទីមួយ និង កូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ បានពិភាក្សា ហើយអធិស្ឋានអំពីការដាក់កំហិតបព្វជិតភាពនេះ ។ ពួកអ្នកដឹកនាំមានអារម្មណ៍ថា វិវរណៈ គឺចាំបាច់ត្រូវមានដើម្បីមានការផ្លាស់ប្ដូរនូវការដាក់កំហិតនេះ ដែលបានស្ថាបនាឡើងជាយូរមកអស់មួយសតវត្សន៍ហើយនោះ ។ ពេលខ្លះ សំណួរនេះបានជិតជាប់យ៉ាងខ្លាំងក្នុងចិត្តរបស់ប្រធាន ឃឹមប៊ល ហើយជាញឹកញាប់ លោកបានចេញទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធតែម្នាក់ឯងដើម្បីអធិស្ឋានអំពីរឿងនោះ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាននូវកថាកណ្ឌពីរបន្ទាប់ទៀត ដោយចាប់ផ្ដើមត្រង់ « ទ្រង់បានឮពាក្យអធិស្ឋានទាំងឡាយរបស់យើង » ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ស្វែងរកចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះការអធិស្ឋានរបស់ប្រធាន ឃឹមប៊ល ជាទីប្រឹក្សាទីមួយនៅក្នុងគណៈប្រធានទីមួយ និងសមាជិកដប់រូបនៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរ ។

- តើអ្វីជាចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះការអធិស្ឋានរបស់ព្យាការីរបស់ទ្រង់ ?

- តើរឿងនេះបង្រៀនយើងអ្វីខ្លះ អំពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់ដឹកនាំសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ ? (បន្ទាប់ពីសិស្សបានឆ្លើយតប សូមសរសេរគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ **ព្រះអម្ចាស់ដឹកនាំសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់ តាមរយៈពួកព្យាការីរបស់ទ្រង់) ។**

សូមពន្យល់ថា វិវរណៈនេះមានឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងលើមនុស្សនៅទូទាំងពិភពលោក ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានអំពីរបៀបដែល ហេលវេសឺអូ ម៉ាទិន និងភរិយារបស់គាត់ រូដា បានឆ្លើយតប នៅពេលពួកគេបានដឹងអំពីវានោះ ៖

« ខ្ញុំពុំអាចទប់អារម្មណ៍បានទេ ។ រូដា និងខ្ញុំបានចូលទៅបន្ទប់ដេករបស់យើង លុតជង្គង់ចុះ ហើយបានអធិស្ឋាន ។ យើងបានយំ ខណៈពេលដែលយើងអរគុណដល់ព្រះវរបិតាសួគ៌ ចំពោះព្រឹត្តិការណ៍មួយ ដែលយើងបានគ្រាន់តែសុបិន្តចង់បានប៉ុណ្ណោះ ។ ថ្ងៃនោះបានមកដល់យ៉ាងពិត ហើយវានៅក្នុងជីវិតមែងស្លាប់ *របស់យើង*» (*Autobiography* ទំព័រ ៦៩–៧០) ។ គ្រួសារម៉ាទិន បានផ្សាភ្ជាប់នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ កូនប្រុសរបស់ពួកគាត់ ម៉ាគឺស គឺជាសមាជិកសាសនាចក្រជនជាតិអាហ្វ្រិកដំបូងគេបំផុត ដែលបម្រើបេសកកម្មបន្ទាប់ពីទទួលវិវរណៈ ដើម្បីបញ្ចប់នូវការដាក់កំហិតចំពោះបព្វជិតភាព ។ ហេលវេសឺអូ ម៉ាទិន បានក្លាយជាអ្នកកាន់បព្វជិតភាពក្នុងមូលដ្ឋាន ហើយទីបំផុត ត្រូវបានហៅឲ្យបម្រើជាសមាជិកម្នាក់នៃកូរ៉ុមទីពីរនៃពួកចិតសិបនាក់ ។

សូមពន្យល់ថា ក្នុងអំឡុងពេលយ៉ាងខ្លីក្រោយពីវិវរណៈដែលបានបញ្ចប់ការដាក់កំហិតបព្វជិតភាពត្រូវបានទទួល នោះពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាជាច្រើនត្រូវបានបញ្ជូនទៅកាន់ទ្វីបអាហ្វ្រិក ។ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធជាច្រើនត្រូវបានសាងសង់នៅលើទ្វីបនោះ ហើយមនុស្សរាប់រយរាប់ពាន់នាក់បានទទួលពិធីបរិសុទ្ធនៃដំណឹងល្អសម្រាប់ខ្លួនគេ និងសម្រាប់ដូនតាដែលចែកឋានទៅរបស់ពួកគេ ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា សិស្សប្រហែលជានឹងសួរថា ហេតុអ្វីសាសនាចក្រពុំតែងតាំងបុរសជនជាតិអាហ្វ្រិក មានបព្វជិតភាពក្នុងមួយរយៈពេលនោះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីរបៀបដែលពួកគេនឹងឆ្លើយសំណួរនេះ ។

សូមបញ្ជាក់ថា វាសមរម្យដើម្បីពន្យល់ដល់អ្នកដទៃថា យើងពុំដឹងថាហេតុអ្វីបានជាចាប់ផ្ដើមមានការដាក់កំហិតបព្វជិតភាពដូច្នោះទេ ។ បន្ថែមពីលើនោះ យើងអាចចែកចាយ និងថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្ដីពិត ដែលយើងដឹង ។ (អ្នកអាចនឹងចង់យោងទៅលើសេចក្ដីពិតដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន) ។ សូមបញ្ចប់ដោយការអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយអារម្មណ៍ និងទីបន្ទាល់របស់ពួកគេ ។ អ្នកក៏អាចចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកផងដែរ ។

មេរៀនទី ១៥៨

ការពន្លឿនកិច្ចការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ

បុព្វកថា

តាំងពីការចាប់ផ្ដើមនៃការស្ដារឡើងវិញ កិច្ចការនៃព្រះអម្ចាស់បានពង្រីកទៅទូទាំងពិភពលោក ។ យើងរស់នៅក្នុងជំនាន់មួយ ដែលព្រះអម្ចាស់កំពុងពន្លឿនកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។ យុវវ័យនៃសាសនាចក្រមានធនធាន និងឱកាសជាច្រើនដើម្បីរួមចំណែកចំពោះការពន្លឿនកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

ព្រះអម្ចាស់ កំពុងពន្លឿនកិច្ចការរបស់ទ្រង់

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យដើរពីជ្រុងម្ខាងទៅជ្រុងម្ខាងទៀតនៃបន្ទប់ថ្នាក់រៀនដោយល្បឿនធម្មតា ។ បន្ទាប់មកសុំសិស្សឲ្យដើរឆ្លងកាត់បន្ទប់ម្ដងទៀត ហើយដើរក្នុងដំណើរលឿន ឬបង្កើនល្បឿន ។ ខណៈដែលសិស្សកំពុងដើរឆ្លងកាត់បន្ទប់ជាលើកទីពីរ សូមសួរដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់នូវសំណួរដូចខាងក្រោម ៖

- តើការពន្លឿនអ្វីមួយមានន័យយ៉ាងណា ? (បង្កើនល្បឿនវា) ។ តើមានមូលហេតុបែបណាខ្លះដែលមនុស្សអាចនឹងពន្លឿន ឬបង្កើនល្បឿនការងារនោះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៧៣ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ស្វែងរកអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា ទ្រង់នឹងពន្លឿន ។ សូមឲ្យសិស្សរៀបរាប់ពីអ្វីដែលពួកគេរកឃើញ ។

- តើអ្នកគិតថាការពន្លឿនកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ មានន័យយ៉ាងណាចំពោះទ្រង់ ?

យោងទៅលើ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៧៣ អែលឌើរ រ័សុល អិម ណិលសុន បានមានប្រសាសន៍ថា « ពេលវេលានៃការពន្លឿននោះ គឺជាពេលឥឡូវនេះហើយ » («Thus Shall My Church Be Called» *Ensign* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៩០ ទំព័រ ១៧) ។ សូមសរសេរនូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖**យើងរស់នៅក្នុងគ្រាមួយដែលព្រះអម្ចាស់កំពុងពន្លឿនកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។**

- តើអ្នកបានធ្វើជាសាក្សីថា ព្រះអម្ចាស់កំពុងពន្លឿនកិច្ចការរបស់ទ្រង់ តាមរបៀបណាខ្លះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:១០ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ស្វែងរកនូវអ្វីដែលខគម្ពីរនេះ ផ្ដល់យោបល់អំពីមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់នឹងពន្លឿនកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។

- តើខគម្ពីរនេះផ្ដល់យោបល់ដូចម្ដេចខ្លះ អំពីមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់នឹងពន្លឿនកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ? (ដើម្បីជួយមនុស្សត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការយាងមកជាលើកទីពីរ) ។

សូមដាក់បង្ហាញរូបភាព ប្រធាន ស្ពែនស៊ើរ ដបុលយូ឴ ឃីមបឹល (*សៀវភៅសិល្បៈដំណឹងល្អ* [ឆ្នាំ ២០០៩] ទំព័រ ១៣៣, សូមមើលផងដែរ LDS.org) ។ សូមពន្យល់ថា អំឡុងពេលការបម្រើរបស់ប្រធាន ស្ពែនស៊ើរ ដបុលយូ ឃីមបឹល ក្នុងនាមជាប្រធានសាសនាចក្រ ព្រះអម្ចាស់បានពន្លឿនកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។ ឧទាហរណ៍ កិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនាបានពង្រីក ហើយសាសនាចក្របានបោះពុម្ពកំណែថ្មីនៃព្រះគម្ពីរ ។ នៅពេលលោកលើកទឹកចិត្តដល់សមាជិកសាសនាចក្រឲ្យបោះជំហានឆ្ពោះទៅមុខ នោះប្រធាន ឃីមបឹលបានមានប្រសាសន៍ថា សាសនាចក្រ « បានបញ្ឈប់ជំហាននៅត្រង់កន្លែងខ្លះ យូរល្មមគ្រប់គ្រាន់ហើយ » («Let Us Move Forward and Upward» *Ensign* ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៧៩ ទំព័រ ៨២) ។ លោកក៏បានបង្រៀនផងដែរថា « យើងត្រូវតែពង្រីកការបោះជំហានរបស់យើង ហើយត្រូវតែធ្វើវាឥឡូវនេះ » (Always a Convert Church: Some Lessons to Learn and Apply This Year » *Ensign* ខែកញ្ញា ឆ្នាំ ១៩៧៥ ទំព័រ ៣) ។

- តើអ្នកគិតថាប្រធាន ឃឹមបឹល ចង់មានន័យយ៉ាងណា នៅពេលលោកមានប្រសាសន៍ថា យើងត្រូវតែ « ពង្រីកការបោះជំហានរបស់យើង » ?

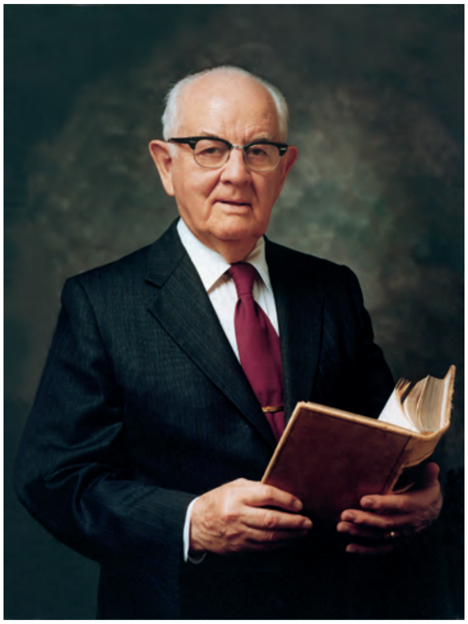

ដើម្បីជួយសិស្សយល់អំពីរបៀបមួយចំនួន ដែលព្រះអម្ចាស់កំពុងពន្លឿនកិច្ចការរបស់ទ្រង់បច្ចុប្បន្ននេះ និងរបៀបមួយចំនួនដែលពួកគេអាចចូលរួមនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ សូមធ្វើសកម្មភាពដូចខាងក្រោម ៖

សូមបំបែកសិស្សជាបីក្រុម ហើយផ្ដល់ដល់សិស្សក្នុងក្រុមនិមួយៗនូវ ច្បាប់ចម្លងនៃកិច្ចការបង្រៀនមួយដូចខាងក្រោម។ សូមផ្ដល់ដល់សិស្សនូវរយៈពេលពីរបីនាទីដើម្បីសិក្សា និងត្រៀមខ្លួនដើម្បីបង្រៀនតាមកិច្ចការរបស់ពួកគេដល់មិត្តរួមថ្នាក់ ។ បន្ទាប់ពីផ្ដល់ពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយនោះ សូមរៀបចំសិស្សជាក្រុមៗដែលមានបីនាក់ ដោយមានសិស្សម្នាក់ពីក្រុមដើមនិមួយៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យផ្លាស់វេនគ្នាបង្រៀនក្រុមរបស់ពួកគេ អំពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់កំពុងពន្លឿនកិច្ចការរបស់ទ្រង់ និងរបៀបដែលពួកគេអាចចូលរួមក្នុងកិច្ចការនោះ ។

កិច្ចការបង្រៀនទី ១ ៖ ការពន្លឿនកិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនា

ប្រធាន ស្ពែនស៊ើរ ដបុលយូ ឃឹមបឹល បានប្រាប់ពួកបរិសុទ្ធថា ព្រះអម្ចាស់បានរៀបចំ ដើម្បីបើកទ្វាសម្រាប់ពួកគេឲ្យចែកចាយដំណឹងល្អ រួមទាំងនៅក្នុងជាតិសាសន៍ដែលពុំអនុញ្ញាតឲ្យមានកិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនាផងដែរ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ លោកក៏បានមានប្រសាសន៍ថា ពួកបរិសុទ្ធចាំបាច់ត្រូវត្រៀមខ្លួនឯងដើម្បីទទួលយកឱកាសនោះផងដែរ ។ ប្រធាន ឃឹមបឹល ក៏បានថ្លែងទីបន្ទាល់ថា បើយុវជនគ្រប់រូបត្រៀមខ្លួនបម្រើបេសកកម្មពេញម៉ោង នោះព្រះអម្ចាស់នឹងបើកទ្វា ហើយផ្ដល់មធ្យោបាយមួយសម្រាប់កិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនា ដើម្បីចេញទៅពេញពិភពលោកទាំងមូល ។ លោកបានប្រកាសថា ៖

« ខ្ញុំដឹងថា ពួកគេមានរាំងនន ដូចជារាំងននដែក និងរាំងននឫស្សី ។ ខ្ញុំដឹងថាវាលំបាកខ្លាំងដោយសារយើងបានខិតខំបញ្ចេញសមត្ថភាពខ្លះហើយ ។. . . « ប៉ុន្តែខ្ញុំអាចមើលឃើញថា វាគ្មានហេតុផលល្អទេ ដែលព្រះអម្ចាស់នឹងបើកទ្វារ ដែលយើងពុំបានត្រៀមខ្លួនដើរចូលទៅនោះ ។ ហេតុអ្វីក៏ទ្រង់គប្បីបំបាក់រាំងននដែក ឬរាំងននឫស្សី ឬរាំងននផ្សេងទៀត បើយើងពុំត្រៀមខ្លួនដើម្បីដើរចូលផងនោះ ? «When the World Will Be Converted,» *Ensign* ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៩៧៤ ទំព័រ ៥, ៧) ។

សមាជិកនៃសាសនាចក្របានធ្វើតាមការទូន្មានរបស់ប្រធាន ឃឹមបឹល ហើយបានត្រៀមខ្លួនដើម្បីចែកចាយដំណឹងល្អ ។ អំឡុងការដឹកនាំរបស់ប្រធាន ឃឹមបឹល នោះចំនួនអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាពេញម៉ោង បានកើនឡើងច្រើនជាង ៥០ ភាគរយ ។ នៅចុងឆ្នាំ ១៩៨០ និងដើមឆ្នាំ ១៩៩០ រដ្ឋាភិបាលអាល្លឺម៉ង់ខាងកើត ប្រទេសជាតិទាំងឡាយនៅក្នុងសហភាពសូវៀតពីដើម និងប្រទេសជាតិនានាឯទៀត ជាទីកន្លែងដែលកិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនាត្រូវបានដាក់កំហិតពីមុននោះ បានចាប់ផ្ដើមអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាចូលទៅចែកចាយដំណឹងល្អនៅក្នុងប្រទេសទាំងនេះ ។ ការព្យាករណ៍របស់ប្រធាន ឃឹមបឹល ត្រូវបានបំពេញ ។

នៅក្នុងខែតុលា ឆ្នាំ ២០០៨ ប្រធាន ថូម៉ាស អេស ម៉នសុន បានថ្លែងបញ្ជាក់ឡើងវិញនូវដំបូន្មានដែលប្រធាន ឃឹមបឹល បានផ្ដល់ឲ្យថា ៖

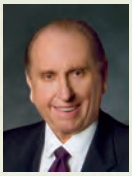

« នៅមាន . . .តំបន់ជាច្រើននៅក្នុងពិភពលោកដែលឥទ្ធិពលរបស់យើងនៅមានកម្រិត ហើយជាកន្លែងដែលយើងពុំត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យចែកចាយដំណឹងល្អដោយសេរី ។ ក៏ដូចជាប្រធាន ស្ពែនស៊ើរ ដបុលយូ ឃឹមបឹល កាលពី ៣២ ឆ្នាំមុន ខ្ញុំសូមលើកទឹកចិត្តអ្នកឲ្យអធិស្ឋានសុំការបើកតំបន់ទាំងនោះ ដើម្បីយើងអាចចែកចាយជាមួយពួកគេនូវសេចក្ដីអំណរនៃដំណឹងល្អ ។ នៅពេលយើងបានអធិស្ឋានក្នុងការឆ្លើយតបចំពោះការអង្វររបស់ប្រធាន ឃឹមបឹល នោះ យើងបានឃើញអព្ភូតហេតុបើកសម្ដែងពីប្រទេសមួយទៅប្រទេសមួយ ដែលកាលពីមុនបានបិទទ្វារចំពោះសាសនាចក្រ ត្រូវបានបើកទ្វារឲ្យសាសនាចក្រចូលវិញ ។ ការណ៍ដូច្នេះ នឹងកើតឡើងម្ដងទៀត

នៅពេលយើងអធិស្ឋានដោយសេចក្ដីជំនឿ (« Welcome to Conference» *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៨ ទំព័រ ៦) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា នៅពេលប្រធាន឴ ឃឹមបឹល បានលើកទឹកចិត្តដល់សមាជិកសាសនាចក្រឲ្យពង្រីកជំហានរបស់ពួកគេ នោះលោកបានបញ្ជាក់អំពីទំនួលខុសត្រូវមួយរបស់យុវជនគ្រប់រូបក្នុងសាសនាចក្រ ។ សូមអញ្ជើញសមាជិកម្នាក់ពីក្រុមរបស់អ្នកឲ្យអាននូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមឲ្យឮៗ ៖

« សំណួរត្រូវបានសួរជារឿយៗថា ៖ តើយុវជនគ្រប់រូបគួរតែបំពេញបេសកកម្មដែរឬទេ ? ហើយចម្លើយត្រូវបានប្រទានឲ្យដោយព្រះអម្ចាស់ ។ គឺ ‹ពិតមែនហើយ› ។ យុវជនគ្រប់រូបគប្បីបំពេញបេសកកម្ម » («When the World Will Be Converted» ទំព័រ ៨)។

សូមរំឭកសមាជិកនៃក្រុមរបស់អ្នកថា ពួកព្យាការីបានបន្តលើកទឹកចិត្តយុវជនដែលសក្ដិសម និងមានសមត្ថភាពគ្រប់រូប បម្រើបេសកកម្មពេញម៉ោង ។ ពួកព្យាការីក៏ស្វាគមន៍ដល់យុវនារីឲ្យបម្រើបេសកកម្មពេញម៉ោងផងដែរ បើពួកគេមានបំណងចង់ធ្វើ ។ នៅខែតុលា ឆ្នាំ ២០១២ ប្រធាន ថូម៉ាស អេស ម៉នសុន បានប្រកាសអំពីការផ្លាស់ប្ដូរអាយុដែលតម្រូវឲ្យចេញផ្សព្វផ្សាយសាសនា ដោយអនុញ្ញាតឲ្យយុវជនចាប់ផ្ដើមការបម្រើនៅវ័យ ១៨ ឆ្នាំ ហើយយុវនារីនៅវ័យ ១៩ ឆ្នាំ ។

សូមពិភាក្សាសំណួរខាងក្រោមនេះជាក្រុម ៖

- ស្របតាមពួកព្យាការីថ្ងៃចុងក្រោយ តើការរំពឹងទុកអ្វីខ្លះដែលព្រះអម្ចាស់មានចំពោះយុវជន ទាក់ទងនឹងកិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនាពេញម៉ោង ? (ទោះសមាជិកក្រុមអាចប្រើពាក្យផ្សេងក្ដី ក៏ចម្លើយរបស់ពួកគេគប្បីឆ្លុះបញ្ចាំងនូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម **៖យុវជនគ្រប់រូបគប្បីត្រៀមខ្លួនបម្រើបេសកកម្មពេញម៉ោង ហើយរក្សាខ្លួនឲ្យបានសក្ដិសមដើម្បីបម្រើ)**។
- ហេតុអ្វីក៏យុវជនគ្រប់រូបគប្បីត្រៀមខ្លួនបម្រើបេសកកម្មពេញម៉ោងយ៉ាងដូច្នេះ ?
- តើការត្រៀមខ្លួនសម្រាប់បេសកកម្មនាពេលឥឡូវនេះ អាចជួយអ្នករួមចំណែកចំពោះកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្ដេច ?
- តើអ្នកគិតថា ការផ្លាស់ប្ដូរចំពោះតម្រូវការអាយុសម្រាប់ការចេញផ្សព្វផ្សាយសាសនាពេញម៉ោងដ៏បំផុសគំនិត បានរួចចំណែកចំពោះការពន្លឿនកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

កិច្ចការបង្រៀនទី ២ ៖ កំណែថ្មីនៃព្រះគម្ពីរ

សូមឲ្យសមាជិកក្រុមរបស់អ្នកពិចារណាអំពីអ្វីដែលពួកគេនឹងធ្វើ បើមានមិត្តជិតស្និតម្នាក់សួរដល់ពួកគេថា « ខ្ញុំចង់ខិតទៅកាន់តែជិតព្រះ ។ តើខ្ញុំគួរតែធ្វើយ៉ាងដូចម្ដេច ? » បន្ទាប់មកសូមសួរសំណួរខាងក្រោមនេះ ៖

- តើអ្នកនឹងនិយាយទៅកាន់មិត្តភក្ដិរបស់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមនេះដោយ ប្រធាន ស្ពែនស៊ើរ ដបុលយូ ឃឹមបឹល ៖

«ខ្ញុំរកឃើញថា ពេលខ្ញុំបង្ហាញនូវទំនាក់ទំនងមិនសូវហ្មត់ចត់ជាមួយនឹងព្រះអាទិទេព ហើយកាលវាហាក់ដូចជាគ្មានព្រះ កំពុងស្ដាប់ ហើយមានបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំ នោះខ្ញុំឃ្លាតពីទ្រង់កាន់តែឆ្ងាយហើយ។ បើសិនខ្ញុំផ្ដោតយកចិត្តទុកដាក់ទាំងស្រុងលើព្រះគម្ពីរ ចន្លោះរវាងខ្ញុំនឹងព្រះត្រូវបានបង្រួមឲ្យតូច ជីវភាពខាងវិញ្ញាណមានត្រឡប់មកវិញ » (*Teachings of Spencer W. Kimball* បានបោះពុម្ពដោយ អែតវើត អិល ឃឹមបឹល [ឆ្នាំ ១៩៨២] ទំព័រ ១៣៥) ។

សូមជូនដំណឹងល្អដល់សមាជិកក្រុមរបស់អ្នកថា សេចក្ដីថ្លែងការណ៍របស់ប្រធាន ឃឹមបឹល ពន្យល់អំពីតម្រូវការដ៏ខ្លាំងចំពោះយើងដើម្បីមានព្រះគម្ពីរ ។ សូមអញ្ជើញសមាជិកក្រុមរបស់អ្នកម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៤:៥៨–៥៩ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យក្រុមផ្ទៀងតាម ហើយប្រាប់ថាហេតុអ្វីព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្របោះពុម្ពវិវរណៈទាំងឡាយ ។

- តើការសិក្សាព្រះគម្ពីរអាចជួយយើងពង្រីកជំហានរបស់យើង ហើយរួមចំណែកក្នុងការពន្លឿនកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

សូមពន្យល់ថា នៅដើមឆ្នាំ ១៩៧០ អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រទទួលស្គាល់ពីតម្រូវការ ដែលសមាជិកសាសនាចក្រត្រូវចេះបទគម្ពីរឲ្យបានកាន់តែស្ទាត់ជំនាញ ហើយឲ្យមានកំណែថ្មីនៃព្រះគម្ពីរប៊ីបជាបទដ្ឋានមួយដើម្បីសិក្សា និងបង្រៀន ។ នៅឆ្នាំ ១៩៧៩ បន្ទាប់ពីរយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំនៃកិច្ចខិតខំ ដ៏បំផុសគំនិត និងឧស្សាហ៍ព្យាយាម នោះសាសនាចក្រ បានបោះពុម្ពកំណែថ្មីនៃព្រះគម្ពីរប៊ីបរបស់ស្ដេចជេមស៍ អិល.ឌី.អេស ជាផ្លូវការជាភាសាអង់គ្លេស ។ គម្ពីរប៊ីបនេះ មាននូវជំនួយការសិក្សាដ៏ច្រើន ដែលពុំធ្លាប់មានពីមុន

រួមមានទាំងលេខយោងជាមួយនឹងសេចក្ដីយោងបទគម្ពីរ និងជំនួយដទៃៗទៀតត្រូវបានពង្រីកកាន់តែច្រើន ហើយបានកែលម្អជើមជំពូក ដកស្រង់ចេញមកពីការបកប្រែរបស់យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ Topical Guide និង Bible Dictionary ។ នៅឆ្នាំ ១៩៨១ សាសនាចក្របានបោះពុម្ពកំណែថ្មី នៃបណ្ដុំព្រះគម្ពីរទាំងបីជាភាសាអង់គ្លេស ដែលរួមមានទាំងការកែលម្អលេខយោង ជើមជំពូក ផែនទី និងមាតិកា ។ នៅឆ្នាំ ២០០៩ សាសនាចក្របានបោះពុម្ពកំណែថ្មីនៃព្រះគម្ពីរប៊ីបនៃ រីណា វ៉ាឡេរ៉ា អិល.ឌី.អេស ជាភាសាអេស្ប៉ាញ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយប្រធាន ប៊យដ៍ ឃេ ផាកកឺ នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ដែលបានធ្វើឡើង នៅរយៈពេលមួយឆ្នាំ បន្ទាប់ពីបានចេញបណ្ដុំព្រះគម្ពីរទាំងបីជាភាសាអង់គ្លេសនៅឆ្នាំ ១៩៨១ ។ សូមឲ្យសិស្សស្ដាប់អំពីរបៀបដែលលោកបានមើលឃើញជាមុនថា កំណែថ្មីនៃព្រះគម្ពីរទាំងនេះ នឹងប្រទានពរដល់ជីវិតជាច្រើន ហើយគាំរកិច្ចការរបស់ព្រះឆ្ពោះទៅមុខ ។

« រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅ ព្រះគម្ពីរទាំងនេះនឹងបង្កើតផលជាជំនាន់នៃពួកគ្រីស្ទានស្មោះត្រង់ជាបន្តបន្ទាប់ ដែលស្គាល់ព្រះអម្ចាស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយដែលចង់គោរពតាមព្រះទ័យទ្រង់ ។

« . . . ពួកគេនឹងអភិវឌ្ឍចំណេះវិជ្ជាដំណឹងល្អ លើសហួសជីដូនជីតារបស់ពួកគេអាចសម្រេច ។ ពួកគេនឹងមានទីបន្ទាល់ថា ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះគ្រីស្ទ ហើយអាចប្រកាសអំពីទ្រង់ និងការពារទ្រង់ » (Scriptures » *Ensign* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៨២ ទំព័រ ៥៣) ។

សូមចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកថា **បទគម្ពីរថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះគ្រីស្ទ** ។ ការសិក្សាបទគម្ពីរអាចជួយយើងទទួលបានទីបន្ទាល់អំពី ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយជួយបំពេញជីវិតរបស់យើងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

សូមពន្យល់ថា កិច្ចខិតខំដ៏អស្ចារ្យ បានមាន និងបន្តធ្វើឡើងដើម្បីផ្ដល់ឲ្យសមាជិកសាសនាចក្រនូវព្រះគម្ពីរ ហើយជំនួយសម្រាប់ការសិក្សាជាភាសារបស់ពួកគេ ។

សូមពិភាក្សាសំណួរខាងក្រោមនេះជាក្រុម ៖

- ហេតុអ្វីក៏ការសិក្សាព្រះគម្ពីរប្រចាំថ្ងៃសំខាន់ ?
- តើការសិក្សាព្រះគម្ពីរផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នក បានជួយអ្នក ឲ្យជួយក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

កិច្ចការបង្រៀនទី ៣ ៖ ការពន្លឿនកិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និងកិច្ចការពង្សប្រវត្តិ

សូមក្រុមរបស់អ្នកឲ្យប៉ាន់ស្មានថាមានព្រះវិហារបរិសុទ្ធចំនួនប៉ុន្មាន ត្រូវបានសាងសង់ក្នុងរយៈពេល ១៤៣ ឆ្នាំ ចន្លោះការរៀបចំសាសនាចក្រនៅក្នុងឆ្នាំ ១៨៣០ និងការហៅរបស់ប្រធាន ស្ពែនស៊ើរ ដបុលយូ឴ ឃីមបឹល នៅឆ្នាំ ១៩៧៣ (១៧ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ) ។ បន្ទាប់មកសូមក្រុមឲ្យស្មានថាមានព្រះវិហារបរិសុទ្ធចំនួនប៉ុន្មានដែលត្រូវបានប្រកាស ឬបានសាងសង់នៅក្នុង ៤០ ឆ្នាំ ចន្លោះឆ្នាំ ១៩៧៣ និង ឆ្នាំ ២០១៣ (១៥៣ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ) ។

សូមពន្យល់ថាការសាងសង់សង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធបានកើនឡើងយ៉ាងច្រើនក្រៃលែង នៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ប្រធាន ហ្គរដុន ប៊ី ហ៊ិងគ្លី ។ សូមអញ្ជើញនរណាម្នាក់ពីក្នុងក្រុមរបស់អ្នកឲ្យអាននូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយប្រធាន ហ្គរដុន ប៊ី ហ៊ិងគ្លី ៖

« ខ្ញុំមានបំណងប្រាថ្នាដ៏ឆេះឆួលឡើងមួយថា ព្រះវិហារបរិសុទ្ធមួយ ត្រូវស្ថាបនានៅក្នុងកន្លែងដែលស្ថិតនៅក្បែរពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ នៅទូទាំងពិភពលោក ។. . . កិច្ចការកំពុងឆ្ពោះទៅមុខយ៉ាងលឿនតាមដែលយើងអាចធ្វើទៅបាន ។ វាគឺជាការអធិស្ឋានដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ខ្ញុំសុំឲ្យវាអាចត្រូវបានពន្លឿនល្បឿនឡើង ដើម្បីឲ្យប្រជាជនរបស់យើងកាន់តែច្រើននាក់អាចចូលទៅក្នុងដំណាក់ដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ព្រះអម្ចាស់បានកាន់តែងាយស្រួល » (Of Missions, Temples, and Stewardship» *Ensign* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩៥ ទំព័រ ៥២, ៥៣) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨:១៥, ១៧ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យក្រុមផ្ទៀងតាម រកមើលទំនួលខុសត្រូវដែលយើងមានចំពោះជីដូនជីតារបស់យើង ។ បន្ទាប់មក សូមអានឮៗនូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នៃគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោមដែលបានផ្ដល់ឲ្យដោយ អែលឌើរ ដាវីឌ អេ បែដណា នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ៖ **យើងមានទំនួលខុសត្រូវក្នុងសេចក្ដីសញ្ញា ដើម្បីស្រាវជ្រាវរកជីដូនជីតារបស់យើង ហើយផ្ដល់ដល់ពួកគេនូវពិធីបរិសុទ្ធនៃដំណឹងល្អសម្រាប់ការសង្គ្រោះ**» The Hearts of the Children Shall Turn,» *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១១ ទំព័រ ២៥) ។

សូមចង្អុលបង្ហាញថា សំណង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និងការរីកចម្រើននៃកិច្ចការពង្សប្រវត្តិ គឺជាភស្ដុតាងដែលព្រះកំពុងពន្លឿនកិច្ចការរបស់ទ្រង់ នៅផ្នែកម្ខាងទៀតនៃវាំងនន ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ បែដណា ។ សូមឲ្យក្រុមស្ដាប់មើលរបៀបដែលពួកគេអាចរួមចំណែកចំពោះកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

« វាពុំមែនជាព្រឹត្តិការណ៍ចៃដន្យដែល កម្មវិធី FamilySearch និងឧបករណ៍ដទៃទៀត បានចេញមកនៅគ្រាមួយដែលយុវវ័យ ចេះយ៉ាងស្ទាត់ជំនាញជាមួយនឹងបច្ចេកវិទ្យាព័ត៌មានដ៏ទូលំទូលាយ និងទំនាក់ទំនងនោះទេ ។ ម្រាមដៃរបស់អ្នកត្រូវបានបង្រៀនឲ្យវាយសារ និងធ្វីតដើម្បីបង្កើនល្បឿន និងចម្រើនកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់–ពុំគ្រាន់តែទំនាក់ទំនងបានឆាប់ជាមួយមិត្តរបស់អ្នកប៉ុណ្ណោះទេ ។ ជំនាញ និងសមត្ថភាព ដែលជាភស្តុតាងនៅក្នុងចំណោមមនុស្សវ័យក្មេងជាច្រើនសព្វថ្ងៃនេះ គឺជាការរៀបចំមួយដើម្បីរួមចំណែកចំពោះកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ » (« The Hearts of the Children Shall Turn » *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១១ ទំព័រ ២៦) ។

សូមពិភាក្សាសំណួរខាងក្រោមនេះជាមួយក្រុមរបស់អ្នក ៖

- តើបទពិសោធន៏វិជ្ជមានអ្វីខ្លះដែលអ្នកមាន នៅក្នុងការធ្វើកិច្ចការពង្សប្រវត្តិរបស់អ្នក ឬការទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធដើម្បីចូលរួមក្នុងពិធីបរិសុទ្ធសម្រាប់មរណជន ?

ទំនួលខុសត្រូវរបស់យើងនៅក្នុងការជម្រុញកិច្ចការឲ្យឆ្ពោះទៅមុខ

បន្ទាប់ពីសិស្សបានបញ្ចប់ការបង្រៀនរបស់ពួកគេនៅក្នុងក្រុមតូច ៗហើយ អញ្ជើញសិស្សពីរបីនាក់ឲ្យចែកចាយគំនិត និងអារម្មណ៍របស់ពួកគេ អំពីការពន្លឿនកិច្ចការនៃព្រះអម្ចាស់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអាននូវសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយអែលឌើរ ដេវីឌ អេ. ហេត នៃកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់ ហើយស្វែងរកនូវអ្វីដែលអាចកើតមានឡើង នៅពេលយើងមានចំណែកនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

« បងប្អូនប្រុសស្រី ព្រះអម្ចាស់កំពុងបើកផ្លូវ ហើយធ្វើឲ្យមានលទ្ធភាពដើម្បីពង្រីកកិច្ចការរបស់ទ្រង់នៅទូទាំងពិភពលោក ហើយនោះជាពរជ័យមួយសម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នា– ដែលបុគ្គលម្នាក់ៗត្រូវចូលរួមចំណែក–តាមរបៀបផ្ទាល់ខ្លួន ។. . .

« តើមាននរណាក្រៅពីពួកព្យាការីនៃព្រះ អាចមើលឃើញជាមុនអំពីអព្ភូតហេតុនៃការរីកចម្រើនយ៉ាងលឿននៃកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ? ពិតណាស់ ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ជាមុននៅក្នុងកណ្ឌ ៨៨ អំពី គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា នោះទ្រង់កំពុងពន្លឿនកិច្ចការរបស់ទ្រង់តាមពេលវា (សូមមើល គ. និង ស. ៨៨:៧៣ Missionary Work—Our Responsibility,» *Ensign* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩៣, ទំព័រ ៦១, ៦២) ។

- ស្របតាមអែលឌើរ ហេត តើមានអ្វីខ្លះអាចកើតឡើង នៅពេលយើងមានចំណែកនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ? (នៅពេលសិស្សឆ្លើយ សូមសរសេរសេចក្តីពិតដូចខាងក្រោមនៅលើក្តារខៀន ៖**យើងអាចត្រូវបានប្រទានពរដោយការចូលរួមចំណែកនៅក្នុងការពន្លឿនកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់) ។**

- តើពរជ័យអ្វីខ្លះដែលអ្នកបានទទួលពិសោធន៍ នៅពេលអ្នកបានចូលរួមក្នុងការពន្លឿនកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីឱកាសទាំងឡាយ ដែលពួកគេត្រូវរួមចំណែកដើម្បីពន្លឿនកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ សូមឲ្យសិស្សឆ្លើយនឹងសំណួរខាងក្រោម នៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់របស់ពួកគេ ឬសៀវភៅកំណត់ហេតុសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ។

- តើមានវិធីមួយចំនួនណាខ្លះ ដែលអ្នកអាចរួមចំណែកដើម្បីពន្លឿនដល់កិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ?

បន្ទាប់ពីផ្តល់ពេលវេលាគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យដាក់គោលដៅមួយដើម្បីធ្វើតាមអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរ ។ សូមបញ្ចប់ដោយការថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីការពន្លឿនកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងទំនួលខុសត្រូវ និងឱកាសរបស់យើងដើម្បីចូលរួមនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ។

មេរៀនទី ១៥៩

ក្រុមគ្រួសារ ៖ ការប្រកាសដល់ពិភពលោក

បុព្វកថា

នៅថ្ងៃទី ២៣ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ ១៩៩៥ នៅក្នុងការប្រជុំសមាគមសង្គ្រោះទូទៅមួយ ប្រធាន ហ្គរដុន ប៊ី ហ៊ិងគ្លី បានណែនាំអំពី « ក្រុមគ្រួសារ ៖ ការប្រកាសដល់ពិភពលោក » ។ សេចក្ដីប្រកាសនេះ ចេញមកពីគណៈប្រធានទីមួយ និងកូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ប្រកាសទៅកាន់ពិភពលោកអំពីបទដ្ឋាន និងគោលលទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីក្រុមគ្រួសារ ។ សេចក្ដីប្រកាសក៏ផ្ដល់នូវការទូន្មានផងដែរ សម្រាប់ជាការពង្រឹងដល់ក្រុមគ្រួសារ និងការព្រមានអំពីលទ្ធផលនៃការបែកបាក់ក្រុមគ្រួសារ ។

កំណត់ចំណាំ ៖ សូមប្រាកដថាសិស្សម្នាក់ៗមានអត្ថបទ «ក្រុមគ្រួសារ ៖ ការប្រកាសដល់ពិភពលោក »មួយច្បាប់ ។ ឯកសារនេះ អាចរកបាននៅទំព័រ ១២៩ នៃទស្សនាវដ្ដី *Ensign* ឬ *លីអាហូណា* ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១០, នៅក្នុងកូនសៀវភៅ *កាតព្វកិច្ចចំពោះព្រះ* និង *ការអភិវឌ្ឍខ្លួន* និងនៅក្នុងកូនសៀវភៅ *ពិតចំពោះសេចក្ដីជំនឿ*ក្រោមពាក្យ «គ្រួសារ » និងនៅ LDS.org។ អ្នកក៏អាចរកឃើញសំណៅនៃសេចក្ដីប្រកាសអំពីគ្រួសារនៅក្នុងសេចក្ដីបន្ថែមនៃសៀវភៅសិក្សានេះផងដែរ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

គណៈប្រធានទីមួយ និង កូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ បានចេញសេចក្ដីប្រកាសមួយទៅកាន់ពិភពលោកអំពីក្រុមគ្រួសារ ។

ពីមុនថ្នាក់ចាប់ផ្ដើម សូមសរសេរ ពាក្យ និងឃ្លាទាំងឡាយ ដូចខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ៖

> *សារៈសំខាន់នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ និងគ្រួសារ*
>
> *ការលែងលះគ្នា*
>
> *អាពាហ៍ពិពាហ៍ភេទដូចគ្នា*
>
> *ភេទ*
>
> *ការមានកូន*
>
> *ទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទក្រៅចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍*
>
> *តួនាទីរបស់ម្ដាយ*
>
> *តួនាទីរបស់ឪពុក*
>
> *ការពន្លូតកូន*

សូមចាប់ផ្ដើមបង្រៀនដោយសួរសំណួរដូចខាងក្រោមនេះ ៖

- តើមានអ្នករាល់គ្នាប៉ុន្មាននាក់ដែលមានសំណួរ ឬបានដឹងថានរណាម្នាក់មានសំណួរទាក់ទងនឹងវិបត្តិមួយ ឬច្រើននៅខាងលើក្ដារខៀននេះ សូមលើកដៃ ?
- តើយើងអាចរកឃើញការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ អំពីប្រធានបទទាំងនេះនៅឯណា ?

សូមចែកចាយសំណៅ « ក្រុមគ្រួសារ ៖ ការប្រកាសដល់ពិភពលោក » ដល់សិស្ស ។ (អ្នកអាចនឹងចង់អញ្ជើញសិស្សឲ្យដាក់លេខត្រង់កថាកណ្ឌក្នុងសេចក្ដីប្រកាស ដើម្បីពួកគេអាចផ្ទៀងតាមដោយងាយស្រួល នៅពេលអ្នកយោងទៅលើកថាកណ្ឌផ្សេងៗ) ។ សូមពន្យល់ថា ប្រធាន ហ្គរដុន ប៊ី ហ៊ិងគ្លី បានប្រកាសអំពីសេចក្ដីប្រកាសនេះនៅថ្ងៃទី ២៣ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ ១៩៩៥ នៅក្នុងការប្រជុំសមាគមសង្គ្រោះទូទៅមួយ ។ មុនពេលប្រធាន ហ៊ិងគ្លី អានសេចក្ដីប្រកាសនេះ លោកបានថ្លែងអំពីមូលហេតុមួយចំនួនថាហេតុអ្វីក៏ពិភពលោកត្រូវការនូវសេចក្ដីពិតទាំងឡាយក្នុងសេចក្ដីប្រកាសនេះ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយប្រធាន ហ៊ិងគ្លី ឲ្យឮៗ ៖ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់មើលមូលហេតុដែលពិភពលោកត្រូវការចាំបាច់នូវសេចក្ដីប្រកាសនេះ ។

« មានសេចក្ដីពុំទៀងត្រង់ជាច្រើនត្រូវបានបង្ហាញថាជាសេចក្ដីពិត ដោយមាននូវការបោកបញ្ឆោតដ៏ច្រើនអំពីបទដ្ឋាន និងគុណតម្លៃ ហើយមាននូវការទាក់ទញចិត្ត និងការល្បួងយ៉ាងច្រើនដែលបានដុះស្នឹមក្នុងពិភពលោកបន្តិចម្ដង ៗ ដែលយើងបានមានអារម្មណ៍ថាត្រូវធ្វើការព្រមាន ហើយព្រមានទុកជាមុន ។ បន្ថែមពីលើនេះ យើងជាគណៈប្រធានទីមួយ និងក្រុមប្រឹក្សានៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ឥឡូវនេះបានចេញនូវសេចក្ដីប្រកាសមួយចំពោះសាសនាចក្រ និងពិភពលោក ជាសេចក្ដីប្រកាស និងការបញ្ជាក់ជាថ្មីអំពីបទដ្ឋាន គោលលទ្ធិ និងការអនុវត្តទាំងឡាយ ដែលទាក់ទងទៅនឹងក្រុមគ្រួសារដែលពួកព្យាការី អ្នកមើលឆុត និងអ្នកទទួលវិវរណៈនៃសាសនាចក្រ បានថ្លែងដដែលៗនៅពេញប្រវត្តិសាសនាចក្រ » («Stand Strong against the Wiles of the World,» *Ensign* ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩៥ ទំព័រ ១០០) ។

- ហេតុអ្វីក៏សេចក្ដីប្រកាសនេះត្រូវបានចេញឲ្យដល់សាសនាចក្រផង និងពិភពលោកផងដូច្នេះ ?

សូមពន្យល់ថា នៅពេលយើងសិក្សា « ក្រុមគ្រួសារ ៖ ការប្រកាសដល់ពិភពលោក » យើងអាចទទួលបានចម្លើយចំពោះសំណួរជាច្រើនស្ដីអំពីគ្រួសារ ។ ដើម្បីជួយសិស្សស្គាល់ពីគោលលទ្ធិ ដែលនឹងជួយពួកគេឲ្យយល់កាន់តែច្បាស់បន្ថែមទៀតអំពីប្រធានបទដែលបានរៀបរាប់នៅលើក្ដារខៀន សូមអញ្ជើញសិស្សប្រាំនាក់ឲ្យផ្លាស់វេនគ្នាអានឲ្យឮៗចេញមកពីកថាកណ្ឌ ១–៥ នៃសេចក្ដីប្រកាស ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ហើយស្វែងរកគោលលទ្ធិដែលទាក់ទងនឹងប្រធានបទនៅលើក្ដារខៀន ។ សូមឈប់បន្ទាប់ពីអានមួយកថាកណ្ឌម្ដង ដើម្បីអនុញ្ញាតឲ្យសិស្សរាយការណ៍នូវអ្វីដែលពួកគេបានរកឃើញ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគូសចំណាំគោលលទ្ធិ ដែលពួកគេរកឃើញនៅលើសេចក្ដីប្រកាសអំពីក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ ។

សម្របមេរៀននេះដើម្បីបំពេញតាមតម្រូវការរបស់សិស្ស

មេរៀនភាគច្រើនរួមមានសេចក្ដីពិតជាច្រើននៃព្រះគម្ពីរជាងអ្វីដែលអ្នកអាចបង្រៀនក្នុងពេលដែលអ្នកមាន ។ នៅពេលអ្នកសិក្សាព្រះគម្ពីរ និង កម្មវិធី សូមស្វែងរកការដឹកនាំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីដឹងថាតើគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍មួយណាដែលសំខាន់បំផុត សម្រាប់សិស្សរបស់អ្នក ដើម្បីរៀន និង ពិភាក្សានៅក្នុងមេរៀននេះ ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងជួយអ្នកឲ្យសម្របមេរៀននីមួយៗទៅតាមតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

នៅពេលសិស្សរាយការណ៍ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យសរសេរនៅលើក្ដារខៀនអំពី គោលលទ្ធិដែលពួកគេស្គាល់។ សិស្សអាចប្រាប់ ហើយសរសេរនូវគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖

អាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងបុរស និង ស្ត្រីគឺតែងតាំងឡើងដោយព្រះ កថាកណ្ឌទី ១] ។

គ្រួសារ គឺជាផ្នែកសំខាន់នៅក្នុងផែនការរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌កថាកណ្ឌទី ១]។

ភេទប្រុសស្រី គឺជាលក្ខណៈពិសេសនៃអត្តសញ្ញាណនិង គោលបំណងសំខាន់មួយនៃបុគ្គលម្នាក់ៗ ចាប់តាំងពីមុនកើតមកជីវិតនេះ ជីវិតរមែងស្លាប់ និង នៅអស់កល្បជានិច្ច កថាកណ្ឌទី ២]។

ផែនការនៃសុភមង្គល ធ្វើឲ្យទំនាក់ទំនងក្រុមគ្រួសារចេះតែបន្តរហូតហួសពីសេចក្ដីស្លាប់កថាកណ្ឌទី ៣]។

បទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះសម្រាប់ប្ដី និង ប្រពន្ធ ដើម្បីបង្កើតកូនចៅឲ្យចម្រើនជាច្រើនឡើងឲ្យមានពាសពេញលើផែនដី នោះនៅតែឲ្យប្រតិបត្តិនៅឡើយកថាកណ្ឌទី ៤] ។

ព្រះបានបញ្ជាឲ្យរក្សា អំណាចដ៏ពិសិដ្ឋនៃការបង្កើតកូនចៅ ប្រើបានសម្រាប់តែរវាងតែបុរសម្នាក់ និងស្ត្រីម្នាក់ ដែលបានរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍យ៉ាងពេញច្បាប់ជាប្ដី និងប្រពន្ធប៉ុណ្ណោះ [កថាកណ្ឌទី ៤] ។

ការបង្កបង្កើតជីវិតរមែងស្លាប់ គឺជាផ្នែកមួយដ៏ពិសិដ្ឋ និងសំខាន់នៃផែនការរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ [កថាកណ្ឌទី ៣ និង ៥] ។

នៅពេលសិស្សរាយការណ៍គោលលទ្ធិនិមួយៗដែលពួកគេបានស្គាល់ សូមប្រើសំណួរមួយ ឬច្រើនដូចខាងក្រោមដើម្បីសួរតាមដាន ដើម្បីជួយដល់ពួកគេយល់គោលលទ្ធិកាន់តែច្បាស់ ។

- តើគោលលទ្ធិនេះ ទាក់ទងនឹងប្រធានបទដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀនយ៉ាងដូចម្ដេច ?
- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា វាសំខាន់ដើម្បីយល់អំពីគោលលទ្ធិនេះ ?
- តើការយល់ដឹង និងការជឿទៅលើគោលលទ្ធិនេះ អាចមានឥទ្ធិពលទៅលើការសម្រេចចិត្តដែលអ្នកធ្វើយ៉ាងដូចម្ដេច ?

បើសិស្សពុំប្រាប់អំពីគោលលទ្ធិណាមួយដែលបានរៀបរាប់ខាងលើទេ សូមជួយពួកគេរកកន្លែងនោះ ហើយពិភាក្សាវា ។

សេចក្ដីប្រកាសអំពីក្រុមគ្រួសារ ជួយយើងស្ថាបនាក្រុមគ្រួសារដោយជោគជ័យ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតអំពីអ្វីដែលពួកគេចង់ឲ្យក្រុមគ្រួសារនាពេលអនាគតរបស់ពួកគេប្រែក្លាយ ។

- តើសកម្មភាព ចរិតលក្ខណៈ អាកប្បកិរិយា និងជំនឿប្រភេទណា ដែលអ្នកគិតថានឹងនាំសុភមង្គលកើតមានដល់ក្រុមគ្រួសារនាពេលអនាគតរបស់អ្នក ?

សូមបែងចែកសិស្សឲ្យធ្វើការជាក្រុមតូចៗ ។ សូមអញ្ជើញក្រុមនិមួយៗអានកថាកណ្ឌទី ៦–៧ ក្នុងសេចក្ដីប្រកាសអំពីក្រុមគ្រួសារឲ្យឮៗជាមួយគ្នា ។ សូមអញ្ជើញពួកគេឲ្យស្វែងរកអ្វីដែលអាចជួយពួកគេសម្រេចបានសុភមង្គលនៅក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ ។ បន្ទាប់ពីផ្ដល់ពេលគ្រប់គ្រាន់ហើយ សូមសួរសំណួរដូចខាងក្រោមទៅដល់សិស្សក្នុងថ្នាក់ទាំងមូល ៖

- តើសុភមង្គលនៅក្នុងក្រុមគ្រួសារអាចសម្រេចទៅបានល្អបំផុតយ៉ាងដូចម្ដេច ? (សិស្សគប្បីប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **សុភមង្គលនៅក្នុងជីវិតគ្រួសារអាចសម្រេចទៅបានល្អបំផុត នៅពេលផ្ដោតទៅលើការបង្រៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ** ។ អ្នកអាចនឹងចង់ផ្ដល់យោបល់ដល់សិស្សឲ្យគូសចំណាំគោលកាណ៍នេះ នៅក្នុងច្បាប់នៃសេចក្ដីប្រកាសអំពីក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ) ។

- ស្របតាមកថាកណ្ឌទី ៦ និង ៧ តើគោលការណ៍មួយចំនួនណាខ្លះ ដែលជួយក្រុមគ្រួសាររកបានសុភមង្គល ? (សូមពិចារណាធ្វើការអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរចម្លើយរបស់សិស្សនៅលើក្ដារខៀន) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិភាក្សាអំពីសំណួរដូចខាងក្រោមជាមួយគ្នានៅក្នុងក្រុមតូច ៗរបស់ពួកគេ ។ សូមផ្ដល់ដល់ក្រុមនីមួយ ៗនូវច្បាប់ចម្លងនៃសំណួរ ឬសរសេរសំណួរនៅលើក្ដារខៀន ។

> *តើគំរូអ្វីខ្លះដែលអ្នកបានមើលឃើញក្រុមគ្រួសារបានធ្វើតាមការបង្រៀនដែលបានសរសេរនៅលើក្ដារខៀន ?*
>
> *ហេតុអ្វីអ្នកគិតថាក្រុមគ្រួសារដែលធ្វើតាមការបង្រៀនទាំងនេះគឺទំនងជាមានភាពសប្បាយរីករាយច្រើនដូច្នេះ ?*

កំណត់ចំណាំ ៖ ដោយសារតែភាពរំញោច និងលក្ខណៈនៃទំនាក់ទំនងក្រុម គ្រួសារមានភាពផ្សេងគ្នា សូមកុំអញ្ជើញសិស្សដែលពិភាក្សាអំពីសកម្មភាពដូចខាងក្រោមព្ ៗឡើយ ។ តែផ្ទុយទៅវិញ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យនឹកគិតទៅលើការបង្រៀនទាំងនេះដោយខ្លួនគេម្នាក់ៗ ហើយពិចារណាអំពីរបៀបដែលពួកគេអាចកែលម្អ ។

បន្ទាប់ពីក្រុមមានពេលពិភាក្សាគ្នាអំពីសំណួរទាំងឡាយហើយ សូមឲ្យសិស្សពិចារណាអំពីការបង្រៀនណាមួយ នៃការបង្រៀនទាំងនេះ ដែលពួកគេរស់នៅតាម ក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ និងពីរបៀបដែលអាចបន្ថែមសុភមង្គលដល់ក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យគិតពិចារណាថាតើការបង្រៀនណាមួយ នៅក្នុងសេចក្ដីប្រកាសនេះ ដែល ពួកគេអាចរស់នៅតាមបានល្អប្រសើរ ក្នុងការខិតខំដើម្បីនាំឲ្យមានសុភមង្គលចំពោះពួកគេ និងក្រុមគ្រួសារពួកគេកាន់តែខ្លាំងឡើង ។ អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សឲ្យសរសេរនូវគោលដៅមួយ អំពីរបៀបដែលពួកគេដាក់ផែនការរស់នៅតាមការបង្រៀនទាំងនេះនៅក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេកាន់តែល្អប្រសើរ ។

បើមានពេល សូមជ្រើសរើសសំណួរមួយ ឬច្រើនដូចខាងក្រោម ដើម្បីពិភាក្សាជារួម ៖

- នៅពាក់កណ្ដាលចុងក្រោយនៃកថាកណ្ឌទី ៧ តើការទទួលខុសត្រូវរបស់ឪពុកមានអ្វីខ្លះ ? តើអ្នកបានមើលឃើញឪពុកអ្នក ឬឪពុកដទៃទៀត បានបំពេញតាមការទទួលខុសត្រូវទាំងនេះតាមវិធីណាខ្លះ ?

- នៅពាក់កណ្ដាលចុងក្រោយនៃកថាកណ្ឌ ទី ៧ តើការទទួលខុសត្រូវចម្បងរបស់ម្ដាយមានអ្វីខ្លះ ? តើអ្នកបានមើលឃើញម្ដាយអ្នក ឬម្ដាយដទៃទៀត បានបំពេញតាមតួនាទីនេះតាមវិធីណាខ្លះ ?

- តើទំនួលខុសត្រូវទាំងនេះត្រូវបានផ្ដល់ឲ្យដោយ « បានតែងតាំងឡើងដោយព្រះ » មានន័យយ៉ាងណា ? (វាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះវរបិតាសួគ៌របស់យើង) ។ ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា កិច្ចការនេះសំខាន់ដើម្បីយល់ដឹង ?

- តើឃ្លាណាមួយនៅក្នុងកថាកណ្ឌទី ៧ ដែលជួយយើងឲ្យយល់អំពីរបៀបដែលឪពុក និងម្ដាយ គឺត្រូវជួយគ្នាទៅវិញទៅមក ? (សិស្សគប្បីប្រាប់នូវគោលការណ៍ដូចខាងក្រោម ៖ **ឪពុក និងម្ដាយមានកាតព្វកិច្ចដើម្បីជួយគ្នាទៅវិញទៅមក ជាដៃគូស្មើភាពគ្នានៅក្នុងការទទួលខុសត្រូវក្នុងគ្រួសាររបស់ពួកគេ**)។

- ហេតុអ្វីក៏អ្នកគិតថា វាសំខាន់អ្វីម្ល៉េះ សម្រាប់ម្ដាយ និងឪពុកដើម្បីយល់ថា ពួកគេជាដៃគូស្មើភាពគ្នាដូច្នេះ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយនូវរបៀបដែលពួកគេបានមើលឃើញម្ដាយ និងឪពុកធ្វើការជាមួយគ្នា ជាដៃគូស្មើភាព ។

នៅពេលសិស្សពិភាក្សាអំពីតម្រូវការចំពោះឪពុក និងម្ដាយដើម្បីគាំទ្រដល់គ្នាទៅវិញទៅមក នោះអ្នកអាចនឹងចង់បង្វែរចំណាប់អារម្មណ៍របស់ពួកគេ ទៅយកចិត្តទុកដាក់លើប្រយោគដូចខាងក្រោមនៅជិតចុងបញ្ចប់កថាកណ្ឌទី ៧ ៖ « អសមត្ថភាព មរណភាព ឬកាលៈទេសៈផ្សេង ៗទៀត អាចនឹងត្រូវសម្របទៅតាមស្ថានភាពចាំបាច់របស់បុគ្គលម្នាក់ៗ » ។ សូមអះអាងនឹងសិស្សថា ព្រះអម្ចាស់បានញាណដឹងអំពីស្ថានភាពទាំងនេះ ហើយថាទ្រង់ប្រទានពរដល់ឪពុកម្ដាយ និងក្រុមគ្រួសារ នៅពេលពួកគេខិតខំបំពេញតាមកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេ ។

- ស្របតាមប្រយោគចុងក្រោយនៃកថាកណ្ឌទី ៧ តើមាននរណាផ្សេងទៀត អាចជួយដល់ម្ដាយ និងឪពុកនៅក្នុងទំនួលខុសត្រូវរបស់ពួកគេ ? (សាច់ញាតិក្រុមគ្រួសារ។ អ្នកអាចចង្អុលបង្ហាញថា កូន ៗក៏អាចជួយឪពុកម្ដាយរបស់ពួកគេផងដែរ ។)

សូមពន្យល់ថាគ្រប់គ្រួសារ មានភាពលំបាករៀង ៗខ្លួន ប៉ុន្ដែគ្រួសារទាំងនោះ អាចរស់នៅតាមការបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយស្វែងរកសុភមង្គលបាន ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានកថាខណ្ឌទី ៨ និង ៩ អំពីសេចក្តីប្រកាសក្រុមគ្រួសារឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ផ្ទៀងតាម ស្វែងរកនូវអ្វីដែលនឹងកើតឡើង បើសិនជាយើងពុំបំពេញតាមទំនួលខុសត្រូវរបស់យើងនៅក្នុងក្រុមគ្រួសារយើងនោះ ។

- តើអ្វីខ្លះនឹងកើតឡើង បើយើងបដិសេធទំនួលខុសត្រូវក្នុងគ្រួសាររបស់យើង ? (សិស្សគប្បីបង្ហាញអារម្មណ៍ថា **ព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើឲ្យយើងទទួលខុសត្រូវ បើយើងពុំបំពេញតាមទំនួលខុសត្រូវរបស់យើងនៅក្នុងក្រុមគ្រួសារនោះទេ ។** ពួកគេអាចចង្អុលបង្ហាញផងដែរថា ការបែកបាក់ក្រុមគ្រួសារ នឹងនាំទៅរកគ្រោះមហន្តរាយ) ។
- តើទំនួលខុសត្រូវអ្វីខ្លះ ដែលអ្នកគិតថា កូនចៅមាននៅក្នុងគ្រួសារ ?

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យពិចារណាអំពីរបៀបដែលពួកគេបំពេញទំនួលខុសត្រូវរបស់ពួកគេ នៅក្នុងក្រុមគ្រួសារ ។ បើអ្នកអញ្ជើញពួកគេឲ្យកត់ត្រាគោលដៅមួយ ដើម្បីរស់នៅឲ្យកាន់តែល្អប្រសើរ តាមការបង្រៀនមកពីសេចក្តីប្រកាសអំពីក្រុមគ្រួសារ នៅក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ សូមលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យស្វែងរកជំនួយរបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅពេលពួកគេព្យាយាមដើម្បីសម្រេចគោលដៅរបស់ពួកគេ ។

សូមបញ្ចប់ដោយការសុំឲ្យសិស្សពីរបីនាក់ចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេ អំពីសេចក្តីពិតណាក៏ដោយ ដែលត្រូវបានបង្រៀននៅក្នុងមេរៀននេះ ។ អ្នកក៏អាចចែកចាយទីបន្ទាល់របស់អ្នកផងដែរអំពីគោលលទ្ធិ និងគោលការណ៍ទាំងឡាយនៅក្នុងសេចក្តីប្រកាសអំពីក្រុមគ្រួសារ ។

មេរៀនទី ១៦០

ព្យាការីនៅរស់

បុព្វកថា

សមាជិកសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ បានប្រទានពរដែលត្រូវបានដឹកនាំដោយព្យាការីនៅរស់ ជាអ្នកមើលឆុត និងអ្នកទទួលវិវរណៈ ។ នៅជំនាន់បុរាណ ពួកព្យាការី ត្រូវបានជ្រើសរើសដោយព្រះអម្ចាស់ និងបានអនុញ្ញាតឲ្យនិយាយជំនួសទ្រង់ ។ ដូចគ្នានេះដែរ នៅជំនាន់របស់យើង ពាក្យសម្ដីរបស់ព្យាការីនៅរស់ តំណាងឲ្យសំឡេងរបស់ព្រះអម្ចាស់មកកាន់យើង និងទៅកាន់ពិភពលោក (សូមមើល គ. និង ស. ១:៣៧–៣៨) ។ នៅក្នុងមេរៀននេះ សិស្សនឹងសិក្សាពីដំបូន្មានថ្មីៗមកពីប្រធានសាសនាចក្រ ជាព្យាការីដ៏ជ្រើសរើសរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

ការបន្តមានវិវរណៈតាមរយៈព្យាការីនៅរស់

សូមសរសេរសំណួរដូចខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *តើនរណាជាព្យាការីសំខាន់បំផុតចំពោះអ្នក ?*

សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យពិចារណាសំណួរនេះ ហើយស្ដាប់មើលចម្លើយ នៅពេលពួកគេអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយប្រធាន អ៊ែសរ៉ា ថាហ្វ បែនសឹន ។

« ព្យាការីសំខាន់បំផុតចំពោះយើងរាល់គ្នាក្នុងពេលនេះនោះគឺជាព្យាការីម្នាក់ដែលកំពុងតែនៅរស់ក្នុងសម័យ និង ជំនាន់របស់យើងនេះឯង » (Jesus Christ—Gifts and Expectations » *New Era*, ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៧៥ ទំព័រ ១៧) ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថាព្យាការីនៅរស់ គឺជាព្យាការីសំខាន់បំផុតសម្រាប់យើង ?

បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយរួចហើយ សូមបន្តអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍របស់ប្រធានបែនសឹន ៖

« នេះគឺជាព្យាការីដែលមាននូវសេចក្ដីណែនាំនាសម័យនេះ ពីព្រះសម្រាប់យើង ។. . . គ្រប់ជំនាន់មានតម្រូវការចាំបាច់នូវបទគម្ពីរពីបុរាណ បូករួមទាំងគម្ពីរបច្ចុប្បន្នកាលមកពីព្យាការីនៅរស់ ។ ហេតុដូច្នោះហើយ ការអាន និងការពិចារណាដ៏សំខាន់បំផុតដែលអ្នកគប្បីធ្វើ នោះគឺពាក្យពេចន៍ដ៏បំផុសគំនិតថ្មីៗបំផុតមកពីមាត់នៃអ្នកនាំពាក្យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ នោះហើយជាមូលហេតុចាំបាច់ដែលអ្នកមានសិទ្ធិ និង អានដោយយកចិត្តទុកដាក់នូវពាក្យរបស់លោក នៅក្នុងទស្សនាវដ្ដីប្រចាំខែរបស់សាសនាចក្រ » (Jesus Christ—Gifts and Expectations » ទំព័រ ១៧) ។

សូមពន្យល់ថា យើងគាំទ្រសមាជិកទាំងអស់នៃគណៈប្រធានទីមួយ និង កូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ជាព្យាការី អ្នកមើលឆុត និង អ្នកទទួលវិវរណៈ ។ ប៉ុន្តែ ប្រធានសាសនាចក្រគឺជាបុគ្គលតែម្នាក់គត់ដែលមានសិទ្ធិអំណាច ដើម្បីអនុវត្តកូនសោបព្វជិតភាពទាំងអស់នៅលើផែនដីនេះ ហើយជាបុគ្គលតែម្នាក់គត់ដែលមានសិទ្ធិអំណាចដើម្បីទទួល និង ប្រកាសវិវរណៈសម្រាប់សាសនាចក្រទាំងមូល ។

- យោងតាមអ្វីដែលបានរៀននៅក្នុងមេរៀនថ្មីៗនេះ តើពេលណាដែលប្រធានសាសនាចក្របានប្រកាសវិវរណៈសម្រាប់សាសនាចក្រទាំងមូល ឬ ប្រកាសពីការផ្លាស់ប្ដូរពិសេសៗនៅក្នុងដំណើរការនានានៃសាសនាចក្រ ? (ចម្លើយអាចរួមមាន ប្រធាន វិលហ្វូឌ វ៉ូឌ្រុព្វ បានចេញនូវគោលនយោបាយស្ដីអំពីអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព [សូមមើល សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ១] នៅពេលប្រធាន យ៉ូសែប អេហ្វ ស្ម៊ីធ បានប្រកាសកាលពីមុនអំពីសេចក្ដីពិតដែលពុំបានដឹងពីមុនមកអំពីពិភពវិញ្ញាណក្រោយជីវិតរមែងស្លាប់ [សូមមើល គ. និង ស. ១៣៨] និងនៅពេលដែលប្រធាន ស្ពេនស៊ើរ ដបុលយូ឵ យីមប៊ឹល បានប្រកាសថា ពរជ័យនៃបព្វជិតភាព ត្រូវបានធ្វើឡើងឲ្យមានសម្រាប់សមាជិកសក្តិសមទាំងអស់នៃសាសនាចក្រ [សូមមើល សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ២]) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់អានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ដូចខាងក្រោមដោយប្រធាន ឌៀថើរ អេស្វ អុជដូហ្វ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់មើលសេចក្ដីពិតមួយ ស្ដីអំពីវិវរណៈនៅក្នុងជំនាន់របស់យើង ។

« សារដំណឹងដ៏រុងរឿងមួយនៃការស្ដារឡើងវិញនូវសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយគឺថា ព្រះទ្រង់បន្តមានបន្ទូលមកកាន់កូនចៅរបស់ទ្រង់ ! ទ្រង់មិនលាក់ទុកនៅក្នុងស្ថានសួគ៌ឡើយ ប៉ុន្តែមានព្រះបន្ទូលនៅសម័យនេះដូចដែលទ្រង់បានធ្វើនៅក្នុងសម័យបុរាណដែរ ។

« ដំបូន្មានដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបានរបស់ព្រះចំពោះមនុស្សលោកគឺ ត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងព្រះគម្ពីរប៊ីប ព្រះគម្ពីរមរមនគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា និង មុក្ដាដ៏មានតម្លៃមហិមា ។ ជាងនោះទៀត ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលតាមរយៈអ្នកបម្រើទាំងឡាយរបស់ទ្រង់ ដូចដែលទ្រង់នឹងធ្វើម្ដងទៀតនៅឯ. . . សន្និសីទទូទៅ » (« Why Do We Need Prophets ? » *Ensign*, ខែ មិនា ឆ្នាំ ២០១២ ទំព័រ ៤) ។

- តើគោលលទ្ធិអ្វីខ្លះ ស្ដីអំពីវិវរណៈដែលប្រធាន អុជដូហ្វ បង្រៀនដល់យើង ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេគួរប្រាប់អ្វីស្រដៀងគ្នាទៅនឹងសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោម ៖ **ព្រះអម្ចាស់បន្តមានបន្ទូលមកកាន់យើងនៅសព្វថ្ងៃនេះ តាមរយៈព្យាការីនៅរស់របស់ទ្រង់ ។** អ្នកអាចនឹងចង់សរសេរគោលលទ្ធិនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។
- តើយើងអាចស្វែងរកពាក្យសម្ដីរបស់ពួកព្យាការីនៅរស់នៅទីណា ? (ចម្លើយអាចរួមមានសន្និសីទទូទៅ ទស្សនាវដ្ដីនៃសាសនាចក្រ គេហទំព័រ LDS.org និង mormonchannel.org) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីសារៈសំខាន់ ដែលព្រះអម្ចាស់បន្តមានបន្ទូលមកកាន់ព្យាការីនៅរស់របស់ទ្រង់ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមនេះដោយប្រធាន យ៉ូហាន ថេលើរ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកមូលហេតុដែលវិវរណៈបន្តមានតាមរយៈព្យាការីនោះសំខាន់អ្វីម្ល៉េះ ។

« យើងតម្រូវឲ្យមានដើមឈើដែលមានជីវិត—ប្រភពទឹករស់—បញ្ញាដែលរស់រវើក ដែលចេញមកពីបព្វជិតភាពដែលកំពុងមានជីវិតនៅឋានសួគ៌ តាមរយៈបព្វជិតភាពដែលកំពុងនៅរស់នៅលើផែនដីនេះ ។. . . ហើយចាប់តាំងពីពេលដែលអ័ដាមបានទទួលទំនាក់ទំនងដំបូងជាមួយព្រះ . . . វាត្រូវបានតម្រូវឲ្យមានវិវរណៈថ្មីៗ សមស្របទៅនឹងកាលៈទេសៈពិសេសៗនេះដែលសាសនាចក្រ ឬ បុគ្គលម្នាក់ៗត្រូវបានដាក់ឲ្យរស់នៅនោះ ។ វិវរណៈរបស់អ័ដាមពុំបានណែនាំណូអេឲ្យសង់សំពៅទេ ហើយវិវរណៈរបស់ណូអេ ពុំបានប្រាប់ឡុតឲ្យបោះបង់ចោលទីក្រុងសូដុំមដែរ ហើយវិវរណៈទាំងនេះក៏ពុំបាននិយាយអំពីការធ្វើដំណើររបស់កូនចៅអ៊ីស្រាអែលឲ្យចាកចេញពីអេស៊ីព្ទដែរ » (នៅក្នុង *The Gospel Kingdom* ជ្រើសរើសចេញដោយ G. Homer Durham [ឆ្នាំ ១៩៨៧] ទំព័រ ៣៤) ។

- យោងតាមប្រធានថេលើរហេតុអ្វីយើងត្រូវការព្យាការីនៅរស់ ? (តាមរយៈព្យាការីនៅរស់ នោះព្រះបានប្រទានការណែនាំជាក់លាក់ចំពោះសេចក្ដីត្រូវការ និង កាលៈទេសៈតាមកាលវេលា) ។
- តើការយល់ដឹងពីភាពចាំបាច់នៃការបន្តមានវិវរណៈ អាចជះឥទ្ធិពលលើរបៀបដែលអ្នកស្ដាប់ ឬ អានប្រសាសន៍របស់ព្យាការីនៅរស់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

ធ្វើតាមការទូន្មានរបស់ព្យាការីនៅរស់

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យពិភាក្សាគ្នាពីការទូន្មានរបស់ព្យាការីនៅរស់ សូមជ្រើសរើសយកសុន្ទរកថាសន្និសីទទូទៅមួយ ឬ ច្រើនជាងនេះដែលបានផ្ដល់ឲ្យដោយប្រធានសាសនាចក្រកាលពីឆ្នាំមុន ។ សូមផ្ដល់ច្បាប់ចម្លងនៃសុន្ទរកថានោះទៅសិស្សម្នាក់មួយច្បាប់ ។ សូមទុកពេលឲ្យសិស្សស្វែងរកគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ដែលព្យាការីនៅរស់កំពុងបង្រៀនបច្ចុប្បន្ននេះ ។

បន្ទាប់ពីសិស្សមានពេលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីអានហើយ សូមឲ្យពួកគេធ្វើជាបញ្ជីគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ដែលប្រធានសាសនាចក្រកំពុងបង្រៀន ។ សូមគិតពីការអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅលើក្ដារខៀន ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់ និង ដឹងពីសារៈសំខាន់នៃគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ទាំងនេះដែលពួកគេបានរកឃើញ សូមសួរសំណួរមួយចំនួន ឬ ទាំងអស់ដូចខាងក្រោម ៖

- តើគោលការណ៍ ឬ គោលលទ្ធិណាមួយដែលអ្នកទទួលអារម្មណ៍ថាវាទាក់ទងយ៉ាងពិសេសជាមួយនឹងអ្នក ? ហេតុអ្វី ?
- តើអ្នក និង គ្រួសាររបស់អ្នកកំពុងព្យាយាមធ្វើតាមការទូន្មានរបស់ព្យាការីតាមរបៀបណាខ្លះ ?
- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថាវាសំខាន់ ដែលយើងត្រូវសិក្សា ហើយអនុវត្តនូវអ្វីដែលប្រធានសាសនាចក្របច្ចុប្បន្ននេះកំពុងបង្រៀន ?

សូមសរសេរ សំណួរខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ហើយអញ្ជើញសិស្សឲ្យឆ្លើយសំណួរទាំងនេះនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬ កំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ៖

> *ចេញពីប្រសាសន៍របស់ព្យាការីនៅរស់ដែលអ្នកទើបតែបានសិក្សា តើសារលិខិតអ្វីដែលអ្នកទទួលអារម្មណ៍ថាព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យអ្នកទទួលនោះ ?*
>
> *តើអ្នកនឹងធ្វើអ្វីខ្លះតាមរយៈការទូន្មានថ្មីៗនេះរបស់ព្យាការី ?*

សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យអនុវត្តអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរ ។ សូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថានៅពេលពួកគេធ្វើដូច្នេះ នោះពួកគេអាចមានទំនុកចិត្តថាព្រះវរបិតាសួគ៌នឹងប្រទានពរដល់ពួកគេ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យបន្តសិក្សា និង អនុវត្តការបង្រៀននានារបស់ព្យាការីនៅរស់ឲ្យបានជាប់លាប់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីព្យាការីនៅរស់ ។

នៅពេលបញ្ចប់ថ្នាក់សិក្ខាសាលាឆ្នាំសិក្សានេះ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យបន្តសិក្សាព្រះគម្ពីររៀងរាល់ថ្ងៃ ។ បើពួកគេនឹងចូលរៀនថ្នាក់សិក្ខាសាលាវគ្គក្រោយទៀត អ្នកអាចនឹងផ្ដល់យោបល់ថា ពួកគេចាប់ផ្ដើមការសិក្សាព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ អ្នកអាចនឹងអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីពរជ័យដែលគាត់បានទទួលដោយ បន្តការអានព្រះគម្ពីរប្រចាំថ្ងៃ ទោះជាពេលដែលថ្នាក់សិក្ខាសាលាពុំមានក្នុងរដូវកាលនោះក្ដី ។

ការសិក្សាព្រះគម្ពីរប្រចាំថ្ងៃ

មានកិច្ចការមួយចំនួន ដែលគ្រូបង្រៀនអាចធ្វើ ដែលនឹងកាន់តែមានអំណាចនិងឥទ្ធិពលដ៏យូរអង្វែងបន្ថែមទៀតសម្រាប់ជាសេចក្ដីល្អនៅក្នុងជីវិតសិស្សទាំងឡាយរបស់ពួកគាត់ជាងនោះ គឺការជួយពួកគេឲ្យរៀនស្រឡាញ់ព្រះគម្ពីរ ហើយសិក្សាពីវាជារៀងរាល់ថ្ងៃ ។ អ្នកអាចលើកទឹកចិត្តឲ្យមានការសិក្សាព្រះគម្ពីរប្រចាំថ្ងៃតាមរយៈការអញ្ជើញសិស្សឲ្យអានគម្ពីរដោយខ្ជាប់ខ្ជួន របស់ពួកគេ ទោះជាពេលដែលគ្មានថ្នាក់សិក្ខាសាលាក្ដី ។

មេរៀនសិក្សានៅផ្ទះ

កម្មវិធី និង អង្គការសាសនាចក្រ សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ២, ការពន្លឿនកិច្ចការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ, ការប្រកាសអំពីក្រុមគ្រួសារ និង ព្យាការីនៅរស់ (មេរៀនទី ៣២)

ការរៀបចំមេរៀនសម្រាប់គ្រូបង្រៀនដល់សិស្សដែលសិក្សានៅផ្ទះ

សេចក្ដីសង្ខេបមេរៀនសម្រាប់សិស្សសិក្សានៅផ្ទះប្រចាំថ្ងៃ

ខាងក្រោមនេះគឺជាសេចក្ដីសង្ខេបនៃគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍នានាដែលសិស្សបានរៀន នៅពេលពួកគេបានសិក្សាមេរៀនទី ៣២ ។ សេចក្ដីសង្ខេបនេះមិនមែនត្រូវយកមកបង្រៀនជាផ្នែកនៃមេរៀនរបស់អ្នកនោះទេ ។ មេរៀនដែលអ្នកបង្រៀនសម្រាប់មេរៀនទី ៣២ផ្ដោតលើគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍តែពីរបីនេះប៉ុណ្ណោះ ។ សូមធ្វើតាមការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលអ្នកគិតពីតម្រូវការរបស់សិស្ស ។

ថ្ងៃទី ១ (កម្មវិធី និង អង្គការសាសនាចក្រ)

នៅក្នុងមេរៀននេះ សិស្សបានរៀនថាសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ ជួយព្រះវរបិតាសួគ៌ដើម្បីនាំឲ្យមានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចនៃកូនចៅរបស់ទ្រង់ ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថា កម្មវិធី និង អង្គការសាសនាចក្រទាំងអស់ដំណើរការក្រោមការដឹកនាំនៃថ្នាក់ដឹកនាំបព្វជិតភាព ដែលកាន់កូនសោដើម្បីធ្វើជាអធិបតី ។ សិស្សបានរកឃើញថានៅពេលយើងចូលរួមនៅក្នុងកម្មវិធី និង អង្គការសាសនាចក្រ នោះយើងទទួលពរជ័យទាំងឡាយដែលមានតាមរយៈពួកលោក ។ បន្ទាប់មកពួកគេដាក់គោលដៅ ដើម្បីកែលម្អការចូលរួមនៅក្នុងអង្គការជំនួយ និង កម្មវិធីនានានៃសាសនាចក្រ ។

ថ្ងៃទី ២ (សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ២)

នៅពេលសិស្សបានរៀនអំពីវិវរណៈឆ្នាំ ១៩៨៧ដែលបានផ្ដល់បព្វជិតភាព និង ពរជ័យនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធដល់សមាជិកសក្ដិសមគ្រប់រូបនៃសាសចក្រ នោះពួកគេបានរៀនថាព្យាការីស្វែងរកការដឹកនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងការដឹកនាំសាសនាចក្រ ហើយថាព្រះអម្ចាស់ដឹកនាំសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់តាមរយៈវិវរណៈទៅកាន់ព្យាការីរបស់ទ្រង់នៅក្នុងពេលកំណត់របស់ទ្រង់ ។

ថ្ងៃទី ៣ (ការពន្លឿនកិច្ចការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ)

ចេញពីមេរៀននេះ សិស្សបានរៀនថាព្រះអម្ចាស់កំពុងពន្លឿនកិច្ចការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់ ។ ពួកគេក៏បានរៀនផងដែរថា ពួកគេអាចចូលរួមនៅក្នុងការពន្លឿនកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ តាមរយៈការចែកចាយដំណឹងល្អ ការសិក្សាព្រះគម្ពីរ និង ការធ្វើកិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និង កិច្ចការពង្សប្រវត្តិ ។

ថ្ងៃទី ៤ (ក្រុមគ្រួសារ ៖ ការប្រកាសដល់ពិភពលោក)

នៅក្នុងមេរៀននេះសិស្សបានរកឃើញគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍នានាដែលទាក់ទងនឹងគ្រួសារ ដូចខាងក្រោមនេះ ៖
អាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងបុរស និង ស្ត្រីត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះ ការបង្កបង្កើតនៃជីវិតរមែងស្លាប់គឺពិសិដ្ឋ ហើយជាផ្នែកសំខាន់នៃផែនការរបស់ព្រះវរបិតាសួគ៌ ហើយឪពុក និង ម្ដាយមានកាតព្វកិច្ចដើម្បីជួយគ្នាទៅវិញទៅមកជាដៃគូស្មើគ្នានៅក្នុងទំនួលខុសត្រូវនៃក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ ។ សិស្សក៏បានរៀនផងដែរថា ព្រះអម្ចាស់នឹងឲ្យយើងទទួលខុសត្រូវប្រសិនបើយើងពុំបំពេញទំនួលខុសត្រូវរបស់យើងនៅក្នុងគ្រួសារយើងនោះទេ ។

សេចក្ដីផ្ដើម

មេរៀននេះអាចជួយសិស្សឲ្យយល់ពីពរជ័យនៃការត្រូវបានដឹកនាំដោយព្យាការីអ្នកមើលឆុត និង អ្នកទទួលវិវរណៈដែលនៅរស់ ។ សិស្សនឹងសិក្សាការទូន្មានថ្មីៗពីប្រធានសាសនាចក្រ ដែលជាព្យាការីជម្រើសរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

យោបល់សម្រាប់ការបង្រៀន

វិវរណៈមានមកជាបន្ដបន្ទាប់តាមរយៈព្យាការីនៅរស់

សូមសរសេរសំណួរខាងក្រោមនៅលើក្ដារខៀន ៖ *តើនរណាគឺជាព្យាការីសំខាន់បំផុតសម្រាប់អ្នក?*

សូមឲ្យសិស្សពិចារណាពីសំណួរនេះ ហើយស្ដាប់រកចម្លើយនៅពេលអ្នកអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន អ៊ែសរ៉ា ថាហ្វ បែនសឹន ៖

« ព្យាការីសំខាន់បំផុតចំពោះយើងរាល់គ្នាក្នុងពេលនេះនោះគឺជាព្យាការីម្នាក់ដែលកំពុងតែនៅរស់ក្នុងសម័យ និង ជំនាន់របស់យើងនេះឯង » (« Jesus Christ—Gifts and Expectations » *New Era*, ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៧៥ ទំព័រ ១៧) ។

- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថាព្យាការីនៅរស់ គឺជាព្យាការីសំខាន់បំផុតសម្រាប់យើង ?

បន្ទាប់ពីសិស្សឆ្លើយរួចហើយ សូមបន្ដអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍របស់ប្រធានបែនសឹន ៖

« នេះគឺជាព្យាការីដែលមាននូវសេចក្ដីណែនាំនាសម័យនេះ ពីព្រះសម្រាប់យើង ។. . . គ្រប់ជំនាន់មានតម្រូវការចាំបាច់នូវបទគម្ពីរពីបុរាណ បូករួមទាំងគម្ពីរបច្ចុប្បន្នកាលមកពីព្យាការីនៅរស់ ។ ហេតុដូច្នោះហើយ ការអាន និងការពិចារណាដ៏សំខាន់បំផុតដែលអ្នកគប្បីធ្វើ នោះគឺពាក្យពេចន៍ដ៏បំផុសគំនិតថ្មីៗបំផុតមកពីមាត់នៃអ្នកនាំពាក្យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ នោះហើយជាមូលហេតុចាំបាច់ដែលអ្នកមានសិទ្ធិ និង អានដោយយកចិត្តទុកដាក់នូវពាក្យរបស់លោក នៅក្នុងទស្សនាវដ្ដីប្រចាំខែរបស់សាសនាចក្រ » (« Jesus Christ—Gifts and Expectations » ទំព័រ ១៧) ។

សូមពន្យល់ថា យើងគាំទ្រសមាជិកទាំងអស់នៃគណៈប្រធានទីមួយ និង កូរ៉ុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ជាព្យាការី អ្នកមើលឆុត និង អ្នកទទួលវិវរណៈ ។ ប៉ុន្តែ ប្រធានសាសនាចក្រគឺជាបុគ្គលតែម្នាក់គត់ដែលមានសិទ្ធិអំណាច ដើម្បីអនុវត្តកូនសោបព្វជិតភាពទាំងអស់នៅលើផែនដីនេះ ហើយជាបុគ្គលតែម្នាក់គត់ដែលមានសិទ្ធិអំណាចដើម្បីទទួល និង ប្រកាសវិវរណៈសម្រាប់សាសនាចក្រទាំងមូល ។

- យោងតាមអ្វីដែលបានរៀននៅក្នុងមេរៀនថ្មីៗនេះ តើពេលណាដែលប្រធានសាសនាចក្របានប្រកាសវិវរណៈសម្រាប់សាសនាចក្រទាំងមូល ឬ ប្រកាសពីការផ្លាស់ប្ដូរពិសេសៗនៅក្នុងដំណើរការនានានៃសាសនាចក្រ ? (ចម្លើយអាចរួមមាននៅពេលប្រធាន វិលហ្វឺដ វូឌ្រុហ្វ បានចេញសេចក្ដីប្រកាសទាក់ទងនឹងអាពាហ៍ពិពាហ៍ពហុពន្ធភាព [សូមមើល សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ១] នៅពេលប្រធាន យ៉ូសែប អែហ្វ ស្ម៊ីធ បានប្រកាសពីសេចក្ដីពិតដែលពុំដឹងពីមុនអំពីស្ថានភាពជីវិតពិភពវិញ្ញាណ [សូមមើល គ. និង ស. ១៣៨] ហើយនៅពេលប្រធាន ស្ពែនស៊ើរ ដបុលយូ ឃឹមបឹល បានប្រកាសថាពរជ័យនៃបព្វជិតភាពមានដល់សមាជិកសក្ដិសមគ្រប់រូបនៃសាសនាចក្រ [សូមមើល សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ២]) ។

សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមដោយប្រធាន ឌៀថើរ អេស្វ អុជដូហ្វ ឲ្យឮៗ ។ សូមអញ្ជើញសិស្សក្នុងថ្នាក់ឲ្យស្ដាប់ រកមើលសេចក្ដីពិតទាក់ទងនឹងវិវរណៈនៅក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្នរបស់យើង ។

« សារដំណឹងដ៏រុងរឿងមួយនៃការស្ដារឡើងវិញនូវសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយគឺថា ព្រះទ្រង់បន្តមានបន្ទូលមកកាន់កូនចៅរបស់ទ្រង់ ! ទ្រង់មិនលាក់ទុកនៅក្នុងស្ថានសួគ៌ឡើយ ប៉ុន្តែមានព្រះបន្ទូលនៅសម័យនេះដូចដែលទ្រង់បានធ្វើនៅក្នុងសម័យបុរាណដែរ ។. . .

« ដំបូន្មានដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបានរបស់ព្រះចំពោះមនុស្សលោកគឺ ត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងព្រះគម្ពីរប៊ីប ព្រះគម្ពីរមរមនគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា និង មុក្ដាដ៏មានតម្លៃមហិមា ។ ជាងនោះទៀត ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលតាមរយៈអ្នកបម្រើទាំងឡាយរបស់ទ្រង់ ដូចដែលទ្រង់នឹងធ្វើម្ដងទៀតនៅឯ. . . សន្និសីទទូទៅ » (« Why Do We Need Prophets ? » *Ensign,* ខែ មិនា ឆ្នាំ ២០១២ ទំព័រ ៤) ។

- តើគោលលទ្ធិអ្វីខ្លះទាក់ទងនឹងវិវរណៈដែលប្រធាន អុជដូហ្វបានបង្រៀន ? (សិស្សអាចនឹងប្រើពាក្យផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែរកឃើញគោលលទ្ធិដូចខាងក្រោមនេះ ៖ **ព្រះអម្ចាស់បន្តមានបន្ទូលមកកាន់ពួកយើងសព្វថ្ងៃនេះ តាមរយៈព្យាការីនៅរស់របស់ទ្រង់ ។** អ្នកអាចសរសេរគោលលទ្ធិនេះនៅលើក្ដារខៀន) ។
- តើយើងអាចស្វែងរកពាក្យសម្ដីរបស់ពួកព្យាការីនៅរស់នៅទីណា ? (ចម្លើយអាចរួមមានសន្និសីទទូទៅ ទស្សនាវដ្ដីនៃសាសនាចក្រ គេហទំព័រ, LDS.org និង mormonchannel.org) ។

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ពីសារៈសំខាន់ ដែលព្រះអម្ចាស់បន្តមានបន្ទូលមកកាន់ព្យាការីនៅរស់របស់ទ្រង់ សូមអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យអានសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខាងក្រោមនេះដោយប្រធាន យ៉ូហាន ថេលើរ ឲ្យឮៗ ។ សូមឲ្យសិស្សក្នុងថ្នាក់ស្ដាប់រកមូលហេតុដែលវិវរណៈបន្តមានតាមរយៈព្យាការីនោះសំខាន់អ្វីម្ល៉េះ ។

« យើងតម្រូវឲ្យមានដើមឈើដែលមានជីវិត—ប្រភពទឹករស់—បញ្ញាដែលរស់រវើក ដែលចេញមកពីបព្វជិតភាពដែលកំពុងមានជីវិតនៅឋានសួគ៌ តាមរយៈបព្វជិតភាពដែលកំពុងនៅរស់នៅលើផែនដីនេះ ។. . . ហើយចាប់តាំងពីពេលដែលអ័ដាមបានទទួលទំនាក់ទំនងដំបូងជាមួយព្រះ . . . វាត្រូវបានតម្រូវឲ្យមានវិវរណៈថ្មីៗ សមស្របទៅនឹងកាលៈទេសៈពិសេសៗនេះដែលសាសនាចក្រ ឬ បុគ្គលម្នាក់ៗត្រូវបានដាក់ឲ្យរស់នៅនោះ ។ វិវរណៈរបស់អ័ដាមពុំបានបង្គាប់ឲ្យ ណូអេសង់ទូករបស់គាត់ឡើយ ហើយវិវរណៈរបស់ណូអេក៏ពុំបានប្រាប់ឲ្យឡុតបោះបង់ចោលក្រុងសូដុំមឡើយ រីឯពាក្យសម្ដីទាំងនេះក៏ពុំបាននិយាយអំពីការចាកចេញរបស់កូនចៅអ៊ីស្រាអែលពីស្រុងអេស៊ីពដែរ » (នៅក្នុង *The Gospel Kingdom,* sel. G. Homer Durham [ឆ្នាំ ១៩៨៧] ទំព័រ ៣៤ សូមមើលផងដែរ គ. និង ស. ១:៣០) ។

- យោងតាមប្រធានថេលើរហេតុអ្វីយើងត្រូវការព្យាការីនៅរស់ ? (តាមរយៈព្យាការីនៅរស់ នោះព្រះបានប្រទានការណែនាំជាក់លាក់ចំពោះសេចក្ដីត្រូវការ និង កាលៈទេសៈតាមកាលវេលា) ។
- តើការយល់ដឹងពីភាពចាំបាច់នៃការបន្តមានវិវរណៈ អាចជះឥទ្ធិពលលើរបៀបដែលអ្នកស្ដាប់ ឬ អានប្រសាសន៍របស់ព្យាការីនៅរស់យ៉ាងដូចម្ដេច ?

ធ្វើតាមការទូន្មានរបស់ព្យាការីនៅរស់

ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យពិភាក្សាគ្នាពីការទូន្មានរបស់ព្យាការីនៅរស់ សូមជ្រើសរើសយកសុន្ទរកថាសន្និសីទទូទៅមួយ ឬ ច្រើនជាងនេះដែលបានផ្ដល់ឲ្យដោយប្រធានសាសនាចក្រកាលពីឆ្នាំមុន ។ សូមផ្ដល់ច្បាប់ចម្លងនៃសុន្ទរកថានោះទៅសិស្សម្នាក់មួយច្បាប់ ។ សូមទុកពេលឲ្យសិស្សស្វែងរកគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ដែលព្យាការីនៅរស់កំពុងបង្រៀនបច្ចុប្បន្ននេះ ។

បន្ទាប់ពីសិស្សមានពេលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីអានហើយ សូមឲ្យពួកគេធ្វើជាបញ្ជីគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ដែលប្រធានសាសនាចក្រកំពុងបង្រៀន ។ សូមគិតពីការអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យសរសេរចម្លើយរបស់ពួកគេនៅលើក្ដារខៀន ។

ដើម្បីជួយសិស្សយល់ និង ដឹងពីសារៈសំខាន់នៃគោលលទ្ធិ និង គោលការណ៍ទាំងនេះដែលពួកគេបានរកឃើញ សូមសួរសំណួរមួយចំនួន ឬ ទាំងអស់ដូចខាងក្រោម ៖

- តើគោលការណ៍ ឬ គោលលទ្ធិណាមួយដែលអ្នកទទួលអារម្មណ៍ថាវាទាក់ទងយ៉ាងពិសេសជាមួយនឹងអ្នក ? ហេតុអ្វី ?
- តើអ្នក និង គ្រួសាររបស់អ្នកកំពុងព្យាយាមធ្វើតាមការទូន្មានរបស់ព្យាការីតាមរបៀបណាខ្លះ ?
- ហេតុអ្វីអ្នកគិតថាវាសំខាន់ ដែលយើងត្រូវសិក្សា ហើយអនុវត្តនូវអ្វីដែលប្រធានសាសនាចក្របច្ចុប្បន្ននេះកំពុងបង្រៀន ?

សូមសរសេរ សំណួរខាងក្រោម នៅលើក្ដារខៀន ហើយអញ្ជើញសិស្សឲ្យឆ្លើយសំណួរទាំងនេះនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ចំណាំក្នុងថ្នាក់ ឬ កំណត់ហេតុការសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ៖

> *ចេញពីប្រសាសន៍របស់ព្យាការីនៅរស់ដែលអ្នកទើបតែបានសិក្សា តើសារលិខិតអ្វីដែលអ្នកទទួលអារម្មណ៍ថាព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យអ្នកទទួលនោះ ?*
> *តើអ្នកនឹងធ្វើអ្វីខ្លះតាមរយៈការទូន្មានថ្មីៗនេះរបស់ព្យាការី ?*

សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យអនុវត្តអ្វីដែលពួកគេបានសរសេរ ។ សូមថ្លែងទីបន្ទាល់ថានៅពេលពួកគេធ្វើដូច្នេះ នោះពួកគេអាចមានទំនុកចិត្តថាព្រះវរបិតាសួគ៌នឹងប្រទានពរដល់ពួកគេ ។ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យបន្តសិក្សា និង អនុវត្តការបង្រៀននានារបស់ព្យាការីនៅរស់ឲ្យបានជាប់លាប់ ។

សូមអញ្ជើញសិស្សឲ្យចែកចាយទីបន្ទាល់របស់ពួកគេអំពីព្យាការីនៅរស់ ។

នៅពេលបញ្ចប់ថ្នាក់សិក្ខាសាលាឆ្នាំសិក្សានេះ សូមលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យបន្តសិក្សាព្រះគម្ពីររៀងរាល់ថ្ងៃ ។ ប្រសិនបើពួកគេនឹងរៀនវគ្គសិក្សាថ្នាក់សិក្ខាសាលាឆ្នាំក្រោយទៀត អ្នកអាចផ្ដល់យោបល់ឲ្យពួកគេចាប់ផ្ដើមសិក្សាព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ អ្នកអាចអញ្ជើញសិស្សម្នាក់ឲ្យថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីពរជ័យដែលគាត់បានទទួល តាមរយៈការបន្តអានព្រះគម្ពីររៀងរាល់ថ្ងៃ ទោះបីជាគ្មានថ្នាក់សិក្ខាសាលានៅក្នុងវគ្គសិក្សាក៏ដោយ ។

ឧបសម្ព័ន្ធ

តារាងអានព្រះគម្ពីរ

យើងជួយបំពេញគោលបំណងនៃថ្នាក់សិក្ខាសាលា និងថ្នាក់វិទ្យាស្ថានសាសនា នៅពេលយើងលើកទឹកចិត្តសិស្សឲ្យ (១) អាន និង សិក្សាព្រះគម្ពីររាល់ថ្ងៃ និង (២) អានព្រះគម្ពីរសម្រាប់វគ្គសិក្សា ។ អ្នកអាចឲ្យតារាងដូចខាងក្រោមនេះដល់សិស្ស ដើម្បីជួយពួកគេឲ្យតាមដានការរីកចម្រើនរបស់ខ្លួន ។ ប្រសិនបើអ្នកចង់រាយការណ៍ពីការអានព្រះគម្ពីរប្រចាំថ្ងៃរបស់សិស្ស សូមធ្វើតាមការណែនាំនៅក្នុងសេចក្ដីណែនាំអំពីការរាយការណ៍នៃការអានព្រះគម្ពីរ ។ សូមរកមើលសេចក្ដីណែនាំទាំងនេះនៅក្នុងគេហទំព័រ si.lds.org ដោយប្រើឃ្លា « scripture reading reporting instructions » ។

តារាងអានគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា និង ប្រវត្តិសាសនាចក្រ

ទីបន្ទាល់របស់សាវកដប់ពីរនាក់អំពីសេចក្ដីពិតនៃព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា						
យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ	១					
គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា	១	២	៣	៤	៥	៦
	៧	៨	៩	១០	១១	១២
	១៣	១៤	១៥	១៦	១៧	១៨
	១៩	២០	២១	២២	២៣	២៤
	២៥	២៦	២៧	២៨	២៩	៣០
	៣១	៣២	៣៣	៣៤	៣៥	៣៦
	៣៧	៣៨	៣៩	៤០	៤១	៤២
	៤៣	៤៤	៤៥	៤៦	៤៧	៤៨
	៤៩	៥០	៥១	៥២	៥៣	៥៤
	៥៥	៥៦	៥៧	៥៨	៥៩	៦០
	៦១	៦២	៦៣	៦៤	៦៥	៦៦
	៦៧	៦៨	៦៩	៧០	៧១	៧២
	៧៣	៧៤	៧៥	៧៦	៧៧	៧៨
	៧៩	៨០	៨១	៨២	៨៣	៨៤
	៨៥	៨៦	៨៧	៨៨	៨៩	៩០
	៩១	៩២	៩៣	៩៤	៩៥	៩៦
	៩៧	៩៨	៩៩	១០០	១០១	១០២
	១០៣	១០៤	១០៥	១០៦	១០៧	១០៨
	១០៩	១១០	១១១	១១២	១១៣	១១៤
	១១៥	១១៦	១១៧	១១៨	១១៩	១២០
	១២១	១២២	១២៣	១២៤	១២៥	១២៦
	១២៧	១២៨	១២៩	១៣០	១៣១	១៣២
	១៣៣	១៣៤	១៣៥	១៣៦	១៣៧	១៣៨
	សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ១			សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ២		
មាត្រានៃសេចក្ដីជំនឿ	១					

តារាងអានព្រះគម្ពីរប្រចាំថ្ងៃ

មករា	កុម្ភៈ	មិនា	មេសា	ឧសភា	មិថុនា	កក្កដា	សីហា	កញ្ញា	តុលា	វិច្ឆិកា	ធ្នូ
១	១	១	១	១	១	១	១	១	១	១	១
២	២	២	២	២	២	២	២	២	២	២	២
៣	៣	៣	៣	៣	៣	៣	៣	៣	៣	៣	៣
៤	៤	៤	៤	៤	៤	៤	៤	៤	៤	៤	៤
៥	៥	៥	៥	៥	៥	៥	៥	៥	៥	៥	៥
៦	៦	៦	៦	៦	៦	៦	៦	៦	៦	៦	៦
៧	៧	៧	៧	៧	៧	៧	៧	៧	៧	៧	៧
៨	៨	៨	៨	៨	៨	៨	៨	៨	៨	៨	៨
៩	៩	៩	៩	៩	៩	៩	៩	៩	៩	៩	៩
១០	១០	១០	១០	១០	១០	១០	១០	១០	១០	១០	១០
១១	១១	១១	១១	១១	១១	១១	១១	១១	១១	១១	១១
១២	១២	១២	១២	១២	១២	១២	១២	១២	១២	១២	១២
១៣	១៣	១៣	១៣	១៣	១៣	១៣	១៣	១៣	១៣	១៣	១៣
១៤	១៤	១៤	១៤	១៤	១៤	១៤	១៤	១៤	១៤	១៤	១៤
១៥	១៥	១៥	១៥	១៥	១៥	១៥	១៥	១៥	១៥	១៥	១៥
១៦	១៦	១៦	១៦	១៦	១៦	១៦	១៦	១៦	១៦	១៦	១៦
១៧	១៧	១៧	១៧	១៧	១៧	១៧	១៧	១៧	១៧	១៧	១៧
១៨	១៨	១៨	១៨	១៨	១៨	១៨	១៨	១៨	១៨	១៨	១៨
១៩	១៩	១៩	១៩	១៩	១៩	១៩	១៩	១៩	១៩	១៩	១៩
២០	២០	២០	២០	២០	២០	២០	២០	២០	២០	២០	២០
២១	២១	២១	២១	២១	២១	២១	២១	២១	២១	២១	២១
២២	២២	២២	២២	២២	២២	២២	២២	២២	២២	២២	២២
២៣	២៣	២៣	២៣	២៣	២៣	២៣	២៣	២៣	២៣	២៣	២៣
២៤	២៤	២៤	២៤	២៤	២៤	២៤	២៤	២៤	២៤	២៤	២៤
២៥	២៥	២៥	២៥	២៥	២៥	២៥	២៥	២៥	២៥	២៥	២៥
២៦	២៦	២៦	២៦	២៦	២៦	២៦	២៦	២៦	២៦	២៦	២៦
២៧	២៧	២៧	២៧	២៧	២៧	២៧	២៧	២៧	២៧	២៧	២៧
២៨	២៨	២៨	២៨	២៨	២៨	២៨	២៨	២៨	២៨	២៨	២៨
២៩	(២៩)	២៩	២៩	២៩	២៩	២៩	២៩	២៩	២៩	២៩	២៩
៣០		៣០	៣០	៣០	៣០	៣០	៣០	៣០	៣០	៣០	៣០
៣១		៣១		៣១		៣១	៣១		៣១		៣១

ការណែនាំពីល្បឿនបង្រៀនប្រចាំថ្ងៃសម្រាប់គ្រូបង្រៀន

កាលវិភាគដែលបានណែនាំសម្រាប់ ៣៦ សប្ដាហ៍នៃឆ្នាំសិក្សា

សប្ដាហ៍	បណ្ដុំបទគម្ពីរដែលត្រូវបង្រៀន	វគ្គត្រូវអាន
១	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ១ ផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ២ បុព្វកថានៃព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និងសេចក្ដីសញ្ញា ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ៣ ការក្បត់សាសនាដ៏ធំ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ៤ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ៥ ការសិក្សាព្រះគម្ពីរ	បុព្វកថានៃព្រះគម្ពីរគោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១
២	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ៦ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:១–២០ ថ្ងៃទី ២ ៖ ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន (សូមមើលយោបល់សម្រាប់ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន) ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ៧ តួនាទីរបស់សិស្ស ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ៨ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:២១–២៦ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ៩ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:២៧–៥៤; គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២	យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:១–៥៤; គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២
៣	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ១០ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៥៥–៦៥ ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ១១ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ១២ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ១៣ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ១៤ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣–៥; ១០; យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៥៥–៦៥
៤	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ១៥ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៦៦–៦៧; គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦–៧ ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ១៦ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ១៧ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ១៨ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១–១២ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ១៩ យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៦៨–៧៥; គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣	យ៉ូសែប ស្ម៊ីធ—ប្រវត្តិ ១:៦៦–៧៥; គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦–៩; ១១–១៣
៥	ថ្ងៃទី ១ ៖ ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន (សូមមើលយោបល់សម្រាប់ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន) ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ២០ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៤–១៦ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ២១ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៧ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ២២ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:១–១៦ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ២៣ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨:១៧–៤៧	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៤–១៨

សប្ដាហ៍	បណ្ដុំបទគម្ពីរដែលត្រូវបង្រៀន	វគ្គត្រូវអាន
៦	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ២៤ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:១–២២ ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ២៥ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:២៣–៤១ ថ្ងៃទី ៣ ៖ ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន (សូមមើលយោបល់សម្រាប់ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន) ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ២៦ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:១–៣៦ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ២៧ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៣៨–៦៧	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:១–២០:៦៧
៧	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ២៨ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៣៧, ៦៨–៨៤ ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ២៩ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២១ ថ្ងៃទី ៣ ៖ ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន (សូមមើលយោបល់សម្រាប់ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន) ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ៣០ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២២–២៣ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ៣១ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៤ និង ២៦	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៣៧, ៦៨–៨៤; ២១–២៤; ២៦
៨	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ៣២ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៥ ថ្ងៃទី ២ ៖ ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន (សូមមើលយោបល់សម្រាប់ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន) ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ៣៣ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៧ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ៣៤ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៨ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ៣៥ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:១–២៩	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៥; ២៧–២៨; ២៩:១–២៩
៩	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ៣៦ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៣០–៥០ ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ៣៧ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ៣៨ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣១–៣២ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ៣៩ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៣–៣៤ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ៤០ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៥	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៣០–៥០; ៣០–៣៥
១០	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ៤១ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៦–៣៧ ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ៤២ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:១–១៦ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ៤៣ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨:១៧–៤២ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ៤៤ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៩–៤០ ថ្ងៃទី ៥ ៖ ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន (សូមមើលយោបល់សម្រាប់ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន)	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៦–៤០
១១	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ៤៥ នៅរដ្ឋអូហៃអូ ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ៤៦ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤១ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ៤៧ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:១–២៩ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ៤៨ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៣០–៤២ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ៤៩ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៤៣–៩៣	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤១–៤២

សប្ដាហ៍	បណ្ដុំបទគម្ពីរដែលត្រូវបង្រៀន	វគ្គត្រូវអាន
១២	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ៥០ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៣–៤៤ ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ៥១ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:១–១៥ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ៥២ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:១៦–៥៩ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ៥៣ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:៦០–៧៥ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ៥៤ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៦	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៣–៤៦
១៣	ថ្ងៃទី ១ ៖ ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន (សូមមើលយោបល់សម្រាប់ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន) ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ៥៥ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៧–៤៨ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ៥៦ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៩ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ៥៧ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥០ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ៥៨ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥១–៥២	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៧–៥២
១៤	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ៥៩ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៣–៥៥ ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ៦០ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៦ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ៦១ កន្លែងកណ្ដាលនៃស៊ីយ៉ូន ថ្ងៃទី ៤ ៖ ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន (សូមមើលយោបល់សម្រាប់ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន) ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ៦២ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៧	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៣–៥៧
១៥	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ៦៣ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:១–៣៣ ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ៦៤ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:៣៤–៦៥ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ៦៥ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៩ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ៦៦ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦០–៦២ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ៦៧ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣:១–២១	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨:១–៦៣:២១
១៦	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ៦៨ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣:២២–៦៦ ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ៦៩ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:១–១៩ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ៧០ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:២០–៤៣ ថ្ងៃទី ៤ ៖ ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន (សូមមើលយោបល់សម្រាប់ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន) ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ៧១ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៥	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣:២២–៦៥:៦
១៧	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ៧២ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៦ ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ៧៣ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៧ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ៧៤ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៨ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ៧៥ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៩–៧១ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ៧៦ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧២–៧៤	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៦–៧៤
១៨	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ៧៧ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៥ ថ្ងៃទី ២ ៖ ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន (សូមមើលយោបល់សម្រាប់ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន) ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ៧៨ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:១–១៩ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ៧៩ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:២០–៤៩ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ៨០ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៥០–៨០	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៥:១–៧៦:៨០

សប្ដាហ៍	បណ្ដុំបទគម្ពីរដែលត្រូវបង្រៀន	វគ្គត្រូវអាន
១៩	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ៨១ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៨១–១១៩ ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ៨២ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៧ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ៨៣ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៨–៨០ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ៨៤ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨១ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ៨៥ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨២–៨៣	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៨១–៨៣:៦
២០	ថ្ងៃទី ១ ៖ ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន (សូមមើលយោបល់សម្រាប់ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន) ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ៨៦ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:១–៤៤ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ៨៧ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៤៣–៦១ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ៨៨ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៦២–១២០ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ៨៩គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៥–៨៦	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤–៨៦
២១	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ៩០ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៧ ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ៩១ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១–៤០ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ៩២ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៤១–៦៩ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ៩៣ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៧០–១១៧ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ៩៤ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១១៨–១៤១	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៧–៨៨
២២	ថ្ងៃទី ១ ៖ ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន (សូមមើលយោបល់សម្រាប់ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន) ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ៩៥ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៩ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ៩៦ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩០–៩២ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ៩៧ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:១–២០ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ៩៨ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣:២១–៥៣	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៩–៩៣
២៣	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ៩៩ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៤–៩៦ ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ១០០ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៧ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ១០១ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:១–២២ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ១០២ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨:២៣–៤៨ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ១០៣ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៩–១០០	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៤–១០០
២៤	ថ្ងៃទី ១ ៖ ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន (សូមមើលយោបល់សម្រាប់ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន) ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ១០៤ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:១–១៦ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ១០៥ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:១៧–៤២ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ១០៦ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៤៣–១០១ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ១០៧ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០២	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១–១០២

សប្ដាហ៍	បណ្ដុំបទគម្ពីរដែលត្រូវបង្រៀន	វគ្គត្រូវអាន
២៥	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ១០៨ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៣ ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ១០៩ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៤ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ១១០ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៥ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ១១១ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៦:១–១០៧:២០ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ១១២ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:២១–៣៨	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៣:១–១០៧:៣៨
២៦	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ១១៣ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៣៩–១០០ ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ១១៤ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៨ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ១១៥ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៧ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ១១៦ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:១–៤៦ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ១១៧ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩:៤៧–៨០	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៣៩–១០៩:៨០; ១៣៧
២៧	ថ្ងៃទី ១ ៖ ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន (សូមមើលយោបល់សម្រាប់ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន) ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ១១៨ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១០ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ១១៩ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១១ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ១២០ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១២ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ១២១ សាសនាចក្រប្ដូរទៅរដ្ឋមិសសួរីភាគខាងជើង	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១០–១១២
២៨	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ១២២ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៣–១១៤ ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ១២៣ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៥–១១៦ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ១២៤ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៧–១១៨ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ១២៥ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៩–១២០ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ១២៦ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:១–១០; ១២២	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៣:១–១២១:១០; ១២២
២៩	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ១២៧ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:១១–៣៣ ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ១២៨ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:៣៤–៤៦ ថ្ងៃទី ៣ ៖ ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន (សូមមើលយោបល់សម្រាប់ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន) ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ១២៩ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៣ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ១៣០ ការស្ថាបនាទីក្រុងណៅវូ	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:១១–៤៦; ១២៣
៣០	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ១៣១ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:១–២១ ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ១៣២ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:២២–៨៣ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ១៣៣ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:៨៤–១៤៥; ១២៥–១២៦ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ១៣៤ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៧; ១២៨:១–១១ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ១៣៥ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨:១២–២៥	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤–១២៨

សប្ដាហ៍	បណ្ដុំបទគម្ពីរដែលត្រូវបង្រៀន	វគ្គត្រូវអាន
៣១	ថ្ងៃទី ១ ៖ ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន (សូមមើលយោបល់សម្រាប់ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន) ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ១៣៦ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៩; ១៣០:១–១១, ២២–២៣ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ១៣៧ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០:១២–២១ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ១៣៨ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣១ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ១៣៩ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:៣–៣៣	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៩–១៣១; ១៣២:៣–៣៣
៣២	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ១៤០ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:១–២, ៣៤–៦៦ ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ១៤១ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:១–៣៥ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ១៤២ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:៣៦–៧៤ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ១៤៣ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៤ ថ្ងៃទី ៥ ៖ ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន (សូមមើលយោបល់សម្រាប់ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន)	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:១–២, ៣៤–៦៦; ១៣៣–១៣៤
៣៣	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ១៤៤ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥, ផ្នែកទី ១ ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ១៤៥ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥, ផ្នែកទី ២ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ១៤៦ ការស្នងតំណែងនៅក្នុងគណៈប្រធាន ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ១៤៧ ការចាកចេញពីទីក្រុងណៅវូ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ១៤៨ ការធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់រដ្ឋអៃអូវ៉ា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:១–១៨	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥:១–១៣៦:១៨
៣៤	ថ្ងៃទី ១ ៖ ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន (សូមមើលយោបល់សម្រាប់ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន) ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ១៤៩ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:១៩–៤២ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ១៥០ ក្រុមអ្នកត្រួសត្រាយរទេះអូស ឆ្នាំ ១៨៥៦–១៨៦០ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ១៥១ សង្គ្រាមនៅរដ្ឋយូថាហ៍ និង ការសម្លាប់រង្គាលនៅភ្នំមេដូ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ១៥២ ការលេចចេញមកនៃព្រះគម្ពីរមុក្ដាដ៏មានតម្លៃមហិមា	គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:១៩–៤២; បុព្វកថានៃព្រះគម្ពីរមុក្ដាដ៏មានតម្លៃមហិមា មាត្រានៃសេចក្ដីជំនឿ
៣៥	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ១៥៣ សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ១ និង ការអភិវឌ្ឍកិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធជាបន្តបន្ទាប់ ថ្ងៃទី ២ ៖ ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន (សូមមើលយោបល់សម្រាប់ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន) ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ១៥៤ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:១–២៤, ៣៨–៥០ ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ១៥៥ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨:៧–៦០ ថ្ងៃទី ៥ ៖ មេរៀនទី ១៥៦ កម្មវិធី និង អង្គការសាសនាចក្រ	សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ១; គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៨

សប្ដាហ៍	បណ្ដុំបទគម្ពីរដែលត្រូវបង្រៀន	វគ្គត្រូវអាន
៣៦	ថ្ងៃទី ១ ៖ មេរៀនទី ១៥៧ សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ២ ថ្ងៃទី ២ ៖ មេរៀនទី ១៥៨ ការពន្លឿនកិច្ចការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ ថ្ងៃទី ៣ ៖ មេរៀនទី ១៥៩ ក្រុមគ្រួសារ ៖ ការប្រកាសដល់ពិភពលោក ថ្ងៃទី ៤ ៖ មេរៀនទី ១៦០ ព្យាការីនៅរស់ ថ្ងៃទី ៥ ៖ ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន (សូមមើលយោបល់សម្រាប់ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន)	សេចក្ដីប្រកាសជាផ្លូវការទី ២ ក្រុមគ្រួសារ ៖ ការប្រកាសដល់ពិភពលោក

យោបល់សម្រាប់ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្តូរបាន

ការណែនាំពីល្បឿនបង្រៀនប្រចាំថ្ងៃសម្រាប់គ្រូបង្រៀន គឺផ្អែកទៅលើកាលវិភាគ ៣៦សប្តាហ៍ ឬ ១៨០ ថ្ងៃនៃឆ្នាំសិក្សា ។ សៀវភៅសិក្សានេះមាន ១៦០ មេរៀនដែលជាមេរៀនប្រចាំថ្ងៃ ដោយទុក ២០ ថ្ងៃទៀតគ្មានសម្ភារមេរៀនឡើយ ។ « ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្តូរបាន » ទាំង ២០ ថ្ងៃនោះ គួរតែប្រើដោយឆ្លាតវៃសម្រាប់គោលដៅ និង សកម្មភាពនានាដែលមានតម្លៃមមានដូចខាងក្រោមនេះ ៖

១. **ការវាយតម្លៃ ។** គោលបំណងនៃថ្នាក់សិក្ខាសាលា និងថ្នាក់វិទ្យាស្ថានសាសនា គឺដើម្បី « ជួយដល់យុវវ័យ និងមជ្ឈឹមវ័យវ័យក្មេងឲ្យយល់ និងពឹងផ្អែកទៅលើការបង្រៀន និងដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មានលក្ខណៈសម្បត្តិនឹងទទួលពរជ័យនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ហើយរៀបចំខ្លួនពួកគេផ្ទាល់ ក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ និងអ្នកដទៃទៀត សម្រាប់ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ជាមួយនឹងព្រះវរបិតាសួគ៌របស់ពួកគេ » ។ ដោយគិតពីគោលបំណងនេះ ស. & វ. បានរៀបចំការវាយតម្លៃការរៀនសូត្រ ។ ការវាយតម្លៃទាំងនេះមានបំណងដើម្បីជួយសិស្សឲ្យយល់ ពន្យល់ ជឿ ហើយរស់នៅតាមអ្វីដែលពួកគេកំពុងតែរៀននៅក្នុងថ្នាក់ ។

   ក្នុងឆ្នាំ ២០១៤ តម្រូវការសម្រាប់ការបញ្ចប់ថ្នាក់សិក្ខាសាលាបានកែតម្រូវ ដោយសិស្សត្រូវតែប្រឡងឲ្យជាប់សម្រាប់ការវាយតម្លៃការរៀនសូត្រសម្រាប់វគ្គសិក្សានីមួយៗ ដើម្បីអាចទទួលបានសញ្ញាបត្រ ។ អ្នកគួរធ្វើការវាយតម្លៃការរៀនសូត្រម្តង រៀងរាល់ពាក់កណ្តាលនៃឆ្នាំសិក្សា ។ ការវាយតម្លៃនីមួយៗមានពីរផ្នែក (១) ការមានការវាយតម្លៃដែលនឹងចំណាយពេលប្រមាណជា ៤០ នាទី ឬ ពេលសម្រាប់ថ្នាក់មួយថ្ងៃ និង (២) ការកែតម្រូវ និងការពិភាក្សាពីការវាយតម្លៃជាមួយនឹងសិស្សនៅម៉ោងសិក្សាលើកក្រោយ ។ ការពិនិត្យមើលនេះគឺជាផ្នែកមួយដ៏ចាំបាច់ ដើម្បីជួយសិស្សឲ្យរៀនពីបទពិសោធន៍នោះ ។ ប្រសិនបើថ្នាក់របស់អ្នកមានរយៈច្រើនជាង ៦០ នាទី អ្នកគួរតែចំណាយពេលតែម្តងគត់ក្នុងថ្នាក់ ដើម្បីចាត់ចែង និងពិនិត្យការវាយតម្លៃនេះ ។

   ការវាយតម្លៃត្រូវតែយកមកប្រើដើម្បីជួយសិស្ស ។ កាលប្រកាសពីការបន្ថែមនៃការវាយតម្លៃការរៀនសូត្រសម្រាប់តម្រូវការនៃការបញ្ចប់ថ្នាក់សិក្ខាសាលា អែលឌើរ ប៉ុល វី.ចនសុន នៃពួកចិតសិបនាក់បានថ្លែងថា « ឥរិយាបថរបស់គ្រូបង្រៀនម្នាក់នឹងធ្វើឲ្យមានការខុសប្លែកយ៉ាងខ្លាំង ។ ប្រសិនបើគ្រូបង្រៀនអាចមើលឃើញពីរបៀប ដែលការណ៍នេះផ្តល់ពរជ័យដល់ជីវិតរបស់សិស្ស នោះពួកគេនឹងមើលឃើញការវាយតម្លៃនេះថាជាវិធីមួយដើម្បីជួយដល់សិស្សរបស់ពួកគេ ។. . . ខ្ញុំគិតថា ប្រសិនបើមានការដាស់តឿនមួយ នោះវាអាចជាអ្វីដែលយើងពុំចង់ឲ្យគ្រូបង្រៀនចាត់ទុកច្បាប់នេះជាឧបករណ៍ ឬ ព្រនង់ដែលបានរៀបចំឡើងឡើយ—ប្រហែលជាព្រនង់ដែលមានន័យពីរយ៉ាងគឺ—ជាឧបករណ៍ទាលសម្រាប់វាយសំពងនរណាម្នាក់ ឬ ជាព្រនង់ដែលសំរិតសំរាំងគ្រាន់តែសម្រាប់សិស្សជាក់លាក់មួយចំនួននោះ ។ យើងចង់ឲ្យពួកគេមើលឃើញការវាយតម្លៃនេះជាអ្វីមួយ ដែលនឹងផ្តល់ពរជ័យដល់ជីវិតរបស់ពួកគេយ៉ាងប្រាកដ » (Elevate Learning Announcement »Seminaries and Institutes of Religion global faculty meeting ខែ មិថុនា ឆ្នាំ២០១៤ | si.lds.org

២. **កែសម្រួលមេរៀនប្រចាំថ្ងៃ ។** អ្នកអាចចំណាយពេលបន្ថែមទៀតលើមេរៀនមួយ ដែលអាចប្រើពេលច្រើន ដើម្បីបង្រៀនឲ្យមានប្រសិទ្ធភាព ។ អ្នកក៏អាចប្រើគំនិតសម្រាប់ការបង្រៀនបន្ថែម ដែលមាននៅចុងបញ្ចប់នៃមេរៀនមួយចំនួន ឬ ចំណាយពេលឆ្លើយសំណួរសិស្សអំពីវគ្គបទគម្ពីរពិសេស ឬ ប្រធានបទនៃដំណឹងល្អ ។ បណ្តាថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្តូរបានធ្វើឲ្យអ្នកទទួលប្រយោជន៍នៃឱកាសទាំងនេះ ដោយការរក្សាល្បឿននៃកាលវិភាគរបស់អ្នក ហើយបំពេញការចាត់តាំងរបស់អ្នក ដើម្បីបង្រៀនខគម្ពីរជាបន្តបន្ទាប់ ។

៣. **ចេះស្ទាត់នូវវគ្គបទគម្ពីរសំខាន់ៗ និង គោលលទ្ធិគ្រឹះទាំងឡាយ ។** អ្នកអាចប្រើសកម្មភាពរំឭកសម្រាប់វគ្គចំណេះចំណានខគម្ពីរ ដែលមាននៅក្នុងសៀវភៅសិក្សា និង ក្នុងឧបសម្ព័ន្ធ ។ អ្នកអាចបង្កើតសកម្មភាពរំឭកចំណេះចំណានខគម្ពីរបន្ថែម ដែលបំពេញតាមសេចក្តីត្រូវការ និង ចំណាប់អារម្មណ៍ជាក់លាក់របស់សិស្សនៅក្នុងថ្នាក់របស់អ្នក ។ អ្នកក៏អាចប្រើម៉ោងនៃថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្តូរបានសម្រាប់សកម្មភាពនានា ដែលជួយសិស្សឲ្យរំឭក និង យល់កាន់តែជ្រៅជ្រះអំពីគោលលទ្ធិគ្រឹះនានា ។

៤. **រំឭកមេរៀនមុនៗ ។** វាមានប្រយោជន៍សម្រាប់សិស្សឲ្យរំឭកម្តងម្កាលអំពីអ្វីដែលពួកគេបានរៀននៅក្នុងមេរៀនមុនៗ ឬ មកពីគម្ពីរជាក់លាក់មួយ ។ អ្នកអាចផ្តល់ឱកាសមួយដល់សិស្ស ឲ្យពន្យល់សេចក្តីពិតមួយពីមេរៀនមុនៗ ហើយចែកចាយពីរបៀបដែលសេចក្តីពិតនោះបានមានឥទ្ធិពលលើជីវិតរបស់ពួកគេ ។ អ្នកអាចបង្កើត ហើយធ្វើសំណួរ ឬ បង្កើតសកម្មភាពការរៀនសូត្រនានា ដែលរំឭកមេរៀនមុនៗ ។

៥. **អនុញ្ញាតឲ្យមានការរំខាននានាចំពោះកាលវិភាគ ។** សកម្មភាព ឬ ការប្រជុំនៅសាលារៀន ព្រឹត្តិការណ៍ក្នុងសហគមន៍ អាកាសធាតុ និង ការរំខានផ្សេងទៀត ដែលអាចតម្រូវឲ្យអ្នកលុបចោលការបង្រៀន ឬ បន្ថយម៉ោងបង្រៀនម្តងម្កាល ។ ថ្ងៃដែលអាចផ្លាស់ប្តូរបាន អាចត្រូវបានប្រើសម្រាប់ការរំខានបែបនោះ ។

ការណែនាំពីល្បឿនបង្រៀនសម្រាប់គ្រូបង្រៀនមេរៀននៅផ្ទះ

សៀវភៅសិក្សានេះមាន ៣២មេរៀនសម្រាប់ថ្នាក់សិក្សានៅផ្ទះ ដែលត្រូវគ្នានឹង ៣២មេរៀននៅក្នុង *សៀវភៅមគ្គុទេសន៍សិក្សា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា និង ប្រវត្តិសាសនាចក្រសម្រាប់សិស្សថ្នាក់សិក្ខាសាលាសិក្សានៅផ្ទះ* ។ អ្នកអាចសម្របមេរៀននេះ និង ល្បឿននៃការបង្រៀនទៅតាមតម្រូវការនៃចំនួនសប្ដាហ៍ដែលអ្នកមានដើម្បីបង្រៀនសិស្សរបស់អ្នក ។

មេរៀន	មេរៀនសិក្សានៅផ្ទះ
មេរៀនទី ១	ថ្ងៃទី ១ ៖ ផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ មេរៀនទី ២ ៖ ការក្បត់សាសនាដ៏ធំ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១ ថ្ងៃទី ៤ ៖ ការសិក្សាព្រះគម្ពីរ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ ផែនការនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ–ការសិក្សាព្រះគម្ពីរ*
មេរៀនទី ២	ថ្ងៃទី ១ ៖ យ៉ូសែប ស៊្មីធ—ប្រវត្តិ ១:១–២០ ថ្ងៃទី ២ ៖ យ៉ូសែប ស៊្មីធ—ប្រវត្តិ ១:២១–២៦ ថ្ងៃទី ៣ ៖ យ៉ូសែប ស៊្មីធ—ប្រវត្តិ ១:២៧–៥៤; គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២ ថ្ងៃទី ៤ យ៉ូសែប ស៊្មីធ—ប្រវត្តិ ១:៥៥–៦៥ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ យ៉ូសែប ស៊្មីធ—ប្រវត្តិ ១:១–៦៥; គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២*
មេរៀនទី ៣	ថ្ងៃទី ១ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣; ១០ ថ្ងៃទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥ ថ្ងៃទី ៤ ៖ យ៉ូសែប ស៊្មីធ—ប្រវត្តិ ១:៦៦–៦៧; គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦–៧ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣–៧; ១០; យ៉ូសែប ស៊្មីធ—ប្រវត្តិ ១:៦៦–៦៧*
មេរៀនទី ៤	ថ្ងៃទី ១ ៖គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨–៩ ថ្ងៃទី ២ ៖គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១–១២ ថ្ងៃទី ៣ ៖យ៉ូសែប ស៊្មីធ—ប្រវត្តិ ១:៦៨–៧៥; គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣ ថ្ងៃទី ៤ ៖គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៤–១៦ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨–៩; ១១–១៦; យ៉ូសែប ស៊្មីធ—ប្រវត្តិ ១:៦៨–៧៥*
មេរៀនទី ៥	ថ្ងៃទី ១ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៧ ថ្ងៃទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៨ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:១–២២ ថ្ងៃទី ៤ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៩:២៣–៤១ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៧–១៩*
មេរៀនទី ៦	ថ្ងៃទី ១ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:១–៣៦ ថ្ងៃទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៣៨–៦៧ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០:៣៧, ៦៨–៨៤ ថ្ងៃទី ៤ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២១–២៣ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២០–២៣*

មេរៀន	មេរៀនសិក្សានៅផ្ទះ
មេរៀនទី ៧	ថ្ងៃទី ១ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៤–២៦ ថ្ងៃទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៧ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៨ ថ្ងៃទី ៤ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:១–៣០ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៤–២៩: ៣០*
មេរៀនទី ៨	ថ្ងៃទី ១ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៣១–៥០ ថ្ងៃទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣០–៣២ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៣–៣៤ ថ្ងៃទី ៤ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៥ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ២៩:៣១–៥០; ៣០–៣៥*
មេរៀនទី ៩	ថ្ងៃទី ១ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៦–៣៧ ថ្ងៃទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៨ ថ្ងៃទី ៤ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៩–៤០ មេរៀនទី៤ ៖ នៅរដ្ឋអូហៃអូ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៣៦–៤០; នៅរដ្ឋអូហៃអូ*
មេរៀនទី ១០	ថ្ងៃទី ១ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤១ ថ្ងៃទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:១–២៩ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤២:៣០–៩៣ ថ្ងៃទី ៤ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៣–៤៤ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤១–៤៤*
មេរៀនទី ១១	ថ្ងៃទី ១ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:១–១៥ ថ្ងៃទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥:១៦–៧៥ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៦ ថ្ងៃទី ៤ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៧–៤៨ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៥–៤៨*
មេរៀនទី ១២	ថ្ងៃទី ១ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៩ ថ្ងៃទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥០ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥១–៥២ ថ្ងៃទី ៤ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៣–៥៦ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៤៩–៥៦*
មេរៀនទី ១៣	ថ្ងៃទី ២ ៖ កន្លែងកណ្ដាលនៃស៊ីយ៉ូន ថ្ងៃទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៧ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៨ ថ្ងៃទី ៤ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៩ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ កន្លែងកណ្ដាលនៃស៊ីយ៉ូន; គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៥៧–៥៩*
មេរៀនទី ១៤	ថ្ងៃទី ១ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦០–៦២ ថ្ងៃទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៣ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:១–១៩ ថ្ងៃទី ៤ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៤:២០–៤៣ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦០–៦៤*

មេរៀន	មេរៀនសិក្សានៅផ្ទះ
មេរៀនទី ១៥	ថ្ងៃទី ១ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៥–៦៦ ថ្ងៃទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៧ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៨ ថ្ងៃទី ៤ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៩–៧១ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៦៥–៧១*
មេរៀនទី ១៦	ថ្ងៃទី ១ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧២–៧៤ ថ្ងៃទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៥ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:១–៤៩ ថ្ងៃទី ៤ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៥០–៨០ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧២–៧៦:៨០*
មេរៀនទី ១៧	ថ្ងៃទី ១ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៨១–១១៩; ៧៧ ថ្ងៃទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៨–៨០ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨១ ថ្ងៃទី ៤ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨២–៨៣ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៧៦:៨១–១១៩; ៧៧–៨៣*
មេរៀនទី ១៨	ថ្ងៃទី ១ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:១–៤២ ថ្ងៃទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤:៤៣–១២០ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៥–៨៦ ថ្ងៃទី ៤ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៧ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៤–៨៧*
មេរៀនទី ១៩	ថ្ងៃទី ១ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:១–៤០ ថ្ងៃទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៤១–៦៩ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨:៧០–១៤១ ថ្ងៃទី ៤ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៩ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៨៨–៨៩*
មេរៀនទី ២០	ថ្ងៃទី ១ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩០–៩២ ថ្ងៃទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៣ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៤–៩៦ ថ្ងៃទី ៤ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៧ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩០–៩៧*
មេរៀនទី ២១	ថ្ងៃទី ១ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨ ថ្ងៃទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៩–១០០ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:១–១៦ ថ្ងៃទី ៤ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:១៧–៤២ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ៩៨–១០១:៤២*
មេរៀនទី ២២	ថ្ងៃទី ១ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៤៣–១០១; ១០២ ថ្ងៃទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៣ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៤ ថ្ងៃទី ៤ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៥ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០១:៤៣–១០១; ១០២–១០៥*

មេរៀន	មេរៀនសិក្សានៅផ្ទះ
មេរៀនទី ២៣	ថ្ងៃទី ១ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៦; ១០៧:១–២០ ថ្ងៃទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:២១–៣៨ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៧:៣៩–១០០; ១០៨ ថ្ងៃទី ៤ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៧ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៦–១០៨;១៣៧*
មេរៀនទី ២៤	ថ្ងៃទី ១ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩ ថ្ងៃទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១០ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១១ ថ្ងៃទី ៤ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១២ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១០៩–១១២*
មេរៀនទី ២៥	ថ្ងៃទី ១ ៖ សាសនាចក្រប្ដូរទៅរដ្ឋមិសសួរីភាគខាងជើង ថ្ងៃទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៣–១១៤ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៥–១១៦ ថ្ងៃទី ៤ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៧–១២០ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖* សាសនាចក្រប្ដូរទៅរដ្ឋមិសសួរីភាគខាងជើង; *គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១១៣–១២០*
មេរៀនទី ២៦	ថ្ងៃទី ១ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:១–១០; ១២២ ថ្ងៃទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:១១–៣៣ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១:៣៤–៤៦ ថ្ងៃទី ៤ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៣; ការស្ថាបនាទីក្រុងណៅវូ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២១–១២៣; ការស្ថាបនាទីក្រុងណៅវូ*
មេរៀនទី ២៧	ថ្ងៃទី ១ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:១–៨៣ ថ្ងៃទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤:៨៤–១៤៥; ១២៥–១២៦ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៧; ១២៨:១–១១ ថ្ងៃទី ៤ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៨:១២–២៥ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៤–១២៨*
មេរៀនទី ២៨	ថ្ងៃទី ១ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៩; ១៣០:១–១១, ២២–២៣ ថ្ងៃទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣០:១២–២១ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣១ ថ្ងៃទី ៤ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣២:១–៣៣ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១២៩–១៣២*
មេរៀនទី ២៩	ថ្ងៃទី ១ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:១–៣៥ ថ្ងៃទី ២ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣:៣៦–៧៤ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៤ ថ្ងៃទី ៤ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៥ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៣–១៣៥*
មេរៀនទី ៣០	ថ្ងៃទី ១ ៖ ការស្នងតំណែងនៅក្នុងគណៈប្រធាន ថ្ងៃទី ២ ៖ ការចាកចេញពីទីក្រុងណៅវូ ការធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់រដ្ឋអៃអូវ៉ា គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:១–១៨ ថ្ងៃទី ៣ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្ដីសញ្ញា ១៣៦:១៩–៤២ ថ្ងៃទី ៤ ៖ ក្រុមអ្នកត្រួសត្រាយរទេះអូស ឆ្នាំ ១៨៥៦–៦០ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ ការស្នងតំណែងនៅក្នុងគណៈប្រធាន ការចាកចេញពីទីក្រុងណៅវូ និង ការធ្វើដំណើរទៅទិសខាងលិច*

មេរៀន	មេរៀនសិក្សានៅផ្ទះ
មេរៀនទី ៣១	ថ្ងៃទី ១ ៖ សង្គ្រាមនៅរដ្ឋយូថាហ៍ និង ការសម្លាប់រង្គាលនៅភ្នំម៉េដូ ថ្ងៃទី ២ ៖ ការលេចចេញមកនៃព្រះគម្ពីរមុក្តាដ៏មានតម្លៃមហិមា ថ្ងៃទី ៣ ៖ សេចក្តីប្រកាសជាផ្លូវការទី ១ និង ការអភិវឌ្ឍកិច្ចការព្រះវិហារបរិសុទ្ធជាបន្តបន្ទាប់ ថ្ងៃទី ៤ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៣៨ *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ សង្គ្រាមនៅរដ្ឋយូថាហ៍ និង ការសម្លាប់រង្គាលនៅភ្នំម៉េដូ ការលេចចេញមកនៃព្រះគម្ពីរមុក្តាដ៏មានតម្លៃមហិមា សេចក្តីប្រកាសជាផ្លូវការទី ១ និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៣៨*
មេរៀនទី ៣២	ថ្ងៃទី ១ ៖ កម្មវិធី និង អង្គការសាសនាចក្រ ថ្ងៃទី ២ ៖ សេចក្តីប្រកាសជាផ្លូវការទី ២ ថ្ងៃទី ៣ ៖ ការពន្លឿនកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ថ្ងៃទី ៤ ៖ ក្រុមគ្រួសារ ៖ ការប្រកាសដល់ពិភពលោក *មេរៀនរបស់គ្រូ ៖ កម្មវិធី និង អង្គការសាសនាចក្រ សេចក្តីប្រកាសជាផ្លូវការទី ២ ការពន្លឿនកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ, ការប្រកាសអំពីក្រុមគ្រួសារ និង ព្យាការីនៅរស់*

ក្រុមគ្រួសារ ៖ ការប្រកាសដល់ពិភពលោក

ក្រុមគ្រួសារ

ការប្រកាស ដល់ពិភពលោក

គណៈប្រធានទីមួយ និងក្រុមប្រឹក្សានៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ នៃសាសនាចក្រនៃ
ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ

យើងជាគណៈប្រធានទីមួយ និងក្រុមប្រឹក្សានៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ នៃសាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ សូមប្រកាសជាឧឡារិកថា អាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងបុរស និងស្ត្រី គឺត្រូវបានតែងតាំងឡើងដោយព្រះ ហើយថាគ្រួសារជាផ្នែកដ៏សំខាន់មួយ នៅក្នុងផែនការរបស់ព្រះដ៏បង្កបង្កើត សំរាប់គោលដៅដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចនៃកូនចៅរបស់ទ្រង់។

មនុស្សទាំងអស់—ទាំងប្រុសទាំងស្រី—ត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរូបភាពនៃព្រះ។ មនុស្សម្នាក់ៗសុទ្ធតែជាបុត្រា និងបុត្រីខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះមាតាបិតាសួគ៌ ដូច្នេះហើយមនុស្សម្នាក់ៗមានចរិត និងគោលដៅនៃព្រះ។ ភេទប្រុសស្រី គឺជាលក្ខណៈពិសេសនៃអត្តសញ្ញាណ និងគោលបំណងរបស់បុគ្គលម្នាក់ៗ នៅជីវិតមុនផែនដី ជីវិតរមែងស្លាប់ និងនៅអស់កល្បជានិច្ច។

នៅជីវិតមុនផែនដី បុត្រា និងបុត្រីខាងវិញ្ញាណទាំងឡាយបានស្គាល់ ហើយបានថ្វាយបង្គំព្រះជាព្រះវរបិតាដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចរបស់ពួកគេ ហើយបានទទួលផែនការរបស់ទ្រង់ ដែលនាំឱ្យកូនចៅទាំងឡាយ អាចទទួលរូបកាយ ហើយនឹងទទួលបទពិសោធន៍នៅលើផែនដី ដើម្បីរីកចំរើនទៅរកភាពល្អឥតខ្ចោះ ហើយនៅទីបញ្ចប់ នឹងដឹងពីគោលបំណងដ៏ទេវភាពរបស់ពួកគេ ដោយទទួលជីវិតដ៏នៅអស់កល្បទុកជាមរតក។ ផែនការនៃសុភមង្គលដ៏ទេវភាពនេះ ផ្តល់លទ្ធភាពដល់ទំនាក់ទំនងក្រុមគ្រួសារចេះតែបន្តមានរហូតហួសពីសេចក្តីស្លាប់។ ពិធីបរិសុទ្ធ និងសេចក្តីសញ្ញាពិសិដ្ឋនានា ដែលមាននៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ អាចធ្វើឱ្យបុគ្គលម្នាក់ៗត្រឡប់ទៅកាន់វត្តមាននៃព្រះវិញ ហើយដើម្បីឱ្យក្រុមគ្រួសារអាចត្រូវបានរួបរួមគ្នាដ៏អស់កល្បជានិច្ច។

ព្រះបញ្ញត្តិ ទីមួយ ដែលព្រះបានប្រទានដល់លោកអ័ដាម និងនាងអេវ៉ា ទាក់ទងទៅនឹងសមត្ថភាពរបស់ពួកគេ សំរាប់ភាពជាឪពុកម្តាយ ក្នុងនាមជាស្វាមី និងភរិយា។ យើងសូមប្រកាសថា ព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះសំរាប់កូនចៅរបស់ទ្រង់ ដើម្បីបង្កើតកូនចៅឱ្យចំរើនជាច្រើនឡើងឱ្យមានពាសពេញលើផែនដី នោះនៅតែឱ្យប្រតិបត្តិនៅឡើយ។ យើងសូមប្រកាសថែមទៀតថា ព្រះបានបញ្ជាថា អំណាចពិសិដ្ឋនៃការបង្កើតកូន គឺត្រូវបានប្រើរវាងតែបុរស និងស្ត្រី ដែលបានរៀបអាពិហ៍ពិពាហ៍យ៉ាងស្របច្បាប់ជាប្តី និងប្រពន្ធប៉ុណ្ណោះ។

យើងសូមប្រកាសថា មធ្យោបាយដើម្បីបង្កើតជីវិតរមែងស្លាប់នេះ គឺត្រូវបានតែងតាំងឡើងដោយព្រះ។ យើងសូមបញ្ជាក់នូវការញែកចេញជាបរិសុទ្ធនៃជីវិត និងសារៈសំខាន់នៃជីវិតនៅក្នុងផែនការដ៏អស់កល្បជានិច្ចរបស់ព្រះ។

ស្វាមី និងភរិយា មានការទទួលខុសត្រូវដ៏ឧឡារិកដើម្បីស្រឡាញ់ និងថែរក្សាគ្នាទៅវិញទៅមកព្រមទាំងកូនចៅរបស់ខ្លួនផងដែរ។ “កូនចៅជាមរតកពីព្រះយេហូវ៉ា” (ទំនុកដំកើង 127:3)។ ឪពុកម្តាយមានកាតព្វកិច្ចដ៏ពិសិដ្ឋ ដើម្បីចិញ្ចឹមបីបាច់កូនចៅរបស់ខ្លួនដោយក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីសុចរិត ផ្គត់ផ្គង់សេចក្តីត្រូវការ ទាំងខាងរូបកាយនិងខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកគេ និងបង្រៀនពួកគេឱ្យចេះស្រឡាញ់ និងបំរើគ្នាទៅវិញទៅមក ចេះគោរពព្រះបញ្ញត្តិទាំងឡាយនៃព្រះ ហើយធ្វើជាពលរដ្ឋល្អ ចេះគោរពច្បាប់គ្រប់ទីកន្លែង ដែលពួកគេរស់នៅ។ ស្វាមី និងភរិយា—ម្តាយ និងឪពុក—នឹងទទួលខុសត្រូវនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះ តាមការប្រតិបត្តិនៃភារកិច្ចទាំងឡាយនេះ។

ក្រុមគ្រួសារ ត្រូវបានតែងតាំងឡើងដោយព្រះ។ អាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងបុរស និងស្ត្រី គឺជាផ្នែកមួយដ៏សំខាន់ក្នុងផែនការដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចរបស់ទ្រង់។ កូនចៅមានសិទ្ធនឹងទទួលកំណើតមកក្នុងចំណងនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ ហើយនឹងត្រូវបានចិញ្ចឹមបីបាច់ដោយឪពុកម្តាយ ដែលគោរពប្រតិបត្តិតាមសច្ចានៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ដោយស្មោះត្រង់ទាំងស្រុង។ សុភមង្គលនៅក្នុងជីវិតគ្រួសារអាចកើតមានឡើងបាន នៅពេលធ្វើតាមការបង្រៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ អាពាហ៍ពិពាហ៍ និងគ្រួសារដែលមានជោគជ័យ នោះគឺត្រូវស្ថាបនា និងថែរក្សានៅលើគោលការណ៍នៃសេចក្តីជំនឿ ការអធិស្ឋាន ការប្រែចិត្ត ការអភ័យទោស ការគោរពគ្នា សេចក្តីស្រឡាញ់ សេចក្តីមេត្តាករុណា ការងារ និងកម្មវិធីកំសាន្តល្អៗនានា។ តាមការរៀបចំដ៏ទេវភាពនេះ ឪពុកត្រូវបានចាត់ឱ្យធ្វើជាអ្នកដឹកនាំនៅក្នុងគ្រួសាររបស់ខ្លួន ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីសុចរិត ហើយមានភារកិច្ចក្នុងការផ្គត់ផ្គង់សេចក្តីត្រូវការក្នុងជីវិត ព្រមទាំងការពារក្រុមគ្រួសារខ្លួនផង។ ម្តាយមានភារកិច្ចសំខាន់ដើម្បីថែរក្សាបីបាច់កូនចៅរបស់ខ្លួន។ នៅក្នុងការទទួលខុសត្រូវដ៏ពិសិដ្ឋទាំងនេះ ឪពុក និងម្តាយ មានកាតព្វកិច្ចដើម្បីជួយគ្នាទៅវិញទៅមកជាដៃគូស្មើគ្នា។ ពិការភាព មរណភាព ឬកាលៈទេសៈផ្សេងៗទៀត អាចនឹងត្រូវសម្របទៅតាមស្ថានភាពចាំបាច់របស់បុគ្គលម្នាក់ៗ។ ញាតិសន្តានក្រុមគ្រួសារ គួរតែជួយគាំទ្រ នៅពេលមានសេចក្តីត្រូវការ។

យើងសូមព្រមានថា បុគ្គលណាដែលបំពានលើសេចក្តីសញ្ញានៃព្រហ្មចារីភាព ដោយបានធ្វើបាបភរិយា ឬកូនចៅ ឬមិនបានបំពេញការទទួលខុសត្រូវក្នុងគ្រួសារ គង់តែថ្ងៃណាមួយនឹងទទួលខុសត្រូវនៅចំពោះព្រះ។ លើសពីនេះទៅទៀត យើងសូមព្រមានថា ការបែកបាក់នៅក្នុងគ្រួសារនឹងនាំមកនូវមហន្តរាយដល់បុគ្គលនោះ សហគមន៍ និងជាតិសាសន៍ ដូចដែលបានទាយទុកជាមុនដោយពួកព្យាការីសម័យបុរាណ និងពួកព្យាការីសម័យទំនើប។

យើងសូមអំពាវនាវដល់ ប្រជាពលរដ្ឋ និងមន្ត្រីរាជការទាំងឡាយនៅក្នុងរដ្ឋាភិបាល ដែលទទួលខុសត្រូវនៅគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់ សូមឱ្យគាំទ្រនូវអ្វីៗទាំងនេះ ដែលបានរៀបរាប់ឡើង ដើម្បីទ្រទ្រង់ និងធ្វើឱ្យក្រុមគ្រួសារមាំមួន ដូចជាអង្គភាពមួយដ៏សំខាន់នៃសង្គម។

ការប្រកាសនេះត្រូវបានអាន ដោយប្រធាន ហ្គរដុន ប៊ី ហ៊ិងគ្លី ជាផ្នែកនៃសារលិខិតរបស់លោក នៅក្នុងការប្រជុំសមាគមសង្គ្រោះទូទៅ ដែលបានធ្វើឡើងនៅថ្ងៃទី 23 ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ 1995 នៅក្នុងទីក្រុងសលត៍ លេក រដ្ឋយូថាហ៍។

ថ្នាក់សិក្ខាសាលា និង
ថ្នាក់វិទ្យាស្ថានសាសនា

សាសនាចក្រនៃ
ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ
នៃពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយ

CAMBODIAN
4 02105 90258 4
10590 258